

Educația în familie *Cei 7 ani de acasa!*

Studiu de specialitate

Editor: Marius Dumitrescu

Esențial Proiect Educațional

**PITEȘTI,
2019**

S.C. ESENȚIAL PROIECT EDUCAȚIONAL S.R.L.

PITEȘTI, județul ARGEȘ

Tel: 0784. 408. 000; 0732. 254. 721

E-mail: esentialproiect@gmail.com

Carte în format electronic

Educația în familie / Cei 7 ani de acasă!

Studiu de specialitate

ISBN general 978-606-987-047-1

ISBN Vol. II 978-606-987-049-5

Editor: Marius Dumitrescu

Echipa de organizare:

Aida Muscalu

Lucia Botorcu

Autorii își asumă întreaga responsabilitate pentru conținutul materialului publicat!

Martie, 2019

EDUCAȚIA ÎNCEPE ODATĂ CU CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. BIRIȘ KARINA GERLINDE
- GRĂDINIȚA PP. NR. 15 ARAD

Educația începe încă din prima zi de viață a copilului și este un proces continuu care se desfășoară treptat și în strânsă legătură cu etapele de dezvoltare ale acestuia. Prin urmare, educația începe acasă, părinții având cel mai important rol în transmiterea ei și se continuă și se aprofundează de către educator sau profesor în domeniul educațional.

„Cei șapte ani de acasă” definesc în mare măsură caracterul copilului, deoarece aceasta nu e doar o expresie. Nici „Omul, cât trăiește, învață” nu e doar o expresie. La școală sunt desăvârșite studiile concrete, dar continuă și acasă și după șapte ani.

Există mulți părinți, care consideră că educația copiilor este datoria exclusivă a școlii. Acasă este însă locul unde se pun cărămizile temeliei educației solide a copilului. Studiile arată că, copiii părinților implicați în educația lor de acasă sunt mult mai motivați să obțină rezultate bune și au o atitudine pozitivă la adresa școlii și a procesului educațional, iar ulterior se bucură de mai mult succes în viață.

Ne formează nu doar lecturile, educatorii, învățătorii sau profesorii, școala, experiența de viață. Ne formează la fel de puternic mediul. Mediul în care am crescut, primele modele din existența noastră, ceea ce am văzut la părinți și ceea ce ne-au învățat.

Dacă ni se spune de mici că atunci când ieșim din casă și ne întâlnim cu femeia de serviciu este frumos să o salutăm, vom învăța să respectăm oamenii, indiferent de statutul lor social. Dacă ni se explică ferm și clar că nu e bine, oricât de mult ți-ar plăcea jucăria altui copil, să i-o iei fără să îi spui, vom ști că nici nouă nu ne-ar plăcea asta și, mai ales, vom înțelege de ce nu trebuie să furi. Dacă ni se citește seara sau îi vedem pe părinți citind și discutând pe marginea lecturilor lor, ne vom molipsi și noi cu această plăcere.

Dacă ni se arată cum se ajută un om care are nevoie de ajutor, vom repeta gestul și vom fi mai buni. Dacă ni se argumentează de ce e preferabil să evităm o ceartă și să fim mai îngăduitori cu oamenii, vom avea mintea și sufletul mai liniștite și vom ști să trecem mai ușor peste momentele grele. Dacă ni se vor induce sfaturi elementare despre spălătul pe mâini, pe dinți, despre îngrijirea corporală în general, vom fi mai sănătoși. Exemplele pot continua.

Cei șapte ani de-acasă sunt ca o Biblie a copilului, o carte de căpătâi, un ghid despre noi, ca oameni – minte, trup, suflet. Mediul continuă să ne influențeze și când plecăm sau începem să ne îndepărtăm încetul cu încetul de casă, de familie. Vine la pachet cu noi provocări, cu alți oameni, alți „șapte ani de-acasă”. Iar cartea de căpătâi se completează cu alte capitole.

Copiii sunt foarte diferiți, din toate punctele de vedere, ei pot fi timizi, izolați, stingheri sau deopotrivă gălăgioși, curioși, deschiși. Ei sunt introverți sau extroverți, voinici sau delicați, vorbăreți sau tăcuți. Cert este că fiecare dintre acești copii reprezintă imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în mediul educațional.

Având baza, scheletul educației, avem totodată mai multe șanse să ne adaptăm, să descoperim și mai multe, să ne întregim. Așa cum înainte de a merge într-o călătorie, nu ne uităm actele, banii și bagajul, și înainte de a intra în viață e bine să ne folosim de „cei șapte ani de-acasă” ca de un bun de care nu ne putem lipsi. Iar mai devreme sau mai târziu, vom culege și roadele, aprecierile celor din jur fiind cele mai preț.

Nelson Mandela spunea că „Educația este arma cea mai puternică pe care o poți folosi ca să schimbi lumea.”, iar Democrit „Natura și educația sunt asemănătoare, căci educația transformă pe om și, prin această transformare, creează natura.”

Spun "Bună dimineața!" când mă trezesc.

După ce mănânc, spun: "Mulțumesc!"

Ciocănesc când vreau să intru într-o încăpere

Și atunci când plec, spun: "La revedere!"

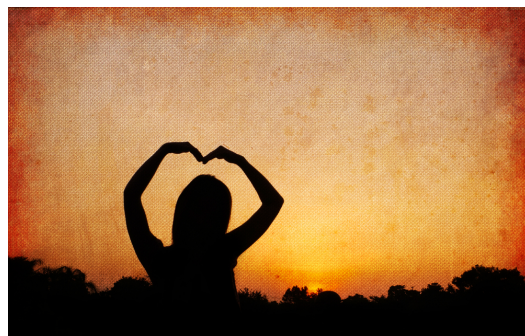
Vreau să știți că eu, sunt atent mereu

De ceilalți din jurul meu îmi pasă

Și chiar de-s mai mic, că am pot să zic

Șapte ani de-acasă!

(Versuri “Șapte ani de-acasă” - Cântece pentru copii)

LE ROLE ET L'IMPORTANCE DE L'EDUCATION DES ENFANTS EN FAMILLE

PROF. CAZACU AMALIA GIORGIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ELENA CUZA" VASLUI

Les enfants sont le reflet de leurs parents. Si les parents accomplissent convenablement leur mission qui est de donner une bonne éducation à leurs descendants, ces derniers réussiront sans doute dans leurs vies. Car bien avant d'être confronté à la dure réalité de la vie en société les enfants passent par une première étape qui est la vie dans le cocon familial. C'est là qu'ils commenceront leur éducation et que leurs seront inculquées les premières valeurs qui feront d'eux de futures bonnes personnes ou pas.

Comme pédagogues on se demande parfois où finit le rôle de l'éducation familiale et commence celui de l'école dans la formation et le développement de enfants ? Eh bien, nous croyons que ce sujet est un sujet très complexe et qui mérite un étude plus ample. Les parents de nos jours considèrent le rôle de l'école primordial dans l'éducation de leurs enfants et délèguent ainsi toute la responsabilité aux maîtres et aux professeurs. Mais, nous en tant que professeurs on considère que la famille joue, elle aussi, un rôle important dans le développement du futur adulte. C'est pour cela que le sujet de l'éducation familiale et de son importance pour le développement des enfants nous intéresse tant. Alors, c'est quoi l'éducation familiale ?

L'éducation familiale est le processus par lequel une famille élève et éduque un enfant, depuis sa naissance jusqu'à son âge adulte. Il semblerait que cette éducation soit généralement accomplie par les géniteurs de l'enfant en question, bien que les gouvernements et la société aient également un rôle en terme d'éducation. Les buts de l'éducation familiale font l'objet de débats. En général, les parents subviennent aux besoins physiques de l'enfant, le protègent des nuisances, lui transmettent des compétences et valeurs culturelles jusqu'à ce qu'il devienne indépendant, généralement après l'adolescence.

Si l'on s'en tient aux données premières de la nature, c'est la famille qui est le milieu éducateur par excellence, l'organe de transmission des idées et des sentiments d'une génération à l'autre. Les lois de la division du travail ont obligé les parents, le père surtout, à s'en remettre à d'autres pour une partie de la tâche qui consiste à élever un enfant. De très bonne heure, la famille s'adjoignit pour l'enseignement un auxiliaire spécial, qui se chargea de remplacer, pour plusieurs enfants réunis, les leçons que les parents ne pouvaient leur donner faute de temps, de patience, parfois de savoir. Il reste à ceux-ci un domaine où nul n'ose ou ne peut les remplacer, celui de l'éducation morale.

Tel est, du moins, le départ ordinaire entre les fonctions éducatives du maître et celles des parents, entre la tâche de l'école et celle de la famille. Mais cette solution toute schématique du problème ne saurait suffire. La complication de la vie moderne et des institutions démocratiques ne permet ni à la famille, ni à l'école de s'enfermer dans des limites si étroitement déterminées. Préciser les rapports qui doivent à la fois unir et différencier leur action, c'est un des services que la pédagogie devra rendre, soit au point de vue théorique, soit dans le détail des applications pratiques.

Les parents jouent un rôle crucial en ce qui concerne l'éducation d'un enfant. La cellule familiale est le premier endroit où l'enfant commencera son éducation et donc à acquérir ses premières valeurs. Le rôle des parents sera donc déterminant pour faire de l'enfant une bonne ou une mauvaise personne une fois qu'il aura grandi. Apprendre un enfant à être poli, apprendre un enfant à bien se comporter, apprendre un enfant à être indépendant, apprendre un enfant à avoir confiance en lui sont des tâches que les parents doivent accomplir avant que l'enfant soit le bénéficiaire d'une éducation officielle, dans une institution habilitée. S'il laisse toute la responsabilité sur les épaules de l'école nous considérons qu'il sera déjà tard pour l'enfant d'acquérir les habitudes et les habiletés d'un futur adulte.

Si la famille joue un rôle important dans le travail scolaire de l'enfant, on peut se demander si le rapprochement parfois fait entre les deux interlocuteurs, la famille et l'école, doit se faire uniquement sur base du bon vouloir de l'enseignant ou de la direction ou s'il doit être relayé de façon plus systématique. Le principe de l'ouverture de l'école aux parents fait consensus. Pourtant, les faits démentent souvent cette vision bienveillante du système éducatif. Nombre de parents se sentent mal accueillis, rarement reconnus comme les premiers éducateurs de l'enfant. Il s'agit donc de penser des relations de coopération éducative, de changer le regard sur l'enfant/élève, d'inventer une école de l'hospitalité et de la citoyenneté.

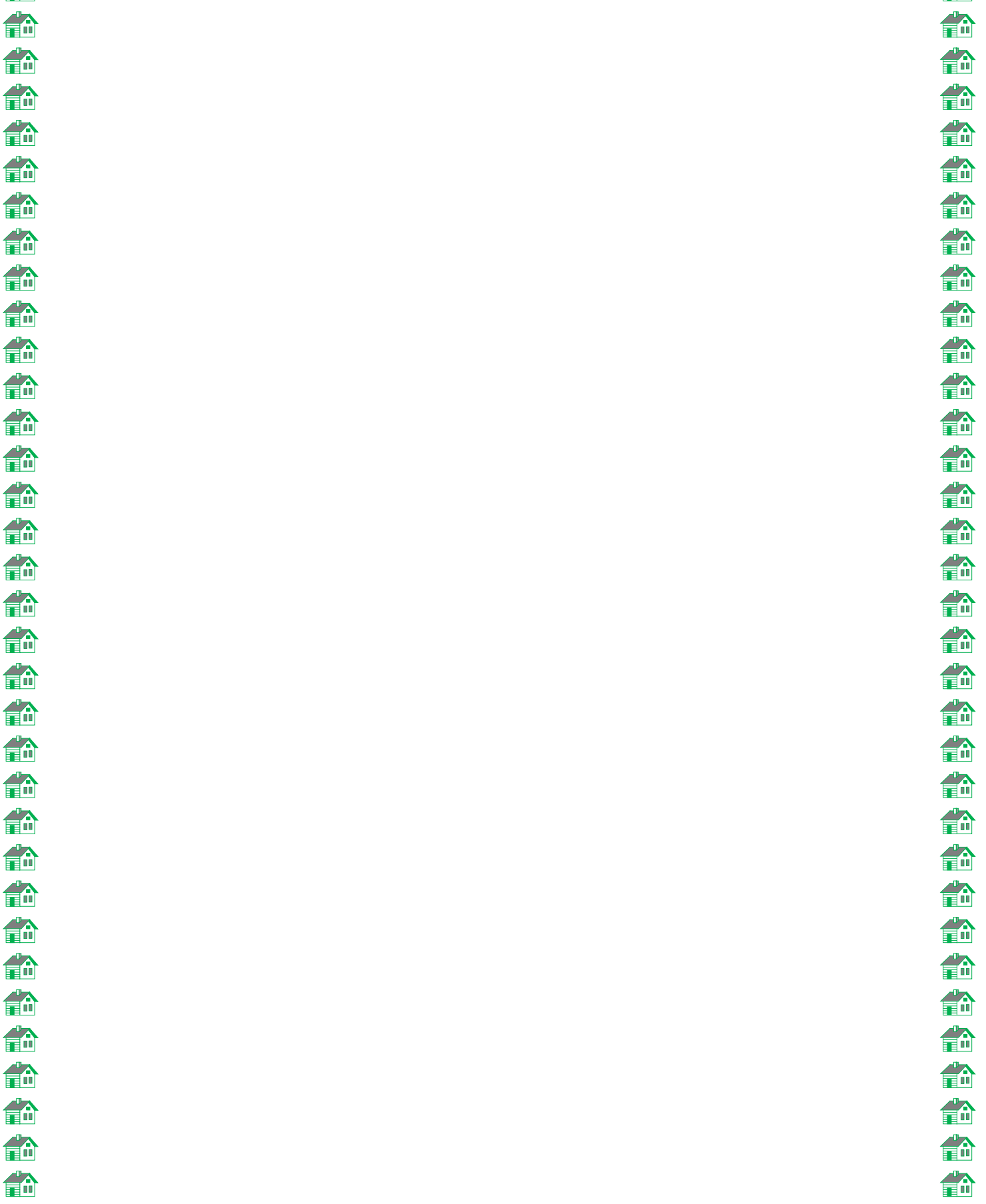

Bibliographie :

• *L'étude de l'éducation dans le cadre familial et l'apport des approches interculturelles*, Cléopâtre Montandon et Saloni Sapru

• *L'enfant, entre les parents et les enseignants*, Jacqueline Costa-Lascoux, *La revue de santé scolaire & universitaire*, Septembre-Octobre 2014, n° 29

PRIMII ȘAPTE ANI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

GÁLFI JOLÁN

„...*Eu sunt copilul
Tu ții în mâinile tale destinul meu,
Tu determini în cea mai mare măsură,
Dacă voi reuși sau voi eșua în viață.
Dă-mi, te rog, acele lucruri
Care să mă îndrepte spre fericire,
Educă-mă, te rog, ca să pot fi,
O binecuvântare pentru lume.*”
(din *Child's Appeal*, Mamie Gene Cole)

Primii șapte ani în educația copiilor sunt esențiale. Există un motiv pentru care românii spun “cei șapte ani de acasă”, adică primii șapte ani petrecuți acasă, în familie, perioada când copilul învață regulile de bază ale comportamentului la domiciliu. Mulți părinți ignoră importanța primilor șapte ani. Întreaga viață a omului este determinată de primii șapte ani. De asta va depinde nu numai soarta lui, ci relația lui cu propria soartă.

Acestea sunt anii care nu pot fi înlocuite mai târziu în mod corespunzător. Cu cât este mai completă această perioadă a copilului, cu atât mai ușor va fi educat copilul mai târziu.

Interesul copilului pe termen scurt este atenția și grija, iar pe termen lung este acela de a crește într-un mediu familial stabil, sigur, sănătos și iubitor. Astfel, majoritatea părinților au tendința de a pune interesele copiilor ca prioritate, ignorând alte aspecte ale vieții de cuplu. Bineînțeles că o fac cu intenții bune - ei cred că este cel mai bun lucru pe care îl pot face, dar aceasta este o greșală, din păcate. Cea mai bună modalitate de a ajuta dezvoltarea copilului este să se concentreze asupra armoniei relațiilor, a familiei, a căsătoriei. Nici o ocupație, dezvoltare, laudă nu merită nimic dacă nu are copilul o viață de familie echilibrată. În plus, vor învăța copilului un lucru foarte important care îi va fi benefic ulterior. Astfel, dacă va obține modelul potrivit și îl va urma, va avea mai multe șanse de o viață fericită, de încredere în sine, de auto-stimă și de o relație echilibrată. Merită să menționăm încă o dată că, dacă oferim doar această condiție pentru copil, am făcut deja multe pentru a deveni o personalitate fericită și echilibrată!

Legăturile parentale joacă un rol important în dezvoltarea personalității și socializării copilului. Părinții joacă un rol semnificativ în faptul cum copilul experimentează lumea, relațiile cu semenii care trăiesc într-un mediu mai restrâns sau mai larg. Calitatea relației părinte-copil este o condiție prealabilă pentru relațiile în cadrul societății.

Dacă părintele reușește să fie consecvent, direct cu copilul și să stabilească **limitele corecte** pentru copil, mai târziu va avea mai puține probleme în educarea lui. Copiii care nu cunosc și nu respectă limitele vor învăța foarte greu responsabilitatea. Comportamentele neadecvate trebuie limitate cu căldură, blândete și cu seriozitate. Sentimentul de securitate al copiilor includ reguli bine circumscrise, nu prea libere și nu prea rigide. Ei se liniștesc când simt că părintele stabilește limitele și că aceste limite nu pot fi împinși înaintea și înapoi. Cu o educație prea rigidă sau prea liberă, părintele își pierde rolul previzibil de a asigura securitate, astfel copilul pierde siguranța și devine îngrijoraș și anxios.

Dacă părintele satisface toate dorințele copilului, copilul nu învață să fie **răbdător** cu unele lucruri care necesită timp pentru a fi atinse, va fi solicitant și când va fi mai mare sau la vârsta adultă. De fapt, cea mai gravă consecință este că un astfel de copil va crede că el pentru nimic nu trebuie să muncească, este de la sine înțeles că el trebuie să primească orice și imediat.

Rutinele, respectarea programului zilnic sunt deosebit de importante pentru buna dezvoltare a copilului. Îi ușurează adaptarea la programele care-l așteaptă și ajută să privescă pozitiv, cu nerăbdare evenimentele vieții sale, dezvoltă credința în securitatea și predictibilitatea lumii, Acestea reprezintă o bază importantă pentru **armonie sufletească** și încredere în sine.

Sănătatea fizică necesită, de asemenea, ca copilul să se culce și să se trezească totdeauna la aceeași oră, să se spele, să se joace, să mănânce. **Alimentația sănătoasă** este importantă pentru întreaga familie, mai ales copiilor. Trebuie să consume suficientă cantitate de legume și fructe. **Mișcarea**, jocul în aer liber,

plimbările, excursiile cu familia nu numai că sunt sănătoase, ci și consolidează legăturile familiale, sentimentul de apartenență prin experiențe trăite în comun.

Practicarea mișcărilor mari și fine este crucială pentru dezvoltarea sistemului nervos. Activitatea fizică și **jocurile** care se practică în aer liber au un impact puternic și asupra dezvoltării lor emoționale și sociale.

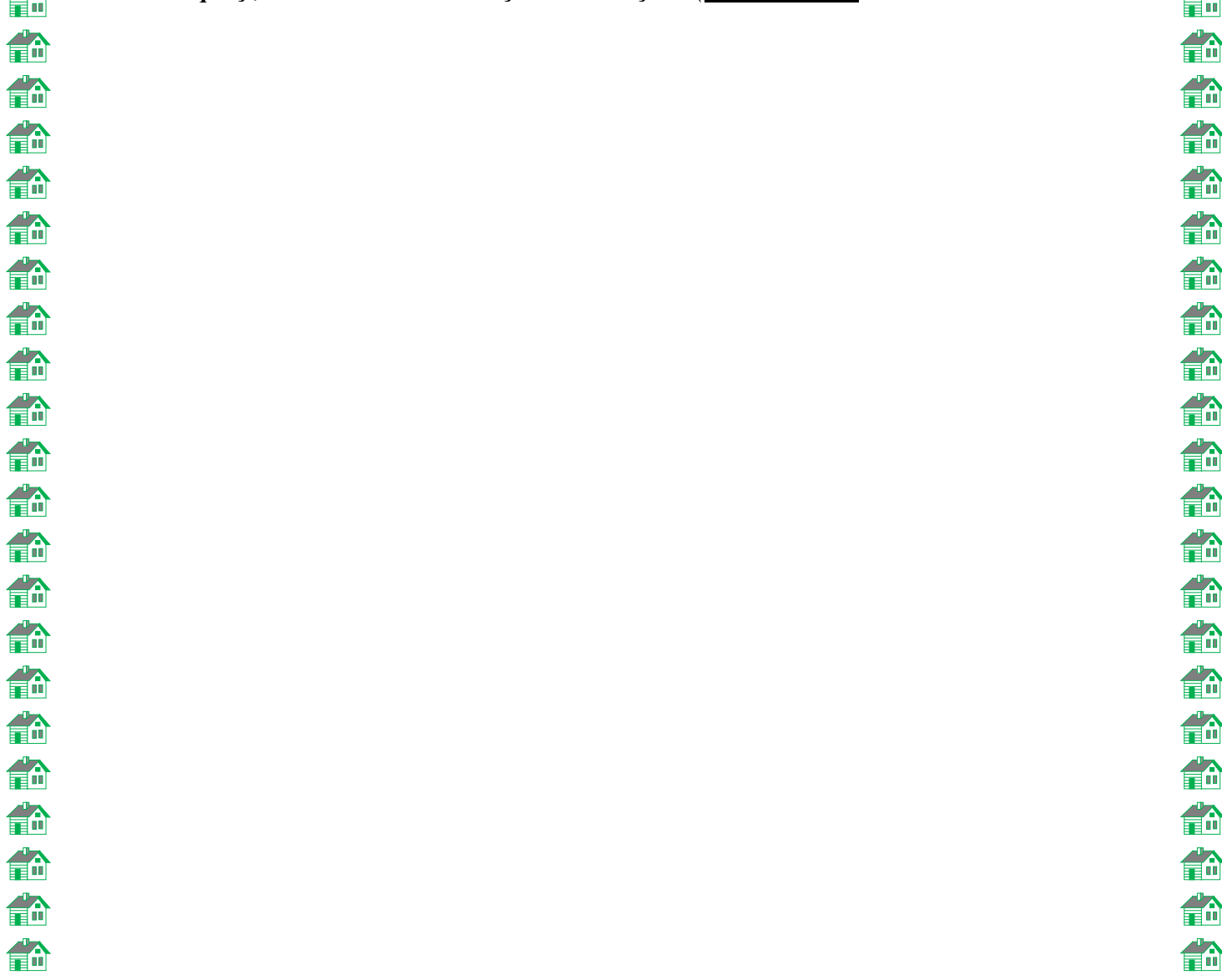
Există o serie de **factori necesari** ca o familie să îndeplinească corect funcția de promotor al dezvoltării sănătoase:

Părinții:

- să ofere condiții de îngrijire și nutriție,
- să asigure securitate,
- să ofere un model pozitiv de urmat,
- să aibă o relație echilibrată, să coordoneze principiile de educație,
- să nu aibă așteptări irealizabile față de copiii lor,
- să formeze o imagine pozitivă de sine copilului, nu doar să le critice,
- în cazul laudelor, să evalueze întotdeauna performanța dată, să nu spună generalități,
- să ofere un mediu cald, armonios.

Nu numai părinții formează copiii, ci și copiii influențează și modelează comportamentul părinților lor. Fiecare copil are reacții emoționale unice, personalitate unică, abilități verbale unice care afectează mediul lor. La rândul lor - adulții, familia - trebuie să le acorde atenție și să învețe din manifestările lor.

"Părinții buni le dau copiilor rădăcini și aripi. Rădăcini, ca să știe unde le este casa și aripi, ca să zboare în alte părți, unde să arate celorlalți ce au învățat." (Jack Canfield)

EDUCAȚIA PRIN LECTURĂ. CEI ȘAPTE ANI DE (LECTURĂ) ACASĂ STUDIU DE SPECIALITATE

PROF. IOANA GÂMBUȚAN
COLEGIUL TEHNIC „VICTOR UNGUREANU”,
CÂMPIA TURZII, JUDEȚUL CLUJ

„Natura ne aseamănă, educația ne deosebește.” (Confucius)

Departa de a fi un clișeu utilizat de generațiile mai vârstnice pentru a-și exprima admirația sau dezaprobarea față de comportamentul tinerilor, cei „șapte ani de acasă” se referă la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și a comportamentului acestuia până merge la școală, la cât de manierat este copilul în relație cu cei din jur. În primii ani ai vieții, sub îndrumarea părinților și a bunicii, copilul își însușește deprinderi elementare care vor fi consolidate ulterior la grădiniță sau la școală. Învățând prin imitație, preluând de la părinți gesturi, atitudini, limbaj, copilul își va dezvolta, de la o vârstă fragedă, simțul binelui și al răului, capacitatea de comunicare cu cei din jur, de argumentare logică și politicoasă a punctului de vedere, va învăța bunele maniere și regulile de comportament în public.

Asigurarea condițiilor de ordin material (locuință, hrană, îmbrăcăminte), afectiv (timp suficient petrecut în compania părinților) și intelectual (explicații, dialog, lectură) este cheia dezvoltării armonioase a copilului preșcolar, cu alte cuvinte este piatra de temelie a celor „șapte ani de acasă”. Dacă un copil educat, manierat se încadrează mult mai bine în societate, la polul opus, un copil supus unor greșeli educative (răsfăț excesiv, neglijare, valori greșite transmise din familie) se va integra mult mai anevoios, inițial la grădiniță, apoi în societate.

Și fiindcă bunele maniere, limbajul corect, valorile morale se transmit cel mai bine prin puterea exemplului, lecturile copilăriei stau la baza atitudinii pozitive față de oameni, animale și obiecte, față de diverse sarcini și îndatoriri, contribuie la formarea conduitei și a caracterului copilului.

Scrise într-un limbaj simplu, cu multe dialoguri și evenimente antrenante, având ca protagoniști copii, animale sau obiecte personificate, lecturile copilăriei au nu doar o funcție de destindere, ci și de informare și formare. Citite de la o vârstă cât mai fragedă, lecturile sunt esențiale pentru educația copilului deoarece:

- au o funcție de informare (furnizează cunoștințe esențiale despre lume și viață precum biruința binelui asupra răului, ideea că frumosul implică întotdeauna binele, importanța prieteniei, a compasiunii, a generozității și altruismului, pregătind copilul pentru experiențe reale)
- stimulează imaginația și creativitatea, copilul devenind regizor și actor al evenimentelor
- dezvoltă abilități (concentrarea atenției, memoria, capacitatea de anticipare a evenimentelor, de rezumare), atitudini, sentimente, reacții (adoptarea unei poziții proprii, capacitatea de argumentare etc.)
- dezvoltă vocabularul și lărgesc orizontul existențial (copiii învață cuvinte și expresii noi, intră în contact cu contexte de viață mai rar întâlnite)
- îmbunătățesc relația părinte-copil

STUDIUL DE CAZ

Din cauza unor contexte sociale tot mai frecvente (părinți plecați la muncă în străinătate, părinți prea ocupați), mulți copii descoperă ecranul tabletei sau al telefonului înainte de a interacționa cu o carte la modul creativ, sub îndrumarea părinților. Este trist, mai ales că, din experiența la clasă, am constatat că mulți elevi își amintesc mult mai bine lecturile copilăriei decât operele citite sau studiate cu câteva luni în urmă, iar alții recunosc cu sinceritate că nu au mai citit nimic... de la *Scufița roșie* sau, caz fericit, de la *D-l Goe...* încoace. Încercând să ajung la rădăcina problemei, am aplicat elevilor de clasa a IX-a un chestionar menit să dezvăluie relația copil/ carte în două etape de formare a personalității: etapa preșcolară și adolescența.

Chestionar:

1. Care au fost cărțile preferate ale copilăriei și de ce?
2. Cum ați luat contact prima dată cu o carte?
3. Există în familie un ritual al lecturii?
4. Ce diferență există între lectura în familie și cea într-un cadru instituționalizat (grădiniță)?
5. Care sunt cărțile preferate ale adolescenței?

6. De ce dispare în adolescență interesul pentru lectură?

7. De ce telefonul și tableta concurează cartea tipărită?

Analizând răspunsurile elevilor am aflat că în copilărie aceștia îndrăgeau basmele cu un puternic caracter educativ (*Aventurile lui Pinocchio*, *Cei trei purceluși*, *Capra cu trei iezi* etc.) citite de părinți, dar erau fascinați și de relatările bunicilor despre vremurile îndepărtate ale unei copilării petrecute altfel. Lecturile în compania părinților erau interesante prin caracterul interactiv (comentând ilustrațiile, copilul devenea el însuși un povestitor, iar prin lectura repetitivă, completa informațiile furnizate de părinți). La grădiniță, subiectele operelor se fixau cel mai bine în memorie prin punerea în scenă a acestora, prin vizionarea unor ecranizări, prin teatrul de păpuși etc. De cealaltă parte, adolescenții au tendința de a respinge operele canonice deoarece subiectele acestora nu mai răspund preocupărilor lor și, cronofage fiind, tinerii înlocuiesc lectura, în cel mai fericit caz, cu vizionarea ecranizărilor. Nu cartea electronică este cea care concurează cartea tipărită, ci jocurile pe calculator și rețelele de socializare.

Într-o societate în care copiii petrec mai mult timp alături de un telefon sau de o tabletă decât alături de părinții lor, educația temeinică a celor șapte ani de acasă s-ar putea transforma dintr-o realitate necesară într-o amintire evocată nostalgic de bunici. Și este păcat, deoarece, după cum observa Immanuel Kant, „o educație bună este izvorul întregului bine în lume.”

BIBLIOGRAFIE:

Morar, Olga, *Literatura română pentru copii până la 1940*, Editura Argonaut, Cluj-Napoca, 2009

ROLUL FAMILIEI IN EDUCAȚIA COPILULUI „CEI 7 ANI DE ACASĂ”

PROF. GÂRBA CORINA GIULIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 16 ORADEA

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, școlari, comunitari. Factorii familiali sunt ca proximitate și relevanță cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase.

De ce este importantă familia în educația copiilor? Pentru că are o influență deosebită asupra copiilor, care dobândesc mult mai repede și mai ușor cunoștințe despre obiceiuri comportamentale, stil de viață, societate și natură de la persoanele apropiate, cu autoritate în viața lor, decât de la profesori sau necunoscuți.

De asemenea, familia are un rol foarte important în dezvoltarea copiilor atât din punct de vedere intelectual, cât și fizic, moral și estetic. Mai mult decât atât, părinții au datoria de a le forma copiilor conștiința, caracterul, voința, personalitatea și simțul responsabil, dinainte ca cei mici să ajungă pe băncile școlilor.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți-pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă” este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială. Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politic, care știe să spună „mulțumesc” și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un copil să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate.

Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

Bibliografie

- G. Berger, Omul modern si educatia sa - EDP Bucuresti 1973;
A. Birkh, Hayward S., Diferentele individualizate – Ed. Tehnica Bucuresti 1999;
M.Gilly, Elev bun – elev slab, EDP Bucuresti 1973;
M.Golu, Dinamica personalitatii, Ed. Geneze Bucuresti 1993.
R.Vincent, Cunoasterea copilului EDP Bucuresti 1972.
A.Cosmovici , Psihologie generala , Ed.Polirom, Iasi , 1996

CEI SAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. GARCEA FLORIN CATALIN

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN SOCIETATEA CONTEMPORANĂ

STUDIU DE CAZ

GAVRILĂ GEORGIANA
LICEUL TEHNOLOGIC BÎLTENI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

FAMILIA – FACTOR DE BAZĂ ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI

PROF. GEAMPALIA LILIANA
LICEUL TEHNOLOGIC “ING. IONETE AURELIAN”
MALU MARE, JUD. DOLJ

Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor principal în formarea personalității copilului.

Loisel afirmă că: „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume omul de caracter”.

De modul în care familia influențează dezvoltarea copilului în primii ani de viață depinde comportamentul socio-relațional al viitorului adult. Părinții trebuie să mediteze la rolul important pe care-l au în formarea personalității acestuia. Se spune, și pe bună dreptate, că familia este prima școală a copilului în care învață cum să se comporte în viață și în societate.

Acțiunile educative exercitate de părinți trebuie să fie continue, raționale, și să țină cont de dezvoltarea fizică și psihică a copilului.

În familie copilul se bucură de un climat afectiv sporit care-i conferă mai multă siguranță. Climatul de căldură din familie, preocuparea părinților de a le oferi copiilor condiții cât mai bune de viață constituie un factor important al educației. Relațiile care se stabilesc între părinți și copii sunt de atașament, de încredere reciprocă ceea ce face posibilă o bună comunicare între ei. Părinții trebuie să comunice permanent cu copiii și nu doar prin vorbe ci și prin componente neverbale, afectiv-emoționale, gesturi vizibile.

O privire încruntată din partea părinților îl poate face pe copil să se izoleze, să se teamă, în schimb o privire caldă, tandră care însoțește mesajul verbal îl face pe copil să capete mai multă încredere în el.

Copilul face multe năzdrăvănii, însă părinții trebuie să știe când și cum să-l oprească atunci când efectul acestora dăunează atât lui cât și celor din jur. Părintele este un model de viață pentru copil. J. Look spunea: “Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite. Dacă vă scapă vreo vorbă sau săvârșiți vreo faptă pe care i-ați prezentat-o drept o greșeală, când ați comis-o, el cu siguranță că se va apăra, invocând exemplul dat de dumneavoastră și se pune în așa măsură la adăpostul acestui exemplu încât greu vă veți atinge de el pentru a-i îndrepta cum trebuie greșeala respectivă”.

Autoritatea în familie trebuie manifestată cu calm și cu măsură, exagerările fiind de multe ori dăunătoare. Există familii în care tatăl este autoritatea supremă, iar mama întărește acest lucru în fața copilului ori de câte ori acesta face ceva rău. În aceste familii, copilul este traumatizat, trăiește cu spaimă, cu teama de a fi pedepsit. De aceea consecințele nu întârzie să apară, punându-și amprenta asupra personalității copilului. El va deveni timid, izolat, fără încredere în forțele proprii. Mai târziu, când scapă de sub tutela părinților, se vor comporta diametral opus: vor fi agresivi, se vor revolta. În alte familii climatul afectiv exagerat face ca copilul să devină egoist, să simtă că lui trebuie să i se ofere totul de-a gata, el nu mai este supus unui efort fizic și intelectual. De aceea în relațiile dintre părinți și copii trebuie să existe un simț al măsurii. Părinții trebuie să cunoască foarte bine personalitatea copilului pentru a ști ce fel de atitudine să adopte în relațiile cu el. Ei trebuie să fie mereu consecvenți în ceea ce cer copilului și dorințele acestuia.

Nu toți părinții manifestă înțelegere față de nevoile copilului. De mic, copilul simte nevoia să fie în centrul atenției. El vrea să fie ascultat atunci când relatează cum și-a petrecut o zi la grădiniță sau la joacă; să picteze împreună cu părinții ceea ce l-a impresionat; să asculte o poveste sau chiar să fie un mic actor alături de părinți. De multe ori părinții, pe motiv că sunt obosiți, nu dispun de timp pentru copii și le refuză aceste plăceri. În astfel de cazuri copilul se simte neglijat, respins și se închide într-o lume a lui. Părintele trebuie să lase deoparte problemele ce-l preocupă sau oboseala și tandru, surâzător să se apropie de sufletul copilului să-l facă să simtă că este și el o mică stea în constelația familiei.

Mijloacele cele mai accesibile pe care părinții le pot utiliza în munca educativă sunt jocul și jucăria.

Pentru copil aproape orice activitate este joc. A-l opri pe copil din joc înseamnă a-i frâna dezvoltarea fizică și psihică. Jocul constituie o modalitate deosebit de importantă de modelare a viitoarei personalități. La copil, scrie Cleparède: “jocul reprezintă munca, binele, datoria, idealul de viață. Este singura atmosferă

„în care ființa sa poate respira și prin urmare poate acționa”. Tot Cleparède arată că, ”jocul are rolul de a acționa la copil, nu instincte, ci funcții motrice sau mentale”.

A ne întreba de ce se joacă copilul înseamnă a ne întreba de ce este copil. „Copilăria servește pentru joc și pentru imitație” spune Cleparède.

Un copil care nu știe să se joace este un „mic bătrân”.

Nu ne putem imagina copilăria fără râsetele și jocurile sale. Să presupunem că, deodată, copiii ar înceta să se mai joace. Atunci n-am mai avea în preajma noastră această lume a copiilor, care ne bucurii și griji, ci un popor trist și primitiv. “Căci sufletul și inteligența devin mari prin joc” spune Jean Chateau.

Copilul trebuie lăsat să se joace cu jucării accesibile vârstei lui. În jocurile sale copilul preia sarcini ale adultului. Prin aceste jocuri copilul își îmbogățește bagajul de cunoștințe, își dezvoltă priceperi și deprinderi, învață să respecte niște reguli. Jocurile trebuie să fie îndrumate de un adult fără a stingheri spontaneitatea copilului. După expresia lui Pasos, familiile sunt „fabrici” care produc personalități umane. Familia este cea care îl introduce încet pe copil în viața de zi cu zi, îl pune în contact cu lumea înconjurătoare, îi oferă modele umane pe care copilul să le urmeze sau să le respingă. Familia este o rampă de lansare pentru copil. De la părinți, copilul învață primul abecedar al muncii. Tot părinții sunt cei care le dezvoltă voința, perseverența, spiritul de inițiativă, curajul - trăsături care marchează personalitatea copilului.

A.S.Makarenko spunea: „Să nu credeți că educați copilul numai atunci când vorbiți cu el, când îl povățuiți sau îi porunciți. Îl educați în fiecare moment al vieții voastre chiar și atunci când nu sunteți acasă. Felul cum vă îmbrăcați, cum vorbiți, cum vă bucurați, cum vă întristați, cum vă purtați cu prietenii și dușmanii, felul cum râdeți sau citiți ziarul - toate au pentru copil mare însemnătate. Copilul vede sau simte cea mai mică schimbare în ton; orice subtilitate a gândurilor voastre ajunge la dânsul pe căi pe care voi nu le observați”.

Atitudinea părinților în munca educativă este hotărâtoare pentru formarea viitoarei personalități. Familia trebuie să fie deschisă noului, să-l facă pe copil să pătrundă în noua civilizație înarmat cu multe cunoștințe.

Evoluția rapidă a vieții sociale de astăzi, face ca educația fără competență să nu fie educație. Părintele este primul educator al copilului. Dacă acesta nu-și ia rolul în serios vor exista lacune în educația copilului care-i va marca dezvoltarea personalității.

Există foarte multe materiale puse la dispoziția părinților, există cabinete de consiliere a părinților, de pregătire a acestora pentru „meseria” de părinte - educator. Pe plan național se derulează o serie de programe pentru educarea părinților. Aceste programe vin în sprijinul celor care întâmpină greutăți în educarea copiilor. Prin tematicile dezbătute se urmărește conștientizarea de către părinți a rolului pe care-l au în formarea personalității copiilor lor.

Trăim într-o lume modernă, iar părinții nu vor să-și marginalizeze copiii. Totuși trebuie să țină seama și de influențele negative ale lumii moderne. Computerul, desenele animate, televizorul, alimentele procesate folosite în exces duc la îmbolnăvirea copiilor de depresii și anxietate.

De aceea trebuie să știe cum să dozeze folosirea acestora de către copii pentru ca influența acestora să nu se răsfrângă negativ în dezvoltarea personalității lor. Folosind alte mijloace mai plăcute și utile copiii pot beneficia în mod sănătos de o educație potrivită vârstei lor.

„Bucuria de a avea copii să o legăm de datoria de a-i forma ca oameni de valoare!”

„Omul este rodul educației pe care o primește” Helvetius

„Cruzimea naște cruzime, și blândețea, blândețe.

Copiii cărora nu li se arată dragoste, ajung să nu mai iubească”. H.Spencer

BIBLIOGRAFIE :

1. Kant, Im., *Tratat de pedagogie*. Iași, Editura Agora, 1992.
2. Nicola, I., „*Pedagogie*”, E.D.P., R.A., București, 1992;
3. *Revista Învățământului preșcolar*, 3-4/ 2005.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ – NORME DE COMPORTARE

PROF.ÎNV.PREȘC. GEANĂ MARIA-CRISTINA
G.P.P. "CONSTANTIN BRÂNCUȘI", TÂRGU JIU

"*Cei șapte ani de acasă*" este o sintagmă care se referă la educația pe care o primește un copil de la părinții săi. Atunci când spunem că un copil are "*cei șapte ani de acasă*" ne referim la un copil care respectă normele și regulile de comportare în societate, mai precis, acest copil a dobândit unele deprinderi: igienico-sanitare (de autoservire), de ordine și curățenie, de comportare civilizată și de politețe.

Membrii familiei au cea mai mare influență asupra copilului, deoarece acesta își petrece cel mai mult timp cu familia. Copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. Educația primită acasă pornește din relația afectivă dintre copil și părinte și depinde de valorile pe care se bazează familia și specificul de dezvoltare al copilului. Dacă un copil nu este suficient de matur pentru a deosebi binele de rău, asta nu înseamnă că părintele trebuie să-l lase să facă orice, să-i satisfacă toate poftele.

Educația copilului are la bază o serie de reguli. Regulile unei familii reprezintă valorile aceluși cămin. Aceste reguli stabilesc o ordine și ajută la păstrarea echilibrului. Regula celor *șapte ani de acasă* se învață prin comunicare, îndrumare și foarte multă răbdare, formarea oricărei deprinderi necesitând un echilibru între severitate, toleranță și timp. Normele de conduită se învață din familie și se consolidează în mediul școlar, de aceea trebuie să existe o concordanță între ceea ce i se cere copilului în familie și ceea ce se realizează la școală. Altfel spus, ceea ce văd copiii în familie, bine sau rău, reprezintă felul în care-și vor trăi viața mai târziu, întucât părintele este modelul pe care copilul îl imită și îl urmează.

Educația este un proces continuu și trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Copiii nu sunt identici, fiecare dintre ei fiind imaginea educației primite acasă, educație a cărei amprentă se va vedea în comportamentul copilului în alte medii decât cel familial.

Pe la vârsta de 3-5 ani, atunci când copilul apreciază recompensele și conștientizează semnificația pedepsei, este momentul pentru a-l învăța bunele maniere, pentru a-l încuraja să se exprime, să-și argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii sau cu adulții. Este timpul să se elaboreze o serie de reguli ce trebuie expuse la vedere și reamintite periodic. Acestea nu se negociază și în același timp trebuie hotărâte consecințele care decurg din nerespectarea lor. Recompensele nu trebuie să fie materiale, ci o exprimare a mulțumirii, bucuriei, copilul fiind lăudat ori de câte ori face un lucru bun sau se dovedește a fi bine crescut, iar exprimarea dezamăgirii, nemulțumirea, ignorarea, să constituie o pedeapsă.

Când pleacă la școală, un copil trebuie să aibă dezvoltate: limbajul – care să-i permită să comunice eficient, emotivitatea – pentru a-și controla fricile, capacitatea de relaționare socială, un nivel rezonabil de politețe (vorbit frumos, respectarea celorlalți și neîntreruperea lor când vorbesc), un anumit grad de autonomie (deprinderi igienice, de alimentare, vestimentație).

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă, de altruism, dar și sprijinul de afirmare al idealurilor, dorința de a participa la viața socială, culturală și politică.

Un copil, iubit de părinți, se simte protejat și percepe în mod pozitiv regulile trasate de aceștia. Este important ca cei doi părinți să fie consecvenți în educarea copilului, să îi explice copilului ce are voie să facă și ce nu, stabilind reguli realiste și ce se va întâmpla dacă nu le respectă.

Fie că este vorba de viața de acasă, fie de comportamentul din mediul școlar, copilul trebuie să înțeleagă și să respecte regulile stabilite de părinți sau educatori. Regulile morale, bunele maniere sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca, în relațiile cu cei din jur, mai bine decât unul cărui îi lipsesc cei "șapte ani de acasă".

Bibliografie:

- Maria Barbacariu – "Consiliere parentală în grădiniță", Ed.Diana, Pitești
- "Învățământul preșcolar în mileniul III"- Ed. Reprograph, Craiova, 2018.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. GEANTĂ CRISTINA IONELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 MOȚĂȚEI

„Cei șapte ani de acasă” este expresia cea mai uzitată atunci când facem referire la comportamentul cuiva, în special dacă acest comportament lasă de dorit. Demne de luat în considerare în definirea acestei sintagme sunt: salutul, comportamentul cu prietenii, comportamentul în public, înțelegerea normelor sociale, manierele la masă, recunoașterea greșelilor, tact și toleranță.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Se pot crea, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Trebuie încurajat să se exprime, să fie lăsat să termine ce are de spus și să nu i se facă observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul. Nu trebuie uitat că acum copiii își pot însuși noțiunile de adevăr, dreptate, dragoste de neam, dragoste de aproape, credință, încrederea în sine, etc. În familie învățăm să fim umani. În socializarea realizată la nivelul familiei, imitația are un rol important, mai ales în primii ani de viață când este dominantă.

În scopul formării personalității copilului și găsirii celor mai bune metode de educație, s-au organizat consfătuiri, întâlniri cu specialiști: medici, psihologi, pedagogi, asistenți sociali, profesori, părinți, învățători, educatori. În urma dezbaterilor s-au stabilit zece reguli pe care trebuie să le aibă în vedere, deopotrivă, părinții și educatorii în vederea educării copiilor. Le vom prezenta mai jos:

1. Să-ți iubești copilul! (Să te bucuri de el, să-l accepți așa cum este, să nu-l jignești, să nu-l umilești, să nu-l descurajezi, să nu-l pedepsești pe nedrept, să nu-l lipsești de încrederea ta, să-i dai prilej să te iubească.)

2. Să-ți protejezi copilul! (Să-l aperi de primejdii fizice și sufletești, la nevoie chiar prin sacrificarea propriilor interese și cu riscul propriei tale vieți.)

3. Să fii bun exemplu pentru copilul tău! (Să-i transmiți valorile și normele etice ale societății. Să-i dovedești că trebuie să trăiască în dragoste și armonie cu ai săi și cu toți cunoscuții familiei. Să trăiască în cinste, în adevăr, cu respectul bunurilor, convingerilor și al sentimentelor altora. Să crească și să simtă tot

 timpul comuniunea "mamă - copil - tată". Să-l obișnuiești să participe la activitatea obștească.)

 4. Să te joci cu copilul tău!

 5. Să lucrezi cu copilul tău!

 6. Să lași copilul să dobândească singur experiențe de viață, chiar dacă suferă! .

 7. Să-i arăți copilului posibilitățile și limitele libertății umane!

 8. Să-l înveți să fie ascultător! (Să supraveghezi și să îndrumi comportarea copilului, astfel încât prin acțiunile sale să nu genereze suferință nici pentru familie, nici pentru alții. Răsplătește-l pentru respectarea

 regulilor stabilite. La nevoie, încearcă să impui respectarea regulilor prin pedepsire.)

 9. Să aștepți de la copil numai aprecierile pe care le poate da, conform gradului de maturitate și propriei experiențe!

 10. Să-i oferi copilului trăiri cu valoare de amintire (călătorii, excursii, vacanțe, spectacole, serbări de familie, manifestări sportive)! Prin investigația psihică a copilului său, părintele va descoperi imensul lor
 potențial și apoi are obligația de a-l valorifica în opera de formare a unei personalități de succes.

 „Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume
 – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse
 aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii,
 așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață
 într-un univers pe care-l creează părinții.

Bibliografie:

 Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine,
 București. Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche,
 București. Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.
 www.desprecopii.com, www.jurnalul.ro

FAMILIA ȘI ȘCOALA – FACTORI DETERMINANȚI ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI

GEANTĂ LILIANA ELENA
LICEUL TEORETIC „MIHAI VITEAZUL”, BĂILEȘTI

Educația în familie, cei șapte ani de-acasă, influențează puternic întreaga existență a individului. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite”.

Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toții în diferite ocazii, de a pleca în vacanțe. Ea este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Școala este un factor care ajută copilul în desăvârșirea propriei personalități. Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt familia și școala.

Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Școlarul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface însă orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui, ca și de rezultatele școlare.

Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic. Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le creează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice.

Dezvoltarea intelectuală este cea mai importantă. În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului cele mai multe cunoștințe uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului cele necesare studiului: rechizite școlare, cărți de lectură, manuale școlare etc., cât și niște condiții bune de muncă și nu în ultimul rând liniște pentru a se putea concentra. Părinții trebuie să-i ajute copiii la învățatură; ajutorul trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze temele copiilor. Cu timpul, părinții se vor limita la controlarea temelor de casă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Familia fundamentală pentru existența și formarea personalității elevului, ca mediu educativ determinant, dar și ca sursă de dezadaptare școlară și de comportament deviant al elevului, prin factori psiho-pedagogici, cu efect cauzal negativ. Modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Strategiile

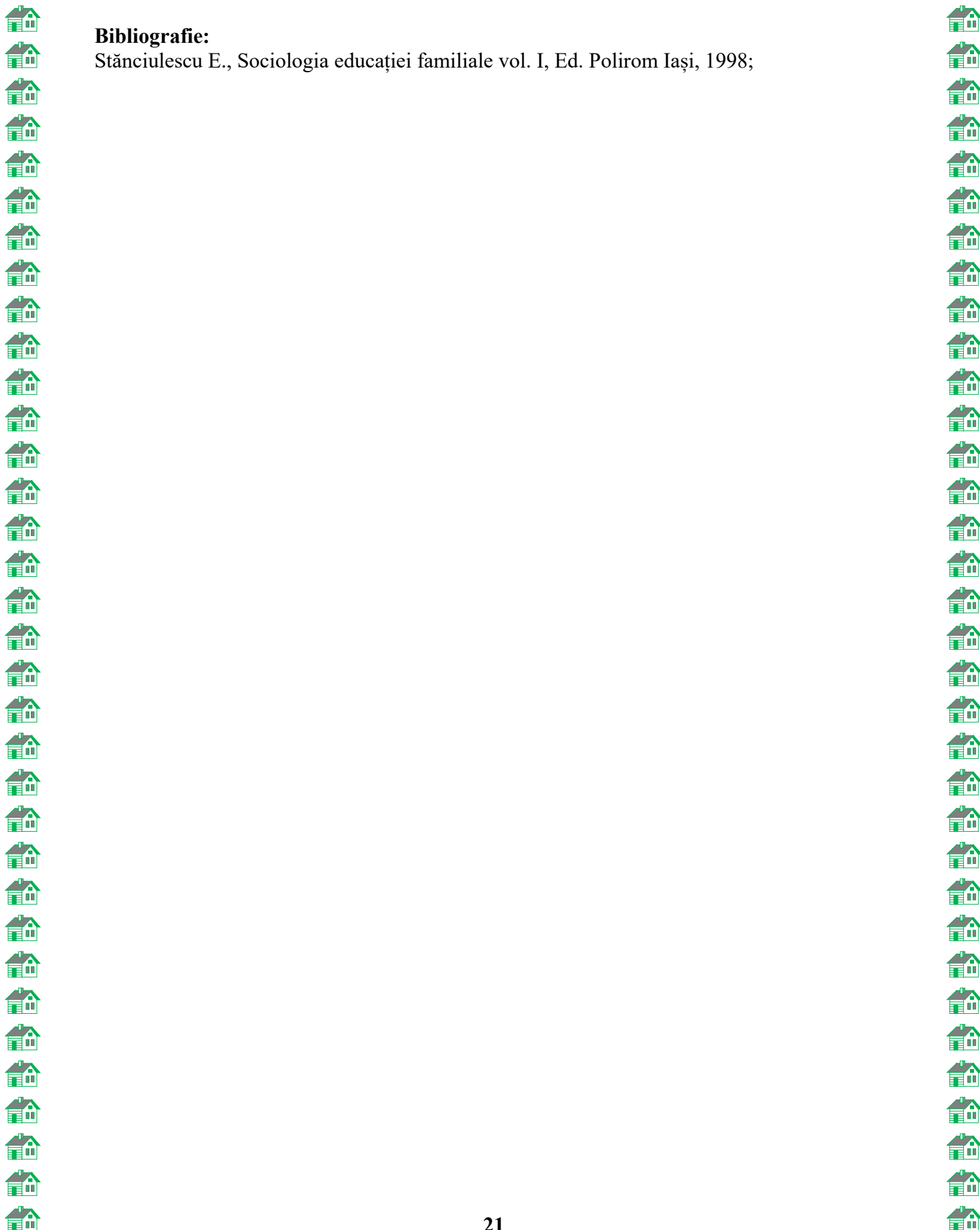

educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio- moral.

Familia este partenerul tradițional al școlii. Aceasta influențează atitudinea copilului față de învățatură, de aceea școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

Bibliografie:

Stănciulescu E., Sociologia educației familiale vol. I, Ed. Polirom Iași, 1998;

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV. PREȘCOLAR, GEANTĂ MARIANA
GRĂDINIȚA P.P-,,TIC PITIC,,

Schimbări ale potențialului educativ al familiei s-au produs continuu, în funcție de schimbările economice, culturale, politice și sociale. Aceste schimbări se constată, în special la copiii care încep un ciclu de educație instituționalizată. Preșcolarul mic, la intrarea în grădiniță, are de înfruntat dificultatea integrării într-un colectiv mare, diferit de cel familial, trebuie să învețe să acționeze alături de parteneri de aceeași vârstă și să țină seama de indicațiile educatoarei.

Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația ce trebuie dată copilului, pentru societatea actuală, este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător, pentru baza educației copilului depinde de ei.

Problemele existente în viața de familie sunt numeroase și complexe, de la lipsa banilor, atmosfera tensionată ce ajunge până la violență și până la situații critice generate de nivelul cultural și de educație scăzut al părinților. Toate acestea conduc la probleme grave de educație și dezvoltare ale copiilor, aceștia, de cele mai multe ori, reproducând fidel astfel de comportamente „normale,,

La vârsta preșcolară, și chiar mai devreme, când se pun bazele caracterului copilului, când începe să se definească profilul său moral, când i se formează atitudinea față de oameni, de semenii, față de lumea înconjurătoare, este important să-l învățăm cum să-i respecte și să-i iubească pe ceilalți, aceasta având repercursiuni pe termen lung, însumând educația „celor șapte ani de acasă,, de mai târziu.

Greșesc enorm acei părinți care le interzic copiilor să se „atingă de anumite obiecte,,din casă sub pretextul că-l stică, că-l sparge etc. Tendința copilului de a apuca, de a desface piesele unei jucării, de a pipăi, de a le privi de aproape, chiar de a le izbi pentru a vedea dacă se sparg sau nu, nu trebuie oprită. Un copil sănătos, bine alimentat și crescut în condiții igienice bune, manifestă un activism și-un interes ce trebuie stimulat, dar și supravegheat și îndrumat. Curiozitatea acută, de a cerceta tot ce-l înconjoară trebuie încurajată mereu. Aceasta reprezintă baza, germenii viitoarei curiozități epistemice, a spiritului de observație de mai târziu, a extinderii câmpului perceptiv, a capacității de a analiza, de a compara etc.

În scopul formării personalității copilului și găsirii celor mai bune metode de educație pentru formarea lui viitoare, pentru a pune baza unei educații solide, s-au organizat întâlniri cu specialiști, care au stabilit, în urma dezbaterilor, zece reguli pe care trebuie să le aibă în vedere, deopotrivă, părinții și educatorii în vederea educării acestora, prin propriul exemplu- să-ți iubești copilul, să-ți protejezi copilul, să fii bun exemplu pentru copilul tău, să te joci cu copilul tău, să lucrezi cu copilul tău, să lași copilul să dobândească singur experiențe de viață, chiar dacă suferă, să-i arăți copilului posibilitățile și limitele libertății umane, să-l înveți să fie ascultător, să aștepți de la copil numai aprecierile pe care le poate da, conform gradului de maturitate și propriei experiențe, să-i oferi copilului trăiri cu valoare de amintire (călătorii, excursii, vacanțe, serbări de familie, manifestări sportive).

Familia trebuie convinsă că o bună educație în familie, și nu numai, depinde de stilul de viață al acesteia, iar măsurarea efectelor influențelor educative, în funcție de timpul acordat de părinți copilului, este o practică greșită.

Tonalitatea în care sunt purtate discuțiile, conținutul acestora, gesturile cotidiene, chiar și cele mai simple (salutul, formulele de adresare între membrii familiei), respectarea de către adulți a unui program zilnic- toate acestea alcătuiesc ambianța familială în care copilul este educat continuu, pentru că memoria sa vizuală este extrem de activă și-și pune amprenta marcant, asupra dezvoltării lui. Întotdeauna ambianța, climatul de familie, prin elementele sale concrete, influențează, în raport cu natura sa, personalitatea copilului, punând astfel baza celor „șapte ani de acasă,,. Totuși, s-a constatat că, de cele mai multe ori, educația ar trebui să înceapă cu cei mari, care sub influența problemelor și a democrației prost înțeleasă, uită în „ieșirile,, lor de prezența copilului și comit abateri grave, uneori ireparabile din proastă obișnuință.

Oricâte expectative și pretenții am avea, ca părinți, de la copiii noștri, să nu uităm nici o clipă că și ei, la rândul lor, au dorințe și așteptări...iar gândurile și comportamentul lor sunt oglinzile reale și ideale în care se poate regăsi familia...

BIBLIOGRAFIE

➤ Revista Învățământului Preșcolar, nr. 3-4, 2008-„Intercunoașterea și socializarea preșcolarilor pe parcursul grădiniței,- Univ.,1 Decembrie 1918,, Conf.univ.dr.Eliusabeta Voiculescu, Alba Iulia

➤ Revista „Învățământul Preșcolar,,3-4/2005- ,, Mame și educatoare,,

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. GECZI-MALOM RAMONA
COLEGIUL TEHNIC NR. 1, VADU CRIȘULUI

“Un om educat se deosebește de un om needucat, așa cum un om viu se deosebește de un om mort.” spunea Aristotel.

Mediul familial are un rol esențial în educația copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine-crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Regula celor șapte ani de acasă nu constă într-o teorie care trebuie învățată pe dinafară, mot-à-mot, ci mai degrabă reprezintă un cumul de experiențe frumoase, petrecute alături de părinții. Afecțiunea și dragostea părintească sunt elemente-cheie pentru deprinderea unui comportament civilizat. Copilul care se simte în siguranță va fi mai calm, va ști să perceapă pozitiv regulile impuse de părinți. Tot părinții îl vor face să își dea seama că modul în care se va comporta va fi doar pentru binele său pe mai târziu. Un copil care crește într-un mediu nefavorabil dezvoltării lui, înconjurat de țipete, agresivități, pedepse, are toate șansele să devină un copil nesigur, violent.

Maria Montessori a observat că orice copil cu vârsta între 0 și 6 ani este înzestrat cu un “spirit absorbant”, captând în aceeași măsură binele și răul. Perioada sensibilă a comportamentului social este între 2 ani și jumătate și 6 ani. Pentru a-i învăța pe copii bunele maniere, ei trebuie să vadă că toți din jurul lui le urmează consecvent. Trebuie să alegem, pe cât posibil, cu deosebită grijă și atenție tovarășii de joacă ai copilului deoarece ei vor copia atât comportamentul politicos cât și pe cel nepolitic.

Copiii trebuie învățați cu limitele încă din primii ani de viață. A spune mulțumesc, bună ziua sau alte cuvinte utile și frumoase nu trebuie să fie o obligație, ci mai degrabă o obișnuință. Este important să-i arătăm ce are voie și ce nu. Trebuie să corectăm comportamentul nedorit cu calm, respect și înțelegere fără a decurge la pedepse corporale.

Începând cu vârsta de trei ani, copilul înțelege că este bine să își împartă jucăriile cu alți copii și să se gândească la nevoile prietenilor săi. Tot în această perioadă știe să facă diferența dintre bine și rău. După cinci ani, copilul devine din ce în ce mai independent, momentul perfect pentru a-l încuraja să spună tot timpul adevărul, să își spună punctul de vedere în fața tuturor într-un mod politicos.

În cartea *“Părinți străluciți, profesori fascinanți”*, Dr. Augusto Cury spune “Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bunele cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.”

Nici un părinte nu se naște învățat, se dezvoltă și evoluează împreună cu copilul. Tot ce vor copiii este să fie înconjurați de încredere, siguranță, voie bună și multă joacă. Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii! Iubiți-l indiferent de note, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumiți pe seama lui, mai ales de față cu alții, nu îi puneți porecle și spuneți-i zilnic că îl iubiți.

Petreceți cât mai mult timp cu copilul dumneavoastră! Fiți un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

„Eu sunt copilul.

Tu ții în mâinile tale destinul meu.

Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață.

Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire,

Educă-mă, te rog, ca eu să pot fi o binecuvântare pentru lume.” (CHILD’S APPEAL, MAMIE GENE

COLE)

Bibliografie:

 Cury, Augusto, Părinți străluciți, profesori fascinanți. Cum sa formam tineri fericiți și inteligenți -
(Editie revizuita), Editura For You, 2018

 Montessori, Maria, Copilul in familie, Editura Vremea, 2015

 Seldin, Tim, Cum să crești un copil extraordinar, prin metoda Montessori - De la naștere până la șase
ani , Editura Litera, 2016

 Stiffelman, Susan, Parenting conștient. Cum să creștem copii responsabili, increzători și afectuoși,
Editura Curtea Veche, 2017

 www.copii.ro

 www.scribd.com

 www.didactic.ro

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR ȘI PREȘCOLAR

- BUCUR FELICIA-SANDA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIRON NEAGU”-

STRUCTURA NICOLAE IORGA

SIGHISOARA, MUREȘ

Serbare de ziua mamei

Elevii se află așezați în semicerc.

JOC DE ROL: „Inimioare, inimioare,- după S. Cassvan

Un copil se apropie de vânzător, care îl întreabă:

- Mai dorești ceva?
- Aș vrea o inimă de turtă dulce! Dar...nu pentru mine!
- Atunci...,pentru cine?
- Pentru mămică mea, care-i bolnavă de inimă rea.
- O! Biata de ea!
- Aș vrea, ca mamei să-i pot duce o inimă de turtă dulce,

Ea, pe cea rea, din piept să și-o arunce,

Pe cea bolnavă s-o înlocuiască

Și mama să se facă sănătoasă!

- Tu crezi că inima de turtă dulce sănătatea-i va aduce?

- Da, sunt convins că mama mea s-ar vindeca,

Dar nu am bani, ca s-o pot cumpăra!!!

- Copile drag, din inimă îți dau o inimioară,

Dar nu pe gratis, că..., chiar tu ești o comoară!

- Vă mulțumesc! Vă mulțumesc!

Alerg la mama, mă grăbesc!

- Mămico, mămico, sunt așa de fericit!!!

La boala de inimă rea, leac eu am găsit!

(Arătând entuziasmat inimioara de turtă dulce):

- Acesta-i leacul: inima de turtă dulce!

Mănânc-o repede! Ea sănătatea-ți va aduce!

Ia-o mămico,! Este pentru tine!

Mănânc-o repede, să te faci bine!!!

- Îți mulțumesc, micuțul meu băiat,

Tu mă iubești cu-adevărat!

Acesta e leacul minune: **Iubirea ta m-a făcut bine!**

Copiii cântă: „De ziua mamei,, (vals)

O fetiță: „Spuneți, care mamă anume, cea mai scumpă e pe lume?,,

Prezintă în continuare câteva variante de răspuns:

Copil 1: *Mama mea e cea mai scumpă de pe lume pentru ca face cele mai delicioase prăjituri!*

Copil 2: *Ba mama mea, pentru că îmi citește seara povești!*

Copil 3: *Ba a mea, că mă face bine atunci când sunt bolnav!*

Copil 4: *Mama mea știe să-mi facă cele mai frumoase rochițe!*

 Copil 5: *Mama mea e cea mai scumpă pentru că mă ajută să-mi fac temele când nu mă descurc*

 singur!

 Copil 6: *Eu cred că mama mea e cea mai bună de pe lume pentru că se joacă cu mine!*

 Copil 7: *Mama mea e cea mai bună pentru că are o voce minunată și-mi cântă zilnic!*

 Copil 8: *Mama mea mă sărută întotdeauna pe locurile unde mă lovesc!*

 Copil 9: *Mama mea e cea mai bună pentru că face mâncărurile mele preferate!*

 Copil 10: *Ba mama mea e cea mai scumpă pentru că mergem împreună la înot!!*

 Fetița: *Fiecare mama-anume/ cea mai scumpă e pe lume.,,*

 Elevii interpretează cântecul :

 „ **Floriciă de pe șes,**”

 După ce au terminat cântecul, fiecare copil se așează la masă, lângă mama lui și, împreună cu

 aceștia vor confecționa un cadou pentru ziua mamei.

 Copiii vor înmâna cadoul mamei și vor cânta „ **La multi ani, cu sănătate!,,**”

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR ȘI PREȘCOLAR - GEORGESCU CARMEN ȘCOALA GIMNAZIALĂ HOGHIZ, JUD. BRAȘOV

Educația primilor ani de viață, începută acasă de către părinți, este continuată, completată și consolidată în grădiniță și mai apoi în școală. De aceea, de câte ori avem prilejul, trebuie să-i încurajăm pe copii să își exprime emoțiile și sentimentele față de cei din jur, dragostea, respectul și recunoștința pentru mama, ființa cea mai dragă.

În cadrul orei de arte vizuale și abilități practice, elevii au confecționat mărișoare pe care le-au dăruit mamelor cu ocazia Zilei Mărișorului. Folosind brainstorming, am scris pe tablă cuvântul „mărișor” și copiii au numit persoana căreia doresc să i-l ofere, scriind printr-un cuvânt și o calitate a acesteia. (exemplu: mama – bună, bunica - înțelegătoare, sora – darnică etc)

De 8 Martie, am pregătit o serbare „La mulți ani, mămica mea!”

Copiii sunt așezați în fața clasei. Serbarea începe cu un cântec de primăvară.

Din zapadă încetișor,

Tâmpla-și scot afară,

Ghieceii albi și mici,

Soli de primăvară.

A venit iar primăvara

Căci 8 Martie e în prag

Zi de sărbătoare,

Darul pentru mama mea

E un sărut și o floare.

Astăzi vom sărbători

Ziua mamei și va fi

Cât se poate de frumos

Căci vom prezenta duios

Poezii pentru mămici,

Cântece pentru bunici,

Că noi tare le iubim,

Fericire le dorim

Viață lungă , sănătate

Și belsug să aibă-n toate!

Sunt atât de fericită

Că mămica mea iubită

A venit azi la serbare

Să asculte o urare.

8 Martie ! E ziua ta

O floare îți dau măicuța mea

Și vreau să știi că-n acest dar

E dragostea-mi fără de hotar.

Sunt visele ce port în gând

Că voi fi bun și drept oricând

Și-ascultător voi fi mereu

Mămico, acesta-i darul meu!

Azi e zi de sărbătoare

Este ziua mamei mele

Noi am adus floricele

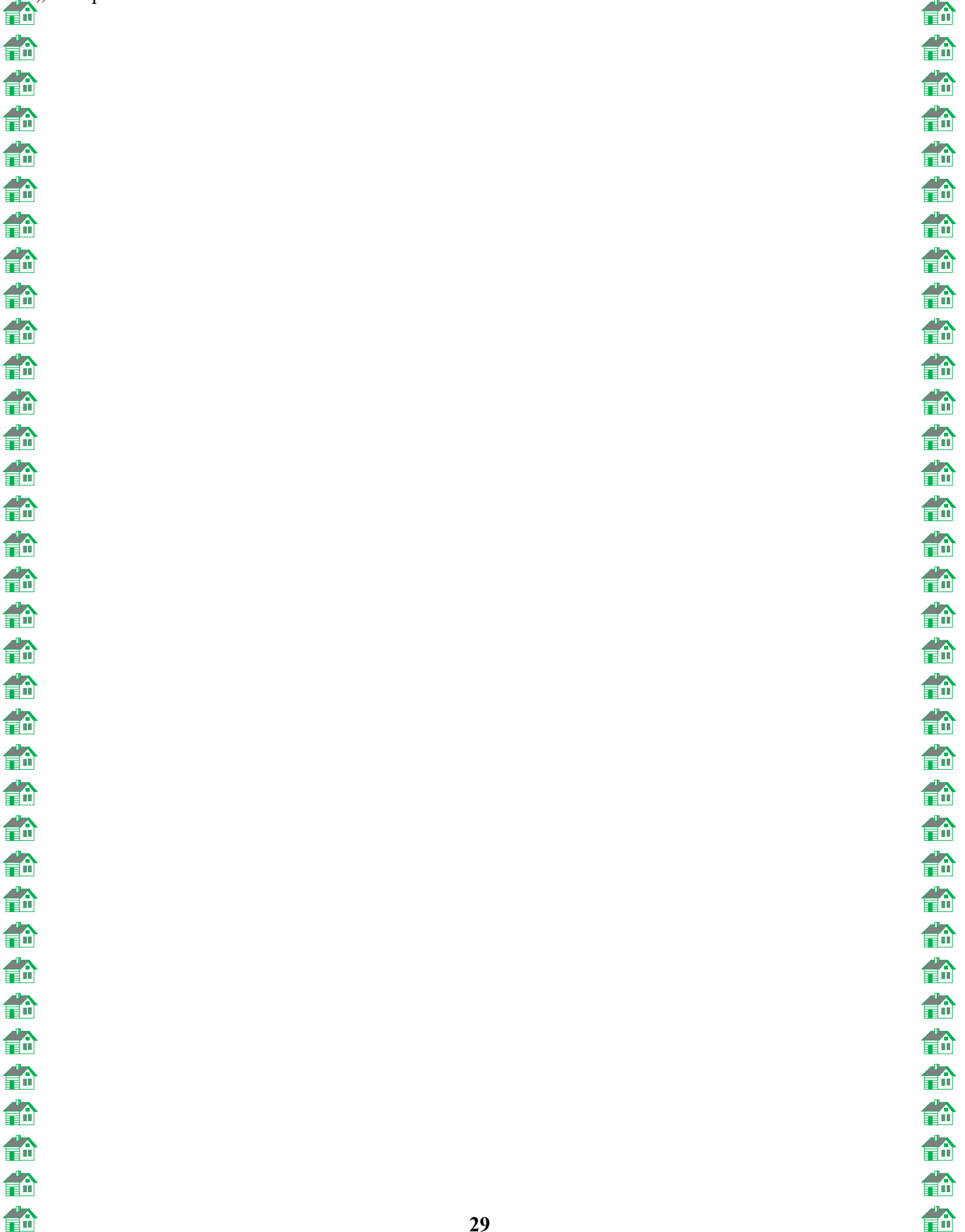
Mamelor ca să le dăm

Să le facem buchețele

Și-un cântec să le cântăm.

Copiii dăruiesc mamei lor florile confecționate, împreună o felicitare, în timp ce cântă cântecul „Flori pentru mama!”

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NICOLAE BĂLCESCU, ARAD PROF. CAMELIA GEORGESCU

MOTTO – „Educația este cea mai puternică armă pe care voi o puteți folosi pentru a schimba lumea”. – Nelson Mandela

Familia este factorul educative prioritar, deoarece educația începe din familie, aceasta reprezentând modelul pe care copilul îl imită și îl urmează. În cadrul familiei, copilul își face pregătirea pentru viață, iar contribuția acesteia este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic și se diminuează pe măsură ce etapele de creștere înaintează pe treptele superioare ontogenezei.

Prin educație parentală părinții se descoperă ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Toți părinții au obligația instruirii copiilor din punct de vedere fizic și psihic. Educația primită de copil în această perioadă a vieții lui se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cu siguranță, cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună: O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul.

Bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini sunt asimilate într-un interval de timp care este numit *culmea achizițiilor*. Aceasta este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Așadar, prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol.

EDUCAȚIA ÎNCEPE ACASĂ

PROF. GEORGESCU MIHAELA SIMONA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ GALEȘU

Principalii factori care contribuie la dezvoltarea unui copil sunt familia și școala.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social, îi oferă copilului modele de comportamente, îl învață normele morale, îi formează convingeri și atitudini.

După aceea școala preia copilul spre a-l forma conform idealului educațional care presupune un model sau un tip de personalitate pe care societatea îl consideră dezirabil. Cu alte cuvinte școala trebuie să dezvolte liber și armonios individul uman, să formeze o personalitate autonomă care să participe activ și să contribuie la dezvoltarea societății.

Ca școala să realizeze cu succes acest lucru trebuie să existe un parteneriat și o comunicare eficientă cu familia. Acasă este prima școală. Aici învață respectul față de sine și față de ceilalți, învață ce este altruismul, onestitatea, ajută viitorul școlar să își formeze un sistem propriu de valori. Familia este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este *prima școală* care pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Un mediu familial adecvat presupune un climat educativ adecvat, părinții să nu aibă diferențe de opinie în ceea ce îl privește pe cel mic, așteptările lor trebuie să fie în concordanță cu posibilitățile reale ale copilului, trebuie să comunice tot timpul cu acesta, să fie răbdători, înțelegători, să nu țipe sau să jignească. Trebuie să i se explice ce a greșit astfel încât el să înțeleagă de ce primește o eventuală pedeapsă. Un alt lucru foarte important pe care familia îl formează copilului este motivația pentru învățare. Majoritatea formează copiilor lor motivația extrinsecă i.e. "Dacă o să iei note mari, o să-ți cumpăr o bicicletă!".

Motivația intrinsecă, spiritul de echipă, colegialitatea, dorința de a ajuta fără a cere nimic în schimb, fără a primi o recompensă trebuie deprinse de acasă. Astfel elevul va face față la cerințele și exigențele școlare. Această sarcină foarte dificilă le revine părinților și dumealor trebuie să fie conștienți de rolul pe care îl au în formarea și dezvoltarea propriului copil. Nu școala este cea care poartă întreagă vină de nereușita unui școlar.

De aceea acești doi parteneri, școala și familia trebuie să sprijine necondiționat copilul și să îi dezvolte acestuia potențialul la maxim. De reușita acestei colaborări depinde dezvoltarea elevului, a viitorului adult, a societății de mâine.

Bibliografie

1. Cucoș, C., 1996, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași
2. Cristea, S., 1998, *Dicționar de termeni pedagogici*, E.D.P.-R.A., București
3. www.didactic.ro

ROLUL FAMILIEI ÎN PRIMII ANI DE VIAȚĂ

PROF. GEORGESCU OTILIA –
COLEGIUL TEHNIC P.T.C. "GH. AIRINEI" BUCUREȘTI

Educația copilului este un proces prin care ne învățăm copilul să își cultive și perfecționeze abilitățile de comunicare, de exprimare a sentimentelor, de a căpata cunoștințe noi, de a relaționa cu alți copii și cu alți adulți. Procesul de educație al copilului este esențial pentru formarea sa ca adult echilibrat și fericit.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie, un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Recompensa și pedeapsa - Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă

mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Educația primită în familie:

Salutul - Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public - Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii - Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale - Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă - O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor - „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță - Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bibliografie:

<http://www.desprecopii.com/info-id-14032>

www.desprecopii.com, www.jurnalul.ro

CEI 7 ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR: GEORGESCU RAMONA, GRĂDINIȚA GURA ȘUȚII, LOCALITATEA GURA ȘUȚII, JUDEȚUL DÂMBOVIȚA

Educația timpurie este o necesitate în contextul social actual, deoarece perioada cuprinsă între naștere și 6/7 ani este cea în care copiii au o dezvoltare rapidă. Dacă procesul de dezvoltare este neglijat, mai târziu, compensarea acestor pierderi este dificilă și costisitoare. Investiția în copii la vârste cât mai fragede conduce, pe termen lung, la dezvoltarea socială a acestora și la realizarea susținută a drepturilor copiilor. Dacă la nivelul educației timpurii sunt depistate și remediate deficiențele de învățare și psihocomportamentale ale copiilor, deci înainte de integrarea copilului în învățământul primar – beneficiile recunoscute se referă la: performanțele școlare superioare, diminuarea ratei eșecului școlar și a abandonului.

Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat. Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi în natură: să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a BabaOarba” etc. - să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc. - să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc. - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a. ; acasă, să ajute la tot felul de activități gospodărești, să-și atribuie diferite roluri și să intre în jocul copilului, să numere tot felul de obiecte ce-i înconjoară etc.

Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu.

Printr-o cooperare direct cu educatoarea, prin continuarea educației primite în cei 7 ani de acasă și a celei oferite în mediul preșcolar, copilul beneficiază de următoarele beneficii:

- Dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a personalității copilului, în funcție de ritmul propriu și de trebuințele sale, sprijinind formarea autonomă și creativă a acestuia.
- Dezvoltarea capacității de a interacționa cu alți copii, cu adulții și cu mediul pentru a dobândi cunoștințe, deprinderi, atitudini și conduite noi; încurajarea explorărilor, exercițiilor, încercărilor și experimentărilor, ca experiențe autonome de învățare.
- Descoperirea, de către fiecare copil, a propriei identități, a autonomiei și dezvoltarea unei imagini de sine pozitive.

• Sprijinirea copilului în achiziționarea de cunoștințe, capacități, deprinderi și atitudini necesare acestuia la intrarea în școală și pe tot parcursul vieții. („Curriculum pentru Învățământul Preșcolar 3-6/7 ani” aprobat prin OM nr. 5233/1.09.2008)

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

BIBLIOGRAFIE

• Asociația Ovidiu Rom, (2011), „ Planeta Șotron –Ghid pentru organizarea Atelierelor de vară”(Fiecare copil în grădiniță)

• Boca, C., Nicolae, I, Secrieru, A., Ștefănescu, D.O, 2008, (2008) „ Împreună pentru copii: grădinița și comunitatea “ București: Educația 2000+

• Boca, Cristiana (coord.), Bucinschi, Mihaela, Dulman, Anița (2009) „, Educația timpurie și specificul dezvoltării copilului: modul general pentru personalul grădiniței”, București: Educația 2000+

EDUCATIA IN FAMILIE „CEI SAPTE ANI DE ACASA ! „

SCOALA GIMNAZIALA DOBRA GRADINITA P.N. LAPUSNIC PROF. INV. PRESC. GHEARA CRISTINA

Familia are rolul cel mai important in formarea si socializarea copilului si reprezinta cadrul fundamental in interiorul caruia sunt satisfacute nevoile fiziologice si sociale . Parintii sunt primii educatori din viata copilului, educatia primita de acasa este foarte importanta fiind determinata pentru dezvoltarea sa ulterioara., principalul obiectiv al familiei trebuie sa fie, pastrarea sanatatii, a curateniei,cresterea normala si calirea organismului.,Un corp curat o minte sanatoasa., Din primii ani de viata ,copilul preia de la parintii gesaturi,atitudini,limbajul,exemple de comportamente pozitive :cinstite ,politete , sociabilitate,dispozitia de colaboare. Toate acestea cer calm ,intelegere ,rabdare,dragoste fata de copil nu teama si frica trebuie sa il determine pe copil sa faca fapte bune. Acesti 7 ani de acasa sunt pentru unii, si pe buna dreptate, piatra de temelie a vietii pe viitor. De acesti ani depinde de cum vei fii integrat in societate, cum vei fii agreat de cei din jur si cum iti poti ordona viata si stilul de viata alaturi de cei dragi. La randul nostru, odata cu trecerea timpului, cand vom devenii mai intelepti, o sa dam si noi aceste sfaturi copiilor, nepotilor.Aceasta perioada nu se refera doar la acele semne exterioare de respect caracterizate drept politete, ci la o intreaga suita de obiceiuri sanatoase pe care, daca un copil le va deprinde acum, le va practica ulterior pe parcursul intregii sale vietii. Copiii invata prin imitare. Noi suntem un exemplu bun pentru copii nostri si conteaza. Un copil manierat se va descurca mai bine în relatiile sociale si se va simti mai confortabil în prezenta celorlalti decat unul caruia ii lipsesc cei 7 ani de-acasa. Probabil ca cea mai buna modalitate de a-l obisnui cu bunele maniere este sa fim noi, parintii, un bun model pentru el. Incepem sa il invatam lucrurile simple inca de la varsta frageda: sa salute, sa spuna „te rog” si „multumesc . Va trebui sa stie ce se cuvine si ce nu la masa, într-o vizita, la o petrecere si chiar într-o discutie cu un prieten apropiat, cum sa se spele, sa manance, cand poate sa vorbeasca, sa invete sa-i asculte pe ceilalti, placerea de a face si a primi cadouri. Bunele maniere ii modeleaza comportamentul in societate si il invata ce inseamna respectul. Iar copiii respectuosi vor fi tratati cu respect. Educatia primita in cei sapte ani de acasa depinde de cativa factori: relatia afectiva dintre copil și parinti, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazeaza familia si pe care le transmite copilului. Sunt parinti care muncesc de dimineata pana seara pentru copiii lor, dar sunt total straini fata de nevoile reale ale acestora. Din dorinta de a le asigura copiilor tot ce lor le-a lipsit, parintii ii condamna la o viata inconjurata de lucruri scumpe si stralucitoare, dar fara adevarate valori. Cei sapte ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor în prima parte a copilariei. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei sapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA- IMPORTANȚA ATAȘAMENTULUI DINTRE PĂRINȚI ȘI COPIL, ÎN PRINCIPAL MAMA-COPIL

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR GHEBĂ CLAUDIȚA FLORENTINA
G.P.P. "DUMBRAVA MINUNATĂ", SLOBOZIA, JUD. IALOMIȚA

MOTTO „Un copil este ca o sămânță de floare...

Cât de frumos va crește, cât de frumos va rodi,

Depinde de grădinarul care o va îngriji.”

Irina Petrea

“Cei șapte ani de acasă”, aceste cuvinte sunt auzite tot mai des în ultimul timp. De ce? Acești șapte ani reprezintă un set de priceperi și deprinderi formate în cadrul familiei și definesc modul în care îi respectăm sau nu pe ceilalți. Educația timpurie este foarte importantă pentru a deveni o persoană responsabilă. Educația are trei semnificații primare, provenite din etimologia sa latină:

- educatio= creștere, formare;
- educo-educare=a crește, a forma, a instrui;
- educo-educere=a ridica, a înălța.

Omul este supus educabilității. Până la trei ani familia este modelul copiilor. Timpul petrecut alături de ei este indispensabil unei dezvoltări armonioase. De mic, copilul este învățat să mănânce, să bea, să doarmă, să fie curat sau să facă curățenie, să fie atent la cei din jur, să țină cont de părerile celorlați, etc. Educația este astfel văzută ca un produs al relațiilor sociale. Felul în care se dezvoltă acestea vor influența viața copilului, adolescentului, adultului de mai târziu. Ființa umană este o ființă socială și morală. Primele relații care se stabilesc sunt cele dintre membrii unei familii. Astfel, copilul va adopta felul de a se comporta al membrilor familiei sale, iar mai târziu prietenii și anturajul vor avea o influență mare asupra sa. Pregătirea pentru integrarea în societate este foarte importantă. Copilul trebuie să folosească formule de salut, să știe cum să ceară anumite lucruri sau să împartă o jucărie cu ceilalți, să respecte normele de igienă.

Relația afectivă dintre părinți și copil este influențată de disponibilitatea și empatia pe care parintele o manifestă față de nevoile copilului. Aceasta se dezvoltă treptat, în special în perioada de vârstă a copilului 0-2 ani.

Astfel, în perioada 0-3 luni, copilul își manifesta nevoile față de toate persoanele din jurul său. Părintele creează copilului un mediu securizant, care contribuie la crearea unei legături afective, răspunzând atent acestor nevoi.

În perioada 3-9 luni, copilul distinge și preferă compania părinților în detrimentul celorlalte persoane, manifestându-și preferința pentru persoanele familiare prin zâmbet, strigăt, etc. În această perioadă copilul începe să descopere mediul în care trăiește, având nevoie de încurajarea părinților (din mângâiere, privire) pentru a explora mediul. Aceasta este perioada în care relația de atașament începe.

Bebelușul învață să meargă întotdeauna sprijinit de ceva, deși cade, dacă primește sprijin, se ridică și își continuă încercarea. Pentru a avea succes are nevoie de un sprijin ferm, constant. Psihanalistul englez Bowlby, denumesc modalitatea în care bebelușul învață să meargă “Teoria punctului de sprijin” și o compară cu nevoia de sprijin a micuțului pentru a descoperi și explora lumea. Desigur, și sprijinul fizic este important, dar cel psihologic, prin care este susținut emoțional să descopere, să încerce este primordial. Cel mic, va învăța astfel că, poate depinde fără teamă de cei din jur. Explorarea mediului inconjurător, nu se referă doar la experimentarea de sunete, culori, forme și texturi ci la traducerea acestora într-un limbaj accesibil copilului. Vor fi mult mai apropiate copilului, experiențele încărcate emoțional.

În perioada 9-12 luni, copilul începe să devină „autonom”, să se simtă sigur pe mediul inconjurător, fapt ce îi va permite să se îndepărteze de părinți, știind totuși că poate conta pe ei. După vârsta de un an, părinții îl vor ajuta pe copil să înțeleagă regulile, limitele. Acesta este începutul socializării. Conform Teoriei lui Winnicott, relația părinte-bebeluș influențează formarea acestuia ca ființă independentă autonomă (inițial relaționează de dependență absolută, apoi de dependență relativă, iar în final de autonomie/independentă). De asemenea, această relație reflectă îngrijirea maternă, relația mamei cu copilul, modificările psihologice trăite de aceasta pentru a putea veni în întâmpinarea nevoilor celui mic. În timpul acestei perioade de viață copilul experimentează încrederea sau neîncrederea față de lume. Dacă nevoile lor sunt îndeplinite cu dragoste, ei vor înțelege că lumea este un loc plăcut, în care se întâmplă de obicei

lucruri bune. Astfel, încrederea va deveni parte a caracterului copilului (cf. E Erikson) Atașamentul infantil are un rol securizant sau nesecurizant, în configurarea personalității și comportamentului uman.

Copilul s-a născut cu predispoziția de a se atașa de persoana care îi oferă îngrijiri, își va organiza propriul comportament pentru a menține relațiile de atașament cruciale pentru supraviețuirea lui umană și psihologică, în apropierea persoanei care îl îngrijește. Distorsiunile în modul de a gândi și de a se comporta au ca sursă tulburările de atașament în copilăria timpurie și pot fi considerate rezultatul incapacității părinților de a răspunde nevoilor de confort, securizare și încredere emoțională a copilului. Relația afectivă securizantă Copilul simte că este în siguranță cu părintele său, acesta îl consolează, mângâie. Copilul are încredere să exploreze mediul fără teamă, știind că mama este aproape. Fără părinții săi se simte puțin trist, plânge pentru a le atrage atenția se liniștește când ei reapar. Acești copii iau mai ușor în greutate, își dezvoltă motricitatea. Acest tip de relație favorizează încrederea, siguranța și stima de sine. Acești copii au o stimă de sine bună, simțindu-se iubiți, apreciați, doriți, fapt ce va constitui o garanție a succesului în plan social. Relația afectivă nesecurizantă Este rezultatul unei disponibilități reduse din partea părinților. Copilul primește atenție însă nu în mod constant. Astfel, copilul nefiind sigur pe relația pe care o are cu părintele său, va dezvolta o oarecare neliniște.

În astfel de situații, când mama va pleca de lângă cel mic, acesta va plânge, fiind greu de consolată. Capacitatea copilului de a explora mediul va fi limitată, deoarece acesta nu se va putea dezlipi de părinți. Acest copil va fi anxios și agresiv, carențele afective împiedicându-l să relaționeze cu alte persoane. Atașamentul se dezvoltă petrecând timp cu copilul și răspunzând nevoilor celui mic. Este o investiție în viitorul copilului. Nu este de ajuns pentru cel mic să fie schimbat și hrănit la timp. Are nevoie de mângâiere, consolare. Atunci când copilul plânge, plânsul lui nu trebuie considerat un capriciu. Este semnalul tras asupra unei nevoi. Unii copii pot fi mai anxioși decât alții, de aceea pot plânge mai mult. Este greșit să considerăm acest lucru un capriciu. Acești copii au nevoie de atenție mai mult decât ceilalți. Simpla ținere a copilului în brațe, mângâiere, legănare, cântare sau jocul permit crearea unei legături pozitive cu copilul. Atenția acordată copilului nu este îndeplinirea unui capriciu ci mulțumirea unui copil, care se simte iubit, respectat și care va avea încredere în sine și în lume.

Bibliografie:

1. Teodor Crețu – „Psihologia vârstelor”, Ed. Polirom, 2009, pp. 23-26.
2. Felicia Iftene – „Psihiatria copilului și adolescentului”, curs universitar, Universitatea ” Babeș Bolyai” Cluj-Napoca, Facultatea de Psihologie și Științele Educației, 2000, pp. 85-88.
3. Law Nolte Dorothy, Harris Rachel – „Copiii învață ceea ce trăiesc”, Ed. Humanitas Practic, București, pp. 25-29.
4. Ana Muntean – Psihologia dezvoltării umane, Ed. Polirom, Iași, 2006, pp. 59-63.

„FAMILIA – VECTOR PRINCIPAL ÎN EDUCAȚIA ȘI DEZVOLTAREA COPILULUI”

EDUCATOARE: GHEORGHE BUNEA TANȚA GRĂDINIȚA CU P.P. NR.48 BRĂILA

Ocupându-se de dezvoltarea judecăților morale la copil ca parte integrantă a procesului de dezvoltare cognitivă oferită de procesul educației parentale, J. Piaget distinge trei faze:

a) realistă, în cursul căreia regulile morale sunt văzute de copil ca externe lui și existând în sine, fiind absolute și neschimbătoare;

b) egocentristă, în cadrul căreia copilul acceptă obligația de a se conforma regulilor, dar nu simte că a luat parte la crearea lor, motiv pentru care va încerca să le schimbe conform intereselor sale;

c) faza cooperării și a respectului mutual, în care are loc internalizarea moralității („morală reciprocității”) și acceptarea ei ca mod de reglementare a propriului comportament și a comportamentului altuia.

A fi părinte este deci mai mult decât o simplă calitate față de care ne putem exprima. Ea presupune experiență, pricepere, răbdare, cu alte cuvinte toate însușirile care se cer pentru exercitarea unei adevărate profesii ”profesia de părinte”. Iar pentru realizarea unor performanțe existența unui climat familial favorabil, armonios și competența în educație reprezintă premise de bază.

Familia oferă o oază de liniște, pace și acceptare în mijlocul unei lumi zbuciumate. Este cadrul instituit de Dumnezeu în care omul să se simtă iubit fără rezerve și condiții, împlinit și fericit. Familia nu este numai primul adăpost al copilului, ci este și prima bază de lansare a lui în lume, este cea care îi oferă primele cunoștințe, primele deprinderi dar și primele modele comportamentale.

Cu foarte mulți ani în urmă, mama, lipsită de experiență, era ajutată de prietene și rude, care se învârtteau în jurul ei, pentru a-și oferi sfaturile și sprijinul. Foarte puține din aceste mătuși, bunici, sau vecine au citit vreo carte despre creșterea copiilor, dar acest lucru nu a reprezentat vreo piedică. Aveau o înțelepciune populară care le dădea o încredere neclintită. Aveau un răspuns gata pregătit pentru orice situație, indiferent dacă acesta era bun, sau greșit. Multe cupluri tinere de astăzi nu au rude și prieteni care să le acorde acest sprijin și sunt îngrijorați de lipsa lor de pregătire pentru creșterea copiilor.

Responsabilitatea dezvoltării copilului în primele etape revine în primul rând familiei sale, însă educatoarea trebuie să aibă în vedere următoarele aspecte ale relației:

- nu toți copiii beneficiază de un model optim de educație care să le sprijine dezvoltarea;
- toți copiii pot învăța când sunt mici – sistemul trebuie să le ofere șansele;
- e nevoie ca părinții să întărească și să valorizeze ceea ce copilul învață în grădiniță;
- copilul învață tot timpul, în ritmul și stilul care îi sunt caracteristice;
- toți părinții își cunosc copiii și nevoile lor de dezvoltare?

Toate aceste aspecte constituie argumente care impun realizarea parteneriatului dintre părinți și educatoare, parteneriat ce presupune cooperare, colaborare și comunicare.

Părinții trebuie sprijiniți să își cunoască copiii, să le identifice nevoile și să sprijine dezvoltarea și creșterea lor armonioasă.

În educația părinților, rolul educatoarei este de a facilita contactul părintelui cu anumite cunoștințe, deprinderi necesare în educația copilului, precum și asigurarea parteneriatului în acțiunea educativă, ceea ce presupune o comunicare eficientă din partea acesteia.

Orice educatoare este o mijlocitoare între copii, familie și grădiniță. Ea îi poate convinge pe părinți să păstreze unitatea de cerințe adresate preșcolarilor cu cele ale grădiniței, iar din această colaborare are de câștigat numai copilul.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Pornind de la această idee și dorind să cunosc mai bine comportarea copilului în familie și modul în care își îndeplinesc părinții responsabilitățile, le-am cerut în cadrul întâlnirilor noastre, să completeze cu sinceritate diferite chestionare.

Conținutul acestor chestionare au vizat cunoașterea copilului, organizarea programului zilnic în familie de la micile treburi gospodărești la activitățile recreative și creative, problemele de comportament, gradul de responsabilitate a familiei. Am folosit întrebări de genul:

- ❖ Cât timp petreceți zilnic cu copilul dumneavoastră?
- ❖ Obișnuiți să-i spuneți povești? Care este ultima poveste citită?
- ❖ Cât timp petrece copilul în fața televizorului? Care sunt emisiunile lui preferate? Televizorul este un mijloc eficient de educare a copilului?
- ❖ Cunoașteți care sunt partenerii de joc ai copilului dumneavoastră?
- ❖ Ce responsabilități are copilul dv. în cadrul familiei?
- ❖ Îi cereți să-și facă ordine la jucării?
- ❖ Obișnuiți să îi recompensați pentru faptele bune? Cum?
- ❖ Îl pedepsiți pentru greșeli? În ce mod?
- ❖ Îi cumpărați orice jucărie pe care și-o dorește?
- ❖ Vă străduiți să găsiți răspunsuri potrivite la întrebările puse de copil?
- ❖ Considerați că trebuie să i se ceară copilului să spună *Mulțumesc* și *Te rog* în cadrul familiei?
- ❖ Vă așteptați ca la grădiniță copilul să învețe să scrie și să citească?

Am constatat că, stresați de criza de timp, de sarcinile cotidiene multiple, de grija zilei de mâine, unii părinți să fie părinți și tratează cu superficialitate nevoile firești ale copilului de dezvoltare și educație. Există un paradox: mai întâi ne străduim ca bebelușul să vorbească cât mai repede și cât mai corect, ca pe urmă să ne întrebăm disperați: „unde-i butonul de oprire?” De multe ori părinții nu răspund întrebărilor puse de copii, ci îi reped cu expresii de genul: „N-am timp acum!”, „Lasă-mă cu fleacurile astea!”, „Vorbim altă dată”, „Ce ți-a venit acum?”.

Unii părinți nu-și amintesc să le fi spus vreodată o poveste copiilor, alții îi lasă ore în șir în fața televizorului fără să realizeze că numărul scenelor violente îi pot influența în mod negativ pe copii.

Sunt părinți care compensează lipsa timpului petrecut alături de copil cumpărându-i orice jucărie pe care acesta o cere, ceea ce denotă incapacitatea lor de a-i spune copilului „nu” și lipsindu-i de plăcerea de a visa și de a-și dori ceva cu ardoare. Un renumit scriitor bulgar P. Vejinov, avea perfectă dreptate când afirma: „copilul care visează o jucărie este întotdeauna mai bogat decât cel care o are”.

Unii părinți aplică ferm disciplina concomitent cu manifestarea afecțiunii față de copilul lor, alții nu reușesc să-și impună autoritatea părintească, fiind prea obosiți sau prea ocupați să învingă în disputele cu copilul.

Confrunțați cu aceste întrebări, unii părinți au recunoscut că, deși doresc să asigure o educație corespunzătoare copiilor, sunt lipsiți de o pregătire psihopedagogică, de experiență.

Pornind de la aceste constatări și, la propunerea unor părinți interesați, consider că este necesar să înființăm la nivelul fiecărei grădinițe programe de consiliere și colaborare cu familia, care să cuprindă schimburi de idei și experiență, completarea de chestionare, vizionarea și dezbaterăa unor casete video, activități interactive părinți—copii—educatoare, vizite, excursii cu participarea părinților alături de copii, expoziții ale copiilor, serbări, concursuri.

Mare parte din aceste activități noi le desfășurăm cu succes în grădinița noastră. Este binevenită și o colaborare cu psihologi, medici pediatri, învățătoare, preoți. Ca resurse materiale, tot la nivelul grădiniței ar fi bine să existe o minibibliotecă cu literatură pentru copii accesibilă părinților, pliante, reviste pentru copii, jurnal de însemnări, întrebări, propuneri, discuții pentru părinți și educatoare.

S-ar micșora astfel numărul părinților mai puțin interesați, determinându-i să-și aducă aminte că au copii și poate aceștia au nevoie de ei și deci ar trebui să se aplece mai mult asupra lor și a problemelor lor.

Oferind copilului un climat de profunde securitate în condițiile caruia se poate dezvolta armonios, grupul familial îi conferă tot-o dată un ideal de sine, o imagine linistitoare a propriului eu, un antidot pentru neliniștile sale interioare.

Bibliografie:

- ◆ Piaget, J., *Judecata morală la copil*, Editura didactică și pedagogică, 1980
- ◆ Andre Berge, „Profesiunea de părinte” - Buc., Editura Didactică și Pedagogică;
- ◆ Revista *Învățământul Preșcolar*. Nr. 1-2/2001.
- ◆ Faber, A., Mazlish, E., *Comunicarea eficientă cu copiii. Acasă și la școală*, Curtea Veche, București,

2002

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PRO.ÎNV.PREȘCOLAR GHEORGHE DOINA CARMEN, G.P.N.GURA ȘUȚII

Este cunoscut faptul ca procesul de învățământ începe cu prima zi de școală iar educația începe din prima zi de viață a copilului. Misiunea de educație a copiilor noștri nu se află doar în mâinile grădiniței sau a școlii. Părinții trebuie să înțeleagă că chiar și înainte de grădiniță - există o școală numită ACASA, locul în care un copil învață primele reguli, I se formează primele deprinderi de viață.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar. Auzim, din ce în ce mai des, tot felul de remarci, din partea părinților, pentru a „scuza” purtarea urâtă sau întârzierea dezvoltării neuropsihice nesatisfăcătoare a copilului. Părinții trebuie să realizeze că ei sunt cei care împart cu profesorul succesul sau insuccesul copilului la școală.

Acestea sunt rezultatul greșelilor educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. Iar realizarea începe de la părinți și maniera de educație pe care o abordează acasă. Expresia „cei 7 ani de acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. Părinții trebuie să petreacă timp de calitate cu copilul oferindu-i dragoste și suport emoțional ne-conditionat; să joace jocuri educative - care pun bazele educației primare: învățarea literelor și numerelor, a figurilor geometrice, etc., să „fie acolo” atunci când copilul are nevoie de ei. Copiii învață să fie siguri pe ei, independenți încă de la vârste fragede. Rolul părintelui este să-l educe, să-l conducă pașii spre formarea acestor deprinderi.

Cei 7 ani de acasă sunt anii de aur ai educației unui copil. Inconștient de dragostea și protecția părinților, copilul învață bazele disciplinei, a încrederii în propriile sale forțe, învață regulile de bază ale respectului și primele noțiuni de socializare. În cei 7 ani de acasă, copilul învață ceea ce este încrederea, ordinea, cinstea și buna purtare.

Perioada celor 7 ani - este considerată a fi perioada cu impact maxim asupra modului în care copilul percepe lumea și valorile umane ale societății din care face parte. Rolul părinților este esențial în acești ani - pentru că ei sunt cei care pun cărămizile sistemului de norme și valori pe care adultul de mâine își va clădi propria sa viață.

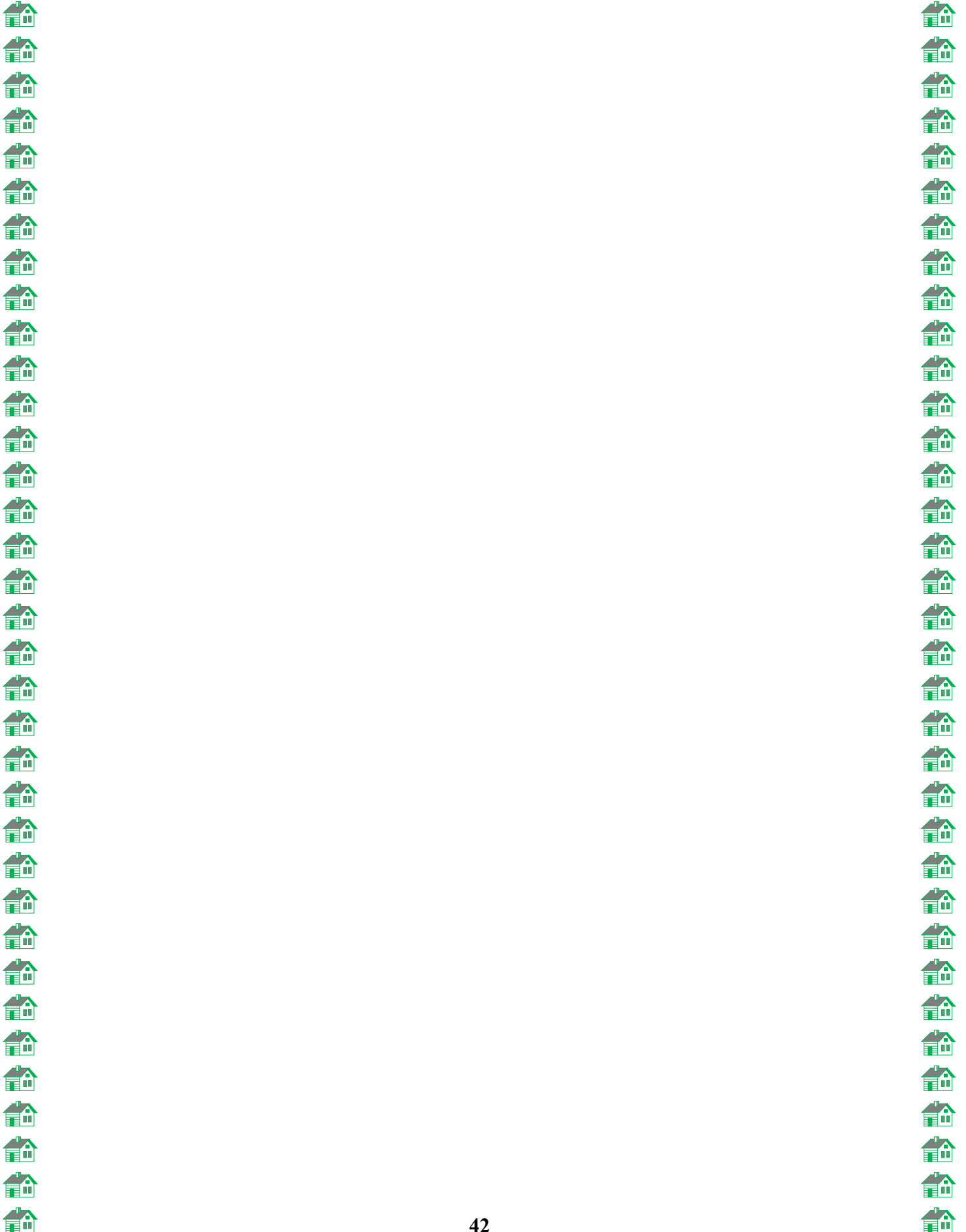
Primele zile de grădiniță sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în grădiniță este și prima experiență importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Părinții trebuie să țină legătura strânsă cu educatoarea, să se intereseze de activitățile desfășurate în grădiniță pentru a putea continua ceea ce învață copilul la grădiniță. Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politic, care știe să spună „mulțumesc” și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviu pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. GHEORGHE SILVICA
- ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ELENA CUZA" VASLUI

Factorii devenirii ființei umane

Referitor la identificarea factorilor implicați în dezvoltarea umană, întâlnim o convergență principală, chiar dacă planul analitic se prezintă diferit. În literatura psihopedagogică românească sunt discutați ca factori ai ontogenezei ereditatea, mediul și educația. Delimitările categorice nu au decât rațiuni didactice, deoarece ereditatea, ca proprietate generală a lumii vii este o caracteristică a naturii, la fel cum educația presupune cu necesitate un mediu social uman, în absența căreia nu ar putea exista!

Ereditatea este însușirea fundamentală a materiei vii de a transmite, de la o generație la alta, mesajele de specificitate (ale speciei, ale grupului, ale individului) sub forma codului genetic.

Moștenirea genetică este practic irepetabilă de la un individ la altul. Orice genotip se exprimă doar în formă fenotipică (totalitatea caracteristicilor unui individ) ca rezultat al interacțiunii timpurii cu mediul. Rolul eredității nu se exprimă în aceeași măsură în diversele aspecte ale vieții psihice; unele poartă mai puternic amprenta eredității (temperamentul, aptitudinile, emotivitatea, patologia psihică), altele mai puțin (atitudinile, voința, caracterul etc.). O aceeași trăsătură psihică poate fi la persoane diferite rodul unor factori diferiți. La cineva hotărâtoare poate fi ereditatea, în timp ce la alte persoane mediul sau educația să fi contribuit decisiv.

Mediul, ca factor al dezvoltării umane, este constituit din totalitatea elementelor cu care individul interacționează direct sau indirect, pe parcursul dezvoltării sale.

Acțiunea mediului poate fi directă (alimentație, climă) sau indirectă, prin intermediul formelor de adaptare umană pe care le generează (activități dominante, tip de organizare socială, nivel de trai, grad de cultură și civilizație etc.). Factorii de mediu se prezintă individului atât ca realități fizice, concretizate în prezența nemijlocită și perceptibilă a persoanelor și obiectelor care-l înconjoară și în funcție de care trebuie să se modeleze, dar și ca ansamblu de relații și semnificații care, prin interiorizare, formează însăși substanța, materialul de construcție necesar dezvoltării psihice. Atunci când este favorabil, mediul contribuie la realizarea sau chiar accelerarea punerii în funcție a potențialului nervos, deci are o acțiune directă vizând dezvoltarea psihică, corelată cu cea indirectă de susținere a dezvoltării fizice (dezvoltare a sistemului nervos, osificarea, dentiția, greutatea, înălțimea).

Educația poate fi definită ca fiind activitatea specializată, specific umană, care mijlocește și diversifică raportul dintre om și mediul său (societate), favorizând dezvoltarea omului prin intermediul societății și a societății prin intermediul omului. Devine educație (și apoi autoeducație) orice act personal, interpersonal sau transpersonal care facilitează interacțiunea subiect-obiect cu finalitate transformatoare.

Educația apare ca liantul dintre potențialitatea de dezvoltare („propusă” de ereditatea individului) și oferta de posibilități a mediului. Ea face medierea între ceea ce s-ar cere (ereditatea) și ceea ce se oferă (mediul). O acțiune educativă reușită, armonizează cererea și oferta, ceea ce nu este deloc ușor pentru că, dat fiind unicitatea eredității și unicitatea constelațiilor de mediu, nu există rețete.

Este evident că dezvoltarea poate apare doar dacă se menține un optim între ceea ce poate, vrea, știe individul la un moment dat și ceea ce i se oferă. Oferta trebuie să fie mereu stimulativă, totdeauna cu un grad mai înalt decât poate, vrea, știe individul respectiv. O ofertă prea ridicată sau una prea banală pot perturba dezvoltarea psihică.

Deși, evident dependentă de ceilalți factori, și fără a avea puteri nelimitate (nu poate reechilibra o ereditate profund afectată și nici nu poate compensa un mediu total dizarmonic (foame – violență – incertitudine – durere) educația acționează deliberat (deci conștient) în sensul dezvoltării individului.

Lucrările de psihopedagogie prezintă educația ca factor conducător al dezvoltării ontogenetice.

Bibliografie:

1. Cozma Teodor, Crețu Carmen, Cucos Constantin, Cosmovici Andrei – *Psihopedagogie*, Iași, Ed. Spiru Haret, 1994.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

REALIZAT DE: GHEORGHESCU GEORGIANA

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Psihologii explică felul cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult. Potrivit acestora, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialiștii, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează, sunt importante în dezvoltarea copilului. Acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară”. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”, explică ea. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul; este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, psihologii spun că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”.

Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă”.

FAMILIA – FACTOR DE BAZĂ ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR GHEORGHITĂ CEZARINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ,, MIHAIL ANDREI” BUHUȘI

Motto:

„Familia este școala în care ești deopotrivă profesor și elev.”- Ioan Gyuri Pascu

Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor principal în formarea personalității copilului.

Loaisel afirmă că: „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume - omul de caracter”.

De modul în care familia influențează dezvoltarea copilului în primii ani de viață depinde comportamentul socio-relațional al viitorului adult. Părinții trebuie să mediteze la rolul important pe care-l au în formarea personalității acestuia. Se spune, și pe bună dreptate, că familia este prima școală a copilului în care învață cum să se comporte în viață și în societate.

Acțiunile educative exercitate de părinți trebuie să fie continue, raționale, și să țină cont de dezvoltarea fizică și psihică a copilului.

În familie copilul se bucură de un climat afectiv sporit care-i conferă mai multă siguranță. Climatul de căldură din familie, preocuparea părinților de a le oferi copiilor condiții cât mai bune de viață constituie un factor important al educației. Relațiile care se stabilesc între părinți și copii sunt de atașament, de încredere reciprocă ceea ce face posibilă o bună comunicare între ei. Părinții trebuie să comunice permanent cu copiii și nu doar prin vorbe ci și prin componente neverbale, afectiv-emoționale, gesturi vizibile.

Autoritatea în familie trebuie manifestată cu calm și cu măsură, exagerările fiind de multe ori dăunătoare. Există familii în care tatăl este autoritatea supremă, iar mama întărește acest lucru în fața copilului ori de câte ori acesta face ceva rău. În aceste familii, copilul este traumatizat, trăiește cu spaimă, cu teama de a fi pedepsit. De aceea consecințele nu întârzie să apară, punându-și amprenta asupra personalității copilului. El va deveni timid, izolat, fără încredere în forțele proprii. Mai târziu, când scapă de sub tutela părinților, se vor comporta diametral opus: vor fi agresivi, se vor revolta. În alte familii climatul afectiv exagerat face ca copilul să devină egoist, să simtă că lui trebuie să i se ofere totul de-a gata, el nu mai este supus unui efort fizic și intelectual. De aceea în relațiile dintre părinți și copii trebuie să existe un simț al măsurii. Părinții trebuie să cunoască foarte bine personalitatea copilului pentru a ști ce fel de atitudine să adopte în relațiile cu el. Ei trebuie să fie mereu consecvenți în ceea ce cer copilului și dorința acestuia.

Nu toți părinții manifestă înțelegere față de nevoile copilului. De mic, copilul simte nevoia să fie în centrul atenției. El vrea să fie ascultat atunci când relatează cum și-a petrecut o zi la grădiniță sau la joacă; să picteze împreună cu părinții ceea ce l-a impresionat; să asculte o poveste sau chiar să fie un mic actor alături de părinți. De multe ori părinții, pe motiv că sunt obosiți, nu dispun de timp pentru copii și le refuză aceste plăceri. În astfel de cazuri copilul se simte neglijat, respins și se închide într-o lume a lui. Părintele trebuie să lase deoparte problemele ce-l preocupă sau oboseala și tandru, surâzător să se apropie de sufletul copilului să-l facă să simtă că este și el o mică stea în constelația familiei.

Mijloacele cele mai accesibile pe care părinții le pot utiliza în munca educativă sunt jocul și jucăria.

Copilul trebuie lăsat să se joace cu jucării accesibile vârstei lui. În jocurile sale copilul preia sarcini ale adultului. Prin aceste jocuri copilul își îmbogățește bagajul de cunoștințe, își dezvoltă priceperi și deprinderi, învață să respecte niște reguli. Jocurile trebuie să fie îndrumate de un adult fără a stingheri spontaneitatea copilului. După expresia lui Pasos, familiile sunt „fabrici” care produc personalități umane. Familia este cea care îl introduce încet pe copil în viața de zi cu zi, îl pune în contact cu lumea înconjurătoare, îi oferă modele umane pe care copilul să le urmeze sau să le respingă. Familia este o rampă de lansare pentru copil. De la părinți, copilul învață primul abecedar al muncii. Tot părinții sunt cei care dezvoltă voința, perseverența, spiritul de inițiativă, curajul - trăsături care marchează personalitatea copilului.

Atitudinea părinților în munca educativă este hotărâtoare pentru formarea viitoarei personalități. Familia trebuie să fie deschisă noului, să-l facă pe copil să pătrundă în noua civilizație înarmat cu multe

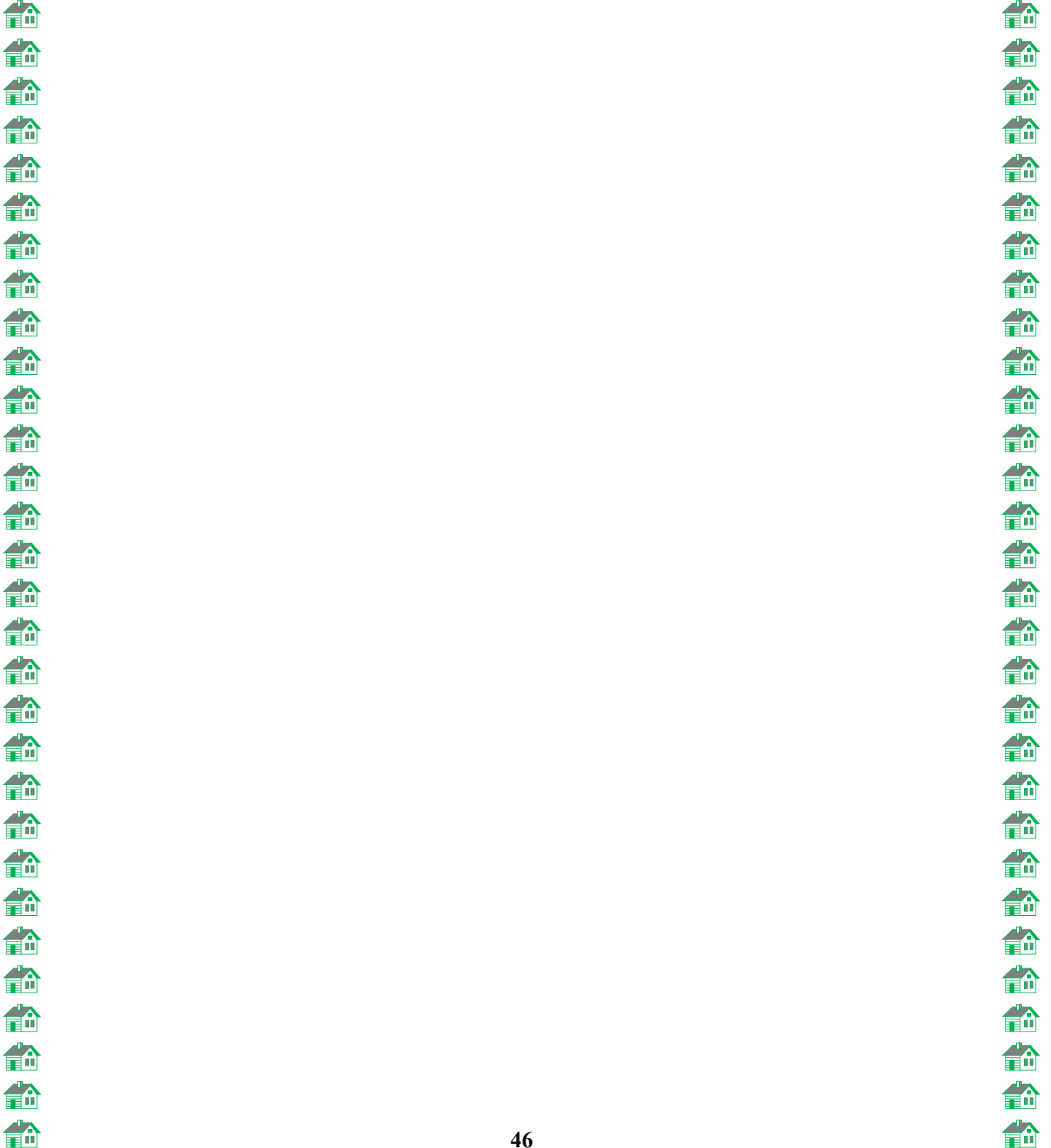

 cunoștințe.

 Evoluția rapidă a vieții sociale de astăzi, face ca educația fără competență să nu fie educație. Părintele este primul educator al copilului. Dacă acesta nu-și ia rolul în serios vor exista lacune în educația copilului care-i va marca dezvoltarea personalității.

 Trăim într-o lume modernă, iar părinții nu vor să-și marginalizeze copiii. Totuși trebuie să țină seama și de influențele negative ale lumii moderne. Computerul, desenele animate, televizorul, alimentele procesate folosite în exces duc la îmbolnăvirea copiilor de depresii și anxietate.

 De aceea trebuie să știe cum să dozeze folosirea acestora de către copii pentru ca influența acestora să nu se răsfrângă negativ în dezvoltarea personalității lor. Folosind alte mijloace mai plăcute și utile copiii pot beneficia în mod sănătos de o educație potrivită vârstei lor.

OPPORTUNITIES OF SHARING BEST PRACTICES ON EUROPEAN LEVEL

**GHEORGHITA-SCHIPOR LAURA-MARIA
SCOALA GIMNAZIALA NR. 3 ROVINARI**

Sharing best practices on European level was a good opportunity for our school to develop and be aware of its strengths. Scoala Gimnaziala Nr. 3 Rovinari is one of the 4 schools that won the National Competition *European School* in 2012; it was the result of European collaborations that teachers initiated and successfully implemented projects. I was involved as contact person in the following projects on the European level:

- Comenius Multilateral School Partnership
EUROPEAN STUDENTS: AGENTS OF SUSTAINABLE DEVELOPMENT, 2011-2013
- Comenius Multilateral School Partnership
FOR THE BETTER FUTURE OF EUROPEAN CITIZENS, 2011-2013
- Comenius Regio Project
METHODS OF PREVENTING STUDENTS FAILURE, 2012-2014

ETwinning projects are on-line projects on the eTwinning platform, with interesting and fun activities; it is an excellent opportunity to develop English, communication and digital skills; my students were involved in the following projects: *EUROPEAN DICTIONARIES*, 28.10.2009, *A TOUR IN EUROPE*, 25.01.2011, *EXCHANGING POSTCARDS AROUND THE WORLD*, 17.08.2012, *EVERYDAY ECOLOGY*, 02.09.2012, *EU-MAGIC*, 23.11.2013, *EUROPEAN DAY OF LANGUAGES*, 2012, 2014, 2015.

I also took part in ETWINNING LEARNING EVENTS:

- *WEB 2.0 TOOLS IN ETWINNING*, February 2013,
- *FINDING PARTNERS IN ETWINNING*, November 2013,
- *ETWINNING AND 21ST CENTURY SKILLS*, December 2013.

The wonderful experience of these projects and events was disseminated in the on-line magazine *4F* on magazinefactory.edu.fi and the school magazine *Lauri – Revista Elevilor Europeni*. Due to the projects results, local activities and collaborations, I took the initiative and I designed a training course about the eTwinning platform, on-line projects and ways of professional development, organized by Casa Corpului Didactic Gorj, in 2015.

Another amazing experience was the Comenius in-service training course “*EU-MAGIC*” – *Effective Use of Modern technology And Games In Classrooms (a pedagogical course for all teachers)*, organized by Charles University in Prague, Faculty of Education, between 1-7.07.2013, in Istanbul, Turkey, a training course about using educational games and ActivInspire/ICT in classroom.

The study visit *HOW TO CATCH EU STANDARDS IN EDUCATION*, between 24-28 June 2014, in Ordu, Turkey and the Grundtvig training course *MEDITERRANEO & ENVIRONMENT: RE-THINKING EDUCATION & OUTDOOR ACTIVITIES*, between 16-22 March 2014, in Rome, Italy offered me the opportunity to practice English skills and to develop intercultural competence.

Thanks to English language, I also explored the youth field, taking part as a group leader in the youth exchange under LifeLongProgramme, *OLD TRADITIONS IN THE MODERN WORLD*, 2014, in Turkey and as participant in the training course *SPORT AND ACCESSIBILITY*, in Debrecen, Hungary, in November 2010. Under KA1 Erasmus+ Programme, I was part of *TRANSNATIONAL TRAINING AND COOPERATION ACTIVITIES*, 2015, in Belgium, *EDUCATION THROUGH SPORT*, in Budapest, Hungary, in June 2015 and *EDUCATION SYSTEMS AND EMPLOYMENT*, 2016, in UK.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. GHEORGHIU CONSTANTIN
LICEUL TEHNOLOGIC DIMITRIE PETRESCU

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CE ESTE FAMILIA?

PROF. ANDREIA- GEORGIANA GHERGHESCU
C. Ș. E. I. "CONSTANTIN PUFAN",
DROBETA TURNU SEVERIN, MEHEDINȚI

Însoțind omul în întreaga lui existență, familia s-a dovedit una dintre cele mai vechi și mai stabile forme de comunitate umană, cea care asigură perpetuarea speciei, evoluția și continuitatea vieții sociale.

Multe abordări înțeleg familia drept o formă de comunitate umană întemeiată prin căsătorie care unește soții și descendenții acestora prin relații strânse de ordin biologic, economic, psihologic, moral, afectiv și spiritual. Aceste orientări descifrează conținutul sociologic al conceptului de familie, abordând familia în strânsă dependență cu funcționalitatea ei, cu totalitatea relațiilor manifestate între membrii ei.

Putem defini familia drept forma istorică de comunitate umană între membrii căreia există relații întemeiate pe consanguinitate și înrudire, acestea fiind sancționate prin norme.

Din punct de vedere etimologic, cuvântul "familie" provine din latinescul "familia" care provine de la „*famulus - sclav de casă*”, înțelesul cuvântului s-a schimbat în decursul timpului. În trecut familia era proprietatea bărbatului (*pater familias*), ca soția, copiii, sclavii, sclavii eliberați și tot avutul, nefiind de fapt între ei relații familiale, ci era considerată o proprietate subordonată, astfel tatăl nefiind numit *pater* ci *genitor*.

Conform DEX (2009) cuvântul "FAMILIE, *familii*, s. f." înseamnă:

1. Formă socială de bază, realizată prin căsătorie, care unește pe soți (părinți) și pe descendenții acestora (copiii necăsătoriți). ♦ *Aer de familie* = fizionomie caracteristică, ansamblu de trăsături comune unui grup de persoane înrudite prin sânge. *Nume de familie* v. *nume*.

2. Totalitatea persoanelor care se trag dintr-un strămoș comun; neam, descendență. ♦ *Familie de albine* = totalitatea albinelor dintr-un stup, alcătuită din matcă, albine lucrătoare și trântori.

3. Fig. Grup larg de oameni, de popoare etc. cu interese și idealuri comune.

4. Categorie sistematică în botanică și în zoologie, inferioară ordinului, care cuprinde mai multe genuri de organisme cu caractere comune.

5. Grup de cuvinte, derivate și compuse, formate de la același cuvânt de bază. ♦ Grup de limbi care provin dintr-o limbă comună inițială. – Din lat. **familia**, it. **famiglia** (cu unele sensuri după fr. *famille*).

După cum putem vedea, cuvântul „familie” este definit în multe feluri, fiind un lucru esențial în existența umană, și de aceea există și o multitudine de citate, aforisme, maxime, cugetări despre importanța, siguranța și chiar deziluziile familiei, despre familie ca fundament al vieții noastre sau, dimpotrivă, ca impediment în evoluția, dezvoltarea noastră, după cum urmează:

"Învăță să te bucuri de fiecare minut al vieții tale. Fii fericit acum. Nu aștepta ca cineva din afară să te facă fericit privind viitorul tău. Gândește-te cât de prețios este cu adevărat timpul tău, indiferent dacă îl petreci în muncă sau în familie. Fiecare minut trebuie să fie bucurat și savurat." Earl Nightingale

"Cel mai important lucru din lume este familia și dragostea." John Wooden

"Pacea este frumusețea vieții. Este strălucirea soarelui. Este zâmbetul unui copil, dragostea unei mame, bucuria unui tată, reuniunea familiei. Este evoluția omului, victoria unei cauze juste, triumful adevărului." Menachem

"Nu îți alegi familia. Aceasta este un dar al lui Dumnezeu pentru tine, așa cum tu ești unul pentru ea." Desmond Tutu

"Pentru a se bucura de sănătate, a aduce o adevărată fericire în sânul familiei, a dăruia pace tuturor, cineva trebuie mai întâi să-și disciplineze și să-și stăpânească propria minte. Dacă un om își poate controla mintea, el poate găsi calea către Iluminare, iar toată înțelepciunea și virtutea vor veni în mod natural către el." Buddha

"Familia nu este cel mai important lucru. Este totul." Michael J. Fox

"Totul este legat de calitatea vieții și de aflarea unui echilibru între muncă, prieteni și familie. Philip Green

"Cunoașterea este putere. Informația înseamnă eliberare. Educația este premiza progresului în fiecare societate, în fiecare familie." Kofi Annan

"Fericirea înseamnă să ai o familie mare, iubitoare grijulie. În alt oraș." George Burns

 "Legătura esențială dintr-o familie autentică nu este cea a sângelui, ci a respectului și bucuriei pentru viață fiecărui membru al ei." Richard Bach

 "De multe ori, deciziile pe care le luăm ne afectează și ne rănesc prietenii cei mai apropiați și familia. Am o mulțime de regrete din acest punct de vedere. Dar Dumnezeu m-a iertat, și îi sunt foarte recunoscător pentru asta. M-a făcut capabil să mă iert pe mine însumi și să înaintez prin viață o zi după alta." Lex Luger

 "Familia mea înseamnă totul pentru mine. Sunt ceea ce sunt grație mamei mele, tatălui meu, fratelui meu, surorii mele... pentru că ei mi-au dăruit totul. Educația pe care o am se datorează lor." Ronaldinho

 "Crăciunul este vremea perfectă pentru a sărbători dragostea lui Dumnezeu și a familiei, și pentru a crea amintiri care vor dăinui pentru veșnicie." Joel Osteen

 "Am un adăpost minunat, care este familia mea. Am relații minunate cu fratele meu și sora mea; ei mă fac să simt întotdeauna că știu cui aparțin." Jose Carreras

 "Familia este puterea mea și slăbiciunea mea." Aishwarya Răi Bachchan

 "Familia este una din capodoperele naturii." George Santayana

 "Dragostea familiei și admirația prietenilor sunt mai importante decât averea și privilegiile." Charles Kuralt

 "În orice mod imaginabil, familia este legătura noastră cu trecutul și podul către viitorul nostru." Alex Haley

 "Un bărbat adevărat își iubește soția, și înalță familia ca cel mai important lucru din viață. Nimic nu mi-a furnizat mai multă pace și satisfacție în existență decât a fi pur și simplu soț și tată." Frank Abagnale

 "Viața se schimbă atunci când ai un copil, propria ta familie. Devii mult mai grijuliu în ceea ce faci. Nu mai întârzi prin oraș, nu mai pierzi vremea cu prietenii prin cluburi. Trebuie să fii acasă, să ai grijă de fiica ta, să te joci cu ea." Paul Pierce

 "Prietenii și familia mă sprijină constant. Îmi spun ceea ce am nevoie să aud, și nu ceea ce vreau să aud, și îmi sunt alături la bine și la rău. Fără ei nu am idee unde aș fi și știu că dragostea lor pentru mine mă ajută să îmi țin capul deasupra apei." Kelly Clarkson

 "Familia este cel mai important lucru din lume." Prințesa Diana

 "Pleci de acasă pentru a-ți căuta norocul și, când îl găsești, te întorci acasă pentru a-l împărtăși cu familia ta." Anita Baker

 "Dacă nu poți scăpa de scheletul din dulapul familiei, poți să-l faci să danseze pentru tine." George Bernard Shaw

 "Unul din lucrurile care ne unește ca și familie este același simț al umorului." Ralph Fiennes

 "Dacă suntem senini, dacă suntem fericiți și putem zâmbi, oricine din familia noastră, din societatea noastră, beneficiază de pacea noastră interioară." Thich Nhat Hanh

 "Menținerea unei familii fericite necesită multe, atât din partea părinților, cât și din partea copiilor. Fiecare membru al familiei trebuie să devină, într-un fel special, servitorul celorlalți." Papa Ioan Paul al II-lea

 "Fă-ți loc în viața ta pentru lucrurile care contează, pentru familie și prieteni, dragoste și generozitate, distracție și bucurie. Fără acestea, te vei trezi că ești într-o cumpănă în mijlocul carierei și să te întrebi cum ți s-a irosit viața." Jonathan Sacks

 "Familia este ca o ciocolată - cu mult mai gustoasă cu cât are în ea niște alune." Les Dawson

 "Familia noastră este un cerc de dragoste puternică care crește cu fiecare naștere și căsătorie." Anonim

 "Oricine are nevoie de o casă în care să trăiască, dar o familie care te sprijină clădește cu adevărat un cămin." Anthony Liccione

 "Gândește-te la familia ta astăzi și în toate zilele ce urmează, nu lăsa că lumea plină de obligații să te rețină să arăți cât de mult îți iubești siguranța familială." Josua

 "Familia este un loc unde mințile vin în contact una cu cealaltă." Buddha

 "Am descoperit că cea mai bună cale de a le da sfaturi copiilor tăi este să afli ce își doresc și să-i sfătuiești cum să-și împlinească dorințele." S. Truman

 "Iubește-ți familia. Petrece-ți timpul cu ea, fii bun și ajutați-vă unul pe altul. Nu lăsa loc regretelor. Ziua de mâine nu vă este la fel de promițătoare ca cea de astăzi." Anonim

 "În orice ceartă dintre părinte și copil pot să aibă dreptate amândoi, pot greși și, de obicei, greșesc amândoi. Această situație da vieții de familie farmecul sau." Isaac Rosenfield

 "Familia nu presupune întotdeauna legături de sânge. Ea reprezintă oamenii din viața ta care te vor în viața lor. Cei care te acceptă pentru cine ești. Cei care ar face orice pentru a te vedea zâmbind și care te iubesc indiferent ce se întâmplă." Anonim

 "Dragostea necondiționată înseamnă să-ți iubești copiii pentru cine sunt, și nu pentru ce fac... Nu este ceva ce aduni cu fiecare minut al fiecărei zile, însă este gândul pe care trebuie să-l păstrăm în inimile noastre zi de zi." Isaac Rosenfield

 "Trebuie să avem grijă de familiile noastre oriunde le aflăm." Elizabeth Gilbert

 "Simțămintele de valoare pot înflori numai într-o atmosferă în care fiecare este apreciat, greșelile sunt iertate, comunicarea este deschisă și regulile sunt flexibile - genul de atmosferă care se găsește într-o familie dedicată." Virginia Sătic

 "Nici o familie nu este perfectă. Ne certăm, ne luptăm unul cu celălalt. Ajungem chiat să nu ne vorbim unul altuia. Dar, în cele din urmă, familia este familie. Dragostea va exista mereu în ea."

 "Familia: o unitate socială în care tatăl este preocupat de locul de parcare, copii de spațiul din afară, iar mama cu spațiul din dulapuri." Evan Esar

 "Poți săruți familia, prietenii, în semn de rămas bun, și să pui mile între între voi dar, în același timp, îi porți purta în inimă, în mintea ta, întrucât nu trăiești doar într-o lume, ci într-o lume trăită de tine."

 Frederick Buechner

 "Cel mai important lucru pe care un tată îl poate face pentru copiii săi este să le iubească mama."

 Henry Ward Beecher

 "Familie- caracatiță îndrăgită din ale cărei tentacule nu putem să scăpăm niciodată și, în adâncul inimii noastre, nici nu vrem să scăpăm de ele, să ni se petreacă lucrul ăsta." Dodie Smith

 "Mă susțin pe mine însumi prin dragostea familiei." Maya Angelou

 "Părinții sunt singurii oameni obligați să te iubească, iar restului lumii trebuie să îi câștigi dragostea."

 Ann Brashares

 "Când totul îți merge ca naiba, singurii oameni care îți sunt alături, fără nici o ezitare, sunt cei din familie." Jim Butcher

 "Ce poți să faci pentru a încuraja pacea mondială? Du-te acasă și iubeste-ți familia." Maica Tereza

 "Părinții sunt ca Dumnezeu, pentru că vrei să știi că sunt acolo undeva, vrei ca ei să aibă o părere bună despre tine, dar îi cauți mai ales atunci când ai nevoie de ceva." Chuck Palahniuk

 "Numește-o clan, numește-o rețea, numește-o trib, numește-o familie. Indiferent ce nume îi atribui, indiferent cine ești, ai nevoie de așa ceva." Jane Howard

 "Cel care își intemeiază o familie are cariera supremă. Toate celelalte cariere există cu un singur scop: acela de a susține cariera supremă." C.S. Lewis

 "A avea un loc în care să te duci este ceea ce numim 'acasă'. A avea pe cineva să iubești este ceea ce

 numim 'familie'. A le avea pe amandouă este ceea ce numim 'o binecuvântare'." Donna Hedges

 "Toate familiile fericite sunt asemănătoare; fiecare familie nefericită este nefericită într-un mod unic."

 Lev Tolstoi

 "Figurile membrilor familiei sunt oglinzi magice. A-i privi pe oamenii care ne aparțin înseamnă a

 vedea trecutul, prezentul și viitorul." Gail Lumet Buckley

 "Marele dar de a avea o familie este acela de a fi în relații apropiate cu oamenii cu care poate nici nu

 ai fi făcut cunoștință, dacă viața nu ar fi făcut-o pentru tine." Kendall Hailey

 "Un om nu ar trebui niciodată să își neglijeze familia pentru a face afaceri." Walt Disney

 "Acasă este locul unde ești iubit cel mai mult și te porți cel mai urât." Marjorie Pay Hinckley

 "Nu se întâmplă decât târziu, pe măsură ce pielea se vestejește și inima slăbește, ca urmașii să

 înțeleagă; poveștile lor și toate realizările se sprijină pe poveștile mamelor și taților lor, pietre peste pietre,

 sub apa vieților lor." Mitch Albom

 Aceste citate despre familie ne inspiră și ne amintesc că, de fapt, tot ceea ce avem nevoie în viața

 este să fim iubiți și să iubim, iar familia este cea care ne oferă dragoste necondiționată.

Bibliografie :

1. Dragomir, O, Miroiu M, *Lexicon feminist*, Polirom, Iasi, 2002, Cristina Ștefan, Valentina Marinescu

Site- grafie :

1. <https://ro.wikipedia.org/wiki/Familie>

2. <http://www.diane.ro/2017/06/familia-in-citate-aforisme-maxime.html>

3. https://www.divahair.ro/mama_si_copilul/cele_mai_frumoase_citate_despre_familie_care_iti_re_amintesc_cat_de_valoroasa_este

EDUCAȚIA ÎNCEPE ACASĂ

PROF. GHERGHINOIU ADINA-RALUCA
LICEUL TEHNOLOGIC BÎLTENI

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viții lui, dar și a părinților.

Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, săi organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat. Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi în natură: să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a BabaOarba” etc. - să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc. - să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc. - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a. ; acasă, să ajute la tot felul de activități gospodărești, să-și atribuie diferite roluri și să intre în jocul copilului, să numere tot felul de obiecte ce-i înconjoară etc. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea. Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani? - deprinderi de autoservire - ordine - igienă - curățenie și exprimarea propriilor nevoi - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative - bune maniere și comportament - limbaj corect transmis - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător - consecvență în realizarea unei sarcini - concentrare a atenției

 - perseverență în realizarea unei sarcini - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.
 Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție,
 altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de
 mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-
 un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca
 o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele
 unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți. Așadar, părinții au o foarte mare influență
 asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le
 respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi.

 Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl
 vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte;
 pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de
 armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR: GHERMAN CONSTANTIN ȘCOALA GIMNAZIALĂ FRUMOASA , JUDEȚUL BACĂU

Familia este „prima școală a copilăriei”. Urmările educației primite în familie rămân toată viața, niciodată nu se uită...cei șapte ani de acasă. În familie, copiii își formează primele reprezentări și noțiuni despre mediul înconjurător, despre viață, despre relațiile umane ; tot aici își conturează opinii morale, estetice, intelectuale; aici își formează atitudini, își dezvoltă trăiri emoționale, stări afective dintre cele mai însemnate.

Modelele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și climatul psiho-social existent în cadrul acesteia au o influență mare asupra copiilor atât privind modul lor de comportare și relaționare în raport cu diferite valori și norme sociale, cât și în formarea concepției lor asupra vieții. În familie nu trebuie doar să discute despre frumos , adevăr, respect, toleranță, înțelegere, iubire , ci trebuie să se manifeste aceste lucruri. Exemplul personal, eforturile susținute și perseverența din parte părinților va duce la rezultatele mult așteptate privind achiziția de către copii a normelor unui comportament social corect.

Datoria părinților este aceea de a cultiva și a lucra cu sensibilitate personalitatea copilului. Unui copil trebuie să-i fie explicate limitele, stabilite unele reguli conform vârstei și nivelului său de înțelegere. În caz contrar, el nu va ști după ce să se ghideze în viață. Copilul trebuie ajutat de mic să parcurgă traseul integrării în societate, cu limitele impuse de aceasta. Fiecare familie are regulile ei și acolo trebuie să le respecte !

Pentru a fi un bun părinte , ce își înțelege copilul, adultul ar trebui să-și amintească de propria lui copilărie, să retrăiască sentimentele copilului de atunci, care să se păstreze intacte, în loc să îndepărteze acel copil, să-l scoată la iveală , să-l actualizeze și astfel, simțind ca un copil , să se întâlnească cu fiul său sau fiica lui. . Nu este o pledoarie pentru un adult care se copilărește, ci pentru un adult care privește vârsta copilăriei cu cea mai mare seriozitate, cu răspundere și afecțiune.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte , să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia , ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce fac. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere , face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația copilului este o provocare pentru orice părinte. Dacă învățăm să facem o reprezentare clară și complexă a țelului pe care vrem să-l atingem atunci situațiile pot fi mai simplu de abordat. Greșelile nu trebuie să ne descurajeze. Mai devreme sau mai târziu vom ajunge să ne înțelegem copiii și să le acordăm sprijinul necesar. Experiența ne ajută să devenim părinți mai buni și să preluăm exemple din propria educație.

Lumea nu este perfectă și nici noi nu suntem părinți perfecți. Trebuie să avem grijă să nu transmitem frustrările și nemulțumirile noastre. Defectele noastre trebuie să fie exemple negative pentru copil iar calitățile noastre să constituie un model demn de urmat. Ideea principală este să determinăm sursa nemulțumirilor care ne afectează și să ne controlăm atitudinea. Echilibrul este trăsătura perfectă care definește educația copilului.

DESPRE RELAȚIA PĂRINTE - COPIL

PROFESOR : GHETLA VIOLETA
GRĂDINIȚA NR. 1 JARIȘTEA

A fi autoritar nu înseamnă a te impune prin forță fizică sau pedeapsă, nu presupune a instaura teama, ci a reuși să te impui prin respect și admirație.

Dorim ca cei mici să ne asculte, să respecte anumite reguli, dar oare câți dintre noi ținem cont de faptul că disciplina nu este totul și că, în egală măsură, o relație caldă cu copiii contează pentru dezvoltarea lor ulterioară?

Cuvântul "autoritate" provine din latinescul "autoritas" și înseamnă putere, dreptul de a da dispoziții, de a impune cuiva ascultare în virtutea unei calități sau a unei împuterniciri. De asemenea, înseamnă însă și ascendent, influență care rezultă din stimă și admirație.

Autoritatea față de copil este o calitate care se câștigă și care poate fi menținută, slăbită, întărită sau chiar pierdută, dar nu impusă; ea decurge din calitatea de părinte, dar nu se realizează în mod automat.

M-am oprit asupra acestui subiect deoarece în activitatea de educatoare pe care o exercit de peste 20 ani, dar ca și părinte în ultimii 14 ani, nu de puține ori m-am confruntat cu situații în care am fost nevoită să aplanez conflicte dintre copii, să impun anumite reguli, să restabilesc ordinea, să mă fac ascultată, să impun autoritatea ca educator și părinte.

Primul impuls, ca adult, atunci când vezi că cei mici „depășesc măsura” este să ridici tonul, iar gândurile fug către copilărie și te auzi spunând: „Dacă eu făceam așa când eram mic, mă puneam eu la punct!”, amintindu-ți instantaneu că „bătaia e ruptă din Rai” și că „unde dă părintele crește”. Dar oare asta înseamnă cu adevărat a fi autoritar? Este aceasta modalitatea de a construi o relație solidă între tine ca părinte și copilul tău care în timp va deveni adolescent, apoi tânăr și la un moment dat, părinte la rândul său?

Cu siguranță ne amintim cu mult mai multă plăcere de clipele în care mama sau tata ne strâneau la piept și cu răbdare ne explicau că ceea ce am făcut este greșit „pentru că...”, decât clipele în care „ești pedepsit pentru că așa vreau eu”, făcându-te să îți dorești să crești și tu odată mare ca să faci ce vrei.

Copilul își respectă părintele nu pentru că acesta „deține puterile”, ci pentru că îl convinge „evidența adevărurilor lui”. Cum ar putea un părinte să aibă certitudinea că întredicțiile sau îndemnul său vor fi respectate de copil, mai ales în situația în care acesta se va afla singur în fața cerințelor vieții?

Ce calități ar trebui să întrunească un părinte pentru a se putea bucura de autoritate în fața copiilor? Cum poate obține și păstra autoritatea necesară?

Unele cărți de specialitate spun că trebuie „să fii prietenul copilului tău, căci altfel nu vei putea pătrunde adânc în sufletul său, nu vei afla la vreme ce îl frământă, nu vei putea lua la momentul potrivit măsurile corespunzătoare”.

Bernard Shaw spunea: „Prietenul cel mai bun este și dușmanul tău cel mai vajnic, este omul care te ține treaz, fiindcă nu-ți iartă greșelile și te ajută continuu să te îndrepti”. Prietenia adevărată presupune încredere nelimitată. Cu prietenul te sfătuiești, lui îi încredințezi toate neliniștile și preocupările tale intime. Sub acest aspect prietenia dintre părinți și copii poate fi acceptată. Prieten îți poate fi doar omul pe care îl prețuiești și îl stimezi, iar între părinte și copil trebuie neapărat să existe asemenea raporturi. Și nu numai de la copii către părinți, dar și invers.

Prietenia dintre adult și copil are câteva caracteristici, diferite de cele care sunt proprii prietenilor dintre persoane de vârste apropiate, particularități impuse de însuși scopul relațiilor dintre educator și educat, dintre părinte și copil, de diferența care există între experiența de viață, preocupările și achizițiile morale și intelectuale ale acestora.

Atitudinea părintelui (educatorului), ceea ce prezintă el copilului, modul în care argumentează și justifică orice act al său trebuie să fie în concordanță cu stadiul de dezvoltare la care se află copilul, cu particularitățile vârstei și personalității sale.

Se spune că un prieten are autoritate asupra celuilalt, autoritate ce rezultă din prețuirea și stima, din încrederea pe care și-o acordă cei doi. Cam același lucru se întâmplă și când este vorba de părinți și copii.

Încrederea joacă un rol decisiv într-o relație de prietenie. Această teorie este susținută din cele mai vechi timpuri, fiind întâlnită și în lucrarea pedagogului iluminist J. J. Rousseau - „Emil sau despre

educație” - unde isista pe ideea ca adultul, educatorul să fie apropiat de cel asupra căruia se răsfrânge actul de educație, copilul: „...governatorul unui copil trebuie să fie tânăr și chiar atât de tânăr pe cât poate fi un om înțelept. Aș vrea, dacă ar fi posibil, să fie el însuși copil, să fie tovarășul elevului său și să-i dobândească încrederea”.

Ca părinte trebuie să reușești încă de la o vârstă foarte fragedă să îți apropii copilul, să îi devii prieten. Pentru aceasta este important ca să petreci mult timp împreună cu el, să nu îl pedepsești pe nedrept, ci să îi explici cu calm greșeala comisă și necesitatea pedepsei care i se cuvine. De asemenea să ai puterea de a recunoaște în fața lui atunci când tu însuși, ca adult, greșești și de a-i arăta că și asupra ta se răsfrâng anumite consecințe.

Este bine ca părinții să reflecteze asupra relațiilor cu copiii lor. Apropierea dintre părinte și copil servește operei educative, dar numai dacă prietenia cu copilul este înțeleasă just, în toate implicațiile ei, și astfel manifestată încât să ducă la întărirea autorității educatorului și nu la anularea acesteia.

„A fi prieten” cu copilul tău nu presupune să îi permiți să facă orice. Cel mai adesea, autoritatea educatorilor de acasă - părinți, bunici, mătuși - este raportată la modul de a concepe ei înșiși bunătatea, apropierea și cum și-o manifestă.

Este vital așadar, să manifestăm o autoritate echilibrată în relația cu copilul; să găsim acel echilibru necesar între bunătate, încredere, prietenie și exigență care să ducă la formarea unei personalități armonioase.

BIBLIOGRAFIE:

Borca, I., Ana, Cîrmu, Gh., Ion, 1975, „Autoritate și ... autoritate”, Editura Didactică și Pedagogică, București;

Rousseau, Jean, Jack, 1973, „Emil sau despre educație”, Editura Didactică și Pedagogică, București;

Vrășmaș, Ecaterina, 1999, „Educația copilului preșcolar”, Editura Pro Humanitate, București.

XXX, 2009, „Revista Învățământul preșcolar”, nr. 1-2/2009, Ministerul Educației, Cercetării și Inovației.

7 ANI "FRUMOȘI" DE-ACASĂ

PROF.ÎNV. PRIMAR GHICOLESCU GENICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "NICOLAE TITULESCU"
LOC.CĂLĂRAȘI,JUD.CĂLĂRAȘI

„Scopul educației ar trebui să fie pregătirea unor oameni care să acționeze și să gândească independent și care, în același timp, să vadă în slujirea comunității realizarea supremă a vieții lor.” – Albert Einstein

“Ce-i șapte ani de acasă”-IMITAȚIE și ÎNVĂȚARE după modelul părinților.Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața.Această expresie definește tot ansamblul de cunoștințe, deprinderi și achiziții acumulate în primii 7 ani de viață. Este perioada în care copilul memorează și asimilează rapid informații, dezvoltându-și limbajul și gândirea. În copilăria mică, o influență puternică o are familia și abia mai târziu, în perioada școlară, intră în rol anturajul, iar părerea părinților contează din ce în ce mai puțin. Un copil bine-crescut se va adapta mult mai ușor în societate decât unul cărui îi lipsesc “cei 7 ani de acasă”.

Deprinderile de comportament civilizate se învață în timp, printr-o atitudine pozitivă, evitând critica, pedepsele dure și devalorizarea copilului. Copilul își însușește deprinderi de autoservire, igienă, curățenie, limbaj corect, respectarea celorlalți și a mediului înconjurător, altruismul, cooperarea, autocontrolul, recunoștința, spiritul de echipă etc.

Creșterea și educarea copilului se află într-o dinamică permanentă de la o cultură la alta ,de la o perioadă la alta . Părinții trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită în viața copilului , să știe că educația dată propriului copil este diferită de cele precedente ,că societatea viitoare va fi diferită de celelalte , iar copilul trebuie pregătit corespunzător .

Începând cu primii ani de viață , copilul preia de la părinți gesturi , atitudini , limbajul,exemple de comportament pozitive ca : sânguina , cinstea , politețea , sociabilitatea ,inițiative creatoare , dispoziția de colaborare . Toate acestea cer calm , înțelegere , răbdare ,dragoste față de copil . Nu frica , nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune. .Pentru a descoperi binele trebuie să existe un cod de conduită bazat pe egala respectare atât de copil cât și de părinți. Dragostea de “bine ”, de adevăr , are nevoie mai ales de acțiune , de descoperire a virtuților de către copil .

Cultivarea dragostei față de frumos se realizează tot în familie,prin pregătirea bunului gust al copilului față de ținuta și locuința sa , precum și cea de frumusețe în comportarea și relația cu cei din jur .

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Un copil civilizat și respectuos

Atașamentul sănătos-Legătura intimă care se creează între mamă și bebeluș încă de la naștere reprezintă o bază sigură, de la care copiii se vor raporta la mediul înconjurător. Atașamentele sănătoase și sigure se formează atunci când cei mici se bucură de dragostea necondiționată a părinților și de o comunicare empatică focalizată pe nevoile lor. Un copil iubit și apreciat de părinții săi se va simți în siguranță și va fi mai deschis către învățarea și experimentarea regulilor de comportament civilizate. Ele vor fi mai ușor de asimilate într-o atmosferă caldă, bazată pe respect și încredere, decât într-una în care disciplina este impusă într-un mod dur și autoritar.

Respectarea etapelor de dezvoltare-Învățarea bunelor maniere este un proces de durată care implică multă răbdare și respectarea ritmului de dezvoltare a copilului. Un copil de 2 ani nu realizează ce e bine și ce e rău și nu poate vedea dincolo de propriile nevoi. Îi va fi greu să împartă jucăriile cu alt copil. De aceea,

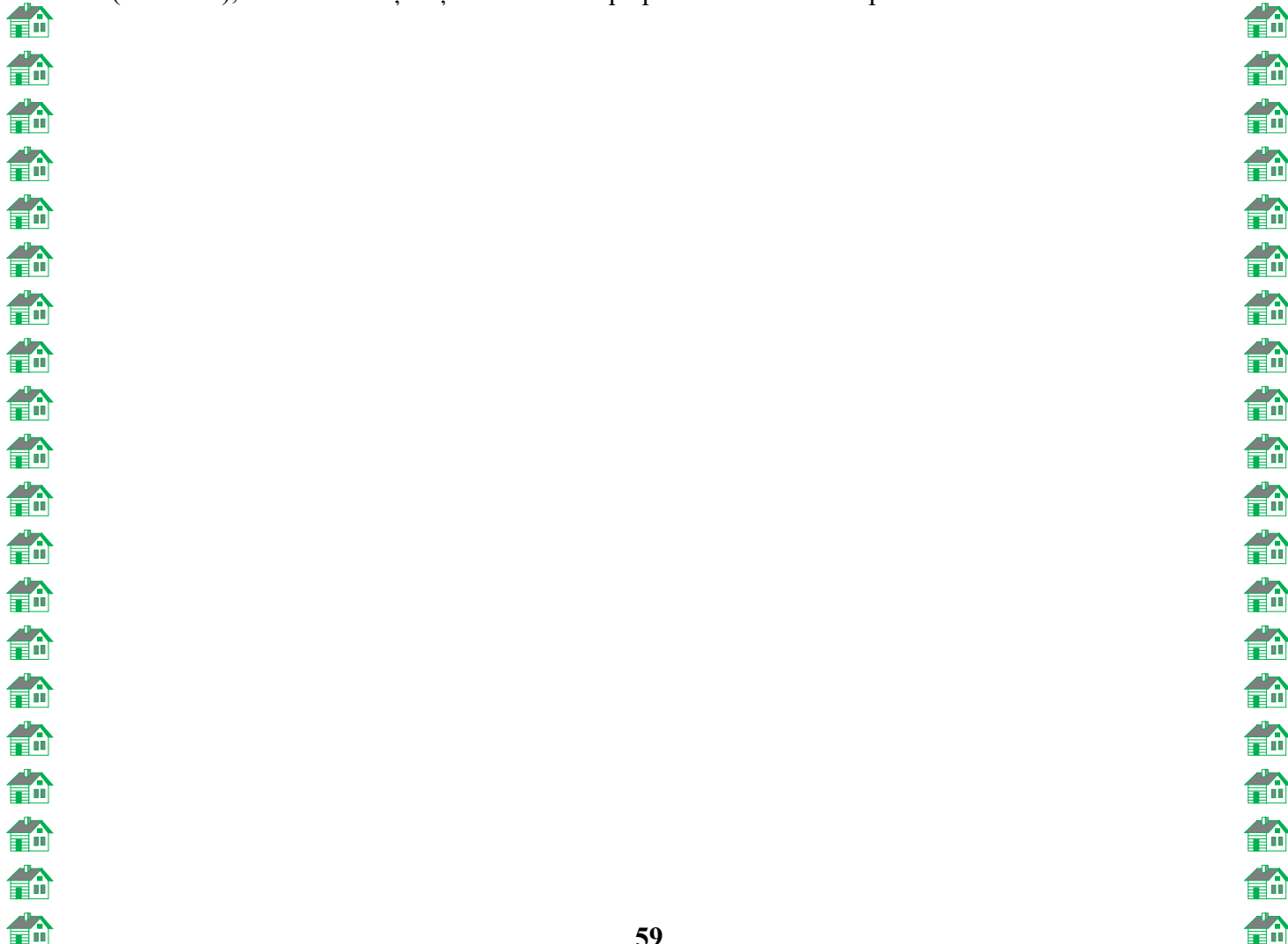
nu este potrivit să îl obligăm să fie generos, deoarece nu este încă pregătit. Pe de altă parte, nu este indicat să îl lăsăm să facă ce vrea. Este necesar să fixăm limite și să amânăm recompensa imediată pentru a-i cultiva răbdarea. Între 3 și 5 ani, copilul va deveni capabil să împartă jucăriile și va distinge între bine și rău. Acum va înțelege valoarea unei consecințe atunci când are un comportament greșit și va aprecia recompensa. Este o perioadă mai potrivită pentru a-l învăța regulile de comportament.

Consecvență și claritate-Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu. Regulile trebuie să fie clare, echilibrate, iar copilul are nevoie să fie informat dinainte care sunt consecințele nerespectării lor. Orice comportament pozitiv trebuie întărit nu prin recompense materiale (jucării, dulciuri), ci prin exprimarea bucuriei și mulțumirii. În același timp, părinții trebuie să fie flexibili și să ierte micile greșeli ale copilului, deoarece și ei mai greșesc uneori.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață. Cea mai la îndemână metodă de a-ți cunoaște copilul este să-l observi cu mare atenție, să nu-l compari cu altul, ci să-l evaluezi în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu vă face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Uneori putem deveni atât de preocupați să ne imaginăm și să construim un viitor frumos copiilor noștri încât ne putem lăsa amăgiți și uita să ne bucurăm de prezent. Viitorul copiilor noștri se construiește acum (0-6/7 ani), cu fiecare reușită și cu fiecare clipă petrecută frumos împreună.

CONDUITA PĂRINȚILOR – FACTOR IMPORTANT ÎN FORMAREA CELOR “7 ANI DE ACASA”

PROF. ÎNV. PRIMAR GHIORGHIASA ROXANA MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.21 SIBIU

Părinții – primul model de comportament al copiilor.

La vârste fragede, psihicul caută modele de urmat. Modelul oferit, în general, de părinți este copiat întocmai de copil, înainte ca acesta să înțeleagă semnificația sa educativă. Relațiile familiale se răsfrâng asupra personalității copilului și determină formarea sa comportamentală.

Cea mai importantă sarcină pe care o are copilul în cadrul dezvoltării lui este aceea de aș da seama cine este – care îi sunt deprinderile, preferințele, opiniile, valorile, trăsăturile de personalitate, obiectivele și orientarea – să se obișnuiască cu ele și apoi să caute să ducă o viață care să fie în concordanță cu ele.

Părintele are o influență majoră asupra copilului. Copilul învață din experiența, înțelepciunea și valorile părintelui său cum să facă față cu succes așteptărilor legate de studii, viață social și comportament din viața reală.

Sistemul de valori, felul de a se comporta în societate, părerile, ideile, toate se construiesc cărămidă cu cărămidă, de la vârste foarte mici. Cel mai important “dar” pe care un părinte îl poate oferi copilului este dragostea necondiționată. Copiii au mereu nevoie să fie apreciați, laudați, încurajați și nu în ultimul rând iubiți. Dacă ei nu simt asta din partea părinților sau dacă nu simt că pentru părinți, viața lor reprezintă cel mai important lucru, vor deveni frustrați mai târziu și le va lipsi încrederea în sine toată viața.

Copiii își urmăresc în permanență părinții și, în mod instinctiv, își modelează personalitatea după cea a părinților. Așa își formează tăria de caracter, siguranța și, încă din copilărie, învață cum trebuie să procedeze în diverse situații, prin identificarea cu părinții. În general, personalitatea mamei va fi copiată de fiica ei.

Într-o familie unde domnește respectul și dragostea, copilul va crește armonios, va căpăta noțiuni necesare pentru a crește un om demn. Într-o familie dezorganizată, copilul va avea tendința să învețe cum apucă și de la cine apucă, astfel încât să ajungă să considere că un lucru rău este absolut normal, doar pentru că modelul său în viață îl face.

Dacă părinții apreciază bunătatea și blândețea în alte persoane, vor crește copii buni și blânzi. Dacă pun accent pe responsabilitatea financiară și resurse, cel mai probabil copiii vor învăța aceste calități și vor fi la rândul lor, preocupați de resurse și responsabili financiar pentru că asta e "ceea ce fac părinții."

Vrea părintele să aibă un copil civilizată, atunci nu va arunca gunoiul pe jos. Vrea un copil respectat, îl va crește într-un mediu în care cei din jur sunt respectați și îi va respecta pe cei de lângă el. Vrea să aibă un copil căruia îi place să citească, va citi și el zilnic. Vrea să crească un copil care prețuiește dreptatea, atunci va lupta împotriva nedreptății. Vrea să aibă un copil de care să nu-și bată nimeni joc, atunci nu se va lăsa nici el călcat în picioare. Vrea să aibă un copil pe care cei din jur să-l trateze bine și corect, atunci și el îi va trata pe cei din jur așa cum ar vrea el să fie tratat. Cum altfel ar putea să-l învețe, mai direct, respectul, compasiunea și toate lucrurile bune, decât prin propriul său exemplu. Exemplul direct al părintelui este poate singura rețetă care funcționează. Cea mai rapidă. Cea puternică și de impact.

Ce mai pot face părinții pentru a modela un comportament dezirabil propriilor copii:

1. Să verbalizeze emoțiile. Să le povestească ce simt sau au simțit atunci când au avut un comportament nu tocmai plăcut
2. Să le arate că le pare rău dacă au rănit pe cineva în timpul acela.
3. Să le demonstreze că pot și sunt dornici să repare situația.
4. Să le spună că vor găsi și alte metode mai puțin toxice de a se elibera de emoțiile puternice. Spre exemplu, atunci când simt furie le pot arăta ca își exteriorizează furia într-un loc anume (unde pot țipa, plânge, lovi perne) urmând niște reguli ferme: nu se rănesc, nu rănesc pe alții și nu distrug lucruri. Le pot arăta cum se fac exercițiile de autocontrol: respirație, meditație.

“Cei 7 ani de acasă” se formează într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

1. Dr. Ross W. Greene, (2018), *Cum să creștem ființe umane*, Editura Univers, București.
2. www.republica.ro
3. www.publimix.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

GHIORGHIEȘ MARIA-PROFESOR DE RELIGIE LA ȘCOALA GIMNAZIALĂ MOVILA MIREȘII JUDEȚUL BRĂILA

Din secolele trecute și până în prezent, percepția față de copil a cunoscut nenumărate faze și transformări. Figura copilului a însumat pe rând, ideea de dar divin, de recompensă, de ajutor în familie, un alt membru al familiei sau al societății, de multe ori mai util pentru a doua decât pentru prima parte, un moștenitor mult așteptat, dorit sau necesar pentru unii, iar pentru alții, o povară.

La fel s-a întâmplat și în cazul conceptului de educație al copilului. Au trebuit să treacă secole până când s-au ridicat voci care au început să identifice și să atragă atenția asupra cumulului de factori și mecanisme care pot influența independent educația și evoluția unui copil. Au apărut discipline și metode noi, toate legate de primii ani de viață ai copilului și de situațiile sociale de dezvoltare diferite posibile. Iar acest parcurs este departe de a fi finalizat. Vechile umbre și tare ale trecutului, mediile disfuncționale private de acces la informație, care ignoră sau refuză intenționat să acorde atenție acestui subiect și cele care prin modul de organizare socială și familială, sunt foarte diferite de percepția generală a normalității, arată că societatea umană are nevoie de mult mai mult timp pentru a-și definitiva și propune un cadru conceptual care să satisfacă și să devină un model de creștere și educație a copilului. Necunoașterea și neacceptarea factorilor și particularităților de dezvoltare afectivă și intelectuală a copilului duc la perpetuarea unor disfuncționalități care depășesc pragul individual și devin atitudini generale ce conduc mai degrabă la o stagnare sau involuție socială.

Dintre figurile principale care și-au dedicat cariera cercetării educației din primii ani de viață ai copilului s-au remarcat cele propuse în mediul francofon, în special în Franța, Canada, Belgia. Anglia și Italia au propus și ele modele care propun metode diferite. Au convins pe rând fie disciplina și disciplinarea până la extremă, depărtarea de familie de timpuriu pentru formarea unor caractere puternice, independente și mai ales adaptabile la orice condiții de supraviețuire sau plasarea educației în responsabilitatea unor persoane fără o pregătire specifică. De cele mai multe ori, la această vârstă copiii nu aveau niciun drept la opinie, alegere, refuz sau de a propune și a concretiza propriile idei. La polul opus, se regăsesc afecțiunea dusă la extremă, sufocantă, abuzivă care ajunge în același punct când vine vorba de copil, acesta neavând niciun șansă de evoluție, dezvoltare sau exprimare personală.

Tehnologizarea masivă din ultimele decenii a adus cu sine pe lângă aflulul de informații, indecizia și ezitarea alegerii dintre atâtea sisteme propuse. O altă capcană s-a creat, ajungându-se paradoxal la transferul de autoritate: părinții devin simple mijloace de satisfacere a nevoilor și dorințelor copilului. Acesta devine de la o vârstă fragedă un mic tiran, în timp ce părinții, marcați de teama de a nu greși, scapă de sub control aproape orice situație și devin simpli executanți ai cererilor micuțului în cauză. La o cerere a unui părinte abia dacă se mai răspunde doar cu promisiunea unei recompense exagerate. Uneori, refuzul devine total la orice propunere a părinților.

Registrului mai sus enumerat, i se adaugă și situațiile familiilor monoparentale, a copiilor încredințați rudelor sau instituțiilor de stat. Pe de altă parte, de la vârsta de trei ani, mulți copii devin conștienți și de alte medii de conviețuire, gen comunitatea grupului și a colegului mai apropiat care poate deveni și prietenul preferat și apropiat de mai târziu.

Cum ar mai putea fi valabilă expresia ”cei șapte ani de acasă” în aceste condiții? Oricât de diferite ar fi mediile familiale în zilele noastre, pentru orice părinte care își înțelege menirea și responsabilitatea față de copil, transmiterea valorilor valabil acceptate în societatea în care rezidă, devine prioritară. Această conștientizare este deja un pas important.

Un copil se naște cu abilități și reflexe, dar în primii ani de viață este dependent de îngrijirea adulților. Igiena și alimentația sunt necesare, caracteristicile psihomotorii se descoperă și se manifestă uneori de la sine, dar rolul afectivității se impune de departe. Niciuna dintre abilitățile sociale și emoționale care se formează din primele luni, și până la abilitățile cognitive de mai târziu, nu se pot forma decât în urma relaționării afective adecvate cu părinții. Cercetările din domeniul psihologiei au arătat că la toți copiii lipsiți de afectivitate în primii ani sau în primele luni de viață, funcționarea emoțională și socială va fi afectată și modificată în sens negativ.

Dimensiunea afectivă este prezentă pe toate nivelurile relațiilor umane. Chiar dacă în trecut rolul afectivității a fost diminuat în pofida importanței educației cognitive și raționale, astăzi primește recunoașterea meritată. Creșterea unui copil este ca un loc de muncă cu normă întreagă, care nu este ușor. Și totuși, educația copiilor este de o importanță capitală și trebuie să înceapă de la naștere. Copilul care sosește, descoperă lumea și trebuie să învețe totul. El este o ființă nou venită și neajutorată. El trebuie să fie învățat ce să facă și ce nu, pentru ca să poată supraviețui. Aceasta depinde de părinți, ei pot transmite direct cele mai bune reguli educaționale, într-un proces de lungă durată, cu răbdare și responsabilitate. Copilul trebuie să fie călăuzit, să i se arate dragostea și să fie învățat regulile vieții în societate. Rolul de părinte este de a-l ajuta să se dezvolte și să se realizeze.

Propria experiență de viața și de zi cu zi, dorința de a-i oferi copilului cele mai bune mijloace de dezvoltare personală sunt repere simple dar clare pentru a putea transmite valorile morale și familiale într-o manieră potrivită. Respectul față de sine și față alții, respectul față de natură, politețea, toleranța, rolul muncii, perseverența, bucuria și umorul, dreptatea, echitatea și integritatea, onestitatea, generozitatea, abilitatea de a dăruia, a ierta și a cere iertare sunt doar câteva dintre valorile ce se doresc a fi învățate și trăite.

Deși educarea copilului este uneori lungă, urmând sfatul înțelept și dorința de a-i oferi ceea îi este necesar, el va primi o bună educație și un bun echilibru intelectual și afectiv. Se pare că prima și cea mai importantă dintre metodele care pot păstra valabilă în profunzimea ei expresia “cei șapte ani de acasă”, este să-i fie arătată copilului dragostea părintească pe fondul căreia se vor implementa în mod natural și constant și restul valorilor morale. Iubirea părintească e cea care va genera în copil iubirea firească pentru ceilalți, iubirea și dorința de a descoperi și de a trăi viața, o iubire lipsită de egoism și lașități. Iubirea părintească este cea care devine suportul definitiv al copilului ce poate privi în orice moment al vieții sale cu iubire atâtă către trecutul său cât și spre viitor.

Bibliografie:

J. Bideaud, O. Houdé și J.- L. Pedinielli, *L'Homme en développement*, Puf, 1993

J. S. Bruner, *Le Développement de l'enfant: savoir faire, savoir dâre*, Puf, 1983

E. Spelke, *Inițial knowledge: six suggestions*, Cognition, 1994

Carmen Ciofu, *Interacțiunea părinți copii*, Editura Medicală Almatea, 1998

CUM DĂM VALOARE CELOR „CEI 7 ANI DE-ACASĂ”?

PROF.ÎNV.PRIMAR GHIȚĂ ANCA DENISA

„*Nu are cei 7 ani de acasa!*” este replica pe care o spunem deseori atunci cand facem referire la un copil nepolitic, care nu si-a insusit regulile de comportament civilizate. Aceasta expresie defineste tot ansamblul de cunostinte, deprinderi si achizitii acumulate in primii 7 ani de viata. În această perioadă perioada copilul memoreaza si asimileaza rapid informatii, dezvoltandu-si limbajul si gandirea. A fi bine crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „*sapte ani de-acasă*”. Normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Fără educație nu exista integrare în societatea actuală, care este într-o continuă schimbare. Nevoia de adaptare este atât de puternică încât ne împinge către toate mijloacele posibile prin care se poate produce educația, atât la nivel micro (familia, școala, biserica), cât și la nivel macro (societatea).

Rolul cel mai important în educația fiecărui individ, alături de școală îl are familia. Din această micro societate numită familie pornește tot: percepția asupra vieții, stilul de viață, credința, cât și moralitatea și conduita. Astfel, mediul în care copilul va crește se va răsfrânge în mod iminent asupra dezvoltării sale psihice.

Primii educatori cu ajutorul cărora se realizează educația sunt părinții. Importanța acestei educații, ca și cea a școlii, se răsfrânge asupra tuturor laturilor personalității copilului, în funcție de particularitățile de vârstă, dar de cele individuale ale acestuia. Trebuințele și dorințele copilului cresc pe măsură ce copilul se dezvoltă.

Educația primită în prezent în cei 7 ani de acasă diferă de cea de acum 30 de ani, dar psihologii susțin că este o evoluție firească și o adaptare la contextul sociocultural. Dacă micuții sunt crescuți și de bune sau bunici, comportamentul acestora trebuie să coincidă cu al părinților, în caz contrar, copiii riscând să fie bulversați și să testeze diverse atitudini în funcție de conjunctură.

„*Valorile s-au schimbat. Înainte se punea preț pe comportamentul de politețe, cum trebuie să bei sau să mănânci, iar acum sunt valorizate vigilența, asumarea responsabilităților și inițiativele. Aceste diferențe se văd și în autobuz, unde generațiile trecute de prima tinerețe se simt ofensate de comportamentul adolescenților.*”

Acum e important să fii primul pentru că resursele sunt limitate.”
(Bogdana Bursuc)

În primii 7 ani de viață, copilul ar trebui să-și însușească o serie de abilități sociale și emoționale. Furia trebuie exprimată prin cuvinte, nu prin acțiuni.

„*Abilitățile sociale presupun ca micuții să învețe să-i ajute pe ceilalți fără să aștepte o recompensă, să-i asculte, să le dea atenție și să rezolve conflictele într-un mod pozitiv, fără să se războvească. Întrebați-vă copilul cum se simte atunci când este ajutat*

și spuneți-i că la fel de bine s-ar simți și cel pe care l-ar ajuta el.”
(Sorina Constandache)

Deprinderile de comportament civilizate se învață în timp, printr-o atitudine pozitivă, evitând critica, pedepsele dure și devalorizarea copilului. Copilul își însușește deprinderi de autoservire, igiena, curățenie, limbaj corect, respectarea celorlalți și a mediului inconjurător, altruismul, cooperarea, autocontrolul, recunoștința, spiritul de echipă etc. Odată cu educarea rațiunii, a felului de a gândi, micutul trebuie să aibă o definiție foarte exactă a **binelui și a raului**. Orice aspect legat de moralitate trebuie să aibă un reper al binelui, exemplificat prin modele. Pentru oricare întărire a ideilor morale, micutului trebuie să i se asocieze unele calități umane și cu modele preferate de acesta din lumea basmului și chiar din desene animate. Ceea ce mulți părinți nu știu sau refuză să creadă este faptul că putem promova un model de erou negativ din basm, pe care micutul îl admira în secret. Micutul trebuie să înțeleagă singur că poate fi un erou puternic, ca și cei îndrăgiți, numai dacă are respect pentru cei din jur, e capabil să fie fidel celor care-l îndrăgesc și nu poate fi ademenit să fie altfel, prin mici atenții materiale.

Învatarea bunelor maniere este un proces de durata care implica multa rabdare si respectarea ritmului de dezvoltare a copilului. Un copil de 2 ani nu realizeaza ce e bine si ce e rau si nu poate vedea dincolo de propriile nevoi. Ii va fi greu sa imparta jucariile cu alt copil. De aceea, nu este potrivit sa il obligam sa fie generos, deoarece nu este inca pregatit.

Parinții trebuie sa ii explice clar copilului ce are voie sa faca si ce nu. Regulile trebuie sa fie clare, echilibrate, iar copilul are nevoie sa fie informat dinainte care sunt consecintele nerespectarii lor. Orice comportament pozitiv trebuie intarit nu prin recompense materiale (jucarii, dulciuri), ci prin exprimarea bucuriei si multumirii. In acelasi timp, parintii trebuie sa fie flexibili si sa ierte micile greseli ale copilului, deoarece si ei mai gresesc uneori.

Parinții sunt modele pentru copiii lor. Atat timp cat acestia respecta regulile de comportament civilizate, si copilului ii va fi mai usor sa le adopte. Nu are nicio relevanta sa obligam copilul sa spuna „multumesc” daca nu aude in casa acest cuvânt!

7 „valori” pe care părinții trebuie sa caute să i le insufla celui mic in „cei 7 ani de-acasa”:

✚ **Răbdarea**

✚ **Bunătatea**

✚ **Să nu invidieze**

✚ **Bună cuviință**

✚ **Să nu își urmărească doar propriul interes**

✚ **Autocontrolul**

✚ **Gândire optimistă**

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Suntem tot timpul conștienți ca vor exista uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului, precum și zile în care pare că totul e în zadar. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența, exemplul personal, asta în primul rând! Astfel, eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate!

Bibliografie:

Panișoara Georgeta, „Psihologia copilului modern”, Ed.POLIROM, 2011

Crețu Tinca „Psihologia varstelor”, Ed.POLIROM, 2009

Domnica Petrovai, Adina Botis, Diana Tudose, Sorina Constandache: „Varsta școlara: ghid pentru parinți”, Editura: Organizatia "Salvati Copiii", 2008

COPIIUL, OGLINDĂ A FAMILIEI ȘI SUBIECT AL PROCESULUI EDUCAȚIONAL

PROF. ÎNV. PRIMAR GHITĂ CARMEN-GEORGIANA
LICEUL DE ARTE „BĂLAȘA DOAMNA”, TÂRGOVIȘTE, DÂMBOVIȚA

Cei șapte de ani de acasă reprezintă fundamentul dezvoltării copilului. Astfel, valorile insuflate de familie se vor regăsi în modul în care copiii se vor raporta la mediul înconjurător, iar capacitatea de adaptare la nou sporește, reticența, în cazul în care le este oferit un model sănătos, scăzând. Pornind de la premisa că mediul familial conferă avantajul unui proces perpetuu al dezvoltării minorilor, în special până în pragul vârstei de șase, șapte ani, trebuie înțeleasă complexitatea transformărilor prin care trec atât membrii familiei, în încercarea de a se adapta constant la nevoile nou apărute ale minorului sau minorilor, cât și modul de receptare al subiecților. De asemenea, rolurile sunt intersanjabile, deși, inițial, educația se desfășoară pe un pilon, centrat asupra noului membru. Ulterior, pe parcursul acumulării deprinderilor, imaginea copilului devine oglinda părinților sau/și a celor care îl înconjoară, fiind prea devreme pentru a îndrăzni să le numim anturaje.

Familia contribuie la educația informală, considerată „incidentală”, ce include influențe neintenționate, prin intermediul cărora persoana asimilează cunoștințe, abilități și aptitudini din experiențele cotidiene.¹ Din punct de vedere etimologic, termenul provine din limba latină (*informis/informalis*), ajungând să fie preluat cu sensurile de *spontan* și *neașteptat*. Așadar, educația informală înseamnă, automat, un proces centrat pe individualitatea copilului, pe conservarea și, în același timp, dezvoltarea aptitudinilor speciale, în primul rând sociale, ale acestuia. Conform *Dicționarului explicativ al limbii române*, ediția a II-a, „INFORMĂL, -Ă, informali, -e, adj. 1. (În sociologie; despre relații sociale) Care se desfășoară în absența determinărilor și cadrelor instituționale, oficiale, formale; neoficial, neprotocolar, familiar.”² Raportându-ne la explicația precedentă, termenii de *familiar* și *familial* capătă sensuri foarte apropiate, transformând paronimia în aproape insesizabilă.

Cei șapte ani au devenit, odată cu transformarea grupei pregătitoare în clasă pregătitoare, șase. Asemănătoare rămâne instituționalizarea copiilor, din punct de vedere educațional, părinții optând, din cauza programului încărcat la serviciu, pentru creșe, iar apoi, în proporție covârșitoare, pentru grădinițe. În fapt, intrarea în colectivități se produce la grădiniță, fiind considerat un mediu pregătitor necesar dobândirii unor competențe sociale necesare integrării ulterioare la școală. Legătura este dată, probabil, și de faptul că grădinițele și școlile intră sub denumirea generalizantă de învățământ preuniversitar. Idealul procesului de educație este dat de circuitul format din conceptele de nevoi ale copiilor/elevilor, urmate de acționarea în consecință, cu scopul de a-i ajuta să se dezvolte. În fapt, aceasta ecuație este mult mai complexă, intervenind, în procesul formativ al unui copil:

„ereditatea, istoria copilului în familie, particularitățile instituției/școlii (deoarece există școli și diverse programe vocaționale, ce încearcă să dezvolte fărăma de simț artistic ce poate fi regăsită în fiecare dintre copii), relațiile cu prietenii, procesele neurologice și mediul fizic, relația cu adulții de referință, relațiile cu părinții (aici fiind reliefat rolul familiei), colegii mai influenți (cu spirit de lideri, care profită de credulitatea celor în majoritate), situațiile concrete, cât și, nu în ultimul rând, modelele de succes promovate de mediu (și aș îndrăzni să restrâng aria prin a o generaliza, de fapt: cazul culturii mass-media și a accesului pe care copiii îl au la informații, cât și la *spamul* online).”³

Cele trei forme de educație – formală, nonformală și informală – contribuie la dezvoltarea personalității minorilor, aducând beneficii durabile pentru societatea contemporană, inclusiv prin interconținutarea dintre acestea. Astfel, educația formală, specifică mediului preuniversitar, ajută la

¹ Mariana Iacob, *Educația formală, nonformală și informală*, articol publicat pe site-ul personal, în data de 31 ianuarie 2014, accesat în data de 9 martie 2018, disponibil la adresa <http://trainermarianaiacob.weebly.com/blog/educatia-formala-nonformala-si-informala#>.

² Academia Română, *DEX: dicționarul explicativ al limbii române*, ed. a II-a, București: Univers Enciclopedic, 1998 *apud* <http://www.dex.ro/informal/14733>.

³ Conform studiului făcut de Adela Mihaela Țăranu, apărut în prezentarea Powepoint *Vizibilitatea copilului – în centrul intervențiilor educaționale*, slide-ul 6.

dezvoltarea și eficientizarea celorlalte forme de a învăța. Formarea este eficientă, în concluzie, în funcție de succesul procesului de permanentizare a interdependenței dintre formele amintite anterior.⁴

Bibliografie

1. ȚĂRANU, Adela Mihaela, *Vizibilitatea copilului – în centrul intervențiilor educaționale*.

2. <http://trainermarianaiacob.weebly.com/blog/educatia-formala-nonformala-si-informala#>.

3. <http://www.dex.ro/informal/14733>.

⁴ Mariana Iacob, *op. cit.*

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

GHITA DORALINA

În contextul actual al unei societăți în permanentă schimbare, al evoluției iminente a științei și tehnicii, educația a devenit un proces complex care stă la baza formării și dezvoltării individului.

Caracterul complex al educației este dat de cele trei componente ale sale aflate într-o permanentă interdependență: educația formală, educația non-formală și educația informală. Rolul primelor forme de educație este esențial pentru pregătirea profesională a individului, pentru descoperirea și dezvoltarea abilităților sale precum și pentru integrarea sa ulterioară în mediul social. Un rol primordial însă în definirea individului, în dezvoltarea sa psiho-emoțională precum și în definirea personalității sale și a caracterului său îl are educația informală.

Astfel, mediul familial reprezintă totalitatea factorilor interni și externi care contribuie la formarea individului și la dezvoltarea sa armonioasă. Familia reprezintă modelul comportamental al copilului, o serie de practici, experiențe, întâmplări și evenimente la care este supus un copil și la care acesta reacționează diferit, în funcție de cunoștințele acumulate, de percepția și viziunea pe care și le-au format asupra vieții și de capacitatea de a reacționa la situații diferite.

Rolul familiei este de a analiza comportamentul copilului, de a-i comunica acestuia exemple de bune practici, de a-i explica consecințele negative ale lucrurilor pe care nu este bine să le facă, de a-l sfătui și a-l îndruma în alegerile pe care acesta le face precum și de a-l motiva în dobândirea valorilor autentice și a principiilor morale sănătoase. Astfel, mediul familial este stâlpul de sprijin al instituțiilor de învățământ și pilonul de susținere al individului în societate.

Pe de altă parte, există familii care manifestă o atitudine autoritară asupra copiilor și emit pretenții exagerate de la aceștia fără a comunica suficient de mult cu ei și fără a ține cont de aptitudinile, dorințele și aspirațiile lor, ceea ce determină eșecul acestora. Astfel, familia trebuie să dea dovadă de echilibru și înțelepciune, de flexibilitate și empatie față de nevoile copilului pentru a-i putea oferi acestuia suportul motivațional pentru a-și realiza obiectivele propuse. Din păcate, situația materială precară determină migrația multor părinți în străinătate, lăsându-i în grija bunicilor încă de la o vârstă fragedă. Sprijinul financiar, deși destul de important nu înlocuiește suportul moral oferit de părinți iar lipsa acestora provoacă tulburări comportamentale și psiho-emoționale care stau la baza eșecului școlar al copiilor. Prin urmare, decizia de a lăsa copii în grija altor persoane trebuie cântărită bine întrucât nimic nu compensează lipsa unuia dintre părinți mai ales în primii șapte ani de viață ai copilului. Prin urmare zicala "Nu ai cei șapte ani de acasă" este perfect adevărată și reflectă o realitate dureroasă a copiilor care au fost privați de atenția și grija familiei în primii ani de viață când aceștia au cea mai mare nevoie de afecțiunea, suportul moral și susținerea familiei. Ceea ce este și mai tragic este faptul că acești ani, odată pierduți nu mai pot fi recuperați vreodată. Tot ce s-ar putea remedia ar fi poate o conștientizare ulterioară cu ajutorul unui specialist a cazelor care au dus la indiferența părinților și o acceptare a realității actuale precum și asumarea individului cu lipsurile și lacunele provocate de lipsa părinților. Așadar copiii oglindesc preocuparea, atenția și interesul părinților față de aceștia.

PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE ȘI ROLUL SĂU ÎN EDUCAȚIE

PROF GHIȚĂ NELUȚA COLEGIUL ROMANO-CATOLIC „SF. IOSIF”, BUCUREȘTI

Părinții sunt cei care încep educarea copilului în mediul familial. Împreună cu părinții, școala își are rolul ei bine stabilit, intervenind în dezvoltarea primară a copilului, astfel încât părinților le revine rolul esențial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existența materială, cât și un climat familial afectiv și moral. Sunt situații în care familia consideră că este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare (hrană, îmbrăcăminte, locuință, cheltuieli zilnice), ignorând importanța unei comunicări afective, nestimulând dezvoltarea sentimentului de apartenență. În general, comportamentul parental este inspirat din propria experiență de viață a acestora, astfel perpetuând atât aspecte pozitive, cât și negative, pe parcursul mai multor generații. Modificarea opticii pe care părinții o au asupra întâlnirilor din mediul școlar poate deveni un sprijin real în îmbunătățirea relației dintre părinte și copil, părinte și cadru didactic.

Școlile întâlnesc cele mai mari dificultăți atunci când se confruntă cu bariere pe care le consideră externe și cu mult în afara controlului școlii – condițiile de acasă și din familia elevului care afectează abilitatea acestuia de a fi complet receptiv la oportunitățile educaționale ale școlii. Școlile și profesorii nu pot să rezolve toate problemele sociale pe care le întâlnesc. Dar, cadrele didactice trebuie să creeze un echilibru între responsabilitățile lor profesionale distincte și dezvoltarea continuă a unui climat tolerant și cald care ține seama de nevoile, problemele și istoria de viață a tuturor elevilor.

O bună comunicare cu părinții creează un parteneriat strâns în sprijinul copiilor, formându-se astfel comunitatea și cultura școlii, cadru în care aceștia se simt ca membri ai unei familii. Familia este mediul normal în care personalitatea unui copil se dezvoltă armonios sub toate aspectele. Studiile din ultimii ani dovedesc că atunci când un copil își vede ambii părinți interesați de el și se implică în viața sa școlară, rezultatele lui sunt mult mai bune și beneficiile lui sunt evidente. Părintele trebuie să explice cu răbdare copilului despre așteptările ridicate pe care trebuie să le aibă în legătură cu școala și să-l facă să înțeleagă că școala reprezintă prima prioritate pentru el, să îi arate copilului că îl interesează ce face acesta la școală.

Atunci când se întoarce de la școală și este întrebat "Cum a fost azi la școală?", cel mai probabil la fel ca în fiecare zi, copilul va oferi un răspuns de tipul "Bine". Dacă se dorește alt răspuns, trebuie pusă o altă întrebare. De asemenea, momentul și tonul vocii sunt la fel de importante. Trebuie să i se ofere copilului un loc liniștit unde să poată învăța și să i se asigure condiții minime pentru învățat: un spațiu personal în aranjarea căruia să se implice. Părintele trebuie să încurajeze copilul să participe la activități școlare sau extrașcolare inedite: concursuri, spectacole, cercuri și să colaboreze cu ceilalți copii și adulți atât la școală, cât și acasă sau în comunitate.

Este importantă stabilirea unor reguli de comportament în casă, care să fie explicate copiilor, și înțelegerea lor de către copii, inclusiv limitarea accesului la televizor, la jocuri video sau computer. Copilul trebuie încurajat și orice efortul al său lăudat și nu trebuie să se simtă vinovat când greșește sau nu poate rezolva un tip de problemă. Trebuie să i se explice cu răbdare și dragoste care sunt piedicile și să fie ajutat să găsească soluții, evitându-se rezolvarea problemelor în locul lui.

Părintele trebuie să dezvolte o relație de încredere, grijă și dragoste cu copilul și să țină legătura cu profesorii copilului. În plus, atitudinea părintelui față de școală va fi imitată de copil. Părinții trebuie să cunoască modul cum pot fi contactați profesorii (direct, telefon, anunțați dinainte) și să discute cu aceștia despre cum percep activitatea copilului în clasă și cum pot fi ajutați acasă. Parteneriatele școală – familie sprijină comunicarea dintre părinți și profesori și se caracterizează prin activități comune, participarea părinților la diferite cursuri în care se explică acestora ce înseamnă o regulă în familie, ce înseamnă o pedeapsă când nu au fost respectate regulile și ce înseamnă o laudă.

Relațiile create în cadrul parteneriatelor se caracterizează prin responsabilități și cooperări reciproce. Un parteneriat funcțional presupune un sistem de activități cuprinse într-un plan pe termen scurt și mediu, cu obiective și responsabilități clare. Acest lucru este posibil numai dacă fiecare dintre cei implicați înțelege rolul pe care îl joacă în viața copilului.

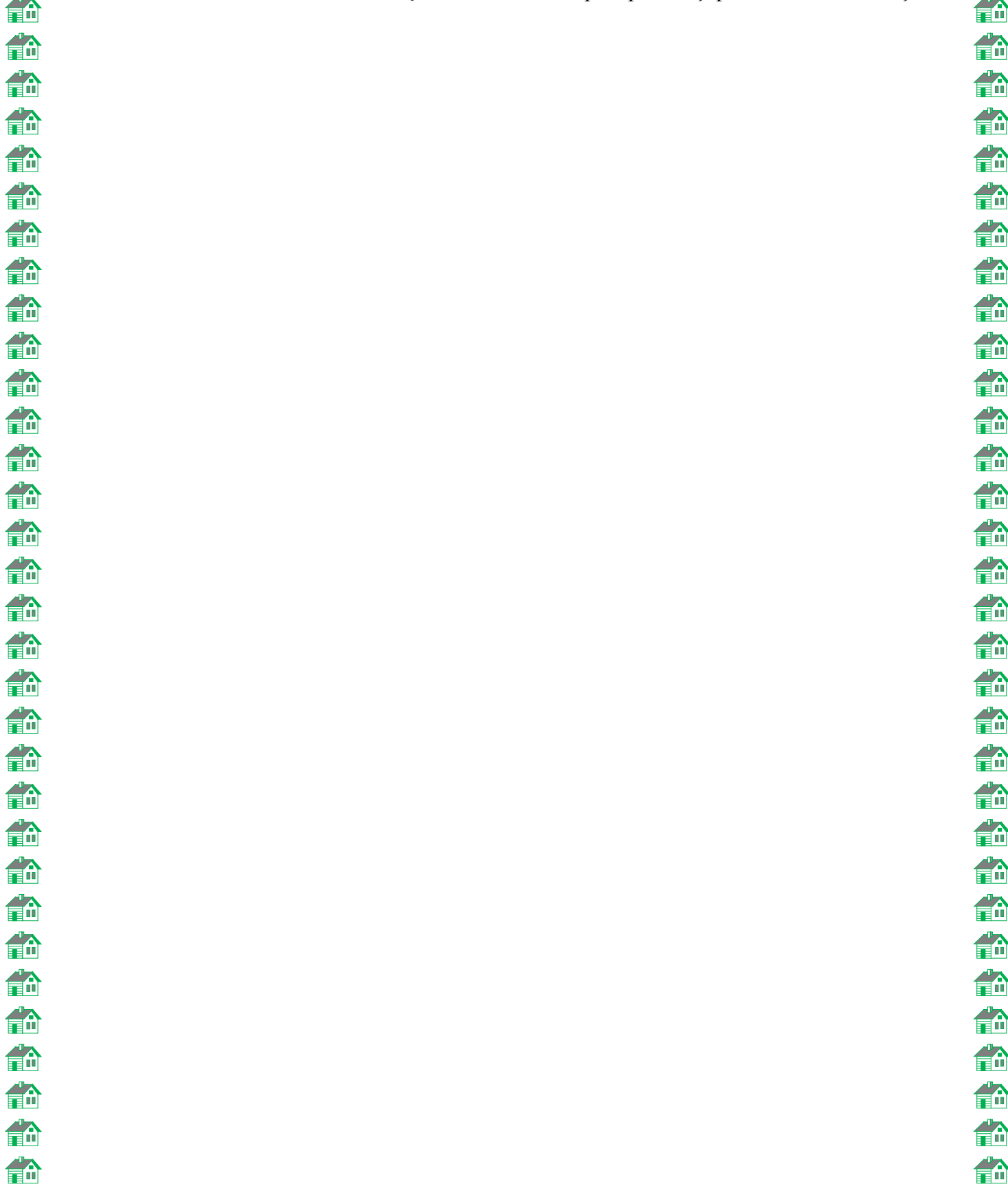
Prezența părinților și profesorilor împreună în activități de dezvoltare și participare comunitară, influențează pozitiv rolul lor în educația copiilor. Un parteneriat între familie și școală se construiește în timp și în cadrul unor etape bine planificate. Această planificare duce la stabilirea unei relații de încredere

și cooperare activă cu cadrele didactice și alți profesioniști, familia fiind unul dintre factorii a căror contribuție este foarte importantă în procesul de integrare școlară a copiilor.

Bibliografie:

Gherguț, A. (2006), “Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale”. Editura Polirom
Maria Andruszkiewicz , Keith Prenton – „Educația incluzivă. Concepte , politici și practici în activitatea școlară”

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR GHIȚĂ NICA COLEGIUL TEHNIC DE INDUSTRIE ALIMENTARĂ CRAIOVA

În societatea actuală, numită și „secolul vitezei”, când oamenii pun pe primul plan banii, cariera și puterea, mulți dintre aceștia uită că, pentru a ajunge să dețină toate acestea, pe lângă planuri, strategii, inteligență, creativitate, inventivitate, disciplină, este absolut necesar să adauge și o comunicare adecvată, un comportament decent, o atitudine pozitivă, maniere elegante, bună-creștere sau bună-cuviință. Toate aceste mici detalii comportamentale îi vor aduce succes la serviciu, în familie sau în relațiile cu prietenii. Societatea respinge pe cei care sunt „prost-crescuți” sau pe cei care „nu au cei șapte ani de acasă”, cum mai este formulat în zilele noastre.

Dar ce înseamnă această expresie: „A avea cei șapte ani de acasă”?

Cei șapte ani de acasă înseamnă socializarea inițială care are loc în familie, reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei, înseamnă însușirea sau dobândirea unei temelii pe care se va clădi viitoarea personalitate a copilului.

Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar aceasta este responsabilitatea părinților.

Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere. Familiarizat încă din copilărie, viitorul tânăr va afișa o atitudine relaxată, o prezență firească, o eleganță în gesturi și o gândire optimistă. Sunt cheia către succesul lui social. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de-acasă.

Cea mai bună modalitate de a-l obișnui pe copil cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Părinții de astăzi, mereu ocupați, obosiți, stresați sau nefericiți, nu au timp uneori pentru aceste lucruri simple, la prima vedere. Ei dau vina pe școală, fără să se gândească la faptul că stau prea puțin timp de vorbă cu copiii lor, că uneori nu le sunt modele bune sau nu le oferă atenția de care au nevoie pentru a crește normal. Din ce în ce mai mulți dintre copiii din ziua de astăzi sunt frustrați, fără copilărie, cu probleme de comunicare și tulburări de comportament, toate acestea datorându-se părinților plecați în străinătate sau prea ocupați cu serviciul. Trebuie să conștientizăm că aceasta este o problemă serioasă a zilelor noastre. Dar toate acestea se pot schimba, iar copiii nu o pot face singuri. Provocarea acestora la joacă îi va face să-și înfrângă timiditatea, să se manifeste firește, să vorbească calm și plăcut, să privească frumos, să știe cum să se retragă sau cum să reacționeze atunci când sunt insultați, să știe cum să se comporte pe stradă, în mijloacele de transport, la un spectacol sau cum să se îmbrace. Învățându-i lucruri simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc", aceste reguli morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat.

Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Regulile de bună purtare îi vor ajuta să se plaseze pe o anumită poziție socială și este esențial să îi deprindem și pe cei mici cu regulile societății căreia îi aparținem, călăuzindu-i încă din fragedă pruncie, așa cum credem că e mai bine.

Deși frumoși și candidi "cei șapte ani de acasă" nu durează o veșnicie. Părinții și copiii se vor trezi la poarta școlii așteptând cu nerăbdare să pornească pe drumul cunoașterii. Nu înseamnă că rolul părinților în educația copiilor s-a terminat. Înseamnă doar că a început o nouă etapă în care părintele nu mai este educator unic, ci împarte acest rol cu învățătorul, iar mai târziu cu profesorii. Părinții continuă educația copiilor în familie, dar pe lângă această responsabilitate se mai adaugă încă una, și anume, nevoia de colaborare cu școala și mai nou chiar de implicare activă în viața școlii.

La temelia formării noastre ca oameni stau acești șapte ani de acasă. Așa a fost de când oamenii au apărut pe pământ și mersul înainte al omenirii s-a întemeiat pe aceasta perioadă formativă care nu trebuie înlăturată, ci trebuie păstrată în existența fiecărei ființe umane, ea având profunde rosturi. Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să înveți ceva!

Bibliografie:

<http://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm>

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA !

ȘCOALA GIMNAZIALA NR. 2 – MOTRU, GORJ PROF. INV. PRIMAR-GIMANCA RODICA-DARIA

Până la intrarea în școală, activitatea copilului poate avea ca mobil major, dorința de a face numai ceea ce îi procura plăcere. Școala îl alungă pe “micul Adam” din acest paradis. Copilul trebuie să sacrifice diverse tentații, interese în favoarea învățătorului, care îi ocupă majoritatea timpului diurn. În acest fel, se exersează caracterul conștient, voluntar al conduitei și se pun bazele unor deprinderi, priceperi automatizate, ce vor fi active prin voință. Toate procesele psihice (percepție, memorie, atenție, gândire, afectivitate) se impregnează volitiv.

Intrarea în școală modifică și universul afectiv al copilului. Viața sa emoțională devine mai echilibrată. Alături de joc, activitatea de învățare declanșează numeroase stări afective sau negative. Noile exigențe, cele școlare, diversifică registrul afectiv și astfel apare sentimentul datoriei. Formarea acestuia presupune îndrumarea directă, elastică din partea adultului și, în final clarificarea unui regim de muncă echilibrat. Școlăritatea mică oferă teren fertil și pentru dezvoltarea sentimentelor morale, intelectuale, estetice. Pot apărea și stări negative: invidia, pârătul, dezinteresul față de studiu. Familia și școala trebuie să acționeze deliberat și consecvent pentru consolidarea trăsăturilor pozitive, cu asanarea celor negative.

Imitația adultului, dorința lui de a demonstra că nu mai este mic constituie o altă cale de socializare afectivă. Copilul recurge uzual la acte de curaj, bravada pentru a proba aceste trăiri (de exemplu, când se lovește, pozează că nu îl doare, intră într-o încăpere fără lumină, chiar dacă îi este teamă etc). Se modifică și exprimarea reacțiilor emoționale. El devine, în general, mai cenzurat, mai discret. Tabloul cunoaște însă și unele nuanțări în funcție de vârstă: la 6-7 ani este reținut, meditativ ; la 8 ani devine mai expresiv, mai bine dispus; la 9 ani recade într-o stare meditativă , iar la 10 ani dobândește o mare expresivitate a feței.

Funcția primordiară a jocului, în această perioadă sau cea de amuzament și relaxare completă într-o manieră fericită pe cea de învățare. Discuția liberă din grupul de copii, acele « suete » interminabile fac parte și ele dintre deliciile vârstei. Formele sale de manifestare sunt dintre cele mai diverse , în funcție de interesele copilului, dar și de aptitudinile sale speciale.

« Școala să nu fie nimic altceva, decât ateliere pline de activitate. Numai astfel vor putea să probeze toți, în propria lor practică, adevărul că: învățând pe alții ne învățăm pe noi înșine. » John Amos Comenius

Bibliografie :

1. Cuznetov L – Etica educației familiale, 2000
2. Stanculescu E – Sociologia educației familiale, 1997

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. GÎNJU ANAMARIA-DOMNINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "MIHAI EMINESCU" LESPEZI,
COM.GÎRLeni, JUD. BACĂU

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când afirmăm că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social.

Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Dacă unui copil familia nu-i asigură nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CÂT CONTEAZĂ ”CEI 7 ANI DE ACASĂ”?

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR, GIUREA VALERICA MIOARA LICEUL ”ȘTEFAN DIACONESCU” POTCOAVA, JUDEȚUL OLT

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă” este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc” și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Să nu uităm însă că purtarea copilului, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul părinților ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă e învățat să folosească des cuvinte precum „te rog”, „mulțumesc”, „bună ziua”, „mă scuzați”. Să nu uităm că părintele îi da primul exemplul. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să i se explice copilului de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat.

Tot în primii șapte ani de viață, i se poate oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc” adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Trebuie învățat să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație.

Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog” sau „mulțumesc”, ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, micuțul își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau te însoțește la un eveniment important. Copilul trebuie să știe că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație.

Regulile de politețe pe care cel mic trebuie să le stăpânească sunt legate inclusiv de mesele în familie. În aceste momente, trebuie să i se explice că nu este frumos să stea cu coatele pe masă, pentru a nu-i deranja pe cei de lângă el, că nu este o priveliște prea plăcută atunci când mănâncă cu gura deschisă, că nu este politicos să se joace cu alimentele și să le arunce în toate direcțiile și că nu e nevoie să bată cu tacâmurile de nerăbdare, oricât de foame i-ar fi în acea clipă.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR GLIGA SIMINA
GRĂDINIȚA P.P. "EPISCOP MELCHISEDEC" ROMAN / NEAMȚ

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.. De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supara atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând ca nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special. Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. Bebelușul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la medii pe care le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi. La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi ca mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii. Noi ca părinți ar trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative. Ar fi bine ca părinții să-și dea seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți.

Bibliografie:

Emilia Batrinu „ Educația în familie” , Editura Politică

Elena Bonchiș „ Familia și rolul ei în educarea copilului” , Editura Polirom.

Michiela Poenaru „ Cei șapte ani de acasă” , Editura Coresi, 2012.

FUNȚIILE PARENTALE ȘI ROLUL LOR ÎN DEZVOLTAREA „CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. GLIGORE LOREDANA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CERĂT, JUD. DOLJ

Preșcolarizarea reprezintă etapa de viață în care se dezvoltă cel mai mult structurile de profunzime ale personalității. Cu referire la întreaga copilărie, N. Wallon sublinia „în viața individului, copilăria reprezintă o valoare funcțională, fiind o perioadă în care se termină realizarea tipului speciei...”. La această acțiune colaborează familia și societatea, cu referire la instituțiile de învățământ.

Discuțiile cu privire la ponderea fiecăreia în dezvoltarea psihosomatică a copilului sunt frecvente. Dorim să ne referim la rolul pe care familia îl are în dezvoltarea unei persoane care deține „cei șapte ani de acasă”, înțelegi atât sub raportul deprinderilor sociale, dar și al unei personalități echilibrate.

În lucrarea sa „Copilul maltratat”, Kari Killen(1998) descrie funcțiile pe care trebuie să le îndeplinească orice părinte și precizează modul în care acestea influențează comportamentul adultului de mai târziu:

1. *Abilitatea de a percepe copilul în mod realist*, adică de a reuși să-ți vezi fiica/ fiul ca pe o entitate distinctă și nu ca pe o prelungire a propriei persoane. Așteptările pe care le avem de la copiii, precizează autorul ar trebui să fie preponderent pozitive, deoarece așteptările negative, întinse pe o perioadă mare de timp, acționează ca un abuz emoțional și dezvoltă un adolescent, un adult care va fi „rău”, „prost”;

2. *Acceptarea responsabilă a sarcinii de a satisface nevoile copilului*, ceea ce presupune atât cunoașterea și împlinirea nevoilor biologice, de dragoste și psihologice ale copilului de către părinte, cât și stabilitatea și siguranța copilului în relația cu părintele;

3. *Așteptări realiste față de capacitatea copilului de a coopera*. Dacă așteptările părinților privind cooperarea copilului sunt nerealiste, ei se vor simți frustrați și incapabili în rolul lor parental. Când un părinte are așteptări mari intelectuale, sportive sau artistice din partea copilului, conflictul ce va apărea poate degenera în situații de abuzare fizică și emoțională a copilului;

4. *Capacitatea de a interacționa pozitiv cu copilul*, ceea ce presupune implicarea părintelui în activitățile de joc, în stimularea cognitivă și emoțională a fiului/ fiicei;

5. *Abilitatea de a fi empatic cu copilul*. Această abilitate susține funcția părintelui de a acompania emoțional copilul. Acompanierea emoțională este foarte importantă pentru dezvoltarea mentală și socială a copilului. Un părinte empatic va „rezona” cu fiul/ fiica sa și va reuși să răspundă tristeții și bucuriei acestuia, formând astfel un tânăr care va cunoaște și va răspunde sentimentelor celor din jur;

6. *Capacitatea de a considera prioritare nevoile copilului față de nevoile proprii*, ceea ce implică maturitatea psihică a părintelui, care va reuși să identifice nevoile copilului și va accepta că prima responsabilitate este față de acesta;

7. *Abilitatea de a-și stăpâni durerea și agresivitatea și de a nu le revărsa asupra copilului*. Un părinte echilibrat va reuși să dea la o parte propriile probleme pentru a se putea juca, vorbi, cânta sau asculta problemele copilului.

Un copil care trăiește alături de părinți dragostea, care împărtășește mici secrete sau care are „tabieturi” cu mama/ tatăl său va dezvolta bucuria de a trăia, care se va manifesta și printr-un comportament social și emoțional „corect”, adică va demonstra că are „cei șapte ani de acasă”.

Nu putem vorbi de o educare a copilului în familie fără a menționa principala întrebare „Sunt un părinte bun? Sunt în stare să-mi asist copilul în dezvoltarea sa armonioasă?”. Răspunsul, în opinia mea, are legătură cu capacitatea fiecăruia dintre părinți de a impune limite copilului. Părinții care conlucrează, se susțin reciproc și au o poziție unitară în deciziile pe care le i-au cu privire la educarea copilului vor reuși să răspundă cu „Da!” la întrebarea de mai sus. Exercițându-și funcția parentală de a impune limite copilului, părintele ar trebui să găsească echilibrul între prea mult și prea puțin. Un părinte prea exigent sau unul prea permisiv va crește un copil nefericit și izolat social, un inadaptat. Acel copil care nu va reuși să înțeleagă cerințele sociale elementare, care nu va accepta că are și obligații, adică un copil despre care se spune că „nu are cei șapte ani de acasă”.

În concluzie în perioada preșcolară sau a „celor șapte ani de acasă” interacțiunea socială adult-copil se realizează preponderent în cadrul familiei unde au loc achizițiile socio-culturale și unde se realizează familiarizarea copilului cu lumea înconjurătoare.

Bibliografie:

1. Killen, Kari(1998), *Copilul maltratat*, Editura Eurobit, Timișoara
2. Killen, Kari(2003), *Copilăria durează generații la rând*, Editura First, Timișoara

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ!

PROF.ÎNV.PREȘC. GLODEAN IULIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ VALEA VIȘEULUI GRĂDINIȚA CU PN BISTRA, MARAMUREȘ

Construcția celor "7 ani de acasă" este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” și cine suntem fiecare dintre noi .

Există familii în care sunt diferențe de opinii în ceea ce privește creșterea și educarea copilului, în care nu există unitate de cerințe și consecvența în atitudini, o viața de familie frământată de tensiuni, lipsită de afecțiune, cu conflicte ce pot genera acte de opoziție sau chiar de violență duc inevitabil la reacții de inadaptare, frustrări, la stări de dezechilibru afectiv ale copilului. Într-un astfel de mediu apar și se dezvoltă situații conflictuale care vor afecta atmosfera afectivă a grupului familial și comunicarea dintre membrii ei.

Cei doi părinți, deși implicate în aceeași măsură în procesul de educație, au roluri diferite mama asigură căldura afectivă, iar tatăl reprezintă autoritatea. Mama contribuie la atmosfera intra-familială și la asigurarea securității afective, iar tatăl la comunicarea socio-familială și respectarea normelor, dar amândoi părinții asigură sentimentul de confort și securitate. Ambii sunt răspunzători de situația copilului în cadrul familiei, de optimizarea vieții de familie, îmbinând sau încercând să imbine cele două aspecte: atitudinea afectuoasă a mamei cu autoritatea sau exigența rațională a tatălui.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

✚ Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

✚ Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

✚ Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

✚ Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

✚ Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

✚ Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

✚ Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total. Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai

casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat. Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**.

Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...oameni. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și **verde** și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii **roșii** din lanurile **galbene** și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării **albastre** și să nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după **violetul** și **indigo**-ul nopții vine **oranjul** strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă, sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii. „Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”

BIBLIOGRAFIE

1. Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
2. Jean Chevalier, Alain Gheerbrant- Dicționar de simboluri
3. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
4. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎN ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR.GODÓ EVA- MARIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ ION CHINEZU SÎNTANA DE MUREȘ ȘCOALA PRINARĂ FARKAS JENŐ- CURTENI

Copiii de vârstă preșcolară sunt extrem de curioși și dețin multe informații legate de viața cotidiană. Părinții trebuie să fie pregătiți să răspundă la întrebările copiilor, să le dea exemple concrete, să-i ofere copilului un bagaj cultural corăspunzător. În aceste cazuri se pot uita împreună la unele ilustrații din cărți speciale pentru copii și în același timp pot forma o atitudine pozitivă și curiozitate pentru învățarea cititului. Începând din vârsta fragedă sunt importante povestirile de seară. Povestirea sau citirea unor povești de către părinte ajută la dezvoltarea intelectuală, emoțională și verbală a copilului și influențează în mod pozitiv relația copil-părinte. Copilul va înțelege încă de mic, că tot ce vrea să știe se află în cărți și că oamenii care citesc mult și care scriu cărți ajută lumea să se dezvolte. Jocurile ce implică construcția în forme, cărțile cu imagini diverse care cer explicații sunt extrem de importante pentru formarea bagajului de cunoștințe. Participarea copiilor în activitățile gospodărești, de făcut curățenie, aranjare, a merge la cumpărături întăresc încrederea în propriile forțe și a imaginii pozitive referitoare la propria lor persoană. Îndemânarea, responsabilitatea, hărnicia se dezvoltă în familie datorită acestor activități.

Odată cu educarea rațiunii este foarte important cultivarea ideilor morale. Micuțul trebuie să aibă o definiție foarte exactă a binelui și a răului. Pentru întărirea ideilor morale, trebuie prezentate copilului modele pozitive. Modelul pozitiv poate fi părintele, modele preferate din lumea basmelor sau din desene animate.

Educarea copiilor până la șapte ani depinde foarte mult de părinți și presupune câteva reguli.

Sunt importante recompensele, întărirea comportamentului pozitiv. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului.

Comunicarea zilnică cu copilul este foarte eficient. Trebuie să învețe să fie politicos să folosească cuvintele „te rog”, „mulțumesc”, „iartă-mă”.

Trebuie impuse reguli și limite în comportament și trebuie discutat cu el programul zilei respective.

Trebuie formată o atitudine pozitivă față de citire și studierea prin citire.

Copilul trebuie să aibă timp suficient pentru joacă și pentru activitățile care le oferă bucurie.

Trebuie să învețe să exprime emoțiile, sentimentele, ideile. Trebuie învățat să spună adevărul și să se adreseze părintelui cu probleme dificile pentru a găsi împreună soluția potrivită pentru rezolvare.

Părintele trebuie să petreacă cât mai mult timp cu copilul (jocuri de societate împreună, cumpărături, activități gospodărești...)

Copilul trebuie să simtă că părintele îl apreciază și îl iubește necondiționat.

Părintele nu are voie să aplice metode agresive sau să abuzeze copilul fizic, emoțional, sau verbal.

Educația se face cu discreție în familie. Este interzis criticare copilului în public, umilirea sau jignirea lui în fața străinilor, chiar dacă greșiala făcută a fost mare.

LICEUL TEORETIC "MIHAIL KOGĂLNICEANU"
Loc. MIHAIL KOGĂLNICEANU, Jud. CONSTANȚA
Strada KARA-MURAT nr. 37
Telefon/Fax : 0241258030
E-mail : liceumkct@yahoo.com

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ EDUCATOARE, GOGA MIHAELA

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și **verde** și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii **roșii** din lanurile **galbene** și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării **albastre** și să nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după **violetul** și **indigo**-ul nopții vine **oranjul** strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodos. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat. Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă, sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângăiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?””(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*).

FAMILIA -MEDIU EDUCAȚIONAL COMPLEX

PROF. GOGA POMPILIA ADRIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ȘTEFAN CEL MARE" CETATEA DE BALTĂ

Familia poate sprijini extrem de mult școala începând cu vârsta la care copiii se integrează în sistemul de instrucție și educație dar, uneori, poate să acționeze divergent în raport cu acesta.

Rolul familiei este, îndeosebi conștientizat în momentul în care apare ceea ce P.Osterrieth denumește *carența familiei, incapacitatea sa psihologică, pedagogică și morală numai familia rea, familia incapabilă, poartă vina atât a vieții ratate și mizere, atât nevroze, inadapării și tulburării de tot felul. Ar fi drept să ne amintim câteodată că și viețile sănătoase, echilibrate și fericite, au pornit din familie. Este nedrept să punem pe seama familiei numai defectele și neîmplinirile noastre și să insistăm astfel ca trasăturile valide și pozitive ar avea origine probabil sădită în noi înșine* (P.Osterrieth, 1973, p. 47).

Familia are ca obiective: stimularea disponibilității de comunicare, creșterea atmosferei favorabile comunicării, înțelegerii, dragostei, sensibilitate pentru altul, participare, cooperare, colaborare, stimularea inițiativei, încredere, sinceritate, excluderea exceselor de autoritate.

Succesele și eșecurile primelor experiențe școlare sau acelor mai târzii, emoțiile primelor iubiri ale adolescenței, alegerea profesiei a partenerului pentru întemeierea propriei familii, toate se raportează și se rezolvă în cadrul familiei. Locul în care copilul învață să fie iubit și să iubească, cu mult înainte ca el să fie în stare să facă această distincție, este deci, cadrul familial.

Familia încorporează, într-o celulă vie esența diversității vieții sociale: adulții și nevârstnicii, puternici și slabi, ființe masculine și ființe feminine, toate reunite însă prin legăturile vieții lor comune și prin afecțiune.

Viața socială luată în sens larg nu se oprește la ușa familiei, părinții aducând cu ei experiența socială și profesională cei mici aducând experiența câștigată în contextul vieții lor școlare sau în cadrul grupurilor spontane în care se integrează.

Conduita membrilor familiei într-o situație sau alta se constituie ca prin exemplu pentru copii în ce privește viața socială și adesea acest exemplu își pune amprenta deosebită asupra dezvoltării sale. Copilul duce cu el în viață o schemă socio-afectivă întipărită în structurile de bază ale personalității și cheia modului de a vedea și de a simți, de a intra în relații cu alte persoane ce poate fi găsită în particularitățile contactului său și cu cei ce au alcătuit familia lor; sub influența acestui contact s-au construit prototipurile tuturor relațiilor de subordonare, de complementaritate sau de reciprocitate, cu nenumărate momente afective, pozitive sau negative care le colorează.

Familia este purtătoarea unui anumit nivel cultural, rezultat al unor influențe culturale multiple. Copilul intră astfel într-un cadru determinat de o cultură dată, a cărei expresie este familia și modurile ei de a proceda, mai cu seamă educativă, cadru la care participă nu numai faptele umane ci și obiectele, condițiile materiale.

Ambientul din familie îi oferă un cadru de referință afectiv, social, material, cadre impregnate profund de o cultură după care el își va organiza propriile schimburi cu mediul ambiant. Familia îi propune modele umane pe care le va imita inițial, de care se va diferenția treptat, devenind personalitate autonomă. Astfel, familiei îi poate fi recunoscută o triplă funcționalitate: reglatoare, socializatoare și individualizatoare manifestată în mai mare măsură decât în orice alt mediu în care se integrează copilul, tânărul și evoluția sa.

Mediul familial în care se naște și crește copilul exercită o influență hotărâtoare asupra dezvoltării sale, asupra formării întregii sale personalități. Această influență se exercită și trebuie luată în considerare din prima copilărie.

Familia este prima care influențează dezvoltarea omului, punându-și amprenta pe întreaga sa personalitate: ea dă temelia pe care se clădește edificiul personalității, iar trăinicia edificiului depinde de calitatea temeliei.

Funcția educativă a familiei constă în pregătirea copilului pentru viață și este de fapt cea mai importantă dintre funcțiile ce i-au mai ramas ca instituție socială, celelalte fiind cum se știe preluate de stat.

Familia oferă cadrul cel mai potrivit pentru formarea principalelor deprinderi pentru transmiterea principalelor cunoștințe asupra realității și formarea primelor principii de viață. Familia este considerată colectivitatea socială cea mai potrivită pentru formarea omului, deoarece îi oferă modelele rolurilor sociale

pe care le are de îndeplinit în funcție de sex, vârstă, pregătire. Primele valori sociale sunt transmise de familie, înainte de a beneficia de educația instituțională, copilul învață în familie o serie de lucruri pe care școala le consideră cunoscute la începerea procesului de educație. Din această cauză, școala este obligată să cunoască valoarea educativă a mediului familial al copilului, pentru a ști pe ce se bazează. Se continuă procesul de formare din partea familiei chiar și după școlarizare sub toate aspectele lui .Cei doi factori importanți ai modelării personalității ,familia și școala- trebuie să conlucreze, nu să meargă în direcții diferite sau opuse.

BIBLIOGRAFIE

1. Agabrian, Mircea, (2006) *Școală-familie-comunitate*, Institutul European, Iași
2. Agabrian, Mircea, Millea , Vlad (2005), *Parteneriate școală-familie-comunitate* Institutul European, București
3. Antonesei, Liviu,(2009), *Ghid pentru cercetarea educatiei*, Ed.Polirom, Iași

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. ÎNV. PRIMAR: GOGEA CRISTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION ȘUHANE”, FRUMOSU
JUDEȚUL SUCEAVA

Demult se vorbea despre „cei șapte ani de acasă”, ca despre o școală obligatorie de bune maniere, în care copii beneficiau de tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Expresia își are originile din perioada când copiii începeau școala, după ce împlineau 7 ani. Anterior educația lor se realiza exclusiv acasă, până la acea vârstă.

În prezent, când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Aceasta perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Bebelusul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Tipurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta prescolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seamăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi ca mâncăm tot ce ne da mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei.

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi constientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba)”, cum spunea Eric Berne.

Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Deși realitatea e că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de bază că normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitație decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

BAZA EDUCAȚIEI ÎN CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PRIMAR LENUȚA GORAN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "MIRCEA CEL BĂTRÂN"
TURNU MĂGURELE- TELEORMAN

Atunci când alegem un anumit mod de educație, trebuie să ne gândim cum am vrea să fie copilul nostru când va fi adult. Marea majoritate a părinților spun că-și doresc un copil independent, care să aibă propria lui părere, să știe să-și apere punctul de vedere, să aibă aptitudini dezvoltate, să știe ce vrea de la viață, să fie hotărât. Pentru toate acestea, este important să ne uităm ce fac părinții, pentru a-i ajuta pe cei mici să ajungă așa cum își doresc. Și trebuie să știm că orice formă de agresivitate fizică sau verbală nu duce la atingerea unor astfel de scopuri.

Cred că cheia succesului în creșterea copiilor este trasarea limitelor. Mulți părinți cred că dacă nu-i pedepsesc, acești copii nu știu ce au de făcut atunci când cresc. Trasarea limitelor înseamnă în primul rând comunicare, modalitate prin care îi spunem copilului într-un mod respectuos ce așteptăm de la el să facă. În același timp, trasarea limitelor înseamnă un control asupra mediului în care se află cel mic, astfel încât, el să poată să exploreze în siguranță.

Este necesar să explicăm limitele. Copilul trebuie să înțeleagă de ce este nevoie de anumite limite sau reguli. Totodată, este foarte important ca și părinții să respecte regulile stabilite în familie. Nu prea are sens să ceri copilului să lase telefonul dacă vede părinții că stau cu el în mână. Dacă ne dorim anumite comportamente de la copiii noștri este important ca și noi să demonstrăm aceste comportamente. Ei învață de la noi și fac ceea ce facem, dar nu ceea ce spunem.

Limitele nu sunt neapărat interdicții. Limitele sunt reguli de funcționare în această lume. În primul rând, stabilim limite pentru a preveni unele comportamente. În acest caz, limitele trebuie să fie simple, clare și constante. Chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Trebuie încurajat să se exprime, să fie lăsat să termine ce are de spus și nu trebuie să i se facă observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc "cei șapte ani" de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Părinții sunt modele pentru copil. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori. Baza însă este făcută în sânul familiei. Copiii îi imită pe părinți, de aceea trebuie să aibă grijă cum vorbesc în preajma copiilor, deoarece ei adoptă același limbaj ca adulții. De la părinți învață să se adreseze adulților cu un anumit grad de formalitate, folosind cuvintele "magice", precum „doamnă” sau „domnule”, învață cum să salute sau să se prezinte corect, cum să se comporte în public și de ce nu este bine să întrerupă o discuție.

Atunci când fac un lucru bun, când respectă anumite reguli, copiii trebuie felicitați, lăudați, exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată este cea mai prețioasă recompensă pentru ei. În acest mod vor reține mult mai repede.

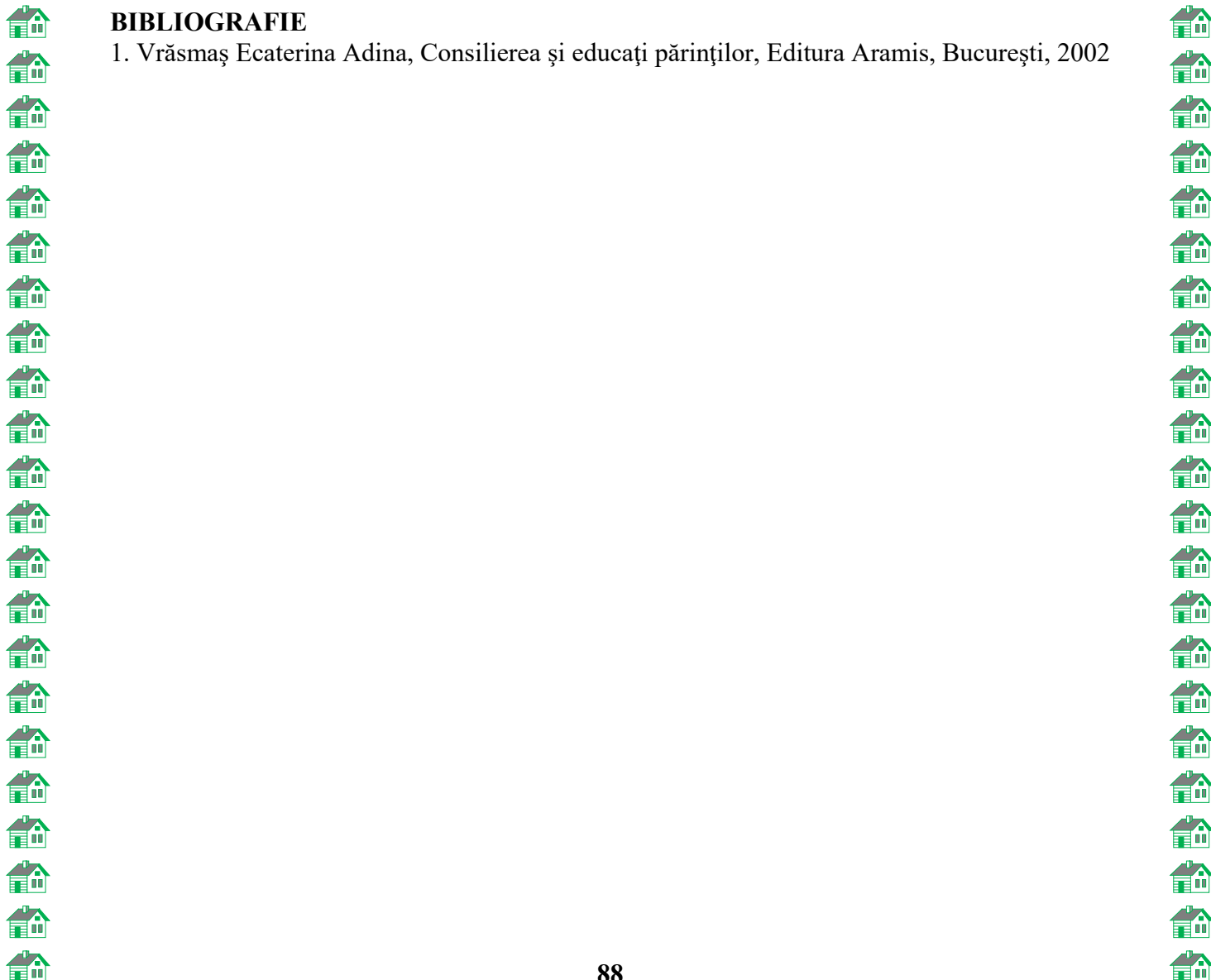
Socializarea, asumarea responsabilităților și exprimarea emoțiilor sunt o parte dintre abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei șapte ani de acasă.

Toate aceste achiziții îl vor ajuta să pătrundă și să străbată cu ușurință tărâmurile anilor de școală și să poarte cu mândrie "Haina celor șapte ani":

Cu haina celor șapte ani de-acasă
Să-ți faci prezența mai frumoasă
Oriunde ai fi, te are-n seamă
Un crez și-o inimă de mamă!
Tu prin gândire și prin faptă,
Ai grijă s-o păstrezi curată!
(Constantin Iordache-"Haina celor șapte ani")

BIBLIOGRAFIE

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. GABOR ELISABETA
LICEUL TEHNOLOGIC „ION CREANGĂ”,
COMUNA PIPIRIG, JUDEȚUL NEAMȚ

În mod natural, dacă familia nesocotește rolul care-i revine, odată cu apariția copiilor, urmările sunt dintre cele mai nedorite. Trecând peste conduitele greșite ale părinților (mamei), de la nașterea copilului sau chiar din perioada prenatală, și ajungând la perioada școlarității, putem spune că a sosit momentul când cortina este trasă și în "scenă" rămân roadele educației familiale. Momentul intrării în clasa întâi este un prag pentru copil și părinții trebuie să-l ajute să-l treacă. De atitudinea părinților față de școală, de cunoaștere în general, depinde conduita micului școlar și a viitorului adult. Mama este primul responsabil al succesului sau al insuccesului școlar și ea trebuie să-și ia rolul foarte în serios încă din perioada sarcinii. Necunoașterea și nerespectarea regimului de viață din timpul celor nouă luni (carențe vitaminice, oboseală, boli netratate, factori nocivi etc.) duc la nașterea unor copii predispuși la anumite boli sau chiar bolnavi, care, numai cu efort vor face față, mai târziu, cerințelor școlii.

Din activitatea cu copiii desfășurată până acum am observat cum se răsfrâng greșelile făcute în educația din familie asupra școlărilor și le vom enumera mai jos. Astfel, unii părinți "uită" că trebuie să-și rezerve timp pentru supravegherea, controlul și îndrumarea copilului. Pentru "a-și liniști conștiința" invocă oboseala, indispoziția, greutățile serviciului, naveta, stresul cotidian etc. Din dorința de a nu duce prea multă muncă de lămurire cu copilul care a greșit, unii părinți aplică un tratament dur, care să-l sperie pe copil și să nu mai repete abaterea. Amenință cu pedepse grele orice posibilă încălcare a unor reguli prestabilite; consideră bătaia "ruptă din rai", aplicând-o cu ușurință oricând și oriunde, chiar și în public. (Mi s-a întâmplat să fiu pusă în situația de a opri astfel de porniri ale părinților, chiar în clasă. În primul rând mi se pare dificil să asişti la o asemenea scenă, apoi eu nu sunt de acord cu bătaia, nu folosesc această metodă și recomand părinților să nu uzeze de ea la întâmplare).

În discuțiile purtate cu copiii, o serie de părinți ironizează, jignesc, desconsideră, folosesc termeni vulgari, sunt falși în atitudinea lor, care se vrea ocrotitoare. De asemenea, folosesc procedee grave de constrângere (claustrare prelungită, interdicții majore etc.), acționează mereu în forță, crezând că așa își demonstrează autoritatea. Este știut faptul că și între adulți, unele incompetențe se vor acoperite de un autoritarism exagerat. Dar să uzezi de forța fizică, în relația cu copilul, pentru a te face ascultat, nu credem că poate fi admis.

Stările conflictuale produc disconfort psihic tuturor, cu atât mai mult copiilor. Am citit despre cazul unui copil, preadolescent, care, întâmplător a auzit o discuție între părinți din care reieșea faptul că nu a fost dorit niciodată, fusese o greșeală nașterea lui. Ceea ce auzise l-a urmărit mult timp și în cele din urmă copilul fuge de acasă, vagabondează, este depistat și trimis la un internat. Părinții au aflat de el, dar nu au dorit să-l aducă acasă. Ce vor face părinții bătăuși atunci când copiii lor vor fi mai înalți, fizic, decât ei? Cum va arăta în viitor relația lor cu copilul "ținut în hățuri" și "biciuit"? Atunci când adevărata autoritate nu rezultă în mod firesc din conduita părintelui, ea poate fi "inventată". Există părinți care își construiesc o falsă autoritate bazată pe: familiarisme (prietenie "la toartă"); moralizare pedantă, cu expunere de idei "înalte"; impunerea propriului fel de a fi; lăudăroșenie și infatuare; corupere ("Dacă vei învăța bine, îți voi cumpăra ceea ce-ți dorești"); severitate; complicitate în libertinaj; sobrietate exagerată (interzicerea exteriorizării afecțiunii).

O autoritate morală izvorăște din: consecvența principială, atașament, respect reciproc, încredere, sinceritate, fermitate, calm, echilibru, delicatețe, tact, suplețe etc. Afecțiunea nu trebuie ascunsă, ci manifestată activ și focalizat, prin privire, mângâieri și îmbrățișări, prin timpul petrecut împreună, prin comunicare sinceră și participativă etc. Unii părinți manifestă nervozitate crescută (agitație, iritabilitate, țipete), în alternanță sau nu cu blazare, indiferență. În această situație se impune eliminarea sau atenuarea factorilor de stres (regim supraîncărcat de muncă, abuz de tutun, alcool, medicamente, alimentație generațională etc.), autocontrolul, gândirea pozitivă. "A da frâu liber nervilor înseamnă câmp deschis pentru sancțiuni pripite". Trebuie să avem răbdare să ieșim din starea de nervozitate și să analizăm lucid cauzele abaterii comise de copil. Redevenind calmi, putem privi cu bunăvoință, dar și cu fermitate, în ochii copilului și putem discuta. Dacă e nevoie, vom impune limitele pe care acesta trebuie să le respecte în continuare.

Ne aflăm de multe ori în fața unor părinți ale căror “demersuri întru educare” apar ca niște cârpeli, nu se leagă de fond. Acești părinți aplică, prin imitație, scheme de educație folosite de alții, fără să existe suficiente elemente analoge. Apelează de nenumărate ori la comparația cu alți copii “reușiți” și, în ciuda acestui comportament, susțin că își cunosc bine copilul.

Este bine să preluăm din experiența pedagogică a altora, dar cu mult discernământ, ținând seama de particularitățile copilului și ale mediului în care crește. Incapacitatea copilului de a ajunge la nivelul performanțelor “modelului” duce adesea la descurajare, abandon, invidie. Unii părinți mai tineri nu țin seama de particularitățile individuale și de vârstă ale copilului: îl tratează fie ca pe un matur, fie ca pe un copil veșnic neajutorat, folosesc metode inadecvate, abordează prematur subiecte “delicate”. Pentru o bună educație nu sunt suficiente experiența de viață a părinților, dragostea lor pentru copil și bunul simț. Cei care nu cunosc acest lucru ajung să facă o educație “după ureche”, încep să nu mai aibă încredere în școală și, în general, în autorități, vin cu soluții fabricate ad-hoc.

Este foarte important, vital chiar, să conștientizăm cu toții, dar mai ales cei care suntem părinți, complexitatea și noile nevoi de educație ale societății contemporane. Acestea sunt cerute de ritmul accelerat de evoluție, intelectualizarea intensă, abundența informațională, democratizarea etc. Educația centrată exclusiv pe familie nu numai că este insuficientă, dar poate bloca sau întârzia șansele de reușită ale copilului. Tutelarea continuă, fie prin dirijare, supraveghere, control sever, muștrulială, cicăleală răutăcioasă și alarmistă (de genul: “Fii atent, că iar ieși un doi la matematică !”), fie prin răsfățare, permisivitate, hiperprotecție, întârzie, dar nu elimină desprinderea de părinți. Aceasta tot se produce, în cele din urmă, și este bine ca adolescentul să fi câștigat deja încrederea celor din jur și independență mai multă, atunci când începe să pășească singur în viață.

Ne gândim acum și la cartea “Icar”, de Menelaos Ludemis, unde există un nemaipomenit exemplu de lipsă de tutelare în maniera de a-și crește fiul, pe Icar, a tatălui său, Dedal. Acesta nu i-a arătat drumul, nu s-a împotrivit alegerii fiului și nu i-a așternut acest drum cu lauri. Se spune că cei mai răi părinți din lume nu sunt cei care își ceartă sau își bat copiii, ci cei care îi laudă, care preamăresc micile lor izbânzi. La urmă, toate acestea se pierd și copiii lor rămân niște copii obișnuiți. Unui astfel de copil, chiar dacă îi este sortit să devină “cineva”, se ofilește. Măreția lui se oprește fără vreme, nu mai crește în faimă, crește numai în vârstă.

Bibliografie: Traian Cosma, 2001, *Ședințele cu părinții în gimnaziu*, Editura Polirom, Iași

A FI OM E LUCRU MARE, A FI DOMN, E O-NTÂMPLARE

PROF. GABOR LAURA-ANGELA
GRĂDINIȚA „LUMEA COPIILOR”
TÂRGU MUREȘ, JUDEȚUL MUREȘ

Gânduri, creație, sute de proiecte mentale, variante de joc, metode și tehnici de predare, exerciții de pronunție clară, exemple cu explicații simple, frământări, iertări, prăbușiri, zbor, liniște, pace, prietenie. Și totul într-o singură oră. O oră de curs cu elevii. Educatoare. Învățătoare. Profesor. Școală. Dar, copilul nu se naște în școală! Copilul este trimis de către Dumnezeu într-o familie. O familie este formată din mama, tata și copiii. Azi, rolurile în familii sunt extrem de neoclasice, extrem de interesante prin însăși combinația lor.

Eram într-o zi la o activitate de educație moral-civică, grupa mijlocie. Se deschid, la un moment dat, auxiliarele pe care le folosim, se caută fișa de lucru, se explică sarcina didactică: „Uniți prin linii obiectul X de persoana care îl folosește!” și erau: mama, tata, un băiat și o fetiță, un aspirator, un televizor, o carte, o păpușă. La finalul activității, am studiat caietele. Aproape toți copiii au făcut corespondențe clasice (conform tiparului impus de către nu știu cine): mama – aspirator, tata – televizor, băiatul – cartea, fetița – păpușă. Un copil a realizat următoarea corespondență: mama – carte, tata – aspirator, băiatul și fetița – televizor. Mi s-a părut extrem de interesant. Am apreciat foarte mult modul său de gândire. Un alt copil a realizat un alt fel de corespondență: mama, tata, fetița și băiatul – televizor. La prima vedere, un ochi setat pe tipare ar „corecta” această fișă de lucru, ar atrage atenția copilului și nu l-ar aprecia pozitiv. Repet. Conform tiparelor clasice. Dar, din fericire, am ajuns vremurile în care nu doar mama folosește aspiratorul și doar tata se uită la televizor! Să apreciem și să ne bucurăm pentru asta! Și dacă există copii care realizează corespondențe între toți membrii familiei și un obiect, atunci ar trebui să înțelegem că, de fapt, asta înseamnă familie! Și să nu le atragem atenția că nu au făcut bine, că de ce nu au urmat un tipar, că de ce nu făcut așa cum am spus noi etc. Copilul a făcut ce a văzut. Să nu reducem la minim rolul televizorului în viața de familie sau să nu trecem în cealaltă extremă: în loc de televizor, mai bine o carte!!! Să nu exagerăm, totuși! Să scoatem în evidență faptul că toți membrii împreună se uitau la televizor. Împreună. Și de la acest ÎMPREUNĂ ar trebui să înceapă o frumoasă și constructivă viață de familie, în care cei 7 ani de acasă ar însemna veselie, muncă, distracție, respect, neînțelegere, ajutor, acceptare și împăcare.

Un alt exemplu din activitatea de la grupa de copii ar fi introducerea în activitatea de matematică, scopul ei fiind învățarea numărului și a cifrei 7. Întrebare: unde ați mai auzit acest cuvânt: 7? La bani, la ceas, la ziua de naștere, la Albă ca Zăpada și cei șapte pitici, zilele săptămânii. Niciunul nu au zis de cei 7 serafimi sau de cei 7 ani de acasă. Nu-i nimic! Învățăm în fiecare zi câte ceva.

Prin urmare, într-o activitate de educație moral-civică am proiectat tema „Cei 7 ani de acasă”. Nicio educație intelectuală, niciun om genial în matematici sau filosofii, niciun talent remarcabil în artele vizuale sau plastice nu poate depăși bunul pragul bunecuviniște dacă nu aplică vorba cedlor 7 ani de acasă. Imaginea lor, interrelaționarea, acceptarea, ajutorul și înțelegerea stau mână în mână cu acel Bună ziua! pe care ar trebui să îl lași în urma ta. Și acest Bună ziua! Înseamnă de fapt bunacrestere, bunele maniere, bunacuviniță, politețea, respectul celorlalți, bunul simț, inteligența. Lipsa acestora reduc la zero orice alt gen de inteligență. Și ele nu au prezent. Au trecut, prezent și viitor. Ele nu aparțin vreunei ere sau perioade istorice trecute. În orice loc și în orice timp au existat și vor exista oameni între oameni.

Cei 7 ani de acasă se pot vedea în orice minut din cele 24 de ore ale zilei, în orice loc, indiferent de contextul social și la oricare interrelaționare între indivizi, de orice vârstă ar fi ei. Educația moral-civică include aspecte legate de purtarea cuvioasă în societate, în familie, în grupul de joacă. Multă lume cunoaște multe reguli de politețe. Și chiar le și aplică. Vom enumera în continuare unele exemple care ar putea fi la îndemâna oricui, fie ei oameni mari sau oameni mici. Aceste exemple nu sunt reguli arhicunoscute, ci sunt convingeri dobândite din experiențe proprii mai...neplăcute. Deci, e bine de știut că, să nu jicnești și să respecti demnitatea în următoarele situații:

- la o masă servită cu prietenii, nu se pune telefonul pe masă și nu se folosește în timpul petrecut cu ei;

 - la un spectacol, dacă ai locul la mijlocul rândului, intri printre rânduri cu fața la persoanele care
 sunt deja așezate, nu cu spatele;

 - să nu te faci că nu vezi o persoană pe stradă! Cu siguranță aceasta te-a văzut, deci, salut-o! Chiar
 dacă o faci cu un ton scăzut. Dovedești respect și ... bunăcreștere;

 - uită! Uită cum te-a supărat cineva, treci cu vederea peste vorbele de pe la spate, zâmbește a ...
 bunăcreștere. Aici, un rol important îl au colegii. Dacă știi, te frământă. Dacă nu știi, nu știi și gata. În orice

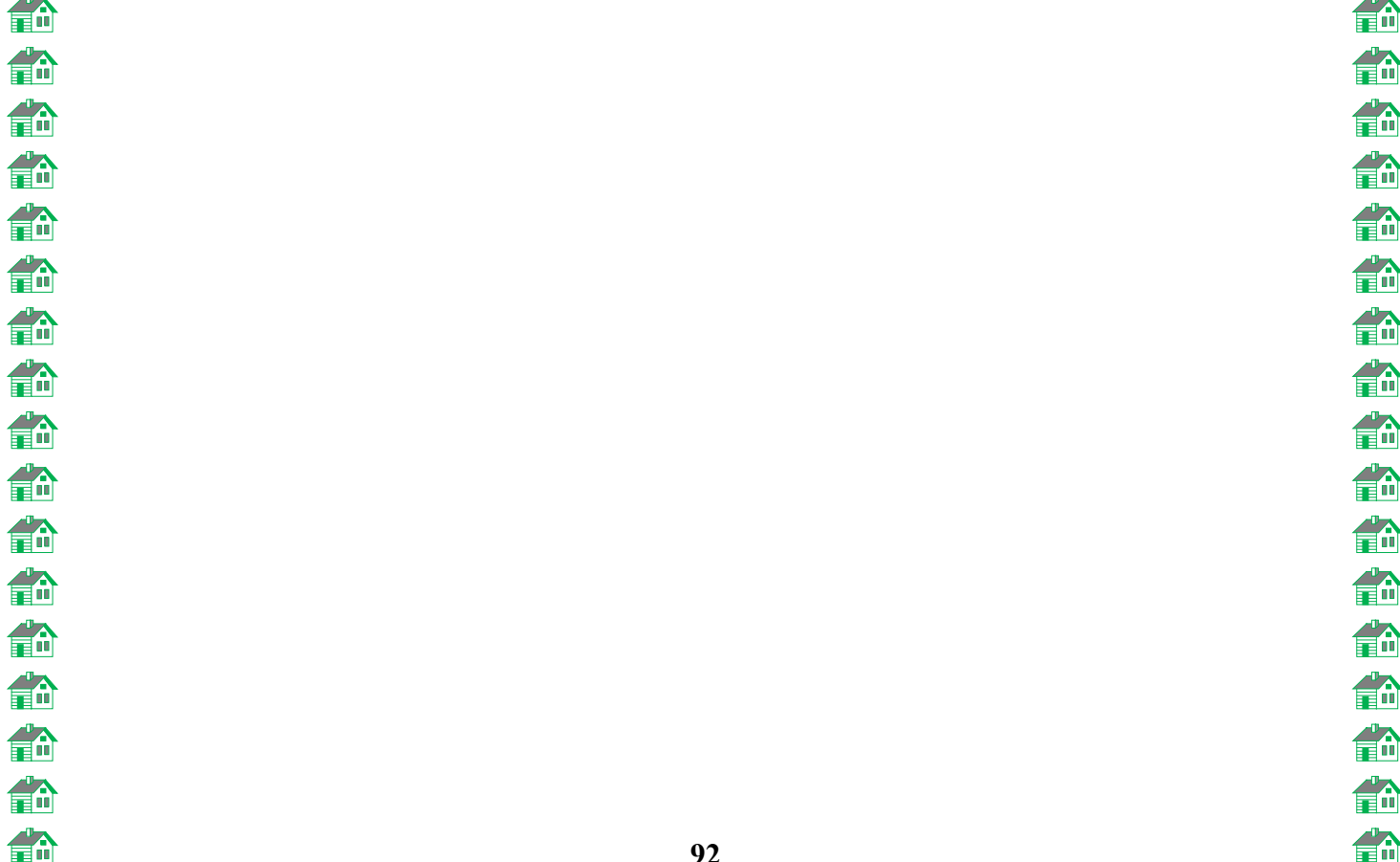
 caz, noi suntem de următorul principiu: decât dreptate, mai bine pace. Să nu uităm că de-a lungul istoriei
 marile catastrofe ale societății s-au produs din cauza dreptății. Fiecare era cu partea lui de dreptate. Of! Iar
 pacea apărea, săraca de ea, doar la sfârșit. Uneori mult prea la sfârșit;

 - lasă răzbunarea deoparte! E arma prostului. Oricum, fii convins că la fiecare îi vine vremea.
 Dumnezeu nu doarme!;

 - nu aștepta ca oamenii să te aprecieze pentru ce ai făcut pentru ei. Nu o vor face decât azi, în cel mai
 fericit caz, și o vor face doar cu gura nu și cu convingerea că ai făcut-o pentru ei. Vor zice: Ai făcut că așa
 trebuia să faci! Așa e corect! Să mori, așa e corect, pentru mulți dintre ei, doar ca să le fie lor bine. Măine
 vor uita. Dar, Dumnezeu nu rămâne dator niciodată. Îți va răsplăti însutit printr-un alt mod. Dumnezeu nu
 e om. E Dumnezeu;

 - dacă tot te interesează ce fac copiii altora, cum mai sunt, la ce școală, în ce clasă și dacă tot vrei să
 ridici copilul altuia în slăvi, iar de al tău nu se interesează nimeni, nici măcar nu are timp să te întrebe cum
 mai este copilul tău de preocupat ce e să îți înșire toate poveștile interminabile despre minuanatul lor copil,
 atunci, fără jenă, doar salut, fără Ce mai face X? Nu cred că te prea interesează, dar, din politețe, te-ai oprit
 și ai vrut să scoți și tu două vorbe cu acea persoană. Tu două, iar ea două mii. Urât. Foarte urât!

 Și..., Doamne, ce multe ar mai fi! Dar, totuși, să nu uităm nicio clipă că „a fi om e lucru mare, a fi
 domn, e o-ntâmplare!”

EXEMPLUL ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. GABOR MIRELA CARMEN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ PETROS-BARU, HUNEDOARA

Copiii văd, aud și simt ce se petrece în jurul lor (gesturi, vorbe, atitudini) și trag din ele înțelesuri care uneori pătrund adânc în conștiința lor, se fixează pentru mult timp, poate pentru totdeauna, contribuind la formarea experienței lor de viață. Ele constituie pentru copii EXEMPLE, puncte de reper într-o lume pe care abia încep să o înțeleagă, învățăminte care le netezesc drumul cunoașterii lumii.

Unul dintre cei mai mari pedagogi ai lumii, Jan Amos Komensky, arăta încă din secolul al XVII-lea că este în natura copiilor să imite înainte de a învăța să cunoască. La aceasta contribuie de asemenea și dragostea copiilor pentru părinți, educatori, respectul pe care îl au pentru dânsii. Copiii caută să fie cât mai aproape de părinți, le urmăresc pașii, vorbele, doresc să cunoască ce-i supără și ce-i bucură, să-i imite.

Exemplul ajută la însușirea unor cunoștințe și deprinderi temeinice și variate, la trezirea sentimentelor pozitive, la formarea unei conduite civilizate.

Exemplul personal al părinților va fi prima carte în care vor descifra tainele drumului în viață, este metoda de bază care dă cele mai multe roade, părinții fiind un model permanent.

Exemplul, ca mijloc de educație, are mai multă eficacitate când părinții se bucură de reală autoritate care izvorăște din plin din faptele și din vorbele lor, din modul civilizată în care se poartă.

Multe exemple le vin copiilor din mediul familiei, dar și mai multe pot veni din afara acesteia. Exemplele bune, subliniate cu pricepere de către părinți, explicate apoi, pot constitui surse inepuizabile de învățăminte. Dar ce atitudine pot lua părinții față de exemplele negative venite din afară? Părinții doresc să-și apere copiii de asemenea influențe, dar soluția de a nu le da voie copiilor să aibă prieteni, de a-i ține închiși în casă sau în curte pentru a evita legătura este departe de a duce la rezultatul dorit.

De cele mai multe ori, cu toate interdicțiile de acest gen ale părinților, copiii își creează relații, intră în legături multiple cu ceilalți copii. În această situație pot ascunde față de părinți relațiile lor. Și atunci se învață să fie nesinceri, să ducă o viață în familie și alta în afară. Formarea deprinderilor de purtare în casă, în societate, în diferite împrejurări, formarea deprinderilor de igienă, respectarea orelor de masă, a programului de dimineață sau de seară, a activității în gospodărie, în toate aceste cazuri elementul cel mai convingător, argumentul cel mai bun este exemplul părinților.

Politețea, delicatețea, atenția, sensibilitatea sunt trăsături care, manifestate permanent de către părinți față de colegi, vecini, cunoștințe servesc ca pilde pentru copil. Copiii văd, se emoționează, se bucură când mama sau tata sunt politicoși, vorbesc frumos, sunt atenți față de cei din jur, sensibili pentru bucuriile și durerile lor, simt nevoia să le vină în ajutor cu o vorbă bună, un sfat, o încurajare. Dar când părinții au purtări grosolane, gesturi necontrolate, vorbesc răstit, se creează un teren prielnic pentru încolțirea grosolaniei și la copii; devin nesinceri, mincinoși iar părinții sunt îngrijorați. Știu ei oare că de cele mai multe ori ei sunt vinovați de această situație? Cea mai bună școală a minciunii, a nesincerității o constituie exemplul unor părinți. Fapte aparent mărunte, neînsemnate, inoculează în mintea copiilor idei greșite, îi învață să apeleze la minciună ca la un mijloc lejer și cu nimic grav de a ieși basma curată din anumite încurcături.

Din exemplele părinților, din nenumăratele lor fapte zilnice, din grija lor de a da copiilor îndrumări corespunzătoare se generează una dintre cele mai frumoase trăsături de caracter: voința. Ea îi ajută pe copii să fie perseverenți, să nu lase baltă lucrul început, ci să-l ducă până la capăt, până la îndeplinirea scopului propus, înfrângând piedicile și greutățile ivite în cale.

Exemplul este un instrument de educație ușor de mânuit, la îndemâna oricui, cu condiția să fie folosit cu tact și pricepere. Exemplul nu înseamnă copiere. Dacă până la anii când își pun ghiozdanul în spate imitația își spune cuvântul, apoi, împreună cu dezvoltarea gândirii, însușirea exemplului devine tot mai mult un act conștient, motivat, înțeles. Ca și daltă unui cioplitor ce încearcă să modeleze într-o piatră prea tare sau una prea moale și poate da la iveală nimic, așa și exemplul va acționa în gol dacă nu se va ține seama de vârsta, firea, particularitățile psihice ale copilului.

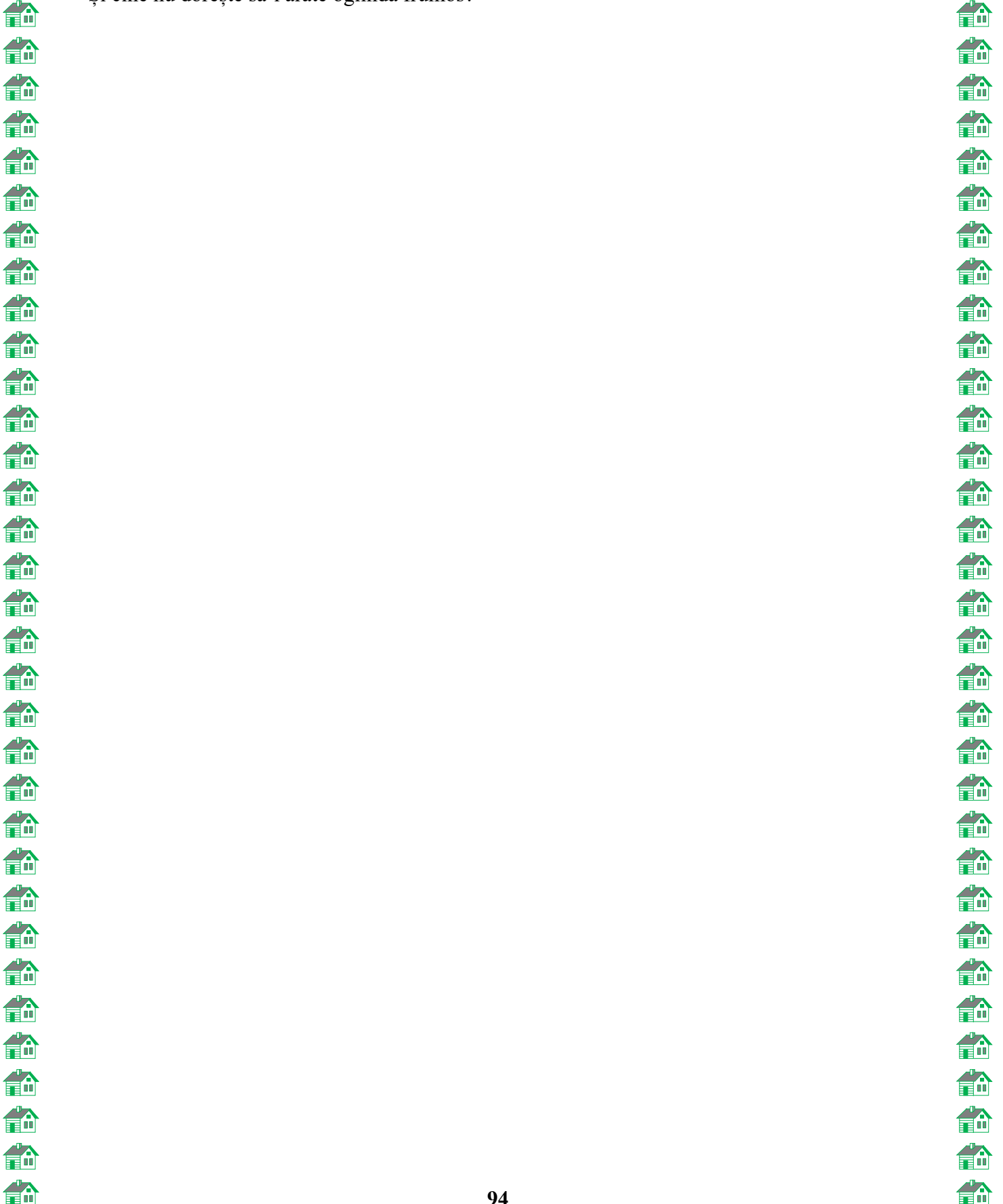
Zadarnic vor fi turnate în urechea copilului pilde felurite, dacă cei de la care vin le contrazic prin propriile fapte.

Drumul exemplului trebuie curățat de gropi și bolovani: răsfăț, tutelă exagerată, brutalitate, nedreptate și înlocuit cu dragoste împletită cu exigență, autoritate părintească, grija pentru dezvoltarea armonioasă a personalității și atunci, el, exemplul, va merge mai ușor spre mintea și inima copiilor.

Fiecare amănunt al purtării celor maturi, al părinților, fiecare vorbă sau gest sunt înregistrate de copii și poate deveni o oglindă în care ne putem vedea oricând.

Și cine nu dorește să-l arate oglinda frumos?

STRATEGII DE PREVENIRE A ESCALADĂRII FURIEI - ACTIVITATE DE CONSILIERE A PĂRINȚILOR ȘI ELEVILOR

PROF. GABRIELA ADRIANA TRICĂ,
COLEGIUL ECONOMIC "FRANCESCO SAVERIO NITTI", TIMIȘOARA

Violența, intimidarea și hărțuirea în școală, reprezintă probleme cu care se confruntă fiecare instituție de învățământ. Studiile din domeniu au ajuns la concluzia că violențele școlare nu sunt determinate de substratul psihopatologic din personalitatea elevilor, ci sunt reacții inadecvate la anumite situații frustrante, situații-problemă din viața elevilor etc. Astfel, intervenția nu se mai bazează pe controlul autoritarist, ci pe înțelegerea elevilor și pe formarea abilităților acestora de a se controla, de a-și gestiona ei înșiși comportamentul, de a găsi soluții pentru a face față problemelor (Șoitu, Hăvârneanu, 2001).

Uneori, însă, termenul de *furie* poate fi utilizat pentru a descrie o serie de reacții emoționale adecvate și sănătoase, precum iritarea, dezamăgirea, nemulțumirea și supărarea (Vernon, 2002). Este important ca elevii și părinții să înțeleagă faptul că furia nu este întotdeauna un lucru negativ. Atunci când furia este controlată, ea poate ajuta. Manifestările furiei moderate în intensitate, motivează persoanele pentru a se schimba sau pentru a face schimbări ale situațiilor neplăcute, determină persoana să lupte pentru drepturile sale și protejează persoana în cazuri de pericole. Deci, problema nu este "a fi furios" ci "a fi mult prea furios" (inconsistent cu realitatea) și a exprima inadecvat această furie.

Unul dintre factorii protectori față de dezvoltarea problemelor de conduită îl reprezintă dezvoltarea optimă a competențelor emoționale (recunoașterea emoțiilor și gestionarea emoțiilor negative) și a competențelor sociale (empatia, comportamentele prosociale și rezolvarea de probleme) (Benga, Băban și Opre, 2015).

Următoarea activitate poate ajuta la identificarea propriilor emoții și ale celorlalți și la învățarea gestionării eficiente a emoțiilor legate de furie fiind indicate ca metode de prevenire a comportamentelor negative în situații de conflict.

Aplicația poate să fie utilizată atât de profesorii diriginți, cât și de părinți.

Exemplu de activitate de consiliere pentru *Strategii de prevenire a escaladării furiei*

Tema: CUM SĂ REDUC TEMPERATURA FURIEI ?

Obiective:

- Identificarea unor modalități sănătoase, funcționale și nonagresive de eliberare a stresului și furiei.
- Exersarea strategiilor de respirație și a celor de modificare a monologului interior pozitiv ca strategii de prevenire a escaladării furiei

Grup țintă: elevi , părinți

Strategii/metode: brainstorming, discuții libere, activitate individuală

Materiale necesare: fișa de lucru căutare de cuvinte "Strategii de calmare", creion, flip-chart/tabla

Durata: 50 min.

Descrierea activității:

1. Pe foaia de flip-chart este prezentată imaginea unui aragaz pe care este o oală cu apa în clocot, pe care se va scrie FURIE. Lângă aragaz va fi notată următoarea întrebare: **Ce ar trebui să fac cu furia mea?**

Să îi pun capacul sau să o las să dea în foc?

2. Pe următoarea foaie de flip-chart va fi notat răspunsul: **Să-i reduc temperatura!** (Clark, 2010).

3. Elevilor li se explică faptul că emoțiile negative, mai ales furia, pot fi gestionate cu succes, iar în cadrul acestei activități ei vor fi ajutați să găsească alternative la reacțiile neadecvate pe care le pot avea atunci când simt furie. Elevii primesc fișa de lucru în care trebuie să caute printre litere 17 cuvinte sau propoziții care reprezintă exemple de strategii de reducere a temperaturii furiei, și să încercuiască strategiile de reducere a temperaturii furiei.

Observație: strategiile de reducere a temperaturii furiei sunt îngroșate; fișa elevilor nu are litere îngroșate!

Fișă de lucru

4. După ce elevii identifică strategiile din fișa de lucru, li se explică faptul că urmează să fie învățați o strategie de control al respirației prin care să prevină intensificarea reacțiilor de furie. Elevii se așează confortabil în bancă și închid ochii. Sunt rugați să-și amintească o situație în care s-au înfuriat, vizualizând cât mai multe detalii despre acea situație. În timp ce elevii re trăiesc situația, facilitatorul le cere să realizeze următoarele comportamente:

- să inspire și să expire aer adânc, de trei ori, numărând în gând de la 1 la 3;

- să repete în gând frazele: *"Dacă mă înfurii, tot nu rezolv nimic", "Mă descurc, chiar dacă lucrurile nu se întâmplă cum vreau eu", "Nu-mi place situația, dar mă voi gândi la o soluție", "Nu merită să mă enervez pentru asta"*.

5. Elevii vor exersa această strategie învățată pentru a preveni escaladarea reacțiilor de furie, insistându-se asupra importanței monologului interior pozitiv. Se discută cu elevii dacă strategia pare ușoară sau dificilă, fiind încurajați să o exerseze cât mai mult și acasă pentru a deveni un automatism.

6. La sfârșitul activității elevii vor numi un cuvânt care caracterizează cel mai bine cum au perceput ei activitatea.

Bibliografie:

Benga, O., Băban, A., Opre, A., *Strategii de prevenție a problemelor de comportament*. Editura ASCR, 2015, Cluj Napoca.

Clark, L. *SOS ajutor pentru emoții: managementul anxietății, furiei și depresiei*. Editura RTS, 2010, Cluj-Napoca.

Șoitu, L., Hăvârneanu, C. – coord. *Agresivitatea în școală*. Institutul European, 2001, Iași.

Vernon, A. *Ce, cum, când în terapia copilului și adolescentului. Manual de tehnici de consiliere și psihoterapie*. Editura RTS, 2002, Cluj Napoca.

CEI ȘAPTE ANI DE „ACASĂ”

GABRIELA NEGREA,
ȘC. GIMN. NR. 1, MOTRU

Școala și familia se află în momentul de față într-o situație specifică din cel puțin două motive esențiale: în primul rând pentru că școala trebuie supusă unui larg proces de reformare; în al doilea rând, pentru că familia însăși este prinsă în contextul unei multitudini de schimbări care-i afectează atât funcționalitatea economică (scăderea nivelului de trai și a calității vieții), și biologic-reproductivă (scăderea natalității) cât și funcționalitatea cultural-educativă (datorită diminuării posibilităților materiale de acces la bunurile și serviciile culturale – carte, spectacole, mijloace de informare în masă, etc.), și afectiv-emoțională (datorită stresului cotidian și datorită încărcării structurii de buget de timp extraprofesional cu activități legate tot de profesie – și deci diminuarea structurii de buget de timp liber). În acest cadru temporal (supraîncărcat de activități domestice, economico-gospodărești, de aprovizionare și de transport, de igienă, etc.) rămâne deci foarte puțin timp liber pentru realizarea funcției cultural-educative a familiei prin preocuparea pentru creșterea, îngrijirea, supravegherea, îndrumarea, controlul, orientarea adecvată a copiilor, viața ordonată a lor și disciplina lor constructivă, într-un cuvânt, timp pentru educația copiilor. Rămâne, de asemenea, puțin timp la dispoziția părinților pentru relația lor cu școala, cu profesorii, în multiplele variante posibile ale unei astfel de relații. Dacă prin finalitatea sa, întreaga activitate educativă a școlii și familiei reprezintă o operă premergătoare integrării de mai târziu a individului (odată cu transformarea tânărului în adult, odată cu asumarea responsabilităților profesionale, familiale și civice) înseamnă că ea trebuie centrată și direcționată atât de către profesori cât și de către părinți pe dimensiunile definitorii ale acestei integrări. Aceste dimensiuni ale integrării propriului copil se vor constitui astfel drept cauze ale plurideterminării părinților pentru întreținerea relațiilor cu școala.

Cei șapte ani de acasă vor fi ca o umbră în spatele copilului, ce-l vor însoți pe aceasta până când va putea fi capabil să înțeleagă ce înseamnă comportament potrivit sau nu, ce înseamnă o regulă, ce înseamnă moral sau imoral. Un copil educat acasă, se va descurca foarte bine în relațiile cu cei din jur, va ști să salute, să se comporte frumos cu prietenii, va ști să-și recunoască greșelile, va ști să piardă și să câștige, va ști să fie tolerant, deschis, flexibil, empatic și va ști să respecte regulile impuse de societate în care trăiește. Sunt importanți sau chiar foarte importanți acești șapte ani de acasă, deoarece aceștia reprezintă baza dezvoltării ulterioare a copilului. Ceea ce este clarificat, însușit, preluat, educat în cei șapte ani de acasă nu se va uita niciodată. Pentru un copil fără cei șapte ani de acasă, integrarea lui într-o societate cu reguli va fi dificilă, deoarece în toți acești ani se vorbește despre respectarea unor reguli sau convenții, despre cum să beneficieze de anumite drepturi și să își asume anumite obligații; despre tot ceea ce îi trebuie să se poată integra cu brio și să facă față schimbărilor/imperativelor vremii, respectiv a societății în care se află.

Când vorbim de cei șapte ani de-acasă, fiecăruia dintre noi i se relevă un tablou cu o familie, unde subiectul principal îl constituie, de fapt copilul, receptorul informației de bază care-l va plasa în societate câțiva ani mai târziu. Prin urmare, procesul informațional distribuit de părinți, trebuie să aibă la bază noțiuni educaționale referitoare la pregătirea și integrarea copilului în societate, din punct de vedere moral, iar asta îl constituie educația de bază. Spun educație de bază pentru că în paralel cu cei șapte ani, copilul va trebui să-și dezvolte singur o percepție asupra celor din jur, iar alte variante educaționale de data aceasta a altor indivizi se vor împleni cu ideologii noi, venite de la diferite categorii sociale. Cred că moralitatea constituie sâmburele principiilor sănătoase dintr-o societate, așa cum cred că valorile umane sunt date de moralitate, iar lucrul acesta trebuie transmis ca o condiție esențială în formarea individului. Mai trebuie luat în calcul că viața se clădește și pe valori materiale, care în schimb pot căpăta flexibilitate, tocmai prin prisma educației, de exemplu: o monedă nu va avea niciodată aceeași valoare în două mâini diferite, tocmai pentru că necesitatea cheltuirii ei e dată de chibzuință, iar chibzuința vine din educație. Sigur că și alți factori ar trebui luați în calcul, cum ar fi „arta” părinților de a-și transmite informația, modul de prezentare, la urma urmei vorbim de pedagogia părinților în raport cu acel copil. Cei șapte ani, se pot defini ca fiind fundația pe care se va forma un individ ce urmează să fie metamorfozat prin influența societății. Cred că cea mai bună analogie, s-ar putea face cu ridicarea unei clădiri. De-a lungul vieții, o fațadă poate primi fel și fel de aspecte, culori. Anumite fisuri pot fi reparate, se pot adăuga accesorii care să dea un aspect mai bun. Tot ce se vede în afară, de la cota 0, e, de fapt, rezultatul a ceea nu se vede la subsol, sub cota 0 și nume e vorba

de FUNDAȚIA- lucrul care nu-și mai poate modifica structura, morfologia și nici nu mai poate fi...zugerăvit.
Dacă o fundație e sănătoasă, corect executată, asupra rezultatelor nu există dubii. În schimb, o fundație
șubredă poate afecta structura unei clădiri, fisurile, de data aceasta, se vor numi crăpături, iar finalul ... e
destul de imprevizibil. Fiecare copil e unic, iar climatul familial în care crește și se formează îl marchează
în mod inevitabil personalitatea.

Bibliografie:

1. www.bunele-maniere.com
2. Gabriela Marc, Mariana Arnăutu, *Școala părinților*, Fundația World Vision România

SEMNIFICAȚIA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. GABRIELA PLEȘCAN
LICEUL TEORETIC HENRI COANDĂ – BACĂU

Educația reprezintă baza unei societăți sănătoase și civilizate. Noi, ca adulți, suntem conștienți de importanța educației, de “bagajul” cu care cineva vine din copilărie, de acasă, din familie. Ne întrebăm cât de conștienți sunt tinerii de azi de acest lucru. De aceea, am fost curioasă cum văd cei șapte ani de acasă liceenii dintr-o școală obișnuită.

În acest sens am elaborat un chestionar și am cerut unor elevi să răspundă la nouă întrebări. Dintre cei 100 de elevi care au răspuns chestionarului, 69% provin din mediul rural. Cele 9 întrebări au fost:

1. Ce înțelegeți prin “a avea cei 7 ani de acasă”?
2. Cum vezi tu diferența două persoane: una cu cei 7 ani de-acasă, alta fără?
3. Care este persoana care v-a influențat cel mai mult în formarea în acest sens? De ce?
4. Care este pentru voi cel mai important lucru pe care l-ați învățat prin educația primită?
5. Precizați 5 lucruri care dovedesc ca cineva are cei 7 ani de-acasă.
6. Pe o scară de la 1 la 10, în ce măsură considerați că aveți cei 7 ani de acasă?
7. De ce anume ați fi avut nevoie pentru a vă forma pe deplin cei 7 ani de-acasă?
8. Ce propuneri aveți pentru formarea unei bune educații a unui copil, în general?
9. Considerați că educația voastră s-a încheiat ?

După citirea chestionarelor am constatat că unele răspunsuri reveneau mereu. Astfel, la prima întrebare cele mai frecvente răspunsuri au fost comportamentul adecvat și maniere, educația și respectul. Alte răspunsuri au fost bun simț și politețe, dar pentru unii cei șapte ani de-acasă a mai însemnat și onestitate, corectitudine, a fi îngrijit, sau “a ști să privești lumea cu ochii deschiși și a înțelege sensul vieții”.

La cea de-a doua întrebare răspunsul general a fost diferența de limbaj, comportament și respect față de cei din jur. A fost, însă, cineva care a considerat că “dacă o persoană vrea să fie needucată, atunci așa va fi”, în timp ce altcineva crede că “toți au educație, dar unii aleg să o arate, în timp ce alții nu”.

Majoritatea elevilor au considerat că educația le-a fost formată de mama sau de părinți în general. Unii copii, în lipsa părinților au primit educație de la bunici (“cum au putut și ei, în lipsa părinților”), restul familiei, educatori, profesori.

În privința celui mai important lucru căpatat prin educația primită de-acasă, care îi definește ca oameni răspunsul primit în proporție de 90% a fost respectul față de ceilalți, dar și față de sine. Cîțiva elevi au considerat că definitoriu pentru ei este comportamentul civilizat, dar și amabilitatea, demnitatea și faptul de a nu judeca pe nimeni după aparențe.

Cele mai evidente caracteristici ale unei persoane educate au fost respectul, vocabularul(limbajul), comportamentul și bunul simț. Într-o proporție mai mică au fost menționate și gesturile, onestitatea, bunătatea, politețea, amabilitatea, asumarea responsabilității, capacitatea de a accepta pe alții fără a-i judeca, a fi îngrijit, înțelepciunea.

La a șasea întrebare, majoritatea și-au dat nota 8, unii 7 sau 9, dar au fost trei elevi care s-au considerat de 10, în timp ce o persoană s-a considerat de 3!

Cele mai emoționante răspunsuri au fost date la întrebarea șapte. Fiecare copil a dezvăluit ce lipsuri a avut în copilărie și cum l-au influențat. Răspunsurile au fost variate, dar putem menționa lipsa fizică a familiei (sau a tatălui, în special, în urma divorțului) sau faptul că părinții nu le-au fost alături la greu, lipsa sprijinului moral, necesitatea unor experiențe pozitive, a unor persoane care să explice copiilor când greșesc, a aprecierilor, a înțelegerii, îndrumărilor, a atenției acordate de familie. Cineva a recunoscut că ar fi trebuit să fie “mai atent și mai serios”, iar alte două persoane ar fi dorit o familie mai responsabilă și mai severă.

Penultima întrebare a venit cu diverse sfaturi și propuneri adresate familiilor . Printre acestea putem enumera: “părinții să se ocupe de copii” – să le ofere sfaturi, să le explice copiilor ce e bun și ce e rău, să aibă mai multă răbdare, înțelegere, să le ofere mai mult ajutor, să-și facă timp pentru ei, să știe să-i asculte, “să nu le ofere copiilor totul pe tavă”, “să fie învățați să-i trateze pe toți oamenii la fel”, “să le ofere copiilor libertatea de a alege și a experimenta”, “să vadă cât mai multe exemple de oameni buni în jurul lor”, “să se

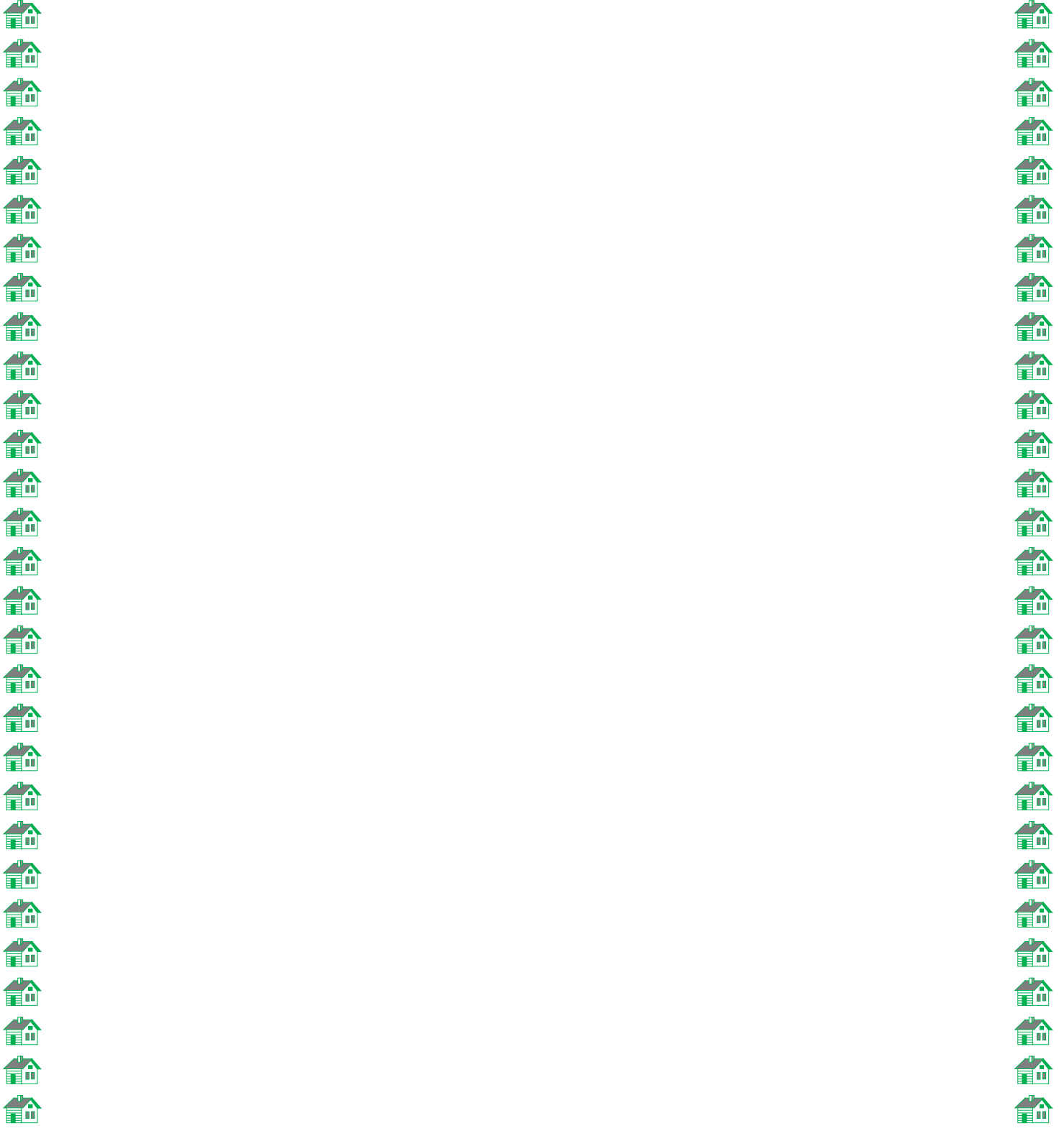

realizeze mai întâi o educație a părinților”, “o familie întreagă și cărți”, “un consilier”, “copiii au acces la
prea multe lucruri neadecvate unei bune educații”...

La ultima întrebare toată lumea a fost de acord că educația nu s-a încheiat, că “omul cât trăiește
învață”. Totuși, au fost două persoane care au considerat că educația lor s-a încheiat...

Ținând cont de faptul că acești elevi au vârste cuprinse între 15 și 19 ani, chestionarul a arătat că
mulți au deja maturitate, că majoritatea sunt conștienți de carențele lor în educație, dar și faptul că își doresc
ceva mai bun și o educație mai bună pentru copiii care vin din urmă și care se pregătesc să pășească în
lume.

Pentru mine a fost o experiență inedită și le mulțumesc copiilor care au avut curajul să-și deschidă
inima pentru a aborda această temă.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. GABUR PAULINA
LICEUL TEHNOLOGIC „GH.RUSET ROZNOVANU”,
ROZNOV, NEAMŢ

Climatul din familie influențează personalitatea copilului , oferindu-i zestrea de echilibru relațional și adaptiv . Acest climat din familie , se impune ca un filtru între influențele educative exercitate de părinți și achizițiile psihico-comportamentale , realizate la nivelul personalității copilului . Toate frământările , preocupările , ambițiile părinților îl strivesc pe copil într-un mediu familial dizarmonic , este dificil pentru el ca să-și găsească unitatea interioară . Componenta afectivă , comunicarea verbală și jocul cu copilul au un rol esențial în relația părinte-copil . Încă de la primele cuvinte , propoziții , copilul simte nevoia să transmită părinților întâmplările din viața lui .

În literatură, copilăria este o temă foarte importantă și, de multe ori se asociază cu teme ca familia sau cu cea a formării personalității tânărului. Cel mai celebru exemplu este „Amintiri din copilărie”, de Ion Creangă.

Sunt cunoscute scenele care povestesc despre întoarcerea tatălui de la pădure, de la Dumesnicu. În ciuda oboselii acumulate într-o săptămână de muncă grea, tatăl se joacă cu copiii, îi ridică în brațe, până ce mama intervine. Și atunci, tatăl le ia apărarea, bucurându-se din plin de clipele petrecute alături de copiii.

Cei 7 ani de acasă sunt dați de echilibrul educației, între clipe de alint și asprimea necesară pentru a învăța regulile de comportament. „Cum nu se dă scos ursul din bârlog, țăranul de la munte, strămutat la câmp, și pruncul dezlipit de la sânul mamei, așa nu mă dau eu dus din Humulești în toamna anului 1855” povestește același autor. Copilul nu face ce vrea, ci ceea ce este hotărât pentru el de părinți.

Mai târziu și din altă zonă geografică ni se oferă același model tradițional de educație al copiilor: „Moromeții”, de Marin Preda. Romanul are acțiunea plasată în câmpia Dunării, cu câțiva ani înainte de Cel De-al Doilea Război Mondial, când timpul avea nesfârșită răbdare cu oamenii. Copilăria lui Niculae Moromete nu mai are însă acea dulceață a copilăriei lui Nică lui Ștefan a Petrei din Humulești. Copilul Niculae nu merge la școală pentru că tatăl crede că aceasta „nu aduce niciun beneficiu”, muncește la câmp alături de frații mari, aleargă toată ziua pe câmp după oile conduse de Bisisica. Jocurile copiilor sunt dure și nu de puține ori se termină cu bătăi crunte. Doar mama îl mai protejează câteodată, pe ascuns, departe de ochii celorlalți.

Așadar, modelul educativ oferit în literatură de familia tradițională se bazează mai mult pe asprime, datorită greutăților vieții. Acest model s-a perpetuat mult timp, până aproape de zilele noastre, părinții fiind convinși că un copil trebuie pupat doar în somn.

Există și exemple mai senine pe care le găsim la Ionel Teodoreanu, Constantin Chiriță sau Mircea Eliade.

În „La Medeleni”, copiii trăiesc într-un paradis, la moșia de lângă Iași a avocatului Deleanu. Monica, Olguța și Dănuț înalță zmee, sunt plimbați cu trăsura de moș Gheorghe, joacă tenis de câmp, primesc daruri fascinante de la unchiul lor, Herr Direktor și mănâncă prăjituri și fructe alese: cataif sau cantalup. După ce părinții adorm, copiii fură borcanul cu dulceață și îl ascund în sobă. Această vacanță minunată este întreruptă de începerea școlii și plecarea lui Dănuț la București, la liceu.

În „Romanul adolescentului miop”, altă vârstă, alte probleme... Mircea Eliade folosește artificul persoanei I, naratorul subiectiv și elemente din propria biografie și atunci nu e greu de explicat de ce avem impresia că elevul de liceu e chiar Mircea Eliade. Secvența despre corigența la matematică vorbește chiar despre exercițiul din adolescență al scriitorului, când, pentru a câștiga timp, scurta mereu timpul de somn.

„Cireșarii”, de Constantin Chiriță, au înseninat adolescența noastră. Pe modelul optimismului comunist, căci în comunism nu există probleme și nici conflicte între părinți și copii, personajele create de autor au fost la un moment dat idealul tuturor, fiecare reprezentând un tip (fata visătoare, inteligentul, sportivul, mica ranchiună, copilărosul, glumețul) și toți împreună un model, cel al tânărului ce va întruchipa mai târziu idealul comunist.

Nu cred că există deocamdată în literatură creații care să vorbească despre conflictul între generații, despre cât de greu este să educi un copil, despre faptul că un copil nu trebuie să fie expresia dorințelor, refulate sau nu, ale părinților. Nici despre adolescența aceea rebelă, când, orice ai face, primul care te

respinge total este copilul tău. Cel mai celebru exemplu de adolescență rebelă este romanul american „De veghe în lanul de seară” de Salinger.

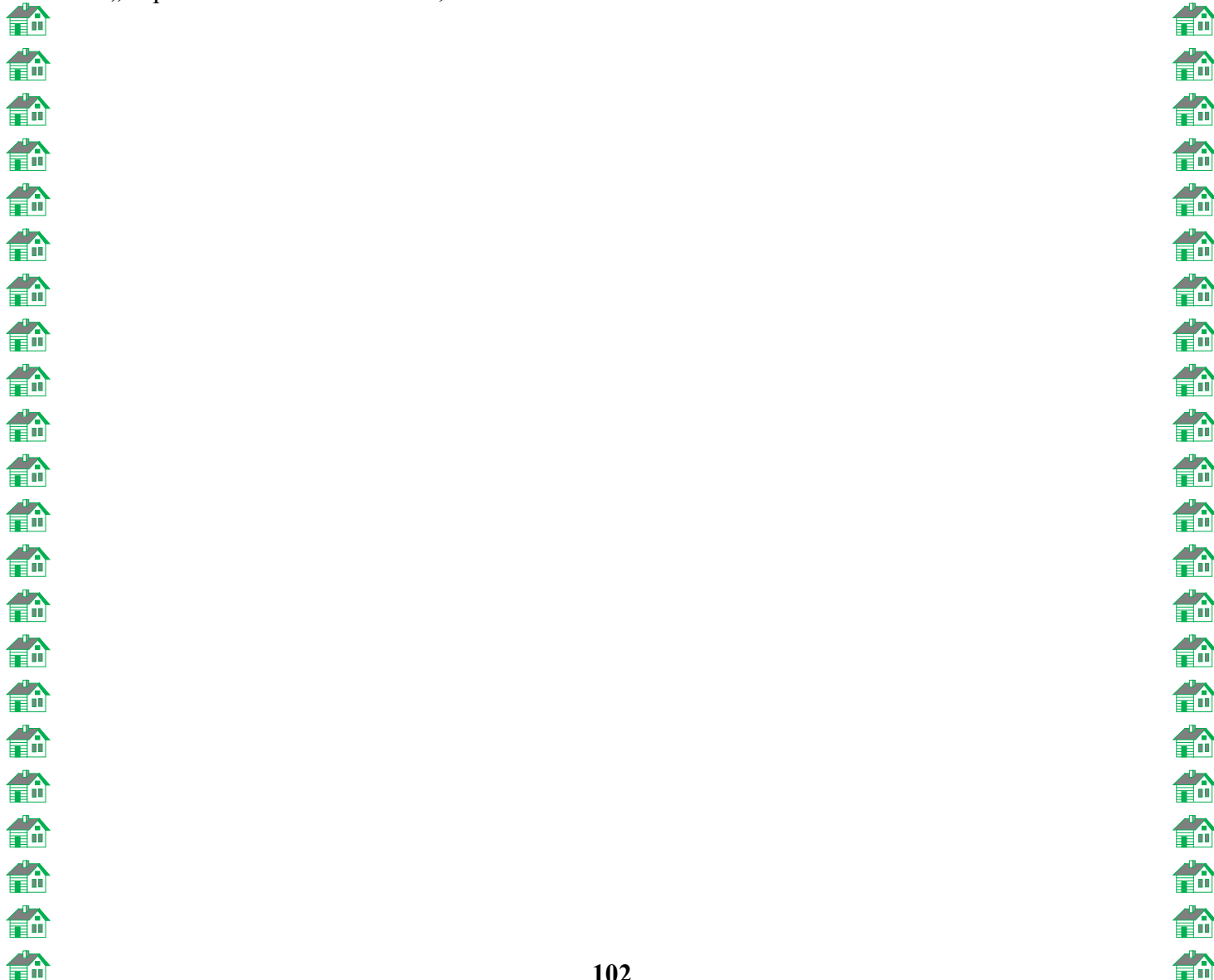
Cărțile de parentig au apărut acum câțiva ani iar teoriile despre modul în care să-ți educi copilul au evoluat și s-au diversificat. Ce înseamnă azi să ai cei 7 ani de acasă, în această lume în care suntem conduși de tehnologie, când părintele, ocupat sau nu, își înarmează copilul cu telefonul mobil, când părintele oscilează între asprime și libertate deplină acordată țăncilor ..

Cei 7 ani de acasă ar trebui să respecte acele vechi reguli stabilite în primul rând de bun simț și de dragoste. Numai fiind aproape de sufletul copilului , luând parte la preocupările lui , părintele devine sfătuitorul , punctul de rezistență și încredere al copilului .Succesul relației părinte-copil depinde de dragostea părintească , de iubirea necondiționată care presupune afecțiune , înțelegere asigurarea unor raporturi relaționale , juste și echilibrate . Când copilul este iubit este mai ușor de disciplinat , de modelat .

Fără iubire , copilul va muri din punct de vedere emoțional , apărând tulburări caracteriale in dezvoltarea personalității . Mângâierile , cuvintele de incurajare , lauda , blândețea , atmosfera afectuoasă arată iubirea.

Cu cât legătura emoțională dintre părinte și copil este mai puternică , cu atât posibilitatea unui comportament delicvent este mai scăzută .Rolul părintelui in existența copilului este fundamental , dar numai în măsura in care el găsește forța , secretul de a crește un individ rezistent , puternic , adaptabil , echilibrat . Strategiile educative ale familiei determină in mare măsura personalitatea precum si rezultatele școlare ale copiilor. Părinții sunt cheia capacității copiilor de a învăța și de a reuși în viață. Se spune că profesia de părinte este una dintre cele mai vechi profesii care se practică de toți membrii comunității , însă puțini sunt cei care se străduiesc s-o invețe sistematic . Cel mai frumos dar pe care il oferă părinții copiilor, este propria sănătate emoțională , fizică , spirituală , intelectuală.

„Copilul are nevoie de familie , dar nu de orice fel de familie”.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. GADEA FLORENTINA CATALINA
LICEUL TEHNOLOGIC "ION GHICA"- OLTENITA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCATIA IN FAMILIE

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ GALAMAGA LIANA IOANA

Cei șapte ani de acasă este o sintagmă care în societatea actuală și-a cam pierdut din valoare. Dar totuși normele de conduită se învață în familie indiferent de societatea pe care o traversăm. Atât școala cât și alte instituții preiau copilul cu aceste norme învățate în familie, le confirmă și le consolidează. În familie copilul deprinde regulile principale de bună purtare, normele esențiale pentru un comportament corect. Inițial copilul învață prin imitație, neconștientizând necesitatea unui comportament adecvat. De aceea părinții constituie model prim și esențial în deprinderea unei bune purtări și însușirea unui comportament social dezirabil.

Expresia „bună creștere„ este relativă-, ea diferă de la familie la familie, deoarece depinde de forma pe care fiecare în parte i-o dăm, de contextul social-istoric obiectiv al societății în care trăim, tradițiile pe care părinții și le-au însușit în familia noastră de proveniență.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

La vârsta prescolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi ca mâncăm tot ce ne da mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În cei șapte ani de acasă copiii pot învăța deprinderi de ordine și autoservire, de igienă, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative, bune maniere și comportament curatenie și exprimarea propriilor nevoi, modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului inconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc). De asemenea ei învață un limbaj corect transmis, fără greșeli de pronunție, topica ori dezacord dintre părțile de vorbire, metode de focus în realizarea unor sarcini, perseverența în realizarea lor cât și alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva. Toate acestea consolidează unele caracteristici necesare individului pentru tot restul vieții, caracteristici necesare pentru o adaptare mai ușoară în societatea actuală și anume spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe,

învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

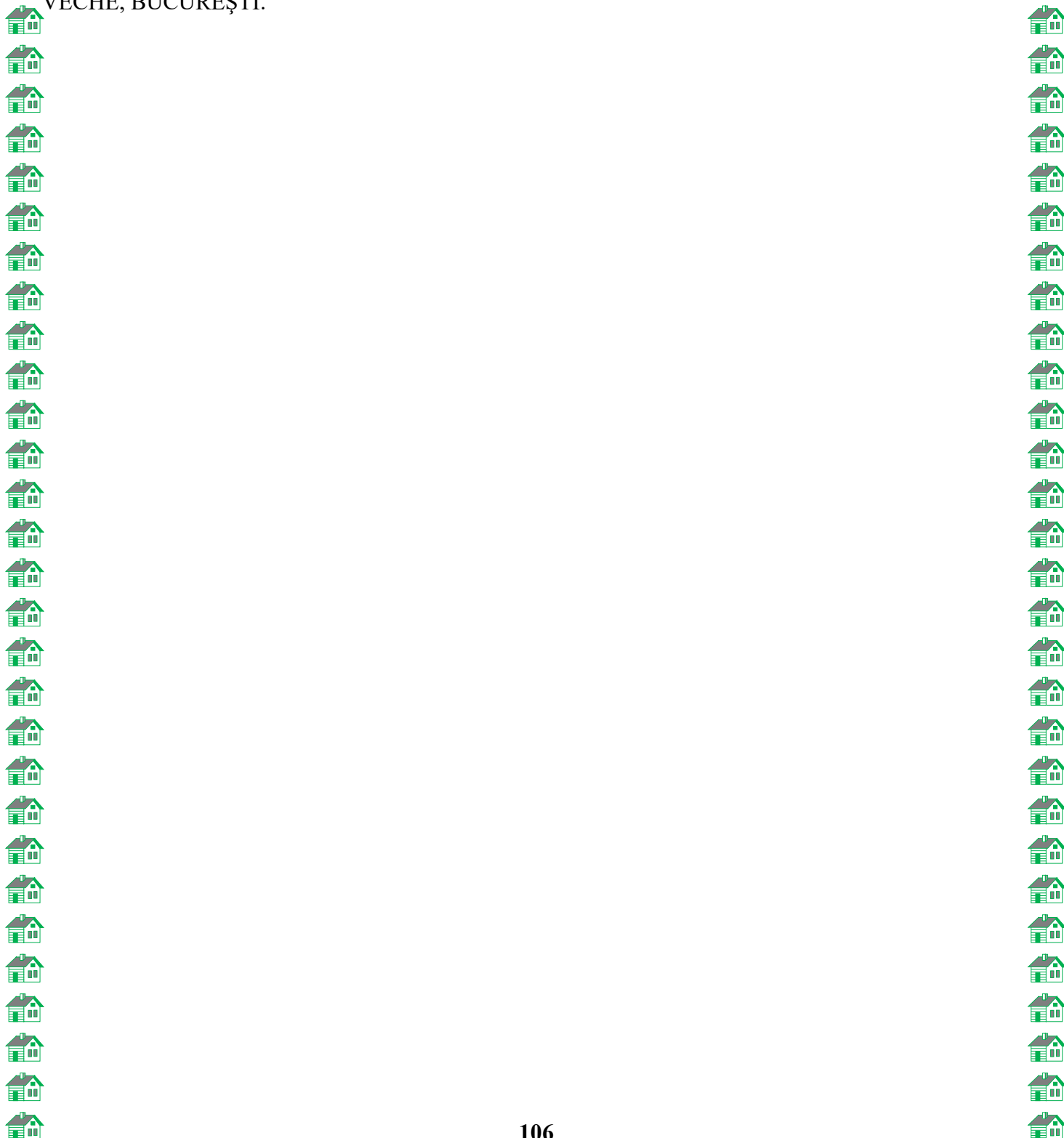
Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

NEGOVAN, V., (2003), *INTRODUCERE ÎN PSIHOLOGIA EDUCAȚIEI*, EDITURA CURTEA VECHIE, BUCUREȘTI.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. GALBEN ALEXANDRA

Sintagma *persoană cufără cei șapte ani de acasă* marchează traiectoria unui individ încă din copilărie și poate chiar până în a doua etapă a vieții. Folosită deseori sub această formă sau poate parafrazată dar, în orice caz, cu același înțeles, sintagma pare a sintetiza trăsăturile unui comportament adecvat sau, din contră, unul inacceptabil, respingător. În opinia publică, este unanim acceptată importanța decisivă a celor șapte ani de acasă în formarea comportamentală și atitudinală a unui individ.

În această perioadă din viața unui om, intitulată generic *cei șapte ani de acasă*, Jean Piaget identifică în analiza etapelor de dezvoltare a inteligenței copilului două dintre acestea: prima etapă se încadrează între 0 și 2 ani, iar cea de a doua etapă, între 2 și 7 ani. Prima etapă, *stadiul inteligenței senzorio-motorii* se definește ca fiind o perioadă în care copilul percepe lumea ca un cumul de referenți care îi acționează stimulii (vizuali, auditivi, olfactivi). Cel de-al doilea stadiu, al *inteligenței preoperatorii* este identificat și atribuit de teoreticianul Jean Piaget perioadei de vârstă încadrată între 2 și 7/8 ani. Este o perioadă în care copilul se ghidează după simbolistica lucrurilor, iar lumea capătă forme și înțelesuri identificate exclusiv din perspectiva acestuia, alegerile se realizează în funcție de instincte și necesități. Până la vârsta de șapte ani, având în vedere teoria prezentată mai sus, copilul face cunoștință cu o lumea modelată după nevoile lui instinctuale, dar și de felul în care acesta are sau nu acces la ea. Este perioada critică în care copilul este modelat și format de adulții din jurul acestuia și putem afirma cu tărie că sintagma *cei șapte ani de acasă* poate fi prelungită cu succes până la perioada adolescenței, fiind receptată ca o perioadă de formare a individului, care va marca întreaga existență a acestuia.

În momentul în care intră în colectivitate, copilul vine cu o încărcătură de opinii, atitudini și valori care îl ajută să se individualizeze în interiorul grupului. Depășind concepția generală că rolul celor șapte ani de acasă se reduce doar la un comportament civilizată în societate, este observabil faptul că această perioadă se reflectă în toate etapele vieții și marchează activitățile de orice fel, mai ales cele intelectuale, întreprinse de individ. Un copil care provine dintr-un mediu sănătos, cu valori și principii bine stabilite, organizate și justificate este un elev conștient de rolul său în procesul instructiv-educativ, capabil să participe activ și implicat în toate activitățile. Materiile studiate la școală vizează fiecare, în funcție de aria curriculară în care se încadrează, anumite domenii de interes pentru elev. *Limba și literatura română* face parte din aria curriculară *Limba și comunicare* și urmărește, în primul rând, capacitatea elevilor de a comunica. Deși este o materie tratată uneori superficial sub prejudecata - *nu e greu, doar vorbesc de mic*, complexitatea noțiunilor crește odată cu fiecare etapă parcursă de elevi. Asimilarea noțiunilor și abilităților lingvistice ține de capacitatea elevilor de a înțelege mecanismul și funcționalitatea limbii, dar toate vin mai ales în întâmpinarea a ceea ce cred ei despre limba vorbită, a importanței acesteia. Gramatica și vocabularul limbii natale se asimilează adecvat și dacă elevii nutresc un respect pentru țară și valorile ei, iar această atitudine se înrădăcează în conștiința unui individ încă din mediul familial. Pentru receptarea textelor literare, dar și pentru abilitatea de a analiza critic, de a emite păreri, îi este necesară elevului capacitatea de a empatiza, de a discerne binele de rău, de a fi deschis experiențelor noi.

Cei șapte ani de acasă, care vizează mai degrabă întreaga perioadă de formare a copilului decât vârsta în sine, sunt esențiali în procesul instructiv-educativ. Materiile predate în cadrul orelor de curs reprezintă un cumul de informații necesare culturii elevului, dar ele se sedimentează și sunt eficiente doar în momentul în care sunt adăugate unui bagaj complex alcătuit din valori, judecăți și atitudini propice, formate cu precădere în mediul familial.

FAMILIA – PRIMUL LABORATOR AL FORMĂRII PERSONALITĂȚII UMANE

PROFESOR ÎNV.PRIMAR – ELENA GALIUC
ȘCOALA GIMNAZIALĂ “CALISTRAT HOGAȘ”- ROMAN

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil, familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci, pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până a merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună „mulțumesc”, „te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Concepția educativă, stilul și metodele „pedagogice” adoptate în viața de zi cu zi de către părinți, sub forma cerințelor și a atitudinii față de copil, joacă un rol primordial în formarea personalității acestuia.

Deseori își face simțită prezența influența unor metode educative dăunătoare, care produc „malformații educative” ce au drept consecință înscrierea copilului pe căi nefirești ale dezvoltării

sale psihice și morale. Totodată, copilul adoptă comportamente inadecvate în relațiile cu ceilalți și în atitudinea față de sine însuși.

Deseori, atitudinea familiei este dominată de pasivitate, ascunsă sub sloganul „lasă-l, că este mic”. Copilul este la cheremeul propriilor dorințe și tendințe, se formează cu o personalitate instabilă, capricioasă, egoistă, fiind incapabil de a suporta o tensiune emotivă, de a găsi satisfacții în activități care implică depășirea unor obstacole, de a respecta normele de conviețuire socială.

Nu mai puțin dăunătoare sunt atitudinile reprimatoare care, împreună cu cele de suprasolicitare educativă, înăbușă spiritul de independență al copilului, creează un dezechilibru între „cerere” și „ofertă”. În acest sens, sunt cunoscute efectele negative ale exigențelor familiale asupra disciplinei copilului: acestea se reflectă în conștiința lui și dau naștere unor conflicte puternice:

- între propriile interese și cerințele mediului familial;
- între propria imagine de sine și modul în care este apreciat de către părinți;
- între ceea ce el consideră că poate realiza și ceea ce i se cere să îndeplinească;

Alături de aceste două atitudini educative extreme, care exprimă subsolicitare, respectiv, suprasolicitare educativă, efecte la fel de negative asupra dezvoltării psihice a copilului îl are climatul familial tensionat, nesigur, precum și exemplele negative oferite de unii părinți. Egoismul, nesinceritatea în relațiile cu ceilalți, atitudinea ptinitoare față de unul dintre copii, superficialitatea, incorectitudinea în relațiile conjugale condiționează lipsa dezvoltării aptitudinilor sociale, precum și un anumit grad de imaturitate a personalității copilului, în plan afectiv, volitiv și moral. Toate acestea se obiectivează în planul conduitei prin tulburări de comportament ce vor îngreuna procesul de adaptare a copilului în mediul școlar.

Atunci când familia nu acordă atenția cuvenită unor devieri comportamentale accidentale, pentru a le corecta sau pentru a înlăura cauzele generatoare, acestea se vor stabili și vor câștiga în intensitate, frecvență și grad de periculozitate, ceea ce va conduce la o conduită greșită.

Ca principalele manifestări ale conduitei greșite, pot fi menționate:

1. **Agresivitatea** – se manifestă prin crize de furie, cât și ura cu reacție amânată. Această manifestare reprezintă un răspuns adoptat de copil la o situație în care simte, fie un sentiment de frustrare, fie unul de frică sau de inferioritate. Comportamentul poate fi generat de dragostea nemăsurată arătată copilului, ceea ce-l transformă într-o ființă egoistă, care crede că totul i se cuvine.

2. **Negativismele** – încăpățânarea, împotrivirea, nesupunerea, îndărătnicia. Aceste atitudini pot să apară într-o formă pasivă, când copilul manifestă inerție și rezistență permanentă la cerințele ce i se transmit, sau o formă activă, situație în care copilul acționează în sens opus rugăminții adresate. Negativismele sunt consecințele acțiunii de suprasolicitare sau insuficienței solicitării a copilului, o slabă antrenare și folosire a capacităților intelectuale și psihofizice.

3. **Egoismul, individualismul** – izvorăsc, fie dintr-o exagerată dragoste de sine, fie dintr-un sentiment de inferioritate. Aceste manifestări se întâlnesc, cu precădere, la copiii unici în familie. Aceștia, dintr-o dragoste părintească exagerată, au fost obișnuiți să-și supraaprecieze capacitățile și însemnătatea pe care o au într-un grup social. În cadrul colectivului școlar, ei utilizează orice mijloace pentru a se impune, pentru a cuceri rolul de lider. Asociat cu sentimente nocive, cum ar fi: lașitatea, zgârcenia, invidia, se pune acut problema găsirii unor soluții oprime derelaționare principială în cadrul colectivului.

4. **Îzolarea, închiderea în sine** – sunt comportamente generate de sentimentul de neîncredere în capacitățile proprii. Criticile repetate compartia ermanentă cu alți colegi scad dorința de autodepășire, determină plafonarea, acceptarea ideii de inferioritate.

5. **Timiditatea excesivă** – derivă din neîncrederea în sine, din teama aprecierilor defavorabile, din prezența sentimentului de inferioritate. Protecția părintească excesivă, cât și pretențiile abusive, imposibil de realizat, generează neîncredere, frică de eșec și, implicit, timiditate excesivă.

6. **Lenea** – ca trăsătură negativă caracter, se manifestă sub forma indolenței, a pasivității, a opoziției voite la orice efort intelectual și fizic. Această trăsătură poate avea multiple cauze, atât ce țin de mediul familial, cât și de mediul școlar. Orice părinte și orice cadru didactic vor avea ca obiectiv o dozarea a sarcinilor de lucru, corespunzător dezvoltării intelectuale și psihofizice a copilului. În caz contrar, acesta se simte depășit de volumul și dificultatea sarcinilor, se instalează refuzul de a lucra și, treptat, se instalează lenea.

7. **Furtul** – implică premeditarea. Acest comportament poate să apară din necesitate,, furt imitative, furtul de performan din necesitate,, furt imitative, furtul de performanță sau furtul ca act de răzbunare. Furtul derivă dintr-o lipsă de supraveghere a relațiilor cu alți copii sau ca o reacția a ostilității dintre părinți.

8. **Minciuna** – obișnuința copilului de a denature în mod conștient realitatea, în scopul unei autoprotejări. Studiile de specialitate demonstrează că minciuna conștientă apare în jurul vârstei de 4 ani. La început, minciunile sunt spontane, negândite, ajungând, cu timpul, la adevărate creații. Una dintre cauze o constituie și promisiunile neîndeplinite ale familiei.

Am evidențiat toate aceste aspecte pentru că în familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a copilului, dorința sa de participare la viața grupului din care face parte. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale bagajului educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR : GAMAN-PAVEL CRISTINA-ALINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NUMĂRUL1 TUZLA

Educația a reprezentat dintotdeauna baza fundamentală a formării unui caracter "închegat" din toate punctele de vedere. Astfel, primele trepte ale sistemului de învățământ din țara noastră, reprezentate prin învățământul preșcolar și cel primar încearcă prin diverse mijloace și metode să pregătescă elevii ca viitori cetățeni ai unei societăți, demni de ocuparea acestei poziții.

Un rol important în formarea individului îl ocupă cei 7 ani de acasă, în care copilul se familiarizează cu principalele deprinderi și în care asimilază cele mai multe informații, iar un factor definitoriu în modelarea acestuia este familia, mai exact exemplele din imediata apropiere, pe care involuntar sau nu, copilul încearcă să le copieze. Astfel, este imperios necesar ca "Cei 7 ani de acasă" să constituie temelia fundamentală pe care să se formeze caracterul unui individ. Este perioada cea mai importantă ce va pune accentul cel mai mult în ceea ce va deveni copilul de astăzi, și anume – OMUL cu valori și calități demne de urmat. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viața într-un univers pe care-l creează părinții. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui. *Cei șapte ani de acasă* sunt temelia vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat copilul în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de colegi și mai târziu, cum se va integra în societate.

În concluzie, expresia "cei șapte ani de-acasă" definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă considerată "culmea achizițiilor", este una de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, gesturi etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Nu în ultimul rând, acești primi 7 ani sunt fundamentali pentru dezvoltarea armonioasă a copilului de astăzi, ce reprezintă un pilon important al societății de mâine!

FAMILIA ȘI ȘCOALA – FACTORI ESENȚIALI ÎN FORMAREA COPILULUI PENTRU VIAȚĂ

PROF. ÎNV.PREȘCOLAR GAVRILOAE ANDREEA

„Cine sădește un pom și-l îngrijește va fi răsplătit de roadele acestuia. Cine crește și formează un om înfăptuiește o operă de înalt umanism, iar răsplata vine rareori sau niciodată.”

(V. Fetescu)

Colaborarea școlii cu familia constituie un element *sine qua non* în procesul educațional. Familia este prima “școală” a viitorului cetățean, este un adevăr indubitabil, dar nu se poate lua în considerare ideea că, odată ce copilul pășește pragul școlii, influența familiei scade sau ar deveni un factor de ordin secundar.

Comunicarea dintre școală și familie este unul dintre instrumentele cele mai importante pentru a stabili și a menține relația de parteneriat între cele două. Uneori, învățătorul se confruntă cu diverse obstacole în încercarea de a comunica cu familia. Lipsa de timp a părinților pentru a se informa cu privire la problemele de la școală constituie cea mai mare barieră în stabilirea unei comunicări eficiente.

Fără sprijinul activ al părinților, școala nu își poate realiza obiectivele educaționale stabilite, oricât de competenți ar fi educatorii. Părinții trebuie să cunoască și să conștientizeze influența pe care o exercită prezența lor în viața copiilor, să fie convinși că educația pe care le-o oferă este atât pentru prezent, cât și pentru viitor, societatea actuală este diferită de societatea care va urma, de aceea copilului trebuie să i se formeze aceea flexibilitate care îl va ajuta să se adapteze.

Părinții trebuie să vadă în cadrul didactic un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o aibă. Așadar e o sarcină a cadrului didactic să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor. Educația în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viață, prin întâmpinarea și rezolvarea problemelor de viață.

Cuvinte cheie: educație, școală, familie, profesori, interes, eșec, comunicare, personalitate

Educația este un fenomen social fundamental ce constă în transmiterea experienței de viață a generației adulte către generațiile tinere în scopul pregătirii lor pentru viață. După cum se știe, în familie se face începutul actului educațional, care mai apoi se continuă în cadrul instituționalizat. Nu degeaba se spune în popor: „Se cunoaște până la bătrânețe cine are și cine nu are cei șapte ani de acasă”. Primii educatori ai copilului sunt părinții, ei le formează cele dintâi comportamente și atitudini. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic, valorile fiind transmise și copilului.

Școala este chemată să ofere elevilor acele cunoștințe care îi vor ajuta să se orienteze și să facă față problemelor complexe pe care le impune competiția, să le formeze deprinderi de a învăța, să le cultive dragostea și interesul pentru studiu, să le trezească motivația pentru muncă și pentru lucrul bine făcut, să le formeze comportamente care să le mențină de-a lungul vieții, să le cultive simțul estetic. Ea reprezintă unul dintre factorii decisivi pentru formarea unui om apt să se integreze în societate și să contribuie la dezvoltarea acesteia.

Între cei doi factori educativi, școală și familie, există o strânsă legătură, permanentă, care se realizează prin diferite forme de colaborare: ședințele cu părinții, orele de consiliere, discuțiile individuale cu elevii și cu părinții acestora, vizitele la domiciliu, antrenarea părinților în acțiuni de amenajare a spațiului educațional, în procurarea unor materiale didactice, pregătirea și desfășurarea unor activități extracurriculare etc.

Educarea elevului se situează în egală măsură, atât în familie, cât și în școală. Meritul familiei îl reprezintă formarea temeliei individualității copilului, încă de la o vârstă fragedă. Mediul familial oferă primele ocazii de stabilire a unor relații sociale, de comunicare afectivă și verbală. Climatul familial își pune amprenta pe personalitatea sa. Când copilul a intrat în școală, funcțiile educative ale familiei nu încetează, ci se amplifică, în sprijinirea rolului de elev.

Profesorii trebuie să colaboreze cu familia, să facă în așa fel încât ea să fie un aliat și să se sprijine reciproc în această muncă, nu deloc ușoară. Alături de școală, familia exercită cea mai mare influență asupra copilului, iar scopul acțiunilor lor trebuie să fie unitar. Familia, prin condițiile oferite, prin înțelegerea

corectă a manifestărilor copiilor, prin contribuția în lărgirea orizontului profesional al acestora și prin oferirea unor modele pozitive de conviețuire socială contribuie la pășirea corectă a tânărului în viață. Familia poate stimula elevul, îl poate mobiliza în acțiuni legate de un anumit domeniu de activitate față de care manifestă aderență și pentru care prezintă mai multă garanție, în valorificarea capacităților proprii. Părintele își poate da mai bine seama de toate acestea în colaborare cu școala.

De asemenea trebuie precizat și faptul că există o strânsă legătură între randamentul elevilor și interesul părinților față de școală. Sunt cazuri însă, când elevii cu multiple posibilități, evoluează lent, fiindcă familia nu prezintă interes. Creșterea randamentului școlar este strâns legată și de modul în care familia concepe stimularea și încurajarea elevului. Dezinteresul părinților față de rezultatele copilului la învățătură, nu numai că atrofiază voința copilului, dar îl și jignește. De multe ori randamentul slab al copilului este rezultatul slabei preocupări a părinților.

Majoritatea susțin că familia este cea care-și pune amprenta, de cele mai multe ori definitivă, pe modul de formare a tânărului om. Alții afirmă că școala este cea care modelează copilul. De exemplu oricât s-ar strădui cadrul didactic în ciclul primar și apoi în cel gimnazial să corecteze comportamentele deviante ale elevilor, nu ar avea rezultate semnificative dacă nu beneficiază și de sprijinul familiei.

Cauzele unor eșecuri școlare sunt multiple. Școala are sarcina, dar și menirea să le depisteze și să intervină, uneori, când este cazul, în situațiile delicate. Un sfat la timp dat, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care, mai ales la elevii din clasele primare, pot da rezultate favorabile, în creșterea randamentului școlar.

La elevii mici, oboseala mintală se manifestă de multe ori, printr-o nevoie crescândă de mișcare, de instabilitate motrică. Pe lângă toate acestea, unii părinți supraaglomerează copiii, obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate.

Nu este indicată nici autoritatea excesivă a părinților, ci o comunicare eficientă cu cel mic în care părerile și dorințele lui să fie ascultate și luate în considerare, în special cele care sunt benefice pentru el. Copilul nu trebuie condus, ci dirijat, implicat și susținut în deciziile importante ce țin de persoana sa.

Unii părinți consideră că este suficient să asigure copilului hrana, îmbrăcămintea, încălzimintea și supravegherea pregătirii temelor. Cei mai mulți cred că un copil își găsește ușor ocupație pentru timpul liber. Televizorul înlocuiește de cele mai multe ori deplasarea la un spectacol, internetul ia locul lecturii unei cărți, jocurile pe calculator iau locul jocului cu alți copii unde are posibilitatea să socializeze. Petrecerea timpului liber în fața calculatorului și televizorului duce la sedentarism și creează dependență.

Organizarea rațională a timpului liber acționează benefic asupra organismului și dezvoltării armonioase a personalității copilului. Părinții trebuie să-și facă timp pentru a se juca cu copilul, să facă drumeții, excursii pentru a-l apropia de beneficiile naturii, să pregătească împreună o prăjitură, să-l antreneze în aranjarea unei mese festive, în alegerea cadourilor pentru diferite evenimente etc. mai exact el trebuie să simtă că este de ajutor și că părerea lui contează.

În clasele primare învățătoarea primește din partea copiilor o mare credibilitate, mai ales dacă aceasta știe cum să le capteze atenția. Majoritatea se supără foarte tare și chiar plâng dacă nu reușesc să-și rezolve temele sau dacă părinții nu pot să le procure materialele necesare pentru școală. Din acest motiv cadrul didactic trebuie să cunoască foarte bine situația financiară a fiecărei familii pentru a nu produce discrepanțe între copii.

Realizând periodic vizite la domiciliul copiilor, cadrul didactic își formează o vedere de ansamblu asupra mediului în care se dezvoltă aceștia. Uneori pot exista diferențe între ceea ce spun părinții și ceea ce se întâmplă în realitate. De exemplu sunt părinții care afirmă faptul că se ocupă în mod special de educația propriilor copii (îi duc pe la diverse cluburi pt. copii, fac sport etc), nimic fals până în prezent, însă îi lasă să vizioneze la televizor desene, emisiuni și filme care promovează violența și care conțin expresii și cuvinte vulgare pe care cei mici le asimilează, iar mai târziu le folosesc, fără să le cunoască sensul. Înșiși părinții spun că ei nu s-ar putea uita la astfel de "prostii" dar nu le interzic celor mici să se uite, spunând adesea „e desenul lui preferat”

O comunicare eficientă învățător –familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamente negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și dezvoltare a relației școală-familie. De aceea ar trebui cunoscuți factorii care favorizează dar și bolchează acest tip de comunicare.

Factorii care favorizează comunicarea: transmiterea informațiilor de către profesor într-o formă

accesibilă părinților, evitarea analizării critice sau blamării părintelui, alegerea unei teme de discuție interesantă care să incite curiozitatea părinților, mediul ambiant de discuție să fie plăcut, capacitatea cadrului didactic de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele, evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu părinți acestora, rezolvarea problemelor elevilor, implicarea în găsirea unor soluții împreună cu părintele, sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Factorii care blochează comunicarea: utilizarea unui limbaj neaccesibil părinților, evidențierea doar a aspectelor negative ale comportamentului elevului, alegerea de teme de discuție neadecvată, atitudinea pasivă a profesorului, transmiterea unui număr mare de informații, oferirea sfatului necerut.

Așadar este deosebit de important modul cum se achită părinții de sarcinile și de responsabilitățile lor în educarea și formarea copilului și cum interacționează acțiunea educativă a familiei cu cea a școlii.

În concluzie factorii de modelare ai personalității umane trebuie să interacționeze ca un tot unitar, ca un sistem bine încheiat, pentru atingerea țelului comun: educarea copilului. Pentru acest lucru este nevoie de un schimb permanent de informații, de completare și valorificare a influenței dirijate spre unicul învățacel. Nu trebuie uitat niciodată că a educa este mai greu decât a instrui. Tocmai în acest sens este nevoie de colaborare între familie și școală. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate, acțiunea fiecăruia venind s-o completeze pe a celuilalt.

Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Școala, pentru a da roade, are nevoie de sprijinul conștient și de colaborarea părinților. „Educația dată în școală se dovedește a fi muncă irosită și ineficace, dacă familia e ostilă și indiferentă” H.H.STERN.

BIBLOGRAFIE:

1. Robu, M. (2008). *Empatie în educație*, Didactica Publishing House. București,
2. Pescaru, Baran, A. (2004). *Parteneriat în educație*, Editura Aramis Print. București.
3. Dacian, I., Dolean, D. (2009). *Meseria de parinte*, Editura Aramis. București.
4. Revista, „Invățământul primar”, nr.2-4, Editura Miniped Bucuresti, 2002.
5. Runescu, Gh., Alecu, G., Badea, D., (1997) *Educația părinților. Strategii si programe*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997.

COPIUL MEU MERGE LA ȘCOALĂ

PROF.INV. PRIMAR GEORGESCU GIANINA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.46

Știm cu totii că cea mai frumoasă și cea mai „pretențioasă” vârstă, este cea de șapte ani, vârsta magică. Până atunci, copilul învață absolut tot ceea ce înseamnă respectare sau încălcarea regulilor, importanța câștigării unui joc, respectând aceste reguli. Apar judecățile morale, respectul pentru respectarea regulilor și reticenta de a te angaja în orice relație cu cei care le încalcă.

Copilul ajunge în școală, unde există deja o diferențiere în funcție de competențe și este ideal ca acasă să aibă un refugiu cald unde să fie înțeles și conținut. Apare competiția. Școala este un loc al competiției unde pot apărea momente în care copilul nu e mereu cel mai bun. Are clar nevoie mereu de un loc unde să fie încurajat. Nu vă feriți de încurajări, copilul are suficiente momente în care se simte mai puțin bun sau comparat.

Părinții au tendința de a întreba copilul ce s-a petrecut la școală și sunt surprinși că cel mic nu știe câte ore a avut și ce a învățat. Ideal e să fie întrebat mereu ce s-a petrecut cu el, ce a simțit și gândit și este chiar indicat să învețe să spună asta, chiar dacă nu are neapărat legătură cu școala. Nu transformați timpul petrecut împreună în timp de lecții. Cu timpul copilul va ști să își facă lecțiile singur dar are nevoie clară de timp de joacă și de timp cu părinții. Conversațiile sunt importante, prin calitatea lor și prin corectitudinea lor, copilul învață să asculte și să se exprime. De asemenea, îi place să vă audă povestindu-i și nu făcându-i morală.

Copilul are nevoie încă de jucării, de mici cadouri. Dacă a început școala nu înseamnă că trebuie să primească doar cărți și creioane colorate. Chiar și învățatul poate fi făcut mult mai interesant prin jocuri și jucării.

Chiar dacă încurajăm independența, cel mic are încă nevoie de ajutor. E cazul să învețe când să ceară ajutorul și când să se descurce singur. Părintele la rândul său e necesar să știe când îi spune „poti și singur”, „mai încearcă” și când e necesar să intervină. Uneori poate avea nevoie de sprijinul adulților într-un conflict cu alți copii.

E necesar să fim adulți cu capul pe umeri și să știm când să intervenim. Nu săriți imediat pentru a ajuta copilul în orice mic conflict pentru că asta l-ar putea dezorienta și l-ar putea face să nu se mai descurce de unul singur în grupul de copii sau să nu aibă o poziție în grupul de copii. Dar nici nu ignorați semnele când copilul chiar are nevoie de ajutorul părintelui, când poate trece printr-un episod de **bullying**.

Copilul va urma modelul părintelui. Felul în care părintele rezolvă un conflict sau felul cum rezolvă o problemă va fi modelul preluat de copil în propriile conflicte. Dacă suntem angoasați sau agresivi, temători sau acuzatori, copilul va prelua aceste modele în grupul său. Dacă sunteți chemați la școală pentru comportamentul copilului, analizați sincer modelele din familie.

E nevoie să învețe deja să își planifice timpul și să interiorizeze disciplina respectării programului. Este mult mai simplu să faci față provocărilor vieții dacă știi să îți planifici ce ai de făcut și să te ții de program. Mulți adulți au probleme cu planificarea și e benefic să învățăm asta din copilărie. Există un timp pentru teme, un timp pentru masă și somn dar și un timp liber.

Dacă cel mic greșește e nevoie să învățăm să vorbim despre iertare, moralitate, regulă și datorie. Este vârsta la care copilul deja percepe diferența dintre bine și rău dintre un lucru corect și unul incorect. Dacă greșiți e bine să recunoașteți asta. Dacă el greșește e bine să îi povestiți despre acea greșeală și să îl învățați să repare ce a greșit sau să suporte consecințele ușoare. De asemenea, e bine să îl învățăm să și ierte anumite greșeli, făcând diferența între situațiile diferite care apar.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

LICEUL TEHNOLOGIC "PETÓFI SÁNDOR"-DÁNEȘTI GERÉD ERIKA –PROFESOR PRIMAR

Copilul de azi, este omul de mâine. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor. Majoritatea părinților se confruntă cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Prioritatea părinților este să-și caute o grădiniță sau o școală cu program prelungit, astfel trăiesc cu credința că au rezolvat educația lor. Deci în momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților.

În primul rând, „cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Trebuie să învețe deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie. Învață cum să-și exprime propriile nevoi, cum să-și exteriorizeze trăirile, sentimentele și emoțiile atât pozitive, cât și negative. Trebuie să aibă un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient. Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său. Relațiile de afecțiune dintre familie și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect. Cei mici sunt tentați spre a copia comportamentul părinților decât de a asculta cu sfințenie atunci când le spun ce să facă și ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Dacă vrem ca cel mic să nu arunce gunoarie pe stradă, părintele trebuie să fie primul care aruncă mereu ambalajele la coș, și să arate alte gesturi pozitive. E necesar să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Copiii trebuie obișnuiți cu regulile. Atunci când îi spunem unui copil că nu are voie să facă un lucru, nu facem altceva decât să îi stărnim curiozitatea cu privire la ce se întâmplă dacă pune mâna acolo unde nu are voie. Nu trebuie să îi interzicem celui mic să exploreze mediul înconjurător, pentru că așa învață, ci trebuie să îi explicăm consecințele faptelor sale. Toate aceste aspecte par a fi simple, dar în timp ele își pun amprenta asupra psihicului copilului.

Cele 10 reguli de aur pentru a avea un copil educat, care are cei 7 ani de acasă sunt:

1. Părintele trebuie să cunoască copilul său.
2. Părintele trebuie să stabilească reguli simple pe înțelesul copilului.
3. Părintele n-are voie să îi ofere cadouri scumpe pentru a încuraja un anumit comportament, după cum nu trebuie să apeleze nici la pedepse fizice. De preferat ar fi să îl trimită să stea la colț câteva minute sau pe “un scaun de pedeapsă” dacă face un lucru interzis, mai degrabă decât să-i dea o palmă.
4. Părintele n-ar trebui să îl copleșească de reproșuri fiindcă, se va obișnui să atragă atenția numai prin năzbătii și greu îl mai poate aduce pe calea cea bună.
5. Trebuie ignorate detaliile insignifiante, precum tânguiri și plânsetele slabe.
6. Părintele trebuie să fie coerentă și să nu facă excepții de la regulile stabilite.
7. Părintele trebuie să devină o bună ascultătoare a copilului.
8. Părintele n-are voie să țipă la copil.
9. Părintele să nu spună niciodată că este un copil rău, care face numai lucruri rele, pentru că în timp va ajunge chiar să creadă asta despre el.
10. Părintele trebuie să aibă în vedere că fiecare copil e unic și crește în ritmul propriu, iar comportamentul lui diferă în funcție de stadiul dezvoltării în care se află.

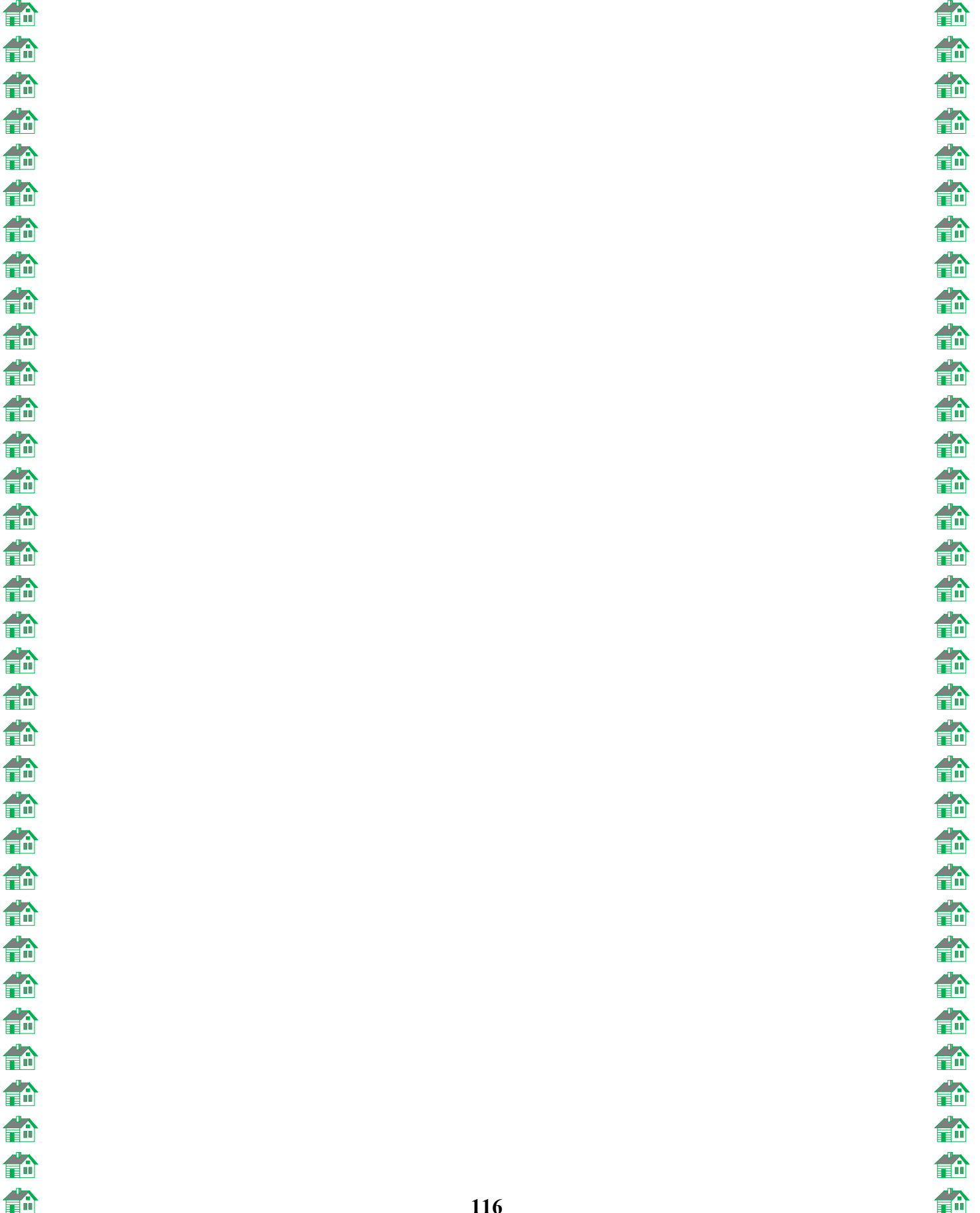
Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, o familie echilibrată, bazată pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează caracterul lui. După învățăturile primite de la părinți vor veni apoi și cele de la educatori, învățători, profesori. Baza educației începe în sânul familiei. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor chiar din prima parte a copilăriei. “Cei șapte ani de acasă” este un

 cod moral, o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a se comporta cu cei din jurul său.

“ Există întotdeauna în copilăria noastră un moment când ușa se deschide și lasă să intre viitorul!” –

 Deepak Chopra

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. GERMAN NORANA – GRĂDINIȚA P.P. GIROC

Expresia “cei șapte ani de acasă” este cunoscută de toată lumea. Atunci când vine vorba despre cei șapte ani de acasă ne fugе gândul la educația pe care un copil o primește de la părinți, la personalitatea și comportamentul copilului până când acesta merge la școală. Când spunem despre un copil că are cei șapte ani de acasă ne referim la faptul că acesta este bine crescut, care știe să se poarte cuviincios cu cei din jurul lui, care folosește formele de politețe.

Cei șapte ani de acasă sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil educat, manierat se va descurca mult mai ușor în relațiile cu cei din jurul său, va fi mult mai ușor acceptat de societate. "Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea.

Relația afectivă dintre părinți și copil este baza formării unui comportament corespunzător. Pentru a avea deschiderea necesară învățării și asumarea regulilor de comportament, copilul trebuie să se simtă iubit, protejat, încurajat. Copilul care se simte apreciat de părinți, percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Părinții sunt modele pentru copii. Este important ca în familie să se folosească un comportament adecvat celor șapte ani de acasă pentru a-i insufla copilului această noțiune. Atât timp cât în casă se țipă, copilul la rândul său va țipa și el, atât timp cât în familie se spune “mulțumesc”, copilul va folosi cuvântul “mulțumesc” ori de câte ori va fi nevoie.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

FAMILIA – PRIMA ȘCOALĂ A OMENIRII

PROF. GHELDI FILIS
ȘCOALA GIMNAZIALA NR12 “ B.P. HASDEU” CONSTANTA

1. Părinții – primul model al copiilor

Părinții constituie primul model social de influențare a copiilor, aceștia contribuind la formarea concepției despre viață, a modului de comportament și de relaționare a copiilor.

Misiunea de a fi părinte devine deosebit de grea. Majoritatea frustrărilor slujbei de părinte apar pentru că nu avem un model bine trasat, pentru a răspunde la toate situațiile inevitabile cu care ne confruntăm. Dorim principii călăuzitoare care ne vor ajuta să ne creștem copiii sănătoși și în siguranță.

A fi părinte înseamnă deopotrivă a da (a-i ajuta pe copii să realizeze ceea ce vor, pentru că aceștia nu au suficientă forță, și a le oferi sprijinul necesar pentru a ajunge acolo unde trebuie să ajungă), a cere (a porunci și a impune reguli) și a ierta. În primul rând trebuie să-i acceptăm pe copiii noștri așa cum sunt, pentru că ei sunt mai importanți decât aspirațiile noastre personale.

Nu există o rețetă de a fi părinte . Această meserie se învață din mers , pe tot parcursul vieții, care se construiește în fiecare zi și în care la fiecare pas , refuzându-se totuși dreptul de a greși .

Conduita copilului este influențată profund de exemplul pe care i-l oferă părinții. Atitudinea justă a acestora față de muncă, modestia și corectitudinea lor în relațiile cu vecinii, colegii, precum și buna înțelegere din familie marchează pozitiv conduita copilului. Lipsa unor calități părintești (respectul, ajutorarea, afecțiunea, înțelegerea, încrederea, etc.) îl sărăcește pe copil în exersarea și însușirea acestor conduite, ele rămânându-i în foarte mare măsură străine. Pornind de la realitatea că totul se învață, putem spune că orice copil învață de la părinți cele mai multe din atitudinile comportamentale (modul de a vorbi, de a se comporta, consecvența sau inconsecvența comportamentală.)

Copilul are nevoie de un climat familial echilibrat, în care să se simtă în siguranță. Acest lucru este posibil dacă părinții sunt atenți la nevoile copilului, dau dovada de înțelegere, sunt calmi și afectuoși, se ocupă de educația lui , interesându-se de evoluția lui la școală, participa la evenimentele din viața copilului. În același timp, părinții trebuie să dea dovadă de fermitate, să stabilească limite, să nu lase copilul să facă tot ce vrea.

Pe langa nevoile de baza ale copilului (hrană, îmbracaminte, locuință, îngrijire medicală, educație, joacă), satisfacerea nevoilor emoționale este foarte importantă pentru dezvoltarea armonioasă a personalității.

Dragoste - copiii au nevoie de dragoste - atunci când sunt fericiți și când sunt triști - adică tot timpul. Aceasta înseamnă să ascultăm copilul când își exprimă gândurile și sentimentele, să-i acordăm atenție când are nevoie de aceasta, presupunând atingere adecvată (mângâieri, îmbrățișări, săruturi), însoțirea de afecțiune (zâmbet, cuvinte de încurajare, apreciere, exprimarea încrederii în el). Alternarea comportamentelor de manifestare a dragostei cu cele abuzive sau de neglijare fac ca dragostea să nu mai fie percepută ca atare , aparând neîncrederea și sentimentul de respingere.

Răbdare – copiii au nevoie de timp pentru a-și însuși unele comportamente (pentru acestea au nevoie de exerciții și explicații).

Timp - copilul are nevoie de atenția și compania părinților. Alocați-vă timp să-l învățați, să-l ascultați, să vă jucați cu el, să-i citiți, să vorbiți cu el, să vă plimbați împreună cu el. O să constatați că petrecând mai mult timp cu copilul veți aprecia mai mult acest lucru și vă va fi mai ușor să renunțați la alte activități care iau mult timp, dar care nu sunt la fel de importante.

Noi, părinții trebuie să ne iubim copiii pentru ceea ce sunt ei și nu pentru ceea ce ne-am dori noi să fie. Oferindu-le mai multă dragoste decât am primit noi la rândul nostru, vom reuși să le împărtășim din experiența noastră de viață. Prin cuvinte ce ne vor veni firesc, va trebui să le transmitem acele valori pe care noi le considerăm supreme.

BIBLIOGRAFIE :

Adinba Băran-Pescariu – “Școală, familie, comunitate” , Ed. Aramis, 2009;

Agabrian Mircea- “Parteneriat școală-familie-comunitate”, Inst. European, 2008;

PRIMII ȘAPTE ANI

**PROF. GHEORGHE ANGELICA MARIA,
GR. RAZA DE SOARE, TARGOVISTE**

Copilul de când se naște și până la vârsta de 6-7 ani asimilează un bagaj de cunoștințe care îi vor fi de ajutor atunci când el va deveni adolescent și ulterior adult. Atunci când spunem șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, de la profesor și de la toate persoanele adulte cu care intră în contact până la acea vârstă, la formarea personalității și comportamentului.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil care știe să spună "Mulțumesc! Te rog! Poftim!", este un copil care dovedește că are educația necesară pentru a ieși în societate și pentru a se descurca în orice situație. El trebuie să conștientizeze faptul că nimeni nu este "obligat" să facă ceva pentru el, ci că fiecare are datoria să facă ceva pentru propria persoană, iar dacă cineva te ajută, să știi la un moment dat să mulțumești pentru binele făcut.

Formarea și dezvoltarea comportamentului unui om începe din copilărie, aceasta fiind cea mai bună perioadă din viață pentru a face educație.

Pentru a face o educație de calitate avem nevoie de trei factori esențiali: familia, instituțiile de învățământ și comunitatea.

Familia are un rol esențial în dezvoltarea personalității copilului, prin faptul că inițial copilul imită în totalitate ceea ce vede la părinți și încearcă să devină la fel ca ei. De aceea părinții trebuie să ofere copiilor un model bun de urmat prin modul în care se comportă și vorbesc cu copiii lor.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoielei de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de nesiguranță. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de igienă personală și autonomie, când copilul învață să se îmbrace/ dezbrace singur, să folosească toaleta, să-și îngrijească corpul etc. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și grădiniță / școală. Școala, acum este cea care se ocupă ca educația primită de copil până la acel moment să îl ajută să se dezvolte și să crească frumos. Aceasta este perioada cea mai importantă, când personalitatea copilului se definește, când prinde contur și află ceea ce poate să facă cu tot ceea ce a achiziționat până în acel moment.

Ultimul factor care contribuie la o educație solidă este comunitatea și toți cei care răspund de buna funcționare a lucrurilor. Dacă comunitatea se ocupă ca familiile și copiii să aibă suport financiar și material pentru a se dezvolta, educația ar fi una de calitate, susținută și controlată, ducând într-un final acolo unde cu toții ne dorim "la o societate civilizată și funcțională"

Așadar, "cei 7 ani de acasă" reprezintă baza dezvoltării sociale și culturale a copilului, formarea lui ca om de mai târziu.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF. IOANA GHEORGHITĂ,
COLEGIUL TEHNIC "EMANUIL UNGUREANU", TIMIȘOARA**

Expresia "Cei șapte ani de acasă", se referă la primii șapte ani de viața fiecărui copil, ani în care familia are influență asupra lui, aproape în exclusivitate, iar obiceiurile dobândite în acești ani, îl definesc pe tot parcursul vieții sale.

La șapte ani, copilul intră în a doua mare familie, cea formată din profesori și colegi, unde educația primită în familie trebuie armonizată cu regulile de conduită în mediul școlar, fiecare copil trebuie să respecte profesorul și colegii cu care interacționează zilnic.

Mi-am întrebat elevii ce înseamnă pentru ei expresia "Cei șapte ani de acasă" și au răspuns astfel: educație, conduită, bună purtare, comportament, deprinderi de bază, etc. Toate aceste răspunsuri, consider că sunt corecte, dacă este să definim concis rolul celor șapte ani de acasă.

Importanța acestei perioade din viața unui om, este extrem de clară. Un dascăl are rolul de a educa elevul, dar acesta vine cu o anumită educație de acasă, sau cel puțin cu niște obiceiuri care de multe ori, sunt proaste. În acest caz, dascălul va consuma foarte mult timp și energie pentru a corecta ce se mai poate.

Școala românească este axată mai puțin pe educația individului din punct de vedere moral, civic și cultural, canalizându-se, aproape exclusiv, pe dobândirea de cunoștințe teoretice. De aceea, doar o medie, cea la purtare, și acolo într-un mod sumar și neconcludent, oglindește calitatea umană a unui elev. În rest, toate mediile se referă la nivelul de dobândire a cunoștințelor academice. Un prieten, stabilit în Germania, îmi povestea că, la școala unde învăța fiica sa, profesorii stau vreo două sau trei zile, în consiliu profesoral și dezbate nota la purtare a fiecărui elev, prin prisma a două aspecte: comportamentul social, în raport cu colegii și cu profesorii și atitudinea față de activitățile școlare, în care se menționează punctualitatea, seriozitatea, interesul, etc. În final se face un raport pentru fiecare elev, care va fi adus la cunoștința părinților, cu recomandările aferente. Mi s-a părut un mod foarte bun de analizare a conduitei elevului.

Revenind la cei șapte ani de acasă, ce ar trebui să învețe un copil în familie în primii 7 ani de viață? Eu cred că există foarte multe lucruri bune pe care părinții pot să le transmită copiilor lor, înainte ca aceștia să intre în mediul școlar. Fără a avea pretenția că am epuizat tot ce putem noi, adulții, oferi copiilor noștri în primii ani de viață, consider că următoarele lucruri sunt foarte importante:

✓ Ajutor în învățarea corectă a limbii materne printr-o comunicare permanentă cu copilul, pronunțând cuvintele corect și explicându-i cu răbdare atunci când nu înțelege;

✓ Educație fizică, începând cu gimnastica bebelușului, primii pași, supravegherea și explicarea unor riscuri, atunci când aleargă, se cațără, merg pe role sau bicicletă, etc. și până la încurajarea să-și dezvolte motricitatea și curajul prin participare la activități de dans, balet, drumeții, fotbal, gimnastică, baschet, tenis, etc., pentru dezvoltarea armonioasă și disciplinare.

✓ Educație plastică, prin încurajarea copilului să admire culorile naturii și chiar să schițeze elemente grafice, folosind creionul și culorile, pentru a-i forma pasiunea pentru frumos.

✓ Abilități practice, invitând copilul să ajute părinții la treburile casnice, precum prepararea hranei, mânăuirea unor unelte care nu pun în pericol integritatea copilului (lopățele, gălețușe, greble, etc.), plantarea unor flori, curățarea spațiilor de lucru, împachetarea hainelor, îmbrăcarea și dezbrăcarea hainelor, adunatul jucăriilor.

✓ Educație pentru sănătate, prin crearea unor deprinderi în ceea ce privește igiena personală, spălarea alimentelor crude înainte de a fi consumate, folosirea veselei personale și nu a altor persoane, folosirea batistelor și aruncarea acestora în locuri special amenajate, după utilizare, spălarea mâinilor de fiecare dată când folosește toaleta, odihna suficientă și mișcarea la aer curat;

✓ Educație morală prin care copilul să înțeleagă importanța unui comportament civilizată, atât acasă, cât și înafara ei, respectul pentru părinți, dar și pentru toți ceilalți oameni cu care interacționează, fie adulți sau copii, bunătatea, altruismul, compasiunea, iubirea, colaborarea, pasiunea, etc.

✓ Educație muzicală prin folosirea muzicii în diferite momente ale zilei, familiarizarea cu mai multe genuri muzicale, o cultură muzicală, dar și descoperirea eventualelor talente ale copilului, de a cânta, dansa, interpreta cu ajutorul unui instrument muzical sau chiar de a crea muzică;

✓ Educație rutieră prin explicarea regulilor de circulație, pentru pietoni, bicicliști sau conducători auto, în cuvinte simple, prin jocuri sau prin plimbare pe stradă, arătându-i semnele de circulație, semaforul, trecerea de pietoni, semnalizările autovehiculelor, etc.

✓ Educație literară, prin citirea de opere literare specifice fiecărui nivel de vârstă, în primii ani, încurajarea copilului să povestească cele ascultate, iar mai târziu, când știe să citească, să se încurajeze la lectură, cumpărând sau împrumutând cărți sau chiar petrecerea unor ore în librării sau biblioteci, alegând sau răsfoind cărți.

Poate o să spuneți că e prea mult pentru un părinte, mai ales că nu toți părinții dețin toate acele deprinderi și cunoștințe pentru a le putea transmite copilului său. Unii pot mai mult, alții mai puțin, La urma urmei, este foarte important exemplul personal în educația copilului. Nu este suficient să mergi pe stradă și să-i spui copilului că gunoiul se aruncă la coșurile amplasate din loc în loc, iar tu, părinte, să arunci, peste două minute, un ambalaj sau un muc de țigară, pe jos. Copilul va copia ce ai făcut, nu va proceda cu i-a spus că ar trebui.

Sunt de părere că ar fi binevenite cursurile de formare pentru părinți chiar cu eforturi financiare din partea statului. Această investiție s-ar întoarce înzecit în societate peste câțiva ani.

Am elevi, de liceu, care spun că nu doresc să învețe, pentru că doresc să aibă o viață ușoară, lipsită de bătaie de cap. Părinții lor sunt asistați sociali, mai fac diverse "afaceri" și se descurcă bine cu banii, fără să muncească sau să-și bată capul prea mult. Cu un astfel de model în familie, școala nu are nici o șansă de a-i insufla copilului dorința de a învăța pentru a depăși această mentalitate. La rândul lor, acești tineri, vor deveni părinți și își vor educa propriii copii în același fel. Cum vom putea avansa ca nație cu acești indivizi care sunt tot mai numeroși? Vom rămâne mereu o țară de scuipători se coji de semințe și de flegme pe trotuare, ba n-o să mai avem nici trotuare, vom călca tot în gropi pline de noroaie, chiar dacă în curte ne betonăm și în casă punem covoare.

Ce poate face școala? Eu cred că prea puțin, dacă nu există o educație temeinică din familie. Materia stufoasă și programele încărcate nu permit acordarea de timp pentru corectarea unor deprinderi greșite cu care copilul vine de acasă. Atunci singura soluție, pentru descurajarea faptelor antisociale, este pedeapsa conform regulamentului (mustrare, observație, scăderea notei la purtare), care sunt egale cu zero. Prin constrângere nu se educă, ci se agravează problemele de comportament. Poate pedepsele sub formă de amenzi către părinți, i-ar determina pe aceștia să fie mai atenți la valorile pe care le transmit copiilor. Psihologii școlari ar trebui să aibă un rol important în corectarea unor comportamente greșite, dar pornind de la consilierea părinților.

În zilele noastre, părinții chiar cei care au o educație bună și ar avea ce transmite copilului lor, sunt puțin prezenți în viața acestuia, fiind acaparați cu munca și alte provocări ale vieții moderne. Copiii ajung să fie educați de televizor, smartphone, tabletă, etc. Nimeni nu se gândește la riscurile pe care le presupune o astfel de educație. Unii părinți apelează la bone. Ar fi foarte bine dacă ar exista măcar niște școli pentru bone sau măcar cursuri de weekend pe o perioadă de minim un an. Ar putea fi aceasta o soluție pentru educarea copiilor în cazul părinților prea ocupați. Ce facem, însă, cu cei ignoranți, nepăsători sau chiar ei înșiși fiind niște exemple negative pentru copii?

Toți copiii merită să beneficieze de o educație valoroasă în primii ani de viață.

IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN PROCESUL EDUCAȚIONAL

PROFESOR VALENTINA GHEORGHITĂ
LICEUL TEORETIC TUDOR VLADIMIRESCU, DRĂGĂNEȘTI -OLT

Familia reprezintă mediul în care o persoană se formează de la o vârstă fragedă, constituind totodată și principala sursă de informații în primii ani de viață. De aceea, este foarte important ca această sursă să fie reală și de încredere. În acest fel, se pun bazele formării personalității fiecăruia din noi. Familia este responsabilă pentru viitorul fiecărui membru al său.

Se spune adesea că familia reprezintă fundația caracterului fiecăruia din noi, la fel cum rădăcinile reprezintă baza unui copac. Copiii sunt ca niște oglinzi ce reflectă tot ceea ce fac adulții, dar în felul în care înțeleg ei. Mai târziu, la școală, vor face același lucru cu profesorii și, uneori, cu colegii lor.

Se știe că familia inspiră valori care sunt mai mult practice decât teoretice. De aceea, este mai ușor să îi explici unui copil sau să îl înveți ceva arătându-i prin exemple.

De ce educația în familie se dovedește a fi mai mai eficientă și mai rapidă? Deoarece este prezent un element foarte important și anume încrederea. Copiii sunt foarte sensibili, ei 'simt' oamenii și, dacă au încredere într-o persoană, atunci sunt mai deschiși la ceea ce li se spune.

Rolul esențial al familiei este acela de a implementa practici educative, exerciții cognitive și o gamă largă de valori. Există diferite tehnici și metode care se pot aplica în ceea ce privește educația în familie. Acestea trebuie individualizate și adaptate nevoilor fiecărui copil. Dar pot fi trasate câteva reguli generale, precum:

- ✧ Este nevoie ca familia să creeze un mediu sănătos, relaxat, liber și multilateral dezvoltat;
- ✧ Dacă se descoperă un talent deosebit la unul din membrii familiei, în special la o vârstă fragedă, se recomandă sprijinirea și dezvoltarea acestuia
- ✧ Dacă se observă influențe negative sau o gândire greșită, nu se recomandă ca părinții să judece, să critice sau să exprime un punct de vedere negativ. În caz contrar, copilul va fi afectat în mod negativ. Punctul de vedere trebuie exprimat clar, fără excese, discuții aprinse sau acuzații
- ✧ Se recomandă, de asemenea, să se răspundă onest și direct tuturor întrebărilor

Rolul familiei, în special în primii șapte ani ai copilului, este mai mult de a forma decât de a informa. Nu trebuie pierdut din vedere faptul că la această vârstă copiii sunt ca niște bureți care absorb totul, atât informațiile constructive cât și pe cele distructive. De aceea, este necesar ca spiritul critic și gândirea independentă să fie formate încă de la această vârstă.

CUM SA HRĂNEȘTI SĂNĂTATEA MINTALĂ A UNUI COPIL

PROF. GHEORGHIU CATI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ȘTEFAN OCTAVIAN IOSIF”
LOC. TECUCI, JUD. GALAȚI

În zilele noastre auzim din ce în ce mai des că oamenii din jurul nostru suferă de depresie. Motivele, pe cât de uimitoare, pe atât de stupide și puerile uneori: cât de frumoase sunt alte persoane, cât de bine îmbracate sau cum își permit unele persoane anumite vacanțe și ei/ele nu.

Consider că rădăcina acestor factori care declanșează astfel de episoade depresive în viața unei persoane se situează în copilăria timpurie a acestora. Toate frustrările unui copil se adâncesc și pot deveni depresive în viața de adolescent sau de adult a acestuia.

Așa că, hai să facem un inventar sau o trecere în revistă a propriilor sentimente și comportamente, fie ca părinte, ca tutore, elev/student, cadru didactic, adult, etc.

Fiecare dintre noi, adulții, vedem în comportamentul fiecărui copil/elev o fereastră către nevoile și sentimentele acestuia. Unii părinți se simt scandalizați în momentul în care cei din jur le spun atunci când copilul lor greșește: „Lipsa celor șapte ani de acasă!”, dar dacă va faceți o introspecție, la câte din următoarele afirmații / constatări ați răspunde cu „da”?

- Ascult activ / cu atenție înainte să dau sfaturi unui copil;
- Sunt răbdător, oare;
- Spun adevărul;
- Sunt mereu prezent,ă;
- Facem lucruri împreună (mișcare, ne jucăm, etc);
- Răspund calm la diferite emoții negative pe care le trăiește;
- Îi susțin alegerile, fie că sunt pe gustul meu sau nu;
- Impun și respect limite;
- Îi limitez timpul petrecut pe dispozitive digitale;
- Avem planificate activități împreună;
- Îl învăț cum să fie în siguranță (online, pe stradă, în grupurile pe care le frecventează, etc.);
- Sunt un model de comportament sănătos;
- În jurul lui sunt doar adulți responsabili;
- Sunt perseverent,ă și mă țin de promisiuni;
- Îl îmbrățisez tot timpul, nu doar când face ceva bine;
- Folosesc întrebări deschise;
- Îl învăț despre iertare dându-i exemple proprii;
- Cred în capacitățile sale;
- Îl învăț să-și exprime sentimentele, împărtășindu-i propriile sentimente și emoții;
- Etc.

Dacă ai răspuns „da” la majoritatea acestor afirmații, atunci te poți bucura: copilul tău va deveni un adult responsabil, încrezător în forțele proprii, capabil să se exprime liber și să depășească orice obstacol.

Fie că ești părinte sau cadru didactic, trebuie să fii mai proactiv ca oricând pentru a te asigura că cel mic învață abilități sociale, emoționale și cognitive de care au nevoie pentru a reuși în viață.

Bibliografie:

- <https://ro.pinterest.com/pin/369647081915360498/>

“CUM ÎI CREȘTI, AȘA ÎI AI!”

PROF. GHEORGHIU COSMIN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ȘTEFAN OCTAVIAN IOSIF”
LOC. TECUCI, JUD. GALAȚI

Chiar dacă rezonează mult cu o reclamă TV, de data asta nu e despre cum își educă copiii părinții, ci invers. Comportamentul copilului se modelează în funcție de reacțiile pe care un părinte le are în anumite situații.

De exemplu, dacă nu vrei să ajungă un mincionos notoriu, nu trebuie să reacționezi deplasat sau exagerat la orice boacană, își va pierde încrederea și nu îți va mai spune nimic. Dacă nu vrei să bată în retragere sau să stea mereu ascuns în carapacea sa, nu-i mai face toate mofturile. Lasă-l să învețe să depășească și obstacole!

Invidia este boală grea, așa că dacă nu vrei să fie gelos pe realizările altcuiva, nu-l compara cu frați, alți copii, copiii prietenilor, etc. ci acceptă-l așa cum este el!

Dacă vrei să nu fie timorat sau timid nu-i subevaluea sentimentele și emoțiile ironizându-l sau atrăgându-i atenția în gura mare în public. Oferă-i încurajări!

Evită să-i dai mâncăruri bogate în zahăr sau carbohidrați dacă vrei să nu fie agitat și să doarmă bine. Asigură-te că bea suficientă apă și face suficientă mișcare!

Relațiile sănătoase, amiabile și armonioase între părinți și copii, duc la dezvoltarea și crearea de relații benefice în viitor. De aceea trebuie să zâmbim mult, să râdem împreună, să folosim cuvinte drăguțe, să nu ridicăm tonul. Țipatul alterează relația, pe când îmbrățișările și mângâierile dese alungă temerile copilului și îl ajută să-și crească stima de sine.

Timpul de calitate petrecut împreună, de exemplu cititul împreună și jocurile de echipă, ajută copilul să-și dezvolte dragostea pentru lectură, spiritul competitiv și cum să accepte eșecurile.

Este foarte important ca modul de gândire să fie pozitiv: „Eu sper să fie așa! Adică, cum îi cresc așa să-i am! Sper să gândească liber în tot ceea ce fac și invidia să nu-și facă loc în inima lor. Sper să fie empatici și sensibili, să aibă încredere în ei, să-și exprime sentimentele și emoțiile fără teama de a fi ridiculizați, să fie respectuoși cu mediul înconjurător, să iubească animalele, etc.”

„Cum îi crești, așa îi ai” – devine astfel rezultatul educației și modelării. Crede în modelarea umană și în puterea fiecăruia de a învăța!

Această misiune nu e ușoară, nici grea. Îmi vine în minte proverbul: „Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face!”. Poate că ar trebui să dăm credit ideii că universul răspunde pozitiv dacă acțiunile tale sunt bine intenționate.

Deci, dacă-l iubești dezinteresat, el va iubi la rândul lui; dacă îl înveți cum să fie fericit, el va fi fericit; dacă îi arăți lucruri frumoase în și prin comportamentul tău, el va face și va aprecia lucrurile frumoase.

Tu, ca părinte, ești singurul responsabil de ceea ce este și devine copilul tău! Atât timp cât relația dintre tine și copilul tău nu este caldă, sinceră, de încredere și plină de iubire, înseamnă că undeva greșești. Trebuie să conștientizezi că tot ceea ce definește comportamentul, starea psihică și fizică a copilului este conformă modelului pe care îl oferiți. Dacă nu vă place ce vedeți la copilul dumneavoastră, corectați modelul!

Bibliografie:

- [https://ro.pinterest.com/pin/369647081915360584/;](https://ro.pinterest.com/pin/369647081915360584/)
- [www.consultanta-psihologica.cpm/cum-ii-cresti-asa-ii-ai.](http://www.consultanta-psihologica.cpm/cum-ii-cresti-asa-ii-ai)

CEI 7 ANI DE ACASĂ DIN PUNCT DE VEDERE PSIHOLOGIC

PROF. GHERASIM IOANA-ANCA
COLEGIUL TEHNIC "C.D.NENIȚESCU" BAIA MARE

A fi părinte este o mare bucurie dar și o imensă responsabilitate. Felul în care ne creștem copiii spune multe atât despre ceea ce suntem noi ca indivizi, cât și despre societatea în care trăim în general.

Dacă educația familială tradițională se baza pe relația de subordonare dintre părinte și copil, în familia modernă observăm că această relație se desfășoară pe orizontală, de la egal la egal. Părintele dorește tot mai mult să devină prietenul copilului său pentru a-i fi mai apropiat și pentru a reuși astfel, să îl protejeze mai bine.

Mulți specialiști consideră că abordarea modernă este mai eficientă pentru dezvoltarea copilului, dar sunt și foarte mulți opozați ai acestei teorii. Însă, ceea ce aprobă cu toții, tradiționaliști sau moderni, este faptul că dezvoltarea fizică a copilului trebuie să fie însoțită de evoluția psiho-emoțională a acestuia.

În primii ani de viață și aproape în toată perioada preșcolară, nu se poate vorbi prea mult despre maniere ale copilului sau, mai exact, despre o lipsă de maniere. Educația copilului nu se definitivează calitativ în cei șapte ani. Manierele se învață prin contact cu membrii familiei, cu persoane mai puțin familiare copilului, dar și prin interacțiunea cu alți copii. De asemenea, maniere se imită și se exersează. Copiii reproduc ceea ce văd și aud în familie deoarece familia este mediul nuclear al copilului, iar imitația lor are un grad ridicat de fidelitate întrucât ei nu dețin, la această vârstă, filtrul valoric astfel încât să reproducă doar ceea ce este considerat ca fiind bun, corect sau politicos.

Psihologul elvețian Jean Piaget, studiind dezvoltarea gândirii la copii, a constatat o strânsă legătură între vârsta acestora și capacitățile lor mentale. El vorbește despre dezvoltare în termeni de "operații mentale" pe care este capabil să le realizeze copilul pe parcursul câtorva stadii de dezvoltare:

- **Stadiul senzoriomotor**, de la naștere până în jurul vârstei de doi ani, stadiu în care copil încearcă să își găsească controlul motor și identifică existența obiectelor fizice. De asemenea, în jurul vârstei de doi ani copilul își interiorizează acțiunile și astfel învață să anticipeze ce va face;

- **Stadiul preoperațional**, între 2 și 7 ani în care copilul este preocupat de vorbire, formează propoziții, descoperă imagini și simboluri, ia tot mai mult contact cu lumea exterioară, dar gândirea sa este încă nestructurată și egocentrică. În această perioadă, el se exprimă cel mai mult prin joc. Deși se joacă împreună cu alți copii, de fapt, se joacă doar lângă aceștia pentru că fiecare copil își creează propriul joc.

- **Stadiul operațiilor concrete**, între 7 și 11 ani, este perioada în care copilul gândește sistematizat asupra obiectelor concrete, înțelege conceptul de cantitate și operează cu el.

- **Stadiul operațiilor abstracte**, între 11 și 15 ani, este etapa în care copilul poate înțelege un raționament științific, îl poate interioriza și reproduce. Gândirea sa operează și la nivel abstract, reușind să perceapă atât situații concrete cât și ipotetice.

Dintre acestea, observăm că stadiul preoperațional este cel pe care îl asociem cu "cei șapte ani de acasă". Însă, după cum arată psihologii, această etapă se caracterizează mai ales printr-o lipsă a răspunsului micuțului la reguli decât printr-o respectare a lor. Copilul nu are încă formată judecata, logica. El gândește la nivel de efect, de rezultat și nu la nivel de intenție. De aceea este nepotrivit să afirmăm, de exemplu, că un copil nu are cei 7 ani de acasă la vârsta de 8 ani. Copilul conștientizează mai mult importanța comportamentului său și a actelor sale pe măsură ce crește.

Chiar dacă un copil își definitivează educația abia la vârsta maturității, el trebuie atenționat de fiecare dată asupra normelor pe care trebuie să le respecte în relațiile cu ceilalți, adică asupra comportamentului său. Pentru a deveni un tânăr și un adult responsabil, fiecare copil trebuie să cunoască exemplele pozitive și să se identifice cu acestea, iar pentru asta, întâi de toate, noi părinții avem datoria să ne asumăm și să exercităm aceste roluri pozitive. Așa încât, conchidem că "cei 7 ani de acasă" sunt în egală măsură responsabilitatea copilului și a părintelui.

Bibliografie:

Crețu Elvira, "Probleme ale adaptării sociale", Editura All Educational, București, 1999.

Oana Benga, curs universitar *Psihologia dezvoltării*. Facultatea de Psihologie și Științele Educației, Universitatea Babeș-Bolyai Cluj-Napoca.

Ursache Maria, V. Coroi, M. Florescu, "7ani de acasă", Editura Medicală, București, 1968.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ ÎN FAMILIA REGALĂ BRITANICĂ

**AUTOR: PROF. GHERASIM MIHAI-BOGDAN
COLEGIUL TEHNIC "AUREL VLAICU" BAIA MARE**

Sintagma "Cei șapte ani de acasă" este folosită cel mai adesea pentru a denumi educația pe care părinții o oferă copiilor până la vârsta școlară. Deși ne-am putea imagina că într-o familie regală nu este prea dificil să educi un copil întrucât acesta se naște cu o zestre genetică nobilă, există totuși câteva reguli pe care majoritatea oamenilor nu le știu.

Familia regală britanică ține foarte mult la etichetă și la felul în care regalitatea este reprezentată, drept urmare, cei mai tineri membri ai familiei regale britanice, micuții prinți George (4 ani), Charlotte (2 ani) și Louise (10 luni) trebuie să respecte câteva reguli foarte stricte chiar dacă au încă, o vârstă fragedă.

Așadar, una dintre regulile casei regale este aceea conform căreia băieții până la vârsta de 8 ani nu pot purta pantaloni lungi, purtarea acestora fiind destinată exclusiv bărbaților. La fiecare apariție publică pe care o au, micuții George și Louise trebuie să fie îmbrăcați în pantaloni scurți.

Apoi, în fața camerelor de filmat, ei trebuie să zâmbescă și să facă politicos cu mâna. Acestei reguli i se vor adăuga altele ulterior, pe măsură ce copiii vor crește și vor vorbi în public sau chiar vor susține discursuri.

De asemenea, prinții trebuie să învețe mai multe limbi, să fie poligloți, întrucât ei vor călători în foarte multe țări. O limbă obligatorie pentru copiii familiei regale este franceza.

O altă regulă ce ține de etichetă se referă la modul de adresare. Membrii familiei regale britanice, inclusiv copiii, nu au voie să folosească formele de alint în public. În mediul privat, în palat, ei își pot adresa forme de alint însă în public ei își vor folosi doar numele oficial.

Ceea ce e foarte interesant e faptul că micii prinți trebuie să învețe să facă lucru manual. Fiecare dintre cei trei copii va fi învățat să se îndeletnicească cu o activitate manuală care îi va face plăcere. Produsele realizate sunt oferite membrilor familiei regale în semn de cadou sau chiar Reginei.

În ceea ce privește utilizarea tabletei sau a telefoanelor inteligente precum și a oricărui fel de dispozitiv electronic, acestea le sunt prea puțin permise. În schimb, este încurajată joaca în aer liber sau cu jucării, li se permite să deseneze sau să facă orice fel de activitate educativă care stimulează imaginația și creativitatea.

Referitor la alimentație, aceasta este foarte strict controlată de către nutriționiști, dar prevede și o interdicție oarecum ciudată: atât copii cât și ceilalți membri ai familiei nu au voie să consume fructe de mare și nu pot bea apă de la robinet. O posibilă explicație este faptul că acestea pot conține o cantitate mare de toxine sau bacterii. Tot privitor la alimentație, le sunt interzise mâncărurile picante sau exotice, precum și fripturile în sânge.

Copiii prințului William și ai lui Kate trebuie să aibă o postură corectă și elegantă în public. Ei trebuie să stea cu spatele drept, să nu stea cocoșați și să nu se strâmbe. De asemenea, ei nu au voie să țină mâna în buzunare în timp ce se află în public deoarece acest fapt este considerat o impolitețe.

Nu în ultimul rând, copiii trebuie să își cunoască poziția ierarhică în familie și să se comporte în conformitate cu aceasta. Ei trebuie să știe faptul că nu pot intra într-o încăpere decât după ce Regina și ceilalți membri ai casei regale au intrat.

Desigur, regulile Casei regale sunt foarte numeroase însă, în ceea ce privește educația copiilor sau "Cei șapte ani de acasă regali", acestea sunt cele mai cunoscute dar și cele mai interesante reguli de urmat pentru micii prinți.

David Cohen, *Educația regală. Cum și-au crescut regii britanici copiii din 1066 până în prezent*,

Editura All, București, 2015

<https://baby.unica.ro/10-reguli-strict-pe-care-copiii-lui-kate-si-william-trebuie-sa-le-respecte-2232017.html>

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. PENTRU ÎNVĂȚĂMANT PRIMAR ȘI PREȘCOLAR GHERBAN-CUCIUREANU CIPRIAN MARIUS

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primii ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- Salutul
- Comportamentul cu prietenii
- Comportamentul pe strada
- Înțelegerea normelor sociale
- Manierele la masa
- Recunoașterea greșelilor
- Tact și toleranță

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF. KINETOTERAPEUT GHERBAN-CUCIUREANU SÎNZIANA

”Nu are cei șapte ani de acasă”- auzim de foarte multe ori , in special in situatiile in care ne supara atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gandim ca nu este educat corect, nu este politicos replica asta

Aceasta expresie defineste insa tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente si atitudini acumulate in primii sapte ani de viata. Aceasta perioada de timp este considerata „culmea achizitiilor”, este considerata una din perioadele de intensa dezvoltare psihica, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informatii, de memorare si de insusire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregatit sa primeasca informatii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informatii, de catre cine si in ce mod.

Se numesc „cei sapte ani de-acasa” deoarece copilul isi petrece cel mai mult timp cu familia, in special pana la varsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influenta asupra lui.

Bebelusul este atasat de mama si de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate si exprimate de catre copil in joaca lui si in comunicarea cu ceilalti. Ticurile verbale, reactia adultilor la diversi stimuli, modul de a raspunde la mediu le puteti observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La varsta prescolara, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoana foarte apropiata. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seman cu mama, am ochii ca ea si sunt frumoasa, asa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amandoi ca mancam tot ce ne da mami.” Astfel va exista o incercare de concordanta intre imaginea impusa de ceilalti si cea a cunoasterii de sine.

Nu este de-ajuns doar sa ne controlam limbajul si comportamentul in fata copilului, ci si exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamagire, tristete, etc), precum si a dorintelor si nevoilor. Bineinteles ca asta nu inseamna ca permanent vom fi stresati de cum vorbim, ne purtam ori reactionam la cei din jur, pentru ca ne va fi foarte greu si chiar ne vom simti obositi la un moment dat. Insa va trebui sa ne impunem anumite restrictii, conduite si chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel incat copilul sa poata trage invataminte atat din situatiile si intamplarile frumoase din viata voastra, cat si din cele negative. Este nevoie de insusirea responsabilitatii de a fi parinti, de a fi permanent constienti ca cel mic ne supravegheaza, ne analizeaza, interiorizeaza ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea in diverse situatii si va fi judecat, acceptat ori nu in societate.

Ce pot invata copiii in cei sapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igiena
- curatenie si exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trairilor, sentimentelor si emotiilor atat pozitive, cat si negative
- bune maniere si comportament
- limbaj corect transmis (fara greseli de pronuntie, topica ori dezacord dintre partile de vorbire)
- modul de a relationa cu ceilalti si de a raspunde la diverse provocari ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucaria de catre alt copil, nu primeste cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
- consecventa in realizarea unei sarcini
- concentrare a atentiei
- perseverenta in realizarea uneri sarcini
- alegerea motivelor si motivatiilor atunci cand vrea sa faca ceva.

Inainte de a judeca o persoana si de a-i pune o eticheta, ganditi-va ceva mai mult la ceea ce se ascunde in spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de catre ceilalti.

CEI ȘAPTE ANI DE -ACASĂ

PROF.INV.PRIMAR:GHERGHE SIMONA AURELIA
SCOALA GIMNAZIALA”PETRE SERGESCU”
DR.TR.SEVERIN MEHEDINTI

Necesitatea educarii tinerei generatii pentru a face fata exigentelor societatii, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății.

Dar ce înseamnă comportament adecvat?

Nu numai capacități de comunicare, de relaționare, de operare cu informații?

Cu siguranță, nu trebuie să uităm în formarea generațiilor viitoare și de buna-cuviință și de politețea sufletului omenesc.

Modelarea și stimularea comportamentului copilului se referă, de fapt, la pătrunderea în structurile etice ale bunelor purtări și nu la gesturile “de fațadă” care nu vor decât să facă impresie, nefiind motivate de o convingere interioară.

Ce înseamnă să fii om de omenie? Dar să fii punctual? Cum ne păstrăm prietenii? Dar cum îi recunoaștem? Ce înseamnă să spui adevărul? Știi să fii recunoscător? Dar să porți o conversație plăcută?

Știi să zâmbești? Ai înțeles vreodată cu adevărat tainele expresiei “vorba dulce mult aduce” ?

Iată câteva întrebări care ne pot ajuta să-i facem pe copii să se cunoască mai bine și să reflecte asupra fondului moral al relațiilor umane.

“**Cei șapte ani de-acasă**” care, în prezent , au devenit “ **cei șase ani de-acasă**” sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiți de sens, o expresie învechită și demodată.

Părinții, încărcăți de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzai spunându-se : “Ce copil politicoș! Se vede că are **cei șapte ani de-acasă!**”

De câțiva ani se observă o nepăsare și o lipsă de griji față de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuți în familie.

În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfățul cu dragostea.

Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puțini copii politicoși și bine crescuți.

Disciplina bunei conviețuiri lipsește sau mai bine zis a dispărut și din ce în ce mai mulți tineri au rămas corigenți la această materie și nu știu să trăiască decent, frumos și demn printre oameni.

Acestea se învață pe parcursul întregii vieți, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt “**cei șapte ani de-acasă**”.

Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt “lucruri” care se învață. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi la grădiniță și abia apoi la școală.

Fiecare copil este bine să știe că, dacă este politicoș și are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu ei.

Este bine de știut că a avea “**cei șapte ani de-acasă**” înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, frații, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

De aceea, părinții, bunicii, învățătorii și chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i învețe pe copii (oriunde și oricând) următoarele: Cum, când și pe cine salutăm?, Cum ne comportăm acasă, la școală, la cinematograful, în vizită?, Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă?, Cum, când și de ce oferim cadouri?, Ce și cât vorbim?, Cum și când să fim recunoscători?, Când să zâmbim?, Cum ne ajutăm prietenii? etc.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “ cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități.

Nu este corect să dăm vina pe alții.

Să nu acuzăm părinții care nu se ocupă de educația copiilor lor, pentru că, la rândul nostru, și noi suntem părinți.

Să nu acuzăm nici dascălii care nu știu să-și stăpânească elevii, pentru că și noi poate ne-am numărat

o dată printre aceștia.

Să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră, a tuturor: părinți, bunici, învățători, profesori.

Noi toți, cu dragoste și stăruință, putem să-i redăm sensul expresiei “**cei șapte ani de-acasă**”.

Un proverb spune : „***O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul***”.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004

2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002

3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002

MIRIFICII „CEI 7 ANI DE ACASĂ”

ED. GHERMAN ANCA

"Suprema pedagogie este casa părintească" -Dostoievski

Întro zi obișnuită, în grupa mijlocie, întrun anumit context, Tudor N. a folosit expresia: „Doamna, nu-i frumos să râzi de alți oameni!” Dincolo de momentul simpatic, primul gând care mi-a venit în minte a fost: „Ce băiat educat, are cei 7 ani de-acasă!”. Cunoșcându-i părinții, am identificat amprenta lor în formarea personalității copilului. Indiferent de influența grădiniței în dezvoltarea copilului, rolul părintelui îl consider esențial.

Dar ce semnificație au „cei 7 ani de acasă”? Ei reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Dacă în trecut acești ani copilul îi petrecea în familie, azi se definesc nu doar prin raportare la familie, ci prin o multitudine de factori. Cei șapte ani de acasă sunt asociați bunei- creșteri a copilului, iar această reușită nu implică numai familia. Copilul frecventează grădinița, iar în ultima parte, chiar mediul școlar. De aceea, este important ca toți agenții implicați să conlucreze, în beneficiul dezvoltării armonioase a copilului și al integrării eficiente al acestuia în societate. Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Educatorele pot veni în sprijinul formării „copilului moral”, pe care orice părinte și educator și-l dorește. Ele pot desfășura în cadrul activităților de consiliere cu părinții teme care să vină în sprijinul lor, în vederea unei eficiente educații a micuților. Pot aborda teme de genul „Un copil politicos, Lauda, Aprecierea, Recompensa, Interzicerea, Izolarea și pedepsirea”. De asemenea, activitățile de la grădiniță pot constitui modele pentru părinți acasă (Joc de rol, povestiri educative și poezii- din sfera „educației pentru societate, etc.). Și activitățile extrașcolare (serbările, excursiile, etc.) sunt un bun prilej de dezvoltare a unei comportări adecvate: învață să-și aștepte rândul, participarea la activități de competiție și cooperare, spiritul de apreciere și autoapreciere.

Putem creiona câteva achiziții principale care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut”:

- Salutul- Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

• **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

• **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
2. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
- 3 . UNICEF (Fondul Internațional pentru Urgențe ale Copiilor al Națiunilor Unite)- „Repere fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpurie a copilului de la naștere la 7 ani”

FAMILIA – ROL PRIMORDIAL ÎN EDUCAȚIA PRIMARĂ

PROF. GHERMAN AURELIAN-LEONARDO
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 STEIERDORF-ANINA

Familia este nucleul în care se dezvoltă și formează copilul. Perioada pe care copilul și-o petrece în sânul familiei este hotărâtoare pentru dezvoltarea sa ulterioară fiind cunoscută în popor ca „*cei șapte ani de acasă*”. Această perioadă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Nu puțini sunt aceia care susțin importanța educației primite în sânul familiei și rolul ei în formarea mai târziu a viitorului adult. Familia este fundamentul formării valorilor, normelor, principiilor morale deoarece se află primul mediu educațional cu care ia contact copilul. Ea reprezintă factorul determinant al unuia dintre cei trei factori ce stau la baza formării și dezvoltării personalității, ereditatea. Alături de factorii de mediu și de educație, ereditatea are o influență majoră în conturarea personalității individului. Din perspectiva sociologică, familia este institutia fundamentală în toate societățile. Familia este un grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, familie sau adoptie. În societatea românească suntem familiarizați cu anumite versiuni ale familiei: familia nucleu și familia extinsă.

Filozoful John Locke susține că fiinta umană se naște "tabula rasa", fără nici o capacitate de înțelegere și cunoaștere. El afirmă ca oamenii au puține limite biologice impuse, iar comportamentul și abilitățile cotidiene, calitățile sunt rezultatul învățării din cadrul procesului de socializare. Fără a diminua importanța eredității, trebuie precizat ca în viața noastră și, mai ales în primii ani de viață, contactul cu ceilalți membri ai societății este vital.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc „cei 7 ani de acasă.” Dar educația primită în cei 7 depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon.

Interacțiunea socială din această perioadă de viață este esențială pentru dezvoltarea normală din punct de vedere biologic, psihic și social. Fără socializare, disponibilitatea omului de a folosi și crea semne și simboluri rămâne nerealizată. Capacitatea omului de a învăța este direct legată de capacitatea lui pentru limbaj.

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani – sfaturi pentru părinți

1. Învăță-l să se poarte frumos!
2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!
3. Comunica cât mai mult cu el - limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!
4. Învăță-l să iubească lectura și cărțile - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!
5. Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc
7. Învăță-l să își exprime emoții și sentimente; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

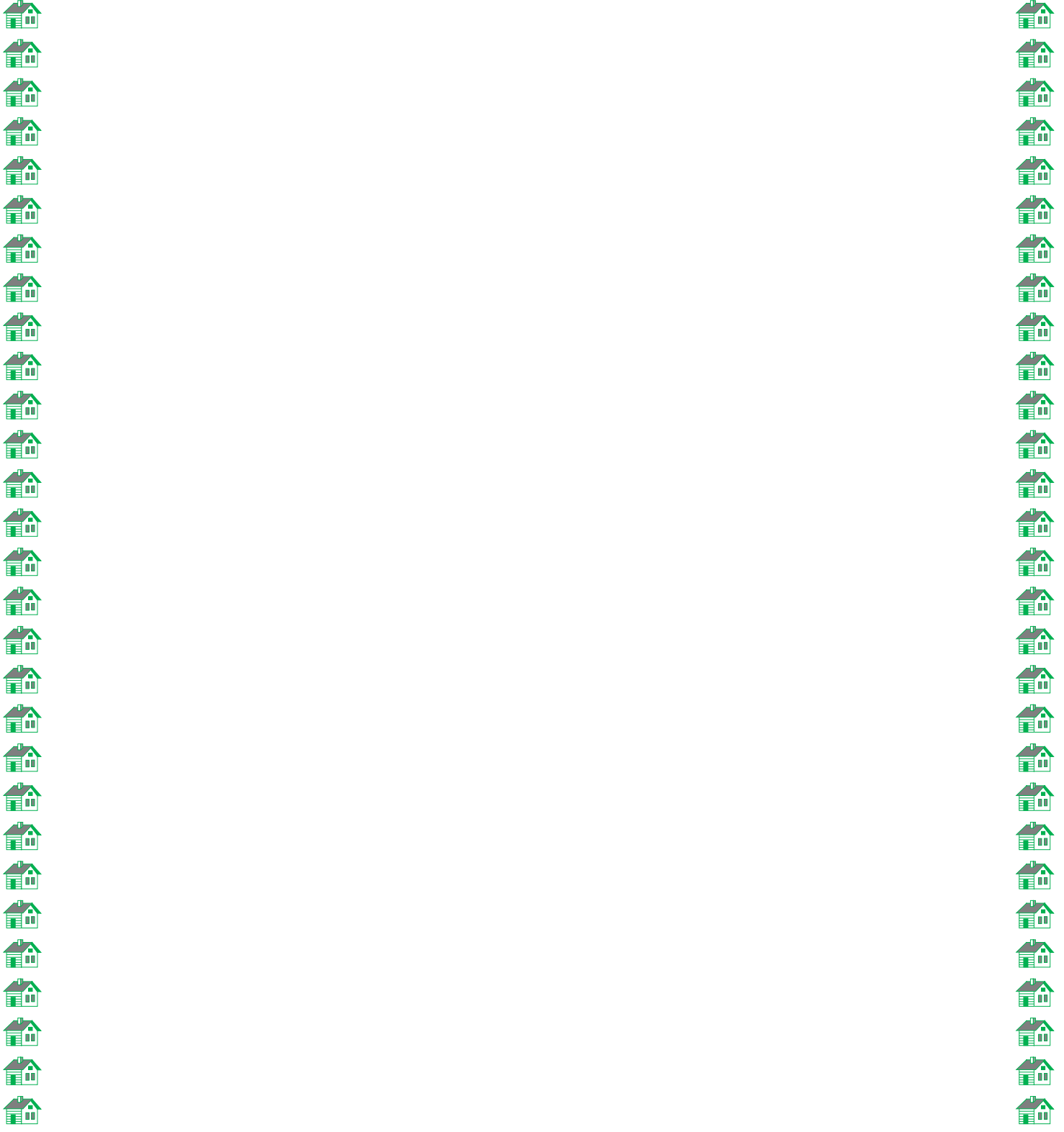
8. Învață-l să spună mereu adevărul! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!

9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar „cei 7 ani de acasă” vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta!

Mai mult decât atât iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de alta natură!. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obraji, îmbrățișări etc.

„ Este mai ușor să construiești un copil puternic, decât să repara un mator stricat.” (Frederick Douglass)

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. GHERMAN CLAUDIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 STEIERDORF-ANINA

„Să nu uiți niciodată cine ești, să nu lași oamenii să te transforme în cine vor ei să fii, nu uita că ești un om minunat, că ai în tine puteri nebănuite de a schimba lumea în și de a înfrumuseța suflete! Trăiește frumos, caută să însemni ceva bun în viața oamenilor, retrage-te atunci când simți că nu mai aparții unui loc sau unui suflet și ia-o de la început, ori de câte ori va trebui...” (Fluturi – Irina Binder)

Educația primită în familie are foarte mare importanță, căci influențează nu numai spiritul și manierele, ci și caracterul. Nu întâmplător se spune că celor care nu se comportă așa cum trebuie le lipsesc cei 7 ani de acasă. În sânul familiei învățăm primele norme de comportare, trecem prin momentele cele mai dragi, mai vesele sau mai triste. Totodată căminul este cel mai bun lăcaș de învățare a comportării civilizate. Mediul din familie este cel care asigură integrarea copilului în modalitățile de viață specific umane, învățarea primară a comportamentelor rationale și afective, a normelor de conviețuire, de cooperare și a modului de rezolvare a diferitelor probleme ce survin în relațiile cu natura, cu alții sau cu sine. Copilul se dezvoltă launtric în acord cu lumea din afară și are loc o integrare externă prin care copilul își potrivește activitățile cu cele ale părinților, bunicilor sau ale celor cu care familia interacționează.

Într-o societate aflată în continuă schimbare este normal ca și interesele și năzuințele tinerei generații să se afle într-o continuă schimbare. Timpul pe care părinții îl petrec cu copiii devine tot mai limitat, de aceea trebuie folosit cât mai eficient. Practica educațională dovedește la fiecare pas, că nimic din ceea ce îl înconjoară pe copil nu are o mai puternică forță decât afecțiunea, ca element distinctiv al ambianței necesare dezvoltării puiului de om. Cele mai frumoase raționamente și cele mai nobile sfaturi nu fac decât un gest de mărinimie, de iubire și încredere. Exemplele de dragoste, de comportare delicată și de respect îi fac pe copii să nutrească la rîndul lor, dragoste și respect față de părinți, față de frați și mai târziu, față de colegi și educatori. Totuși, noțiunea de dragoste nu poate fi gândită decât împreună cu noțiunea de exigență. Actul educativ, atât în școală cât și în familie, evoluează pe cadranul dragoste – exigență, iubire – respect, autoritate – respect.

Noua viziune despre influența mediului familial asupra noastră ca oameni, nu este aceea ca integrarea, apartenența unei familii ar anihila propria gândire sau modul personal de a fi. În cadrul familiei se formează dreptul, modul propriu de a fi, a gândi, a reacționa, a aprecia, a lucra. Prin urmare, chiar atunci când mediul social și cel din familie este excesiv de represiv, persoana copilului rămâne centrală propriei formări. Un caz aparte al influenței familiei asupra copilului avem atunci când aceasta se destramă, în sensul că părinții se despart și își formează o nouă familie. “se pune în lumina interesul egoist al părinților. La aceasta se mai adaugă și graba justiției de a distruge, de fapt, multe din posibilitățile de dezvoltare a copilului prin raționamente culese din hârtii sau așa-zicele marturii partinitoare pentru unul dintre părinți și dezastruoase pentru copil. Un astfel de mediu nu poate fi decât nociv și represiv.

Nu este ușor să oferi educație unui copil, dar este aproape obligatoriu. Procesul acesta de socializare, de deprindere trebuie să înceapă de la o vârstă cât mai mică. Amprenta acestor educații trebuie să se vadă în evoluția ulterioară a copilului și a personalității lui. Nu este indicată o educație cu bățul Sfântului Neculai. Părinții recurg, câteodată, la chestiunea asta, pentru că, în interiorul familiei, părintele percepe educația într-un fel, iar copiii, în alt fel.

Așadar, cei șapte ani de acasă vor fi ca o umbră în spatele copilului, ce-l vor însoți pe acesta până când va putea fi capabil să înțeleagă ce înseamnă „comportament potrivit”. Ceea ce este clarificat, însușit, preluat, educat în cei șapte ani de acasă nu se va uita niciodată.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

ȘCOALA GIMNAZIALA LIHULEȘTI PROF. GHICIOI MIRELA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

FAMILIA – MODEL, SPRIJIN, ECHILIBRU

GHIMPU ELIZA

Familia, din punct de vedere lingvistic, se definește ca totalitate a persoanelor unite prin legătură de sânge sau prin alianță. În sens sociologic, familia ca și comunitate umană, desemnează acel grup de indivizi uniți prin căsătorie, filiație sau rudenie care se caracterizează prin comuniune de viață, interese și întraajutorare.

Din punct de vedere juridic, social, uman o componentă a interesului superior al copilului este reprezentată de educație sub toate aspectele sale. Așadar familia ar trebui să constituie principala sursă de educație în primii ani de viață și un sprijin permanent pentru educația pe tot parcursul vieții. O persoană echilibrată, sigură pe sine, eficientă, fie copil, fie adult este cea persoană care are certitudinea că beneficiază de sprijin permanent. Familia ar trebui să fie o sursă permanentă, necondiționată și indiscutabilă de sprijin. Ajutorul, înțelegerea, încurajările, aprecierile venite din familie motivează copilul, îi conferă încredere în forțele proprii și putere de a lupta cu propriile neajunsuri, neputințe, temeri.

Dacă școala se ocupă de achizițiile cognitive, în mare parte, de abilități și aptitudini, în oarecare măsură familiei îi revine rolul de a-i asigura copilului modelul dezirabil pentru o bună integrare socială. fie că vorbim de educație morală, financiară, religioasă, igienico- sanitară, ecologică toate sunt discutate în școală, dar practicarea lor reală și corectă stă în ”mâna” familiei. Alături de cei dragi, acasă, prin puterea exemplului copilul învață să prețuiască oamenii și lucrurile, învață că orice evoluție necesită efort și sacrificiu, învață valorile cu adevărat importante în viață, învață să delimiteze aspectele pozitive de cele negative, să se protejeze pe sine, pe ceilalți, natura înconjurătoare. Dincolo de ceea ce se învață în școală, de orice exemple pozitive transmise și de modele vehiculate copiii și adolescenții își iau adevăratele modele din familie. Acolo observă cu finețe atitudinile, modul de organizare și gândire, valorizarea diferitelor precepte morale, religioase, sociale, acolo învață verticalitatea sau, dimpotrivă, subterfugii din fața legii, a valorilor morale sau sociale.

”Pentru că putem să ne înălțăm numai fiind în echilibru” (Shry Mataji Nirmala Devi) și pentru că, în mod firesc, depășirea propriei condiții este în natura umană (dovadă fiind chiar și curiozitatea exacerbată a copiilor) înălțarea este un deziderat al umanității. Pentru reușita individuală modelul comportamental și disponibilitatea de sprijin permanent trebuie suplimentate cu echilibru – produs și susținut tot de familie. De la programul zilnic, până la exprimarea efecțiunii totul trebuie să fie echitabil, echilibrat, cu măsură. Deseori părinții uită aceste aspecte sau nu le cunosc importanța, ei înșiși fiind lipsiți de ele. Tocmai de aceea parteneriatul școală – familie trebuie să fie unul real, informal, dincolo de hârtii și punctaje, orientat spre binele și evoluția copilului.

Din păcate, în societatea modernă, aflată într-o continuă schimbare, remarcabilă printr-o efervescentă factuală extraordinară, orientată, în special spre material și mai puțin către celelate valori conceptul de familie pare și el în schimbare, iar instituția în sine pare a fi în derivă. Rata divorțurilor, familiile dezmembrate, copiii lăsați în grija rudelor sau străinilor de părinții plecați la muncă în afară, copiii crescuți de bone și prin after- school –uri probează fără tăgadă observațiile mele. Părinții extrem de ocupați ai zilelor noastre plătesc pentru educația, studiile și opționalele copiilor lor, dar pierd din vedere aspectele cele mai importante – cele psihologice și emotionale.

Prin urmare, în opinia mea cuvintele lui Thomas Edison ”Ceea ce ești se va vedea în ceea ce faci” ar trebui să fie un motto și, în același timp, un laitmotiv al existenței umane. Ar trebui să le arătăm mai mult copiilor noștri că important nu este ceea ce ai, ci ceea ce ești – un om drept, empatic, iubitor și bun.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF. INV. PRESCOLAR, GHITA MARIANA
SCOALA GIMNAZIALA NR.2, GRADINITA NR.3
PERIS- ILFOV

De foarte multe ori, in special in situatiile in care ne supara atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gandim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei sapte ani de-acasa”. Replicam astfel considerand ca nu a primit o educatie potrivita ori nu si-a insusit diverse norme ori reguli de politete, in special.

Aceasta expresie defineste insa tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente si atitudini acumulate in primii sapte ani de viata. Aceasta perioada de timp este considerata „culmea achizitiilor”, este considerata una din perioadele de intensa dezvoltare psihica, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informatii, de memorare si de insusire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregatit sa primeasca informatii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informatii, de catre cine si in ce mod.

Se numesc „cei sapte ani de-acasa” deoarece copilul isi petrece cel mai mult timp cu familia, in special pana la varsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influenta asupra lui.

Bebelusul este atasat de mama si de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate si exprimate de catre copil in joaca lui si in comunicarea cu ceilalti. Ticurile verbale, reactia adultilor la diversi stimuli, modul de a raspunde la mediu le puteti observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La varsta prescolara, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoana foarte apropiata. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seman cu mama, am ochii ca ea si sunt frumoasa, asa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amandoi ca mancam tot ce ne da mami.” Astfel va exista o incercare de concordanta intre imaginea impusa de ceilalti si cea a cunoasterii de sine.

Nu este de-ajuns doar sa ne controlam limbajul si comportamentul in fata copilului, ci si exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamagire, tristete, etc), precum si a dorintelor si nevoilor. Bineinteles ca asta nu inseamna ca permanent vom fi stresati de cum vorbim, ne purtam ori reactionam la cei din jur, pentru ca ne va fi foarte greu si chiar ne vom simti obositi la un moment dat. Insa va trebui sa ne impunem anumite restrictii, conduite si chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel incat copilul sa poata trage invataminte atat din situatiile si intamplarile frumoase din viata voastra, cat si din cele negative. Este nevoie de insusirea responsabilitatii de a fi parinti, de a fi permanent constienti ca cel mic ne supravegheaza, ne analizeaza, interiorizeaza ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea in diverse situatii si va fi judecat, acceptat ori nu in societate.

Ce pot invata copiii in cei sapte ani?

- deprinderi de autoservire
  - ordine
  - igiena
  - curatenie si exprimarea propriilor nevoi
  - exteriorizarea trairilor, sentimentelor si emotiilor atat pozitive, cat si negative
  - bune maniere si comportament
  - limbaj corect transmis (fara greseli de pronuntie, topica ori dezacord dintre partile de vorbire)
  - modul de a relationa cu ceilalti si de a raspunde la diverse provocari ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucaria de catre alt copil, nu primeste cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
  - consecventa in realizarea unei sarcini
  - concentrarea atentiei
  - perseverenta in realizarea unei sarcini
  - alegerea motivelor si motivatiilor atunci cand vrea sa faca ceva.
- Unele din insusirile dobandite in aceasta perioada devin stabile pentru tot restul vietii:
- spiritul de competitie
  - altruismul

 – cooperarea

 – atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini, etc.

 Iar altele influenteaza dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit
 destul de des se va adapta foarte greu intr-un grup, va avea tendinte de a incalca normele ori nu va fi

 increzator in fortele proprii.

 Inainte de a judeca o persoana si de a-i pune o eticheta, ganditi-va ceva mai mult la ceea ce se ascunde
 in spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de catre ceilalti.

DEZVOLTAREA SOCIO-EMOȚIONALĂ A COPILULUI ÎN PRIMII ANI DE VIAȚĂ

PROF.INV.PRIMAR GHIȚĂ RALUCA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.169,SECTOR 6, BUCUREȘTI

Potrivit lui A. Berge, fiecare copil este, în mic, oglinda mediului său familial, astfel încât, "mediul familial acționează concomitent printr-un fel de osmoză și prin imaginile pe care le prezintă copilului pentru a-l ajuta să se încadreze în existență și să se dezvolte după modelul celor care-l înconjoară și cu care el este în mod firesc înclinat să se identifice. Într-un mediu dizarmonic, este evident mai dificil pentru individ să-și găsească unitatea interioară (A.Berge,citat de Maurice Debesse,op.citate,p.288) Menținându-și aceleași idei, A. Berge amintea că "familia constituie un soi de personalitate colectivă, a cărei armonie generală influențează armonia fiecăreia dintre părți".Climatul familial este definit ca „formațiune psihică foarte complexă, cuprinzând ansamblul de stări psihice, moduri de relaționare inter-personală , atitudini, nivel de satisfacție ce caracterizează grupul familial o perioada mai mare de timp” (N. Mitrofan, 1991, p. 72).

. Rareori părinții au perspective complet realiste cu privire la colaborarea cu copiii lor, deoarece acestea depind de cunoștințele despre copii, așteptările și pretențiile pe care ei înșiși le-au trăit.

Astfel, capacitatea de empatizare este o componentă importantă a executării rolurilor paternale.

Abilitatea empatică facilitează comunicarea în cadrul familiei.

Relația empatică a părinților cu copiii presupune trei elemente:

- abilitatea de a diferenția și de a da un nume gândurilor și sentimentelor copilului;
- abilitatea de a prelua rolul acestuia din punct de vedere mintal, de a se pune în locul copilului;
- abilitatea de a răspunde în funcție de sentimentele copilului.

Pentru a avea valențe formative pozitive, relația părinți-copil trebuie să fie cât mai bine adecvată la individualitatea copilului și la specificul situațiilor. Orice unidimensionare și orice exces, nu pot avea decât un efect negativ asupra desfășurării procesului de formare a personalității copilului.

"O relație centrată pe hiperprotecție și dragoste sufocantă conduce în timp la construirea unei personalități slabe, lipsită de inițiativă, pasivă, abulică, debusolată și fără mijloace psihice proprii de întâmpinare și abordare a eventualelor obstacole ale vieții. O atitudine hiperevaluativă și hiperlaudativă favorizează apariția îngâmării, a complexelor de superioritate, a egoismului, individualismului și disprețului pentru cei din jur. La rândul său, o relație creată univoc pe hiperseveritate și hipercoercție va determina construirea unei structuri fie timorată și depresivă, fie irascibilă, răutăcioasă, răzbunătoare, rigidă. O atitudine depreciativă, minimalizatoare și nihilistă va favoriza instalarea neîncrederii în sine și formarea complexelor de inferioritate, cu consecințe nefaste asupra adaptării și integrării mai întâi în activitatea școlară, iar mai târziu, în viață socială"(Mihai Golu-Dinamică personalității,p141) .

Comportamentele adulților, părinți și educatori, reprezintă principalul context de învățare a abilităților sociale și emoționale. Reacțiile noastre, cognitive (ce gândim),emoționale (ce simțim) și comportamentale (cum reacționăm) modelează atitudinile și comportamentele copiilor. Cum se comportă părinții și educatorii, explică comportamentul social al copilului pe care acesta îl urmează.

Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, întreaga societate, iar colaborarea este absolut necesară. Școala trebuie să colaboreze cu familia în multiple domenii cum ar fi cel instructiv-educativ, comportamental dar si in cel al dezvoltării fizice, intelectuale, moral-estetice.Nu în ultimul rând, în special în zilele de azi când părinții au din ce în ce mai puțin timp la dispoziția copilului, trebuie avute în vedere alte domenii privind activitățile libere ale copiilor, formarea de priceperi igienico-sanitare.

Scopul celor trei factori școală-familie-societate este același, și anume formarea copiilor spre a deveni viitori adulți competenți , perfect adaptați societății în care vor trăi.Pentru realizarea acestui scop este necesară unitatea de acțiune, concordanța dintre mijloacele specifice folosite de aceste două instituții sociale. Școala este interesată să colaboreze cu familia, să-și facă din ea un aliat, pentru ca acțiunea sa educativă să fie mai profundă și de durată.

Bibliografie:

• Ciupercă, Cristian. (2000). Cuplul modern-Între Emancipare și Disoluție. București: Editura Tipoalex.

• Ghebreă, Georgeta. (2000). Regim social-politic și viață privată: familia și politica familială în România. București: Editura Universității din București.

• Iluț, Petru. (2005). Sociopsihologia și Antropologia Familiei. București: Editura Polirom.

• Mitrofan, Iolanda și Ciupercă, Cristian. (1998). Incursiune în Psihosociologia și Psihosexologia Familiei. București: Editura Press Mihaela.

• Mitrofan, Iolanda, și Mitrofan, Nicolae. (1991). Familia de la A.... la Z. Mic dicționar al vieții de familie. București: Editura Științifică.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR GHIUR MIRELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CICÂRLĂU,
COM. CICÂRLĂU, JUD. MARAMUREȘ

Platon definea educația ca fiind „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele”. Bunele maniere și regulile morale sunt elemente esențiale ale formării și adaptării unui copil în societate. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului depinde foarte mult de relația afectivă cu părinții. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Prin educația primită “acasă” copilul își dezvoltă un anumit grad de autonomie, un nivel rezonabil de politețe, un limbaj dezvoltat care îi permite să comunice, o dezvoltare emoțională care îi dă posibilitatea de a-și controla fricile, emoțiile și capacitatea de relaționare socială. Unele însușiri devin stabile pentru tot restul vieții (spiritul de competiție, altruismul sau cooperarea), altele influențează dezvoltarea de mai târziu (un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii).

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează roluri, valori și norme ale familiei, căldură și afecțiune, limite clare și bine precizate ca răspuns imediat la nevoile sale. În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în interacțiunile sociale. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților.

Așadar, în mod tradițional, un copil „bine crescut” **salută** (salutul este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”), **are un comportament civilizată în public** (un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește), **are un comportament normal în relația cu prietenii** (manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților, un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui), **înțelege normele sociale** (la început prin imitație și mai apoi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate; o bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul să răspundem, trebuie să ne așteptăm rândul să ieșim la tablă, trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi), **este manierat la masă** (bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa), **își recunoaște greșelile** („îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică, iar pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui, doar astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate), **are tact și toleranță** (un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi; va face diferența, în timp, între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni și îl va evita pe cel din urmă).

În cei șapte ani petrecuți acasă, copilul traversează cea mai minunată perioadă a evoluției sale: **copilăria**. Așadar să ne bucurăm după cum spunea Creangă de inocența ”vârstei celei fericite”, să apreciem fiecare pas, aparent mic, dar atât de valoros.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE - CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PREȘCOLAR: GIOGA ELENA-LUMINIȚA
LICEUL „PREDA BUZESCU” BERBEȘTI

Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfacute nevoile fiziologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere. Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la șapte ani, fiind determinant pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind, în primul rând, cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului, principalul obiectiv al familiei trebuie să fie, păstrarea sănătății, creșterea normală și calirea organismului. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltării fizice armonioase, înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masă. Dar copilul nu are nevoie numai de adăpost, hrană și haine, familia și căminul reprezintă pentru copil și „școala primilor ani” în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om întreg, ca persoană cu statut social. Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită.

Regula celor șapte ani de acasă se învață fără constrângere, prin comunicare, îndrumare și foarte multă răbdare. Progresele copilului sunt lente, însă trebuie să știm că acestea se înrădăcinează pe măsură ce crește și se sedimentează bine în caracterul copilului pe termen lung.

Familia există din cele mai vechi timpuri, iar copilul a devenit treptat centrul familiei sale. Rolul educativ al părinților este legat de apariția sentimentului familiei și a sentimentului copilăriei. Cele două sentimente s-au constituit treptat, unul pe baza celuilalt, implicând asumarea unei funcții afective atât în raporturile dintre soți, cât și în raportul dintre părinți și copii.

Educația copiilor în familie are o influență deosebită asupra lor, deoarece dobândesc mult mai repede și mult mai ușor cunoștințe despre obiceiuri comportamentale, stil de viață, societate, de la persoanele apropiate, cu autoritate în viața lor, decât de la dascăli sau necunoscuți.

Copiii trebuie educați în așa fel încât să realizeze că libertatea individuală nu se poate realiza decât în cadrul libertății colective, generale, că munca și respectul față de ceilalți constituie o obligație fundamentală a fiecărui cetățean. Pentru a-și educa bine copilul, părinții nu trebuie să considere niciodată că acesta ar avea unele particularități psihice nemodificabile, iar dacă observă unele devieri de la normale ale copilului, nu trebuie să aștepte pasivi ca timpul și natura să le rezolve. Părinții trebuie să intervină activ, organizând, dirijând și orientând viața psihică a copilului în cazul oricărei abateri de la normal.

BIBLIOGRAFIE:

Baran, Pescaru, Adina, Familia azi. O perspectivă sociopedagogică, Ed. Aramis, București, 2004;
Golu, M., Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București, 2000;
Osterrieth P., Copilul și familia, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1973.

”CEI 7 ANI DE ACASĂ”

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR GIORGIANA CÂMPEAN,
GRĂDINIȚA CU P.P. ”ACADEMIA PITICILOR”, CLUJ- NAPOCA
PROF. ÎNV. PREȘCOLAR MARIANA PORUMB,
GRĂDINIȚA CU P.P. ”ACADEMIA PITICILOR”, CLUJ- NAPOCA**

Pentru copil, familia reprezintă primul său univers afectiv și social. Trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura relațiilor trăite în mod direct, nemijlocit, de copil, în mediul familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității în formare a acestuia.

Cu toții ne dorim să contribuim la creșterea unor copii sănătoși, echilibrați mental și emoțional, astfel că alegerile făcute acum și alegerile întreprinse de părinți, de educatori și de societate în copilăria timpurie au o puternică și mai de durată influență asupra progresului individual al copilului.

Din punct de vedere al dezvoltării, în perioada 0-6/7 ani, următoarele aspecte sunt foarte importante: în perioada timpurie ființa umană prezintă cel mai mare grad de dependență, de relațiile cu ceilalți (părinți, frați, alți adulți) nu doar pentru a supraviețui, ci și pentru securitate emoțională, integrare socială, formarea competențelor cognitive și achiziții culturale.

”Cei 7 ani de acasă” reprezintă perioada din viața lor, când copiii au nevoie de noi adulți, să învețe cum să relaționeze cu ceilalți, cu respect față de nevoile lor și ale celorlalți, cum să rezolve diverse situații sociale cu care se confruntă zi de zi, cum să trăiască sănătos emoțiile de tristețe, furie, fără să îi rănească pe ceilalți sau pe sine.

Copii observă și imită comportamentele noastre ale părinților și educatorilor, acțiunile noastre le ghidează copiilor dezvoltarea socială și emoțională și le asigură cadrul formării încrederii în sine. Noi modelăm comportamentul copilului prin ceea ce facem.

Prin timpul de calitate petrecut alături de copii, prin desfășurarea unor activități cu caracter puternic formativ, li se dezvoltă acestora conștiința morală, conduite și comportamente dezirabile, precum și calități cum ar fi: toleranța, cinstea, onestitatea, respectul față de ceilalți, demnitatea, pentru ca pe baza lor să se poată integra și să poată stabili relații sănătoase cu cei din jurul lor.

Rolul părintelui este să îl încurajeze pe copil, să persevereze în acest proces de învățare a unor comportamente specifice vârstei și a asumării responsabilității.

Învățarea oricărui comportament și repetarea sa sunt dependente de comportamentele, atitudinile și valorile promovate în mediul în care trăiește copilul. Nu ne naștem cu abilitatea de a formula o cerere, ci o învățăm, iar învățarea abilităților sociale nu se realizează spontan, de la o singură exersare, ci are nevoie de multe exerciții, până când copilul reușește să o facă în mod spontan. De regulă preșcolarii au nevoie de o lună de zile de exercițiu ca să învețe o abilitate socială simplă.

Repererele de bază în educația copiilor sunt dragostea și grija părintească. Dincolo de faptul că sunt un model, părinții trebuie să îi iubească pe copii și să le arate acest lucru, să îi facă să se simtă acceptați, chiar dacă greșesc, să comunice cu ei, să le afle preocupările.

Acțiunea educativă a adultului, respectiv a părintelui și a educatorului asupra copilului, făcută cu responsabilitate, seriozitate și afecțiune reprezintă cea mai bună cale de urmat în formarea personalității copilului, în procesul de însușire a unui comportament pozitiv. În vederea educării copilului, sunt necesare și importante, anumite cunoștințe și calități pe care factorii educaționali (părinții și educatorii) trebuie să le dovedească: pricepere, simțul răspunderii, sănătate fizică și psihică.

Copilul se ”hrănește” la fel ca noi, adulții, din trăiri frumoase care ne ridică deasupra cotidianului, trăiri care ne oferă prilejul să cunoaștem viața altor persoane și lumea. Așa cum ”bazinul se umple cu apă, focul se aprinde cu foc, și sufletul omului se modelează datorită sufletului altui om”(Rabindranath Tagore).

Cercetările arată că acei copii care au parte de un atașament securizant cu părinții se descurcă mai bine la școală, se bucură de o mai bună stare de sănătate și au relații mai împlinite, mai de durată pe parcursul vieții. Prin atașament securizant, copiii noștri se pot simți în siguranță, ocrotiți, capătă încrederea de care au nevoie ca să iasă în lumea cea mare și să afle cine sunt și cine pot deveni, iar ca adulți vor fi

persoane protectoare, atente la ceilalți, reflexive, inteligente emoțional și social, reziliente și care se vor dezvolta foarte bine.

Atenția față de nevoile emoționale ale copilului trebuie să fie la fel de mare ca și cea pentru nevoile sale biologice.

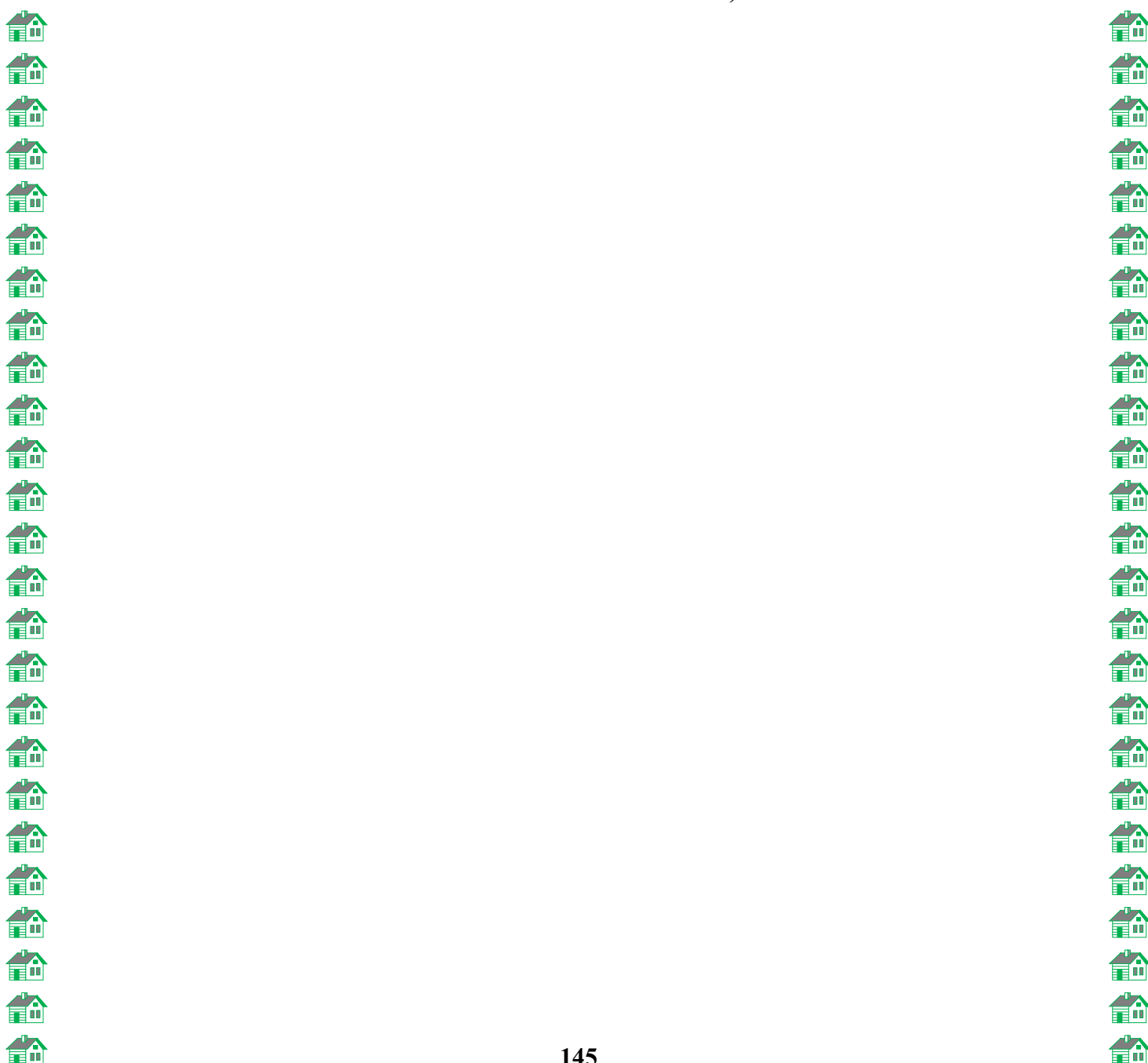
Toate achizițiile în plan socio-afectiv, specifice acestei vârste constituie pași spre maturizarea afectivă și spre conturarea inteligenței sociale și emoționale. De aceea este important ca părinții și cadrele didactice să înțeleagă și să întâmpine nevoile emoționale și sociale pe care copilul le resimte în această perioadă de creștere: nevoia de securitate, afectivitate, nevoia de a se simți util și de a avea conștiința propriei valori, nevoia de a înțelege sensul propriei existențe și al mediului în care trăiește. Împlinirea acestor nevoi îi asigură climatul de siguranță în care acesta își va găsi forța de explorare și curajul independenței.

Bibliografie:

1. D.Petrovai , V.Preda , S.Petrica , R.Branișteanu ”Pentru un copil sănătos emoțional și social” Ed. V&I Integral , București 2012

2. A.Botiș , A.Tărău ”Disciplinarea pozitivă” Ed. ASCR

3. K.HOFFMAN , G.COOPER , B.POWEL ” CUM SĂ CREȘTI UN COPIL SIGUR DE SINE” ED. TREI , 2018

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. GIRLAN ALEXANDRA

In momentul in care aducem in discutie subiectul mult controversat cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinții sai, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Atunci cand afirmam că un copil are cei 7 ani de acasă, de fapt ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Auzim de foarte multe ori, pe strada, la scoala, in societate spunand unui copil ca nu are cei 7 ani de acasa. Ceea ce spunem de fapt este ca nu are o educatie buna, ca nu stie sa se comporte in societate si nici sa reactioneze diferit in situatii multiple.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoielei de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Familia reprezinta punctul de plecare a viitorului om, este de asemenea punctul de legatura intre copilul-viitorul adult- si viata lui, ceea ce va face la scoala, la locul de munca si in familia lui. Avand cei 7 ani de acasa, copilul va sti cum sa ofere si el mai departe acesti ani, cum sa valorifice ceea ce a vazut la el in familie.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

GIURCA OTILIA

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită

tinerii de astăzi sunt exemple de răătăcire. De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelusul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joacă și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta prescolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seamăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi ca mâncăm tot ce ne da mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat.

Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

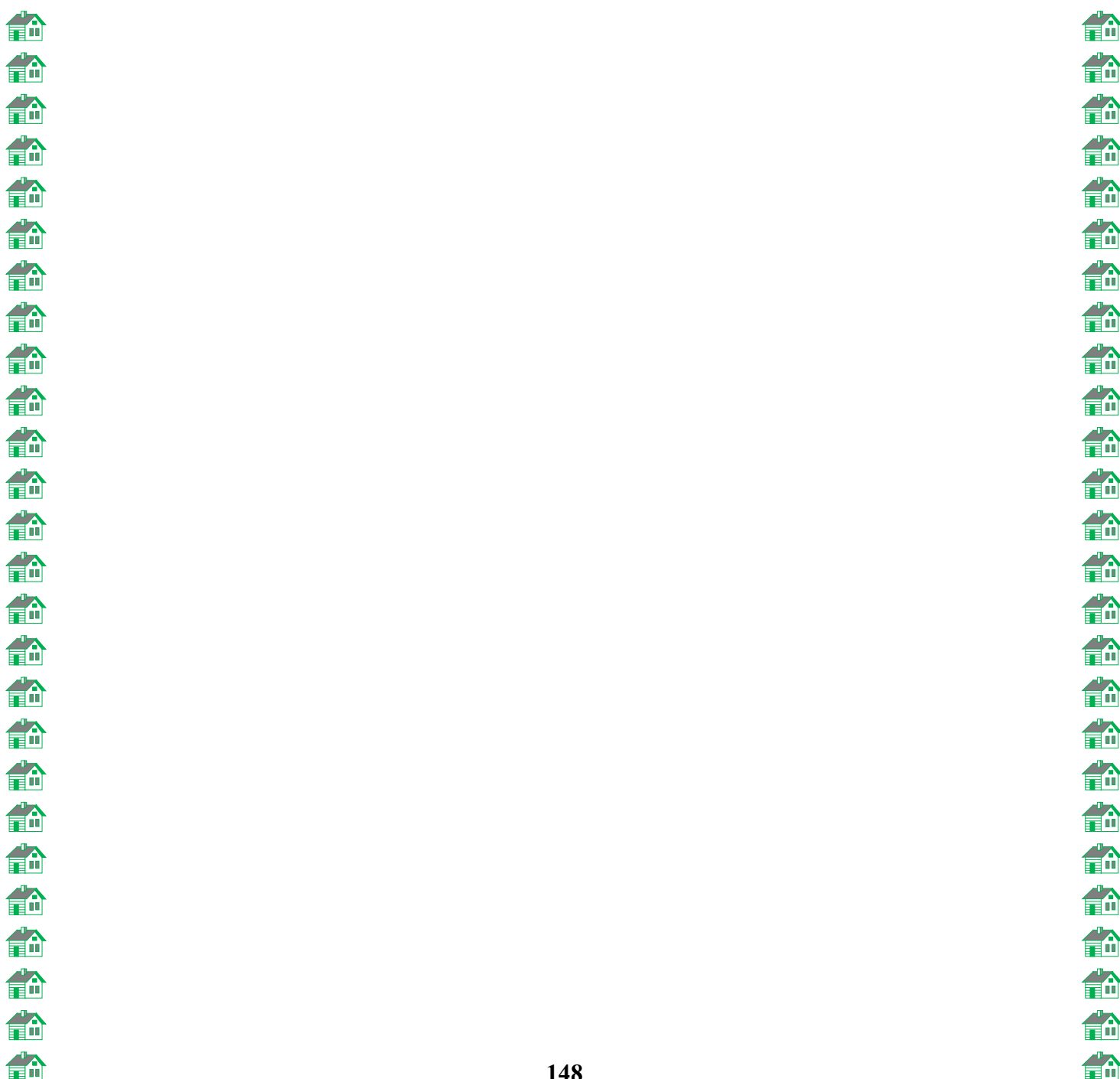
Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, va fi apreciat și respectat de aceștia. Familia joacă inițial rolul de formator al copilului. Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în forțele proprii, să se simtă protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia, realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face.

În același timp, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Sunt însă și părinți care muncesc de dimineață până seara pentru copiii lor, dar sunt total străini față de nevoile reale ale micuților. Din dorința de a le asigura copiilor tot ce lor le-a lipsit, părinții îi condamnă la o viață înconjurată de lucruri scumpe și strălucitoare, dar fără

adevărate valori. Alți factori care influențează formarea copilului sunt prietenii, vecinii, oamenii cu care interacționează în parcuri, la magazin, la bibliotecă sau în mijloacele de transport. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare.

Astfel, copilul își formează prin experiența zilnică atitudini, valori, abilități și cunoștințe care, pe parcursul vieții sale, pot suferi modificări. Aceasta este o educație incidentală, diferă de la un copil la altul și depinde de mediul social din care acesta provine, de grupurile de prieteni pe care le are. Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățăminte pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

PRINCIPII DE VIAȚĂ ESENȚIALE

PROFESOR DOCUMENTARIST GIURCANU FELICIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 TILEAGD

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială. Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ COPILUL OGLINDA PĂRINTELUI

PROF. GIUREA-STĂNESCU MARIANA-CRISTINA
CENTRUL ȘCOLAR PENTRU EDUCAȚIE INCLUZIVĂ BALȘ, OLT

”Cei șapte ani de acasă” reprezintă una dintre cele mai utilizate expresii din limba română și face referire la educația pe care fiecare individ o primește de la familie în primii săi ani de viață. Acest bagaj de cunoștințe este foarte important pentru orice copil și reprezintă o condiție esențială pentru adaptarea lui în societate. Un copil care cunoaște bunele maniere și care le aplică în viața de zi cu zi se va descurca, în mod cert, mult mai bine în relațiile cu cei din jurul său decât un altul mai puțin manierat. Atunci când afirmăm despre un copil că ”are cei șapte ani de acasă” ne gândim la faptul că acel copil știe să salute, știe să mulțumească și să spună ”Te rog!” ori de câte ori aceste lucruri sunt necesare.

Formarea unui comportament corespunzător la un copil de vârstă fragedă depinde în cea mai mare măsură de relația dintre părinți și copil, dar și de acele valori morale ale familiei care sunt transmise încetul cu încetul către cel mic. Nici bunicii nu pot fi omiși, întrucât există numeroase situații în care aceștia petrec cel puțin la fel de mult timp ca părinții alături de copil. Educarea copilului trebuie realizată cu afecțiune, fără a-i cere acestuia lucruri care îi pot depăși puterea de înțelegere avută la o anumită vârstă.

Este foarte important de știut că bunele maniere se întipăresc cel mai bine prin puterea exemplului. Primele reguli de bună purtare se pot învăța prin joacă, atunci când cel mic are doi – trei anișori, vârstă la care începe să înțeleagă și să facă anumite conexiuni între ceea ce se petrece în jurul său.

Există anumite aspecte care trebuie avute în vedere în relațiile dintre părinți/bunici și copiii aflați la vârste fragede. În primul rând, secretul unei relații foarte bune între părinți și copii se bazează pe o comunicare permanentă; cel mic va fi încurajat să își exprime propriile păreri, pentru că doar astfel viitorului adult îi vor fi asigurate bazele artei conversației. Totodată, psihologii recomandă impunerea anumitor limite în comportamentul copilului. Cel mic trebuie să înțeleagă faptul că anumite lucruri sunt permise, în timp ce altele nu sunt posibile.

Pentru ca un copil să se dezvolte armonios, părinții îl vor lăsa să se bucure de copilărie. Există în zilele noastre o tendință de a-i implica pe cei mici în fel de fel de activități, aglomerându-le programul și așa destul de solicitant pentru vârsta lor. Activitățile în care sunt angrenați copiii sunt utile pentru că aceștia interacționează atât cu adulți, cât și cu alți copii de vârsta lor, însă -pe de altă parte- pot facilita o stare de oboseală care va face ca respectivul copil să nu mai fie atât de receptiv la spusele celor din jur. Concluzionând, se recomandă limitarea acestor activități suplimentare în așa fel încât unui copil să îi rămână suficient timp la dispoziție pentru joacă.

Chiar dacă programul adulților este în general solicitant, părinții sau bunicii trebuie să încerce să petreacă mare parte din timpul liber alături de copii. Cei șapte ani de acasă vor evidenția astfel timpul de calitate petrecut cu cei mici. Atunci când un copil comite o greșală, el nu trebuie tratat cu agresivitate, ci se recomandă să i se explice unde a greșit și totodată trebuie lăudat atunci când, într-o situație similară, el va avea un comportament corect, demonstrând că a învățat din cele întâmplate anterior.

Părinții vor avea grijă să îl învețe pe copil să spună mereu adevărul; din acest punct de vedere, adulții nu trebuie să uite niciodată că reprezintă exemplele cele mai bune pentru copiii lor.

Atunci când cele prezentate mai sus se întâmplă, copiii vor asimila mai ușor obiceiurile care să stea la baza unui individ ”bine-crescut”. Ei vor stăpâni salutul și nu se vor rușina atunci când se vor afla în situația de a saluta o persoană mai puțin cunoscută. În timpul jocurilor specifice vârstei lor, cei mici își vor respecta partenerii de joacă și nu vor fi tentați să trișeze pentru a-și crea un avantaj. În diferitele situații de comunicare orală, copiii vor putea să susțină conversația și vor ști că este firesc să asculte cu atenție spusele interlocutorului și că nu este indicat să îl întrerupi pe celălalt. Pentru că mâncarea este una dintre nevoile primare ale omului, un copil (la fel ca orice adult) se va afla în ipostaza de a servi masa de câteva ori pe zi; copilul va utiliza corect tacâmurile, nu va vorbi cu gura plină și va arăta respect față de orice alți comensali.

În concluzie, educația oferită unui copil în primii săi ani de viață se va reflecta în comportamentul lui pe parcursul întregii vieți. Viitorul adult va deveni oglinda familiei din sânul căreia provine, iar o bună parte din succesul evoluției sale pe neprevăzutul drum al vieții depinde de bunele maniere dobândite în timpul ”celor șapte ani de acasă”.

Bibliografie:

1. Nancy Van Pelt – Secretele părintelui deplin, Ed. Viața și Sănătate, București, 2002;

2. Turcu Filimon și Turcu Aurelia – Dicționar explicativ de psihologie școlară, București, Editura

Eficient, 2000 .

IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE ACASA REFERAT

PROF. PT. INV PRESCOLAR, ILEANA GLODEANU
GPN GURA-VULCANEI, DAMBOVITA

Educatia copilului are la baza o serie de reguli care formeaza ansamblul educational. Fie ca este vorba despre viata de acasa, fie ca vorbim despre educatia de la gradinita sau scoala, copilul trebuie invatat sa inteleaga si sa respecte regulile de comportament. Normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Fiecare parinte are o serie de reguli si incearca sa le aplice cand e vorba despre educatia copilului.

Școala și alte medii educaționale consolideaza normele deja deprinse din familie.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită. De noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”. Exemplul personal, felul în care i se vorbește copilului și felul în care este ascultat, îl va învăța cum să facă și el, la rândul lui, asta, de o manieră pe cât posibil politicoasă. Eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Cert este ca educatia trebuie sa existe, doar ca fiecare copil are ritmul sau de evolutie, asa ca la 7 ani unii copii sunt de pus in rama iar altii...mai putin. Cred inasa ca nu trebuie sa mai facem comparatii.

Cei 7 ani de acasa inglobeaza urmatoarele comportamente:

1. *Sa-si poata evalua obiectiv pozitia in raport cu o situatie.* (Trebuie sa stie ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea sa faca, etc.)

2. *Sa stie sa isi sustina parerile si sa-si apere interesele fara a deranja pe cei din jur.* (Sa foloseasca un limbaj politicos, sa nu se miorlaie, sa nu fie obraznica, dar sa exprime ceea ce simte, nu sa evite sa-si spună parerea)

3. *Sa fie atent si implicat in ceea ce se intampla in jur, ca sa poata evita situatiile cu potential periculos si, ca revers al medaliei, sa poata oferi un ajutor la timp cuiva.* (Incepand de la salutul persoanelor cunoscute, continuand cu atentia acordata traficului, pietonilor, adica sa nu mearga pe strada cu castile în urechi, trimtand SMS-uri, izbindu-se de alti pietoni si ignorand culoarea rosie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, nu stiu, sa adune fructele cuiva care si-a rupt sacosa, sa urce in pom dupa o pisica sperziata, chestii de-astea...)

4. *Sa stie sa piarda (si automat, sa-si focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) dar si sa castige cu eleganta (fara a-l umili pe cel care a pierdut)*

Lucrurile astea se invata mai mult prin copierea parintilor si a altor educatori, mai degraba decat din predici si povesti. Asa ca e de maxima importanta ca parintii sa fie un exemplu pentru cei mici.

Si e important, de asemenea ca independenta copiilor sa fie stimulata, pentru ca daca in mica copilarie e mereu altcineva care sa-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele doua extreme, ori va incerca totul, ca sa-si afirme independenta, ori va evita totul, dintr-un exces de prudenta. Pe cand, daca e obisnuit de mic sa infrunte niste situatii si sa faca niste alegeri (evident, pe masura lui, si controlate de adult) ii va fi mult mai usor sa ia hotararari in ceea ce-l priveste.

Raspunsul la aceasta intrebare difera in functie de o serie de factori, majoritatea depinzand de conceptiile parintilor despre educatie, formare si parenting. Indiferent de convingeri, experiente sau atitudini, scopurile tuturor parintilor converg inspre acelasi rezultat: cu totii ne dorim copii bine pregatiti, care sa-si gaseasca un loc cat mai bun intr-o lume din ce in ce mai competitiva in care orice cunostinta in plus poate face diferenta.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. www.didactic.ro

CEI 7 ANI DE ACASĂ

LICEUL TEHNOLOGIC TRANSILVANIA DEVA PROF. ÎNV. PRIMAR, GODEANU LILIANA MIHAELA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA FUNDAMENTĂRII CELOR ȘAPTE ANI ÎN FAMILIE

**GODZA JUDIT, PROF. ÎNV. PRIMAR
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1. VÎRȘOLȚ**

Familia este școala în care ești deopotrivă profesor și elev -s-a spus adeseori și se spune și astăzi că nimeni pe lume nu poate înlocui părinții în opera de educare a copiilor lor.

Oricât de pregătite ar fi persoanele acelea care sunt puse să facă educație în familii, în grădinițe, în școli și în alte instituții de creștere și educare, ele rămân totdeauna niște persoane care încearcă să suplinească lipsa părinților. Părinții au fost și vor fi întodeauna cei mai ideali educatori. Influența pe care părinții o exercită asupra copiilor, în primii ani ai vieții, determină întreaga lui conduită și orientare pentru întreaga lor viață.

Toate cercetările pedagogice arată că educația copilului se face în primul rând în cei șapte ani de acasă.. Atmosfera familiei este climatul în care cresc și se formează oamenii viitorului. Exemplul lor de viață, armonia și frumusețea vieții lor au un impact pozitiv asupra copiilor. Influența mamei, care prin natura lucrurilor petrece mai mult în preajma copilului mic, este mai hotărâtoare. De aceea s-a spus că cea mai mare fericire pentru un copil este să aibă o mamă bună, o mamă conștientă de rolul ei de educatoare.

Mediul familial oferă primele ocazii de stabilire a unor relații sociale, de comunicare afectivă și verbală cu cei din jur. Activitatea din familie prezintă primul model care stimulează inițiativa copilului în acțiuni umane. Chiar și când copilul rupe învelișul familial, desfășurând activități și în alte medii sociale, părinții, frații și alte rude apropiate continuă să exercite o influență deosebită, având o contribuție evidentă în mersul devenirii copilului.

Climatul familial de care beneficiază copilul își pune amprenta pe personalitatea sa. Unui climat familial sănătos îi este proprie o coeziune spirituală trainică, cu adânci implicații pozitive. Intervenția educativă a părintelui vizează respectarea particularităților nu numai de vârstă, ci și individuale, ce se cunoscute. Și nu numai cunoscute, ci ținut seama de ele, în procesul formării și dezvoltării personalității copilului și mai târziu a tânărului.

Educația în familie, cei șapte ani de acasă, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște sau nu. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează.

Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea.

Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral.

Familia este partenerul tradițional al școlii deoarece influențează atitudinea copilului față de învățatură, motiv pentru care școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

Famiile asigură sentimentul siguranței și îi ajută să depășească obstacolele, inerente vieții, este punctul lor de sprijin, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc.

Acest nucleu este determinat, în primul rând prin condițiile economice, materiale, de hrană, îmbrăcăminte, locuință, de organizarea unui ritm al vieții, de nivel cultural și comportamental, de integrarea socială prin care își pune desigur amprenta pe existența și dezvoltarea copilului, a elevului, în mod hotărâtor.

În primii șase ani, creierul are cea mai rapidă rată de dezvoltare din toată viața. Experiențele timpurii variate – ceea ce copilul vede, aude, simte, atinge, gustă, miroase și pune în mișcare – ajută la crearea rețelelor neuronale care stau la baza dezvoltării sale cognitive ulterioare. Însă, copilul nu este doar un receptor pasiv al informației provenite prin simțuri.

Pentru fundamentarea învățării, el are nevoie să acționeze activ asupra lumii înconjurătoare, înțelegând astfel nemijlocit principiile care o guvernează. Tocmai de aceea, o bună și mai ales corectă cunoaștere de către părinți a nevoilor de dezvoltare ale copiilor pe etape de vârstă este esențială pentru asigurarea unei dezvoltări echilibrate a celui mic. Ceea ce este important pentru părinți să înțeleagă este că nevoia copilului de a explora și de a interacționa direct cu mediul natural înconjurător reprezintă o necesitate fundamentală a acestuia, care nu trebuie îngrădită de restricții. În plus, crearea unui atașament securizant

Între copil și părinții săi conferă copilului siguranța emoțională necesară pentru a-și disponibiliza toate resursele interioare către creștere și dezvoltare.

Este esențial să laudăm și să încurajăm performanțele reale ale copilului. Dar, mulți părinți alimentează la maxim nevoia de aprecieri a copilului nerealizând că de fapt afectează structura ego-ului copilului. În loc să progreseze, acești copii devin dependenți de aprecieri și atenție.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. (Utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei șapte ani de acasă").

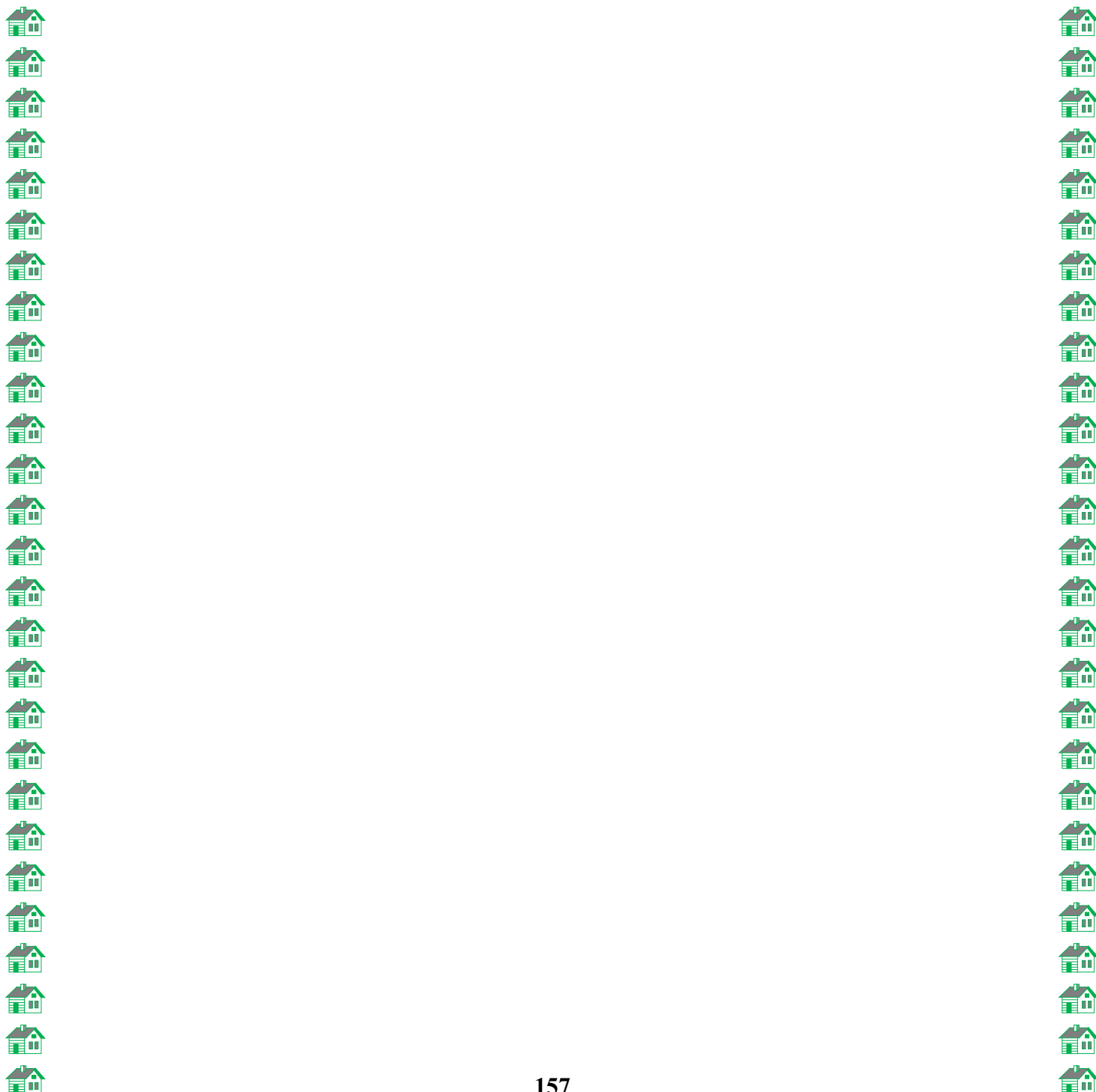
Bibliografie:

1. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

2. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002

3. VRĂȘMAȘ ECATERINA ADINA, CONSILIEREA ȘI EDUCAȚIA PĂRINȚILOR,

EDITURA ARAMIS, BUCUREȘTI, 2002

IMPORTANȚA JOCURILOR DIN PRIMII ȘAPTE ANI DE VIAȚĂ ASUPRA FORMĂRII ȘI DEZVOLTĂRII PERSONALITĂȚII COPILULUI

PROF. GOGU MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE STOLERU”- BAIA, JUD. SUCEAVA

Cercetările psihologice au pus în evidență numeroase elemente psihice care se formează cu ajutorul formei de activitate care este **jocul**. Copilul este o personalitate în formare care se gândește, acționează și aspiră spre perfecțiune. Lumea jocului este o lume paradisiacă, plină de vise, de dorințe ce se împlinesc, de reverie și de imaginație, unde autocontrolul și restricțiile lipsesc. Omul a făcut dovada că își poate crea o astfel de lume, începând de la vârsta de 3 ani, fără să-l învețe nimeni. În crearea acestei lumi imaginare omul transpune situația reală în imaginar. El preia selectiv realitatea după nevoi și propriile posibilități. Fiecare copil își modelează realitatea în funcție de propriul Eu, putând lua anumite elemente din realitate și investindu-le cu aspecte cunoscute de el.

Jocul apelează la posibilitatea omului de a opera cu simboluri, semne ce sunt atribuite lucrurilor, acțiunilor și faptelor ce înseamnă altceva decât ce sunt în realitate. Operează și cu reprezentări în care investește și afectivitate și rațiune, nefiind un proces simplu de percepție. De cele mai multe ori, are loc prin joc proiecția individului în rol, imitând ce se întâmplă în realitate sau ceea ce ar fi dorit el să se întâmple.

Jocul are un rol terapeutic pentru copiii care nu au dezvoltat curajul de a intra într-o întrecere și spiritul de inițiativă. Prin acțiunea ludică, aceștia se eliberează de timiditate și intră în rol. Nu se mai tem de cenzură, deoarece personajul interpretat poate spune orice, iar eventualele reproșuri nu li se adresează lor personal.

Prin **joc** se întăresc voința și atenția. Copiii pot deveni perseverenți și se pot concentra mai ușor și fără prea mult efort, stimulându-i-se creativitatea poate respecta cu ușurință regulile impuse de joc, „în procesul de învățare este antrenat întreg psihicul, toate funcțiile.” (Cosmovici, Andrei, 1995, p. 97)

Toate aceste elemente psihologice pun în evidență esența jocului, manifestat în conduita copilului, dar și a omului în general.

Jocurile vârștelor

Studiindu-se evoluția jocurilor de-a lungul vârștelor, cercetătorii au stabilit astfel o clasificare a acestora. Astfel, primele jocuri, jocurile sugarului sunt jocuri fără nici o regulă. Regula apare odată cu primele imitații, sub o formă latentă și inferioară, în cursul celui de-al doilea an de viață al copilului, dar are nevoie de un anumit timp pentru a se elibera complet de această formă inferioară. În tot acest timp, jocurile fără regulă rămân pe primul plan. Acestea sunt pur funcționale la început. Astfel aceste jocuri antrenează la început mâna, apoi, pe la trei luni și jumătate capătă importanță antebrațul, iar pe la șase luni și jumătate, este antrenat întregul braț.

Mai târziu, intervin jocurile ludonistice în care copilul caută să-și procure o plăcere, de pildă, provocând un zgomot sau obținând o senzație tactilă.

Apoi urmează jocurile cu noul- jocurile de explorare și de mânuire, jocuri de dezordine, jocuri de dezlănțuire, adesea comune întregului grup (să te împingi cât poți de tare, să strigi cât te țin puterile, să cazi dinadins și să antrenezi după tine întregul grup, să râzi în hohote).

Odată cu apariția regulii, afirmarea eului ia cu totul alt caracter. Printre primele jocuri cu regulă se pot deosebi jocurile de imitație și jocurile de construcție.

Începând cu vârșta de șapte ani apar jocuri cu caracter nou, jocuri sociale. Acum jocurile cu regulă pot fi practicate de un grup. În această etapă cele mai agreate jocuri, în special de băieți, sunt cele de performanță, care se transformă treptat în jocuri de competiție.

Spre sfârșitul copilăriei se dezvoltă în grupuri organizate, jocurile tradiționale care iau naștere din cele precedente.

Jocul nu se închistează în sine. El tinde spre activități superioare, pe care le pregătește modelând și dezvoltând tendințele fundamentale.

Importanța jocurilor pentru copii este pregnantă. Pentru ei jocul este nu numai un exercițiu al tuturor facultăților, dar a fost și rămâne o bogată sursă de activități superioare.

„Jocul uman exprimă înainte de toate dorința de depășire, este o autoafirmare.” (Chateau, Jean, 1976, p. 165)

FAMILIA ȘI ROLUL CELOR "ȘAPTE ANI DE ACASĂ" ÎN FORMAREA COPIILOR ȘI ADOLESCENȚILOR

PROF. GOGU MIHAIL- CORNEL

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "NICOLAE. STOLERU"- BAIA, JUD SUCEAVA

"Eu sunt copilul.
Tu ții în mâinile tale destinul meu.
Tu determini în cea mai mare măsură,
dacă voi reuși sau eșua în viață.
Dă- mi, te rog, acele lucruri
care să mă îndrepte spre fericire!
Educă- mă, te rog,
ca să pot fi o binecuvântare pentru lume..."
(din Child's Appeal, Mamie Gene Cole)

Din perspectivă sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este, un grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, căsătorie sau adopțiune".

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din mai multe puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic.

Din primul punct de vedere, familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor, asigurând hrana și îmbrăcămintea copiilor, ferindu- i de pericole, lăsându- le timp pentru joacă, creându- le condiții cât mai bune de odihnă și îngrijindu- se de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării fizice a copiilor. Familia le formează copiilor primele deprinderi de igienă personală și socială și îi obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul soarele) pentru bunăstarea organismului. În perioada pubertății, schimbările fiziologice produse în organism pun probleme noi pentru dezvoltarea fizică a preadolescentului, însă, prin îndrumări perseverente și afectuoase, prin modificarea regimului de odihnă, prin crearea unor deprinderi igienice noi, toate acestea se rezolvă pozitiv.

Din punct de vedere intelectual, familia este primul loc unde începe educația. Aici, copiii încep să- și formeze vocabularul și modul de a se comporta cu cei din apropiere, mai întâi, învățând primele expresii și moduri de manifestare care le vor servi în educația ulterioară sau, dimpotrivă, acelea de care vor scăpa cu greu sau deloc. Copiii, fiind foarte receptivi la tot ceea ce văd și aud, familia trebuie să fie foarte atentă la cum se manifestă în prezența lor.

Calitatea educației- a "celor șapte ani de acasă" depinde îndeosebi de nivelul educației părinților, dar și a celorlalți membri ai familiei, care vin în contact cu copiii, în special sub aspectul moral- comportamental. Atunci când copilul aude că se înjură și el, devenit adolescent, va înjura; atunci când de mic va vedea că se fură și el va fura, în viitorii ani; în schimb, dacă cei din jur se poartă respectuos, tot așa va face și el.

Convingerile și mai ales educația religioasă a familiei sunt foarte importante. Un creștin își va educa copilul în spiritul păzirii poruncilor dumnezeiești ("Sa nu furi!",

"Să nu ucizi!", "Să nu mărturisești strâmb!", "Să cinstești pe tatăl și pe mama ta!"etc.), un fapt în consens cu cerințele oricărei societăți.

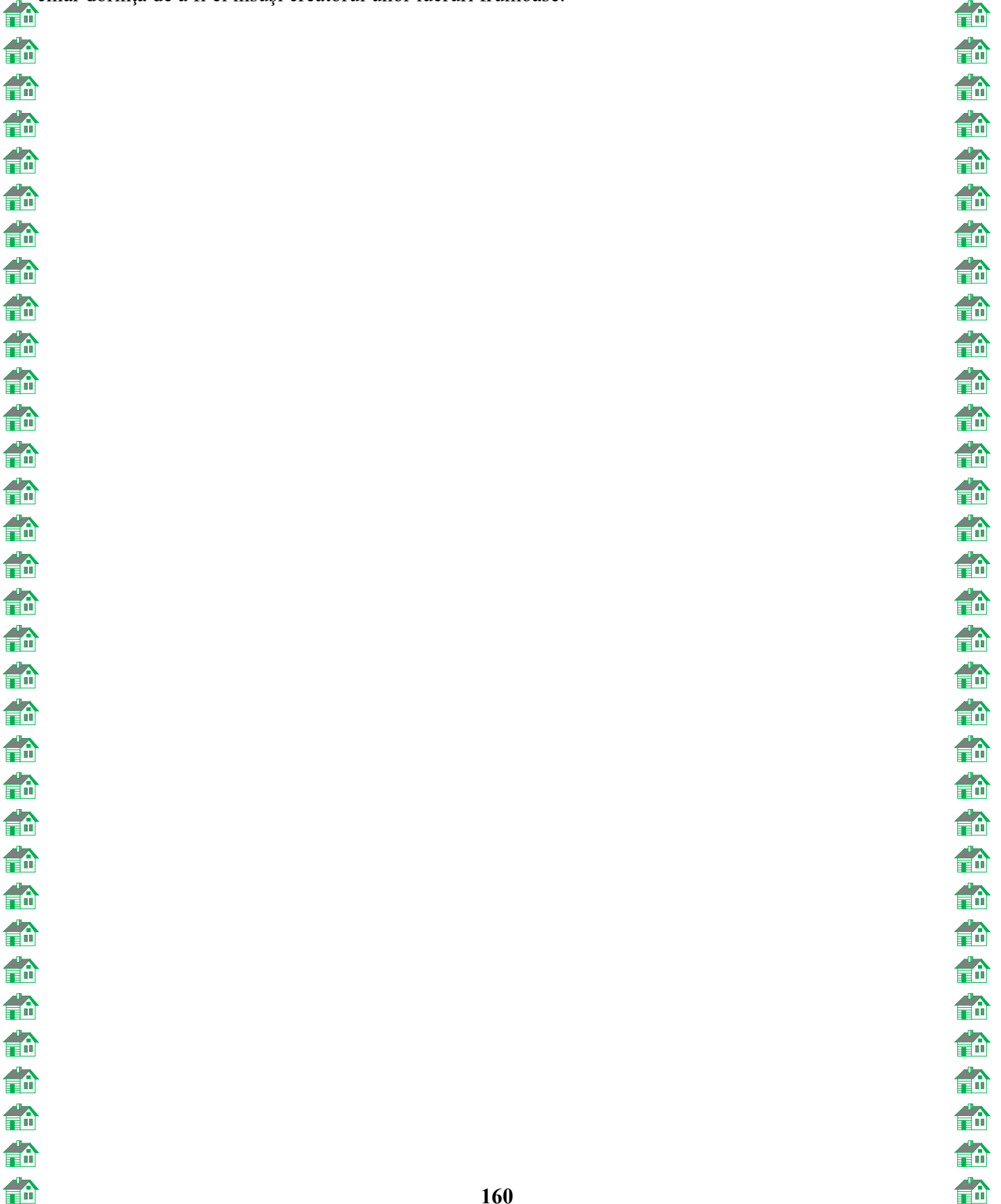
Până la trei ani, copilul învață ceea ce este bine și ce este rău, dar aceasta o face în mare parte datorită imitației (reproduce comportamente ale adultului). De foarte multe ori, la această vârstă, pot apărea manifestări de încăpățănare și protest, adultul, prin tactul său putând influența conduita copilului. Mai târziu, în perioada preșcolară (3- 6 ani), evoluția ființei umane, prin multiplicarea relațiilor cu adulții, necesită modelarea personalității. La această vârstă, copilul este mai impulsiv, capabil de emoții și sentimente, deseori își manifestă dorința în contradicție cu posibilitățile sale și cu cerințele adulților. Nu trebuie uitat că acum copiii își pot însuși noțiunile de adevăr, dreptate, dragoste de neam, dragoste de aproape, încrederea în sine, etc.

Educația morală a copiilor are bazele tot în familie, în primii ani de viață Primele deprinderi de comportament- respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate- sunt noțiuni care îl vor ajuta pe copil să se orienteze în evaluarea

comportamentului său și a celor din jur. Tot familia, în sens moral, îl îndrumă pe copil să fie sociabil, un bun coleg și prieten, să ajute la nevoie. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părintele fiind un exemplu pentru copil.

Din punct de vedere estetic, familia îi formează copilului primele reprezentări estetice, gustul pentru frumos, deprinderea de a disocia frumosul de urât, capacitatea de apreciere a unor lucrări simple, artistice, chiar dorința de a fi el însuși creatorul unor lucruri frumoase.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF.GOICEA ADRIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ,,ȘERBAN-VODĂ” BUCUREȘTI

Rolurile familiei și al profesorilor în educația copiilor sunt diferite. Copiii au cele mai mari beneficii atunci când relația între părinți și profesori este bazată pe respect și încredere, părinții pot avea discuții cu profesorii copilului pentru a-și clarifica diferite aspecte, iar profesorii apreciază interesul și îi văd pe părinți ca parteneri în educația copiilor.

Implicarea familiei în experiențele școlare ale copiilor are efecte pozitive asupra atitudinii copiilor față de școală, indiferent de situația financiară a părinților sau de nivelul educațional al acestora. Cel mai mult contează atitudinea părinților față de învățare și față de școală : chiar dacă părinții nu au mult timp pentru implicarea în activitățile școlii, ei pot arăta cât de importantă este educația pentru copil și cât de mult îi interesează progresele copilului.

Un părinte care se implică trebuie să participe nu numai la întâlnirile lunare/ semestriale cu părinții organizate în școală. Pentru a sprijini eficient procesul de învățare al copilului el trebuie să-i ofere copilului oportunități de învățare atât acasă, sprijinindu-l la teme, asigurându-i un spațiu optim, cât și pe stradă sau la magazin, ajutându-l să ia singur decizii și să aplice în practică lucrurile învățate. Chiar dacă nu face parte din comitetul părinților din școală părintele are dreptul să se informeze în legătură cu activitățile acestuia.

Parteneriatul între părinți și școală nu se rezumă doar la relația dintre părinți și profesori. Părinții au nevoie să cunoască toate persoanele care sprijină educația copilului lor: profesorul diriginte, profesorii clasei, directorii școlii, consiliul administrativ al școlii și autoritățile publice. Părinții pot influența aceste persoane prin participarea la întâlniri și dezbateri pe teme legate de educație și drepturile copiilor.

Pentru a încuraja implicarea părinților, școlile au nevoie să comunice frecvent și clar cu părinții și să le ceară părerile în deciziile care-i privesc pe copiii lor ,de exemplu în alegerea disciplinelor opționale sau regulamentului școlii.

Mesajul transmis părinților și elevilor de către directori și profesori trebuie să fie acela că școala are așteptări mari pentru toți copiii. Trebuie satisfăcute nevoile părinților de informații (despre școala, clasă, profesori, comportamentul copilului lor, progresele obținute de copil) De asemenea ,trebuie solicitate părinților date despre copil: cum se comportă acasă, relațiile cu alți copii, cum învață acasă, regulile de disciplină pe care le respectă și cele pe care nu le respectă. Părinții trebuie invitați la diverse activități , nu doar la "ședințele cu părinții". Astfel , ei vor înțelege mai ușor obiectivele și practicile școlii. Părinții trebuie să cunoască cum și când pot veni la școală să îi întâlnească pe profesori și care este modul în care se fac anunțurile pentru părinți și regulile clasei.

Dirigintele elaborează calendarul activităților școlare ale elevilor, dar și un calendar cu activități la care pot participa părinții.. Acestea trebuie să cuprindă activități care să-i surprindă plăcut pe părinți și mai ales, care să le dea posibilitatea să-și pună în valoare calitățile personale sau pe cele de părinte. Mediul în timpul întâlnirilor cu părinții trebuie să fie confortabil, astfel încât aceștia să se simtă liberi să își exprime opiniile, să adreseze întrebări, să facă recomandări și să împărtășească informații.

Părinții pot fi sfătuiți cum să-și ajute copilul acasă,cum stabilesc regulile, oferindu-li-se informații despre dezvoltarea psihică a vârstei copilului, despre spațiul de învățare etc. Folosirea periodică a unui chestionar privind interesele părinților, de exemplu pentru subiectele următoarei întâlniri , ajută la planificarea împreună a următoarei ședințe.

Orice părinte dorește ce este mai bun pentru copilul lor. Părinții sunt cei mai puternici apărători ai copilului, fiind fundamental pentru a avea succes .Implicarea părinților se focalizează pe ceea ce se petrece în școală, și mai ales în clasă, pentru a ajuta la dezvoltarea copiilor ca și cetățeni activi și responsabili.

Dirigintele poate organiza sesiuni, întâlniri cu invitați ,iar comitetele de părinți pot fi încurajate să identifice experți în cadrul comunității care sa vină și să le vorbească părințilorși profesorilor pe diverse subiecte de interes .

Organizarea împreună cu alți părinți a unor evenimente și programe (de exemplu, pentru valorizarea diferitelor culturi existente în școală sau pentru implicarea ambilor părinți în educația copiilor sau pentru promovarea unui stil de viață sănătos) vor crește implicarea părinților în activitatea școlii.

Comunicarea cu familiile despre programele școlii și progresul elevului se face bilateral , de la școală la familie și de la familie la școală. Prin comunicare eficientă cu familia, aceasta ajunge să își conștientizeze rolul în educație, rolul în integrarea cu succes a copilului lor. Familia trebuie să exercite o influență pozitivă asupra copilului, rolul său fiind foarte important în dezvoltarea acestuia din punct de vedere fizic, intelectual și moral.

Bibliografie

1. Popescu, M. (2000). *“Implicarea comunității în procesul de educație”*. Editura Corint
2. CLARK, A.M., (1999) *PARENT-TEACHER CONFERENCES: SUGGESTIONS FOR PARENTS*. ERIC DIGEST.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR GĂINĂ MARETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BĂUȚAR
STRUCTURA ȘCOALA GIMNAZIALĂ BUCOVA

MOTTO:

„ O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul”.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem despre un copil că are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, știe să spună mulțumesc, te rog frumos, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia „ ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă ” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

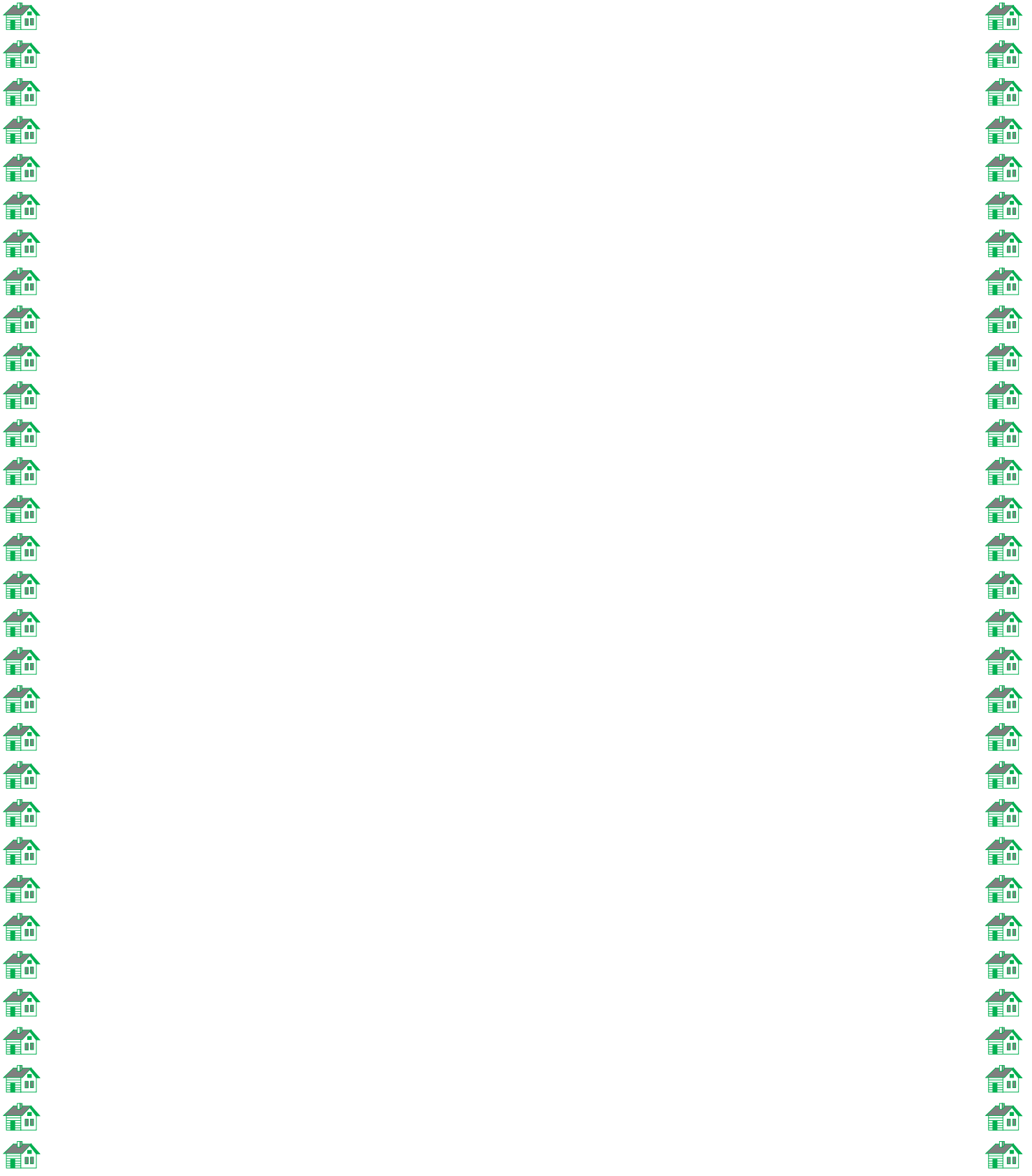
În familie se dezvoltă spriinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale și tot în familie se formează primele deprinderi de viață sănătoase ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă constituind bagajul educativ al celor șapte ani de acasă. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din

procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Cei șapte ani de acasă își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF.ÎNV. PRIMAR GALAȚANU MINODORA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ,COMUNA GHERĂEȘTI
JUD. NEAMȚ

„Nu încetez de a vă ruga, de a vă ruga cu lacrimi și a vă cere ca, înainte de toate celelalte, să dați copiilor voștri o bună educație. Dacă-ți iubești copilul, arat-o prin educația ce i-o dai. De altfel, ai și răsplată. Crește un atlet pentru Hristos! Învață-ți copilul din prima vârstă să trăiască cu evlavie în lume!”
” DESPRE EDUCAȚIA COPIILOR Sf. Ioan Gură de Aur

Școala este a doua casă, dar acasă este prima școală.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede , de la 3 ani e la grădiniță și de la 6 la școală, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. 7 ani de acasă simbolizează un anumit standard, minim dar cumva obligatoriu, în care trebuie să se încadreze copii. Cert este ca educația trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluție, iar obligativitatea a devenit nitelesueta, așa ca la 7 ani unii copii sunt de pus în ramă iar alții...mai puțin. Cred însă că nu trebuie să mai facem comparații la vârsta de 7 ani. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cumiți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele pregătitoare se înșiruie fete și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

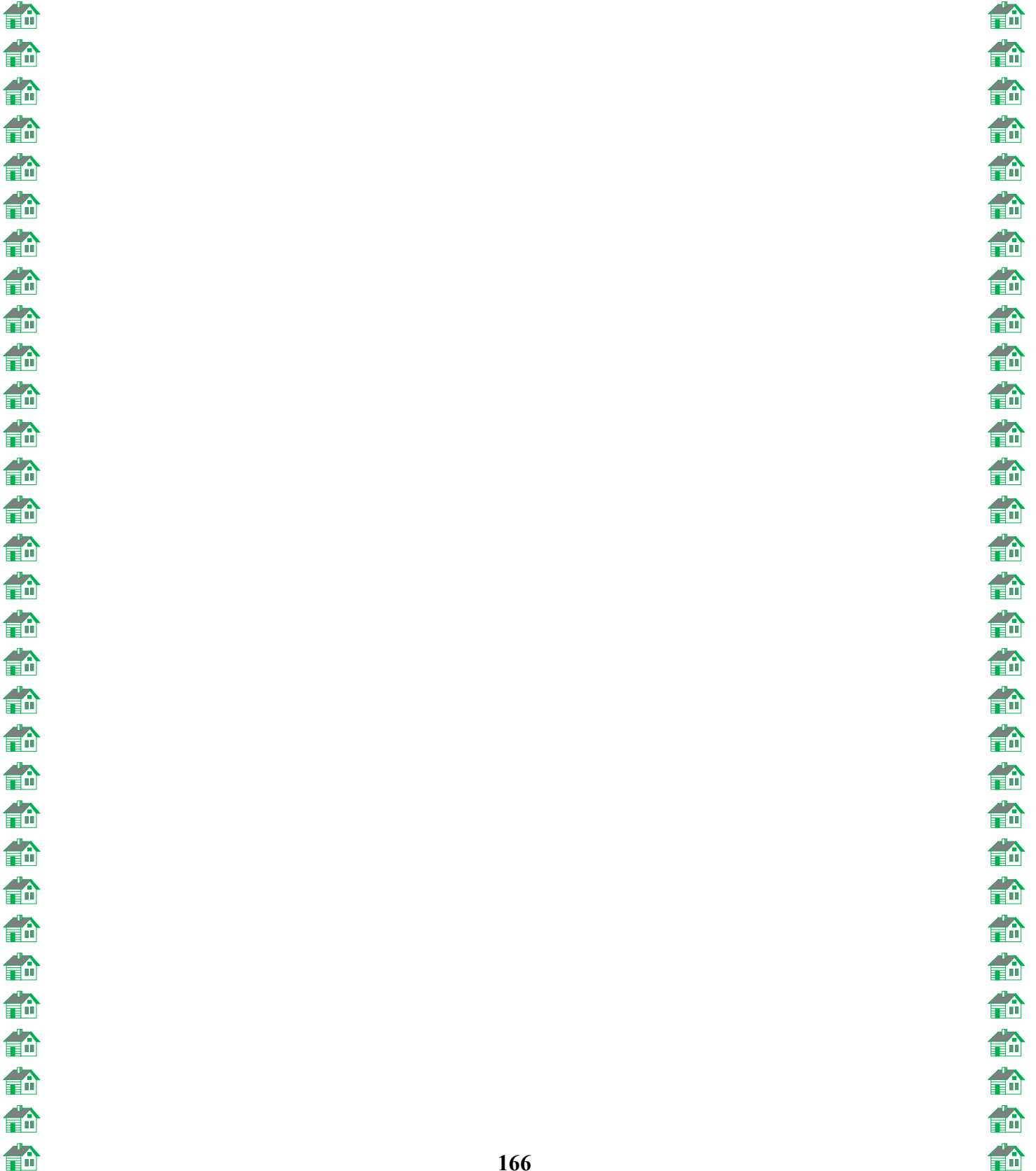
În cei șapte ani, copiii pot învăța : deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative, bune maniere și comportament, limbaj corect transmis , modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător , consecvența în realizarea unei sarcini, concentrare a atenției, perseverența în realizarea unei sarcini, alegerea motivelor și motivațiilor atunci cand vrea sa faca ceva.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ă de către ceilalți. Un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Greșeli

Copilul nu trebuie ocrotit excesiv. El va fi lăsat să și zburde nestingherit, să se joace, să-și inventeze jocurile, pentru a nu-i stânjeni posibilitățile de formare și împlinire a personalității și pentru a nu-i îngrădi experiența de viață. Activitatea lui va fi supravegheată, dirijată.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE. CEI 7 ANI DE ACASĂ!

GĂLĂȚEANU COSTINELA-MIHAELA
LICEUL TEORETIC "GRIGORE MOISIL", TIMIȘOARA

„Pentru fiecare familie bijuteria cea mai de preț ar trebui să fie copilul...
Calitatea de om se naște din iubire a cărei unică măsură este conștiința morală”. Ion Vulcănescu

În educarea „**puiului de om**”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție. Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. „Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la grădiniță, școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului

 înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

 - consecvența în realizarea unei sarcini;

 - concentrarea atenției;

 - perseverența în realizarea unei sarcini;

 - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

 De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său („mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

 De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

 Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Copilul trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu îi facem observații în public. Replicile de genul „taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

 Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume -omul de caracter”.

Bibliografie:

 1. Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009

 2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002

EDUCAȚIA COPILULUI ÎNCEPE CU CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

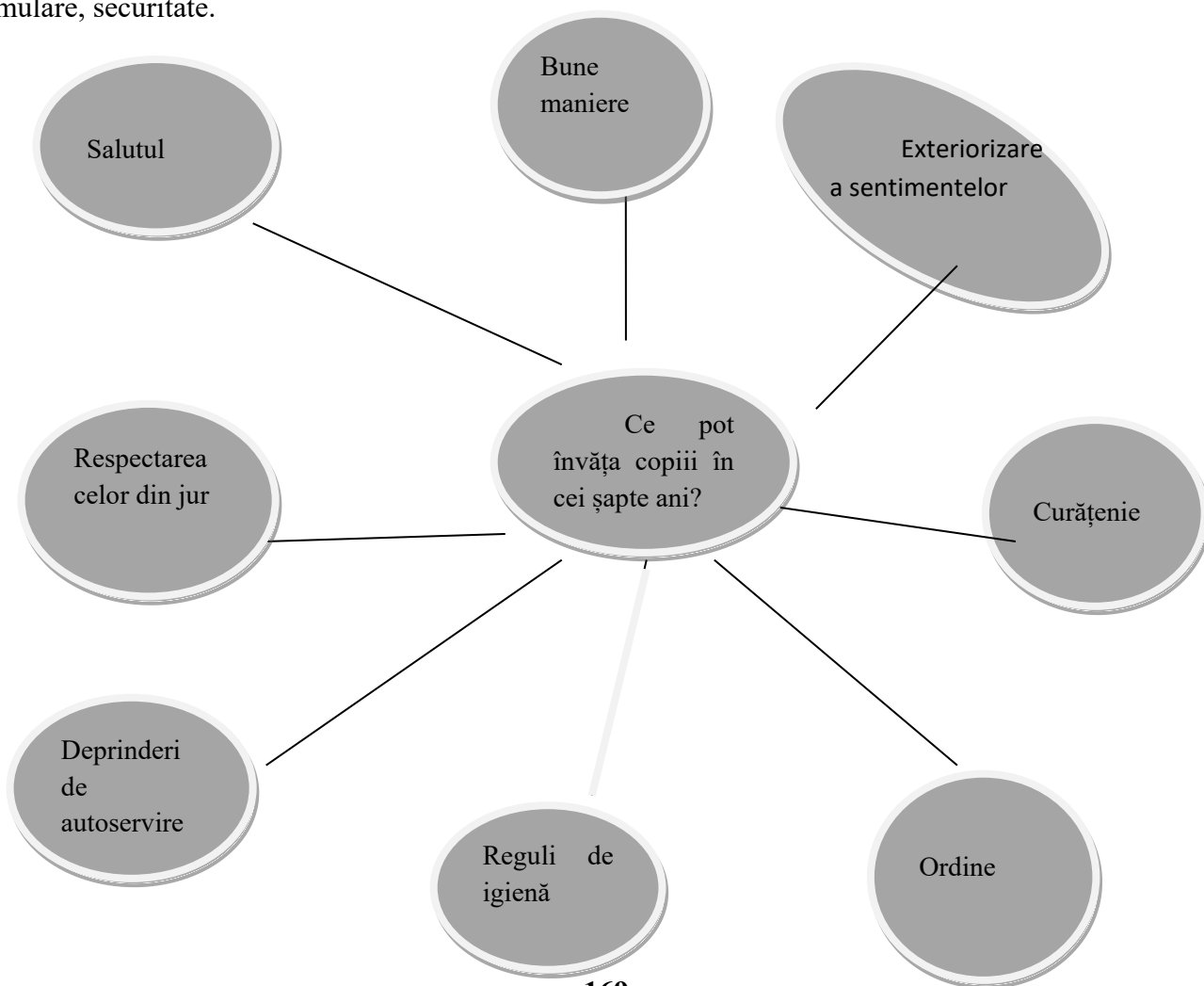
PROF. GRĂJDAN CAMELIA CĂTĂLINA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ DUILIU ZAMFIRESCU DUMBRĂVENI,
JUD. VRANCEA

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Educația începe de la cele mai fragede vârste în familie, aceasta având se pare cel mai mare rol în viitorul unui individ, dându-i ” acei șapte ani de acasă” cum se spune în popor. Urmează apoi grădinița, școala care ar trebui să-l pregătească pe copil pentru a se descurca în societate, pentru a-i călăuzi pașii către un viitor mai bun.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face.

Expresia „Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată ”culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj. Aceste cunoștințe sunt acumulate. Îngrijirea copilului presupune un răspuns adecvat pentru nevoile sale fundamentale: protecție, alimentație, asistență medicală, dragoste și afecțiune, interacțiune și stimulare, securitate.

„Copiii învață ceea ce trăiesc!

Dacă trăiesc în încurajare, copiii învață să fie încrezători.

Dacă trăiesc în acceptare, copiii învață să iubească.

Dacă trăiesc în aprobare, copiii învață să se placă pe sine.

Dacă trăiesc înconjurați de recunoaștere, copiii învață că este bine să ai un țel.

Dacă trăiesc împărțind cu ceilalți, copiii învață generozitatea.

Dacă trăiesc în bunăvoință și considerație, copiii învață respectul.

Dacă trăiesc în prietenie, copiii învață că e plăcut să trăiești pe lume.”

(Dorothy Law Nolte)

BIBLIOGRAFIE

-Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Mâine, Buc.

-Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.

-Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA COPILOR ÎNCEPE DE ACASĂ

ÎNV. GRAMA DANIELA-GIORGIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ PUIEȘTI, JUDEȚUL BUZĂU

”Copilul ajunge pentru părinții săi, după educația pe care o capătă: răsplată sau pedeapsă.” Jean-

Jacques Rousseau

Când vine vorba despre educația copiilor, tendința este de a privi înspre școală și cadrele didactice ca factori principali de influență. Cu toate acestea, specialiștii în educație pun accent pe rolul părinților de a-i forma și influența pe copii încă din primii ani de viață, de când încep să învețe respectul față de sine. În acest context, apare o întrebare legitimă: care sunt acele valori pe care părinții ar fi bine să le transmită copiilor și pe care școala să continue să le dezvolte la rândul ei? Valori precum onestitate, curaj, toleranță, cinste, bunătate sau spirit civic sunt cultivate întâi în familie și abia apoi în școală.

Când vine vorba despre copii, avem – în 9 cazuri din 10 - două direcții de discuție: educația în sens pur pedagogic și dezvoltarea psiho-emoțională. Pendulând grațios între „cum a fost azi la școală” și „puișor, nu te cert, vreau doar să discutăm”, părinții de astăzi lovesc aprig în stilul de parenting al anilor '80 și privesc blând către un viitor pe care îl construiesc zilnic alături de „puișorii” din dotare.

Dar pentru ca o societate să funcționeze la parametri normali, e nevoie ca fiecare individ în parte să se ghideze după un set de valori care implică respectul față de propria persoană, față de ceilalți, față de mediu sau față de comunitate.

Încercând să-și imagineze viitorul copiilor lor, părinții ar trebui să conștientizeze cât de important este rolul lor în prezent. Vorbindu-le celor mici, folosind cuvinte și expresii adaptate vârstei, oferindu-le exemple din aria lor de cunoaștere pentru a-i ajuta să înțeleagă anumite noțiuni sau fenomene, citindu-le sau citind ei înșiși pentru a induce pofta pentru lectură, ascultând muzică clasică, mergând la teatru pentru copii sau chiar la expoziții de artă, discutând cu copiii, ascultându-le problemele, explicându-le și, nu în ultimul rând, asigurându-i prin tot ceea ce fac de iubire necondiționată - părinții asigură un cămin propice dezvoltării armonioase a celor mici, dar și o relație solidă cu aceștia.

În acest fel, investind, în primul rând, timp în această relație, părinții îi pot învăța încă din primii ani valori ce le vor servi copiilor pe durata întregii vieți: respectul față de propria persoană și pentru cei din jur, onestitatea, corectitudinea, generozitatea, cultura muncii bine făcute și a efortului susținut, curajul sau spiritul civic – toate îi vor ajuta să devină adulții ce vor putea pune bazele unei societăți cu adevărat funcționale.

În ceea ce-i privește pe copii, „spiritul civic înseamnă reguli și comportamente moral-civice pe care le respecti în acțiuni mici de zi cu zi (ca de exemplu: arunci gunoiul în coșul de gunoi, nu pe stradă) și mai ales în acțiuni mari (când acționezi și susții, prin ceea ce spui și faci, valorile în care crezi).

Dar cum cultivăm spiritul civic al copiilor și care ar fi vârsta potrivită când ei ar putea începe să înțeleagă chestiuni ce țin de societate și grup în sens larg? „Valorile, regulile și comportamentele celor din jur modelează spiritul civic al copilului (comportamentul în familie, comportamentul în școală, comportamentul în grupul de prieteni, comportamentul în locuri publice, ajutorare, cooperare, competiție, toleranță, sprijin, voluntariat). De exemplu, înveți copilul despre cooperare și ajutorare, nu forțându-l să coopereze sau să ofere ajutor (astfel îl înveți că unii își impun voința asupra altora), ci ajutându-l și sprijinindu-l, cooperând cu el.

Ce ar trebui să stie un copil când vine la școală? Iată câteva ”reguli”:

- ✓ să stea cel puțin 30 de minute într-un loc,
- ✓ să se abțină în a întrerupe conversația altora,
- ✓ să utilizeze cuvinte politicoase precum: te rog și mulțumesc,
- ✓ să își aștepte rândul într-o conversație, într-un joc sau în alte activități,
- ✓ să asculte cu atenție privindu-l pe adulți atunci când aceștia le dau instrucțiuni
- ✓ să urmeze instrucțiuni simple cum ar fi: stop, start, asteapta, alinierea, etc.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să

înțeală și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

BIBLIOGRAFIE:

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR GRAMA SIMONA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ HUREZANI,
COM. HUREZANI, JUD. GORJ

Când vorbim despre *cei șapte ani de acasă* ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și cea a comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are *cei șapte ani de acasă* ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună *mulțumesc, te rog*, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există *cei șapte ani de-acasă*, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea" cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe.

Dacă respecti pe cei din jur, te respecti pe tine și ai oportunitatea de a fi integrat mai bine în societate. În rest acești *șapte ani de acasă* sunt pentru unii, și pe bună dreptate, piatra de temelie a vieții pe viitor. De acești ani depinde de cum vei fi integrat în societate, cum vei fi agreat de cei din jur și cum îți poți ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. *Cei șapte ani de acasă* sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în buna măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine“, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Profesorul psiholog Adina Mesaroș a explicat, pentru „Adevărul“, cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult.

Bibliografie:

Sion, Grațiela, (2003), *Psihologia vârstelor*, Ed. Fundației România de mâine, București
Popescu, Ion, (1982), *Prietenii noștri*, E.D.P., București

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!”

PROF. GRAMADA ELISABETA
LIC.TEHN.,„ION CREANGA” PIPIRIG

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mățăsoasă și **verde** și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii **roșii** din lanurile **galbene** și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării **albastre** și să nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după **violetul** și **indigo**-ul nopții vine **oranjul** strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodos. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat. Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

PAȘI SPRE VIITOR PARTENERIATUL GRĂDINIȚĂ – FAMILIE

AUTOR: GRĂMESCU ANA
GRADINITA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 7 DEVA

ARGUMENT

Se știe că una dintre condițiile fundamentale pentru realizarea optimă a procesului de învățământ este asigurarea unui sistem unitar de cerințe în instruirea și educarea copilului. Acest sistem trebuie să fie respectat în egală măsură atât de grădiniță cât și de familie.

Copilul este educat în grădiniță, dar cea mai mare parte a timpului o petrece în familie chiar dacă frecventează o grădiniță cu program prelungit. Acțiunea modelatoare din familie se împletește organic cu cea din grădiniță dacă colaborarea între cei doi factori este asigurată.

Comportamentul copilului, bunele deprinderi formate în familie se consolidează în grădiniță și viceversa. Se impune ca legătura între grădiniță și familie să se păstreze permanent, pentru faptul că educația nu este o problemă simplă și usoară, ci una care comportă cunoștințe pedagogice și deprinderi speciale. Copiii de la natură nu sunt nici buni, nici răi, dar pot devenii buni sau răi, ca urmare a metodelor pozitive sau negative de educare.

Necesitatea colaborării între familie și grădiniță este dictată de rolul grădiniței în educația copilului cât și a familiei de asigurarea respectării unor principii unice de educație, de folosirea acelor metode în procesul de educație și de adoptarea aceleiași atitudini față de comportamentul copiilor într-o situație sau alta.

În concluzie putem spune că un parteneriat eficient familie-grădiniță duce la crearea unor valori educative superioare iar beneficiarul nu este altul decât „copilul”.

OBIECTIV GENERAL: Antrenarea părinților în cunoașterea activității din grădiniță și a cunoașterii propriilor copii pentru a putea aplica cele mai corecte strategii de educație atât în familie, cât și în instituția preșcolară.

OBIECTIVELE SPECIFICE PRIVIND ACTIVITATEA ȘI ÎNDATORIRILE EDUCATOAREI:

- să informeze familia în legătură cu mandatul grădiniței, valorile promovate și cerințele de funcționare, drepturile și obligațiile familiei;
- să asculte cu atenție și să atribuie importanța convenită informațiilor primite de la părinții copiilor;
- să facă cunoscut părinților scopul și conținutul programului educativ desfășurat în grădiniță;
- să implice familia în planificarea programului copiilor;
- să coopereze părinții ca parteneri egali în orice decizie care privește copilul lor, în evaluarea procesului educativ și îmbunătățirea programului;
- să ofere materiale scrise, broșuri, cărți de informare asupra dezvoltării copilului și asupra cerințelor educaționale;
- să antreneze părinții în organizarea unor momente festive din grădiniță

OBIECTIVE SPECIFICE DE COLABORARE A FAMILIEI CU GRĂDINIȚA:

- să informeze educatoarele, cu sinceritate, asupra atitudinilor și comportamentelor copilului în familie;
- să continue în familie programul educațional propus de instituția preșcolară;
- să asigure copiilor condițiile necesare formării și dezvoltării psiho-fizice;
- să fie permanent alături de copil, să-l sprijine fără a-i prelua sarcinile;
- să se implice nemijlocit în organizarea și desfășurarea unor activități la nivelul grupei sau grădiniței, în vederea înțelegerii necesității frecventării grădiniței de către copii.

Data Nr crt	Tema	Modalități de realizare
Septembrie 1	Necesitatea parteneriatului grădiniță familie	- întâlnire în plen a familiei cu directoarea și educatoarele; - prezentarea reciprocă
Octombrie 2	Necesitatea frecventării grădiniței	- referat „Standardele obligatorii pentru facilitarea integrării în clasa I” - participă părinți educatoare, învățători
Noiembrie 3	Curs – „Educam așa”	- cursuri pentru părinți pe două grupuri desfășurate de cei 4 instructori pentru părinți
Decembrie 4	„În țara lui Moș Craciun”	- program artistic
Ianuarie 5	„Copilul problemă”	- participarea unui grup de specialiști (medic, psiholog, logoped)
Februarie 6	Rolul familiei și al grădiniței în educarea ecologica a copilului	- referat prezentat de educatoare „ Educația ecologică- necesitate și posibilitate”
Martie 7	„ Mama dragă- te iubesc!”	- program artistic de 8 martie - confecționarea unui dar pentru mama
Aprilie 8	„ Paștele – bucuria Învierii”	- expoziție în grădiniță cu lucrările copiilor legate de sărbătorile pascale
Mai 9	Cel mai frumos loc de joacă	- plantarea de pomi și flori în curtea grădiniței
Iunie 10	„Copii fericiți – părinți mulțumiți”	- carnaval

Bibliografie:

1. Barbu, H., Popescu E., Șerban, F., *Activități de joc recreativ și recreativ – distractiv*, EDP, București, 1993.
2. Băjenaru, L., Contribuția exercițiului – joc la dezvoltarea limbajului, *Revista învățământului preșcolar*, 1996.
3. Chateau, J., *Copilul și jocul*, EDP, București, 1970.
4. Schulman, Kolombus, *Didactica preșcolară*, Editura V & Integral, București, 1998.

PĂRINTE, CUM MĂ EDUCI ÎN PRIMII ANI DE VIAȚĂ?

**PROF.ÎNV. PREȘC. GRAPINI MARIA
ȘC.GIM.,„ENEA GRAPINI”, GPN NR.1
COM. ȘANȚ, JUD. BISTRIȚA-NĂȘAUD**

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

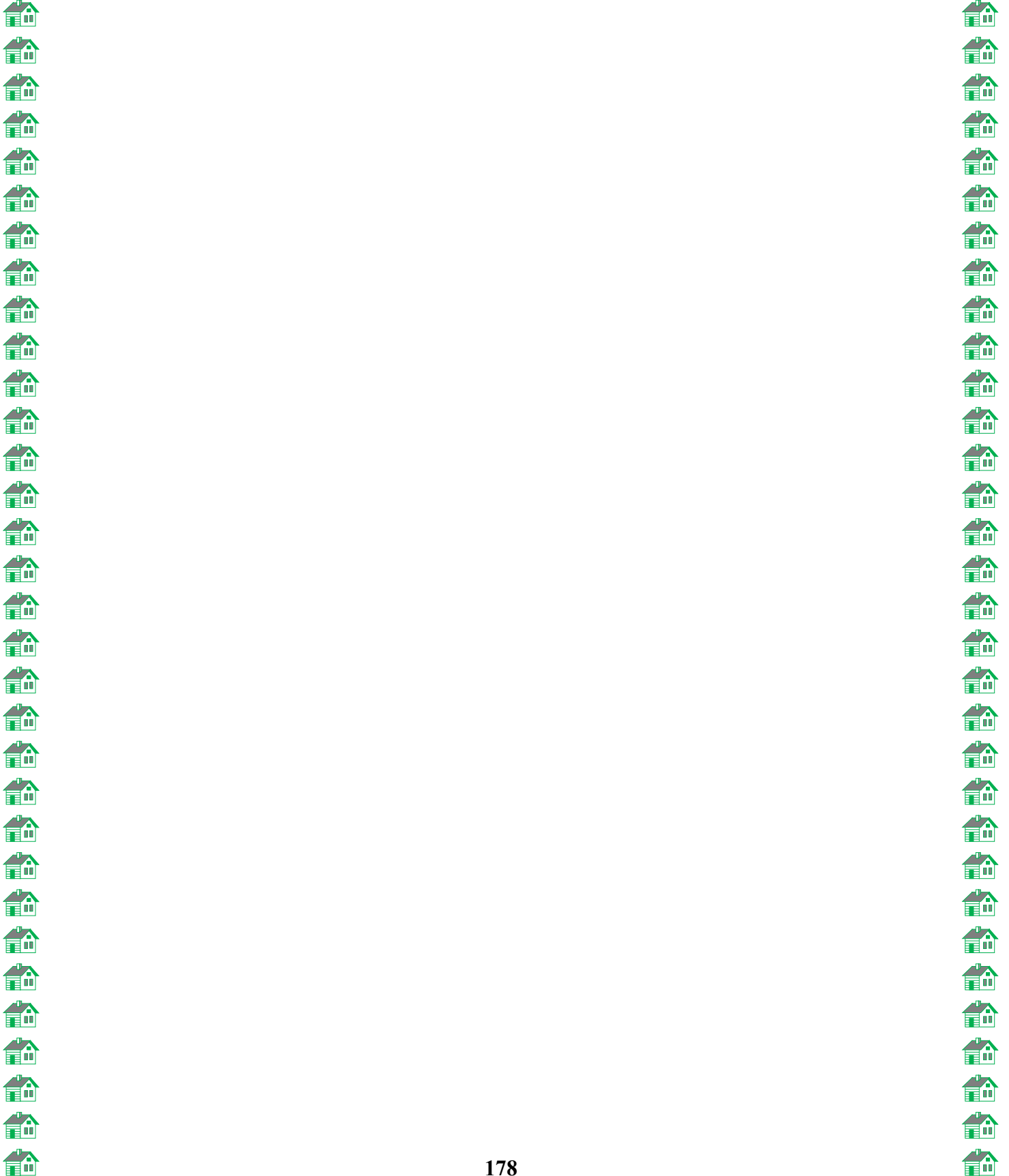
Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să identificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil” Această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează, sunt importante în dezvoltarea copilului, acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate explora tot ceea ce îl înconjoară”. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an. Tot acum, se dezvoltă limbajul. Este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte.

Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”. După ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. „Și aici, este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar să-l și lauzi pentru asta”.

După 5 ani înțeleg regulile. Între 5 și 6 ani, copiii încep să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate. Tot acum, sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze

Într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu». Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială .

PENTRU PĂRINȚI...

PROF. GRECU MĂDĂLINA ALEXANDRA GRĂDINIȚA CU PP NR.23 PLOIEȘTI

Suntem prima generație de părinți permisivi și autoritari, în același timp...

Vrem să uităm trecutul, așa zise lipsuri ale trecutului, suntem părinții cei mai dedicați și înțelegători, iar în același timp...cei mai slabi și mai nesiguri... lipsa timpului ne face să ne simțim vinovați și atunci încercăm să suplinim acest minus cu o multitudine de surogate și uităm faptul că ai noștri copii doresc să ne jucăm cu ei, să petrecem timpul nostru cu ei. Câți dintre părinți nu au cumpărat o jucărie, pe care copilul a abandonat-o după nici cinci minute? Copilului nu-i sunt necesare multe jucării, ci cea mai dragă jucărie, părintele.. Mami, joacă-te cu mine! –Nu am timp, trebuie să fac...Joacă-te singur....sau uită-te la desene...

În încercarea noastră de a fi părinții perfecti, am trecut în cealaltă extremă...așa că suntem ultimii părinți muștrați de părinți și primii părinți certați de copii...lăsăm privirea în pământ...ne înlocuim pe noi cu orele petrecute în fața televizorului, a tabletei, a jocurilor pe calculator și apoi ne întrebăm de ce copiii noștri nu ne mai ascultă, nu ne mai respectă... și ca să le umplem timpul lor îi mai trimitem și la diverse activități extrașcolare...una nu ar fi decât benefică, dar nu! trei –patru activități pe săptămână...copilul este obosit, el nu dorește decât să se joace cu părinții lui, să petreacă timpul cu ei...până și atunci când pleacă în concediu, copiii sunt plasați în locurile de joacă din cadrul hotelurilor, etc.

Întotdeauna dăm vina pe timp...dar oare câți dintre noi nu pierdem timpul uitându-ne la emisiuni, pe rețele de socializare sau la telefon?

Acești hoți ai timpului pe care noi i-am invitat în viețile noastre ne fac pe unii dintre noi să fim permisivi și autoritari în același timp...mulți dintre noi pedepsesc copiii și nici după câteva secunde îi îmbrățișează și îi pupă...sau câți părinți nu plâng în fața copiilor lor, când aceștia nu îi ascultă, nu îi respectă?

În măsură ce permisivitatea a înlocuit autoritarismul, situația s-a schimbat: erau considerați părinți buni cei ai căror copii se comportau bine și copii buni, cei care știau să se comporte cu respect și rușine..

Dar, astăzi, părinții buni sunt aceia care reușesc să facă ca ai lor copii să-i iubească...chiar dacă îi respectă puțin și...

Copiii așteaptă respectul părinților lor, adică respect pentru ideile, gusturile, dorințele lor, felul lor de a reacționa și de a trăi.

Acum, rolurile s-au inversat...

Copiii au nevoie să perceapă că, pe durata copilăriei, noi părinții suntem capabili de a-i susține și de a-i îndruma și, dacă autoritarismul zdrobește, atunci permisivismul înecă.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ (RELAȚIA PĂRINTE-COPIL)

PROF. GRECU CORNELIA ANA
COLEGIUL NAȚIONAL "C. D. LOGA" CARANSEBEȘ

Familia reprezintă nucleul elementar realizat prin căsătorie, care unește soții și pe descendenții acestora, copiii, prin raporturi strânse de ordin biologic, economic și spiritual. Familia asigură copiilor sentimentul siguranței și îi ajută să depășescă obstacolele, este punctul lor de sprijin, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc.

Misiunea de părinte este cea mai frumoasă meserie din lume însă, în același timp, este și cea mai grea. Sunt provocări la fiecare pas, etape de vârstă cu cerințe și necesități diferite, o adaptare continuă la un copil care se schimbă și evoluează constant. Părinții aduc pe lume o nouă viață și au responsabilitatea de a crește o ființă echilibrată și armonioasă. Nu este întotdeauna ușor să fii părinte. Rolul unui părinte este de a-i asigura copilului său toate premisele ca să devină un adult de sine-stătător și autonom.

Părinții sunt modelele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează. Familia este locul privat al fiecărui individ, locul unde se simte bine cu cei dragi, locul de unde se încarcă de energie pentru a rezista presiunilor ce vin din exterior, înseamnă înțelegere, bucurie, armonie. Din păcate, însă, există familii în care apar conflicte, în care armonia și înțelegerea nu domnesc, dar aceste conflicte sunt rezolvabile dacă există comunicare.

Educația în familie, cei șapte ani de acasă, influențează puternic întreaga existență a individului de aceea, cunoașterea de către cadrul didactic a copiilor încredințați spre educare, ca și a părinților acestora, reprezintă, fără îndoială, premise reușitei activității instructiv-educative.

Ca orice altă relație, relația părinte-copil este una complexă, care începe să se construiască încă din primele zile de viață ale copilului și care impune foarte multe condiții-răbdare, dăruie, înțelegere, atenție, dragoste, comunicare. Această relație se bazează atât pe comunicarea verbală, cât și pe cea nonverbală – gesturi, mimică, ton al vocii, postură care să întărească cele comunicate verbal de părinte.

Pentru dezvoltarea armonioasă a personalității copilului și pentru dezvoltarea unei relații adecvate și a unei comunicări eficiente între părinte și copil, pe lângă satisfacerea nevoilor de bază ale copilului, foarte importante sunt și nevoile emoționale ale acestuia și anume: *respectul*, sinceritatea, acceptarea, dragostea, răbdarea, înțelegerea, timpul, corectitudinea.

Respectarea copilului înseamnă oferirea de alternative, explicarea motivelor care impun un comportament sau altul, libertatea de exprimare și de a lua decizii; copilul are nevoie să fie acceptat și valorizat de părinții săi indiferent de succesul sau insuccesul acțiunilor sale, lucru care se poate realiza atât prin încurajări verbale cât și prin încurajări nonverbale. Din acest punct de vedere, în general, părinții au mai mult tendința de a valoriza și recompensa succesul copilului și de a critica sau pedepsi eșecul acestuia. În timp, această atitudine a părinților duce la deteriorarea comunicării dintre cele două generații și nu-l face pe copil decât să se ferească de ei și să-i mintă, pentru a nu fi criticat sau a i se aduce din nou reproșuri.

Un copil are nevoie de dragostea părinților săi tot timpul. Părintele își poate exprima dragostea față de copil prin îmbrățișări, strângeri de mână, mângâieri etc. Alternarea comportamentelor de manifestare a dragostei cu cele de neglijare, de indiferență sau cu cele agresive, îl pot face pe copil să nu mai aibă încredere în părinții săi, să-i evite, să-i mintă sau, mai rău, să-i respingă.

După temperamentul și comportarea față de propriii copii, părinții pot fi protectori sau exigenți, interactivi și directivi.

Părintele protector asigură copilului securitate, este deosebit de sensibil la nevoile copilului, se sacrifică pentru copil, ia în considerare doar aspectele pozitive ale copilului, cedează ușor la rugămintele copilului, nu are în vedere responsabilizarea copilului. Copiii unor asemenea părinți nu au inițiativă, nu își asumă responsabilități, devin dependenți de părinți.

Pentru o dezvoltare armonioasă a copilului, un părinte protector trebuie să-și exprime nemulțumirea față de aspectele negative ale comportamentului copilului, să fie ferm atunci când vine vorba de respectarea regulilor stabilite, să-l învețe pe copil să devină responsabil și apt să facă față singur diverselor situații.

Părintele exigent este preocupat de perfecțiunea acțiunilor copilului, presează copilul să învețe permanent, sancționează orice deviere de la drumul considerat corect, pretinde copilului o înaltă

competitivitate, stabilește standard prea înalte în raport cu posibilitățile reale ale copilului, nu-și exteriorizează sentimentele față de copil, admite cu greu ideea că și copilul poate greși, este autoritar, critic, intolerant, rigid.

Un astfel de părinte trebuie îndrumat să accepte că nimeni nu poate fi perfect, să accepte copilul așa cum este, să încurajeze copilul să-și exprime gândurile, trăirile, neajunsurile cu care se confruntă, să-și exprime criticile într-o manieră constructivă, să considere copilul mai important decât rezultatele obținute, să învețe să se relaxeze și să fie spontan în relațiile cu familia.

Unui părinte interactiv îi place să-și petreacă timpul cu copilul și cu prietenii acestuia, îi place să dialogheze cu copilul, se consideră prietenul copilului, este înțelegător și își ajută copilul când acesta îl solicită, dar și o astfel de relație este, uneori, defectuoasă. Părintele interactiv poate avea tendința de a vedea doar aspectele pozitive ale copilului, poate fi manipulat de copil, are încredere în tot ceea ce îi spune copilul și acceptă fără să-i pună întrebări legate de o anumită situație, se teme să nu fie plăcut de copil și atunci devine neautoritar, adolescentin. Pentru a dezvolta o relație armonioasă și sănătoasă, acesta trebuie să țină cont de faptul că, în dezvoltarea sa, copilul, pe lângă iubire sau acceptare, are nevoie și de disciplină, trebuie să stabilească limite inerente dintre rolul de părinte și cel de prieten, să fie ferm și consecvent în aprecierea comportamentului copilului.

Părintele directiv este responsabil, plin de energie și competent, constituie un model pentru copil, aceștia laudându-se cu realizările părinților, este autoritar, ia toate deciziile, inclusive în locul copilului, așteaptă de la copil să devină bun lider. Un astfel de părinte nu acceptă în fața copiilor propriile erori, are tendința de a manifesta furie pentru a controla comportamentul copilului, are obiceiul de a-l grăbi pe copil să facă un anumit lucru, devine dominator, dictatorial, copilului lipsindu-i, astfel, inițiativa, nu are încredere în forțele proprii, caută să impună celor din jur, asemenea modelului, propriile păreri.

Părintele directiv trebuie să accepte că și copilul poate lua decizii, să petreacă mai mult timp cu copilul, să accepte că unii copii pot avea un ritm mai lent ca al lui, să accepte și să recunoască când el însuși greșește.

Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, iar între aceștia și mediul extrașcolar sau extrafamilial pendulează copilul, obiect și subiect al educației. Obiectivul cel mai important al colaborării dintre școală și familie îl reprezintă susținerea eforturilor copilului în obținerea succesului școlar.

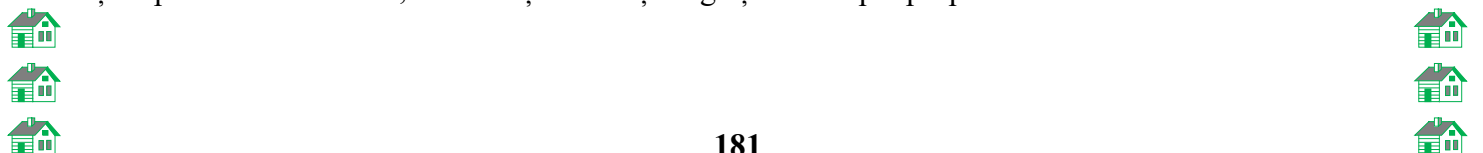
Un părinte responsabil este un părinte care-și crește copilul adaptat viitorului pe care îl va trăi, nu adaptat vieții și trecutului pe care părintele l-a avut. Un părinte competent promovează dezvoltarea copilului și abordează comportamentele copilului într-o manieră constructivă, care nu rănește copilul.

Rolul de părinte înseamnă să ofere protecție și siguranță copilului, să-l îndrume și să-l călăuzească fără să impună și să-i permită copilului să-și dezvolte propriul eu și propria personalitate, nu să devină o copie a părintelui sau un trofeu cu care se poate lauda.

Părinții trebuie să fie disponibili pentru copiii lor, aceasta nu înseamnă că trebuie să fii cu copilul tot timpul, ci atunci când îți solicit atenția, ajutorul, afecțiunea întrerupe activitatea pe care o faci și acordă-i toată atenția ta, încurajează autonomia și inițiativa.

Așteptările părinților în ceea ce-i privește pe copii depind de convingerile părinților despre ce este normal în această etapă de vârstă. Problemele apar atunci când părinții așteaptă prea mult de la copil. Evoluția unui copil este însă unică și se realizează în ritmuri diferite. Un climat familial hiperautoritar afectează negativ dimensiunea atitudinală relațională a personalității copilului. Acesta va deveni apatic și indiferent față de ceea ce se întâmplă în jurul lui, va protesta și se va revolta față de influențele exercitate asupra lui.

Comunicarea și atenția, îndreptate asupra nevoilor copilului, stau la baza unei relații sănătoase părinte-copil. Astfel, este necesar să ne cunoaștem, să ne apreciem copiii și să-i acceptăm așa cum sunt, să-i încurajăm și în alte activități decât cele școlare, să-i învățăm să aprecieze oamenii după calitățile lor, nu numai după performanțe, să tolereze diferențele dintre oameni, să-i îndrumăm să descopere bucuriile unei prietenii, să-i învățăm ce este compasiunea, să le oferim suport emoțional când au nevoie, să-i încurajăm să-și exprime sentimentele, să-i învățăm să înțeleagă și să accepte propriile limite.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. GRIGORE MĂDĂLINA GABRIELA
GPP NR.5, ORAȘUL MIZIL, JUD. PH

Politețea este „ceva” care se învață. Și se învață ușor.

Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici. Apoi, învățăm de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și ulterior de la toți profesorii care vor urma. Toți acești oameni din jurul nostru ne dau sfaturi. Și ne dau sfaturi zilnic:

- „Spune *Bună ziua* când te întâlnești cu cineva cunoscut!” – spune mama;
- „Pune-ți batista la gură când strănuți!” – spune tata;
- „Nu vorbi cu gura plină!” – spune bunica;
- Spune *te rog* când ceri ceva!” – spune doamna educatoare, și multe, multe alte sfaturi.

Este foarte bine că oferim atât de multe sfaturi. Copiii, de cele mai multe ori țin cont de ele. Dar se întâmplă să mai și greșesc, nu-i așa? Când greșesc, nu sunt tocmai bucuroși pentru că, întotdeauna cineva are grijă să le facă observație și nu le place deloc. Aceasta este o problemă pentru ei. Din fericire, problema are o soluție: **POLITEȚEA**.

Dacă sunt politicoși cu toată lumea, în tot cursul zilei, scapă de observații. Ba mai mult, vor fi apreciați și laudați. Ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși ca ei. Viața lor de zi cu zi va fi mai bună, mai armonioasă și chiar mai veselă. Așadar, merită să se străduiască să fie mai politicoși. Când copiii greșesc nu trebuie să se sperie ci trebuie să caute să se corecteze. Când nu știu cum trebuie să se comporte într-o situație, ei trebuie să-i întrebe pe cei mai mari, fără să le fie frică sau rușine. Pentru că să ne reamintim, politețea se învață.

A avea „cei șapte ani de acasă” înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință în tot cursul zilei, în orice situație, cu toată lumea; cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii etc.

Să pornim de la simplul *salut*.

Salutul este primul semn al politeții. Să ne ferim să ne spună cineva, vreodată, „Bună ziua, căciulă, că stăpânul n-are gură!”

Pe cine salutăm?

-Salutăm orice persoană cunoscută, indiferent de locul în care o întâlnim, fie pe stradă, la magazine sau la piață.

-Salutăm întotdeauna la intrarea sau ieșirea din lift, în compartimentele de tren sau magazinele mici.

Cine salută primul?

-Băieții salută primii fetele, bărbații salută primii femeile, copiii și persoanele mai tinere salută persoanele mai în vârstă.

-Când intrăm într-o încăpere, îi salutăm pe cei aflați deja acolo.

-Întotdeauna salută cel care merge pe cel care stă pe loc.

Dar..nu trebuie să ne sfiim să salutăm primii, chiar dacă regula cere să fim salutați. A saluta este o dovadă de politețe. A aștepta să fii Salutată este o dovadă de impolitețe.

Așadar nu trebuie să ne sfiim să salutăm primii, chiar dacă regula cere să fim salutați. A saluta este o dovadă de politețe, A aștepta să fii salutat dovedește impolitețe.

Deci, nu vă zgârciți să salutați și neapărat însoțiți-l de un zâmbet.

Ce facem pentru a fi punctuali? Bună întrebare.

Punctualitatea este foarte important atât pentru noi, cât și pentru cei din jurul nostru. A fi punctual este o dovadă de bună-creștere și de educație. Dar nu doar atât! A fi punctual înseamnă și a-I respecta pe cei din jurul nostru.

Este posibil ca din diferite motive, să nu reușim să fim punctuali întotdeauna și atunci primul lucru pe care îl spunem, după ce salutăm, este; „Vă rog să mă scuzați că am întârziat.” Dacă suntem întrebați de ce am întârziat, vom da o explicație scurtă, clară și care să corespundă adevărului, În nici un caz nu vom inventa o poveste spectaculoasă drept scuză, ne-am pune într-o situație jenantă.

Suntem punctuali, salutăm, dar oare cum vorbim? Ce vorbim? Când vorbim?

-Vorbim pe un ton moderat, formulând clar cuvintele, propozițiile.

-Vorbim privind în ochii celui cărui ne adresăm, fără a face gesturi teatrale.

-Vorbim doar despre lucruri pe care le cunoaștem. Nu ne dăm cu părerea despre ceva necunoscut.

 -Nu întrerupem o persoană care vorbește. Așteptăm să termine ce are de spus și numai după aceea vorbim.

 -Când un coleg, un prieten, cineva din familie este necăjit, abătut sau trist, trebuie să-i fim alături și să-i vorbim.

 În orice situație trebuie să avem grijă cât vorbim.

 -Să nu vorbim prea mult. Chiar dacă credem că spunem lucruri interesante, dacă vorbim prea mult, putem fi plictisitori pentru cei din jur.

 -Să nu fim pre zgârciți la vorbă. Nu răspundem în doi peri, doar cu „Da” sau „Nu” și nici nu-i lăsăm pe ceilalți să se roage de noi pentru a vorbi.

 Pentru a vorbi corect, frumos, fluent, pentru a nu ne face de râs, pentru a putea transmite celorlalți exact ce vrem, există o singură cale, și anume:

 -Să învățăm nu bine, ci foarte bine limba română. Orice greșală de ortografie, de exprimare este gravă.

 -Să citim cât mai multe cărți, Numai prin lectură, vom învăța cuvinte și expresii noi, sensuri noi pentru cuvintele ce le cunoaștem deja. Mai mult decât atât, lectura este principala cale prin care ne îmbogățim cultura, Cu cât cultura noastră este mai temeinică, cu atât vom putea să găsim mai ușor subiecte de discuții cu cei din jur, vom vorbi mai frumos și mai interesant.

 Alte câteva reguli

 Buna-cuviință cere ca, atunci când suntem în public (când sunt și alte persoane de față) ;

 -să nu ne „trosnim” degetele mâinilor;

 -să nu introducem degetul în gură, în ureche, în nas;

 -să nu ne întindem de parcă atunci ne-am fi dat jos din pat;

 -să nu indicăm o persoană, arătând-o cu degetul;

 -să n ținem mâna (mâinile) în șold, când vorbim cu cineva.

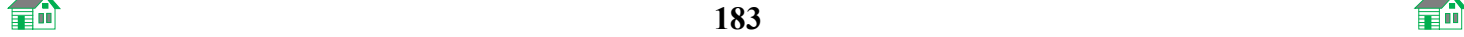

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF GROS RAMONA
ȘC. GIMN.FRIEDRICH SCHILLER-TÂRGU-MUREȘ

Indiferent de locul în care ne aflăm la școală, acasă sau în societate normele de comportare civilizată fac diferența între indivizi. De fapt, cei șapte ani de acasă cuprind un set de priceperi și deprinderi formate în cadrul familiei și definesc modul în care îi respectăm sau nu pe ceilalți. Pe parcursul etapelor de dezvoltare din viața indivizilor descoperim că aceste reguli se îmbunătățesc pe parcursul vieții, dar definitoriu este modelul oferit de familie. Un copil are drept model părinții în al căror mediu familial se dezvoltă până la vârsta de 3 ani, când intră în treapta preșcolară. Timpul de calitate acordat copiilor în cadrul familiei duce la achiziții majore în primii ani de viață ai copilului. Părinții conștienți de aceste lucruri încearcă să formeze copiilor o conduită civilizată și ei înșiși se comportă ca atare pentru că modelul matern este primul imitat de copil. Pregătirea pentru integrarea în colectivitate este un alt aspect ce nu trebuie neglijat la această vârstă. Cei mai mulți dintre părinții zilelor noastre consideră că școala are rolul de a introduce reguli și de a forma tipuri de comportamente, dar nu este oare mai simplu ca fiecare copil să vină deja cu un bagaj de cunoștințe? Educarea tinerelor generații ar fi mai ușoară dacă respectul pentru cel de lângă noi ar veni de acasă și nu am încerca să spunem că ni se cuvine totul. Suntem ființe unice, dar trăim într-o societate ce presupune a lucra sau a colabora cu alții de aceea părinții ar trebui să acorde atenție acestor aspecte și să nu considere că tot ce se făcea odată trebuie aruncat. O țară cu cetățeni educați este o țară prosperă și de aceea reguli simple și norme de bun simț ajută cetățenii să evolueze. Adaptarea la mediul școlar este mult mai ușoară atunci când copilul a parcurs etapa preșcolară într-o instituție de învățământ, de aceea cei șapte ani de acasă fac parte dintr-o verigă de neînlocuit din dezvoltarea noastră.

Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic!

Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

Să-i spunem zilnic copilului: -te iubesc!

- ești cel mai important pentru mine!
- cred în tine!
- nu renunța niciodată!
- practica e mama învățaturii!
- nimeni nu s-a născut învățat!
- eșecul nu este o opțiune!
- poți învăța din orice greșeală!

„CEI 7 ANI DE ACASĂ “

AUTOR: CONSILIER ȘCOLAR GROSU GEORGIANA

Auzim adesea despre copii care au sau nu cei „7 ani de acasă”. Cu toții știm ce înseamnă lucrul acesta, și anume, dacă copilul și-a însușit bunele maniere, dacă este respectuos, dacă are autonomie personală, în concluzie, dacă este „bine educat”.

Cum educăm un copil pentru a avea „cei 7 ani de acasă”? În primul rând, constituim o echipă din care facem parte noi, în calitate de părinți, bunicii (dacă aceștia contribuie la creșterea copilului) și desigur cadrul didactic de la instituția de învățământ pe care o frecventează copilul. Doar împreună putem reuși, însă, desigur, cu foarte multă răbdare, fermitate și consecvență. Pentru a avea mai multe șanse de reușită, este bine să nu cedăm în fața șantajului emoțional aplicat de către copiii noștri isteți, să îi determinăm pe bunici să înțeleagă faptul că doar din iubire spunem uneori „nu ” la solicitările micușilor și că mai târziu vom fi mândri de comportamentul manifestat de către aceștia în societate

Este foarte important să înțelegem faptul că baza în educația copiilor noștri suntem noi, părinții, și că, educatorul/învățătorul , doar întărește și susține ceea ce încercăm noi să sedimentăm acasă. Este bine, totuși, să ținem cont și de sugestiile oferite de cadrul didactic care are o pregătire profesională de specialitate în psihologia copilului.

Există și situații nefericite, în care, copilul a primit, în familie, o educație pozitivă, însă, mai târziu, presiunea grupului a avut o influență negativă asupra lui motiv pentru care tot efortul depus în trecut devine zadarnic. Știți de ce? Pentru că ne oprim , pentru că noi credem că procesul de educare a luat sfârșit însă nu este așa, procesul continuă până când micușul devine un adult matur și responsabil.

Așadar „ cei 7 ani de acasă “ sunt, de fapt, o bază pe care se vor construi alte deprinderi și însușiri ale copilului.

Să avem copii cuminți și fericiți!

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR GROZĂVESCU OANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 OȚELU ROȘU

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamente acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos. Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei șapte ani de-acasă“.

Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere de decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.”

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența* inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“ Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu? “ Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

GROZAVU IONELA MIHAELA
VOICA NADIA
G.P.P NR. 18 BUZĂU

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!” Danion Vasile

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin ca regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Ce sunt cei 7 ani de acasă?

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Responsabilitatea aruncată pe umerii parintilor?

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

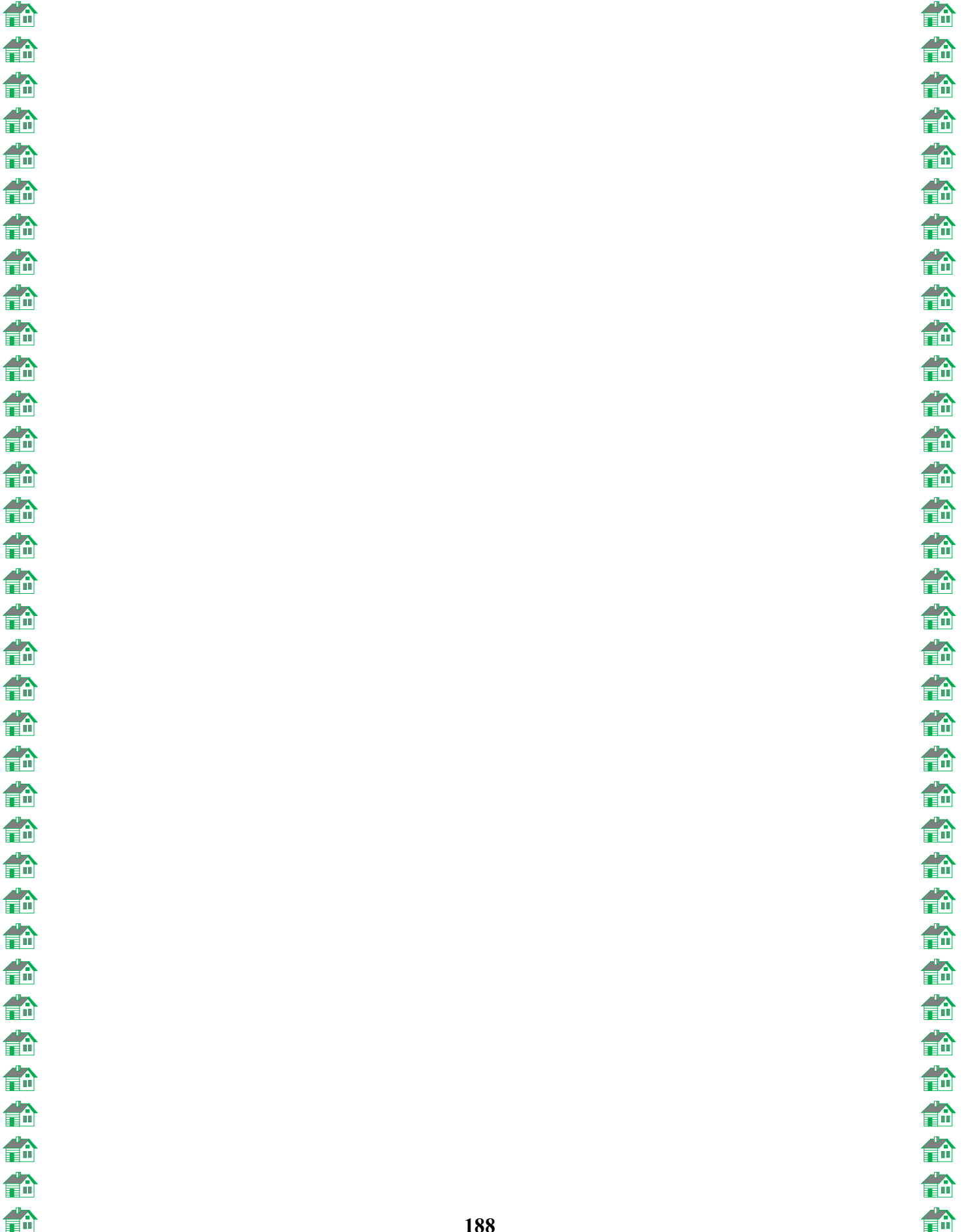
- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
- consecvență în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverență în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său,

deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

FAMILIA – OGLINDA COPIILOR

PROF.GUGIU VIORICA
GRĂDINIȚA NR.35,SECTOR5,BUCUREȘTI

Din timpuri străvechi, când oamenii erau primitivi, familia era oglinda regulilor pe care le urmau indivizii. Până nu demult, familia și biserica dădeau caracterul moral al societății tradiționale. Însă, după revoluția industrială și, prin consecință, politică, cele două instituții au încetat să mai reprezinte singura normă ce conducea spre omul moral. În schimb, oamenii au început să devină interesați de fericirea materială, urmărindu-și interesele proprii. În societatea de astăzi, unde predomină conflictele și instabilitățile cauzate de organizarea defectuoasă a instituțiilor, mulți oameni muncind peste 8 ore pe zi, familia și-a pierdut rolul normativ, formativ față de persoana morală, dar ea rămâne unitatea de bază a societății.

Prin definiție, *familia* este nucleul elementar realizat prin căsătorie, care unește soții și pe descendenții acestora (copiii) prin raporturi strânse de ordin biologic, economic și spiritual. De-a lungul timpului viața în familie s-a schimbat, dar continuă să exercite o mare influență asupra vieții private a copiilor și tinerilor. Familiile asigură sentimentul siguranței și îi ajută să depășească obstacolele, inerente vieții, este punctul lor de sprijin, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. (Utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei șapte ani de acasă").

Educația în familie, cei șapte ani de-acasă, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște sau nu. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează.

Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toții în diferite ocazii, de a pleca în vacanțe. Ea este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Școala este un factor care ajută copilul în desăvârșirea propriei personalități.

Există mai multe funcții pe care le îndeplinește familia. Funcția naturală sau biologică asigură perpetuarea speciei umane, siguranța fizică, protejarea copilului și sănătatea lui. Prin funcția economică, părinții trebuie să asigure copiilor un climat financiar și material propice satisfacerii trebuințelor membrilor familiei, iar copilul poate fi pregătit pentru viață (învață cum să-și chibzuiască veniturile, cum să-și organizeze locuința etc.). Prin funcția de socializare, familia devine mediul prielnic dezvoltării și desăvârșirii ființei umane. Asimilarea deprinderilor sociale presupune un proces psihologic prin care indivizii acumulează cunoștințe, norme, reguli, valori morale, deprinderi comportamentale. Mediul familial trebuie să asigure siguranță, liniște și afecțiune, o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată. Funcția educativă impune o responsabilitate extrem de importantă în formarea personalității și comportamentului copilului, cu o deosebită atenție acordată "celor 7 ani de-acasă".

Bibliografie:

CONDOR Maria; GĂMAN Nicolina; TEODORESCU Andrei Alexandru – *Elemente de psihopedagogie și psihosociologie*, Editura Pro Universitaria, București, 2017;
TOMA Cristina - Familia și rolul ei în viața copiilor. *Jurnal Spiritual*. 2013.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ -BAZĂ ÎN FORMAREA PARTENERIATULUI ȘCOALĂ -FAMILIE

PROF.ÎNV.PRIMAR GURAN LILIANA GABRIELA
ȘCOALA PRIMARĂ,,DIONISIU POPOVICIU”TĂUȚI -METEȘ

Școala îl învață pe copil să se situeze printre semeni, să se obișnuiască cu anumite cerințe și realități sociale. Dar educația în familie constituie prima școală a copilului, partea cea mai importantă a pregătirii lui pentru viața socială și productivă de aceea cei șapte ani de acasă sunt foarte importanți. Familia trebuie să fie prima instituție socială care se preocupă de asigurarea condițiilor necesare dezvoltării normale a copilului. Școala și familia sunt cei doi poli de rezistență ai educației, care contribuie prin mijloace specifice la formarea tinerilor. Odată cu intrarea în școală, copilul trăiește în două lumi diferite: una a familiei, colorată încă de afectivitatea primei copilării, cealaltă, a școlii, încărcată de noi exigențe și de promisiunile viitorului, la fel de importante. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și, pe plan mai general, în viața socială.

Expresia "Cei șapte ani de-acasă" definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Bagaj cu care vine copilul la intrarea în școlaritate. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Obiectivul cel mai important al colaborării dintre școală și familie în perioada școlarității mici îl reprezintă *susținerea eforturilor copilului* pentru ca acesta să dobândească primele instrumente ale muncii intelectuale și să obțină succesul școlar.

Clasa reprezintă pentru elevi al doilea mediu de socializare, după familie. Aici elevul va trăi și experimenta, va învăța deprinderi sociale necesare pentru viață.

În activitatea pe care o desfășor în cele peste două decenii de carieră am pornit întotdeauna de la "punctele forte" ale elevilor și cele ale noastre ca învățător, cum ar fi: ce știe elevul, ce poate să facă, ce îi este îngăduit să realizeze, spre ce are înclinații, de ce abilități didactice dispune.

Apoi am avut în vedere "punctele slabe" pe care vrem să le îndreptăm (ce nu știe elevul, ce nu a înțeles, ce nu poate să facă, ce nu ne este îngăduit nouă ca învățători să facem). Este necesară o bună cunoaștere a elevilor și totodată o bună cunoaștere a forțelor proprii.

Am ajutat elevii să treacă peste rețineri, să-și exprime în mod deschis opiniile personale, să vorbească despre evenimentele la care participă, despre calitățile și defectele lor. Elevii au dobândit nu numai curajul exprimării unor opinii, ci și respectul pentru părerile colegilor, ale părinților, pentru adevăr.

Cuvintele dure, ironice, jignitoare din familie sunt resimțite ca lipsă de respect, ca o desconsiderare a personalității lor. În domeniul colaborării școală-familie, punctul de plecare este cunoașterea prealabilă a părinților de către învățător, a familiei, a climatului familial.

Activitatea educativă îmbracă o multitudine de forme la următoarele nivele: comitetul de părinți, consiliul reprezentativ al părinților, corespondența cu părinții, consultațiile pedagogice, implicarea părinților în activitatea școlii, activități nonformale (excursii, cercuri, serbări, aniversări, cursuri etc.), consultații la cererea părinților. Implicarea părinților în problemele școlii nu înseamnă numai plata unui sprijin material sau atenționarea în legătura cu problemele copiilor lor. Ea este mult mai mult. Se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală și la o unificare a sistemului de valori și cerințe relative la copil.

Întâlnirile colective cu părinții reprezintă cea mai „profitabilă” și democratică formă de colaborare a învățătorului cu familiile elevilor săi. Pentru învățător înseamnă un cadru de manifestare și de perfecționare a calităților sale manageriale, un moment optim de conștientizare și de mobilizare a părinților într-un parteneriat real, prilej de a învăța și el din experiența părinților. Pentru părinți, adunările colective reprezintă tot atâtea prilejuri de autoevaluare și de sporire a competențelor

educative, de informare pedagogică avizată, decide înțelegerea programei școlare de aceea în fiecare an am decis să avem o lecție demonstrativă cu părinții cu impact pozitiv pentru toți cei ntrenați.

Bibliografie:

- Moisin, Anton- Părinți și copii, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2005
- Boroș, Maximilian- Profesorul și elevii, Editura Gutinul, Colecția de pedagogie, București, 2014

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR GURAU SILVIA, BRAILA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. ÎNV.PRIMAR GURGU LIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SLATINA-TIMIȘ
JUDEȚ CARAȘ-SEVERIN

Anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume ar trebui să fie ”Cei șapte ani de acasă” .

Cei 7 ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune bazele unei educații corecte a copilului. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună ”Mulțumesc!”, ”Te rog!”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal. Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții și înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Deoarece copilul înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor, de aceea este necesar să fixăm limite. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe, îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Modelele pentru copil sunt părinții . Degeaba îi spunem copilului să nu maităpe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Bunele maniere se preda cel mai bine prin puterea exemplului.

Exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună este cea mai prețioasă recompensă pentru copil. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uităm că și noi adulții greșim uneori.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. „Cei șapte ani de acasă” vor constitui ”fundatia” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului.

 Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic! Să ne iubim copilul
 indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRESCOLAR GUȘIȚĂ ALINA
GRĂDINIȚA P.N. BĂUȚAR

Necesitatea educării tinerei generații pentru a face față exigențelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății.

Cu siguranță, nu trebuie să uităm în formarea generațiilor viitoare și de buna-cuviință și de politețea sufletului omenesc. Modelarea și stimularea comportamentului copilului se referă, de fapt, la pătrunderea în structurile etice ale bunelor purtări și nu la gesturile “de fațadă” care nu vor decât să facă impresie, nefiind motivate de o convingere interioară.

Ce înseamnă să fii om de omenie? Dar să fii punctual? Cum ne păstrăm prietenii? Dar cum îi recunoaștem? Ce înseamnă să spui adevărul? Știi să fii recunoscător? Dar să porți o conversație plăcută? Știi să zâmbești? Ai înțeles vreodată cu adevărat tainele expresiei “vorba dulce mult aduce” ?

Iată câteva întrebări care ne pot ajuta să-i facem pe copii să se cunoască mai bine și să reflecte asupra fondului moral al relațiilor umane.

“**Cei șapte ani de-acasă**” care, în prezent, au devenit “cei șase ani de-acasă” sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiți de sens, o expresie învechită și demodată. Părinții, încărcăți de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzai spunându-se : “Ce copil politicoș! Se vede că are **cei șapte ani de-acasă!**”. De câțiva ani se observă o nepăsare și o lipsă de grijă față de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuți în familie. În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obraznicia se confundă cu istețimea, iar răsfățul cu dragostea. Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puțini copii politicoși și bine crescuți.

Disciplina bunei conviețuiri lipsește sau mai bine zis a dispărut și din ce în ce mai mulți tineri au rămas corigenți la această materie și nu știu să trăiască decent, frumos și demn printre oameni. Acestea se învață pe parcursul întregii vieți, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt “**cei șapte ani de-acasă**”. Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt “lucruri” care se învață. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi la grădiniță și abia apoi la școală.

Fiecare copil este bine să știe că, dacă este politicoș și are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu ei. Este bine de știut că a avea “**cei șapte ani de-acasă**” înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, frații, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

De aceea, părinții, bunicii, învățătorii și chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i învețe pe copii (oriunde și oricând) următoarele: Cum, când și pe cine salutăm?, Cum ne comportăm acasă, la școală, la cinematograful, în vizită?, Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă?, , Ce și cât vorbim?, Când să zâmbim?, Cum ne ajutăm prietenii? etc.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “ cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități. Nu este corect să dăm vina pe alții. Să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră, a tuturor: părinți, bunici, învățători, profesori.

Noi toți, cu dragoste și stăruință, putem să-i redăm sensul expresiei “**cei șapte ani de-acasă**”.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR: GUTA CORINA, GRĂDINIȚA BUCȘANI, LOCALITATEA BUCȘANI, J UDEȚUL DÂMBOVIȚA

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Cercetările în domeniul educației timpurii preșcolare au evidențiat corelații puternice între frecvența grădiniței și comportamente copiilor ca elevi. Mai concret, remarcăm:

- progresul semnificativ în plan intelectual pentru copii, indiferent de mediul din care provin;
- efectele pozitive asupra viitoarei integrări sociale și reducerea comportamentelor deviate precum și a eșecului școlar;
- descoperirea de către fiecare copil a propriei identități, a autonomiei și dezvoltarea unei imagini de sine pozitive;
- dezvoltarea abilităților sociale prin interacțiunile generate de mediul de învățare;
- comportamente centrate pe sarcină;
- dezvoltare socio-emoțională;
- motivație și atitudini pozitive față de învățare.

Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat,

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață.

BIBLIOGRAFIE

• Boca, C, Bucinschi, M., Dulman, D., (2008) „ Educația timpurie și specificul dezvoltării copilului preșcolar “București : Educația 2000+”

• Pre-School Education in the European Union. Current Thinking and provision, (1995), în „Curriculum pentru Învățământul Preșcolar“, M.E.C.T., (2008)

• www.didactic.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

**PROF.GYORGY LOREDANA
GRĂDINIȚA P.P.NR.1
SÂNNICOLAU MARE, TIMIȘ**

„Viața de familie este prima școală a emoțiilor. În acest creuzet intim învățăm să recunoaștem emoțiile proprii, cât și reacțiile celorlalți la emoțiile noastre, cum să gândim aceste emoții și cum să le alegem reacțiile; cum să citim și să ne exprimăm speranțele și temerile. Această școală emoțională nu înseamnă doar ceea ce le spun părinții copiilor lor sau ceea ce fac pentru ei; ea presupune, de asemenea, modelele oferite de părinți în ceea ce privește felul de a-și trata propriile emoții și pe cele care apar în relația soț – soție.” (D. Goleman, Prefață la lucrarea Inteligența emoțională în educația copiilor, Elias, M., Tobias, S., Friedlander, B., 2002, p. 3

Începutul vieții și primele experiențe, care ancorează copilul în contextul său material și social, constituie demersul orientativ de la care se dezvoltă personalitatea sa. Activitățile din grădiniță contribuie în mod organizat la stimularea dezvoltării copilului. Ele sunt activități pe care părinții au nevoie să le cunoască și să le susțină, pe mai departe, în cadrul familial. Pe de altă parte, oricât de mic este copilul, el este purtătorul unei experiențe câștigate în cadrul familial și în comunitatea căreia îi aparține. Familia reprezintă una din cele mai vechi forme de comunitate umană, o instituție stabilă, cu rosturi fundamentale pentru indivizi și pentru societate (M. Voinea, 1996). Familia trebuie înțeleasă în special ca grup uman de bază și ca realitatea socio – umană determinată de relațiile de cuplu, de cele parentale, dar și de legăturile implicate în succesiunea generațiilor și în viața domestică în comun. Termenul „familie” se referă și la constelația de roluri și influențe, pe când termenul de „grup familial” are în vedere numai caracteristicile determinate de legăturile de rudenie.

Pentru copil, familia este agentul inițial și primar de socializare. În genere, familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței sale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Are rolul central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza structurii personalității individului.

În familie, copiii sunt crescuți, socializați, protejați și își aproprie valorile culturii și ale moralei. Ei se dezvoltă fizic, psihic, moral și spiritual prin amprenta mediului familial. În familie se realizează integrarea socială primară a copilului. Odată cu intrarea în grădiniță, și mai apoi la școală se va începe integrarea secundară.

Copilăria este cea în care individul se formează și își construiește bazele atitudinilor sociale.

Această perioadă de viață este legată fundamental de familie și de valorile promovate de mediul socio – cultural al acesteia. Copilul, prin relațiile sale cu mama, cu tata și cu frații, el se integrează în relațiile sociale, se aproprie de societate, își cunoaște valoare și începe să-și formeze imaginea de sine.

Putem sintetiza că din punct de vedere al dezvoltării individuale, familia oferă:

- primul grup social în care copilul exersează comportamente sociale și se descoperă pe sine;
- climatul de siguranță afectivă necesar dezvoltării comportamentelor personalității atât la vârstele mici, când este determinant, dar și mai târziu, când constituie factor de echilibru și compensare în rezolvarea problemelor sociale;
- este primul mediu de creștere și dezvoltare intelectual, motivațional, afectiv, estetic, moral;
- primul model al comportamentelor sociale viitoare;
- legătura biologică de bază a individului;
- cadrul de dezvoltare a individualității și posibilitatea valorizării individuale, datorită încărcăturii afective care leagă pe membrii ei;
- leagă istoria între trecut și viitor.

Familia este pentru copil cea mai importantă instituție socială și mediul unic, natural și social în care se dezvoltă ca om și ființă socială . Orice intervenție educațională are nevoie de sprijinul și susținerea părinților pentru a fi afectivă și eficientă în viața copilului.

Bibliografie:

1. Bonchiș, E., 1997, Studiarea imaginii de sine în copilărie și preadolescență, Ed. Imprimeriei de Vest, Oradea;

2. Voinea, M., 1996, Psihosociologia familiei, Universitatea București,

3. Vrajmaș, Ecaterina, 2014, Educație timpurie, Ed. Arlequin, București

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: GORCEA VALENTINA CORNELIA GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL CIPĂU, JUDEȚUL MUREȘ

Adesea, când găsim un gest ca fiind nepotrivit în comportamentul unei persoane, recurgem la expresia „îi lipsesc cei șapte ani de acasă“. Ce înțelegem, de fapt, prin această expresie? Care este rolul acestei perioade de formare, până la 7 ani, în viața noastră de mai târziu? Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar. Pe lângă educația primită acasă, un rol important îl are și grădinița/căminul deoarece este prima colectivitate din care face parte copilul, unde învață să se integreze și să coopereze cu cei din jurul lor.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încerce programul educativ, de exemplu, al unui copil, cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă? Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului. Atitudinea educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Cei 7 ani de acasă sunt esențiali pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. De multe ori mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tata este prea dur. Copilul, însă, nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani? Aceștia pot învăța: deprinderi de autoservire; ordine; igienă; curățenie și exprimarea propriilor nevoi; exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative; bune maniere și comportament adecvat; limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire); modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc); consecvența în realizarea unei sarcini; concentrare a atenției; perseverența în realizarea unei sarcini; alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

EDUCAȚIA ȘI
CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

P.Î.P.: GRĂDINARIU MIRELA DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 GORBĂNEȘTI
JUD. BOTOȘANI

Educația pe care copilul o primește de la părinți conduce la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală, se poate spune că un copil are "cei 7 ani de acasă" după cum știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, după comportamentul cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Este adevărat că unii specialiști consideră că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne însă ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Grădinița și școala nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Politețea și bunele maniere se deprind prin observarea exemplului pe care îl dau adulții. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

În opinia psihologului Alexandru Pleșea, educația primită în grădiniță, școală și acasă reușește să le dezvolte doar inteligența cognitivă, nu și inteligența emoțională, care este esențială în armonioasa și sănătoasă dezvoltare a copiilor. Atât grădinița, școala, cât și familia și societatea fac trei greșeli majore, care dezechilibrează buna dezvoltare a copilului: neglijarea dezvoltării inteligenței emoționale încă din primii ani de școală, punerea accentului aproape în exclusivitate pe științele reale și neglijarea materiilor care au menirea de a le stimula creativitatea și emoțiile și, nu în ultimul rând, denaturarea conceptului de "Cei 7 ani de acasă". Acest concept nu mai are același înțeles ca pe vremuri, deoarece în cei 7 ani de acasă, părinții îi educă în spiritul competiției cu orice preț, cu idei de genul "dacă pierzi, ești un ratat" sau "Băiatul vecinei a luat note mai mari ca tine". Respectul față de oamenii din jur nu mai reprezintă o valoare atât de importantă pentru copiii noștri, deoarece noi, adulții, am încetat să le mai spunem asta. Astfel, toate sugestiile pe care cei mari le dau celor mici, nu fac decât să stopeze și să înlăture posibilitatea copilului să se implice emoțional într-un anumit aspect. Astfel, crescând, adultul va avea rețineri să-și facă așa repede prieteni, să râdă, să se bucure ca un copil, să treacă peste probleme, să se bucure de orice moment, așa cum o făcea când era mic.

Primii 7 ani din viață sunt esențiali pentru dezvoltarea ulterioară a unui copil, în această perioadă se produc numeroase schimbări esențiale din toate punctele de vedere. Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de ajuns doar ca adulții să-și controleze limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Ar

trebuie să se impună anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative. Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. Ar fi bine ca părinții să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.
www.despre copii.com

RELAȚIA MAMĂ-COPIL, CALE REGALĂ A EDUCAȚIEI, OGLINDITĂ ÎN LITERATURĂ

PROFESOR GRECU IULIA MAGDALENA, LICEUL DE ARTE, SLOBOZIA

„Relațiile –de orice fel – sunt ca nisipul pe care-l ții în mână. Dacă îl ții ușor în căușul deschis, el rămâne acolo unde este. Dar în momentul în care strângi mâna ca să nu-l lași să-ți scape, nisipul și se strecoară printre degete. S-ar putea să mai rămână ceva, dar cea mai mare parte din el se risipește. Așa este și o relație. Dacă o ții ușor, o respecti și îi oferi libertate celorlalte persoane, este probabil să rămână așa cum este. Dar dacă o ții prea strâns, ești prea posesiv, relația îți scapă printre degete și este pierdută” (vol „SUPĂ DE PUI PENTRU SUFLET. GÂNDEȘTE POZITIV”, autor J. CANFIELD; M. HANSEN; A. NEWMARK, vol 4, pag. 17).

Pentru o mamă cele mai frumoase relații sunt cele stabilite cu fiii săi. E dificil, dar e frumos. Dificil pentru că diferența de vârstă, de mentalitate face uneori aproape imposibilă comunicarea. Frumos, pentru că în copii orice părinte își re trăiește propria devenire. Este în puterea lui să și-i apropie determinându-i să se deschidă, să-și dorească să vorbească despre sine.

“Întâiul drum” ... prin zăpada vieții, text de Ion Agârbiceanu

Ce propune acest text? O semnificativă pildă de viață, într-un cadru rural autentic, în care tradițiile sunt esențiale. O mamă singură, în toiul iernii. „Mamă-sa iasă și vine și iar iasă. Are treabă în tindă, în cămară, prin curte după lemne. A făcut foc în camera dinainte și aici fierbe și mâncarea pe vatră. Rar privește și ea prin geam: ninge rar și acum.” Imaginea este tipică: focul în camera în care țăranii români mâncau și stăteau înconjuțați de copiii care se jucau pe lângă foc. Spațiu al familiei reunite, al căldurii sufletești. Interesant este faptul că imaginea tatălui, cel care în *Amintiri din copilărie* venea ostenit, seara târziu și primea zâmbetul amar al soției dărâmată de problemele casnice, dogoarea focului și bucuria nestăvilită a copiilor ce i se aruncau în brațe, aici, în textul lui Agârbiceanu, este absent. Mama rămâne cea care asigură bunăstarea copiilor. Chipul mamei este cel desăvârșit. Apare dimensiunea maternă, sublimă, evocată în imagini plătice: „Lelea Anuța e necajită tare. Copilul cel mic, sugaciul, orăcăie ca o broască în leagăn. I-a dat să sugă, dar n-a vrut. Îl ridică iar din leagan și-i dă sânul plin și alb, dar broscoiul se învinețește la obraz, și zbiară din rasputeri. Așa o fierbe de azi-dimineață.

– Ce te doare, puiule, ce te doare? Of, Doamne! De ce or mai avea dureri și copiii?”

Și, ceea ce constituie esența textului, băiatul cel mare, Ionița, are prima fulgerare de personalitate, la vârstă fragedă: devine stâlpu familiai. „Îl pune iar în leagan și Ionița, frațiorul cel mare, se și repede sa-l legene în locul mamei sale, cuprinsă de trebi, cât nu mai știe unde-i este capul. Ionița mormăie și mai tare și cât poate el de gros, să acopere plânsul sugaciului, să-și poată vedea mamă-sa de lucru.” Rămasă fără sare, mama are de luat o decizie majoră: îi încredințează fiului misiunea de a pleca pe o vreme viscoloasă la magazinul din centrul satului, pentru a îi aduce alimentul de care are nevoie. Și secvețele narrative care urmează sunt ilustrative pentru caracterul tradițional la comunității rurale evocate de Agârbiceanu. Copilul se îmbracă gros, cu cojocel și opincuțe, cu căciulă de miel și cu toiag pentru alungarea cânilor. Trăistuța specifică este bine fixată după gât, iar curajul sălășluiește în suflet. „Copilul se repezi sa se îmbrace. Mamă-sa deschise lada și adună din ladița ei, cu mare silă, douăzeci de bani de aramă. Caută o traistă mică și i le dădu lui Ionița. Îmbrăcat, cu căciula în cap, părea mai mare de cinci ani trecuți câți avea. Bani de aramă îi legă mamă-sa în colțul naframuții lui cu rândunele și i-o puse în buzunarul clicinului. Porni pe uliță la vale, spre vatra satului, unde era prăvălia, iar mamă-sa se grăbi în casă la cel din leagan. Nu mai era așa de îngrijorată”

Ionița reușește să ajungă la prăvălie și își îndeplinește misiunea, e drept, cu ajutorul unui consătean milos. Întors acasă victorios, el validează o altă latură specifică copilului român: a fost isteț, a numărat vânzătorului de la prăvălie toți banii corect și a primit o recompensă: o acadea. Chinul lui a fost recompensat. Și ca un frate bun are dorința de a împărți cu fratele cel mic bucuria succesului.

Lupta cu îngerul a copilului, text de Vasile Voiculescu

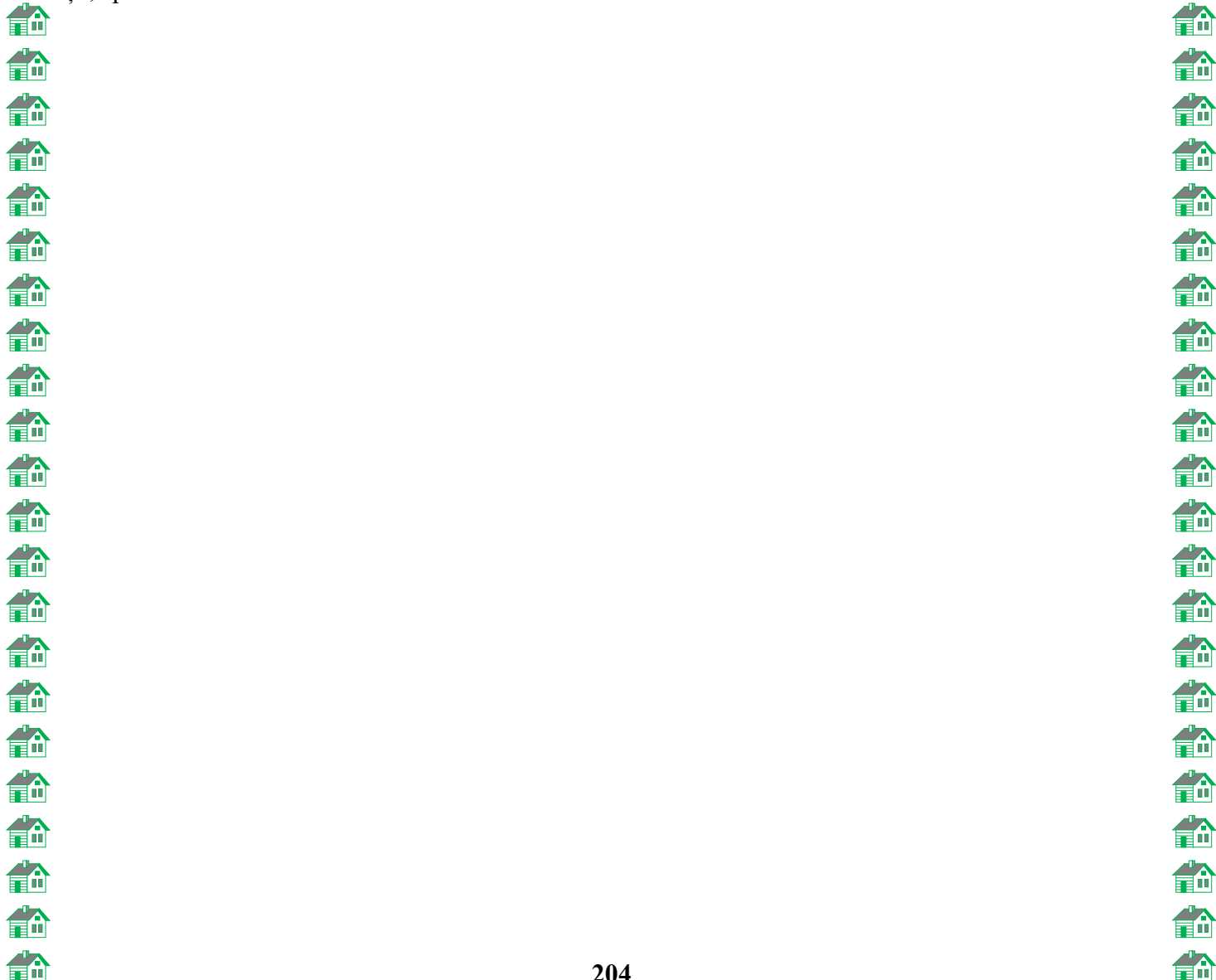
Cine vorbește copilului despre non-violență, despre toleranță? Mama, bunica, profesorul de religie, preotul, literatura. Literatura prin sine transmite un mesaj moralizator: Spune NU violenței. Un text revelator prin semnificația lui este *Lupta cu îngerul* de Vasile Voiculescu: o luptă, dar ce luptă.... Ea nu are nimic dureros sau dramatic, nu presupune sânge și moarte, nu jertfă absurdă. Este o luptă cu îngerul, cu

sinele. Este o luptă albă, din care copilul iese învingător. „Lupta” presupune: adversari (doi sau mai mulți), conflict, persoane aflate de o parte și alta a baricadei. Aici sintagma „cu îngerul” este sinonimă expresiei „contra îngerului”. Acesta este orizontul de așteptare al cititorului în legătură cu textul, aceasta este prima impresie furnizată de titlu: *“Părea o arătare de călător de pe alt țărm”, „ ce vrei ? răcni ciobanul”/ „luptă” răspunse celălalt ca și cum ar fi spus bună-seara”/ „Iacob s-a luptat cu îngerul, nu împotriva lui”/ „luptau luptă dreaptă”/ „ fiecare din noi, măcar odată în vreme, trebuie să ne măsurăm cu trimisul Domnului la un popas , sub sicomor, lângă o fântână de răscruci”/ „ copilul alăturat de înger sugea fluid sfânt, care trecea în el ca în legea vaselor comunicante”.*

Titlul este dezvăluit întru totul de fraza *”Iacob s-a luptat cu îngerul, nu împotriva lui”*, prepoziția „cu” în acest context devenind elementul surpriză; ea semnifică, de fapt, o luptă „alături de”, „împreună cu”. Alte simboluri dezvăluite: ”măsurarea noastră cu îngerul”-momentul delicat, dificil din viață; „necunoscutul îi căzuse drag”- ne iubim îngerul, căci el ne este ajutor „ciobanul răcnește, îngerul vorbește parcă ar fi spus bună- seara” -omul este exagerat, îngerul este ponderat; „îngerul este virtute și har, alcătuit din șapte stihii mai mult” –îngerul este de sus, este putere divină; „el nu era Mesia, menit să săvârșească deplin transfuzia divină”-îngerul este trimis de Dumnezeu, dar nu Creatorul însuși.

Astfel s- a conturat o nouă interpretare a textului, aceea de parabolă, de lecție de dragoste a Divinului față de Om. Parabola lui Voiculescu are ca punct de plecare textul biblic, dar dincolo de timp, ea pune în lumină un mesaj non-violent. Tinerii trebuie să se lupte, dar cu blândețea vârstei, trebuie să se războiască, dar cu viața, cu provocările, nu cu ceilalți. Experiența acumulată prin depășirea problemelor este calea spre o viață model, în care toleranța și onoarea, cinstea și cumpătarea vor prima. Iar acest model îl furnizează familia, prin cei șapte ani de acasă, apoi biserica, școala, calea spre sine, așa cum o numea Steinhardt „Prin alții, spre sine”.

**CEI 7 ANI DE ACASĂ
- IERI, AZI ȘI MÂINE-**

**PROF.ÎNV.PRIMAR, GRECU OANA CATINA
ȘCOALA GIMN. HENRI MATHIAS BERTHELOT, PLOIEȘTI**

Ieri, cei 7 ani de acasă însemnau bazele unei educații solide, piatră de temelie pentru ceea ce urma să formeze și să consolideze educația din școală. Principii și exemple sănătoase, reguli înțelese și respectate, formarea unor obiceiuri temeinice, existența unor valori conturate, toate acestea defineau cândva educația preșcolară.

Azi, cei 7 ani de acasă, ne duc cu gândul spre basme. Acolo 7 este acea cifră magică, simbol al întregului, al perfecțiunii. Părinții societății contemporane nu mai au timp însă să formeze acei 7 ani, astfel că, această sintagmă pare într-adevăr prezentă numai printre rândurile cărților sau poveștile bunicilor. Acei ani sunt considerați în zilele noastre "mai puțini" deoarece copiii intră în medii diferite de educație de la vârste fragede (2, 3 ani). Este esențial însă ca părinții să dezvolte prin comportament și exemplul personal, prin relația de afecțiune pe care o au cu cel mic, valori ce ne definesc: respectul, iubirea față de familie, prietenia, înșelegerea, empatia față de cei aflați în suferință, grija pentru natură și dorința de evoluție către o societate responsabilă și educată. O masă servită în familie, duminica, vizitele la bunici, respectul purtat persoanelor vârstnice, respectul față de natură, plăcerea de a dăru și a împărți cu ceilalți, sunt câteva exemple prin care putem forma educația specifică celor 7 ani de acasă și azi, când, în calitate de părinți, stăm din ce în ce mai puțin pe acasă. James Arthur Baldwin afirma referitor la aspectul mai sus prezentat că: "Un copil nu va reuși niciodată să își asculte părinții prea bine, dar nu va avea probleme atunci când vine vorba să îi imite".

Ca dascăl, înconjurată zilnic de aproximativ patruzeci de elevi, pot spune că cei 7 ani de acasă în rândul școlarii mei, sunt din ce în ce mai greu de întâlnit. Și totuși, avem cadre didactice dedicate, avem elevi care doresc să învețe și să devină oameni de valoare, avem și părinți implicați. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca elevul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate încă de la intrarea în școală. De toate acestea suntem responsabili deopotrivă, părinți și bunici, educatori și învățători.

CALATORI IN TARA BUNELOR MANIERE

**PROF.GRIGORE CECILIA TEODORA –
G.P.P.,„MUGURASII”RM SARAT,JUDETUL BUZAU**

„Cei șapte ani de acasă” sunt cuvinte rostite adeseori ,dar nu sunt simple cuvinte rostite la întâmplare. Maniera în care ne comportăm sau vorbim în diferite situații îi fac pe ceilalți din jurul nostru să afirme că-ți avem sau nu A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință tot timpul, în orice situație.

Preșcolăritatea este perioada formării inițiale a personalității , de care depinde formarea ulterioară , de aceea este deosebit de important ca de la cele mai fragede vârste să formăm și să dezvoltăm deprinderi de comportare civilizată , astfel pregătit încă de mic preșcolarul va deveni o persoană adultă manierată,

Învățarea bunelor maniere este un proces de lungă durată și are cu atât mai multă eficiență cu cât se face la vârste mai mici.Cea mai bună modalitate de a-l învăța pe copii bunele maniere este exemplul personal, se știe că la această vârstă copiii sunt receptivi și învață foarte mult prin imitație.

Preșcolarii învață încă din sânul familiei exemplul personal este cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere , iar părinții reprezintă primele modele pentru ei. Părinții încep să-i învețe lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar acest lucru nu trebuie să se oprească aici. Copiii trebuie să știe ce se cuvine și ce nu se cuvine la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat.

În grădiniță copilul își consolidează comportamentele învățate în familie învață să salute, să nu întrerupă conversația adulților, să spună „te rog”, „mulțumesc”, „cu plăcere” atunci când e cazul, să folosească batista, să ceară voie, să ceară iertare când greșește, să folosească în mod corect tacâmurile, să bată la ușă când intră într-o încăpere.

Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul caruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă.

Având în vedere toate acestea am derulat la grupa proiectul educational„Calatori in tara bunelor maniere , prin intermediul caruia am urmarit formarea și dezvoltarea unor deprinderi de comportare civilizată în diferite contexte sociale.

Astfel, am planificat și desfășurat activități menite să-i pună pe copiii în situația de a exersa bunele maniere, de a înțelege importanța cunoașterii și respectării acestora prin folosirea corectă a formulelor de politețe în situații date, de a cunoaște avantajele, consecințele nerespectării, precum și conștientizarea rolului pe care îl are familia în conturarea conduitei morale prin colaborarea tuturor membrilor din familie :

Așadar, trebuie să îi învățăm pe copiii noștri (în calitate de părinți sau educatori) să aplice în practică (la școală, în familie, pe stradă, la spectacole, în vacanță și oriunde altundeva) toate normele de comportare civilizată, pentru ca așa vor ști să se comporte într-o multitudine de situații și vor căpăta încredere pentru a face față altora noi, își vor dezvolta un simț al respectului de sine și încredere în propria persoană.

VALENȚELE JOCULUI ÎN DEZVOLTAREA CREATIVITĂȚII ȘCOLARULUI MIC

PROF. GRIGOROIU GORUN MAGDALENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COM. BUNEȘTI, JUD. VÂLCEA

Jocul didactic dă un randament sporit față de celelalte modalități de lucru folosite în activitățile de învățare, deoarece el face parte din preocupările zilnice preferate ale copiilor. Valoarea principală a jocului rezidă în faptul că face elevii participanți nemijlociți, direct interesați la propria lor formare. În clasa pregătitoare și clasa I, jocul reprezintă o modalitate de asigurare a continuității între grădiniță și școala, de ușurare a procesului adaptării copiilor la specificul muncii școlare – învățarea.

Prin joc, elevii devin mai volubili, ieșind din tiparele rigide ale unei activități impuse, sunt activi, devin curajoși, învingând timiditatea și învață de plăcere. Se înlătură astfel monotonia și plictiseala și se trezește interesul elevilor. Trecerea de la preșcolaritate la școlaritate nu trebuie să se facă brusc, ci îmbinând activitățile de învățare cu jocurile, deoarece acesta din urmă este principala formă de organizare a activității în învățământul preșcolar. Jocul didactic face parte din categoria jocurilor cu reguli, care sunt la rândul lor de două feluri: jocuri de mișcare și jocuri pentru dezvoltarea psihică, adică senzoriale, intelectuale și de expresie afectivă.

Introducerea jocului în structura lecției constituie un mijloc de prevenire, precum și de înlăturare a oboselei, cunoscută fiind capacitatea redusă la efort a micilor școlari.

Prin joc se realizează, într-o manieră specifică, numeroase sarcini de învățare, rolul lor nefiind doar ludic. Menirea jocului este de a crea momente de destindere, de relaxare, de odihnă, dar pe același fond general de activitate, care este dominantă la fiecare lecție, în funcție de obiectivul de referință urmărit.

Utilizând jocul didactic în procesul de învățare, activitatea didactică devine mai interesantă, mai plăcută, mai atractivă. Prin joc, elevul își angajează întreg potențialul psihic, ascute observația, își cultivă inițiativa, inventivitatea, flexibilitatea gândirii, își dezvoltă spiritul de cooperare, de echipă.

De-a lungul timpului, jocul nu a întrunit opiniile tuturor psihologilor și pedagogilor în favoarea sa, ca prezență în activitățile de învățare. I s-a reproșat că proclamă fantezia și nu ia în serios realitatea, că se reduce la plăcerea provocată de acțiune. Dar s-a putut observa că o activitate ca jocul, lipsită de sancțiuni, este mai eficientă. În timpul jocului, elevul se poate regăsi cu plăcere în ceea ce privește dorințele și plăcerile lui, nevoia de mișcare și de elaborare. Regăsindu-se în joc, el va participa activ la acesta. Jocurile au un rol stimulator în procesul instructiv, prin ideea de acțiune, de competiție cu sine însuși sau cu ceilalți parteneri, jocul atrage elevii de orice vârstă. Cu toate că jocurile presupun disciplina impusă de reguli, participanții o consideră naturală. Jean Piaget spunea că jocul este o necesitate organică pentru funcționarea în bune condiții a vieții copilului. Activitatea didactică oferă și permite multiple forme de integrare a jocului în lecții. Învățătorul însuși se poate juca cu elevii săi.

Complexitatea vieții sociale actuale, dezvoltarea extraordinară a științei și tehnicii, rapiditatea circulației informaționale impun perspectiva interdisciplinară în toate domeniile de activitate umană. Pentru a răspunde cerințelor sociale, învățământul trebuie să se orienteze tot mai hotărât spre o formare interdisciplinară a personalității umane. Un astfel de model educațional e flexibil, înlesnește adaptări rapide la mutațiile ce intervin în evoluția societății. Abordarea interdisciplinară permite adâncirea conexiunilor reale între discipline, iar o activitate interdisciplinară are pronunțate valențe formative.

Jocul didactic interdisciplinar este o activitate care îmbină sarcini didactice din domenii de cunoaștere diverse, de obicei 2-3 discipline, într-o structură unitară, axată pe învățare. Se poate observa că majoritatea copiilor nu fac bine decât ceea ce le place. Jocurile didactice asigură transferul cunoștințelor asimilate la situații nou create, apropiate de realitatea vieții, consolidează deprinderi motrice, facilitează efortul intelectual, pregătesc școlarii pentru activități practice, le stimulează creativitatea. Jocul didactic implică următoarele procese psihice: gândirea, memoria, atenția și spiritul de observație, voința, imaginația, limbajul. Jocul didactic are o componentă informativă și una formativă. Jocul didactic poate fi organizat ca o activitate obligatorie sau ca o metodă în structura altei activități.

Bibliografie–Dănescu, E, *Stimularea creativității la vârsta preșcolară*, Ed. Paralela 45, Pitești, 2009

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. GROPENEANU ANDREEA-DANIELA
LICEUL TEORETIC „CONSTANTIN ANGELESCU”,
ORAȘ IANCA, JUDEȚ BRĂILA

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor șapte ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viața într-un univers pe care-l creează părinții.

PĂRINȚII PRIMII EDUCATORI AI COPILULUI

PROF.ÎNV.PREȘCOLAR GROZA ELISABETA GRĂDINIȚA CU P.P. NR.3 DROBETA TURNU SEVERIN, MEHEDINȚI

Motto: " Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață ! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume ! » din Child' s Appeal

Copilul este o persoana ,însa este adevărat,o persoana în formare. Ceea ce nu înseamnă ca el trebuie luat mai puțin în considerație. Are sentimente,dorințe,opțiuni,înclinații,opinii.

Este o persoana în formare,unica,specia, care se îndreaptă pas cu pas spre vârsta adulta. Cunoștințele,comportamentele,emoțiile,valorile pe care le achiziționează și le structurează într-un mod numai al lui, deși calitativ,altele ale viitorului adult. Faptul ca un copil are nevoie de sfaturile,sprijinul și încurajarea adultului nu înseamnă ca el este mai puțin decât un adult. Tot ceea ce îi poate influența pe părinți are un efect asupra copilului.

Familia contribuie la satisfacerea trebuințelor copilului încă din primii ani de viața,oferindu-i modele de comportament,de comunicare,contribuind permanent la socializarea lui,contribuind la dezvoltarea conștiinței si a conduitelor morale.

Familia trebuie convinsa că o buna educație si nu numai,depinde de stilul de viața al acestuia,iar măsurarea efectelor educative în funcție de timpul acordat de părinți copilului este o practica greșita.

Noțiunea de părinte nu poate exista separat de cea de copil după cum noțiunea de educator nu poate exista separat de cea de educat. De aceea este foarte important ca ei să își cunoască responsabilitățile,să devina conștienți de influența pe care o exercita prezenta lor in viața copilului,să fie convinși ca educația ce trebuie dată copilului,pentru societatea actuală este diferită de cele precedente,ca societatea viitoare va fi diferită de cea actuală,iar copilul trebuie pregătit corespunzător

Familia este primul grup social din care face parte copilul,fiind cel mai important dintre grupurile sociale deoarece ea influențează si modelează persoana umană. Este mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții,se dezvoltă și se formează pentru viața.

Familia reprezintă locul în care are loc atât îngrijirea cat,mai ales,educarea copilului,educația în familie precedând-o pe cea instituționala. Copilul,în primii ani de viață este dependent de părinți,iar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizica a îngrijirii lui,ci, să aibă in vedere educația psihosociala,corelând posibilitățile fizice cu cele psihice.

Părinții sunt primii educatori ai copilului,funcția de părinte este o « meserie » si,ca oricare meserie ea trebuie învățata ;ei pot folosi metode si procedee educative adecvate fiecărui copil contribuind la dezvoltarea personalității acestuia.

Nu numărul de cadouri,nu orele de prezenta fizica alături de copil în familie sunt importante(deși au si acestea rolul lor), ci conținutul activității si al acțiunilor desfășurate în familie.

Rolul familiei este acela de a crea copilului condițiile necesare si un climat adecvat jocului,studiului individual si odihna.

Educația (lecția din familie) este de neșters si se imprima în sufletele noastre pentru tot restul spațiului si existentei noastre.

Părinții constituie pentru copii primele modele de viață și comportament. Copii observă de mici comportamentul părinților,care devin modele. Modelul are o funcție orientativă în educație ;de aceea trebuie utilizat în ansamblul mijloacelor educative la vârstele fragede,deoarece odată cu înaintarea în vârstă,copilul își caută singur modele de viața si profesionale,părinții au grija ca acestea sa fie cele dorite. Așa cum -,bazinul se umple cu apa,focul se aprinde cu foc si sufletul omului se modelează datorita sufletului unui alt om (Rabindranath Tagore).

In perioada preșcolara orizontul de cunoaștere al copilului se lărgeste ca urmare a experienței câștigate in contactul cu mediul înconjurător. Reprezentările si percepțiile devin mici bogății. Se dezvoltă comunicarea orala ;vocabularul activ se lărgeste.

In perioada preșcolara părinții trebuie sa acorde atenție deosebita si formarii deprinderilor.

Tot la vârsta preșcolară,este necesar sa se formeze si dezvoltarea sentimentelor morale :sentimentul de rușine,de mulțumire,de iubire,de dragoste si de compasiune.

Tot părinții sunt aceia care le dezvoltă voința, stăpânirea de sine, perseverența, conștiințiozitatea, spiritul de inițiativă curajul - trăsături care marchează personalitatea copilului ;modestia,în primul rând prin atmosfera de familie,prin exemplul personal.

Copilul este mereu în alertă,curios,întrebând tot timpul. Dacă aceasta curiozitate este acceptată de adult,copilul se va simți liber sa caute răspunsuri la întrebările sale ; mai mult,el va avea încredere ca părinții îl vor îndruma către rezolvarea problemelor sale. Dacă aceasta curiozitate este însă ignorată ori luată în răsun,copilul se poate bloca si risca sa devină neîncrezător în capacitatea sa de a înțelege,de a cunoaște. Se poate si să înceteze pur si simplu să pună întrebări ori sa caute răspunsuri. Adultul nu va face nici o apreciere negativă asupra afirmațiilor copilului,ci doar aprecieri stimulatoare.

De obicei, copilul înțelege mai mult decât poate să exprime. De aceea,nu de puține ori,el utilizează limbajul în mod inadecvat – folosește expresii »prinse » don zbor când te aștepti mai puțin. De asemenea,apar frecvent vorbe « urate »,chiar expresii agresive,care îi fac pe părinți sa roșească dacă lucrul se întâmplă într-un loc public sau atunci când au o vizită. Nu trebuie uitat ca intențiile copilului nu sunt întotdeauna – ba chiar arareori – rele. Cel mai adesea,el caută să spună ceea ce vede,ceea ce știe utilizând elemente din experiența sa destul de redusă,deopotrivă în ceea ce privește informația si capacitatea de exprimare prin limbaj. În plus,caracteristica principală a vârstei – egocentrismul – face ca totul la copil sa se raporteze la propria sa ființă – la ceea ce gândește,ce știe, ce simte - ,el nefiind apt decât să exprime faptele ca atare.

Adulții sunt în întregime responsabili de satisfacerea nevoilor intelectuale ale copiilor,cel puțin la vârsta preșcolară. Mai puțin autoritarism,eliminarea competiției,evaluarea activității copilului toate acestea pot atenua salutar cerințele adultului si sprijini progresul copilului Adultul trebuie să transforme întreaga zi în prilejuri cu care copilul să achiziționeze o mulțime de cunoștințe si să-si dezvolte capacitățile prin învățare spontană. Părintele trebuie în general să evite situațiile de învățare « ca la școala ».

Fiecare copil este o ființă unică. Chiar în aceeași familie,fiecare copil este diferit de frații si surorile sale,iar diferența începe de la naștere :fiecare are comportamente specifice în ceea ce privește hrana,somnul,are reacțiile sale proprii la ceilalți. Are deci un « stil de viață » al său.

Părintele are datoria sa respecte individualitatea copilului chiar din momentul în care sa născut. Dacă el înțelege,accepta și respectă tot comportamentul legat de somn,mâncare,schimbările de dispoziție,temperamentul bebelușului,va putea înțelege si respecta mai ușor individualitatea copilului așa cum se manifesta ea în etapele de vârstă ulterioare.

Dezvoltarea eu-lui include,la copii,dezvoltarea emoțională. Copiii mici își exprima în mod liber și exploziv sentimentele :bucurie,gelozie,timiditate. Unii plâng ușor. Pe măsura ce cresc,ei încep să înțeleagă regulile din jur și să ia în considerare opiniile altora,se conformează regulilor sociale de exprimare a sentimentelor.

A remedia sentimentele,la această vârstă,nu contribuie la asigurarea sănătății mintale. Mai mult,copiii nu numai ca trebuie sa aibă permisiunea de a-si exprima emoțiile,ci au nevoie să știe ca părinții înțeleg cu adevărat ce simt ei. Ei vor ca adultul să înțeleagă când le e frica ori se simt singuri sau furioși. Pe măsură ce copiii cresc,trebuie să fie învățați că nu își pot exprima emoțiile oricând si oriunde. Ei trebuie sa afle ca si alte persoane au sentimente care trebuie luate în considerare. În jurul vârstei de 6 ani, copilul are cea mai favorabilă perioadă pentru a recepta aceste reguli – este vorba,bineînțeles, de o vârstă aproximativă,întrucât raportarea se face la fiecare copil în parte.

Tot ce face un copil este învățat de la de le părinți, orice greșeala face este vina părinților. În acest moment se pleacă de la ideea ca,încă de la naștere copiii sunt diferiți,iar comportamentul este definit de temperament și de interacțiunea cu ceea ce se afla în mediu. Deci, copilul nu vine pe lume fără nimic,ci are un fel înnăscut de a se comporta fata de care cei din jur reacționează. În general,se poate vorbi de copii cu un temperament mai dificil sau mai maleabil si de copii mai înceți,chiar dacă acest fel de a spune pare cam dur. Temperamentul nu este de neschimbat,cei din jurul tău te pot influența.

Toate întâmplările mărunte pentru adult,constituie întreaga viață a copilului,întreg zburciumul lui de a reuși să supraviețuiască fizic,dar mai ales psihic. Atitudinea părintelui este oglinda copilului. În ea,cel mic se vede si se considera a fi așa cum părintele îl arată ca este. În această oglindă,fidela sau nu, copilul își construiește imaginea de sine,respectul de sine, își atribuie o evaluare. Depinde de părinți ca respectul

să existe, să se dezvolte autocontrolul și independența; depinde de părinți ca fiul sau fiica lor să-și atribuie o valoare mai mare sau mai mică, să fie încredințați că, în ochii cuiva, ei sunt unici și cei mai de preț. Părinților le aparține povara, responsabilitatea și bucuria formării personalității copilului lor ca om integral, sănătos fizic și psihic.

« Omul e rodul educației pe care o primește

Bibliografie:

1. "Grădiniță, familie, școală" – Culegere Metodică editată de Revista de Pedagogie, București, 1976;
2. John Lock "Câteva cugetări asupra educației", traducere, studiu, note și comentarii de M. Cimpoiș, Ed.D.P. București, 1971;
3. Revista învățământului preșcolar, nr.1-2 București, 1998;

ROLUL ȘCOLII ȘI AL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI STUDIU DE SPECIALITATE

PROF. ÎNV. PRIMAR GROZA MIHAELA
LICEUL TEORETIC „I.C.BRĂȚIANU”

Familia și școala urmăresc același scop educativ, formarea tinerilor pentru a deveni personalități multilaterale dezvoltate care să poată face față dinamicii sociale, schimbărilor profunde și alese din societate.

Pentru realizarea acestui scop unic este necesară unitatea de acțiune, concordața dintre mijloacele specifice de influențare folosite în aceste două instituții sociale.

Colaborarea dintre cadrele didactice și părinți se realizează potrivit obiectivelor și nevoilor educative ale unei perioade anumite din viața copiilor și a grupului de elevi.

IPOTEZE ALE CERCETĂRII

Orice studiu care are ca obiectiv educația arată că familia și școala constituie mediile socio-culturale, care modelează ființa umană de-a lungul întregii vieți. Școala și familia rămân laboratoarele de formare a

personalității sociale și culturale, prima, prin pregătire temeinic organizată, după programe, cu cadre specializate și în perioade de timp bine definite, a doua, prin procesul real al vieții de zi cu zi, în care copilul,

învață regulile primare de viață, deprinderea de a vorbi, de a se comporta față de cei din jur și de a-i aprecia.

Potențialul educativ de care dispun familiile, mai ales în prima parte a vieții copilului, este decisiv și consolidează eforturile educative ale școlii, numai atunci. Țelurile părinților sunt multiple și cu destinații

bine definite: în primul rând, cele de ordin instrumental, ei fiind preocupați de standardul viitor de viață al copiilor lor, de obținerea unui venit cât mai înalt; de ordin profesional, pentru realizarea unui statut social

superior, care să le asigure putere, venituri, acces la resurse, capacitate de decizie; de ordin afectiv, în sensul deprinderii copiilor de a trăi pozitiv experiența de școlari; de ordin cultural, prin idealuri, modele culturale,

de personalități, care le pot ghida viața.

OBIECTIVELE STUDIULUI

Obiectivele principale ale studiului au vizat următoarele probleme: comportamentul elevului în școală și în familie și eventualele conflicte; atitudinea față de profesori și față de părinți, ca principali educatori;

atitudinea față de muncă, acasă și la școală; atitudinea față de școală; locul lecturii în preocupările elevului și ponderea ei în raport cu calculatorul; – intenția de a urma o formă superioară de învățământ și climatul

familial-suport; instituțiile care ar putea contribui la educația elevilor; – rolul religiei în ameliorarea comportamentului elevilor; preocupările de timp liber; așteptări reciproce între elevi-profesori-părinți,

privind educația elevilor.

IPOTEZE DE LUCRU

Familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Școala nu este eficientă în colaborarea cu familia atunci elevul

profită de aceste neglijențe ale școlii, iar modul de apreciere al școlii se diferențiază în funcție de acestea. În funcție de interesul părinților față de școală și față de educația pe care o primesc copiii lor se manifestă și

interesul copilului față de școală.

METODOLOGIA CERCETĂRII

Încercând a înțelege rolul școlii și al familiei în educarea elevilor, am stat de vorbă cu numeroase cadre didactice din diferite școli, din diferite localități. Concluziile desprinse au arătat că posibilitățile școlii

sunt mult diminuate în ceea ce privește realizarea completă a procesului instructiv-educativ. Oricum, acest lucru nu este posibil fără conlucrarea apropiată cu părinții elevului.

ANALIZA CERCETĂRIILOR. COMPORTAMENTUL ELEVILOR ÎN FAMILIE

Cei șapte ani de-acasă se verifică din primele zile de școală ale elevului din clasa I. Studiul comportamentului elevilor în școală și în familie este edificator, din cel puțin trei puncte de vedere: pentru

modul în care sunt percepuți de profesori, de părinți, dar de ei înșiși ca membri ai familiei. În opinia profesorilor, elevii, la școală, sunt ascultători în proporție de 71,52%, ușor ascultători 23,03%, neascultători

3,64%, obraznici 1,82%, pe când acasă, în opinia părinților, sunt ascultători 64,24%, ușor neascultători 31,52%, neascultători 3,03%, nici unul obraznic și 1,21% nu răspund. O atitudine mai puternic critică

manifestă însă elevii față de ei înșiși, în ceea ce privește comportamentul față de părinți, când afirmă că 57% sunt ascultători față de aceștia, 41,82% puțin neascultători și doar unul afirmă categoric că este

neascultător, în vreme ce obraznic nu se consideră nici unul. Părinții sunt, desigur, primii responsabili de buna sau proasta educație a copilului, la vârsta când el, din punct de vedere fizic și psihic, are cea mai mare plasticitate, ceea ce face ca tot ei să fie primii atenționați de modul cum se comportă la școală. Acest comportament, cu rădăcini în viața de familie, se reflectă apoi în școală și în societate. Antropologia culturală și sociologia culturii afirmă că familia constituie prima formă de comunitate umană în care învață copilul cele dintâi reguli de comportare în viață. Familia este forma sintetică, sui-generis, în care i se prezintă copilului societatea, cu aspectele ei fundamentale: relațiile dintre membrii ei, problemele economice, sociale, morale, psiho-afective, de organizare a vieții în comun. În cadrul familiei, se trăiește viața în totalitatea dimensiunilor ei. De aceea, este important ca, dintru început, părinții să fie orientați, îndrumați științific, pentru inocularea în mentalul și comportamentul copiilor lor a valorilor și modelelor culturale general acceptate și promovate de societate. În acest fel, integrarea lor în sistemul disciplinei școlare și al normelor de conviețuire civilizată în societate se realizează mai ușor și fără dificultăți sau traumeri. Unii părinți solicită o mai bună colaborare a cadrelor didactice cu ei, nu numai invers. Părinții doresc ca profesorii să se implice mai mult în pregătirea elevilor, dar și în pregătirea pentru viață, prietenie, familie, relații umane frumoase, armonioase, să se ocupe de pregătirea lor culturală, ca și de cea profesională, să se impună ei înșiși, prin profesionalism, cultură, simț moral și înalt nivel de civilizație devin modele pentru tinerii în formare.

Educația și instruirea de calitate, presupun efortul concertat și concentrat, de lungă durată, din partea familiei și a cadrelor didactice,

Bibliografie:

1. Pescaru, Băran, Adina, Parteneriat în educație ,Editura Aramis Print, București, 2004
2. Anghel, Elena, Psihologia educatiei pe tot parcursul vieții, Editura Renaissance, Bucuresti, 2010.
3. Popescu, Neveanu Paul, Psihologie, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1990.

„MESERIA” DE PĂRINTE

PROF. ÎNV. PRIMAR GROZA SIMONA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION POP RETEGANUL” SÎNCEL, ALBA

Limpede nu vezi decât cu inima. Miezul lucrurilor nu poate fi văzut cu ochii. - Antoine de Saint-Exupery în *Micul Prinț*

Exupery în *Micul Prinț*

În viziunea mea, să fii părinte bun înseamnă să ne amintim mereu, să retrăim mereu această etapă esențială din viața noastră, COPILĂRIA, datorită căreia suntem adulții de azi. Să nu uităm niciodată bucuriile și lucrurile mai puțin bune din această perioadă care ne-au format personalitatea, ne-au dirijat nescris evoluția în viață, succesul, insuccesul, încrederea, temerile, dorința de a ne afirma sau de a rămâne în umbră și enumerarea ar putea continua, până la cele mai fine „nuanțe” ale ființei noastre. Doar ca adult realizezi că tot ceea ce ești astăzi se datorează acelei perioade relativ scurte din viața ta, dar care te definește pentru toată viața. Suntem datori să ne întoarcem mereu în copilărie nu pentru a ne condamna părinții, dar nici pentru a face cu copiii noștri întocmai cum au făcut ei. Ca noi să fim părinți buni trebuie să preluăm în totalitate ceea ce părinții noștri ne-au oferit bun, dar să nu ne limităm doar la asta, ci să evoluăm odată cu timpurile, în continuă schimbare, să profităm de accesul atât de larg la informație din zilele noastre.

A fi părinte bun înseamnă și a avea un copil atunci când ți-ai planificat venirea lui pe lume și nu apariția lui întâmplătoare care să te afecteze pe tine ca adult, să te destabilizeze într-un fel sau altul pentru că absolut orice trăire a noastră se transmite copilului chiar dinainte de naștere.

Nimeni nu poate fi atât de aproape de sufletul lor ca un părinte și rolul acestuia în formarea propriului copil nu poate fi înlocuit nici de alte persoane, nici de instituțiile care se ocupă de educația copiilor – grădiniță, școală, societate în ansamblul ei.

Studii făcute în acest sens pe care le-am prezentat părinților în cadrul lectoratelor cu părinții și în cadrul orelor de consiliere a părinților dovedesc acest lucru.

<<Un studiu realizat în Marea Britanie de Royal Economic Society (Societatea Economică Regală) a descoperit că nivelul de reușită al unui elev și abilitățile acestuia sunt influențate de cinci ori mai mult de părinți și familie decât de profesorii de la școală.

Studiul a comparat elevii care au fost nevoiți să-și schimbe școala la vârsta de 16 ani cu frații și surorile acestora care au rămas în aceeași școală pe parcursul anilor adolescenței. Cercetarea a fost condusă de Dr. Arnaud Chevalier și a analizat datele de la școlile din Danemarca între anii 2002 și 2010.

Astfel, cercetătorii au testat diferențele privind rezultatele la examen ale elevilor din cele două situații, pentru a evalua influența relativă a unor factori precum școala, familia sau caracteristicile individuale ale elevilor. Așadar, jumătate din variația rezultatelor la testele elevilor se datorează unor factori ce țin de influența familiei, în timp ce școlile au o contribuție de doar 10%. Restul procentelor sunt atribuite caracteristicilor individuale ale elevilor.

Realizatorii studiului au spus că efectul familiei asupra scorurilor de testare este același, indiferent de situația economică a acesteia.

Profesorii, nevoiți să suplinească lipsa educației din familie

Potrivit lui Michael Wilshaw, director al Ofsted (Oficiul pentru Standarde în Educație și Servicii pentru Copii din Anglia), profesorii nu reușesc să-și facă în mod corespunzător datoria pentru că trebuie să devină un înlocuitor al familiei pentru elevi, fiind uneori nevoiți să acopere deficitul din educația pe care ar trebui să o facă părinții acasă cu propriii copii.

Totuși, acesta a afirmat că școlile trebuie să intervină pentru a oferi îndrumare morală, deoarece mulți copii cresc fără valorile familiale, culturale și comunitare de care au nevoie pentru a se dezvolta.

Studiul a arătat, de asemenea, că influența părinților și a familiei are un impact mai mare decât cea a școlii atunci când e vorba de rezultatele examenelor, mai ales la matematică și științe.

Problemele identificate sugerează că lipsa de sprijin din partea părinților se extinde dincolo de simpla îndrumare în ceea ce privește lectura și ajutorul pentru înțelegerea și rezolvarea temelor. Copiii sunt influențați de tot ceea ce este în jurul lor, de modul în care părinții se comportă, de ceea ce ei spun și de ceea ce ei fac.

„Elevii se confruntă astăzi cu o mulțime de modele, însă nu toate sunt pozitive. Ei văd exemple de celebrități la televizor și intră fără să-și dea seama în cultura oamenilor care nu vorbesc în mod corect și nu

interacționează ca niște modele”, a declarat A. Lightman, profesor la Massachusetts Institute of Technology.

„În zilele noastre, momentul în care familia se reunește este adesea sfârșitul zilei, când membrii iau cina în fața televizorului, iar părinții sunt prea obosiți să mai inițieze discuții cu propriii copii, dincolo de a le spune, pur și simplu, să-și îndeplinească datoriile casnice sau să-și facă temele”, concluzionează A. Lightman.

Discuțiile în familie, în care copiii sunt încurajați să citească și să exploreze idei intelectuale ar fi benefice.

„Dacă ai un copil, te înrolezi să fii părintele acestuia pe viață”

Un cadru didactic afirmă: „Sunt profesor de 14 ani și, de-a lungul anilor, am văzut multe din ceea ce părinții ar fi trebuit să facă, dar au lăsat pe seama școlii. Nu școala trebuie să fie părintele copilului. Dacă ai un copil, te înrolezi să fii părintele acestuia pe viață. În ultimii ani, funcția principală a unei școli - aceea de a educa - s-a schimbat foarte mult. Ca profesor, rolul meu s-a extins: sunt și mamă, și consilier de orientare, și persoană responsabilă cu ordinea și disciplina, dar în principal educator. Dacă părinții nu-și îndeplinesc sarcinile cum trebuie, profesorii trebuie să aloce din timpul dedicat studiului și altor aspecte nerezolvate acasă”.

„Este imposibil ca școala să înlocuiască un părinte bun. Viața de familie face toată diferența. Predau de 10 ani și sunt în același timp și părinte”, scrie alt profesor.

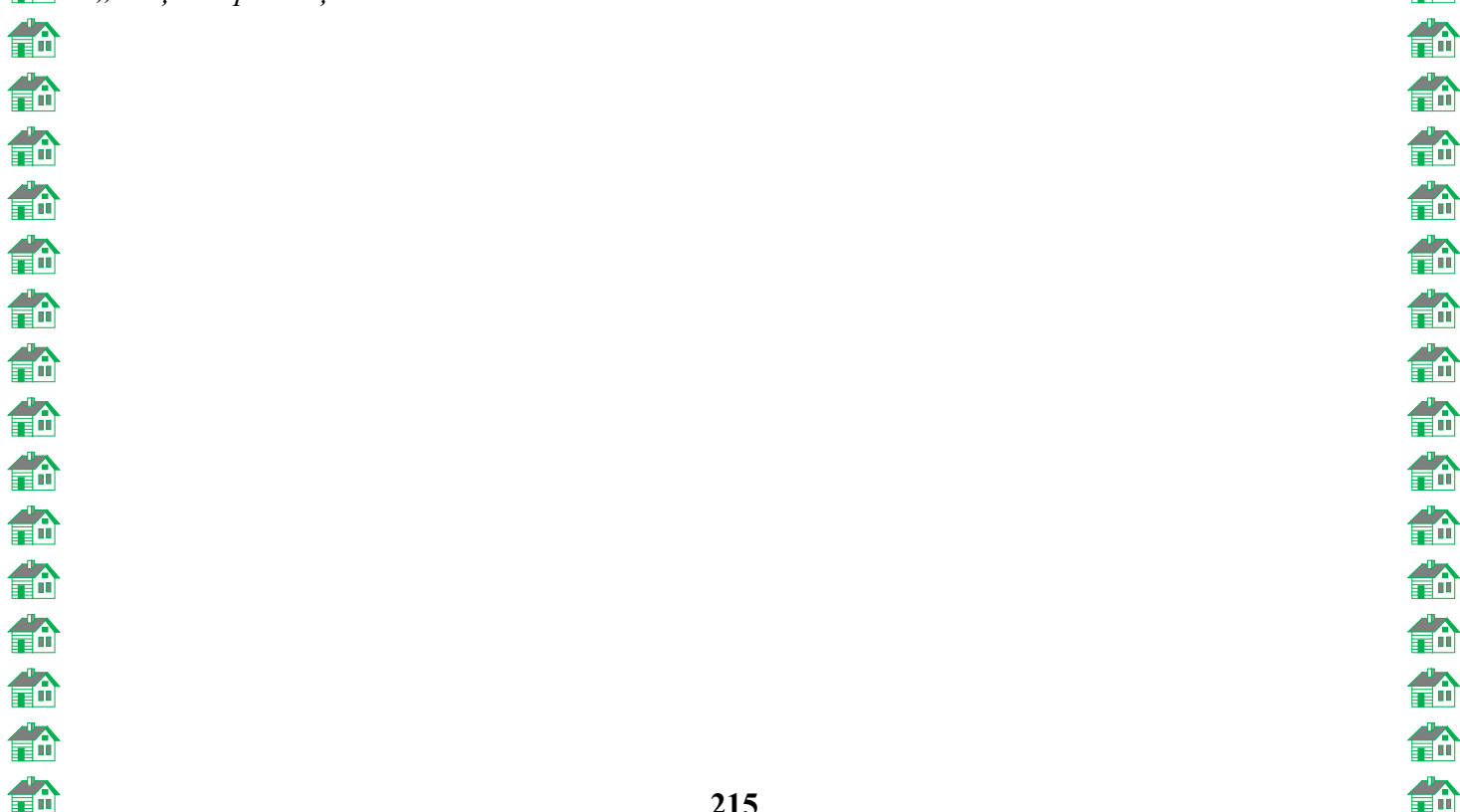
Tot un cadru didactic, sugerează că misiunea educatorilor nu se rezumă doar la copii, ci și la părinții acestora, iar o bună colaborare a școlii cu cei din urmă ar îmbunătăți vizibil situația.

Atmosfera de acasă și succesul elevului

Alt profesor explică: „Anul acesta am 131 de studenți. Nu le pot fi tuturor părinte, nici măcar unui sfert din ei. Părinții trebuie să-și intensifice și să-și îndeplinească responsabilitățile lor. Școala nu este un vid: atmosfera de acasă și din comunitate contează foarte mult în ecuația privind succesul studentului sau al elevului.”

Cercetătorii consideră că prea mulți copii sunt expuși la cultura centrată pe binele propriei persoane care promovează răsplata imediată, mai mult decât virtuți ca onestitatea, hărnicia și perseverența.

Nu putem lăsa toate responsabilitățile educației copiilor doar școlii sau doar familiei. O bună colaborare între aceste două părți, și mai ales o conștientizare a a fiecăreia asupra propriului rol reprezintă o soluție reală. Astfel, vom ști să răspundem și la întrebarea: Cine trebuie să-i învețe pe elevi diferența dintre bine și rău, cum să-și gestioneze conflictele și cine să le explice bunele maniere?>>, articolul *Părinți, nu „uitați” copiii la școală!* din ziarul *Lumina*.

IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

TUMURUG MARICELA
GROZESCU ANCUTA
SCOALA GIMNAZIALA "EMIL RACOVITA", ONESTI-
G.P.P. "MAGNOLIA", ONESTI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își

argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

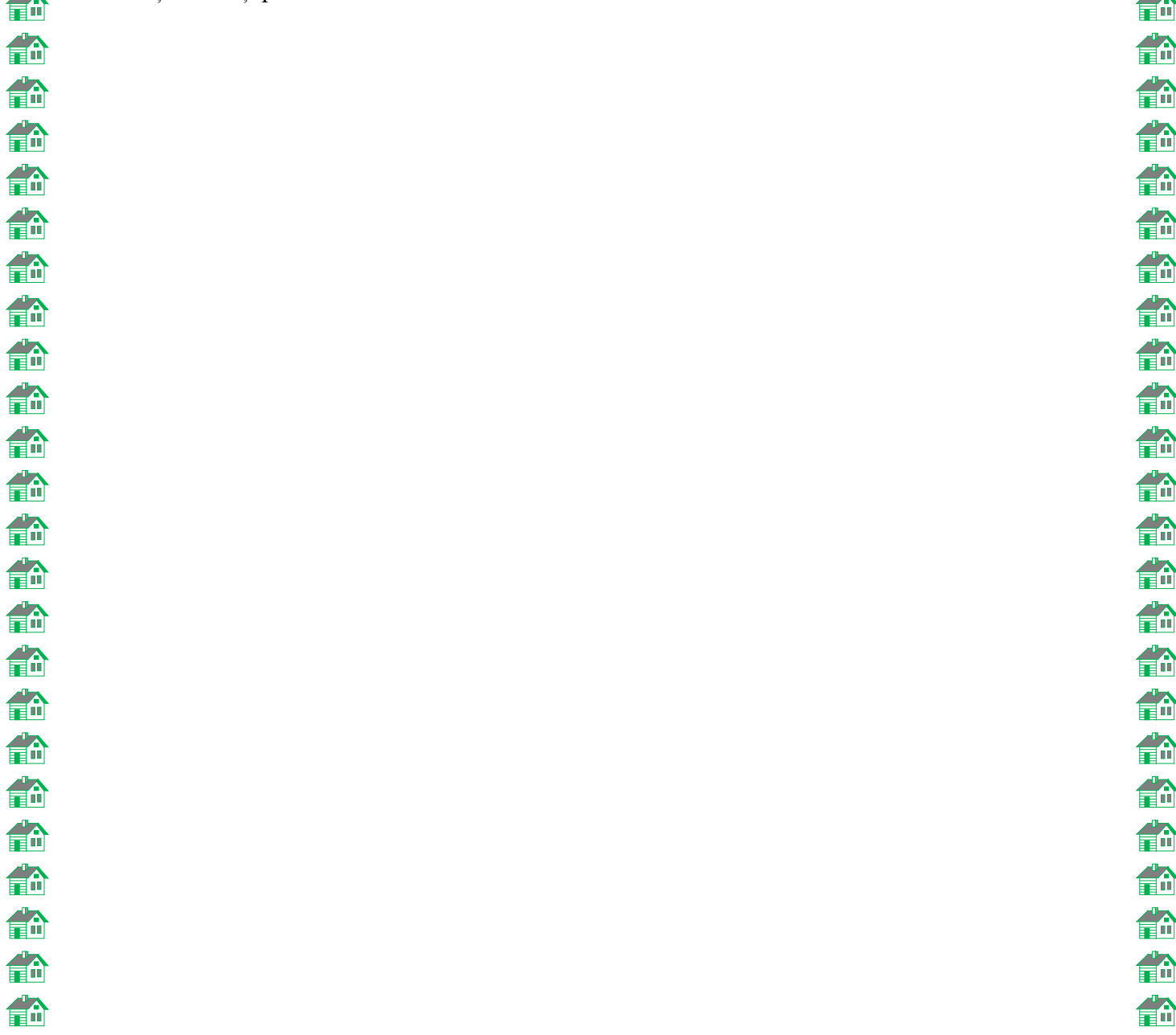
MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

In concluzie "Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor.

Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața defapt și cum trebuie să treci prin ea.

Educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. GRUIA MAREA GRĂDINIȚA PN „PINOCCHIO” REȘIȚA

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Părinții sunt modele pentru copii dar și cadrele didactice din momentul în care copilul intră într-o instituție de învățământ. La început, doamna educatoare este modelul pe care copiii îl „copiază”, îl imită în jocurile lor, în activitatea cu ceilalți copii. De multe ori, fetițele își doresc să fie educatoare ca doamna, să lucreze cu copiii, să-i învețe lucruri noi. Iar mai târziu, la școală, doamna învățătoare devine un model pentru ei. Ținuta, comportamentul, limbajul, atitudinea cadrelor didactice din învățământul primar și preșcolar față de copii, părinți, colegi, contribuie în mare măsură la consolidarea celor 7 ani de acasă și îi ajută pe copii să devină oameni educați, manierați, politicoși, capabili să se integreze în societatea în care trăim.

Niciun părinte nu-și dorește ca copilul lui să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face.

Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologilor educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde

contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**sapte ani de-acasă**”.

„*Politețea este cheia de aur care deschide toate ușile*” și, de aceea, este important ca această deprindere să se formeze de la cea mai fragedă vârstă – vârsta antepreșcolară și școlară.

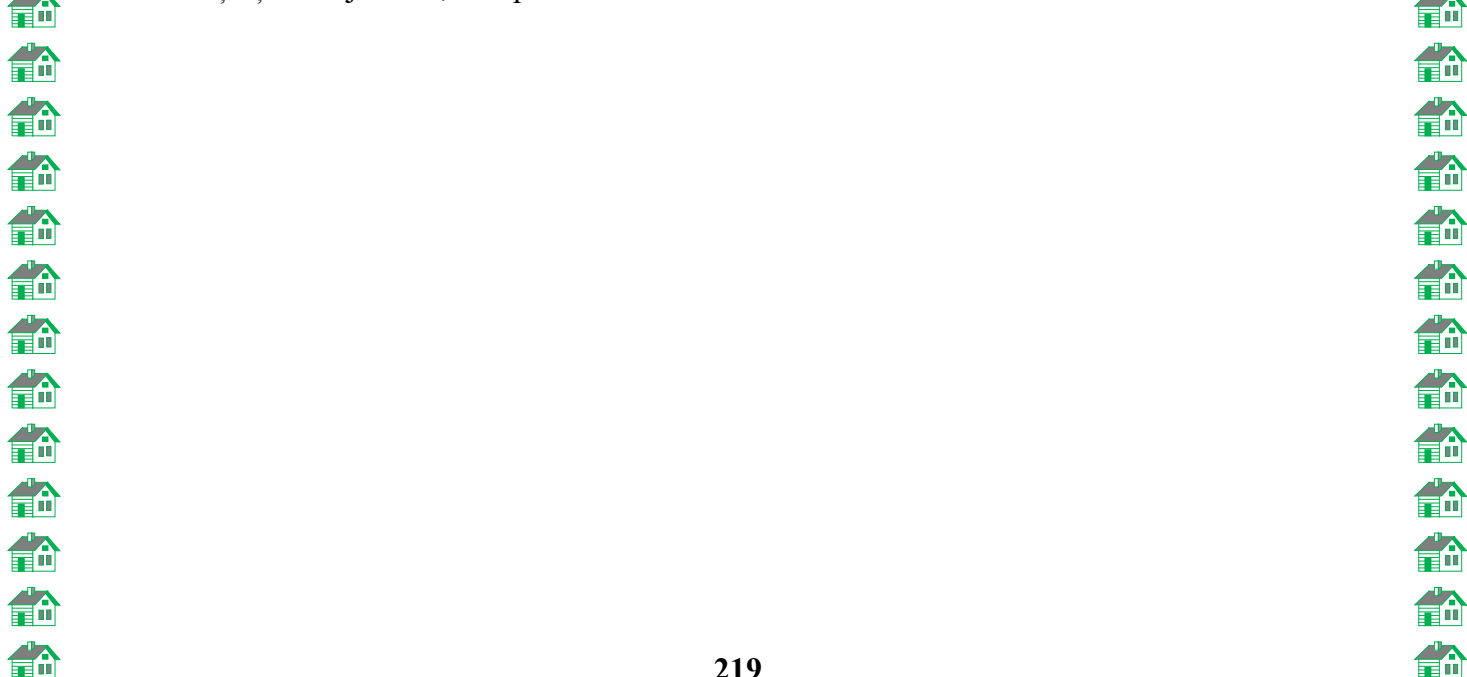
Pentru a fi numit politicos, copilul este învățat să:

- folosească formulele de salut adecvate situației și să utilizeze pronumele de politețe în cazul adresării unor adulți;
- pună mâna la gură când tușește sau strănută;
- spună „Mulțumesc!” atunci când primește ceva dar și când primește un compliment sau un ajutor;
- spună „Te rog!” atunci când dorește să obțină ceva;
- știe cum să răspundă la telefon și cum să încheie o conversație;
- nu îi întrerupă pe alții când vorbesc;
- știe să-și ceară scuze când a greșit cu ceva;
- îi ajută pe alții când au nevoie de ajutor;
- ofere locul în autobuz unei persoane mai în vârstă sau unei femei însărcinate;
- folosească un ton moderat și o atitudine plăcută în relațiile cu ceilalți;
- fie darnic cu lucrurile sale.

Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent părinții vor stresați de cum vorbesc, cum se comportă ori cum reacționează la cei din jur, pentru ca va fi foarte greu și chiar se vor simți oboseți la un moment dat.

Însă va trebui să-și impună anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața adulților, cât și din cele negative.

Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic supraveghează, analizează, interiorizează ceea ce fac adulții, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

„CEI 7 ANI DE ACASĂ...”

**PROF. ANASTASESCU MIMI CIPRIANA
EDUC. GUGEANU ELENA
GRADINIȚA CU P.P. NR. 29 IAȘI**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind o „carte de vizita” a celor șapte ani de acasă. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE- ACASĂ

**PROFESOR GULIN IOANA
ȘCOALA PRIMARĂ BRĂNEȘTI
LOC BRĂNEȘTI, JUD. TIMIȘ**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompense. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să i se dezvolte mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu i se facă observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să fie lăudat ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Când ajung la școală, copiii vor primi multe alte sfaturi de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la toți profesorii din școală. Toți aceștia vor da sfaturi zilnic, iar copiii trebuie să înțeleagă

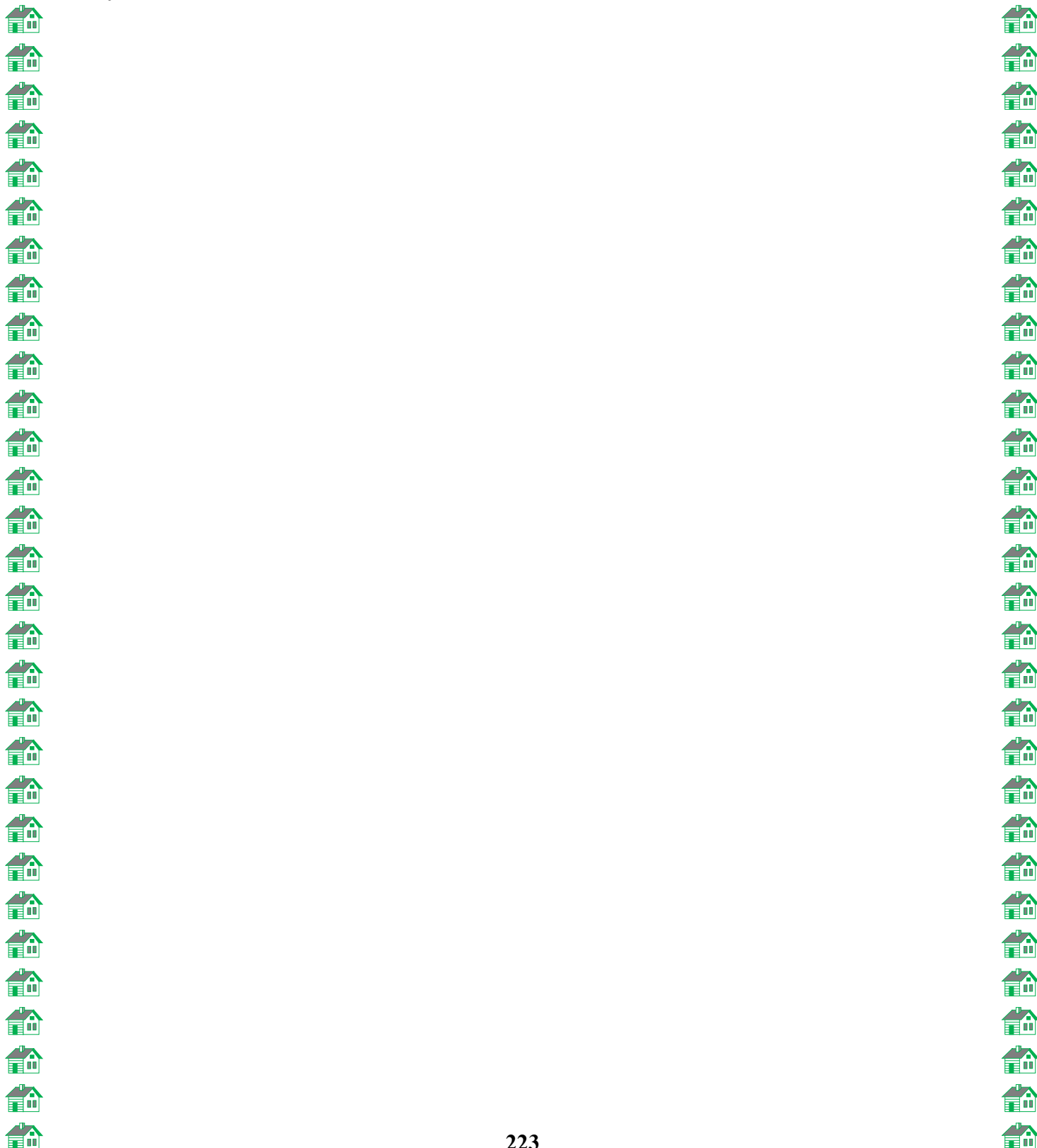

că este bine să primească sfaturi și că este la fel de bine să țină cont de ele. Se întâmplă uneori să mai greșească, dar toți cei din jurul vor avea grijă să îndrepte greșelile. Copiii trebuie să știe că atunci când greșesc, nu trebuie să se sperie, ci este important să se corecteze, iar dacă se întâmplă ca în anumite situații să nu știe cum să se comporte să apeleze la cei mari cum să procedeze, fără frică sau rușine.

Bibliografie:

* **Să construim împreună cei 7 ani... de-acasă**, Cristiana Boca (coord.), Mihaela Bucinschi, Cristina Popescu, Ecaterina Stativă - București: Educația 2000+, 2008

* **Cei șapte ani de acasă, Codul bunelor maniere pentru copii**, Mihaela Gîgă, editura Coresi, București, 2001

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

HANGANU MICSUNICA ȘCOALA GIMNAZIALĂ "PREOT GHEORGHE SĂNDULESCU" DRAGOMIREȘTI, JUD. NEAMȚ

Cea mai importantă educație a unui copil are loc în interiorul familiei. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici. Apoi, învățăm de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la toți profesorii noștri. Toți acești oameni din jurul nostru ne dau sfaturi. Și noi le dăm mai departe copiilor noștri. Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Se pot creiona, evident, generalizări.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul.

Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care "piticul" nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public.

Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii.

Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lor.

Înțelegerea normelor sociale.

Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă.

O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor.

„Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența, în timp, între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim.

copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Inceputul școlii este în mod sigur un eveniment care umple de emoții inimile multor copii. Acum copilul învață cum să relaționeze adecvat cu alții, cum să se organizeze, ce înseamnă să respecti un program, învață să ia decizii, să-și stăpânească anumite dorințe, să renunțe la o serie de lucruri, să socializeze, să se integreze în colectivitate, să se adapteze...într-un cuvânt.

IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

ED. HANTĂR MIHAELA
GRADINITA P.P. NR. 53 , STRUCTURA – GRADINITA P.P NR. 48
TIMISOARA

„ Exista locuri in inima despre care nici macar nu stii ca exista pana cand nu iubesti un copil . „ Anne Lamott

Pentru orice parinte responsabil , cea mai mare bogatie din aceasta lume sunt copiii sai , mai presus decat toti banii si toata puterea de pe pamant , de aceea familia este centrul universului acelor copii.

Cand vorbim despre cei 7 ani de acasa , vorbim despre abilitatea parintilor de a le transmite propriilor copii valori ce stau la baza unei conduite sanatoase in societate si in viata personala .

Copilul este asemeni unui burete care absoarbe tot ceea ce este in jurul sau de aceea, este foarte importanta implicarea familiei in formarea personalitatii si comportamentului copilului pana merge la scoala.

Familia este mediul in care se dezvolta sprijinul de afirmare a idealurilor tanarului , dorinta sa de afirmare si implicare in viata sociala . Parintii trebuie sa ofere copilului nu doar hrana si imbracaminte pentru o dezvoltarea fizica , ci si deprinderi de viata sanatoasa , de conduita individuala si colectiva .

Perioada celor „sapte ani de acasa„ este considerate „ culmea achizitiilor „ fiind una din perioadele de intense dezvoltare psihica , deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informatii , de memorare si de insusire a diverselor comportamente , atitudini etc.

Denumirea de „ cei sapte ani de acasa „ este motivata de faptul ca copilul petrece cel mai mult timp cu familia , iar membrii ei au cea mai mare influenta asupra lui.

Parintii trebuie sa-si controleze nu doar limbajul si comportamentul in fata celor mici , ci si exprimarea diverselor sentimente (dezamagire , tristete, furie etc) , precum si a dorintelor si nevoilor.

In cei „ sapte ani de acasa „ copilul invata : deprinderi de autoservire , de ordine si igiena , de exprimare a propriilor nevoi , bune maniere si comportament , limbaj corect transmis , perseverenta in realizarea unei sarcini , concentrarea atentiei etc.

Copiii au nevoie permanent de atentie , implicare si iubire din partea parintilor , iar fiecare copil este imaginea vie a educatiei primite acasa , educatie a carei amprenta se observa cu usurinta in comportamentul copilului atunci cand paseste in mediul scolar .

Parintii isi educa copiii , pe langa exemplul personal , prin : principii , ordine , disciplina , moralitate , atasament , iar educatia din primii ani de acasa , de care cei mici au parte in familie , defineste in buna masura viitorul adult.

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie , sa citeasca si a deveni un bun exemplu la scoala . Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare : sociala , psihologica , intelectual – cognitiva etc si are la baza o buna comunicare intre parinti si copil , mai ales in formarea imaginii de sine.

Asadar , parintii au o foarte mare influenta asupra copiilor in primii 7 ani de viata , cand le transmit celor mici propriile valori pe care urmeaza sa le respecte si ei , o data cu integrarea in societate .

„ In spatele fiecarui Copil Lumina sta un Parinte Soare ! „ Mirela Retegan

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. INV. PRIMAR, HANTEA ANELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ FILIAȘI

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

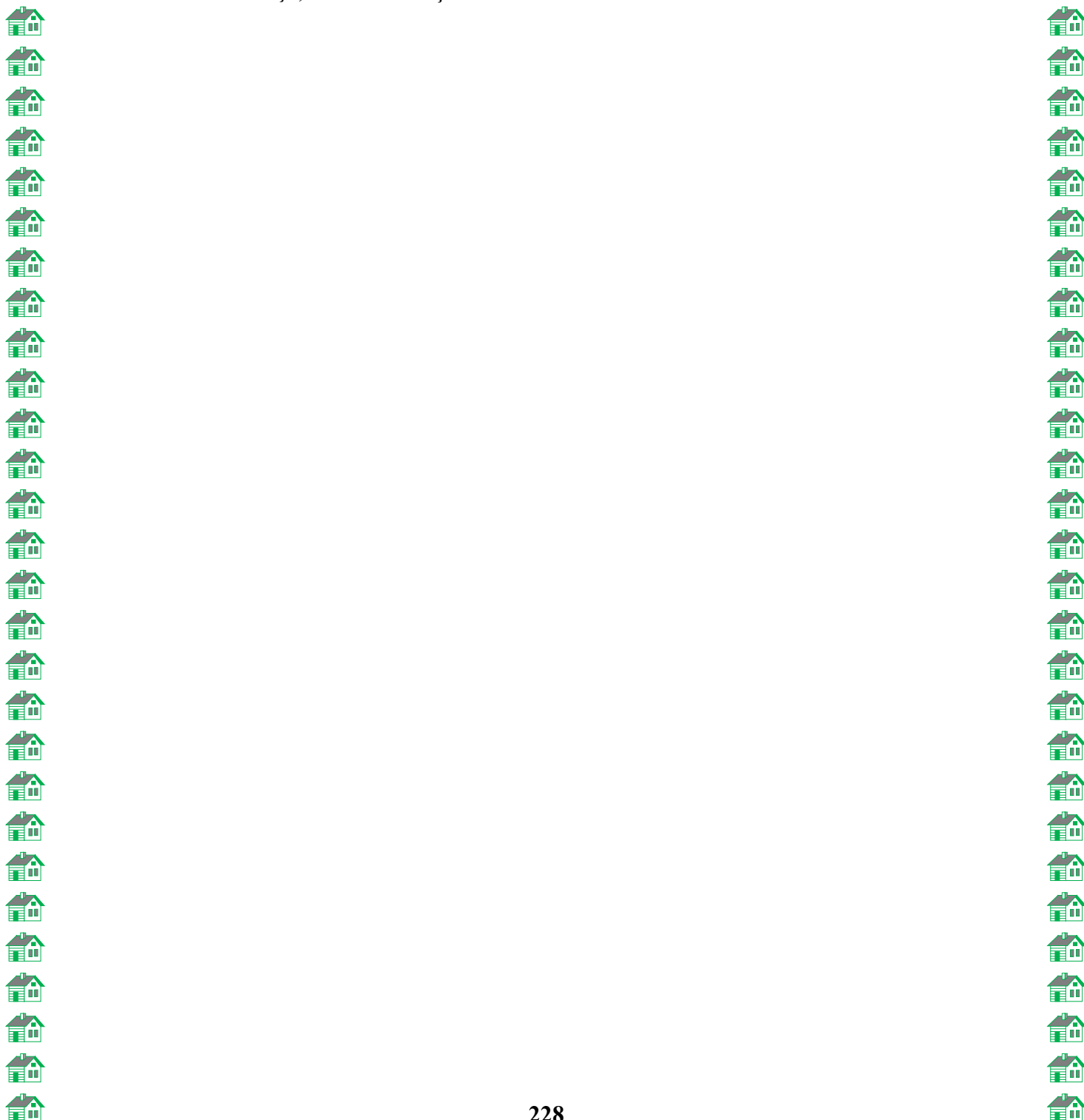
Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului.*

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

ÎNV. HERBEI CRINA SCOALA GIMNAZIALA SILINDIA

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ

ATITUDINI BLÂNDE;

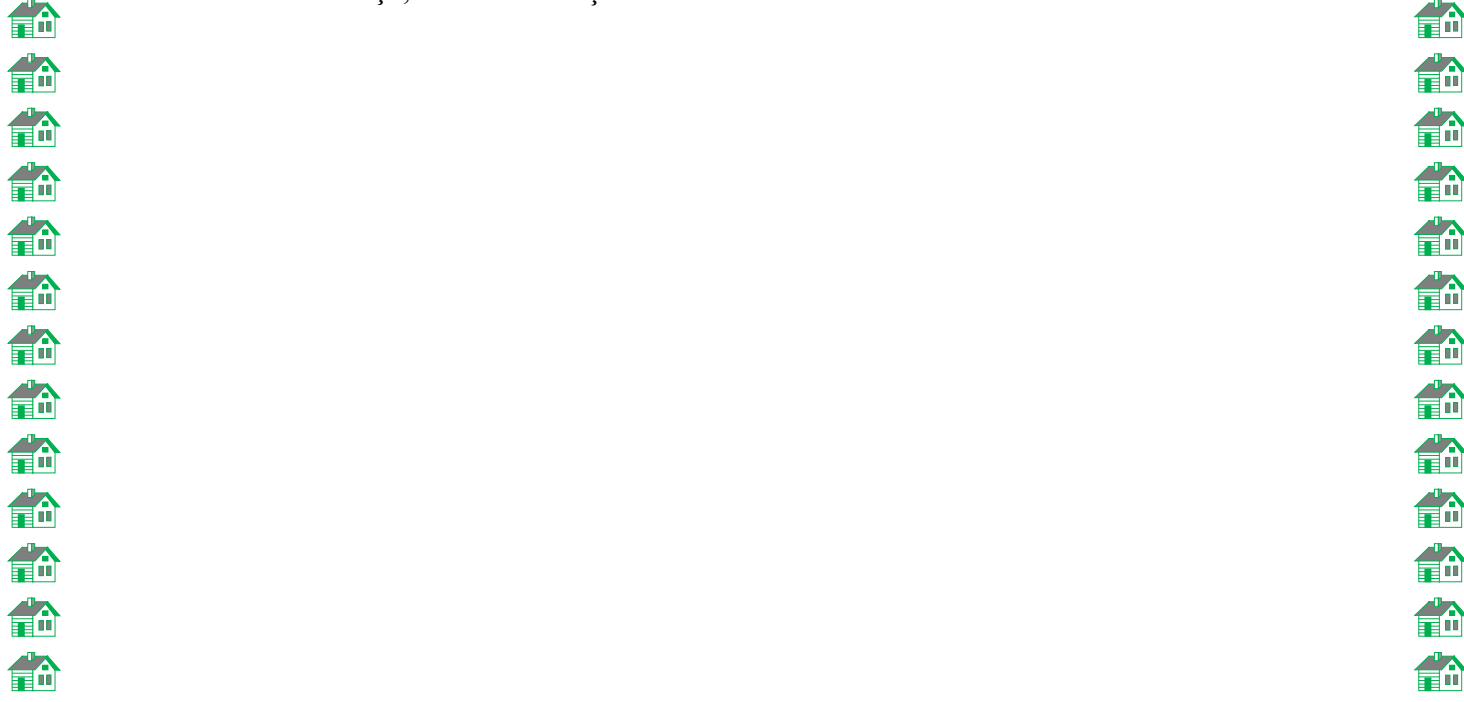
Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PRESCOLAR HERTIA NASTASIA-FIRUCA
SCOALA GIMNAZIALA NIMIGEA DE JOS-G N P MOCOD

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competențe între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;
Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIE ȘI ATITUDINI FAMILIALE NECESARE PENTRU CREȘTEREA UNUI COPIL BUN

PROF.DR.ING. HÎNCU CRISTINA
LICEUL TEHNOLOGIC „DIMITRIE LEONIDA” IAȘI

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei este atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale.

Aceasta este cu deosebire cazul cercetărilor care vin despre psihanaliză, psihologia socială, și sociologia susținând că familia este: "adevăratul laborator de formare a persoanei". Familia, primul mediu de viață al copilului, exercită o influență considerabilă asupra dezvoltării acestuia. Cadrul general în care se formează copilul de cele mai multe ori este bun.

Sunt două cauze care explică această influență a familiei asupra persoanei: una este legată de faptul că acțiunea familiei se exercită mai de timpuriu iar a doua de aceea că multă vreme familia este calea prin care se canalizează oricare altă acțiune întreprinsă de copii, familia fiind identificată cu întreaga lume socială a copilului.

Dezvoltarea psihosocială (dezvoltarea social-emoțională) a copiilor este o problemă de care suntem conștienți și care trebuie monitorizată în permanență.

Conform teoriei lui Erickson de dezvoltare psihosocială, există obiective de dezvoltare și conflicte de dezvoltare la toate

vârștele. Erickson împarte viața umană în 8 etape în ceea ce privește dezvoltarea psihosocială și susține că conflictele fiecărei etape trebuie rezolvate cu succes. Conflictele emoționale nerezolvate ale oricărei etape vor fi reflectate în următoarea, și până la găsirea unei soluții vor deveni probleme de personalitate. În acest sens, importanța familiei devine mai evidentă.

Este necesar ca, copilul să se simtă copil. Abordări cum ar fi "Ești un om, ești mare acum, nu mai ești copil!" nu sunt educative. Copiii trebuie să se joace, să se miște, să facă mici năzbâtii, să atingă pietrele și solul, să-și murdărească hainele și să-și trăiască bine copilăria. A fost acceptat de către toți specialiștii în domeniul dezvoltării copilului că, în special jocurile sunt cele mai importante instrumente pentru dezvoltarea inteligenței copiilor.

Faptul că tehnologia se dezvoltă foarte rapid a permis adulților să asiste la schimbări importante într-un timp foarte scurt. Cu ani în urmă, nu ne-am putut nici imagina măcar, tehnologii precum smartphone-urile și tabletele. Această schimbare rapidă creează consecințele rezistenței la anxietate și inovare. Cu toate acestea, istoria umană a fost întotdeauna cea mai bună. Este, de asemenea, reamintit de toți experții în domeniul dezvoltării personale că rezistența la schimbare nu este bună.

Conflictele emoționale nerezolvate ale oricărei etape vor fi reflectate în următoarea și până la găsirea unei soluții vor deveni probleme de personalitate. În acest sens, importanța familiei devine mai evidentă.

Disponibilitatea copiilor de a-și petrece timpul cu tehnologii inteligente sau de a juca jocuri pe computere, tablete sau telefoane nu este ceva ciudat sau necesită interdicție. Familiile trebuie să fie conștiente și atente în acest sens. În loc să interzică, experții recomandă ca abordarea corectă să le permită pentru o anumită perioadă de timp zilnic.

Rolul familiei în dezvoltarea copilului nu este limitat doar la practicile privind copilul. Asigurarea unui mediu familial pașnic copiilor are un efect semnificativ atât asupra vieții educaționale, cât și asupra dezvoltării personalității. Copilul ar trebui să rămână departe de toate agresiunile și de presiunea fizică și

emoțională Cu cât este mai mare capacitatea membrilor de familie de a se înțelege, de a interpreta comportamentul lor și de a-și percepe așteptările, cu atât copilul va avea mai bine capacitatea de a comunica.

Capacitatea de comunicare este importantă nu numai în învățământul universitar, ci este o abilitate importantă care oferă individului un avantaj în fiecare etapă a vieții. Acceptă-ți copiii în mod necondiționat și nu-i judeca pentru a comunica bine cu copiii. Aceasta va spori tendința și dorința lor de comportamente pozitive.

Importanța educației se bazează pe necesitatea creșterii calității vieții umane și a dezvoltării nesfârșite pentru o lume mai viabilă. Importanța familiei se bazează pe faptul că este de fapt baza unei bune educații. Pentru a crește un copil de succes, inteligent și creativ, părinții trebuie să fie educați și conștienți. Aceasta, deoarece copiii pe care îi creștem vor fi părinții de mâine, nu vom uita niciodată importanța educației indiferent de vârsta noastră.

Bibliografie

<https://www.mentalup.co/blog/importance-of-education-and-role-of-family-in-education>

<https://biblioteca.regielive.ro/proiecte/pedagogie/rolul-familiei-in-educatia-copiilor-187438.html>

PROVOCĂRI ȘI PROBLEME ÎN EDUCAȚIA DE AZI

PROF. ELENA CRISTINA HÎRLEA
LICEUL TEHNOLOGIC DĂRMĂNEȘTI

„Viitorul unei națiuni este hotărât de modul în care aceasta își pregătește tineretul“, afirma, încă din secolul al XVII-lea, marele umanist olandez Erasmus. În ceea ce putem numi generic educația XXI, putem lua ca reper segmentul istoric temporal al începutului de secol și mileniu în care ne aflăm, mai ales având în vedere perspectiva a ceea ce va urma în deceniile viitoare. Prin calitatea educațională, Școala și Biserica reprezintă locurile de păstrare și transmitere a valorilor identitare.

Școala astăzi este pusă în situația de a răspunde provocărilor moderne, prin promovarea unor categorii de valori în rândul tinerilor. Cât anume contribuie însă școala contemporană la dezvoltarea în elev a premiselor care vor ușura confruntarea lui cu societatea contemporană complicată? Cât mai poate școala de azi să fie caracterizată drept una dintre podoabele civilizației, bunăcuviința moravurilor, lumina Bisericii? Acest lucru constituie o problemă actuală.

Școala reprezintă pentru fiecare persoană etapa importantă în definirea personalității lui, după rolul pe care îl are familia. În consecință, rolul și implicarea misionară în educația tinerilor astăzi reprezintă o direcție pastorală atent urmărită de Biserică. De altfel, după învățătura creștină, educația este un dar de la Dumnezeu, o acțiune specifică omului și, de aceea, educația începe odată cu omul.

Actuala criză conține, firește, o doză de incompatibilitate de caracter, ca și o încrucișare nefericită de competențe instituționale. În așteptarea unei Constituții, Uniunea Europeană dispune deocamdată de o singură definiție prospectivă: comunitatea celor 27 de state membre este ținută împreună de voința de a crea o societate și un spațiu economic bazat pe cunoaștere. Nu poți să trăiești bine decât în mod inteligent. Iar inteligența se formează și se cultivă și, ca atare, are un cost. Creșterea economică și mobilitatea socială pot netezi o parte din barierele ce îi despart încă pe cetățenii români de cei europeni. Însă pentru a reuși cu adevărat în Europa sunt necesare politici publice care să permită educarea și echiparea românilor cu un triplu capital de înțelegere a democrației, de cunoaștere a societății și de competență profesională cât mai apropiat de nivelul celui european.

În lucrarea sa „Puncte cardinale în haos?, Nichifor Crainic arăta: „Vremea noastră este vremea tineretului. În timp ce o lume se destramă, o altă lume își caută formele de viață, pulsul ei zvâcnește în venele tineretului. Neliniștea generației vechi se transformă în suspine după lume care asfințește, de aceea tineretul de astăzi constituie una dintre preocupările constante ale pastorației Bisericii. Copiii de astăzi nu mai seamănă cu părinții sau bunicii noștri, cei care eram copii acum 40-50 de ani. Dacă ar fi să căutăm și să stabilim pe ce cărări tainice a pornit prefacerea de sub ochii noștri și cum părinții sunt independenți și rămân totuși solidari cu copiii lor, ar fi să rămânem prea mult într-un domeniu nesigur, despre care Sfânta Scriptură dă următoarea sentință: părinții au mâncat aguridă și s-au sterpezit dinții copiilor. Aș putea spune că toată dezordinea și răutatea date pe față de actuala generație sunt, parțial, o moștenire, dar provin și din jalnicul materialism contemporan“.

Începând din 1998, aproape o treime din tinerii care termină școala generală obligatorie, a cărei calitate este oricum din ce în ce mai improvizată, nu au reușit ori nu au dorit să-și continue studiile sau au fost repartizați din oficiu în filierele școlare ale eșecului. Mai mult, după 2000, asociat atât fenomenului migrației sezoniere a forței de muncă, cât și inegalității sporite de șanse, abandonul școlar înregistrează anual niveluri îngrijorătoare, de circa 20 de procente. Sistemul de educație se află în declin, într-o stare de criză cumulată: insuficiența fondurilor alocate atât pentru salarizarea profesorilor, cât și pentru întreținerea și dotarea școlilor; grave și profunde inegalități de pregătire și de oportunități între cei care trăiesc în mediul rural și cei aparținând populației urbane; între cei din familii dotate cu capital social și cei lipsiți de resurse economice și simbolice; cât și slaba capacitate de competiție pe piața muncii a numeroși absolvenți de liceu și universitate.

Cu toate că educația este de regulă socotită o prioritate națională, iar presa o așază pe prima pagină a „agendei cetățeanului“, nici un guvern nu a tratat-o ca pe serviciul public cel mai important asigurat de stat, în măsura în care învățământul general are misiunea de neînlocuit de a-i forma pe copii și adolescenți pentru cetățenie. Școala nu este un rău necesar, pe care se cuvine să-l eviți cu abilitate, ci singura modalitate

prin care tinerii României se pot bucura de dreptul de a avea șanse egale, oriunde în Uniune, indiferent de mediul din care provin.

Educația pentru cetățenie democratică și pentru liberul exercițiu al drepturilor civile, politice și sociale este, de aceea, o condiție obligatorie și necesară într-o societate a libertății și prosperității, a domniei legii și a siguranței cetățenilor, a calculului rațional și a spiritului întreprinzător. Absolvenții învățământului general obligatoriu ar trebui să fie cetățeni cu gândire independentă și inovatoare capabilă de evaluare și autoevaluare, conștienți de drepturile și de posibilitățile lor, care să cunoască în primul rând cum funcționează instituțiile europene și instituțiile statului de drept național și care sunt regulile pieței libere și ale competenței.

Educația este unul din fenomenele care au apărut odată cu societatea umană, suferind pe parcurs modificări esențiale.

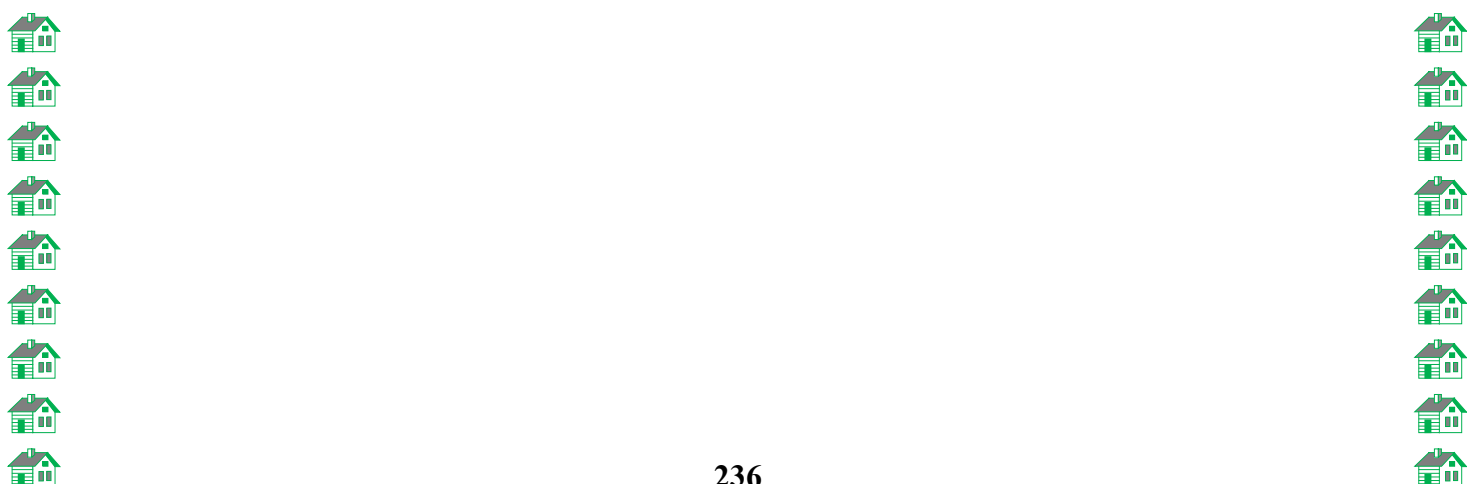
Platon definea educația ca fiind „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele“. Aristotel, în lucrarea sa „Politica“, spune că „educația trebuie să fie un obiect al supravegherii publice, iar nu particulare“. Comenius, în lucrarea „Didactica magna“, considera că, la naștere, natura înzestrează copilul cu „semințele științei, ale moralității și religiozității“, ele devenind un bun al fiecărui om numai prin educație.

Astăzi, se propun patru tipuri fundamentale de învățare devenite pe parcursul vieții „piloni ai cunoașterii“: a învăța să știi, a învăța să faci, a învăța să conviețuiești împreună cu ceilalți și a învăța să fii. În raport cu cerința educației de a-i învăța pe elevi cum să învețe, școala trebuie să-i învețe în primul rând căile și mijloacele de supraviețuire, și de aici de a face față și de a găsi totuși posibilitatea și capacitatea de a-și împlini și realiza viața la potențialul pe care împrejurările istorice, nivelul social general, contextul îl permit. Trebuie să fim preocupați să-i învățăm nu doar să învețe, ci și cum să-și consolideze anumite însușiri specifice umane, cum ar fi prietenia, omnia, solidaritatea, dragostea, ospitalitatea, compasiunea față de ceilalți etc.

Prin urmare, criza financiară și economică actuală poate constitui un nou izvor de conflicte sociale, interetnice, interreligioase și internaționale sau, dacă este abordată cu responsabilitate maximă, ea poate fi un moment favorabil pentru a promova înțelepciunea conviețuirii pașnice prin noi forme de comunicare și cooperare în a păstra și cultiva darul sfânt al vieții umane.

Ajutarea elevilor pentru viața în comun prin condițiile pe care le oferă Biserica constituie un antidot pentru lipsa de interes a tinerilor față de școală, ajută la îndepărtarea stresului lor școlar, întrucât asigură posibilitățile unei corecte coexistențe a profesorilor și elevilor și oferă șansele creării unui climat uman.

Așa cum afirma Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, trebuie să fim conștienți și să afirmăm că: „În timp de criză, oamenii se schimbă: unii devin mai responsabili și se maturizează, iar alții se tulbură și se destabilizează. De aceea, educația în timp de criză trebuie să fie întărire spirituală a copiilor și părinților pentru a nu pierde echilibrul și speranța. De fapt, educația adevărată modelează și cultivă pe om nu numai profesional, ci și spiritual. Din păcate, în concepția lumii secularizate de astăzi, unii părinți așteaptă ca școala să ofere copiilor lor o educație care să le permită să câștige cât mai mult, într-o perspectivă strict materialistă. Astfel apare individul «emancipat» care vrea să fie cineva prin ceea ce acumulează material, dar care nu acordă multă importanță valorilor spirituale și morale. În această perspectivă, omul educat numai științific poate ajunge să fie în același timp «savant și sălbatic». Însă o educație solidă poate învinge o criză economică!“

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

PROF.INV.PRIMAR:HODOIU ELENA-PAULA
SCOALA GIMNAZIALA NR 1 ALBENI

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială. Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil,educat,politicos,care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație,atât în societate,cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie,prin exemple și argumente clare. Sa nu uitam însă că purtarea copilului ,definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă,nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori,cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută,că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane. Încă din primii ani de viață,cel mic poate învăța cu ajutorul parintilor ce înseamnă noțiunea de respect,mai ales dacă este invatat să folosească des cuvinte precum „te rog“ „„mulțumesc“ „„bună ziua“ „„mă scuzați“ . Învățându-l bunele maniere,când va crește,toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Politețea se învață treptat,tocmai de aceea e important să explicăm copilului de ce trebuie să fie respectuos:respectându-i pe alții va fi,la rândul său,respectat. Tot în primii șapte ani de viață,îi putem oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința,începând cu un simplu „mulțumesc“ adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la scoala sau copiii cu care se joacă în parc. Trebuie să fie deschis,să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație.Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog“ sau „mulțumesc“,ori să salute și să răspundă la salut,pe măsură ce va crește, își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau te însoțește la un eveniment important. Bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari,ci sunt importante în viața de zi cu zi,în orice situație.Regulile de politețe pe care cel mic trebuie să le stăpânească sunt legate inclusiv de mesele în familie. În aceste momente,trebuie să stie că nu este frumos să stea cu coatele pe masă,pe pentru a nu-i deranja pe cei de lângă el,că nu este o priveliște prea plăcută atunci când mănâncă cu gura deschisă,că nu este politicos să se joace cu alimentele și să le arunce în toate direcțiile și că nu e nevoie să bată cu tacâmurile de nerăbdare,oricât de foame i-ar fi în acea clipă. Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală,cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă,cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar,cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare,care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor,e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles,în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism,adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți,că știe să asculte ce spune cineva,că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă,de cum să se îmbrace,să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el,că are valoare ca om. Cei șapte ani de-acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament". Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. Copilul trebuie lăsat să termine ce are de spus și sa nu i se faca observații în public. Replicile de

genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

EDUCAȚIA COPILULUI PE PARCURSUL CELOR 7 ANI DE-ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIM. HOGĒAG FLORICA LAURA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ TEOFIL VÂLCU HĂNEȘTI

Părinții cu cuvintele, atitudinile și acțiunile lor posedă capacitatea de a binecuvânta sau de a blestema identitatea copiilor lor. (Craig Hill)

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competențe între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoaștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
- Părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde;
- Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

TEMA ACTIVITĂȚII: DIN SUFLET, PENTRU MAMA!
CLASA PREGĂTITOARE

CADRU DIDACTIC: HOGEAG FLORICA LAURA
UNITATEA ȘCOLARĂ: SCOALA GIMNAZIALA TEOFIL VÂLCU
HĂNEȘTI

DESFĂȘURAREA ACTIVITĂȚII:

Pentru dragele noastre mămici am pregătit sala Căminului cultural cu imagini sugestive și un program artistic interactiv cu titlul *Scufița roșie*

Pe parcursul programului am interacționat cu mamele oferindu-le fel de fel de lucruri create de copii și diplomele trimise de editura dumneavoastră - pe suport de hârtie.

Copiii și-au îmbrățișat mamele și au intonat cântece închinare lor.

Momentul a fost emoționant și înălțător.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAREA COPILULUI

**PROF. INV. PRIMAR HOJDA SOFIA
SCOALA GIMN. „DRAGOȘ VODĂ”
MOISEI- MARAMUREȘ**

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

Majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Părinților li se reproșează că sunt prea toleranți, că-și răsfață prea mult copiii, că nu le-au interzis adesea ceea ce trebuia interzis....Neștiind ce-i acel "nu este voie, nu trebuie etc. adică marele "NU", copiii cresc cu impresia că toată lumea e a lor și orice se poate, numai să zică "vreau". Nerefuzându-le nimic unii părinți nu realizează ce impact va avea primul refuz din afară asupra unui copil care nu știe ce înseamnă un banal "NU". Acești copii vor avea dificultăți de integrare în societate, începând cu prima intrare în colectivitate și continuând cu viața zilnică. A permite sau a disciplina este ceva absolut normal și poate da unui copil stabilitatea de care are atâta nevoie. La fel de importantă este o atitudine liniară în comportamentul părinților, inconsecvența nefăcând decât să deruteze copilul și să-l facă să-și piardă încrederea în părinți.

Copiii sunt oglinzi ale mediului în care se dezvoltă. Ei învață prin imitare și identificare. Și în domeniul emoțional, copilul învață privind la părinți sau la alți adulți importanți pentru el, chiar și la copiii mai mari. Atunci când văd că persoanele din mediul familial sau persoanele importante pentru ei își exteriorizează emoțiile de nemulțumire sau mânie într-un mod dur, impulsiv, prin comportamente agresive asociate, învață că o astfel de manifestare este cea normală, că acesta este singurul mod valid de a se manifesta și rezolva conflictele.

Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Alte familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor le lipsește pregătirea

psihopedagogică, experiența. Părinții trebuie să-și întarească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de propriii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performante și succes în viață.

Bibliografie:

M.Dumitrana, Copilul, Familia și Grădinița, Ed. Compania , București,
www.topexperti.ro - **Liliana Pucnea -Psihoterapie, Consiliere psihologică**

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR HOPIDEA ANCUȚA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 SÂNTANDREI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Educația veritabilă este condiționată de o bună educație, începută din cea mai fragedă vârstă, aceasta fiind condiționată de educația părinților. Goethe spunea: „S-ar naște și copiii crescuți/De-ar fi crescuți părinții”.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume ȘCOALA. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

„Sameni un gând,culegi o faptă.
Sameni o faptă,culegi un obicei.
Sameni un obicei,culegi un caracter.
Sameni un caracter,culegi un destin.”
(Proverb chinezesc)

BIBLIOGRAFIE:

Comănescu,I.,(1996),*Autoeducația azi și mâine*,Editura Imprimeriei de Vest, Oradea.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

**CE ÎNSEAMNĂ CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ?
GREȘELILE DIN FAMILIE CARE NE MARCHEAZĂ
PENTRU TOTDEAUNA**

**PROF. ÎNV. PRIMAR HORCHIDAN IONELA CRISTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ PÎRJOL, JUD. BACĂU**

Este adevărat că nu prea mai exista cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Profesorul psiholog Adina Mesaroș a explicat, pentru „Adevărul“, cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult. Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează, importante în dezvoltarea copilului

Psihologul spune că acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate explora tot ceea ce îl înconjoară”, punctează psihologul.

În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, spune Adina Mesaroș, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce este acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”, explică ea.

La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an).

Tot acum, se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, Adina Mesaroș spune că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”, explică ea.

Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă”, exemplifică psihologul.

Crizele de personalitate - o etapă normală. Cum le gestionăm ?

După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni

lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”, spune psihologul.

Specialistul atrage atenția că, după ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung

Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate.

„Și aici, este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar să-l și lauzi pentru asta”, recomandă psihologul.

După 5 ani înțeleg regulile

Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate

Politețea - oglinda familiei

Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”, explică psihologul.

Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă“

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

Bibliografie:

Adevărul.ro- Explicațiile psihologilor, Alina Pop
Despre copii-informații online

PARENTAJ SENSIBIL ȘI INTELIGENT

PROF. HORDENCU IOANA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT "ION CREANGĂ" MEDGIDIA

Mesajele pe care le-am primit de la părinții noștri sunt foarte bine întipărite în modul nostru de a vedea lumea și de a funcționa în ea. De exemplu, dacă am fost crescuți de un părinte critic, care – indiferent cât de bine am fi învățat la școală – era mereu gata să ne dea exemplul unui coleg care a reușit și mai bine, vom ajunge să credem că nu suntem suficient de buni, iar mesajele pe care ni le vom transmite nouă înșine vor fi: „*Vai, nu sunt bun de nimic!*“ sau „*Nimic nu-mi iese...*“ ori „*Ia, uite ce bine îi merge lui x*“ (spre deosebire de mine, care o duc foarte rău...). Faptul că am reușit să trecem peste toate acestea, nu e o justificare suficient de bună pentru a ne purta la fel cu copiii noștri – pe care îi putem învăța ce este încrederea de sine și auto-compasiunea, și căroră le putem dezvolta stima de sine prin intermediul modelului nostru parental.

Cel mai important mesaj pe care îl putem da copiilor noștri este „*DA*“. Studii care implicau imagistica funcțională au arătat impactul pozitiv pe care îl are aprobarea asupra creierului. Este recomandabil ca, cel puțin în primele 12 luni după naștere, bebelușului să nu i se spună „*nu*“, pentru a-i permite acestuia să își dezvolte autonomia, încrederea, curajul de a explora, creativitatea. În cea mai recentă carte a sa, *The Yes Brain*, dr. Daniel Siegel susține că abordarea pozitivă le permite copiilor să fie mai echilibrați din punct de vedere emoțional, să dea dovadă de reziliență crescută în fața adversității, să fie mai conștienți de stările lor interioare și mai empatici și grijulii față de ceilalți.

Când devenim părinte, aducem cu noi probleme din trecutul propriu care influențează modalitatea în care ne creștem și educăm copiii. Experiențele care nu au fost complet procesate pot crea probleme nerezolvate și pot lăsa urme care influențează maniera în care relaționăm cu copiii noștri. Aceste probleme pot ieși foarte ușor la suprafață într-o relație părinte-copil. Când apar astfel de episoade, răspunsurile pe care le oferim copiilor noștri iau deseori forma unor reacții emoționale puternice, comportamentelor impulsive, percepțiilor distorsionate sau a senzațiilor corporale. Aceste stări psihice intense ne diminuează capacitatea de a gândi limpede și de a ne păstra flexibilitatea, afectând interacțiunile și relațiile cu propriul copil.

În asemenea cazuri, acțiunile noastre nu seamănă deloc cu cele ale părintelui care intenționăm să fim, întrebându-ne adesea de ce rolul de părinte pare să „*scoată la iveală tot ce-i mai rău în noi*“. Chiar și când nu suntem conștienți de originea lor, problemele care își au rădăcina în trecut se repercutează în realitatea prezentului, afectând direct modul cum îi percepem pe copiii noștri și cum interacționăm cu ei.

Aducem în rolul de părinte propriul nostru bagaj emoțional, ce poate afecta relația cu copiii noștri într-o manieră imprevizibilă. Reminiscentele problematice sau traumele și pierderile neasumate corect, implică prezența unor motive din trecut. Ele își au originea în experiențe recurente din copilărie, reprezentând circumstanțe dificile cu mare încărcătură emoțională. Mai ales dacă nu am reflectat asupra lor, integrându-le în propria noastră înțelegere de sine, pot continua să ne afecteze în prezent.

De exemplu, dacă mama ta pleca deseori de acasă fără să-și ia rămas bun, deoarece nu dorea să te audă plângând, îți va fi fost foarte greu să fii încrezător, mai ales în perioade de eventuală separare. Te simțeai temător și nesigur. După ce ea pleca fără ca tu să știi, începeai să o cauți, iar absența ei te îngrijora. Situația devenea și mai stresantă dacă adultul care te avea în grijă insistă să nu plângi. Nu te simțeai trădat și necăjit doar de absența mamei, dar și pentru că niciun adult nu te consola ascultându-te, empatizând cu sentimentele tale, înțelegându-te și făcându-te să simți că nu ești singur. Fără acest sprijin, nu ai avut cum să procesezi disconfortul emoțional.

Dacă s-a întâmplat astfel în copilăria ta, după ce devii părinte, experiențele legate de separare pot fi declanșatorul unei întregi game de reacții emoționale. Ele pot să actualizeze în sentimentele tale legate de abandon, făcându-te să nu fii în largul tău când ești nevoit să te desparți temporar de propriul copil. Această stânjenală va fi percepută de copil, făcându-l să se simtă nesigur, amplificându-i neliniștea, precum și propriul tău disconfort în clipa când ești nevoit să te desparți de el. Astfel, pornește o adevărată avalanșă emoțională, o reacție în lanț unde răspunsurile reflectă propriile tale experiențe din copilărie. Desigur, fără reflecție și înțelegere de sine, această cascadă poate fi trăită aici și acum, ca și cum ar fi aspecte „normale“ legate de dificultatea separării. Înțelegerea de sine poate fi un prim pas pe calea rezolvării acestor

reminiscente problematice. Deseori, asemenea reminiscente ne afectează modul în care ne creștem și educăm copiii, provocând frustrări și conflicte inutile.

Am descoperit o carte - *Parentaj sensibil și inteligent. Să ne înțelegem pe noi înșine, pentru a crește copii fericiți.*, autori Daniel J. Siegel, Mary Hartzell, care m-a ajutat și mă ajută în creșterea și educarea propriilor copii și în activitatea didactică.

Această carte combină într-un mod unic experiența clinică a unui psihiatru, cu înțelepciunea profundă a unei profesoare de grădiniță a cărei practică e îmbibată de frustrările, bucuriile, disperarea, și exaltarea de clipă de clipă care constituie experiența fiecărui copil. Împreună, Siegel și Hartzell exfoliază cu delicatețe multiplele straturi ale creșterii și educării copiilor pentru a da la iveală natura pură a relației ce se află în miezul ei. Darul acestei cărți constă în faptul că este un excelent memento pentru a fi mai empatici cu propriii copii și, la fel de important, cu noi înșine. Ea ne revelează că nu este niciodată prea târziu să-ți vindeci vechile răni și să te reeduci pe tine însuși. Făcând acest lucru, ți se permite să fii mai prezent și mai plin de bucurie în călătoria copilului tău. Atât părintele, cât și copilul ajung la destinație mai întregi și mai iubitori.

Debordând de informații fascinante despre creier pe care nu le poți citi în orice volum despre creșterea și educarea copiilor, această carte te va face să privești cu și mai mult interes modul în care învață și cresc copiii tăi. *Parentaj sensibil și inteligent* arată părinților cum să înțeleagă și să integreze experiențele din propria copilărie într-un stil de creștere și educare a copiilor care promovează comunicarea sănătoasă, atașamentul semnificativ și încrederea.“

Cartea edificatoare și inspiratoare scrisă de Daniel Siegel și Mary Hartzell prezintă un model practic de creștere și educare a copiilor care încurajează un dialog empatic cu sine și cu propriii copii. În consecință, creșterea și educarea copiilor devine nu doar ceva ce facem, dar ceva care face parte într-o mare măsură din cine suntem.

Bibliografie

✓ Daniel J. Siegel, Mary Hartzell, *Parentaj sensibil și inteligent. Să ne înțelegem pe noi înșine, pentru a crește copii fericiți.* Editura Herald, 2012

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ-CARTEA DE VIZITĂ A ORICĂRUI OM

PROF. ÎNV.PRIMAR HORGA ANAMARIA
PROF. ÎNV.PRIMAR ANDREI IONUȚ
COLEGIUL NAȚIONAL „IOSIF VULCAN” , ORADEA

Copilul de azi este individul de mâine, iar educația este cea care face diferența dintre oameni.

În dezvoltarea psihologică a unui copil intervin mai mulți factori: interni (ereditatea) și externi (mediul și educația), aceștia aflându-se într-o strânsă interacțiune. Copilul se naște cu un anumit patrimoniu genetic, moștenit, asupra căruia intervin o serie de factori externi. Ereditatea oferă așa numitele „perioade sensibile”, în care intervenția mediului este optimă. Neefectuarea acestor perioade poate împiedica realizarea unei anumite achiziții. De exemplu, achiziția limbajului trebuie să se realizeze într-un moment optim al copilului (proces de imprimare). Copilul nu se poate dezvolta în afara mediului, el rămânând doar un candidat la umanitate, fără să i se dezvolte nicio activitate specific umană (cazul așa numiților copii-lupi, crescuți în condiții de maximă izolare socială). „Copilul-scria H. Wallon (1964, p.75)-nu poate fi privit separat de mediul în care se desfășoară creșterea sa și care îl formează de la naștere”. Mediul cel mai important în care se poate dezvolta un copil este mediul social apropiat: familia, școala, grupul de prieteni, mass-media, biserica, etc.

Primul mediu care își exercită rolul formativ asupra copilului este cel familial. Cercetările atestă faptul că părinții, familia, pot influența dezvoltarea copilului nu numai sub aspectul creșterii sale, ci și sub aspectul formării intelectuale și a coordonatelor personalității-aptitudini, caracter, motivație, afectivitate, voință. Rezultatele obținute de un grup de cercetători din S.U.A subliniază că (Dobson, 1993): experiențele de viață din primele 18 luni influențează dezvoltarea intelectuală mai mult decât orice altă perioadă după această vârstă; factorul cu influența cea mai puternică este mama; contactul direct cu copilul este vital pentru dezvoltarea deprinderilor lingvistice, intelectuale, socio-afective; limitarea mișcării copilului la un spațiu mic este un factor inhibitor pentru dezvoltare; familiile complete influențează pozitiv mai mult și mai eficient dezvoltarea copilului. Cei mai buni părinți, conchide studiul, sunt cei care au grijă de amenajarea corespunzătoare a spațiului de viață al copilului, cei care colaborează cu copiii, acceptă să fie întreruși în discuție, cei care știu raționaliza disciplina, respectul dar și dragostea, ascultarea.

Performanțele cognitive ale copiilor și nu numai acestea sunt dependente de climatul familial, de practicile educative materne ce se exercită asupra copilului de regulă în perioada

0-3 ani. O ambianță familială domiantă de frământări, de tensiuni, sufocată de o inegalitate și instabilitate a atitudinilor părintești, actele de violență, viciile sau neînțelegerile constituie factori ce influențează negativ dezvoltarea copilului: „Primele reacții de neadaptare, justificate de conștiința de a fi frustrat se nasc într-un asemenea climat de dezechilibru, de tensiune, de conflicte familiale (Pavelcu, 1970, p.76). Într-un climat traumatizant, copiii își pierd încrederea în ei, devin irascibili, uneori de nestăpânit, obraznici, retrași, timizi, anxioși.

Răspunzători de formarea copilului și de rezultatele lui școlare sunt ambii părinți, chiar dacă unul dintre ei se ocupă mai mult de educarea acestuia. Astfel, imaginea tatălui și a rolului său în mintea copilului nu derivă numai din relațiile ce se stabilesc între acesta și tată, ci și din ceea ce așteaptă copilul de la tată, din ceea ce așteaptă familia și societatea de la tată. După R. Vincent există și situații în care rolul tatălui este distorsionat din cauza unor atitudini excesive. Tatăl dominator (personalitate puternică, exigentă, dornică de afirmare) nu acceptă să fie contrazis. Copiii și soția sunt considerate ființe slabe, neajutorate, dezvoltându-se astfel fie copii timizi și inhibați, supuși și neîncrezători, fie copii rebeli, violenți cu tendințe spre vagabondaj. Tatăl tiran își manifestă autoritatea sincopat când slab, când puternic și violent și va dezvolta un copil fricos, timid, nervos, iritabil, predispus la explozii afective, bruște și uneori necontrolate. Tatăl prieten își stimează și respectă copiii, dar va întreține o atmosferă de suspiciune din partea acestora, care îl vor bănuși de lipsă de sinceritate. Pentru copil, acest tip de tată îl va ajuta să ia decizii în anumite situații, îi va cultiva încrederea în sine, îl va ajuta să-și formeze o imagine de sine pozitivă cu efecte benefice în planul reușitei școlare. Tatăl bomboană este extrem de afectuos, dezvoltând un copil răsfățat, care nu va cunoaște constrângerea și obligația îndeplinirii unor sarcini, mai târziu va manifesta lipsă de voință, ca rezultat al împlinirii tuturor dorințelor de către părinți. Tatăl demisionar care nu manifestă niciun interes

pentru copii și mai ales pentru educația acestora, nu dorește să fie deranjat și care se socotește incapabil de a exercita vreă influență asupra copilului alimentează de regulă comportamente delincvente.

În privința mamelor, același studiu prezintă tipuri de mame. **Mama prietenă**, considerată a fi ideală, pentru că știe să se apropie de copii, să-i înșeleagă, să-i ajute la nevoie. **Mama bom-boană** pare să fie mai puțin agreată de copii, pentru că este banală și cam nepăsătoare. **Mama modernă** menține un interes viu și constant din partea copiilor, mai cu seamă din partea celor mici. **Mama calmă**, tolență, liniștită este deseori criticată și respinsă. **Mama energică** este apreciată pentru activismul și inițiativa de care dă dovadă, cu atât mai mult cu cât acceptă și din partea copiilor săi inițiativa. **Mama „cloșcă”** este posesivă și de aceea nu este acceptată de copii, îi va împiedica în manifestările lor, în inițiativele lor. Fiind prea tandră și iubitoare, temătoare, nu va permite copiilor săi să întreprindă ceva fără a-i supraveghea din aproape.

În situația părinților hiperprotectori, posibilitatea dezvoltării unui copil anxios este foarte mare, ceea ce duce la eșecul școlar și nu numai. Părinții indulgenți alimentează agresivitatea și negativismul copiilor. Măsurile părinților severi vor duce la manifestări agresive și ostile.

În comportamentul unui copil educat, care demonstrează cei 7 ani de acasă se nuanțează: salutul, cu respectarea formulelor de adresare; comportamentul în public, cu prietenii, respectând regulile de comunicare și conduită; înțelegerea normelor sociale; manierele la masă; recunoașterea greșelilor; tact și toleranță. Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani).

Familia trebuie să petreacă cât mai mult timp cu copilul, să știe că este iubit și respectat.

BIBLIOGRAFIE

Danion Vasile- *Cum să ne creștem copiii?*, Editura Sophia, București, 2012

<http://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm>

Bonchiș E., *Învățarea școlară*, Ed. Universității Emanuel, Oradea, 2002

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

HORGOȘ ANAMARIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ,, INV.GÂLGĂU IOSIF,, PĂGAIA

Pentru a avea bun simț, nu ai nevoie de studii superioare, ci de cei șapte ani de acasă.

Valeria Mahok

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară.

Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă este învățat să folosească des cuvinte precum „te rog“, „mulțumesc“, „bună ziua“, „mă scuzați“. Învățând bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să i se explice copilului de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar. În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

CEI 7 ANI DE ACASĂ: NORME SI VALORI ESENTIALE PENTRU SUCESUL VIITORULUI COPILULUI

PROF. ITINERANT ȘI DE SPRIJIN HORNEA FLORENTINA
CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ BRĂILA

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Cei 7 ani de acasă sunt anii de aur ai educației unui copil. Înconjurat de dragostea și protecția părinților, copilul învață bazele disciplinei, a încrederii în propriile sale forțe, învață regulile de bază ale respectului și primele noțiuni de socializare. În această perioadă, copilul învață ce este încrederea, ordinea, cinstea și buna purtare.

Perioada celor 7 ani - este considerată a fi perioada cu impact maxim asupra modului în care copilul percepe lumea și valorile umane ale societății din care face parte. Rolul părinților este esențial în acești ani - pentru că ei sunt cei care pun cărămizile sistemului de norme și valori pe care adultul de mâine își va clădi propria sa viață.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Așadar părinții au o responsabilitate majoră. De ei depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Fiecare părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Părinții sunt primii care îi învață pe copii:

● **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care cel mic nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

● **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

● **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

● **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

● **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celei care servește masa.

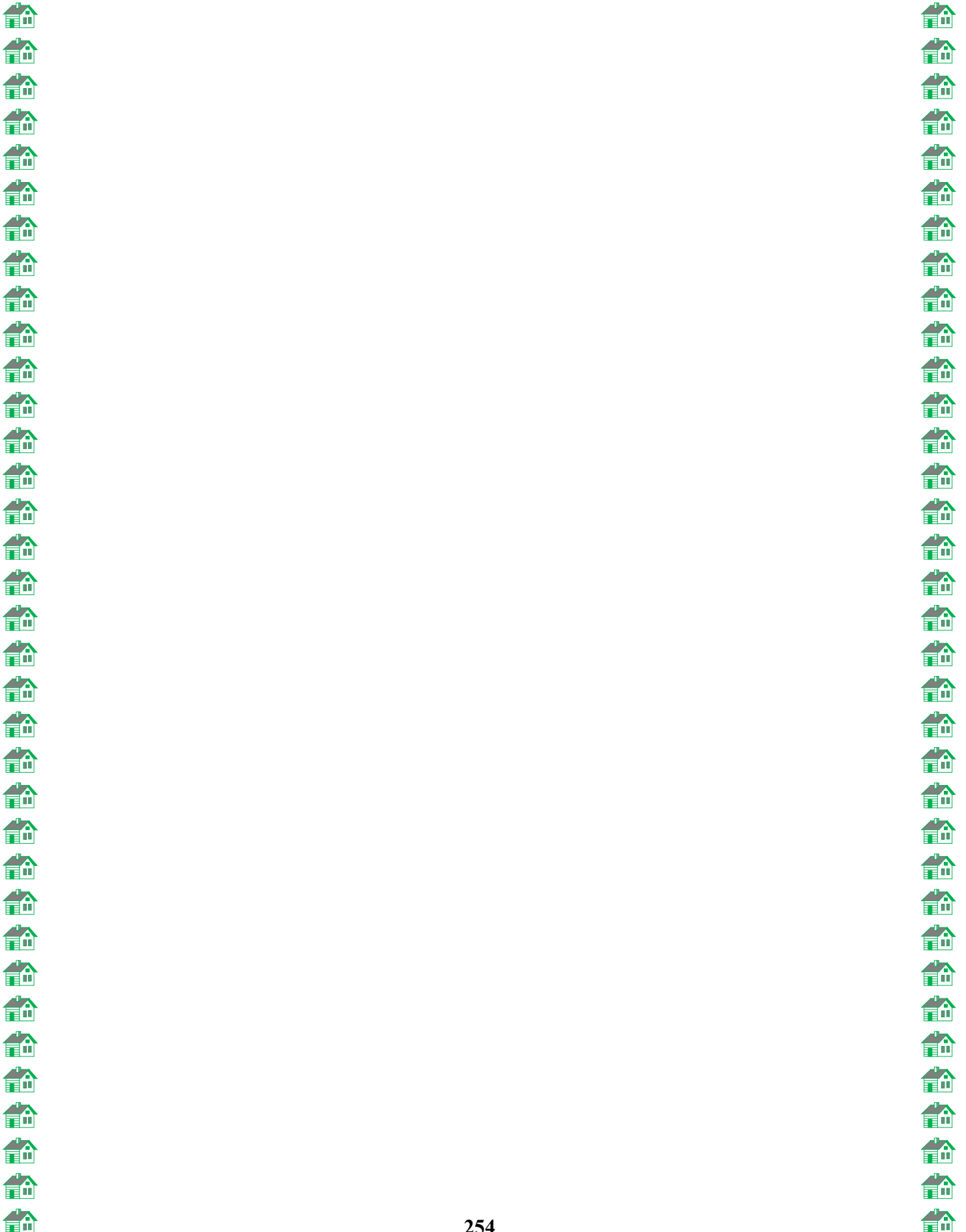
● **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

● **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinții săi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate normele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care părinții doresc să-l însușească copilului, precum și zile în care li se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care s-au străduit să le predea copilului, au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative.

Soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

EDUCAȚIA FAMILIALĂ ȘI REUȘITA ȘCOLARĂ

PROF. HOSSU SORIN IOAN, ȘC.GIMN. NR.1 ABRAM, JUD. BIHOR

Putem afirma fără îndoială că familia este " primul sistem social", prin care se dezvoltă copiii și care îi ajută să își dezvolte abilitățile sociale și cognitive.

În această lucrare voi încerca o analiză a modului de abordare a cercetării în domeniu în ceea ce privește impactul familiei asupra învățării și socializării copiilor, analizând rolul părinților în rezultatele școlare ale copiilor. În acest domeniu, Bergonnier G. Dupuy a identificat trei probleme majore: stilurile parentale educaționale, sprijinul parental și practicile educaționale pentru educația copiilor și a părinților. (Bergonnier-Dupuy, 2005). Familia este un factor determinat care modelează principiile și realizările copiilor. Familia este o puternică influență asupra a ceea ce am devenit, asupra modului în care ne vedem pe noi înșine, asupra a tot ce ne influențează pe noi.

Părinții joacă cel mai important rol în formarea copiilor, în creșterea și dezvoltarea lor ca personalități. Din familie copilul trebuie să învețe normele morale, etice, fiindcă familia este baza fundamentală a formării de sine. Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea educației rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului. „Meseria” de părinte este foarte grea. În condițiile unei atmosfere familiale echilibrate și prielnice dezvoltării copilului, familia este în primul rând cadrul existenței biofizice ale acestei dezvoltări. Părinții sunt cei care stabilesc un anumit program zilnic necesar dezvoltării fizice sănătoase ca alimentația, activitățile, jocurile, plimbările, pregătirea de lecții, ora de culcare și multe altele. Un bun ghid pentru copil în primul rând sunt părinții și anume comportamentul lor în familie, între ei și față de semenii lor.

Comportamentul părinților față de copil reprezintă o fază principală în dezvoltarea normală a stadiilor de viață a copilului. Un mod de comunicare liber exprimat fără agresiune, îi permite copilului să se simtă în primul rând liber în gândire și exprimare, în al doilea rând mai deschis spre o comunicare cu ei și spre o gândire matură mai timpurie. Nu degeaba se spune că „ cei șapte ani de acasă” sunt cei mai importanți în dezvoltarea copilului, aceștia îi formează personalitatea și modul de comportare pe care îl au copiii în viitor.

Familia este grupul cel mai important din toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Cercetările care vin din psihanaliză, psihologia socială și sociologie susțin că familia este adevăratul laborator de formare a persoanei. Părinții care nu valorizează calitățile copilului așteaptă ca școala să se implice în procesul de socializare al acestuia. Există trei tipologii de stil educativ parental: stilul permisiv, cu un control slab asupra copilului, stilul autonom, care se bazează pe motivație și seducție ca și tehnică de control și stilul autoritarist care se caracterizează printr-un control ridicat dar o susținere slabă. Această analiză a stilului educativ parental este relevantă din perspectiva unei continuități a aceluiași stil educativ al cadrelor didactice, pentru că s-a demonstrat că rezultatele școlare sunt mai puțin bune dacă stilurile educative sunt diferite.

Completarea normelor familiale cu cele școlare este absolut necesară. Spre exemplu un control prea rigid induce copilului anxietate, pasivitate, un comportament obsesional (Duru-Bellat & van Zanten, 2006). Din păcate, autoritatea parentală se manifestă de cele mai multe ori doar prin supraveghere și pedeapsă. În termeni de reușită școlară, încurajarea către autonomie, către luarea inițiativei și reponsabilizare reprezintă un factor favorabil al reușitei școlare. Totuși, incriminarea a ceea ce se petrece în familie înainte și după perioada de școlarizare nu presupune decât identificarea unei părți din cauzele probabile ale eșecului școlar. Nu ne rămâne decât să ajutăm familiile în cazul unor eșecuri școlare. Adevăratul parteneriat școală părinți-elevi nu ar trebui să existe doar pe hârtie.

Bibliografie :

1. Bergonnier-Dupuy Geneviève (1997). « Stratégie éducative du père et construction de l'intelligence chez l'enfant d'âge préscolaire ». *Enfance*, vol. 50, n° 3, p. 371-379. • Bergonnier-Dupuy

Geneviève (2005). « Famille(s) et scolarisation ». *Revue française de pédagogie*, n° 151, p. 5-16. •

2. Castets-Fontaine Benjamin (2011). « La randonnée vertueuse d'élèves de Grandes Écoles issus de « milieux populaires » ». *L'orientation scolaire et professionnelle*, vol. 40, n° 1, p. 3-25.

3. Coleman Brittany & Nell McNeese Mary (2009). « From home to school: The relationship among parental involvement, student motivation and academic achievement ». *The international journal of learning*, vol. 16, n° 7, p. 459-470.

4. <http://depozitdeidei.blogspot.ro/2011/09/rolul-parintilor-in-educarea-copii.html>

PĂRINȚII ȘI INFLUENȚA ACESTORA ASUPRA COPIILOR

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR HOȚOIU DANA RAMONA GRĂDINIȚA CU PP NR. 48-BRĂILA

Preșcolariitatea se caracterizează printr-o deosebită receptivitate la influențele mediului și prin ritmuri accelerate de dezvoltare psihică. *FAMILIA* este factorul cu cea mai mare contribuție la acest proces, de care grădinița trebuie să țină seama. În mod natural, aceasta este primul factor care contribuie la structurarea componentelor de bază ale personalității copilului. Influențele ei sunt foarte variate. „Copilul se găsește astfel introdus de la început într-un eșantion foarte reprezentativ al societății, cu diversitatea ei de persoane, cu încrucișarea de generații, cu prezența la un loc a trecutului și viitorului și cu profunda solidaritate care leagă între ei pe toți membrii”.

Dezvoltarea optimă a copilului se petrece în condițiile acțiunii concordante a acestor doi factori, familia și grădinița. De aceea, educatoarele trebuie să știe că „pentru a cunoaște bine copilul în scopul de a-l educa bine, să se studieze de aproape locul pe care el îl ocupă în viața grupului familial, să se studieze trebuințele pe care acest grup îi dă posibilitatea să și le satisfacă, precum și dificultățile pe care el le poate întâlni în mediul respectiv și rolul pe care fiecare din membrii familiei și-l asumă în fața lui”.

Contribuția mare a familiei la modelarea comportamentelor copiilor și la dezvoltarea personalității lor se explică, pe de o parte, prin capacitatea de învățare și deosebita lor receptivitate la ceea ce vine de la părinți și, pe de altă parte, prin felul în care părinții răspund nevoilor lor. Legătura afectivă foarte puternică ce se stabilește între copil și mama sa îl face pe acesta să preia foarte repede și ușor gesturi, mișcări, acțiuni, expresii faciale, structuri verbale, atitudini și comportamente sociale.

Procesul acesta este însă dependent și de modul în care părinții reacționează la manifestările copilului. Acest aspect diferențează puternic dezvoltarea copilului în familie față de cadrul specific instituțiilor de ocrotire. Dragostea părinților față de copii îi face să reacționeze într-un mod specific la cerințele lor, iar aceștia din urmă să treacă de la răspunsuri generate de impulsurile fiziologice la conduite socializate. Învățarea comportamentelor corespunzătoare diverselor situații este o preocupare constantă a părinților.

În mod natural, familia este primul factor care contribuie la structurarea componentelor de bază ale personalității copilului. Influențele ei sunt foarte variate. „Copilul se găsește astfel introdus de la început într-un eșantion foarte reprezentativ al societății, cu diversitatea ei de persoane, cu încrucișarea de generații, cu prezența la un loc a trecutului și viitorului și cu profunda solidaritate care leagă între ei pe toți membrii” (P. Osterrieth, 1973).

Prin urmare, familia ca unitate relativ restrânsă oferă copilului o diversitate de relații interpersonale și modele comportamentale necesare pregătirii acestuia pentru viață. Se apreciază că, părinții contribuie la dezvoltarea psihică a copiilor lor, nu atât prin vorbe, cât prin faptele lor, prin viața comună și interacțiunile de fiecare zi.

Contribuția majoră a familiei la modelarea comportamentelor copiilor și la dezvoltarea personalității lor se explică, pe de o parte, prin capacitatea de învățare și deosebita lor receptivitate la ceea ce vine de la părinți și, pe de altă parte, prin felul în care părinții răspund nevoilor lor. Legătura afectivă foarte puternică ce se stabilește între copil și mama sa îl face pe acesta să preia foarte repede și ușor gesturi, mișcări, acțiuni, expresii faciale, structuri verbale, atitudini și comportamente sociale.

Se știe că cei mici imită imediat ceea ce fac părinții, chiar dacă gesturile nu li se potrivesc totdeauna; comportamentele însă se vor selecta și vor fi păstrate, repetate și consolidate numai cele necesare. Comportamentele care se însușesc prin învățare intenționată se vor înmulți și se vor complica treptat, o dată cu creșterea copilului. Dar în toate cazurile vor fi importante reacțiile părinților la reușitele copiilor.

Cercetătorii au evidențiat unele dintre cele mai frecvente și mai semnificative reacții ale părinților, cum ar fi „răspunsul prin contingentă”, care este reacție imediată și pozitivă la provocările care vin din partea copilului: un surâs, întinderea mâinilor către adult, etc. O altă reacție a părinților a fost numită „raportare socială” și constă în faptul că un copil care se află prima dată în fața unei situații sau obiect cu totul nou este în primul rând atent la reacțiile părinților și apoi își construiește propriul răspuns.

Acceptarea înseamnă în primul rând, a privi copilul ca pe o ființă distinctă, care se manifestă atât în concordanță cu ce-și doresc părinții, cât și altfel decât după prescripțiile lor. În al doilea rând copilul acceptat de către părinții lui va beneficia de interacțiuni pozitive cu aceștia, se va dezvolta armonios, va avea încredere în sine, va comunica ușor, se va integra bine în grupuri, va manifesta comportamente sociale adecvate în toate împrejurările.

Respingerea are marcante influențe negative asupra copilului. Copii respinși de familiile lor au următoarele particularități: instabilitate afectivă, iritabilitate, lipsă de interes pentru școală, antagonism social, perceperea autorității parentale ca dură și ostilă. Acești copii manifestă frecvent comportamente agresive, revoltă, ostilitate, înclinație spre vagabondaj și furt.

Permisivitatea se referă la faptul că dezvoltarea copilului presupune trăirea de către acesta a unor experiențe variate și posibilitatea de a acționa fără teamă permanentă de pedeapsă din partea părinților. În asemenea condiții copilul își dezvoltă inițiativa, curajul, independența, încrederea în sine etc. Totodată, familia îi apare ca locul în care se simte liber și în care nu-l pândesc la tot pasu dezaprobări, interdicții, pedepse.

Dimpotrivă, părinții restrictivi au asupra copiilor lor manifestări inverse celor de mai sus. Ei sunt convinși că numai așa vor asigura cea mai bună educație. Deseori ei văd lumea din afara familiei ca fiind amenințătoare, periculoasă și atunci pun restricții la interacțiunea cu aceasta. Tind să-și protejeze exagerat copiii și să-i țină ca într-un incubator și, fără voia lor, contribuie la instalarea neîncrederii în sine a acestora, la construirea unei imagini false asupra societății în ansamblu. Comportamentele care apar la acești copii sunt de retragere din câmpul relațiilor sociale, de evaziune, evitare, pasivitate, dependență de alții etc.

Un copil iubit de părinții săi este securizat afectiv și dezvoltarea lui psihică este favorizată. În aceste condiții, copilul se dezvoltă ca o persoană autonomă, puternică, încrezătoare în sine și în alții, simțindu-i totodată, alături pe părinți în orice situație s-ar afla.

Indiferența afectivă a părinților față de copiii lor poate avea mai multe cauze: imaturitatea afectivă, nepotrivită cu rolurile parentale; suprasolicitările profesionale;

Prin urmare, familia este pentru copil un mediu foarte necesar dezvoltării sale fizice și psihice. Ea îndeplinește roluri formative specifice și de neînlocuit.

BIBLIOGRAFIE:

1. ANN BIRCH, Psihologia dezvoltării (2000), ed. Tehnică, București;
2. P. OSTERRIETH, Copilul și familia, (1973), ed. Didactică și Pedagogică, București;
3. ROSE VINCENT, Cunoașterea copilului, (1972), Editura Didactică și Pedagogică, București.

IMPORTANȚA "CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ" ÎN DEZVOLTATEA PERSONALITĂȚII

**AUTOR: PROF. HRIHORCIUC OTILIA
COLEGIUL "ANDRONIC MOTRESCU" RĂDĂUȚI**

Familia este o instituție fundamentală a societății, un grup primar, "spațiul" unde copilul se naște, crește și se dezvoltă ca ființă bio-psiho-socio-culturală unică. Fiind una dintre cele mai vechi forme de comunitate umană, familia este constituită pe baza unor norme, respectă anumite principii, are un set de atitudini transmitând prin educație copiilor un exemplu de conduită.

Din perspectivă sociologică familia este cel mai important agent al socializării, responsabilă de formarea copiilor ca oameni prin "cei 7 ani de acasă". "Socializare este un – proces psiho-social de transmitere – asimilare a atitudinilor, valorilor, concepțiilor sau modelelor de comportare specifică unui grup sau unei comunități în vederea formării, adaptării și integrării sociale a unei persoane". (Zamfir, Vlăsceanu (coord.), Dicționar de sociologie, 1993, p. 546). Copilul învață de la membrii familiei ceea ce are nevoie pentru integrarea lui în societate, dezvoltându-i-se astfel și personalitatea. Personalitatea se dezvoltă în baza relațiilor de comunicare din familie, a modului în care cei întâlniți zilnic își exprimă gândurile, își explică nemulțumirile, își prezintă preferințele sau își îndeplinesc îndatoririle. Calitatea comunicării, relațiile puternic afective dintre copii, părinți și ceilalți membri ai familiei precum și evenimentele trăite condiționează atât dezvoltarea personalității cât și conduita socială a unui individ. Prin experiența în cadrul familiei copilul va dobândi identitatea personală, sentimentul permanenței sale, al apartenenței, fiind capabil să relaționeze adecvat cu cei din jurul lui.

Relația dintre părinți și copii în "cei șapte ani de acasă" este esențială și pentru formarea imaginii de sine. Imaginea de sine a copilului este influențată de așteptările părinților, de modul în care ei valorizează lucrurile din jur și chiar de stima de sine de care dau dovadă aceștia. Este necesar ca orice copil să aibă o imagine de sine reală, sănătoasă și să fie sprijinit de membrii familiei să poată să analizeze singur cine este sau ce poate să facă. Construirea armonioasă a imaginii de sine generează dezvoltarea încrederii în sine, în forțele proprii, în deciziile pe care trebuie să le ia, în modul în care duce la îndeplinire sarcinile atribuite.

Caracterul, latura moral-axiologică a personalității, se dobândește, se formează în timp, prin educație dar și prin copierea unor modele din societate. Pentru copii, părinții reprezintă modelele de urmat în ceea ce privește comportamentul, atitudinea față de ceilalți sau de regulile scrise sau nescrise. Copii au nevoie să se raporteze într-un anumit mod la situațiile din realitate și la cei care îi sunt alături pornind de la un exemplu deja consacrat, apreciat, valoros.

Părinții sunt primii care pun în contact copiii cu valorile morale învățându-i ce este binele și ce este răul, ce înseamnă adevărul și frumosul, datoria, respectul, demnitatea, siguranța, liniștea, afectivitatea, ajutorul, libertatea socială și cea interioară, dreptatea și solidaritatea. Valorile învățate de copii la vârste fragede îi urmăresc și la vârsta adultă formând viziunea lor despre viață.

Enculturația reprezintă forma de asimilare a unei culturi prin intermediul căreia generația mai în vârstă învață tinerele generații să însușească moduri de gândire și comportament tradiționale. Cultura este cea care generează identitate personală și de grup, iar familia este responsabilă de păstrarea și perpetuarea tradiției, a valorile naționale, a limbii și a mentalității colective, a sărbătorilor și a riturilor religioase. Copiii în cei șapte ani de acasă iau contact, prin activitățile desfășurate alături de membrii familiei, cu sărbătorile religioase, cu costumul popular, cu cântecele tradiționale, cu miturile și poveștile poporului din care fac parte. „Suntem cine suntem prin limba pe care o vorbim, moștenirea istorică, valorile, tradițiile și obiceiurile pe care le împărtășim, prin creația literară, artistică și filosofică în care ne-am format. Cultura are rezonanțe afective puternice. Dă naștere la sentimente de solidaritate socială, dezvoltă simțul estetic, lasă loc emoțiilor, încurajează creativitatea, spontaneitatea, originalitatea.” (Malița, Zece mii de culturi, o singură civilizație, 1998, p. 37).

Familia este generatoare de status-uri și roluri sociale, sau chiar de formare a unei culturi profesionale care orientează copiii către anumite categorii socio-profesionale necesare ulterior activității vieții de adult. Tot în cadrul familiei copilul învață să îndeplinească roluri aferente status-urilor pe care le deține sau ar dori să le dețină la un moment dat. *În funcție de tipul de familie, în fiecare societate există o serie de legi și norme care reglementează rolurile membrilor acestui grup primar, nerespectarea lor determinând*

sanctiuni. Un tip special de socializare este socializarea de gen, care generează formarea unei conștiințe sociale, culturale și psihologice diferențiate, prin care copilul deprinde comportamente, valori, considerate de cultura respectivă ca fiind specific masculine sau specific feminine. ”Studii privind relația părinți – copii au arătat că părinții, deși nu recunosc acest lucru, tratează copiii diferit, în funcție de sex, iar imaginea lor despre copilul respectiv este dependentă de sexul acestuia”. (Constantin Schifirneț, Sociologie, 2003, p.72).

În concluzie ”cei șapte ani de acasă” sunt definatorii în formarea personalității copilului, în dezvoltarea imaginii și încrederii de sine, în învățarea normelor sociale și culturale.

Bibliografie:

Bistriceanu, Corina, Sociologia familiei, ediția a II-a, Editura Fundației România de Mâine, București, 2006.

Malița, M., Zece mii de culturi, o singură civilizație, Editura Nemira, București, 1998

Popescu, Raluca, Introducere în sociologia familiei: familia românească în societatea contemporană, Polirom, Iași, 2009.

Schifirneț, Constantin, Sociologie, Editurii Comunicare.ro, București, 2003.

Verza, Emil, Verza, Florin Emil, Psihologia copilului, Editura Trei, București, 2017

Vlăsceanu, Zamfir (coord.), Dicționar de sociologie, Editura Babel, București, 1993

PLEDOARIE PENTRU CEI 7 ANI DE-ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIM. HRIȚAC DIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ PLATON CIUCĂ BOROLEA – HĂNEȘTI

*Eu sunt copilul,
Tu ții în mâinile tale destinul meu,
Tu determini, în cea mai mare măsură,
dacă voi reuși sau voi eșua în viață!
Dă-mi, te rog, acele lucruri care
să mă îndrepte spre fericire,
Educă-mă, te rog, ca să pot fi
o binecuvântare pentru lume!*
(Familiei mele – Child s Aopels).

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebăat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatiche, dând

impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori “Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboseți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative.

Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Bibliografie:

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

**TEMA ACTIVITĂȚII: DIN SUFLET, PENTRU MAMA!
CLASELE A II-A ȘI A IV-ÎN REGIM SIMULTAN**

**CADRU DIDACTIC: HRIȚAC DIANA
UNITATEA ȘCOLARĂ: SCOALA GIMNAZIALA TEOFIL VÂLCU HĂNEȘTI
-STRUCTURA ȘCOALA GIMNAZIALĂ PLATON CIUCĂ BOROLEA**

DESFĂȘURAREA ACTIVITĂȚII:

Primăvara este anotimpul bucuriilor. Mai întâi *Mărțișorul*, apoi *Ziua mamei*, pe urmă *Bucuria florilor* și tot așa până la Paște. Apoi .....luna mai.

Totuși, cel mai mare și emoționant moment este cel dedicat mămicilor. Ca în fiecare an, elevii mei și-au surprins mamele cu lucrări artistico-plastice, cu gânduri pentru mama și cu marea serbare școlară a întregului anotimp. În cadrul acesteia au fost momente pentru mame, create cu drag și cu suflet.

Pentru că nu sunt adepta textelor scrise de alții, anul acesta elevii și-au creat singuri un moment artistic. Au înșiruit pe hârtie, apoi au citit cele mai profunde gânduri pentru mama.

Ușor stângace, specifice vârstei și emoției fiecăruia, toate au ajuns la suflet.

Ești soarele meu! sau *Te iubesc, mămico!*, *Privirea ta, mamă, mă vindecă de orice!*, *Te aștept mereu să vii de departe, pentru o îmbrățișare.....*, *Ești cea mai bună prietenă a mea!*, și altele au fost cuvinte spuse cu lacrimi în ochi de copii din clasa mea.

De la decorul clasei și până la cel din urmă gând, toți au muncit pentru a-și face mamele fericite.

La finalul momentului au înmănat mamelor diplomele proiectului. Fiecare a scris cu mână tremurânde, numele mamei sale.

UN POPOR EDUCAT E UN POPOR CIVILIZAT

PROF. HRIȚU MARIA MIRELA
LICEUL TEHNOLOGIC MARMAȚIA
SIGHETU-MARMAȚIEI, MARAMUREȘ

„A aștepta să culegi altceva dintr-un pământ decât ceea ce a fost semănat în el ar fi o copilărie”

Mihai Eminescu

Cuvântul „educație” derivă din limba latină, „educatio”, care înseamnă „cultivare”, „creștere”, „hrănire”. Educația face din ființa umană elementul activ al vieții sociale. Calea spre cultivarea omului se realizează prin fapte, ce devine un laborator al educației. Prin educație, omul se transformă, capătă o natură superioară și astfel se diferențiază de necuvântătoare.

În prima parte a vieții, copiii își imită părinții, prin urmare faptele acestora vor fi copiate de copii. De aceea este important ca în primii ani de viață copiii să aibă modele, să fie bine educați, deoarece cu aceste experiențe, cu această temelie pornesc în viață. Drama din zilele noastre este aceea a copiilor cu părinți ce nu pot și nu știu să își educe odraslele, fie din cauza sărăciei, a viciilor, a distanței, a inculturii, a destinului tragic. Pentru a deveni om e nevoie și de educația mamei și de cea a tatălui.

Tatăl este modelul valorii, al dominației, el reprezintă figura autoritară, e „șeful, căpetenia, stăpânul, profesorul, protectorul, zeul” (1), prin urmare toți copiii vor un tată în familie, vor să devină ca el. Mama reprezintă însăși viața, siguranța, hrana, iubirea, căldura, nu întâmplător copiii sunt dependenți și fascinați de mama lor în primii ani de viață. Mama are valoarea unui arhetip, este „experiența laturii anima, adică a inconștientului” (2). Ce vor deveni acei copii fără protecția tatălui sau/și fără dragostea maternă? Cu siguranță vor ajunge niște adulți mutilați psihic, vor fi inadaptații sociali. Reușita sau eșecul în viață este justificat prin educația primită în familie. Copilul este simbolul inocenței, al simplității naturale, al spontaneității, reprezintă starea edenică, iar copilăria este „starea anterioară căderii în greșală”, „starea premergătoare obținerii cunoașterii” (3). Pe un astfel de teren fertil poate fi cultivată eficient educația, totul depinzând de educatori.

Literatura studiată în școală oferă astfel de modele: în romanul lui Slavici, Persida devine o a doua Mara asimilând exemplul mamei, în romanul lui Sadoveanu, Gheorghică va prelua sarcinile tatălui său, Nechifor Lipan.

Evoluția omenirii ține de educația primită acasă și în școală și se referă la informații, competențe, deprinderi, reguli de comportament și conviețuire. Orice individ este și propria creație, care se șlefuește în timp, poate să discearnă între ce e bine și ce e rău și rămâne la alegerea lui calea pe care vrea să o urmeze. Evoluția speciei noastre s-a produs datorită valorilor transmise prin educație. Revine școlii sarcina de a îndrepta copiii indiferent de mediul din care provin, de condițiile în care au crescut sau de experiențele care i-au marcat.

Rolul familiei este să educe copilul pentru viața socială și pentru împlinirea personală, cu toate că educația se dobândește și în școală, ea continuă pe tot parcursul vieții făcându-i să gândească limpede și să acționeze corect. Dezvoltarea civilizației și a culturii se datorează educației cetățenilor, ce contribuie la creșterea gradului de ordine și de raționalitate în viața socială. Educația este cea mai importantă etapă din devenirea umană, oferă un statut elevat condiției umane prin valorile spirituale și morale dobândite.

Bibliografie:

(1) *Dicționar de simboluri*, J. Chevalier, A. Gheerbrant, Editura Artemis, București, 1994, vol. III, p. 335-336

(2) *Dicționar de simboluri*, J. Chevalier, A. Gheerbrant, Editura Artemis, București, 1994, vol. II, p. 261-264

(3) *Dicționar de simboluri*, J. Chevalier, A. Gheerbrant, Editura Artemis, București, 1994, vol. I, p. 363

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN EDUCAREA COPILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR: HULEA FELICIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 DAIA, JUD. GIURGIU

Familia este un factor determinant care modelează principiile și realizarea copiilor. Ea are o puternică influență asupra a ceea ce am devenit, asupra modului în care ne vedem pe noi înșine, asupra a tot ce ne influențează pe noi. Părinții joacă cel mai important rol în formarea copiilor, creșterea și dezvoltarea lor ca personalități. Din familie copilul trebuie să învețe normele morale, etice, fiindcă familia este baza fundamentală a formării de sine. Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea educației rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional.

Un bun ghid pentru copil în primul rând sunt părinții și anume comportamentul lor în familie, între ei și față de semenii lor. Comportamentul părinților față de copil reprezintă o fază principală în dezvoltarea normală a stadiilor de viață ale copilului.

„Cei șapte ani de acasă” sunt cei mai importanți în dezvoltarea copilului, aceștia îi formează personalitatea și modul de comportare pe care îl au copiii în viitor.

Familia este grupul cel mai important din toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Cercetările care vin din psihanaliză, psihologia socială și sociologie susțin că familia este adevăratul laborator de formare a persoanei.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil, ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de acasă”. Replicăm astfel, considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie deține însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboseți la un moment dat.

Va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative.

Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Rolul familiei este crucial în educație. Se spune că „nu există artă mai frumoasă decât arta educației. Realizăm care este importanța climatului familial tocmai când acesta lipsește, din diferite motive.

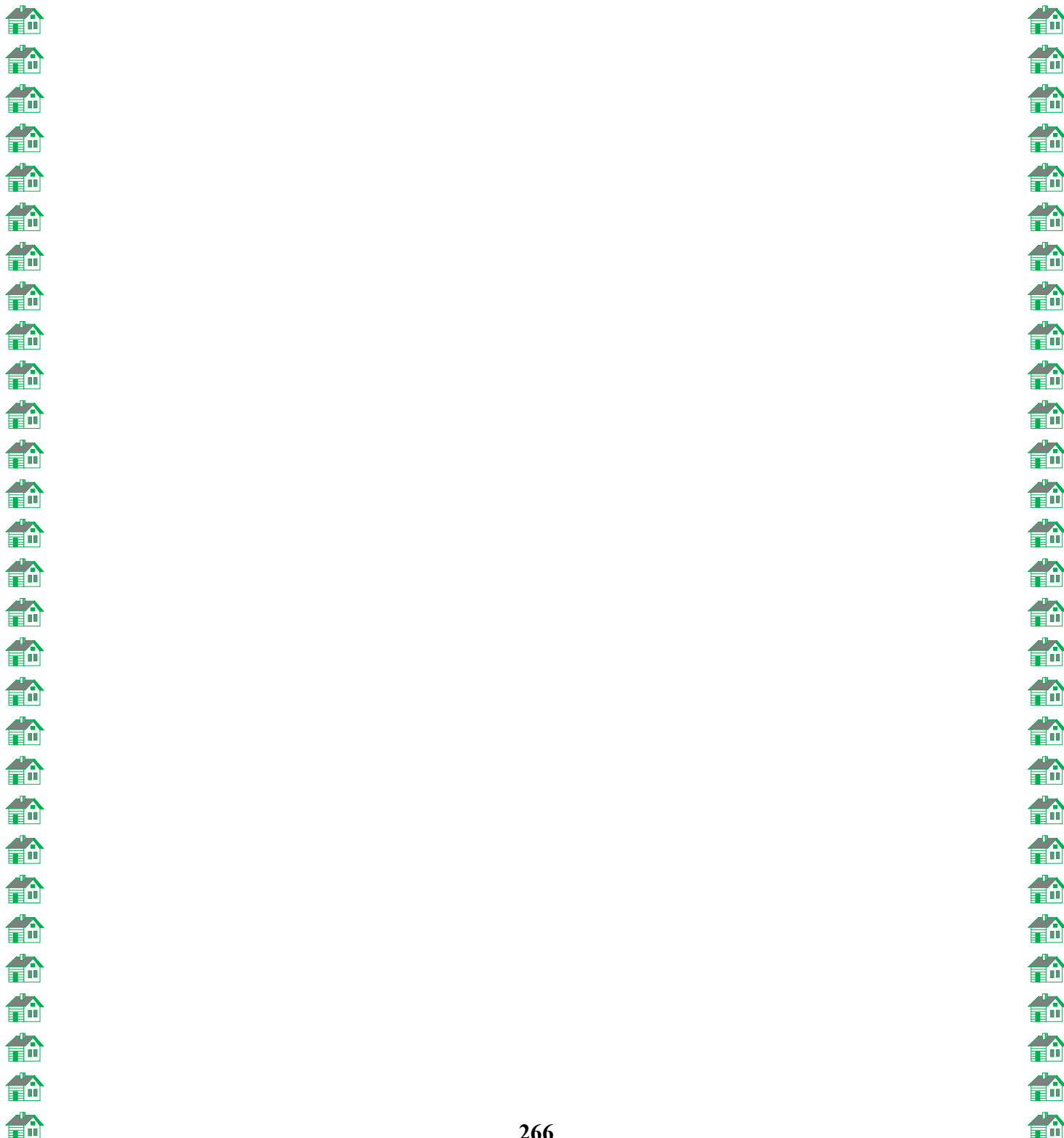
Atmosfera în care se formează copilul va fi dusă mai departe în familia pe care, la rândul său, o va avea. Dragostea, înțelegerea, susținerea, provocările, libertatea, dar și limitele sau regulile stabilite în cadrul familiei au menirea să ofere un mediu propice pentru formarea tânărului.

Dragostea din familie și susținerea creează climatul propice pentru asimilarea informațiilor. Și provocările sunt bine-venite, dacă sunt pe măsura celui mic, fiindcă au un rol benefic în creșterea sa, la fel

cum un vânt domol nu va dezlădăcina copăcelul, ci doar îl va ajuta să-și înfigă și mai adânc rădăcinile în pământ. Dacă greutățile sunt peste puterile sale, este posibil să îl destabilizeze iremediabil, iar părinții vor fi nevoiți să preia aceste poveri. Tot în copilăria mică, în mediul sigur din familie, se învață că „e bine să greșim”, iar „greșelile sunt de mai multe feluri: mici, medii, mari”, sau că „ceea ce facem sau nu facem are consecințe” etc.

În concluzie, putem spune că rolul familiei în educația copiilor este esențial. „Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenesti. Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine și cum?), să creadă (în ce?) și să sacrifice (cui și ce?); aici se alcătuesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau un pungaș mărunț.”

LEGĂTURA ÎNVĂȚĂTOR- ELEV

PROF.ÎNV.PRIMAR HUMIȚA GRIGORE
PROF.ÎNV.PREȘCOLAR MIHAN CHIVUȚA
LICEUL TEHNOLOGIC” NICOLAE STOICA DE HAȚEG”

Relația dintre elevii din ciclul primar și dascăli reprezintă un factor esențial în stimularea proceselor cognitive, deoarece ei au tendința de a împrumuta păreri și sisteme de valori.

Metodele de predare și învățare sunt benefice asupra copiilor. Cei șapte ani de-acasă sunt foarte importanți în cunoașterea unui elev. Orice educator trebuie să renunțe la prejudecăți, să-și direcționeze activitățile bazându-se pe cunoașterea elevilor, să folosească mijloace eficiente de influență și formare.

Potențialitățile fiecărui elev trebuie puse în valoare și educate, să le oferim tehnici de exteriorizare și mijloace de exprimare, să intervenim cu pondere diferită în roluri educaționale diferite. Este necesar să-i cunoaștem pe copii pentru a-i putea educa. Pentru a avea un proces educativ eficient trebuie să le descoperim punctele forte, temerile și fanteziile, să-i ajutăm să se exprime fără teama că vor fi greșit înțeleși.

Școala oferă posibilitatea de a descoperi trăsăturile pozitive și de a le diminua pe cele negative. Cea mai potrivită atitudine constă în observarea copilului. Cu cât mai repede se depistează expresia anumitor conflicte, cu atât problema poate să fie rezolvată mai repede prin consultarea unor specialiști, cei mai potriviți: cadre didactice, psihologi, doctori. Așadar, deși aceste simptome aparțin dezvoltării copilului, ele trebuie tratate cu seriozitate, căci pot persista influențând negativ comportamentul și dezvoltarea copilului.

Pentru elevii din învățământul primar, relația educațională ce se stabilește prin atitudinea cadrelor didactice în clasă și înafara ei, reprezintă factorul esențial pentru stimularea proceselor cognitive. Elevii împrumută de obicei de la educatori păreri și sisteme de valori. Activitățile extrașcolare le permit elevilor să iasă dintr-un sistem cunoscut și să-și descopere alte moduri de a se manifesta, de a se pune în valoare. De asemenea, metodele de predare și învățare pot avea un puternic impact pozitiv asupra personalității elevilor. Pentru a obține rezultatele cele mai bune, educatorii trebuie să renunțe la tipare standard și la prejudecăți, și să-și desfășoare activitățile bazându-se pe cunoașterea personalității elevilor, în fiecare etapă a dezvoltării lui, folosind cele mai potrivite mijloace pentru a-l influența și forma. Potențialitățile fiecărui copil trebuie să fie valorificate în cea mai mare măsură și educate prin formarea deprinderilor. Copilul are nevoie să-i oferim informații sau tehnici de exteriorizare care să-l ajute să găsească modalități de exprimare cu valoare individuală și socială. Actul pedagogic va da randament și va fi eficient doar dacă procesul de formare urmărește aptitudinile și caracteristicile generale de personalitate, asigurându-se astfel o unitate între caracteristicile persoanei și obiectivele procesului formativ.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV PREȘCOLAR HURGOI RAMONA GRĂDINIȚA CU PP ALBINUȚA NR 1 ZĂRNEȘTI

Când folosim expresia cei 7 ani de acasă, toți gândim că acel om a fost sau n-a fost educat de părinți până la 7 ani. Dar gândind mai profund realizăm că este vorba de educația pe care o oferă părinții dar și educatorii (grădiniță și grupa pregătitoare). Așadar răspunderea nu este doar a părintelui ci și a educatorului copilului. Ca și educator, îmi pun mereu întrebarea: am contribuit pozitiv și eu 3 sau 4 ani la educația copilului care a frecventat grădinița? Urmărind parcursul vieții copilului ne putem bucura când aflăm că este premiant, civilizată, bine-educată cum mai spunem. În acest caz se observă că s-a avut o bună comunicare și colaborare cu părinții copilului. Educatorii au menirea să șlefuiască ceea ce a realizat familia, eventual să completeze lacunele ce au scăpat din procesul instructiv-educativ.

Dar ce poate însemna Un copil are cei 7 ani de acasă:

-este bine-crescut

- știe să salute

-știe să mulțumească-

- știe să spună mulțumesc

-știe să se poarte cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții

- are bune maniere

- este politicos

Întrădevăr în perioada până la 7 ani se conturează comportamentul copilului.

De la vârsta de 3 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile cu alți copii, știe când face un lucru bun sau când greșește. Tot la această vârstă este recomandat să fie învățat bunele maniere.

De la 5 ani, copilul devine independent. Este necesară dezvoltarea capacității de comunicare cu cei din jur: adulți și copii. Copilul trebuie încurajat să se exprime.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Cei 7 ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care o oferă părinții copiilor. Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. El va deveni astfel OMUL de mâine.

„ Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților” Valeria Mahok

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ -EDUCAȚIA ÎN FAMILIE-

AUTOR: PROF. HALASZ ELISABETA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT ORSOLYA- ORADEA

Educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Cei șapte ani de acasă- este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cumiți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Ce trebuie să știe un copil „de acasă“ până la 6 - 7 ani?- un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „de acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

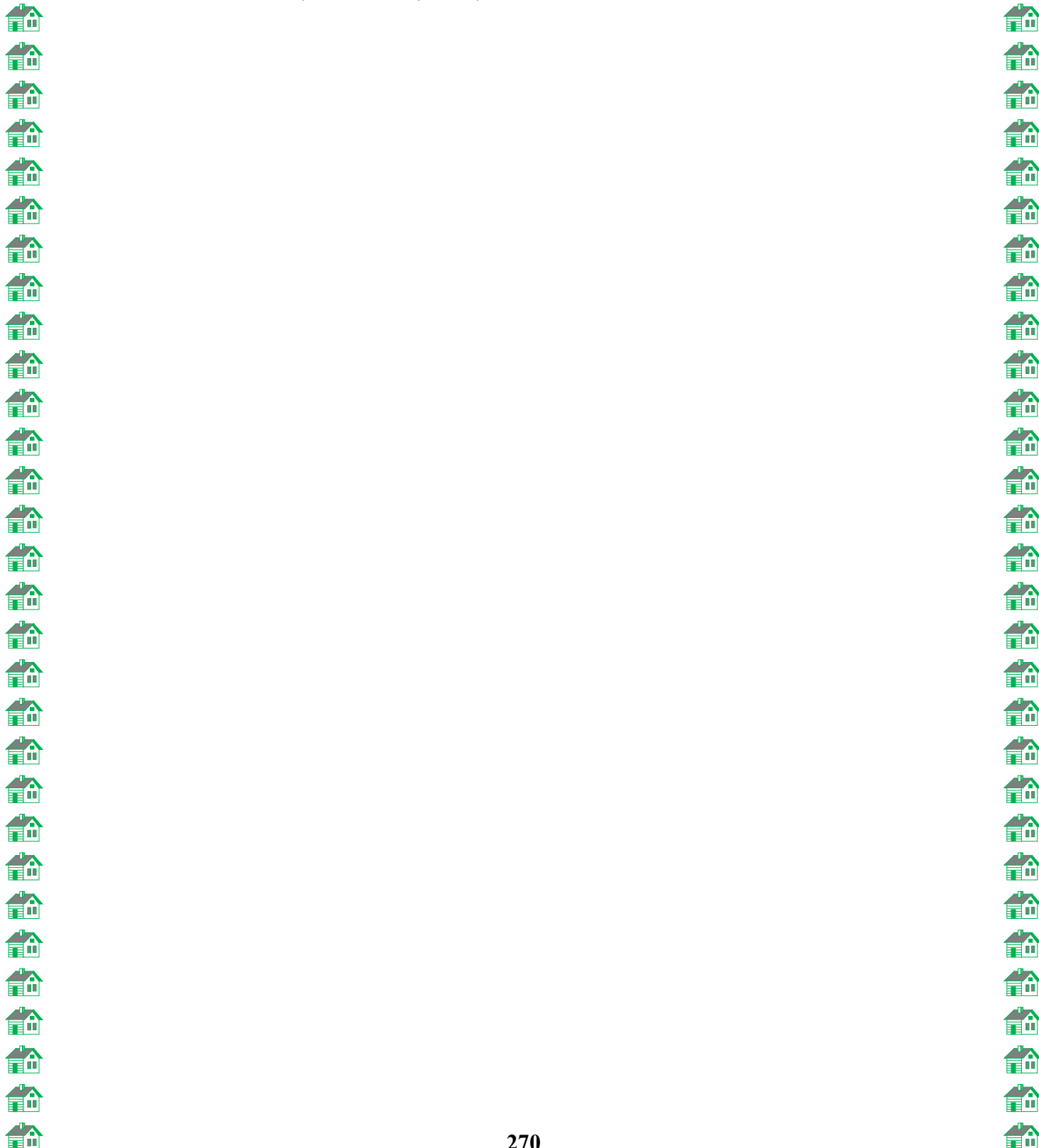
Este adevărat că nu prea mai există acei 7 ani de-acasă, deoarece copiii de azi nu stau acasă cu familia, mai ales cu mama până la 7 ani cum au făcut străbunicii noștri, ci sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede (creșă, grădiniță), rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața defapt și cum trebuie să treci prin ea. În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou-născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncam tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne dea peste mână și să ne spună "caca". În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

Educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Dacă ar exista reguli în educația și creșterea copilului până la 7 ani, ar fi de exemplu: învață-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului; stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului; comunică cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui

pe arta conversației; învață-l să iubească lectura și cărțile - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de el; lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin la aer curat; nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc.; evită educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă; învață-l să își exprime emoții și sentimente; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitatea; învață-l să spună mereu adevărul - și această este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine, pentru că el imită ceea ce vede și aude în jurul lui; petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el! Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta!

CEI 7 ANI DE ACASĂ

EDUCATOARE: HALIC ANDREEA GRADINITA CU PROGRAM NORMAL GALSĂ

„Eu sunt copilul! Tu fii în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

E greu să crești un copil? „Foarte, foarte greu“, vor răspunde toți cei întrebați, pe un ton grav, eventual însoțit de un oftat trist. „Foarte greu, e cel mai greu lucru. Ehe, câte sacrificii nu face un părinte... Cea mai grea meserie e meseria de părinte...“ Dacă interlocutorul e mai în vârstă, e posibil să adauge cu un vag ton de reproș: „Voi, acu’, nu știți nimic, dar pe vremea noastră... Câte sacrificii n-am făcut, câte greutăți... Totul numai ca să fie bine *la copii*, s-avem și noi un sprijin la bătrânețe“. „Sacrificii“ va fi cuvântul cel mai des întâlnit, indiferent de vârsta sau educația părintelui cu care discuți. Se pare că aceasta e condiția definitorie a părintelui: om care se sacrifică pentru binele copiilor săi

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

A-l învăța pe cel mic bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp. Iată câteva „sfaturi“ în acest sens:

- Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aiba nevoie doar de una două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

- Explică-i clar și învață-l ce anume trebuie să facă sau nu.

- Dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase, nu i-o reteza scurt, ci încearcă să reformulezi.

- Fii înțelegător și acceptă-i greșelile.

- Amintește-ți că nu este încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulții, greșim adeseori...

- Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ține prelegeri și nu îl critica în public, nu îl umili și nu îl jigni față de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții dovedește că nici tu nu ai prea fost atent la lecțiile de bune maniere.

- Fii consecvent. L-ai învățat de la doi ani să spună "te rog" și "mulțumesc"? La 6 ani este evident că ar trebui să le folosească.

- Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să învețe ceva!

- Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

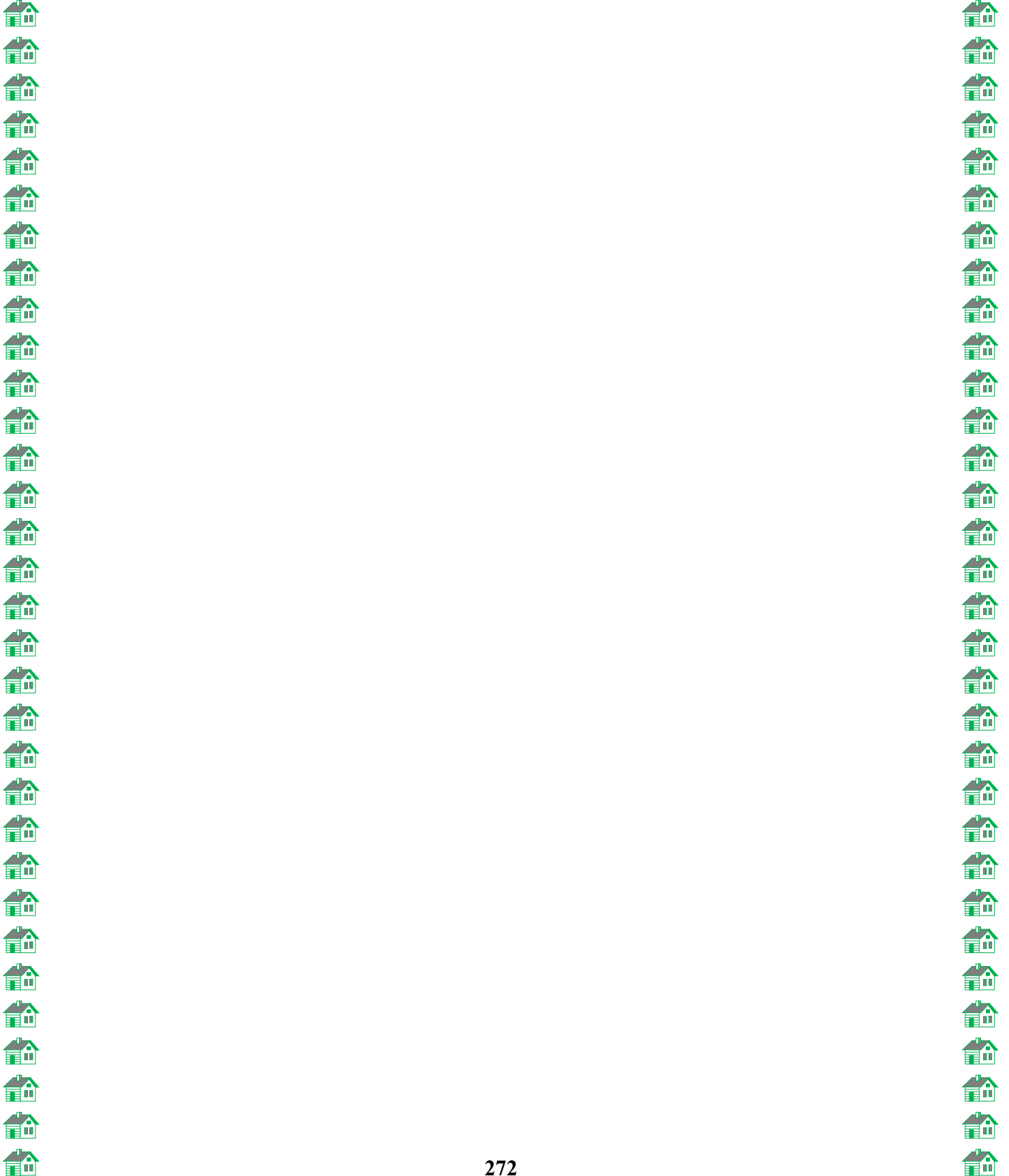
Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din

procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

CEI 7 ANI DE ACASĂ ...UN START BUN ÎN VIAȚĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR ADRIANA HANDRA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT FRUMUȘENI ȘCOALA GIMNAZIALĂ FRUMUȘENI

„Cei care educa copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viață; de aceea pe lângă viață, dăruieți copiilor și arta de a trăi bine, educându-i.” **Aristotel**

Johann Amos Comenius, în lucrarea sa „Didactica magna”, considera că la naștere, copilul este înzestrat cu „semințele științei, ale moralității și religiozității”. Așadar, încă de la naștere, copilul este pregătit să primească informații. Informațiile, „semințele” sădite devin un bun al fiecărui om numai prin educație. Rezultă că, în concepția lui Comenius, educația este o activitate de stimulare a acestor „semințe”, și implicit, de conducere a procesului de umanizare, omul „nu poate deveni om decât dacă este educat”.

Copilul nou-născut, bebelușul, este pregătit să primească informații dar este foarte important și modul în care sunt transmise și de către cine sunt transmise aceste informații.

De foarte multe ori, auzim, spunându-se despre o persoană sau un copil că nu are „cei șapte ani de acasă”, în special, în situațiile în care ne deranjează sau chiar supără atitudinea și comportamentul acestora. Majoritatea persoanelor au tendința de a cataloga foarte ușor un copil.

Copilul petrece majoritatea timpului cu mama și tata, în primii trei ani fiind foarte atașat de părinți, în special de mamă. La început el imită gesturile și comportamentul mamei și a celorlalți adulți din jurul său în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. Începând cu vârsta de 3 ani, vârsta de preșcolar, copilul are nevoie de modele cu care să se poată identifica. La această vârstă în comportamentul copilului se oglindește comportamentul, mimica și gesturile persoanelor apropiate: mamă, tată și bunici.

Pentru a putea avea un copil cu „cei șapte ani de-acasă” este necesar să impunem un set de reguli care trebuie respectate cu strictețe. La această vârstă copilul intră în contact cu un alt mediu educațional și anume cel al grădiniței, acest nou pas îl poate influența atât pozitiv cât și negativ. El observă modul în care se comportă ceilalți copii și poate „împrumuta” diverse comportamente atât pozitive cât și negative.

Educația cu blândețe, trasarea unor limite și reguli clare pentru toți membrii familiei, impunerea anumitor restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, toate acestea ajută copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase, cât și din cele negative.

În toată această perioadă, a celor „șapte ani de-acasă” copilul învață cum să se comporte, dobândește mai multe deprinderi: de autoservire, de igienă, de ordine și disciplină, bunele maniere, învață modul în care să se comporte cu cei din jurul său, modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului inconjurător, de a ști cum să reacționeze când este certat de cineva, și se ia jucăria de la alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, de aceea rămân la părerea că normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să consolideze normele deja deprinse din familie, să dezvolte unele cunoștințe dobândite de copil și să îi ofere acestuia accesul la o educație de calitate prin profesori bine pregătiți și dotarea școlilor cu tot ceea ce este necesar pentru desfășurarea unui act educațional calitativ care să aibă puterea să îl motiveze pe copil și să îl antreneze la o învățare activă.

IMPORTANTA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

SCOALA GIMNAZIALA DOBRA STRUCTURA GRADINITA P.N. ROSCANI PROF . HANUS DALIA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. INV. PRIMAR HERBIL FLORENTINA
SCOALA GIMNAZIALA,,LAURENTIU ULICI" RONA DE JOS,
MARAMURES

Familia este celula vieții pe pământ, cel dintâi asezământ între Dumnezeu și om, cea mai veche comunitate umană întemeiată de Tatăl ceresc, după modelul tainic al Prea Sfintei Treimi. "Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el" (Facere 2,18)

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului. Ea este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane.

În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este prima școală care pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul absoarbe din mediul apropiat familial primele impresii, copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora. La ora actuală multe familii au nevoie de o educație solidă, dată fiind starea lor precară din punct de vedere material și spiritual.

Personalitatea umană se formează datorită educației care ne diferențiază de majoritatea oamenilor comuni, punându-ne în cercul restrâns al oamenilor educați și respectați de societate.

Educația constituie o prioritate în viața fiecărui individ. Primii pași în educație îi îmbrățișăm de la o vârstă foarte fragedă, astfel că la grădiniță și mai târziu la școală personalitatea și cunoștințele individului prind rădăcini pentru a putea deveni o persoană educată. Diferită de educația gimnazială este stadiul liceal și mai târziu cel universitar. Astfel un minim de cunoștințe dobândit pe parcursul anilor de școlarizare te scot în lume cu un minim de cunoștințe despre tot ce îl inconjoară și este capabil să facă propriile alegeri pentru bunăstarea lui.

O altă formă de educare se rezumă la oamenii din jur și în special la părinți sau rude. Personalitatea unui om poate fi influențată atât în mod pozitiv cât și în mod negativ de mediul în care locuiește, de anturaj și de alți factori externi.

Educația trebuie să prezinte o prioritate în viață deoarece beneficiile aduse de aceasta sunt nemăsurabile. Ea slefuiește personalitatea umană, putând astfel să influențeze modul în care oamenii ne privesc.

„Mediul familial este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară din care va face parte la școală, acest mediu în care trebuie să se ancoreze pentru a nu-și petrece copilăria la periferia grupului.”(Marie- Claude, Beliveau)

EDUCAREA PRIN TOLERANȚĂ

PROF. HIREAN CLAUDIA
ȘC. GIMN. „OVIDIU HULEA” LOC. AIUD, JUD. ALBA

Mediul școlar îi ajută pe copii să se adapteze lumii prin știință și cunoaștere. Educabilul trebuie învățat să respecte propriile valori, dar și pe ale altora. Școala trebuie să primească toți copiii, indiferent de condiția lor fizică, intelectuală, socială, emoțională, lingvistică.

„Toleranța este o atitudine ce reprezintă deschiderea și respectul pe care le manifestăm față de diferențele dintre oameni, de orice natură ar fi ele. La fel ca toate atitudinile se transmite în mod subtil. Copiii trebuie ajutați să devină persoane tolerante. De la vârste mici, copiii imită comportamentele celor din jur, dezvoltându-și valori proprii. Nici o vârstă nu este prea mică pentru a-l ajuta pe copil să fie tolerant.”

Mijloacele moderne – televiziunea, calculatorul – care intervin în viața copilului de la vârste fragede ne provoacă dificultăți atât nouă cât și părinților. Suntem mereu atenți să observăm fiecare mișcare a copilului și să reacționăm imediat, să luăm măsuri, dar uităm uneori că acesta are dreptul de a primi educație, de a-și dezvolta capacitățile în condiții de libertate și demnitate, de a fi crescut în spiritul înțelegerii, toleranței, prieteniei, respectului. De la constituirea grupului școlar, împreună cu elevii am elaborat un cod de reguli al clase, afișat la loc vizibil, care cuprinde regula și avantajele respectării ei.

1. Dacă ne ajutăm la nevoie, nu pierdem timp!
2. Dacă vorbim pe rând și ascultăm cu atenție, este liniște și vom învăța ușor!
3. Dacă păstrăm ordinea și curățenia, ne vom găsi cu ușurință lucrurile!
4. Dacă îmi respect cuvântul, îți respect părerea, vom deveni prieteni adevărați!
5. Dacă împreună găsim soluții pentru orice problemă, eliminăm conflictele!
6. Dacă lucrăm în echipă, ne bucurăm împreună!

Aceasta ne-a ajutat să creăm un climat plăcut de lucru, bazat pe respect reciproc și înțelegere. Având în vedere că lucrăm cu clase de copii eterogene, iar în grupul școlar apar diferențe fizice, psihice, sociale, ne bazăm activitatea pe un set de principii prin care încercăm să creăm un mediu tolerant, propice dezvoltării, să acordăm șanse egale în educație tuturor copiilor. Întâlnim în grupurile cu care lucrăm copii care necesită o atenție specială, pentru că au probleme, e drept nu foarte grave. Am realizat integrarea activă și eficientă în grupul clasei, de cele mai multe ori prin joc. În toate activitățile am încercat să antrenăm fiecare copil, să-i stimulăm pe cei timizi să se afirme, să-i ajutăm pe cei cu tulburări de limbaj sau comportamentale, pe cei ce nu se pot concentra decât pentru scurt timp. Am apelat la învățarea individualizată pentru că există tendința ca acești copii să fie izolați de restul colectivului. Această strategie vizează contribuția fiecăruia adusă situației de predare-învățare: propriile experiențe, atitudini, calități, abilități. Impune utilizarea unui material didactic variat (fișe, dicționare, atlase, scheme, grafice, tabele, etc.), familiarizează elevii cu tehnici de muncă independentă, valorifică experiența anterioară, se poate adapta stilurilor proprii de învățare, respectă ritmul individual, stimulează spiritul de echipă, asigură corelarea intereselor cu obiectivele curriculare, stimulează încrederea în sine, elevul participă la evaluarea propriei munci, fiind evaluat în raport cu el însuși. Elevul și cadrul didactic se influențează reciproc, construiesc împreună, iar la baza acestui tip de învățare stau principiile toleranței și echității. Materialul de studiu poate fi organizat astfel:

- a) toți elevii primesc aceleași sarcini;
- b) pentru aceeași temă cerințele sunt diferențiate:

– sarcini identice, timp diferit; sarcini diferite, dar același timp; sarcini diferite, timp diferit; sarcini diferite după posibilitățile copiilor; sarcini identice de dificultate progresivă. Lecțiile bazate pe învățarea prin cooperare influențează interacțiunea directă și formarea deprinderilor interpersonale și de grup, formarea răspunderii individuale, interdependența dintre membrii grupului. Favorizează cunoașterea reciprocă dintre elevi, înțelegerea și acceptarea, integrarea în grup. Literatura pentru copii abundă în teme în care eroii pozitivi dau dovadă de toleranță, cooperare, iubire de semenii, curaj, responsabilitate. În parcurgerea textelor literare am folosit metode activ-participative care au pus elevii în situația de a coopera pentru realizarea sarcinilor. Mozaicul, cubul, explozia stelară, predarea – învățarea reciprocă, brainstormingul, turul galeriei, au sprijinit integrarea tuturor în activitate, exprimarea liberă a ideilor, comunicarea, asumarea rolurilor, i-au învățat să colaboreze, să asculte și să respecte părerile celorlalți, să

accepte diversitatea. Apariția unor situații problematice a determinat de fiecare dată, cooperarea și participarea tuturor partenerilor la găsirea soluțiilor. Metoda învățării în grupuri mici se bazează pe principiul întăririi coeziunii grupului prin interacțiunea dintre membrii săi, accentuând ideea că scopul și succesul grupului pot fi atinse numai dacă toți membrii echipei se implică în activitate. În rândul metodelor interactive utilizate s-a aflat jocul de rol care se bazează pe ideea că se poate învăța nu numai din experiența directă, ci și din cea simulată. Jocul pune participanții în ipostaze care nu le sunt familiare tocmai pentru a-i ajuta să înțeleagă situațiile respective și pe alte persoane care au puncte de vedere, preocupări și motivații diferite. Punând elevii să relaționeze între ei, jocul de rol îi activează din punct de vedere cognitiv și afectiv, iar interacțiunile dintre participanți permit autocontrolul conduitei, comportamentelor, dar și al achizițiilor, înlăturarea pornirilor negative, dominante. Utilizarea jocului de rol a condus la stimularea dialogului, posibilitatea de a explora și lărgi orizontul cunoașterii și de a-și forma deprinderi, dezvoltarea capacității de evaluare a atitudinilor partenerilor și adoptarea unui comportament adecvat, a capacității de evaluare a propriilor acțiuni, de înțelegere și de învățare din situația simulată, cultivarea sensibilității față de oameni și de probleme, rezolvarea pozitivă a situațiilor problemă, formarea spiritului de echipă. Din studiul textelor literare, elevii au înțeles că trebuie să se ajute, să aprecieze ajutorul pe care îl primesc, să fie mai toleranți. Ca formator, cadrul didactic este un exemplu pentru elevii săi. El trebuie să găsească modalități de promovare a toleranței în rândul acestora. Am identificat câteva:

- Prin ceea ce faci determină copilul să se simtă important, în siguranță, iubit!
- Ajută copilul să se descopere pe sine, creând situații în care să-și exprime calitățile!
- Creează ocazii în care elevii să ofere ajutor!
- Creează oportunități de învățare despre locuri, oameni, culturi noi!
- Arată copiilor perspective diferite prin prezentarea de cărți, cântece, evenimente culturale, sărbători naționale și internaționale!
- Implică-te când apare un comportament intolerant!
- Dezvoltă abilități de negociere de rezolvare a problemelor, situațiilor de criză!
- Oferă modele de toleranță și respect!

Deci, trebuie să tolerăm ca să fim toleranți, să respectăm ca să fim respectați, să oferim libertate ca să fim liberi, să iubim ca să fim iubiți. Toleranța trebuie privită ca o virtute și nu ca o obligație.

Bibliografie:

Boboc, I. – 2002, „Managementul educational” – EDP, Bucuresti.

Cucoș, C. – 1999, “Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade”, Editura Polirom.

Neamtu, C. A. Ghergut, A. – 2000, „Psihopedagogie speciala”, Polirom, Iași.

Vrasmas , T.- 1999, “Școala și educația pentru toți”, Editura Miniped, București.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE: CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. INV. PRESCOLAR HOARĂ IOANA
G.P.N. FUMURENI, LOC. LUNGEȘTI, JUD. VÂLCEA**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie. „Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune: „O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul”.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE –CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. HOFMAN OLTEA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SADOVA
JUDEȚUL SUCEAVA

Înainte de moartea sa, în anul 399 î.Hr., Socrate a spus: ”Educația este aprinderea unei flăcări, nu umplerea unui vas”, cuvinte care ar trebui să inspire cadre didactice și părinți deopotrivă, cu atât mai mult în contextul actual în care efortul de a influența dezvoltarea intelectuală, morală și fizică a copiilor se dovedește o misiune greu de îndeplinit.

Fie că sunt înscriși în sistemul de educație public sau privat, singura constantă în viața copiilor este atitudinea față de educație. Meseria de profesor mi-a prilejuit contactul cu copii diferiți reprezentând tot atâtea personalități distincte și m-a ajutat să înțeleg că atitudinea lor față de educație este influențată nu atât de mediul de origine, cât mai ales de mentalitatea părinților vis-à-vis de această componentă a existenței socio-umane. Astăzi, mai mult decât altădată, copiii și tinerii pe care îi formăm și îndrumăm, au nevoie de modele autentice, modele de oameni care au reușit în viață datorită școlii și educației, în general. Într-o lume care nu oferă certitudini, iar unora nici măcar siguranță, aceștia au nevoie să copieze sau măcar să se raporteze la modele de succes și astfel să pășească pe o cărare deja bătătorită. Sigur că un educator poate reprezenta un etalon pentru generația tânără, poate inspira și influența un mod de comportament sau o alegere în viață. Însă primii și cei mai importanți profesori ai unui copil rămân părinții săi. Lipsit de încurajarea și sprijinul familiei, un copil se găsește adesea în situația de a-și completa bagajul de cunoștințe cu informații primite ocazional la colțul străzii sau prin intermediul televizorului. Sunt rare cazurile în care copiii beneficiază de o influență pozitivă în afara căminului părintesc, de suportul unui mentor care să știe să cultive dragostea pentru învățarea pe tot parcursul vieții; cel mai adesea copiii se familiarizează cu acest gen de atitudine în sânul familiei, prin imitarea comportamentelor părinților și fraților mai mari. De aceea gândesc că familia trebuie să-și recupereze locul pierdut și să se implice mai mult în educația copiilor lor, nelăsând-o pe seama tabletei și nici măcar pe seama școlii. Părinții trebuie să își îndeplinească cu mai multă responsabilitate rolul definitoriu pe care îl au în modelarea personalității copiilor, în canalizarea intereselor și înclinațiilor acestora, și să ia măsurile necesare pentru asigurarea succesului lor în viață.

De-a lungul timpului, am constatat că elevii cei mai de succes provin din familii în care părinții sunt implicați în toate aspectele dezvoltării copiilor lor, veghind asupra lor și oferindu-le sprijin și călăuzire. Copiii petrec mult mai mult timp acasă decât la școală, prin urmare casa unui copil este cel mai important mediu de învățare pe care acesta îl va cunoaște vreodată.

Cum pot părinții să se implice mai mult? Ce pot face ei pentru a se asigura că oferă copilului șansa unui start bun în viață? Crearea unui mediu în care căutarea cunoștințelor este o parte normală a stilului de viață de zi cu zi face ca învățarea să fie un proces natural, lipsit de efort și, prin urmare, o experiență plăcută, o aventură care permite copiilor libertatea și încrederea de a căuta răspunsuri, de a găsi soluții la diferite probleme, de a-și dezvolta creativitatea, de a-și hrăni inteligența pe tot parcursul vieții. Acest lucru nu ar trebui să fie dificil, căci crearea unui mediu propice pentru învățare nu necesită experiență anterioară, abilități deosebite sau sume mari de bani, dar pretinde, din partea părinților, bunul simț și înțelepciunea de a recunoaște că educația este un proces continuu, care începe din prima zi de viață a copilului și se desăvârșește cu aportul școlii și reprezentanților ei.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. HOHOI IONICA-NARCISA
LICEUL TEORETIC NOVACI, GORJ

„Educația nu este pregătirea pentru viață, educația este viața însăși”. (Jhon Dewey)

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața omului. Tot ceea ce se neglijează sau se greșește în educație este în defavoarea acestuia. Atât școala cât și familia oferă educație și trebuie să aibă același scop, formarea personalității copiilor în vederea integrării în viața socială.

Cei șapte ani de-acasă reprezintă educația de-acasă, educația, bunele maniere, regulile morale transmise copilului de către părinții săi.

Încă din cele mai vechi timpuri, familia a avut rolul cel mai important în formarea, dezvoltarea și modelarea personalității copilului. Educația de acasă are o influență primordială în pregătirea pentru viață, părinții fiind primii educatori ai copilului. Nu este suficient să îți îngrijești și să-ți hrănești copilul, este necesar să-i transmiți educația potrivită. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, responsabilitatea, grija față de lucrurile sale.

Părinții le explică copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente, îi îndrumă să fie sociabili, să fie buni colegi și prieteni. Aceste repere îl pot ajuta pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Familia influențează modul în care copilul se dezvoltă, are încredere în el și își asumă reguli de comportament. De multe ori, părinții nu conștientizează că un copil este atent la detalii și are tendința de a imita tot ceea ce vede. De aceea, este vital să fie modele pozitive pentru copiii lor și nu trebuie să adopte acel tip de educație în care doar vorbele contează.

Dacă membrii familiei se comportă întotdeauna cu respect față de cei din jur, știu să asculte și să vorbească când trebuie, vom observa că peste ani vor avea un copil extrem de politicos și respectuos fără ca părinții să intervină pe lângă copil pentru a spune să ”Mulțumesc” sau ”Te rog”. Prin urmare, rolul părinților în educația copilului este acela de a fi un model pentru acesta și de a-i insufla anumite principii prin puterea exemplului.

De asemenea, copiii trebuie recompensați și încurajați pentru faptele bune, nu prin recompense materiale, ci prin laude. Atunci când greșesc trebuie să li se explice ce au greșit și cum trebuia să procedeze. Părinții trebuie să se susțină reciproc și să fie consecvenți în educația copiilor.

Se spune, că meseria de părinte este una dintre primele profesii ale omenirii și poate reprezenta o artă, în care pentru a educa un copil trebuie să fii tu însuți educat.

Bibliografie:

Aurelia Marinescu, *Codul bunelor maniere astăzi*, Editura Humanitas, București, 2004

Silvia Marinescu, Rodica Dinescu, *Invitație la educație: suport metodic pentru lecții educative la gimnaziu și la liceu*, Carminis Educațional, Pitești, 2003.

IMPORTANȚA CELOR „ 7 ANI DE ACASĂ! “

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR HOJDA MARIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1, MOISEI, MARAMUREȘ

Am râs când în urmă cu câțiva ani am văzut această glumă: „ Fiule, decide-te cum vrei să absolvi cei șapte ani de acasă: la zi, la seară sau la fără frecvență! “ Astăzi îmi dau seama că despre ce glumeam odată s-a transformat în trista realitate.

În urmă cu 20-30 de ani, sintagma „ cei șapte ani de acasă “ se referea strict la bunele maniere, la a-ți învăța copilul să salute, să spună „te rog“ și „mulțumesc“. Un copil bine-crescut nu răspundea obraznic, nu ieșea din vorba părinților. El interacționa foarte puțin cu „lumea exterioară“, cea din afara căminului unde părinții erau de regulă o prezență constantă, nu ca acum. Până să meargă la școală – de fapt, prima sa ieșire adevărată „în lume“ unde trebuia să-și demonstreze „cei șapte ani...“ – el comunica cu foarte puțini oameni din afara mediului familial, în general vecinii, copiii de pe stradă sau din spatele blocului, în cel mai bun caz copiii de la grădiniță (părinții își dădeau copilul la grădiniță doar în cazuri extreme în care chiar n-aveau cu cine să-l „lase“, însă de regulă era crescut acasă sau „la țară“ de bunici).

Așa că pe atunci exista o delimitare foarte clară între primii șapte ani din viața copilului pe care și-i petrecea „acasă“ și următorii ani în care era încredințat în mod obligatoriu unei instituții, respectiv școlii. După șapte ani, părinții pasau de fapt responsabilitatea – eu am contribuit până aici, copilul meu e plin de virtuți, școala va educa mai departe. De aceea, „cei șapte ani de acasă“ aveau o altă semnificație și implicau lucruri mult mai restrictive decât astăzi.

Altele sunt, însă, cerințele pentru copilul actual. De obicei, până la vârsta de 7 ani, el trebuie să știe deja să citească și să facă operații de aritmetică simple (pentru a nu se face de râs la școală, unde toți copiii știu deja), să știe un pic pe engleză (franceză sau germană), să fi luat deja câteva lecții de pian, actorie, pictură etc., să fi mers deja la dansuri și înot (sau un alt sport) ș.a.m.d. Astfel, el iese frecvent din mediul familial și ia contact cu diferiți profesori, cu o grămadă de alți copii și implicit cu părinții lor. Ca să nu mai punem la socoteală contactul cu bonele. Așadar, copilul e forțat să comunice în diferite moduri, iar comunicarea în sine a căpătat alte valențe și totul se întâmplă într-o mare viteză. Doar un exemplu: copilul modern atinge pentru prima dată un computer la 2-3 ani, iar la 4-5 ani joacă deja joculețe interactive. Un copil de 5 ani știe deja ce e acela un iPhone, o tabletă, un laptop. Copilul nu mai este de multă vreme acea păpușă vie care se potrivește în decor, e un copil „conectat“ la multe medii și lumi (unele virtuale), încurajat să se exprime (uneori poate prea mult), să fie creativ și să iasă învingător în competiția permanentă cu alți copii de vârsta lui (uneori chiar și hainele pot face diferența!). Astfel, s-a ajuns în mod greșit, de la copilul cuminte și liniștit, la copilul *superhero*, când părinții nu mai pun accent pe „cei șapte ani de acasă“, ci pe istețimea lui. Fiind mândri de răspunsurile pe care odraslele lor le dau adulților cu care interacționează, confundând comportamentul lor greșit cu exprimarea personalității.

În zilele noastre părinții lasă pe umerii școlii sarcina de a le educa copiii. Programul școlar fiind foarte încărcat, noi dascălii ar trebui să fim super supereroi, să reușim să-i facem să dobândească toate cunoștințele, priceperile și deprinderile specifice cât și „cei șapte ani de acasă“! Mi-e dor să-i mai învăț pe copii poezii ca: „Cățelușul schiop“ sau „Gândăcelul“, acum râd și-mi spun că ei văd la televizor câini care atacă copii, gândăcei care le transmit tot felul de boli, așa că ei preferă să învețe despre cum să se apere de ei! Dar asta e o altă poveste...

CEI SAPTE ANI DE ACASA

HUSA STANCUTA GRADINITA P.P. 1 ARAD

Copilul necesită dragoste, disciplinare și obținerea treptată a unui grad de independență. El nu este vinovat dacă nu corespunde expectanțelor părinților, dacă copilul —real nu are calitățile copilului —ideal. Copilul are dreptul la interacțiuni care să-i asigure siguranța și dezvoltarea fizică, comunicarea, educarea trăsăturilor pozitive, înțelegere și toleranță. (Carmen Ciofu) Relația părinți-copii în cadrul familiei ar trebui să fie un exercițiu de perfecțiune, dar, din păcate, există slăbiciuni și lipsă de armonie în orice cuplu familial.

Părinții acceptă cu ușurință că ei nu pot fi perfecți, dar ar dori niște copii perfecți care să le îndeplinească propriul lor ideal moral sau comportamental. Părinții trebuie să accepte copilul așa cum este el cu calități și defecte, să-l iubească și să-l sprijine necondiționat.

Una dintre cele mai mari nevoi ale copilului este să aibă niște părinți care să-și înțeleagă poziția autoritară în planul dinamic al unei familii. Părinții trebuie să fie un exemplu, să conducă, să călăuzească, să direcționeze, să corecteze și să încurajeze. Personalitatea părinților stă la baza structurii autorității pe care o impune o familie. Viitorul unui popor întreg stă în mâinile părinților, pentru că acesta depinde de copiii noștri și de lumea pe care ei o vor construi și-și vor întemeia viziunea zilei de mâine. Rose Vincent prezintă următoarele tipuri de conduită parentală, evidențiind și consecințele acestora asupra personalității copilului. Părinți rigizi: impun copiilor propriile idei, opinii, modul de a trăi și a vedea, obișnuințele lor, fără nici o abatere și fără să țină cont de particularitățile individuale ale fiecăruia.

Asemenea părinți întipăresc în mintea copiilor repere foarte precise în timp și spațiu, care pot ajuta la înțelegerea lumii înconjurătoare. Dacă însă rigiditatea se combină cu o îngustime de vederi și de interese, vor apărea drept consecințe în dezvoltarea copiilor unele atitudini de infantilism și renunțare, iar mai târziu o sărăcie a personalității.

Părinți boemi: aceștia lasă copiii mai mult în seama altor persoane sau în voia lor. Ca o consecință poate să apară la copii o —lipsă de prezență care să provoace o delăsare morală, lipsa unor puncte de reper în viață și a unei baze suficiente care să le garanteze un sentiment de securitate.

Părinți anxioși: fac ca asupra copilului să planeze o presiune, deoarece acesta se simte spionat și strict supravegheat. Deoarece din gesturile sale se naște teama, copilul ajunge la un fel de deposedare de el însuși.

Părinți infantili: refuză să se autodefinească în calitate de părinți și se retrag din fața oricărei responsabilități, fiind, de regulă, prea absorbiți de propriile lor probleme de afirmare personală. Această depărtare se anulează uneori brusc, părinții adoptând o poziție prea apropiată de cea a copilului, printr-o identificare exagerată. Drept consecință, copiii părinților infantili riscă să nu aibă prea mare încredere în forțele proprii și să fie dependenți și ușor influențabili.

Părinți incoerenți: se caracterizează printr-o mare instabilitate privind modul de relaționare cu copiii. Activitatea educativă prezintă multiple neregularități, exigențele cele mai nemăsurate alternează brusc cu perioade de libertate totală. Dacă copilul nu are sprijinul unei personalități puternice care să se substituie părinților, el va prezenta adesea o stare accentuată și continuă de descumpănire.

Părinți prea indulgenți: nu manifestă nici un fel de limită și nici un fel de rezervă în a acorda copilului tot ce acesta își dorește. Drept consecință, copilul nu va putea mai târziu să suporte nici o frustrare, cultivând totuși un anumit sentiment de vinovăție. Ceea ce putem face noi, educatorii, este promovarea unei educații pentru părinți prin care să-i pregătim pentru îndeplinirea cu competență a rolului de educatori ai propriilor copii, —înarmându-i cu cunoștințe teoretice și practice privind procesul de creștere și educare a acestora și formându-le temeinice convingeri despre necesitatea unei susținute muncii educative în familie... (Dicționar de pedagogie).

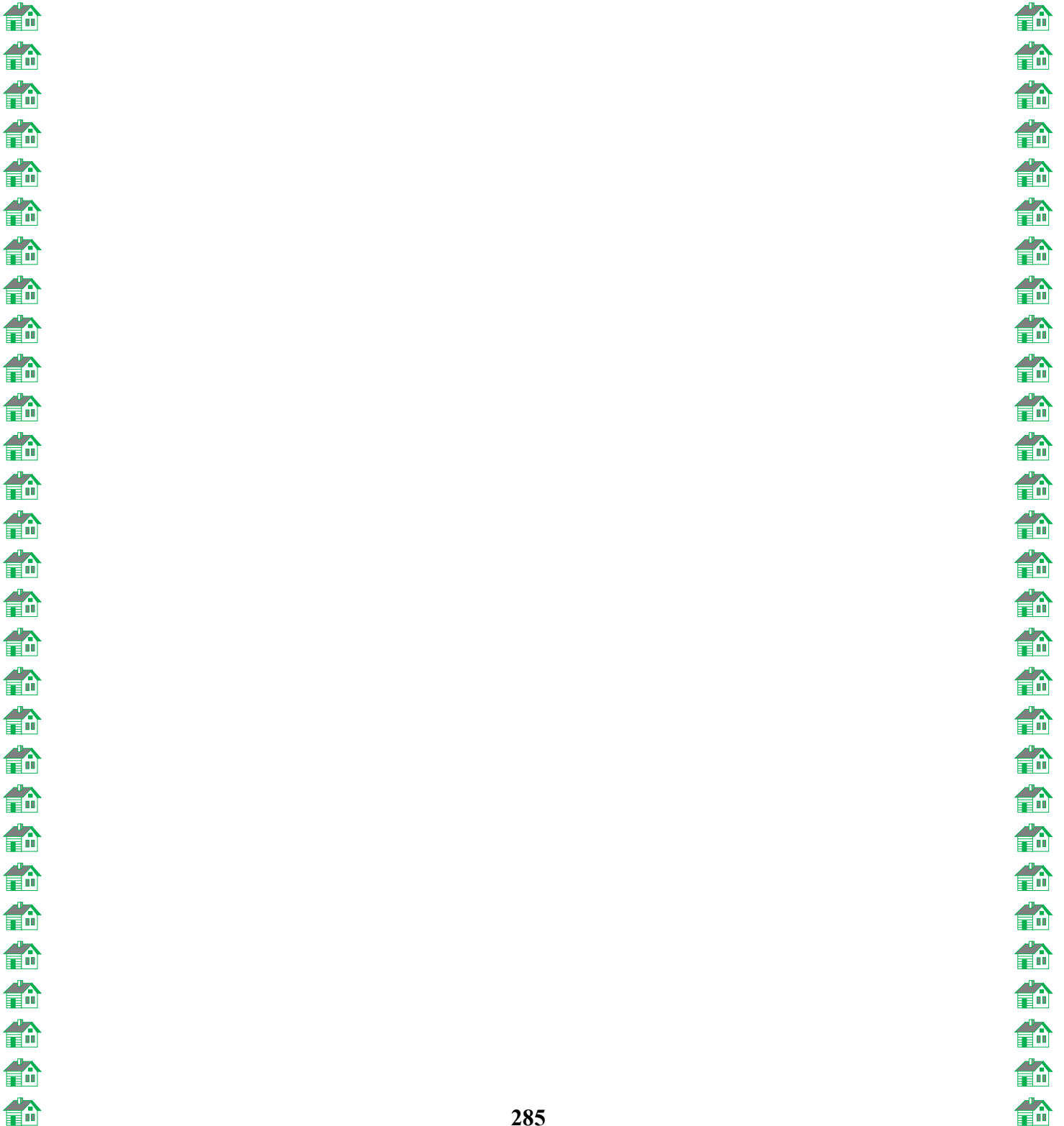
În înțelesul cel mai larg, educația este un proces care începe în momentul în care individul se naște și se sfârșește o dată cu viața. Familia constituie poarta prin care copilul își face apariția în viața umană și în cadrul careia își formează personalitatea. Prima instanță educativă o constituie mediul familial. În acest mediu, copilul face primii pași pe drumul integrării sociale. Un impact esențial asupra procesului socializării copilului îl constituie grădinița, care contribuie la procesul construirii personalității copilului într-una din etapele de vârstă cele mai maleabile și cele mai vulnerabile. Manifestându-se ca o acțiune unitară, educația

isi indeplineste dezideratele prin stransa legatura dintre familie si mediul educational, respectiv, gradinita. In acest context, educatoarea gaseste permanent ocazii de a comunica cu parintii. Una dintre acestea, o constituie acest seminar si dezbateri care transmite un lucru minunat, si anume, acela ca iubirea, motivarea parintilor si gandirea pozitiva sunt factorii cruciali in cresterea copiilor buni.

Copiii au nevoie de rabdare de a starui asupra unui fapt pentru a-l face bine, au nevoie de raspunsuri la intrebari, au nevoie de cineva care sa-i asculte. Copiii au nevoie sa fie lasati sa duca la bun sfarsit un lucru pentru a-i da satisfactie ca l-au facut bine. Copilul trebuie sa stie cat este de deosebit, unic si iubit. Sa-i spunem tot timpul cat de frumos construiesc, indeplineste o activitate, coloreaza, sa le sadim increderea in suflete. Multe impliniri vom avea daca petrecem mai multa vreme citindu-i o poveste decat daca il lasam sa se uite la desene animate tot timpul. Jocurile de rol sunt foarte importante la varsta lor.

O echipa parinteasca puternica si unita are cele mai mari sanse sa-si influenteze copiii in bine.

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ!

PROF. ÎNV. PRIMAR IACOB IULIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BOBOIEȘTI

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*).

Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. 7 sunt și cei 7 pitici care o protejesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada și tot 7 sunt și primii ani pe care copilul îi petrece acasă alături de părinți, bunici care îl înconjoară cu toată dragostea.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are, „*cei 7 ani de acasă*” ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

EDUCATOARE: IACOB MARIA MADALINA GRĂDINIȚA P.P. „EPISCOP MELCHISEDEC”, ROMAN-NEAMȚ

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

În educarea „**puiului de om**”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune : „*O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul*”.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004;
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002;
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002;
4. www.didactic.ro.

SĂ CONSTRUIM ÎMPREUNĂ CEI 7 ANI ...DE - ACASĂ!

PROF. ÎNV. PREȘC. IACOBESCU LILIANA
GRĂDINIȚA CU P. P.NR. 3, DROBETA TURNU SEVERIN

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. „Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatiche, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor.

Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulții și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

BIBLIOGRAFIE:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – BAZA UNEI DEZVOLTĂRI SĂNĂTOASE A COPIILOR ȘI A SUCESULUI ÎN VIAȚĂ

PROF. IANCU FLORINA
GRĂDINIȚA P.N. MÂNĂSTIOARĂ - ULIEȘTI

“Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii, se menține toată viața!” (M. Golu).

Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității copilului, nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții (cu intensități diferite), dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Relațiile de filiațiune, având o determinare genetică, se desfasoară pe trei niveluri: primar (părinți – copii), secundar (relații între frați) și terțiar (bunici -nepoți). Pe lângă componența genetică, prin care sunt preluate o serie de trăsături și predispoziții psihice, și-a dovedit importanța cu totul excepțională, interacțiunea și comunicarea membrilor familiei pentru dezvoltarea generală a personalității copilului.

“Familia constituie un soi de personalitate colectivă, a cărei armonie generală influențează armonia fiecăreia dintre părți” (A. Berger) Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale (“cei șapte ani de acasă”), constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral.

În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că stimularea intelectuală în primii ani de viață, climatul emoțional stabil din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), încurajarea și suportul parental continuu, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului. Astfel, Fraser în 1959 – a constatat, în urma unui studiu efectuat pe copii de 12 ani, că există o corelație pozitivă puternică între coeficienții de inteligență (QI) înalți și nivelul încurajării parentale, atmosfera familială generală și numărul cărților citite în familie. Sunt convinsă că majoritatea părinților își doresc să crească copii sănătoși și fericiți. Dar, oare, toți știu cu adevărat de ce are nevoie copilul lor pentru a crește astfel? Care sunt ingredientele care ne asigură sănătatea și fericirea pe termen lung? Care sunt acele atu-uri pe care i le poate da familia și care îi asigură succesul în viață?

În primii ani, care constituie perioada cea mai importantă de dezvoltare fizică și de construcție a personalității și inteligențelor, elementele reprezentând mediul social care contribuie la modelarea unei persoane, sunt familia, școala, prietenii și colegii, comunitatea apropiată, modelele și valorile sociale și imaginea despre lume, ca ansamblu, care ajunge la conștiința persoanei prin intermediul culturii și diferitelor medii de informație la care are acces. Este totodată, perioada în care se construiește, sau nu, simțul coerenței și primele modele ale relațiilor cu ceilalți. Și totodată, perioada în care personalitatea, aflată în perioada de construcție, este supusă la primele teste.

Familia este unul din cele mai importante elemente sau, mai bine spus, sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate, ea exercitând o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic etc. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial. De aceea, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Rolul familiei este foarte important în ceea ce privește

dezvoltarea copilului, din punct de vedere fizic, intelectual, emoțional, moral sau caracterial și spiritual-estetic.

În ce privește dezvoltarea fizică a copilului, familia este cea care asigură mediul de viață, hrana, îmbrăcămintea, trebuie să îi ferească de pericole, să le asigure condiții și spațiu propice pentru joc, învățare, odihnă, mișcare și să le supravegheze și întrețină starea de sănătate optimă. Tot familia este cea care stabilește regimul de viață al copilului, care să îi asigure o dezvoltare optimă, îi formează primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului. Familia trebuie să se preocupe de dezvoltarea capacității motrice a copilului, prin asigurarea unor activități de joc fizic și mișcare sau sport în aer liber. Dezvoltarea motricității și coordonării mișcărilor, are un rol important și în dezvoltarea activă a emisferelor cerebrale, fapt ce favorizează procesele de învățare, adaptare și emancipare relativă. Tot membrii familiei trebuie să aibă grijă să adapteze toți factorii mai sus menționați, la nevoile specifice ale diferitelor faze de dezvoltare, la vârsta și solicitările specifice fiecărei etape și activități.

În ce privește dezvoltarea intelectuală a copilului, familia este în primul rând mediul în care își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți și de restul familiei în această direcție. Ca prim factor de educație, familia oferă copilului și aproximativ 90% din cunoștințele uzuale despre lumea înconjurătoare (despre plante, animale, obiecte, mediul în care trăiește, despre ocupațiile oamenilor etc.). Familia ar trebui să se preocupe și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor; trebuie să le dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții trebuie să încerce să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte, pentru a le putea înțelege.

Copiii, dotați de mama natură cu o curiozitate insatiabilă, pun cele mai multe întrebări în perioada dintre 2 și 6 ani, iar părinții ar trebui să îi ajute să-și însușească un număr cât mai mare de cunoștințe, răspunzând cât se poate de corect și exact, într-un limbaj adecvat fiecărei vârste, pentru a-și ajuta copiii să facă lumea din jurul lor comprehensibilă. La vârsta școlară, membrii familiei, ar trebui să dezvolte gustul copiilor pentru citit, pentru căutarea activă de informație, să îi îndrume spre cărțile și sursele de informație potrivite și să îi ajute să sistematizeze cunoștințele, să le dezvolte gustul pentru experimentare, inovație, comunicare proactivă, să îi învețe să rezolve probleme și să caute soluții, să le încurajeze creativitatea și multe altele.

Pentru dezvoltarea inteligenței emoționale a copilului, viața de familie constituie, de asemenea, prima lui școală. În acest mediu, oarecum protejat, copilul ar trebui să învețe să se cunoască, învață cum să simtă față de ceea ce i se întâmplă și cum reacționează ceilalți la sentimentele lui; experimentează și recunoaște o gamă de sentimente și învață ce posibilități de reacție există, învață să își exprime speranțele și temerile, își formează primele atitudini față de lumea din jur, de care vor depinde atât reușita lui școlară cât și, cea de viață, mai târziu.

Pentru educație morală și formarea caracterului, familia este de asemenea, primul mediu în care copilul își construiește scara de valori și își formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestui tip de educație, modelul parental este foarte important pentru copil. Părinții ar trebui să le spună copiilor ce e bine și ce e rău și de ce, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente și ar trebui să constituie exemple demne de urmat. Ceea ce învață în familie trebuie să îl ajute pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia trebuie să îl îndrume pe copil să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

În concluzie, familia are un rol deosebit de important în dezvoltarea copilului, nu numai în primii ani de viață, ci și pe parcursul întregii perioade școlare, până la intrarea în viața adultă. „Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE:

Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București

Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași

G. Berger, (1973), Omul modern si educatia sa , EDP, Bucuresti

Birkh, A., Hayward S., (1999), Diferentele individualizate, Ed. Tehnica , Bucuresti

Gilly, M., (1973), Elev bun – elev slab, EDP Bucuresti

Golu, M., (1993), Dinamica personalitatii, Ed. Geneze , Bucuresti

Vincent, R., (1972.), Cunoasterea copilului, EDP, Bucuresti

CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. ÎNV.PRIMAR STOICA SIMONA MARIA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MĂNEȘTI, JUD. DÂMBOVIȚA
PROF. DE EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT IANCU ROXANA ELENA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MĂNEȘTI, JUD. DÂMBOVIȚA**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR: IANCU ȘTEFAN FLORIN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 MÎRZĂNEȘTI
COMUNA MÎRZĂNEȘTI, JUD. TELEORMAN

În primii șase-șapte ani de viață, copilul dovedește mare sensibilitate, receptivitate și mobilitate. Potențialul afectiv-volițional este în creștere, înclinațiile și aptitudinile se conturează în această etapă. Copilul dovedește și o mare putere de acumulare și asimilare de cunoștințe. Pornind de la particularitățile ontogenetice ale copilului, familia și grădinița trebuie să-i asigure condiții favorabile de creștere și dezvoltare, în funcție de disponibilitățile individuale. Cei care nu beneficiază în familie de condiții favorabile dezvoltării lor, au șanse de recuperare, dacă frecventează grădinița. Aici procesul instructiv-educativ se desfășoară în funcție de particularitățile de vârstă și se urmărește dezvoltarea armonioasă psihofizică, se stimulează gândirea și inteligența, se formează deprinderile de baza. Mai importante în această etapă sunt: deprinderile igienico - sanitare (de autoservire), de comportare civilizată și politețe, deprinderile de ordine și curățenie. Copiii sunt antrenați în jocuri și activități care se desfășoară cu toată grupa și individual, folosindu-se metode și procedee specifice fiecărei etape de vârstă.

Deprinderile, odată formate, îl scutesc pe copil de alte solicitări, care mai târziu, ar necesita un consum mai mare de energie și timp.

Deprinderile care se pot forma la vârstă antepreșcolară și preșcolară (în familie și grădiniță), deprinderi care, uneori poartă denumirea de "bune deprinderi" sau "cei șapte ani de-acasă"... Ele reprezintă formă cea mai simplă a învățării de către copii a unor mișcări complexe și atitudini care vor influența comportamentul lor viitor.

Lipsa bunelor deprinderi face posibilă instalarea unor rele. Bunăoară, copilului căruia nu i s-au format deprinderile de autoservire la timpul potrivit, așteaptă totul de la familie, de la părinți.

De aici și necesitatea că în familie, că și în grădiniță, să se insiste pentru formarea deprinderilor de baza, până ce acestea se transformă în obișnuințe.

CE ESTE DESPRINDEREA? CUM SE FORMEAZĂ?

Deprinderea este un complex de acțiuni automatizate, bazate pe sisteme de legături nervoase temporare denumite "stereotipuri dinamice". "La om, orice acțiune se însușește pe calea învățării ca proces conștient". Este, așadar, un moment al activității și un, efect al învățării. Pentru formarea deprinderilor, este nevoie de voință și de timp, de concentrare mai mare din partea copilului, la ceea ce are el de făcut, ca, apoi, printr-un exercițiu susținut, să se ajungă la automatizarea mișcărilor și exercitarea lor într-o anumită succesiune. Acest proces presupune concentrarea tuturor acțiunilor, precum și eliminarea mișcărilor de prisos, care cer un mare consum de energie.

Pentru a se ajunge la automatizarea mișcărilor, acestea se repetă de mai multe ori, iar pe măsură ce se formează deprinderile, se cere prelungirea treptată a intervalelor dintre exerciții. În această perioadă deosebit de importantă este atitudinea consecventă de care trebuie să dea dovadă părinții, personalul educativ din creșe, educatoarele. De exemplu, dacă, în situații similare, odată i se cere copilului să realizeze un lucru și altădată nu, dacă unul din adulți îi cere să îndeplinească "ceva" și altul îi cere "altceva", sau dacă unul îi indică o cale și altul una opusă, procesul este îngreuiat și deprinderea nu se formează. De asemenea, trebuie să existe o concordanță deplină între ceea ce i se cere copilului în familie și ceea ce se realizează în grădiniță.

În procesul educativ-formativ al copiilor de 3-7 ani se pot distinge trei grupe de baza de deprinderi, ca : deprinderi igienico - sanitare (de autoservire); deprinderi de ordine și curățenie; deprinderi de comportare civilizată și de politețe.

Pentru formarea acestora trebuie pornit de la faptul că exigențele cresc treptat în raport invers cu aportul adultului, fapt care contribuie la dezvoltarea îndemânării și spiritului de independență ale copilului. De cele mai multe ori părinții preocupați de problemele profesionale și gospodărești, diminează, preferă să îmbrăce pe copil, deși nu au timpul necesar, în loc să-l lase să se îmbrăce singur. Mai târziu, degeaba îi va reproșa comoditatea. De fapt, este vină adulților dacă copilul nu și-a format deprinderile elementare igienico-sanitare la vârstă preșcolară. Părinții pot să le acorde timpul necesar în zilele când sunt acasă dimineață, în zilele de sâmbătă și duminică, sau în zilele de concedii: dacă sunt adulți în familie (bunici, surori mai

mari) se pot ocupa ei de formarea acestor deprinderi. Copilul trebuie să fie trezit cu 10-15 minute mai devreme și să fie pus să efectueze anumite operații de autoservire. Fiecare deprindere se compune dintr-o serie de operații, care vor fi repetate pe rând până devin acte și mișcări automatizate.

Formarea oricărei deprinderi, și mai ales a celor igienico-sanitare, necesită din partea părinților și a educatoarelor, răbdare și mai ales un echilibru nuanțat între severitate, "toleranță" și timp. Familia are rolul cel mai important în formarea deprinderilor. Trebuie să-i repete copilului de mai multe ori ce are de făcut. "Nici o altă instituție, oricât de calificată, nu este atât de direct sensibilă la exprimarea trebuințelor, la manifestarea slăbiciunilor sau potențialului de dezvoltare al copilului, fiindcă nici o altă instituție nu cuprinde ființe legate de copil în mod atât de direct și atât de vital că tatăl și mama... Familia ne apare mai curând ca un fel de mecanism reglator care permite copilului, în ciuda sărăciei sale aparente de mijloace, să trăiască o viață reală și uimitor de intensă, viață lui proprie".

Colaborarea familie-creșă sau familie-grădiniță, în procesul de educare a copilului, are un rol deosebit, în special, în formarea deprinderilor igienice. Copilul își petrece cea mai mare parte din timp în familie, care exercită o influență deosebită asupra să. Pe măsură ce copilul crește, asupra lui acționează tot mai mulți factori educativi: creșă - grădiniță - școală, care continuă și perfecționează educația începută în familie; uneori, acestea o corectează sau o îmbogățesc. La copiii instituționalizați în leagăne și creșe se constată că nu au formate deprinderi igienice. În acest caz, trebuie că educatoarele să lucreze cu fiecare copil până la formarea deprinderilor respective.

Pentru reușită deplină, familia are obligația să țină permanent legătură cu unitățile în care sunt instituționalizați copiii și să sprijine munca depusă de factorii educativi din aceste unități. Pentru a asigura unitatea sistemului de cerințe este necesar ca asistentele și educatoarele să cunoască condițiile de viață ale fiecărui copil în familie, iar, la rândul ei, familia să cunoască preocupările pedagogice ale creșei și grădiniței. Procedându-se în felul acesta, reușita muncii educative este deplină.

CEI SAPTE ANI DE ACASA SI EDUCATIA COPILULUI

**PROF. IANCULOVICI SAVDIA
GRADINITA NR.1 CU P.P. ORSOVA**

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului.

Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului.

Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele I se înșiruie fete și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului.

De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară.

Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură.

Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul caruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă.

Probabil ca cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fii tu, părinte, un bun model pentru el. Începe să îl înveți lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună „te rog“ și „multumesc“. Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Asadar, cum îl înveți bunele maniere?

„INGREDIENTELE” CELOR 7 ANI DE ACASĂ

IBĂNESCU ROXANA

Pentru a crește un copil bun trebuie să folosim multe ingrediente esențiale, iubire, disciplină, iertare și lista poate continua, dar să nu uităm că toate acestea trebuie ambalate într-o enormă grijă și răbdare. Pe bună dreptate, că un copil este oglinda părinților săi, însă imaginea reflectată se schimbă de la o epocă la alta. Lumea în care ne creștem copiii se schimbă rapid. Conflictul dintre generații este mai pregnant ca oricând, iar carierele părinților afectează de multe ori viața de familie. Nici mediile de informare nu ne vin în ajutor, ci, dimpotrivă, estompează valorile morale perene. Specialiștii au arătat în cercetările lor că nu sunt importante doar genele moștenite, mediul de viață, anturajul sau banii, ci o importanță majoră o au cantitatea și calitatea timpului petrecut cu copiii noștri, cum îi învățăm ce este disciplina, în ce fel ne manifestăm iubirea părintească, câtă răbdare avem cu ei și până unde merge toleranța noastră.

Totuși, familia este cea în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Științific este demonstrat, că primii trei ani de viață sunt decisivi, critici în formarea abilităților mintale la copii, apersonalității și comportamentului lui social și consecințele ratărilor la vârsta timpurie cu timpul pot să se acumuleze. Cercetările ultimului deceniu din domeniul biologiei moleculare au arătat că dezvoltarea creierului copilului în primul an de viață este mai rapidă și mai amplă decât se credea. Creierul dispune de capacități remarcabile de autoprotecție și recuperare. Dar grija plină de dragoste pe care o primesc copiii în primii ani de viață sau lipsa acestor experiențe importante lasă amprente trainice în mintea copiilor mici. Când copiii nu primesc îngrijirea necesară în perioadele importante de dezvoltare sau sunt supuși unor traume, abuz sau neglijență, dezvoltarea creierului lor poate fi compromisă. Mulți copii, care trăiesc în condiții deosebit de grele, refugiați sau care au nimerit în situații de postconflict, sau lipsiți de dragostea părintească se confruntă cu traumatisme grave și se află sub influența unui stres continuu și incurabil. În astfel de condiții „se aprind” doar unele dintre sinapse, în timp ce cea mai mare parte a creierului se stinge. Stresul împiedică învățarea. O dată cu creșterea copilului acest fenomen poate periclita mecanismele de dezvoltare.

Dacă ar fi să creionăm, evident, printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim: modul de a relaționa în public, respectarea normelor sociale și să își recunoască greșelile.

Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”. Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește. Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult așteptate.

Bibliografie

<http://ziarullumina.ro/putem-creste-copii-buni-intr-o-lume-framantata--104098.html>

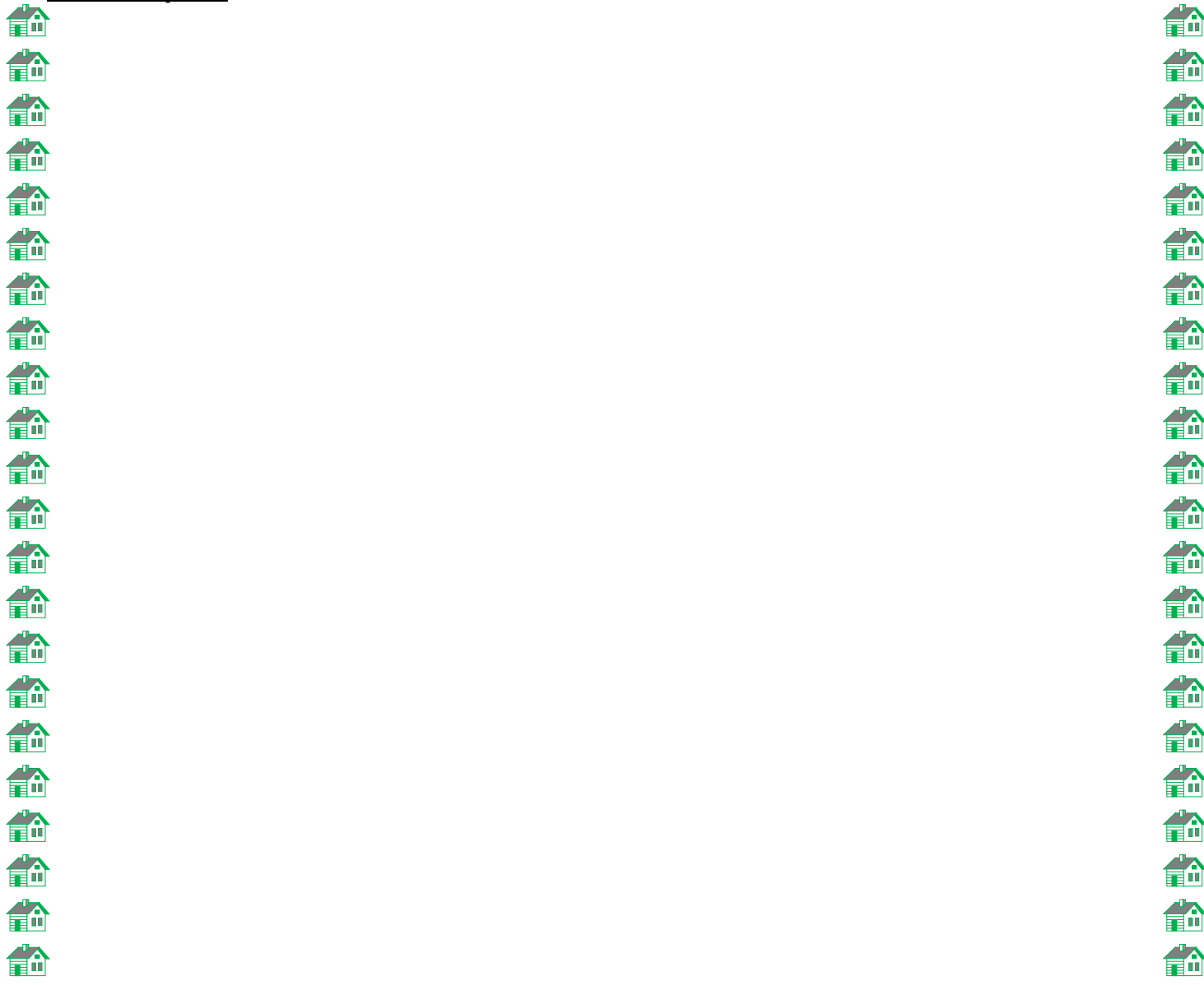
<http://www.desprecopii.com>

dilemaveche.ro (*O generație inteligentă, dar săracă emoțional*, articol de Cristina Călărășanu este psiholog/psihopedagog specializat în terapie familială psihanalitică, membru fondator al Asociației Române de Psihanaliză a Legăturilor de Grup și Familie)

<https://clubulbebelusilor.ro/>

<http://scoalaargeseana.ro/didactica-magna/875-cei-7-ani-de-acasa-responsabilitate-si-ingredientele-educatiei-copilului>

<http://scoalaargeseana.ro/didactica-magna/875-cei-7-ani-de-acasa-responsabilitate-si-ingredientele-educatiei-copilului>

CEI 7 ANI DE ACASĂ- PRIMII PAȘI ÎN VIAȚĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR ICONARU MANUELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "PICTOR NICOLAE GRIGORESCU" TITU,
JUD. DÂMBOVIȚA

"Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților."
Valeria Mahok

„Cei șapte ani de acasă“ reprezintă o veche expresie, dar care dăinuie și astăzi, fiind apanajul unei educații ce provine din familie în primii ani de viață și devine condiția esențială pentru a pătrunde cu succes în școală și a reuși mai târziu.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, fiind una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Primii educatori ai copiilor sunt părinții, care determină dezvoltarea ulterioară a acestora. Principalul obiectiv al familiei este păstrarea sănătății, creșterea normală și călirea organismului, un anumit regim igienico-sanitar, asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn, activitățile, jocurile, plimbările, masa.

Copilul nu are nevoie numai de adăpost, hrană și haine, ci de un climat favorabil creșterii și dezvoltării armonioase, familia și căminul reprezentând pentru copil „școala primilor ani” în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe, a tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om, ca persoană cu statut social. În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material copilul are nevoie de un anumit „climat familial”, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită. Trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită în viața copilului, iar acesta trebuie pregătit corespunzător.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului.

Primii ani de viață ai copilului sunt imitativi, preluând de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sârguința, cinstea, politețea, sociabilitatea, inițiative creatoare, dispoziția de colaborare. Toate acestea cer calm, înțelegere, răbdare, dragoste față de copil. Un copil trebuie determinat să facă fapte bune fără teamă, frica de eșec. Pentru a descoperi binele trebuie să existe un cod de conduită bazat pe egală respectare atât de copil, cât și de părinți. Adevărul, binele au nevoie de acțiuni, de descoperiri ale virtuților. Trebuie să ia contact direct cu obiectele, fenomenele, stările, sentimentele, fără a li se interzice vreun mod din care aceștia pot înțelege, ci sub atenta supraveghere a părinților, a explicației, demonstrației să pună în aplicare faptele, acțiunile. Activismul precum și curiozitatea acută de a cerceta tot ce-l înconjoară trebuie stimulate, încurajate, înțelegând copilul ca pe o ființă autonomă.

Cultivarea dragostei față de frumos se realizează tot în familie prin pregătirea bunului gust al copilului față de ținuta și locuința sa, precum și cea de frumusețe în comportament și a relației cu cei din jur. Orice experiență de viață, orice relație afectivă vor fi resimțite în funcție de bazele oferite de familie. Familia reprezintă pentru copil, structura socio-afectivă de bază, principală structură protectoare absolut necesare existenței lui.

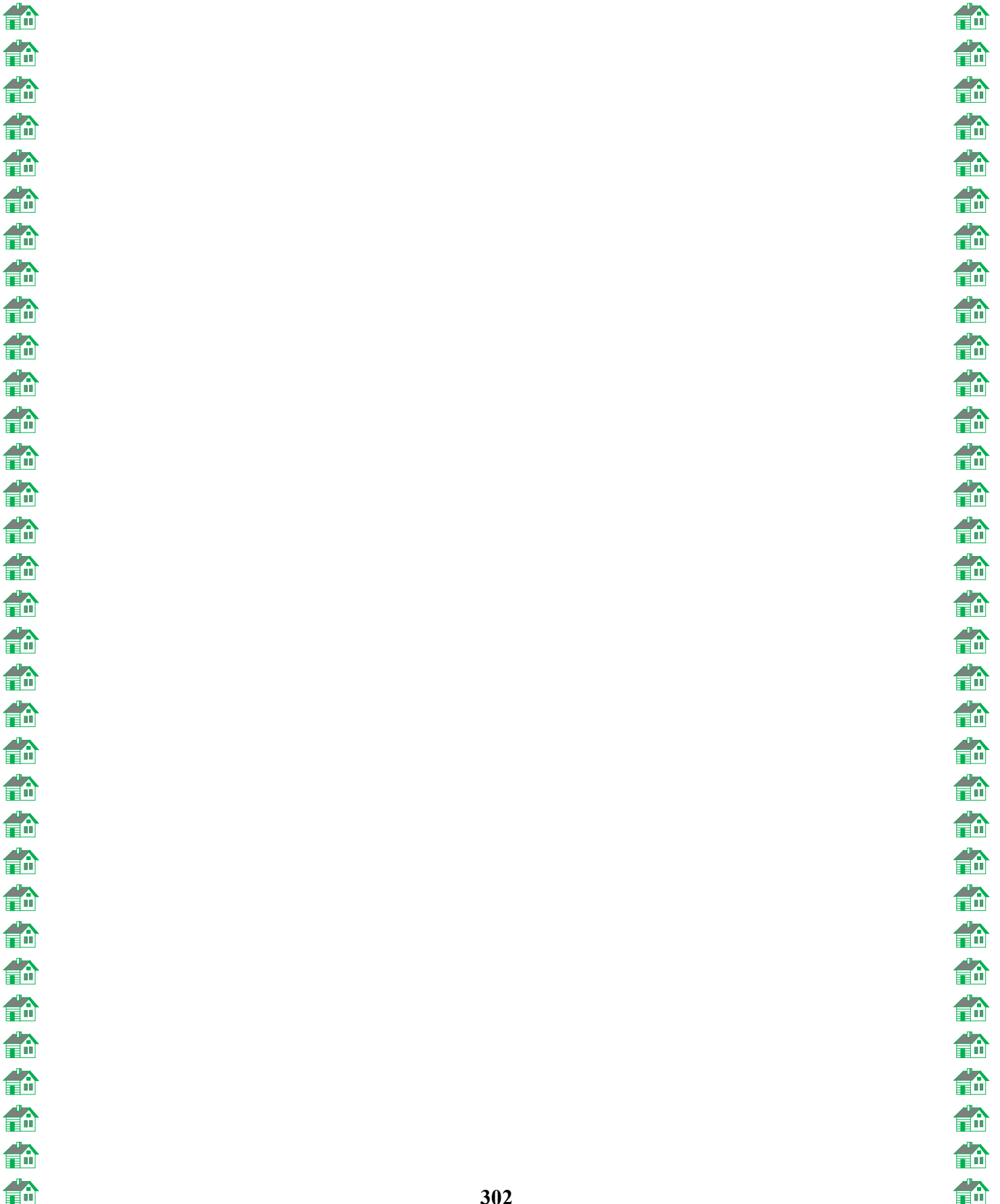
Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad

de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ ÎN EDUCAȚIE

PROF. ING. IDRICEANU DANIELA
LICEU TEHNOLOGIC TUDOR VLADIMIRESCU

De-a lungul vieții deseori auzim spunându-se sintagma „Are cei șapte ani de acasă”. Când vorbim de cei 7 ani de acasă, toată lumea se referă la formarea comportamentului și personalității copilului în familie până să ajungă la școală.

În prezent această sintagmă se poate aplica în foarte puține situații, pentru că majoritatea copiilor încă de la vârsta de 2-3 ani ajung în diferite unități școlare de stat, private sau primesc educație nonformală prin înscrierea la diferite cercuri/cluburi dedicate copiilor. Pentru ca „cei 7 ani de acasă” să se finalizeze, părinții trebuie să încheie un parteneriat de colaborare și implicare cu unitățile de învățământ. Colaborarea familie-unitate școlară va avea ca efect o îmbunătățire a relației copil-părinte, elev-profesor, o mai bună cunoaștere a elevului identificând interesele, aptitudinile și nivelul educațional al acestuia. Astfel putând adapta strategiile didactice, conținuturile educaționale și activitățile extracurriculare.

În următoarele rânduri voi prezenta un exemplu de bune practici. Acesta va pune în evidență legătura dintre reușita unei activități extracurriculare și relația copiilor cu mediul familial, evidențiind atitudinea elevilor față de părinți și a părinților față de copii.

Elevii înscriși în proiectul „Cei șapte ani de acasă”, de la Liceul Tehnologic Tudor Vladimirescu, din comuna Tudor Vladimirescu, județul Galați, sunt din clasa a X-a, învățământ profesional, cu vârste cuprinse între 16-17 ani. La prezentarea temei „Scrisoare din suflet pentru mama”, elevii s-au uitat zâmbind la mine și mi-au spus un „Nu”, clar și „nu suntem la grădiniță să spunem poezii”. Acest „Nu” categoric a venit din teama de a nu părea prea copii în ochii mamelor când ei sunt adolescenți cu interese ce nu includ spectacole artistice, lucru care m-a făcut să le propun să vină ei cu idei de cum ar dori să sărbătorească 8 martie cu mamele lor. Fiecare a ieșit la tablă și a scris: un mic cadou, o invitație la o prăjitură, o plimbare la Galați, un buchet de flori, o felicitare, o scrisoare, organizarea unei mese festive în familie. Unii elevi nu au vrut să scrie nimic motivând că 8 martie este o zi ca oricare alta și nu au sărbătorit niciodată această zi. Din discuțiile purtate am realizat că 40% dintre ei nu au fost încurajați să-și exprime sentimentele față de părinți, frați și atunci ei se leagă de persoanele care le oferă atenție, persoane care de multe ori nu sunt de încredere sau care îi îndepărtează de ce este bine. Toate aceste situații m-au determinat să insist la nivelul clasei să organizăm activitatea și înscrierea în proiect. Toate ideile au fost supuse la vot folosind o aplicație online și astfel s-a stabilit realizarea unei prezentări PowerPoint folosind fotografii cu ei și mamele lor. Au fost elevi care nu doreau să trimită fotografii sau nu aveau fotografii cu mamele lor din grădiniță sau din clasele primare. Textul din PowerPoint a fost compus din miniscrisori către mamele lor, care au fost citite de fiecare elev. Elevii au realizat câte o lucrare pe care să o dăruiască mamei: felicitări, icoane pictate pe lemn, coșulete cu flori de hârtie.

Al doilea hop al activității a fost când am primit confirmare de prezență doar de la 2 mame din 14. Am continuat să insist și am sunat personal părinți. Din 12 părinți 6 nu știau, 4 erau la muncă pe data de 8 martie, 2 au motivat probleme de sănătate.

A venit și ziua de 8 martie cu emoții mari din partea tuturor participanților.

Înainte de începerea activității, ca diriginte și coordonator al activității, am subliniat importanța ca în relațiile de familie să ne deschidem sufletul, să recunoaștem când am greșit și să învățăm să cerem iertare, să acordăm timp pentru a împărtăși bucurii și a face surprize oricât de mici. Comportamentul părinților va deveni astfel un exemplu pentru copii care vor reuși să aleagă între bine și rău, să găsească motivația pentru studiu, pentru formarea și dezvoltarea încrederii și stimei de sine.

Elevii la început activității mi-au transmis că nu vor da lucrările realizate mamelor, considerând că se vor face de rușine și m-au rugat pe mine să le înmânez mamelor diplomele de „Cea mai bună mamă”. La derularea PowerPoint-ului „Scrisoare din suflet către mamă” mamele și elevii nu și-au putut reține emoțiile iar elevii m-au chemat și șoptit m-au anunțat că s-au răzgândit și vor ei să dăruiască mamelor cele pregătite. Ochii inlacrimați de bucurie, fericirea și liniștea din suflet oglindită pe fețele îmbujorate ale copiilor și părinților au fost feedback-ul unei zile reușite de 8 Martie.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ...

PROF. ÎNV. PRIMAR : IENEI-DAVID LAURA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „OLTEA DOAMNA”, ORADEA

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și a comportamentului până merge la școală. Când spunem că un copil are „cei șapte ani de acasă”, ne gândim la un copil binecrescut, care știe să salute, să se comporte civilizată.

Educația, bunele maniere, regulile morale, sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur. Baza formării unui comportament coresponsător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine, ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lasat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" îl vom întreba cine a făcut rău, *vom avea* surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate *vedea* dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta."

Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea.

El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să-i acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă „orice”. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune *buna ziua, te rog, mulțumesc, la revedere*, iar copilul învață prin imitație.

BIBLIOGRAFIE:

G. BERGER, Omul modern și educația sa - EDP București 1973;

M. GOLU, Dinamica personalității, Ed. Geneze București 1993.

R. VINCENT, Cunoașterea copilului EDP București 1972.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. IFTENE CRISTINA POMPILIA

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglinda a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Educația unui copil nu consta numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Cei 7 ani de-acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Educația copilului are la baza o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului său.

1. Regulile trebuie să fie clare

Orice regulă pe care o impunem copilului trebuie să fie clară și explicată copilului. El trebuie să știe ce este permis, și ce nu.

2. Regulile trebuie să fie concrete

Atunci când facem reguli pentru copil, acele reguli trebuie să fie cât mai concrete și nu evazive. E mai bine să spuneți copilului să își strângă jucăriile din sufragerie decât să îi spuneți să facă ordine în sufragerie.

3. Regulile trebuie să fie constante

Nu e ușor să păstrezi regulile constante însă este de mare importanță asigurarea unei linii de constantă în principii. Dacă tolerați un anumit comportament într-o zi iar în ziua următoare nu îl mai tolerați - copilul va fi dezorientat. Constanta regulilor dă copilului un sentiment de siguranță. A fi ferm și constant nu înseamnă rigiditate.

4. Regulile trebuie să fie coerente

Părinții sunt modele pentru copil și de aceea trebuie să aibă și să respecte - și ei la rândul lor - niște reguli de viață și comportament. Copilul învață de la proprii săi părinți cum să își respecte părinții - prin exemplul pe care îl dau părinții ...

5. Regulile trebuie să fie consecvente

Copii au tendința de a forța limitele și de a le sfida uneori. De aceea, aceste încălcări trebuie să aibă și niște consecințe logice - altfel ele vor fi mereu forțate și repetate. Când consecințele încălcării regulilor impuse vor fi logice și rezonabile, copilul își va dezvolta simțul responsabilității.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

DISCIPLINAREA COPILULUI LA VÂRSTA DE 6-7 ANI

**PROF. INV. PRIMAR: IFTIMOIU MIHAELA ,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 APA ASĂU, JUD. BACĂU**

Orizontul se deschide în fața unui copil de 6-7 ani, provocarea cea mai mare constituind-o felul în care poate face față noilor presiuni sociale. La școală trebuie să coopereze cu ceilalți copii, să ridice mâna când are ceva de spus, să-și stăpânească izbucnirile violente, își dorește să fie tratat mai matur, dar mai are încă nevoie de ajutorul celorlalți pentru a-și atinge obiectivele.

Părinții sunt cei care trebuie să încurajeze abilitățile copilului de a soluționa singur problemele, în mod propriu, și să-l încurajeze totodată să prevină anumite probleme.

Copilul are nevoie de încurajări permanente, chiar și de recompense , de câte ori face un lucru bun. Atunci când se dorește repetarea unui comportament de către copil, una din metodele cele mai des folosite este oferirea de recompense. Recompensa poate fi eficientă dacă respectă câteva reguli:

- Este oferită pentru a modela comportamentul copilului și nu pentru a-l condiționa permanent;
- Se oferă imediat după un comportament potrivit și nu promisă înainte , deoarece copiii se pot focaliza mai mult pe ceea ce urmează să primească decât pe ceea ce fac;
- Este importantă pentru copil și corespunde dorințelor lui;
- Este însoțită de precizarea comportamentului care a determinat obținerea ei;
- Se aplică imediat , în faza de învățare a unui nou comportament și apoi neregulat, în faza de consolidare a acestuia;
- Se folosește sporadic pentru a nu ajunge să fie predictibilă pentru copil. Dacă devine predictibilă pentru copil, motivația de a mai face acel lucru scade odată cu eliminarea ei.

Copilul poate să contribuie și la treburile casnice, pe măsura posibilităților sale, pentru a se simți parte integrantă din familie. Acest lucru îl va ajuta să-și întărească respectul de sine.

Disciplina nu se referă la aplicarea unor pedepse copilului, ci la corectitudine în introducerea și respectarea regulilor. Când este folosită pedeapsa pentru stoparea unui comportament inadecvat, eficiența ei este temporară, dar efectul său negativ asupra sănătății emoționale pentru o educație eficientă a copilului face ca aceasta să nu fie potrivită. Dacă totuși, în ultimă instanță, când toate celelalte metode de disciplinare au fost epuizate, pedeapsa se impune ca fiind necesară, trebuie aplicată pedeapsa corectă și fără urmări nefaste asupra copilului.

Adulții care se ocupă de educația și îngrijirea copiilor sunt modele pe care de cele mai multe ori copilul le urmează. Copiii interiorizează și perpetuează în familie modul în care se comunică în familie, modalitatea de a lua decizii, modalitatea în care se realizează managementul stresului, furiei și a chiar modalitățile de auto-îngrijire ale fiecărui membru din familie. Pentru a nu stârni confuzie în mintea copilului, ceea ce promovează adultul prin vorbe ar fi bine să fie susținut și prin fapte.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

ED. IGNĂTESCU LILIANA
G.P.P. TOLDI SALONTA

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialistii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Familia are astăzi în vedere preponderent oferirea unui cadru afectiv membrilor săi și mai puțin, sau chiar deloc, preluarea, sporirea și transmiterea unor valori morale, culturale, etice, a unui patrimoniu economic, religios sau identitar. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Cei **“șapte ani de acasă”**, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Educația în familie trebuie să conste dintr-un ansamblu de acțiuni sistematice, orientate spre formarea și dezvoltarea calităților intelectuale, morale și fizice ale copilului, acțiuni care încep să fie realizate odată sau chiar înainte de conceperea lui. Pentru fiecare copil, familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică, cât și psihică. Părinților le revine rolul esențial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existența materială, cât și un climat afectiv și moral. Dacă în familie nu doar s-a vorbit despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu înțelegere, să aprecieze binele și frumosul, el va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil. Dacă copilul va participa la elaborarea bugetului familiei, împreună cu părinții va determina prioritățile, va ști în viitor să-și gestioneze propriile venituri cu succes. Sunt situații în care familia consideră că este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare (hrană, îmbrăcăminte, locuință, cheltuieli zilnice etc.), ignorând importanța comunicării afective, nestimulând dezvoltarea sentimentului de apartenență al copilului la familie.

Psihologii arată că, în general, comportamentul parental față de copil este inspirat din experiența de viață a acestora, astfel perpetuându-se atât aspecte pozitive, cât și negative, pe parcursul mai multor generații. Indiferent dacă părinții vor sau nu să transmită copilului valorile și credințele lor, el va absorbi o parte din ele, prin simplul fapt că trăiește împreună cu ei. Prin familie sunt conservate și transmise copiilor obiceiurile, tradițiile socio-culturale, mentalitățile, prejudecățile etc.

Se zice însă că lumea e o oglindă: dacă îi zâmbești, îți zâmbește și ea; dacă vrei să fii respectat, trebuie să respecti. Familia trebuie să fie și să rămână pământul ferm în care puiul de om își va fixa adânc rădăcinile, pentru a crește un copac puternic, capabil să înfrunte furtunile vieții.

Familia și relațiile familiale reprezintă principalul izvor al vieții afective a omului. Relația afectivă a copilului cu mama și tatăl său vor fi modelul de bază al dezvoltării sentimentelor față de sine și de ceilalți. Deosebit de frumos și clar este ilustrat rolul familiei în devenirea copilului de către **Dorothy Law Nolte**, în poemul său *“Copiii învață ceea ce trăiesc”* (1954), cu care mi se pare potrivit să închei:

Dacă trăiesc în critică și cicăleală, copiii învață să condamne;
Dacă trăiesc în ostilitate, copiii învață să fie agresivi;
Dacă trăiesc în teamă, copiii învață să fie anxioși;
Dacă trăiesc înconjurați de milă, copiii învață autocompătămirea;
Dacă trăiesc înconjurați de ridicol, copiii învață să fie timizi;
Dacă trăiesc în gelozie, copiii învață să simtă invidia;
Dacă trăiesc în rușine, copiii învață să se simtă vinovați;
Dacă trăiesc în încurajare, copiii învață să fie încrezători;
Dacă trăiesc în toleranță, copiii învață răbdarea;
Dacă trăiesc în laudă, copiii învață prețuirea;
Dacă trăiesc în acceptare, copiii învață să iubească;
Dacă trăiesc în aprobare, copiii învață să se placă pe sine;
Dacă trăiesc înconjurați de recunoaștere, copiii învață că este bine să ai un țel;
Dacă trăiesc împărțind cu ceilalți, copiii învață să fie generoși;
Dacă trăiesc în onestitate, copiii învață respectul pentru adevăr;
Dacă trăiesc în corectitudine, copiii învață să fie dreți;
Dacă trăiesc în bunăvoință și considerație, copiii învață respectul;
Dacă trăiesc în siguranță, copiii învață să aibă încredere în ei și în ceilalți;
Dacă trăiesc în prietenie, copiii învață că e plăcut să trăiești pe lume.

BIBLIOGRAFIE:

- AGABRIAN, M., -Școala, familia, comunitatea**, seria Științele Educației, Ed. Institutul European, 2006;
- DIMA, S., -Cei șapte ani de acasă**, București, E.D.P., 2007;
- JOURDAN-IONESCU, C., LACHENCE, J., -Desenul familiei**, Ed. Profex, Timișoara, 2003;
- MITROFAN, I., CIUPERCĂ, C., -Introducere în psihosociologia și psihosexologia familiei**, București, Ed. Alternative, 1997;
- MITROFAN, I., - Familia de la A la Z**, București, Ed. Științifică și Enciclopedică, 1991;

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR ILAȘ MARIANA-IRINA
ȘC. GIMNAZIALĂ "LIVIU REBREANU" COMĂNEȘTI, BACĂU

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

De noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „Bună ziua!”.

- **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă faptul că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, a exersa și a testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celeia care servește masa.

- **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

- **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Nu uita că tu îi dai primul exemplu. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să îi explici copilului tău de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale copiilor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații.

Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

Bibliografie:

- Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002;
- Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998;
- www.didactic.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ ȘI COMPORTAMENTUL COPILULUI

ILĂU CĂTĂLIN ȘCOALA GIMNAZIALĂ „IOAN CERNAT”-HAVÎRNA, JUD. BOTOȘANI

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei șapte ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit a obliga copilul să

fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că părinții au avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi trebuie satisfăcute toate poftele sau să fie lăsat să facă orice". Este necesară fixarea unor limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă poate învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

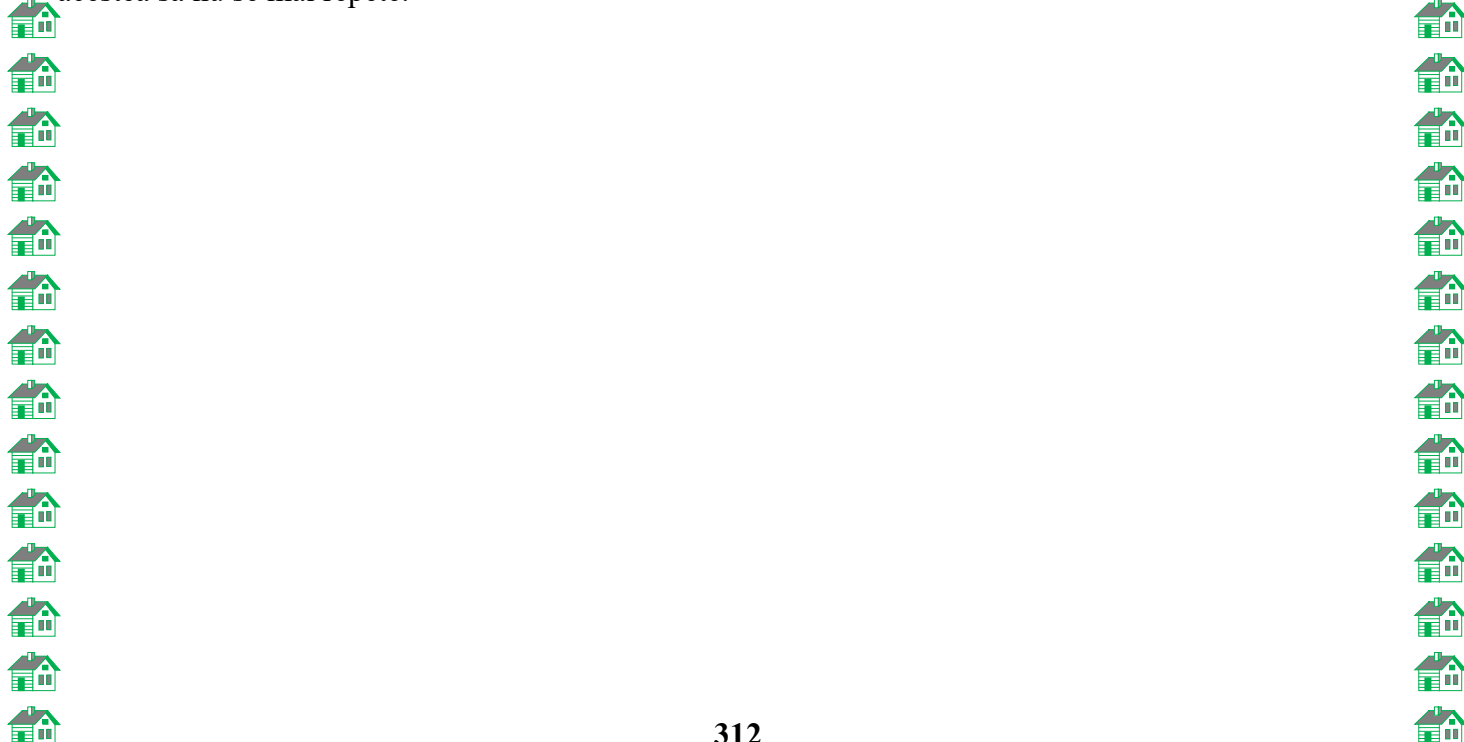
De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesară mai mult dezvoltarea capacității de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Trebuie încurajați să se exprime, lăsați să termine ce au de spus și nu trebuie făcute observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba i se copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi fie atrasă atenția că nu a spus „mulțumesc” la magazine, dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să fie laudat ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. O educație familială sănătoasă presupune explicarea unor reguli clare despre ce are voie și ce nu copilul, impunerea unor reguli realiste și echilibrate din partea ambilor părinți cu precizarea consecințelor în caz de nerespectare, dar și trecerea cu vederea a greșelilor involuntare, cu atenționarea ca acestea să nu se mai repete.

PUTEREA CELOR 7 ANI DE CASĂ!

PROF. ÎNV. PRIMAR ILIE MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CĂLMĂȚUIU, TELEORMAN

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. De aici se produce marea provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „cei șapte ani de-acasă”.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Un copil are drept model părinții în al căror mediu familial se dezvoltă până la vârsta de 3 ani, când intră în treapta preșcolară. La această vârstă un copil ar trebui să știe să salute, să respecte anumite reguli de igienă sau reguli de comportament la masă, în vizită, la locul de joacă, în magazin, etc. Timpul de calitate acordat copiilor în cadrul familiei duce la achiziții majore în primii ani de viață ai copilului. Părinții conștienți de aceste lucruri încearcă să formeze copiilor o conduită civilizată și ei înșiși se comportă ca atare pentru că modelul matern este primul imitat de copil.

Cei 7 ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Când copilul este pregătit să primească informații este foarte important modul în care vor fi transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toții în diferite ocazii, de a pleca în vacanțe. Ea este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Școala este un factor care ajută copilul în desăvârșirea propriei personalități. Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt familia și școala.

Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Școlarul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface însă orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui, ca și de rezultatele școlare. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de factori precum: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Relația afectivă dintre copii și părinți este baza formării unui comportament corespunzător al copilului. Atunci când copilul simte iubirea părinților, se simte protejat, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Să nu uităm puterea exemplului personal, care are mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de

viață, când părinții transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. Chiar dacă primii 7 ani nu vor determina gradul de fericire pentru viață, creierul unui copil creează un fundament pentru modul în care comunică și interacționează cu lumea înconjurătoare procesând cât de repede li se răspunde. Până în clasa întâi sau a doua încep să se separe de părinți făcându-și prieteni; tânjesc după acceptarea semenilor și sunt pregătiți să discute despre sentimentele lor. Copiii de 7 ani pot să creeze semnificații profunde pentru informațiile din jurul lor; sunt capabili să vorbească în metafore, reflectând abilitatea de a gândi în linii mari. Trebuie să îi pregătim pentru succes prin interacționarea cu ei în calitate de adulți de încredere. Le putem arăta prin propriul exemplu cum să facă față sentimentelor puternice, pentru a ști cum să gestioneze propriile sentimente când vor fi adulți.

Cei șapte ani de acasă nu reprezintă doar o sintagmă de sine stătătoare, ci reprezintă un fundament atât pentru dezvoltarea cognitivă cât și emoțională a copilului. Acest interval de timp este definitoriu în ceea ce privește o serie de aspecte din viața de adult, concluzie susținută de rezultatele cercetărilor științifice.

Responsabilitatea celor 7 ani de acasă este responsabilitatea noastră, educatori și părinți deopotrivă, bunele maniere fiind cheia către succes.

Bibliografie:

Bakker I, Janssen H, „Procedee de îmbunătățire a comunicării între părinți și copii”, București, 1998;

Ciofu Carmen, „Interacțiunea părinți-copii”, Editura Medicală Amaltea, 1998 ;Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002;

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR IANCU MARIANA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 97, BUCUREȘTI**

„Pentru a avea bun simț, nu ai nevoie de studii superioare, ci de cei șapte ani de acasă.”
(Valeria Mahok – decembrie 2014)

„Cei șapte ani de acasă“ se constituie într-o expresie de valoare, cu vechime în societatea românească. A avea cei șapte ani de acasă era apanajul unei educații ce provine din familie și devine condiția esențială pentru a pătrunde cu succes în școală și a reuși mai târziu în viață.

Expresia „*ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă*” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

Mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață. Apartenența familială este esențială pentru construirea unei identități individuale. Ea presupune că există o transmitere către copil a istoriei familiale, a credințelor, miturilor, valorilor și mai ales că acest copil își găsește un loc în acea familie și este investit ca membru al acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat.

„Cei șapte ani de-acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Cei „șapte ani de-acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Bibliografie:

- Vrăsmaș, E. - *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002
Golu, M. - *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București, 2000
Negovan, V. - *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București, 2003
Sălăvăstru, D. - *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași 2004
www.didactic.ro

EDUCAȚIA ÎNCEPE ÎN FAMILIE

IANCU MIHAELA
LICEUL TEHNOLOGIC DĂRMĂNEȘTI
JUDEȚUL BACĂU

Educația a fost definită de-a lungul timpului de mulți specialiști. Pornind de la Platon, Aristotel, Kant și mulți alții, educația a primit mii de diverse definiții, cum ar fi „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale aceluia care dispune de ele” (Platon). Fie că se referă la educația fiecărui om în parte sau la educația unei societăți, educația are ca esență formarea anumitor comportamente ale individului raportate la societate.

Omul este o ființă constituită bio-psiho-social. Acestea sunt trei dimensiuni ce formează ființa umană. Referindu-ne la componenta bio – biologică, trebuie să avem în vedere atât moștenirea genetică cât și starea de sănătate a fiecăruia în parte. Psihicul fiecăruia, latura sufletească cuprinde afectivitatea, voința, rațiunea, cunoașterea, capacitatea de a gândi și comunica. Această instanță este clar influențată de caracter, conștiință și personalitate. Echilibrul sufletească, starea, sănătatea psihică sunt la fel de importante ca sănătatea fizică și sunt interdependente. O bună condiție fizică implică o stare psihică bună și invers. O suferință fizică afectează grav starea de spirit și o suferință psihică poate afecta grav sănătatea fizică. Aspectul social încadrează individul în societatea guvernată de legi, de etică morală și chiar religioasă. Prin raportarea la semenii săi individul se maturizează dezvoltând relații sociale și cunoscându-se mai bine pe sine. Aceste relații sunt departe de a fi perfecte. Egoismul, indiferența, răutatea, cruzimea, imoralitatea produc victime la fiecare pas. Nu ne putem defini în afara socialului, este la fel de important ca celelalte două componente. Singura „protecție” împotriva aspectelor nefaste din societate, care ne ajută la păstrarea sănătății fizice și psihice o reprezintă cei șapte ani de acasă.

Educația primită în familie în primii ani este absolut esențială vieții. Când ne referim la cei șapte ani de acasă ne referim de fapt la educația pe care copilul a primit-o în primii șapte ani de viață, la felul în care familia a contribuit la formarea caracterului, a personalității copilului pe lângă moștenirea genetică și ceea ce învață la grădiniță sau în societate. Lăsând la o parte copiii care nu sunt crescuți în propriile familii, nu pentru că nu sunt demni de luat în seamă ci pentru că cei șapte ani de acasă se referă la educația primită în familie, educația timpurie ce nu poate decât beneficia.

Bunele maniere, regulile morale învățate în familie pregătesc copilul pentru adaptarea în societate. Educația primită în familie, în primii ani de viață depinde de relațiile afective dintre copii și părinți, dintre adulții din preajma copilului, de valorile morale pe care se bazează familia și care sunt transmise copilului și de specificul de dezvoltare a fiecăruia.

Caracterul și personalitatea încep să se formeze timpuriu, încă de la începutul vieții, înainte de a merge la școală. Baza formării unui comportament corespunzător este dată de relația afectivă dintre copil și părinți. Copilul iubit de părinți se simte protejat, are încredere în sine și în forțele proprii. Siguranța din familie îi crează deschiderea față de societate, față de învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul crescut și educat într-o atmosferă deschisă, bazată pe încredere și iubire nu va percepe regulile de comportament nu ca pe o încâtușare ci ca pe o stare a firii, ca un comportament firesc.

Când afirmăm despre un copil că are cei șapte ani de acasă ne referim la faptul că acel copil este bine educat, că respectă regulile de comportament. Problema e că în ultimul timp familia modernă și-a mutat valorile dinspre cultural înspre material. În familia modernă valorile sunt reprezentate de bunurile materiale, față de familia tradițională unde bunurile erau de natură spirituală. Părinții aleg să plece în străinătate lăsând copiii în grija bunicilor, a altor rude sau lucrează ore suplimentare, stând din ce în ce mai puțin cu copiii lor. Unii își „cumpără”, efectiv, copiii trimițându-le bani și bunuri costisitoare, crezând că acestea pot suplini lipsa părinților. Copiii se obișnuiesc în timp cu lipsa părinților. Se obișnuiesc și să le cheltuiască banii, așa cum cred ei că e mai bine. Însă nimic pe lume nu poate recupera copilăria petrecută departe de părinți. Nimic, nici cele mai frumoase sau scumpe lucruri nu ne readuc copiii în brațele noastre!

În primii ani de viață copilul învață regulile elementare de comportament, învață cum să se comporte cu semenii săi, fie ei adulți sau copii. Învață să spună „te rog”, „mulțumesc”, „scuze”, „pardon”, învață când și cum să salute. Copilul mic are drept exemplu de comportament pe adulții din jurul său. Astfel, un copil crescut într-o familie unde nu se țipă, unde adulții vorbesc liniștit, se respectă și își respectă copilul,

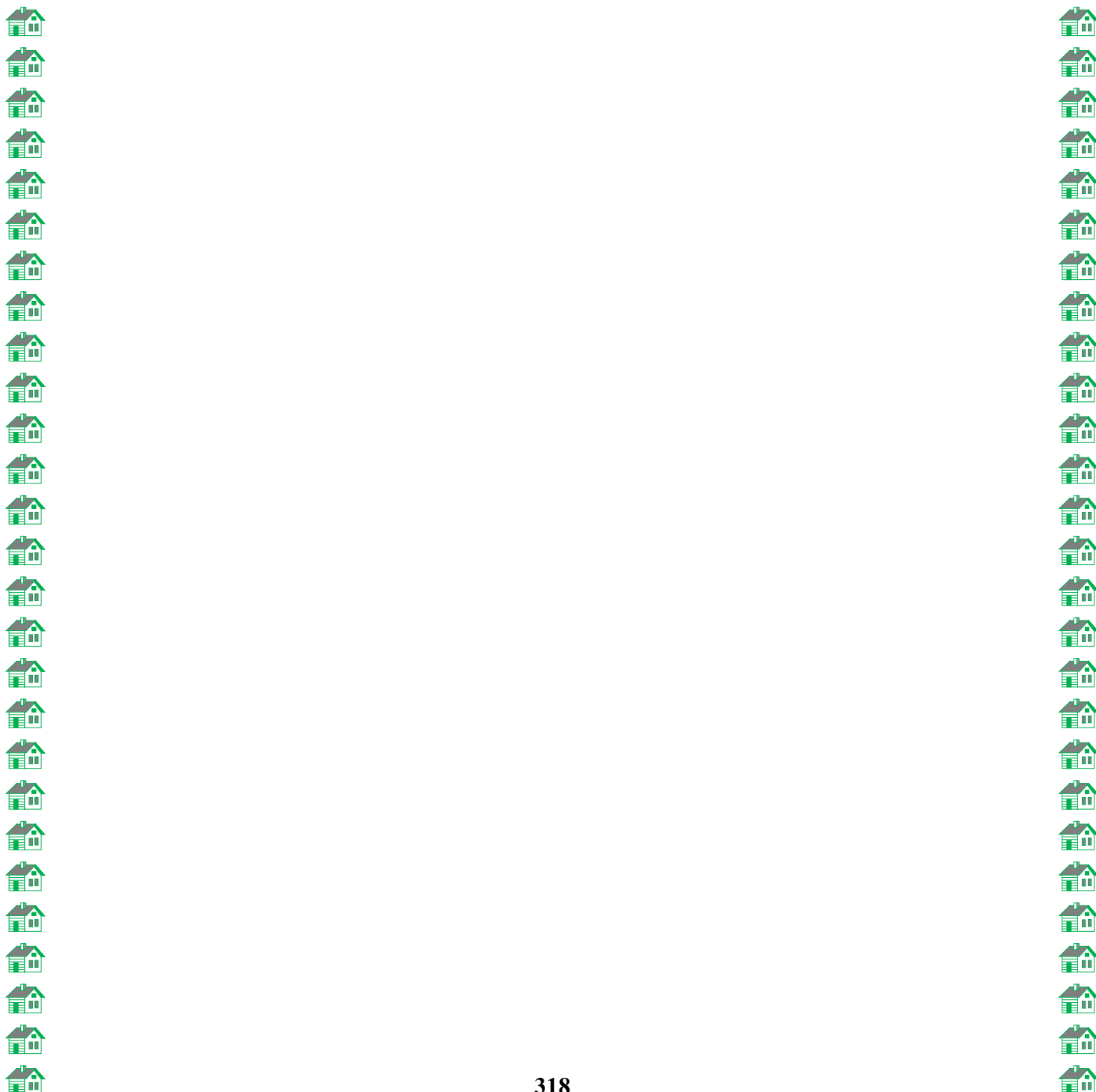
la randului lui acesta va face la fel – la vorbi calm și liniștit, își va respecta păriții și pe sine fără a-i fi impus acest respect.

Psihologul Daniel Jay Goleman afirma că „Viața de familie este prima școală a emoțiilor. În acest creuzet intim, învățăm să recunoaștem atât emoțiile proprii, cât și reacțiile celorlalți la emoțiile noastre; cum să gândim aceste emoții și cum să ne alegem reacțiile; cum să citim și să ne exprimăm speranțele și temerile.

Dezvoltarea armonioasă a copilului este dată, pe lângă asigurarea nevoilor de bază zilnice, de consolidarea sentimentelor lui de iubire și siguranță. Acestea din urma sunt cele care permit copilului să devină o persoană sigură, puternică și prosperă.

BIBLIOGRAFIE:

1. *Inteligența emoțională în educația copiilor*, M. Elias, S. Tobias, B. Friedlander, Ed. Curtea Veche, 2011
2. *Psihologia vârstelor. Ciclurile de creștere și dezvoltare*(curs), Ioana Lepădatu

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. IANOȘI CRISTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.3 LUPENI, JUD. HUNEDOARA

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

În educarea „puiului de om”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune : „*O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul*”.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. <https://www.didactic.ro/materiale-didactice/familia-si-cei-sapte-ani-de-acasa>

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE
CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: IANOSI MELANIA GABRIELA
G.P.N. MOFTINU MIC, JUD. SATU MARE

„Fiecare copil pe care îl educăm este un OM dăruit societății” (N. Iorga)

Copilul cea mai mare parte a timpului o petrece în familie, astfel educația începe în familie, familia fiind factorul educativ care ocupă primul loc ca importanță. Contribuția familiei în educarea copilului este mai mare cu cât copilul este mai mic, iar treptat aceasta scade, cu cât copilul crește și înaintează în viață.

„Cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o primește copilul în cadrul familiei în prima parte a copilăriei. În cadrul familiei se dezvoltă primele deprinderi de viață sănătoasă: deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă, acestea fiind bazele dezvoltării ulterioare și își pun amprenta asupra întregii personalități.

În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii. Tot aici în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc.

Având în vedere „strategia umanistă a lui Ham Ginott, în lucrarea sa „Între părinți și copii” (1965), insistă asupra unei strategii orientate în direcția îmbunătățirii comunicării dintre părinți și copii. În concepția lui, relațiile părinți- copii trebuie să se concentreze asupra evitării conflictelor, părinții învățând cum să asculte copiii și cum să câștige, în întregime atenția acestora”.

Primii care pun bazele educației copiilor sunt părinții, familia, având în vedere faptul că pregătirea pentru viață a copilului începe încă din primele luni de existență. Familia reprezintă un organism reglator pentru copil, care permite să trăiască o viață proprie copilăriei.

Familia are un rol important la definirea personalității și conturarea individualității fiecărui copil, deoarece are o funcție reglatoare, socializatoare și individualizatoare. Familia îi oferă copilului un mediu afectiv, social și cultural. Îndreptându- ne atenția spre factorii educativi, familia a fost și este considerată ca și factor prioritar și primordial, deoarece educația începe în cadrul familiei.

Copiii au nevoie de o permanentă ghidare din partea părinților în ceea ce privește cunoașterea și respectarea normelor de comportare în familie și în anumite situații sociale. Un copil cu o purtare frumoasă și cuviincioasă se va descurca mult mai bine în relațiile sociale și se va simți mult mai plăcut în prezența celorlalți copii, decât unul care nu îi are pe „cei șapte ani de acasă”. Părinții sunt cei mai buni model pentru copil pentru a le oferi bunele maniere.

„Am descoperit că cea mai bună cale de a le da sfaturi copiilor tăi este să afli ce își doresc și să-ți sfătuiești cum să-și împlinească dorințele”. (S. Truman)

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. IAURUM ALEXANDRA

Înainte de toate, este necesar să facem referire la sintagma ”cei 7 ani de acasă”. Cei 7 ani de acasă se referă la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului

. Familia este celula vieții pe pământ, cel dintâi așezământ între Dumnezeu și om, cea mai veche comunitate umană întemeiată de Tatăl ceresc, după modelul tainic al Prea Sfintei Treimi. “Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el” (Facere 2,18).

Familia este definită ca unicul *grup social* în care legăturile de dragoste și consaguinitate capătă o importanță primordială, prin interacțiunile multiple și determinante între toți membrii ei. În acest *creuzet de relații*, valori și sentimente, copilul primește forța și imboldul principal al dezvoltării sale.

Familia reprezintă mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Familia este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este *prima școală* care pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Familia este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”. Statisticile judiciare arată că majoritatea delicvenților și a celor din instituțiile de corecție au fost lipsiți de o reală asistență din partea familiei.

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul *absoarbe* din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora. La ora actuală multe familii au nevoie de o educație solidă, dată fiind starea lor precară din punct de vedere material și spiritual.

Fiecare persoană are nevoie de educație. Cea mai importantă educație vine de la familie, deoarece educația fundamental pornește din sânul familiei. Importanța familiei este bazată pe faptul că reprezintă, de fapt, baza unei bune educații. Pentru a crește un copil inteligent, creativ și de succes, părinții trebuie să fie educați și conștiincioși. Pentru că, copiii pe care îi creștem astăzi, vor fi părinții de mâine, nu trebuie să uităm niciodată importanța educației, indiferent de vârstă.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE

**PROF. IFRIM ANCA ELENA,
COLEGIUL ECONOMIC „OCTAV ONICESCU” BOTOȘANI**

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei șapte ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare, mai mult decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cu siguranță că de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie „bună creștere”, nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Cei „șapte ani de-acasă” ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesare vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții dețin rolul principal. Iar familia, la rândul său, este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți. Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an.

Educația în familie, cei șapte ani de-acasă, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște sau nu. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează. Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toții în diferite ocazii, de a pleca în vacanțe. Ea este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Școala este un factor care ajută copilul în desăvârșirea propriei personalități.

Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt școala și familia. Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini care caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Școlarul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun, părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui, ca și de rezultatele școlare. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență.

Climatul familial negativ este caracterizat prin lipsa de autoritate a mamei, rolul de părinte nu este îndeplinit cu calm și consecvență, părinții ajung deseori la divergențe în legătură cu disciplinarea copilului, copilului i se aplică pedepse corporale, este amenințat și admonestat.

În cadrul familiei moderne se produc unele mutații, care constau în înlocuirea familiei formată din trei generații cu familia formată din două generații. De aici putem conclua că bunicii participă din ce în ce mai puțin la educația nepoților.

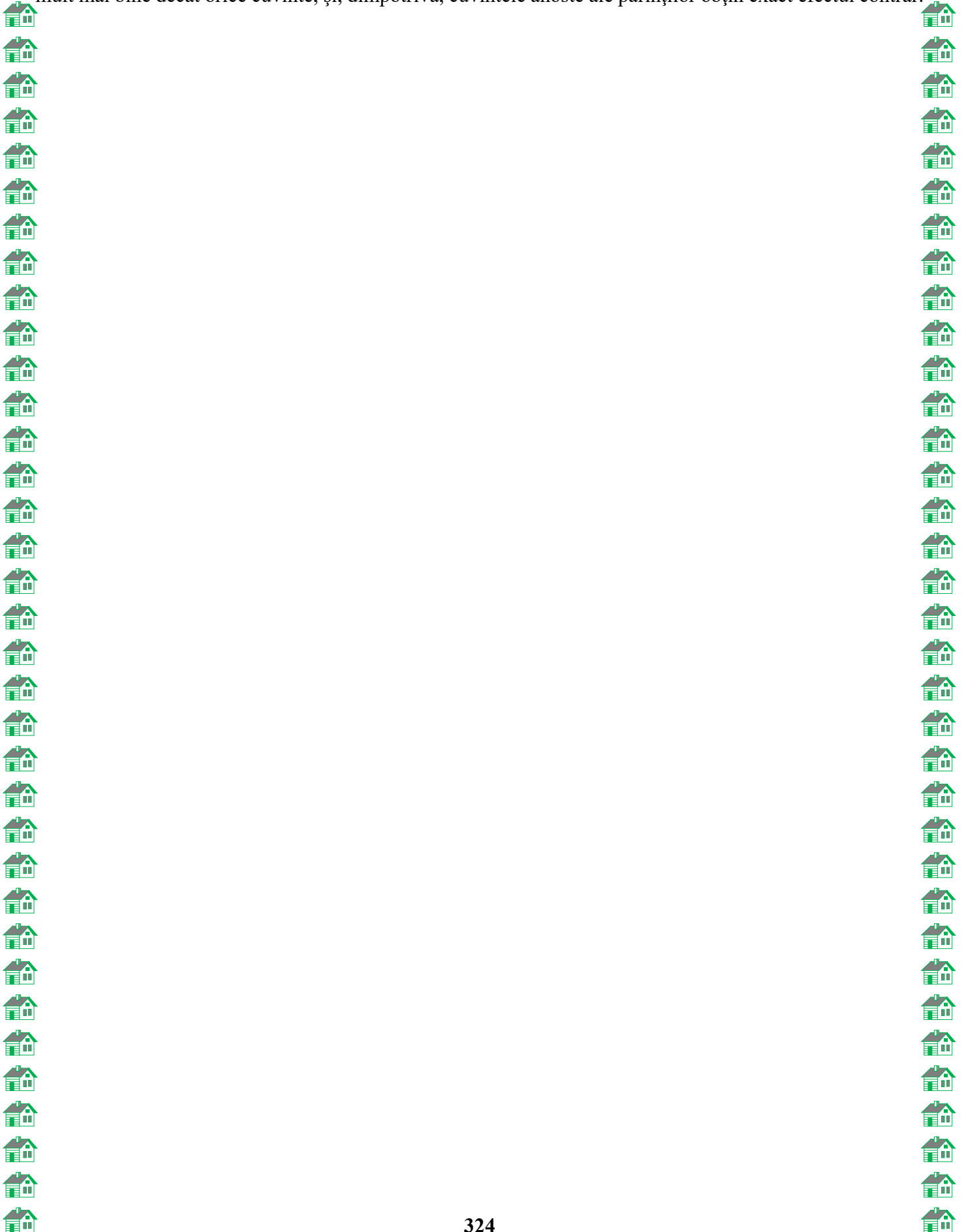
Alte influențe sociale pot fi considerate migrația de la sat la oraș și urbanizarea satelor. Astfel cresc posibilitățile de folosire a mijloacelor audio-vizuale, contactul cu tehnica, preocupările culturale și sportive, și rezultă o schimbare în mentalitatea familiei.

Nivelul de trai scăzut obligă ambii părinți să își găsească cel puțin un loc de muncă pentru a putea asigura un trai decent copiilor. În asemenea condiții supravegherea copiilor este limitată, sau este încredințată altor persoane sau instituții sociale (ex: creșa, grădinița, etc).

Educația copiilor presupune însă, mai întâi de toate, desăvârșirea propriei noastre educații, a sentimentelor noastre. Părinții trebuie să se străduiască să dea dovadă de o moralitate ireproșabilă, de

integritate și educație aleasă, fiind formatorii unei generații, astfel copiii să-i poată urma avându-i ca model. În educația copiilor, mai întâi de toate trebuie să ne educăm noi înșine. Evident, căldura din familie educă mult mai bine decât orice cuvinte, și, dimpotrivă, cuvintele anoste ale părinților obțin exact efectul contrar.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. CORINA MIHAELA IFTIMIE

Educația unui copil presupune conlucrarea mai multor factori: familia, adulții alături de care își petrece majoritatea timpului din primii ani de viață, și școala, care intervine odată cu începerea grădiniței. Pentru că nu există un set de reguli unice după care să creștem și să ne educăm copiii, noi părinții adoptăm varianta pe care o considerăm ca fiind cea mai bună. Există o multitudine de cărți de specialitate, putem apela la sfaturile celor pregătiți în sensul acesta, dar cel mai adesea "ne specializăm la locul de muncă".

Data fiind relația specială dintre copil și cei care i-au dat viață, adulții trebuie să constituie un exemplu comportamental- cel mic va imita felul în care ei vorbesc, va adopta, cel puțin la început, preocupările acestora și de aceea responsabilitatea părinților este una enormă. Copilul descoperă lumea din jurul lui cu ajutorul părinților și de aceea felul în care noi vorbim, ne purtăm, abordăm diverse situații conflictuale va influența comportamentul celui mic. Părintele trebuie să știe cum să coboare la nivelul de înțelegere al copilului și cum să și-l apropie, pentru că expresia "Faci așa pentru că așa zic eu" nu este o soluție. Cei mici sunt atenți dacă tu ca adult respecti regulile pe care le ceri lor să le aplice. Sunt atenți, dornici să învețe, să absoarbă informații și consider că procesul de educare începe din prima zi de viață a bebelușului. Nu trebuie să așteptăm să împlinească o vârstă anume pentru "a începe să îi educăm". Cu atât mai greșit este ca noi părinții să așteptăm ca școala să ne învețe copiii să salute, să vorbească frumos, să se comporte adecvat în magazine, la teatru etc. Circula expresia: "Nu te-au învățat la școală să saluți?" Nimic mai fals! Școala doar adaugă alte elemente educației copiilor plecați deja din sânul familiei cu un bagaj de cunoștințe privind comportamentul. La școală putem doar șlefui anumite atitudini, le putem canaliza, dar consider că modificări majore se pot face foarte greu. Personalitatea celui mic e în mare măsură conturată și dacă între ceea ce i se spune la școală și ceea ce aude de acasă este diferență, el nu va mai înțelege ce vor adulții de la el.

Odată cu dezvoltarea societății, părinții au început să caute metode tot mai bune de creștere a copiilor, mai ales că au acces la informații de orice fel. Deseori am văzut femei însărcinate aplecate asupra cărților de parenting, dorindu-și să le ofere copiilor cele mai bune condiții de creștere. În multe cazuri ideea că în casă va apărea un nou membru le face pe mame să se panicheze, să ia decizii drastice. Poate că echilibrul este necesar și în acest sens. Instinctele materne le avem, se declanșează la fiecare și nu trebuie decât să ne urmăm instinctele.

Punem astăzi un accent deosebit pe hrană, existând în acest sens o sumedenie de teorii, aflate chiar la antipoduri. În zilele noastre este destul de greu să fii părinte, pentru că se întâmplă să fii pus în situația de a lua diverse decizii, fără să știi care este cea mai bună pentru urmașul tău.

"Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere de decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață." ("Părinți străluciți, profesori fascinanți" Dr. Augusto Cury)

Consider că părinții, din dorința de a le oferi copiilor ce e mai bun, uită esența: copilăria este asociată cu jocul, cu lipsa grijilor. Învățarea la vârste mici se face tot prin intermediul jocului, așa că încărcarea programului celui mic cu tot felul de activități educative nu este mereu cel mai bun lucru. Copiii au nevoie de părinții lor în primul rând, de grija și căldura lor. Cele mai simple jucării sunt de fapt cele mai interesante, pentru că îl solicită pe cel mic, îl obligă să fie inventiv, să își imagineze cu s-ar putea juca.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

CUM SĂRBĂTORIM ZIUA INTERNAȚIONALĂ A FEMEII

GRUPA "PITICILOR" DE LA GRĂDINIȚA CU P.P. "ASCHIUȚĂ"

CLUJ-NAPOCA

PROF. PT. ÎNV. PREȘCOLAR ILEA TECLA

GRĂDINIȚA CU P.P. "ASCHIUȚĂ"

CLUJ-NAPOCA

În acest an școlar, 2018-2019, am defășurat multe activități cu părinții, în cadrul Parteneriatului "Grădiniță-familie".

Pentru diferitele ocazii și evenimente sărbătorite, am organizat activități ca de exemplu:

"Carnavalul toamnei-Halloween", "Sărbătorile iernii", "Carnavalul Farșang", 1 -8 Martie 2019- "Targul Martisorului" și pregătirea cadourilor de 8 Martie pentru mămici.

Copiii sunt foarte entuziași, deoarece lucrările lor sunt apreciate de părinți, fiind chiar cumparate de aceștia, sub forma unor sponsorizări.

Am observat o dezvoltare, progres, în activitatea, deprinderile, lucrările realizate de aceștia.

Ideile copiilor, au fost materializate prin lucrările lor, realizate conform particularităților de vârstă și individuale.

Ca suport în realizarea unor lucrări, am folosit ambalaje (cutii, flacoane plastic, sau orice lucruri care se regăsesc în orice gospodărie), betisoare, seminte, etc.

Pictura s-a realizat cu acuarele, pastă de dinți, iar desenele cu creioane colorate.

Prin diversitatea materialului folosit, a multiplelor posibilități de îmbinare și combinare, se dezvoltă nu numai abilitățile practice și artistico-plactice ale copiilor, dar și gândirea creativă, imaginația și simțul estetic, atât de necesare pentru viața acestora, socializarea, integrarea în viața activitate școlară.

Această inovație artistică presupune o anumită libertate de a face jocuri de combinații și asocieri noi de imagini, de tehnici de lucru, în scopul de a exprima o idee, un sentiment, un adevăr, copilul trăind intens momentul creației artistice și echivalându-l cu o victorie personală.

Astfel copiii învață că ei singuri pot să realizeze niște lucrări deosebite, chiar fără bani, pentru ocazii speciale, pentru părinți, frați, surori, rude apropiate, prieteni și pentru toate persoanele din anturajul lor. Creativitatea și efortul depus, vor fi răsplătite prin aprecierea pozitivă a acestora.

Cei care până acum nu au îndrăznit să creeze ceva deosebit, cu ocazia acestor activități, au început să prindă curaj.

Imaginația lor combină, inventează, construiește, creează lucruri noi, răspunzând intereselor și nevoilor copilului de a acționa, ceea ce implică meditație, organizare, cautarea mijloacelor, a procedurilor de lucru, gândire, selecție.

Erorile sunt sancționate prin eșec, iar noile încercări cer răbdare, tăcerea, perseverență.

Reușitele copiilor în lucrările lor, sunt un succes cu atât mai prețios, cu cât a fost obținut mai greu.

Mândria copilului de a crea este un sentiment tonic, care educă voința și cultivă încrederea în forțele proprii.

Aceste activități, sunt rodul multor străduințe de a crea ceva nou, inedit, atrăgător, care să-l determine pe cel mic să lucreze cu plăcere.

De multe ori inspirația vine pe moment, în timpul lucrului, de aceea, și noi, ca educatoare, trebuie să ne folosim propriile inspirații pentru a completa temele propuse spre realizare.

1 Martie și 8 Martie, sunt un prilej de bucurie pentru copii și mămici, realizăm o mulțime de lucrări minunate, care de care mai frumoase, mai interesante.

Pun mare accent pe creativitate, nu doar colorare, aplicare pe niște pagini printate de pe net. Și acestea sunt bune, estetice, dar pentru dezvoltarea creativității, lucrările create după imaginația copiilor, pot să fie mult mai interesante, constructive.

Mărgele pentru mama, ghiocelul, grâul plantat în ghivece mici, udat, observat în creștere, completarea Diplomei pentru cea mai bună mamă, o mulțime de mărișoare, care de care mai interesante, mai frumoase, întregesc imaginea și reușita sărbătorii de început de primăvară.

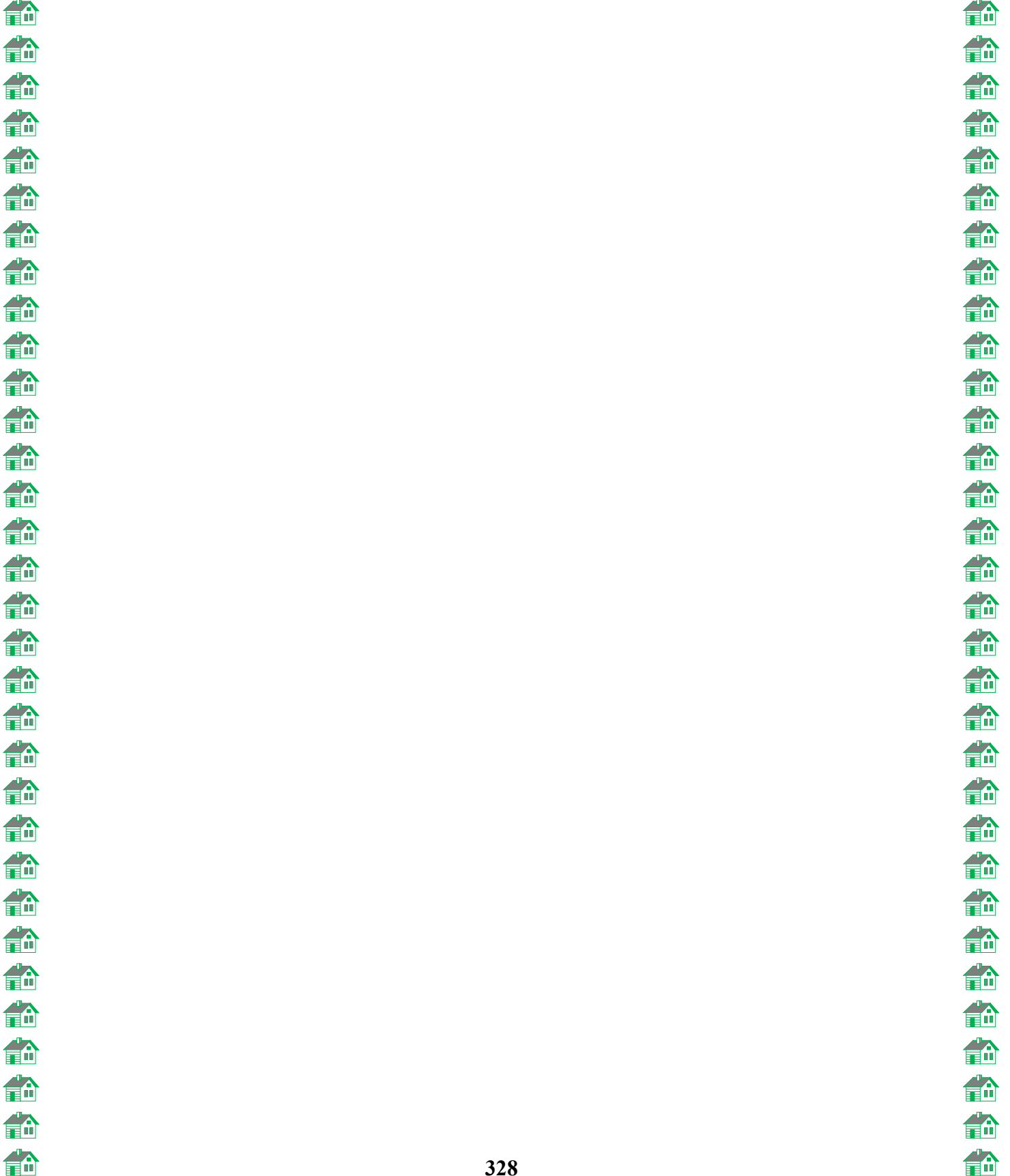

 Cîntece, poezii, povești, jocuri despre primăvară, despre prospețimea dragostei materne, reînnoită în
 fiecare moment din zi, ocrotitoare, sensibilă și părtinitoare, în favoarea copilului ei.

Bibliografie

 Elena Miron-Boca, Maria Pocol, Ancuta Ciupe- *Activitati artistico-plactice in preprimary. Modele*
 practice din material re folosibile si neconventionale- Editura Eurodidact, 2005, pag.3-4

 Elena Miron-Boca, Ana-Carmen Rus, Simona-Calina Morar- *Activitati practice in preprimar. Idei,*
 tehnici modern, modele din hartie-Editura Eurodidact-2005

RECOMPENSELE – REPREZINTĂ SAU NU O ALTERNATIVĂ?

PROF. ÎNV. PRIMAR ILIE ANA-MARIA
COLEGIUL NAȚIONAL „JEAN MONNET” PLOIEȘTI

Recompensă, stimulent, premiu, răsplată, gratificație – mai multe denumiri pentru același lucru: „formă de stimulare individuală sau colectivă, materială și morală a persoanelor (în cazul nostru, a elevilor) care se disting prin rezultate deosebite în muncă, prin respectarea exemplară a disciplinei muncii și a normelor de comportare.” (www.comunicatedepresa.ro)

Recompensele sunt clasificate în două categorii, precum: recompensele pozitive și cele negative. Recompensele pozitive se împart la rândul lor în recompense externe, precum notele, diplomele, premiile, laudele în public, excursii gratuite etc. și cele interne – sentimentul de împlinire, plăcerea resimțită la atingerea unui standard fixat, satisfacerea curiozității etc. Deși nu se află sub controlul direct al adultului, recompensele interne pot fi influențate prin intermediul celor externe. Stimulentele pot produce efecte benefice atâta timp cât sunt aplicate corect, însă aplicate inadecvat acestea devin inefficiente și pot fi dăunătoare pentru copii.

Emil Stan (2004) consideră că acordarea unui premiu generează oricui sentimentul de plăcere, iar adultul trebuie să se utilizeze de acesta în vederea obținerii unor comportamente dezirabile. Premiul nu trebuie să vizeze doar performanța absolută, ci aceasta trebuie să se acorde tuturor copiilor care se străduiesc, să se premieze efortul și nu rezultatul obținut.

Jenn Berman, doctor și terapeut de familie, autoare a *The A to Z Guide to Raising Happy and Confident Kids*, spune: „Ca părinți, suntem din ce în ce mai dependenți de laudă. Ne-am dus la extrema opusă de acum câteva decenii, atunci când părinții aveau tendința de a fi mai stricți. Și acum îi recompensăm prea mult pe copiii noștri.” (www.webmd.com)

Prin acordarea copiilor unor porții uriașe de laudă, se consideră că se consolidează încrederea și sentimentul de sine, când, de fapt, se poate genera opusul. Suprarecompensarea poate avea efecte adverse, acordată atunci când nu este cazul aceasta poate dezvolta copiilor sentimentul de frică față de încercarea lucrurilor noi sau de asumarea unui risc de teamă că nu sunt capabili să se mențină în vârf, acolo unde recompensele primite i-au situat. De asemenea, este minimalizată încrederea în sine, copilul are nevoie în permanență de aprobare și validare din partea adultului.

Însă acordarea unor recompense insuficiente poate fi la fel de dăunătoare ca și oferirea de prea multe premii. Lipsa recompenselor poate sugera copiilor faptul că nu sunt destul de buni sau că adultului nu le pasă de ei, prin urmare nu are rost să mai depună vreun efort pentru a realiza cerințele adultului.

Devine astfel pertinent să ne întrebăm care este cantitatea corectă de recompense pe care o putem utiliza? Experții în domeniu susțin faptul că mai importantă decât cantitatea este calitatea premiului. Dacă premiul este sincer și original, dacă se axează pe efort și nu pe rezultat, acesta poate fi utilizat de câte ori copilul face ceva ce merită a fi recompensat.

Dar când încetează recompensarea și începe mita? Este imperios necesară delimitarea clară între mită și motivare. În cartea sa, *Cele 100 de reguli ale educării copilului*, Richard Templar face diferența între mită și motivare. Când copilul este obraznic și se poartă îngrozitor, iar tu îi dai o ciocolată să tacă și să se poarte frumos, atunci este vorba de mită. Dar dacă copilul se poartă exemplar pe moment, dar ști că n-o să mai dureze mult deoarece urmează să facă ceva ce generează de obicei o reacție negativă, îi spui că o să-l recompensezi cumva dacă se comportă frumos în continuare. Acest lucru nu este considerat mită, ci motivare.

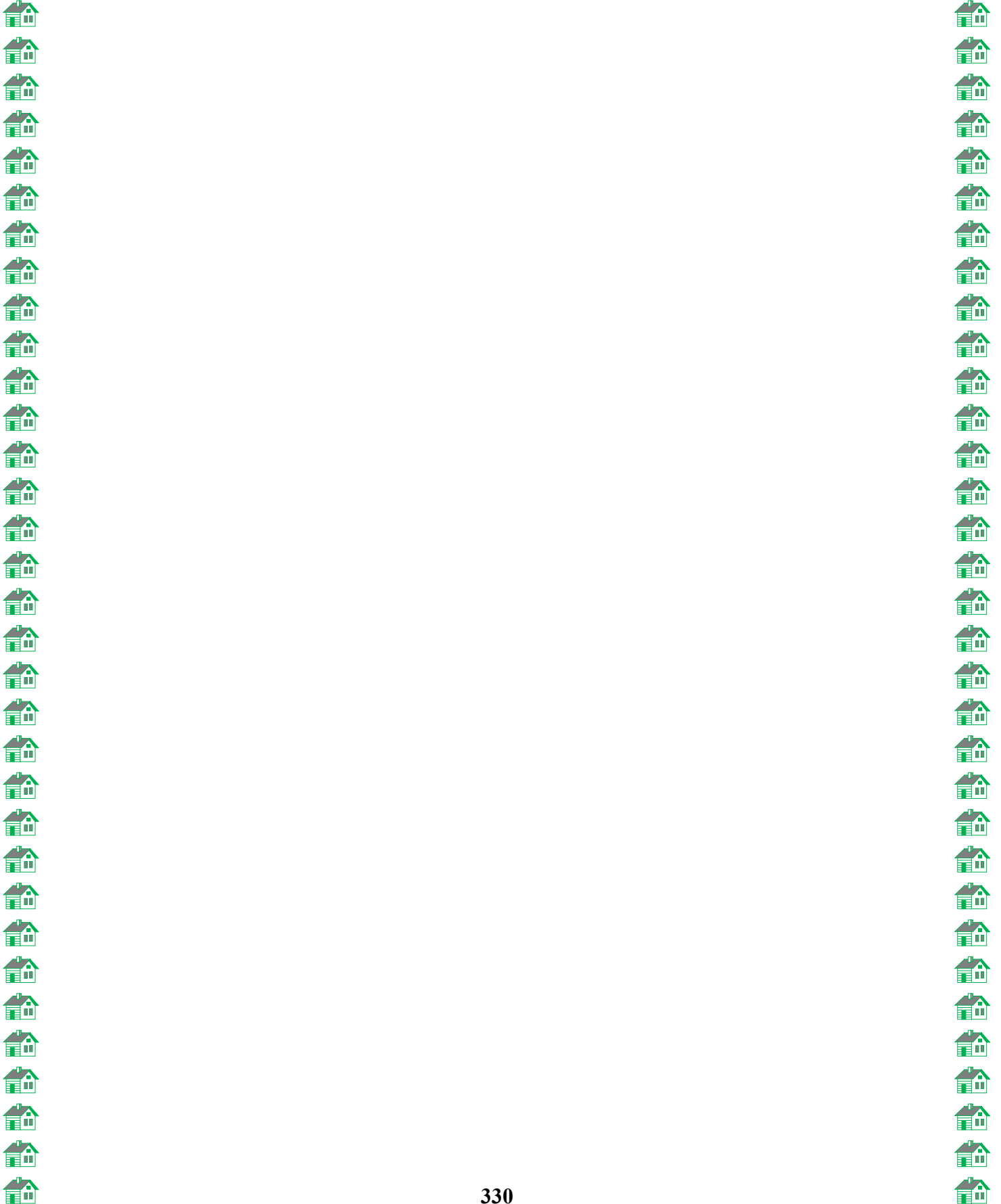
Astfel, autorul consideră că este în regulă să oferi recompense înainte de începerea comportamentului urât. Este necesar, însă, să se acorde o atenție sporită genului de recompensă oferit, aceasta trebuie să fie proporțională cu răspunsul așteptat. Templar afirmă că cea mai potrivită recompensă o reprezintă aprobarea adultului. Copiii ar fi foarte fericiți sau impresionați să audă din partea adultului: „Aș fi foarte mulțumit dacă ai vrea să...”, apoi să le arăți cât de mulțumit ești că au făcut ceea ce le-ai cerut. Trebuie avut însă grijă să nu se transforme într-un șantaj emoțional.

Copiii se nasc cu o enormă dorință de a învăța. Ei au, de asemenea, o capacitate înnăscută de onestitate, empatie și considerație. Aceste calități ies în evidență, devin trăsături permanente ale copilului ca

un rezultat al orientării noastre, al rolului nostru modelator și a aprecierii noastre. Recompensele și lauda pentru „buna purtare” sau „rezultate bune”, pur și simplu stau în calea acestor calități.

1. **Stan, E.**, *Despre pedepse și recompense în educație*, Editura Institutul European, Iași, 2004
2. **Templar, R.**, *Cele 100 de reguli ale educării copilului*, Editura Rentrop&Straton, București, 2012

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PRIMAR: GURAMBA CRISTINA –ELENA
SCOALA GIMNAZIALA STANESTI/GORJ

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ETICA UNEI VIETI SĂNĂTOASE

PROFESOR: HOTĂRANU LENUȚA DANIELA
COLEGIUL TEHNIC "DOMNUL TUDOR"
DROBETA TURNU SEVERIN, MEHEDINȚI

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală" - Albert Einstein

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie;
- exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
- bune maniere și comportament;
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvență în realizarea unei sarcini;
- perseverență în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Curățenia nu ține doar de aspectul exterior. Ea este etica unei vieți sănătoase din toate punctele de vedere. Ea reprezintă, totodată, o stare a minții și a inimii, care este legată de principiile noastre morale și de închinarea pe care o practicăm.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
2. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
3. www.copii.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR IANCU CRISTINA GRĂDINIȚA ”DUMBRAVA MINUNATĂ ” FIENI

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – ” nu are pe cei șapte ani de acasă ”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini cumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată ”culmea achizițiilor”, este considerată una dintre perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor componente, atitudini, limbaj etc.

Copilul este pregătit să primească informații, de aceea este important cum sunt trimise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Această perioadă se numește ” cei șapte ani de acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia sa, în special până la vârsta de trei ani iar membrii familiei au cea mai mare influență asupra lui.

Ajuns la vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel el se va identifica cu mama sau cu tata. Nu este de ajuns doar să ne controlăm comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente și a dorințelor și a nervilor. Bineînțeles ca asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, purtăm sau reacționăm la cei din jur pentru că ne va fi foarte greu și chiar nr vom simți oboseți la un moment dat.

Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR, GROSU LUMINIȚA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 VÂRFU CÂMPULUI, JUDEȚUL BOTOȘANI

Motto: „Educația începe acasă. Nu poți da vina pe școală că nu ți-a învățat copilul ceea ce nu l-ai învățat tu.” (Geoffrey Holder)

Cei șapte ani de-acasă reprezintă educația pe care copilul o primește de la părinții săi în sânul familiei. Educația începe din prima zi de viață a unui copil.

Primii educatori sunt părinții. Rolul lor este cel mai nobil, dar și cel mai greu. Ei sunt primele modele pe care copiii lor le urmează, fiind responsabili de educația de bază pe care le-o oferă propriilor copii.

Copilul imită, copiază ceea ce face mama sau tatăl său. El este sigur că tot ceea ce face mama, tata este corect. De aceea datoria părinților, în special a mamei, este aceea de a-și învăța încă de mic copilul ce este bine și ce este rău, regulile de politețe, principiile esențiale ale unei vieți curate, frumoase, plăcute în primul rând lui Dumnezeu și apoi oamenilor, și care îl va ajuta pe adultul de mâine să se integreze în viața socială cu mai multă ușurință. Un copil care a primit în cei șapte ani, acasă, în sânul familiei sale o educație aleasă, frumoasă, va deveni un adult educat, credincios, politicos, manierat, responsabil, punctual, care va ști să zică „mulțumesc” și cu o conduită bună în orice împrejurare, atât în viața particulară, cât și în afara ei.

Familia este mediul cel mai prielnic, în care copilașii îl pot cunoaște pe Dumnezeu și învățăturile Sale. În cei șapte ani, cât copilul este acasă, părinților le revine misiunea de a-i învăța pe copii lucruri simple, cu pași mici, dar siguri, cum să facă semnul Sfintei Cruci, cum să se roage, cum să stea în timpul rugăciunii, cum să facă metanii, cum și când să meargă la biserică, cum să intre în biserică și cum să se poarte în ea, care sunt sărbătorile creștine mai importante și cum trebuie să ne pregătim pentru întâmpinarea lor, cum să ne iubim și să ne ajutăm aproapele. Dacă copiii îi vor vedea pe părinții lor stând în rugăciune către Dumnezeu și ei vor îngenunchea și vor face același lucru; dacă vor vedea că părinții lor, în fiecare Duminică și sărbătoare merg la Biserică, care este Casa lui Dumnezeu care ne așteaptă pe toți cu multă dragoste, atunci și copiii vor iubi Casa Domnului. Părinții ar trebui să le explice că cele mai importante momente din viața fiecărui creștin, copil creștin, sunt cele două mari sărbători: Nașterea Domnului (Crăciunul) și Învierea Domnului (Paștile), ajutându-i pe copii să trăiască bucuria acestor mari evenimente și nu cum fac majoritatea părinților, transformând cele două sărbători religioase în momente simple, în zile când ei vor primi daruri de la Moș Crăciun și de la „Iepuraș,..”. Copiii trebuie învățați să ceară ajutorul lui Dumnezeu atunci când sunt în impas, dar să nu uite să-I mulțumească pentru binefacerile Sale.

Educația primită de la părinți este cea mai mare contribuție adusă la dezvoltarea viitorului adult. Pentru a avea un copil bine educat și fericit, părintele trebuie să învețe să fie un părinte exemplar. Copilul va rămâne cu creșterea pe care a primit-o de la părinții săi, cu obiceiurile cu care îl deprind aceștia. Evident, niciun părinte nu-și dorește ca fiul, fiica sa, să dea dovadă de o creștere proastă acasă și în societate.

Influențele educative pe care familia le poate avea asupra copiilor săi se pot manifesta în două moduri: direct și indirect. În mod direct prin acțiunile dirijate de ei, și în mod indirect prin modelele conduitei oferite de către părinți și membrii familiei (frați, surori, bunici). Copiii preiau de la părinți modelele de conduită ale acestora prin: imitație, învățare, climat socio-afectiv, acestea reprezentând primul model cu o influență hotărâtoare.

Familia le prezintă copiilor primele informații despre natură, despre tot ceea ce îi înconjoară, despre cum trebuie să iubim și să ocrotim natura, animalele, plantele, despre primele reguli și norme de conduită, primele deprinderi de viață sănătoasă, de conduită igienică individuală și colectivă.

În familie copilul începe să se cunoască pe el însuși, își însușește modele, preia cuvinte sau acțiuni de la părinți. De aceea este bine ca părinții să acorde o mare atenție manierelor lor, dar și anturajului din care fac parte.

Comunicarea dintre părinți și copiii lor este foarte importantă, indiferent de vârsta copilului. Așadar o datorie majoră a părinților este aceea de a trata cu multă seriozitate problemele pe care copiii lor le ridică

În această perioadă. Este indicat ca tot timpul părinții să fie prietenoși cu copiii lor, să nu-i judece, să nu fie comparați, nici învățați să se compare cu alți copii, ci numai cu ei înșiși.

Tot „în cei șapte ani de-acasă,, părinții sunt datori să încurajeze aptitudinile copiilor de a cânta, a dansa, de a picta, de a face sport, de a ajuta la treburile ușoare ale casei.

Atunci când copilul intră la grădiniță și devine preșcolar, educația sa vine din două părți: din partea părinților și din partea educatoarei, acestea revenindu-i misiunea de a șlefui ceea ce au început părinții, de a umple golurile din educație. La grădiniță copilul învață să nu se certe, să fie atent și să aibă grijă de oamenii necăjiți, de copii mai mici decât ei, să nu aruce hârtiile oriunde, să folosească cuvintele magice: „mulțumesc,, , „te rog,, „scuze,, , să fie responsabil, să socializeze cu toți copiii, să se joace frumos, să nu mintă, să-și exprime liber emoțiile și sentimentele.

Familia trebuie să nu uite să-l sprijine și în continuare pe copil, chiar dacă petrece majoritatea timpului la grădiniță. Colaborarea dintre educatoare și părinți contribuie la formarea armonioasă și benefică a copiilor.

Întotdeauna ne face plăcere să stăm în preajma unor copii bine crescuți, manierați, care vorbesc frumos, și se comportă civilizată.

Bibliografie

1. DANION, Vasile, Cum să ne creștem copiii?, Editura Sophia, București, 2012;
2. DUMITRANA, Magdalena, Copilul, familia și grădinița, Editura Compania, București;
3. NEGOVAN, V., *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București, 2003.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. ÎNV. PRIMAR IGNAT VETUȚA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 BRĂHĂȘEȘTI

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăzneții și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și **verde** și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii **roșii** din lanurile **galbene** și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării **albastre** și să nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după **violetul** și **indigo**-ul nopții vine **oranjul** strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este dor de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță **respectul** dacă este respectat . Nu se împrietenește cu **minciuna** dacă nu este mințit. Iubește **familia** pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și **solidaritatea** dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că **lacrimile** nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **singur**. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofurilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

ROLUL FAMILIEI ȘI AL ȘCOLII ÎN FORMAREA COPIILOR ȘI ADOLESCENȚILOR

PROF. ILIE EUGENIA
LICEUL TEHNOLOGIC DRĂGĂNEȘTI VLAȘCA

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din mai multe puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic.

Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor, asigurând hrana și îmbrăcămintea copiilor, ferindu-i de pericole, lăsându-le timp pentru joacă, creându-le condiții cât mai bune de odihnă și îngrijindu-se de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării fizice a copiilor.

Familia le formează copiilor primele deprinderi de igienă personală și socială și îi obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul soarele) pentru bunăstarea organismului. În perioada pubertății, schimbările fiziologice produse în organism pun probleme noi pentru dezvoltarea fizică a preadolescentului, însă, prin îndrumări perseverente și afectuoase, prin modificarea regimului de odihnă, prin crearea unor deprinderi igienice noi, toate acestea se rezolvă pozitiv. Familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este un grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, familie sau adopție.

În societatea românească suntem familiarizați cu anumite versiuni ale familiei: familia nucleu și familia extinsă.

Din punct de vedere intelectual, familia este primul loc unde începe educația. Aici, copiii încep să-și formeze vocabularul și modul de a se comporta cu cei din apropiere, mai întâi, învățând primele expresii și moduri de manifestare care le vor servi în educația ulterioară sau, dimpotrivă, acelea de care vor scăpa cu greu sau deloc. Copiii, fiind foarte receptivi la tot ceea ce văd și aud, familia trebuie să fie foarte atentă la cum se manifestă în prezența lor.

Educația morală a copiilor are bazele tot în familie, în primii ani de viață.

Primele deprinderi de comportament- respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate- sunt noțiuni care îl vor ajuta pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur.

Tot familia, în sens moral, îl îndrumă pe copil să fie sociabil, un bun coleg și prieten, să ajute la nevoie. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părintele fiind un exemplu pentru copil.

Din punct de vedere estetic, familia îi formează copilului primele reprezentări estetice, gustul pentru frumos, deprinderea de a disocia frumosul de urât, capacitatea de apreciere a unor lucrări simple, artistice, chiar dorința de a fi el însuși creatorul unor lucruri frumoase.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Interacțiunea socială din această perioadă de viață este esențială pentru dezvoltarea normală din punct de vedere biologic, psihic și social. Fără socializare, disponibilitatea omului de a folosi și crea semne și simboluri rămâne nerealizată. Capacitatea omului de a învăța este direct legată de capacitatea lui pentru limbaj. În calitatea sa de vehicul pentru cunoștințe și atitudini, limbajul este factorul cheie în crearea societății umane.

Familia este principalul agent al socializării. Ea este intermediarul între societatea globală și copil, locul în care se modelează principalele componente ale personalității. Deși familiile realizează funcții socializatoare comune, în realitate numeroase diferă în modul în care fiecare familie își socializează

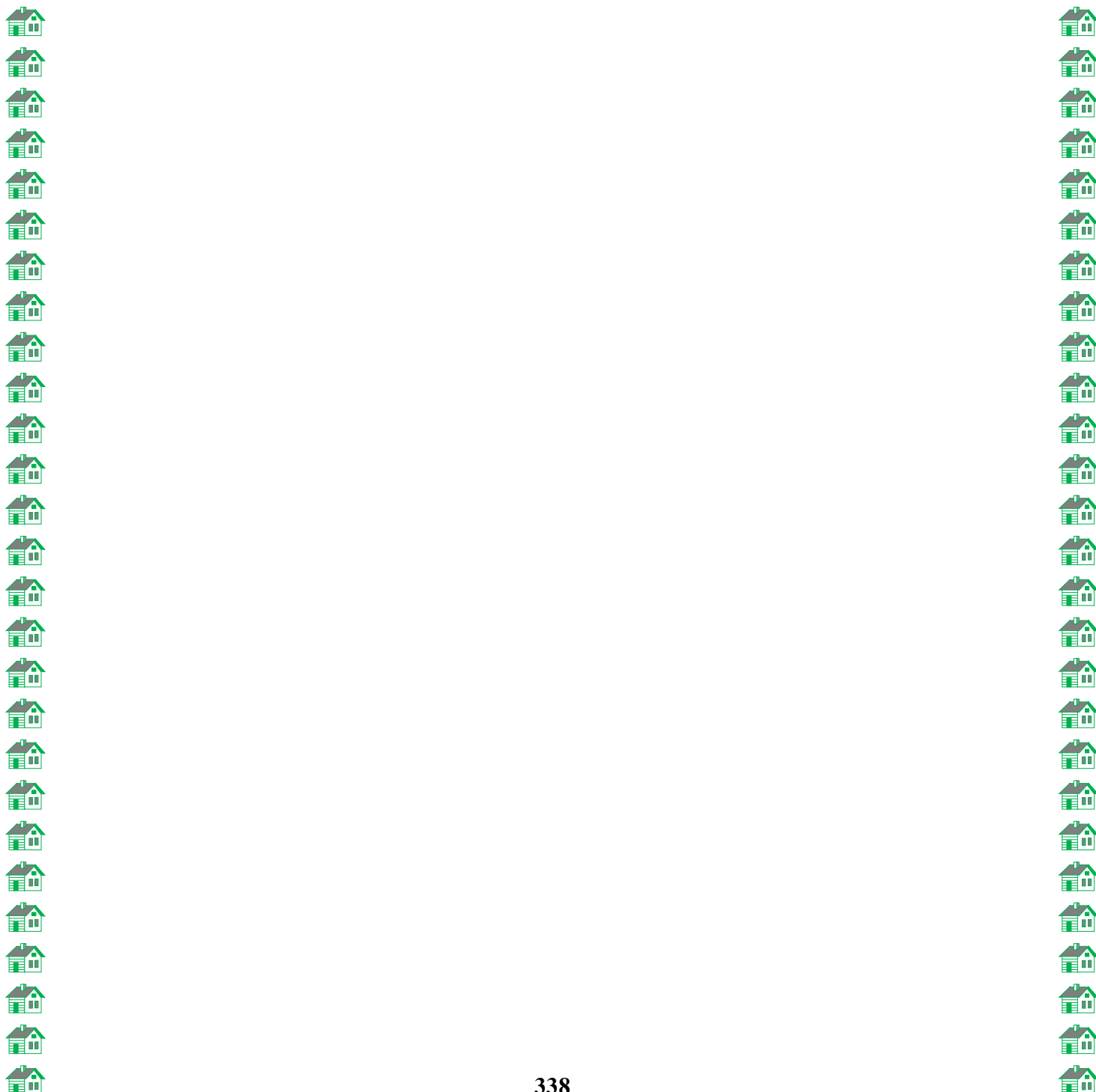
copiii. Aceste deosebiri sunt date de tipul de societate (traditionala sau moderna), de categoriile socio-profesionale ale parintilor, de rezidenta etc. Familia este cea care ne ofera o pozitie în societate, determina atribuirea de statusuri precum rasa si etnia si influenteaza alte statusuri precum religia si clasa sociala.

Calitatea educației primite în familie – acei „șapte ani de acasă”- depinde îndeosebi de nivelul educației al părinților și al celorlalți membri ai familiei ce vin în contact cu copilul, în special sub aspect moral, comportamental.

Nu trebuie uitat că acum copiii își pot însuși noțiunile de adevăr, dreptate, dragoste de neam, dragoste de aproape, credință, încrederea în sine, etc. În familie învățăm să fim umani. În socializarea realizată la nivelul familiei, imitația are un rol important, mai ales în primii ani de viață când este dominantă.

BIBLIOGRAFIE:

1. Elias, J. Maurice, Tobias, E. Steven , Friendlander, S. Brian, „Inteligența emoțională în educația copiilor”, Editura Curtea Veche, 2007;
2. Hedges, Patricia, „ Personalitate și temperament”, ,, Editura Humanitas, 2006;

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

REALIZAT DE: ILIE GEORGE-CONSTANTIN

"Omul devine om numai prin educație. Dar educația, la rândul ei, trebuie să se silească să urmeze mersul simplu al naturii. Toată puterea educației se întemeiază pe potrivirea acțiunii și efectelor ei cu efectele esențiale ale naturii înșiși. Procedeele educației și ale naturii nu sunt decât unul și același lucru."(Pestalozzi)

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Expresia „Cei șapte ani de acasă„, este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Educația copilului este o provocare pentru orice părinte. Dacă învățăm să facem o reprezentare clară și complexă a țelului pe care vrem să îl atingem atunci situațiile pot fi mai simplu de abordat. Greșelile nu trebuie să ne descurajeze. Mai devreme sau mai târziu vom ajunge să ne înțelegem copiii și să le acordăm sprijinul necesar. Experiența ne ajută să devenim părinți mai buni și să preluăm exemple din propria educație.

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere educația psiho-socială, corelând posibilitățile fizice cu cele psihice. Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive de acasă, deoarece la această vârstă, rolul exemplului este foarte important.

De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului.

Familia promovează diferite valori care sunt transmise celor mici și care, la rândul lor, le vor transmite familiei pe care și-o vor întemeia. Copiii nu au nevoie de părinți ideali; ei își doresc că aceștia să le reflecte dorințele și să le înțeleagă nemulțumirile, să îi ajute când

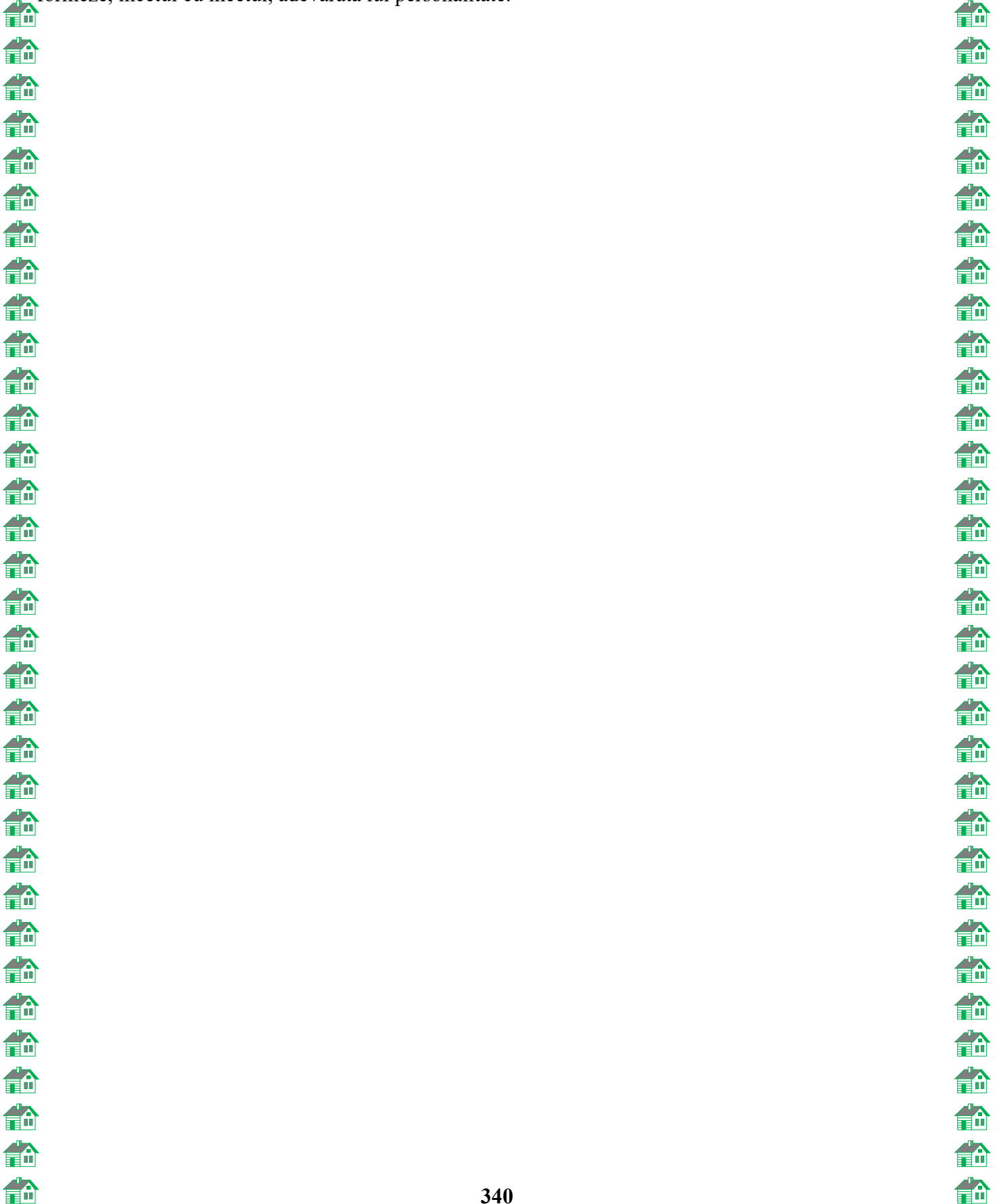
sunt nelămurii și să îi aprecieze atunci când merită. Schimbul reciproc de opinii pune bazele unei legături sincere între părinți și copii și îi ajută să se cunoască mai bine.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fiți voi, părinții, un bun model pentru el. Începe să îl înveți lucrurile simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere? A-l învăța bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp și vei avea ocazii să îl îndrumi în direcția corectă. Chiar dacă a greșit de câteva ori nu te grăbi să tragi concluzia că este prost-crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aibă nevoie doar de una sau două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

Rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzut ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațională instituționalizată.

În concluzie, familia are misiunea de a realiza o dezvoltare armonioasă a tuturor capacităților fizice, mentale și afective ale copilului, trebuie să canalizeze interesul și înclinațiile și să-l ajute să-și formeze, încetul cu încetul, adevărata lui personalitate.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

ILIESCU TANTA

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume **COM**. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor.

BIBLIOGRAFIE

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. ILIEȘIU VIORICA
ȘC. GIM. „ENEA GRAPINI”, GPN NR. 2,
LOC. ȘANȚ, JUD. BISTRIȚA-NĂȘĂUD

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos, „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. Copilul este pregătit să primească informații, de aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

„Cei șapte ani de-acasă” este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de-acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Cei șapte ani de-acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate.

În primul rând, „cei șapte ani de-acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori. Baza însă este făcută în sânul familiei. La fel cum copilul învață de la părinți cum să mănânce sau să se îmbrace, trebuie să învețe și să se comporte.

Niciun părinte nu-și dorește să-și vadă copilul dând dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie „bună creștere” nu este un standard general. Ea are forma pe care, părinții, i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

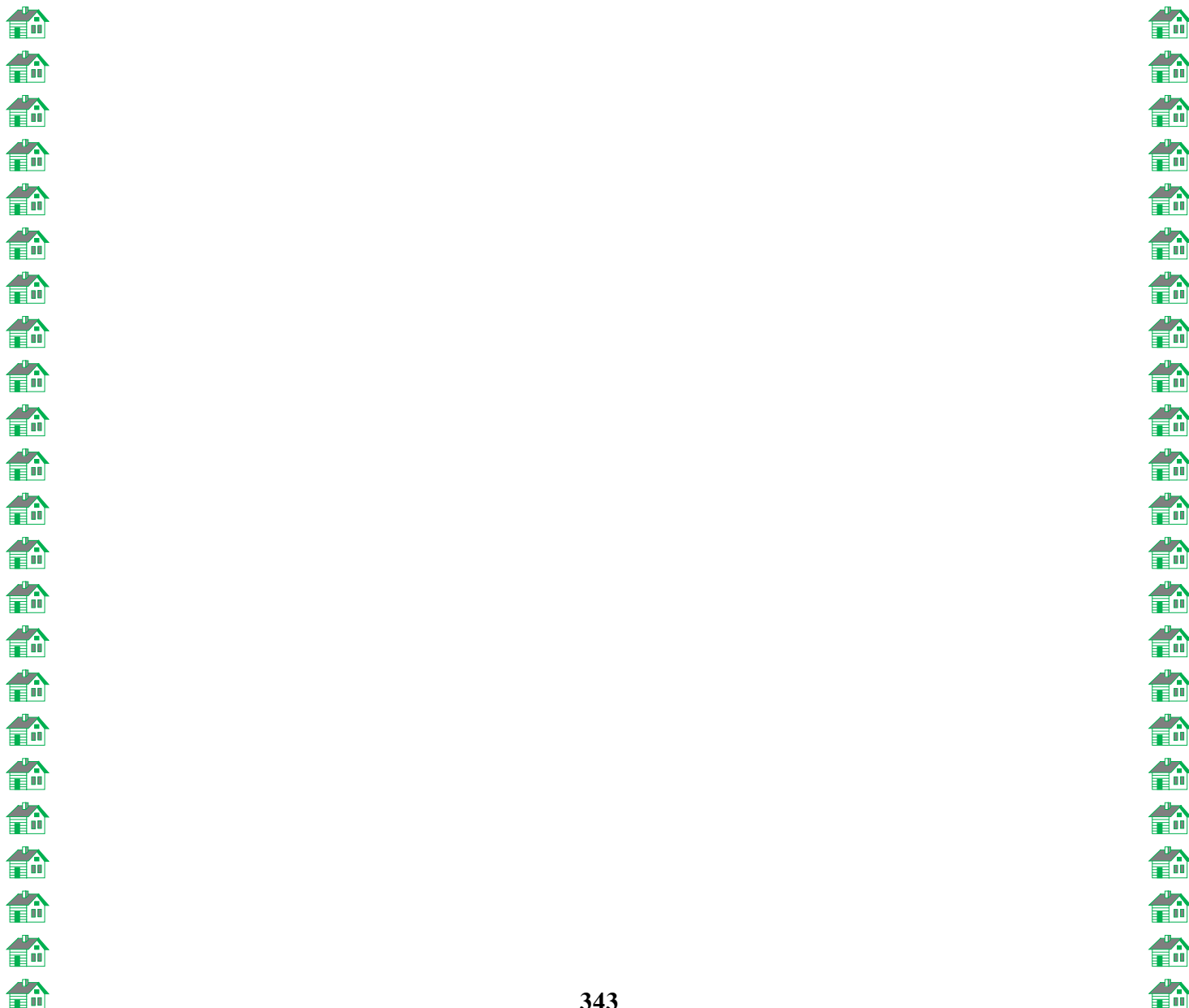

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența, în timp, între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența și exemplul personal, în primul rând. Astfel, eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă de „șapte ani de-acasă” devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele, ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF.ÎNV. PRIMAR IMBUZAN DANA ADELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 BOGEI**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament".

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața defapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncam tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne dea peste mână și să ne spună "caca".

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre.

În decursul anilor, ne formăm o anumită personalitate care ne marchează pe parcursul vieții. Deoarece familia se caracterizează și prin grija pentru ceilalți membri ai familiei, aceasta reprezintă și un templu al liniștii, afecțiunii și respectului, care sunt elemente de bază ale vieții. Prin urmare, părinții au un rol extrem de important în buna creștere și în evoluția tinerilor. Uneori, deși părinții au încercat să le ofere copiilor cea mai bună educație, munca acestora poate fi distrusă prin influența pe care anturajul îl are asupra acestor copii, iar cei șapte ani de acasă nu îi mai pot ajuta și nu mai au nicio importanță.

Morala creștină „Familia este cea mai necesară școală de omenie”, ne arată că educația unui copil depinde și de educația religioasă a acestuia, deoarece religia este disciplina prin intermediul căreia ne cunoaștem diferite sentimente și ne putem schimba modul de a gândi. Prin urmare, credința are un rol foarte important în buna dezvoltare a tinerilor și păstrează liniștea sufletească a acestora.

Desigur, educația depinde și de propriul nostru mod de a înțelege ceea ce este bine și ceea ce este rău și de a alege între cele două, pentru că noi am fost înzestrați cu rațiune. De multe ori, atunci când un tânăr este nepolitic și se comporta urât cu cei din jur, tindem să spunem că „nu are cei șapte ani de acasă”, dar există și cazuri în care nu doar părinții sunt de vină pentru comportamentul acestora, deci și tinerii sunt într-o oarecare măsură vinovați.

Educația primită pe parcursul școlii poate influența într-un procent foarte mare personalitatea unei persoane. Această educație se poate forma pe baza profesorilor care ar trebui să fie considerați modele, întrucât aceștia au reușit să-și formeze un viitor practicând ceea ce iubesc, dar și pe baza colegilor sau a sfaturilor primite. Bineînțeles, nu întotdeauna aceste sfaturi primite de la diferite persoane sunt cele mai bune, deci acestea nu trebuie să influențeze în totalitate deciziile sau hotărârile care trebuie luate.

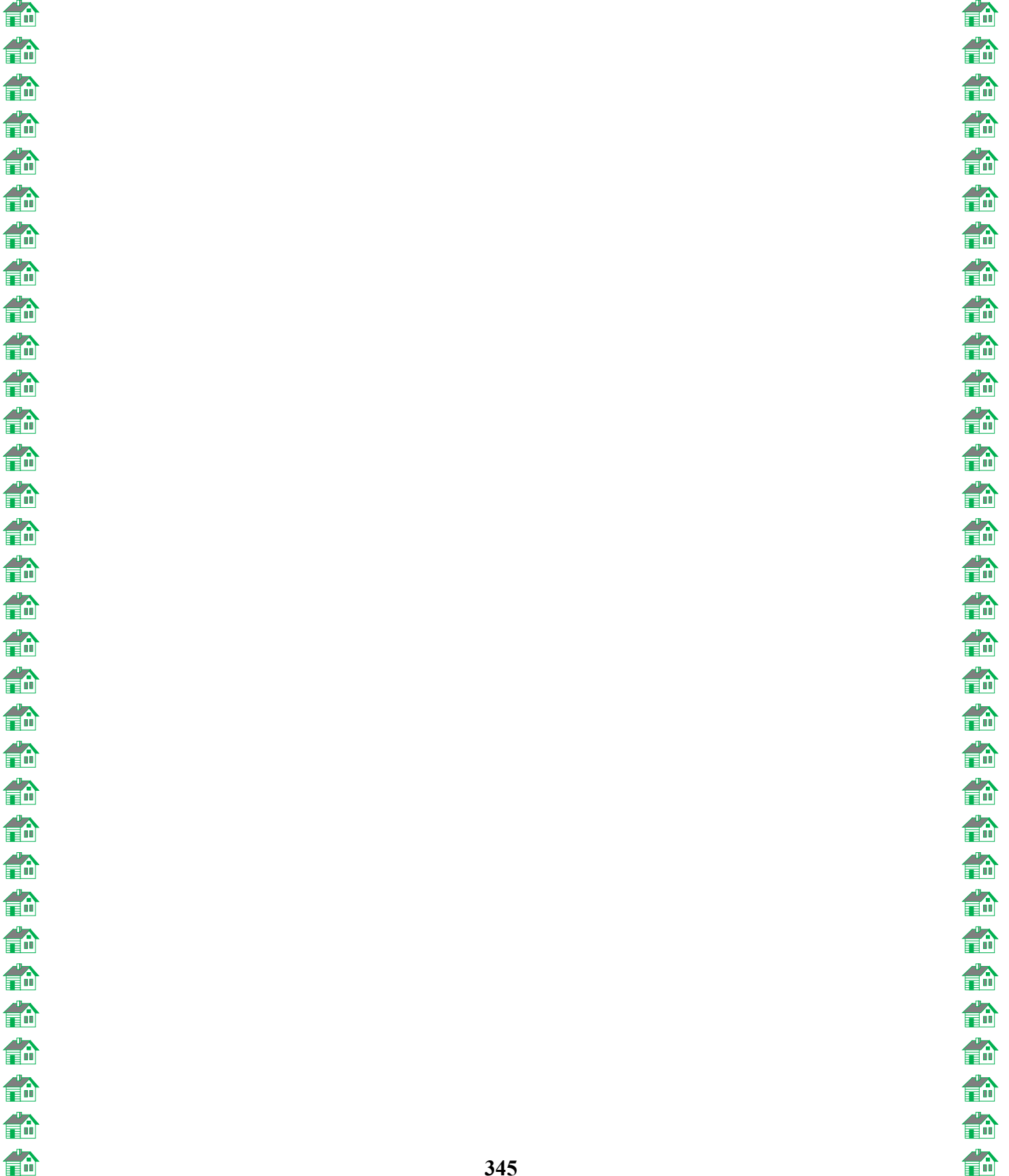
„Cei șapte ani de acasă” nu reprezintă o simplă expresie, nu este o formulare ca oricare alta și, dacă privim mai adânc în înțelesul acestor cuvinte, ne dăm seama că acești ani influențează într-un mod extraordinar dezvoltarea personalității unei persoane cu ajutorul căreia persoana respectivă va fi văzută într-un anumit fel în societate, iar oamenii își vor forma o anumită imagine referitoare la acea persoană.

Din păcate, în ultimii ani, din cauza dezvoltării foarte rapide a tehnologiei și a folosirii tot mai excesive a gadgeturilor de către copii încă de la o vârstă fragedă, copilăria și cei șapte ani de acasă nu mai au aceeași importanță pe care au avut-o acum câțiva ani. Prin urmare, copiii nu mai au aceeași atenție, curiozitate de cunoaștere și învățare, socializând mai puțin.

Educația a fost și va fi mereu o necesitate. Aceasta este unul dintre cele mai importante elemente în viață și în societate, pentru că aceasta ne face oameni. Cei șapte ani de zile reprezintă o perioadă de învățare, ca apoi toată viața să trecem printr-un examen.

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROFESOR IMBUZAN MARIUS LICEUL TEHNOLOGIC NR. 1 POPEȘTI

Din punctul meu de vedere, cei șapte ani de acasă reprezintă perioada în care orice copil învață de la părinții săi cum să se comporte cu el însuși și cu oamenii din societate care-l înconjoară.

Orice parinte își învață copilul de la o vârstă fragedă să interacționeze cu oamenii din jur, să salute, să se prezente, să mulțumească, să roage frumos când cere ceva, să nu vorbească la masă, igiena personală, ordinea, să se comporte cuviincios cu persoanele mai învarstă. Educația, bunele maniere și regulile morale sunt cheia care îl va face un om bun și respectat în societatea din care face parte. Copilul iubit de părinții săi se va simți în siguranță, protejat, iar această idee de siguranță și protecție îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Educația copiilor în familie este foarte importantă, dar, din păcate, astăzi nu se mai realizează așa cum trebuie. Grijiile de zi cu zi îi copleșesc pe părinți, aceștia muncind în cea mai mare parte a timpului, pentru a asigura un trai decent familiei. Toate acestea se dovedesc a fi, până la urmă, în detrimentul copiilor. Copiii sunt, de la o vârstă fragedă, destul de rebeli și cei mai mulți nu fac dovadă unei educații strașnice, în familie. Aceasta este cauzată și de faptul că unii copii sunt făcuți de părinți mult prea tineri sau de niște părinți maturi, mult prea ocupați. Nu putem vorbi de educația copiilor dacă părinții nu sunt educați.

Nivelul de educație și socializare al copilului și, bineînțeles, la ceea ce înseamnă primii pași spre această educație pe care bineînțeles că trebuie să ți-i dirijeze părinții, iar tu, în calitate de copil, începi achizițiile. Nu este ușor să oferi educație unui copil, dar este aproape obligatoriu. Procesul acesta de socializare, de deprindere trebuie să înceapă de la o vârstă cât mai mică. Amprenta acestor educații trebuie să se vadă în evoluția ulterioară a copilului și a personalității lui. Nu este indicată o educație cu palma. Părinții recurg, câteodată, la chestiunea asta, pentru că, în interiorul familiei, părintele percepe educația într-un fel, iar copiii, în alt fel. Educația nu trebuie făcută cu violența, ci cu multă răbdare și cu multă introspecție a persoanei copilului, să vezi care sunt nevoile lui, de ce se plânge, iar tu să fii receptiv la toate acestea. Orice familie are metodele ei de evoluție, fie economică sau socială. În funcție de asta apar și rezultatele educației copilului.

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața defapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncam tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne dea peste mână și să ne spună "caca".

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre.

În concluzie, cei șapte ani de acasă merg împreună cu tine până în clipa când ochii tăi se închid definitiv, pentru că până atunci înveți, te schimbi, acumulezi, experimentezi, te maturizezi.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

IMRE ILDIKO, PROFESOR ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR ȘCOALA GIMNAZIALĂ TOMPA LASZLO, ODORHEIU SECUIESC, JUD., HARGHITA

Când auzim afirmația „Cei șapte ani de acasă”, ne gândim la lipsa de educație, la comportamentul inadecvat al unei persoane. Această expresie însă definește tot bagajul de cunoștințe acumulat în primii ani de copilărie. În această perioadă copilul este pregătit să primească informații și este foarte important felul transmiterii informațiilor.

Este atașat de mama lui, învață prin imitație atât limbajul, cât și modelele comportamentale. La vârsta preșcolară are nevoie de modele, se identifică cu părinții- deci climatul familial, educația părinților, comportamentul lor pun amprente în viața fiecărui copil.

În acei „șapte ani” copiii ar trebui să învețe: igiena, ordinea, bunele maniere, exprimarea nevoilor, autocontrolul, modul de a relaționa cu ceilalți, un limbaj adecvat potrivit diferitelor situații.

Majoritatea părinților se străduiesc să învețe copilul mai ales în primii trei ani. Se mândresc cu achizițiile lor....apoi urmează perioada grădiniței și părinții nu mai sunt atât de atenți cu copiii, ca să nu vorbim despre clasele primare. În foarte multe cazuri părinții nu sunt conștienți de faptul că viața de familie este un model pentru copil. Se ceartă în fața copiilor, nu au răbdare și se ceartă și cu copiii, strigă la ei, îi bat. Violența din familie este adusă de copil în școală.

Sunt învățătoare de 28 de ani, am avut mulți elevi și am întâlnit atât cazuri pozitive, cât și cele negative în ceea ce privește educația familială. Din păcate, cu trecerea anilor numărul cazurilor negative a crescut.

Ce pot face ca învățătoare?

În primul rând încerc să îi învăț pe elevii mei bunele maniere, comunicarea civilizată. Pe lângă mama lor, acum și învățătoarea este un model. Educarea copiilor este prezentă în fiecare oră, dar sunt și ore de consiliere, cu obiective bine conturate.

La ședințele cu părinții discutăm problemele comportamentale ivite și modul de rezolvare. Am și specializarea de consilier psihologic, deci țin ședințe de consiliere pentru părinți dacă este cazul.

În cazuri mai grave cer ajutorul psihologului școlii- părinților le place să discute problemele cu specialiștii. Rareori se întâmplă ca învățătoarea să fie și consilier psihologic- ca să nu aibă îndoieli, e bine să fie prezent și un specialist în domeniu....să audă același lucruri de la doi specialiști.

Este foarte interesant faptul că educația copiilor devine tot mai mult datorită mamelor. La ședințele cu părinții sunt prezente mamele elevilor. Dacă sunt probleme în familie, mă sună mamele. Deci- mamele răspund de educarea copiilor....pe lângă celelalte probleme- locul de muncă, treburile casnice.

Nu ar fi nicio problemă, dacă copiii ar imita doar modelul lor. Deci dacă auzim expresia „cei șapte ani de acasă”, e bine să ne gândim la mame, să le admirăm devotamentul, perseverența ....și să ne gândim și la viața familiei respectiv.e Mamele se străduiesc, sunt generoase, devotate dar.....unele lucruri nu depind numai de ele.

Sunt învățătoare, consilier psihologic și mamă....în ciuda calităților mele nici eu nu am reușit să am un copil „model”. Intervine genetica, intervine modelul de familie adus de tatăl copilului.....deci mamele se străduiesc, dar nu totul depinde de ele.

Bibliografie:

- 1.D. Sălăvăstru „Psihologia educației”, Editura POLIROM, Iași, 2004
2. E. Ioan „Cei șapte ani de acasă”, Editura Didactică și Pedagogică, 2007

FAMILIA ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. CIOCMĂREAN IOAN
C.S.E.I. „SPERANȚA” ZALĂU-SĂLAJ

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitație decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Educația primită în familie este foarte importantă. Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim: *Salutul*. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”. *Comportamentul în public*. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește. *Comportamentul cu prietenii*. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui. *Înțelegerea normelor sociale*. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi. *Manierele la masă*. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa. *Recunoașterea greșelilor*. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate. *Tact și toleranță*. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență

hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România, Step by step* – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002 3. P. Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro 6. www.scribd.com 7. www.didactic.ro

IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN VIAȚA COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR IOAN ELENA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „STROE BELLOESCU” GRIVIȚA, JUD. VASLUI

„Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. Fiecare părinte ar vrea ca fiul sau fiica să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Rolul părinților este centrat atât asupra dezvoltării personalității cât și asupra dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă). În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral, estetic. Familia se preocupa de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le crează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice. Familia îi formează copilului primele deprinderi de igienă personală și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului. În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție.

Ca prim factor de educație, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege. Copiii pun cele mai multe întrebări în jurul vârstei de 3-6 ani, iar părinții îi ajută să-și însușească un număr mare de cunoștințe, răspunzând cât se poate de corect și exact. Când sunt în școala primară, familia vine în sprijinul ei, susținând "gustul de citit" al elevilor. Cel mai important este stimularea curiozității copilului de a citi, prin cumpărarea unor cărți care să pună bazele unei mici biblioteci. Copilul obține rezultatele la școală în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului cele necesare studiului: rechizite școlare, cărți de lectură, manuale școlare etc., cât și niște condiții bune de muncă: un birou, un computer și nu în ultimul rând liniște pentru a se putea concentra. Părinții trebuie să-și ajute copiii la învățătură; ajutorul trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze temele copiilor. Cu timpul, părinții se vor limita la controlarea temelor de casă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten. Familia contribuie și la educația estetică a copilului. Părinții sunt cei care realizează contactul copilului cu frumusețile naturii (culorile și mirosul florilor, cântecul păsărilor, verdele câmpului etc.), cu viața socială (tradiții, obiceiuri străvechi etc.). Mijloacele mass-media și în mod special televiziunea, exercită o influență puternică asupra educației estetice. Nu se poate vorbi despre o influență strict pozitivă sau strict negativă; pe de o parte există numeroase emisiuni culturale, de îmbogățire a cunoștințelor, dar pe de altă parte sunt difuzate numeroase

programe care pot deforma imaginația inocentă a copiilor într-un sens negativ. Părinții trebuie să controleze cât timp pe care copilul îl petrece în fața televizorului cât și emisiunile pe care le urmărește. În unele familii preocuparea pentru cultura estetică a copilului lipsește cu desăvârșire, iar în altele aceasta este exagerată. Dacă copilul nu are aptitudini și nici plăcere pentru diferite arte (balet, muzica, teatru etc.), părinții trebuie să respecte opțiunea copilului.

„Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere de decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury). Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți.

Sunt identificate șapte deprinderi ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Nr.crt.	<i>părinții buni</i>	<i>părinții inteligenți</i>
1.	dau cadouri	dăruiesc propria lor ființă
2.	alimentează corpul	alimentează personalitatea
3.	corectează greșelile	își învață copiii cum să gândească
4.	își pregătesc copiii pentru aplauze	își pregătesc copiii pentru eșecuri
5.	vorbesc	dialoghează ca niște prieteni
6.	dau informații	povestesc istorioare
7.	oferă oportunități	nu renunță niciodată

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață. Trebuie să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia „Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una dintre perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului.

BIBLIOGRAFIE:

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
- Norman, Goodman (1992) *Introducere în sociologie*, București, Editura Lider.
- Victor, Țărcovnicu (1975), *Pedagogie generală*, București, Editura Facla.

EDUCAȚIA DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR: POPĂRȚAC IOANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ENEĂ GRAPINI” - ȘANȚ
JUD. BISTRIȚA-NĂȘĂUD

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

IMPORTANȚA COLABORĂRII FAMILIE-GRĂDINIȚĂ

PROF. ION SABINA ELENA
GRĂDINIȚA NR.3 MĂGURELE, ILFOV

Funcția centrală a educației este aceea de formare și dezvoltare permanentă a personalității individului cu scopul integrării sociale optime. Omul este în permanentă interacțiune cu factorii sociali ai existenței sale.

În această interacțiune, el asimilează normele și valorile societății, modelele sociale de comportament, mijloacele sociale de comunicare umană. Prin aceasta, el este pregătit pentru viața socială, pentru asumarea unor roluri și responsabilități. Acest proces se realizează de-a lungul diferitelor etape de viață, în cadrul unor forme specifice de activitate socială și în cadrul specific al unor instituții sociale: familia, grădinița, școala, instituțiile culturale, dar și împreună cu întregul sistem al mijloacelor moderne de informare și influențare.

Procesul de integrare în societate începe în familie din timpul copilăriei mici, când intervin primele contacte sociale și experiențe de viață (socializarea primară sau socializare de bază), și continuă de-a lungul vieții omului, odată cu dobândirea unor statusuri și roluri succesive (socializare continuă sau secundară).

Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă), acestea constituie suportul dezvoltării ulterioare și își pun amprenta asupra întregii personalități.

Tot în familie, copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte. De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente.

Activitatea educativă din grădiniță nu poate fi izolată, separată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului și mai ales, de cea din familie. Educația trebuie să se manifeste permanent ca o acțiune coerentă, complexă și unitară a grădiniței și familiei.

La intrarea în grădiniță, părinții sunt cei care dețin toate informațiile legate de copil: stare de sănătate, obiceiuri alimentare, particularități de învățare, mod de comportare, probleme în dezvoltare etc.

În același timp, grădinița, ca prima instituție care se conduce după principii și metode științifice, deține mijloace specifice pentru valorificarea potențialului fizic și psihic al fiecărui copil. Îmbinarea în parteneriat a informațiilor deținute de părinți cu cele ale grădiniței trebuie să fie în beneficiul copilului.

Termenul de parteneriat presupune realizarea unei alianțe pentru atingerea unor obiective comune. Pentru ca parteneriatul să funcționeze este nevoie de respect, încredere reciprocă, consens cu privire la scopurile acțiunii și strategiilor de atingere a acestora și de asumarea în comun a drepturilor și responsabilităților.

Parteneriatul dintre grădiniță și familie reprezintă o primă experiență relațională și de colaborare a părinților cu persoanele profesioniste în domeniul educației. Cei mai mulți părinți manifestă deschidere, dorință de a colabora cu personalul grădiniței, dar se poate întâmpla ca realizarea unui parteneriat să fie împiedicată de atitudini necorespunzătoare ale fiecăruia dintre cei implicați.

Educația copilului este o acțiune care presupune schimb de experiențe, de competențe și valori între toți adulții care îl susțin în dezvoltare și cu care acesta intră în contact. Acest lucru presupune ca parteneriatul educațional dintre familie și grădiniță să se extindă și către comunitatea care le include.

În orice parteneriat educațional este important să fie implicați copiii, iar activitățile desfășurate să fie în beneficiul acestora.

Prin crearea parteneriatului grădiniță–familie copiii câștigă un mediu de dezvoltare mai bogat, între participanți se creează relații pozitive și fiecare își va dezvolta sentimentul coeziunii sociale.

ROLUL ACTIVITĂȚILOR EXTRAȘCOLARE ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII ELEVILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR ION STELUȚA
ȘCOALA GIMN CONSTANTIN BRÂNCUȘI, BUCUREȘTI

Idealul educațional în învățământul preuniversitar românesc vizează dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a individualității umane, formarea personalității autonome și creative. Un rol deosebit de important în vederea atingerii acestui ideal îl are educația non-formală.

Educația non-formală completează educația formală într-un cadru instituționalizat situat în afara sistemului de învățământ, dar și în interiorul acestuia, constituind o punte între cunoștințele asimilate la lecții și informațiile acumulate informal.

Școala contemporană, centrată pe elev, are un rol bine precizat în dezvoltarea uriașului potențial intelectual, reprezentat de inteligență și creativitate, care, pus în valoare, va asigura neîntrerupt progresul social-uman. Demersurile educaționale, vizând dezvoltarea personalității elevilor, impun participarea activă, conștientă și responsabilă a acestora în propria formare.

Diferențierea și individualizarea demersului educativ trebuie să devină un scop și un mijloc în același timp. Dezvoltarea personalității elevilor este condiționată de folosirea unor metode adecvate, care să permită individualizarea învățământului, astfel încât fiecare elev să-și dezvolte la maximum capacitățile și aptitudinile creatoare prin procesul învățării. Cercetările relevă că învățarea activă este cea care duce la dezvoltarea psihică autentică a elevului, respectiv la o învățare eficientă, iar educația non-formală sprijină acest demers.

Componentă importantă a educației nonformale, activitățile extrașcolare (extradidactice sau extracurriculare) oferă cele mai eficiente metode de formare a caracterului copilului încă din clasele primare. Ele au un rol foarte important datorită caracterului lor activ participativ, facilitând integrarea eficientă și rapidă a elevilor în colectivitate. Această integrare facilitează la rândul ei procesul de autocunoaștere. Implicându-se în acest tip de activități, elevii devin "subiecți" conștienți ai acțiunii, trăind intens succesele sau insuccesele propriei lor activități. Ei devin capabili să-și orienteze curiozitatea nu numai asupra lumii exterioare, ci și asupra propriei persoane. Se formează astfel „ imaginea de sine”, esențială în succesul școlar.

Programul activităților extracurriculare, stabilit ca o unitate în ethosul și cultura organizațională a școlii, vizează acțiuni care să îi ajute pe elevi să își însușească ideile de corectitudine și respect, să cunoască și să respecte valorile culturale și etnice ale comunității, să trăiască experiențe de viață competitive. Elevii pot să decidă în bună măsură asupra obiectivelor, conținuturilor și mijloacelor de realizare a acestor activități, contribuind astfel la dezvoltarea vieții comunității școlare din care fac parte. Activitățile extrașcolare respectă principiul egalității șanselor, oferind fiecărui elev posibilitatea de a se implica, indiferent de rezultatele sale școlare.

Se dezvoltă astfel sentimentul încrederii în sine, în forțele proprii, fapt care va avea ulterior o mare influență asupra succesului școlar. Unul din scopurile principale ale educației non-formale îl reprezintă creșterea gradului de adaptabilitate a copiilor la viața socială, respectiv dezvoltarea autonomiei personale și sociale, a comportamentului în grup. În lucrarea intitulată Descoperirea copilului, Maria Montessori făcea următoarea afirmație : „Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.” Activitățile extrașcolare vin în sprijinul acestui demers.

Finalitățile educaționale ale activităților extrașcolare presupun educație intelectuală, estetică, religioasă, moral-civică, patriotică, fizică.

Bibliografie:

Baban, Adriana, Consiliere educațională, Cluj - Napoca , 2001

Cristea, Gabriela, Pedagogie generală, Ed. Didactică și Pedagogică, București

DEZVOLTAREA RELAȚIILOR SĂNĂTOASE ÎNTRE PĂRINȚI ȘI COPII

IONESCU ALINA ELENA
LICEUL TEHNOLOGIC AGROMONTAN” ROMEO CONSTANTINESCU”
VĂLENII DE MUNTE

O nevoie pregnantă a societății actuale o reprezintă educația adecvată în spațiul familial, care să asigure creșterea unor copii sănătoși din punct de vedere fizic și emoțional, ceea ce reprezintă, în fond, cea mai importantă misiune a meseriei de părinte. Familia constituie un factor cheie al reușitei școlare și sociale, punându-și amprenta asupra dezvoltării psih individuale a copilului. Prin raportarea comparativă la atitudinea părinților, se formează, în timp, autoaprecierea și stima de sine.

A fi părinte reprezintă cea mai frumoasă misiune din lume, însă în același timp și cea mai grea. Rolul de părinte implică foarte multe cunoștințe și abilități necesare zi de zi. Acestea nu sunt însă învățate și nici nu apar automat atunci când devenim părinți. Fiecare dintre noi învățăm să fim părinți de la cei din jurul nostru, de la părinții noștri, din informațiile pe care le auzim sau le citim. Uneori însă ceea ce învățăm interacționând cu ceilalți, nu este suficient pentru a fi părintele de care copilul are nevoie pentru a se dezvolta și pentru a crește sănătos fizic și mental. De multe ori, părinții au întrebări la care nu au răspunsuri sau observă comportamente ale copilului lor la care nu știu cum să reacționeze. Sunt provocări la fiecare pas, etape de vârstă cu cerințe și necesități diferite, o adaptare continuă la un copil care se schimbă și evoluează constant. Părinții aduc pe lume o nouă viață și apoi au responsabilitatea de a crește o ființă echilibrată și armonioasă, rolul unui părinte fiind așadar acela de a-i asigura copilului său toate premisele pentru a deveni un adult de sine-stătător și autonom.

Relațiile părinte-copil se dezvoltă în timp, influențate de caracteristicile copilului, de caracteristicile părinților și de contextele în care funcționează familiile. Acești factori se combină în moduri unice pentru a crea o diversitate incredibilă în calitățile acestor relații. Conform opiniei majorității specialiștilor, cheia pentru o bună educație parentală este concentrarea părintelui asupra propriului comportament, respectul față de copiii săi, împărtășirea timpului cu aceștia și transformarea lor într-o prioritate a vieții.

Ne-am obișnuit să considerăm familia „școala celor 7 ani de-acasă”. Din această perspectivă, educația realizată în familie trebuie și poate să asigure dezvoltarea fiecărui copil în mod sănătos, atât sub aspect fizic și psihic, cât și sub aspect moral. Cum anume poate să-și îndeplinească familia aceasta înaltă răspundere? Mai întâi, prin preocuparea constantă a părinților pentru asimilarea, de către copii, a unor reguli sănătoase de viață. Aceste reguli trebuie să vizeze obișnuirea copilului cu un program regulat privind alimentația, somnul, învățatul, educația fizică. Este bine cunoscut, că majoritatea bolilor sunt generate de ignorarea unui asemenea program. Ori, fără asigurarea unei sănătăți fizice și psihice robuste vieții, nu poate să-și dezvolte aptitudinile nu poate deveni adaptat și util societății.

Prima relație de tip social pe care orice copil o stabilește imediat după venirea sa pe lume este cea cu părinții săi. Această relație este o piatră de temelie și un model pentru viața lui socială, începând cu cea preșcolară, școlară și de mai târziu, până la maturitate. Relația părinți-copii este esențială pentru dezvoltarea armonioasă a copilului și împlinirea adecvată a nevoilor sale.

Înainte de toate, copiii au nevoie de dragoste: să fie iubiți, să se simtă iubiți, să li se spună că sunt iubiți, să li se arate că sunt iubiți, și asta indiferent de comportamentul lor, la bine și la rău. Cu precădere la vârstele mici, copiii înțeleg că sunt iubiți atunci când sunt dezmierdați și îmbrățișați. Există totuși momente în care suntem foarte ocupați și copilul vine să ne îmbrățișeze: este foarte important este să nu îl respingem. Dragostea implică și să-l ascultăm pe copil, fiind importantă pentru a afla nevoile copilului, dorințele sale, gândurile și sentimentele lui. Toate acestea vor duce la realizarea unei bune comunicări între părinți și copil. Copilul va câștiga astfel încredere în părinți și va ști că ori de câte ori va avea o problemă sau o neliniște va fi ascultat și va avea cu cine discuta. Tot aici putem încadra și acordarea atenției, care în funcție de vârstă copilului poate consta într-o discuție despre o anumită temă care îl preocupă sau a unui joc pentru copii cu vârste mai mici, sprijinul și ajutorul la lecții, sau învățarea unor deprinderi și cunoștințe extrașcolare.

Copiii au de asemenea nevoie de reguli, limite și granițe. Existența unui program, a unor cadre și reguli știute și respectate atât de părinți cât și de către copil, dau acestuia un sentiment de siguranță și îl învață pe mai târziu să fie ordonat și să se supună autorității (profesori, șefi, etc). Părintele nu trebuie să

manifeste însă, rigiditate. Flexibilitatea și toleranța sunt esențiale, copilul învățând să devină adaptabil, să tolereze neprevăzutul și să facă față schimbării.

În contextul acestor reguli, are loc și disciplina pozitivă, făcută cu dragoste. Părintele trebuie să acorde o mare atenție limbajului folosit. De multe ori, furios fiind, țipă la copil, îl etichetează negativ sau îl ridiculizează, devenind în final agresiv. Copiii mici vor dezvolta teamă iar copiii mai mari vor deveni mândrișii la rândul lor, dezvoltând astfel germenii rebeliunii de mai târziu. Disciplina adecvată presupune afecțiune, consecvență (când promiți o pedeapsă te ții de cuvânt), răbdare și fermitate. În acest context al disciplinării, copilul poate învăța și ce înseamnă a fi iertat și a ierta, prin excepții de la regulă bine gândite de părinte.

Pentru aplicarea unei discipline corecte și pentru protejarea generală a relației părinte-copil, funcționează cu succes regula celor „3F”.

Fii ferm, (*Be firm*) stabilind clar care sunt consecințele faptelor copilului și aplicându-le în mod consecvent.

Fii corect, (*Be fair*), asigurându-te că pedeapsa se potrivește cu infracțiunea și urmărind să eviți măsurile aspre sau excesive.

Fii prietenos, (*Be friendly*), transmițând mesajul pe un ton constant și politicos și evitând folosirea unui ton ridicat al vocii. Copilului trebuie să i se explice ce termeni au fost încălcați precum și consecințele faptelor sale. De asemenea, el va fi lăudat atunci când se descurcă bine.

De aici derivă un alt aspect important al relației părinte - copil și anume respectul pe care părinții îl acordă copilului. Respectându-l, el se va simți valorizat, tratat de la egal la egal cu ceilalți membrii ai familiei. De aceea, părintele nu trebuie să ezite în a-și cere scuze dacă a greșit față de copil, în a spune „iartă-mă”, sau a-i mulțumi.. Exemplul personal este mai important decât o mie de cuvinte.

Acceptarea este o altă nevoie a fiecărui copil. Ca și adultul, el are nevoie să se simtă acceptat ca persoană chiar și atunci când comportamentele lui sunt mai greu de tolerat. Copilul nu trebuie respins pentru comportamentele lui prin formule de tipul „nu vreau să te mai văd pentru că ai fost obraznic”. Discuția se realizează explicându-i-se ce anume nu poate fi tolerat din comportamentul lui și nu el ca persoană.

Toți copiii au nevoie și de timp, timp de calitate petrecut cu părinții, chiar dacă acesta este tot mai limitat, în zilele noastre. Tocmai de aceea momentele libere trebuie valorificate petrecându-le cu copilul, vizionând un film, practicând jocuri, plimbări în parc, citind, povestind, învățând împreună cu el și făcând din acestea clipe de bucurie, atât pentru copii cât și pentru părinți. Copiii trebuie lăsați să ajute la cumpărături și în treburile casnice, fiind apoi lăudați și valorizați.

O bună relație cu copilul presupune și implicarea părintelui în viața școlară, prin păstrarea legăturilor cu profesorii, colegii, prietenii și chiar prin acțiuni de voluntariat.

Timpul petrecut cu copilul său ar trebui să fie o prioritate în viața oricărui părinte.

BIBLIOGRAFIE

1. Călineci, M., Țibu, S. (2013). *Părinții din școala mea*. București: Institutul de Științe ale Educației.

2. Durrant, J. (2012). *Ghid pentru dezvoltarea relațiilor sănătoase între părinți și copii*. București:

Organizația Salvați Copiii

EDUCAȚIA DE ACASĂ ÎN PRIMII ANI DE VIAȚĂ

PROF. IONESCU ANGELICA
ȘCOALA GIMNAZIALA NICOLAE TITULESCU, CĂLĂRAȘI

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla să aibă dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicoasă, care știe să spună „mulțumesc” și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Nu uita însă că purtarea copilului tău, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviu pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. www.didactic.ro

CE POT FACE PĂRINȚII ÎN PRIMII 7 ANI DIN VIAȚA COPILULUI?

**PROF. ÎNV. PRIMAR IONESCU IULIANA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 4 MORENI, DÂMBOVIȚA**

"Capul copilului nu este un vas pe care să-l umpli, ci o făclie pe care să o aprinzi astfel încât, mai târziu, să lumineze cu lumina proprie." (Plutarh)

Mediul în care crește și se dezvoltă copilul în primii 7 ani de viață îl reprezintă familia și aceasta este extrem de importantă pentru formarea și dezvoltarea personalității copilului. Felul în care părinții și ceilalți adulți își gestionează emoțiile este bine perceput de copii, ei sunt foarte sensibili la limbajul non-verbal (gesturi, mimică, postură), percep chiar și cele mai fine schimbări de stare sau de atitudine, mai ales când este vorba despre mama sau tata. Copilul scanează permanent și adună informații care îl vor ajuta să-și construiască tipare de gestionare emoțională. Unul dintre tiparele înregistrate este acela al reacțiilor părinților după un eșec profesional: comportamentul acestora, atitudinea, determinarea în a găsi soluții pentru depășirea obstacolului sau, dimpotrivă, învinovățirea altora pentru eșecul personal. Reacțiile părinților rămân codificate în subconștientul copilului și acesta va uza de ele în situații similare.

Copilul cu o inteligență emoțională ridicată are încredere în el însuși și este adaptabil la schimbări, își poate stăpâni anxietatea, relaționează bine cu ceilalți și este mult mai capabil să se automotiveze. În primii ani de viață învață să își gestioneze emoțiile și din modul în care adulții reacționează la emoțiile celorlalți. Dacă părinții țipă și vorbesc nepoliticos cu un angajat al unui magazin, de exemplu, atunci copilul învață că este în regulă să răspundă astfel la emoțiile celor din jur. O bună inteligență emoțională îl ajută pe copil să formuleze reacții adecvate la emoțiile celorlalți..

Exemplul personal este cea mai bună metodă de învățare. În plus, nu este niciun secret că modalitatea părinților de a se comporta are un impact masiv asupra copiilor. Una din cele mai bune metode de a face un copil să se simtă în siguranță este ca el să vadă că părinții se iubesc. Acest lucru îi ajută pe copii să devină oameni destul de încrezători și independenți, deci părinții trebuie să se înveselească. În familie copilul ar trebui să învețe să construiască relații fiindcă relațiile sănătoase cu oamenii din viața lui îl transformă într-o persoană mai fericită. Cum îi pot învăța părinții construirea unor relații bune? Împărtășind valorile care afectează modul de a se raporta la ceilalți, bunătaea, generozitatea, empatia, sinceritatea, pe lângă altele.

Părinții trebuie să se aștepte la efort din partea copiilor lor, nu la perfecțiune. Se știe că nimeni nu e perfect – și dacă aștepti ca tu sau altă persoană să fie perfectă, asta va duce la dezamăgire și anxietate. Prin urmare, așteptând de la copiii tăi să fie perfecți va pune cu siguranță o presiune mare pe ei: este un ideal pe care, în mod real, nu îl pot atinge.

Oamenii fericiți văd partea plină a paharului, deci copiii trebuie învățați optimismul. (Metodă 100% eficientă când vine vorba de vâlcăreli: "Am fost supărat că nu aveam de încălțat, dar atunci pe cale am văzut un om fără picioare"). Creierul va fi educat să vadă imaginea în ansamblu și să caute o brumă de speranță.

Învățarea inteligenței emoționale este o altă lecție importantă pe care părinții trebuie să le-o predea copiilor în primii ani de viață. Este vorba de a-i învăța pe copii să identifice de ce se simt într-un anumit fel, astfel încât ei să poată face pașii necesari pentru a-și gestiona emoțiile într-un mod sănătos. Cum să-i învețe părinții asta? Să-și pună întrebări. Sunt cumva ei furioși? Triști? Obosiți? Să îi întreabe de ce și să îi ajute să descopere.

Lecția referitoare la autodisciplină este și ea importantă. Se știe faptul că nu iese nimic bun atunci când acționăm bazându-ne doar pe sentimentele noastre tot timpul. Cele mai bune lucruri în viață necesită multă muncă și stăpânire de sine. Este ușor să treci aceste lucruri cu vederea într-o cultură a satisfacerii imediate, dar gândește-te – dacă dai la o parte acea satisfacere imediată, rămâi cu un mare gol și cu nimic care să poată lua atenția de la el. Autodisciplină e necesară de la lucrurile mărunte (dușul zilnic, așteptarea la masă până termină toți de mâncat) la lucrurile mari (când ești adult - a te ține de un job, a fi fidel în căsnicie.) Mai mult timp pentru joacă! Timpul de joacă – adică alergatul prin casă, zbenguială afară și jucatul cu jucării (nicidecum jocurile pe tablete, telefoane, calculatoare sau iPad-uri) – este momentul când un copil poate învăța să fie creativ, plin de imaginație, și să se bucure pe deplin de moment, lucruri care

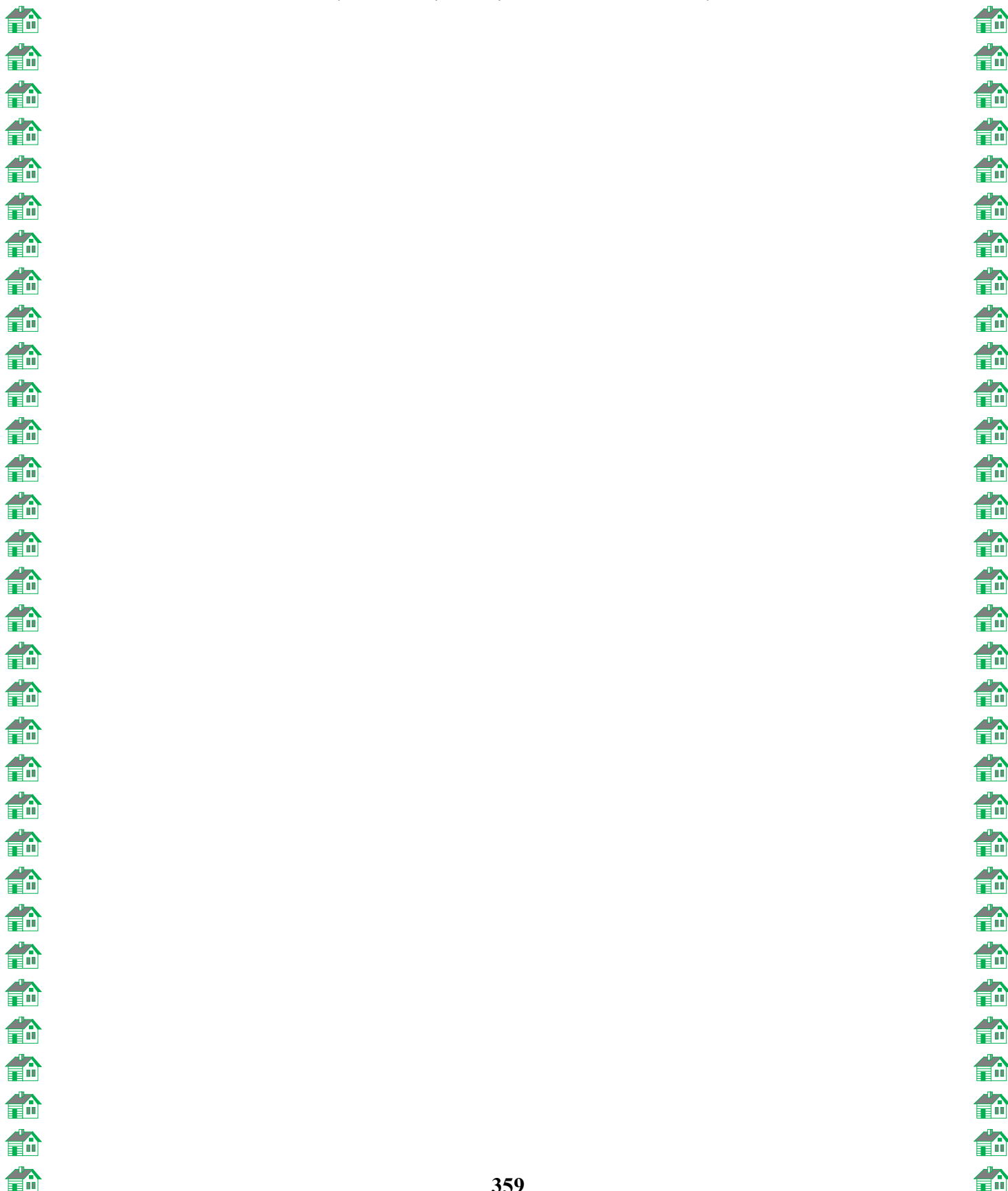
 sunt toate vitale pentru fericire. Este un aspect important legat de creștere și învățare – și în aceste timpuri
 saturate de tehnologie, e mai esențial ca oricând ca ele să se îndeplinească.

 Bibliografie:

 <http://www.itsybitsy.ro/opt-pasi-pentru-a-avea-copii-fericiti/>

 Daniel J. Siegel Tina Payne Bryson, Creierul copilului tau, 2014

 Mihaela Roco, Creativitate și Inteligență Emoțională, Polirom, București, 2004

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR: IONESCU ROXANA- GABRIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 RÂMNICU SĂRAT, BUZĂU

Ce sunt cei 7 ani de acasa?

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Printre principalele norme de conduită regăsim:

✓ **Salutul** -Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

✓ **Comportamentul în public** - Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

✓ **Comportamentul cu prietenii** - Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

✓ **Înțelegerea normelor sociale**- Prin imitație și suficiență practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim.

✓ **Manierele la masă** -O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celeia care servește masa.

✓ **Recunoașterea greșelilor**- „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

✓ **Tact și toleranță**- Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește.

Bineînțeles că toate normele de conduită sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copiilor, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copiilor au trecut pe lângă ei fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil-perseverența, iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult așteptate.

BIBLIOGRAFIE:

- Cucuș, Constantin - „Pedagogie”, Ed. Polirom, Iași, 2002;
- Ursache, Maria- „, Cei șapte ani de acasă”, Ed. Pescăruș, București, 2014.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. IONIȚĂ DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ VLĂDILA, JUDEȚUL OLT

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la grădiniță, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani.

La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune "bună ziua", "te rog", "mulțumesc", "la revedere", iar copilul învață prin imitație.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii de la grădiniță; cei din urmă vor fi chemați să continue ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt momente potrivite de a obișnui copilul cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunicii și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să își dezvolte mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții.

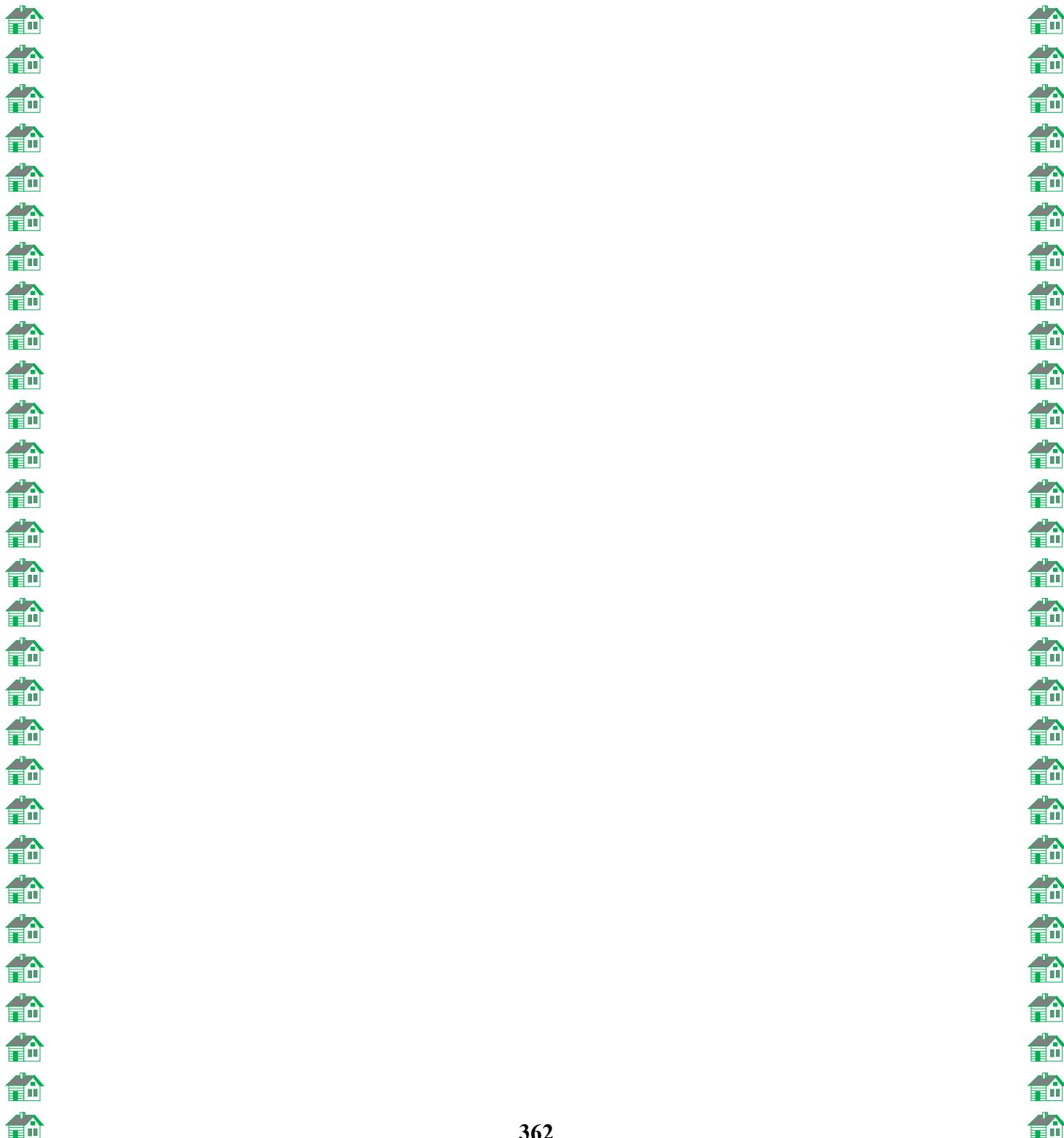
Educația primită în familie, la grădiniță - „cei 7 ani de acasă” - își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă umană.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA COPILULUI ÎN FAMILIE

PROF. IONIȚĂ DĂNUȚ-COSTINEL
LICEUL TEHNOLOGIC "MATEI BASARAB"
CARACAL, JUDEȚUL OLT

Familia este prima noastră lume, mediul în care creștem, ne dezvoltăm, ne formăm. Părinții au împreună obligația de a-i crește pe copii, de a-i proteja și de a le asigura un mediu prielnic pentru dezvoltare, apărându-le drepturile și luând decizii în interesul acestora. Una din problemele familiei contemporane este educarea copilului. Prin această sintagmă, fiecare părinte înțelege în mod propriu atitudinea de autoritate și supunere, dependența și autonomia pe care este dispus să o acorde copilului său.

Părinții urmăresc să „înarneze” copilul cu acele atitudini și comportamente care să-i permită să se adapteze la anumite situații și să se încadreze în regulile societății, însă mijloacele utilizate în acest scop sunt diferite de la caz la caz, în funcție de factorii culturali și sociali, de calitățile personale ale părinților. Astfel, în timp ce unii apelează la puterea de înțelegere a copilului și la capacitatea acestuia de a învăța regulile, alții folosesc mai ales amenințarea și pedeapsa. Folosind forța pentru a impune reguli, umilind copilul când acesta nu se conformează cerințelor, părinții îngrădesc libertatea copilului, îl obișnuiesc cu ascultarea, cu frica, sau, dimpotrivă, formează un răzvrătit care nu se va supune niciunei autorități sau reguli.

Cooperarea cu copilul, încurajarea comportamentelor pozitive îi dezvoltă acestuia responsabilitatea și stima de sine.

Multe dintre dificultățile cu care se confruntă școala în privința anumitor copii, “dificili”, “indisciplinați”, “inadaptați”, își au originea în disfuncționalitățile mediului familial. Stresul, alienarea socială și personală a părinților, însoțite, deseori, de comportamente aberante (consum de alcool, abandonarea familiei, violența casnică etc.) afectează armonia relațiilor familiale, mergând până la destrămarea familiei. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Majoritatea copiilor proveniți din familii disarmonice au carențe comportamentale și emoționale în relațiile cu colegii, cu profesorii, cu școala. Instabilitatea comportamentală și anxietatea, izolarea de grup și violența în raport cu colegii, dificultăți în activitatea de învățare, refuzul de a frecventa școala, părăsirea domiciliului și vagabondajul sunt, în cele mai multe cazuri, generate de deficiențele de educație în familie.

Părinții știu că în viață multe lucruri “se aranjează” și că nu întotdeauna munca și meritul sunt răsplătite, iar dacă îi pretinde copilului cinste și corectitudine în familie, nu întotdeauna are aceleași pretenții în legătură cu purtarea copilului la școală. De multe ori, părintele însuși va recurge la mijloace necinstite, dacă va avea posibilitatea s-o facă, pentru a-și “ajuta” copilul să evite o corigență sau să promoveze un examen, ori să evite o pedeapsă pe care copilul său o merita.

Unul din cele mai importante lucruri pe care trebuie să îl transmită un părinte copilului său este acela de a-l face să se știe iubit. Există mulți părinți care consideră că acest lucru este evident și că el va fi înțeles într-un fel sau altul de către copil, însă lucrurile nu stau întotdeauna astfel. Există, de asemenea, și părinți care-și umilesc copiii, atribuindu-le cuvinte dure: “incapabil”, “neîndemânatic”, care-i vor afecta pe copii tot restul vieții, transformându-i în adulți convinși că sunt incapabili și lipsiți de abilitate. De aceea, părintele trebuie să evite atitudinile negative față de copil, întărirea pozitivă fiind foarte utilă pentru moralul copilului.

Pentru a-i oferi încredere în sine, este nevoie să i se dezvolte anumite abilități: să întrebuițeze anumite unelte, să traverseze strada, să meargă pe bicicletă, toate aceste lucruri îl vor ajuta să se simtă mai independent. Dacă părintele îl va aproba și încuraja în ceea ce întreprinde, copilul își va demonstra sie însuși că poate și, mai târziu, ca adult va fi sigur pe sine și va ști ce are de făcut.

Fiind fermi în deciziile pe care le iau și în discuțiile cu copiii lor, părinții vor afla mai repede și mai ușor motivele pentru care ceva este în neregulă cu aceștia, pentru că îl vor cunoaște mai bine și le va fi mai ușor să ia măsuri.

Cea mai bună cale de a-i educa pe copii din punct de vedere moral este modul în care trăiesc părinții. Copiii observă comportamentul acestora, iar exemplul este mult mai puternic decât puterea cuvintelor.

Uneori, părinții trebuie să aibă răbdare și să le ofere copiilor șansa de a învăța din greșeli. Cele mai eficiente “lecții” sunt cele pe care fiecare și le însușește din propria experiență. Părinții trebuie să asigure doar mediul cel mai prielnic pentru dezvoltarea copiilor. Dacă părinții transmit copiilor încrederea pe care o au în ceea ce pot realiza singuri, atunci ei vor fi niște susținători valoroși, ajutându-i pe copii să rezolve problema, poate nu foarte rapid, dar vor înfrunta realitatea așa cum se cuvine.

În educația copiilor, părinții trebuie să ofere acestora, în fiecare zi, atenție, aprobare, acceptare și afecțiune. Dacă le vor observa doar erorile de comportament, îi vor învăța să le atragă atenția doar prin greșeli. Dacă singurul moment în care sunt luați în seama este cel al “greșelilor”, atunci vor învăța să se comporte inadecvat. Orice conduită care atrage atenția, prin răspunsuri pozitive ori negative, se va repeta. Este evident că cea mai bună modalitate de a îndruma copilul spre comportamente „pozitive” este aceea de a remarca orice atitudine pozitivă, fiecare moment în care copilul face ceea ce părintele își dorește pentru el. Indiferent de comportamentul pe care-l au, toți copiii sunt buni, de aceea trebuie acordată atenție atitudinii lor pozitive. Copiii, în special cei cu probleme, trebuie să știe că părinții îi iubesc, chiar și atunci când nu le aprobă comportamentul. Când copilul greșește, părintele trebuie să fie atent și să dezaprobe comportamentul și nu persoana. Aprobarea trebuie oferită zilnic, au nevoie să audă complimentele părinților și să-i acceptăm așa cum sunt.

Afecțiunea este lucrul care îi face să știe cât de importanți sunt pentru părinții lor. Cuvintele sunt importante, dar îmbrățișările sunt mult mai potrivite. Atingerea fizică a unui copil, pentru a-i transmite afecțiune, construiește o relație. Fiecare are nevoie să îmbrățișeze și să fie îmbrățișat.

A fi părinte este deci mai mult decât o simplă calitate față de care ne putem exalta. Ea presupune experiență, pricepere, răbdare, cu alte cuvinte toate însușirile care se cer pentru exercitarea unei adevărate profesii “ profesia de părinte”. Iar pentru realizarea unor performanțe existența unui climat familial favorabil și armonios și competență în educație reprezintă premise de bază.

Bibliografie:

Dima, Silvia, *Cei șapte ani de acasă*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1991.

Mitrofan Iolanda; Mitrofan, Nicolae, *Familia de la A la Z, Mic dicționar al vieții de familie*, Editura Științifică, București, 1991;

Nestor, George, *Bunici, părinți, copii*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1977;

„EDUCAȚIA ÎN FAMILIE, CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. ÎNV. PREȘC. IONIȚĂ DOINA
LICEUL TEORETIC „GH. LAZĂR” AVRIG, SIBIU
STRUCTURĂ: GRĂDINIȚA NR. 3 AVRIG, SIBIU

„CUNOAȘTEREA CUVINTELOR CONDUCE LA CUNOAȘTEREA LUCRURILOR. (PLATON)”

Un rol deosebit de important pentru reușita în viață îl are educația. Prin educație ca fenomen social înțelegem transmiterea experienței de viață de la o generație la alta, cunoașterea bunelor maniere și comportarea în societate conform cu aceste deprinderi.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Părinții trebuie să știe că a crește și educa un copil este o problemă pe care trebuie să și-o pună înaintea de a-l aduce pe lume. Dacă pentru un copac pe care îl sădești, atașezi un țaruș pentru a-l ține drept, îl altoiești ca să dea roade cât mai bune, cu un copil trebuie să comunici, să-l educi din fașă cu toată afecțiunea, ca mai târziu să poți să te mândrești cu el. Copilul nu este o mașină, un ceas, un televizor care, dacă nu funcționează, îl lovești, îl repari, schimbi o piesă sau cumperi alt obiect. El are suflet, trebuie să se dezvolte din toate punctele de vedere, să răzbată în viață până ajunge om în toată firea, să se poată descurca singur, dar nu la întâmplare.

Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, cașadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

În educația și creșterea copilului până la 7 ani este bine de respectat 10 reguli:

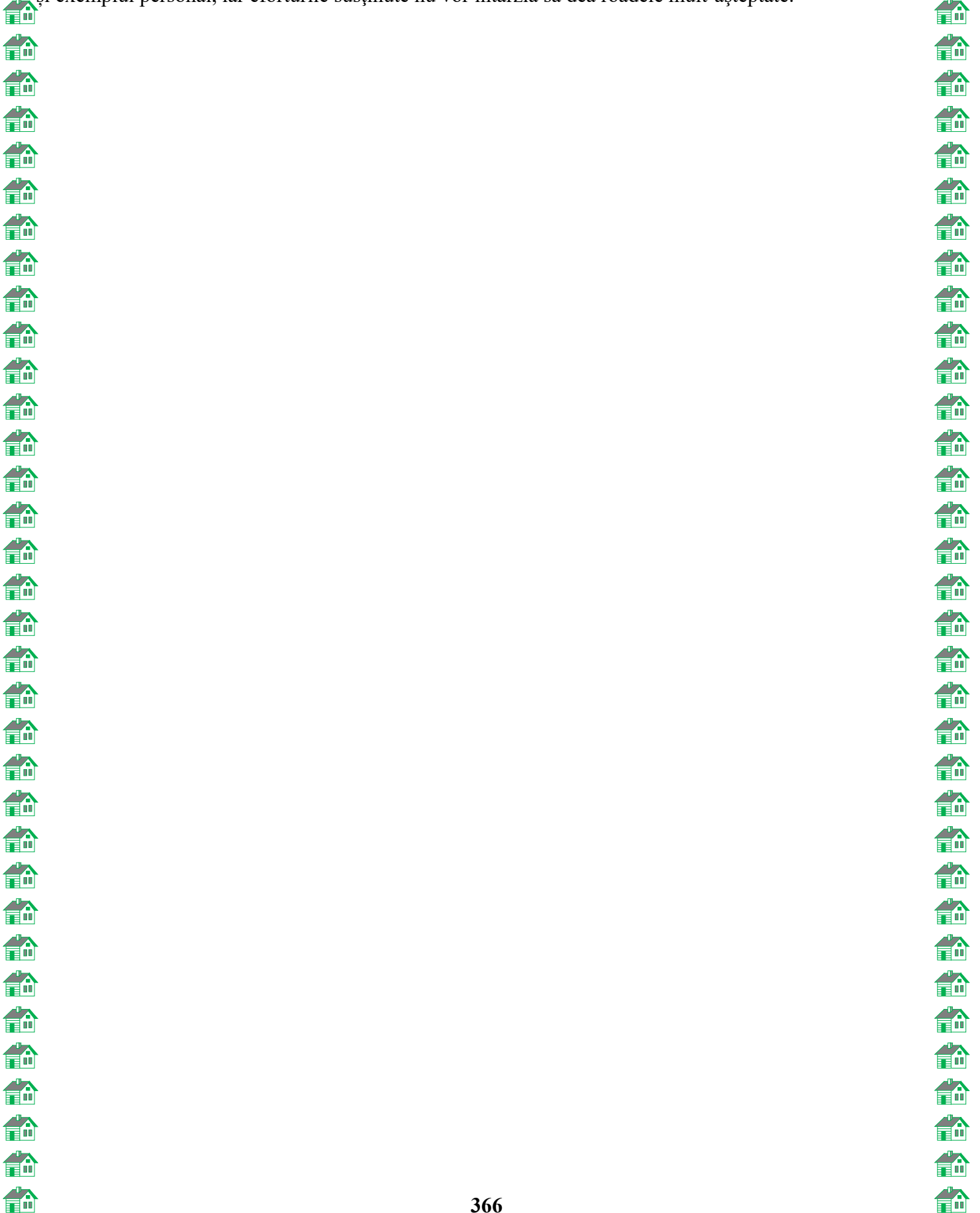
- ❖ Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului;
- ❖ Comunică cât mai mult cu el;
- ❖ Învață-l să iubească lectura și cărțile;
- ❖ Lasă-l să se bucure de copilărie;
- ❖ **Nu abuza în niciun fel de copil;**
- ❖ Învață-l să își exprime emoții și sentimente;
- ❖ **Învață-l să spună mereu adevărul;**
- ❖ **Petrece cât mai mult timp cu copilul tău;**
- ❖ **Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta;**
- ❖ Învață-l să se poarte frumos;

Copilul învață valori morale esențiale din interacțiunile zilnice pe care le are cu cei din jur. Este important ca fiecare interacțiune a lui să fie fructificată într-o lecție morală, din care să afle și să învețe o mulțime de lucruri prin care să-și construiască în viitor propriul sistem de principii etice. Până atunci însă,

este datoria ta, ca parinte, să îl înveți ce și care sunt valorile morale importante, precum diferența dintre bine și rău, respectul, corectitudinea etc.

Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența și exemplul personal, iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE- CEI 7 ANI DE ACASĂ

ÎNV. IONIȚA ELENA LOREDANA
ȘCOALA GIMNAZIALA NICHITENI
JUDEȚUL BOTOȘANI

Când vorbim de cei 7 ani de acasă ,ne gândim la un copil care a primit o educație favorabilă în familie în primii ani de viață, la formarea unui comportament pozitiv și însușirea unor cunoștințe de bază până a merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună „mulțumesc, te rog “, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația ,bunele maniere,regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Educația primită în cei 7 (6) ani de acasă depinde de nivelul de dezvoltare a copilului, *relația afectivă dintre copil și părinți, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.*Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune **bună ziua, te rog, mulțumesc.** De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța *bunele maniere*: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Trebuie încurajat să se exprime, să termine ce are de spus și să nu i se facă observații în public.Nu sunt indicate replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt *modele* pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă *recompensă* pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci *exprimarea mulțumirii și bucuriei* pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate bune. Ce trebuie să știe un copil „de acasă“ până la 6 - 7 ani ?Un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ...ESEȚIALI ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR, IONIȚĂ TITIANA - CARMEN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 NĂMOLOASA, GALAȚI

Motto: „Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!” Danion Vasile

Cum procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a unui copil. Perioada petrecută de copil în familie este cea mai importantă, mai ales atunci când pruncul învață primele ”secrete ale vieții”, atunci când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele având responsabilitatea de a-i explica diverse lucruri. Cei șapte ani de acasă se răsfrâng în societate prin tot comportamentul nostru de mai târziu, această perioadă fiind caracterizată prin cât de manierat este copilul în relațiile cu ceilalți, educația primită acasă transmițându-se mai departe, din generație în generație, odată cu trecerea timpului.

Familia este locul unde părinții își cresc copiii cu atenție și responsabilitate, educația fiind cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani. Sintagma ”cei șapte ani de acasă” presupune să ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și a comportamentului acestuia până merge la școală, de aici rezultând și importanța educației timpurii, ca fiind parte de fundament a viitorului cetățean.

Specialiștii în educație timpurie pun în valoare importanța și influența familiei în construcția viitoarei personalități umane, chiar dacă școala oferă numeroase instrumente pentru educație și educare, rolul decisiv în formarea personalității revenindu-le părinților, deoarece la vârsta preșcolară și antepreșcolară, copilul este precum o „coală albă de hârtie” sau „un diamant neșlefuit”.

Expresia ”un copil are cei șapte ani de acasă” ne duce cu gândul la un copil educat, ce știe să salute, să mulțumească, să ceară ajutor, într-un mod politicos, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții, fiind cu adevărat oglinda părinților. Bunele maniere, bunul simț, educația și regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate, un copil manierat descurcându-se mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

În concepția specialiștilor, educația pe care o primește un copil, în cei șapte petrecuți în familie, depinde de următorii factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Înainte de a cere unele comportamente acestuia necesară autoevaluarea părintelui și stabilirea clară a limitelor în care dorește să-și regăsească pruncul.

Atât din studiile de specialitate, cât și din experiența la clasă știm că un părinte excesiv de autoritar va crește un copil anxios, nesigur și emotiv, cel permisiv va crește un copil rebel, fără reguli și cu o atitudine libertină. Arta de a fi părinte are un rol decisiv în acest sens, cei mici fiind atrași spre a copia comportamentul, atitudinea, limbajul adultului mai mult decât spre a-l asculta atunci când îi îndrumă, importanță maximă având puterea exemplului la această vârstă. De aceea este important ca modelul să fie pozitiv, pentru ca rezultatul imitației să fie întocmai, deoarece copilul va reacționa așa cum a văzut nu cum i s-a indicat.

O dată cu aducerea pe lume a unui copil, părinții poartă responsabilitatea asigurării unei dezvoltări morale corecte, dar și oferirea confortului material, ambele sarcini fiind necesare a fi asumate și îndeplinite în ordinea importanței. Cu atenție și acuratețe sufletească un copil va învăța să iubească, să se respecte pe sine și pe ceilalți, ce este demnitatea, curajul, iertarea, încurajarea, răbdarea și alte laturi ale educației morale. Nu trebuie neglijat nici faptul că un copil de până la șapte ani are nevoie să cunoască realitățile întâlnite, dar și să le înțeleagă, motiv pentru care, adultul trebuie să-și cântărească cuvintele și să-i ofere răspunsuri concrete, logice, exacte care să-l satisfacă și să-i ofere posibilitatea de a-și crea un bagaj cultural.

Mijloacele utilizate de părinți în educația propriilor copii sunt: reglarea directă a comportamentului (supravegherea realizării unor sarcini și aprecierea sau sancționarea lor); comunicarea cu aceștia (exprimarea unor opinii, schimbul de informații); cooperarea, participarea la activități comune (jocuri, vizite).

Este cunoscut aspectul că cei șapte ani de acasă devin o amprentă adâncă în personalitatea individului, elementele pozitive și negative fiind evidente peste ani, chiar și la vârsta maturității. Este foarte important să ne cunoaștem proprii copii, să le acceptăm posibilitățile și capacitățile reale specifice vârstei, pătrunzând cu adevărat în lumea lor, pentru că pe lângă asigurarea condițiilor de ordin material (hrană, somn, îmbrăcăminte, condiții de locuit), aceștia au nevoie de un climat familial în care dragostea ocupă primul loc. Am întâlnit și cazuri în care părinții acordă exagerat îmbrățișări, încurajări ce copleșesc copilul, acestea fiind o dovadă a dragostei plină de slăbiciune a adulților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului pentru a-i demonstra cât de mult îl iubesc, întărind încă o dată afirmația că greșelile părinților decurg uneori și din manifestarea afecțiunii prea mari pe care o poartă copiilor. Un copil tratat în acest mod poate deveni un "mic tiran", suveran peste toți cei din jurul său, cu trăsături negative de caracter care necorectate îl vor pune în conflict cu cei din mediul apropiat. De aici și importanța relațiilor de afecțiune dintre membrii familiei și copilul de până la șapte ani, ce trebuie să aibe la bază autoritatea și respectul acestea fiind secretul reușitei parentale.

În acest stadiu al dezvoltării copilului, un segment important îl ocupă educația morală, cu toate că aceasta se realizează prin imitație, fără ca procesul de interiorizare și conștientizare a regulilor să se producă, acum creându-se terenul propice formării unei personalități complexe și armonioase, a unui individ capabil să interacționeze corect și să se adapteze în societate.

Atitudinea părinților, susținută de consecvență și hotărâre, este foarte importantă deoarece îi acordă micuțului stabilitate emoțională, siguranță, dorință de cunoaștere, încurajare, responsabilizare, familia devenind cartea de vizită a fiecăruia dintre noi, locul unde se pun bazele personalității.

Experiența la clasă, acumulată în aproximativ 20 de ani, mi-a demonstrat faptul că există diferențe vizibile între copiii cu cei șapte ani de acasă și cei fără. Lipsa educației de acasă se vede în comportamentul agresiv față de restul copiilor, în atitudinea sfidătoare față de adulți și nu se poate suplini doar prin implicarea cadrului didactic. Ideal ar fi să privim în trecut la tradițiile legate de educația în familie și principiile unei familii bazate pe respect, pentru că a avea cei șapte ani de acasă este un lucru de bun simț, ce ne poate eticheta întreaga viață.

BIBLIOGRAFIE:

1. Danion, V., "Cum să ne creștem copiii?", Editura Sophia, București, 2012;
2. Jinga, I., Istrate, E., "Manual de pedagogie", Editura ALL Educațional, București, 1998;
3. Sălăvăstru, D., "Psihologia educației", Editura Polirom, Iași, 2004;
4. Stănculescu E., "Sociologia educației familiale", vol. I, Editura Polirom Iași, 1998.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF. IORDACHE CRISTINA GEORGIANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ RĂZVAD, STRUCTURĂ ȘCOALA GIMNAZIALĂ VALEA VOIEVOZILOR, JUD. DÂMBOVIȚA

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cumiți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele I se înșiruie fetițe și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Tot în primii șapte ani de viață, îi poți oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc“ adresat bunicii sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Învață-l să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față de persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație.

Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog“ sau „mulțumesc“, ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, odorul tău își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau te însoțește la un eveniment important. Spune-i că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație.

La randul lor, părinții superprotectori, care depun eforturi exagerate pentru a proteja copilul, pot constitui piedici în formarea și dezvoltarea personalității copilului. Acești părinți consideră ca școala, viața în general, are o serie de cerințe care depășesc posibilitățile copilului său copiii lor sunt fie ”de o inteligență rară”, fie neajutorați, plăpanzi, fragili, și de aceea trebuie menajați.

Apar astfel atitudini de îngâmfare, de exacerbare a E-ului, de supraevaluare a propriilor posibilități, dar și atitudini de subevaluare a copiilor, precum și slabe posibilități de adaptare la situații noi.

Atitudinea protectoare a părinților se poate manifesta și prin limitarea excesivă a libertății și independenței de acțiune a acestora, a inițiativei. Părinții devin deosebit de preocupați de copil, manifestă o teamă permanentă pentru viața și activitatea copilului lor, și de aceea stabilesc ei direcțiile de acțiune și comportare fără să accepte abateri, plângeri sau nemulțumiri. Principala consecință se exprimă într-un comportament lipsit de inițiative, instalarea unei temeri nejustificate de acțiune, și mai ales de consecințele ei, în ultima instanță, timiditate exagerată.

Considerând ca nici unul dintre aspectele climatului familial prezentat nu este favorabil dezvoltării armonioase a personalității copilului, concluzionăm că ”școlarul are nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță”. Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, destul de maleabili în raporturile cu copilul, fără a da dovadă de slabiciune. El are nevoie să simtă că părinții se ocupa de el, că iau parte la micile lui necazuri și la problemele care îl întristează, și că nu se dezinteresează de ceea ce se întâmplă la școală. Dar în același timp el are nevoie de un cadru de disciplină

destul de ferm pentru a nu-l lasa să-și închipuie ca libertatea lui e fără margini și, totodată, să știe ca părinții săi împărtășesc același nivel de exigență.”(M. Gilly).

În condițiile social-economice actuale, se manifestă două tendințe contradictorii: parinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor lor, dar în același timp nu mai au timp și răbdare să acorde atenție problemelor acestora. Relația lor cu școala este ignorată sau evitată, acțiunile educative ale celor două instituții exercitându-se oarecum paralel.

Este o sarcină a școlii, a personalului didactic, să identifice situațiile problematice din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative ale acestora în favoarea elevului și mai ales să conștientizeze faptul că relația de colaborare școală-familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

BIBLIOGRAFIE:

G. BERGER, Omul modern și educația sa - EDP București 1973;

A. BIRKH, HAYWARD S., Diferențele individualizate – Ed. Tehnică București 1999;

M.GILLY, Elev bun – elev slab, EDP București 1973;

M.GOLU, Dinamica personalității, Ed. Geneze București 1993.

R.VINCENT, Cunoașterea copilului EDP București 1972.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. INV.PREȘCOLAR: IOȚU NICOETA DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „PAVEL BORDAN”
/GRĂDINIȚA P.N GRĂDINARI

Motto: Nu nașterea ca atare te face tată,
Nu purtarea în pânțece te face mamă,
Ci buna creștere pe care o dai copiilor.”
(Sf. Ioan Gură de aur)

Familia este considerată un cadru care trebuie să răspundă aproape tuturor nevoilor copilului, ea trebuie să producă dragoste ,aprobare, respect ,la un nivel satisfăcător socializării eficiente a copiilor. Mediul in care se naște, trăiește, se dezvoltă și se formează copilul, este familia.

Învățarea primelor comportamente sociale, prin imitație și interacțiune, se produce in mica lor copilărie și e dependentă de tipul relațiilor in familie. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. In familie anturajul echilibrat are o importanță deosebită in dezvoltarea copilului in primii ani de viață, acolo va trece prima oară prin experiența dragostei reciproce necondiționate, ocrotire, sprijin și ajutor.

Părinții stabilesc reguli realiste, îi explică copilului ce are voie să facă și ce nu, mama asigură căldura afectivă, iar tata reprezintă autoritatea, dar amândoi părinții asigură sentimentul de confort și securitate. Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă.

Fiecare părinte ar vrea pentru copilul său să fie un exemplu de bună purtare, comportament in mediul familial și conduita copilului în școală. Deprinderile se formează la vârstă foarte mică în familie și grădiniță, fiind necesar ca fiecare părinte să își crească cât mai frumos copilul, cu mult respect față de cei din jurul său pentru a putea trăi într- o comunitate armonioasă. Cea mai bună modalitate de a-l obișnui pe copil cu bunele maniere este ca părinții să fie un model pentru el.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil este exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. Nu există părinți perfecți, așa cum nu există copii perfecți. Nu doar părinții trebuie să aibă grijă de copil, acesta trebuie să fie lăsat să își manifeste propria grijă față de ei. Dragostea cu care părinții ,își înconjoară copilul permite acestuia să aibă încredere în propriile forțe. Copiii au nevoie să fie iubiți așa cum sunt, pentru ceea ce sunt. Iubirea părintească este un dar, toți copiii au dreptul la ea. Dacă tu îl crești bine pe copilul tău, la fel și acesta îl va crește pe fiul său și acela pe al lui, lucrul va înainta până la sfârșit, primind începutul și rădăcina de la tine și aducând roadele grijii tale urmașilor tăi.

Cei șapte ani petrecuți acasă în familie își pun amprenta asupra existenței copilului, fiind o adevărată carte de vizită care-l recomandă în conturarea unei personalități puternice și creatoare și în formarea și perfecționarea unei cariere.

Părinții inteligenți își stimulează copiii să- și învingă temerile și să aibă atitudini blânde, părinții buni oferă copiilor oportunități, iar părinții intelienți nu renunță niciodată.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate.

Bibliografie:

Damian ,V. (2012), Cum să ne creștem copiii?, Editura Sophia, București.
Sălvăstru, D, (2004), Psihologia Educației, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 (ȘAPTE) ANI DE ACASĂ

IOVA RAMONA –PROF.ÎNV.PREȘCOLAR GRĂDINIȚA P.N.RUSCA MONTANĂ CARAȘ SEVERIN

Copilaria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație ,pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia ,exercitând o influență atât de adâncă ,încât urmele ei rămân uneori,întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

“Pentru fiecare familie bijuteria cea mai de preț ar trebui să fie copilul...Calitatea de om se naște din iubire a cărei unică măsură este conștiința morală”,după cum afirma Ion Vulcănescu.

În educarea “puiului de om”,familia,grădinița,școala și societatea ,în general,sunt mijloace importante de educație și instrucție.Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale,ca părți ale unui întreg.Dezvoltarea emoțională este și ea analizată ,exprimând impactul familiei și societății asupra copilului .Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse ,ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Perioada celor șapte ani de acasă este considerată “culmea achizițiilor”,fiind una din perioadele de intensă dezvoltare psihică,deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații ,de memorare și de însușire a diverselor comportamente,atitudini,limbaj,etc.

Crescând în și alături de familia sa,copilul integrează: roluri,comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri,valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate;răspuns imediat la nevoile copilului;disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului;respect ,deschidere și comunicare ;recunoașterea calităților și a reușitelor;confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta ,copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său.Copiii au nevoie de un mediu ordonat,predictibil,care să le ofere sentimentul de siguranță,stabilitate,căldură,protecție din partea părinților.Programul zilnic induce coerență ,disciplină în planul mental al copilului ,îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct,prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect ,prin modele de conduită oferite de membrii familiei.Modelele de conduită oferite de părinți ,pe care copiii le preiau prin imitație și învățare ,și climatul socio-afectiv ,în care se exercită influențele educaționale ,reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață,a modului de comportate și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el,fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui,oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului ,dorința sa de participare la viața socială ,culturală și politică a țării sale.În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului ,de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism ,componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății ,constituind bagajul educativ al „celor 7 (șapte) ani de acasă”.Viața copilului acasă,alături de părinții săi ,toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi ,abilități ce contribuie la autonomia copilului,conviețuirea socială,sănătatea ,igiena și protecția lui.În familie ,copilul începe să se cunoască pe sine,să se definească prin jocul imitațiilor,comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative,dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil ,reprezintă mediul socio-cultural în care s-a născut,în care crește.De aceea ,este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Ca părinți, trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-una noastră. În cei șapte ani de acasă copiii pot învăța următoarele:

- limbaj corect transmis;
- igienă;
- ordine,
- deprinderi de autoservire;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc.);
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor pozitive și negative;
- perseverență și consecvență în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Copilul trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu i se facă observații în public. Replicile de genul „taci din gură”, „că ești mic și nu ai voie să vorbești”, sau prelegerile în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

După ce ajunge la vârsta preșcolară, educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală. Cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Psihologii susțin că nu există o limită de vârstă până la care bunele maniere se pot învăța, însă, cu cât lecția bunei-cuviințe și a menajării sensibilităților celor din jurul nostru este începută mai devreme, cu atât mai bine pentru constituirea zestrei educaționale a copilului!

Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume-OMUL DE CHARACTER”.

Bibliografie:

- Vrășmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura aramis, București, 2002;
- Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009;
- Negovan, V., „Introducere în psihologia educației”, Editura Curtea Veche, București, 2003.

FAMILIA -FACTOR ESENȚIAL ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. ISAC ALINA-ELENA
COLEGIUL TEHNIC FORESTIER, PIATRA NEAMȚ

Factorul de bază care modelează educația copilului este familia. Rolul familiei constă în formarea de priceperi, deprinderi și sentimente. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Este nevoie a se dezvolta un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional.

Părinții și copiii se influențează unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare.

Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în viața familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului cea mai mare parte din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența , adică „ cei șapte ani de acasă ”. Uneori părinții uită că trebuie să facă parteneriat cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc altceva decât dezvoltarea personală a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. De aceea între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite la școală , ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la procesul de educație. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Educatorii află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe elev, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală . Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm : părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor. De aceea , părinții trebuie să participe la ședințe și lectorate, să asiste copii la efectuarea temelor, să participe la activitățile culturale,artistice sau sportive.

O comunicare bună învățător-diriginte-familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a opri comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală-familie. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și comportamentul.

Cooperarea cu familia poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece : părinții sunt parteneri ai școlii , eficiența învățământului poate fi îmbunătățită prin cooperarea între școală și familie, părinții sunt responsabili legali de educația copiilor. Atât părinții, cât și educatorii beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului determină în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste , corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt cultivate.

Deseori, părinții greșesc și din dragoste prea mare față de copiii lor. Tind să le tolereze copiilor multe obiceiuri proaste, care nu fac obiectul convingerilor lor în actul educației. De aceea, ei trebuie să fie obiectivi în educarea lor.

Parteneriatul parinte-școală este eficient dacă fiecare va înțelege că același subiect este elevul nostru și copilul nostru. Rolul profesorilor este să afle cum poate ajunge elevul mai repede spre succes, ce îl pasionează, iar părinții vor trebui să-l susțină și să-l motiveze.

Azi se accentuează ideea de a sprijini părinții și nu de a-i înlocui! Astfel, se identifică realizarea unor intervenții asupra familiei pentru a-i forma și susține în educarea copiilor.

BIBLIOGRAFIE:

Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D.-Educația părinților. Strategii și programe, E.D.P București, 1997
Vramas Ecaterina- Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. ÎNV. PREȘC. ISCU MIHAELA-IZABELA
GRĂDINIȚA CU P.N. NR.1, PODURI, BACĂU

Educația copilului este o intervenție care necesită un schimb de experiență, de valori și competențe între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relațională care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din calitățile parentale esențiale pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și deschiderea spre cunoaștere. Este suficient să petrecem mai mult timp împreună cu copilul nostru atunci o să-i recunoaștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Primul spațiu formativ pentru copil o reprezintă familia, mediul socio-cultural în care copilul s-a născut și crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și fructificarea acesteia.

Părinții „se descoperă” prin educație parentală ca parteneri ai copiilor lor, descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Oricare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, la cumpărături, la teatru sau în vizită la rude.

Scopul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Încercarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Copilul crescând alături de familia sa înglobează: roluri comportamentale acceptate și așteptate, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune, limite clare și bine precizate, răspuns imediat la nevoile copilului, disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului, sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului, respect, deschidere și comunicare, recunoașterea calităților și a reușitelor, confidențialitate și încredere reciprocă).

În acest fel, copilul dobândește un model de relație pe care îl regăsim în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-una noastră.

Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare intervenție pentru copil sau pe lângă copil este bine să fie considerată intervenții educative, ele devenind intervenții împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționale în funcție de care își structurează personalitatea.

Mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Pentru a putea să ne dăm seama cum este copilul nostru cea mai simplă metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este de a remarca progresele în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente

și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. www.didactic.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

EDUCATOARE: ISTRATE ELENA-CORINA GRĂDINIȚA NR.1 PANCIU, JUD VRANCEA

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Exemplu:

În situația în care tema săptămânii este „Fructe de toamnă”, se înțelege că în acea perioadă copiii vor învăța cântece, poezii, vor desena, picata, modela, vor compara mărimi și forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene. Tabelul următor prezintă două exemple în acest sens.

Ce pot face părinții?

-merg împreună cu cel mic să cumpere fructe
-îi propun să ceară vânzătorului un anumit număr de fructe (3 mere, 4 pere, 2 gutui etc.)

-pregătesc împreună compot sau salată de fructe

-îi pot atribui sarcini copilului: să spele fructele, să scoată sâmburii prunelor, să taie fructele în bucățele folosind un cuțit de plastic
-în timpul acestei activități, părinții îl pot

ruca

pe copil să îi învețe cântecul pe care-l știe de la grădiniță

Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu.

Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi:

a) În natură:

- să alege, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a Baba-Oarba” etc.
- să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc.
- să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc.
- să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a.
- să-i incite la desfășurarea de acțiuni care dezvoltă abilitățile matematice (numărare, împărțire echitabilă, realizarea de grupe cu același număr de elemente)
- să le stimuleze imaginația, antrenându-i să confecționeze obiecte simple, cu materiale din natură (buchete din flori, mărgelile din scoici, medalioane din pietricele, pictură pe pietre, colaje din semințe, frunze etc.)

b) În gospodărie:

- să sorteze îmbrăcăminte și încălțăminte după criterii diferite: anotimpurile în care le folosim, mărime, culoare, formă etc.
- să caracterizeze obiecte familiare, referindu-se la utilitate, gust, miros, aspect
- să se joace în funcție de activitatea pe care o desfășoară: „De-a bucatarul”, „De-a vânzătorul”, „De-a petrecerea”, „De-a musafirii” etc.

c) În drum spre grădiniță:

- să numere mașinile de o anumită culoare
- să privească atent mașinile și să semnaleze printr-un cuvânt că a observat o anumită literă în numărul de înmatriculare al acesteia („Hai să spunem *crocodil* când vedem un *C* la numerele de pe tablitele mașinilor”)
- să se joace, atribuindu-și diferite roluri („Să zicem că eu eram Ana, colega ta și ne întâlnim pe drum...”)

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădiniță, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrășmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

CEI 7 ANI DE ACASĂ ȘI COMPORTAMENTUL COPILULUI

PROF. IURESCU LILIANA NICOLETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 11 BOTOȘANI
GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 14 BOTOȘANI

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Exemplu:

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor: la restaurant.

În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mănuieste cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și contribuie în mod adecvat la conversație.

În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supa și paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele.

Trebuie să recunoaștem că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut drept generic „**cei șapte ani de-acasă**”.

Ce sunt cei 7 ani de acasa?

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru. Atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

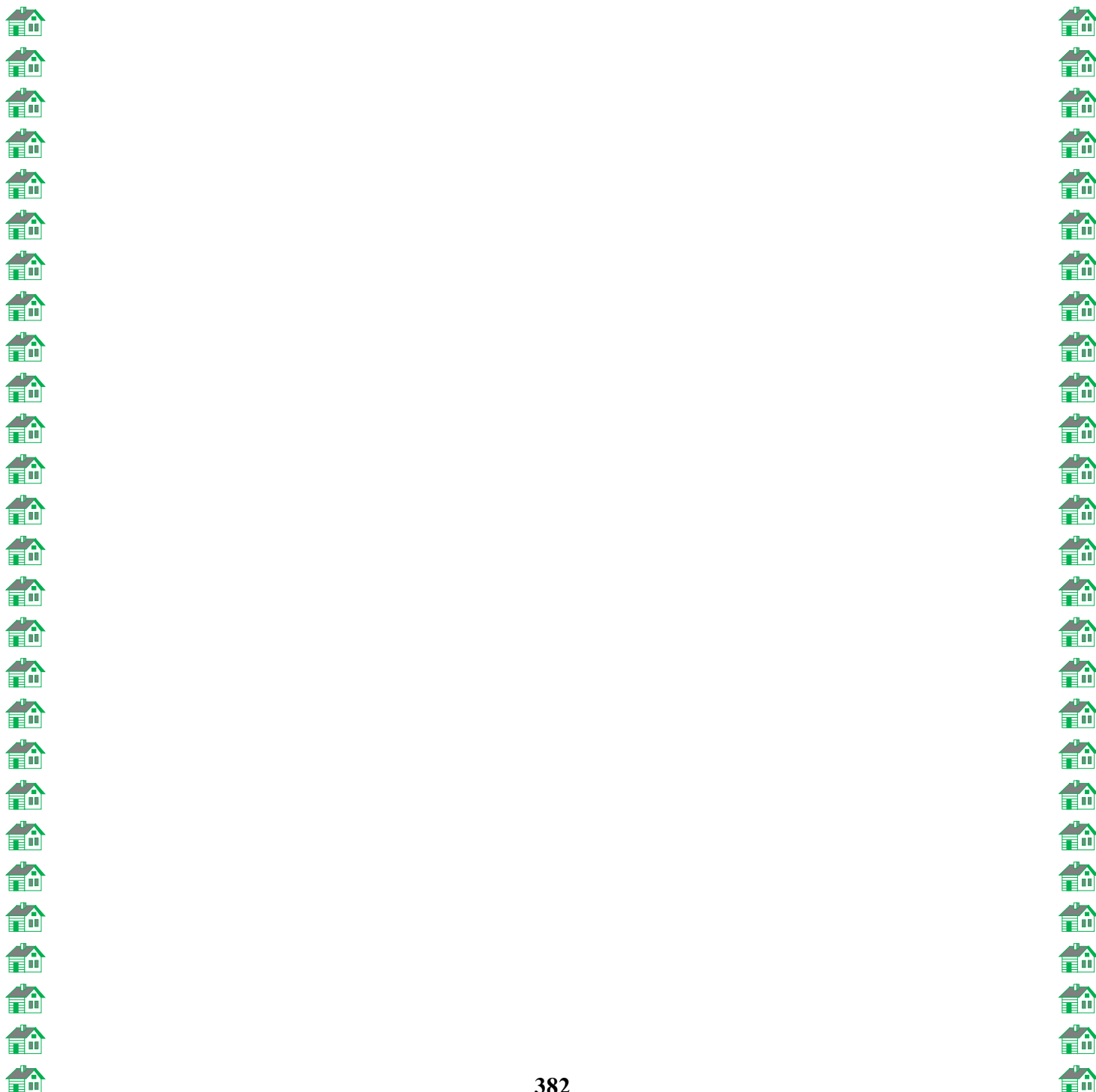

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PROF. ÎNV. PRIMAR: IVAN ADINA-LUCIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE TITULESCU” CARACAL

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic ș.a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. De aceea între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Copiii învață cum să facă față stresului observând adulții din jurul lor. Dacă cei mari țipă, lovesc și pun porecle, îi învață exact opusul a ceea ce doresc să-i învețe. De fiecare dată când creierul emoțional preia controlul reacțiilor, se pierde o oportunitate de a arăta copiilor un mod mai sănătos de a rezolva problemele.

Cheia pentru o relație sănătoasă și pentru o învățare eficientă este ca părinții să privească situațiile problematice minore ca oportunități prin care pot lucra la atingerea obiectivelor pe termen lung.

Când îți simți mușchii încordați, inima bătând cu putere și tonalitatea vocii ridicată, este un semn că ai o oportunitate de a învăța copilul ceva important. Astfel, îl poți învăța: managementul stresului, să comunice respectuos chiar și atunci când este frustrat, să facă față unui conflict fără să lovească, să țină cont de sentimentele celor din jur, să își atingă obiectivul, fără să rănească fizic sau emoțional pe cineva.

Stresul și frustrarea îți oferă o oportunitate să fii un model pentru copiii tăi. Când depășești cu bine aceste stări, le arăți cum să facă față propriilor frustrări.

Aceasta este una dintre marile provocări ale părinților – corelarea obiectivelor pe termen scurt cu obiectivele pe termen lung. Cum se poate face asta? Prin concentrarea creierelor noastre pe **două instrumente puternice ale părinților: căldura și structura. Oferirea de căldură se poate face dacă:** le arată că sunt iubiți, chiar și când fac ceva greșit; îi alină când le este teamă sau când se simt răniți; îi ascultă; privesc situația prin ochii copiilor; se joacă și râd cu ei; îi sprijină când trebuie să facă față provocărilor; îi încurajează când au ceva dificil de realizat; le spun că au încredere în ei; le evidențiază eforturile și succesele; se distrează împreună cu ei și îi îmbrățișează; le citesc povești; le spun copiilor că îi iubesc. Căldura este absolut necesară pentru a construi o relație părinte-copil puternică și sănătoasă. Ea trebuie să existe tot timpul, dar nu este suficientă. Ea trebuie însoțită de structură.

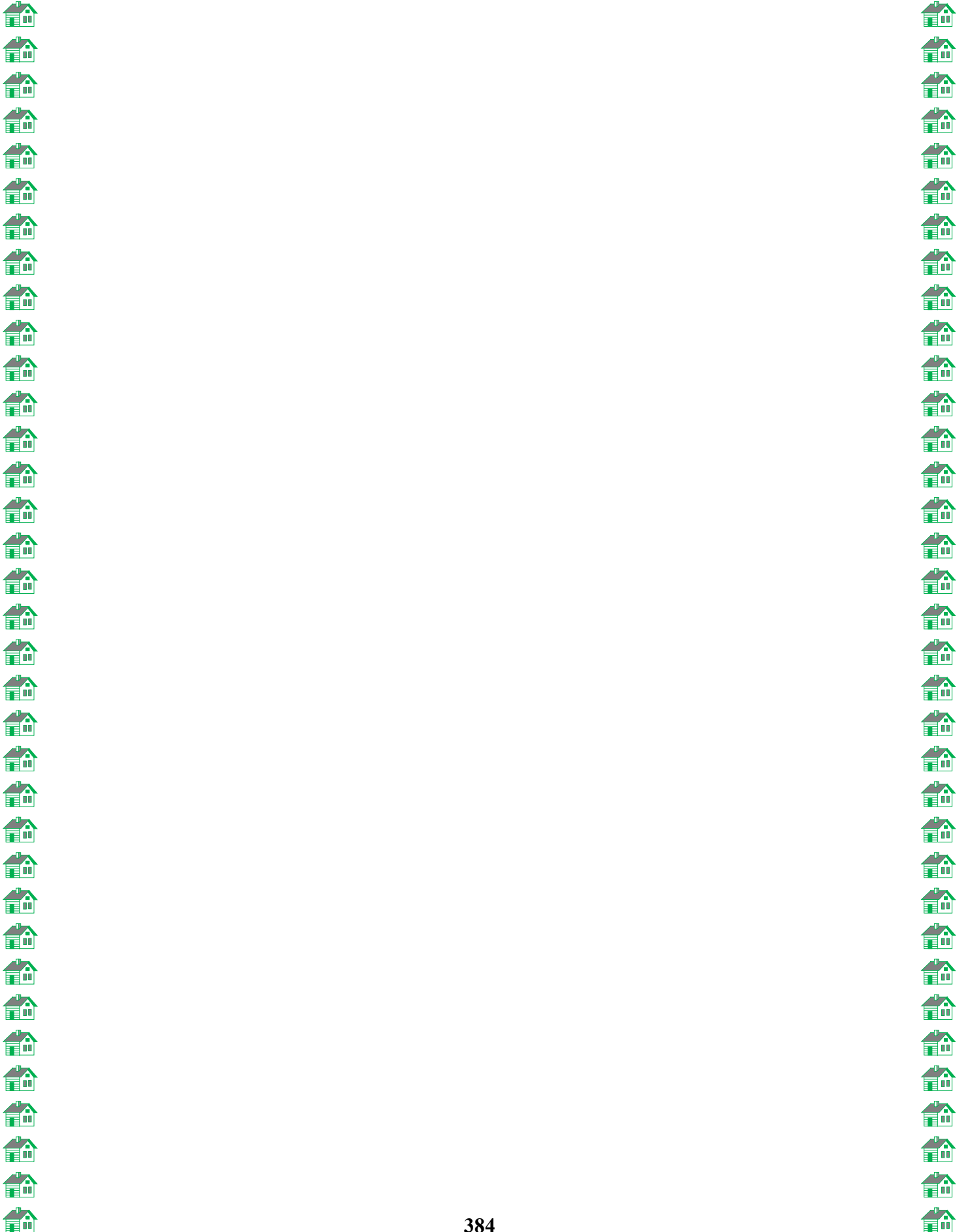
Oferirea de structură

Structura, ghidajul sau fermitatea unui părinte se pot materializa prin reguli, îndrumări, încurajări spre urmarea unei anumite direcții sau chiar impuneri. Nimănui nu-i place să i se impună ce anume să facă, dar tuturor ne place și ne simțim confortabil să știm ce pași avem de urmat în soluționarea unei anumite probleme. La fel este și în cazul copiilor; se revoltă când sunt forțați să facă diverse lucruri, însă au mare nevoie să li se spună ce să facă și mai ales cum. Mulți părinți evită să ofere ghidaj din teama de a nu deveni un părinte autoritar, însă, fără să își dea seama, cad în extrema unui stil permisiv, care este chiar mai nociv.

Echilibru în ceea ce privește fermitatea, înseamnă oferirea de libertate maximă în cadrul unor limite prestabilite. Dacă ar fi să utilizăm o metaforă, v-ați putea imagina acest echilibru ca fiind o grădină în care copilul e liber să facă ce vrea el, însă fără a-i trece gardul. Trebuie să se acorde mare atenție și regimului de

viață pentru a fi cât mai sănătos și modului de petrecere a timpului liber. **Părinții trebuie să fie un model demn de urmat pentru copiii lor.**

PRIMII ANI DIN VIAȚA COPILULUI-CEI MAI IMPORTANTI ANI

PROF. IVANCIU CONSTANTA CLAUDIA
ȘCOALA GIMNAZIALA NICOLAE TITULESCU, CĂLĂRAȘI

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală, la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educationale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educationale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc.

Ar fi bine ca părinții să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că are încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Educația copiilor în familie este foarte importantă, dar, din păcate, astăzi nu se mai realizează așa cum trebuie. Grijele de zi cu zi îi copleșesc pe părinți, aceștia muncind în cea mai mare parte a timpului, pentru a asigura un trai decent familiei. Toate acestea se dovedesc a fi, până la urmă, în detrimentul copiilor. Copiii sunt, de la o vârstă fragedă, destul de rebeli și cei mai mulți nu fac dovada unei educații strașnice, în

familie. Aceasta este cauzată și de faptul că unii copii sunt făcuți de părinți mult prea tineri sau de niște părinți maturi, mult prea ocupați.

Nu putem vorbi de educația copiilor dacă părinții nu sunt educați!

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. www.didactic.ro

EDUCATIA SI CEI SAPTE ANI DE ACASA!

PROF. IVANESCU CARMEN
GRADINITA NR.1 CU P.P. ORSOVA

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil", explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează, sunt importante în dezvoltarea copilului. Psihologul spune că acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un mof, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate explora tot ceea ce îl înconjoară”, punctează psihologul. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, spune Adina Mesaroș, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu îi se va părea interesant”, explică ea. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucubau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, Adina Mesaroș spune că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

IVĂNOIU NICOLIȚA ANDREEA, LICEUL TEHNOLOGIC BÎLTENI

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al *celor șapte ani de acasă*. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viața într-un univers pe care-l creează părinții.

Climatul din familie influențează personalitatea copilului, oferindu-i zestrea de echilibru relațional și adaptiv. Acest climat din familie, se impune ca un filtru între influențele educative exercitate de părinți și achizițiile psiho-comportamentale, realizate la nivelul personalității copilului.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ REFLECTAȚI ÎN RELAȚIILE SOCIO-AFECTIVE ÎN CLASA DE ELEVI

PROF. ÎNV. PRIMAR IVAȘCU CĂTĂLINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DIMITRIE CANTEMIR” BRĂILA

Emoțiile-delimitări conceptuale

În Dicționarul de Psihologie, emoția este definită ca fiind un fenomen afectiv fundamental ce se dezvoltă fie ca o reacție spontană și primară în forma emoțiilor primare sau afectelor, fie ca procese mai complexe, legate de o motivație secundară și care reprezintă emoțiile propriu-zise.

Aceste emoții sunt tranzitive, se dezvoltă procesual dar posedă un grad mai mare de interiorizare și diferențiere, după valori superioare.

Andrei Cosmovici definește emoțiile ca stări afective, de scurtă durată, care traduc un specific al relațiilor individului cu un obiect sau o situație, deci un caracter situațional.

Emoțiile pot fi decanșate de o situație reală sau imaginară (gândul că urmează să ți se întâmple ceva).

Intensitatea emoțiilor e variată: poate fi vagă, mijlocie, dar și foarte mare, zguduind întregul organism.

Emoțiile sunt stări interne caracterizate prin reacții fiziologice, gânduri specifice și expresii comportamentale.

Emoția este combinația mai multor modificări survenite la următoarele nivele:

- subiectiv-trăiri emoției diferit de la o persoană la alta;
- cognitiv-tipul emoției resimțite este dat de modul în care gândim despre situație. Felul în care interpretăm un eveniment determină ceea ce simțim (frică sau furie, bucurie sau tristețe);
- biologic/fiziologic-schimbări apărute în durata, ritmul și amplitudinea respirației, modificări în tabloul EEG, în tensiunea musculară, în compoziția chimică a sângelui, precum și la nivelul secreției salivare. Intensitatea trăirilor emoționale pe care le simțim este dată de prezența acestor modificări;
- comportamental-mișcări grosiere ale corpului-pot fi îndreptate sau nu spre un scop precis;
- expresii emoționale-manifestări comportamentale ca: gestul, mimica, expresia facială, tonul vocii, intensitatea vocii, coloritul epidermei.

Există șase emoții de bază universale: mânia, dezgustul, tristețea, bucuria, teama, surpriza. Emoțiile pot fi clasificate după mai multe criterii:

a. după polaritatea lor emoțiile se împart în: emoții pozitive și emoții negative

b. după funcționalitatea lor emoțiile se împart în:

- emoții funcționale-facilitează adaptarea persoanei la o situație concretă în care aceasta se găsește
- emoții disfuncționale-acele trăiri subiective care împiedică adaptarea persoanei la situația concretă

în care se găsește

c. după stabilitatea în timp a emoției, aceasta poate fi:

- emoția ca stare generată de un stimul sau o situație
- emoția ca trăsătură-se referă la tendința generală de a ne simți într-un anumit mod sau la ușurința cu care stimulii ne activează emoția.

Apariția emoțiilor în relațiile din clasa de elevi

Emoțiile ne călăuzesc în înfruntarea situațiilor dificile și a îndatoririlor mult prea importante pentru a fi lăsate în grija intelectului: primejdia, o pierdere dureroasă, perseverarea în atingerea unui scop în ciuda frustrărilor.

Fiecare emoție ne dă impulsul de acțiune într-o direcție distinctă, fiecare ne indică direcția cea bună în rezolvarea situațiilor problematice și cum aceste situații s-au repetat mereu în decursul istoriei evoluției noastre s-a format un repertoriu emoțional imprimat în structura nervoasă ca niște tendințe automate, înnăscute ale psihicului.

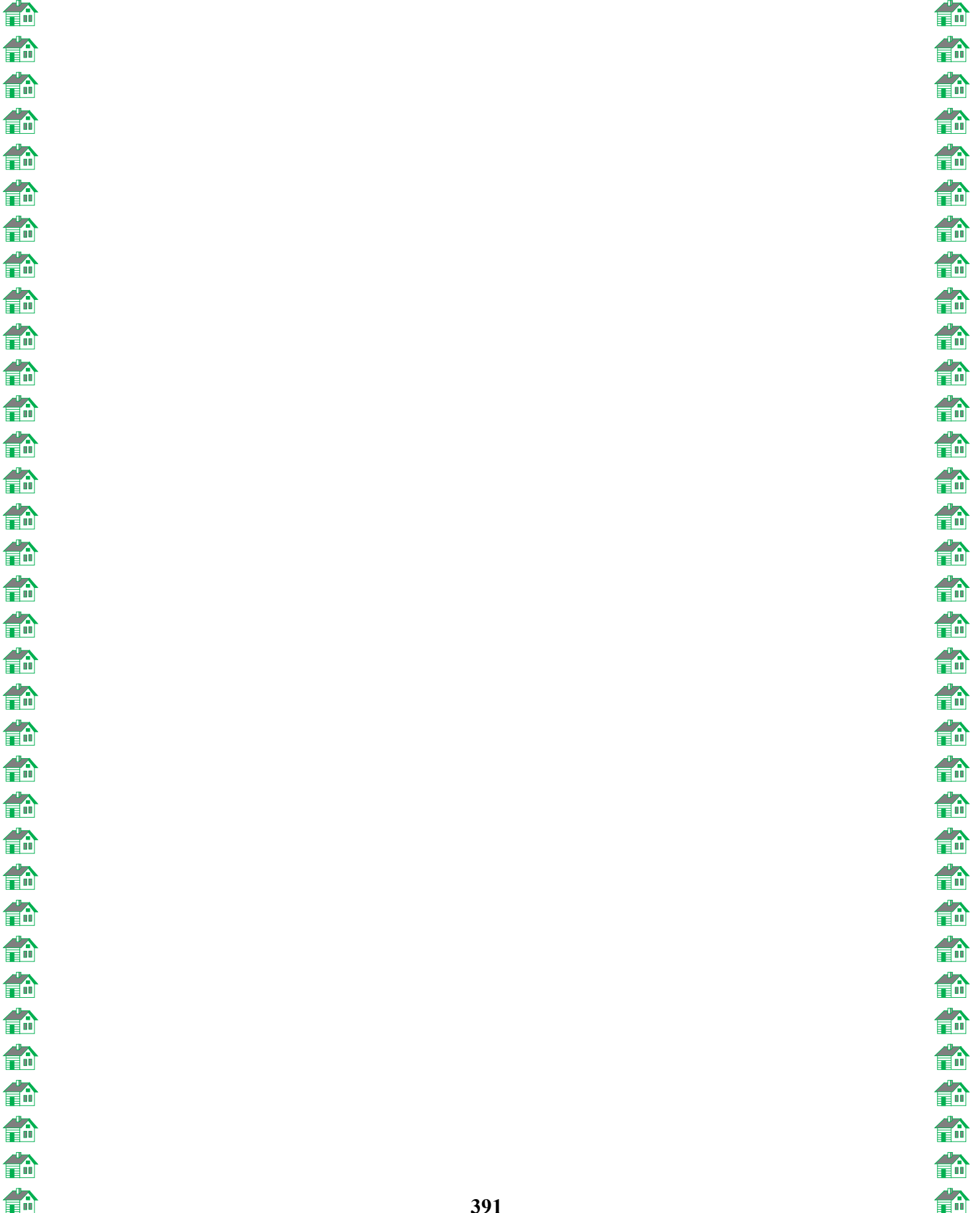
Spre exemplu, la orele de limba și literatura română, elevii mai introverțiți au manifestat bucurie în momentul studierii unor poezii, iar alți elevi au manifestat mânie că nu i-am numit pe ei să recite cu intonație poeziile memorate.

Am întâlnit câțiva elevi pasionași de istorie, care au manifestat tristețe deoarece nu au posibilitatea de a trăi în timpurile în care au domnit eroii lor.

În activitățile extrașcolare am trăit în clasa noastră o serie de emoții de teamă în raport cu unele locuri noi, ce urmau să le vizităm.

Prin interpretarea unor roluri, în piese de teatru, elevii au interpretat și jucat toată gama de emoții de bază: mânia, dezgustul, tristețea, bucuria, teama, surpriza.

PROMOVAREA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

PROF. IVASCU ELENA-GABRIELA
SC.GIMN."VASILE ALECSANDRI"BRILA

"De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară." - Antoine de Saint-Exupery

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

"Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist" (Mihail Levine). Prin educație parentală, părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare“

Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu? Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume - omul de caracter”.

SĂ CONSTRUIM ÎMPREUNĂ CEI 7 ANI... DE-ACASA !

EDUCATOARE: IVAȘCU LIVIA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 9 BAIJA MARE

Construcția celor „7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi”, ce știm să facem și ce putem face fiecare, pentru a reuși.

Cooperarea dintre părinți și educatori este esențială pentru a asigura coerența și consecvența acțiunilor educaționale a celor doi factori de educație asupra copilului, precum și a celor două medii în care copilul trăiește cea mai mare parte din perioada lui timpurie.

Cei doi parteneri trebuie să știe:

- Orice om mare a fost copil.
- Să învățăm să devenim părinți.
- Fiecare copil este unic.
- Orice copil are dreptul la copilărie.

Statutul familiei ca prim educator al copilului reprezintă un factor important în stabilirea parteneriatului între grădiniță și familie. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia în spațiul în care copilul se află separat de părinții săi.

Eforturile depuse de părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un schimb bogat de informații, de experiențe și pe colaborare în asigurarea celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare ale copiilor.

Părinții au nevoie să regăsească un sprijin în grădiniță, să se simtă responsabili și responsabilizați pentru a colabora cu educatorii și a participa la orice activități realizate împreună cu și pentru copii. Părinții au nevoie să cunoască cine și cum îi poate sprijini în eforturile sale de îngrijire, creștere și educare a copilului.

■ Relația de parteneriat între părinți și cadrele didactice se construiește cu fiecare zi, prin schimbul de informații. Educatorul are sarcina de a face din părinte un partener activ în educație.

■ Părintele este primul și cel mai important educator al copilului. De la el copilul învață despre propria persoană și despre ceilalți.

■ Statutul familiei, ca prim educator al familiei, reprezintă un factor important în stabilirea parteneriatului între instituțiile de educație timpurie și familie. Eforturile depuse de părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un schimb bogat de informații, de experiențe și pe colaborare în asigurarea celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare a copiilor.

■ Părinții trebuie să regăsească un sprijin în instituția de educație timpurie, să se simtă bineveniți pentru a colabora cu educatorii și a participa la orice activitate realizată cu copiii.

■ În proiectul său, grădinița trebuie să prevadă proceduri și activități care să permită implicarea activă a părinților în activitatea desfășurată. Aceasta presupune ca, la nivel instituțional, să fie asumat faptul că beneficiarul direct al instituției este FAMILIA, fiecare membru al familiei fiind în egală măsură beneficiar și partener al serviciilor pe care le oferă grădinița.

■ La nivel instituțional, este bine să se conștientizeze faptul că implicațiile pe care le are actul educațional se răsfrâng asupra tuturor participanților: copii, părinți, cadre didactice și personal auxiliar.

■ De aici, trebuie să avem prevăzute activități și proceduri de feedback, prin care să putem evalua dacă grădinița, prin activitățile sale, răspunde în mod satisfăcător nevoilor beneficiarilor săi, dacă dinamica instituțională corespunde dinamicii în care evoluează ultimele tendințe pedagogice.

■ Relația grădiniță-familie nu se poate constitui fără asigurarea unei condiții de bază, fundamentală: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ. Educatoarea trebuie să cunoască mai multe aspecte ale vieții de familie, deoarece acestea o ajută în cunoașterea și înțelegerea copiilor cu vârste cuprinse între 3-6 ani.

■ În privința aceasta, familia - este o sursă principală de informații privind relațiile interpersonale dintre membrii acesteia, așteptările privind educația copilului, stilul educațional, autoritatea părinților și metodele educative folosite, valorile promovate, climatul educațional, responsabilitățile pe care copilul le îndeplinește etc.

Relația de parteneriat dintre educator și familie are ca punct de pornire realizarea unui plan individualizat privind îngrijirea, creșterea și educarea copilului.

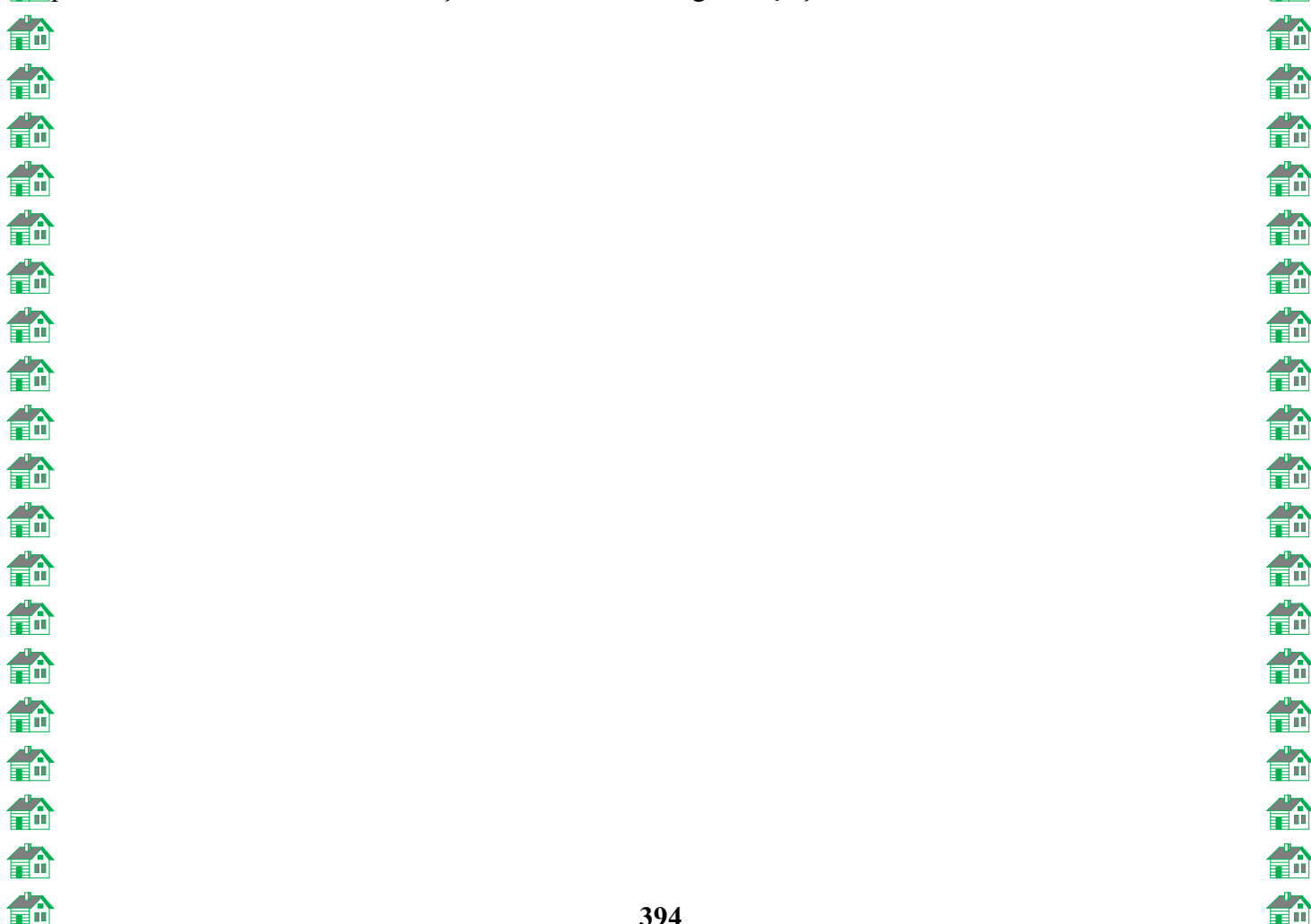
În cadrul acestuia, părinții și educatorii stabilesc:

- strategiile de intervenție care să răspundă nevoilor de dezvoltare ale copilului;
- activitățile propuse pentru dezvoltarea integrată a copilului;
- tipuri de activități realizabile în cele două medii educaționale ale copilului (la grădiniță și acasă);
- adulții implicați în derularea acestui plan;
- perioadele de evaluare;
- periodicitatea întâlnirilor dintre educator și părinte.

Pentru a putea să ne atingem obiectivele prevăzute, putem determina, împreună cu părinții, metodele de comunicare:

- INTILNIRI INDIVIDUALE PERIODICE
- PARTICIPAREA PARINTILOR LA ACTIVITATILE COPILULUI
- COMPLETAREA UNOR FISE DE OBSERVATIE SI CHESTIONARE
- COMUNICAREA LA DISTANTA
- ORGANIZAREA UNOR INTALNIRI DE GRUP CU PARINTII
- CURSURI PENTRU PARINTI – EDUCATI ASA!
- RETURNAREA INFORMATIEI INSPRE PARINTE IN MOMENTELE DE VENIRE SI PLECARA DE LA GRADINITA

În grădinițe, programul copilului include rutinele, tranzițiile și activitățile de învățare. Aceste tipuri de activități utile dezvoltării copilului, este recomandat să fie regăsite și în timpul petrecut de copil acasă, pentru a se realiza astfel o unitate și o continuitate între grădiniță și familie.

GANDURI DESPRE MAMA

GRADINITA DOROBANTU, SCOALA GIMNAZIALA DOROBANTU, JUDETUL TULCEA
PROFESORI INVATAMANT PRESCOLAR:
ILIE VIORICA SI RUSU MIHAELA

Mama! Ce cuvânt înaltător ! Primul nostru cuvânt ! Ce sentiment de dragoste ne învaluie sufletul și un chip sfânt ne apare în fața ochilor atunci când îl rostim ! O privire caldă și ocrotitoare ne urmărește fiecare pas al vieții , făcând-o astfel sigură pentru noi să sorbim fără grija din pântecul ei fermecat, cu sufletul împacat și cu siguranța că orice gresală va fi imediat îndreptată.

Atunci când ne simțim nesiguri, când ne este frică și nu avem lângă noi ajutor de nădejdie, când ne este foame, când ne este frig, când simțim nevoia ca cineva să ne îngrijească ranile sufletesti și trupesti, când avem nevoie de ocrotire și de iubire, când suntem singuri... și ne este teamă, vrem ca lângă noi să se afle mama să ne ocrotească și să ne ofere ceea ce nu mai ea poate în modul cel mai sincer și cel mai curat: dragostea . Orice frunză se află ocrotită în copacul ei , orice rază dorește să știe că soarele o are în grijă, cum orice copil își dorește mama alături.

Mama este ființa careia îi suntem datori cu un respect profund, careia îi mulțumim pentru faptul că ne-a adus pe lume și că alături de Dumnezeu a contribuit la existența noastră, dăruindu-ne cel mai frumos cadou pe care îl putem primi cu inimă deschisă: viața. Tot ceea ce avem și tot ceea ce vom avea , viitorul, prezentul și trecutul îl datorăm mamei, celui mai bun prieten pe care îl avem alături în clipe grele.

Primul zâmbet, primul pas, primul cuvânt, o carte de povești frumoase, copilăria cu toate tainele ei sunt strâns legate de aceeași persoană care descrisă cu ajutorul cuvintelor pare ireală. Ochii ca niște lumânări sclipitoare, gura ca untrandafir îmbobocit, zâmbetul ca un curcubeu după o ploaie caldă de vară alcatuiesc figura dragută a mamei.

Orice copil, orice fiu vede în mama lui o ființă mareată, fără de păcat, puternică precum o stâncă în marea involburată și totuși, în același timp, o fire blândă, o zână ce a coborât din tărâmul basmelor pentru a fi alături de noi.

Ce copil orfan nu își dorește ca în luna martie, luna femeilor, fetelor, dar în special al mamelor, să aibă pe cine să iubească, să aibă cui să-i spună, „la mulți ani !”, să-i dea un martisor făcut de manutele lui. Așa că noi, în bucuria noastră, în luna martie trebuie să ne amintim și de acei copii care nu pot spune mama nimanui și nu pot simți iubirea ce o poate aferi această ființă

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF.INV.PRIMAR ILIESCU AURORA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PROF. ILIESCU DANIELA
LICEUL PREDA BUZESCU
BERBEȘTI, VÂLCEA

În educarea copiilor, părinții, profesorii, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat. Familia, prima școală a vieții este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi, dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca prima verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Alte familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor le lipsesc pregătirea psihopedagogică, experiența.

Factorii care influențează azi mediul educativ sunt: noua concepție care se cristalizează asupra educației ca serviciul social și extinderea mass-media. Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de propriii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. Aceasta nu se poate realiza dacă părinții nu cunosc personalitatea propriului copil. Educația copilului este factorul principal care dezvoltă personalitatea lui. În educația copiilor trebuie să existe între părinți înțelegere și acord în diferite probleme și de aici decurg normal și celelalte.

În activitatea de educație în familie un rol important îl are „climatul” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma „climatul pozitiv” sau „climatul negativ” educatiei, adică formarea copilului ca cetățean, ca om.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Voi enumera câteva din posibilele atitudini și comportamente ale părinților și implicațiile lor în formarea profilului moral al copilului.

1. Familia severă—în anumite limite imprimă ordine, disciplină, seriozitate, asigură unitate și echilibrul familiei. Severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură. Ce s-ar întâmpla în cazul în care părinții aplică copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul crește timorat cu gândul pedepsei, ascunde greșelile făcute, simte nevoia să mintă, se îndepartează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc „găștile” și „bandele” de minori. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în „tabere”: unul sever și unul indulgent. Astfel se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, trăsături de personalitate pe care nu și le dorește niciun părinte pentru copilul său.

2. Familia permisivă stă la polul opus al familiei severe, are un climat de „puf”. Asemenea copil va fi neajutorat, un egoist, un meschin, căci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții au doar datorii. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de la școală sau mai târziu la locul de muncă.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, larghețea și strictetea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Bibliografie:

1. June R. Oberlander, *Ghid practic pentru creșterea copilului până la 5 ani*, editura Niculescu, București, 2001;

2. Ioan Nicula, *Tratat de pedagogie școlară*, editura Aramis, București, 2002

CEI 7 ANI DE ACASĂ ȘI ÎNCEPUTUL EDUCAȚIEI RELIGIOASE ȘI PATRIOTICE A COPILULUI

**PROF. ILIESCU MONICA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 DÂNGENI,
JUD BOTOȘANI**

Prin "cei 7 ani de acasă" se înțelege tot bagajul de cunoștințe și deprinderi, comportamente și aptitudini acumulate de copil în primii 7 ani de viață. Această perioadă, fiind o etapă de intensă dezvoltare psihică, este o culme a achizițiilor individuale, când copilul are o capacitate foarte mare de a acumula informații, de memorare și însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj etc.

Primii 3 ani de viață copilul îi petrece numai în familie, unde se realizează o socializare inițială a copilului, iar apoi, în etapele ulterioare, în procesul de socializare contribuie și grădinița ((4-6 ani) și școala (6-7 ani).

Familia reprezintă primul și cel mai important spațiu formativ pentru copil, un mediu socio-cultural de neînlocuit, în care acesta crește și se dezvoltă din punct de vedere intelectual și fizic sub îndrumarea părinților.

Așa cum copilul devine o oglindă a familiei, prin influențele educative exercitate asupra lui, tot așa și familia este o oglindă a lumii pentru dânsul și este foarte important ce imagine a lumii oferă familia tânărului său vlăstar. Dacă imaginea lumii mediată de adulții din familie va fi una a unei societăți lipsite de morală și credință, dar suprasaturată de catastrofe și violență, atunci copilul se va forma în acest spirit nociv. De aceea, o misiune importantă a celor din jur este de a oferi alternativa benefică a unei educații reale a copiilor mici, care vor fi modelați în spiritul cerințelor societății.

Modele educative valoroase, cu o viabilitate necontestată, sunt date de religie. În primul rând, copilul trebuie să fie tolerant, iar dacă cei din jur manifestă toleranță în unele situații și aceste exemple vor fi observate și interiorizate de către el, atunci vom avea un viitor cetățean care va evita violența.

Apoi, exemplele de purtare cuviincioasă, care trebuie să caracterizeze un om credincios, dacă sunt cunoscute și cu grijă în familie, ele se vor însuși mai târziu, și în orice situație copilul va dovedi buna sa creștere, bazată pe învățarea unor percepțe oferite de credință.

La vârsta antepreșcolară și preșcolară rolul modelelor familiale este covârșitor în modelarea personalității copilului. Dacă adulții din familie au niște manifestări conforme celor 10 Porunci ale Bisericii, astfel se va forma și spiritul urmașilor.

Odată cu intrarea copilului în lumea poveștilor frumoase, educative, nu în Iadul jocurilor pe calculator și al desenelor animate, pline de violențe de tot felul, acesta poate cunoaște și alte modele demne de urmat. Acum este timpul să fie receptat conținutul unor povestiri religioase, viețile sfinților fiind modele de virtute pentru toți creștinii. Trebuie însă, să li se spună că sfinții trăiesc aievea, nu sunt personaje inventate, că rugăciunile către dânsii pentru împlinirea unor dorințe sau probleme ivite în viață, dau rezultate fiindcă spiritul lor trăiește și astăzi și au și acum puteri supranaturale, ca unele personaje din povești. Li se va spune că se vor putea bucura de sprijinul real al acestor sfinți și al lui Dumnezeu dacă se vor ruga cu credință, arătându-li-se astfel și marea putere a rugăciunii. În momentele de cumpănă sau de bucurie ale vieții.

Copiii trebuie să afle de la părinți în primul rând, despre existența unor sfinți români, care și-au jertfit viața pe altarul credinței creștin ortodoxe, precum Sfinții Martiri Brâncoveni, între care au fost unii de vârstă fragedă. Ei au ales să moară, dar nu și-au schimbat credința din strămoși. Ei sunt exemple de dăruire care ne arată cât de puternică trebuie să fie credința în sufletul omului.

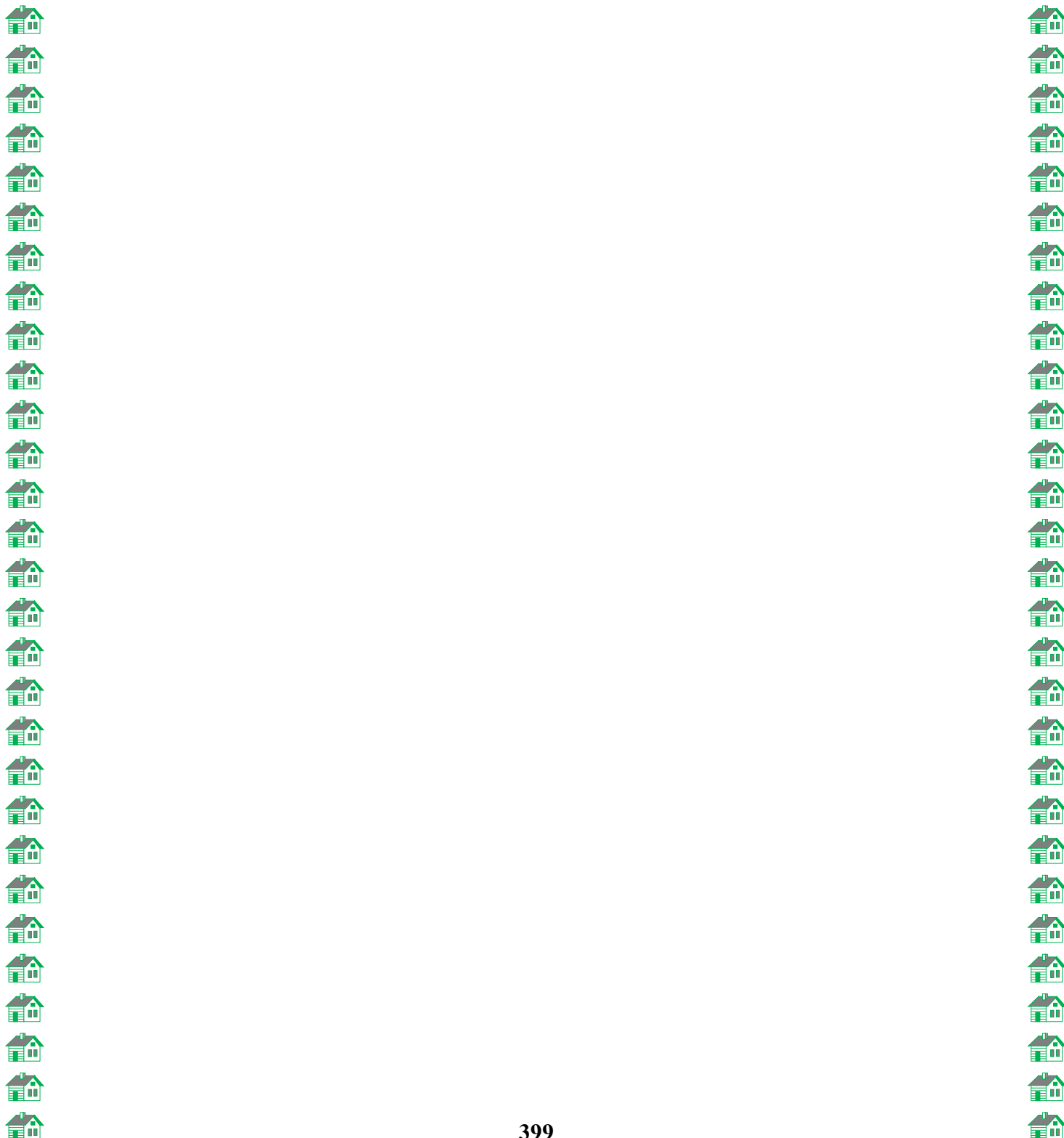
Încă din această perioadă a cunoașterii realității înconjurătoare mediate de familie copilul trebuie să fie educat a-și iubi familia și locul natal, cu oamenii săi.

Pornind de la faptele sfinților din vechime, li se pot aminti și faptele deosebite ale eroilor care și-au dat viața pentru apărarea țării, cu exemple din localitate sau chiar din familie. În acest fel vor deveni mai interesați să cunoască întâmplări reale din trecut și nu fabulații pline de violență create de către unii autori contemporani.

Descoperirea unor frumuseți ale țării în excursiile familiale sau stând în fața televizorului cu părinții sunt de un real folos în formarea treptată a unor sentimente patriotice la cei mici.

Spre marele regret al celor educați, dar și al educatorilor din mediul familial sau din afara lui, în prezent, există un asalt nemilos asupra familiei așa-numite tradiționale, dar și a micilor sale vlăstare. Copiii nu-și mai văd perioade îndelungate părinții și sunt crescuți în cel mai bun caz de bunici, comunicarea între adulții și copiii familiei se face la ore târzii, în afara programelor sclavagiste de lucru, sau în zilele de sărbătoare(dacă există), lacrimile iau locurile zâmbetelor, iar frumusețile patriei pot fi vizitate în rare clipe de răgaz. Televizorul și calculatorul instruesc din ce în ce mai mult în spiritul valorilor prețuite de cei care plătesc emisiunile sau site-ul respectiv, dragostea există de timpuriu dar sub alte aspecte, care au mai puțin de-a face cu morala, religia sau educația, iar "Cei 7 ani de acasă" rămân mai mult o amintire care dăinuie cu obstinație în mintea unor dascăli ce doresc o societate cu o existență firească și la noi.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA ȘI ÎNVĂȚAREA UNEI LIMBI STRĂINE

**MATERIAL ELABORAT DE: PROF. LB. ENGLEZĂ ILINCA STOIAN
SECȚIUNEA: ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR, DISCIPLINA: LB. ENGLEZĂ
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "IULIU HAȚIEGANU", CLUJ – NAPOCA, CLUJ**

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ SAU ROLUL FAMILIEI ÎN ÎNVĂȚAREA UNEI LIMBI STRĂINE:

Interesul din ultimii ani pentru profilurile unde se studiază limbi străine intensiv, zilnic sau chiar cu materii predate în limba profilului demonstrează gradul mare de conștientizare a rolului deosebit de important pe care îl are cunoașterea unei limbi străine pentru viitorul elevilor atât de către profesori, cât și de către părinți.

Drept urmare, mulți părinți își direcționează copiii spre cursuri de limbi străine, însă bunele intenții trec cu vederea un aspect esențial: selectarea acestuia corespunzător nevoilor reale ale copilului. În momentul înscrierii copilului la **cursuri de limbi străine** este important de luat în considerare o serie de factori, după cum urmează: o testare inițială pentru stabilirea nivelului de cunoștințe / de însușire a abilităților copilului pe diferitele aspecte ale limbii: scris, citit, vorbit și ascultat; scopul pregătirii elevului (pregătirea pentru un examen specific; menținerea la nivelul clasei, recuperarea unor ani de studiu, îmbunătățirea abilităților de comunicare; metoda de predare.

Simplul fapt de a auzi cuvinte, sintagme sau limbă străină în diferite contexte dar cu o anumită periodicitate, va avea un rol în dezvoltarea sa lingvistică ulterioară, constituindu-i astfel un avantaj educațional. Contactul cu o altă cultură constituie un alt avantaj pentru dezvoltarea personală și îmbogățirea culturii generale, cunoașterea limbii străine fiindu-i astfel facilitată dar și de ajutor. Un astfel de contact cultural poate fi asigurat de familie prin organizarea de călătorii, vacanțe înafara țării și susținerea copilului în menținerea corespondenței cu persoane / copii care vorbesc limba respectivei țări.

FACTORI STIMULATORI ÎN DIRECȚIONAREA COPIILOR SPRE STUDIUL UNEI LIMBI STRĂINE PE PARCURSUL CELOR 7 ANI DE ACASĂ:

Părinții trebuie să fie conștienți de faptul că implicarea și stimularea elevilor în activitățile de învățare ale cursului poate fi îngreunată sau sprijinită de motivația pe care se sprijină, iar aceea provine din familie. Existența motivației primite din familie pentru învățarea limbii alese, chiar și înaintea fiecărei ore de curs are potențialul de a face o diferență enormă între performanță și pierderea interesului sau chiar între a persevera sau a abandona.

Tehnologia care ne înconjoară în prezent, de multe ori dedicată copiilor, preia mult din rolul familiei: limba engleză se găsește ușor la televizor, în filme, la radio sau în căutarea multor clipuri sau tutoriale. Familiarizarea cu sonoritatea limbii, motivarea într-o oarecare măsură și chiar achiziția de vocabular sunt astfel meritul mediului tehnologizat în care trăim.

Aprecierea muncii depuse de copil pentru învățarea unei limbi noi și a rezultatelor obținute reprezintă unul dintre principalii factori stimulatori la orice vârstă, la fel și încurajarea sau trezirea interesului pentru alte limbi și culturi. Evenimentele culturale, cărțile, CD-urile, documentarele, sunt ocazii excelente de stimulare a curiozității și a interesului, dacă nu chiar un sprijin în învățarea limbii străine. Dacă în familie există membri care vorbesc sau au cunoștințe în respectiva limbă străină, învățarea reciprocă prin schimb de informații, citire de mesaje sau texte, comunicarea periodică nu vor face altceva decât să ofere reale contexte de învățare cu un impact pozitiv asupra dezvoltării psihice a copilului.

Crearea de oportunități pentru practicarea cunoștințelor dobândite nu face doar să valorifice eforturile copilului, și crează oportunitatea setării de noi așteptări mai înalte, părinții având grijă pentru a le păstra la un nivel rezonabil.

MODELE:

Nu e nevoie ca părinții să fie vorbitori foarte pricepuți ai altei limbi pentru a reuși să transmită copiilor cunoștințele personale de limba străină. Încercările de acest fel au rezultate favorabile pentru copii.

Un joc de orice fel împreună cu copii, care să implice limba respectivă constituie în mod garantat o modalitate plăcută pentru copil de a se familiariza cu respectiva limbă, de a-și consolida cunoștințele asimilate, de a le valorifica, sau de a le îmbogăți. Un cântecel, o poezie, o scurtă viziune sau povestioară citită seara la culcare sunt câteva exemple de asemenea activități. Un dicționar la îndemână care să

 servească învățării câtorva cuvinte noi zilnic, e un instrument de neprețuit. Cheia e răbdarea, dar mai ales consecvența.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE „CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!” AUTOCONTROLUL

PROF.ÎNV.PRIMAR: IMRE MARTA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI VITEAZUL” TÂRGU-MUREȘ

Pentru a ajunge un adult disciplinat, trebuie să ai autocontrol. Educarea autocontrolului începe în mediul familiei, odată cu nașterea copilului și ține pe tot parcursul vieții. Și totuși avem adulți indisciplinați. Thomas Gordon afirmă că cei mai indisciplinați copii sunt cei care primesc pedepse zilnice și sunt controlați des de adulți. Psihologia umanistă ne dă sfaturi cum să ajutăm copiii să-și dezvolte autocontrolul. Copiii trebuie îndrumați de adulți, dar niciodată pedepsiți. Nu există copil rău, numai adulți fără răbdare. Pentru a înțelege consecințele faptelor săvârșite de el trebuie să îi explicăm ce a făcut bine și ce nu. Niciodată nu copilul este rău, ci fapta pe care a făcut-o. Dacă de fiecare dată când face același lucru bun este laudat, învață să facă diferența între bine și rău. Lauda sau critica trebuie să urmeze imediat fapta săvârșită, întrucât altfel nu are rost. Copiii care cresc în mediu iubitor și sunt respectați de către adulți, vor avea în maturitate autocontrol.

Încurajările sunt mult mai eficiente decât critica. Cuvintele au putere imensă. Ele ne ridică sau ne doboară, ele ne girează cu încredere sau ne fac lipsiți de valoare, ele ne fac să ne simțim iubiți și valorizați sau invizibili. Copiii noștri învață despre ei din vorbele noastre. Trebuie să le transmitem un mesaj pozitiv. Să fim optimiști că vor deveni oameni minunați pentru că sunt minunați. Merită să ne amintim că: Este vorba aici despre emoțiile negative și cele pozitive.

1. Emoțiile negative sunt: frica, teama, stresul, furia. Ce efect au ele? Diminuează puterea de concentrare și ne fac să acționăm impulsiv. În acele momente este mult mai greu să ne folosim logica și să acumulăm noțiuni noi.

2. Emoțiile pozitive ca bucuria, încrederea, mândria, iubirea ne ajută să ne păstrăm optimismul. Când suntem fericiți ne este mult mai ușor să ne păstrăm concentrarea. Rezultatul este că vom duce la îndeplinire cu succes sarcinile dificile și vom persevera.

Fericirea ne face să privim cu încredere viitorul și viața. Evitând critica și negativismul putem ajuta copiii să își formeze un mod de gândire optimist. Acesta le vă mări șansele de reușită. Cum transmitem mesaje pozitive?

Alegem să educăm cu blândețe și respect față de individualitatea copilului. Vom vorbi copilului frumos, nu îl vom pedepsi, amăgi sau mitui pentru a îi obține colaborarea. Vrem să avem copii cu opinii proprii, nu copii care au învățat tocmai de la noi, părinții lor, să le fie frică, să mintă, să aibă neîncredere în oameni.

Vom explica copilului cum este corect să procedeze folosindu-ne cât mai puțin de cuvântul NU. Orice frază se poate reformula în mod pozitiv. ”-Nu mai țipa! Ești enervant! vs. -Te rog vorbești mai încet. Așa pot înțelege corect ce încerci să îmi spui.” Ne facem un obicei din a remarca ceea ce face copilul bine și din a îi spune cum ne face asta să ne simțim. Avem tendința de a educa doar când copilul face ceva greșit. Educația cea mai valoroasă are loc atunci când arătăm copilul că apreciem ceea ce face.

Vom lauda copilul pentru efortul depus. Menționăm ce talente și abilități are copilul și îl încurajăm să și le dezvolte prin efort susținut. Este bine desigur că este cel mai bun la matematică dar va rămâne așa fără să depună efort? Se poate aștepta să ia o notă mare doar pentru că este inteligent?

Copiii trebuie să știe că a greși este uman. Și a ierta la fel. Nu vom ține supărarea și ne vom exprima încrederea că cel mic va proceda mai bine pe viitor.

Copii trebuie să știe că sunt iubiți și arunci când greșesc și că iubirea este prezentă și atunci când avem divergențe. Este normal să avem divergențe pentru că suntem diferiți. Asta ne face să avem păreri diferite de multe ori.

Copilul trebuie să știe că este iubit necondiționat și că ne poate spune orice fără frica unor consecințe drastice. Educația se face cu blândețe. Frica taie punțile de comunicare și face copilul să ascundă lucruri de părinți de teama consistentelor. Nu vom renunța la a educa. Doar o vom face asigurând copilul de iubirea noastră. O vom face cu calm și cu încredere.

Învățăm copiii să fie de folos, să fie buni cu cei din jur, să ajute în comunitate și în gospodărie. Să fim utili ne dă o stare de bine. Vom face bine fără a ne aștepta să primim ceva în schimb.

Învățăm copiii să aprecieze ceea ce au. Vorbim despre lucrurile bune care sunt în viața noastră. Verbalizăm pentru ce suntem recunoscători. Evităm să vorbim numai despre ceea ce ne nemulțumește.

Bibliografie:

1. Thomas Gordon: Părintele eficient, Editura Trei, 2014
2. Atkinson et al.: Introducere în psihologie, Editura Tehnică București, 2002

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR NEMEȘ IOANA

„Cu totii suntem produsele copilariei noastre.”

„Cei șapte ani de acasă” ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu. Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți *acasă* în ea.

Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul tău ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă îl înveți să folosească des cuvinte precum „te rog”, „mulțumesc”, „bună ziua”, „mă scuzăți”. Nu uita că tu îi dai prima exemplul. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț îi se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Știi și tu deja că politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să îi explici copilului tău de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Tot în primii șapte ani de viață, îi poți oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc” adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Învăță-l să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față de persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviu pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

BUNUL SIMȚ – CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR-EDUCATOR ION ADRIANA ELENA,
C.S.E.I. „CHRISTIANA” BOCȘA

„Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților.” Valeria Mahok

„Pentru a avea bun simț, nu ai nevoie de studii superioare, ci de cei șapte ani de acasă.” Valeria

Mahok

„Dacă cei șapte ani de acasă sunt compromiși, drumurile vieții vor avea numai bolovani și pietriș.”

Valeria Mahok

„Dacă-l saluți el nu-ți răspunde,

Iar de-i vorbești, pierzi timpu-n van.

Prin asta dânsu' nu ascunde

Cei șapte ani... de pe maidan!” Georgeta Paula Dimitriu

„Dacă n-ai șapte ani de-acasă, degeaba mai faci studii universitare.” Mihai Cucereavii

„Doisprezece ani în clasă

Văd că n-ai recuperat,

Tot ce nu ai învățat,

În cei șapte ani de-acasă.” Valeria Moroșan

„Stă cu diploma pe masă,

Are-acum și masterat,

Dar cei șapte ani de-acasă

Încă nu i-a terminat.” Aurel Buzgău

„Are case, un palat

Și-o averea fabuloasă:

Însă îi lipsesc, ciudat,

Chiar cei șapte ani de-acasă.” Valentin David

Am început cu aceste aforisme și epigrame deoarece ele spun foarte multe despre importanța „celor șapte ani de acasă.”

Când spunem „cei șapte ani de acasă” primul gând ne duce la „bunul simț”. Această calitate a ființei umane este înăscută și trebuie educată încă din primii ani de viață.

Părinții sunt responsabili de îndrumarea copiilor. Cel mai important este să știe ei înșiși ce, dar mai ales cum, trebuie să-l învețe pe copil. Dar din păcate, de cele mai multe ori, cei care le-au dat naștere nu au timp de ei, iar foarte mulți nu sunt capabili să-i educe pentru că, la rândul lor, nu au fost educați sau au fost greșit educați.

În ziua de astăzi situația este mult mai gravă, în multe familii mama și tata fiind plecați în străinătate. Cine se ocupă de instruirea acestor copii?

Bunicii, dacă nu sunt prea bolnavi sau prea bătrâni, pot avea o influență pozitivă în educația acestor copii norocoși. Cred că bunicii au mai multă răbdare, înțelegere și înțelepciune, dar aceste situații sunt cele mai fericite, și din păcate, destul de rare. Un copil care a fost crescut de bunici iubitori iese întotdeauna în evidență.

Încă din primele zile de viață ale copilului cea mai importantă este atmosfera în care se dezvoltă, tonul pe care se discută în casă, vorbele celor din jur, gesturile lor.

Eu am fost un copil norocos, Dumnezeu mi-a dat o familie unită. Locuiam în aceeași casă patru generații. M-au crescut bunicii, în special bunica mi-a fost alături tot timpul. Ea a fost îngerul meu păzitor. Bunica a fost cea care m-a îndrumat pe calea cea bună în copilărie, dăruindu-mi doar iubire și mângâiere, dragoste și bunătate, liniște și fericire.

În „cei șapte ani de acasă” copilul trebuie să învețe să-i respecte pe toți cei din jurul său, să fie politicos, pe stradă să salute toate persoanele cunoscute. Să deprindă aptitudinile de a se spăla și îmbrăca fără ajutor, de a se hrăni singur. Ideal este ca familia să îl încurajeze frecvent și să i se explice întotdeauna copilului ce se așteaptă de la el.

Este esențial să învețe să folosească cuvintele de bună creștere „te rog”, „mulțumesc”, „iartă-mă”.

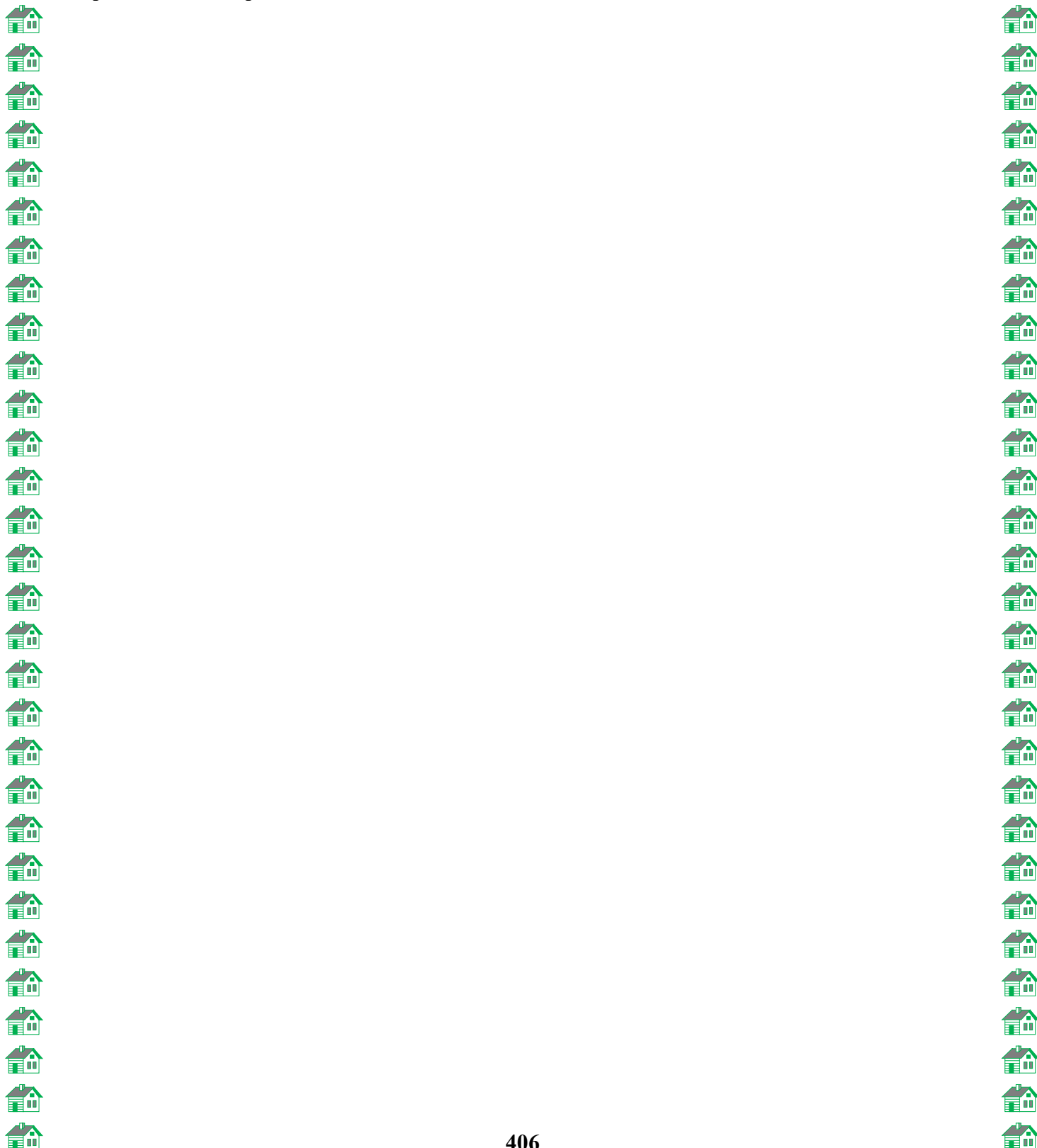

Cel mai important este, ca în această perioadă, copilul să-l cunoască și să învețe să-l iubească pe Dumnezeu. Să rostească rugăciunea „Tatăl nostru” în fiecare zi, dar și alte rugăciuni pentru copii, să meargă cu familia la biserică.

Un ajutor de nădejde în educarea micuților ar fi să crească alături de cel puțin un animal cu care să se împrietenească, să se joace, chiar să aibă unel responsabilități în îngrijirea acestuia.

Copilul vede totdeauna în părinții săi cel mai bun model pe care să-l urmeze în viață. De aceea imită felul de a se comporta și de a vorbi al părinților. Dacă aceștia îi oferă copilului dragoste, bunătate, respect, generozitate, prietenie și îl laudă atunci când merită, există mari șanse ca și copilul să facă la fel.

Iubirea necondiționată pe care un părinte ar trebui să și-o exprime față de copilul său este cel mai bun lucru pentru ca acel copil să aibă un model demn de urmat.

CEI SAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.INV.PRIMAR ION IOANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ TURCOAIA

Au existat de-a lungul timpului mai multe definiții ale termenului de „educație”. Cert este că educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului.

Trebuie să avem mare grijă, pentru că tot ce se greșește sau se omite în educație influențează negativ evoluția unui copil. Speculații s-au făcut și în ceea ce privește timpul când începe să se facă educația unui copil. Se afirmă, din ce în ce mai mult, că, dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Sunt însă păreri ale unora dintre părinți care afirmă: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el!”, „Când va merge la școală, se va cuminti”, pentru a „scuza” purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze” scot în evidență, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului. Ei nu realizează de fapt că se încarcă programul educativ, de exemplu al unui elev de clasa pregătitoare, cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja din familie. Ei mizează pe faptul că lipsurile primilor ani vor fi completate la școală, însă acest lucru se face mai anevoios pentru că elevul trebuie să facă față unor cerințe cu totul noi, ca de exemplu învățarea și adaptarea la viața de elev. Părinții nu conștientizează faptul că copiii sunt „imaginea vie a educației primite de acasă, că greșelile educative din primii ani de viață influențează negativ și că educația de acasă se observă în comportamentul copilului în noul său mediu școlara.

Unii dintre părinți consideră că ei trebuie doar să le satisfacă trebuințele de ordin material scăpând din vedere că îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu satisface trebuințele copilului, că e importantă crearea unui climat în care dragostea ocupă primul loc. Alții se situează la polul opus și se manifestă la tot pasul prin imbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Această dragoste zgomotoasă, e o dragoste plină de slăbiciune. Părinții cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-I arate cât de mult îl iubesc. Acest copil cu timpul se va transforma într-un mic tiran care va crede că totul i se cuvine, că dorințele lui sunt suverane și va deveni egoist, lipsit de respect. Dacă aceste „apucături”, nu vor fi corectate, copilul va fi în conflict cu mediul social.

Părinții trebuie să înțeleagă că formează nu doar educatorii, învățătorii, lecturile, școala, experiența de viață ci și mediul în care am crescut, primele modele din viața noastră, ceea ce am văzut și învățat de la părinți. Dacă li se va spune de mici că e frumos să salute persoanele cu care se întâlnesc, vor saluta și ei, dacă li se va citi seara sau dacă își vor vedea părinții citind, vor citi și ei, dacă li se va arăta cum se ajută un om, vor ajuta și ei, dacă li se va explica că e de preferat să evite o ceartă, vor avea sufletul și mintea mai liniștite și vor trece mai ușor peste momentele grele.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume ȘCOALA. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini

și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

STUDIU DE SPECIALITATE PRIVIND IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

PROF. IONASCU ANA MIRABELA
LICEUL TEHNOLOGIC BAI A DE FIER

Introducerea calculatorului în școală și valorificarea lui în instrucție și autoinstrucție a devenit, în ultimii ani, o preocupare constantă a practicienilor și a teoreticienilor. Aceasta este o consecință firească a dezvoltării tehnologiei informaționale și a transformării calculatorului într-un instrument de lucru de mare utilitate în cele mai diverse sectoare de activitate.

În instituțiile de învățământ de toate gradele, studiile științifice cu subiecți de diferite vârste și la diferite discipline de studiu, au demonstrat valențele psihopedagogice ale instruirii asistate pe calculator, valorificabile atât în instruire cât și în autoinstruire.

Formarea competențelor descrise în programa școlară nu este posibilă doar prin utilizarea unor strategii clasice de predare-învățare-evaluare. Instruirea diferențiată individuală, pe grupe de nivel, cu ajutorul softului educațional, realizat de către educatoare, poate fi o alternativă de succes.

Introducerea calculatorului în grădiniță nu trebuie să constituie un scop în sine, ci o modalitate de creștere a calității, a eficienței învățării și predării. Folosirea calculatorului reprezintă o nouă strategie de lucru a educatoarei și a copiilor, un nou mod de concepere a instruirii și învățării, care îmbogățește sistemul activităților didactice pe care aceștia le desfășoară și prezintă importante valențe formative și informative.

Impulsionate și de interesul major al copiilor pentru acest mijloc didactic, datorită noutății dar și posibilităților multiple de utilizare, am căutat modalități care să mențină interesul pentru acest tip de activitate și să stimuleze dezvoltarea individuală a copiilor. Astfel, calculatorul și soft-ul educațional adecvat, a devenit în acțiunile noastre un mod nou de organizare a demersului didactic de predare-învățare.

Softul educațional reprezintă orice produs software în orice format ce poate fi utilizat pe orice calculator și care reprezintă un subiect, o temă, un experiment, o lecție, un curs, etc., fiind o alternativă sau unica soluție față de metodele educaționale tradiționale. Softul educațional este proiectat fie conținând propria strategie didactică, fie ca un moment precis într-un set de strategii posibile, din care educatoarea poate alege; prin urmare, nu orice produs multimedia cu conținut educațional poate fi utilizat ca soft educațional.

Pentru a putea fi utilizate corect, este important să se evidențieze tipurile de soft educațional cum ar fi:

Softul interactiv de învățare – are înglobată o strategie care permite feedback-ul și controlul permanent, determinând o individualizare a parcursului în funcție de nivelul de pregătire al copilului; ex: CD-uri cu cântecele pentru copii ,cu povești, poezii

Softul de simulare – permite reprezentarea controlată a unui fenomen sau sistem real prin intermediul unui model cu comportament analog; ex: CD-uri despre Univers, Dinozauri, Fenomene meteo, etc.

Softul de investigare – copilului nu i se prezintă informațiile deja structurate (calea de parcurs) ci este un mediu din care copilul poate să își extragă singur informațiile necesare rezolvării sarcinilor propuse

Softul tematic – de prezentare, abordează subiecte/teme din diferite domenii, arii curriculare din programa școlară, propunându-și oferirea unor oportunități de largire a orizontului cunoașterii în diverse domenii; exemplu colecția de CD-uri PitiClic pe diferite teme cum ar fi: anotimpurile, circulația rutieră, ecologie, etc.

Softul de testare-evaluare – este poate gama cea mai larg utilizată întrucât specificitatea sa depinde de mulți factori: momentul testării, scopul. Tipologia interacțiunii (feedback imediat sau nu)

§ **Softuri educative** – în care sub forma unui joc se atinge un scop didactic, prin aplicarea inteligentă a unui set de reguli, copilul este implicat într-un proces de rezolvare de probleme/situații.

Jocul este principala formă de organizare a procesului educativ din învățământul preșcolar, iar utilizarea calculatorului nu este pentru copii decât un alt mod de a învăța jucându-se. Calculatorul face parte din spațiul socio-cultural al copilului, alături de televizor, cărți, reviste, ziare, afișe, etc; toate acestea „bombardează” spațiul vizual al copilului, îi influențează limbajul și comunicarea nonverbală, îl pun în

situația de a găsi rapid soluții, de a se orienta și adapta la o lume în care informația circulă rapid, iar schimbarea este accelerată.

Pentru copilul de 3-7 ani cele mai benefice experiențe sunt cele directe cu obiectele și fenomenele din lumea înconjurătoare, folosind cât mai mulți analizatori, mai ales experiențele din natură. Calculatorul îi dezvoltă copilului un alt stil cognitiv care pare a fi la fel de eficient ca învățarea prin contactul direct cu lumea înconjurătoare, pentru că îl îndreaptă spre independență, îi dezvoltă creativitatea tehnică, cultura vizuală, îl introduce într-un climat de autodepășire, de competitivitate punându-l în situația de a învăța prin efort propriu.

În planul dezvoltării personalității copiilor, influența calculatorului este benefică deoarece, are efecte pozitive în planul stimulării intelectuale și psiho-motorii prin varietatea și multitudinea cerințelor pe care copilul le poate rezolva în timp limitat.

Învățarea asistată de calculator o folosim în două ipostaze:

și când utilizăm calculatorul ca mijloc demonstrativ în fața copiilor pentru: a ilustra un element din natură, a intui imaginea unor simboluri (cifre, litere, semne de circulație), a ilustra o situație problematică, a derula un șir de imagini, etc;

BIBLIOGRAFIE:

1. Miclea M. (2000), „*Psihologia cognitivă*”, Editura Gloria, Cluj-Napoca;
2. Revista de pedagogie, nr. 1-2/2010, „*Informatizarea învățământului*”
3. Silvia Curteanu, „*PC Ghid de utilizare*”, Editura Polirom, București, 2001
4. Miron Ionescu, Ioan Radu, „*Didactica Modernă*”, Editura Dacia, Cluj-Napoca

ACASĂ E CEA MAI BUNĂ EDUCAȚIE

PROF.ÎNV.PREȘC. IONELA FEDMAȘU
PROF.ÎNV.PREȘC. LILIANA RUSU

După ce copilul intră într-o instituție de învățământ, grădinița, sarcinile educatoarei se divizează între instituție și familie.

Un rol deosebit îl are familia în domeniul educației morale. Sintagma românească „cei șapte ani de acasă” vizează tocmai educația morală, adică expresia exterioară a acesteia, comportamentul. Acesta este elevat, nu apare de la sine, ci numai în măsura în care părinții se preocupă de formarea lui, prin modelul pe care îl oferă copiilor, care se vor strădui să-l imite. Acest comportament al părinților face parte din structura autorității pe care trebuie să o aibă în fața propriilor copii.

Din clipa în care părinții așteaptă un copil, ei încep să-l făurească în mintea lor după dorință și imaginație, îl înzestreză cu toate darurile inteligenței, talentului și frumuseții. Pentru a atinge acest ideal există o singură cale- să modeleze mintea și sufletul puiului de om din primele luni de viață pentru modelarea personalității lui. Copilul nu este un adult în miniatură și nicio păpușă vie și pentru a obține rezultate bune în modelarea personalității e nevoie în egală măsură de fermitate și înțelegere, iar dragostea pentru cel mic să fie simțită și când îl dojenește și când îl mângâie.

Cea mai bună educație este cea pe care o aplică părinții uniți printr-o căsnicie echilibrată și afectivă. Aceștia intuiesc fără prea multă teorie care sunt cele mai bune metode pentru a canaliza sau corecta tendințele copilului fără a-i înăbuși sau devia personalitatea în formare. Multe dintre dificultățile de adaptare și înțelegere socială ale copilului își au originea în disfuncțiile familiale din mica copilărie. Într-o familie dezbinată, copilul este aproape totdeauna imatur emoțional, chiar dacă uneori, compensatori și sub influența altor factori, el poate avea o evoluție intelectuală bună sau chiar de excepție. În familie, pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume-omul de caracter.

Una dintre trăsăturile specifice ale educației în familie este afectivitatea sporită. În unele familii aceasta se manifestă într-un mod exagerat prin supraprotecție. Copilul crescut într-un asemenea mediu este egoist, înfumurat și stabilește greu relații cu ceilalți. În activitatea de învățare nu este capabil de eforturi fiind mereu în urma celorlalți, având mereu nevoie de ajutor. La polul opus se află familiile în care climatul educativ este exagerat autoritar. Fiecare familie are nevoie de norme și reguli pentru a-și desfășura normal viața, dar autoritatea trebuie manifestată cu calm și cu măsură, exagerarea fiind dăunătoare. Ca rezultat al excesului de autoritate vom avea un copil timid, izolat, cu stimă de sine scăzută. Există uneori posibilitatea ca acești copii, o dată scăpați de disciplina rigidă din familie, să devină indisciplinați, agresivi, violenți cu colegii lor. Este efectul arcului care scăpat de sub control se destinde la maxim.

Așadar, ca părinți vom fi mai exigenți cu copilul comod și cu cel îndrăzneț și mai indulgenți cu copilul harnic, timid. Nu vom cere copilului să facă ceea ce noi, părinții nu-i putem arăta prin fapte.

DE CE CONTEAZĂ CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ?

PROF. PT. ÎNV. PRESC. IONESCU ANELIA BETUELA
G.P.P. "MUGURAȘII" RÂMNICU SĂRAT

Educația este un fapt social și individual în același timp. Rațiunea ei nu poate fi alta decât aceea de a produce modificări pozitive neîntrerupte în ființa fiecărui om. Schimbările survenite în viața interioară a omului se vor răsfrânge în mod firesc asupra grupului social din care face parte. Sensul, amploarea și profunzimea acestor schimbări poartă pecetea momentului istoric în care se produc. Educația este, cu alte cuvinte, un proces de desfășurare, cu particularități distincte de la un moment istoric la altul, după cum existența socio-umană, în ansamblul său, se află în continuă devenire.

Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care copilul își desfășoară aceste activități.

Sistemul de învățământ este principalul subsistem al sistemului de educație și se definește ca ansamblu al instituțiilor specializate în proiectarea și realizarea funcțiilor educației prin conținuturi și metodologii specifice, organizate formal și nonformal.

Procesul de învățământ reprezintă principalul subsistem al sistemului de învățământ și este un ansamblu de acțiuni exercitate în mod conștient și sistematic de către educatori asupra educaților într-un cadru instituțional organizat, în vederea formării personalității acestora în concordanță cu cerințele idealului educațional. Este cea mai înaltă formă de organizare și desfășurare a instruirii și educației, determinată de prezența educatorului ca persoană investită de societate și pregătită în mod special pentru conducerea acestui proces.

Procesul de învățământ se organizează și se conduce în baza unor norme, legi, teze, principia descoperite în practică și generalizate de experiența pozitivă a practicii educaționale.

Principiile nu sunt elaborate subiectiv, întâmplător, după dorințele cuiva, ci pe temeiul cunoașterii legilor funcționării normale a predării și învățării. Ele izvorăsc din logica didactică, adică din logica organizării optime a învățării. Învățarea optimă presupune respectarea mai multor legi: legea organizării percepției, legi ale memoriei, uitării, exercițiului, cauzei și efectului, întăririi, asociației, interiorizării.

Fiecare principiu exprimă anumite cerințe care răspund unor necesități psihologice și pedagogice, prin respectarea lor, procesul de învățământ dobândește teme științific, metodic, este sistemic, armonios.

Principiul respectării particularităților de vârstă și individuale ar putea fi asimilat principiului accesibilității și exprimă cerința ca activitățile să corespundă vârstei și particularității sau individualității copilului. Preșcolarii se aseamănă între ei, dar fiecare are „istoria” lui, „drumul” lui concret.

Personalitatea fiecăruia se făurește în joc, în scenarii organizate de educatoare, ținându-se seama de stadiul de dezvoltare atins de fiecare copil. Copilul, luat ca entitate, e acela care „spune” educatoarei cum să-l ajute și să-l îndrume în activitatea de joc. Cunoșcându-i bine individualitatea, educatoarea îl poate antrena diferențiat în activitățile comune și libere. În acest fel, îi „procură” copilului bucurie, se înlătură suprasolicitarea sau subsolicitarea, sunt antrenați copiii cu lacune, cu dificultăți, cu înclinații speciale, este favorizată capacitatea de învățare, de relaționare, de cooperare și competiție.

Educația trebuie făcută posibilă pentru orice copil, pentru orice persoană cu dizabilități, atât în familie cât și în grădiniță, acești factori având un rol hotărâtor în dezvoltarea și socializarea acestor copii.

În cadrul unei grădinițe, cea mai importantă relație de colaborare este aceea dintre familie și educatoare. Această relație are ca scop asigurarea unui caracter pozitiv și a coerenței influențelor educative ale factorilor implicați în formarea copiilor, în funcție de consultări și hotărâri comune.

Calitatea acestei legături este dependentă de existența nevoii de colaborare a părinților cu grădinița sau de stimularea acestei nevoi de către educatoare, dar și de competența și responsabilitatea cu care educatoarea se angajează în această relație de colaborare.

Angajarea și responsabilitatea familiei în educația copiilor este fundamentală pentru reușita participării educaționale. La orice copil, gradul de interes și de colaborare a părinților cu grădinița este cel mai adesea direct proporțional cu rezultatele și evoluția copiilor.

Psihopedagogia modernă, centrată pe copil, se bazează pe convingerea că familia reprezintă principalul educator, având potențial maxim de modelare a personalității copilului.

Implicarea directă a părinților în lucrul efectiv cu preșcolarii, nu doar în calitate de observatori, ci de participanți activi, reprezintă un punct important al programului educațional, asigurându-se astfel continuitatea acestuia și punându-se bazele unei învățări autentice și eficiente.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cucoș, C., (1996), Pedagogie, Editura Polirom, Iași;
2. Dumitrana, M., (2000), Didactică preșcolară, Editura V&I Integral, București;
3. Mateiaș, A., (2003), Pedagogia pentru învățământul preșcolar, Editura Didactică și Pedagogică, București;
4. Tomșa, G., (coord.), (2005), Psihopedagogie preșcolară și școlară, Editura Coresi S.A., București.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ – O CERINȚĂ DESUETĂ?

PROF. FLORENTINA IONESCU

Expresie eminemant românească, *“cei șapte ani de acasă”* se referă la educația pe care copilul o primește în familie, până la debutul școlarității, și face referință în special la cele mai simple, de bază, reguli de politețe, bună creștere și respect. Expresia era de notorietate în perioada comunistă, bazându-se pe ideea că familia este prima instituție care a cărei menire este să se ocupe de educația copilului. Și totuși, expresia *“cei șapte ani de acasă”* este folosită în cele mai multe cazuri într-un context negativ, și anume *“nu are cei șapte ani de acasă”* și nu neapărat în legătură cu copiii. Acest lucru evidențiază, de fapt, rolul esențial al acestor șapte ani în formarea și dezvoltarea copilului, dar și în educația și integrarea socială a adultului. Spunem că *“nu are cei șapte ani de acasă”*, în egală măsură, despre un copil care nu spune *“Mulțumesc”* atunci când primește ceva sau nu își salută colegii sau prietenii, dar și despre un adult care folosește un limbaj licențios pe stradă sau nu permite membrilor grupului din care face parte să-și exprime părerea, bătându-și joc de argumentele acestora.

Există din ce în ce mai multe voci în ultima vreme care sunt de părere că *“cei șapte ani de acasă”* nu mai reprezintă un aspect atât de important în educația celor mici. Argumentele variază de la reinterpretarea termenilor expresiei și până la eficiența comportamentelor la care se referă expresia.

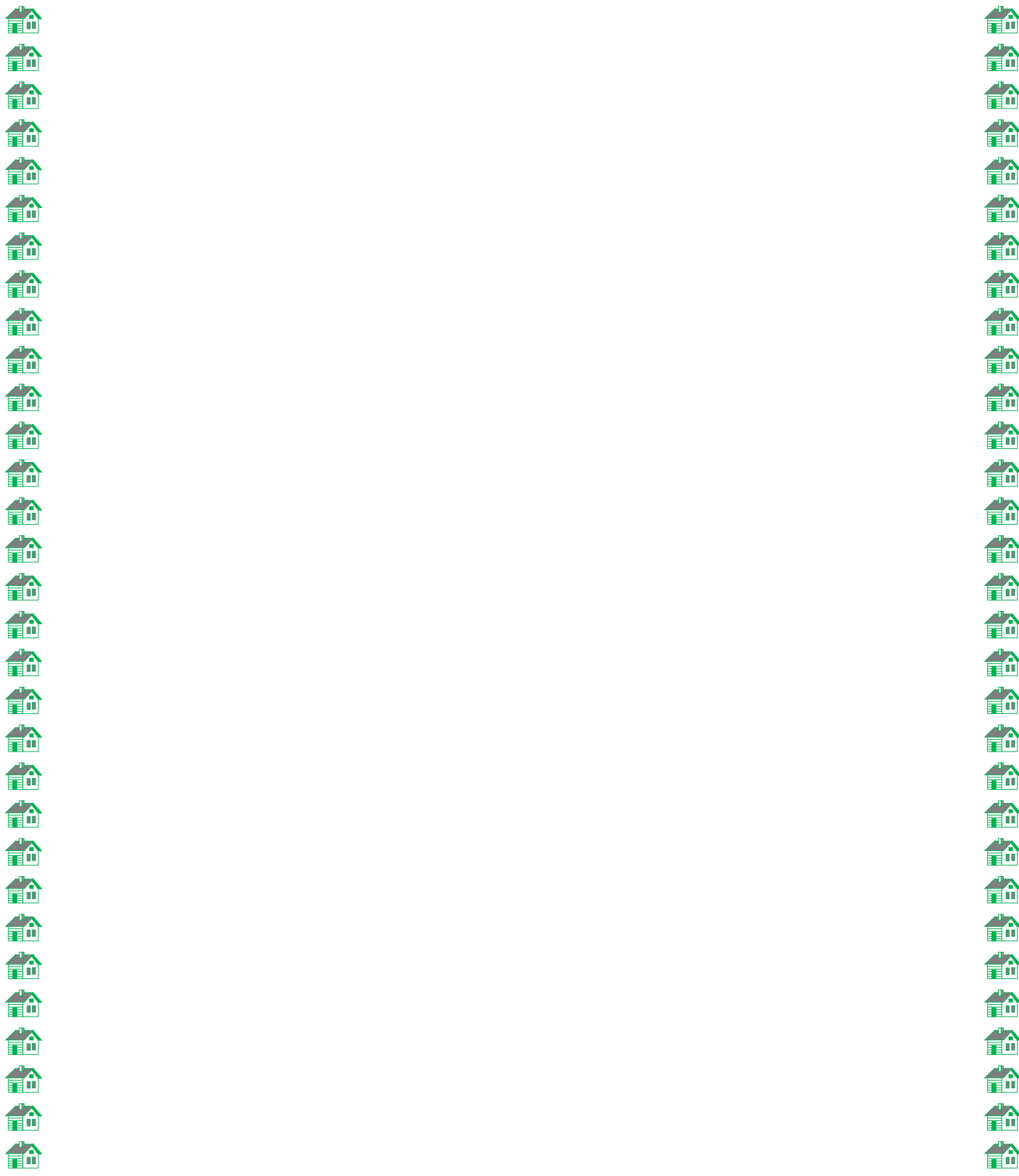
Un argument ar fi acela că expresia își pierde conținutul ca urmare a reducerii vârstei la care apare educația instituționalizată obligatorie a copiilor (3 ani). Astfel, o foarte mare parte a sarcinii învățării de către copii a normelor de bază ale comportării sociale revine instituțiilor implicate, și anume grădiniței (3 – 6 ani) și școlii (6 – 7 ani). Mai mult decât atât, pentru multe familii în care părinții își petrec cea mai mare parte a timpului la serviciu și pe drumul spre și de la serviciu, noile *“instituții”* ale bonei și after-school-ului par a prelua, odată cu responsabilitățile legate de alimentație și siguranța copiilor, și pe cele legate de educația timpurie. Un alt argument invocat din ce în ce mai des este acela că setul de valori pe care îl numim *“cei șapte ani de acasă”* este depășit, el fiind un apanaj al societății comuniste, în condițiile în care societatea modernă, capitalistă, promovează ideea că adultul de succes este acela căruia cariera îi asigură succesul financiar și că integrarea socială depinde în cea mai mare măsură de succesul financiar. Familia nu mai reprezintă elementul esențial în educația copilului atâta timp cât ea dispune de resurse financiare pentru a plăti persoane care sunt specializate în a furniza educație, chiar și la vârste fragede.

Dar nu este oare această abordare a subiectului oarecum superficială? Și nu cumva argumentele invocate nu fac referință la aspecte ce țin de categorizări mai mult sau mai puțin relative? Oare faptul că acum educația instituționalizată obligatorie începe de la vârsta de 3 ani înseamnă că familia este exclusă, întreaga responsabilitate a formării copilului fiind preluată de către instituțiile abilitate? Este evident faptul că nimeni nu poate afirma așa ceva. Este foarte adevărat faptul că grădinița și școala sunt porțile prin care copilul intră în lumea cunoașterii și că acestea îl ajută în achiziția de cunoștințe și formarea de priceperi și deprinderi esențiale pentru formarea și dezvoltarea lui profesională. Dar acest lucru nu este suficient pentru integrarea lui socială, și nu numai ca adult. Societatea informațională în care trăim ne oferă accesul la resurse nelimitate și de o extremă varietate, dar omul nu trăiește doar în fața cărților, a calculatorului, a internetului, a telefonului sau a televizorului/radioului. Omul se naște și trăiește într-un grup social, care se mărește treptat, pe măsură ce înaintază în vârstă și care este guvernat de norme specifice. Normele sunt învățate și puse în practică în grupul social din care face parte, ultimul aspect dovedindu-se esențial pentru integrarea socială. Iar primul, și cel mai important grup social este familia, în sânul căreia copilul trăiește și se formează treptat. Normele sociale presupun comportamente, nu cunoștințe, iar copilul învață comportamentele prin imitarea adulților. Relația afectivă între copil și părinți este cea care reglează învățarea. Instrucțiunile, sfaturile date de părinți, coroborate cu aprobarea sau dezaprobarea comportamentelor copilului reprezintă forma fundamentală a educației timpurii. De aceea rolul familiei este esențial în formarea și dezvoltarea copilului, chiar dacă ea nu este prezentă fizic în toate cele 24 de ore ale zilei lângă copil. Indiferent de prezența altor adulți în viața lui, copilul se raportează întotdeauna mai întâi la membrii familiei sale, a căror atitudine față de el primează. Normele sociale simple, ca salutul, mulțumirea, respectarea partenerilor de joacă și a persoanelor în vârstă, care îi asigură copilului integrarea în grupul de copii, evoluează firesc în comportamente sociale absolut necesare în viața de adult, respectul

reciproc, toleranța, evitarea conflictelor sau rezolvarea lor pe care amiabilă. Și nu se poate pune problema de succes în carieră fără respectarea acestor norme sociale.

Respectarea normelor sociale, indiferent de ce tip de societate vorbim, este absolut obligatorie pentru integrarea socială a membrilor grupului, fie ei copii sau adulți. Și, indiferent dacă o folosim ca atare sau găsim o alta, valorile sociale general acceptate de comunitate, reunite în expresia “*cei șapte ani de acasă*”, reprezintă temelia vieții oricărui adult. Marele scriitor rus F.M. Dostoievski observa într-una din scrierile sale că “*suprema pedagogie este casa parintească*”.

IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

LILIANA IONESCU

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă , te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume". („Child's Appeal” , Mamie Gene Cole)

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ vine la pachet cu un set de reguli de politețe și de principii morale foarte importante, pe care copilul le deprinde de la o vârstă fragedă, în cadrul familiei.

A fi părinte în ziua de azi este o sarcină deosebit de grea și presupune întotdeauna găsirea unei balanțe între bunele gânduri și intenții ale părinților și ceea ce este mai bine pentru copil.

Educația din familie familială constituie un punct de plecare în construcția personalității copilului mic.

Din punctul meu de vedere, familia este cel mai important pilon de rezistență al educației, deoarece primele valori, primele comportamente , dar si primele viziuni despre viata sunt conturate aici, de aceea părinți au obligația de a educa copilul după principiul unei educatii sănătoase și de calitate, într-un spirit corect și just.

De asemenea, fiecare persoană cu care intră în contact copilul este foarte importantă deoarece își lasă amprenta asupra lui, de exemplu: vecinul care-l salută cu un zâmbet în fiecare dimineața, bunica ce pregătește cele mai grozave mâncăruri, portarul care-l ajută în fiecare dimineață, deschizându-i poarta. Fiecare, prin specificul muncii sale, prin felul în care își îndeplinește atribuțiile și prin modul în care colaborează cu copilul, îi influențează comportamentul și dezvoltarea.

Cei șapte ani de acasă, reprezintă cartea de vizita a copilului care îl va însoți întotdeauna oriunde va merge , orice va face . De aceea, aceste norme de conduită pe care copilul și le formează în această perioadă sunt esențiale, ele sunt baza de lansare a individului în societate.

Cel mic poate învăța cu ajutorul tău ce înseamnă salutul, manierele la masă, toleranța, înțelegerea normelor, dar și noțiunea de respect, mai ales dacă îl înveți să folosească des cuvinte precum „te rog“, „mulțumesc“, „bună ziua“, „mă scuzați“. Nu trebuie să uităm că părintele este primul model al copilului , de aceea trebuie sa fie un exemplu pozitiv.

Un copil educat va ști cum sa se poarte cu ceilalți, lucru care-l îi va ușura integrarea într-un colectiv, ba chiar îl va ajuta să se adapteze relativ ușor la regulile societății.

Pentru a face față standardelor foarte înalte ale societății în care trăim, noi părinții avem obligația să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, cum ar fi scrisul , cititul , ci și însușirea unor comportamente morale cum ar fi: ce înseamnă să fii om de omenie? Ce înseamnă punctualitatea? Cum să ne facem prieteni? , cei șapte ani de acasă trebuie să se reflecte în toate domeniile de dezvoltare socială, psihologică , dar si intelectuală.

În concluzie, cei șapte ani de acasă au o importanță incontestabilă în formarea, dezvoltarea si reusita copilului în viață, deoarece bagajul de cunostințe acumulat in acest stadiu este cel mai intens factor al dezvoltarii psihice și emoționale din viața individului.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR: IONESCU OANA DIANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR 49, BUCUREȘTI

Familia, numită și „prima școală a copilăriei”, este principalul factor cu care colaborează învățătorul în procesul educațional pentru a realiza un front comun în educația copiilor.

Normele de conduită morală se deprind în familie, unde copilul învață primele reguli de bună purtare de la părinți, prin imitarea comportamentului acestora. Spre exemplu, dacă cel mic îi vede pe cei din jurul lui purtându-se politicos, o va face și el la rândul său, considerând acest lucru ca ceva absolut firesc și normal.

Mai târziu, la școală se consolidează ceea ce elevul a dobândit acasă. De aceea, este important ca familia să petreacă cât mai mult timp de calitate cu copilul, iar acesta și nevoile lui, să fie prioritare.

Părinții poartă responsabilitatea ca viitorul adult să-și asume în primii ani de copilărie o „bună creștere”. Nu există însă, o definiție general comună pentru „bună creștere”, fiecare familie formându-și propriile standardele pentru cei „șapte ani de acasă” - expresie de valoare, cu vechime în societatea românească.

În familie, copilul învață că este iubit și respectat, iar iubirea adevărată este necondiționată. În primii șapte ani, copilul învață să aibă încredere în adulții care îl îngrijesc și tot acum se pun bazele viitoarei relații sănătoase cu persoanele din jurul său.

Sintetizând, putem menționa trei aspecte importante pentru copil în această perioadă: sentimentul de apartenență, de identitate individuală și construcția unei structuri psihice interioare adaptate la ce se află în exterior și capabilă să răspundă la exigențele acesteia.

Este bine să nu uităm din acest ansamblu, de componenta altruistă, respectiv, cel mic trebuie să învețe să îi pese de ceilalți, să asculte când cineva îi spune ceva și faptul că poate să ajute atunci când cineva îi cere ajutorul.

Putem afirma că cei „șapte ani de acasă” reprezintă abilitățile minime de socializare necesare unui adult ca să se integreze și să fie acceptat în societate.

În prezent, din experiență, pot afirma că în școală intră copii din ce în ce mai inteligenți, dar mai fragili emoțional. Cei mici sunt pregătiți de școală dacă măsurăm dezvoltarea lor intelectuală, dar mulți dintre ei nu sunt pregătiți dacă măsurăm inteligența lor emoțională.

Printre generalizările existente, cu ajutorul cărora putem determina dacă un copil este bine crescut, putem enumera: salutul, modul în care se comportă în public și cu prietenii, respectarea normelor sociale, modul în care mănâncă, se îmbracă și se spală, dacă recunoaște când greșește, etc.

”CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. IONIȚĂ EMILIA GRĂDINIȚA STEP BY STEP “RAZĂ DE SOARE” PLOIEȘTI

“Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copiii foarte inteligenți. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba) Eric Berne.

Cei 7 ani de acasă sunt anii de aur ai educației unui copil. Înconjurat de dragostea și protecția părinților, copilul învață bazele disciplinei, a încrederii în propriile sale forțe, învață regulile de baza ale respectului și primele noțiuni de socializare. În cei 7 ani de acasă, copilul învață ceea ce este încrederea, ordinea, cinstea și buna purtare. Perioada celor 7 ani - este considerată a fi perioada cu impact maxim asupra modului în care copilul percepe lumea și valorile umane ale societății din care face parte. Rolul părinților este esențial în acești ani - pentru că ei sunt cei care pun cărămizile sistemului lui de norme și valori pe care adultul de mâine își va clădi propria sa viață.

Educația copilului are la baza o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii. Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului sau.

Iată legea celor 5 reguli pentru reușită educației copilului;

1. Regulile trebuie să fie clare
2. Regulile trebuie să fie concrete
3. Regulile trebuie să fie constante
4. Regulile trebuie să fie coerente
5. Regulile trebuie să fie consecvente

Orice părinte responsabil înțelege importanța educației copilului dar și consecințele pentru dezvoltarea sa ca adult. Educația are la baza o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii. Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului său. Dar, uneori, își da seama că aceste reguli nu sunt respectate. În aceste condiții copilului i se reamintește regulile casei sau regulile de educație stabilite.

Grădinița facilitează ieșirea în lume a copilului, este un mediu necesar și benefic dezvoltării copilului care are nevoie de manifestare socială. Ea răspunde nevoii de independența copilului, cu condiția că el să se aplece la vârstă la care poate să îi facă față.

În educație se dovedește că toate se petrec la timpul lor, cu chibzuință și așezare. Fiecare vârstă are caracteristicile ei și este important că noi adulții să ținem seama de ele, să conștientizăm că graba noastră nu duce la creșterea mai rapidă a copilului, ci la sărirea unor etape esențiale în devenirea lui. Astfel intrarea copilului în grădiniță nu trebuie realizată decât în momentul în care copilul are nevoie de aceasta și cu o pregătire prealabilă, a lui și a familiei sale.

Cum pregătesc părinții copilul pentru independență;

- ❖ îi lasă libertate de mișcare și inițiativă, creîndu-i un mediu sigur, fără pericole
- ❖ sunt flexibili și permisivi cu jocurile copilului, dar știu să pună limite atunci când este cazul
- ❖ acceptă copilul așa cum este, fără a-l raporta la un ideal sau la alți copii din jur
- ❖ pretind copilului doar ceea ce ei înșiși respectă
- ❖ sunt fermi, dar asigurați, toleranți, calzi și constant iubitori
- ❖ răspund “da” nevoilor copilului, dar spun “nu” pretențiilor nejustificate și opiniilor
- ❖ sunt ei înșiși sociabili și dornici de comunitatea celor din jur
- ❖ nu supraprotejează copilul și nici nu-l servesc, nu-l scutesc de orice efort,

Cum se pregătesc părinții înșiși pentru intrarea copilului în grădiniță;

- ❖ realizează că grădinița răspunde nevoii copilului de educație, de socializare, de comunitate, de acces la o lume nouă din afara familiei
- ❖ se informează, explorează mediul grădinițelor pentru a face o opțiune în cunoștință de cauză
- ❖ descoperă în copil un om capabil de a găsi soluții pentru acomodare
- ❖ depășesc tendința de a concura cu grădinița, cu educatoarea, și cu timpul, le acceptă ca importante
- ❖ învață să nu se mai teamă de înstrăinarea copilului pentru că el vine în contact cu alți adulți și alți copii

- ❖ renunța la așteptarea că în grădiniță copilul să aibă același tratament preferențial ca în familie
- ❖ se integrează ei înșiși în comunitatea de părinți

Grădinița presupune o importantă schimbare în viața copilului- de statut de program ,de relații –și, în raport cu orice schimbare, copilul are nevoie de adaptare, dar și de abordare personalizată. În societățile contemporane nu se poate vorbi de familie ca important agent al adaptării și integrării sociale fără a lua în considerare raporturile familiei cu școala așa cum nu se poate vorbi depre formarea unei imagini de sine, a unui mod de a gândi și înțelegere a realității, a însușirii valorilor și normelor sociale fără a ține seama de raporturile școlii cu familiile elevilor. Educația copiilor este scopul comun al familiei și al școlii, scop care poate fi realizat eficient doar printr-o relație de parteneriat, prin înțelegerea rolurilor, divizarea competențelor, responsabilităților și a funcțiilor între părțile implicate, prin investirea comună a resurselor de timp, prin împărtășirea informațiilor, prin soluționarea în comun a situațiilor problematice. Relațiile dintre școală și familie sunt fundamentale pentru buna funcționare a sistemului educațional și succesul școlar al tinerilor, respectiv, posibilitățile de implicare a părinților în viața școlii trebuie să devină o preocupare constanta a instituției de învățământ.

Bibliografie

1. Ghidul părinților și al educatoarelor, *Începem grădinița*, Institutul de Științe ale Educației, Editura Pim , București , 2010
2. *Revista de Pedagogie nr 10-12/2009*, Institutul de Științe ale Educației
3. *Integrarea copiilor în grădiniță*, Institutul de Științe ale Educației, Editura Pim , București,2010

CEI 7 ANI DE ACASĂ

IORDACHE CLAUDIA

La ce ne gândim când vorbim despre cei 7 ani de acasă? Ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Aceasta exprimă o expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Dacă familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv unui copil, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și sentimentul de rușine. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Subliniază. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente, precum și a dorințelor și nevoilor. La această vârstă educația copilului se împarte între familie și dascăli; dascăli vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Copii cresc și se formează în viața într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

FAMILIA ȘI IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

ȘCOALA GIMNAZIALĂ RĂZVAD, JUD. DAMBOVIȚA PROF. IORDACHE DANIELA

„Cei șapte ani de acasă” este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Cei șapte ani de acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci, pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

În cei 7 ani copiii pot învăța: deprinderi de autoservire, igiena, ordinea, exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative, limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție), perseverența în realizarea unei sarcini. Unele însusiri dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară, educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – **COM**. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne

 comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers
 pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ PENTRU COPII

**PROF. ÎNV. PRIMAR IORDACHE LAURA-
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CENTRALĂ, CÂMPINA**

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani

1. Învată-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!

2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!

3. Comunică cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

4. Învăț-l să iubească lectura și cărțile - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!

5. Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc.; evită educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă!

7. Învăț-l să își exprime emoții și sentimente; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

8. Învăț-l să spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!

9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc.

FAMILIA SI ROLUL SĂU ÎN EDUCAREA COPILULUI

PROF. INV.PRESC.:IORDACHE MIHAELA
GRADINITA CU PROGRAM NORMAL IZVORU-VISINA

Nimic din ceea ce făurește omul în efemera sa existență pe acest pământ nu se ridică atât de înalt la sublim, la creație la dăruire de sine, jertfă și îndeplinire, pe cât este creșterea, educarea și dezvoltarea copiilor cea mai deplină și sensibilă bucurie a vieții.

Între factorii educației familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece în ordinea firească a lucrurilor educația începe din familie motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume-omul de caracter”

În procesul educativ, părinții trebuie să țină seama de particularitățile de vârstă și individuale ale copilului, de faptul că fiecare etapă de vârstă se caracterizează prin trăsături definitorii care o diferențiază de cea precedentă și de cea următoare. După naștere în viața copilului intervin transformări atât din punct de vedere fizic cât și psihic. Sub influența condițiilor de viață și a educației el poate fi dirijat în direcția dorită, întrucât organismul are o mare putere de creștere și dezvoltare fiind și foarte maleabil. Ca urmare, acțiunile educative exercitate de părinți trebuie să fie raționale și continue, să se bazeze pe faptul că dezvoltarea psihică a copilului se realizează în strânsă legătură cu dezvoltarea sa fizică.

Procesul de dezvoltare nu trebuie înțeles ca o adăugire la ceea ce a fost la naștere, ci ca o transformare calitativă ce se realizează pe măsură ce organismul copilului crește. În funcție de caracteristicile anatomico-fiziologice, părinții pot folosi metode și procedee educative adecvate fiecărui copil, ei pot contribui la dezvoltarea personalității acestuia. Până la vârsta de 3 ani părinții constituie primul exemplu, unicul model de viață, de comportare, cu cea mai mare influență asupra copilului.

A.S Makarenko a acordat o importanță deosebită puterii exemplului pe care familia îl are în educație. „Bazele educației se pun până la 5 ani - spunea el - ceea ce ați făcut până la 5 ani reprezintă 90 % din întregul proces educativ; după aceea educația omului continuă, prelucrarea omului continuă, dar în general, voi începeți să gustați roadele căci florile pe care le-ați îngrijit au fost până la 5 ani”.

Pe parcursul activității mele didactice am încercat să cunosc familiile copiilor condițiile de viață, regimul de activitate și odihna raportul dintre părinți, părinți-copii precum și climatul familial în general. Am încercat să conștientizez familiile de rolul și importanța care o au în formarea propriilor copii. Copiii nu au nevoie numai de mâncare și îmbrăcăminte, ci și de afecțiune din partea noastră ca părinți. Trebuie să le fim exemplu prin toate activitățile desfășurate să fim înțelegători și preocupați de ei, de ceea ce fac.

Chiar dacă locuim la țară părinții sunt foarte preocupați ca fiecare copil să beneficieze de instrucție conform posibilităților sale, antrenându-se și ei în acest sens. Aceștia participă cu mult interes atât la realizarea obiectivului prioritar al grădiniței adaptarea la regimul activității școlare dar și la activităților extrașcolare.

Serbările pe care le-am organizat cu diferite ocazii au fost un bun prilej de cunoaștere și satisfacție reciprocă. Chiar dacă uneori am avut emoții în procurarea costumației copiilor la unele scenete acestea s-au rezolvat datorită interesului și preocupării părinților. Cu foarte multă bucurie și satisfacție și-au scos din ladă de zestre costumele populare pentru a participa la concursurile județene pentru preșcolari sau la realizarea proiectelor tematice.

Exemplele de dragoste de comportare delicată și de respect îi fac pe copii să nutrească la rândul lor dragoste și respect la rândul lor, față de frați și mai târziu față de frați și de colegi. În teoria pedagogică, precum și în practica educațională, noțiunea de dragoste nu poate fi gândită decât împreună cu noțiunea de exigență. Actul pedagogic fie în școală, fie în familie, evoluează pe cadranul dragoste – exigență, iubire – respect, autoritate – încredere. Nu teama de pedeapsă trebuie să îl determine pe copil la acțiune ci plăcerea de a îndeplini o sarcină, de a se bucura de aprecierea celor din jur și de a se afirma ca personalitate.

CÂT DE IMPORTANTI SUNT CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

IORDACHE NICOLAE – MARIUS

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Asadar prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău.

Părinții au obligația instruirii copiilor din punct de vedere fizic și psihic. Educația primită de copil în această perioadă a vieții lui se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor.

Încă de la o vârstă foarte timpurie, copiii pot înțelege ceea ce le este spus simplu și clar, cu blândețe și dragoste. Pe măsură ce copilul crește, părinții vor introduce reguli și regulamente ce vor fi stabilite, care vor fi respectate de către toți membrii familiei și care vor fi în felul acesta simplu și ușor adoptate de către copil. Există o dragoste oarbă, ce lasă copiilor „privilegiul” de a face ce vor ei; acest tip de atitudine conduce la primul pas spre deteriorarea relației părinți-copil de mai târziu.

Câteodată e mai ușor pentru părinți să recurgă la pedepse ori abuzuri fizice decât să coopereze, să stabilească limite. Acest lucru se întâmplă datorită dezinformării și a lipsei răbdării. Stabilind limitele în relația cu copilul, acesta va înțelege că părintele respinge comportamentul negativ și nu îl respinge pe el. Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli însă împiedică dezvoltarea copiilor. Deasemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, e bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru.

Important este și faptul ca părintele să se gândească serios și la alte modalități cu mult mai eficiente de a-și pedepsi copilul, în afara pedepsei fizice și anume izolarea copilului sau confiscarea unui lucru care îi place acestuia. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompense (o mângâiere pe capsau un pupic sau chiar un semn stabilit de comun acord cu copilul).

În concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi lui.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. MIHAELA CARMEN IORGA
LICEUL TEHNIC DE VEST, ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.24
TIMIȘOARA

Cei șapte ani de acasă" este o expresie care face referire la educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă în care vor fi tratate celelalte persoane. În primul rând, „Cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Astfel, un copil care are „cei șapte ani de-acasă,, va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, cu o conduită bună în orice situație. Copilul își însușește aceste reguli elementare încă din primii ani de viață, prin exemple și argumente clare. „Acasă” este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, să facă diferența între actele acceptate și cele cărora nu trebuie să le dea curs. Învățăturilor primite de la părinți li se vor alăura, mai târziu, cele de la educatori, învățători, profesori.

Un copil educat se va comporta corespunzător atât la școală cât și în societate. Prin urmare, *Cei șapte ani de acasă* sunt cei care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat în societate. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca în trecut, e foarte important să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise din societate.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească pentru a deveni un bun exemplu la școală. Educația, de fapt, se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om, pentru că astfel va ști să-și respecte aproapele.

Bibliografie:

1. POPESCU NICOLETA - Cei șapte ani de acasă... Ed.Pescăruș, București,2014
2. ANDREI COSMOVICI - Psihologie generală, Ed. Polirom, Iași, 1996

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. IORGA MIHAELA
GRĂDINIȚA “DUMBRAVA MINUNILOR”, SECTOR 6, BUCUREȘTI

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competențe între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoaștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ

ATITUDINI BLÂNDE;

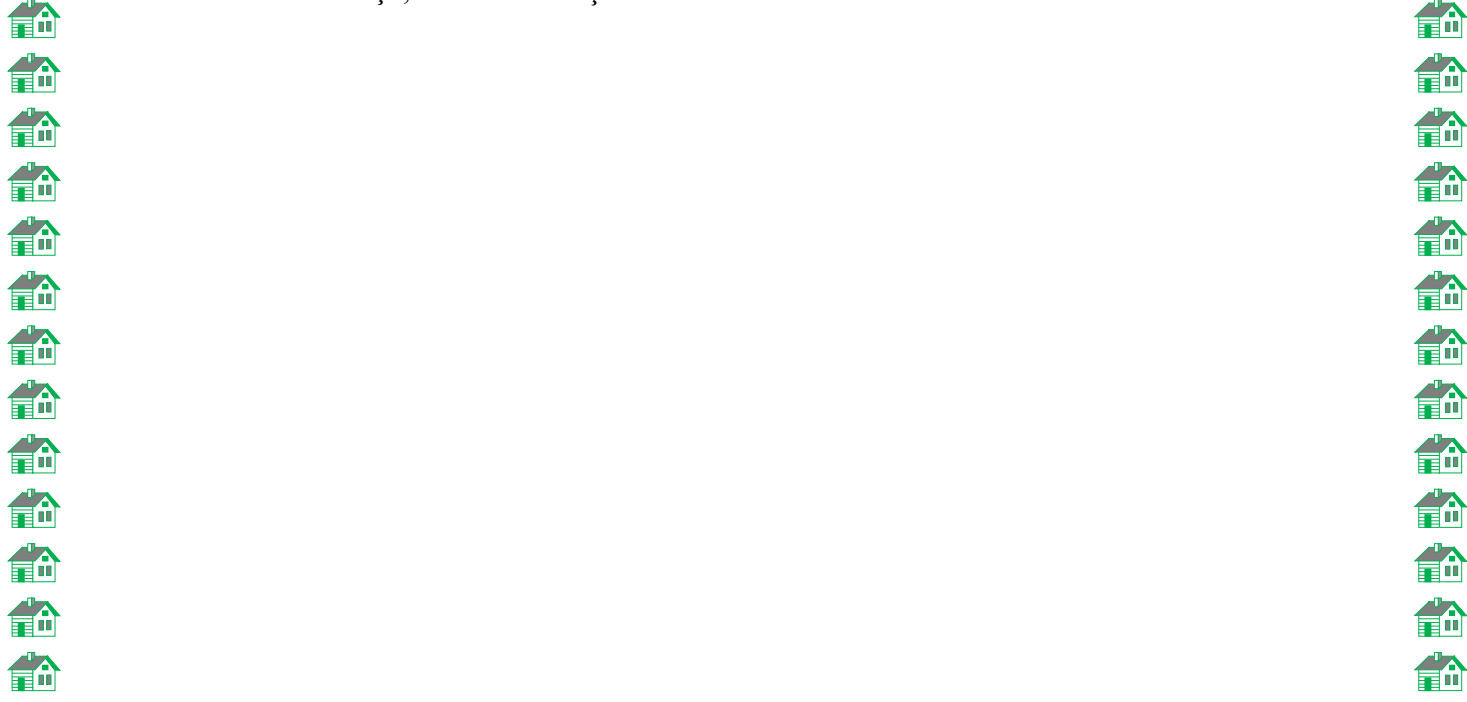
Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

**CEI 7 ANI DE ACASA:
NORME SI VALORI ESENTIALE PENTRU SUCCESUL VIITORULUI
COPILULUI**

**PROF. IOSUB CLAUDIA LUISE
LICEUL TEHNOLOGIC ECONOMIC ADMINISTRATIV
PIATRA NEAMT**

Educatia copilului incepe din prima zi de dupa nastere. Fiecare copil se naste cu o zestre genetica, dar si cu una psihica ce se remarca din felul in care isi manifesta placerile si neplacerile. Limbajul lui este limitat si nu stie sa-si stapaneasca emotiile, aratandu-ne deschis tot ce simte. Prin educatie i se formeaza personalitatea definita de manualele de psihologie ca fiind combinatia, unica pentru fiecare dintre oameni, a componentelor temperament, caracter, aptitudini. Psihosociologul de la Desprecopii va vorbeste pe larg despre a fi, a deveni, a da si a primi. Fiecare copil se naste cu o zestre genetica, dar si cu una psihica ce se remarca din felul in care isi manifesta placerile si neplacerile. Limbajul lui este limitat si nu stie sa-si stapaneasca emotiile, aratandu-ne deschis tot ce simte. Prin educatie i se formeaza personalitatea definita de manualele de psihologie ca fiind combinatia, unica pentru fiecare dintre oameni, a componentelor temperament, caracter, aptitudini. Psihosociologul de la Desprecopii va vorbeste pe larg **despre a fi, a deveni, a da si a primi.**

Este adevarat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt inclusi în diverse forme educationale inca de la varste mult mai fragede, ramane ideea de la baza acestei expresii: normele de conduita se invata din familie. Scoala si alte medii educationale nu pot ulterior decat sa confirme si sa consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**sapte ani de-acasă**”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți

prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Ce spun părinții despre cei 7 ani de acasă? pt mine cei 7 ani de acasă însemna mai mult reguli de bun simț, igiena, respect, pe care un copil trebuia să le învețe de la părinți, până să meargă la școală., dar care desigur ca părinții le tot repetam până se fac mari;

1. să asculti pe cineva când îți vorbește
2. să nu vorbești cu gura plină
3. să te speli pe mâini după ce ai fost la toaletă...sau când vii de undeva
4. să spui adevărul
5. să nu fii agresiv
6. să dai bună ziua/la revedere
7. să îți asumi responsabilitatea pt ce faci
8. să respecti pe cei din jur
9. să nu scuipi pe stradă
10. să nu vorbești urit
11. să nu te întinzi pe masă când măninci
12. să nu te urci cu picioarele încălțate în pat
13. să respecti proprietatea personală și a celorlalți (să nu strici/distrugi)
14. să spui mulțumesc
15. să te speli pe dinți seara/dimineata
16. să nu te scobesti în dinți/ori alte părți... când vorbești cu cineva/public (autor: Michelle-USA)

CONCLUZII

Eu cred că se acordă mult prea multă importanță unui concept ce datează din străbuni. În primul rând, termenul e expirat...se consideră că până la 7 ani copilul stătea acasă, eventual cu mama, iar la 7 ani pleca la școală, se desprindea de familie. Ceea ce acum nu mai este cazul. De la 3 ani e la grădiniță și de la 6 la școală. Apoi, în cei 7 ani se "predau" lecții grele de educație care pregăteau copilul pentru acel prag de desprindere. Multe energii, timp, nervi și frustrări copilărești se derulau...părinții țineau mult la această educație, copiii o înghiteau pe nemestecate. Astăzi, 7 ani de acasă simbolizează un anumit standard, minim dar cumva obligatoriu, în care trebuie să se încadreze odraslele noastre. Care se încapățanează să accepte încadrarea și au dureri dorsale privitor la dorințele noastre. E drept, și părinții s-au adaptat, mulți au renunțat la standardele astea, de voie sau de nevoie, dar a rămas așa, o umbră de parfum de trecut, un fel de deziderat și, de ce să nu recunoaștem, un fel de termen de comparație.

Cert este că educația trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluție, iar obligativitatea a devenit nițel desuetă, așa că la 7 ani unii copii sunt de pus în rama iar alții...mai puțin. Cred însă că nu trebuie să mai facem comparații la vârsta de 7 ani.

 Chiar daca altii le fac... (autor: Rufus, moderator Desprecopii)

 Pai pentru mine, **cei 7 ani de acasa** inseamna:

 1. **Sa-si poata evalua obiectiv pozitia in raport cu o situatie.** (Trebuie sa stie ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea sa faca, etc.)

 2. **Sa stie sa isi sustina parerile si sa-si apere interesele fara a deranja pe cei din jur.** (Sa foloseasca un limbaj politicos, sa nu se miorlaie, sa nu fie obraznica, dar sa exprime ceea ce simte, nu sa evite sa-si spuna parerea)

 3. **Sa fie atent si implicat in ceea ce se intampla in jur, ca sa poata evita situatiile cu potential periculos si, ca revers al medaliei, sa poata oferi un ajutor la timp cuiva.** (Incepand de la salutul persoanelor cunoscute, continuand cu atentia acordata traficului, pietonilor, adica sa nu mearga pe strada cu castile in urechi, triminand SMS-uri, izbindu-se de alti pietoni si ignorand culoarea rosie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, nu stiu, sa adune fructele cuiva care si-a rupt sacosa, sa urce in pom dupa o pisica sperziata, chestii de-astea...)

 4. **Sa stie sa piarda** (si automat, sa-si focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) **dar si sa castige cu eleganta** (fara a-l umili pe cel care a pierdut)

 Lucrurile astea se invata mai mult prin copierea parintilor si a altor educatori, mai degraba decat din predici si povesti. Asa ca e de maxima importanta ca parintii sa fie un exemplu pentru cei mici.

 Si e important, de asemenea ca independenta copiilor sa fie stimulata, pentru ca daca in mica copilarie e mereu altcineva care sa-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele doua extreme, ori va incerca totul, ca sa-si afirme independenta, ori va evita totul, dintr-un exces de prudenta. Pe cand, daca e obisnuit de mic sa infrunte niste situatii si sa faca niste alegeri (evident, pe masura lui, si controlate de adult) ii va fi mult mai usor sa ia hotararari in ceea ce-l priveste.

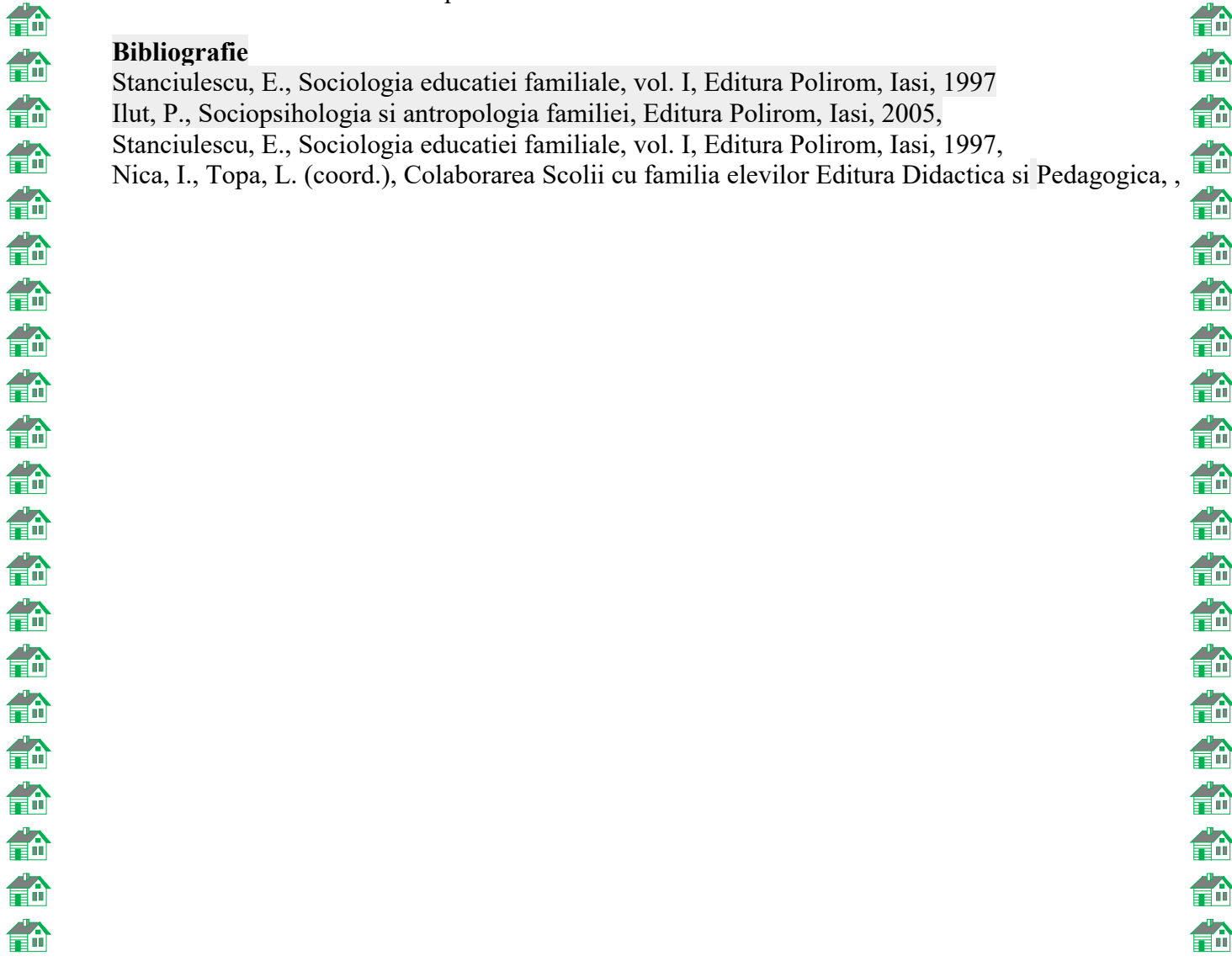
Bibliografie

Stanciulescu, E., Sociologia educatiei familiale, vol. I, Editura Polirom, Iasi, 1997

Ilut, P., Sociopsihologia si antropologia familiei, Editura Polirom, Iasi, 2005,

Stanciulescu, E., Sociologia educatiei familiale, vol. I, Editura Polirom, Iasi, 1997,

Nica, I., Topa, L. (coord.), Colaborarea Scolii cu familia elevilor Editura Didactica si Pedagogica, ,

POLITEȚEA SE ÎNVĂȚĂ ÎN FAMILIE

PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR, IOVA DORINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „THEODOR COSTESCU”,
DR. TR. SEVERIN, MEHEDINȚI

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, cu un comportament cuviincios, care salută, spune „mulțumesc”, „te rog” celor din jurul lui.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Părinții sunt primele persoane care transmit copilului adevăratele valori.

De ei depinde ca micuții lor să fie respectuoși, politicoși și să învețe regulile corecte de comportament.

Cel mai bun exemplu sunt faptele, astfel în zadar unii părinți spun că nu este corect să procedeze sau să facă ceva copilul, dacă ei procedează exact invers. De ce unele persoane aruncă resturile pe stradă, nu-și cer scuze atunci când îmbrâncesc pe cineva în transportul public, de ce își permit să mănânce semințe pe stradă sau au un comportament brutal în familie? Se întâmplă deoarece asta au văzut la părinții lor și li se pare o normalitate. Mai mult, convingerile obținute în copilărie se modifică foarte greu la maturitate, arată studiile, de aceea, din momentul în care ați aflat că veți fi părinți este recomandat să vă schimbați comportamentul, atitudinea, chiar și modalitatea de a comunica dacă vă doriți o familie ce respectă anumite principii și reguli de bune maniere.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Probabil cunoaște fiecare principiile care formează fundamentul tuturor manierelor: respectul, considerația și sinceritatea. Părinții sunt cei care trebuie să cultive, din primii ani de viață ai copilului, politețea, bunele maniere, grija și considerația pentru cei din jur. Buna creștere, adresarea corectă, limbajul plăcut, folosirea formulelor de politețe sunt meritul părinților atunci când copiii le respectă. Bunele maniere îl ajută pe copil să-și dezvolte simțul respectului de sine și încrederea în propria persoană. Respectarea regulilor de bune maniere este secretul care contribuie la armonia unei familii. Politețea, amabilitatea folosite în mod regulat în societate sunt la fel de necesare și în cadrul unei familii pentru o viață fericită. Cu cât se folosesc în familie mai des expresiile de politețe: „te rog”, „mulțumesc”, „cu plăcere”, cu atât mai des le va folosi și copilul atât în fața părinților cât și cu alte persoane, colegi, profesori etc.

Copiii trebuie învățați să își ceară scuze atunci când greșesc, să recunoască greșala, să fie sinceri, să ofere ajutor.

Cuplul părinților și relația dintre ei doi, dintre ei și restul lumii, dintre ei și viața, alcătuiesc mediul în care copilul crește.

Relația dintre părinți este modelul viitor de relaționare al copilului pe care îl va duce cu sine în viață, iar ochii părinților sunt oglinzile în care crește și se formează ca viitor adult, devenind ceea ce părinții și cei din jurul lui văd în el.

Cea mai bună cale de a-i educa pe copii din punct de vedere moral este modul în care trăiesc părinții. Copiii observă comportamentul acestora, iar exemplul este mult mai puternic decât puterea cuvintelor. Uneori, părinții trebuie să aibă răbdare și să le ofere copiilor șansa de a învăța din greșeli. Cele mai eficiente „lecții” sunt cele pe care fiecare și le însușește din propria experiență. Părinții trebuie să asigure doar mediul cel mai prielnic pentru dezvoltarea copiilor. Dacă părinții transmit copiilor încrederea pe care o au în ceea ce pot realiza singuri, atunci ei vor fi niște susținători valoroși, ajutându-i pe copii să rezolve problema, poate nu foarte rapid, dar vor înfrunța realitatea așa cum se cuvine.

În educația copiilor, părinții trebuie să ofere acestora, în fiecare zi, atenție, aprobare, acceptare și afecțiune. Dacă le vor observa doar erorile de comportament, îi vor învăța să le atragă atenția doar prin greșeli. Dacă singurul moment în care sunt luați în seama este cel al „greșelilor”, atunci vor învăța să se comporte inadecvat. Orice conduită care atrage atenția, prin răspunsuri pozitive ori negative, se va repeta.

Este evident că cea mai bună modalitate de a îndruma copilul spre comportamente „pozitive” este aceea de a remarca orice atitudine pozitivă, fiecare moment în care copilul face ceea ce părintele își dorește pentru el.

Indiferent de comportamentul pe care-l au, toți copiii sunt buni, de aceea trebuie acordată atenție atitudinii lor pozitive. Copiii, în special cei cu probleme, trebuie să știe că părinții îi iubesc, chiar și atunci când nu le aprobă comportamentul. Când copilul greșește, părintele trebuie să fie atent și să dezaprobe comportamentul și nu persoana.

Aprobarea trebuie oferită zilnic, au nevoie să audă complimentele părinților și să-i acceptăm așa cum sunt. Trebuie lăudate faptele bune și dezaprobată cele inadecvate explicându-le de ce nu e bine și care pot fi urmările.

Afecțiunea este lucrul care îi face să știe cât de importanți sunt pentru părinții lor. Cuvintele sunt importante, dar îmbrățișările sunt mult mai potrivite. Atingerea fizică a unui copil, pentru a-i transmite afecțiune, construiește o relație. Fiecare are nevoie să îmbrățișeze și să fie îmbrățișat.

Comportamentul familiei față de copil se va transmite mai departe în familia copilului când acesta va deveni adult.

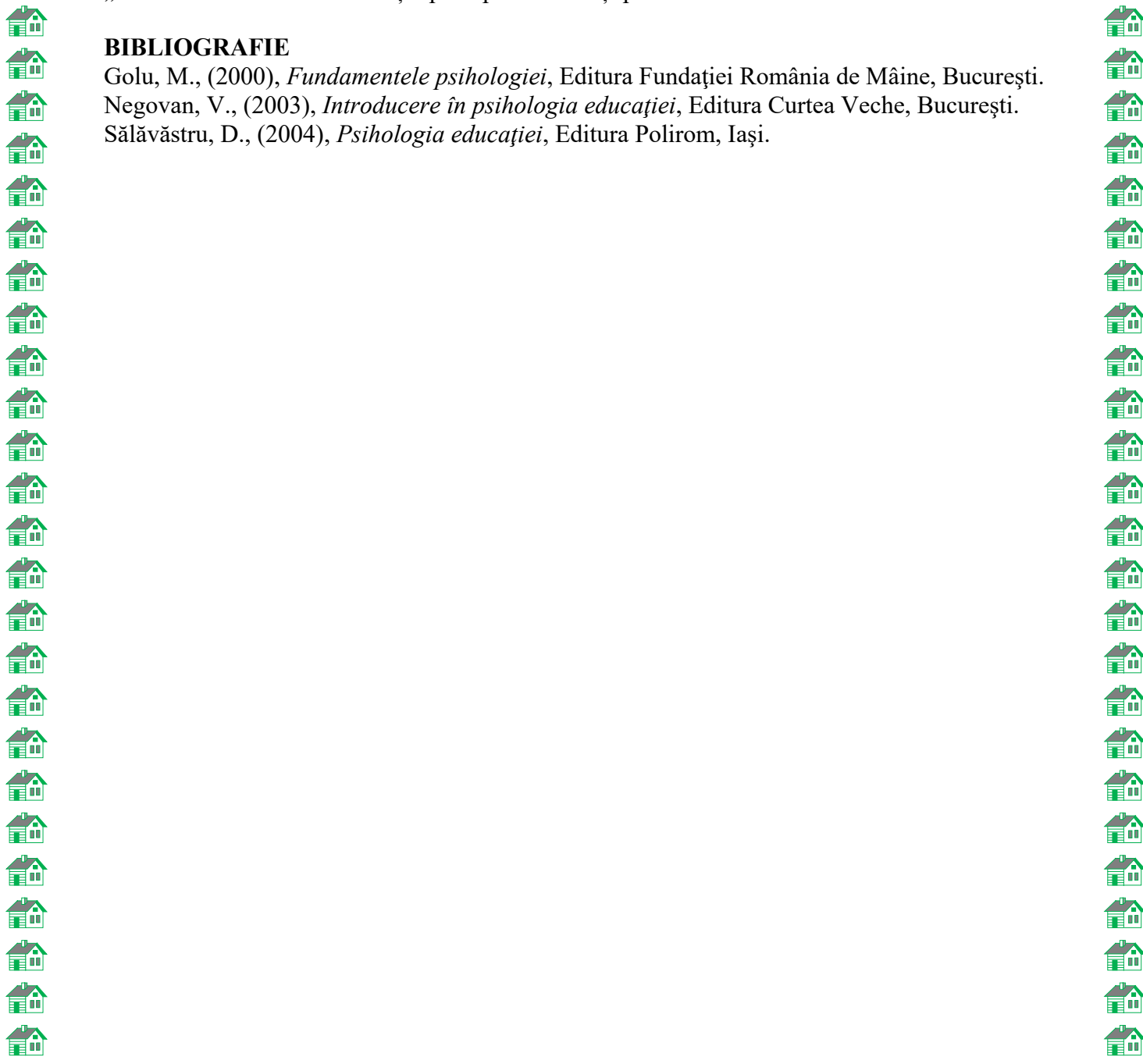
„Cei 7 ani de acasă” îl definește pe copilul de azi și pe adultul de mâine.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ROLUL FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA INTELECTUALĂ A COPILULUI STUDIU DE SPECIALITATE

PROF. ÎNV. PRIMAR IOVĂNESCU SIMONA MONICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GEORGE GÂRDA” MĂNĂȘTIUR

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho – social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Familia este adevăratul laborator de formare a persoanei. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei.

Modelele de conduită oferite de părinți – precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Pentru fiecare individ, familia reprezintă rădăcina educației, părinții fiind primii „profesori” din viața copilului. Ei sunt cei care pun bazele în educație, formarea și dezvoltarea acestuia.

Familia este factorul determinant care modelează principiile și realizarea copiilor. Ea este o puternică influență asupra a ceea ce am devenit, asupra modului în care ne vedem pe noi înșine, asupra a tot ce ne influențează pe noi. Părinții, așa cum am mai spus, joacă cel mai important rol în formarea, creșterea și dezvoltarea lor ca personalitate.

Părinții trebuie să fie parteneri egali în educația copilului. „Meseria” de părinte este foarte grea. În condițiile unei atmosfere familiale echilibrate și prielnice dezvoltării copilului, familia este în primul rând cadrul existenței biofizice a acestei dezvoltări.

Părinții sunt cei care stabilesc un anumit program zilnic necesar dezvoltării fizice sănătoase ca alimentația, activitățile, jocurile, plimbările, pregătirea pentru activități, ora de culcare și multe altele. Un bun ghid pentru copil în primul rând sunt părinții și anume comportamentul lor în familie, între ei și față de semenii lor. Comportamentul părinților față de copil reprezintă o fază principală în dezvoltarea normală a stadiilor de viață a copilului.

Un alt rol destul de important în educarea copiilor este atenția din partea părinților, ei trebuie să fie cât mai atenți la tot ce face copilul lor, spre exemplu să fie prezenți la activitățile în care participă copii lor, să discute cu ei despre activitățile zilnice, să petreacă cât mai mult timp împreună cu familia lor. Să iasă mai des la o plimbare, la o distracție.

Un factor mai puțin important în educarea copiilor și care influențează chiar și asupra dezvoltării fizice a copilului sunt „mesele luate împreună cu familia”.

Participarea afectivă a părinților la necazurile copiilor, la evenimentele din viața acestora, le dau liniștea și siguranța. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil la acțiune; e bine să li se explice natura greșelilor săvârșite, gravitatea acestora și nu se apelează la măsuri autoritare și drastice, deoarece ele produc blocaje psihice.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

IRIME DIANA FELICIA

„ Cei 7 ani de acasă se scriu în șapte cărți: adevărul, dragostea, bunătatea, mulțumirea, respectul, credințioșia și bunele maniere.” Dan Surducu

Familia, ca mediu informal, contribuie la dezvoltarea autonomiei copilului prin atitudinile educative și prin implicarea lui efectivă în activități.

Pocesul de integrare în societate începe în familie din timpul copilăriei mici, când intervin primele contacte sociale și experiențe de viață (socializarea primară sau socializare de bază), și continuă de-a lungul vieții omului, odată cu dobândirea unor statusuri și roluri succesive (socializare continuă sau secundară).

Rezultatele unor cercetări recente au demonstrat că dezvoltarea copilului este influențată în proporție de peste 70% de către familie. Responsabilitatea creșterii copilului revine cu prioritate părinților, care oferă copilului îngrijirile de bază, siguranță, căldură emoțională, îndrumare, înțelegere.

Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă), acestea constituie suportul dezvoltării ulterioare și își pun amprenta asupra întregii personalități.

Tot în familie, copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte. De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, tolerant, să colaboreze, să fie un bun coleg și prieten.

Familia reprezintă mediul în care copilul învață și exersează comportamentele sociale, să se descopere pe sine și pe cei din jur, se familiarizează cu sistemul valorilor sociale și culturale.

Mediul familial ocupă un loc central în multitudinea factorilor determinanți ai evoluției copilului.

Copilul nu este un adult în miniatură, ci este un „candidat la maturizare“ (H. Pierot), deosebit de receptiv la influențele pozitive sau negative care se exercită asupra lui. De aceea, copilul trebuie socializat și modelat, iar fundamentarea personalității se realizează, în mare măsură, în interiorul familiei care concentrează primul său univers afectiv, social și cultural. Trăsăturile și coordonatele personalității copilului se construiesc în relație cu mediul social, cu situațiile pe care trebuie să le trăiască în familie, atitudinile părinților având o influență importantă asupra personalității copilului în devenirea sa ca adult.

Educația din familie a copilului se va continua cu cea din grădiniță. Uneori, între cele două medii educative, există diferențe majore de reguli, valori, cultură etc. În această situație, copilul este supus adaptărilor și readaptărilor repetate, care îl marchează profund: se instalează o stare de confuzie internă, copilul neștiind ce reguli să-și asume, care valori sunt acceptate social. Mai mult chiar, putem vorbi și despre o traumă emoțională, copilul simțindu-se vinovat dacă va adera la valorile grădiniței, în defavoarea valorilor familie (sau invers).

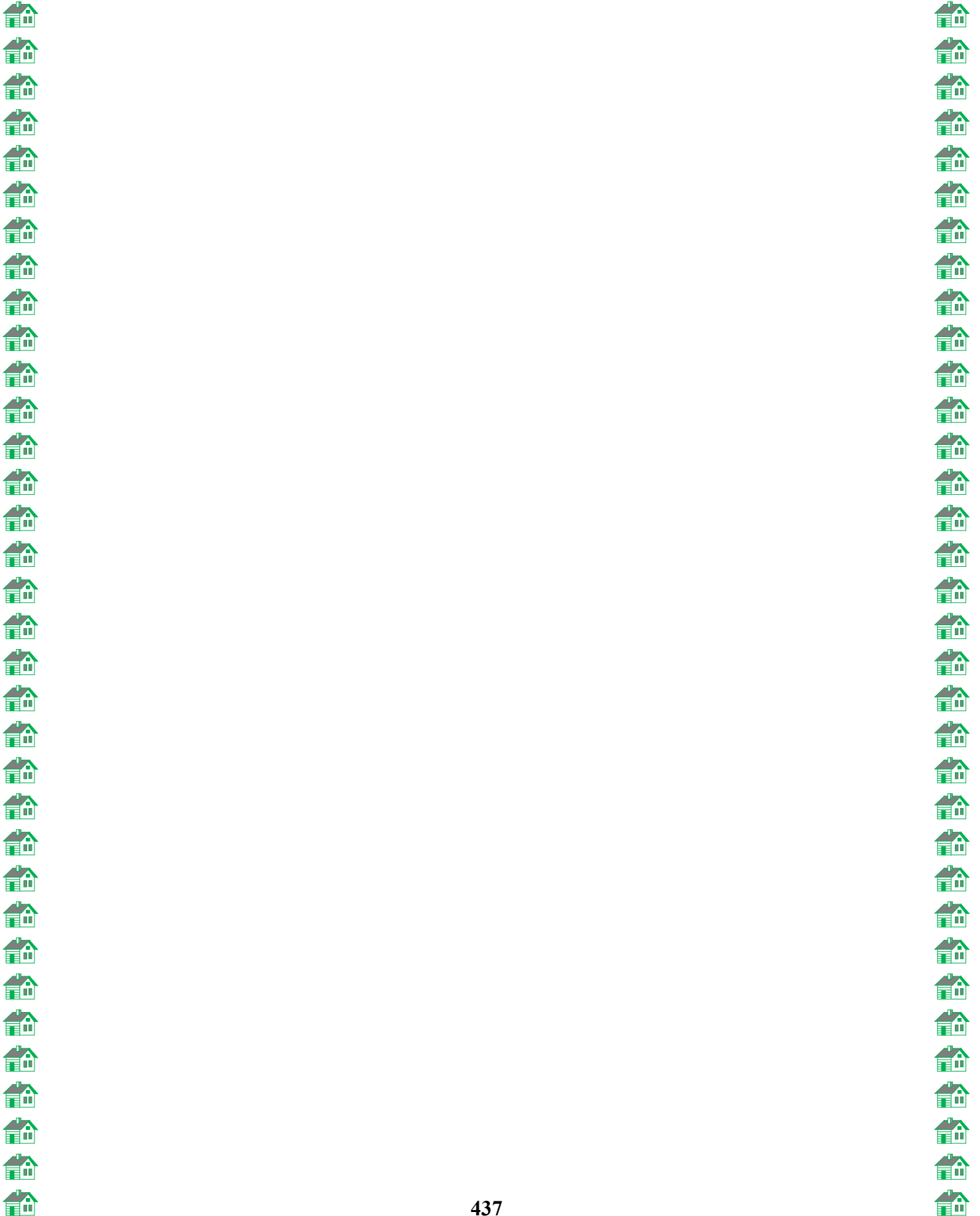
Un comportament poate fi învățat prin observare (imitație vacariantă), stocat în memorie și reprodus imediat sau după o perioadă de timp. Probabilitatea reproducerii comportamentului agresiv scade dacă un

model, de exemplu, părintele, îl apreciază negativ comparativ cu situația în care își manifestă indiferența.

În cazul în care comportamentul agresiv este întărit pozitiv, crește probabilitatea ca minorul să îl reproducă.

Mai mult decât atât s-a constatat că nu numai întărirea pozitivă imediată are efect asupra copilului, ci și întărirea pozitivă întârziată, adică la o perioadă de timp după vizionarea unui material violent.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE - CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

IRIMIA ANDRA- MARIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 10 BOTOȘANI

„A pleca de la probleme care sunt cu adevărat probleme, și a căror soluție poate să aducă o îmbunătățire operei școlare, aceasta este regula de conduită care nu trebuie niciodată pierdută din vedere.”
(E. Planchard)

Dreptul la educație, alături de cel de a exista, de a trăi sănătos este fundamental. Societatea este obligată să-i asigure copilului exercitarea acestui drept. Copilul învață de când se naște. Prima lui școală este familia, apoi prietenii și orice alt grup social din care copilul face parte într-un moment anume. Este „acea școală a vieții”, care debutează din copilăria timpurie și se menține de-a lungul întregii existențe.

Formarea unui copil este o sarcină complexă și de înaltă răspundere, care trebuie realizată fără rebuturi sau pierderi de valori umane. Îndeplinirea acestei nobile misiuni, cu dezideratul său major de ameliora progresiv capacitatea adaptativă a omului la cerințele sociale, revine în principal, școlii, dar și familiei.

Formarea capacității de adaptare la diverse situații de viață este condiționată, într-o mare măsură, de găsirea modalităților optime de instruire și învățare. Dezvoltarea psihică a elevilor poartă amprenta conținutului concret al învățământului și al modului de realizare a acestuia.

Posibilitățile mintale ale copilului sunt mari, iar evaluarea capacităților mintale genetice –fluide și polivalente- este o sarcină dificilă în stadiul actual de dezvoltare socială. Potențialitățile intelectuale se realizează în contextul activităților în care este antrenat copilul în mod efectiv. Metodologia activităților instructiv – educative, modul lor de organizare, pot favoriza ori limita valorificarea deplină a posibilităților de dezvoltare psihică de care dispune copilul. Perfecționarea mijloacelor, a metodelor reale de formare a personalității, contribuie la ridicarea nivelului de dezvoltare mintală, afectivă și morală a copilului.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie. „Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Pentru fiecare individ, familia reprezintă rădăcina educației, părinții fiind primii „profesori” din viața copilului. Ei sunt cei care pun bazele în educația, formarea și dezvoltarea acestuia. Când copilul ajunge la grădiniță și apoi în școală, ei vor avea în continuare un rol foarte important în educația lui, de implicarea lor în acest proces depinzând reușita școlară a copilului.

Familia reprezintă mediul care influențează în mod direct dezvoltarea copilului. Părinții trebuie să știe că prin implicarea în educația și formarea copilului, pun bazele de care acesta are nevoie pentru a se dezvolta și a-și construi un viitor de succes.

Specialiștii în psihologia copilului au afirmat că părinții nu acordă importanța necesară educației copilului. Un tânăr are nevoie să își cunoască propria personalitate și să fie conștient de poziția pe care o ocupă în societate. Prin înțelegerea exactă a elementelor care contribuie la dezvoltarea unui copil părintele poate să controleze modul în care acesta își formează personalitatea.

Părinții trebuie să răspundă nevoilor copiilor, în special cele emoționale, care se concretizează în dorința de a fi ascultați, îngrijiți și apreciați. În funcție de vârsta și nivelul de dezvoltare al acestuia, atitudinea părinților trebuie să fie corespunzătoare.

Mediul școlar îl ajută apoi, după cei „7 ani de acasă”, să se adapteze mai bine lumii, prin știință și cunoaștere. Dezvoltarea capacităților mentale și modalitatea de a le folosi eficient sunt contribuțiile majore ale școlii, unde copilul găsește tot ceea ce este necesar „construirii” unui om capabil de acțiune, cu conștiința morală vie.

Educația disciplinează și ordonează interiorul ființei umane, cât și relațiile acesteia cu semenii. Disciplina în educație nu înseamnă supunere, obediența totală, necondiționată, ci trebuie să fie indusă printr-o serie de activități care să genereze comportamentul adecvat, disciplinat.

De multe ori se face confuzie, din păcate, între educație și informare, însă așa cum educația nu poate fi confundată cu școala, nici informarea nu se reduce la cea oferită de școală.

Școlile trebuie să primească toți copiii, fără nici o deosebire, privind condiția lor fizică, intelectuală, socială, emoțională, lingvistică sau de orice altă natură. Acestea se referă și la copiii cu dizabilități sau care muncesc, copii aparținând populațiilor nomade sau copii ai străzii, în general, populației dezavantajate/marginalizate.

Educația trebuie să vizeze nevoile de învățare ale tuturor copiilor, tinerilor, adulților, ale celor excluși, urmărind astfel, dezvoltarea deplină a personalității umane și întărirea respectului față de drepturile omului și față de libertățile sale fundamentale. Ea trebuie să ia în considerare ori să se fondeze pe diferență și să se deschidă în fața diverselor valori, o educație capabilă să răspundă nevoilor Europei contemporane și viitoare, caracterizată printr-o perfectă loialitate, respectul persoanei umane, toleranță, simpatie, sociabilitate, generozitate și spirit de înțelegere.

NOSTALGIA UNUI SISIF MODERN

PROF. IRINA GÂNGA
COLEGIUL TEHNIC FORESTIER, PIATRA-NEAMȚ

”Nu știu alții cum sunt, dar eu când mă gândesc...” cam așa își începe un capitol de carte Ion Creangă. Dar eu nu mă gândesc la copilăria fericită a copilului universal, ci mă gândesc cu teamă la ziua de mâine, pentru că generațiile actuale au uitat să spună ”te rog” și ”mulțumesc”, și pentru că, mult mai grav, nici nu conștientizează că ar trebui să știe valoarea acestor cuvinte.

Politețea, responsabilitatea, seriozitatea, bunul simț sunt deja categorii perimate pentru unii contemporani, aflați chiar pe o treaptă socială prea înaltă, și mă întreb unde e lacuna, unde s-a greșit. Nu vreau să analizez felul în care au ajuns acolo, mă doare însă faptul că prin poziția lor devin modele unei generații care își închipuie că așa trebuie să fii când ești mare.

Mă uit cu grijă la copii care nu au de unde să știe toate astea: sunt fie lăsați în grija bunicilor în timp ce părinții muncesc departe de țară și de ei, fie au părinți care au devenit prea repede părinți, fără să știe ei înșiși cum e cu educația.

Educația unui popor, a unor generații întregi nu e doar răspunderea școlii, ca și instituție abilitată, cred că e obligația noastră ca oameni și ca părinți. Copilul ascultă de mamă și de tată, prea puțin de bunici, mătuși, străini pasageri prin viața lor. Mama trebuie să știe că unui copil nu trebuie să-i dai doar mâncare și haine, copilul mai are nevoie și de iubire și de educație. Iubirea nu exclude reguli și norme de igienă și de comportament. Din iubire și grijă pentru copilul ce va crește, mama trebuie să găsească răbdarea și tăria de a-i cere celui mic să fie ordonat, să spună ”te rog” și ”mulțumesc”, să nu vorbească urât și tare.

Deprinderea acestor reguli vor deveni măsuri ale respectului pentru sine și pentru alții. Tatăl trebuie să înțeleagă că un copil este și responsabilitatea lui, nu doar prin asigurarea unor condiții materiale minime. Iubirea și joaca tatălui la vârsta mică a copilului se transformă în încredere de sine și respect pentru lume mai târziu. Văd însă că unii copii deveniți părinți din întâmplare/din greșeală nu au maturitatea de a pune temelia educației prin ”cei 7 ani de acasă”. Și dacă aceste pietre de temelie ale educației lipsesc, e greu să construiești caracterul și personalitatea unui om responsabil și util societății.

Societatea modernă aduce multe schimbări, de la tehnologie, la stiluri de viață și metode de educare și învățare. Alergăm ziua întreagă cu treburi, cumpărăm mâncare gata preparată pentru copii, uităm să-i luăm din fața televizorului/calculatorului/tabletei fiindcă noi înșine avem nevoie de pauză. Copii cresc străini față de proprii părinți pentru că Făt Frumos și Ileana Cosânzeana au rămas în cărțile prăfuite, pentru că prăjiturelele se cumpără de la market, pentru că tata le dă bani să-și cumpere încă un telefon performant, pentru că doar școala trebuie să le asigure educația.

Ca profesori avem menirea instruirii, doar că uneori nu poți să faci la clasă doar lecția planificată, să evaluezi și gata. Trebuie să sesizezi și șervețelul folosit și lăsat aiurea, sticla de apă/suc golită dar aruncată pe jos, guma de mestecat rumegată ostentativ în ore. Ce facem atunci? Lăsăm lecția pentru moment și facem lecția curățeniei și a politeții. Nu pierdem timp ci îl câștigăm. Câștigăm oameni și timp viitor.

Omul la fiecare vârstă are nevoi educaționale, ne educăm mereu și ne adaptăm prin educație oricărui mediu. Dar văd cu tristețe cum prin absența educației primare noile generații nu se pot autoeduca, nu se pot adapta vremurilor și trăiesc tot mai limitați la marginea secolului XXI.

Nu vreau să închei într-o notă pesimistă, așa că voi continua să le cer elevilor mei să ridice șervețelul murdărit, paharul gol de la cafea sau ceai, petul rostogolit sub bancă. Voi continua să le cer să scoată mâinile din buzunar atunci când salută un adult, care adesea e și profesor la clasă, voi continua să corectez limbajul argotic și vulgar, voi continua să plantez flori și zâmbete în sufletele prea zbuciumate de tinerețe și singurătate ale adolescenților de azi. Și ca mine sunt zeci, chiar sute de cadre didactice care fac asta. Iar satisfacțiile vin peste ani, când copii copiilor trecuți prin ochii și sufletele noastre rostesc sincer **MULȚUMESC !** Și spunem și noi, asemeni lui Albert Camus în *Mitul lui Sisif* «Efortul însuși de a ajunge la culme este suficient pentru a umple o inimă de om. Trebuie să ni-l imaginăm pe Sisif fericit».

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR ISACHE MIHAELA ȘCOALA GIMNAZIALĂ MOȚÇA

Cei 7 ani de acasă ne duc cu gândul la educația pe care copilul o primește de la părinții săi, la formarea personalității și comportamentului până ce acesta merge la școală. Noi spunem că un copil are cei 7 ani de acasă atunci când este un copil bine crescut, care știe să salute respectuos, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă civilizată atât cu cei de seama lui cât și cu oamenii maturi.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții, se descoperă ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Educația și codul bunelor maniere sunt cheia către adaptarea copilului în societatea în care trăim. Un copil educat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului copilului. Familia este cea care răspunde de necesitățile esențiale ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în sine, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica să fie un exemplu de bună purtare, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu adică un om. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții săi.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași

CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. INV. PRIMAR DANIELA ISTODOR,
SCOALA GIMNAZIALA NR.97, BUCURESTI**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. ISTRATE-TILINCĂ ILEANA-TATIANA
GRĂDINIȚA P.P. OSTROVENI 2, RM. VÂLCEA

Familia este prin definiție cadrul de satisfacere al nevoilor membrilor ei. Nevoile de bază, fiziologice sunt la fel de importante ca și nevoia de securitate, de dragoste și apartenență, de recunoaștere. Toate aceste nevoi, care apar prin lipsă și împing individul la a căuta satisfacție, depind de ceilalți, de cei din jurul individului, de ceilalți membri ai familiei. Este evident faptul că o familie în care legăturile dintre membrii ei nu sunt de dragoste și respect, nu poate constitui un cadru propice de satisfacere a nevoilor umane și deci de dezvoltare normală.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Familia rămâne a fi dependentă de societate în virtutea principiului conexiunii dintre sistem și macrosistem. Prin familie indivizii se integrează în societate, familia constituind, în esență, temelia acesteia. Din această perspectivă familia poate fi definită ca un sistem în interiorul căruia membrii familiei se influențează reciproc, dezvoltând raporturi interumane complexe. Buna funcționare a familiei ca sistem, este condiționată de modul în care reușesc să relaționeze și să comunice toate aceste subsisteme. Funcționalitatea sistemului familial este consecința modului în care interrelaționează subsistemele. Mai precis este vorba de modul în care reușesc membri unei familii să-și îndeplinească rolurile maritale și parentale, să soluționeze diverse probleme.

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul absoarbe din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora.

În funcție de felul cum cei din jur, mai ales părinții, știu să vină în întâmpinarea nevoilor copilului și să-l înțeleagă în satisfacerea acestor nevoi, caracteristicile care țin de vârsta copilului, depinde dezvoltarea optimă a copilului pentru a deveni o ființă normală, capabilă de a fi fericită, sau dimpotrivă acesta evoluează la polul opus. Pentru orice persoană familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea părinților de a o face, și în același timp, intensitatea și sinceritatea iubirii părinților. Dar asta înseamnă că orice copil care nu a primit o educație aleasă este condamnat la un eșec social și spiritual? Se pare că aceasta depinde de puterea de autoeducare a copilului dar și de persoanele cu care intră în contact. Persoanele care intră în contact cu tineri care au avut o astfel de educație în copilărie, tind să-i judece, dar soluția este să-i ajute să se integreze, dovedind răbdare și altruism. Vor primi în schimb fericirea celuilalt ca stimulent asupra propriei fericiri. Adică cel ce unge cu miresme pe altul, el mai întâi miroase frumos.

Rolul familiei în educația copiilor este esențial. Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenesci. Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească, să creadă și să sacrifice, aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său, aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare, aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate.

BIBLIOGRAFIE

Dumitrana, M. – „Copilul, familia și grădinița”, Editura Compania, 2000

Păiș Lăzărescu, M., Ezechil, L. - „Laborator preșcolar”, Editura V&I, 2002

SOCIALIZAREA PRIN INTERMEDIUL FAMILIEI

PIP IULIU-LAURIAN POPOVICI,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 DÂNGENI, JUD. BOTOȘANI

Socializarea este un proces fundamental prin care o societate transmite valorile ce o definesc generațiilor tinere. Este procesul prin care o ființă biologică dobândește o identitate culturală determinată și reacționează ca subiect al culturii respective. Procesul de socializare trezește în copil dispoziții intelectuale, morale, afective, datorită multiplelor roluri pe care trebuie să le exercite, în funcție de diferitele principii de organizare a societății.

Procesul de socializare începe în copilărie, când se înregistrează primele experiențe de viață și contacte sociale. Acest tip de socializare se numește socializare de bază sau primară. Apoi, de-a lungul vieții, individul dobândește diferite statusuri și joacă variate roluri în cadrul socializării secundare.

Primul mediu socio-educativ, care favorizează socializarea copilului, este familia, unde acesta cunoaște prima modelare cognitivă și afectivă.

Între achizițiile cognitive cea mai importantă este limbajul, pe care micul vâstar și-l însușește într-o versiune mai mult sau mai puțin corectă, în funcție de modul în care i-a fost emis de către membrii familiei sale. Rolul mamei este fundamental în însușirea limbajului de către copil. În familiile cu părinți vorbitori de limbi diferite, copilul își va însuși limba mamei mai repede decât cea a tatălui, chiar dacă familia trăiește în statul de origine al acestuia. De asemenea, părinții mai instruiți, vor asigura copiilor lor o șansă în plus de a-și forma un vocabular mai bogat, nuanțat, expresiv. Copiii proveniți din familii cu educație modestă recuperează cu greu decalajul, în ceea ce privește vocabularul, abia după câțiva ani de școală.

Modul în care copilul înțelege tot ceea ce-l înconjoară se datorază familiei, tot aici cunoscând și prima autoritate, de obicei, cea paternă. Regulile morale, bunele maniere sunt corolarul adaptării copilului la viața socială. Un copil care dovedește bună creștere din familie se va adapta mult mai ușor în relațiile cu cei din afara familiei. Educarea consecventă a copilului de către ambii părinți într-o atmosferă de dragoste și încredere îl face pe acesta să accepte și apoi să interiorizeze fără opoziție regulile pe care trebuie să le urmeze în societate.

Modelarea afectivă se referă la identificarea copilului cu persoanele din mediul familial, în primul rând cu mama, care reprezintă polul afectiv al grupului. Copiii vor fi influențați covârșitor din punct de vedere afectiv de comportamentul față de ei al mamei, mai mult decât de comportamentul celorlalți membri de familie față de dâșii.

Totuși, este importantă prezența, numărul și vârsta fraților copilului, deoarece se crează o competiție stimulativă între frați, care-i face să fie mai creativi decât copiii unici ai unei familii.

În ritmul alert al vieții contemporane, familia trebuie să manifeste o mare putere de coeziune, să fie disciplinată, creativă, energică pentru a rezista la toate provocările prezentului. Din nefericire, există o mare parte din familii care se destramă, iar copiii sunt primii care suferă din cauza acestui lucru. Separarea părinților nu este privită cu ochi buni de copii. Mama sau tatăl vitreg sunt priviți cu neîncredere de către aceștia. Există multiple transformări psihice negative care se datorează problemelor afective generate de situația creată de părinți. S-au observat la copii aflați în această situație fenomene de nervozitate accentuată, devieri comportamentale, nerespectarea disciplinei, stări de neliniște etc.

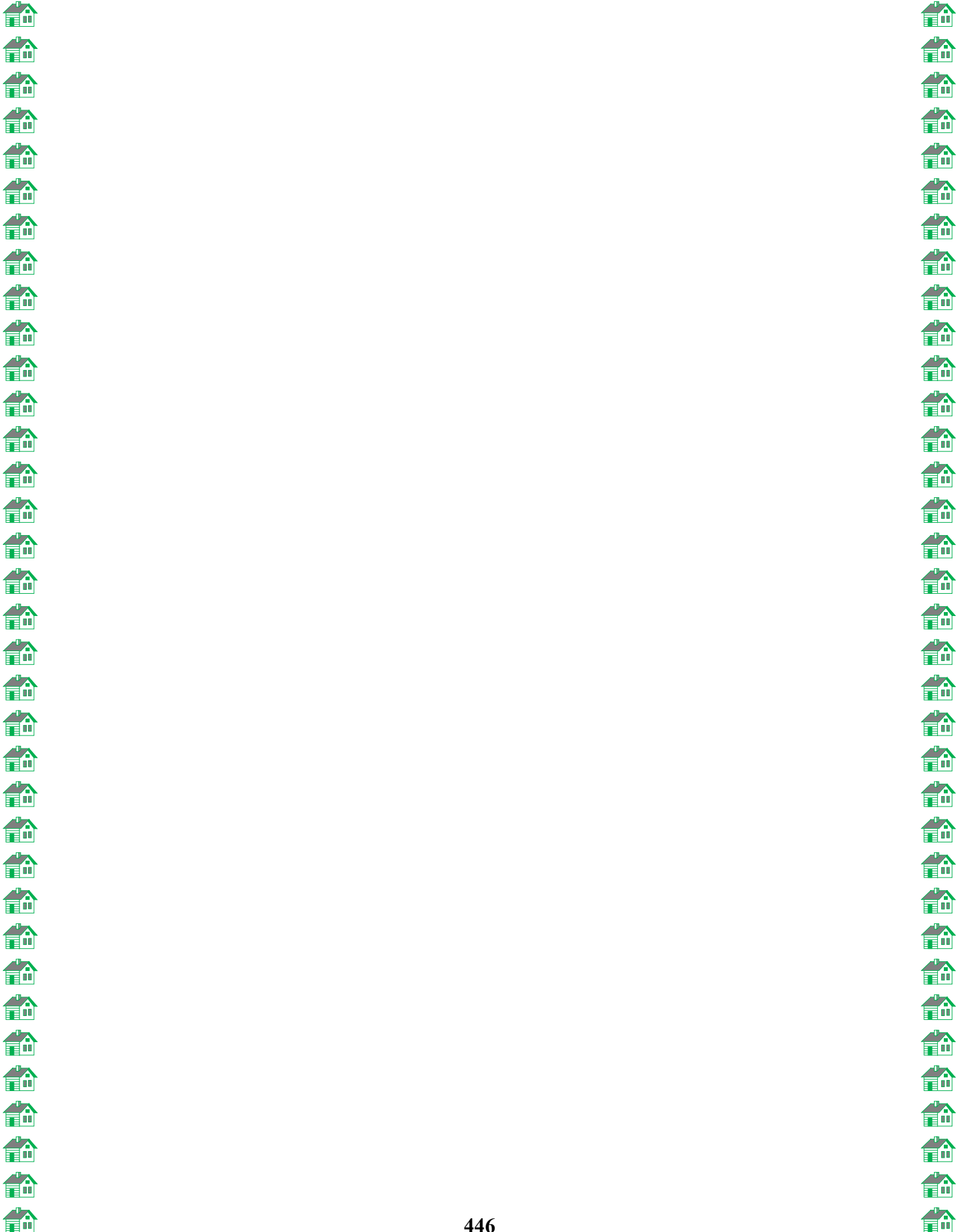
În mare parte, manifestări asemănătoare se întâlnesc și la copiii care au unul sau ambii părinți plecați pe perioade îndelungate în străinătate. Ei sunt foarte afectați de absența părinților și își doresc mai mult decât orice să-i aibă lângă dâșii și, oricât de des ar comunica prin diverse mijloace, lipsa prezenței fizice a părinților este greu de suportat.

Atunci când părinții lipsesc, copilul nu are niște modele viabile cu care să se identifice și interiorizează limbajul și comportamentul adulților cărora le este încredințat, care, de multe ori, sunt persoane în vârstă ce nu pot înlocui cu succes părinții.

Lipsa unui climat familial în care copilul să simtă afecțiunea și ocrotirea părinților are consecințe negative de cele mai multe ori, însă, pe de altă parte, la polul opus se situează dragostea exagerată, care face pe copil să simtă slăbiciunea părinților pentru dâșul, care-l transformă într-un mic tiran, ce va deveni cu timpul o persoană egoistă, lipsită de respect. De aceea, în familie autoritatea părinților trebuie să existe și să fie respectată.

Familia exercită o influență educativă covârșitoare în primii ani de viață ai copilului, de ea depinzând dezvoltarea fizică și morală a acestuia, de formarea sa ulterioară ca bun cetățean.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR, IVAN DOINA
– LICEUL TEORETIC „MIHAI EMINESCU”, CĂLĂRAȘI

1- Rolul familiei.

FAMILIA este una dintre realitățile sociale cele mai intime nouă. Este, poate, fenomenul social cel mai familiar. În toate societățile oamenii întemeiază familii, de și deseori aceste familii sunt diferite de tipul de familie cu care suntem obișnuiți în prezent.

George Peter Murdock (1949) definea familia drept grupul social al cărui membri sunt legați prin raporturi de vârstă, căsătorie sau adopție și care trăiesc împreună, cooperează sub raport economic și au grijă de copii.

Familia se distinge de alte forme de asociere umană prin următoarele caracteristici:

- Este formată din persoane unite prin relații de căsătorie, sânge sau adopție;
- Membrii familiei, de regulă, locuiesc sub același acoperiș, alcătuind un singur menaj;
- Este compusă din persoane ce interacționează, comunică în cadrul rolului de soț-soție, mamă-tată;
- Menține și perpetuează o cultură comună, derivată în principal din cultura societății date.

Familia este o instituție universală, întâlnită pretutindeni și îndeplinind aceleași funcții principale: transmiterea moștenirii biologice și culturale, asigurarea protecției materiale și emoționale pentru descendenți, formarea unui climat de dezvoltare a personalității tuturor membrilor ei. În orice societate familia s-a distins ca grup specific caracterizat printr-o puternică sudură internă, menținută atât prin acțiunea unor forțe interne, cât și prin presiunea societății.

2 - Funcția educativă a familiei.

A concepe astăzi formarea generațiilor tinere numai în instituții specializate, fără a ține seama și de influențele mediului familial și ale celorlalte micromedii sociale, înseamnă a avea o perspectivă unilaterală. Reformele educației concepute numai pe plan școlar, fără să țină seama de influențele convergente ale tuturor factorilor educaționali, pot conține lacune cu urmări grave pentru progresul unei națiuni.

Ambianța umană în care se naște și crește copilul exercită o influență hotărâtoare asupra dezvoltării sale, asupra formării întregii sale personalități. Această influență se exercită și trebuie luată în considerare încă din prima copilărie. De aceea, familia a constituit o preocupare prioritară pentru marile organizații internaționale (O.N.U., U.N.E.S.C.O., U.N.I.C.E.F., U.I.O.F.). S-a inițiat elaborarea noului Cod al familiei, tocmai pentru a favoriza copilul prin asigurarea și certificarea normativă a drepturilor și îndatoririlor părintești.

Familia, școala și alte microgrupuri sociale (strada, cartierul, grupul de prieteni) constituie medii de viață cu ponderi diferite de influențare asupra copilului. Comportamentul lui nu poate fi înțeles decât totalizând ansamblul acestor influențe. Privită ca nucleu social, familia este prima care influențează dezvoltarea omului, punându-și amprenta pe întreaga sa personalitate. Cea dintâi școală a omului a fost și rămâne familia; ea dă temelia pe care se clădește edificiul personalității, iar trănicia edificiului depinde de calitatea temeliei.

Recunoscând familiei calitatea de «prim rezervor de modele», K. Mannheim subliniază importanța pe care o reprezintă celelalte cercuri care gravitează în jurul copilului și al grupului său familial.

În perioada școlarizării randamentul la învățătură va depinde în mare măsură de posibilitatea oferită copilului de a învăța unele lucruri din ambianța familială și din diferitele împrejurări de viață din afara acesteia, în care va fi pus în mod conștient de părinți (petrecerea vacanțelor în medii naturale diferite, vizite la muzee, expoziții, vizionarea unor spectacole, lecturi etc.). Posibilitățile de a avea în cadrul familiei o bibliotecă, de a i se procura reviste și cărți, de a fi ajutat la învățătură de către părinți vor contribui, de asemenea, la dezvoltarea intelectuală a copilului. Chiar modul în care se dă sprijinul la învățătură are o mare influență în dezvoltarea capacităților psihice și morale ale copilului. Unii părinți se substituie acestuia în îndeplinirea îndatoririlor școlare, ceea ce îi crează o stare de pasivitate și o falsă concepție despre muncă; alții au o atitudine rigidă, aspră, ceea ce îl inhibă, frânându-i dezvoltarea gândirii.

Educatorul - părinte folosește exemplele și modelele pe care i le oferă în primul rând ambianța familială și de aceea pedagogia familiei nu poate prescrie reguli cu valabilitate generală. Aceasta nu înseamnă însă că ea se poate lipsi de metode științifice, de scopuri precise. Dimpotrivă, în contextul social

actual, pentru a putea pregăti copilul cât mai adecvat pentru exigențele vieții, acțiunea educativă la nivelul familiei trebuie să devină din spontană –con știentă, din întâmplătoare – permanentă, din tradițională – intențională, din intuitivă – științifică.

De și nu este calificat pentru activitatea de instruire, părintele are privilegiul de a lucra cu mai puțin copii în același timp și poate contribui la educarea temeinică, în paralel cu educația din școală și în simbioză cu aceasta.

3 - Funcțiile sociale ale familiei.

Familia înregistrează, în epoca noastră, modificări în structura și funcțiile sale sociale. În ceea ce privește structura se înregistrează reducerea ei la una, maximum două generații. Familia modernă este familia nucleară alcătuită din cuplu și eventual unu, doi copii. Ea a înlocuit familia patriarhală, în cadrul căreia conviețuiau laolaltă trei și patru generații.

Astăzi se iese din copilărie mult mai repede ca în trecut. Datorită televiziunii, presei, cinematografului, copiii devin repede adolescenți. În acela și timp, datorită prelungirii duratei de școlarizare, tinerii care studiază rămân înafara statutului și rolului de adulți, deoarece pentru a fi considerați astfel trebuie să aibă o profesiune, iar prin întemeierea familiei niște responsabilități.

A concepe socializarea tineretului fără participarea lui activă la înnoirea societății înseamnă a-l manipula ca pe un obiect, a-l obliga la conformism, ascunzând discrepanțele dintre idealurile lui și lacunele societății. Când acest fapt se produce, el împinge tineretul pe calea coduitei deviante, care-l plasează în afara societății, îl alinează, îl înstrăinează de societate.

Așa cum evidențiază Irina Petrea, «într-o societate informațională unde tehnologiile evoluează exponențial, nu poți să ignori accesul copiilor la tehnologie și informație, din ce în ce mai multă, mai diversă și mai greu de controlat. (...) Nu putem împiedica conflictul dintre generații, dar putem avea înțelepciunea necesară să nu antagonizăm total și iremediabil cu copiii noștri.»

Răceala se pare că marchează din ce în ce mai mult comportamentul societății supraorganizate și tehnicizate în care trăim. Chiar și atunci când comunicăm, avem intenții bune, pozitive, dar le exprimăm sub forma miilor de interdicții care au efecte negative. Lumea tehnologiei ne îndrumă spre telefoane și alte mijloace de comunicare, dar ne privează de «porția zilnică de iubire». Nu le putem oferi copiilor, în loc de timp, cadouri, în loc de mângâieri gadgeturi, în loc de explicații, programme TV, în loc de discuții, chat-ul. Riscăm să creștem ființe umane cărora le este mai greu fără televizor decât fără tată, care se pot dispensa mai ușor de prieteni decât de automobil. Astfel se asociază și condiționează iubirea față de copil cu timpul și răbdarea care i se acordă.

Copiii crescuți în familii organizate și pline de afecțiune au mari șanse să- și dezvolte un stil de viață caracterizat prin optimism. Copiii din familii sărace, defavorizați, care nu își permit strictul necesar, sunt privați de copilărie și nu au perspective, sunt lipsiți de dreptul de a copilări. Părinții acestor copii sunt neputincioși și deseori devin iresponsabili.

BIBLIOGRAFIE

1. Berge, Andre; 1967- *Defectele părinților*, Editura Didactică și Pedagogică, București,
2. Drăgan, Ioan; Petroman, Pavel; Mărgineanțu, Dorina; 1992 - *Educația noastră cea de toate zilele*, Editura Eurobit, Timișoara,
3. Dumitrescu, Ion; Andrei, Nicolae 1978 - *În dialog adolescenții și adulții*, Editura Albatros, București,
4. Radulian, Virgil; 1967 - *Profesori și părinți, contra insucceselor școlare*, Editura Didactică și Pedagogică, București,
5. Salade, Dumitru; Păun, Emil; Țurcaș, Margareta; 1981 - *Pedagogie, Manual pentru clasa a XI a liceelor pedagogice*, Editura Didactică și Pedagogică, București,
6. Stoian, Mihai, 1968 - *Rămân părinții repetenți? Dilemele adulților*, Editura Tineretului, București,

IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

AUTOR: IVAN ELENA AURA

Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața defapt și cum trebuie să treci prin ea. În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncam tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne dea peste mână și să ne spună "caca".

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul. Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă? Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar. Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățatură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii. În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial”, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului. La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect. Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ. Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă. Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui. Familia are rolul de a forma și educa copiii astfel încât aceștia să se poată integra în comunitate și să se adapteze cerințelor noii societăți care crește în complexitate și volum în timp ce aceștia înaintează în vârstă.

Familia fiind unul din factorii care, prin acea lege nescrisă a naturii și prin legea scrisă a drepturilor omului, părinții au obligația de a oferi atât un climat fundamental afectiv, cât și ocrotitor. Metoda cea mai bună de susținere afectivă și implicit stimulare motivațională este încurajarea, lauda, în timp ce cearta,

critica, bătaia, dacă sunt continuate se soldează cu destructurări ale personalității, chiar cu nesupunere în fața autorității. Familia a fost și rămâne o formă permanentă de conviețuire umană, de viață socială.

Problematika

vieții de familie fiind situată într-un plan de intimitate, greu poate fi investigată și cercetată. În familie, membrii sunt legați prin relații natural-biologice, psiho-morale și juridice și răspund unul pentru altul în fața societății. Normele morale și apoi cele juridice fundamentează relațiile familiale și prin aceste norme legislative familia a devenit o instituție socială. Ancorarea familiei în viața societății fiind determinată de dezvoltarea și complexitatea vieții sociale și de funcțiile conferite familiei de societate. Viața din familie sintetizează într-o formă particulară aspectele vieții sociale. Relațiile, climatul se răsfrâng pozitiv sau negativ asupra educației copiilor. Dezvoltarea cognitivă este influențată de nivelul coeziunii familiale, în special acordul/dezacordul între părinți în legătură cu problemele legate de copil. În general, au dificultăți în dezvoltarea cognitivă copiii care trăiesc într-un mediu familial caracterizat prin dezacord rezultat de obicei dintr-o atitudine superprotectoare a mamei (nivel înalt de afecțiune, nivel scăzut de exigență față de performanțele copilului, control continuu și substituirea activității personale a copilului) și a atitudinii autoritare a tatălui (nivel înalt de exigență, nivel scăzut al afecțiunii exprimate). Dobândirea normei de internalitate se asociază cu stabilitatea practicilor și rolurile parentale, cu atitudinile sistematice ale mamei de responsabilizare a copilului, cu deschiderea precoce a acestuia către câmpul cognitiv și cu un joc subtil între presiunea afectivă, încurajarea autonomiei și control parental de tip „autorizat” - sistematic, îmbinat cu nivel înalt al suportului parental. Copiii care nu dobândesc norma de internalitate sunt educați în familii în care presiunile scad odată cu înaintarea lor în vârstă, rolurile parentale și practicile educative sunt instabile.

Stilul educativ matern este favorabil dezvoltării copilului și adaptării lui școlare atunci când: manifestă conduite proactive care țin seama de capacitățile copilului; are conduite reactive care facilitează învățarea, când copilul are dificultăți; stimulează gândirea copilului; întărește pozitiv comportamentul copilului (încurajează reușitele lui); arată puține stări negative față de copil; atribuie semnificație răspunsului copilului și stima față de el; tinde/ofere o justificare/explicație pentru răspunsul copilului; lasă copilului inițiativa în timpul activităților de învățare; furnizează copilului standarde de performanță.

Autoritatea paternă/parentală este o altă condiție importantă a reușitei școlare. Tehnicile de impunere a puterii prin sancțiuni, pedepse nu conduc la reușita școlară. Tehnicile care mobilizează afecțiunea și raționamentul, prin explicații și dialog, favorizează interiorizarea normelor și generarea unor motivații interioare pentru reușită.

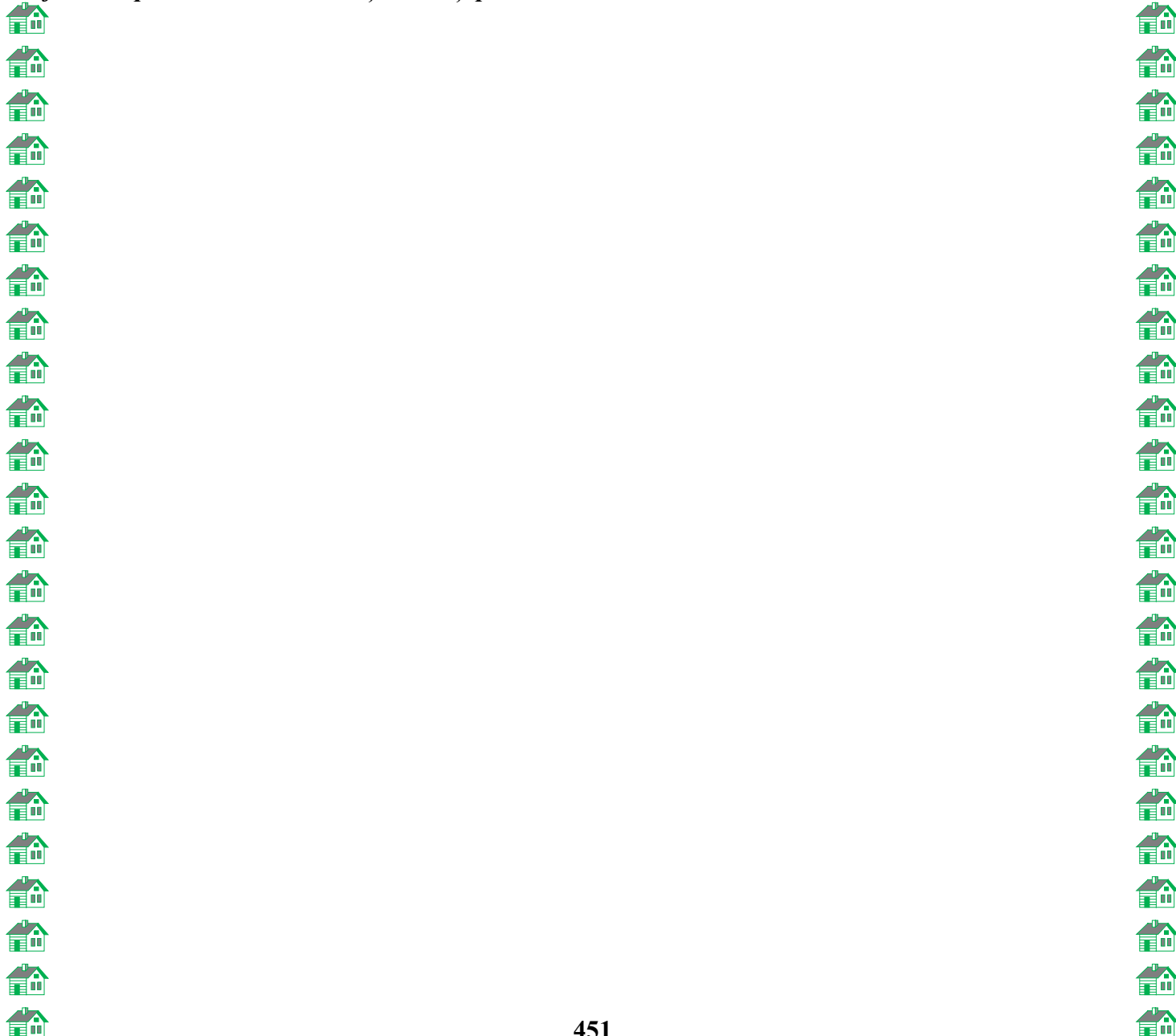
O persoană care nu are încredere (moderată) în cei din jur nu poate socializa, nu își poate crea prieteni, nu se poate integra într-un mediu (gradinița, școala, serviciu) și trăiește tot timpul cu impresia obsesivă că cel de lângă el îi poate face rău. În primii ani de viață copilul își dezvoltă încrederea în cei din jur prin intermediul vostru. Acordați-i atenție și lăsați-l să simtă că este protejat un pic, dar mai ales respectat, ca nu se țipa la el, ca nu i se dau ordine ci doar i se cer anumite responsabilități pe care trebuie să le învețe.

Prin empatizare copilul reușește să înțeleagă sentimentele celorlalți, dar și nevoile lor. Este o calitate greu de învățat pentru copii, observându-se că mai ales celor singuri la părinți le lipsește, fiindcă n-au avut un frate cu care să împartă, căruia să-i înțeleagă nemulțumirile, dar și gesturile (de furie, de apreciere, invidie, minciuna, bucurie etc). Copilul învață să empatizeze mai ales cu copiii de vârsta lui, fiindcă voi, adulții, veți ști cum să îi canalizați dorințele, însă un copil de vârsta lui nu o va face. De exemplu când un copil venit în vizită se joacă exact cu aceeași jucărie cu care dorește și el să se joace. Evident că se vor certa pe acea jucărie, însă dacă interveniți la timp și îi explicați că prietenul lui este în vizită și că se joacă doar pentru câteva ore cu jucăria aceea, apoi îi rămâne tot lui, îi explicați nevoia celui alt și că el nu trebuie să fie așa rău, va înțelege, măcar pentru câteva minute. Ba mai mult, îi puteți propune prietenului acestuia un schimb: el se joacă acum cu jucăria lui, dar și celălalt va fi lăsat să se joace cu jucăriile când ajunge în vizită la prieten. Toate acele gesturi care sunt “gafe” trebuie explicate micutului ori de câte ori le face. Alegerea cuvintelor pe care le folosește trebuie înțeleasă încă din primii ani de viață, explicându-i adesea impactul pe care unele cuvinte îl au asupra celorlalți. Încercați să citiți cât mai multe cărți despre psihologia copilului și să explicați că toate aceste gesturi pe care trebuie să le faceți în fața copilului sunt deosebit de complexe și uneori aveți nevoie de o îndrumare amănunțită. Copilul trebuie învățat de mic să nu mai mintă și să își asume responsabilitatea faptelor pe care le face. În felul acesta îi dezvoltă și capacitatea de a-și alege atent

actiunile in concordanta cu consecintele, invata sa gandeasca, sa planuiasca, sa premediteze. Fiecare fapta urata trebuie pedepsita (atentie, nu prin cuvinte jignitoare sau bataie, ci prin privarea de anumite activitati, de exemplu nu mai are voie la desene animate o zi). Apoi oferiti-i diverse sarcini minore. Uneori, daca este mic, copilului i se pare o activitate suprasolicitanta chiar si strangerea a catorva jucarii de pe jos si punerea la locul lor. Invatati-l sa faca curatenie, sa va ajute la mancare, sa inteleaga valoarea banilor care tot o responsabilitate este, chiar daca este mic. Micutul trebuie sa invete ca toti oamenii au drepturi, nu doar el. Spre exemplu daca el are chef de joaca iar voi aveti treaba, el trebuie sa va respecte si voua dorintele si sa gaseasca o solutie, de exemplu sa gaseasca un joc in care poate activa singur sau sa gaseasca o activitate doar pentru el. In asemenea situatii, ca tot am dat exemplul, ideal este ca micutului sa ii dati o sarcina de creatie, de exemplu sa deseneze, ca sa nu se simta refuzat de voi caci va veni ulterior sa va arate opera sa, iar voi trebuie sa ii aratati sinceritate (sa corectati daca este cazul) dar si apreciere ca s-a chinuit. Deasemenea cuvintele si sentimentele celorlalti trebuie respectate, obiectele celorlalti (nu poate lua sau atinge orice, ci doar ceea ce este al lui). Rabdarea este un pion important in viata, este baza perseverentei. Doar invatand sa aiba rabdare sa finalizeze lucrurile, chiar daca s-a plictisit, va reusi sa aiba succes in viata. Tot asa va reusti sa isi canalizeze energia in procesele invatarii din primii ani de scoala. Deasemenea, cultivati-i ideea ca asa cum se invata de la inceput, asa isi va desfasura mereu activitatile, astfel ca ideal este ca inca de la inceput sa incerce sa realizeze corect orice intreprinde.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

ȘCOALA GIMNAZIALĂ SAT TINA G.P.N. TINA, LIVEZI, VALCEA PROF. IVANCU ELENA

Experiența de viață și experiența profesională mi-au arătat că, acolo unde copiii sunt lăsați să facă numai cum vor ei, când vor ei, apar probleme de comportament, probleme în relațiile cu cei din jur, probleme de adaptare, probleme de integrare, obiceiuri proaste și, mai târziu, trăsături de caracter indezirabile. Fiecare părinte este îndreptățit să aibă convingeri, credințe și valori proprii și să-și educe copiii în conformitate cu acestea. Însă atât părinții cât și educatorii trebuie să pună interesele copiilor mai presus de interesele lor, pentru a le asigura o dezvoltare cât mai completă și armonioasă.

Ca părinte crești un copil și îl pregătești pentru viață, mai întâi pentru viața în familia ta, în casa ta, unde stabilești după bunul plac unele reguli: dacă vom intra sau nu încălțați; dacă vom lua masa cu toată familia sau fiecare mănâncă atunci când apucă; dacă ne zicem „bună ziua”, și ne urăm „noapte bună”, precum și altele. Însă după familie copilul ia contact cu grădinița, școala, societatea și trebuie să știe să trăiască în bune relații și armonie. Prin urmare cea mai mare parte a vieții noastre se derulează în afara familiei de origine, printre alți oameni, așadar ca părinți avem nevoie să ne pregătim copilul să trăiască printre oameni care nu-i sunt mama, tata, bunici, frați. Acest antrenament este necesar încă foarte devreme de la vârsta preșcolară și devine din ce în ce mai necesar pe măsură ce copilul crește și-și alcătuiește propriul cerc de relații sociale. Dacă eu, ca părinte, îi permit copilului să-mi vorbească necivilizat, să se răstească la mine și să bată din picior, ba, mai mult, eu însămi procedez astfel, el va crede că așa este normal să se poarte cu toată lumea și așa se va obișnui. Imaginați-vă frustrarea lui atunci când colegii, vecinii, prietenii, profesorii îi arată clar că nu acceptă un astfel de tratament, și-l pun la punct sau îi întorc spatele.

Mulți părinți suferă în prezent, teama de a nu-și traumatiza copiii disciplinându-i și, în loc să învețe cum să facă acest lucru își alcătuiesc propria complicație de reguli, alți renunță din start la ori ce idee de disciplină, atribuind acestei noțiuni doar sensuri negative și confundând-o cu pedeapsa, severitate, lipsă de iubire. Unii ca aceștia nu știu că, prin disciplină, nu urmărim decât să mărim frecvența comportamentelor adecvate și să diminuăm până la dispariție frecvența comportamentelor inadecvate și deci, inacceptabile social. Mulți părinți nu știu însă nici să facă diferența dintre ceea ce este adecvat și ceea ce este neadecvat, lucru lesne de văzut în propriu comportament.

Profesorul J.B. Peterson spune „Nu-ți lăsa copiii să facă ce te-ar face să nu-i mai plăci!”, Privește-ți copilul și încearcă să-ți dai seama dacă l-ai plăcea și dacă nu ar fi copilul tău, i-ai accepta faptele, atitudinile, cuvintele, comportamentele? A le trece cu vederea copiilor toate inadecvările, toate greșelile, fără nici un fel de consecință pentru ei, este la fel de dăunător ca și cum i-ai pedepsi exagerat, fără a cumpăni ceea ce faci. În primul caz îi lași fără limite și fără repere, fără rușine, fără responsabilitate, fără direcții morale fiind greu de trăit cu ei. În al doilea caz, îi rănești emoțional și-i faci neiertători sau, dimpotrivă, mult prea sensibili, în ambele cauze nefericiți și greu de suportat.

Nu le poți da copiilor mereu satisfacție, nu-i poți lăsa să se călăuzească doar după principiul plăcerii, transformându-i în persoane egoiste. Nimeni nu se naște ca să le suporte lor toanele, pretențiile, mofturile și ca să le satisfacă plăcerile. Dincolo de plăcere există datorie, există răspundere, fără de care nu se face nimic în viață. A nu le impune limite este cel mai dăunător lucru pentru ei. A le impune reguli nu echivalează cu a nu-i iubi, ci din potrivă este un act de iubire, îngrijindu-te să-i ajuți să devină persoane iubite și respectate și de ceilalți, nu doar de mami și de tati. Răspunsul copilului la regulă, la limită, la îngrădirea de a face ceva ce își dorește, dar dăunător pentru el, poate fi frustrarea și, de aici, furia, plânsul, zbuciumul fizic, însă părinții trebuie să știe că acest lucru nu îi mutilează sufletește.

În acest sens putem apela la unele măsuri de prevenire a crizelor:

- Planificarea activităților și respectarea rutinei copilului pentru a evita oboseala și stresul;
- Evitarea implicării copiilor în activități prelungite;
- Reacția inadecvată a noastră a celor din jur la frustrarea copilului este principala cauză;
- Exemple negative din mediu, mai ales în familie și școală;

- Starea de oboseală, boală, stres;
- Instrucțiuni neclare, numeroase;
- Reguli prea numeroase;
- Sancțiuni exagerate sau lipsa oricărei sancțiuni;
- Inconsecvența părinților și neînțelegerile dintre ei referitor la gestionarea acestor comportamente.

COPIIUL SINGUR LA PĂRINȚI....

PROFESOR IVANOV VICTORIȚA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ JURILOVCA

Copilul singur la părinți este privilegiat? Nu neapărat. Familia ori își răsfață odorul peste măsură, ori are așteptări prea mari de la el. Egoist, neadaptat, fragil, imatur... Copilul singur la părinți este înconjurat de o mulțime de prejudecăți. Dar oare lipsa fraților sau a surorilor are o atât de mare influență asupra formării personalității sale, cum am fi tentați să credem? Probabil modul în care sunt priviți copiii unici se va schimba în scurtă vreme, deoarece nu mai sunt deloc o raritate. Aflat în centrul atenției, copilul unic este protejat, iar asta îi dă un sentiment de siguranță și impresia că este atotputernic. Deși este eroul familiei, nu are aceeași dezinvoltură când se avântă în lumea din afară, pentru simplul fapt că poate fi criticat. Iar acest lucru îi poate crea un adevărat handicap social și sentimental. Părinții care-și protejează foarte tare copilul sunt exigenți și au mania controlului. Cel mic poate trăi cu impresia că fericirea părinților săi ține de el, iar acest lucru poate deveni foarte stresant. Copilul va face tot ce-i stă în putere să nu-i dezamăgească, deși asta înseamnă că va trebui să facă lucruri care nu-i plac. Mama și tata sunt cei cu care se joacă, își face temele sau cu care discută. De aceea, copilul este singur și se plictisește și se maturizează mult mai repede. Faptul că învață cum să se descurce într-o lume a adulților nu înseamnă că se va integra în lumea celor de vârsta sa. Crescând singur, copilul nu știe cum să se comporte în caz de conflict. Fără certurile și împăcărilor cotidiene frățești, este dezarmat când trebuie să-și apere interesul sau să-și susțină punctul de vedere. Ca să-și dezvolte abilitățile sociale, are nevoie de interacțiune cu cei de vârsta sa. Lasă-l să-și facă prieteni, înscrie-l la cluburi sportive sau de dans și trimite-l în tabere. Totuși, nu-l împinge spre prea multe activități dacă este un copil mai singuratic sau dacă-i place mai mult să citească ori să asculte muzică. Nu-l lăsa mereu singur în casă ori în compania adulților, dar nici nu-l forța să stea prea mult în compania celorlalți copii, dacă nu se simte în largul său. Copiii singuri la părinți nu cunosc bucuria și complicitatea frățească. Dar nimic nu arată că această lipsă le-ar imprima trăsături de caracter specifice, căci ei nu au un profil psihologic distinct, iar problemele lor sunt cele ale oricărui copil. Când cresc, nu au alte probleme de cuplu decât cele curente și nu fac nici mai puțini copii decât cei care provin din familii mai numeroase. Există momente în viața fiecărui părinte că poate vedea, că toată munca și efortul pe care îl depune în creșterea și educarea copilului sau da roade. Fie ca se numește educație fie ca se numește mai pretențios, **parenting** - acest efort pe care îl depun părinții au nevoie și de mici momente de satisfacție. E foarte frumos să vezi că lecțiile pe care i le-ai oferit de nenumărate ori copilului tău au fost înțelese iar acum sunt practicate pe cont propriu.

CEI 7 ANI DE ACASA ȘI COMPORTAMENTUL COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR IVASZUK CORINA EMILIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "NICHITA STĂNESCU"
BAIA MARE, MARAMUREȘ

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Ce sunt cei 7 ani de acasă?

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Responsabilitatea aruncată pe umerii părinților?

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Educația primită în familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil *bine crescut* regăsim:

✓ **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „Bună ziua!”.

✓ **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul lui, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

✓ **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

✓ **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

✓ **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

✓ **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

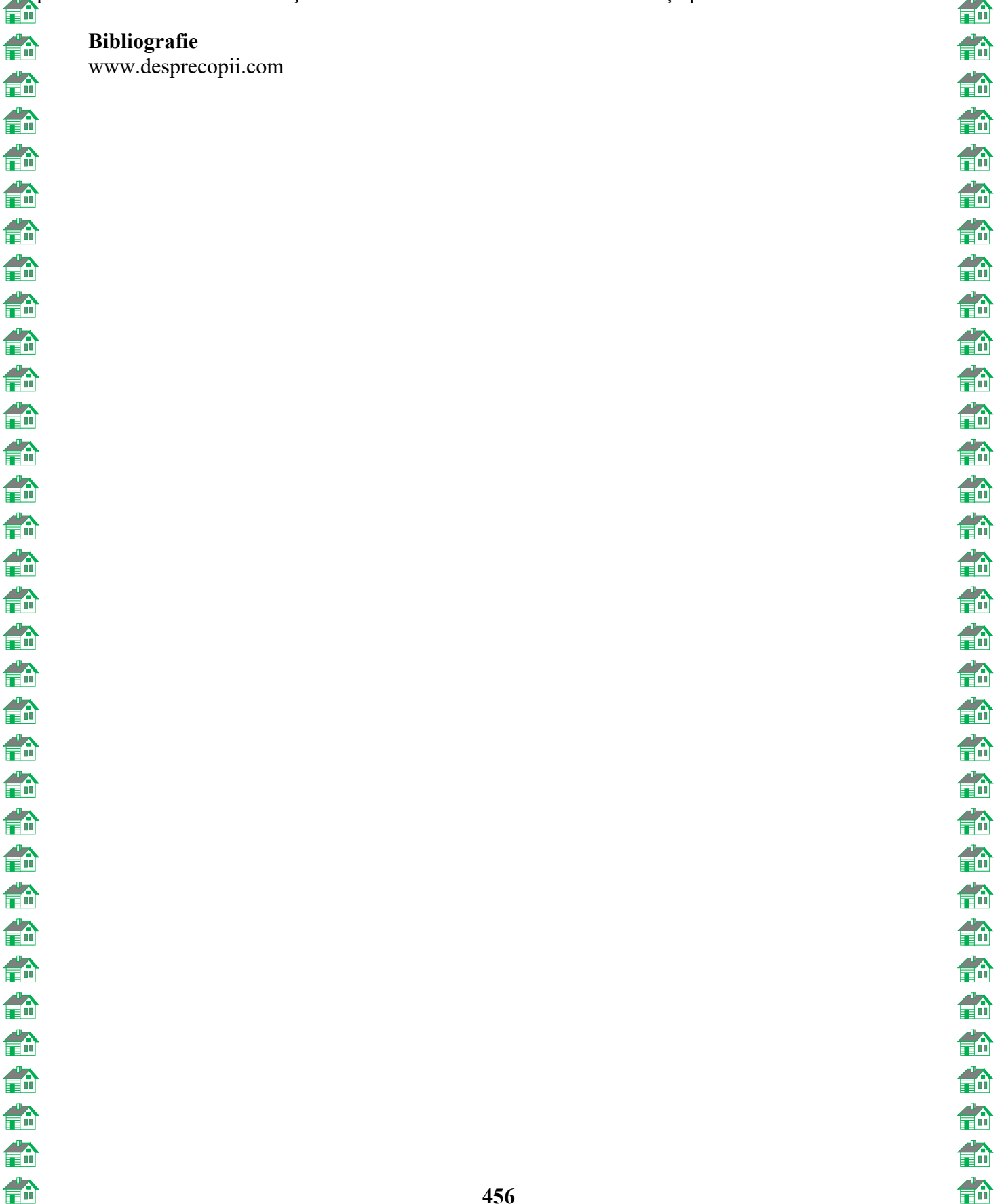
✓ **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Bibliografie

www.desprecopii.com

MINIGHID PENTRU DEZVOLTAREA RELAȚIILOR SĂNĂTOASE ÎNTRE PĂRINȚI ȘI COPII

PROF. IVU ANIȘOARA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 10 BACĂU

În ultima perioadă au apărut mai multe publicații care pun accent pe parenting-ul necondiționat, pe arta creșterii copiilor, pe implicarea părinților în educația copiilor, pe alegerea metodelor și căilor prin care ajungem să îi determinăm să facă sau nu un anumit lucru sau să facă față unei situații, încât avem nevoie practic de lectură și de punerea lor în practică.

Deși nu se știe acest lucru, cuvântul "stres", atunci când este folosit pentru a descrie starea emoțională a unei persoane, reprezintă de fapt o metaforă. La origine, termenul era folosit în medii restrânse, în studiile științifice despre metale și alte materiale. Se referea la "modificarea sau deformarea" care rezultă în urma presiunii excesive. O bară de oțel este capabilă să tolereze un anumit stres, înainte de a se frânge.

Figurativ vorbind, ce anume creează o presiune comparabilă în cazul copiilor? Ce se întâmplă atunci când ei "se frâng"?

Odată ce vârsta copilului este formată din două cifre, mizele din jocul disciplinării sunt mai mari. Adolescenții pot să intre în belele mai mari, și, atunci când ei se răzvrătesc, nedorind să fie controlați (ceea ce este de înțeles), părinții sunt adesea tentați să recurgă la reguli și mai dure și la pedepse și mai severe.

Dar, copiii mai mari pot să fie stresați și din alte motive. Ei primesc tot mai mult mesajul că trebuie să fie nu numai supuși, dar și să aibă succes, nu numai să fie buni, dar și să reușească.

În ultimele decenii, specialiștii în sănătate mentală și alți autori au avertizat faptul că, acum, copiii sunt forțați să dea zor, să termine mai repede sarcinile, sunt puși sub presiune și supraîncărcați. Mulți copii care au declarat că părinții lor puneau mare accent pe performanțe școlare erau mai susceptibili să manifeste starea de "stres" și "perfecționism neadaptabil". Aceste probleme erau mai puțin întâlnite la colegii lor ai căror părinți erau preocupați mai degrabă de starea de bine a copilului decât de realizările sale. Observați că aceste scopuri nu numai că sunt diferite, dar uneori ele trag în direcții diferite. După cum se plângea psihologul Erich Fromm: "Puțini părinți au curajul și libertatea de a le păsa mai mult de fericirea copiilor lor decât de succesul acestora".

În cazuri extreme, presiunea în vederea succesului poate atinge un punct culminant, astfel încât prezentul trăit de copil este sacrificat pentru viitor. Activități care ar putea aduce sens și bucurie în viața copilului sunt sacrificate în efortul constant de a-l pregăti pentru facultăți de renume, eventual din străinătate. Țelul acestor părinți nu este niciodată uitat, ei chibzuiesc fiecare pas al copilului la școală și chiar după școală și îl compară cu etalonul fixat, analizând cum ar putea respectivul pas să contribuie la gloria viitoare. Ei cresc copiii drept CV-uri vii, și odată ce ajung la liceu, copiii au învățat să se înscrie numai la activități care ar putea impresiona comisiile de acordare a burselor școlare sau comisiile de admitere din facultăți, ignorând ceea ce este interesant pentru ei aici și acum. Elevii au căpătat obiceiul de a-i întreba pe profesori: "Am nevoie să știu asta?"- în loc de "Ce înseamnă acest lucru?"-, pe măsură ce se înscriu cu îndârjire pe traiectoria îmbunătățirii mediei notelor sau a câștigării de noi puncte pentru examenul de admitere.

Astfel de presiuni spre performanță sunt comune pentru multe familii, acolo unde copiii sunt bine-crescuți și nu le dau bătăi de cap părinților și profesorilor. În special, părinții care au succes financiar pot avea pretenții mari și de cele mai multe ori nerealiste de la copiii lor. Aceștia consideră că le oferă copiilor condiții excelente de studiu, că nu au grijă de nimic și că în schimb pot învăța foarte bine pentru a răsplăti aceste eforturi ale părinților de a le asigura un trai bun.

Cercetările efectuate în state civilizate, cercetări axate pe segmentul de vârstă 11-12 ani, au scos la iveală faptul că, adolescenții relativ bogați înregistrează rate mari de consum de alcool sau alte substanțe și sunt mai anxioși decât același segment de vârstă din mediile sărace.

Unele familii sunt mai îngrijorate de plata ratei la mașina de lux decât de plata unor ore de muzică sau sport pentru copiii lor. În alte părți ale orașelor, pot exista părinți care nu își pot imagina că au la dispoziție un asemenea venit pentru instruirea copiilor și pentru alimentarea unor pasiuni sau talente.

Efectele stresului sunt mai mari și mai nocive dacă copilul nu numai că este obligat să aibă succes, dar i se cere să aibă mai mult succes decât alții de vârsta lui. Rezultatul unui asemenea mod de educație este că ei se înstrăinează și manifestă sentimente de agresivitate, invidie față de învingători și dispreț față de învinși. Stima lor de sine suferă și ea, alături de relațiile din viața acestor copii. În definitiv, dacă sentimentul propriei competențe depinde de victoria asupra celorlalți, acești copii au nevoie mai întotdeauna de asigurări și validări.

În urma unor cercetări, s-a stabilit că, cei care deveniseră competitivi aveau o însușire comună și anume, o dependență mare de evaluare, de evaluare a performanței, a propriei valori. Asta înseamnă că modul în care se vedeau pe ei înșiși depindea de cât de bine se descurcau cu anumite sarcini și de ce anume credeau alți oameni despre ei. Competiția face ca stima de sine să fie condiționată și scăzută, afectând deopotrivă pe învingători și pe învinși.

Toate acestea ne arată faptul că facem prea mult pentru copiii noștri, cocoloșindu-i și implicându-ne prea mult în viețile lor. Cred că este mult mai important să ne întrebăm de ce facem anumite lucruri pentru copiii noștri, decât să ne întrebăm cât facem.

Putem face însă în așa fel încât să îi impulsivăm să se realizeze, dar nu să se poziționeze drept superiori altora.

De multe ori, ne putem întreba pentru cine facem anumite lucruri. Există părinți care încep mai toate discuțiile precizând unde anume studiază copiii lor și ce anume au realizat. Lucru care este laudabil dacă nu este arătat într-o manieră excesivă. Dacă laudăroșenia este prea frecventă, prea intensă sau începe prea devreme, este posibil ca identitatea părintelui să fie prea dependentă de performanțele copilului. Acest lucru este cu atât mai adevărat, cu cât laudele sună mai mult triumfaliste decât iubitoare. Au o nuanță de competiție în ele, ca și cum ar spune: "Copilul meu este un student emerit la o facultate de renume!" cu subînțelesul "Vezi bine că al tău nu e!".

Acești părinți consideră în mod absolut că meritul pentru succesul copilului lor se datorează faptului că ei au fost acei părinți care au putut asigura asta. Sunt genul de părinți care nu oferă un zâmbet sau o îmbrățișare decât dacă merită copilul asta sau dacă e cazul (au luat o notă mare; au luat cea mai mare notă la o evaluare; au reușit să domine o competiție, etc).

Se întâmplă de multe ori ca unii părinți să își înscrie intenționat copilul la grădiniță mai devreme, numai ca să le dovedească altora cât de capabil este copilul lor ca să se descurce cu programul de grădiniță. Sau, alții își înscriu copilul la școală mai târziu decât o spun reglementările doar ca să fie siguri că se vor descurca cu programul de școală și spun că fac asta numai pentru binele copilului. Evident că, în ambele situații, pot exista și excepții, dar numărul lor este sensibil mic în comparație cu acela al părinților care nu au motivația sănătoasă a interesului legat de binele copilului lor.

Un alt motiv care denaturează și demotivează este axarea pe note. Elevul urmărește numai notele mari și nu sarcinile care sunt provocatoare și îl ajută să își dezvolte anumite abilități și deprinderi necesare în întreaga lui viață. Există mai multe aspecte legate de obținerea notelor.

1. După cum copiii care sunt răsplățiți pentru generozitatea lor ajung să fie mai puțin generoși, în același mod, elevii care obțin note de 10, sau mai bine zis, elevii al căror scop este de a obține note de 10, devin mai puțin interesați de ceea ce învață. Acest lucru nu se întâmplă în cazul fiecărui copil; unii par să aibă o imunitate naturală față de efectele distructive ale notelor. Riscul este însă foarte mare pentru majoritatea copiilor. Din cunoștințele mele, fiecare studiu care a cercetat această problemă a descoperit că elevilor cărora li s-a spus că va fi notată o temă au fost mai puțin încântați de munca lor la acea temă - și mai puțin înclinați să revină la ea în timpul liber - , în comparație cu elevii care fac aceeași temă, dar fără să li se spună ceva despre notare. Chiar și o poveste extraordinară sau un proiect științific interesant pot deveni mai puțin atrăgătoare când sunt interpretate drept sarcini prin care trebuie să treci pentru a smulge un 10. Cu cât un copil se gândește mai mult la note, cu atât curiozitatea lui firească în legătură cu lumea se va evapora.

2. Notele îi determină pe elevi să aleagă cea mai ușoară temă, atunci când li se dă posibilitatea. Dacă li se spune că ceea ce fac "contează" pentru notă, atunci ei vor evita să riște inutil. Copiilor nu le trebuie mult să realizeze că alegerea unor sarcini mai ușoare este calea sigură spre rezultate mai bune. Vor alege o carte mai scurtă, un eseu pe teme cunoscute, pentru a minimiza riscul de a nu se descurca. Acest lucru nu înseamnă că sunt "nemotivați" sau că sunt leneși. Înseamnă că gândesc logic. Ei răspund în acest fel adulților care, prin faptul că le spun că scopul este obținerea unei note bune, transmit de fapt că succesul

este mai important decât învățatul. Un studiu arată că acei părinți care puneau preț pe succes mai mult decât pe alte scopuri, doreau ca copiii lor să aleagă proiecte "care presupun un minim de luptă și au mai mari șanse de succes", mai degrabă decât proiecte "unde învață multe lucruri noi, dar fac și greșeli multe". La polul opus, atunci când părinții subliniază că învățatul (și plăcerea conexă) este mai important decât calitatea produsului final, copiii sunt mai înclinați să se autodepășească, să abordeze activități noi și interesante, chiar dacă nu știu cât de bine se vor descurca.

3. Misiunea notelor mari îi face pe elevi să gândească superficial. Ei pot să citească pe diagonală cărți pentru a găsi ce "trebuie să știe", făcând acele lucruri care sunt cerute din partea lor și nimic mai mult. Pot chiar să inventeze șmecherii pentru a se descurca în cadrul unui examen. Pot chiar să copieze. Copiii care sunt buni să joace această carte vor trece testul, vor lua 10 și îi vor mulțumi pe părinți. Își vor aminti însă ce au fost învățați? Vin ei oare cu moduri noi și inedite în rezolvarea problemelor? Pun ei întrebări bine gândite în legătură cu ce a spus profesorul sau se gândesc critic în legătură cu ce este în carte? Fac conexiuni între diverse idei și privesc un subiect din unghiuri diferite? Poate că uneori o fac, dar cercetările arată că aceste lucruri se întâmplă rar, deoarece scopul copilului nu este să înțeleagă, ci să obțină 10 pe linie.

Pentru a rezuma, cu cât ne dorim mai mult din partea copiilor noștri să învețe continuu de-a lungul vieții, încântați cu adevărat de cuvinte, cifre și idei; să evite a fi dependenți de ce este ușor și sigur; să devină gânditori sofisticăți; cu atât ar trebui să facem orice ne stă în putință pentru a-i ajuta să uite de note. Notele în sine sunt problematice. Atunci când forțăm copiii să ia note bune, de fapt, adoptând un țel greșit și unindu-l cu o metodă greșită, daunele sunt duble.

Dovezile sunt destul de clare că, în general, prea mult control poate avea un impact negativ nu numai asupra sănătății mentale a copiilor, dar și asupra performanței lor școlare. Într-o ierarhie a performanțelor școlare, copiii au șanse mai mici de succes, dacă părinții lor nu le dau ocazia să ia decizii sau să se simtă autonomi. Este totodată evident că prea mult control parental în ceea ce privește temele de la școală este potențial nociv. Această concluzie a reieșit după un studiu care a demonstrat că, atunci când părinții tind să dețină controlul când îi ajută pe copii la teme, copiii învață mai puțin.

Trebuie să adaug că acel control parental care este legat în mod specific de note este și el nociv. Unii părinți promit copiilor orice, de la bomboane la bani, mașini, dacă aceștia aduc acasă o fișă de evaluare bună, un carnet de note plin cu note bune și foarte bune. (Din moment ce notele sunt destinate să funcționeze drept motivatori externi, este ca și cum s-ar oferi recompensă la recompensă). Unii părinți folosesc controlul punitiv, amenințându-și copiii cu diferite lucruri neplăcute, dacă nu aduc acasă rezultate bune de la școală. Două studii diferite au demonstrat că, în cel mai bun caz, aceste tactici nu ajută, iar în cel mai rău caz adâncesc problema. Mai precis, copiii care au fost recompensați pentru note bune sau cărora li s-au aplicat pedepse pentru note proaste au devenit mai puțini interesați de învățat și nu s-au descurcat la fel de bine la școală în anii următori, ca o consecință directă a acestor intervenții parentale. De fapt, cu cât performanța copilului era obiectul principal de preocupare pentru părinte, cu atât era aceasta mai scăzută.

Îngrijorător este faptul că părinții nu dispun de tehnici prin care să stărnească curiozitatea copilului de a explora un anumit domeniu în care el are nevoie să studieze și nici nu dispun de timpul necesar pentru a le aplica, în cazul în care le-ar deține. Uneori părinții așteaptă ca maturizarea copilului lor odată cu înaintarea în vârstă să le confere înțelegerea acestor lucruri cu care ei s-au confruntat în copilărie sau adolescență.

Copiii nu au cum să facă altceva decât ceea ce văd ca model și acasă. Nu își văd părinții citind prea des, nu îi văd făcând lucruri de drag, de plăcere, nu îi aud vorbim frumos despre slujba lor sau despre sarcinile de serviciu. Nu sunt implicați în treburile casei și nu au cum să dobândească îndemânare în mânăuirea instrumentelor de geometrie la școală, instrumentelor de desen sau orice alte unelte.

Ironia face ca unii părinți să fie încântați să nu se vadă nevoiți să stea pe caul copilului lor, impulsivându-l să facă mai mult. La un moment dat, copiii interiorizează aceste presiuni și preiau biciul în propriile mâini. Ei simt că este ceva în neregulă cu ei atunci când nu au succes. Motivația de a studia și a obține rezultate este acum internă, dar în mod clar nu este intrinsecă. Ei merg singuri pe acest drum, dar nu-l simt ca pe un drum ales și nici nu simt vreo plăcere. Trebuie să ne fie teamă și să ne străduim să prevenim acest tip de interiorizare. În definitiv, curiozitatea care anumă copiii mici nu dispăre așa ca dinții de lapte, ci este sugrumată de anumite lucruri care se întâmplă - și care nu trebuie să se întâmple - în familie și în școală.

Concluzia care se desprinde este că notarea este nocivă și folosirea unor tehnici de control pentru a-i determina pe copii să obțină note mari la teste este și mai nocivă. Cel mai rău care se poate întâmpla este atunci când acele tehnici de control se alipesc parentingului educațional. Unii părinți nu oferă bani pentru 10 pe linie, în schimb, își răsplătesc copiii prin afecțiune și acceptare. De fapt, folosesc iubirea drept o pârgă ca să-i determine pe copii să aibă succes – până într-atât încât copiii ajung să simtă că sentimentele pozitive ale părinților lor pentru ei cresc și descresc odată cu media notelor.

Un studiu recent arată că acei copii ai căror părinți folosesc tehnici de condiționare a iubirii tind să aibă o anumită frică de eșec nesănătoasă. Unii copii se sabotează pe ei înșiși, încetează să mai facă un efort, oferindu-și singuri o scuză la lipsa de succes.

Părinții au o anumită frică de a fi părinte. Odată ajunși cu bebelușul de la maternitate acasă, mai toți părinții realizează că nu prea știu ce să facă sau cum să facă față situației. Nimeni nu decide să fie un părinte rău. Toți părinții își iubesc copiii în felul lor. Sunt și situații în care părinții se simt neputincioși, confuzi, frustrați, dacă lucrurile merg altfel sau merg într-o altă direcție sau nu pot fi controlate. Unii părinți vânează sfaturi de la cei care cred despre ei înșiși că au reușit să își facă datoria de părinte. Alții fac tot felul de cursuri în care să învețe cum să procedeze pentru a da cea mai bună educație copiilor lor. Frica de a fi incompetent îi determină pe unii părinți să cedeze tuturor pretențiilor copiilor lor, ceea ce este desigur foarte diferit de ceea ce înseamnă împlinirea nevoilor lor sau de colaborare pentru a rezolva împreună problemele. Între timp, alți părinți își compensează îndoielile, pretinzând că sunt absolut siguri că dețin controlul. După un timp, rolul părintelui crispat, care controlează, mereu autoritar, devine atât de confortabil, încât ei uită că era doar un rol și uită de ce au adoptat un astfel de comportament. Astfel de părinți pot impune reguli rigide copiilor, reguli care nu pot fi puse la îndoială, ca și cum ei încearcă să convingă pe toată lumea, inclusiv pe ei înșiși, că într-adevăr știu ce fac.

Unii părinți au trăit ei înșiși în familii în care cuvântul părintelui era literă de lege și consideră că în maniera aceasta de a educa un copil este valabilă, deoarece ei consideră că în cazul lor a dat rezultate. Controlul asupra copilului nu este, în aceste cazuri, unic. El se manifestă în întreaga viață a adultului: la serviciu, în relația cu partenerul de viață, în relațiile cu prietenii.

Se întâmplă ca unii părinți să simtă o anumită frică legată de faptul că pot fi judecați că nu au făcut totul pentru a-și educa în mod corespunzător copiii. În acest caz, vom întâlni părinți care manifestă un anumit control numai atunci când sunt în public cu copiii lor, acasă neexistând anumite reguli de conduită și având libertate maximă.

Toți părinții afectuoși le poartă de grijă copiilor lor, mai ales în condițiile zilelor noastre, în care ziarele și televiziunile prezintă din ce în ce mai des anumite cazuri care îți fac pielea de găină. În acest caz, părinții devin aproape paranoici și ajung să își controleze copii la maxim (îi aduc și îi iau de la școală numai cu mașina, caz în care copilul nu mai face mișcare, nu mai socializează cu colegii în drum spre școală, nu mai reușește să își facă un program adecvat ajungând ca pe ultima sută de metri să se pregătească pentru școală; îi sună din oră în oră ca să vadă unde sunt, cu cine sunt și ce fac, caz în care copiii nu mai au încredere că deciziile lor sunt potrivite; le cumpără lucruri care le plac părinților și nu copiilor, doar pentru faptul că părinții știu cel mai bine ce anume le trebuie; nu sunt întrebați în legătură cu nici o vizită a familiei, călătorie, concediu, etc). Acest gen de comportament ajunge să înnăbușe curiozitatea copilului, nevoia lui de setare a timpului și energiei, atacă zona de autocunoaștere, stima de sine, încrederea în forțele proprii.

În cealaltă parte, avem părinții care își cocoloșesc excesiv copiii, ajungând să facă multe lucruri în locul lor, pornind de la teme, pregătirea mesei (la care copilul nici măcar nu asistă, dar să fie solicitat să participe), pregătirea ghiozdanului pentru a doua zi.

Se impune să clarificăm anumite principii care pot asigura succesul în educarea copiilor:

1. Reflectați.

Încercați să vă dați seama ce anume stă la baza stilului dumneavoastră de a vă educa copilul. De multe ori, unele din însușirile copilului sunt și ale dvs și vă apar în cale ca și provocări ale lucrurilor pe care le aveți de reparat cu dvs înșivă.

2. Regândiți-vă solicitările.

De multe ori copilul are o anumită reacție la solicitarea dvs și poate că apreciați că este îndărătnic și nu se supune. Posibil ca la recalibrarea solicitării să constatați că el are alt gen de răspuns. Se poate ca solicitarea dvs să nu corespundă vârstei copilului dvs și în acest caz se impune regândirea solicitărilor.

3. Concentrați-vă asupra obiectivelor pe termen lung.

Intenția de educare în acest moment poate distruge ideea de educare pentru viață, pe termen lung. Poate că într-o zi copilul sparge un pahar, strică telefonul sau își deteriorează mobilierul din cameră. Dacă acestea sunt accidente și nu au loc în mod frecvent, este de preferat să ne concentrăm pe obiectivele educaționale pe termen lung decât să pedepsim anumite comportamente chiar acum.

4. Puneți relația cu copilul dvs pe primul loc.

Nu contează neapărat să avem dreptate. Nu ne dorim copii tensionați atunci când intră părintele în cameră. Dacă copilul are încredere în maniera părintelui de a gestiona o anumită situație, el va fi deschis și va comunica părintelui toate lucrurile prin care trece. Dacă ei au încredere în părinți, este posibil ca ei să facă ceea ce le cer părinții, dacă li se explică importanța aceluia lucru.

5. Fiți autentic

Copilul va simți atunci când părintele încearcă să îi intre pe sub piele, când pretinde că este prietenul său numai ca să afle anumite lucruri. Și părintele își poate cere scuze în fața copilului dacă știe că a greșit. Copilul va învăța că există onoare și încredere și va învăța lecția iertării care este una foarte importantă în procesul de construcție umană.

6. Vorbiți mai puțin, ascultați mai mult!

Mulți părinți pur și simplu le dictează copiilor ce au de făcut. Concepeți o strategie care să și funcționeze în relația cu copilul dvs, întrebați-l destule și lăsați-l să vorbească. Învățați să nu întrerupeți, analizați prezentarea copilului dvs la nivelul lui de vârstă.

7. Respectați-vă copiii!

Luați-vă copii în serios. Chiar și părinții care își iubesc copiii, nu iau întotdeauna în seamă cererile copiilor, le minimalizează sentimentele de mânie și le trivializează fricile. Părinții consideră că ei știu totul și copilul trebuie să asculte și să învețe, dar dacă și copilul are ceva de spus, adultul se va găsi să îl întrerupă și să lanseze sfaturi legate de expunerea acestuia.

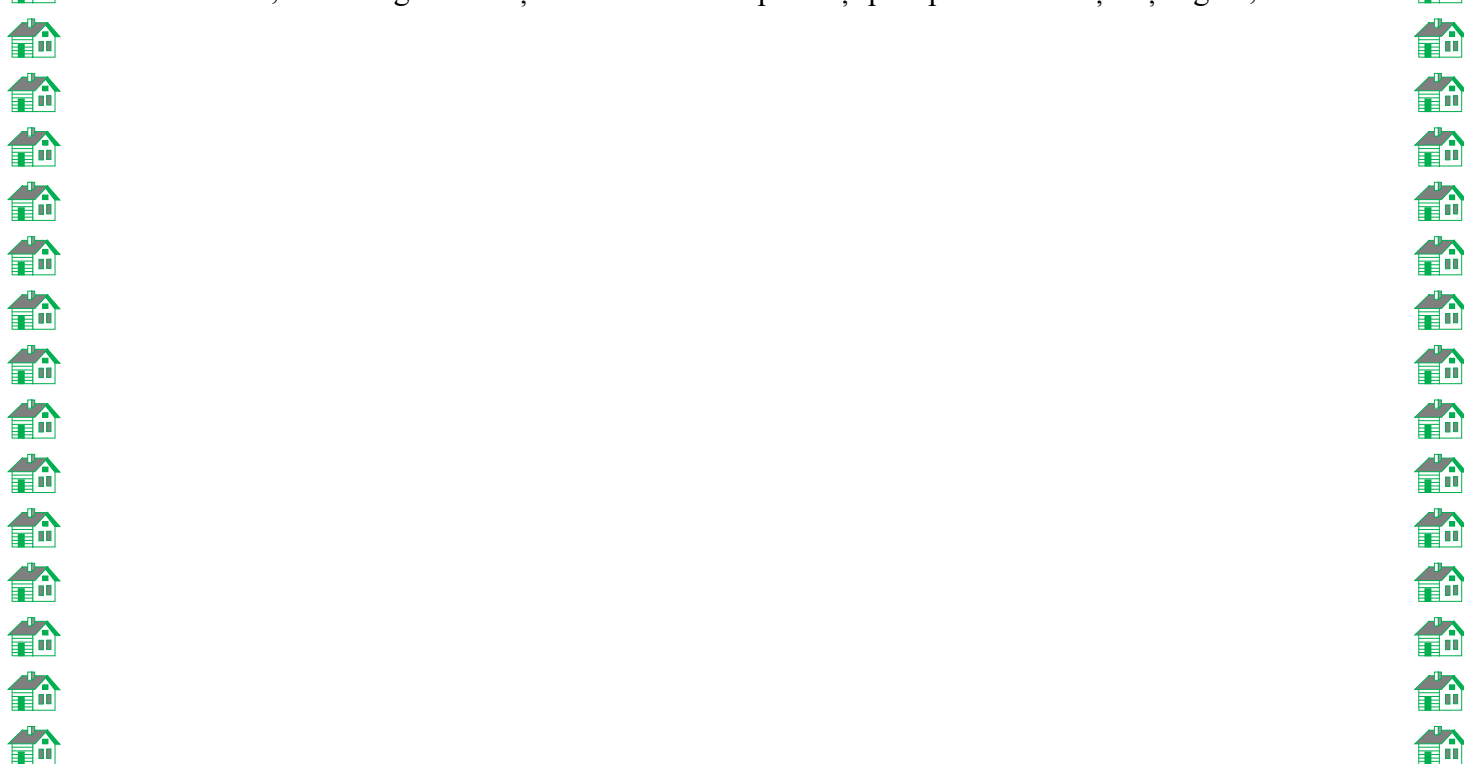
Ceea ce avem de făcut cu toții este să reconsiderăm convingerile legate de relația părinte-copil, să lăsăm deoparte disciplina excesivă, parentingul autoritar (doar pentru că a dat roade în puține cazuri), materialismul exagerat și să petrecem mai mult timp acasă.

Bibliografie

Koln Alfie, *The Brighter Side of Human Nature: Altruism and Empathy in Everyday Life*, New York, 1990

Koln Alfie, *Unconditional Parenting*, 2006

Koln Alfie, *Parenting necondiționat: de la recompense și pedepse la iubire și înțelegere*, 2013

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR JARCA ANCA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DIMITRIE CANTEMIR”
-STRUCTURA G.P.P. NR. 24, ORADEA

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului".

DRAGOSTEA PĂRINȚILOR

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament". Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta.

Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

VÂRSTELE

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie,

să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

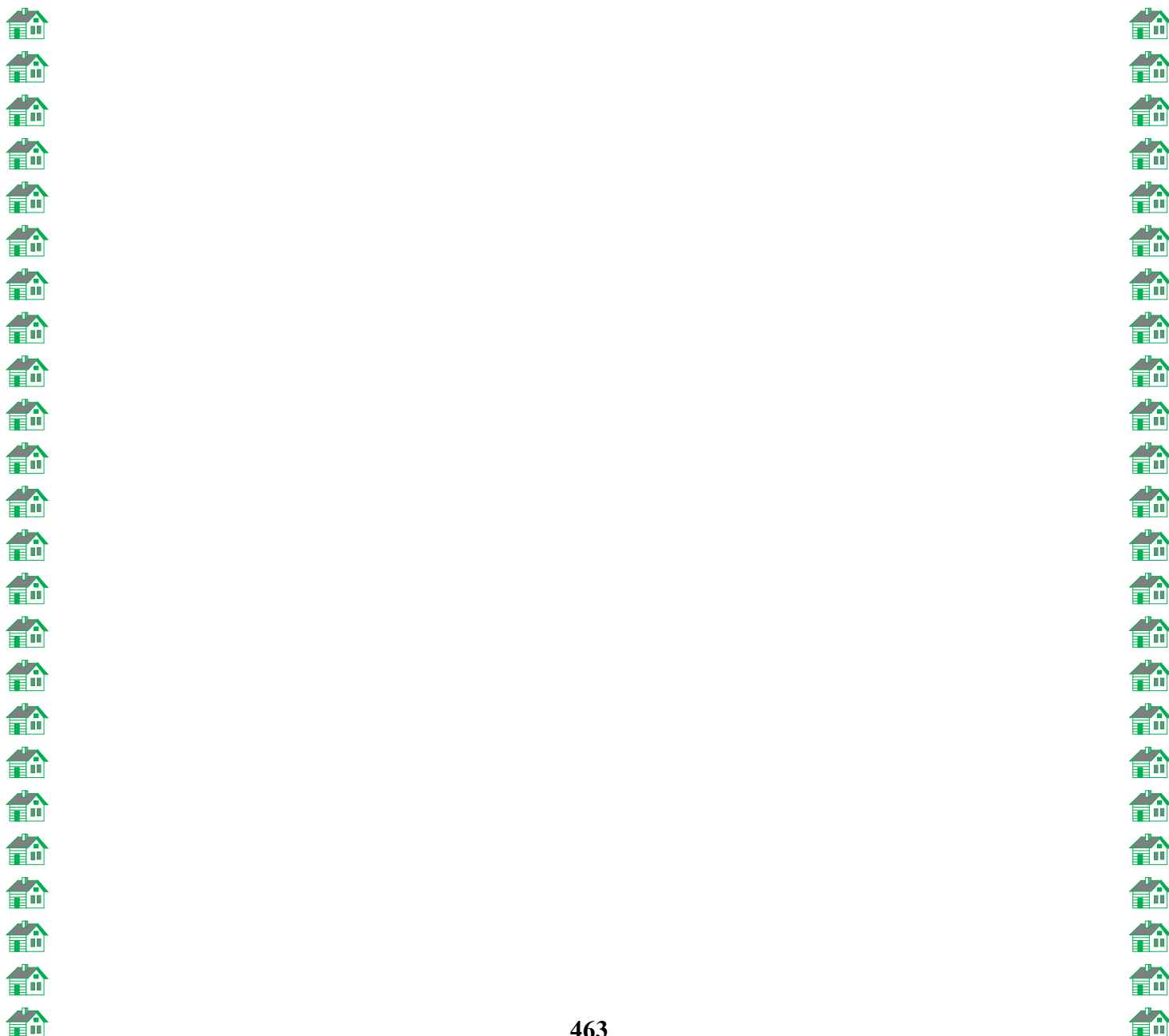
MODELE

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În concluzie, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

ARTA ACTORULUI ȘI FENOMENUL CUNOAȘTERII

PROF. JARCU ZANE

Fenomenul cunoașterii este extrem de vast și este imposibil de cuprins în totalitate în această lucrare în care am încercat să fac referire la elementele cele mai importante, constitutive, care sunt legate de arta actorului într-o manieră extrem de strânsă, atât de strânsă încât devin definatorii pentru aceasta artă.

Fenomenul cunoașterii și Arta actorului se influențează în mod reciproc și am putea spune, în ceea ce privește individul, că se dezvoltă reciproc.

De aceea, Arta actorului poate să fie, așa cum îmi place mie să spun, o psihologie aplicată și tot ceea ce facem, toate abilitățile, competențele și mecanismele de gândire pe care le dezvoltăm prin studiul Artei actorului, implică folosirea corectă și constantă a factorului emoțional, psihic și fizic care, contopite într-un proces de cunoaștere generat de contextul scenic sau al jocului teatral, duc la descoperirea de forme noi de expresie unice, specifice actului artistic teatral.

Atelierele de arta actorului au extraordinarul merit de a crea un mediu, un climat propice exprimării individului sub o formă liberă, relaxată în care creativitatea și imaginația devin motorul exprimării și explorării către noi forme de cunoaștere și de exprimare, indiferent că temele propuse de exercițiile specifice Artei actorului necesită o rezolvare a unei probleme fizice, intelectuale sau emoționale.

Omul, prin definiție este o ființă socială și bineînțeles că nu poate trăi sănătos decât în societate, în intimitatea unui grup și a unei forme de organizare socială, care să îi permită o manifestare cât se poate de liberă, lăsând să se manifeste propriul "eu" fără nici o îngădire din punct de vedere al restricțiilor individuale, dar respectând legalitatea, regulile stabilite de respectiva societate. În fond libertatea fiecăruia dintre noi, se întinde până acolo unde începe libertatea celui de lângă noi, și numai o persoană echilibrată emoțional și intelectual poate să se simtă cu adevărat liberă în interiorul unor reguli democratice care să să îl pună în valoare și să îl protejeze totodată.

Prin studiul sistematic al artelor și în special al Artei actorului, individul va dezvolta aptitudini specifice.

Prin dezvoltarea unui simț estetic elevat, o conștientizare a propriilor emoții și control al acestora, individul poate să dezvolte relații sociale dintre cele mai complexe, bazate pe sentimentele cele mai frumoase sau comportamentele sociale cele mai sănătoase, pornind de la toleranță până la empatie și până la înțelegerea, sau încercarea de înțelegere, a celui de lângă tine și acceptarea lui așa cum este, cu bune și cu rele. Toate aceste lucruri nu se pot realiza decât printr-o responsabilă cunoaștere de sine.

În urma unui studiu realizat pe un număr de părinți și profesori, Daniel Goleman concluzionează că acesta "îndică tendința mondială a generației actuale de copii de a avea mai multe probleme emoționale decât în trecut: sunt mai singuri și mai deprimăți, mai furioși și mai nestăpâniți, mai emotivi și mai înclinați să se îngrijoreze din orice, mai impulsivi și mai agresivi."⁵

Consider aceasta a fi dovada clară că, este absolut necesar să se facă ceva care să vină în sprijinul tinerelor generații, atât din partea sistemului educațional, dar mai ales din partea familiilor, a părinților, ce trebuie să fie mult mai implicați în educația propriilor copii.

De aceea, cel mai indicat lucru este ca între părinți și școală să existe o colaborare cât se poate de constructivă, bazată pe o permanentă observație a evoluției copilului, atât în sânul familiei, cât și în comunitate, în interiorul colectivului de copii în care activează, pentru identificarea tuturor elementelor ce pot sugera posibilele probleme psihologice, conflicte emoționale ce apar în manifestările vizibile ale copilului, atât în plan educațional de învățământ, prin evoluția în asumarea programelor, dar și prin comportamentul său social în afara comunității școlare. Cu cât eventualele probleme sunt descoperite mai devreme, și cu cât suportul pe care îl primește copilul este mai specializat, cu atât mai repede și mai constructiv pot fi rezolvate problemele sale.

⁵ Goleman, Daniel, *Inteligența emoțională*, Editura Curtea veche, București, 2001, p. 12

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL
EDUCAȚIA ÎN FAMILIE
CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

10. MARTIE 2019
JÁSZAY LAURA-ANDREA, PROF. ÎNV. PRIMAR
ȘCOALA GIMNAZIALĂ “ TOMPA LÁSZLÓ”
ODORHEIU SECUIESC, JUD. HARGHITA

Având o vârstă de peste 50 e ani și o vechime în învățământ de peste 33 de ani, pot afirma cu responsabilitate că *în cei 7 ani de acasă copilul achiziționează norme și valori esențiale pentru succesul viitorului său*. Fiind interesată de această temă, m-am documentat despre opiniile specialiștilor dar și despre opiniile oamenilor de rând.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: *normele de conduită se învață din familie*. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. *Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie*.

Niciun părinte nu-și dorește ca fata sau băiatul său să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Pentru exemplificare, redau două scenarii posibile, pe care le-am citit pe o pagină de socializare:

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mânuiește cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și contribuie în mod adecvat la conversație. În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supa și paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele. Trebuie să recunoaștem că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „**cei șapte ani de-acasă**”.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții, i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

În educația primită în familie se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, *perseverența*. Și *exemplul personal*, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Un alt interviu a afirmat că pentru Dumneaei **cei 7 ani de acasă înseamnă mai mult reguli de bun simț, igiena, respect, pe care un copil trebuie să le învețe de la părinți, până să meargă la școală., dar care desigur trebuiesc repetate de către părinți până ce copiii se fac mari;**

1. să ascuți pe cineva când îți vorbește
2. să nu vorbești cu gura plină
3. să te speli pe mâini după ce ai fost la toaletă...sau când vii de undeva
4. să spui adevărul
5. să nu fii agresiv
6. să dai bună ziua/la revedere
7. să îți asumi responsabilitatea pentru ce faci
8. să respecti pe cei din jur
9. să nu scuipi pe stradă
10. să nu vorbești urât
11. să nu te întinzi pe masă când mănânci
12. să nu te urci cu picioarele încălțate în pat
13. să respecti proprietatea personală și a celorlalți (să nu strici/distrugi)
14. să spui mulțumesc
15. să te speli pe dinți seara/dimineța
16. să nu te scobești în dinți/ori alte părți... când vorbești cu cineva/public.

Astăzi, 7 ani de acasă simbolizează un anumit standard, minim dar cumva obligatoriu, în care trebuie să se încadreze copii noștri. Care se încapățânează să accepte încadrarea și au dureri dorsale privitor la dorințele noastre. E drept, și părinții s-au adaptat, mulți au renunțat la standardele astea, de voie sau de nevoie, dar a rămas așa, o umbră de parfum de trecut, un fel de deziderat și, de ce să nu recunoaștem, un fel de termen de comparație. *Cert este că educația trebuie să existe.*

Pentru un alt adult **cei 7 ani de acasă** înseamnă:

1. **Să-și poată evalua obiectiv poziția în raport cu o situație.** (Trebuie să știe ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea să facă, etc.)
2. **Să știe să își susțină părerile și să-și apere interesele fără a deranja pe cei din jur.** (Să folosească un limbaj politicos, să nu se miorläie, să nu fie obraznic, dar să exprime ceea ce simte, nu să evite să-și spună părerea)
3. **Să fie atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jur, ca să poată evita situațiile cu potențial periculos și, ca revers al medaliei, să poată oferi un ajutor la timp cuiva.** (Începând de la salutul persoanelor cunoscute, continuând cu atenția acordată traficului, pietonilor, adică să nu meargă pe stradă

cu căștile în urechi, trimițând SMS-uri, izbindu-se de alți pietoni și ignorând culoarea roșie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, nu știi, să adune fructele cuiva care și-a rupt sacoșa, să urce în pom după o isică speriată, chestii de-astea...)

4. Să știe să piardă (și automat, să-și focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) **dar și să câștige cu eleganță** (fără a-l umili pe cel care a pierdut).

Lucrurile astea se învață mai mult prin copierea părinților și a altor educatori, mai degrabă decât din predici și povești. Așa că e de maximă importanță ca părinții să fie un exemplu pentru cei mici.

Și e important, de asemenea ca independența copiilor să fie stimulată, pentru că dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adulți) îi va fi mult mai ușor să ia hotărârari în ceea ce-l privește.

Orice părinte responsabil înțelege *importanța educației copilului* dar și consecințele pentru dezvoltarea sa ca adult. Iar, educația are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii. Fiecare părinte are *o serie de reguli* și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului său.

Dar, uneori, își dă seama că aceste reguli nu sunt respectate. Nu ezitați să îi re-amintiți copilului regulile casei sau regulile de educație pe care le-ați stabilit. Puneți-vă de acord, ambii părinți cu aceste reguli - este foarte ne-propredictiv ca mama să accepte încălcarea regulilor stabilite de tata - sau invers.

Iată legea celor 5 reguli pentru reușita educației copilului:

1. Regulile trebuie să fie clare

Orice regulă pe care o impunem copilului trebuie să fie clară și explicată copilului. El trebuie să știe ce este permis, și ce nu.

2. Regulile trebuie să fie concrete

Atunci când facem reguli pentru copil, acele reguli trebuie să fie cât mai concrete și nu evazive. E mai bine să spuneți copilului să își strângă jucăriile din sufragerie decât să îi spuneți să facă ordine în sufragerie.

3. Regulile trebuie să fie constante

Nu e ușor să păstrezi regulile constante însă este de mare importanță asigurarea unei linii de constantă în principii. Dacă tolerați un anumit comportament într-o zi iar în ziua următoare nu îl mai tolerați - copilul va fi dezorientat. Constanta regulilor dă copilului un sentiment de siguranță. A fi ferm și constant nu înseamnă rigiditate.

4. Regulile trebuie să fie coerente

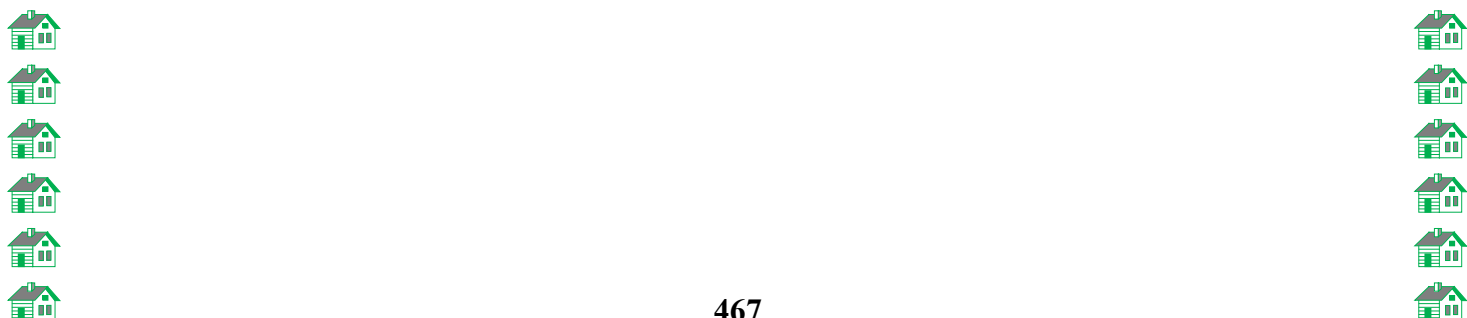
Părinții sunt modele pentru copil și de aceea trebuie să aibă și să respecte - și ei la rândul lor - niște reguli de viață și comportament. Copilul învață de la proprii săi părinți cum să își respecte părinții - prin exemplul pe care îl dau părinții.

5. Regulile trebuie să fie consecvente

Copii au tendința de a forța limitele și de a le sfida uneori. De aceea, aceste încălcări trebuie să aibă și niște consecințe logice - altfel ele vor fi mereu forțate și repetate. Când consecințele încălcării regulilor impuse vor fi logice și rezonabile, copilul își va dezvolta simțul responsabilității.

Copii au tendința de a încălca regulile și este perfect normal. Ca act educațional însă, părintele trebuie să înțeleagă că regulile fac parte din procesul educației copilului și trebuie respectate, pe cât posibil.

Asta înseamnă o educație responsabilă și asta duce la creșterea unui adult responsabil.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ – CALITATE DOBÂNDITĂ LA SÂNUL FAMILIEI

PROF. JECHEREAN MIHAIELA
LICEUL CU PROGRAM SPORTIV ”CETATE”,
DEVA-HUNEDOARA

Plecând de la poezia sufletului

”Mi-e dor de șapte ani de-acasă, de”cu plăcere”, ”mulțumesc”,

Mi-e dor de vorbele frumoase, ce astăzi nu se mai rostesc...”

Ce sunt *cei șapte ani de acasă*? Ei sunt temelia solidă și prețioasă pe care se clădește educația copilului, pentru tot restul vieții. Încă din primele zile de viață luăm startul spre învățare, educare și căutăm formula ideală pentru alinierea la standardele eticii și a bunelor maniere.

Ne naștem atât de neștiutori... Cu trecerea timpului, creștem și ne dezvoltăm alături de familie, fiindu-ne întreținut comportamentul de-a lungul vremii prin prezența *celor șapte ani de-acasă*.

Cel mai armonios mod de a crește se regăsește doar alături de o familie caldă, care are grijă de mintea, sufletul și comportamentul copilului care se află în centrul ei. De mic, copilașul aude repetat cuvintele: „Nu e voie!”, „Ai grijă să nu te lovești!”, „Nu e frumos să faci așa ceva”. Acestea îi formează o idee vis-a-vis de conceptul diferențiat *bine-rău*, ajutându-l cu pași mici, dar siguri, să-și formeze un comportament adecvat, etic și, încet, încet să se construiască ca persoană ușor integrată în societate. Legătura cu următoarea etapă a copilăriei este deja realizată, cu ajutorul familiei, care joacă un rol principal în viața copilului.

Cei șapte ani de-acasă, în opinia mea, sunt anii care se dobândesc în sânul familiei, cei mai frumoși ani de viață, cei lipsiți de griji și de probleme... anii în care copilașul se integrează cel mai bine la viața de familie, anii care îi definesc personalitatea mai târziu în viață. De aceea, sunt de părere că, părinții trebuie să aibă cea mai sporită atenție în această perioadă, deoarece aceștia sunt anii de vulnerabilitate maximă, în care copiii își construiesc mintea pe baza a ce-i înconjoară.

În lumea contemporană, expresia *cei șapte ani de-acasă* definește și măsoară în același timp, respectul și bunul simț sau lipsa acestuia, simbol al conduitei ce se învață în familie.

De câte ori n-am auzit în jurul nostru cuvintele:

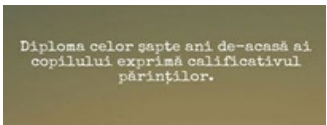
-E un copil bine crescut, care are cei șapte ani de-acasă.

Această ipostază este cea mai reprezentativă pentru această calitate, deoarece, la urma urmei, buna creștere se află mână în mână cu anii tinereții în care copilașul își petrece copilăria, bucurându-se de iubirea părinților. Un copil bine crescut, este un copil respectos, care are bun simț, și mai ales știe când trebuie să vorbească și când trebuie să tacă. Numim toate aceste calități prin *a avea cei șapte ani de-acasă*, deoarece aceasta este totalitatea calităților cu care un copil rămâne în urma creșterii de la începutul vieții.

Prin urmare, acești șapte ani ai începutului vieții sunt cei mai frumoși și totodată cei mai sensibili ani, care ne dictează atât viitorul, cât și modul în care gândim și ne comportăm cu lumea din jurul nostru.

Argument

Așa că pe atunci (acum 20-30 de ani) exista o delimitare foarte clară între primii *șapte ani* din viața copilului pe care și-i petrecea „acasă” și următorii ani în care era încredințat în mod obligatoriu unei instituții, respectiv școala. După șapte ani, părinții pasau de fapt responsabilitatea – eu am contribuit până aici, copilul meu e plin de virtuți, școala va educa mai departe. De aceea, „*cei șapte ani de acasă*” aveau o altă semnificație și implicau lucruri mult mai restrictive decât astăzi. Altele sunt, însă, cerințele pentru copilul actual.

Diploma celor șapte ani de-acasă ai
copilului exprimă calificativul
părinților.

<https://dilemaveche.ro/tag/cei-7-ani-de-acasa>

<https://booknation.ro/citate-celebre-despre-viata-pentru-o-viata-cu-adevarat-implinita/>

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. JELERU ALEXANDRINA
GRĂD.P.P.,„DR.I.RAȚIU” TURDA

„Pentru fiecare familie bijuteria cea mai de preț ar trebui să fie copilul...
Calitatea de om se naște din iubire a cărei unică măsură este conștiința morală”.

Ion Vulcănescu

În educarea copilului, familia, grădinița, școala și societatea, sunt mijloace importante de educație și instrucție. Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse.

Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună, te rog, mulțumesc, care se comportă respectuos cu cei de vârsta lui și cu adulții. „Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Această perioadă de timp este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, etc.

Crescând alături de familia sa, copilul integrează roluri, comportamente, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune, limite clare și bine precizate, răspuns imediat la nevoile copilului, disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului, sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului, respect, comunicare, recunoașterea calităților și încredere reciprocă). Astfel, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său.

Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Părinții trebuie să fie întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când se implică activ în jocul copilului pun temelia unei legături solide între ei și el. Ei pătrund în lumea lor, iar copiii în lumea adulților.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la grădiniță, școală, la teatru sau în vizită la rude.

De asemenea, în familie se învață bunele maniere: ce se cuvine și ce nu, la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de lungă durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sau prieteni sunt toate atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

De la vârsta de 5 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon.

Copilul trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu-i facem observații în public. Replicile de genul „taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Loisel afirma că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter”, deci, familia a fost și va rămâne un factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie.

Bibliografie:

1. Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002
3. www.didactic.ro

VALENȚELE EDUCATIVE ALE POVESTIRILOR ȘI BASMELOR

PROF.ÎNV.PREȘCOLAR:UNGUREANU IOANA
PROF.ÎNV.PREȘCOLAR:JENGALAU GABRIELA
GRADINITA P.P. NR.1 CALIMANESTI

Poveștile și basmele au rămas de-a lungul veacului operele cele mai îndrăgite de copii mai întâi ascultându-le și mai târziu prin lecturarea lor,copiii însușindu-si din acestea comoara nesfârșită a înțelepciunii populare.Producând o impresie puternică asupra imaginației și sensibilității copiilor,prin morala lor pozitivă și ușor de recepționat,poveștile au o deosebită însemnătate educativă.

Pentru ca educatoarea să poată folosi basmele cu rezultate optime,ca mijloc puternic de educare,e necesar ca ea să cunoască caracteristicile acestei specii,baza reală a basmului,originea și semnificația elementelor fantastice,personajele cu caracterele lor specifice,precum și rolul compoziției și al limbii basmelor,ca mijloace de exprimare a conținutului de idei. Basmele transpun într-un univers fantastic problemele vieții oamenilor, în ele proiectându-se cele mai îndrăznețe visuri, aspirațiile spre mai bine,dorința de stăpânire a forțelor naturii.Basmul recurge în primul rând la virtuțile imaginarului, permițând copilului să se identifice cu eroii, să se vadă pe sine în lumina unui model, facându-l să-și dorească să ajungă la fel ca și modelul sau, viteaz, curajos, harnic, ascultător.

Personajele basmului se grupează în cupluri opuse pentru a ilustra conflictul iar formele finale au o notă mai pronunțată subiectivă, prin ele povestitorul îl readuce pe ascultător sau cititor în planul real.

Între basme și povești nu există deosebiri esențiale, în primele predomină fantasticul, pe când în celelalte ele ocupă un loc secundar sau este înlocuit uneori cu elemente din recuzita superstițiilor.

Motivele poveștilor sunt asemănătoare cu ale basmelor acestea fiind inspirate din folclor sau chiar din viața de zi cu zi, punându-se accent întotdeauna pe lupta binelui asupra răului. Și în povești vom găsi personaje pozitive și negative iar felul lor de a fi este un model pentru micii ascultători sau cititori. De aceea este bine ca măcar emoțional să „treacă”prin pielea personajelor deoarece astfel vor face diferența între fapte bune sau rele, vor medita poate uneori inconștient asupra faptelor pe care personajele le fac. Vor conștientiza faptul că binele învinge întotdeauna, că cei buni sunt laudați și au prieteni, iar cei care fac fapte rele sunt pedepsiți și ajung să fie respinși de cei din jur.

Vor căuta întotdeauna să fie în „pielea” personajelor pozitive: buni, iubitori, curajoși, ascultători. Am experimentat la jocurile de rol sau dramatizări, dacă ei își alegeau personajele poveștii întotdeauna trebuia să numesc eu „lupul cel rău, sau fata babei cea urâtă”doar cei curajoși se încumetau singuri. Prin audiere, „citire de imagini”cu personaje din povești, dramatizări, teatru de papuși, copiii sunt puși în fața unei lumi enigmatice pline de patos și necunoscut încercând să înțeleagă sau să imite comportamentul pozitiv al eroilor lor.

Deși deosebirea dintre povești și basme este vizibilă,adesea scriitorii creatori de basme denumesc basmele povești.De asemenea marii creatori de basme din literatura universală își intitulează operele povești: *Poveștile (Ch.Perrault)*, *Poveștile Fraților Grimm* sau *Poveștile(H.Cr.Andersen)*.

Copiii preșcolari îndrăgesc foarte mult basmele deoarece,izvorâte din năzuința poporului pentru o viață mai bună, din dorința de a învinge răul și greutățile provocate fie de forțele naturii,fie de asuprairea claselor dominante ele au un puternic substrat real. Valoarea instructiv-educativă a basmelor este deosebită.Ele aduc o prețioasă contribuție la dezvoltarea proceselor de cunoaștere,a proceselor afective,la formarea trăsăturilor de voință și caracter, în general la dezvoltarea personalității copiilor.

Lectura basmelor prezintă o deosebită importanță educativă și prin reliefaarea calităților eroilor,care constituie pentru copii modele demne de urmat.Din faptele eroului pozitiv,ei învață să fie curajoși și dărji,perseverenți și hotărâți,modești și harnici,cinstiți și drepți,prieteni adevărați,exprimând compasiune față de cei mai slabi,admirație față de cei optimiști și încrezători în forțele lor.

Basmele sunt și puternice mijloace de dezvoltare a atenției și a memoriei.Ascultându-le sau citindu-le,copiii își exersează atenția peripețiilor narate.

Basmul este valoros atât pentru educarea artistică a copiilor cât și pentru dezvoltarea limbajului.Copiii sesizează o dată cu conținutul de idei și expresiile poetice și,însușindu-și-le,și îmbogățesc vocabularul cu expresii din limba vie a poporului.Ascultând basmele, copiii întâlnesc mereu expresiile care le sunt cunoscute și se bucură atunci când le știu.Ei memorează cuvintele cu care încep și se încheie

basmele, precum și acelea care se repetă, astfel expresiile proprii limbii poporului intră în limbajul lor. Basmul este un minunat mijloc de educare a gustului pentru frumos, prilejuind copilului putrice emoții estetice.

Lăsându-i pe copii să manipuleze cărțile de mici ei vor ajunge să prindă drag de ele și să le prețuiască dincolo de coperțile colorate conținutul ajungând să-i fascineze până la ultima filă. Iar acest lucru este atât de benefic atât pentru vocabularul lor cât și pentru fantezia care le dezvoltă creativitatea și care îi face să devină mai deschiși la minte și la suflet.

BIBLIOGRAFIE

Băjenaru, L., - *Contribuția jocurilor didactice la dezvoltarea limbajului*, în Revista de pedagogie, nr1-2/1996, pag.92-97

Bodolan, V., - *Jocul didactic-mijloc de dezvoltare al comunicării verbale*, în Revista de pedagogie, nr.12/1986, pag.41-42

Bruner, J. , - *Procesul educației intelectuale*, Editura Științifică, București, 1970

Bușneag, D., - *Posibilitatea proiectării științifice a activităților din grădiniță*, în Revista de pedagogie nr.8/1986, pag.39-41

ROLUL FAMILIEI ÎN FORMAREA COPILOR CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV. PRIMAR JICMAN IRINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI VITEAZUL” GALAȚI

„ Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu.

Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau eșua în viață.

Dă- mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire.

Educă- mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume...”

(din Child’s Appeal, Mamie Gene Cole)

Din perspectivă sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este, „un grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, căsătorie sau adopțiune”.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din mai multe puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărăuia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce îl înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „ **celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume **COM**. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini

și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR. JITEA DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GHITĂ MOCANU”, ONEȘTI JUD. BACĂU

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“*Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist*” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori “Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.”

Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboseți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR: JUGĂNARU MARIUS-VASILE

“Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor”. A.S. Makarenko

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume **COM**. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne

 comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers
 pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

G. BERGER, Omul modern si educatia sa - EDP Bucuresti 1973.

M.GOLU, Dinamica personalitatii, Ed. Geneze Bucuresti 1993.

R.VINCENT, Cunoasterea copilului EDP Bucuresti 1972.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF ÎNV.PREȘCOLAR:JULA CLAUDIA NICOLETA
GPN NR.4 TĂȘAD-GOILA, JUD. BIHOR

Este adevarat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt inclusi în diverse forme educationale inca de la varste mult mai fragede, ramane ideea de la baza acestei expresii: normele de conduita se invata din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate. Educația copilului are la baza o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie ca este vorba despre viața de acasă, fie ca vorbim despre educația de la grădiniță sau școala, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Importanța educației informale și nonformale a copiilor

De unde învață copilul tău?

Răspunsul la această întrebare diferă în funcție de o serie de factori, majoritatea depinzând de concepțiile părinților despre educație, formare și parenting. Indiferent de convingeri, experiențe sau atitudini, scopurile tuturor părinților converg înspre același rezultat: cu toții ne dorim copii bine pregătiți.

care sa-si gaseasca un loc cat mai bun intr-o lume din ce in ce mai competitiva in care orice cunostinta in plus poate face diferenta. Unul dintre raspunsurile tradiționale cu privire la întrebarea de început este, evident, școala.

Cu toate punctele sale slabe și cu toate acuzațiile care i se aduc, pe bună dreptate sau părtinitor uneori, școala rămâne principalul mijloc de educație formală a copilului tău. Și pentru mulți copii ea este singura modalitate de a-și depăși, odată, o condiție mizeră și singura speranță la o viață decentă.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

BIBLIOGRAFIE:

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR CONSILIER ȘCOLAR JULECĂTEAN DORINA CJRAE-HUNEDOARA

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală".

Albert Einstein

Ce sunt cei 7 ani de acasă ?

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilării. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc.

Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, săi organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi în natură: să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a Baba-Oarba” etc. - să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba,

pământul, nisipul, apa etc. - să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc. - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a. ; acasă, să ajute la tot felul de activități gospodărești, să-și atribuie diferite roluri și să intre în jocul copilului, să numere tot felul de obiecte ce-i înconjoară etc. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece:

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. JURCOVAN-VIGH MELINDA –
LICEUL TEORETIC „ADAM MULLER GUTTENBRUNN” ARAD**

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Expresia „cei șapte ani de acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume. Psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în mare măsură viitorul adult. Încă de la naștere copilul dorește să exploreze tot ce este în jurul său de aceea până când nu poate să meargă va dori să fie luat în brațe pentru a-și satisface această nevoie. Este foarte important ca joaca să fie inițiată încă din primele zile de viață ale copilului. Jucăriile trebuie să fie adecvate vârstei pentru a contribui la educația și dezvoltarea lui. Cu ajutorul jocurilor, copilul are ocazia să învețe, pe înțelesul lui, modele de comportament pozitive și bune maniere, pe care la această vârstă nu le poate înțelege la nivel teoretic.

La 2 ani copilul nu realizează ce e bine și ce e rău, dar nu înseamnă că trebuie să i se facă toate poftele sau să fie lăsat să facă orice. Este necesar să fie fixate limite, copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă copilul poate fi învățat să spună bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. Acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este un proces de lungă durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El nu va mai fi tot timpul alături de părinți, merge la grădiniță, stă cu bunicii sau bona, este necesar să i se dezvolte capacitatea de comunicare cu cei din jur, atât copii cât și adulți. Ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de vârsta sa, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Trebuie încurajat să se exprime, trebuie lăsat să termine ce are de spus și nu i se va face observație în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copii. Un copil care aude frecvent certuri în familie va țipa și el și se va degeaba i se va spune să nu facă acest lucru. Dacă în familie nu aude niciodată cuvântul mulțumesc nu-l va folosi nici el, chiar dacă i se va atrage atenția.

Este important să fie lăudat copilul ori de câte ori face un lucru bun. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Ambii părinți trebuie să fie consecvenți în educarea copilului. Părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare.

Să nu uităm că și noi adulții greșim, darămite copiii.

Educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Bibliografie

<https://jurnalul.antena3.ro/viata-sanatoasa/sanatatea-copilului/cei-7-ani-de-acasa-317519.html>

<http://www.psihologie.50g.com/parenting.htm>

<https://relaxare.wordpress.com/2011/07/22/familia-si-importanta-celor-7-ani-de-acasa/>

<http://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm>

CITITUL SI FAMILIA

PROF. INV. PRIMAR JAKAB ENIKŐ SCOALA GIMNAZIALA „PETŐFI SÁNDOR” CRISTURU SECUIESC

Copilul este cel mai important factor in educatie, fara copil nu exista notiunea de „gradinita”, „scoala”, dar nu am folosi nici cuvantul „educatie”. Cand incepe educatia? Cred, ca inaintea nasterii, dupa care familia modeleaza personalitatea copilului. Cei din jur au o puternica influenta asupra modului in care ne vedem noi insine, asupra dezvoltarii gandirii, asupra manifestarilor sociale.

Sunt parinti, care cred ca scoala va determina principiile si realizarea copilului. Nu este asa: „cei sapte ani de acasa” nu se pot inlocui cu zece – treisprezece ani petrecuti in scoala.

„Meseria” parintilor nu este usoara. Ei stabilesc un mod de viata pentru copil, pentru familie, ei stabilesc un program zilnic, saptamanal, anual pentru intreaga familie, bineinteles si pentru copil. Program, prin care copilul invata normele morale, etice, sociale.

Cum invata copilul? In primul rand, isi urmeaza parintii. Daca in familie exista cineva care citeste – de exemplu – are o pondere mai mare ca si copilul sa citeasca in loc sa se ocupe numai de materiale electronice, digitale.

Da, scoala are un rol important. Cu cooperare... Intre parinti si scoala.... Intre familie si profesor...

Azi am participat cu elevii mei din clasa a II-a la Maratonul de citire Radnóti Miklós. Am citit poezii. Copiii s-au simtit diferit la maraton, unii au citit de buna voie, altii s-au plictisit. Am simtit, am stiut: cei care s-au plictisit nu erau interesati de poezii, de citit, de carti. Cu toate ca fiecare elev din clasa a participat la aceeasi ore, a auzit aceeasi lucru despre importanta citirii.

Mi-am pus niste intrebari:

Oare parintii spuneau povesti cand era copilul mic?

Oare parintii obisnuiau sa citeasca acasa?

Oare ce este mai important in familie: timpul petrecut impreuna, sau altceva?

Oare ce fac copiii, cand parintii nu se pot ocupa de ei?

Oare parintii sunt atenti la tot ce face copilul lor?

Oare familia iasa m-ai des împreună la o plimbare, la o distractie?

Oare putem vorbi despre participarea afectivă a părinților la necazurile copiilor, la evenimentele din viața acestora?

Oare acasa li se explica natura greșelilor săvârșite, gravitatea acestora?

Oare copilul se simte liber în gândire și exprimare?

Oare mesele sunt luate impreuna cu familia?

Oare stiu parintii ca au datoria de a le forma copiilor constiinta, caracterul, personalitatea si simtul responsabil, dinainte ca cei mici sa ajunga pe bancile scolilor?

Cred, ca fiecare parinte intelege importanta familiei in viata copilului!

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR JANO ELISABETA
LICEUL TEHNOLOGIC „PETRI MOR” NUȘFALĂU

Cercetările în domeniul educației, studiile sociologice și din istoria civilizației demonstrează elocvent faptul că familia reprezintă cea mai importantă curea de transmisie a valorilor și a normelor culturale din generație în generație, ea este într-adevăr o realitate persistentă și structurală de o impotnță majoră, care plăsmuiește și stabilizează din punct de vedere psihosocial personalitatea umană.

Marele psiholog Alfred Adler a susținut în teoriile sale o ipoteză destul de simplă în aparență, însă foarte complexă în esență. El a afirmat și a susținut ideea conform căreia, *”familia este comoara copilului”*.

Pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalități armonioase, căldura căminului părintesc, afecțiunea părinților, înțelegerea familială sunt esențiale. În creșterea, educarea și formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înțelegerii și afecțiunii cu autoritatea părintească, astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere, respectându-și și iubindu-și părinții. Dacă sunt neascultători sau greșesc uneori, să-i “pedepsim cu vorba”, să le explicăm calm și cu fermitate ce au greșit, vorbindu-le ca unor “prieteni” care ne înțeleg și pe care-i iubim. Să nu insultăm, să nu lovim copilul care a greșit, el se va speria, nu ne va mai respecta, iar cu timpul se va obișnui cu bătaia, se va îndepărta sufletește de noi.

Unii părinți greșesc în educarea copiilor prin schimbarea frecventă a atitudinii: când sunt prea severi, când prea îngăduitori. Sunt mai rare familiile în care ambii părinți sunt în același timp fie prea aspri, fie prea blânzi. Psihicul copilului este sensibil față de situațiile anormale care se petrec în familie. El simte cele mai mici schimbări de afecțiune față de el și între părinți, este puternic tulburat de certuri, neînțelegeri. Lipsa de supraveghere, dezinteresul, indiferența față de ceea ce gândește copilul este o altă mare greșală educativă, care duce adesea la pierderea lui de sub control, acesta devenind un copil-problemă din punct de vedere social.

De aceea părinții trebuie să fie buni, plini de afecțiune, pentru ca grija și eforturile lor să fie răsplătite prin dragostea și bunele rezultate ale copilului armonios dezvoltat psihic și afectiv. Adevărata căldură familială se întâlnește în familiile în care părinții sunt în bune relații, se preocupă suficient, cu dragoste, dar și cu autoritate părintească de copiii lor, pentru care sunt și trebuie să rămână modele vii, exemple demne de urmat.

O mare importanță are și nivelul de instruire, bagajul de cunoștințe al părinților, pentru buna educare și pentru a putea ajuta în pregătirea lecțiilor acasă. Părinții trebuie să aibă grijă să nu rezolve ei temele copilului, ci doar să-i ajute, să-i îndrume prin explicații cât mai corecte și clare. Părinții care rezolvă singuri problemele, desenează sau scriu, care practic îl înlocuiesc în muncă fac o mare greșală: copilul rămâne dependent, nu se obișnuiește să judece și să lucreze singur, devine comod, răsfățat și, cu vârsta, va deveni leneș.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale “părinților buni” și cum trebuie transformate ele de către “părinții inteligenți”:

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
- Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață. În educația copilului deci cel mai important rol revine mediului familial, deoarece familia este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului.*

Bibliografie

 Ionescu, M., Negreanu, E., Educația în familie. Repere și practici actuale, Ed. Cartea
 Universitară, București, 2006, disponibil la <http://www.ise.ro>
 <http://www.manualdefizica.ro/wp-content/uploads/2016/12/Parinti-straluciti.pdf>

designed by freepik

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

JBANCA CORINA

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită, ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelușul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm, ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat.

Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poata trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative.

Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

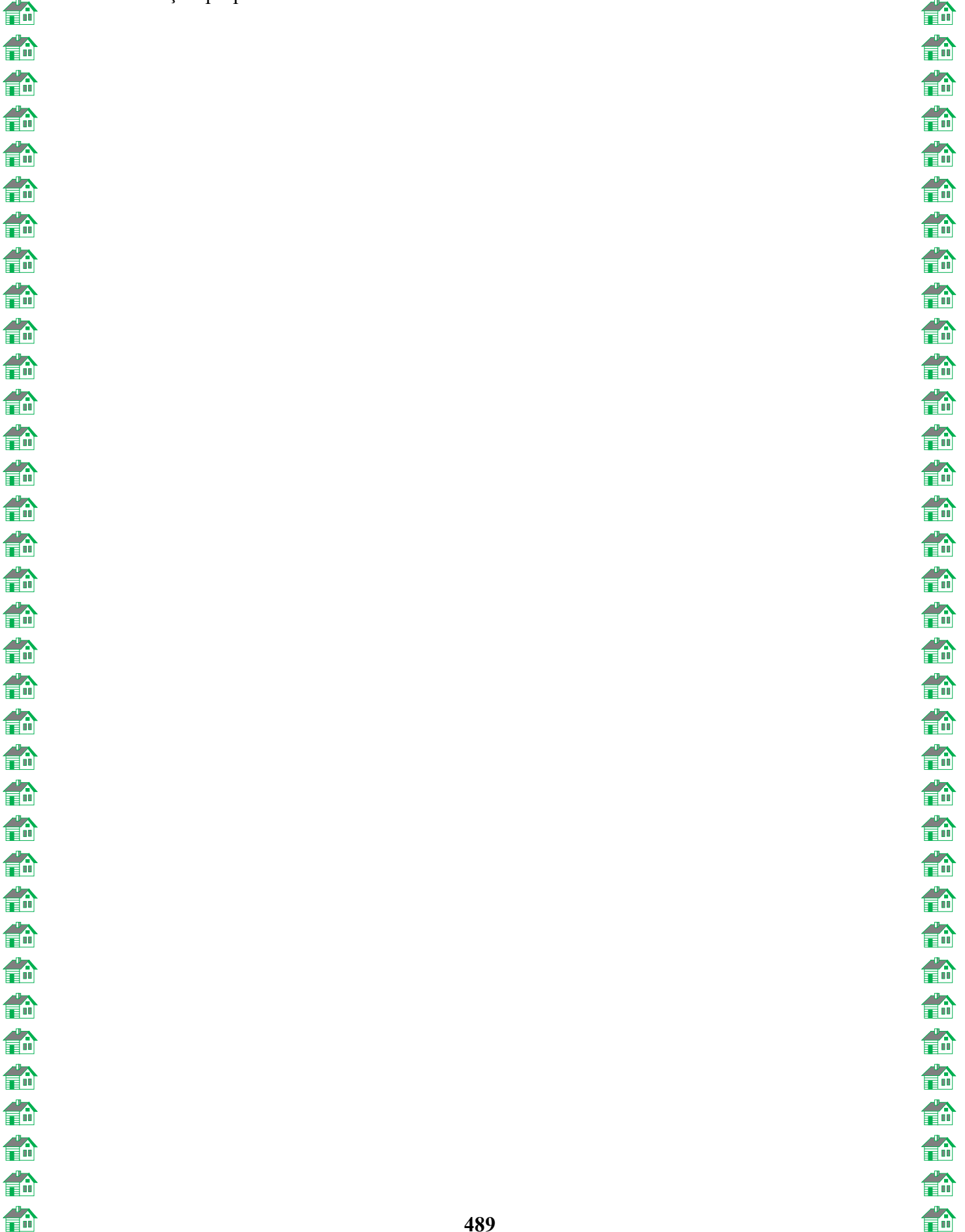
Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
  - ordine;
  - igienă;
  - curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
  - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
  - bune maniere și comportament;
  - limbaj corect transmis (fără greseli de pronunție, topică, ori dezacord dintre părțile de vorbire);
  - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
  - consecvența în realizarea unei sarcini;
  - concentrare a atenției;
  - perseverența în realizarea unei sarcini;
  - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.
- Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:
- spiritul de competiție;
  - altruismul;
  - cooperarea;
  - atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

ABORDAREA INTEGRATĂ A ACTIVITĂȚILOR INSTRUCTIV-EDUCATIVE DIN EDUCAȚIA TIMPURIE

PROF. ÎNV. PRIMAR. JIROVEANU CARMEN-SIDONIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 MOTRU, GORJ

Fiecare zi poate purta un nume astfel încât copiii să fie motivați în activitatea de învățare, fiind expuse pe înțelesul lor țintele pe care ni le dorim a fi realizate, precum și eforturilor pe care trebuie să le facă ei. În cadrul activității de învățare, activitatea integrată deține succesul pentru că într-un mod plăcut – joc în special – se abordează conținuturi din diferite domenii pentru realizarea unor obiective comune. Prin această modalitate copilul se implică și învață lucrând, fără a sesiza că această activitate este impusă.

Predarea integrată a conținuturilor a cunoscut o extensie relativ rapidă în învățământul preșcolar și primar. Aceasta se dovedește a fi o reală soluție pentru o mai bună corelare a științei cu societatea, cultura, tehnologia și „presupune stabilirea unor relații strânse, convergente, între următoarele elemente: concepte, abilități, valori, aparținând disciplinelor școlare distincte.” (De Landsheere – 1992)

Integrarea conținuturilor are două dimensiuni: orizontală și verticală.

Integrarea orizontală reunește într-un ansamblu coerent două sau mai multe obiecte de studiu aparținând unor domenii curriculare diferite.

De ex: integrarea cunoașterii mediului, a educației pentru societate, a educării limbajului, educației fizice, în studierea unei teme ca „Sănătatea – o comoară de preț”,

Integrarea verticală reunește într-un ansamblu coerent două sau mai multe obiecte de studiu, aparținând aceluiași domeniu (DȘ, DLC, DOS, DEC; DPM).

Ex: integrarea educației pentru societate cu activitățile practice în realizarea unor teme ca: „În lumea copiilor” (lectură după imagini, confecționare de felicitări-activitate pe grupe), „Drepturile și obligațiile mele” (lectura educatoarei – Drepturile copilului, confecționare „Cartea copilăriei”), „Fructele - vitamine pentru pitici” (Alfabetul vitaminelor – memorizare, colaj – Vitamine pentru mine), etc.

Integrarea intradisciplinară vizează organizarea și predarea unor conținuturi interdependente, aparținând aceluiași domeniu de studiu, în vederea rezolvării unei probleme, studierii unei teme sau dezvoltării unor abilități. (G. Guerin – „Dictionnaire actuelle de education”, 1993). Acest tip de integrare oferă educatoarei și preșcolarilor parcurgerea rapidă a unui volum mare de cunoștințe, însă dintr-o singură direcție. Organizarea și predarea intradisciplinară a conținuturilor reprezintă încă axele curriculumului tradițional.

Integrarea multidisciplinară presupune juxtapunerea unor conținuturi diverse, uneori fără relații aparente între ele. Conținuturile care aparțin unei anumite discipline sunt predate prin mijloace specifice fiecărui domeniu, folosind argumentațiile altor discipline.

Integrarea pluridisciplinară presupune studierea unui conținut dintr-o disciplină prin intermediul mai multor discipline deodată. Cercetarea pluridisciplinară aduce un plus de informație disciplinei în cauză, dar favorizează exclusiv disciplina respectivă.

Integrarea interdisciplinară reprezintă o formă de cooperare între discipline diferite referitor la un anumit proces, fenomen, a cărui complexitate poate fi explicată, demonstrată, rezolvată numai prin acțiunea convergentă a mai multor puncte de vedere. Se poate realiza atât la nivelul macroeducațional (cel al proiectării și elaborării curriculumului: plan cadru, programe, manuale), cât și la nivel microeducațional (activitatea de predare – învățare – evaluare). Deși conținuturile proiectate în această manieră corespund mai bine necesităților actuale, conducând la o mai bună înțelegere a realității de către preșcolari, finalitatea interdisciplinarității rămâne înscrisă în cadrul cercetării interdisciplinare.

Integrarea transdisciplinară presupune o întrepătrundere a mai multor discipline care poate genera apariția unor domenii noi de cunoaștere. Transdisciplinaritatea vizează studierea, explorarea proceselor și fenomenelor complexe, conducând la intensificarea relațiilor dintre discipline și descoperirea unor noi orizonturi ale cunoașterii. Finalitatea sa este înțelegerea lumii prezente.

Atunci când ne proiectăm activitatea este necesar să ne adresăm unele întrebări:

- Ce voi face? – precizarea obiectivelor educaționale ale activității didactice;
- Cu ce voi face? – analiza resurselor educaționale disponibile;

• Cum voi face ? – elaborarea strategiei educaționale;

• Cum voi ști că s-a realizat ce trebuia? – stabilirea strategiei de evaluare.

Activitățile integrate sunt activități specifice reformei curriculare pentru care pledează numeroși autori și sunt propuse și de noul Curriculum pentru învățământul preșcolar. Acestea se desfășoară atât ca activități în cadrul unui proiect tematic, cât și în cadrul proiectării pe teme săptămânale fără a fi desprinse de context.

Activitățile integrate propuse de curriculum pentru învățământul preșcolar sunt, în funcție de durată și elemente de conținut, de patru tipuri:

1. activitate integrată care înglobează toate activitățile din programul unei zile și care se desfășoară pe parcursul întregii zile (ADP + ALA + ADE)

2. activitate integrată care înglobează ALA + ADE din ziua respectivă

3. activitate care înglobează ADE dintr-o zi

4. activitate integrată în care activitatea de bază este un anumit tip de ADE din ziua respectivă, în care sunt înglobate elemente din mai multe DE, indiferent de programul zilei. („Curriculum pentru învățământul preșcolar”).

Activitățile care fac parte din activitatea integrată își pierd statutul de activități de sine stătătoare, de această dată fiind elemente sau părți componente ale unui demers global. De aceea, pentru activitatea integrată se realizează un singur proiect didactic indiferent de conținutul acesteia.

Activitățile educative de diferite tipuri – rutiere, ecologice, sanitare, culturale, religioase – pe care ne-am obișnuit să le desfășurăm pot intra atât în categoria ALA cât și în categoria ADE, totul depinde de tipul și tema acestor activități și cât de bine se corelează cu tema proiectului sau cu tema săptămânală.

Pentru realizarea unei teme curriculare trebuie să urmăm anumiți pași

► Identificarea/selectarea temei (apropiată de viața de zi cu zi a elevilor, suficient de largă pt. a permite dezvoltarea unor activități de învățare diverse, să facă apel la cunoștințe, experiențe, competențe anterioare, să poarte un nume etc.)

► Identificarea asociațiilor semnificative și realizarea unei imagini globale asupra temei (legăturile pe care fiecare disciplină le poate avea cu tema, construirea structurii – harta conceptuală, întrebările călăuzitoare, primele consultări cu potențialii colaboratori externi)

► Definirea rezultatelor așteptate (obiective/competențe/valori/atitudini etc.)

Fiecare dintre situațiile de învățare proiectate și desfășurate în cadrul activității integrate contribuie la explicitarea, analiza și rezolvarea temei activității.

Bibliografie:

► Cioflica, Ana-Aurelia; Smaranda, Maria, - „ Proiecte tematice orientative”, Oradea, Ed. TehnoArt,2003;

► Dumitrana, M., - „ Învățarea bazată pe cooperare”, Ed. V&I Integral, București, 2008;

► Ionescu, Miron; Radu, Ioan, - „ Didactica modernă”, ediția a doua, revizuită, Ed. Dacia, 1998;

► Preda, Viorica; Pletea, Mioara; Grama, Filofteia; Cucuș, Aureliana, - „Ghid pentru proiecte tematice”, București, Ed. Humanitas Educational, 2005;

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

P.I.P. JORA CRISTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MANOLACHE COSTACHE EPUREANU”
BÂRLAD, JUD. VASLUI

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos. În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din

procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

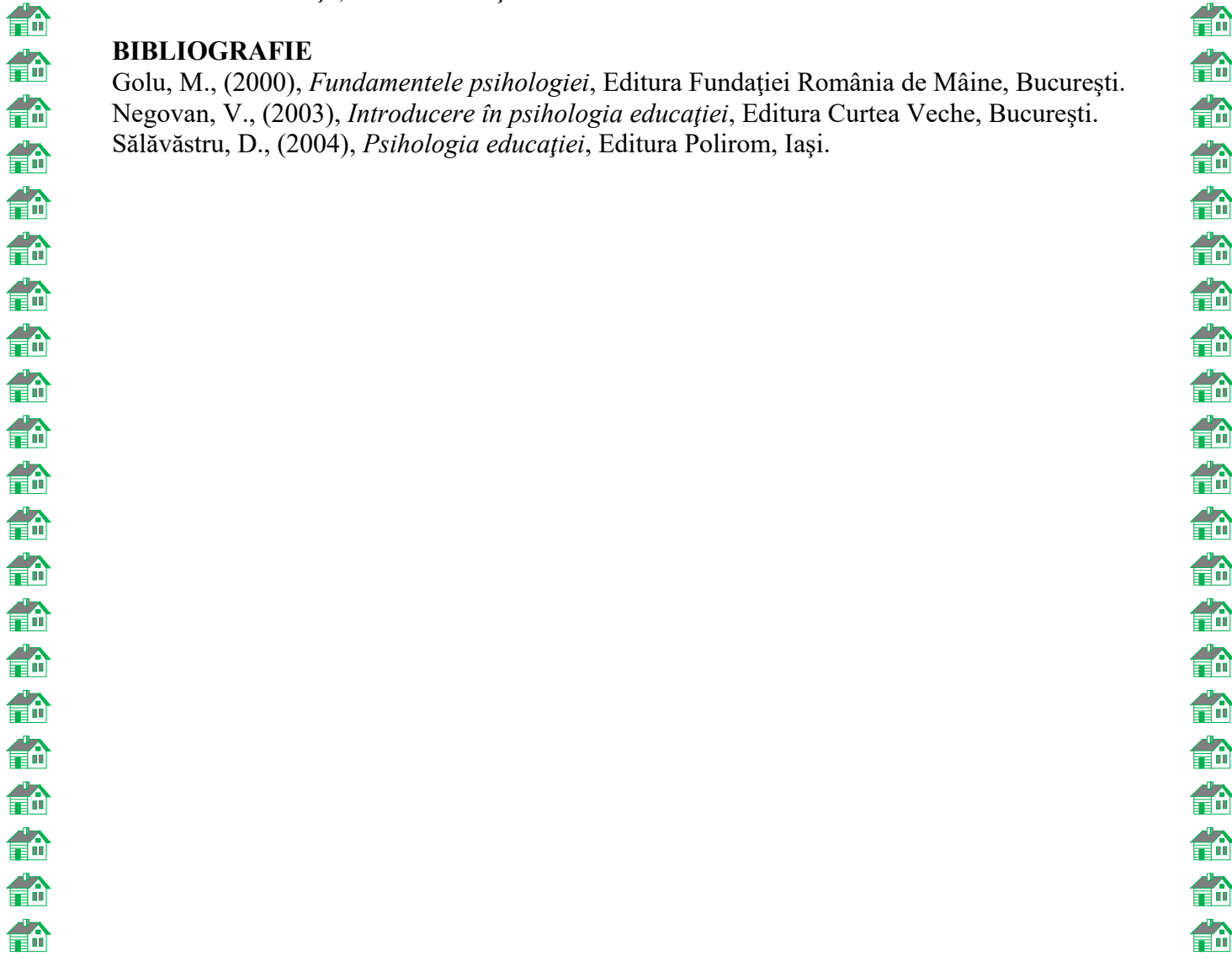
Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CE SUNT CEI 7 ANI DE ACASĂ?

PROF.ÎNV. PRIMAR : JURCĂ MARGARETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.39 “NICOLAE TONITZA” CONSTANȚA

Cei șapte ani de acasă sunt mai importanți decât cei douăzeci de școală, deoarece un copil pășeste pe un drum în viață cu cunoștințele și educația ce a primit-o în cei șapte ani ,nu ce învață la școală.Vorbim despre drumul cunoașterii, studiilor cu ajutorul cărora poate deveni un om capabil și realizat în viață, dar după cum știm , la orice lucru cel mai important este baza, iar în cazul acesta baza o reprezintă educația primită în familie.

Bunele maniere, de regulă, se învață acasă de la părinți, bunici și sunt cele mai des întâlnite în viață. Dacă dai dovadă de bune maniere îți faci ușor o imagine frumoasă în fața oamenilor, deoarece ele îți definesc caracterul și te ajută să ai un comportament adorabil. Ajungi să fii respectat, să-ți crezi un nume în societate și totodată te transformă într-un om important și capabil. Prin urmare cei șapte ani de acasă ,educația primită în familie sunt adevăratele calități ale unei persoane deoarece de acea educație depinde caracterul și comportamentul unei persoane.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

De fapt ce sunt cei 7 ani de acasă, pe care cei bătrâni îi invocă atunci când este nevoie de acest lucru? Până în clasa pregătitoare, cam pe la 6 ani, stăm mai mult cu părinții, bunicii cu familia și cei apropiați în general. Cei din familie încearcă să îi sfătuiască și să îi educe pe copii cum știu ei mai bine, ca pe viitor să poată intra în viață cu minim de lecții : cum să respecte bunicii, cum să respecte familia și pe cei mai în vârstă, mai departe la școală respectul față de profesori, colegi și cercul de prieteni pe care copilul îi are.” Respectă ca să fii respectat” este una dintre bunele vorbe din bătrâni, spuse de părinții noștri. Dacă respecti pe cei din jur, te respecti pe tine și ai oportunitatea de a fi integrat mai bine în societate .

Acum, după cum am văzut, în viață, sunt multe persoane care pur și simplu nu pot fi respectate, pentru că nu știu să se comporte în lume și care probabil nu au cei 7 ani de acasă, care să-i confere un echilibru și respect față de cei din jur. Mulți datorită comportamentului ciudat față de semenii lor, se autoizolează de cei din jur .

În urma unor studii, un adolescent, devenit major, trebuie să-și continue drumul ales în copilărie, iar pentru a lua o decizie corectă are nevoie de înțelepciune, maturitate, sfaturi sprijin și voință. Nu este suficient să îți dorești un lucru în viață ci trebuie să lupți, indiferent cât ar fi de greu ca să obții acel lucru. Este greu dar nu imposibil, iar prin voință și muncă chiar și imposibilul devine posibil. Și uite așa, ajunge un tânăr, la un moment dat să facă totul de unul singur fără a eșua, deoarece în momentul în care vor apărea problemele, va trebui să le facă față și atunci se va observa înțelepciunea și totodata își va face simțită prezența celor șapte ani de acasă, urmați de educația primită de-a lungul vieții, atât acasă, cât și la școală.

Întotdeauna, în viață, vei fi nevoit să arăți respect și să fii o persoană simțită astfel încât să poți avea o viață fericită, o familie și niște prieteni buni care te vor susține de fiecare dată la greu. Vor fi lângă tine la bine și la rău,și de aceea eu consider că este important să fii o persoană respectoasă și cu un suflet bun ca să poți fi o persoană apreciată la rândul tău!

În rest, acești 7 ani de acasă ,sunt pentru unii, și pe bună dreptate, piatra de temelie a vieții pe viitor. De acești ani depinde de cum vei fi integrat în societate, cum vei fi agreat de cei din jur și bineînțeles îți poți ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi. La rândul tău odată cu trecerea timpului, când vei deveni mai înțelept, o să dai și tu aceste sfaturi copiilor, nepoților și celor dragi, ca și ei să aibă la baza cei 7 ani de acasă, să poată merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani:

1. Învață-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!

3. Comunică cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!
  4. Învăț-l să iubească lectura și cărțile - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!
  5. Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
  6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc.; evită educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă!
  7. Învăț-l să își exprime emoții și sentimente; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
  8. Învăț-l să spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!
  9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!
  10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc.
- E important pentru copilul tău să își descopere pasiunile, pentru a căpăta încredere în el însuși. Află cum să-l ajuți!

BIBLIOGRAFIE :

- ✓ Cerghit, I.; Radu, I.T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L., „ Didactica”, manual pentru clasa a X-a, școli normale, E.D.P., R.A., 1997;
- ✓ Kant, Im., Tratat de pedagogie. Iași, Editura Agora, 1992.
- ✓ Nicola, I., „ Pedagogie”, E.D.P., R.A., București, 1992;
- ✓ Revista Învățământului preșcolar, 3-4/ 2005.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA!

PROFESOR ÎNV. PREȘCOLAR: JURCA FLORICA VIOLETA

Deseori auzim expresia „cei șapte ani de acasă”, aceasta reprezintă baza educației copilului, educație pe care acesta o primește zilnic pentru modelarea caracterului, formarea deprinderilor și priceperilor. Educația este procesul de formare a conduitei civilizate, procesul prin care se conturează idealuri, se formează concepția despre lume, dezvoltare socială. Aceasta se realizează prima dată în familie, apoi în mediul școlar.

Pedagogul J.A. Comenius susține că „Fiecare om se naște capabil să dobândească cunoașterea lucrurilor și omul ca să devină om trebuie educat”. Educația deține rolul de conducător în dezvoltarea psihică a copilului datorită specificului acțiunii sale ce se manifestă nu numai direct ci și indirect prin intermediul celorlalți factori interni și externi. Când copiii sunt mici, sunt prezenți factorii ereditari, dar crescând o mare importanță modelatoare o are familia.

Art.16 din Declarația Universală a Drepturilor Omului spune că: „Familia constituie elementul natural și fundamental al societății și are dreptul de ocrotire din partea statului”. Deci familia este baza societății și mediul natural în care crește și se dezvoltă copilul. Ea răspunde de trebuințele elementare ale copilului, de protecție, exercitând o influență atât de adâncă încât urmele ei rămân uneori întipărite pe toată viața în profilul moral și spiritual al copilului.

„Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu vă face pianist” (Mihail Levine). Cât de adevărat este în acest citat al lui Mihail Levine. Părintele trebuie să fie un model în viața copilului său. Copiii care sunt cinstiți, buni colegi, sinceri, disciplinați, provin din familii echilibrate unde și ei la rândul lor sunt respectați de familie, părinții acordându-le toată dragostea și atenția de care au nevoie. Acești copii se vor descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur putem spune că ei „au cei șapte ani de acasă!”

Copiii care provin din familii care nu le acordă multă atenție și interes din cauza lipsei de timp sau a divorțului părinților. Aceștia sunt copii agresivi, au tulburări psihice, prezintă violență fizică și verbală. Cu siguranță copiii care provin din asemenea familii și prezintă un asemenea comportament nu au cei șapte ani de acasă. Din păcate nu toți părinții sunt modele pozitive pentru copiii lor.

Părinții care sunt maierați, citesc în timpul liber sau participă la diferite activități sociale vor avea copii interesați de același lucru. Dar, părinții care își neglijază copilul, au un vocabular și comportament urât vor avea copii asemenea lor fără o educație aleasă, adică fără cei șapte ani de acasă! Aceștia din urmă se integrează mult mai greu în activitatea școlară, au rezultate mult mai slabe, uneori refuzând implicarea și participarea la activitățile școlare.

Rolul pe care familia l-a avut în viața copilului se modifică atunci când acesta merge la grădiniță. Aici cadrele didactice vor completa golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat părinților până la această vârstă.

De aceea rolul familiei este important în educația copilului încă din prima zi de viață a acestuia, cei șapte ani de acasă își pun amprenta asupra copilăriei și mai apoi asupra adultului adică a OMULUI.

Bibliografie:

Butica A. – Familia – sursă de tensiuni și neliniști pentru copii?, în Revista Învățământului Primar, nr.4, 2006

Swartz G, Kelemen G, Moldovan O.; Psihologia copilului, editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2008

Declarația Universală a Drepturilor Omului

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR, JURCAN MIHAELA-VETURIA

Marina, era o fetiță de grupa mare căreia îi plăcea foarte mult să își petreacă timpul de joacă în parcul de lângă blocul unde locuia. De cele mai multe ori, în parc o însoțea bunica ei pe nume Maria. De fiecare dată când ieșea din casă bunica o sfătuia astfel pe Marina:

- Dacă ne vom întâlni cu cineva pe stradă sau în parc, tu să saluti spunând „Bună ziua!”

- De ce trebuie să salut persoanele pe care nu le cunosc? Întrebă fetița

- Pentru că așa face un copil care are „cei 7 ani de acasă”! îi răspunse zâmbind bunica

- Dar eu încă nu am 7 ani! Voi saluta atunci când voi avea 7 ani și voi merge la școală. Mai am timp încă! Iși dădu cu părerea Marina

În timp ce discutau ele așa, iată că se întâlnesc pe drum cu o veche prietenă de-a bunicii Maria.

Bucuroasă de prezența acestei doamne în cartierul lor, Maria o salută cu drag:

- Bună, Marta! Ce mă bucur să te văd! Ce mai faci?

- Bună Maria! Îi răspunse Marta politicos. Eu sunt bine, am ieșit puțin la plimbare și m-am gândit să trec pe la tine.

- Ce mă bucur să te revăd! Exclamă entuziasmată Maria.

- Dar cine este fetița aceasta frumoasă? Întrebă Marta curioasă

- Ea este nepoțica mea! Marina, salut-o frumos pe Marta și spune-i cum te cheamă.

- Nu vreau ! Eu nu o cunosc pe această doamnă și în plus nu am voie să vorbesc cu necunoscuții!

Răspunse Marina mofturoasă

- Ea este prietena mea din copilărie și dorește să se împrietenească cu tine. Te rog să te comporti frumos și să dai dovadă că ai „cei 7 ani de acasă”.

- Eu nu vreau să mă împrietenesc cu ea! Este mai bătrână decât mine și nu pot să mă joc cu ea pentru că ea nu știe jocuri de copii! Continuă Marina

Văzând că nu mai are nici un rost să insiste, bunica își ceru scuze în numele fetiței și porniră toate trei spre parc. De îndată ce au ajuns, Marina văzu un leagăn liber și se grăbi să se așeze în el. În graba ei nici nu observă că a dărâmat castelul de nisip al unui băiețel. Acesta supărat se ridică în picioare și ripostă:

- Mi-ai stricat castelul! Te rog să vii și să mă ajuți să îl refac, pentru că singur nu voi reuși să îl termin până va trebui să plec acasă.

- Eu nu am timp să stau să îți refac ție castelul pentru că vreau să mă dau în leagăn. Fă-ți-l tu singur!

Răspunse Marina

- Dar tu mi l-ai stricat! Insistă baiatul, cu lacrimi în ochi

- Nu e vina mea că ți-ai construit castelul în drumul meu! Trebuia să îl faci în altă parte! Strigă Marina în timp ce își continuă alergarea spre leagănul dorit.

Chiar înainte de a ajunge la leagăn, un copil se așeză pe el și se pregătea să își ia avânt.

- Dă-te jos! Strigă furioasă Marina. Acela este leagănul meu! Du-te și caută-ți un alt leagăn pe care să te dai!

- Eu stau deja pe leagăn, mai bine caută-ți tu un alt leagăn. Uite, cel roșu de acolo este liber! Poți să îl ocupi tu pe acela! Îi sugeră politicos băiatul de pe leagăn

- Ba să te duci tu, că eu îl vreau pe ăsta! Se răsti Marina

Auzind țipetele Marinei, bunica Maria se grăbi să ajungă la locul cu pricina și îi explică fetiței astfel:

- Marina, dacă leagănul este ocupat acum, poți să te dai tu pe cel roșu, iar când băiatul va pleca vei putea face schimb de leagăne.

- Nu! Eu l-am văzut prima pe acesta și eu vreau să mă dau pe el! Să meargă el pe cel roșu!

În timpul acesta trecură prin parc doi tineri, care auzind țipetele fetiței, își spuseră unul altuia:

- Fetița aceea nu are „cei 7 ani de acasă”! Ia te uită cum țipă la bunica ei. Ce urât se comportă.

Auzindu-i, Marina le scoase limba și se strâmbă la cei doi tineri. După aceea se întoarse dinou spre bunica ei și începu să strige cât o ținea gura:

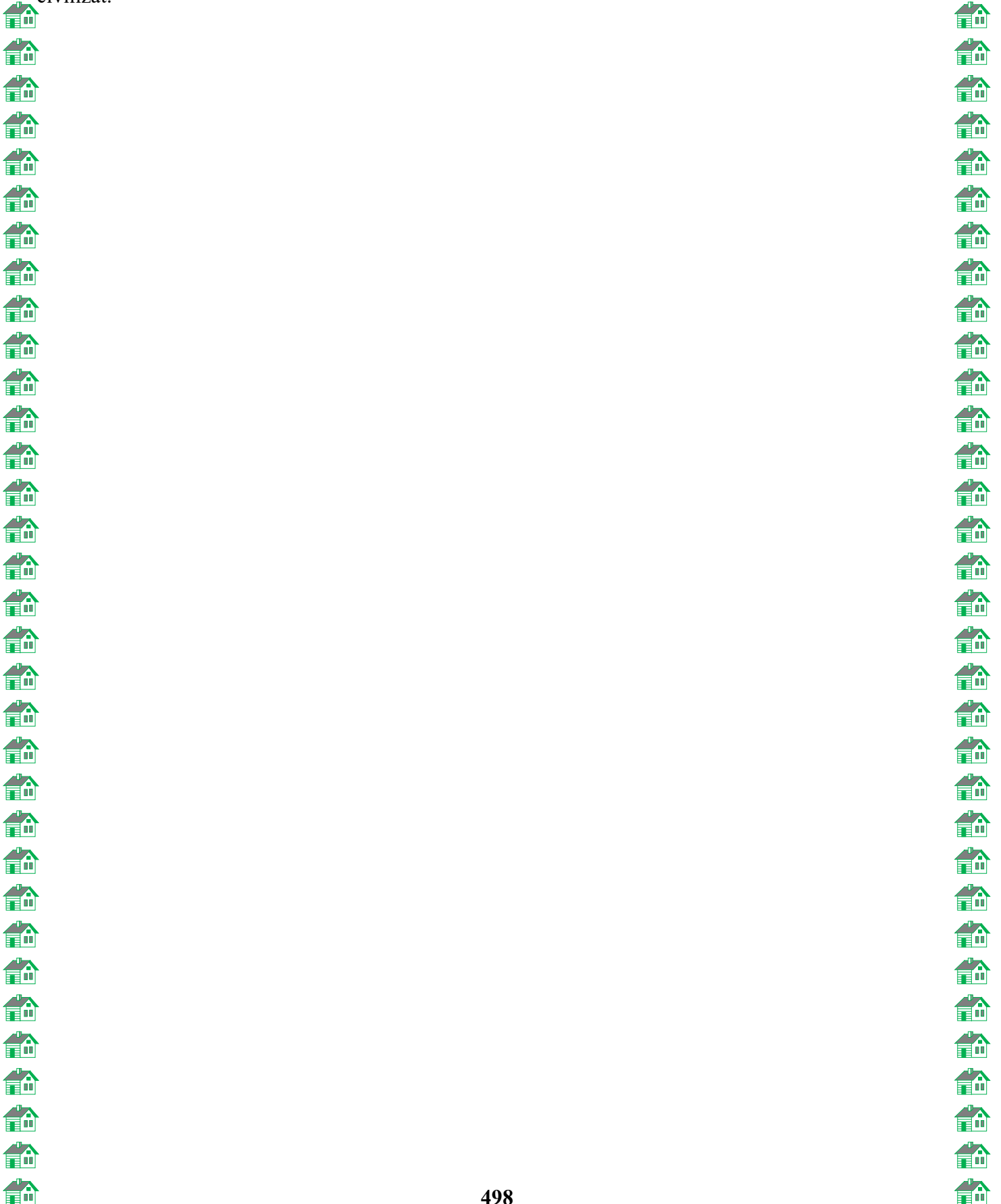
- Eu nu am 7 ani! Nu îmi mai spuneți că trebuie să mă comport ca un copil care are 7 ani!

Atunci bunica întristată de reacția și comportamentul fetei, îi răspunse pe un ton calm:

 - Să ai „cei 7 ani de acasă” nu înseamnă să ai împliniți 7 ani, ci înseamnă să te comporti civilizată cu
 cei din jurul tău: să îi saluți, să folosești cuvinte de politețe precum „te rog frumos”, „poftim”, „mulțumesc”,
 „cu plăcere” și să folosești un ton calm atunci când vorbești cu oamenii.

 În acea zi Marina nu a înțeles prea bine ce a vrut să o învețe bunica ei, însă a ținut minte cuvintele
 bunicii și le poartă și azi în sufletul ei, pentru că ele au fost primul ei imbold pentru a deveni un copil
 civilizată.

ROLUL PĂRINTELUI ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

IOANA RACASANU

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând ca nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Aceasta expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioada de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise acestea, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Creșterea unui copil este astfel considerată una din cele mai dificile responsabilități ale adultului și cea pentru care omul are cea mai puțină pregătire.

Majoritatea oamenilor obțin cunoștințe despre creșterea copiilor de la oamenii din jur sau din propria copilărie. În consecință, când devin părinți, repetați pattern-uri de interacțiune din copilăria lor care pot fi nepotrivite pentru proprii copii. Mai rău, își ceartă copiii cu fraze pe care părinții lor obișnuiau să le folosească, și despre care s-au jurat că nu le vor folosi cu proprii copii.

Când ambii părinți sunt activ implicați în creșterea și educarea copilului, este important pentru ei să comunice constant unul cu altul pe probleme de disciplină și de comportament al copilului.

În acest fel scade probabilitatea de a folosi tehnici de parenting greșite, din trecutul lor. De asemenea, vor face front comun cu partenerul - ceea ce va oferi copilului un mesaj important despre constantă și siguranță.

Mulți părinți găsesc, de asemenea, folositor citirea de cărți și articole din reviste despre parenting-ul adecvat. Disciplina permite părinților să arate copiilor comportamente acceptate și comportamente neacceptate. Prin stabilirea unor limite, copilul este ajutat să învețe ce se așteaptă de la el și cum să se poarte în societate. Aceste lucruri sunt necesare pentru ca copilul să devină un adult responsabil.

Disciplina este o problemă dificilă, întrucât trebuie să fie dreaptă și constantă. Lipsa constanței și disciplina adecvată poate produce confuzie la copii care în mod constant vor căuta să-i testeze pe ceilalți pentru stabilirea unor limite în cadrul relațiilor.

A fi părinte implică multă responsabilitate, 24 de ore pe zi. Menținerea unei discipline constante poate fi obositoare și consumatoare de timp. Este foarte greu pentru părinții singuri. Desigur, au avantajul să poată crește copilul așa cum își doresc, fără intervenția partenerului, dar sunt multe momente când se simt izolați și nesiguri în privința metodelor de disciplinare.

Poate fi de folos schimbul de idei cu alți adulți apropiați sau discutarea problemelor cu un profesionist în sănătate sau chiar cu profesorul copilului.

Imaginea de sine a copilului se dezvoltă chiar din prima zi de viață. Copiii devin conștienți de emoțiile și comportamentul părinților. Percep atât cuvintele pe care aceștia le spun cât și tonul vocii. Observă și recunosc limbajul trupului. Privesc de aproape expresia facială. Copilul se modelează pe baza lucrurilor pe care părinții le spun și fac.

De aceea, felul în care părintele se comporta și vorbește cu copiii are o influență enormă asupra dezvoltării lor. Și mai important poate afecta încrederea în sine a copilului.

Atunci când părinții laudă copilul în mod constant, asigură copilului o dezvoltare cu încrederea în sine corespunzătoare. Dar atunci când părinții sunt critici și inconsecvenți, sau chiar neubitori, copiii invariabil vor crește subevaluându-se.

Unii părinți se concentrează doar asupra comportamentului nepotrivit al copilului și îl critică tot timpul. Un anumit grad de criticism poate fi necesar, dar dacă copilul aude doar manie și critică, încrederea

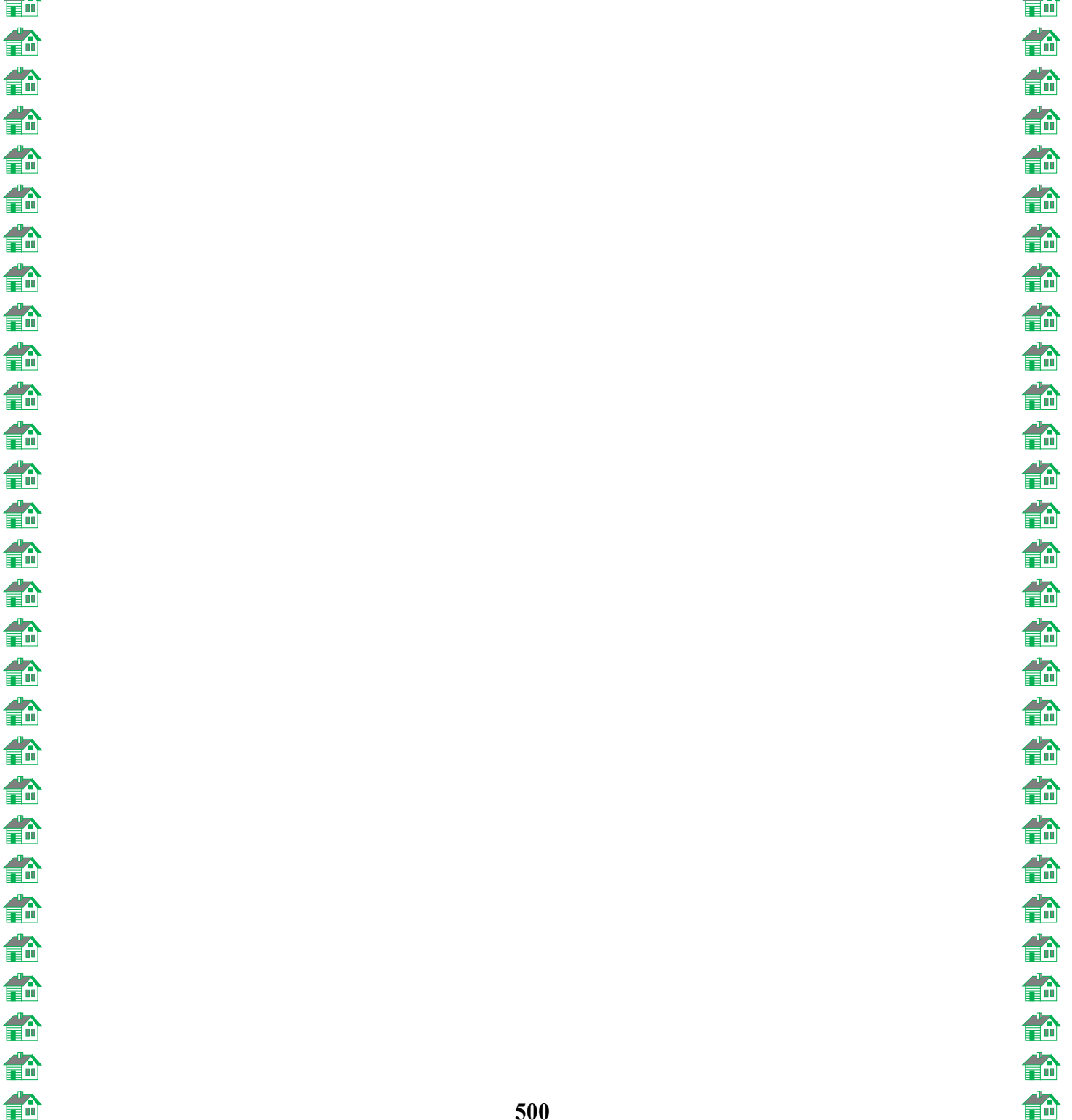

În sine va fi subminată. Mai mult va învăța că singura situație în care primește atenție este când are un comportament nepotrivit - astfel că se va comporta rău.

Lăudarea și recompensarea comportamentului adecvat este mult mai benefică decât critica constantă. Îmbrățișarea copilului sau lăudarea lui pentru un comportament adecvat îl va încuraja pe copil să vadă că așteptările sunt purta bine, plăcut, blând, atrage recompense. De asemeni încurajează încrederea în sine.

În mod constant copilul încearcă să învețe de la părinte cum să se descurce în lume. De multe ori copilul imită felul de a se comporta și de a vorbi al părintelui. Părintele este cel mai important model pentru copilul său. Dacă părintele îi arată copilului respect, bunătate, onestitate, prietenie, ospitalitate, generozitate și oferă complimente des, există mari șanse ca și copilul să facă la fel.

Părintele este responsabil de îndrumarea copiilor. Îi poate ajuta mult prin încurajarea frecventă și explicarea a ceea ce se așteaptă de la ei. Dar cel mai bun lucru este exprimarea iubirii necondiționate pe care părintele o simte pentru copilul sau.

FORMAREA ȘI DEZVOLTAREA BUNELOR PRACTICI PRIN EDUCAȚIA COMUNITARĂ ȘI ÎNDRUMAREA TINERILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR IOANEI ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2, „LUCA ARBURE”

Educația reprezintă baza oricărei comunități, societăți sau nații. În consecință trebuie urmate modele și ghiduri de bună practică care trebuie urmate în adoptarea celor mai bune metode în educația tinerilor. Pentru exemplificare voi vorbi despre mentorat și cazuistica sa practică derulată în Australia. În 2008, Trustul Helen Macpherson Smith (HMS) din Australia a cerut Universității Victoria din același stat să efectueze o evaluare a proiectelor regionale în domeniul mentoratului și capacității de construire și dezvoltare umană. Astfel de proiecte se bazează pe un model de educație și colaborare comunitară care vizează îmbunătățirea abordărilor inter-sectoriale și a întregii comunități în ceea ce privește dezvoltare durabilă a comunității (Robyn Broadbent and Theo Papadopoulos, *Community education and youth mentoring...*, 318).

Toate programele de mentorat a tineretului care funcționează la nivel comunitar se concentrează în mod obișnuit asupra faptului că indivizii se potrivesc cu mentorii adulți și cu modelele de rol ulterioare. Aceste programe au fost construite în jurul cunoștințelor din sectorul învățării în rândul adulților; acestea sunt susținute de noțiunile de a fi practice și de experiență și au fost filtrată prin munca lui Mezirow privind învățarea transformatoare care provoacă tinerele să meargă alături de mentorul lor, să ia în considerare ipotezele, credințele, valorile și perspectivele asimilate anterior și să le pună la îndoială, astfel încât acestea să devină mai deschise, mai permeabile și mai bine validate (Medzirow, *Learning as transformation: critical perspectives...*, 27).

Mentoratul lucrează pentru a încuraja mentorul să ia în considerare realitatea societală înconjurătoare, să reflecteze asupra informațiilor la îndemână și să transforme această învățare în cursuri alternative de acțiune. Este o practică care este încadrată în principiile învățării adulților. Conform lui Dirkx, 1998, teoria Freire privind învățarea în rândul adulților urmărește să încurajeze conștiința critică în rândul indivizilor (J.M. Dirkx, *Transformative learning theory in the practice of adult education...*, 2).

Conștiința critică se referă la un proces în care elevii dezvoltă abilitatea de a analiza, de a pune întrebări și de a lua măsuri asupra contextelor sociale, politice, culturale și economice care le influențează și modelează viața. Învățarea îi ajută pe adulți să dezvolte o înțelegere mai profundă a modului în care formează structurile sociale și influențează modul în care ei gândesc despre ei înșiși și despre lume. Acest proces constă în acțiune și reflecție în relațiile tranzacționale sau dialectice cu altele (praxis) (Robyn Broadbent and Theo Papadopoulos, *Community education and youth mentoring...*, 324).

Dirkx arată că Freire argumentează că educația, prin praxis, ar trebui să promoveze libertatea în rândul cursanților, permițându-le să reflecteze asupra lumii lor și astfel să o schimbe. Pentru Freire, învățarea transformatoare este emancipatoare și eliberatoare atât la nivel personal, cât și la nivel social. Ea ne oferă o voce, cu abilitatea de a numi lumea și, făcând astfel, să construim pentru noi înțelesul (J.M. Dirkx, *Transformative learning theory in the practice...*, 7).

Pentru exemplificare vom vorbi în continuare despre un alt ghid de bune practici, și anume cel din Austria. Există un sistem bine stabilit de furnizare a învățământului special în Austria, care a devenit din ce în ce mai specializat încă din 1945. Se poate descrie în acest sens Schema Pilot și anume modelele, mai precis un număr de patru modele au fost testate în schema pilot:

1. Clasele integrate - o clasă integrată are aproximativ 20 de copii și include patru copii cu nevoi educaționale speciale. Predarea se bazează pe principiile de individualizare, cooperare și învățare activă și ar trebui să ofere cât mai multe oportunități (Volker Rutte, *Integration models for elementary and ...*, 2).

2. Clasele de cooperare - în acest model, o clasă specială de școală și o clasă de masă colaborează conform programei proprii. Copiii sunt, de obicei, segregați pentru predarea unor discipline academice, dar acest lucru nu împiedică integrarea socială să aibă loc (Volker Rutte, *Integration models for elementary ...*, 2).

3. Clase mici - acest model implică desfășurarea unei clase speciale în cadrul unei școli de masă, cu șase și unsprezece studenți. Clasele au fost concepute pentru studenții cu dificultăți de învățare cărora li sa permis șase ani, mai degrabă decât patru, pentru a atinge nivelul "corect" al atingerii. "Clasele mici" nu sunt

un model bun pentru integrarea socială, deoarece acestea sunt segregate în cadrul școlii de masă (Volker Rutte, Integration models for elementary ..., 2).

4. Sprijinirea cadrelor didactice - din motive financiare, este necesar un minim de patru copii cu nevoi educaționale speciale înainte ca o clasă într-o școală obișnuită să se califice ca o clasă integrată, care are dreptul la un profesor de specialitate cu normă întreagă. Pentru clasele care au mai puțin de patru copii cu nevoi speciale, sunt disponibili cadre didactice care oferă sprijin de patru până la șase ore pe săptămână pentru fiecare copil care are nevoie de el (Volker Rutte, Integration models for elementary ..., 2).

Tehnologia modernă ne permite acum să depășim unele dintre dezavantajele în alegerea modelelor de predare practică. Filmele video și casetele de televiziune fac posibilă obținerea mai multor varietăți, a gamei, a calității și a controlului în alegerea modelelor de predare a limbilor străine. Filmul a fost deja folosit pentru a furniza lecții de model, permițând cadrelor didactice în zonele în care nu există lecții de model pentru a demonstra o bună predare a limbilor străine (William F. Mackey, Practice Teaching: Models and Modules, 2-3).

Foarte importante sunt și tipuri de instrumente de e-portofoliu. Athanassios Jimoyiannis spune despre acestea că pot fi create folosind o varietate de instrumente, atât instrumente convenționale, cât și specifice ale site-urilor Web. În prezent, există cinci categorii principale de instrumente și medii eficiente de e-portofoliu aplicabile în practica educațională.

- Sisteme de management al învățării - este o aplicație pentru administrarea, documentarea și furnizarea de cursuri și programe educaționale atât în formă on-line, cât și în formate mixte.

- Sisteme de gestionare a conținutului - sunt sisteme software care oferă capacități de creare a site-urilor web (de exemplu, publicarea, editarea, modificarea și partajarea conținutului) și instrumente pentru gestionarea fluxului de lucru, colaborare, editare și administrare a mai multor autorități.

- Instrumentele Web 2.0 - datorită caracteristicilor lor participative, precum blogurile, wiki-urile, instrumentele de editare colaborativă etc. sunt foarte eficiente în sprijinul învățării bazate pe portofoliul de e-portofolii. Acestea oferă oportunități sporite de comunicare, reflecție, învățare activă și auto-direcționată, co-creație de conținut, partajare și resurse, învățare colaborativă.

- Sistemele de gestionare a portofoliilor de e-portofolii: Cele mai multe dintre ele sunt sisteme cu sursă deschisă care au fost proiectate în esență ca portofolii de învățare. Instrumentele de comunicare încorporate în sistemele de portofoliu e-portofolii sprijină dialogul și oferă un mediu pentru colaborare, evaluarea reciprocă și autoevaluare și autoreglementarea.

- Servicii e-portofolii găzduite: Acestea sunt sisteme de găzduire e-portofolii care suportă funcționalitățile și activitățile complete ale portofoliului; nu este necesar niciun server de instituții. (Athanassios Jimoyiannis, Developing a pedagogical framework..., 118-119).

Nici o teorie a învățării nu pare să răspundă unor nevoi și unor situații, însă experții sunt de acord că învățarea este necondiționată atunci când studentul este mai degrabă activ decât pasiv. Este îmbunătățită prin practica, feedback-ul și direcția spre un anumit scop. Are atât un aspect afectiv, cât și un aspect cognitiv. Cantitățile și calitățile diferă: Unii sunt foarte buni în procesele de învățare.

Predarea este un proces creativ care este considerat o artă, o știință și o meserie. Una dintre cele mai utile modele de instruire o împarte în învățământ centrat pe disciplină, învățământ centrat pe pedagog, învățământ centrat pe elev (cognitiv) și învățământ centrat pe elev (afectiv), subiecte diferite, subiecte și circumstanțe, pentru abordări diferite. Învățarea bună - depinde de o înțelegere clară a obiectivelor, a cunoștințelor despre subiect și a elevilor și de dorința de a-și schimba practicile dacă nu sunt adecvate unei anumite situații. Caracteristicile unui profesor bun includ abilități, trăsături de personalitate, entuziasm, empatie pentru studenți și interacțiune extinsă cu studenții din interiorul și în afara sălii de clasă (Charles C. Cole Jr, Improving Instruction..., 1).

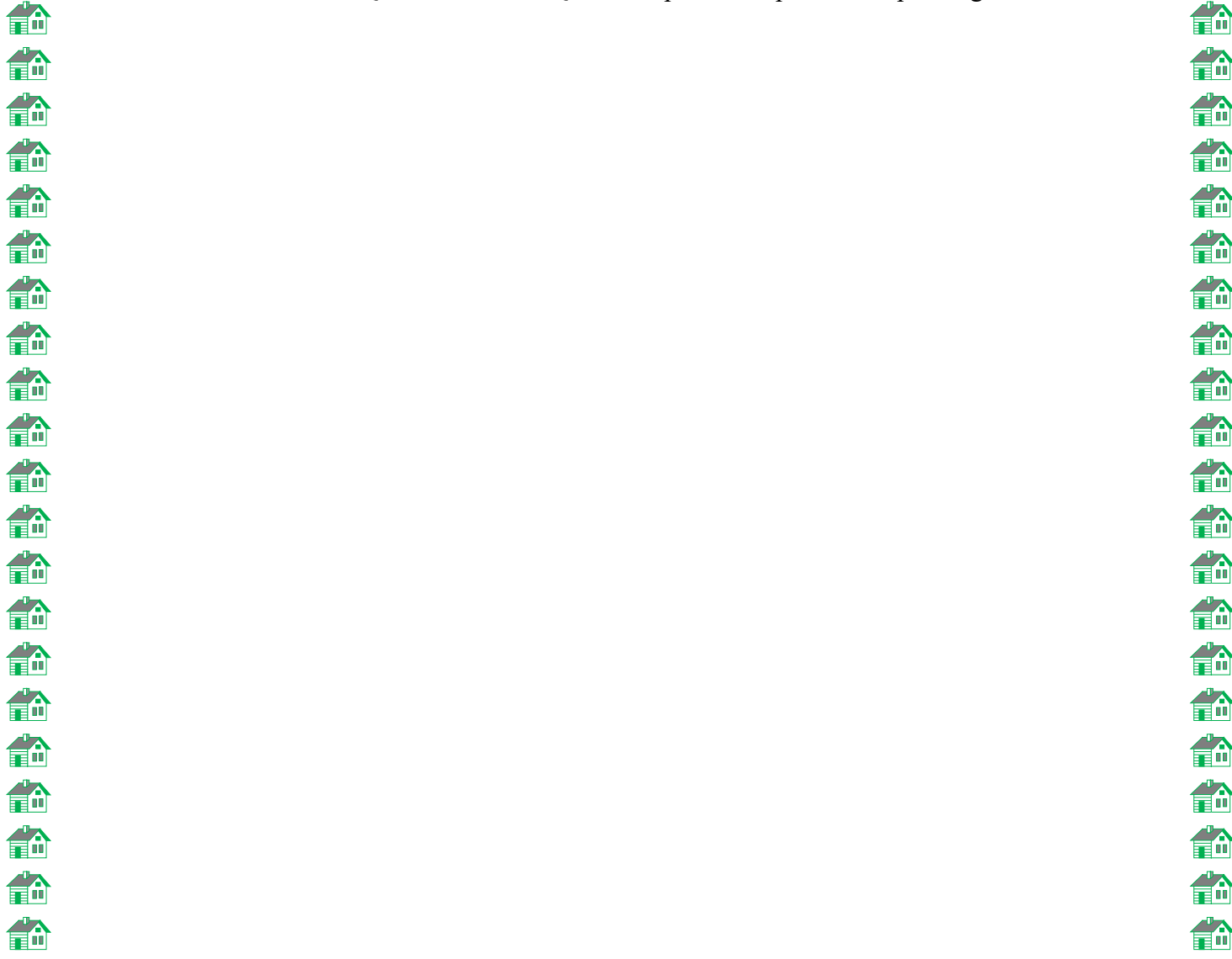
Majoritatea cercetătorilor, cadrelor didactice și a factorilor de decizie din sistemul de învățământ consideră că o abordare integrată a alfabetizării familiale, care echilibrează perspectiva asupra continuumului, este cheia pentru a stabili programe de succes. Programele care au devenit sisteme elaborate și care oferă mai mult decât învățătura de citire și scriere par a fi mai reușite decât cele cu un accent strict asupra alfabetizării. În plus față de instruirea în materie de competențe, în aceste programe sunt luate în considerare aspecte legate de acces, îngrijire a copilului, transport, orientare comunitară și spirituală și emoții personale. Cu toate acestea, aceste programe se dezvoltă adesea fără un cadru conceptual coerent, care să integreze obiectivele clar urmărite, practicile de instruire, metodele de evaluare, formarea

personalului și sprijinul social al participanților (Andrea de Bruin Paredd et. al., Scott G. Paris, Jennifer L. Seidenberg, 7).

BIBLIOGRAFIE:

- Broadbent, Robyn and Theo Papadopoulos, *Community education and youth mentoring: how to build good practice?*, in Australian Journal of Adult Learning Volume 49, Number 2, July 2009
- Cole Jr, Charles C., *Improving Instruction Issues and Alternative for Higher Education*, in Higher Education Research Report No. 4, Clearinghouse on Higher Education The George Washington University, Washington D.C.: American Association for Higher Education, 1982
- De Bruin Paredd, Andrea, Scott G. Paris, Jennifer L. Seidenberg, *Characteristics of Effective Family Literacy Programs in Michigan*, NCAL Technical Report TR96-07, 1996
- Dirkx, J.M., *Transformative learning theory in the practice of adult education: an overview*, in PAACE Journal of Lifelong Learning, vol. 7, 1998
- Jimoyiannis, Athanassios, *Developing a pedagogical framework for the design and the implementation of e-portfolios in educational practice*, in Themes in Science & Technology Education, 5(1/2), 2012
- Mezirow, J. (ed.), *Learning as transformation: critical perspectives on a theory in progress*, San Francisco: Jossey-Bass, 2000
- Volker Rutte, *Integration models for elementary and secondary schools in Austria*, in Special Needs Education & Community-Based Programmes, Paris: UNESCO, 1993
- William F. Mackey, *Practice Teaching: Models and Modules*, curs al Division of Language Didactics - Universite Laval Quebec, Canada, Quebec, April 1967, publication pending.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROFESOR IONESCU LARISA
LICEUL TEORETIC „TR.VUIA”-FAGET, TIMIS

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelușul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboseți la un moment dat. Insa va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți ca cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
  - ordine
  - igiena
  - curățenie și exprimarea propriilor nevoi
  - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
  - bune maniere și comportament
  - limbaj corect transmis
  - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător
  - consecvența în realizarea unei sarcini
  - concentrare a atenției
  - perseverența în realizarea unei sarcini
  - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva
- Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:
- spiritul de competiție
  - altruismul
  - cooperarea
  - atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Bibliografie:

*Cei șapte ani de-acasă- Copilul.ro

*Codul bunelor maniere, Mihaela Gîgâ, editura cores, București , 2001

BUNELE MANIERE ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. CODRIN IOVIN,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ADAM NICOLAE ARAD

Când zicem “cei șapte ani de acasă” ne referim la perioada timpurie a vieții, în care copiii asimilează informații și își formează cel mai bine deprinderi și obișnuințe fundamentale. Abilitățile sociale îi ajută pe copii să se simtă confortabili cu noi, fiind de ajutor în construirea relațiilor de calitate și de durată. În continuare vom enumera unele dintre bunele maniere care sunt de real folos în cei șapte ani de la începutul vieții, numiți și cei șapte ani de acasă.

1. Cuvintele magice

Acestea sunt: “mulțumesc”, “te rog”, “poftim”, “iartă-mă”. Utilizarea lor trebuie să înceapă cât mai devreme, de la vârsta la care copilul începe să folosească primele cuvinte. E important să te audă folosind aceste expresii atunci când îi ceri ceva, când îți arăți recunoștința, când îi oferi un lucru sau când ai greșit și îți pare rău. Rolul cuvintelor magice este extrem de semnificativ, deoarece pot schimba radical situații și relațiile cu persoanele din jur, însă credibilitatea lor depinde de sinceritatea cu care le folosim.

2. Salutul

Nu trebuie să uităm de salut, care face parte din rutina noastră zilnică. Copiilor trebuie să li se explice că există diferite tipuri de salut, în funcție de momentul zilei și de apropierea față de persoana pe care o salutăm. Băieții sunt cei care salută primii, conform codului bunelor maniere.

3. Fără întreruperi

Copiii mici sunt spontani și nu înțeleg că pot să deranjeze dacă intervin atunci când alte persoane discută. De aceea, le putem insufla respectul față de celălalt învățându-i să intervină în discuție doar dacă e necesar și numai folosind expresii de genul “îmi cer scuze că vă întrerup...”.

4. Strânge și curăță după tine

Atât acasă, cât și în vizită, copiii trebuie învățați să strângă jucăriile după ce s-au jucat, să nu lase dezordine sau mizerie în urma lor, iar dacă au făcut vreo boacănă să spună și să ajute la rezolvarea problemei.

5. Fără insulte, batjocură și porecle urâte

Cuvintele urâte și etichetarea persoanelor nu fac parte din vocabularul unui copil manierat. În cazul în care acesta e insultat, învață-l să nu reacționeze cu aceeași monedă, ci să răspundă politicos, pentru a arăta respect față de persoană.

6. Complimentele

Când copilului i se fac complimente, trebuie să știe să mulțumească politicos, nu să contrazică persoana, dacă aceasta tinde să exagereze. Totodată, învață-l să facă, la rândul său, complimente cu bun simț și cu măsură, dacă simte nevoia să își exprime admirația față de un lucru sau o persoană.

7. La masă

Câteva reguli care trebuie respectate la masă sunt:

- așteaptă până toată lumea s-a așezat pentru a servi mâncarea;
- folosește atât furculița, cât și cuțitul pentru a mânca;
- mestecă mâncarea cu gura închisă;
- când dorești ceva ce se află în celălalt capăt al mesei, cere altei persoane să îți ofere, în loc să te întinzi peste masă;
- nu vorbi cu gura plină, nu e frumos, nici sănătos, nici eficient;
- nu te repezi să servești primul, ci oferă-te să îi ajuti pe ceilalți să servească din felurile de mâncare;
- folosește șervetul pentru a te șterge pe gură;
- dacă dorești să îți suflă nasul, cere-ți scuze și du-te în altă încăpere să rezolvi problema.

8. În mijloacele de transport în comun

Orice copil trebuie să știe câteva din regulile de bun-simț care se impun atunci când se afla în tramvai, autobuz, metrou, etc. Acestea sunt:

- oferă loc doamnelor și persoanelor în vârstă, infirme, gravide;
- nu lăsa gunoaie și mizerie după tine în mijloacele de transport;
- nu vorbi cu voce tare pentru a nu-i deranja pe ceilalți pasageri.

9. Pe stradă

Bunele maniere pe stradă se referă și la regulile de circulație, ca de exemplu interdicția de a traversa strada când semaforul arată culoarea roșu și de a traversa prin zone interzise pietonilor. De asemenea, copiii trebuie învățați să nu arunce mizerie pe stradă, ci să folosească doar coșurile de gunoi.

10. La grădiniță sau școală

Sunt câteva reguli de bună purtare pe care copiii trebuie să le respecte într-o instituție educațională:

- salută întotdeauna colegii și profesorii când îi întâlnești;
- în timpul orelor, așteaptă-ți rândul înainte să vorbești și ridică mâna înainte;
- respectă bunurile personale, ale altora și, în special, ale școlii;
- nu lua nimic fără să ceri permisiunea;
- restituie întotdeauna lucrurile împrumutate.

11. În societate

Copilul poate învăța câteva reguli de bună conduită atunci când se afla în preajma altor persoane, străine sau cunoscute, care să îl ajute să socializeze eficient, fără a se face de râs sau a afecta pe alții:

- prezintă-te întotdeauna când faci cunoștință cu persoane noi;
- prezintă-i pe prietenii tăi celorlalte persoane cu care ești la momentul respectiv;
- nu lua în batjocură persoanele de față sau altele;
- nu face comentarii negative despre persoane care nu sunt de față;
- nu râde atât de tare încât să deranjezi oamenii din jur și să atragi atenția asupra ta.

Cu toate că bunele maniere se învață de mic, nu înseamnă că nu vom învăța cum să ne purtăm pe tot parcursul vieții.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: IVAN MIHAELA ANCUȚA
GRADINIȚA CU PROGRAM NORMAL: MĂNEȘTI, JUDEȚUL DAMBOVIȚA

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu *bucuria jertfei asumate*, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!” Danion Vasile

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină.

Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu.

Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți acasă în ea.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani

1. Învăță-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!
3. Comunică cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii;

limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

4. Învăță-l să iubească lectura și cărțile - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!
5. Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc.; evită educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă !

7. Învăță-l să își exprime emoții și sentimente; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

8. Învăță-l să spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!

9. **Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău!** Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

10. **Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta!** Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obraji, îmbrățișări etc.

FORMAREA UNOR VALORI ESENȚIALE PENTRU SUCCESUL COPILULUI

PROF. JURCA FLOAREA ANUȚA
LICEUL TEORETIC „ADAM MULLER GUTTENBRUNN ARAD”

„*Felul în care le vorbim copiilor noștri devine vocea lor interioară.*” – Peggy O’Mara

Personalitatea unui om se formează în primii 7 ani de viață și depinde foarte mult de comportamentul părinților în fiecare zi, oră și minut. Copilul devine om în funcție de cât percepe din realitatea exterioară prin simțurile sale. Cu alte cuvinte, copilul va face ceea ce vede la noi. De aceea, atenția maximă este cel mai bun mod de a ne raporta la el. Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natura și din societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită.

Creșterea și educarea copilului, ceea ce înseamnă “bun” pentru el, se află într-o dinamică permanentă de la o cultura la alta, de la o perioadă la alta. Părinții trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită în viața copilului, să cunoască că educația dată propriului copil este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de celelalte, iar copilul trebuie pregătit corespunzător. Începând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sârguința, cinstea, politețea, sociabilitatea, inițiative creatoare, dispoziția de colaborare. Toate acestea cer calm, înțelegere, răbdare, dragoste față de copil. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune. Pentru a descoperi binele trebuie să existe un cod de conduită bazat pe egală respectare atât de copil cât și de părinți.

Părintele care nu își percepe copilul în mod realist și își proiectează asupra lui propriile dorințe neîmplinite, va avea față de copil așteptări prea mari, nerealiste sau negative. Așteptările părinților influențează conduita acestora față de copil. Dacă așteptările sunt realiste, ele pot stimula copilul, provocându-l la dezvoltarea acelor trăsături pe care părintele le așteaptă și pot fi deci confirmate de evoluția copilului. Exigențele prea mici conduc la nedeveloparea capacității de rezolvare a problemelor și la irresponsabilitate. În momentul în care așteptările sunt prea mari, copilului i se va dezvolta teama de eșec, pentru că va ști că nu poate ajunge acolo unde își dorește părintele.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre șapte deprinderi ale “părinților buni” și cum trebuie transformate ele de către “părinții inteligenți”:

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni; Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
- Părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde;
- Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj.

Specialiștii spun că există șapte elemente cheie care stau la baza succesului pe care copiii îl vor avea în școală (*Daniel Goleman, Inteligența emoțională*):

1. Încrederea – sentimentul de siguranță, certitudinea că se poate bizui pe ajutorul celor din jur în demersul său spre cunoaștere și devenire;
2. Curiozitatea – dorința de a cunoaște ceva nou;
3. Intenția – pornirea interioară, conștientă, însușită de dorința de a împlini ceea ce îți propui;

- 4. Controlul de sine – capacitatea de control asupra faptelor proprii;
- 5. Raportarea – dorința și capacitatea de a se alătura unui grup, de a participa la activitatea acelui grup încercând să se facă înțeles și să-i înțeleagă pe ceilalți;
- 6. Comunicarea – capacitatea și dorința de a transmite și a face cunoscute celorlalți, propriile idei și sentimente;
- 7. Cooperarea – capacitatea de a lucra împreună cu cineva în scopul realizării unui obiectiv comun.

Concluzionând putem spune, că rolul familiei în educația copiilor este esențial. „Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenești. Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine și cum?), să creadă (în ce?) și să sacrifice (cui și ce?); aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare.

BIBLIOGRAFIE

- 1. Mitrofan, I., Mitrofan, N., Familia de A la Z, Mic dicționar al vieții de familie, Editura Științifică, București, 1991;
- 2. Stănciulescu, E., Sociologia educației familiale, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998;
- 3. Sălăvăstru, D., Psihologia educației, Editura Polirom, Iași, 2004;
- 4. M. Elias, S. Tobias, B. Friedlander, Inteligența emoțională în educația copiilor, Ed. Curtea Veche, 2011.
paginadepsihologie.ro

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR JURGIU CORINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "IOAN SLAVICI" ȘIRIA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Familia este mediu în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Grădinița, școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Cei șapte ani de acasă se leagă în primul rând de educația pe care o primește fiecare acasă. Acești ani înseamnă ca familia să fie unită, părinții să-și educe copiii pentru a avea un simț, respect și corectitudine: să nu furi, să nu jignești. Societatea noastră duce lipsă de acești cei șapte ani de acasă, iar urmările sunt negative. Cei șapte ani de acasă reprezintă o bază a educației. Educația copiilor în primii ani de viață, pe care și-i petrec, mai ales în familie este una de bază. Caracterul fiecărui om se conturează, se formează în această perioadă, de aceea cei șapte ani de acasă se referă la comportamentul unui copil. Având cei șapte ani de acasă știe să se comporte și cu un om mai în vârstă, în societate, și în viață.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună și se consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca și adult.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

METODE MODERNE DE EVALUARE – PROIECTUL

PROF. JURJ SORINA
COLEGIUL NAȚIONAL „C.D.LOGA”
CARANSEBEȘ
CARAȘ-SEVERIN

Orice demers didactic unitar și coerent determină momente de reflecție, de proiectare și de acțiune concretizate în planificarea acțiunilor educative și în determinările curriculare (obiective, conținuturi, metode, evaluări etc.).

Evaluarea calitativă, cu caracter preponderent formativ, are în vedere activizarea elevului ca participant direct la propria formare, conștientizându-i permanent nivelul propriilor performanțe, dar și căile pe care trebuie să le urmeze în învățare. Problematika pe care o impune acțiunea de evaluare face parte din ansamblul teoriei educației, iar teoria evaluării este o componentă a tehnologiei didactice. O evaluare corectă presupune, în primul rând, definirea și formularea cât mai obiectivă a caracteristicilor procesului evaluat, cât și descoperirea celor mai relevante tehnici de evaluare.

Înțelegerea rolului și a funcțiilor acțiunii de evaluare în învățământ necesită precizarea laturilor acestei activități, asupra cărora operează procesele evaluative. În acest sens, două teze reprezentând achiziții importante în evoluția teoriei evaluării, mai cu seamă asupra perfecționii tehnologiei didactice, au o valoare explicativă: prima constă în extinderea acțiunilor evaluative de la verificarea și aprecierea rezultatelor, obiectiv cu tradiție în procesul de învățământ, la evaluarea întregului proces, a modului în care s-a desfășurat activitatea ce a condus la rezultatele constatate; a doua constă în conceperea unor modalități mai eficiente de integrare a acțiunilor evaluative în activitatea didactică.

Metodele tradiționale de evaluare constituie, în prezent, elementele dominante în desfășurarea procesului de evaluare. Pornind de la această evaluare obiectivă, strategiile moderne de evaluare caută să accentueze acea dimensiune a acțiunii evaluative care să ofere elevilor posibilități variate de a demonstra ceea ce știu (ca ansamblu de cunoștințe), dar, mai ales, ceea ce pot să facă (priceperi, deprinderi, abilități). Acest lucru se poate realiza prin utilizarea metodelor complementare de evaluare, al căror potențial formativ susține individualizarea actului educațional prin sprijinul acordat elevilor.

O metodă modernă și eficientă ce permite o apreciere complexă și nuanțată a învățării, implicând un volum sporit de muncă, mai ales activitate independentă, în afara clasei, este **proiectul**. A fost elaborată din nevoia de adecvare la interesele elevilor. Evaluând interesele de la care trebuie să pornească procesul de învățare, metoda proiectului se folosește de un număr nedefinit de teme de natură problematică. Metoda proiectului este accesibilă tuturor ciclurilor curriculare de dezvoltare și presupune o abordare interdisciplinară a unui subiect, bine stabilit în raport cu cerințele programei, cu capacitățile intelectuale implicate, dar și cu interesele și abilitățile de ordin practic ale elevilor. Este o formă de evaluare motivantă pentru elevi, chiar dacă volumul de muncă este sporit și necesită cercetare continuă. De asemenea, acest lucru implică inițiativă, creativitate, originalitate, capacitate de selectare a informațiilor, forma de organizare și prezentare, design și alegerea formei de evaluare a produsului finit.

Activitatea de proiect oferă realizatorilor oportunitățile de a aplica priceperile dobândite, se adresează competențelor acestora, accentuează motivația intrinsecă, încurajându-i în munca pe care o depun. Prin aceasta elevii își largesc orizontul de cunoaștere și le aprofundează pe cele deja dobândite, operează cu tehnici noi, au posibilitatea de a aplica elemente ale pluridisciplinării, transdisciplinării, interdisciplinării, găsesc surse de informare variate și le selectează în funcție de cerințe. Elevii sunt încurajați în „cercetare” și prezintă, cu interes, proiectul realizat în manieră proprie.

Resursa umană constituie un aspect esențial ce trebuie luat în vedere pentru întreaga proiectare a unei astfel de activități. De aceea tema, obiectivele, forma de organizare, evaluarea trebuie stabilite în funcție de caracteristicile grupului de elevi. Resursele materiale trebuie să fie accesibile elevilor și să fie la îndemână lor (bibliotecă, CD-uri, internet, emisiuni TV etc.) sau să provină din observări sistematice, interviuri, anchete etc. Ca modalitate de evaluare, proiectul poate lua forma unei sarcini de lucru individuale sau de grup. Aceasta implică structurarea corelației funcționale subiect-obiect al educației la nivelul unor microcolectivități, care permit o bună colaborare între elevi.

Colectivul de elevi a fost împărțit în patru grupe, toate primind aceeași temă, pe care au tratat-o diferențiat, în funcție de sursa informațională la care au avut acces, de trăsăturile specifice grupului.

Iată principalele etape parcurse în vederea elaborării proiectului:

a) acumularea informațiilor cu privire la elementele de geografie și istorie locală, la cadrul natural și cele referitoare la istoricul ținutului;

b) stabilirea subtemelor:

„Caransebeș - cetate medievală”

Personalități locale (în domeniul literaturii, artei, matematicii, științelor naturii, medicinei, istoriei, filozofiei, criticii) și în limbile engleză și franceză

Istoricul Bibliotecii Municipale „Mihail Halici”

Imagini caransebeșene (CD-ul – Orașul Caransebeș)

Știați că...? (curiozități)

Creații despre orașul natal (compuneri, poezii, desene, portrete, joc de rol dramatizări)

Bibliografie selectivă.

c) stabilirea modalităților și sarcinilor fiecărui membru al echipei, în vederea prezentării materialelor;

d) stabilirea calendarului activităților ;

e) conținutul produsului finit-elemente de conținut ale proiectului (*pagina de titlu, cuprinsul-care reprezintă titlurile capitolelor și ale subcapitolelor, introducerea-prezentare cadrului conceptual și metodologic; dezvoltarea elementelor de conținut, concluziile, bibliografia, anexe*);

f) elaborarea grilei de evaluare a proiectului.

Strategiile didactice folosite în realizarea proiectului au fost activ-participative (creative și euristice) centrate pe elev.

Scopul elaborării proiectului a fost acela de familiarizare a elevilor cu noțiunile privitoare la istoria și geografia orașului Caransebeș, la marile personalități și opera nepieritoare a acestora.

Obiective operaționale:

O1 – să cunoască date generale referitoare la elementele de geografie și istorie locală ;

O2 _ să realizeze o călătorie imaginară pe harta județului;

O3 _ să citească materiale referitoare la județul Caraș-Severin;

O4 _ să dețină informații despre principalele personalități ale județului și domeniile de afirmare;

O5 _ să realizeze, în echipă, lucrări diverse pe o tematică dată;

O6 _ să realizeze creații originale referitoare la tema propusă (compuneri, poezii, rebusuri, desene);

O7 _ să colecționeze imagini reprezentative cu orașul natal;

O8 _ să interpreteze fragmente din operele scriitorilor caransebeșeni;

O9 _ să cunoască principalele obiective culturale din județ;

O10 _ să-și dezvolte capacitatea de a-și prezenta, în manieră personală, realizările obținute.

Elevii au lucrat cu mult entuziasm, motivați fiind de atractivitatea subiectului. Au fost atrași în „cercetare” de noutățile descoperite pe site-ul primăriei și de posibilitatea oferită de a-și valorifica potențialul de cunoștințe dobândit la celelalte obiecte de învățământ, precum și de activitățile extracurriculare realizate în toți acești ani (excursii, vizite, filme etc.).

Această metodă modernă de abordare a unei teme- cea a proiectului-caută să accentueze acea dimensiune a acțiunii de evaluare, care să-i ofere elevului posibilități multiple și variate de a demonstra cunoștințele pe care le posedă, modul în care le posedă, modul în care știe să le valorifice și modul de expunere.

Metoda proiectului este o metodă complementară de evaluare, al cărei potențial formativ susține individualizarea actului educațional.

Bibliografie

Faber, Adele, Mazlish, Elaine – *Comunicarea eficientă cu copiii*, Editura Curtea Veche, București, 2002

Drobot, Loredana. – *Precepte de educație școlară*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2007

Cucoș, Constantin – *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2002

PAȘI MICI PENTRU A DEVENI OM MARE

PROF. JURJEU VERONICA
LICEUL NAȚIONAL DE INFORMATICĂ ARAD

În primii șapte ani de viață, părintele îi poate oferi copilului câteva pilde despre semnificația recunoștinței, începând cu un simplu „mulțumesc“ adresat bunicii sau rudelor pentru cadourile primite de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru copiii cu care se joacă în parc. Copiii trebuie să fie învățați să fie deschiși, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față persoanele care i-au ajutat într-o anumită situație.

Pentru marea majoritate a noastră, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, de la părinți, și care îl va ajuta pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială. Un copil care a deprins aceste principii, va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită ideală în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Părinții trebuie să dea propriul exemplu copilului: comportamentul, atitudinea, corectitudinea, amabilitatea fiind comportamente care vor fi imitate de copil.

Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul părintelui ce înseamnă respectul, mai ales dacă este învățat să folosească des cuvinte precum „vă rog“, „mulțumesc“, „bună ziua“, „mă scuzați“. Când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să îi fie explicat copilului de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat, bunele maniere sunt cartea lui de vizită, cele care îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur.

Specialiștii în educație subliniază importanța rolului părinților de a-i forma și influența pe copii de la vârste fragede (2-3 ani), de când încep să învețe respectul față de sine. Ulterior, valori precum onestitate, curaj, toleranță, cinste, bunătate sau spirit civic sunt cultivate întâi în familie și abia apoi în școală.

Părinții trebuie să conștientizeze importanța rolului lor în dezvoltarea armonioasă a copiilor lor. Comunicarea continuă cu cei mici, utilizarea unor cuvinte și expresii adaptate vârstei, oferindu-le exemple pe înțelesul lor, conforme cu nivelul lor de asimilare și înțelegere, pentru a-i ajuta să înțeleagă anumite noțiuni sau fenomene, explicarea fiecărei cerințe, prezentându-le consecințele pozitive și negative, citindu-le sau citind ei înșiși pentru a deschide apetitul celor mici pentru lectură, ascultând muzică clasică, mergând la evenimente cultural-artistice cu copii, discutând cu copiii, ascultându-le problemele, și nu în ultimul rând, asigurându-i prin tot ceea ce fac de iubire necondiționată - părinții asigură un cămin propice dezvoltării armonioase a celor mici, dar își și consolidează relația cu aceștia. Recomand părinților următorul cântecel despre importanța bunelor maniere: <http://tra-la-la.ro/7-ani-de-acasa-cantece-copii-tra-la-la/>

Astfel, investind timp în relația părinte-copil, aceștia îi pot învăța pe copii, valori ce le vor fi folositoare pe durata întregii vieți: respectul față de propria persoană și pentru cei din jur, onestitatea, corectitudinea, generozitatea, cultura muncii bine făcute și a efortului susținut, curajul sau spiritul civic.

Pentru ca o societate să funcționeze în condiții ideale, e imperios necesar ca fiecare persoană în parte să se ghideze după un set de valori, referindu-ne evident la respectul față de propria persoană, față de persoanele din jur, față de mediul înconjurător și față de comunitate.

FAMILIA, PREZENȚA ESENȚIALĂ ÎN VIAȚA COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR JURJI MARIA – DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ LĂPUȘ

“Familia este prezența esențială, acel ceva care nu te părăsește niciodată, chiar dacă conștii că trebuie să o părăsești.” (Bill Buford)

Trăim într-o grabă suspectă; parcă timpul se contractă și nu mai avem percepția că-l putem atinge. Suntem înconjurați de cioburi de timp, le călcăm în picioare, uneori ne înțepă și abia atunci mai avem câte o discuție adevărată cu noi înșine, cu copiii, cu cei dragi nouă. Doar așa ne reevaluăm prioritățile.

Familia este una dintre ele și în contextual actual, este important să poți rezolva problemele “cronice” sau “acute” ivite. Se pot solutiona cu tact și comunicare sinceră, prin respectarea regulii de a te manifesta și de a avea dreptul la propria-ți părere.

Familia asigură copiilor sentimental siguranței și îi ajută să depășească obstacolele inerente vieții, este punctual lor de sprijin, educându-I să devină personae respectabile, adaptate timpului în care trăiesc.

Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le “văd” cu ochii minții și le urmează.

Domnica Petrovai, psiholog clinician și psihoterapeut cognitive-comportamental, explica: “Familia este primul nostru context de viață în care învățăm moduri de comportament, exersăm strategii de rezolvare a problemelor de viață, în care ne formăm convingerile despre noi și ceilalți.” Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a fi împreună, este locul privat al fiecărui individ, locul unde se simte bine cu cei dragi și pe care-l consideră intim, locul de unde se încarcă de energie pentru a face față presiunilor din viața publică.

Întotdeauna ni se pare că familia noastră este mai specială decât altele. Nimic mai adevărat. Cu bune și cu rele, cu obiceiuri și curiozități, cu secrete și planuricare de care mai diverse, fiecare spune același lucru - pe bună dreptate – despre ai săi.

Ce construiește copilul în primii ani de viață și de ce este important să fi parcurs această etapă a celor „șapte ani”? Ne putem referi doar la trei aspecte, și anume la construcția unui sentiment de apartenență familială, la construcția unui sentiment de identitate individuală și la construcția unei structuri psihice interioare adaptate lumii exterioare și capabile să răspundă exigențelor acesteia.

Apartenența familială este esențială pentru construirea unei identități individuale. Ea presupune că există o transmitere către copil a istoriei familiale, a credințelor, miturilor, valorilor și mai ales că acest copil își găsește un loc în acea familie și este investit ca membru al acesteia.

Numitorul comun în toate relațiile este nevoia fiecăruia de a se simți iubit și înțeles. Discuțiile cu copiii se poartă în așa fel încât , ei să se simtă niște membrii importanți ai familiei din punct de vedere al comunicării. Acest lucru construiește și stabilește legături de care ne bucurăm tot restul vieții, este o modalitate de a ne comunica iubirea, grija și respectul pentru copilul nostru.

Copiii au nevoie să fie ascultați în problemele de familie, informați , obișnuiți cu responsabilități și cu deprinderea de a lua anumite decizii, stimularea oricărei inițiative ce vine din partea copilului, astfel vom întări formarea stimei/ imaginii de sine.

Toate acestea presupun efort, implicare, determinare și nu e deloc ușor.

Cheia unei relații sănătoase între membrii unei familii este ca fiecare să-l asculte pe celălalt cu adevărat, în esența problemelor, nu doar, de fațadă. Fiecare trebuie să simtă că spusele lui sunt importante pentru ceilalți din familie, că are susținerea întregii familii.

Fie părinți, fie copil, are datoria de a asigura liniștea și armonia în familie; părinții, prin afecțiunea lor, trebuie să inoculeze în mintea și sufletul copiilor idea că, oricând au un loc sigur unde să vină, găsesc “brațe și umeri” de sprijin, la tristețe sau bucurie.

În final, aș îndrăzni, câteva reguli nescrise/sfaturi, cuprinse într-un cod al dragostei părintești, cu care să operăm în relația cu copiii:

- Învăță să-ți ascuți copilul și discută cu el cât mai mult!
- Fă-ți timp pentru copilul tău și fii gata să-i oferi siguranță!
- Faceți din fiecare realizare, o sărbătoare!
- Răsplățiți-i și laudați-i orice efort; amintiți-i că un competitor nu încetează niciodată să încerce!

• Oferiți-i copilului daruri adevărate, pe termen lung. Acestea sunt rădăcini și aripi, totodată. Dacă devine independent, considerați că ați reușit!

• Uitați de ziua de ieri; începeți o nouă zi cu bucurie. Este un nou prilej de a avea o relație bună cu copilul și de a-i arăta din nou, că îl iubiți

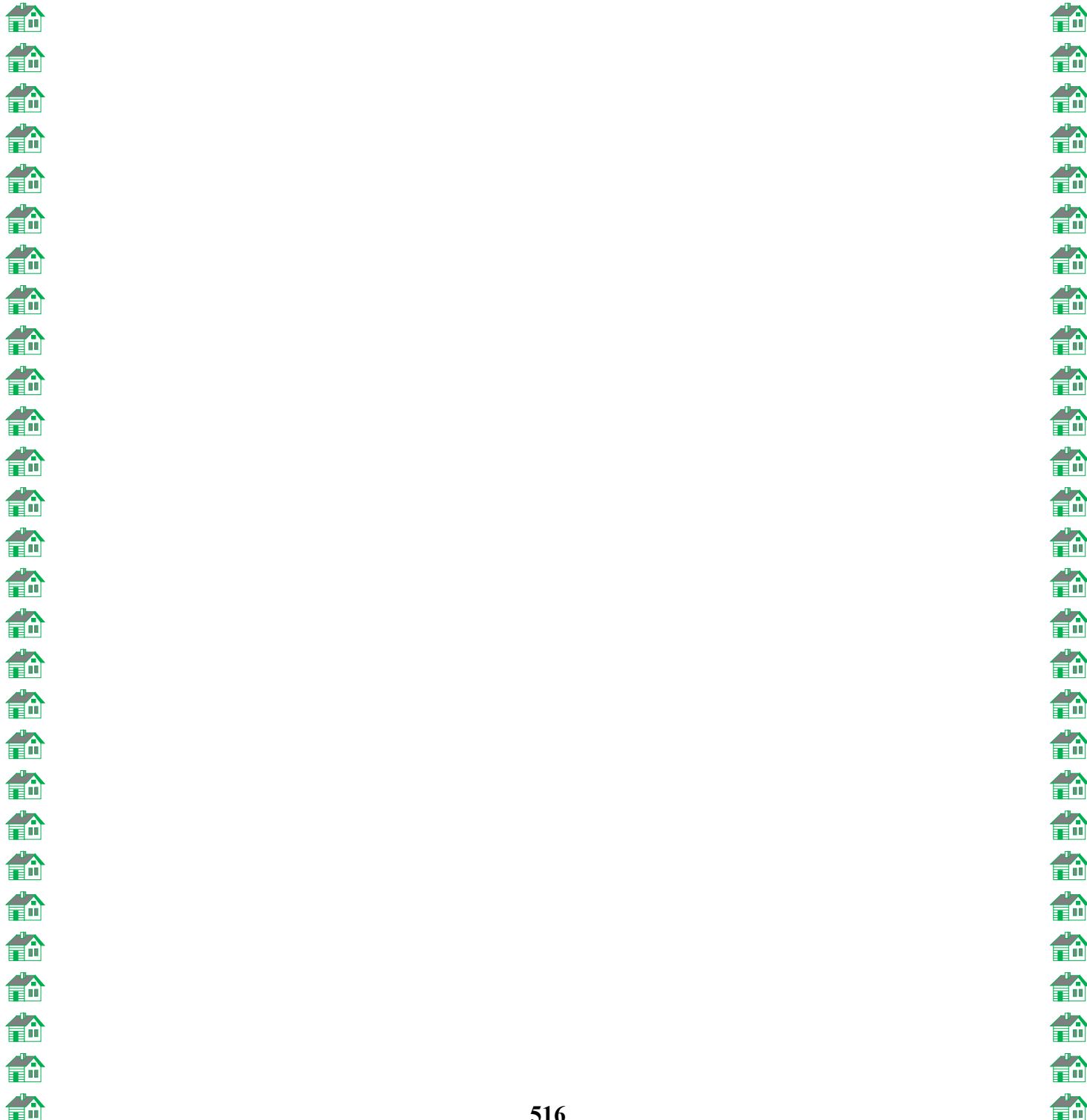
• Îmbrățișați-l, sărutați-l și spuneți-i TE IUBESC cel puțin o dată pe zi! Copiii au nevoie de reafirmarea dragostei părintești. Pușculița lor sentimentală va fi astfel, mereu, plină!

Bibliografie

1. Mitrofan, I., *Familia de la A la Z*, București, Ed. Științifică și Enciclopedică, 1991.

2. Mitrofan, I., Ciupercă, C., *Introducere în psihosociologia și psihosexologia familiei*, București, Ed. Alternative, 1997

3. Mitrofan, I. (coord.), *Psihopatologia, psihoterapia și consilierea copilului*, București Ed. Sper, 2001

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR, KARPEN RAMONA-MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.10 BACĂU

Cei 7 ani de acasă sunt anii de aur ai educației unui copil. Înconjurat de dragostea și protecția părinților, copilul învață bazele disciplinei, a încrederii în propriile sale forțe, învață regulile de bază ale respectului și primele noțiuni de socializare. În cei 7 ani de acasă, copilul învață ceea ce este încrederea, ordinea, cinstea și buna purtare.

Perioada celor 7 ani este considerată a fi perioada cu impact maxim asupra modului în care copilul percepe lumea și valorile umane ale societății din care face parte. Rolul părinților este esențial în acești ani pentru că ei sunt cei care pun cărămizile sistemului de norme și valori pe care adultul de mâine își va clădi propria sa viață.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școala, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului său. Iată legea celor 5 reguli pentru reușita educației copilului

1. Regulile trebuie să fie clare

Orice regulă pe care o impunem copilului trebuie să fie clară și explicată copilului. El trebuie să știe ce este permis, și ce nu.

2. Regulile trebuie să fie concrete

Atunci când facem reguli pentru copil, acele reguli trebuie să fie cât mai concrete și nu evazive. E mai bine să spuneți copilului să își strângă jucăriile din sufragerie decât să îi spuneți să facă ordine în sufragerie.

3. Regulile trebuie să fie constante

Nu e ușor să păstrezi regulile constante însă este de mare importanță asigurarea unei linii de constantă în principii. Dacă tolerați un anumit comportament într-o zi iar în ziua următoare nu îl mai tolerați - copilul va fi dezorientat. Constanta regulilor dă copilului un sentiment de siguranță. A fi ferm și constant nu înseamnă rigiditate.

4. Regulile trebuie să fie coerente

Părinții sunt modele pentru copil și de aceea trebuie să aibă și să respecte - și ei la rândul lor - niște reguli de viață și comportament. Copilul învață de la propriii săi părinți cum să își respecte părinții - prin exemplul pe care îl dau părinții ...

5. Regulile trebuie să fie consecvente

Copiii au tendința de a forța limitele și de a le sfida uneori. De aceea, aceste încălcări trebuie să aibă și niște consecințe logice - altfel ele vor fi mereu forțate și repetate. Când consecințele încălcării regulilor impuse vor fi logice și rezonabile, copilul își va dezvolta simțul responsabilității.

Copiii au tendința de a încălca regulile și este perfect normal. Ca act educațional însă, părintele trebuie să înțeleagă că regulile fac parte din procesul educației copilului și trebuie respectate, pe cât posibil. Asta înseamnă o educație responsabilă și asta duce la creșterea unui adult responsabil.

EDUCATIA IN FAMILIE - „CEI 7 ANI DE ACASĂ!”

INSTITUTOR, KISIM LUCIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ANINOASA, COM. ANINOASA, JUD.GORJ

Familia , in orice societate , joaca rolul cel mai important in formarea si socializareacopilului , deoarece ea reprezinta cadrul fundamental in interiorul caruia sunt satisfacutenevoile fiziologice si sociale si implinite etapele intregului sau ciclu de crestere .

Parintii sunt primii educatori din viata copilului , educatia primita de acesta pana lasapte ani , fiind determinanta pentru dezvoltarea sa ulterioara , fiind , in primul rand , cadrul existentei biofizice al dezvoltarii copilului , principalul obiectiv al familiei trebuie sa fie , pastrarea sanatatii , cresterea normal si calirea organismului .

Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltarii fizice armonioase , inseamna asigurarea unui program zilnic care trebuie sa respecte orele de somn , activitate , joc , plimbare , masa . Dar copilul nu are nevoie numai de adapost , hrana si haine , familia si caminul reprezinta pentru copil si “scoala primilor ani” in care se pun bazele viitoarei sale. constiinte , ale tuturor trasaturilor care il vor defini ca om intreg , ca persoana cu statut social Parintii reprezinta primii mentori reali in viata copilului , furnizandu-i primele repere de orientare in lume , primele informatii si invataturi despre lucrurile si fenomenele din naturasi din societate , primele sfaturi , norme si reguli de conduita .

Cresterea si educarea copilului , ceea ce inseamna “bun ” pentru el , se afla intr-o dinamica permanenta de la o cultura la alta , de la o perioada la alta . Parintii trebuie sa devina constienti de influenta pe care o exercita in viata copilului , sa cunoasca ca educatia data propriului copil este diferita de cele precedente ,ca societatea viitoare va fi diferita de celelalte , iar copilul trebuie pregatit corespunzator . Incepand cu primii ani de viata , copilul preia de la parinti gesturi , atitudini , limbajul , exemple de comportament pozitive ca : sarguinta , cinstea , politetea , sociabilitatea , initiative creatoare , dispozitia de colaborare . Toate acestea cer calm , intelegere , rabdare , dragoste fata de copil . Nu frica , nu teama trebuie sa-l determine pe copil sa faca fapte bune . Pentru a descoperi binele trebuie sa existe un cod de conduit bazat pe egala respectare atat decopil cat si de parinti .

Dragostea de “bine ” , de adevar , are nevoie mai ales de actiune , de descoperire a virtutilor de catre copil . Gresesc acei parinti , care ii interzic copiilor de aapuca , de a desface jucariile , de a le pipai , a le privi si chiar de a le izbi . Activismul precumsi curiozitatea acuta de a cerceta tot ce-l inconjoara trebuie stimulate , incurajate , intelegandcopilul ca pe o fiinta autonoma . Cultivarea dragostei fata de frumos se realizeaza tot in familie prin pregatirea bunului gust al copilului fata de tinuta si locuinta sa , precum sic ea de frumusetea in comportare si relatie cu cei din jur . Orice experienta de viata , orice relatie afectiva vor fi resimtite in functie de bazele oferite de familie .

Familia reprezinta pentru copil , structura socio-afectiva de baza , principalstructura protectoare absolute necesara existentei lui .

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de relația afectivă dintre părinți și copil, de valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMAGINAȚIE SAU MINCIUNI

PROF. VIORICA FLORICA KRISTO
GPP „FLOARE DE COLȚ” BEIUȘ

Copilărie –acest cuvânt a fost și va fi întotdeauna cel mai plăcut album cu poze și amintiri al omului matur. Îl răsfoim în taină și laolalta cu cei dragi și ochii capătă lumini nostalgice, în timp ce în colțul gurii apare vechiul zâmbet de ștregar.

Copilărie – chipul mamei, basme, locuri, nebunii. O viață în miniatură în care eroul principal a fost odată și tu, și eu, și toți acei ce astăzi cred că s-au născut atotștiutori, cuminiți, liniștiți, înțelepți. Suntem părinți și uneori ne este teamă să recunoaștem că am făcut aceleași năzdrăvănii ca Nică a lui Ștefan a Petrei sau că aievea am trăit într-o lume minunată de basm alături de micuța Alis.

Copilărie - acest cuvânt ar trebui rostit ca un „, sezam” în grelele momente de cumpănă pedagogică, în care am fost aruncați de noua și necalificata profesiune de părinți. Dacă ne-am aminti în taină această vorbă de descântec am salva multe situații neplăcute pentru noi și pentru cei ce asteaptă de la noi să le îndrumăm primii pași în viață.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoielii de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei.

Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc", dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă , te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume". („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole).

Bibliografie:

Golu, M.- *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București 2000.

Negovan, V.- *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București 2003.

EUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

EDUCATOARE: KELEMEN REKA-LILLA GRADINIȚA CU PROGRAM NORMAL NR. 2 COVASNA

Nu are cei șapte ani de acasă” spunem supărații atunci când vorbim despre un copil nepoliticos care nu și-a însușit regulile de comportament necivilizat în societate. Aceasta expresie vizează prima perioadă din viața unui copil, când se pun, în familie, bazele de comportament ale copilului în societatea umană. Cei șapte ani de-acasă sunt esențiali în formarea caracterului unui copil, aceasta fiind perioada în care micuțul deprinde obiceiuri sănatoase și maniere elegante.

Bunele maniere sunt cartea noastră de vizită: de felul în care ne comportăm - atât acasă, cât și în societate - depinde dacă legăm ușor noi prietenii, dacă ne integrăm în colectiv și în cele din urmă, dacă avem sau nu succes în viață.

Astăzi, când părinții sunt din ce în ce mai ocupați timpul de calitate petrecut cu copiii este din ce în ce mai scurtă. Este foarte important să învățăm copilul lucruri elementare cum ar fi: răbdarea, bunătatea, buna cuvântă, autocontrol, o gândire optimista spirit tolerant, empatie, iubește necondiționat și arată asta. Și poate am mai putea continua...

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Părinții va trebui să impună anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții, altele influențează dezvoltarea de mai târziu.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață. Rolul părinților este de a transmite copiilor norme și valori pe care le considerăm necesare. Copilul de azi, adultul de mâine dorim să fie acceptat, respectat în societate.

Bibliografie:

10-NicaDorina-Educatia_si_cei_7_ani_de_acasa.pdf

<http://www.consultanta-psiho logica.com/cei-sapte-ani-de-acasa/>

CEI ȘAPTE ANI AL COPILULUI

KISGYÖRGY TÜNDE

Tot ceea ce știm, credem și gândim despre copil se reflectă în tot ceea ce facem pentru el.

Cu cât ne vom apropia mai mult de el și îl vom înțelege mai bine, cu atât vom învăța mai multe despre ceea ce ar trebui să facem pentru a-l ajuta să crească și să se dezvolte la nivelul întregului potențial de care dispune.

În educația de acasă sau din grădiniță nu există rețete, există experiență acumulată, idei, teorii bazate pe cercetări noi, practici confirmate care și-au demonstrat în timp eficiența, valori, principii, reguli. Succesul educației se bazează pe adaptarea demersului educațional la nevoile individuale ale fiecărui copil. Se știe că orice teorie devine sterilă dacă nu este însoțită de practica ce îi poate confirma valoarea, precum orice practică devine improvizație dacă nu este susținută cu argumente științifice.

Conceptul conform căruia copilul este un tot unitar are la bază principiul acceptat pe larg că toate domeniile creșterii și dezvoltării umane sunt legate între ele. Nici unul din aspectele dezvoltării nu se manifestă de sine stătător, iar toate deprinderile, oricât de simple sau complexe ar fi, reflectă intercorelarea abilităților. Sunt numeroase modalități de clasificare a domeniilor dezvoltării (cea mai răspândită fiind cea a lui Bloom). În prezent, pe plan internațional, preocupările de conceptualizare cât mai comprehensivă a dezvoltării copilului au condus spre definirea acestor domenii având ca reper atât psihologia dezvoltării, dar și finalitățile educației în perioada copilăriei timpurii. Astfel, cele trei domenii clasice în psihologie, domeniul fizic (psihomotor), cognitiv, socio-emoțional, au fost explicitate și completate.

Printre mijloacele folosite în activitatea cu copilul, jucăria ocupă un loc important, ea fiind necesară pentru a face acțiunile copiilor reale: „șoferul” are nevoie de un „automobil”, „aviatorul” – de un „avion”. Toate acestea sunt legate de o particularitate psihologică interesantă și anume aceea că trăirile celor antrenati în joc sunt întotdeauna adevărate, sincere, acțiunile lor sunt reale. Menirea fundamentală a jucăriei este aceea de a oferi copilului posibilitatea să acționeze, exprimându-și ideile și sentimentele. Jucăriile reușite îl stimulează pe copil să gândească, ridică în fața lui diferite probleme și acest fapt contribuie la dezvoltarea proceselor cognitive. Copiii folosindu-se de cunoștințele anterioare, tind în același timp să obțină informații suplimentare, așa se nasc nenumăratele întrebări, ale căror răspunsuri copiii le rezolvă prin explorare (care se realizează prin încercare și eroare și implicarea tuturor simțurilor).

Explorarea presupune încercările și tentativele copilului de a cunoaște și de a descoperi lucruri noi. Este una din acțiunile fundamentale ale dezvoltării copilului. Ea permite cucerirea lumii înconjurătoare și stimulează motivația de a cunoaște, oferind bazele dezvoltării potențialului psihofizic și aptitudinal al copilului. De pildă, o jucărie mecanică, demontată, spre disperarea părinților, oferă un anumit răspuns în legătură cu mecanismul unei mașini, cu modul ei de funcționare. De aceea, trebuie acordată o atenție deosebită folosirii unei mari varietăți de jucării care au o însemnătate imensă în dezvoltarea cognitivă a copilului, căruia îi stimulează gândirea, îi face cunoscute calitățile și însușirile diferitelor materiale, cunoscând-o prin simțurile sale. Deși jucăriile sunt necesare copiilor chiar și la vârsta școlară mică, caracterul acestora trebuie să rămână specific fiecărei vârste.

În cazul copiilor mici, este important să acționeze ei înșiși, adică să se transforme în automobil sau locomotivă, să alerge, să fluiera. Ei au nevoie de o mașină pe care să o tragă cu o sfoară, să o încarce, să o descarce. Pentru cei mai mari prezintă interes mai ales jucăriile care conțin mecanisme.

Rolul educativ general al jucăriilor nu numai că antrenează mișcărilor, exersează organele de simț, dar ele au și altă valoare, dezvoltă gândirea, operațiile prematematice (grupare, seriare, clasificare etc.), relațiile cauzale și spațiale dintre obiecte și multe alte cunoștințe, deprinderi și capacități.

Jucăriile se pot împărți în mai multe categorii: jucării distractive, jucării muzicale, jucării tehnice, jucării teatrale ș.a. La copiii de 3-4 ani importante sunt jucăriile, păpușile, accesoriile de menaj, jucăriile mobile, containerele, diversele obiecte care înlocuiesc în mod avantajos jucăriile (cutii, sticlute de plastic, dopuri, etc.). Toate acestea permit copilului să stabilească anumite raporturi dobândind, prin participarea întregului corp, experiență cu privire la: greutate, volum, culoare, mărime, formă, rezistența materialelor, se familiarizează cu noțiunea de echilibru.

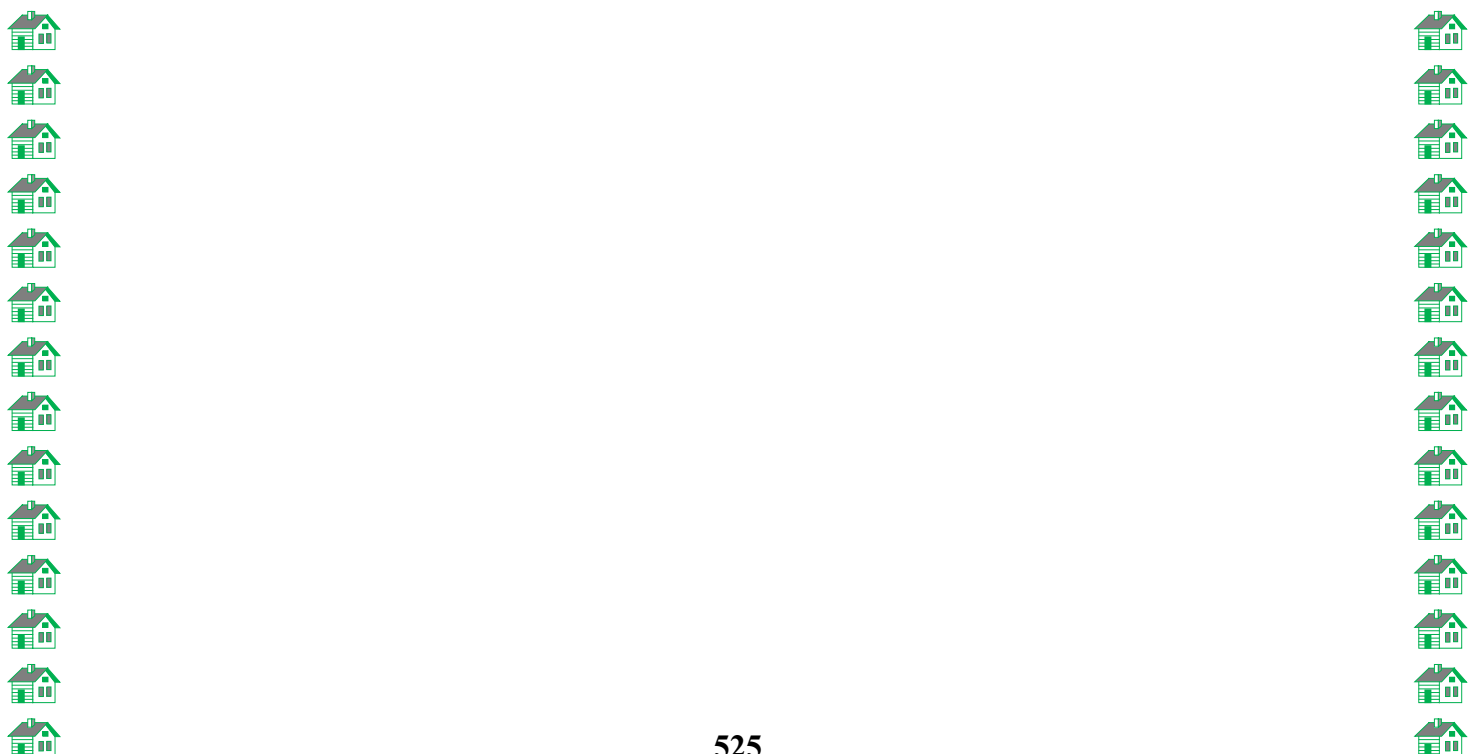
Perioada copilăriei timpurii este marcată de schimbări dramatice în comportamentul social și emoțional. Copiii devin mult mai încrezători în forțele proprii și trec la explorarea unui „câmp” mult mai larg, inclusiv de relații sociale. Relațiile pozitive cu prietenii sau tovarășii de joacă constituie o sursă

importantă de învățare socială. Conceptul de „sine“ suferă modificări, la rândul său. Copiii încep să se perceapă nu doar ca simpli „actori“ ai propriilor acțiuni, ci și ca „regizori“ ai acestora deoarece se construiește în jurul sinelui un corpus de evaluări pozitive sau negative, care constituie stima de sine. Un alt aspect al conceptului de „sine“ care se dezvoltă la această vârstă îl reprezintă identitatea de gen. Conceptul de „gen“ se exprimă atât în adoptarea unor comportamente specifice sexului căruia îi aparține și în înțelegerea semnificației faptului de a fi băiat sau fată, cât și în înțelegerea constanței genului în ciuda unor schimbări superficiale ale aspectului fizic. Conceptul de gen reprezintă asumarea mentală a sexului. Progrese semnificative apar și în capacitatea de autoreglare și autocontrol. Preșcolarii pot mult mai bine să își inhibe acțiunile, să accepte amânarea recompenselor și să tolereze frustrările. Sunt capabili să internalizeze regulile și să se supună acestora chiar și atunci când adulții nu sunt de față. De asemenea, reușesc să își automonitorizeze comportamentul în funcție de context. Cercetările din ultimii ani au atras atenția în mod special asupra competențelor sociale și emoționale ale copiilor mici. Starea de bine a copilului este decisivă pentru dezvoltarea lui generală și influențează toate procesele psihice. De multe ori, comportamentul social sau emoțional al copilului este interpretat eronat de către adulți. De exemplu, teama de separare exprimată prin plâns este interpretată ca „răsfăț“, sau refuzul de a împărți jucăriile la vârsta de 3 ani și jumătate ca „proastă creștere“.

Diferențele temperamentale sunt tot mai evidente. Se consideră că diferențele între copii pot fi regăsite pe un continuum timiditate → inhibiție → sociabilitate → extroversiune. Aceste diferențe sunt și mai clare atunci când copiii întâlnesc situații nefamiliare. Una dintre concluziile importante ale unor studii este aceea că persoanele „inhibate“ pot fi intimidat mai ușor de un adult (examinator), lucru foarte important în cadrul interacțiunilor din grădiniță și ulterior școală.

În copilărie se dezvoltă relațiile cu prietenii. Începând de la 3, ani există o tendință pronunțată pentru alegerea prietenilor pe considerente de sex, vârstă și tendințe comportamentale. După ce s-au format cuplurile sau grupurile, apar diferențe în tratarea prietenilor față de alți copii. Se pare că în interiorul grupului de prieteni există interacțiuni sociale mult mai accentuate și jocuri mult mai complexe. Dar și interacțiunile negative sunt mai frecvente, lucru care se reflectă în numărul crescut de conflicte. Între prieteni există atitudini mai înțelepte, de negociere și renunțare în favoarea celui alt pentru soluții care să împace ambele părți. Se afirmă că cel mai important lucru în stabilirea unei relații între copiii de 3 – 5 ani ar fi capacitatea de a împărtași aceleași scenarii în cadrul jocului simbolic; cu alte cuvinte devin prieteni cei ce se joacă împreună. Putem vorbi despre prieteni ca fiind un segment distinct în aria de acțiune a copiilor. Grupurile de copii sunt organizate ierarhic, având lideri informali care domină și impun idei, chiar dacă, la rândul lor, se impun fără ca cineva din grup să-și dea seama. Această structură ierarhică se consideră că ar duce la un fel de umanizare a lumii sociale a copiilor, absorbind tendințele agresive ale acestora.

CEI 7 ANI DE ACASA

KISS BEATA, PROF. ÎNV. PREȘC.,
LIT "HORVÁTH JÁNOS" MARGHITA

Motto: "Pentru a avea bun simț, nu ai nevoie de studii superioare, ci de cei șapte ani de acasă."

Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la șapte ani, fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind, în primul rând, cadrul existenței biofizice al copilului, dezvoltării copilului, principalul obiectiv al familiei trebuie să fie, păstrarea sănătății, creșterea normală și călirea organismului. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltării fizice armonioase, înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masă. Dar copilul nu are nevoie numai de adăpost, hrană și haine, familia și căminul reprezintă pentru copil și "școala primilor ani" în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om întreg, ca persoană cu statut social.

Bebeluşul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și

aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

STUDIU DE SPECIALITATE
THE GOOD MANNERS AND THE “SEVEN YEARS AT HOME”

PROF. KOLLAT DELIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MIHAIL SADOVEANU BAIIA MARE

Good manners are our business card. The way we behave has a strong influence on our relationship with our family, friends, colleagues, and ultimately they are responsible whether we have success in life or not.

Because the first seven years are essential in the formation of the character, the child must be helped to learn healthy habits and elegant manners. It is the time when the little one learns the principles and values that he/she will have to live by in life in the most diverse situations. He also discovers how to take care of the body and his/her things, what it is recommended to eat, how to help parents and how to enjoy the trust and appreciation of the people they interact with.

The phrase "the seven years at home" is generally used to describe the behavior of a person in a particular context, but psychologists say that home education defines the good future adult. Every stage in the child's life is marked by its affective, motor and intellectual development. Even if, apparently, things happen "by themselves", there are factors that can influence this development on all its levels, and some of these factors are strictly related to the family environment and the way in which those who come in contact with the child report to the world around them. The first step in the child's well-being, right after birth, is to meet his immediate needs. The child cries because he needs something – it is a form of communication at that age. It is advisable to identify that need and to satisfy it. When we do not meet it, there are frustrations for both the mother and the child. This satisfaction of the baby's needs, especially by the mother, is the basis for a good relationship between the two. The baby's needs and the way the mother treats them are very important in the development of the baby.

Politeness is the mirror of the family. From 3 to 4 years of age, the child learns polite rules at first through imitation. There are things that are learned by default. For example, if he sees his older brother giving his seat to an elderly person on the bus, he will learn that is normal. Or if he sees that mother greets and respects the neighbor next door, he will also learn to be respectful with the others. If the nearby ones will speak calmly, the child will speak calmly. Generally, the children who scream are the ones whose families speak in a harsh tone. Also during this period (beginning with the age of 3), addressing formulas are also learned. A child who will be taught from a little age to address in a certain way will hardly be able to later change those addressing formulas.

Until the age of 6 - 7, a child must have developed - mainly through home education, a certain degree of autonomy (to dress himself, to wash, to be tidy), a reasonable level of politeness, learned from the rules followed in the family, the language to enable him to communicate effectively, a degree of emotional development that will enable him to control his fears and emotions and the ability to socialize.

When we talk about the 7 years at home, we think of the education the child receives from parents, the formation of the personality and behavior of the child until he goes to school. When we say that a child has the 7 years at home, we think of a well educated child who knows how to say hello, to say thank you, please, who behaves well with children of the same age as well as adults.

Education, good manners, moral rules are the key to adapting the child to society. A well mannered child will do much better in dealing with those around him than one who lacks the 7 years from home. But the education received in the 7 years at home depends on a number of factors: the affective relationship between the child and the parents, the specificity of the child's development, the values by which the family lives and which they can imprint on the child.

Bibliography:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș, Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu, Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro

Studiu de specialitate - Bunele maniere și cei 7 ani de acasă

Prof. Kollat Delia

Școala Gimnazială Mihail Sadoveanu Baia Mare

Bunele maniere sunt cartea noastră de vizită. Felul în care ne comportăm are o puternică influență asupra relațiilor cu familia, prietenii, colegii, și, în cele din urmă, de acest lucru depinde dacă avem sau nu succes în viață.

Pentru că primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului său, copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante. Acum, micuțul învață care sunt principiile și valorile după care va trebui să se ghideze în viață, în situații dintre cele mai diverse. Tot acum descoperă cum să aibă grijă de corpul și de lucrurile lui, ce este recomandat să mănânce, cum să își ajute părinții și cum să se bucure de încrederea și aprecierea oamenilor cu care interacționează.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Primul pas în buna dezvoltare a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor sale imediate. Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să se identifice acea nevoie și să fie satisfăcută. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil. Această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează sunt foarte importante în dezvoltarea copilului.

Politețea este oglinda familiei. De pe la 3 - 4 ani copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu».

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită acasă, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004

2. răsmaș, Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002

3. ., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002

4. Ciofu, Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998

5. www.copii.ro

SARCINILE PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPILULUI ÎN PRIMII ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR KOPACZ ENIKŐ-ZSUZSÁNNA

*„Familia este un factor important și de răspundere al educației.
Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor.”*

A.S. Makarenko

Oare cum se va descurca copilul meu în viață când va fi mare? Cu ce probleme se va confrunta la locul lui de muncă? Va fi un adult echilibrat? Cum și cu ce aș putea să-l ajut eu, ca părinte, în toate acestea?

Acestea sunt unele dintre întrebările la care se gândesc tații și mamele. Aceste probleme, odată cu trecerea timpului, apar tot mai des. Însă timpul nu este mărginit. Primii șapte ani au o importanță primordială în dezvoltarea copilului. În această perioadă copilul dispune de o sensibilitate deosebită pentru formarea și dezvoltarea anumitor aptitudini și trăsături. Până la trecerea pragului școlii trebuie să atingă un nivel de maturitate și de dezvoltare bine stabilit ca să obțină performanțe pe parcursul studiului. Pe baza cercetărilor rezultatele școlare bune nu înseamnă întotdeauna că copilul va fi un adult fericit, echilibrat, însă nivelul de educație este oricum unul dintre componentele importante ale reușitei la locul de muncă, de fapt după noile cercetări este și al sănătății fizice. Abilitățile însușite devin utilizabile în viața posterioară a copilului. Îl ajută să se împlinească în carieră, să devină un partener bun, și ca părinte să-i transmită cele învățate și copilului lui.

Noi, părinții, suntem responsabili de progresele școlare ale copiilor noștri, chiar și atunci când suntem preocupați de grijile noastre personale. Vestea cea bună este că împrejurările necesare dezvoltării optime ale copiilor noștri contribuie și la bunăstarea noastră sufletească, deoarece ne constrâng să devenim mai sistematizați, mai consecvenți și creativi. Părinților, care au înclinații spre difuzitate și impulsivitate, nu există o terapie mai bună decât, în loc de preocupare de persoana lor, să se concentreze la copii, urmărind pretențiile lor, să realizeze tot ceea ce înseamnă dificultate pentru ei. Este însă important de a ține minte, ca întemeierea fericirii copiilor noștri să nu ne creeze o stare nouă de stres. Dacă ne ocupăm doar de crearea unui climat familial iubitor, plin de siguranță, suntem deja părinți buni. Cu această atitudine „lejeră” să parcurgem cu ce putem să facem mai armonioasă viața copiilor noștri și a întregii familii.

1. Să respectăm programul zilnic și regulile!

Evenimentele care se repetă, sistemul au o importanță primordială în dezvoltarea copilului. Pe de o parte îi ușurează să se acomodeze cu programele care îi așteaptă, să privească pozitiv evenimentele vieții personale, iar pe de altă parte formează în cel mic credința față de siguranța și previzibilitatea vieții, care va fi în viitor baza armoniei sufletești și a încrederii în sine. Sănătatea corporală necesită ca copilul să se culce, să se trezească, să mănânce, să-și întrețină corpul, să se joace la oră fixă. Dacă se creează un sistem legat de aceste lucruri, îl va ajuta pe copil să însușească sistematizarea și consecvența. Stării de siguranță al copilului fac parte regulile bine definite, nu prea lejere, dar nici prea rigide. Cu educația prea severă sau prea lejeră părintele își pierde rolul previzibil, prin care îi oferă siguranță, și îi face pe copil să fie neliniștit și anxios.

2. Să formăm obiceiuri sănătoase!

Să-i oferim hrană sănătoasă, să gătim, să grădinărim cu ei. Să facem mișcare tot mai multă, să plecăm în excursie, deoarece nu numai că sunt sănătoase, dar întăresc și sentimentul de apartenență comună. Să limităm timpul copiilor acordat vizionării televizorului, folosirii calculatorului, telefonului mobil. Este bine dacă copilul preferă ocupațiile căutate de el, în locul distracțiilor găsite de-a gata..

3. Să dezvoltăm abilitățile importante!

Dezvoltare lingvistică: pe baza cercetărilor cei care posedă abilități lingvistice bune fac o impresie mai bună mediului înconjurător, sunt considerați mai inteligenți, astfel pot obține o poziție mai bună la locul de muncă. Ascultarea poveștilor, versurilor ritmice, muzicii dezvoltă abilitățile lingvistice, de aceea este important să povestim și să cântăm tot mai mult copiilor noștri.

Coordonarea motrică: exersarea motricității fine și grosiere este foarte importantă în dezvoltarea sistemului nervos. La îndemâna noastră există o multime de posibilități prin care atingem acest țel: mersul

copilului în echilibru, învățarea, rotirea, legănarea copilului, culegerea boabelor, ruperea foii, modelarea cu plastilina. Să-l încurajăm să deseneze, deoarece acesta îl pregătește pentru însușirea scrisului.

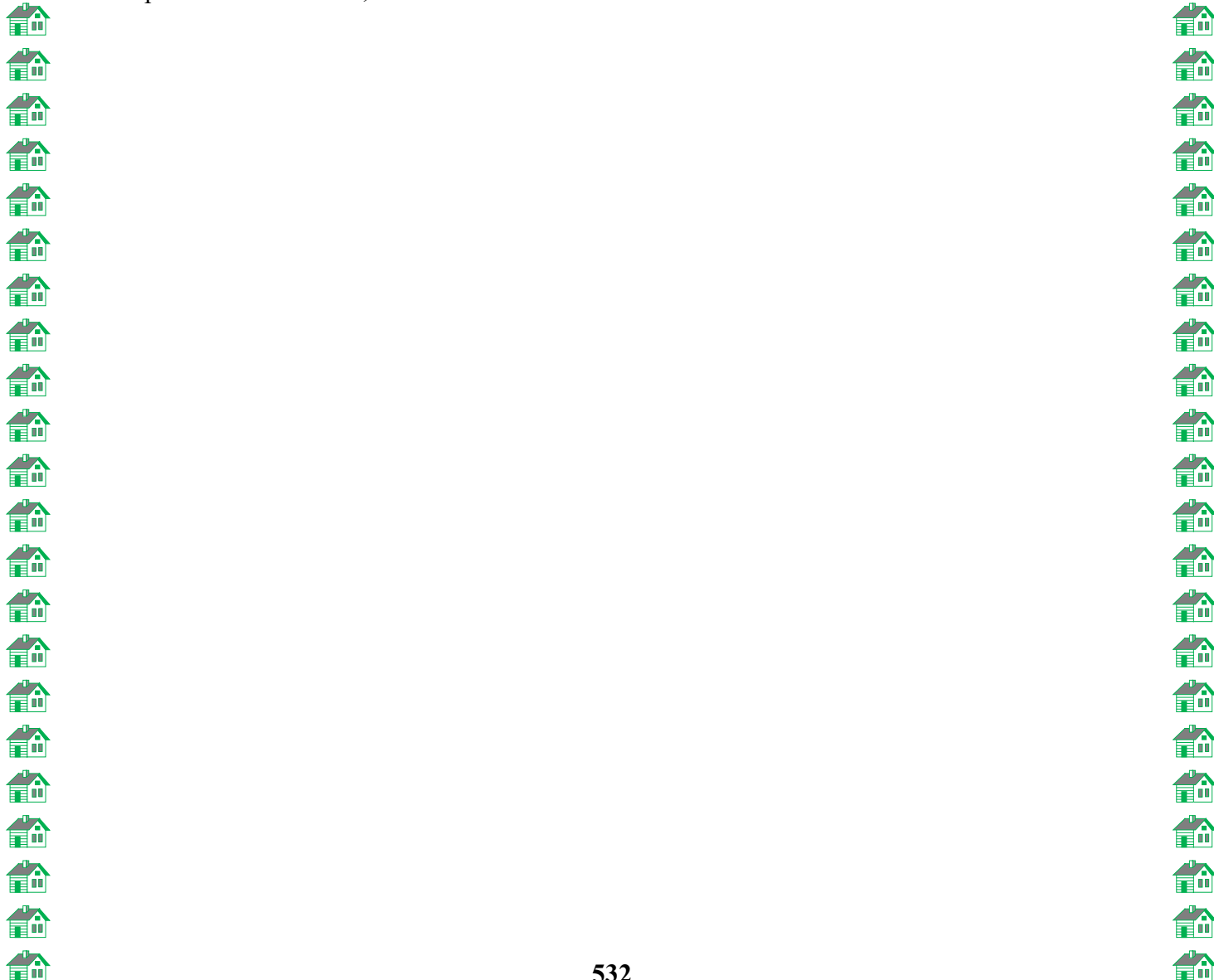
Atenție și responsabilitate: În jurul vârstei de 6 ani, copilul trebuie să fie capabil de atenție profundă și de realizarea sarcinilor, trebuie să se obișnuiască că se așteaptă un randament de la el, ceea ce trebuie să ofere indiferent de dispoziția lui actuală. Sarcinile trebuie să fie potrivit vârstei lui și treptat mărit. În caz în care observăm rămânere în urmă în dezvoltarea capacităților, să nu ezităm să cerem sfatul specialistului. Cu cât intervenim mai repede, cu atât se întâmplă mai repede remediarea problemei.

4. Să dăm un imbold creativității!

Mediul estetic, plin de stimuli dezvoltă simțul estetic al copilului și îl stimulează pentru creere. Activități artistice și de arte plastice simple pot fi realizate acasă. Important este faptul să apreciem creațiile copiilor și să le expunem la un loc aparte. Aprecierile au efect stimulator asupra copiilor. Prin aceste activități vor învăța să aprecieze și munca altora.

5. Să oferim siguranța emoțională!

Nicio activitate, dezvoltare, apreciere nu are valoare dacă lipsește viața de familie echilibrată. Dacă certurile sunt permanente, tensiunea persistă, dacă nu există programe, amintiri comune, atunci copilul vede acasă părinți nervoși, iar energia lui este aspirată de lupta cu propriile lui anxietăți, temeri. Simte în pericol propria lui securitate, unitatea familiei. În aceste situații apare regresia în dezvoltarea lui. Nu este rar faptul că revin anumite dependențe în unele deprinderi unde a început să dobândească deja o anumită independență. Prin urmare atunci ajutăm cu adevărat dezvoltarea copiilor dacă oferim în primul rând atenție armoniei relațiilor, familiei, căsătoriei, iar restul subordonăm acestuia. De aceea trebuie încă odată accentuat că dacă reușim să asigurăm copilului nostru numai această condiție, am făcut deja mult ca să devină o personalitate fericită, echilibrată.

CUM SĂ CREȘTEM UN COPIL BUN ȘI GENEROS?

PROF. KORTNER TILORE
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 LUGOJ, JUD. TIMIȘ

Majoritatea părinților își doresc să crească copii sănătoși și fericiți. Dar, oare, toți știu cu adevărat de ce are nevoie copilul lor pentru a crește astfel? Care sunt ingredientele care ne asigură sănătatea și fericirea pe termen lung? Care sunt acele atu-uri pe care i le poate da familia și care îi asigură succesul în viață? Într-o lume preponderent materialistă, cum este cea în care trăim, întrebarea este firească.

În primii ani, care constituie perioada cea mai importantă de dezvoltare fizică și de construcție a personalității și inteligențelor, elementele reprezentând mediul social care contribuie la modelarea unei persoane sunt familia, școala, prietenii și colegii, comunitatea apropiată, modelele și valorile sociale și imaginea despre lume, ca ansamblu, care ajunge la conștiința persoanei prin intermediul culturii și diferitelor medii de informație la care are acces. Este totodată, perioada în care se construiește, sau nu, simțul coerenței și primele modele ale relațiilor cu ceilalți. Și totodată, perioada în care personalitatea, aflată în perioada de construcție, este supusă la primele teste.

Familia este unul din cele mai importante elemente sau, mai bine spus, sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic etc. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial. De aceea, familia este instituția fundamentală în toate societățile.

Rolul familiei este foarte important în ceea ce privește dezvoltarea copilului, din punct de vedere fizic, intelectual, emoțional, moral sau caracterial și spiritual-estetic. În ce privește dezvoltarea fizică a copilului, familia este cea care asigură mediul de viață, hrana, îmbrăcămintea, trebuie să îi ferească de pericole, să le asigure condiții și spațiu propice pentru joc, învățare, odihnă, mișcare și să le supravegheze și întrețină starea de sănătate optimă.

Familia stabilește regimul de viață al copilului care să îi asigure o dezvoltare optimă, îi formează primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului.

Familia trebuie să se preocupe de dezvoltarea capacității motrice a copilului, prin asigurarea unor activități de joc fizic și mișcare sau sport în aer liber.

Dezvoltarea motricității și coordonării mișcărilor are un rol important și în dezvoltarea activă a emisferelor cerebrale, fapt ce favorizează procesele de învățare, adaptare și emancipare relativă.

Tot familia are grijă să adapteze toți factorii sus-menționați la nevoile specifice ale diferitelor faze de dezvoltare, la vârsta și solicitările specifice fiecărei etape și activități. Asta, la modul ideal! Dacă părinții sunt realmente preocupați de toate aceste aspecte, dacă pot și știu ce au de făcut! Pentru că, realitatea nu corespunde acestui model ideal. Există situații când părinții fie nu au mijloacele materiale să îi asigure copilului condiții optime de dezvoltare fizică, fie nu sunt preocupați de toate aspectele dezvoltării copilului lor și nici nu știu ce au de făcut, sau toate acestea la un loc, fie lasă cele mai multe aspecte în sarcina altcuiva (bunici, bone, instituții) și se mulțumesc doar să dea bani pentru rezolvarea problemelor, fără să monitorizeze situația (din lipsă de timp, superficialitate etc.):

Ce se întâmplă în aceste situații? Ce se întâmplă în situația când „modelul cultural” al familiei privind stilul de viață și creșterea corectă a copilului este unul greșit? Ce se întâmplă dacă, din grijă excesivă sau lipsă de preocupare, copilul nu este încurajat sau chiar este împiedicat să facă mișcare și să își dezvolte tonusul muscular și motricitatea?

În dezvoltarea fizică (și nu numai) a copilului apar întârzieri, disfuncții, dezechilibre și pot apărea chiar boli. Crește riscul accidentelor grave, pentru că organismul copilului obligat la o viață sedentară se comportă, în cazul unei căzături de exemplu, precum cel al unei persoane vârstnice.

În ce privește dezvoltarea intelectuală a copilului, familia este în primul rând mediul în care își însușește limbajul.

Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți și de restul familiei în această direcție. Ca prim factor de educație, familia oferă copilului și aproximativ 90% din cunoștințele uzuale despre lumea înconjurătoare (despre plante, animale, obiecte, mediul în care trăiește, despre ocupațiile oamenilor etc.).

Familia ar trebui să se preocupe și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea trebuie să le dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții trebuie să încerce să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte, pentru a le putea înțelege.

Copiii, dotați de mama natură cu o curiozitate insașiabilă, pun cele mai multe întrebări în perioada dintre 2 și 6 ani, iar părinții ar trebui să îi ajute să-și însușească un număr cât mai mare de cunoștințe, răspunzând cât se poate de corect și exact, într-un limbaj adecvat fiecărei vârste, pentru a-și ajuta copiii să facă lumea din jurul lor comprehensibilă.

La vârsta școlară, familia ar trebui să dezvolte gustul copiilor pentru citit, pentru căutarea activă de informație, să îi îndrume spre cărțile și sursele de informație potrivite și să îi ajute să sistematizeze cunoștințele, să le dezvolte gustul pentru experimentare, inovație, comunicare proactivă, să îi învețe să rezolve probleme și să caute soluții, să le încurajeze creativitatea și multe altele.

În primii ani de viață, copilul continuă să asimileze informații la întâmplare, ca un burete, dar fără a avea discernământul și orientarea pe care ar trebui să i-o dea părinții – lumea din jurul lui îi oferă informații contradictorii, devenind greu de înțeles și, uneori, amenințătoare. Copilul crește ca o buruiană, procesele lui de gândire sunt haotice și apelează la instinctele primare de supraviețuire, pentru a se descurca și a face față cerințelor. Apoi, treptat, curiozitatea naturală dispare.

Copiii care cresc astfel, unii foarte inteligenți, pot uneori face față cu brio în primii ani de școală cerințelor, dar, pe măsură ce cresc și asimilarea cunoștințelor cere din ce în ce mai mult interes și motivație și procese de gândire sistematizate, elaborate, acești copii nu mai fac față și încep să apară probleme, inclusiv de sănătate – depresii, boli cauzate de stress.

Pentru dezvoltarea inteligenței emoționale a copilului, viața de familie constituie, de asemenea prima lui școală. În acest mediu, oarecum protejat, copilul ar trebui să învețe să se cunoască, învață cum să simtă față de ceea ce i se întâmplă și cum reacționează ceilalți la sentimentele lui; experimentează și recunoaște o gamă de sentimente și învață ce posibilități de reacție există, învață să își exprime speranțele și temerile. Tot în familie, copilul își formează primele atitudini față de lumea din jur, de care vor depinde atât reușita lui școlară cât și, mai târziu, cea de viață. Aceste „cursuri” de dezvoltare a inteligenței emoționale nu se predau doar prin interacțiunea dintre copil și părinți sau din spusele și actele părinților față de copii, ci și prin intermediul modelelor pe care, în primul rând, părinții și ceilalți membri ai familiei (extinse) le oferă. Unii părinți sunt profesori emoționali talentați, alții, din nefericire cei mai mulți, nu.

Există numeroase studii care arată că felul în care părinții își tratează copiii, fie că este vorba de o disciplinare aspră sau de înțelegere, de reacții empaticе, de indiferență sau de căldură, are consecințe profunde și de durată pentru viața emoțională a copilului. Impactul părinților asupra dezvoltării emoționale apare încă din perioada pre-natală (intrauterină) și este cel mai puternic în primii ani de viață.

De ce este considerată inteligența emoțională importantă pentru dezvoltarea copilului și reușita lui în viață? Primii patru ani de viață acoperă o perioadă în care creierul copilului ajunge cam la două treimi din dimensiunea sa la vârsta maturității și evoluează în complexitate mai mult ca oricând.

Anumite cunoștințe se fixează acum mai bine decât ulterior, este perioada propice dobândirii cunoștințelor emoționale. De aceea, tot în această perioadă, stresul puternic poate afecta capacitatea de învățare a creierului, deci poate dăuna dezvoltării intelectului.

Un copil care nu se poate concentra, care e mai degrabă suspicios decât încrezător, care este trist sau furios în loc să fie optimist, care este mai degrabă distrugător decât respectuos sau care este copleșit de anxietate, preocupat de fantezii înspăimântătoare și care, în general, se simte profund nefericit, un asemenea copil are puține posibilități în viață, puține șanse de a se dezvolta și evolua pe măsura cerințelor sau așteptărilor sale. (Despre Educație în copilărie, F. Dolto). Cu alte cuvinte, putem spune că pierde startul corect în viață și cu greu va putea recupera acest handicap.

Manifestarea disprețului, lipsa de respect față de sentimentele copilului. Părinții care fac apel la această metodă de „educație” fac parte, de obicei, din categoria celor care veșnic nu sunt de acord cu ce se întâmplă, care sunt aspri atât în comentarii cât și în pedepse. Ei pot să interzică chiar orice manifestare a supărării copilului și să pedepsească și cel mai mic semn de irascibilitate.

Există și părinți care sesizează ocazia oferită de emoțiile pozitive sau supărările copilului pentru a acționa ca un fel de antrenor emoțional sau de mentor. Ei iau în serios sentimentele copilului și încearcă să înțeleagă ce anume îi motivează sau îi nemulțumește și îl ajută pe copil să se cunoască mai bine și să găsească căi pozitive de calmare a sentimentelor negative.

Pe măsură ce copiii cresc, lecțiile emoționale pentru care sunt pregătiți și de care au nevoie se modifică. Lecțiile de empatie încep din prima copilărie cu părinții care se adaptează sentimentelor copilului lor. Chiar dacă unele aptitudini emoționale sunt întărite de educatori, prieteni, de-a lungul anilor, părinții își pot ajuta cel mai mult copiii, deprinzându-i cu toate formele de inteligență emoțională: să învețe să recunoască, să stăpânească și să-și domolească sentimentele; să aibă o reacție de empatie, să știe cum să trateze sentimentele ce apar în cadrul relațiilor interumane.

Generația actuală de părinți este nevoită să muncească mai mult pentru a-și menține un standard de viață decent; asta nu înseamnă că ne iubim copiii mai puțin, ci că avem mai puțin timp liber pentru a ne petrece timpul cu ei decât au avut, poate, părinții noștri. În ceea ce privește aspectul tehnologic, spune Goleman, copiii mai mici sau mai mari, traversează o experiență fără precedent: numeroase ore din viață și le petrec cu ochii lipiți de televizor sau de un monitor.

Ei preferă să se uite la televizor sau să se distreze cu ultimul joc video de pe piață, decât să se joace cu alți copii. Astfel, comunicarea emoțională a devenit deficitară. Aptitudinile fundamentale de viață, transmise de la o generație la alta, se pierd și nu mai pot fi însușite.

Pentru educație morală și formarea caracterului, familia este de asemenea, primul mediu în care copilul își construiește scara de valori și își formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestui tip de educație, modelul parental este foarte important pentru copil.

Părinții ar trebui să le spună copiilor ce e bine și ce e rău și de ce, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente și ar trebui să constituie exemple demne de urmat.

Ceea ce învață în familie trebuie să îl ajute pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia trebuie să îl îndrume pe copil să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Dar ce se întâmplă în cazul în care familia nu se preocupă suficient de această latură a educației în primii ani de viață (cei șapte ani de acasă), preferând fie o disciplinare rigidă fie să răsfețe excesiv copilul, mergând pe ideea că are timp să învețe lucrurile astea mai târziu, la școală, sau, mai rău, combinând aleatoriu răsfațul cu pedeapsa corporale sau emoționale, fără a-i explica copilului nimic? Sau, ce se întâmplă când între discursul părinților și modelul lor personal există discrepanțe majore?

Copilul nu poate discerne și nu se poate adapta corect la diversele situații de viață, își formează deprinderi greșite și este afectat pe plan emoțional pe termen lung.

Unui copil fără o educație moral-caracterială corectă îi va fi foarte greu să ajungă la acea coerență a sinelui de care vorbea Antonovsky. Îi vor lipsi atât comprehensibilitatea, controlul cât și semnificația. Prin urmare, oricâte bunuri materiale îi vor pune părinții la dispoziție, nu va izbuti să fie fericit și, deci, rezistent la boli.

Educația artistic-estetică și înțelegerea valențelor spirituale ale umanității trebuie să vină în completarea celorlalte tipuri de educație, pentru a stimula creativitatea copilului și a-l ajuta să treacă de la o înțelegere a lumii axată pe propriile nevoi și plăceri la o înțelegere mai completă a lumii, a universului și a resorturilor profunde care guvernează viața, în ansamblul ei și societatea umană.

Părinții ar trebui să fie aceia care realizează primul contact al copilului cu o viziune asupra sensului vieții, cu frumusețile naturii, cu viața socială și specificul național (valori culturale, tradiții, obiceiuri etc.), cu operele de artă și îl încurajează să își manifeste creativitatea artistică, tehnică sau științifică.

Și, la fel ca și până acum, problema constă în nivelul cultural și de înțelegere al părinților față de importanța acestor aspecte în formarea copilului și stimularea dezvoltării creativității și a inteligenței spirituale.

Dacă între membrii unei familii nu există relații de înțelegere, respect, înțelegere, dacă membrii familiei (nucleare sau lărgite) nu trăiesc în armonie, nu duc o viață cinstită, onestă, dacă opiniile celor doi părinți, și ale celorlalte persoane care au în grijă copilul, referitoare la educația copilului nu sunt convergente, dacă unul sau ambii părinți nu constituie un bun exemplu, dezvoltarea copilului are de suferit.

Lipsa interesului sau concepțiile învechite despre modul de educație al copiilor, lipsa sau excesul de autoritate, lipsa dragostei sau a manifestării corecte a afecțiunii față de copil, fenomenele de violență în familie, situațiile conflictuale, divorțurile din ce în ce mai frecvente și multe alte disfuncții apărute în cadrul familial pot duce la apariția unor probleme în dezvoltarea copilului și constituie una din cauzele incidenței crescute a îmbolnăvirilor și accidentelor în rândul copiilor.

Din nefericire, în condițiile societății moderne, atât datorită presiunilor economice, evoluției tehnologiei cât și modelelor sociale pe care le-am creat, din ce în ce mai mulți părinți „rămân corigenți” la capitolul dezvoltării armonioase a copiilor, transferând apoi, uneori în întregime, această responsabilitate sistemului educativ – grădiniței, școlii.

Sugestii pentru o mai bună relație copil – părinte:

- părinții trebuie să încerce să fie coerenti în educația copilului. O greșeală des întâlnită apare atunci când părinții au viziuni diferite asupra educației celui mic. Acesta o să dezvolte o anumită nesiguranță, stres dat de faptul că nu știe niciodată dacă ceea ce face și este apreciat de unul din părinți nu o să fie criticat de celălalt părinte. Mai mult decât atât, copilul se poate – în mod greșit – considera vinovat de certurile părinților care urmează unui comportament al său. În fapt părinții, deseori, au căutat doar un motiv pentru a se certa din nou pentru că nu au răbdare și înțelegere unul față de celălalt;

- pentru a crește unitatea familiei se sugerează să se elaboreze o declarație a misiunii familiei noastre: la fel ca o companie care are o misiune scrisă, expusă cu mândrie, fiecare familie trebuie să găsească o astfel de misiune care să îi unească pe toți: bunici, părinți, copii. Și este doar începutul: putem adăuga acestei misiuni tot ceea ce este bun în familie, să facem un adevărat panou cu idei, gânduri, chiar obiecte care amintesc de faptul că „familia noastră este cea mai bună!” Nu lăsați ca stresul problemelor zilnice să vă facă să uitați toate aceste lucruri minunate care leagă și oferă unitate „echipei” dumneavoastră.

- încercați să folosiți un card al bucuriei în familie. Când cineva este bucuros cardul se încarcă cu credit (spre exemplu sub forma unor abțibilduri cu fețe vesele – le puteți cumpăra de la orice magazin), iar când cineva este supărat are voie să greșească pentru că „are credit” acumulat în alte zile. Astfel o să vă iertați mai ușor în familie. Atenție, este foarte important ca și copilul/copiii să beneficieze de un card la fel ca părinții și această opțiune să nu se aplice selectiv (de exemplu părinții au obiceiul să se conformeze la astfel de „jocuri” când sunt liniștiți și veseli, dar când sunt stresați tind să aplice o regulă inechitabilă în care „eu sunt părintele aici!” este o formulă care arăta că ei pot să greșească sau pot să facă lucruri fără să se supună regulilor jocului).

- este util să vă faceți timp să vă jucați cu copiii așa cum se joacă ei: cu jucăriile lor, să vedeți desenele animate la care ei se uită etc. Le cerem în fiecare clipă copiilor să se comporte bine/corect (aspect care caracterizează mai degrabă un om matur decât un copil); poate că este util să vedem lumea și din cealaltă parte a perspectivei.

- Realizați lucruri care să vă unească: este bine chiar să aveți o rutină de familie (spre exemplu să mergeți seara într-o plimbare obligatorie, chiar dacă sunteți obosit sau ocupat). De asemenea, puzzle-uri sau alte activități pe care să le faceți împreună și apoi să le afișați undeva, la loc vizibil.

Sunt doar câteva sugestii – ele se pot optimiza permanent. Dacă par doar elemente amuzante/n serioase trebuie să vă gândiți la următorul lucru: o atmosferă stresantă /tristă/ dezamăgitoare în familie își pune amprenta pe dezvoltarea copilului mai mult decât toată investiția ulterioară (jucării cumpărate, cursuri extrașcolare plătite, vacanțe minunate...). Poate uneori este bine să gândim mai ludic, să nu fim foarte serioși pentru că o viziune relaxată asupra vieții de zi cu zi oferă un climat de siguranță și de coerență care o să ducă la o dezvoltare a încrederii în sine pentru copil. Și să nu uităm – putem astăzi să oferim copilului familia pe care o doream noi pentru propria persoană atunci când eram mici?

CÂT CONTEAZĂ CEI 7 ANI DE ACASĂ ?

ÎNV. KOVÁCS ILONA-ÉVA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ GAÁL MÓZES

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ înseamnă un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în mijlocul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are cei șapte ani de - acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „**mulțumesc**“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară.

Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă copilărie, prin exemple și argumente clare. Să nu uităm însă că purtarea copilului nostru , definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori,cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu este un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul nostru ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă îl învățăm să folosească des cuvinte precum „**te rog**“, „**mulțumesc**“, „**bună ziua**“, „**mă scuzați**“. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Știm și noi deja că politețea se învață treptat,tocmai de aceea e important să îi explicăm copilului nostru de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat.

Tot în primii șapte ani de viață, îi putem oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „**mulțumesc**“ adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Trebuie să-l învățăm să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație.

Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog“ sau „mulțumesc“, ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, odorul nostru își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau ne însoțește la un eveniment important.

Regulile de politețe pe care cel mic trebuie să le stăpânească sunt legate inclusiv de mesele în familie. În aceste momente, trebuie să îi explicăm că nu este frumos să stea cu coatele pe masă, pentru a nu-i deranja pe cei de lângă el, că nu este o priveliște prea plăcută atunci când mănâncă cu gura deschisă, că nu este politicos să se joace cu alimentele și să le arunce în toate direcțiile și că nu e nevoie să bată cu tacâmurile de nerăbdare, oricât de foame i-ar fi în acea clipă.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate.

Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace,să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

Bibliografie:

Revista **Click pentru femei**, <https://www.clickpentrufemei.ro/sectiune/copii/articol/cat-conteaza-azi-cei-7-ani-de-acasa>

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. LAC LIGIA
LICEUL DE ARTE „SIGISMUND TODUȚĂ” DEVA

În general, despre copiii care au fost învățați să-și controleze impulsurile și să întrețină relații sociale echilibrate și non-violente, se spune că au „cei șapte ani de acasă.” Încă din vechime se considera că cele mai importante etape de dezvoltare a unui copil se întâmplă până la vârsta de 7 ani. Celebre sunt, în acest sens, cuvintele rămase de la filozoful antic grec Aristotel: „Arată-mi un copil până la vârsta de 7 ani și îți voi spune cum va fi când va ajunge adult.” Este o mare greșală să credem că educația se rezumă numai la cea primită la creșă, grădiniță sau școală. Bazele educației se clădesc încă din primele luni de viață acasă, în familie. Aici copilul face primii pași în a recunoaște ce simte și cum să spună ce vrea. În primii ani descoperă cum să-și manifeste emoțiile, află cum să vadă alternative, cum poate găsi soluții. Acum învață să se exprime liber și să fie încrezător în părerile lui. Părinții și cei din preajma lui devin modele, copilul învață să-i imite. În educația timpurie a copilului, trebuie să ne concentrăm pe interesul acordat unei activități și în același timp pe interacțiunea copilului cu persoanele din jur. În această perioadă de cea mai mare importanță este dezvoltarea abilității copilului de a detecta cuvintele și sunetele folosite pentru a comunica. În acest sens este extrem de importantă cantitatea de cuvinte pe care un copil o aude în primii ani de viață, aceasta fiind definitorie pentru dezvoltarea sa.

Binenteles că toți ne dorim să contribuim cât mai bine la dezvoltarea copiilor noștri încă din primii ani de viață. Din dorința, ca acestora să le oferim tot ce este mai bun și mai nou, de cele mai multe ori ajungem să le cumpărăm lucruri utile dar și inutile. Important este să știm că pentru dezvoltarea lui adecvată, copilul are neapărat nevoie de atenția adulților aflați în jurul său și de sprijinul venit în orice moment din partea lor. Jocurile care implică imaginația contribuie considerabil la dezvoltarea cognitivă a copilului. Jucăriile sofisticate de ultimă generație sau privirea la televizor nu pot înlocui la copilul mic, în nici un caz, jocurile simple, vorbitul, cântatul sau dezmierdarea părinților.

Cercetătorii și experții în copilăria timpurie susțin că în primii 3 ani de viață se formează peste 80% din creier. Ei cred că acumulările din această perioadă reprezintă baza principală pentru dezvoltarea copilului, pentru reușita lui în școală și mai târziu în viață. Educația timpurie din familie, din creșă și din grădiniță produc rezultate pe termen lung, copiii dobândind în acest timp abilitățile de care au nevoie pentru un bun start în viață.

Este adevărat că părinții furnizează copilului „zestrea genetică,” dar acest lucru nu-i scutește de adevăratele obligații ale calității de părinte. Ei trebuie să creeze copilului condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale. Ei îi modelează caracterul, îi dezvoltă simțul moral și estetic. Acum, cei mici primesc primele cunoștințe despre natură și societate, învață să ia atitudine față de viață, găsesc modele de comportament, capătă deprinderi alimentare și igienice. Toate acestea trebuie să le primească în familie. Din această cauză familia este și a fost considerată instituția fundamentală în toate societățile.

Între 2 și 6 ani copiii au o curiozitate nesățioasă, pun nenumărate întrebări. Părinții sau toți cei aflați în jurul copilului trebuie să răspundă cât se poate de corect și exact acestor întrebări, să-i ajute să afle cât mai multe lucruri despre lumea din jur și să folosească cel mai adecvat limbaj potrivit vârstei celui mic. Este regretabil faptul că în multe situații, din lipsă de timp, dar mai ales din comoditate sau superficialitate, curiozitatea naturală a copilului, dornic să afle cât mai multe informații, este blocată sistematic cu replici ca „taci din gură, nu mai întreba atâta”, sau mai grav „dacă nu taci, te bat”. În aceste situații în mintea copilului se adună informații contradictorii, greu de înțeles. Gândirea lui, în lipsa informațiilor lămuritoare, devine haotică și ajunge, până la urmă, să apeleze la instinctele primare pentru a face oarecum față cerințelor. Ba mai mult, dacă în familie sunt certuri sau violențe, asupra copilului se manifestă un stres puternic ce blochează capacitatea de învățare a creierului și dăunează grav dezvoltarea intelectuală. Copilul nu se mai poate concentra, devine suspicios, își pierde încrederea în sine, este trist sau furios în loc să fie optimist. Începe să aibe o atitudine distrugătoare, este copleșit de o stare de neliniște și încordare, se simte nefericit și are puține șanse de a se dezvolta și evolua pe măsura cerințelor sau așteptărilor societății.

Una dintre problemele deosebite apărută în dezvoltarea copilului este chiar societatea creată de noi astăzi. Copiii devin o pradă ușoară a două forțe care au monopolizat lumea actuală: tehnologia superavansată și dezvoltarea economică rapidă. Acum părinții au mai puțin timp, trebuie să muncească mai

mult pentru o viață decentă. Timpul care ar fi trebuit să fie petrecut cu copiii este scurtat considerabil. Copiii, indiferent de vârstă, traversează o experiență fără precedent. Tot mai multe ore din viață le petrec cu ochii în televizor, pe tabletă sau în telefon. Încep să prefere mai mult filmele și jocurile video decât să se joace cu alți copii. Comunicarea emoțională devine aproape inexistentă. Preiau din filme, emisiuni televizate sau jocuri violente „modele comportamentale și limbaje agresive”. Comportamentul lor începe să fie modificat în funcție de modelele induse de „mass-media”. Ne trezim astfel într-o altă epocă în care aptitudinile fundamentale de viață, transmise de la o generație la alta se pierd, nu mai pot fi însușite. Apar adevărate „mutații” însemnate de comportament ca impulsivitate și neascultare, îngrijorări și temeri majore, singurătate și tristețe, iritabilitate și violență. Cele mai recente studii arată că timpul petrecut în fața „ecranelor strălucitoare” are mai multe efecte negative decât pozitive.

Cu toții suntem conștienți că familia are un rol determinant în dezvoltarea copilului, nu numai în primii ani de viață, ci și pe parcursul întregii perioade de școlarizare, până ce acesta devine adult. Din păcate, în societatea modernă acest rol al familiei se estompează, poate datorită presiunilor economice și tehnologice de care vorbeam anterior, poate datorită modelelor sociale pe care le-am creat, sau poate mentalității, apărute mai nou, că responsabilitatea în dezvoltarea armonioasă a copilului și a educației lui, trebuie transferată întru-totul creșei, grădiniței și școlii. Aș încheia cu cuvintele politicianului și filozofului Charles Colson: „Nici o altă structură nu poate înlocui familia. Fără ea, copiii noștri sunt lipsiți de orice temelie morală. Fără ea, ei devin niște analfabeți morali a căror unică lege este eu-l.”

EDUCATIA IN FAMILIE CEI SAPTE ANI DE ACASA!

PROFESOR INVATAMANT PRESCOLAR: LACATUS CARMEN ANDREEA GRADINITA RAZA DE SOARE , TARGOVISTE

Lumea contemporana, nu numai prin ritmul rapid impus schimbarii, ci si prin complexitatii ei, prin noutatile pe care le realizeaza si le prognozeaza, pune in fata oamenilor de toate varstele, noi si noi probleme de ordin economic, cultural, stiintific, etc. Acestei societati trebuie sa-i faca fata copilul de astazi si familia sa. Educatia, sub toate formele ei, este chemata sa gaseasca solutii prin care omul sa se adapteze rapid si eficient la societatea viitorului. Cunoasterea particularitatilor dezvoltarii personalitatii, a factorilor care contribuie la desavarsirea acesteia, a problemelor pe care le ridica ea, contribuie in mare masura la gasirea unor solutii adecvate.

Influentele educative pe care familia le exercita asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin actiuni mai mult sau mai putin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduita oferite de catre membrii familiei, precum si prin climatul psihosocial existent in familie. Modelele de conduita oferite de parinti-pe care copiii le preiau prin imitatie si invatare-precum si climatul socioafectiv in care se exercita influentele educationale (“cei sapte ani de acasa”) constituie primul model social cu o influenta hotaratoare asupra copiilor privind formarea conceptiei lor despre viata, a modului de comportare si relationare in raport cu diferite norme si valori sociale. Este unanim recunoscut faptul ca strategiile educative la care se face apel in familie, mai mult sau mai putin constientizate, determina in mare masura dezvoltarea personalitatii, precum si rezultatele scolare a le copiilor, comportamentul lor sociomoral.

In urma cercetarilor, s-a ajuns la concluzia ca *stimularea intelectuala* in primii ani de viata, *climatul emotional stabil* din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), *incurajarea si suportul parental continuu*, sunt factori determinanti in dezvoltarea personalitatii copilului. Astfel, Fraser 1959 – a constatat, in urma unui studiu efectuat pe copii de 12 ani, ca exista o corelatie pozitiva puternica intre coeficientii de inteligenta (QI) inalti si nivelul incurajarii parentale, atmosfera familiala generala si numarul cartilor citite in familie.

Trebuie sa mentionam ca strategiile educationale utilizate de unii parinti, chiar daca sunt bine intentionate, chiar daca au avut efecte pozitive in anumite cazuri particulare, nu duc intodeauna la obtinerea unui optim educational, care sa favorizeze dezvoltarea personalitatii. Cazurile particulare, exemplificarile ocazionale, nu pot fi intotdeauna utile. Ceea ce intr-o familie a avut efecte deosebit de eficiente, in alta poate determina efecte contrarii. Identificarea aspectelor particulare ale mediului educational din familie, dupa niste parametri unici, precum si cunoasterea consecintelor unui anumit comportament al parintilor, contribuie la explicarea unor comportamente negative ale elevilor. Necunoscand suficient urmarile educative, fiind convinsi ca ceea ce fac este spre binele copilului, unii parinti si chiar educatori, se afla in fata unei situatii oarecum paradoxale, pe de o parte, eforturile sustinute, interesul manifestat pentru copil, etc si, pe de alta parte, rezultatele efective obtinute, sub asteptari.

Analizand situatiile concrete in care se manifesta actiunile educative in familie, putem identifica mai multe tipuri de parinti: unii inteleg sa-si armonizeze sistemul lor de actiuni educative cu cele ale scolii, ale specialistilor in domeniul muncii educative; altii nu constientizeaza efectele negative ale strategiilor educative utilizate, sau, si mai grav, refuza sa recunoasca faptul ca relatiile lor educationale cu copiii sunt deficitare. Acestia din urma sunt convinsi ca nereusitele educationale, rezultatele slabe la invatatura, comportamentele inadecvate, chiar aberante, sunt determinate de factori straini, ori necunoscuti familiei. Actiunile educative ale scolii nu trebuie sa neglijeze asemenea aspecte. Intrunirile cu parintii, mai mult sau mai putin organizate, trebuie sa fie un prilej de a constientiza consecintele imediate si de perspective ale strategiilor lor educationale.

Comportamentele educationale ale parintilor, chiar daca sunt bine intentionate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvarii lor, a particularitatilor de varsta si individuale, la situatii concrete de actiune, la sistemul de cerinte adresate copiilor, etc.

In conditiile social-economice actuale, se manifesta doua tendinte contradictorii: parintii sunt ingrijorati de viitorul copiilor lor, dar in acelasi timp nu mai au timp si rabdare sa acorde atentie problemelor acestora. Relatia lor cu scoala este ignorata sau evitata, actiunile educative ale celor doua institutii exercitandu-se oarecum paralel.

Este o sarcina a scolii, a personalului didactic, sa identifice situatiile problematice din familiile copiilor, sa dirijeze pe cat posibil strategiile educative ale acestora in favoarea elevului si mai ales sa constientizeze faptul ca relatia de colaborare scoala-familie este determinanta in obtinerea performantelor scolare.

BIBLIOGRAFIE:

- G. BERGER, Omul modern si educatia sa - EDP Bucuresti 1973;
- A. BIRKH, HAYWARD S., Diferentele individualizate – Ed. Tehnica Bucuresti 1999;
- M.GILLY, Elev bun – elev slab, EDP Bucuresti 1973;
- M.GOLU, Dinamica personalitatii, Ed. Geneze Bucuresti 1993.
- R.VINCENT, Cunoasterea copilului EDP Bucuresti 1972.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ...

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR LĂCĂTUȘ CRISTINA | ȘCOALA GIMNAZIALĂ IONEL TEODOREANU BUCUREȘTI

Este cunoscut faptul că în primii ani de viață ai copilului, familia pune bazele trăsăturilor sale de caracter, unele abateri de conduită întâlnite mai târziu la copil (negativismele active, minciuna, fuga și vagabondajul...) își au originea tocmai în această perioadă, când pot fi atât de ușor să fie prevenite. Asupra necesității efectuării unei educații la timpul potrivit, insistă A.S. Makarencu: "O educație justă din cea mai fragedă copilărie nu e o sarcină atât de grea cum ar părea. Dar oricât de grea ar fi, ea nu depășește puterile oricărui om, oricărui părinte. Fiecare poate, ușor, fără oboseală, să-și crească bine copilul, numai dacă dorește într-adevăr... Cu totul altceva este reeducarea. Dacă copilul nu a fost bine educat, dacă ați neglijat ceva, v-ați preocupat prea puțin de el sau din întâmplare v-ați lăsat pe tânjală și ați uitat de copil, atunci multe vor trebui refăcute, îndreptate. Această muncă de îndreptare, de reeducare nu e un lucru tocmai atât de ușor... Sfătuim pe părinți să nu uite niciodată aceasta și să se silească să facă educația în așa fel încât să nu fie de refăcut mai târziu nimic, adică totul să fie bine făcut de la început." (A.S. Makarencu, Opere pedagogice alese, traducere București, vol. 1, p. 276).

Dezvoltarea creativității, a spiritului de organizare și de ordine, a independenței moral-volitivă a copilului reprezintă factorii psihologici hotărâtori pentru efectuarea unei activități sistematice și pentru exercitarea și coordonarea propriilor posibilități și capacități neuropsihice, în raport cu exigențele socioprofesionale de mai târziu.

Apariția unor tensiuni și conflicte psihice poate fi prevenită prin înlăturarea eventualelor contradicții dintre posibilitățile lor psihice și formele vechi de activitate și interacțiune cu mediul înconjurător. Aceleași efecte de hipersensibilizare, de modificări profunde în sfera vieții afective a copilului (concretizate în stări de irascibilitate, încăpățănare, temeri, neliniște, nesiguranță etc.) pot fi determinate și de atitudinile de neîncredere, admonestare și interdicții nejustificate manifestate de părinți, sau de răsfățul și îngrijorările excesive ale acestora. Exigența educativă nerațională, aflată în dezacord cu capacitățile copilului de a le înțelege și de a le traduce în faptă, determină la copil sentimente de nesiguranță și neîncredere care se adâncesc, pe măsura lărgirii contactelor extrafamiliale ale acestuia, conducând la devieri de conduită. De aici rezultă necesitatea ca părinții și educatorii să se identifice cu nevoile și aspirațiile copilului pentru a le dirija cu tact, înțelegere și dragoste spre un scop cu finalitate socială pozitivă, în caz contrar, copilul va căuta să găsească la prima persoană venită din exterior împlinirea dorințelor și aspirațiilor nesatisfăcute în cadrul familiei.

O cale eficientă de prevenire a conduitelor dezadaptative la copil rezidă în acțiunea de facilitare a procesului identificării copilului cu modelele (imaginile) familiale pozitive. Vorbind despre cunoscuta dorință a copilului de a semăna cu părinții, Andre Berge precizează: "... Elementul cel mai pozitiv al întregii sale formații morale este imaginea pe care el o admiră și căreia vrea să-i semene... Copilul progresează în viața, învață să se adapteze și pune la punct modul său personal de reacție în fața universului, prin identificarea sa succesivă cu diferite tipuri. Astfel el se eliberează de principalele sale defecte, afară de cazul în care acestea sunt cultivate de chiar același proces... Dacă părinții sunt incapabili să-i dea copilului un sentiment sporit de stabilitate și siguranță, acesta rezistă identificării care-l solicită. Personalitatea copilului nu se identifică întotdeauna cu aceea a unuia sau a altuia dintre părinți. Uneori, anumite trăsături de caracter ale tatălui sau mamei par a fi selecționate. Sunt copii care copiază, de preferință defectele, alții calitățile... Evident, odată cu vârsta, alte imagini vor provoca alte identificări capabile să orienteze dezvoltarea personalității. După ce s-a identificat modelele familiale, copilul găsește alte modele la școală, în societate, în viață" (Defectele copilului..., p. 158-159).

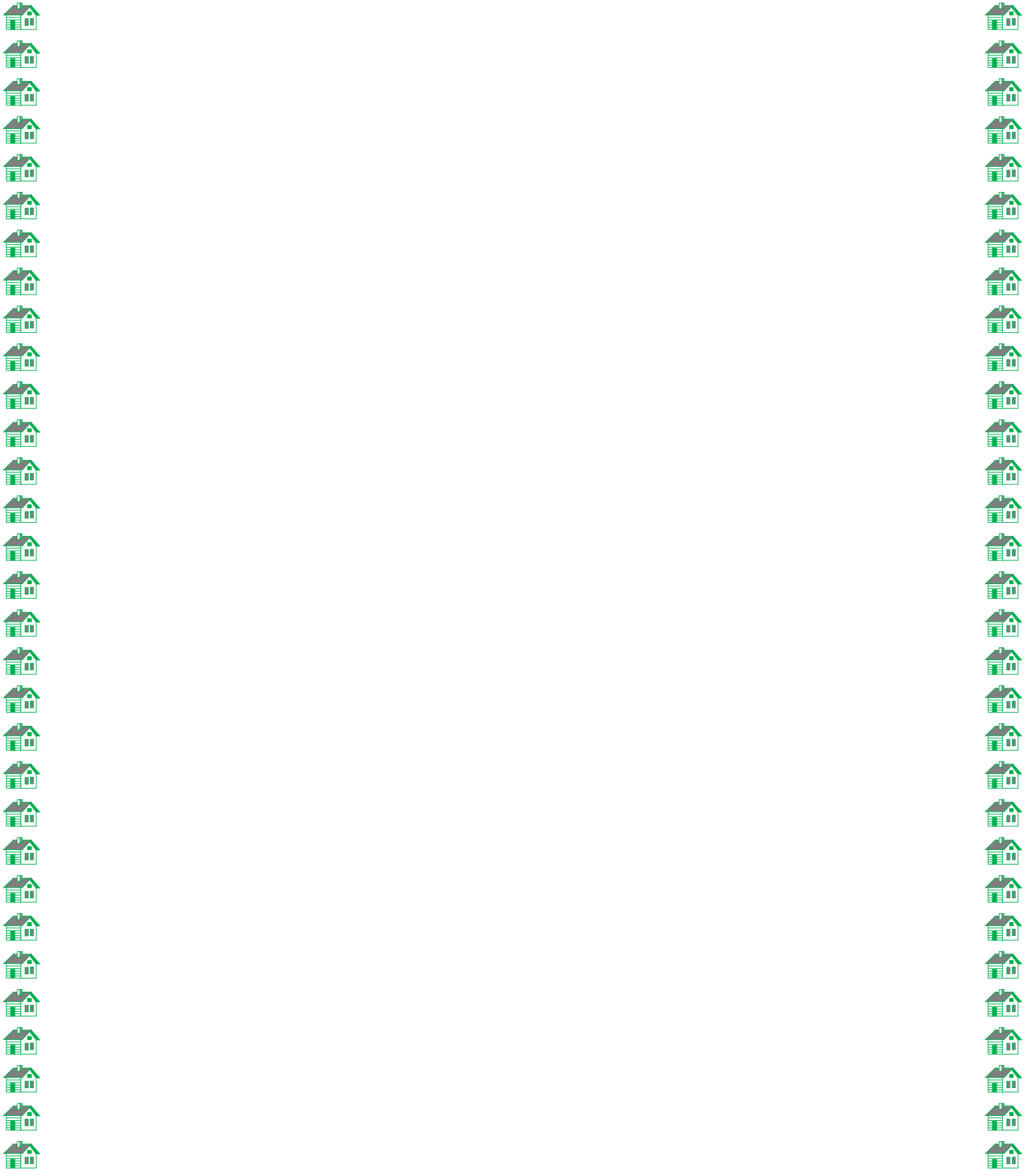
Rezultate negative în acțiunea de prevenire a tulburărilor de conduită la copii obțin acei părinți care nu reușesc să exercite o autoritate autentică asupra copiilor lor. Pentru ca autoritatea părintească să aibă efecte educative autentice, trebuie ca ea să se întemeieze pe respect și dragoste față de copil și pe înaltul prestigiu moral al părinților.

Un rol deosebit în prevenirea conduitelor greșite ale copiilor îl are descoperirea de către părinți a mobilurilor activității copilului, a cauzelor afective ale comportamentului său deviant. Dar, acest lucru

trebuie realizat cu tact, discreție și delicatețe, pentru a nu răni sensibilitatea copilului sau a înăbuși elanurile firești ale acestuia.

Aducerea copilului în situația de a înțelege și respecta în mod conștient normele de conviețuire socială, desigur nu prin discursuri și predici plictisitoare de etică, ci prin angajarea activă a copilului la îndeplinirea cerințelor vieții în familie, școala și societate, reprezintă o altă cale eficientă de prevenire a conduitei greșite la copii. Așadar, înțelegerea conștientă a îndatoririlor și exercițiul practic de comportare morală reprezintă două modalități principale de dezvoltare a unei personalități echilibrate.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. INV PRESCOLAR: LĂCĂTUȘU ELENA
LICEUL TEHNOLOGIC” ION CREANGĂ” PIPIRIG
GRĂDINIȚA BOBOIEȘTI

„Diploma celor șapte ani de acasă ai copilului, reprezintă calificativul părinților.” Valeria Malok

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din

procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. LĂCĂTUȘU ION CĂTĂLIN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CĂRPINIȘ
LOC. CRASNA, JUD. GORJ

"Educația începe acasă. Nu poți da vina pe școală că nu ți-a învățat copilul ceea ce nu l-ai învățat tu." (Geoffrey Holder)

Să nu uităm că procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, însă educația începe din prima zi de viață a copilului!

Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Așadar, părinților le revine responsabilitatea de a creiona în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri.

Nu trebuie uitat că micuțul de vârstă preșcolară are nevoia de a cunoaște oricare realitate pe care o întâlnește și are capacitatea de a o înțelege, dacă ne cântărim cuvintele și îi oferim multe exemple concrete.

Nicio întrebare a sa nu trebuie să rămână fără răspuns logic, exact, care să-l satisfacă și să-i ofere posibilitatea de a-și crea un bagaj cultural.

Odată cu educarea rațiunii, a felului de a gândi, micuțul trebuie să aibă o definiție foarte exactă a binelui și a răului. Orice aspect legat de moralitate trebuie să aibă un reper al binelui, exemplificat prin modele.

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său.

Cei șapte ani de acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate; „cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor.

Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori. Baza însă este făcută în sânul familiei.

Ca atare, la întâlnirile din cadrul orelor de consiliere și orientare, propun adesea părinților respectarea anumitor reguli care să îi ajute în educarea copiilor și anume:

- învăță-l să se poarte frumos (bunele maniere se învață prin puterea exemplului!)
- stabilește și impune reguli
- comunică cât mai mult cu el
- învăță-l să iubească lectura și cărțile
- învăță-l să-și exprime emoții și sentimente
- învăță-l să spună mereu adevărul
- petrece cât mai mult timp cu copilul!

Educația începe acasă, continuă la școală și ne influențează întreaga viață!

A AVEA CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ELENA CUZA 'VASLUI PROF. ÎNV. PRIMAR VICTORA LĂCĂTUȘU

A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii etc.

Cei șapte ani de-acasă sunt esențiali în formarea caracterului unui copil, aceasta fiind perioada în care micuțul deprinde obiceiuri sănătoase și maniere elegante.

Educația copilului începe din prima zi de după naștere. Fiecare copil se naște cu o zestre genetică, dar și cu una psihică ce se remarcă din felul în care își manifestă plăcerile și neplăcerile. Limbajul lui este limitat și nu știe să-și stăpânească emoțiile, arătându-ne deschis tot ce simte. Prin educație i se formează personalitatea definită de manualele de psihologie ca fiind combinația, unică pentru fiecare dintre oameni, a componentelor temperament, caracter, aptitudini.

Copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste fragede. Normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Prin șlefuirea trăsăturilor native, educația are scopul de a armoniza gândul, cuvântul și fapta copilului. În condiții ideale, educația poate crea un om cu caracter care spune ce gândește și face ceea ce spune că face.

Educația nu presupune ștergerea trăsăturilor native și imprimarea altelor noi. Educația are menirea de a corecta trăsăturile exagerate, deplasate mult spre o extremă sau alta. Educația stimulează sau inhibă caracteristicile psihice, echilibrându-le și pregătindu-l pe viitorul adult pentru a se armoniza cu societatea în care trăiește, așa încât să se manifeste în siguranță, fără a-i încălca regulile. Educația asigură însușirea atitudinii corespunzătoare condiției de om civilizat, capabil de reușită personală, fără a periclita reușita semenilor săi.

Astfel, pe tot parcursul copilăriei, continuând apoi în adolescență, se modelează componentele personalității (temperament - caracter- aptitudini). La vârsta adultă, personalitatea este deja formată și schimbările sunt dificil de acceptat. De aceea sunt decisivi cei **șapte ani de acasă** și este foarte importantă educația de până la vârsta majoratului, vârsta care nu a fost aleasă deloc în mod arbitrar.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului sau.

Orice regulă pe care o impunem copilului trebuie să fie clară și explicată copilului. El trebuie să știe ce este permis și ce nu. Atunci când facem reguli pentru copil, acele reguli trebuie să fie cât mai concrete și nu evazive.

Regulile trebuie să fie constante. Constanța regulilor dă copilului un sentiment de siguranță.

Părinții sunt modele pentru copil și de aceea trebuie să aibă și să respecte - și ei la rândul lor - niște reguli de viață și comportament.

Copiii au tendința de a încălca regulile. Însă, părintele trebuie să înțeleagă că regulile fac parte din procesul educației copilului și trebuie respectate, pe cât posibil. Asta înseamnă o educație responsabilă și asta duce la creșterea unui adult responsabil.

Suntem răspunzători pentru felul în care arată societatea în care trăim, pentru prezentul și viitorul nostru. Omul este cel mai complex computer, programabil pentru armonie și echilibru sau pentru dezechilibru incontrollabil, dotat însă spre deosebire de calculatoarele obișnuite - cu puterea de a decide în privința alegerii pe care o face.

Bibliografie:

"Pregătirea copilului pentru societatea de mâine"- Psihosociolog desprecopii.com, Gabriela Stanciu

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ”

PROF. ÎNV. PRIMAR: LĂCUSTEANU ADELUȚA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ RUSĂNEȘTI

„Cei șapte ani de acasă” este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla să aibă dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduită celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Mediul familial este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Așadar, în afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial”, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Această este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului că să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea să este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Că și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduită și caracterul lui.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Muncă făcută cu măsură („Să pregătim masă”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm

fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”).

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea să în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele I se înșiruie fetițe și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

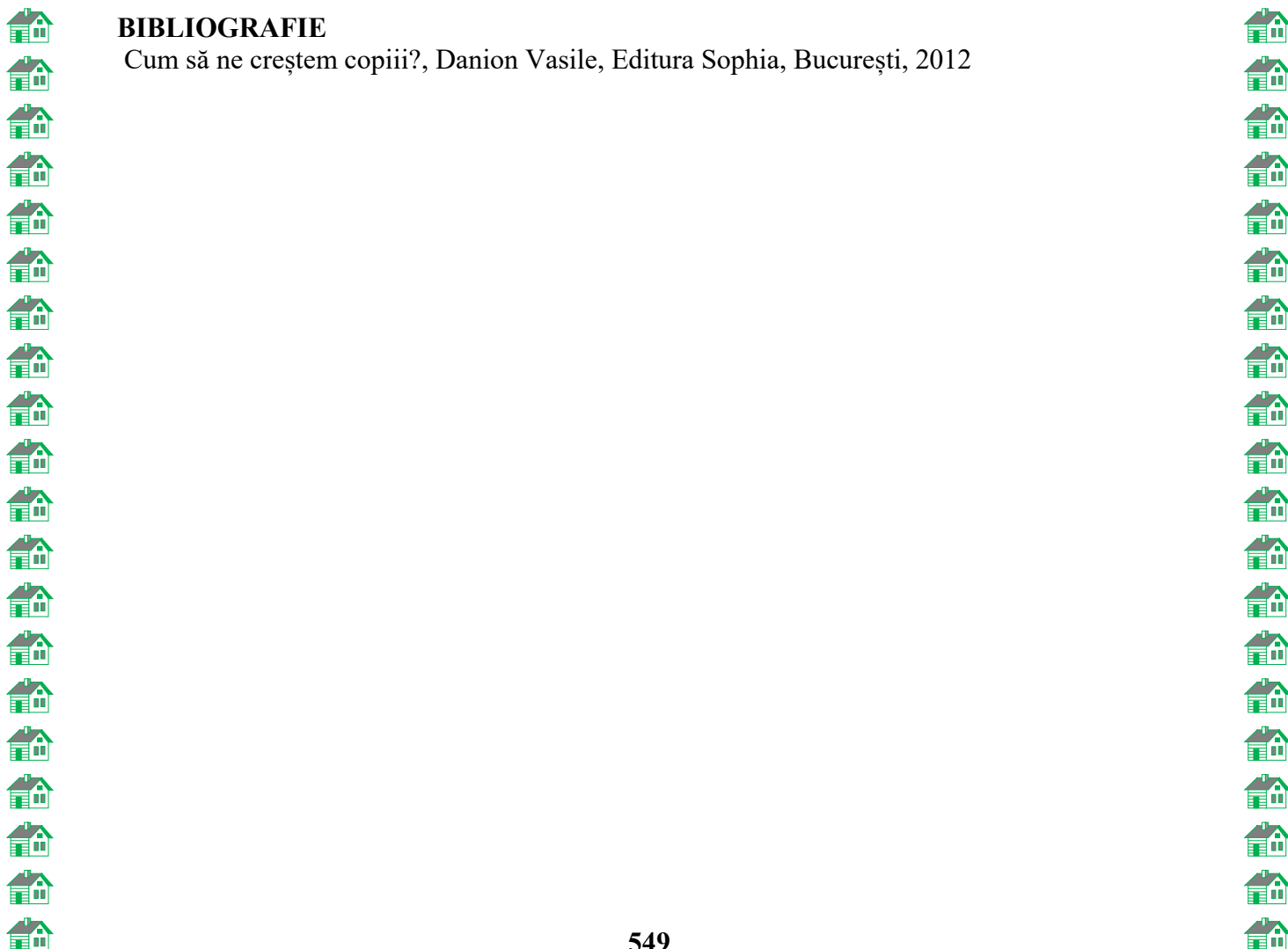
Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Practică arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

CEI 7 ANI DE ACASĂ-INTERACȚIUNEA PĂRINTE-COPIL

PROF.LAIOȘ ALEXANDRA
GRĂDINIȚA P.P.NR.36 TIMIȘOARA

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Cei 7 ani de acasă sunt anii de aur ai educației unui copil. Înconjurat de dragostea și protecția părinților, copilul învață bazele disciplinei, a încrederii în propriile sale forțe, învață regulile de bază ale respectului și primele noțiuni de socializare. În cei 7 ani de acasă, copilul învață ce este încrederea, ordinea, cinstea și buna purtare.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților.

La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Perioada celor 7 ani - este considerată a fi perioada cu impact maxim asupra modului în care copilul percepe lumea și valorile umane ale societății din care face parte. Rolul părinților este esențial în acești ani - pentru că ei sunt cei care pun cărămizile sistemului de norme și valori pe care adultul de mâine își va clădi propria sa viață.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Educația primită în familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți

prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAREA COPILULUI DE VÂRSTĂ PREȘCOLARĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR LĂSCĂU GETA
GRĂDINIȚA GĂRDĂNEASA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DR. ALEXANDRU M. POPESCU” PONOARELE

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună „mulțumesc”, „te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competențe între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relațională care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce îl înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

STUDIU DE CAZ– CONFLICT EDUCAȚIONAL

LASCU ANGELA GEANINA CLUBUL COPIILOR CARANSEBEȘ

Probleme comportamentale, dificultăți legate de integrarea în colectivitate, randament școlar scăzut, pe fondul intelectului liminar și a tulburării hiperchinetice și deficit atenționale.

I.Părți : Copil-Școală-Părinți

II.Cauze

1. IDENTIFICAREA ȘI DESCRIEREA PROBLEMEI

Tabloul familiei: S.A. este un băiat de șapte ani, provine dintr-o familie destrămată, părinții fiind divorțați. Tatăl s-a recăsătorit, mama a plecat în străinătate, copilul rămânând în grija bunicii din partea mamei într-un apartament cu două camere din apropierea școlii. Copilul este adus și dus de la școală alternativ de către bunici. Aceștia manifestă afecțiune față de copil și copilul de asemenea este atașat de ei. Tatăl păstrează relația cu baiatul, vorbesc la telefon, se interesează de situația școlară a copilului, și uneori îl duce în vizită la domiciliul lui din Alba Iulia. Mama menține de asemenea relația cu copilul său telefonic, însă se văd mult mai rar, de două, trei ori pe an. Copilul este afectat de absența părinților, este lipsit de afecțiunea acestora, iar pentru a compensa lipsa lor bunicii adesea îl supraprotejează.

III.Manifestare

Tabloul copilului.

Copilul A. a fost înscris la noi la școală din clasa I,venind de la Școala „Vasile Carlova”. Încă de la început am desprins câteva caracteristici ale acestui copil care-l diferțiau de ceilalți elevi din clasă, de aceeași vârstă cu el. Astfel, el era foarte impulsiv, hiperactiv, cu tulburări de atenție și cu deprinderi motorii mai puțin formate decât ceilalți copii. Se manifesta ca fiind foarte nerăbdător, întâmpina dificultăți în a aștepta sau a-și amâna nevoile, iar uneori avea acțiuni bruște și fără premeditare.

De cele mai multe ori răspunde înainte ca întrebarea să-i fie adresată, întrerupe și îi deranjează pe alții provocând probleme în clasă sau în grupul de copii în timpul pauzelor. Își deranjează colegul de bancă, îndeplinește rechizitele, atinge lucruri pe care nu ar trebui să le atingă. Datorită impulsivității produce mereu accidente de tipul: răstoarnă lucrurile celorlați, se ciocnește cu alții, etc. Întâmpină de asemenea dificultăți în a-și amâna dorințele și în a-și aștepta rândul.

În clasă îi este dificil să stea liniștit. El se ridică frecvent din bancă, alunecă de pe scaun sau atârână pe marginea lui, se joacă cu alte obiecte, își mișcă picioarele aproape tot timpul cât stă pe scaun, se ridică deseori din bancă în timpul orei.

În ceea ce privește sarcinile școlare acest copil nu reușește niciodată să le ducă la bun sfârșit. Acest lucru se poate observa mai ales în activitățile care reclamă efort intelectual. Problemele apar în general în activitățile impuse de alții, comparativ cu cele pe care le alege singur. El oscilează frecvent între activități, pierzându-și repede interesul față de activitatea în desfășurare și dedicându-se alteia. Face deseori greșeli de neatenție chiar și în realizarea celor mai ușoare teme de lucru. Munca lui este dezordonată și superficială.

Din punct de vedere al motricității putem spune că motricitatea grosieră este relativ bine dezvoltată, însă motricitatea fină este foarte slab dezvoltată raportat la ceilalți copii din clasă. Nu are formate deprinderile motorii cele mai simple (de exemplu: îmbrăcarea hainei, închiderea fermoarului, legarea șireturilor, luarea gheozdanului în spate, etc.).

Limbajul este mai sărac, se exprimă uneori greoi, nu are întotdeauna o coerență verbală. Comunică destul de greu cu ceilalți copii, de multe ori ceilalți copii evitându-l. Prezintă o ușoară întârziere în dezvoltarea cognitivă. Toate acestea au dus la achiziții școlare scăzute.

IV. Soluții

1. STABILIREA ECHIPEI CARE PARTICIPĂ LA SOLUȚIONAREA PROBLEMEI

- Consilierul școlar
- Învățătorul itinerant
- Logopedul
- Învățătoarea clasei

2. STABILIREA OBIECTIVELOR

A. Obiective pe termen lung:

- Diminuarea comportamentului hiperchinet și impulsiv în timpul orelor și în familie;
- Îmbunătățirea capacității de concentrare și a vigilenței;
- Formarea unor deprinderi motorii elementare;
- Stimularea limbajului, dezvoltarea exprimării orale;
- Îmbunătățirea productivității și a performanțelor școlare;
- Îmbunătățirea relațiilor sociale, acceptarea lui de către colegii de clasă;
- Îmbunătățirea interacțiunii buni-copil;
- Îmbunătățirea interacțiunii învățătoare-elev în timpul orelor.

B. Obiective pe termen scurt:

- Să își mențină atenția concentrată pentru mai mult timp;
- Să poată rezolva sarcinile trasate de învățătoare, finalizându-le;
- Să respecte „Regulile clasei”;
- Să întrebe și să răspundă la întrebări;
- Să ia parte la activitățile de învățare în grup;
- Să participe la discuții în mici grupuri informale;
- Să respecte „Regulile familiei”;
- Să scadă numărul comportamentelor impulsive la școală și în familie.

3. STABILIREA LOCULUI DE DESFĂȘURARE

- Sala de clasă cu invatatorul itinerant in parteneriat
- Cabinetul psihopedagogic
- Cabinetul logopedic

V. Monitorizare

ALEGEREA MODALITATILOR SPECIFICE:

Metode:

- Observația copilului;
- Analiza cazului;
- Jocul de rol;
- Jocul de masă și cu reguli
- Poveștile terapeutice;

PLAN DE INTERVENȚIE PERSONALIZAT

Programul de intervenție personalizat are la bază metode și strategii centrate pe copil, în funcție de particularitățile lui, pentru a crea un mediu care să favorizeze și să sprijine învățarea, dar și centrate pe familie, prin intermediul acestor demersuri dorindu-se modificarea acelor condiții familiale care mențin simptomatologia copilului.

Terapia cognitiv-comportamentală

În intervenția noastră am avut ca scop diminuarea tulburărilor de comportament ale copilului prin demersuri care includ alături de terapia medicamentoasă specifică tulburărilor hiperchinetice și metode de auto-educație, intervenții prin joc, precum și demersuri de management al comportamentului și metode de întărire operantă.

Obiectivul central al trainingului de auto-educare este îmbunătățirea capacităților de autoreglare și a strategiilor reflexive de rezolvare de probleme. Terapia trebuie să ajute copilul să își mențină atenția concentrată, să își controleze mai bine impulsurile și să elaboreze planuri de acțiune, pentru a rezolva mai bine sarcinile.

Tehnicile de management al comportamentului sunt centrate pe respectarea anumitor reguli și pe oferirea de recompense. Astfel, au fost discutate cu copiii „Regulile clasei”, stabilind cu toții, împreună anumite reguli de comportament pentru anumite situații, urmând ca ei să se observe și să se monitorizeze. Dacă regulile erau respectate elevul A. era recompensat prin laudă, încurajare, dar și prin oferirea de puncte, întărindu-se în acest fel comportamentele pozitive.

Nu în ultimul rând am recurs la trainingul prin joc. Am utilizat diferite jocuri și activități, de diferite grade de familiaritate, și diferit structurate prin care am urmărit îmbunătățirea intensității și duratei jocurilor

și activităților. Am început cu jocuri și activități simple, insistând pe regulile jocului și pe finalitatea lui, asigurându-mă că jocul ales poate fi dus la bun sfârșit de A., după care am crescut gradual complexitatea lui, crescând astfel gradual implicarea copilului în sarcină și prelungind durata concentrării atenției în sarcină. Dintre activitățile derulate amintim: jocuri de rol, materiale de construcții, jocuri de masă și cu reguli, jocuri didactice pe calculator, materiale de pictat și de confecționat. Nu uităm nici de metodele de întărire: întărirea socială a fiecărei activități de joc și întărirea prin oferire de puncte.

Dezvoltarea abilităților de comunicare și relaționare

Scopul acestei acțiuni este și activizarea vocabularului pe baza experiențelor imediate, cu cuvinte care denumesc obiecte, ființe, fenomene observate, cunoscute, însușiri caracteristice, acțiuni, poziții spațiale, relații interpersonale, unele trăiri afective.

Obiectivele acțiunii sunt conturate raportat la particularitățile individuale și de vârstă ale lui A.:

- să transmită un mesaj simplu în cadrul activităților de învățare;
- să primească mesaje, să îndeplinească acțiuni simple;
- să răspundă adecvat (verbal sau comportamental) la ceea ce i se cere.

Examenul vorbirii constă în următoarele manifestări:

- vocalele sunt pronunțate, consoanele dificile sunt înlocuite sau omise;
- grupurile consonantice sunt înlocuite cu o consoană mai ușor de pronunțat.
- nu formulează propoziții, adesea cuvântul are rol de propoziție sau folosește propoziții în care lipsește pronumele, vorbește sacadat.

Terapia logopedică

Logopedul va selecționa exerciții ce corespund particularităților copilului.

În cadrul terapiei logopedice se vor realiza corespunzător:

- exerciții de dezvoltare a auzului fonematic;
- imitarea de sunete sub formă de onomatopee;
- repetarea unor serii de silabe;
- exersarea pronunțării cuvintelor mono - bi și poli silabice;
- repetarea unor propoziții scurte într-o intonație expresivă;
- formarea de mici propoziții pe baza unor imagini concrete;
- formarea de răspunsuri la întrebări.

Activitatea logopedică este reluată de către învățătoarea copilului în cadrul activităților de învățare la clasă. Învățătoarea va apela frecvent în cadrul lecției la activități cu sarcina: "Povestește ce vezi în imagini".

Pentru a-l include pe A. în activitate, acesta va fi solicitat să răspundă la întrebări cu grad mic de dificultate

Pentru fiecare răspuns este recompensat verbal iar atunci când este ajutat i se oferă un stimul pozitiv - prin atitudinea pozitivă și mijlocită de diverse situații de învățare și socializare din grupă.

Consilierea familiei (Programul părinte-copil)

Scopul programului părinte-copil este acela de a induce modificări în interacțiunile părinte-copil, acestea constituind o premisă a reducerii problemelor comportamentale ale copilului în familie.

Punctele centrale ale programului sunt modul în care caracteristicile copilului, cele ale părinților și problemele familiale influențează:

- comportamentul copilului,
- percepția comportamentului copilului de către părinți și
- reacțiile părinților la comportamentul copilului.

Reducerea tensiunilor în familie poate avea o importanță majoră în diminuarea problemelor comportamentale ale copilului, de aceea ele au fost discutate în cadrul programului părinte-copil.

Etapile terapeutice ale programului părinte-copil au urmărit:

- îmbunătățirea relației părinte-copil;
- modificarea comportamentului impulsiv în situații bine definite prin utilizarea consecventă a unor tehnici pedagogice și terapeutice;
- utilizarea de către părinți a întăririlor comportamentelor dezirabile;
- folosirea unor întăriri verbale specifice (lauda sau dezaprobarea);
- recurgerea la întăriri consistente;
- utilizarea în primă fază a metodelor de recompensare și abia apoi a tehnicilor de pedepsire;

- acordarea unei atenții deosebite la posibilele reacții față de comportamentele indezirabile (nu certăm copilul, nu stabilim reguli dacă nu reușim să obținem cooperarea lui);
- observarea calităților copilului;
- stabilirea de comun acord a Regulilor familiei;
- formularea cerințelor într-un mod eficient;
- utilizarea Planului de puncte atunci când lauda nu este suficientă;

REALIZAREA EVALUĂRILOR

Pentru cunoașterea obiectivă a profilului psihologic al copilului și mai ales pentru adoptarea unor măsuri pedagogice adecvate particularităților individuale s-au folosit un set de probe psihologice care au permis identificarea unor particularități ale dezvoltării.

Probe utilizate: teste pentru stabilirea nivelului de dezvoltare intelectuală (Testul Raven Color și Binet-Simon), teste proiective de personalitate (Omulețul și Familia mea) și un chestionar pentru evaluarea tulburărilor hiperchinetice completat de părinți împreună cu învățătoarea .

VI. CONCLUZII:

Programul de intervenție personalizat presupune colaborarea în echipă, formată din învățătoare, învățator itinerant, psiholog, logoped, familie, toți cei implicați în activitatea desfășurată de A. pe parcursul unei zile pentru a forma un cerc de susținere, echilibrare și integrare a lui A. în comunitate.

În urma intervenției educative am reușit să realizăm un progres favorabil prin ameliorarea tulburărilor hiperchinetice și de atenție. Activitatea noastră în școală s-a axat pe urmărirea evoluției copilului implicat și pe crearea de prilejuri pentru a exersa suplimentar activități necesare urmărind totodată dezvoltarea încrederii în forțele proprii. Acest fapt l-am realizat prin aplicarea unor metode și procedee eficiente pentru integrarea copilului în colectivul clasei, relaționarea sa cu ceilalți copii și cu adulții, formarea deprinderilor comportamentale, motrice, socio-afective, practice.

CEI 7 ANI DE ACASA PENTRU COPII

PROF. LAZA AURELIA MARIA
LICEUL ORTODOX „EPISCOP ROMAN CIOROGARIU” ORADEA

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilăriei.

Este adevarat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt inclusi în diverse forme educationale inca de la varste mult mai fragede, ramane ideea de la baza acestei expresii: normele de conduita se invata din familie.

Cei 7 ani de acasa si comportamentul copilului:

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Doua scenarii posibile

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor:- la restaurant.

1. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mânuiește cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și contribuie în mod adecvat la conversație.

2. În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supa și paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele.

Trebuie să recunoaștem că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”.

Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „**cei șapte ani de-acasă**”.

Ce sunt cei 7 ani de acasa?

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie

Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, citeasca si a deveni un bun exemplu la scoala. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc.

Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.

Reguli esentiale in educatia si cresterea copilului pana la 7 ani

1. Invata-l sa se poarte frumos; Bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!

2. Stabileste si impune reguli si limite in comportamentul copilului!

3. Comunica cat mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relatii solide intre parinti si copii; limiteaza timpul petrecut la televizor sau calculator si concentreaza-te in educatia lui pe arta conversatiei!

4. Invata-l sa iubeasca lectura si cartile - incepe inca de cand e bebelus citindu-i povesti, apoi, treptat, lasa-l pe el sa le exploreze pana cand invata sa citeasca si sa se bucure singur de ele!

5. Lasa-l sa se bucure de copilarie - nu incerca sa faci din el un geniu inainte de vreme; permite-i copilului sa socializeze, sa se distreze si relaxeze, dar mai ales sa se joace din plin.

6. Nu abuza in niciun fel de copil - fizic, emotional, verbal etc.; evita educatia cu "palma la fund" si concentreaza-te pe disciplina pozitiva!

7. Invata-l sa isi exprime emotii si sentimente; numai asa va reusi sa rezolve conflicte pe cale pasnica si sa-si controleze impulsurile sau sa renunte la agresivitate.

8. Invata-l sa spuna mereu adevarul! Si aceasta este o lectie pe care o invata cel mai bine de la tine! Copilul imita ceea ce vede si aude in jurul lui!

9. Petrece cat mai mult timp cu micutul tau! Fii un parinte implicat si devotat, iar cei 7 ani de acasa vor oglindi efortul si calitatea timpului petrecut cu el!

10. Iubeste-l neconditionat si arata-i zilnic asta!

Iubeste-l indiferent de note, de cum arata, de performantele intelectuale, fizice sau de alta natura! Nu glumi pe seama lui, nu ii pune porecle si spune-i zilnic ca il iubesti.

Demonstreaza-i acest lucru prin gesturi tandre - sarutari pe frunte, obrazori, imbratisari etc.

Responsabilitatea aruncata pe umerii parintilor?

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

Educatia primita in familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

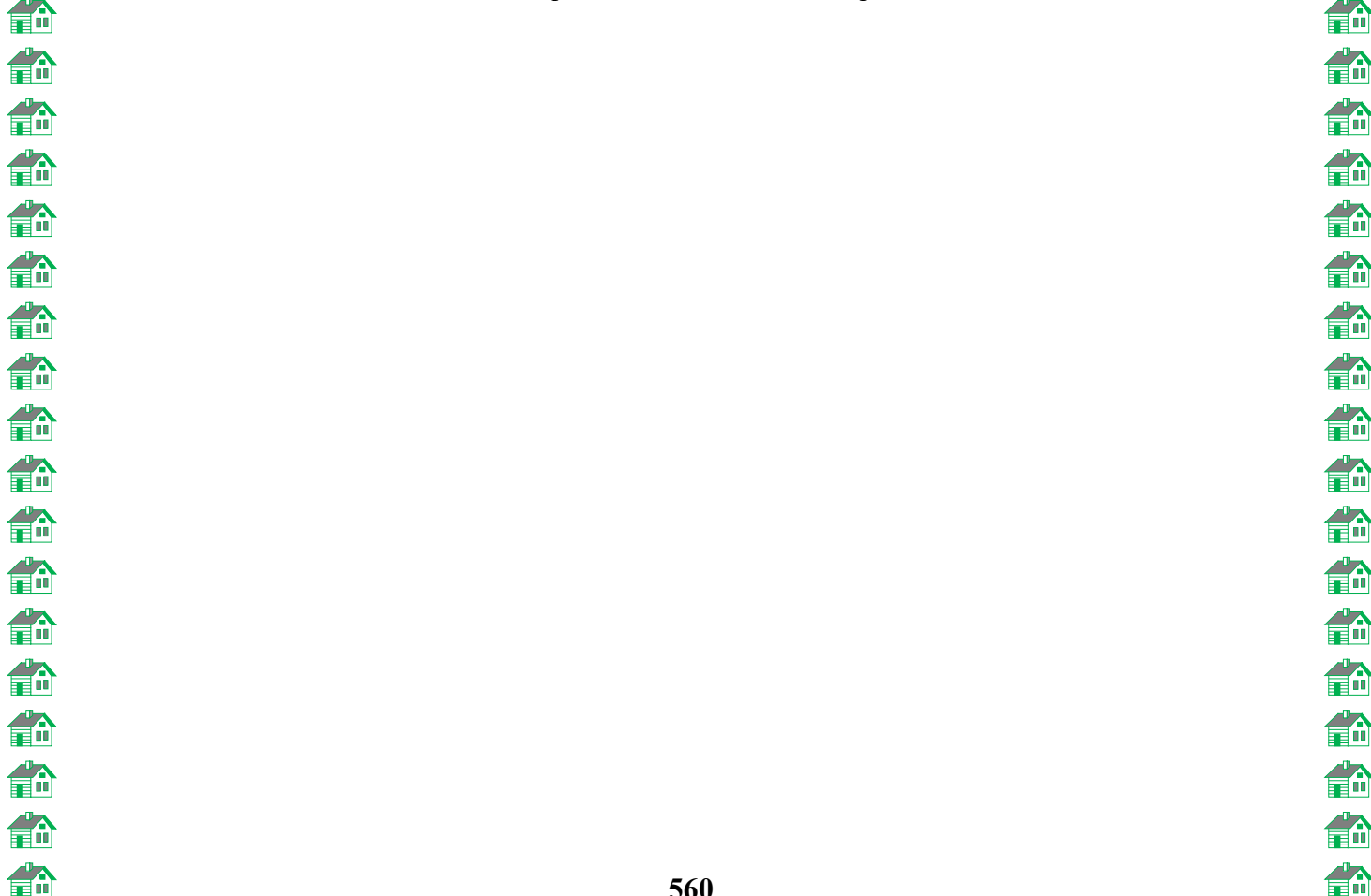

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Ce spun parintii despre cei 7 ani de acasa?

Cei 7 ani de acasa insemna mai mult reguli de bun simt, igiena, respect, pe care un copil trebuie sa le invete de la parinti, pana sa mearga la scoala., dar care desigur ca parintii le tot repetam pana se fac mari;

1. sa asculti pe cineva cind iti vorbeste
2. sa nu vorbești cu gura plina
3. sa te speli pe miini dupa ce ai fost la toaleta...sau cind vii de undeva
4. sa spui adevarul
5. sa nu fii agresiv
6. sa dai buna ziua/la revedere
7. sa iti asumi responsabilitatea pt ce faci
8. sa respecti pe cei din jur
9. sa nu scuipi pe strada
10. sa nu vorbești urit
11. sa nu te intinzi pe masa cand maninci
12. sa nu te urci cu picioarele incaltate in pat
13. sa respecti proprietatea personala si a celorlalti (sa nu strici/distruți)
14. sa spui multumesc
15. sa te speli pe dinti seara/dimineata
16. sa nu te scobesti in dinti/ori alte parti... cand vb cu cineva/public

IMPORTANȚA ABILITĂȚILOR SOCIALE ÎN RÂNDUL COPILOR ȘI ADOLESCENȚILOR

PROFESOR EDUCATOR LAZĂR ANCUȚA-DANIELA
CENTRUL ȘCOLAR PENTRU EDUCAȚIE INCLUZIVĂ,
TÂRGU-JIU, GORJ

Abilitățile sociale sunt unele dintre cele mai importante aptitudini pe care le putem avea. Noi, suntem prin definiție niște ființe cu o nevoie acută de a socializa, iar lipsa abilităților sociale determină o viață singuratică, care la rândul ei duce la o stare acută de anxietate și depresie. Abilitățile sociale se învață încă din timpul celor șapte ani de acasă și continuă a se învăța pe tot parcursul vieții.

Aptitudinile sociale sunt comportamente care trebuie să fie predate, învățate, și efectuate, întrucât *competența socială* reprezintă judecăți despre acele comportamente în cadrul și între situații de-a lungul timpului. Competența socială se referă la abilitățile sociale, emoționale și cognitive și comportamente de care copiii au nevoie pentru o adaptare socială de succes. Competența socială este un termen de evaluare bazate pe raționamente că o persoană a efectuat o sarcină socială competent. Abilitățile sociale și comportamentele relaționale sunt legați atât de dezvoltare profesională, cât și personală. Există o asociere pozitivă între angajarea pozitivă în relațiile cu alții și succesul în carieră, implicarea romantică, realizarea academică, și fericirea de zi cu zi.

Studiile de specialitate evidențiază faptul că acei copii și adolescenți care au abilități sociale slabe au un risc sporit în ceea ce privește angajarea în comportamente delicvente, depresie sau retragere socială, performanțe academice slabe, și alte dificultăți emoționale și comportamentale serioase, comparativ cu tinerii care au competențe sociale ridicate. În contrast, achiziționarea cu succes a calificării sociale, ca o dezvoltare activă, este asociată cu o serie de rezultate pozitive, inclusiv și respingerea mai redusă de către colegi, îmbunătățirea performanțelor academice, și o probabilitate mai mare de absolvire a școlii. Lipsa competențelor sociale în rândul copiilor și adolescenților determină consecințe grave și poate influența negativ viața ca viitori adulți.

Utilizarea eficientă a abilităților sociale a fost pozitiv asociată cu succesul în carieră, implicarea romantică, realizarea academică, și starea de spirit. În schimb, abilitățile sociale ineficiente la adolescenți au fost corelate cu diagnosticarea de tulburări emoționale, delinvență juvenilă, singurătate și deznădejde, deficit de atenție, tulburări de hiperactivitate (ADHD), tulburare sfidătoare și de opoziție, și tulburări de comportament. Ca răspuns, consilierii școlari integrează adesea formarea competențelor sociale în intervențiile de consiliere cu adolescenții pentru a încuraja interacțiunile autentice și eficiente cu ceilalți. Pentru mulți adolescenți care primesc consiliere, un anumit grad de dezvoltarea abilităților sociale poate fi garantat. O revizuire bazată pe dovezi ale curriculei de consiliere folosite de agențiile de sănătate comunitate și stării mentale au indicat o tendință de creștere a formării abilităților sociale axate pe comunicare și rezolvare a problemelor.

Un alt studiu în care a fost evaluat eficacitatea unui grup de intervenție conceput pentru îmbunătățirea socială, emoțională și comportamentală a adolescenților. Șaptezeci și patru de adolescenți cu vârsta cuprinsă între 13 și 16 ani și părinții acestora au fost împărțiți aleatoriu. Adolescenții din grupul experimental și cel de control au fost comparate asupra concepției globale despre sine, internalizarea problemelor și externalizarea problemelor pre- și post- test. Adolescenții din grupul experimental au demonstrat îmbunătățirea globală de sine și auto-eficacitatea personală și scăzut semnificativ problemele de internalizare (de exemplu depresie și anxietate) în comparație cu adolescenții din grupul de control. Participanții din grupul experimental au avut o imagine despre sine mai bună și au făcut mai multe confesiuni despre sine. La nivel global, o imaginea de sine bună prezice o îmbunătățire, dovezi recente sugerează că o stimă de sine ridicată are un impact pozitiv în ceea ce privește sănătatea, bunăstarea și relațiile sociale. În concluzie, acest program de intervenție de grup a abilităților sociale la adolescenți susține cu succes sentimentul de stimă de sine și auto-eficacitate care poate servi ca factor de protecție pentru inadapările viitoare prin sprijinirea formării a obligațiilor interpersonale. Atunci când elevii luptă pentru a avea succes la școală, pe lângă planificarea nevoilor academice este important să se ia în considerare și planificarea nevoilor sociale.

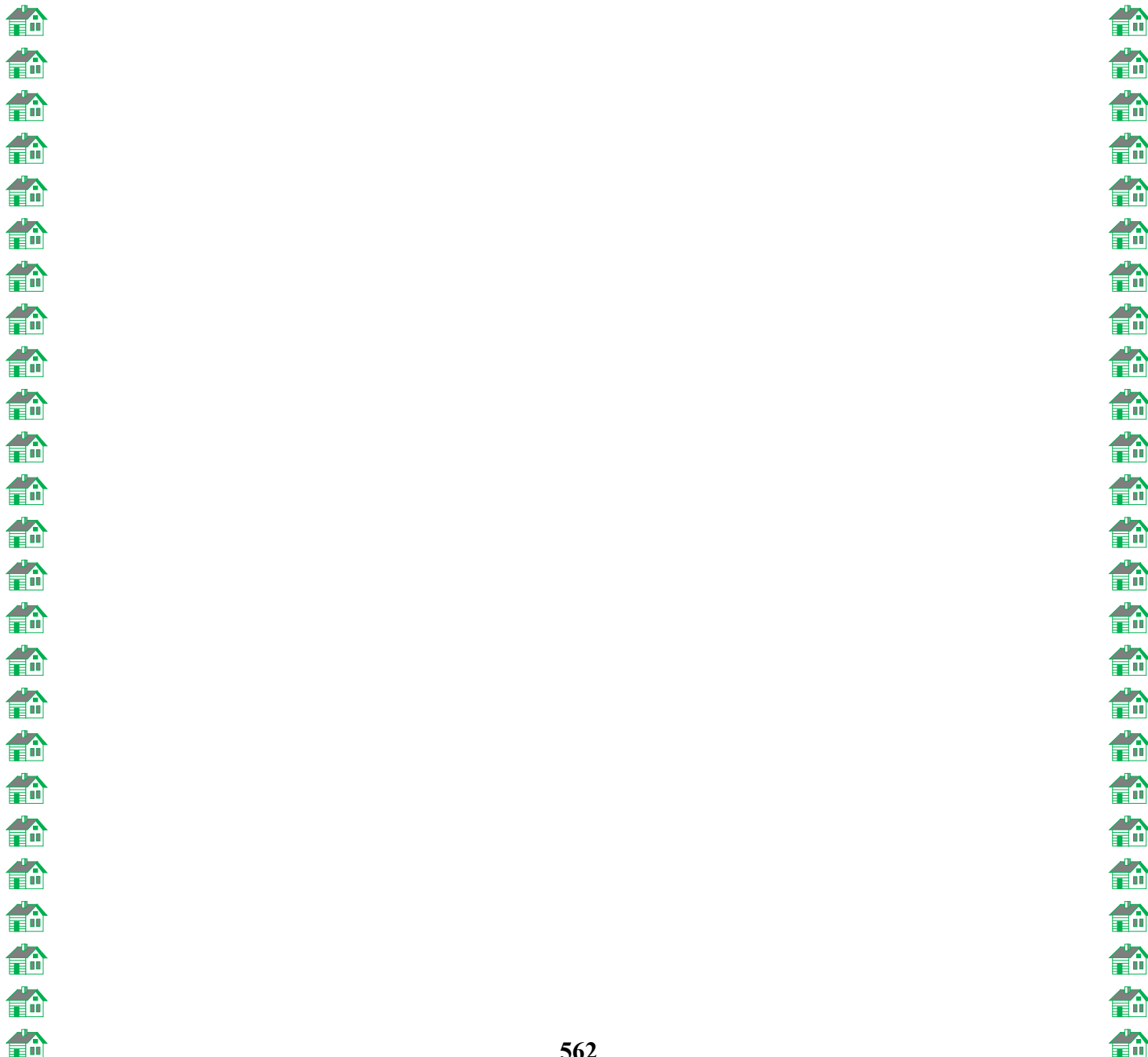
Elevii cu dizabilități pot afișa dificultăți sociale semnificative, cum sunt stabilirea prietenilor și sentimentele de singurătate și izolare. Deoarece relațiile între egali în copilărie joacă un rol important în ceea ce privește dezvoltarea în viață, de aceea e nevoie ca profesorii să creeze medii în care să susțină și să promoveze competența socială și acceptarea.

Profesorii din învățământul de masă se confruntă cu schimbarea comportamentelor în sălile de clasă, de aceea este necesar ca aceștia să colaboreze cu profesori specialiști în proiectarea mediilor care să asigure succesul academic și social al elevilor.

În concluzie, formarea abilităților sociale în rândul copiilor și adolescenților au o serie de efecte benefice și de aceea este important să se lucreze cu aceștia în acest sens.

BIBLIOGRAFIE:

- 1) Munteanu, A. (2003). *Psihologia copilului și a adolescentului*. Timișoara, Editura Augusta.
- 2) Roco, M. (2005). *Studii recente privind trăsăturile inteligenței emoționale și modalități de evaluare*. Revista de Psihologie, 1(2), p. 47-56
- 3) Miers, A., Blöte, A., Westenberg, M. (2010). *Peer Perceptions of Social Skills in Socially Anxious and Nonanxious Adolescents*. J Abnormal Child Psychol, 33, p. 33-41
- 4) Vernon, A. (2004). *Dezvoltarea inteligenței emoționale*. Cluj-Napoca: Editura ASCR

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE-,, CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

LAZAR ANIKO

Lumea contemporană, nu numai prin ritmul rapid impus schimbării, ci și prin complexitățile ei, prin noutățile pe care le realizează și le prognozează, pune în fața oamenilor de toate vârstele, noi și noi probleme de ordin economic, cultural, științific, etc. Acestei societăți trebuie să-i facă față copilul de astăzi și familia sa. Educația, sub toate formele ei, este chemată să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Cunoașterea particularităților dezvoltării personalității, a factorilor care contribuie la desavârșirea acesteia, a problemelor pe care le ridică ea, contribuie în mare măsură la găsirea unor soluții adecvate.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că *stimularea intelectuală* în primii ani de viață, *climatul emoțional stabil* din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), și *suportul parental continuu*, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului.

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: **familiali, școlari, comunitari**. Factorii familiali sunt ca proximitate și importanță cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase. Rezultatele mai multor studii arată că elevii care sunt înconjurați de dragostea și ajutorul membrilor familiei au rezultate mult mai bune la școală față de copiii ai căror părinți lucrează de dimineață până seara și care nu petrec prea mult timp împreună cu ei. De ce este importantă familia în educația copiilor? Pentru că are o influență deosebită asupra copiilor, care dobândesc mult mai repede și mai ușor cunoștințe despre obiceiuri comportamentale, stil de viață, societate și natură de la persoanele apropiate, cu autoritate în viața lor, decât de la profesori sau necunoscuți. De asemenea, familia are un rol foarte important în dezvoltarea copiilor atât din punct de vedere **intelectual**, cât și **fizic, moral și estetic**. Părinții sunt cei care de cele mai multe ori asigură hrana și celelalte elemente necesare copiilor: haine, cărți, rechizite, jucării, ceea ce îi determină pe cei mici să înțeleagă că au datoria să îndeplinească așteptările pe care le au adulții de la ei.

Mai mult decât atât, părinții au datoria de a le forma copiilor **conștiința, caracterul, voința, personalitatea și simțul responsabil**, dinainte ca cei mici să ajungă pe băncile școlilor.

Analizând situațiile concrete în care se manifestă acțiunile educative în familie, putem identifica mai multe tipuri de părinți: unii înțeleg să-și armonizeze sistemul lor de acțiuni educative cu cele ale școlii, ale specialiștilor în domeniul muncii educative; alții nu conștientizează efectele negative ale strategiilor educative utilizate, sau, și mai grav, refuză să recunoască faptul că relațiile lor educaționale cu copiii sunt deficitare. Aceștia din urmă sunt convinși că nereușitele educaționale, rezultatele slabe la învățură, comportamentele inadecvate, chiar aberante, sunt determinate de factori străini, ori necunoscuți familiei. Acțiunile educative ale școlii nu trebuie să neglijeze asemenea aspecte. Întrunirile cu părinții, mai mult sau mai puțin organizate, trebuie să fie un prilej de a conștientiza consecințele imediate și de perspective ale strategiilor lor educaționale.

Comportamentele educaționale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvării lor la particularităților de vârstă și individuale, la situații concrete de acțiune, la sistemul de cerințe adresate copiilor, etc.

Severitatea exagerată – manifestată prin interdicții, prin brutalitate și prin privațiuni de tot felul – își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Astfel de părinți impun un regim de viață și, în special de învățură, peste limitele de toleranță psihologică și psihofiziologică specifică vârstei. Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice

vârstei și utilizează frecvent pedepse care lezează demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. În afara programului școlar, copiii sunt puși adeseori să învețe mai multe limbi străine, să desfășoare activități artistico-plastice, sportive, etc, chiar dacă nu au aptitudini în acest domeniu.

La rândul lor, părinții superprotectori, care depun eforturi exagerate pentru a proteja copilul, pot constitui piedici în formarea și dezvoltarea personalității copilului. Acești părinți consideră că școala, viața în general, are o serie de cerințe care depășesc posibilitățile copilului sau copiii lor sunt fie "de o inteligență rară", fie neajutorați, plătânzi, fragili, și de aceea trebuie menajați.

Considerând că nici unul dintre aspectele climatului familial prezentat nu este favorabil dezvoltării armonioase a personalității copilului, concluzionăm că "școlarul are nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță". Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, destul de maleabili în raporturile cu copilul, fără a da dovadă de slăbiciune. El are nevoie să simtă că părinții se ocupă de el, că iau parte la micile lui neazuri și la problemele care îl întristează, și că nu se dezinteresează de ceea ce se întâmplă la școală. Dar în același timp el are nevoie de un cadru de disciplină destul de ferm pentru a nu-l lăsa să-și închipuie că libertatea lui e fără margini și, totodată, să știe că părinții săi împărtășesc același nivel de exigență." (M. Gilly).

În condițiile social-economice actuale, se manifestă două tendințe contradictorii: părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor lor, dar în același timp nu mai au timp și răbdare să acorde atenție problemelor acestora. Relația lor cu școala este ignorată sau evitată, acțiunile educative ale celor două instituții exercitându-se oarecum paralel.

Este o sarcină a școlii, a personalului didactic, să identifice situațiile problematice din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative ale acestora în favoarea elevului și mai ales să conștientizeze faptul că relația de colaborare școală-familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

BIBLIOGRAFIE:

BIRKH, HAYWARD S., Diferențele individualizate – Ed. Tehnica București 1999. GILLY, Elev bun – elev slab, EDP București 1973; M. GOLU, Dinamica personalității, Ed. Geneze București 1993

ROLUL FAMILIEI ÎN CEI 7 ANI DE ACASĂ

EDUCATOARE LĂZĂR ELISABETA GRĂDINIȚA CU P.P :” MICUL PRINȚ” , CLUJ-NAPOCA

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

- **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

- **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite.

Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toții în diferite ocazii, de a pleca în vacanțe. Ea este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu grădinița, școala acestea fiind factorul care ajută copilul în desăvârșirea propriei personalități.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
<http://www.scribd.com/>
<http://www.desprecopii.com>
*** TRIBUNA INVĂȚĂMÂNTULUI , „*Revistă națională de informație și atitudine*, 2009

SFATURI DE BAZĂ PENTRU ... „CEI 7 ANI DE ACASĂ”

PROF. ÎNV. PRIMAR LAZĂR MARIANA MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 DIACONU CORESI, BRAȘOV

„Diploma celor șapte ani de acasă exprimă calificativul părinților”. Valeria Mahok

Cei 7 ani de acasă reprezintă temelia educației unui copil pe care se clădește viitorul adult. Importanța acestei perioade este enormă deoarece cuprinde un bagaj de cunoștințe, deprinderi comportamentale, atitudini acumulate în primii ani de viață care va influența decisiv modul în care aceștia se vor manifesta în viitor.

Deși modelarea caracterului copilului nu mai este exclusiv responsabilitatea familiei, totuși ea joacă un rol important. De aceea, timpul petrecut în familie trebuie să fie de calitate.

Părinții trebuie să țină cont de faptul că un copil se dezvoltă armonios într-un mediu afectiv și protector și că el are nevoie de modele și de reguli mai mult decât de critici. Bunele maniere se formează prin contactul zilnic cu membrii familiei. Copiii imită ceea ce văd și aud. Ei adoptă regulile și se supun doar dacă vor vedea și la părinți același lucru. Nu se poate cere însă copiilor altă comportare decât cea observată la părinții lor.

Într-o lume în care tehnologia și reclamele asaltează și influențează copiii „să aibă” mai mult decât „să fie”, „să vadă”, și „să simtă”, părinții au datoria de a ajuta pe cei mici să fie prezenți, relaxați și bucuroși pornind de la învățarea unor lucruri simple care să le aducă mulțumire și bucurie, să îi țină departe de anxietate și de a intra în competiție pentru perfecțiunea pe care o creează reclamele și lumea digitală în general.

În acest sens, accentul trebuie să se mute de pe posesia materială, pe experiențe în natură, pe trăire, pe sentimente, pe conexiunea umană, pe empatie, pe compasiune, pe bucuria familiei și a prieteniei.

Pentru a evita influența negativă a mediului actual digital, părinții pot folosi cu succes în educație câteva lucruri simple care îi vor ajuta să facă față pericolului anxietății.

De exemplu, este foarte important ca micuțul să abordeze fiecare activitate nouă cu interes și curiozitate și să se bucure de fiecare experiență nouă. De asemenea, el trebuie educat să vadă greșelile ca oportunități de învățare, să fie indulgent cu el și cu cei din jur atunci când greșește și să învețe din greșeli.

Pentru ca un copil să fie echilibrat emoțional, va trebui învățat să arate compasiune și să aibă relații umane de calitate, să îi pese de oameni, să dea și să primească în egală măsură. Îl va ajuta enorm dacă este învățat să accepte că nu este perfect și că nu trebuie să facă un scop din a fi perfect ci din a fi fericit. Totodată este foarte important să înțeleagă că este bine să fie recunoscători și să arate recunoștință pentru ceea ce au și pentru momentele bune din viața lor. Ajută foarte mult dacă ei încearcă să accepte sentimentele, să îmbrățișeze și să accepte toate sentimentele, să aibă încredere în ei și în cei dragi.

Dacă se străduiesc să fie prezenți și să se bucure acum de lucrurile din jurul lor, să le vadă și să le simtă vor fi mult mai relaxați, mai fericiți.

Nu e nevoie de lucruri costisitoare pentru a fi fericiți, ci este de ajuns să îi învățăm că micile momente fac frumusețea vieții: parfumul unei flori, căldura unei raze de soare, aroma ceaiului.

Copilul care va fi educat de mic să respecte valori ca răbdarea, bunătatea, buna cuviință, autocontrolul, o gândire optimistă, să nu invidieze, să nu își urmărească doar propriul interes și să își conștientizeze și controleze emoțiile va avea o evoluție frumoasă, va fi echilibrat și va face față cu succes oricăror provocări.

Viața nu este o cursă spre perfecțiune ci o multitudine de oportunități de a trăi frumos.

www.SapteAniDeAcasa.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. LAZĂR VIORICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ FĂCĂENI
FĂCĂENI, IALOMIȚA

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil. Această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

Dorința permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un mof, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară”. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul. Este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”. Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă”. Crizele de personalitate - o etapă normală. După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”. După ce trec de un an și jumătate - doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. „Și aici, este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar să-l și lauzi pentru asta”. După 5 ani înțeleg regulile. Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate. Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va

vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“. Ce trebuie să știe un copil „de acasă“? Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

UNELE PROBLEME PRIVIND ȘCOLARIZAREA COPIILOR DE 6 ANI

PROF.PT.ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR:LAZĂR VASILICA GEORGETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "FĂNUȘ NEAGU"BRĂILA

Intrarea copiilor la școală poate ridica câteva probleme :

1.Confruntarea cu inerția părinților de a-și da copii la școală deoarece vor să-l absolve pe micul școlar de grijile vieții.

2.Prejudecățile învățătorilor, care ar putea considera că viitorii școlari au o vârstă prea mică pentru a face față cerințelor școlii.

3.Șocul copilului –acesta se vede nevoit să schimbe mediul(grădiniță-școală)

Ce se poate face?

A. Învățătorii vor forma și consolida sentimentul apartenenței la grup, cu următoarele recomandări:

- să cunoască numele colegilor;
- să își aștepte rândul atunci când doresc să răspundă ;
- să împartă ceea ce au(spațiul de joacă, de lucru, anumite obiecte necesare și colegilor)
- să facă loc și altora,să știe să stea și lângă copii care nu le sunt prieteni
- să participe la activități într-o manieră constructivă;
- să coopereze;copiii vor învăța să colaboreze pe parcursul proiectelor, să se joace în echipă;
- să rezolve conflicte; să discute între ei problemele, împărțind sentimente sau puncte de vedere,

conflictele vor fi rezolvate pașnic.

B. Cadrele didactice trebuie să dovedească cât mai multă răbdare, cât mai multă înțelegere, să empatizeze constant cu școlarii.

- se vor adresa școlarului cu apelativul mic al numelui;
- vor dialoga cât mai des cu copilul;
- în timpul dialogului se vor poziționa la înălțimea copilului;
- vor asculta tot ceea ce au de spus copiii și vor oferi răspunsuri;
- vor respecta toate promisiunile făcute copiilor;
- vor oferi aprecieri corecte la adresa lucrărilor executate de copil;
- vor oferi copiilor șansa de a lucra în echipă , de a reuși sau a eșua împreună cu grupul
- vor fructifica ideile și sugestiile copiilor, subliniind apoi contribuția acestora;

Ca învățători al unui copil de 6 ani, este important să urmărim următoarele procese:

➤ Integrarea copilului într-un program școlar presupune existența și respectarea unor reguli

pentru o bună desfășurare a lecțiilor ;ele pot fi diferite de cele pe care copilul le respectă acasă. Este bine ca aceste reguli să fie stabilite împreună cu micii școlari pentru că astfel capătă încredere , știu ce au voie să facă și la ce să se aștepte din partea colegilor. Fiind fixate prin negociere, au drept efect creșterea de sine a respectului, vor învăța că orice grup uman există atât timp cât există reguli, aceleași pentru toți.

➤ Un obiectiv important este formarea autocontrolului;explicându-le consecințele unui comportament indezirabil(cum ar fi să lovești un coleg, să vorbești urât etc.) ajutându-i să găsească soluții pentru comportamentele problemă, învățătorii își ajută elevii în deprinderea autocontrolului.

➤ Când o anumită situație duce la dezordine sau deranjează pe toată lumea este recomandabil sa se formuleze reguli într-o manieră afirmativă. De exemplu:"vă rog, să intrați, întotdeauna, în clasă fără să vă grăbiți", în loc de "nu alegați!".

➤ În cazul în care copiii nu respectă, constant , regulile stabilite, trebuie reflectat la următoarele aspecte:

- sunt regulile respective clar exprimate și pe înțelesul copiilor?
- nu cumva activitățile curente sunt prea dificile?
- li se cere copiilor să stea prea mult timp nemișcați?
- există vreun motiv anume pentru care un copil nu se comportă cum trebuie(de exemplu, are probleme în familie, are probleme de adaptare, obosește repede, are probleme medicale etc.).

Este important ca fiecare învățător să cunoască și să înțeleagă cât mai bine clasa ca ansamblu și pe fiecare elev în parte pentru a-și regla cât mai bine strategia didactică și comportamentul în raport cu micii

săi elevi. Foarte multe aspecte țin de capacitatea sa de a conceptualiza noua situație educativă și de creativitatea sa profesională.

BIBLIOGRAFIE:

Albu G.- *În căutarea educației autentice*, Ed. Polirom, Iași 2002

Stan E.- *Managementul clasei*, Ed. Universității din Ploiești, 2003

Cosmovici A., Iacob L.-*Psihologie*, Ed.Polirom, 2005

THE JOB OF BEING A PARENT

PROF.LAZARESCU IONELA ADRIANA
LICEUL TEORETIC NOVACI – GORJ

Having or not “the 7 years” time education has become an outdated expression. This expression is for all of us synonymous to an elegant behaviour, due to the education one receives in their first years of life.

Nowadays, we can reduce the number of the years a child spends exclusively with his family to only three years, this is because there is, according to The law of Education, nr:1/2011, the period of the primary school, and if we judge right, when we talk about “the 7 years” time education, the duty to educate is no longer only the job of the family, but also the job of the educational institutions of the primary school(nursery school and primary school). Therefore, a child spends the first seven years of life in familiar locations, where he is in the attention and receives attention. In the first three years of life a child learns almost 70% of the information, gets in contact with reality around him and learns the essential elements for life. During the kindergarten he will continue to enlarge his knowledge and will discover himself related to the others, he will learn to be successful or unsuccessful, he will find his place in the group; he will know the competition and the desire to overcome his limits.

The family has to be there any time; the parents should prepare their child for life. The earlier he becomes independent, the more he will trust himself. A responsible parent will always explain to his child the reason why he should react in a certain manner. The communication parent-child forms the base to form a strong personality, which will help the child in becoming a responsible adult.

Having always arguments with the child without giving explanations according to the age of the child is a wrong method that the parents use. The little child will think that everything he is doing is wrong, he will blame himself for this, and his personality will be fragmented, he will become an introvert, convinced that he cannot do anything right. The child needs to discuss with his parents, for his the mother and the father are true models to follow. If the human beings he considers the most important and he loves them unconditionally don't find time for the child, he will believe that he is troublesome and he will seek to find his place in an imaginary world which can sometimes be very dangerous. If we openly talk to the child, give him responsibilities according to his age, if he is appreciated for what he does, he will feel his part in the family, he will become responsible and will define himself as a trustworthy element.

The parent should be preoccupied by the needs of his child. During the seven years spent with the family, skills are discovered and developed. Who can do this better that the parent? Who can sustain the child to fulfill his dream better that his parent? Many of us will say that this is the educator's job. We don't deny the fact that the educator has his part, but not the major one. The two: parent and educator, have to cooperate, they can advise each other to better sustain the child.

If the parent doesn't discover what his own child likes or dislikes then the parent fails his most important job: that as a PARENT.

EDUCAȚIA ÎNCEPE CU CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

EDUCATOARE LĂZĂROIU MARIANA VICTORIȚA
GPN GHERĂSENI, BUZĂU

„Cei șapte ani de acasă“ se constituie într-o expresie de valoare, cu vechime în societatea românească. A avea cei șapte ani de acasă era apanajul unei educații ce provenea din familie și devenea condiția esențială pentru a pătrunde cu succes în școală și a reuși mai târziu în viață.

De multe ori ne întrebăm dacă copilul de astăzi, copilul modern, este diferit de copilul de ieri, cel cu cheia de gât. Este o întrebare mai complexă decât ne-am așteptat. Dacă ne referim la lumea interioară a copilului, aceea nu s-a schimbat, ea este la fel de bogată, de tensionată, de conflictuală, de plină de întrebări și de dorințe. Dacă ne referim însă la exterior, aici s-au petrecut transformări semnificative care au constrâns interiorul să se adapteze acestora. Rapiditatea cu care s-au petrecut aceste schimbări a expus acest interior unei avalanșe de stimuli. De aici și continua creștere a unor simptome precum tulburările de atenție și de concentrare ale copiilor.

Apartenența familială este esențială pentru construirea unei identități individuale. Ea presupune că există o transmitere către copil a istoriei familiale, a credințelor, miturilor, valorilor și mai ales că acest copil își găsește un loc în acea familie și este investit ca membru al acesteia.

Transmiterea nu se poate realiza decât dacă există o disponibilitate pentru a comunica, pentru a vorbi despre acestea, pentru a le rosti. Însă ne confruntăm în ultima perioadă cu absența disponibilității pentru comunicare, absență care are la bază fie un conflict între generații, fie o deșurătorie, fie un gol. Tot mai multe familii se confruntă cu o ruptură care a apărut tocmai din cauza saltului uriaș între două generații și a refuzului de a crea o tranziție. De exemplu, există acum canale de muzică sau filme pentru copii și adolescenți. Acestea sînt însă de sorginte străină și prezintă mentalitatea unei alte societăți, reflectă o imagine care nu corespunde cu cea ce există în mintea părinților sau în așteptările lor și apar nenumărate conflicte din cauza identificării copiilor cu acele modele, chiar pînă la interzicerea accesului la aceste canale. Este greu de înțeles pentru mulți părinți cum nu pot împărtăși cu copiii lor impresii despre filmele la care se uitau, muzica pe care o ascultau, cărțile pe care le citeau, pentru că aceștia nu se regăsesc în niciun fel în ele. Mulți părinți se plîng de faptul că acești copii nu mai citesc și că nu găsesc nici o modalitate de a-i convinge să se apropie de cărți. Copiii le răspund franc că este foarte plictisitor, că ei consideră cărțile învechite, „de pe vremea bunicii“, pe cînd acum există lucruri mult mai moderne, precum jocuri sau materiale interactive. De asemenea, părinții nu înțeleg atracția copiilor față de personaje precum Harry Potter sau alte ficțiuni moderne, care pentru ei par încîlcite și fără valoare educațională.

Dacă aceste transformări au permis o dezvoltare extraordinar de precoce a planului intelectual al copiilor (cei mai mulți dintre copiii preșcolari știu să citească, să scrie și să socotească fără probleme), această dezvoltare excesivă a pus o presiune extremă asupra planului emoțional (care are resurse limitate în funcție de vîrsta copilului) și a condus la manifestări simptomatice foarte diverse, de la afecțiuni somatice pînă la eșecuri în adaptarea copilului la grădiniță sau chiar în capacitatea copilului de a construi relații cu alți copii. S-a născut astfel o generație foarte inteligentă, dar foarte săracă emoțional, pentru că resursele sînt direcționate în vederea stimulării gîndirii. Efectul acestei carențe emoționale se vede destul de rapid, încă de la grădiniță, unde există nenumărate probleme legate de relaționare și adaptare.

Un aspect important este legat de o discrepanță foarte mare între idealul și așteptările părinților și realitatea copilului. Această discrepanță provine dintr-un ideal inaccesibil părinților care au trăit de multe ori într-o realitate prea dură, ceea ce nu le-a permis să viseze. Unul dintre beneficiile terapiei de familie este capacitatea spațiului terapeutic de a permite reconstruirea unei istorii pline de goluri și regăsirea acestor idealuri pierdute spre a putea lăsa apoi loc și copiilor pentru propriile idealuri. Părinții sînt prinși între prejudecățile moștenite și povara vinovăției de a fi eşuat. Această abordare blochează orice acces la a crea împreună.

Prin urmare avem copii din ce în ce mai inteligenți dar în același timp avem copii din ce în ce mai fragili emoțional și părinți din ce în ce mai speriați. Un rol important în apariția acestei fragilități îl constituie confuzia copilului. Nu realitatea este cea care produce confuzie, ci lipsa de disponibilitate a părinților de a prezenta copiilor această realitate și de a accepta trăirile lor față de ea. „Nu este niciodată prea devreme să le spunem copiilor adevărul“ afirma psihanalista Françoise Dolto, și acest lucru înseamnă că le putem explica copiilor de ce îi ducem atît de devreme la grădiniță, de ce stau acolo atît de mult timp, de ce stau

mult la bunica sau cu buna, de ce părinții lucrează atât de mult și mai ales le putem spune ce simțim cu privire la asta și le oferim astfel și lor ocazia să exprime ceea ce simt. Absența schimbului emoțional creează premisele unei suferințe care se va accentua cu timpul, luând forme din ce în ce mai derapante.

Și ceea ce e și mai îngrijorător – chiar și în instituțiile educative (creșe, grădinițe) care nu pot funcționa decât prin asumarea unei disponibilități afective din partea cadrelor didactice – este faptul că legăturile sînt din ce în ce mai formale și mai robotice, bazîndu-se pe o autoritate excesivă și pe o selecție naturală (cei mai slabi vor renunța și vor pleca, dacă nu se acomodează). Cuvinte precum răsfațat, obraznic, impertinent sînt adresate copiilor cu vârste din ce în ce mai mici, fără a se lua în seamă suferința lor și semnificația acesteia. Copiii petrec astfel mult timp într-un spațiu golit de afecțiune și învață că, și dacă exprimă ceea ce simt, nu vor fi luați în seamă.

Aș vrea să închei referindu-mă la faptul că cei șapte ani de acasă sînt asociați bazei unei educații pentru că ei ar trebui să producă un model stabil de relație și de siguranță, iar această relație să fie mediată prin cuvinte. Am pierdut cu toții aceste cuvinte, lipsesc din obișnuința noastră în a cerceta ce ni se întîmplă și ce se întîmplă cu copilul. Părinții preferă pedeapsa, tăcerea, oprobriul, reproșul sau orice altceva, mai puțin cuvintele. Cînd le recomand părinților să le vorbească acestor copii și să îi invite și pe ei să vorbească despre ceea ce s-a întîmplat, aceștia sînt foarte surprinși. Dar efectul cuvintelor este neîntîrziat și produce o reacție imediată a copilului. Pentru că dacă ne gîndim la o semnificație a celor șapte ani de acasă, aceasta constă în a-l învăța pe copil să creeze legături.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., 2000, Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., 2003, Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., 2004, Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

ACTIVITĂȚI EXTRACURRICULARE REALIZATE PENTRU STIMULAREA CREATIVITĂȚII PREȘCOLARILOR

PROF. CĂTĂLINA SIMONA LEANCĂ
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT "ȘTEFAN CEL MARE ȘI
SFÂNT" DOROHOI, BOTOȘANI

Prin structură, obiective și conținut, educația trebuie să răspundă neconținut exigențelor cerute de evoluția realității naționale și internaționale. Semnificația și eficiența actului educativ sunt date de disponibilitatea educației de adaptare și autoreglare față de cerințele tot mai numeroase ale spațiului social.

Cultivarea capacității creatoare a devenit o sarcină importantă a școlilor contemporane, chiar dacă au existat și poziții sceptice care au susținut că învățământul actual nu contribuie la dezvoltarea creativității, observându-se că el cultivă mai ales gândirea critică, disciplina, conformismul, incompatibile cu climatul de libertate favorabil imaginației creatoare.

Creativitatea este un complex de însușiri și aptitudini psihice care în condiții favorabile generează produse noi și valoroase pentru societate.

Grădinița trebuie să stimuleze exprimarea potențialului creativ al fiecărui copil, să încurajeze inițiativa lui, ingeniozitatea și curiozitatea, să favorizeze stabilirea unor relații care să nu exagereze prin autoritate, să ofere ocazii elevului de a lua singur decizii și să stimuleze încrederea în sine, într-o atmosferă de comunicare liberă.

Activitățile, chiar dacă urmăresc însușirea de către preșcolari a unor cunoștințe temeinice, a unor priceperi și deprinderi, implicând în ansamblu o concepție științifică despre lume și viață și chiar dacă duc la formarea și dezvoltarea unei personalități creatoare, nu pot răspunde suficient dorinței de cunoaștere și de creație - însușiri caracteristice copiilor.

Modernizarea și perfecționarea procesului instructiv-educativ impun imbinarea activității școlare cu activități extracurriculare ce au numeroase valențe formative. Desfășurarea activităților școlare și extrașcolare permite și manifestarea creativității de grup, a relațiilor creative. În acest cadru, și educatorul își poate afirma spiritul novator, creativitatea didactică.

Activitățile extracurriculare sunt activități complementare activității de învățare realizată la clasă, urmăresc lărgirea și adâncirea informației, cultivă interesul pentru diferite ramuri ale științei, atrag individul la viața socială, la folosirea timpului liber într-un mod plăcut și util, orientează preșcolarii către activități utile care să întregescă educația școlară, contribuind la formarea personalității. De aceea grădinița trebuie să fie deschisă spre acest tip de activitate care îmbracă cele mai variate forme.

Realizarea acestor activități presupune alegerea din timp a materialului de către cadrul didactic, abordarea creatoare a temelor de către acesta și, nu în ultimul rând, măiestrie pedagogică și dragoste pentru copii.

Astfel de activități se deosebesc de cele școlare prin varietatea formelor și a conținutului, prin durată lor, prin metodele folosite, prin utilizarea unei forme specifice de verificare și apreciere a rezultatelor și prin raporturile de colaborare, de apropiere, de încredere și de prietenie dintre cadrele didactice și preșcolari.

Accepțiunea termenului are un sens foarte larg.

În sens restrâns termenul se referă la toate manifestările organizate de grădiniță, cu obiective educative și recreative, care se desfășoară în afara programului școlar. Pot fi și activități extrașcolare de masă - excursii, concursuri, spectacole, serbări etc., sau activități extrașcolare. În acest sens, termenul este echivalent cu educație extradidactică.

Activitățile extracurriculare se desfășoară sub forme variate, ca de exemplu: activități artistice, științifice, activități sportive, obștești, turistice ș.a.m.d. Astfel de activități oferă numeroase prilejuri de afirmare a elevilor, de dezvoltare a personalității acestora, întrucât lumea actuală este stăpânită de televizor sau de calculator.

Activitățile turistice sunt activități extracurriculare cu o deosebită valoare formativă. Ele se pot realiza sub forma plimbărilor, excursiilor sau taberelor.

Astfel de activități asigură un contact direct cu obiectele și fenomenele în condiții naturale, ceea ce ușurează procesul formării reprezentărilor despre acestea și ajută copiii în cadrul activităților organizate în școală.

Am constatat că aceste activități au îmbogățit cunoștințele preșcolărilor despre viața plantelor și animalelor, dar au încurajat și exprimarea liberă a copiilor în afara clasei. S-a mai observat că ei pot reprezenta cu mai multă creativitate realitatea atunci când desenează, modelează sau au de alcătuit scurte texte.

Serbarea este o manifestare festivă, cu program complex, prilejuită de sărbătorirea diferitelor evenimente de însemnătate națională sau internațională, de tradițiile și obiceiurile statornicite în grădiniță.

Serbarea școlară este o activitate extracurriculară tradițională, care are mari valențe educative. Această activitate permite exprimarea activă nu numai a câtorva elevi mai talentați într-un domeniu sau altul, ci a unui număr cât mai mare de elevi, fiecare contribuind, în felul lui, la reușita comună.

Carnavalul este o manifestare veselă, antrenantă, plină de mișcare și surprize. Am organizat carnavalul cu ocazia sărbătorilor de iarnă, cu ocazia Zilei Pământului sau cu ocazia zilei de 1 Iunie. Participanții au purtat costume întruchipând diverse personaje, iar jocul de rol a stimulat imaginația elevilor. Element dominant al carnavalului a fost dansul, intercalat cu diverse forme de manifestări artistice. Elevii au avut posibilitatea de a se manifesta liber, atât în crearea costumului, cât și în interpretarea/realizarea unor monologuri.

Concursurile sunt forme competiționale de activitate extrașcolară, organizate pe diferite teme. Am organizat la nivel de școală concursuri de dans, de creații artistice, de desen, între clase paralele sau între clasele de nivel preșcolar.

Vizionarea spectacolelor, a filmelor, a diafilmelor sau a emisiunilor de televizor sunt forme de activități prin care elevul nu doar dobândește informații, ci este stimulat spre activități de pictură, dans ș.a.m.d. determinând astfel și dezvoltarea creativității.

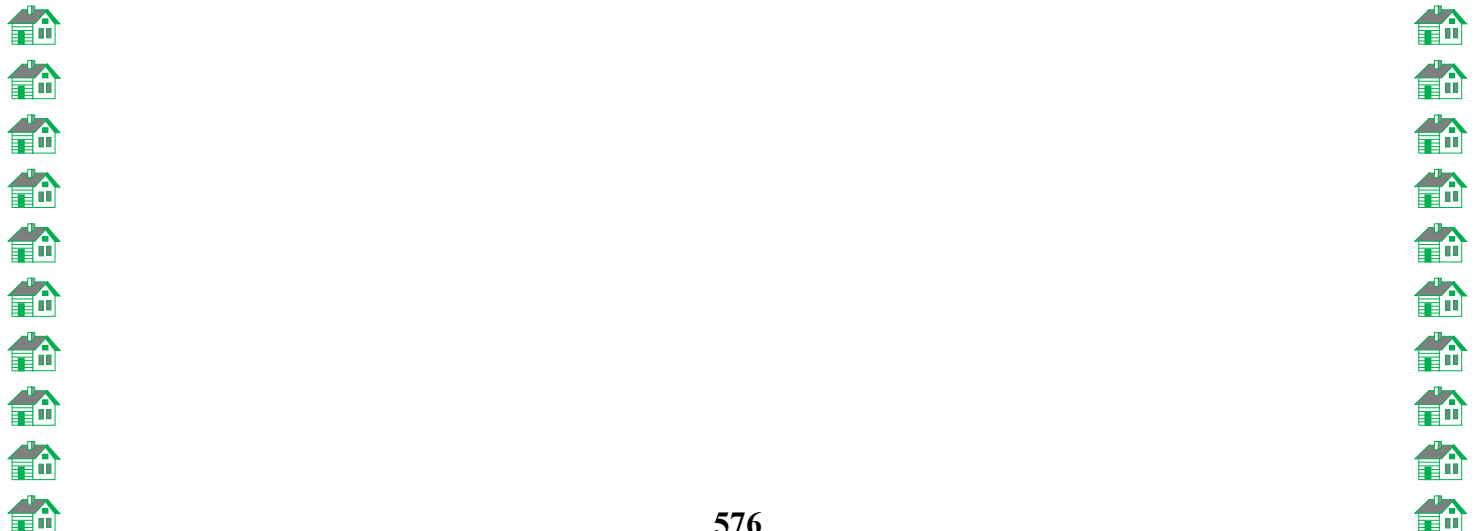
Aceste acțiuni au determinat dezvoltarea creativității civice, artistice și a responsabilității față de problemele comunității.

Cred că în orice grădiniță cadrele didactice trebuie să promoveze activitățile extracurriculare, stimulând astfel inventivitatea și creativitatea preșcolărilor. De aceea, în acest an școlar am încercat să realizez un echilibru între activitățile școlare și cele extracurriculare.

Am realizat activități extracurriculare programate și proiectate din timp, diverse atât ca formă, cât și conținut, ce s-au desfășurat în grădiniță, în afara ei, în comunitate, folosind metode active și stimulative pentru participarea preșcolărilor.

Activitatea extracurriculară e o componentă educațională valoroasă și eficientă căreia orice cadru didactic trebuie să-i acorde atenție, adoptând el, în primul rând, o atitudine creatoare, atât în modul de realizare al activității, cât și în relațiile cu preșcolarii, asigurând astfel o atmosferă relaxantă care să permită stimularea creativă a preșcolărilor.

În concluzie, cadrul didactic poate face multe pentru educarea spiritului creativ în cadrul activităților extracurriculare. Dar, se vede necesitatea de a modifica destul de mult modul de gândire, să evite critica, în astfel de activități, să încurajeze preșcolarii și să realizeze un feed-back pozitiv.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PROF. PSIHOPEDAGOG LEMNI CRISTINA
GRĂDINIȚA SPECIALĂ FĂLTICENI

Suntem convinși că majoritatea părinților își doresc să crească copii sănătoși și fericiți. Dar, oare, toți știu cu adevărat de ce are nevoie copilul lor pentru a crește astfel? Care sunt ingredientele care ne asigură sănătatea și fericirea pe termen lung? Care sunt acele atu-uri pe care i le poate da familia și care îi asigură succesul în viață? Într-o lume preponderent materialistă, cum este cea în care trăim, întrebarea este firească.

Fiecare om se naște cu o „zestre”, un dat genetic care, așa cum a demonstrat epigenetica, poate fi modificat de condițiile de mediu. Putem compara acest dat cu un *kit de construcție*, în care ai materialul de bază și o serie de modele ce pot fi realizate cu acest material. De-a lungul vieții, fiecare persoană se construiește pe sine și este, la rândul ei, modelată de mediul social în care se dezvoltă. Această construcție și dezvoltare a personalității unui om nu este un scop în sine ci este o condiție a realizării acelei misiuni unice cu care se naște fiecare din noi.

Pentru a face o comparație plastică, putem spune că omul este un vehicul-unicat, aflat la început în perioada de construcție și testare, urmând apoi să fie lansat într-o cursă lungă și complexă, având mai multe „porturi de escală” și mai multe sarcini de îndeplinit, care, în general, concurează la îndeplinirea unei misiuni mai mari, importantă și pentru om și pentru societate. Atât perioada de construcție cât și cursa în sine și împlinirea fiecărei misiuni trebuie să îi aducă omului împlinire și fericire.

Elementele din mediul social care intervin în perioada copilăriei, perioada de „dezvoltare și testare” – Familia

În primii ani, care constituie perioada cea mai importantă de dezvoltare fizică și de construcție a personalității și inteligențelor, elementele reprezentând mediul social care contribuie la modelarea unei persoane sunt familia, școala, prietenii și colegii, comunitatea apropiată, modelele și valorile sociale și imaginea despre lume, ca ansamblu, care ajunge la conștiința persoanei prin intermediul culturii și diferitelor medii de informație la care are acces. Este totodată, perioada în care se construiește, sau nu, simțul coerenței și primele modele ale relațiilor cu ceilalți. Și totodată, perioada în care personalitatea, aflată în perioada de construcție, este supusă la primele teste.

Familia este unul din cele mai importante elemente sau, mai bine spus, sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic etc. De aceea, **familia este instituția fundamentală în toate societățile**. Rolul familiei este foarte important în ceea ce privește dezvoltarea copilului, din punct de vedere fizic, intelectual, emoțional, moral sau caracterial și spiritual-estetic.

În ce privește **dezvoltarea fizică** a copilului, familia este cea care asigură mediul de viață, hrana, îmbrăcămintea, trebuie să îi ferească de pericole, să le asigure condiții și spațiu propice pentru joc, învățare, odihnă, mișcare și să le supravegheze și întrețină starea de sănătate optimă. Familia stabilește regimul de viață al copilului care să îi asigure o dezvoltare optimă, îi formează primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului. Familia trebuie să se preocupe de dezvoltarea capacității motrice a copilului, prin asigurarea unor activități de joc fizic și mișcare sau sport în aer liber. Dezvoltarea motricității și coordonării mișcărilor are un rol important și în dezvoltarea activă a emisferelor cerebrale, fapt ce favorizează procesele de învățare, adaptare și emancipare relativă.

În ce privește **dezvoltarea intelectuală** a copilului, familia este în primul rând mediul în care își însușește **limbajul**. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți și de restul familiei în această direcție. Ca prim factor de educație, familia oferă copilului și aproximativ 90% din cunoștințele uzuale despre lumea înconjurătoare (despre plante, animale, obiecte, mediul în care trăiește, despre ocupațiile oamenilor etc.). Familia ar trebui să se preocupe și de **dezvoltarea proceselor intelectuale** ale copiilor. Ea trebuie să le dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea.

Pentru dezvoltarea **inteligenței emoționale** a copilului, viața de familie constituie, de asemenea, prima lui școală. În acest mediu, oarecum protejat, copilul ar trebui să învețe să se cunoască, învață cum să simtă față de ceea ce i se întâmplă și cum reacționează ceilalți la sentimentele lui; experimentează și recunoaște o gamă de sentimente și învață ce posibilități de reacție există, învață să își exprime speranțele și temerile. Tot în familie, copilul își formează primele atitudini față de lumea din jur, de care vor depinde atât reușita lui școlară cât și, mai târziu, cea de viață. Impactul părinților asupra dezvoltării emoționale apare încă din perioada pre-natală (intrauterină) și este cel mai puternic în primii ani de viață.

Pentru **educație morală și formarea caracterului**, familia este de asemenea, primul mediu în care copilul își construiește scara de valori și își formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestui tip de educație, modelul parental este foarte important pentru copil.

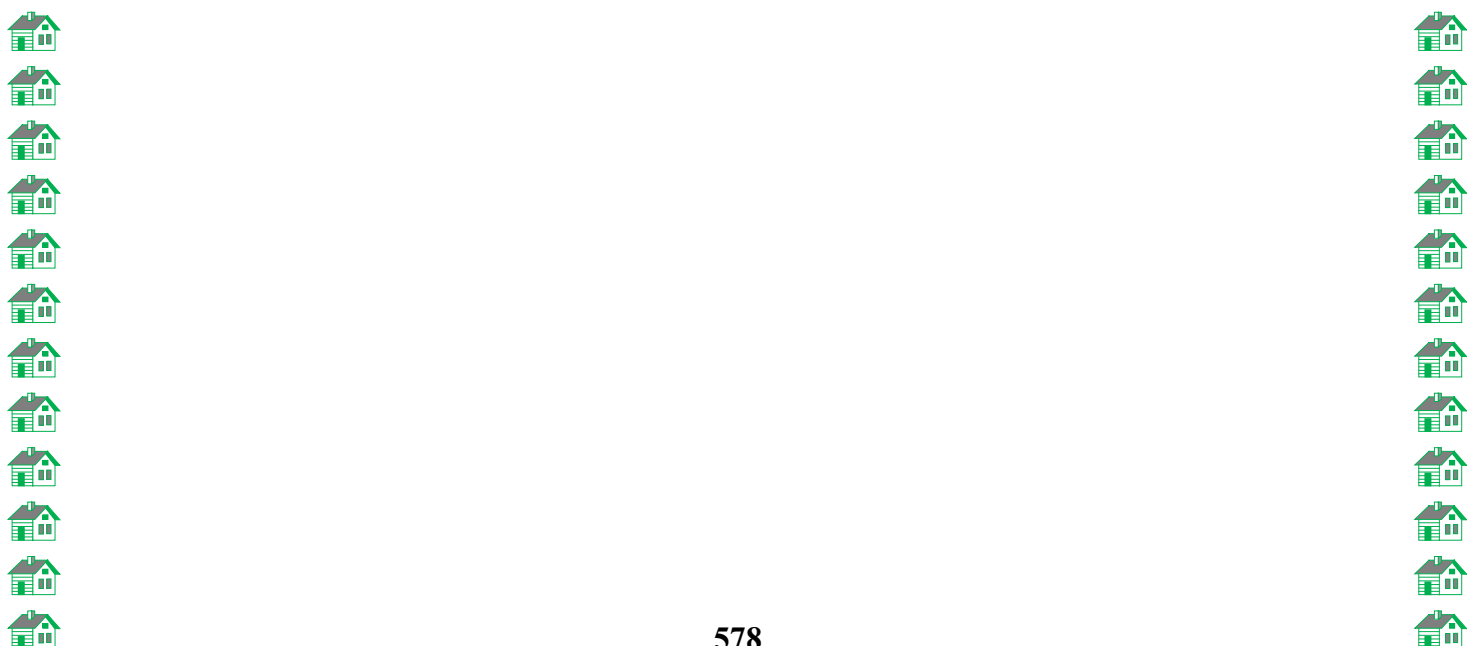
Unui copil fără o educație moral-caracterială corectă îi va fi foarte greu să ajungă la acea coerență a sinelui. Îi vor lipsi atât comprehensibilitatea, controlul cât și semnificația. Prin urmare, oricâte bunuri materiale îi vor pune părinții la dispoziție, nu va izbuti să fie fericit și, deci, rezistent la boli.

Educația artistic-estetică și înțelegerea valențelor spirituale ale umanității trebuie să vină în completarea celorlalte tipuri de educație, pentru a stimula creativitatea copilului și a-l ajuta să treacă de la o înțelegere a lumii axată pe propriile nevoi și plăceri la o înțelegere mai completă a lumii, a universului și a resorturilor profunde care guvernează viața, în ansamblul ei și societatea umană.

Părinții ar trebui să fie aceia care realizează primul contact al copilului cu o viziune asupra sensului vieții, cu frumusețile naturii, cu viața socială și specificul național (valori culturale, tradiții, obiceiuri etc.), cu operele de artă și îl încurajează să își manifeste creativitatea artistică, tehnică sau științifică. Și, la fel ca și până acum, problema constă în nivelul cultural și de înțelegere al părinților față de importanța acestor aspecte în formarea copilului și stimularea dezvoltării creativității și a inteligenței spirituale.

Familia are un rol deosebit de important în dezvoltarea copilului, nu numai în primii ani de viață, ci și pe parcursul întregii perioade școlare, până la intrarea în viața adultă. Există mulți factori care pot conduce la apariția unor probleme în dezvoltarea armonioasă a copilului și, din nefericire, nu toate familiile pot fi considerate un mediu propice pentru creșterea unui copil. Dacă între membrii unei familii nu există relații de înțelegere, respect, înțelegere, dacă membrii familiei nu trăiesc în armonie, nu duc o viață cinstită, onestă, dacă opiniile celor doi părinți, și ale celorlalte persoane care au în grijă copilul, referitoare la educația copilului nu sunt convergente, dacă unul sau ambii părinți nu constituie un bun exemplu, dezvoltarea copilului are de suferit.

Din nefericire, în condițiile societății moderne, atât datorită presiunilor economice, evoluției tehnologiei cât și modelelor sociale pe care le-am creat, din ce în ce mai mulți părinți „rămân corigenți” la capitolul dezvoltării armonioase a copiilor, transferând apoi, uneori în întregime, această responsabilitate sistemului educativ – grădiniței, școlii.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ- OGLINDA FAMILIEI!

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR LEPĂDATU MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SFÂNTUL VASILE”, PLOIEȘTI

Când spunem că un copil are „cei 7 ani de acasă”, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să spună: „Mulțumesc!”, „Te rog!”, „Bună ziua!”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Un copil cu bune maniere se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc „cei 7 ani de acasă”. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate

Educația începe în familie și, pentru a avea un copil cu „cei 7 ani de acasă”, părinții/bunicii trebuie să fie un model pentru el. Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani, se dezvoltă și se pregătește pentru viață. Ea are o funcție educativă, fiind prima instituție de educație, iar părinții sunt primii și cei mai importanți educatori din viața copilului. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, sinceritatea și cinstea.

Dezvoltarea se realizează pe mai multe domenii: fizic, intelectual, social, emoțional, toate fiind strâns legate între ele și influențându-se reciproc! Important este ca părinții să nu negligeze nici un domeniu de dezvoltare, pentru că toate influențează dezvoltarea globală a copilului.

Un copil trebuie să aibă dezvoltate, până la 6 -7 ani, prin educația primită acasă, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să mănânce singur, să se spele, să fie ordonat, să facă sport); să-și exprime propriile nevoi; să-și exteriorizeze trăirile, sentimentele și emoțiile, atât pozitive, cât și negative; să aibă bune maniere și un comportament dezirabil; un limbaj care să-i permită să comunice corect, coerent, expresiv; să fie consecvent și perseverent în realizarea unei sarcini; să-și concentreze atenția; să aleagă motivele și motivațiile, atunci când vrea să facă ceva; să aibă capacitate de relaționare socială.

La baza formării unui comportament corespunzător al copilului stă relația afectivă cu părinții. Iubirea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe.

Copilul trebuie educat să știe că recompensa pentru acțiunile lui nu este materială (dulciuri, jucării, bani), ci mulțumirea și bucuria părinților. Cei „7 ani de acasă” sunt vitali, pentru copil în primul rând, pentru părinți și societate, în al doilea rând.

Dr. Augusto Jorge Cury ne spune că în ziua de azi nu este de ajuns să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre șapte deprinderi ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc fiii pentru eșecuri;
- Părinții buni stau de vorbă, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
- Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată.

„Cei 7 ani de acasă” reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR LEPȘA-GRIGORAȘ ELENA
ȘCOALA PROFESIONALĂ „SF. AP. ANDREI” SMÎRDAN

Prin expresia „cei șapte ani de-acasă”, se înțelege „copil bine crescut”, aceasta se referă la perioada când copilul sta în familie până la această vârstă și în această perioadă el deprindea regulile de bun simț, igienă, respect față de părinți, de membrii colectivității, de semenii, de tot ce ne înconjoară.

Astăzi, copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la cea mai fragedă vârstă, așadar, nu mai putem vorbi de „cei șapte ani de-acasă”, rămâne însă ideea că normele de conduită civilizată se învață în familie.

Copilul este ca o plastilină în mâna părinților săi pe care o modelează cum vor ei. Nu personalitatea copilului dă tonul în educație, ci valorile familiei.

Familia este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare. Copilul imită adultul până în cele mai mici detalii, așadar, vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social civilizată: salutul, comportamentul în societate, cu prietenii, la masă, în mijloacele de transport.

Prima normă de conduită civilizată învățată în familie este salutul. Copilul învață să salute încă din perioada când învață primele cuvinte, prin fluturarea mâinii, apoi continuă cu „bună ziua”.

În familie, copilul învață să răspundă la întrebări, să susțină conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel cu care vorbește.

Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților, jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Copilul învață să își respecte partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lor. Prin imitații și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce nu se face în societate.

O bună creștere implică și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: să așteptăm la rând pentru..., spunem „te rog”, „mulțumesc”, „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți, nu facem zgomot, oriunde am fi, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Un copil, pentru a folosi expresiile „îmi pare rău”, „te rog”, are nevoie să le audă din partea adulților în jurul lui. Numai așa va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea sunt semne de respect și demnitate.

Cert este că educația trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluție.

Astăzi, evoluția societății impune și alte norme morale, copilul trebuie să învațe:

- Să-și poată evalua obiectiv poziția în raport cu o situație;
- Să știe să își susțină părerile, și să-și apere interesele, fără a deranja pe cei din jur;
- Să fie atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jur, ca să poată evita situațiile cu potențial periculos;
- Să poată oferi un ajutor la timp cuiva;
- Să știe să piadă, dar să și câștige cu eleganță.

Lucrurile acestea se învață mai mult prin copierea părinților și a altor educatori.

Felul cum i se vorbește și felul în care este ascultat îl va învăța cum să facă și el, la rândul lui, asta, de o manieră pe cât posibil politicoasă.

PUTEM ÎNVĂȚA SĂ FIM FERICIȚI?

PROF. ITINERANT SI DE SPRIJIN MARILENA LEURZEANU
C.S.E.I. BRASOV

Ce putem face pentru ca un copil să-și păstreze capacitatea de a se bucura?

În primul rând, să avem grijă să nu-l reprimăm, apoi să-l ajutăm să-și clădească propria viață astfel încât să fie fericit, să iubească și să se protejeze.

Când copiii trebuie să-și asume tristețile, frustrările, sentimentele de insatisfacție ale părinților....nu mai au libertatea de a fi fericiți.

Întâlnesc de ceva ani prea mulți copii în jur de doisprezece ani care și-au pierdut interesul față de viață. Părinții lor sunt adesea absenți, extenuați de muncă, stresați în fiecare zi. La ce bun să trăiești când în jurul tău nu există dragoste și bucurie?

Este responsabilitatea părinților să fie fericiți, să transmită sau cel puțin să nu strice pofta de viață a copilului. A fi fericit este o alegere. Nu trebuie să ne prefacem, să zâmbim toată ziua, trecând sub tăcere problemele, ci să înfruntăm realitatea cu curaj. Toate emoțiile refulate, blocajele emoționale și rănile nevindecate sunt o piedică în calea bucuriei. Eliberați emoțiile, dați glas suferințelor, plângeți-vă tristețea, stigați-vă furia...și bucuria va renaște, fiindcă ea este natura profundă a omului.

Simplu fapt de a simți că trăim ne aduce bucurie.

Viața nu este un fluviu liniștit, dar bucuria nu se naște numai din liniște. Ea ne pătrunde de la sine atunci când contemplăm liniștiți un apus de soare, dar se naște și din efortul încununat de succes.

Cum să-i ajutăm pe copiii noștri să-și păstreze capacitatea de a fi fericiți? Să-i felicităm, să-i încurajăm. În loc să vă concentrați asupra greșelilor, fiți cu ochii pe ei... și surprindeți-i făcând ceva bun!

Indiferent la ce disciplină alege să devină campion: sport, muzică, matematică literă sau științe veți fi fericiți văzându-l că îndrăznește și reușește. Pregătiți încă de astăzi aceste succese! Nu vă fie teamă că o să se culce pe lauri. N-am văzut pe nimeni culcându-se pe lauri! În general, succesul ne îndeamnă să mergem mai departe. Laurii sunt încurajarea de a continua. Cel care ne frânează este eșecul. Frica de eșec înăbușă performanțele.

Ajutați-l să se simtă mândru de el, chiar și în lucrurile mărunte. Ce diferență este între cel care va deveni un campion olimpic și altcineva? Mândria, bucuria succesului. Viitorul campion este cel care se bucură de reușitele cele mai mărunte. Vedetele sportive își amintesc: „Când eram mic, am sărit dintr-o dată peste două trepte! Mi-am spus: ”Grozav! Acum sar peste trei trepte. Da! Bravo! Acum peste patru...” Și așa mai departe. Reușita atrage după sine motivația pentru o nouă provocare. Cei care nu au acest sentiment de mândrie, care își banalizează isprăviile („, n-a fost mare brânză...”) nu au motivația necesară pentru a persevera.

A învăța și a ne autodepăși este întotdeauna o sursă de bucurie, atât pe plan fizic, cât și pe de cel intelectual. Omul este curios din fire. Setea de a învăța este reală, este o adevărată nevoie de cunoaștere, de înțelegere, de sens. Dar am aflat că curiozitatea este un mare defect! Am aflat că învățătura este plicticoasă și presupune eforturi, suferință. Cu toate acestea, după cum arată toate cercetările, e mult mai greu să înveți din constrângere decât din plăcere, când te concentrezi fără să te miști, cu nasul în cărți, decât atunci când ești destins și relaxat. Copilul este prea fericit la școală? Părinții își spun că nu muncește serios. Însă metodele de învățare cele mai performante se bazează pe joc sau pe teatru! Singurul defect al acestora? Par să fie prea ludice și, deci, ineficiente în ochii părinților și chiar ai anumitor profesori!

Încercările vor veni la timpul lor. Ceea ce ne pregătește să facem față încercărilor nu este capacitatea de a ne supune și a ne forța, așa cum vor unii să ne facă să credem, ci capacitatea de a vedea partea bună a lucrurilor, de a râde, de a rămâne în contact cu resursele noastre interioare, de a inventa soluții. Nu e o întâmplare că astăzi întâlnim clovni în spitalele de copii. Ei le ușurează suferințele, le permit să se relaxeze prin răs și susțin vindecarea, ajutându-i pe copii să viseze, să-și imagineze.

MEDIULUI FAMILIAL SI IMPORTANTA SA IN EDUCAREA COPILULUI

**PROF.INV.PRESCOLAR: LEUSTEAN AURELIA MIHAELA
SCOALA GIMNAZIALA „AUREL VLAICU” FETESTI**

Dupa cum se stie, familia si in principal parintii, ocupa un loc central in educatia copilului. Astfel, este esential pentru parinti sa isi cunoasca copilul si sa stie ce fel de metode de educare trebuie adoptate .

In principiu, mediul familial sau cei sapte ani de acasa exercita cea mai mare influenta cand vine vorba de pregatirea copilul pentru adultul care urmeaza sa devina.

Familia este locul unde copilul învață să fie iubit și să iubească.

Părinții trebuie să se bucure de copiii lor, să-i accepte așa cum sunt, să nu-i jignească, să nu-i umilească, să nu-i descurajeze, să nu-i pedepsească pe nedrept, să nu-i lipsească de încredere. Dacă se simte iubit copilul trăiește sentimentul de siguranță, de protecție, se simte membru al familiei , și se integrează în normele și regulile grupului.

Sentimentul de siguranță dă copilului încrederea de a avea inițiative proprii și de a acționa conform lor. În cursul raporturilor interpersonale se cultivă afectivitatea. Sentimentele se învață.

Familia trebuie sa fie un exemplu pentru copil. Să-l învețe că trebuie să trăiască în dragoste și armonie cu cei apropiați, dar și cu ceilalți semeni. Să trăiască cinstit, să iubească adevărul, să respecte bunurile, convingerile și sentimentele altora.

Referindu-se la puterea exemplului părinților în educație, J. Lock spunea: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite. Dacă vă scapă vreo vorbă sau săvârșiți vreo faptă pe care i-ați prezentat-o drept o greșeală când a-ți comis-o, el cu siguranță că se va apăra invocând exemplul dat de dumneavoastră și se pune în așa măsură la adăpostul acestui exemplu, încât greu vă veți atinge de el pentru a-i îndrepta cum trebuie greșeala respectivă.”

Și A.S.Makarenko a acordat o importanță deosebită puterii exemplului părinților: „Bazele educației se pun până la cinci ani- și ceea ce ați făcut până la cinci ani reprezintă 90% din întregul proces educativ; după aceea educația omului continuă, prelucrarea omului continuă, dar, în general, voi începeți să gustați roadele căci florile pe care le-ați îngrijit au fost până la cinci ani”.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie.

Modelele de conduită oferite de părinți – precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral. Personalitatea celor mici este influentata de comportamentul și educatia data de parinti. Familia pune bazele formării personalității copilului.

Părinții sunt aceea care dezvoltă voința, stăpânirea de sine, perseverența, conștiinciozitatea, spiritul de inițiativă, curajul, trăsături care marchează personalitatea copilului și pune bazele formării trăsăturilor de caracter: cinstea, sinceritatea, modestia, în primul rând prin modelul personal.

Familia are obligația de a arăta copilului posibilitățile și limitele libertății umane. Copilul, ca orice om, trebuie să respecte anumite limite în faptele sale, chiar și în familie, față de părinți.

Părinții sunt primii care ajută copilul să recunoască și să respecte aceste limite. Primii ani din viața copilului sunt cei mai importanți- anii de formare, de dezvoltare emoțională și intelectuală.

La 6 ani structurile esențiale ale personalității sunt deja formate, iar personalitatea copilului în curs de formare va purta adânc gravată în ea o dominantă stabilă. Putem spune că, școala începe în familie Prin urmare, este necesar ca părinții să aibă în vedere că ființa umană este în continuă prefacere, că cele mai rapide transformări se produc în perioada copilăriei.

Scoala are un rol important in educatia copiilor, insa cel mai mult conteaza lectiile primite in familie. Familia are un rol foarte important in dezvoltarea copiilor atat din punct de vedere intelectual, cat si fizic, moral si estetic.

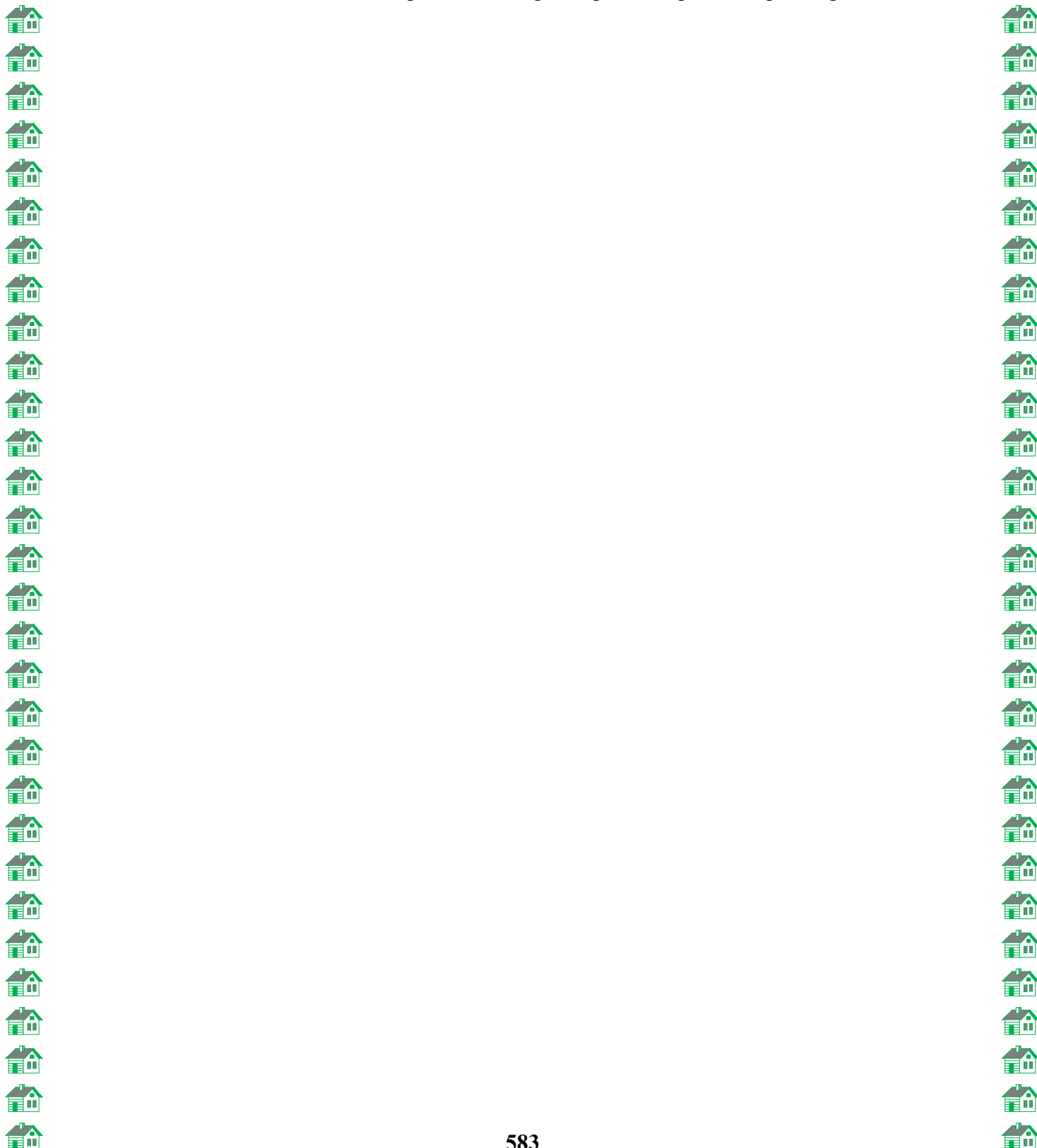

Dezvoltarea personalitatii copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, scolari, comunitari. Factorii familiali sunt ca proximitate si importanta cei mai importanti in dezvoltarea unei personalitati armonioase.

Rezultatele mai multor studii arata ca elevii care sunt inconjurati de dragostea si ajutorul membrilor familiei au rezultate mult mai bune la scoala fata de copiii ai caror parinti lucreaza de dimineata pana seara si care nu petrec prea mult timp impreuna cu ei.

De ce este importanta familia in educatia copiilor? Pentru ca are o influenta deosebita asupra copiilor, care dobandesc mult mai repede si mai usor cunostinte despre obiceiuri comportamentale, stil de viata, societate si natura de la persoanele apropiate, cu autoritate in viata lor, decat de la profesori sau necunoscuti.

Educatia de acasa este o investitie pe termen lung, atat pentru copil, cat si pentru parinti si societate.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: LIBER MARIA
LIC. TEHNOLOGIC RUSCOVA
GRĂDINIȚA RUSCOVA-GRUPA SOLOSTEANU

Educația este buna creștere, cunoașterea bunelor maniere, dezvoltarea intelectuală și morală, comportare civilizată în societate.

Cei 7 ani de acasă sunt esențiali pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. În acest sens, codul bunelor maniere vine în ajutor. Bunele maniere sunt acele reguli morale atât de potrivite atunci când copilul se află singur în colectivitate. Va ști cum să se comporte și, mai ales, cum anume să transmită mai departe propriile valori. Principiile de viață asimilate acasă sunt foarte importante pentru cei mici. Din acest motiv, familia trebuie să încerce ca încă de mic să îl ajute să își însușească regulile unui comportament civilizată.

Putem spune că educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Regula celor **șapte ani de acasă** nu constă într-o teorie care trebuie învățată pe dinafară, ci mai degrabă reprezintă un cumul de experiențe frumoase, petrecute alături de cei mai dragi implicați în creșterea și educarea sa: părinții. Afectiunea și dragostea părintească sunt elemente-cheie pentru deprinderea unui comportament civilizată.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectuală, cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

„Cei șapte ani de acasă” este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Cei șapte ani de acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate.

În concluzie putem spune că cei „șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM.

Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viața într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.
- www.didactic.ro
- sursa internet

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: LICĂ ANDREEA – ILEANA
GRĂDINIȚA „STROP DE ROUĂ”, SECTOR 4, BUCUREȘTI

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere?

Printre principalele forme de manifestare care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

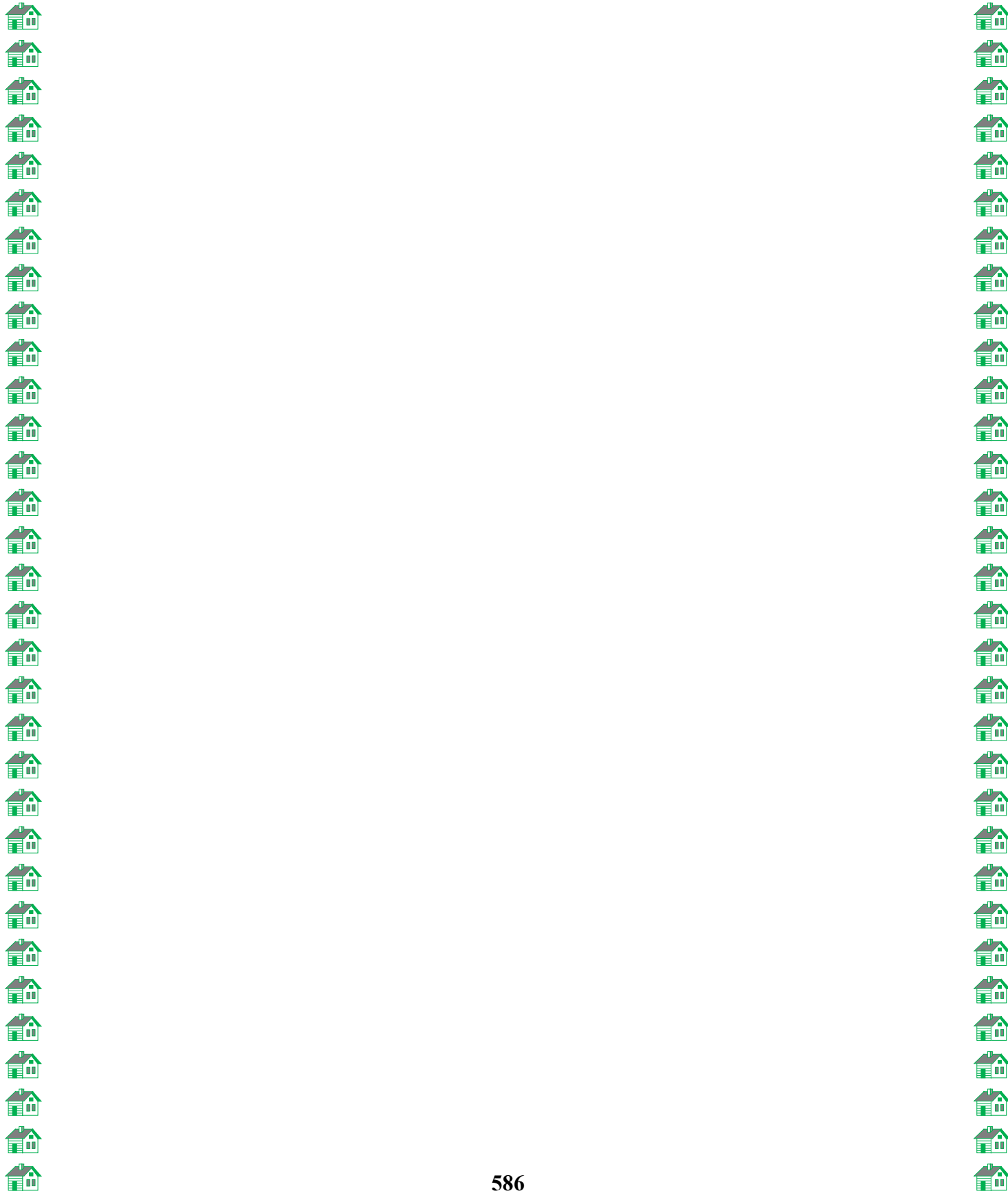
Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

 Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

 Bibliografie:

- Vrăsmaș, E., 2002, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București;
- Emil, P., Iucu, R., 2002, *Educația preșcolară în România*, Polirom.

CEI 7 ANI DE ACASĂ. NORME ȘI VALORI ESENȚIALE PENTRU SUCESUL VIITORULUI

PROF.ÎNV.PREȘCOLAR LINCĂ CRISTIANA
GRĂDINIȚA NR.3 BUJORU, CĂLMĂȚUIU, TELEORMAN

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația bunelor maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Până la vârsta de 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alți copii. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el încă nu este pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2 – 3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau îl lăsăm să facă orice.

Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îi putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație. De la 3 – 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și răului, este conștient când face un lucru bun sau rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său („mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele dar și conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere : ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de familie, mersul la cumpărături, vizitele la bunica sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc, la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani) ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau palmă. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența în timp între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă. Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul la ani de experiență cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să apară să dea roadele mult așteptate.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

FAMILIA – PRIMUL EDUCATOR AL COPILULUI

**PROPUNĂTOR: PROF. INV. PRIMAR LISENCE FRANCISCA
SCOALA GIMNZIALĂ „LEON DĂNĂILĂ” DARABANI
JUDETUL BOTOȘANI**

Lumea contemporană, nu numai prin ritmul rapid impus schimbării, ci și prin complexitățile ei, prin noutățile pe care le realizează și le prognozează, pune în fața oamenilor de toate vârstele, noi și noi probleme de ordin economic, cultural, științific, etc. Acestei societăți trebuie să-i facă față copilul de astăzi și familia sa. Educația, sub toate formele ei, este chemată să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Cunoașterea particularităților dezvoltării personalității, a factorilor care contribuie la desăvârșirea acesteia, a problemelor pe care le ridică ea, contribuie în mare măsură la găsirea unor soluții adecvate.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți - pe care copiii le preiau prin imitație și învățare - precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare a le copiilor, comportamentul lor socio-moral.

În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că *stimularea intelectuală* în primii ani de viață, *climatul emoțional stabil* din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), *încurajarea și suportul parental continuu*, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului. Astfel, Fraser 1959 – a constatat, în urma unui studiu efectuat pe copii de 12 ani, că există o corelație pozitivă puternică între coeficienții de inteligență (QI) înalți și nivelul încurajării parentale, atmosfera familială generală și numărul cărților citite în familie.

Comportamentele educaționale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvării lor, a particularităților de vârstă și individuale, la situații concrete de acțiune, la sistemul de cerințe adresate copiilor, etc.

Severitatea exagerată – manifestată prin interdicții, prin brutalitate și prin privațiuni de tot felul – își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Astfel de părinți impun un regim de viață și, în special de învățatură, peste limitele de toleranță psihologică și psihofiziologică specifică vârstei. Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și utilizează frecvent pedepse care lezează demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. În afara programului școlar, copiii sunt puși adeseori să învețe mai multe limbi străine, să desfășoare activități artistico-plastice, sportive, etc, chiar dacă nu au aptitudini în acest domeniu.

La rândul lor, părinții superprotectori, care depun eforturi exagerate pentru a proteja copilul, pot constitui piedici în formarea și dezvoltarea personalității copilului. Acești părinți consideră că școala, viața în general, are o serie de cerințe care depășesc posibilitățile copilului sau copiii lor sunt fie ”de o inteligență rară”, fie neajutorați, plâpânzi, fragili, și de aceea trebuie menajați.

Apar astfel atitudini de îngâmfare, de exacerbare a E-ului, de supraevaluare a propriilor posibilități, dar și atitudini de subevaluare a copiilor, precum și slabe posibilități de adaptare la situații noi.

Atitudinea protectoare a părinților se poate manifesta și prin limitarea excesivă a libertății și independenței de acțiune a acestora, a inițiativei. Părinții devin deosebit de preocupați de copil, manifestă o teamă permanentă pentru viața și activitatea copilului lor, și de aceea stabilesc ei direcțiile de acțiune și comportare fără să accepte abateri, plângeri sau nemulțumiri. Principala consecință se exprimă într-un comportament lipsit de inițiative, instalarea unei temeri nejustificate de acțiune, și mai ales de consecințele ei, în ultima instanță, timiditate exagerată.

În condițiile social-economice actuale, se manifestă două tendințe contradictorii: părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor lor, dar în același timp nu mai au timp și răbdare să acorde atenție problemelor

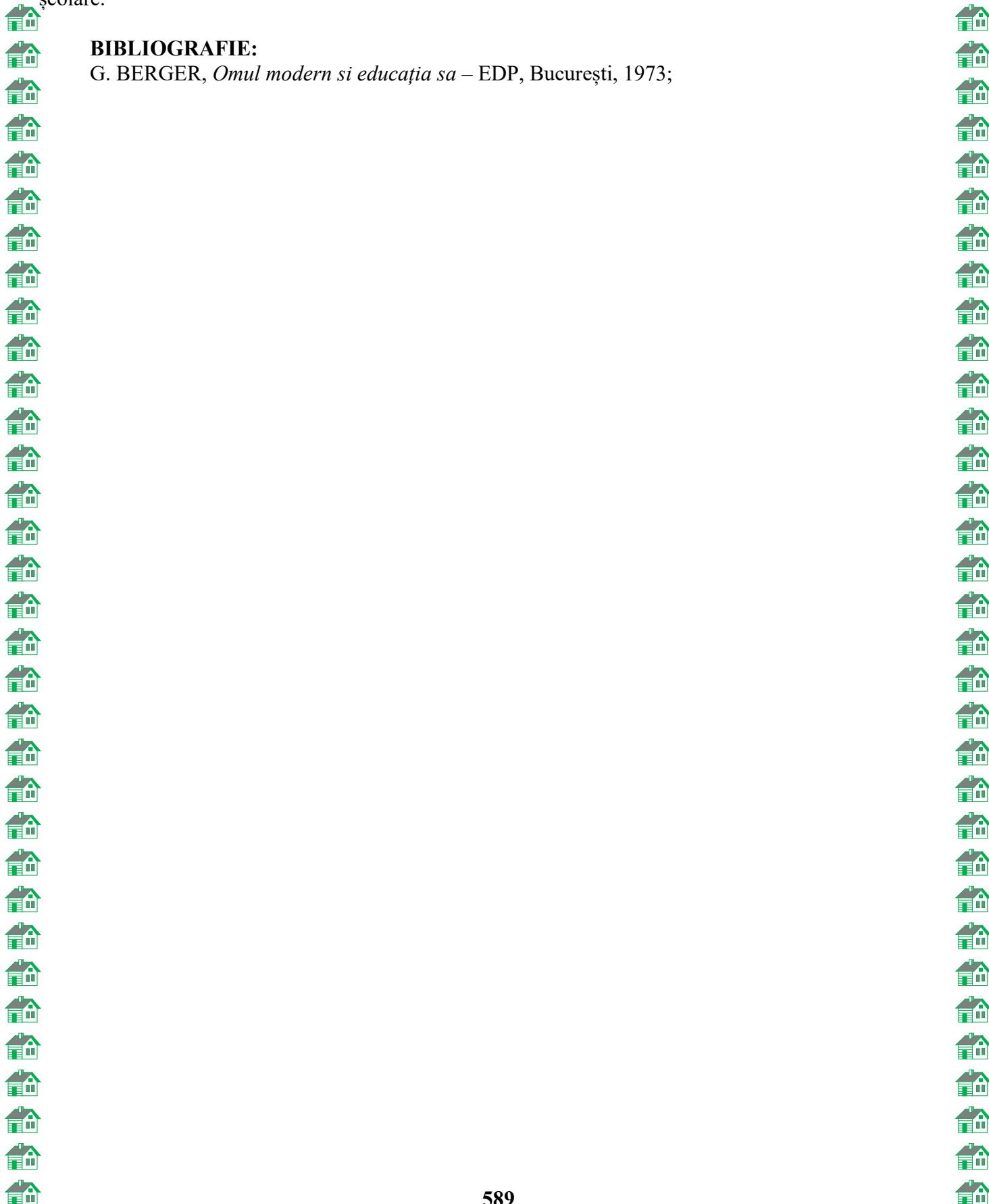

acestora. Relația lor cu școala este ignorată sau evitată, acțiunile educative ale celor două instituții exercitându-se oarecum paralel.

Este o sarcină a școlii, a personalului didactic, să identifice situațiile problematice din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative ale acestora în favoarea elevului și mai ales să conștientizeze faptul ca relația de colaborare școală-familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

BIBLIOGRAFIE:

G. BERGER, *Omul modern si educația sa* – EDP, București, 1973;

DESPRE EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PROPUNĂTOR, ÎNV. LILIANA LIȘMAN ȘCOALA GIMNAZIALĂ VALEA SEACĂ, STRUCTURA CONȚEȘTI, JUD. IAȘI

Din ce în ce mai rar întâlniți, cei 7 ani de acasă definesc „bagajul” educativ cu care fiecare dintre noi pășim într-o etapă nouă menită să se construiască pe temelia deja existentă, așezată din familie.

Expresia „cei șapte ani de acasă”, în general, este folosită pentru a descrie conduita unei persoane într-un anumit context. Psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie definește în bună măsură viitorul de adult. Întreaga viață a omului este o succesiune de căutări și încercări de atingere a unor idealuri personale specifice vârstei, stabilite de fiecare individ în parte, în funcție de modelele alese în aceea perioadă a vieții lui. Acestea sunt în strânsă legătură cu scara sa de valori care își are originile în copilărie, în modelele inițiale care sunt părinții.

Comportamentele sociale sunt rezultatul unui proces de învățare a ceea ce este valorizat de către societate. Competențele sociale se achiziționează în cadrul societății, cu influențele culturale și sociale ale familiei și grupurilor de oameni în care se încadrează familia. În ceea ce privește dezvoltarea socio-emoțională putem spune că aceasta vizează debutul vieții sociale a copilului, capacitatea lui de a stabili și menține interacțiuni cu adulții și copiii. În plus, interacțiunile sociale mediază modul în care copiii se privesc pe ei înșiși și lumea din jurul lor.

Familia este primul grup social (mediul primar de socializare) din care face parte copilul. Părinții sunt primii educatori pentru că: - Ei sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi de viață; - Familia este modelul pe care copilul îl imită: modul de viață al familiei este principalul reper în viața a copilului; - Comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului. La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboșiți la un moment dat. Însa va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Provocarea școlii este de a instrui atât pe „D-l Goe...” cât și pe copilul ce pare a fi ieșit dintr-un colegiu englezesc de bune maniere. Vom căuta mereu căi de aducere la un numitor comun, corect, în pofida unei societăți din ce în ce mai tehnologizată. În „bagajul” care compune ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Comunicarea. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește. Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte.

Respectul. Politețea. Bunele maniere. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la

leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi. Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa. *Recunoașterea greșelilor.* „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate. Tact și toleranță. Iubirea adevărului.

Gestionarea corectă a timpului. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că timpul trebuie prețuit și că activitățile zilnice se supun unui orar.

Realizarea cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambiante familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. De multe ori, noi cadrele didactice suntem în postura în care trebuie să suplینim sau să sprijinim unele carențe ale educației copilului și atunci, prin proiecte precum „Școala părinților”, alături de profesori consilieri sau psihologul școlii, subliniem faptul că și părinții trebuie să respecte reguli în relația cu proprii copii.

Am aplicat la clasa mea un chestionar pe această temă. Iată câteva dintre regulile pentru părinți-enunțate de aceștia și discutate/dezvoltate la o oră de consiliere săptămânală:

- Petrece cât mai mult timp cu el!
- Fii un părinte implicat!
- Fă-l curios! Ajută-l să găsească soluții alternative!
- Prețuiește iubirea copilului tău! Iubește-l indiferent de performanțele școlare sau de altă natură!
- Nu-l umili! Nu-l amenința!
- Împreună mereu, la bine, la greu!
- Învață-l să-și exprime emoțiile și sentimentele!

În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

"Oriunde te vei duce, nu uita să-ți pui în valiză cei 7 ani de acasă. Cu astfel de bagaj vei fi recunoscut de oricine, ca fiind înainte de toate OM. "

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF.ÎNV.PRIMAR: LIVINȚ ADRIANA
LICEUL „ȘTEFAN CEL MARE”

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

În educarea „**puiului de om**”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune : „*O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul*”.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. www.didactic.ro

IMPORTANTA EDUCATIEI DIN FAMILIE

PROF. LIXANDRU CARMEN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.188

În societatea contemporană, educația cuprinde dimensiuni complexe ce stau la baza dezvoltării durabile a fiecărui individ. Fundamental, ea are rol epistemologic și caracter axiologic evident, prin conservarea și transmiterea experienței de cunoaștere atât teoretică, cât și practică, a valorilor culturii și civilizației de la o generație la alta, anticipând transformările societății viitoare, proiectând, organizând și coordonând acțiunile și factorii responsabili acestei transformări.

Conform celor de mai sus rânduri, educația este cea care ne însoțește pe tot parcursul vieții și fără de care nu putem să ne integrăm în societatea actuală. Factori esențiali ce stau la baza unei educații propice și juste, pe care orice individ ar trebui să o primească, sunt reprezentați de căminul familial, care îi oferă modele demne de urmat și părinți care să se implice activ, în activitatea de învățare a copilului, atât la școală, cât și în afara ei, să-l susțină și să-l încurajeze pe tot parcursul lui în viață. Nevoia de adaptare este atât de puternică încât ne orientează către toate mijloacele existente prin care se poate produce educația, atât la nivel micro, atunci când vorbim despre familie, școală, biserică, cât și la nivel macro, societatea.

Când ne referim la fundamentul vieții oricărui om, înfățișăm de fapt o altă definiție a educației. Prin intermediul acestui fenomen, individului i se atribuie o serie incontestabilă de beneficii: dezvoltare psihosocială, a percepției despre lume, a gândirii, stilului de viață; conservarea valorilor sociale, dar și spirituale; dezvoltarea inteligenței emoționale, personalității; învață cum să-și folosească posibilitățile, resursele și cum să-și cuantifice potențialul, toate acestea ducând la formarea și instruirea adultului de mâine. Procesul educațional este singurul care reușește, prin “hrănirea” individului cu idei, să-l ridice dintr-o stare inferioară – naturală, la una superioară – culturală, altfel spus “natura ne aseamănă, educația ne deosebește” – Confucius, filozof.

Oamenii sunt înzestrați la naștere cu un tezaur ce întruchipează trei concepte: cunoaștere, moralitate și credință, însă acestea devin un bun al fiecăruia numai prin educație, ceea ce înseamnă că educația, prin rolul de formare și stimulare a resurselor individuale, conduce mai cu seamă la desăvârșirea omului. Educația, prin rolul său de influență, urmărește dezvoltarea continuă a unor calități umane specifice, prin intermediul experienței epistemologice asupra noilor orizonturi care îl așteaptă pe individ. Prin urmare, în condițiile modernizării continue a societății, scopul procesului educațional constă nu numai în formarea și instruirea tinerei generații, din toate punctele de vedere, ci și în menținerea omului la nivelul cerințelor societății, pe tot parcursul vieții sale.

Atunci când vorbim despre apariția pe lume a copilului și primii ani de viață care de regulă, se petrec în interiorul climatului familial, putem spune că primii educatori cu ajutorul cărora se realizează educația sunt părinții.

Astfel că, importanța acestei “prime” educații se reflectă asupra tuturor laturilor personalității copilului, trebuințele și dorințele acestuia crescând pe măsură ce înaintează în vârstă și se dezvoltă. Odată ce copilul începe școala, trece prin diferite etape ce îl supun la felurite încercări de ordin psihic, social, fizic, în ultimă instanță, ducând la dezvoltarea personalității și inteligențelor de orice natură ale acestuia. La fel și părinții, cadrele didactice și oricare alte persoane care se implică în educarea copilului, trec prin diferite încercări privind înțelegerea și adaptarea la nivelul posibilităților de dezvoltare ale copilului. Deducem faptul că educația are rol de mediator privind relația dintre ereditate și mediu – factorul ereditate, adică ceea ce s-ar cere din punctul de vedere al conținutului, momentului, nivelului, duratei etc. și factorul mediu, adică ceea ce se oferă, care însumează nenumărate posibilități. O acțiune educativă este reușită atunci când aceasta armonizează cererea și oferta, însă știm prea bine că nu este deloc ușor, luând în considerare caracterul unic specific celor doi factori.

Învățarea a ocupat o poziție majoră în rândul existenței noastre, agățată de-a lungul istoriei omenirii încă de la începuturile ei, și care va continua să ocupe și astăzi. Nu degeaba se spune că în viață nu te oprești niciodată din a învăța, acest proces având caracter perpetuu. O bună educație pune la dispoziția tuturor copiilor mai mult sau mai puțin vulnerabili, puterea de a gândi și de a face alegeri.

CEI SAPTE ANI DE-ACASA STUDIU DE CAZ

P.I.P.P LOGHIN IRINA-MIHAELA
SCOALA GIMNAZIALA NR.1 SAVENI

De foarte multe ori, in special in situatiile in care ne supara atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gandim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei sapte ani de-acasa”. Replicam astfel considerand ca nu a primit o educatie potrivita ori nu si-a insusit diverse norme ori reguli de politete, in special.

Aceasta expresie defineste insa tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente si atitudini acumulate in primii sapte ani de viata. Aceasta perioada de timp este considerata „culmea achizitiilor”, este considerata una din perioadele de intensa dezvoltare psihica, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informatii, de memorare si de insusire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregatit sa primeasca informatii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informatii, de catre cine si in ce mod.

Se numesc „cei sapte ani de-acasa” deoarece copilul isi petrece cel mai mult timp cu familia, in special pana la varsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influenta asupra lui.

Ce pot invata copiii in cei sapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igiena;
- curatenie si exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trairilor, sentimentelor si emotiilor atat pozitive, cat si negative;
- bune maniere si comportament;
- limbaj corect transmis (fara greseli de pronuntie, topica ori dezacord dintre partile de vorbire);
- modul de a relationa cu ceilalti si de a raspunde la diverse provocari ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucaria de catre alt copil, nu primeste cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecventa in realizarea unei sarcini;
- concentrare a atentiei;
- perseverenta in realizarea uneri sarcini;
- alegerea motivelor si motivatiilor atunci cand vrea sa faca ceva.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

RELAȚIA PĂRINTE-COPII

LORINCZ FLORINA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „PRICHINDEII VESELI” LOCALITATEA HUEDIN, JUDEȚUL CLUJ

Despre relația dintre părinți și copiii s-a scris foarte mult și s-au realizat multe cercetări în ultima vreme. Se știe deja, de foarte mult timp, că părinții reprezintă primul model social de influențare a copiilor și că aceștia contribuie la formarea concepției despre viață, a modelului de comportare și de relaționare a copiilor.

Modelele educaționale aplicate de părinți în relațiile cu copii pot avea influențe negative asupra dezvoltării personalității acestora. Din acest motiv este important ca părinții să găsească un echilibru în ceea ce privește organizarea și controlul copilului și cerințele pe care le au de la aceștia.

Copilul are nevoie de un climat familial echilibrat în care să se simtă în siguranță și de o comunicare eficientă cu părinții săi. Acest lucru este posibil dacă aceștia din urmă sunt atenți la nevoile copilului, se preocupă de educația lui, dacă dau dovadă de înțelegere, sunt afectuoși și calmi și participă la evenimentele importante din viața lui. Totodată, este necesar ca părinții să fie fermi, să stabilească limite și să nu lase copilul să facă tot ceea ce vrea, aspecte care pot fi îndeplinite printr-o comunicare adecvată părinte-copil.

Ca orice altă relație, relația părinte-copil este una complexă, care începe să se construiască încă din primele zile de viață ale copilului și care impune foarte multe condiții-răbdare, dăruie, înțelegere, atenție, dragoste, comunicare și tot așa mai departe. Această relație se bazează atât pe comunicarea verbală, cât și pe cea nonverbală – gesturi, mimică, ton al vocii, postură care să întărească cele comunicate verbal de părinte.

Pentru dezvoltarea armonioasă a personalității copilului și pentru dezvoltarea unei relații adecvate și a unei comunicări eficiente între părinte și copil, pe lângă satisfacerea nevoilor de bază ale copilului, foarte importante sunt și nevoile emoționale ale acestuia și anume: *respectul*, chiar dacă este doar un copil, el are nevoie de respectul și de valorizarea celorlalți, ca orice alt individ. Respectarea copilului înseamnă oferirea de alternative, explicarea motivelor care impun un comportament sau altul, libertatea de exprimare și de a lua decizii și multe alte lucruri.

Un rol important îl are *sinceritatea*, deoarece copiii au nevoie de a cunoaște oamenii și de a avea încredere în ei, cu atât mai mult în părinții lor. Minciunile sau adevărul spus pe jumătate nu fac altceva decât să-i facă să fie confuși și să-și dezvolte un stil de comunicare bazat pe minciună și nesinceritate;

De asemenea, *acceptarea* este important deoarece copilul are nevoie să fie acceptat și valorizat de părinții săi indiferent de succesul sau insuccesul acțiunilor sale, lucru care se poate realiza atât prin încurajări verbale cât și prin încurajări nonverbale. Din acest punct de vedere, în general, părinții au mai mult tendința de a valoriza și recompensa succesul copilului și de a critica sau pedepsi eșecul acestuia. În timp, această atitudine a părinților duce la deteriorarea comunicării dintre cele două generații și nu-l fac pe copil decât să se ferească de ei și să-i mintă, pentru a nu fi criticat sau a i se aduce din nou reproșuri;

Un copil are nevoie de dragostea părinților săi tot timpul adică atât în momentele fericite cât și în cele triste. Părintele își poate exprima dragostea față de copil atât verbal, cât și nonverbal – îmbrățișări, strângeri de mână, mângâieri etc. Alternarea comportamentelor de manifestare a dragostei cu cele de neglijare, de indiferență sau cu cele agresive, îl pot face pe copil să nu mai aibă încredere în părinții săi, să-i evite, să-i mintă sau, mai rău, să-i respingă;

Este necesară multă răbdare, pentru că unui copil nu i se poate cere ceva ”aici și acum”, ci are nevoie de timp și de explicații pentru a se putea adapta unui comportament sau altul solicitat de adult. Cei mai mulți părinți se așteaptă și doresc ca, o dată ce au cerut un anumit lucru copilului lor, acesta să-l realizeze fără a lua în considerare faptul că, mai întâi, copilul are nevoie să înțeleagă de ce este necesar acel lucru;

Timpul alocat copiilor este foarte prețios, copilul are nevoie de compania și atenția părinților săi. Nu se poate construi o relație între părinte și copil atâta timp cât părintele nu are timp pentru copilul său, este la serviciu mai toată ziua sau are alte priorități atunci când este acasă;

Este importantă cunoașterea regulilor de către copii iar, o dată ce acestea au fost stabilite (în colaborare cu copii), aplicarea lor să fie corectă și constant, corectitudinea fiind învățată încă de la cele mai fragede vârste.

Relațiile, în general, se bazează pe înțelegere astfel că, și copilul, are nevoie să fie ascultat și înțeles de părinții săi.

Bineînțeles lista de mai sus poate continua iar motivul pentru care am adus în discuție aceste nevoi emoționale ale copiilor nu este întâmplător deoarece tot mai mulți părinți tind să le piardă din vedere și să se axeze doar pe satisfacerea nevoilor de bază ale copilului – hrană, sete, îmbrăcăminte, locuință, somn. În prezent, părinții sunt foarte interesați de aspectul financiar, muncesc mult, uneori toată ziua, motivați de gândul: „Copilului meu să nu-i lipsească nimic!” și, ca atare, nu mai au când să construiască o relație cu copilul lor, nu mai au când să discute cu el și să-l asculte, să-l cunoască și să-l facă să aibă încredere în ei. Copilul își vede din ce în ce mai puțin părintele, este singur majoritatea timpului, dacă este mai mic, sau își petrece toată ziua în compania calculatorului sau a prietenilor, dacă este mai mare.

Ca și orice altă relație, construirea unei relații pozitive între părinte și copil este una care necesită multă muncă și efort pentru a o face puternică și de succes. Dar cui îi revine sarcina de a desfășura această muncă și de a depune un astfel de efort? Cei mai mulți specialiști vorbesc de rolul deosebit de important pe care îl au părinții în cadrul acestei relații, poate doar și pentru simplul fapt că ei sunt adulți, au o experiență de viață și o personalitate deja formată.

Foarte mulți autori au formulat tot felul de sfaturi și recomandări pentru părinți, mai ales, și pentru copii, cu scopul de a-i ajuta să aibă o relație cât mai armonioasă și o comunicare cât mai eficientă. Dar, pentru că obiectivul nostru în această lucrare este acela de a evidenția și argumenta propriile noastre idei asupra acestei problematici, vom trece, în rândurile de mai jos, la enumerarea propriu-zisă a acestora.

Pentru că relația părinte-copil este deosebit de complexă și implică foarte multe aspecte, ne vom concentra atenția doar asupra unora dintre acestea, acelea care, în opinia noastră, ar fi mai importante. De exemplu: ce poate face un părinte pentru a comunica eficient cu copilul său?

Părinții, în general, au tendința de a discuta cu copiii lor despre notele pe care le-au obținut la școală, despre temele pe care le au, despre cât, cum și la ce materii au învățat sau motivele pentru care nu au învățat, adică, cu alte cuvinte, despre temele pe care îi interesează mai ales pe ei ca părinți, comunicarea axându-se, în astfel de situații, mai ales pe emițător – de obicei părintele și mai puțin pe receptor – copilul. Pentru ca părinții să aibă o comunicare eficientă cu copiii lor, acest lucru, din păcate, nu este suficient. Părinții trebuie să fie conștienți nu numai de importanța lor ca emițători ai unui anumit mesaj, ci și de cea a receptorului pentru că, în funcție de feedback-ul oferit, se poate observa dacă mesajul a fost clar, concis și corect înțeles de emițător. Copilul va comunica cu plăcere cu părintele său dacă temele de discuție vor fi de interes comun și dacă părintele nu va domina discuția, va avea răbdare și o atitudine deschisă, nu va ridica vocea și își va asculta copilul, va oferi exemple și se va asigura că mesajul său a fost corect înțeles. Aceste lucruri îl vor face pe copil să aibă încredere în părintele său, să fie sincer cu el și să nu îl mintă, să-i ceară ajutorul atunci când are nevoie și să știe că se poate baza pe acesta.

Un alt aspect care ține de comunicarea dintre părinte și copil este acela că, în discuțiile avute cu copiii lor, părinții vorbesc foarte mult despre ceea ce simt, despre modul în care s-au simțit într-o anumită situație, despre ”suferința”, ”rușinea” sau ”indispoziția” pe care le-a creat-o un anumit comportament al copiilor lor sau o anumită acțiune, pierzând din vedere faptul că și aceștia au sentimente și emoții și că, poate, și pentru ei acele acțiuni au fost dificile, rușinoase sau dureroase.

Părinții nu trebuie să uite că și copiii pot avea momente de neliniște, de îngrijorare, de nesiguranță sau de tristețe, de neîncredere în propriile puteri sau de incertitudine, în astfel de momente fiind cu atât mai important ca ei să fie lângă copiii lor, să-i sprijine, să aibă încredere în ei, să-i asculte și să-i încurajeze. Un copil care observă că părinții săi sunt alături de el doar în momentele în care are succes sau atunci când face lucrurile ”corect”, își va crea o imagine greșită despre părinții săi, încercând ca, în timp, să evite cât mai mult discuțiile cu ei. O astfel de situație duce, foarte probabil, la tensionarea și deteriorarea relațiilor dintre cele două părți și, ca urmare, și a comunicării, constituind obstacole în comunicare părinte-copil.

Toate acestea ne fac să vedem, încă o dată, faptul că nu se poate consolida o relație armonioasă între părinți și copii și, ca urmare, nu poate exista o comunicare adecvată între cele două părți, dacă părinții nu dau dovadă de încredere în copiii lor, adică dacă nu țin cont de opiniile și ideile lor, dacă nu îi sprijină în deciziile pe care le iau, dacă nu sunt alături de ei la ”bine” și la ”greu”.

Bibliografie:

Ginott, H.,G., 2018, „*Între părinte și copil*”, Editura Humanitas, București;

Markham, L., 2015, „Părinți liniștiți, copii fericiți”, Editura Multi Media Est Publishing, București;

Siegel, D., J., Hartzell, M., 2014, „*Parentaj sensibil și inteligent*”, Editura Herald, București;

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

ÎNV. LUCA PAULA
ȘCOALA PRIMARA MARACINENI BUZAU

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competențe între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ

ATITUDINI BLÂNDE;

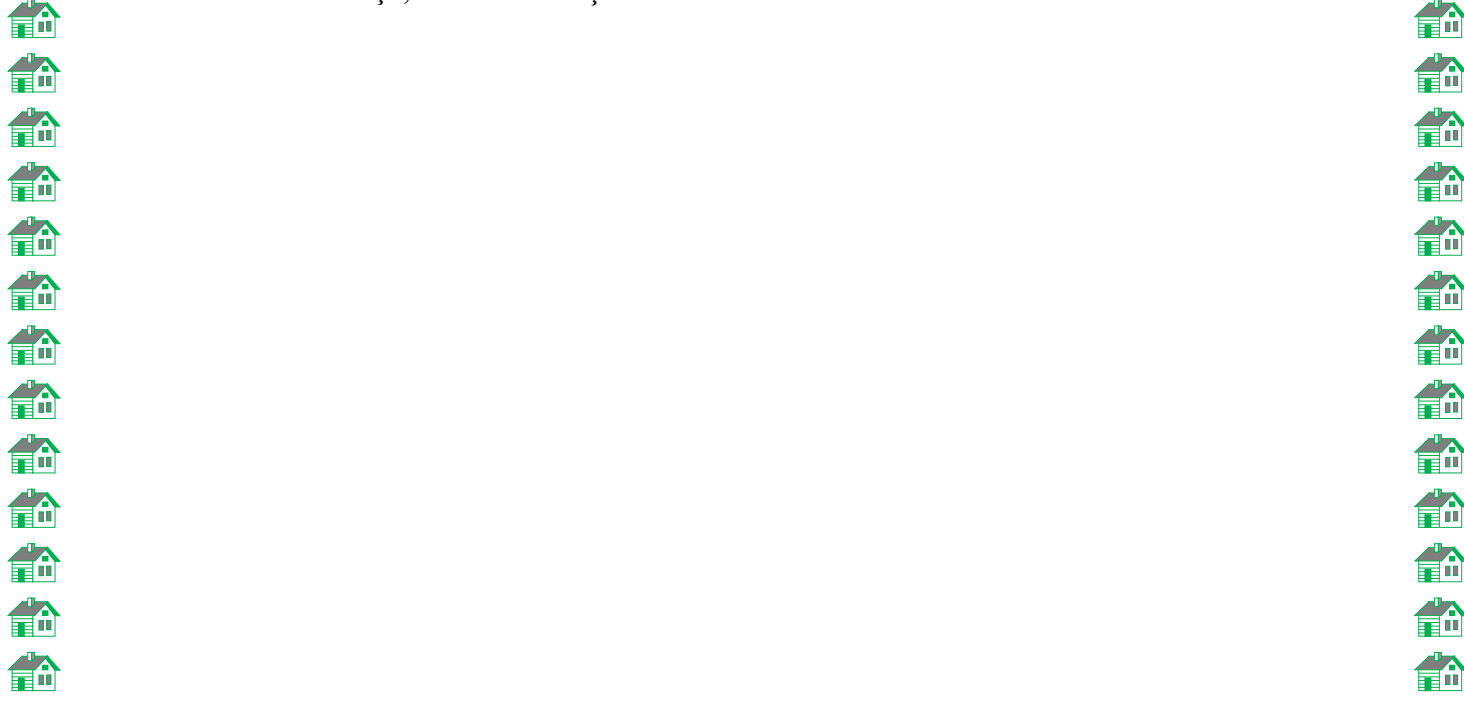
Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

PUTEREA EDUCATIVĂ A EXEMPLULUI PERSONAL ÎN EDUCAREA COPILOR DE VÂRSTĂ PREȘCOLARĂ

EDUCATOARE LUCACI CRISTINA
LICEUL TEHNOLOGIC ADJUDENI
JUD. NEAMȚ

„Lung e drumul prin învățătură, scurt și eficace prin exemple” (Seneca)

Nimic din ceea ce făurește omul în efemera sa existență pe acest pământ nu se ridică atât de sublim, la creație la dăruire de sine, jertfă și îndeplinire, pe cât este creșterea, educarea și dezvoltarea copiilor cea mai deplină și sensibilă bucurie a vieții.

Între factorii educației familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece în ordinea firească a lucrurilor educația începe din familie motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume-omul de caracter”. Una dintre cele mai importante și eficiente metode prin care copilul învață este metoda imitației. Prin urmare, părinții trebuie să aibă întotdeauna în vedere puterea exemplului personal atunci când își educă copiii, deoarece, mai mult decât ceea ce transmit prin explicații și învățături, este important ceea ce fac efectiv, indiferent că vizează învățarea sau nu.

În procesul educativ, părinții trebuie să țină seama de particularitățile de vârstă și individuale ale copilului, de faptul că fiecare etapă de vârstă se caracterizează prin trăsături definitorii care o diferențiază pe cea precedentă de cea următoare. După naștere în viața copilului intervin transformări atât din punct de vedere fizic cât și psihic. Sub influența condițiilor de viață ca și a educației el poate fi dirijat în direcția dorită, întrucât organismul are o mare putere de creștere și dezvoltare fiind și foarte maleabil. Familia promovează diferite valori care sunt transmise celor mici și care, la rândul lor, le vor transmite familiei pe care și-o vor întemeia. Copiii nu au nevoie de părinți ideali; ei își doresc ca aceștia să le reflecte dorințele și să le înțeleagă nemulțumirile, să îi ajute când sunt nelămurii și să îi aprecieze atunci când merită. Schimbul reciproc de opinii pune bazele unei legături sincere între părinți și copii și îi ajută să se cunoască mai bine. Ca urmare, acțiunile educative exercitate de părinți trebuie să fie raționale și continue, să se bazeze pe faptul că dezvoltarea psihică a copilului se realizează în strânsă legătură cu dezvoltarea sa fizică.

Procesul de dezvoltare nu trebuie înțeles ca o adăugire la ceea ce a fost la naștere, ci ca o transformare calitativă ce se realizează pe măsură ce organismul copilului crește. În funcție de caracteristicile anatomo-fiziologice, părinții pot folosi metode și procedee educative adecvate fiecărui copil, ei pot contribui la dezvoltarea personalității acestuia. Până la vârsta de 3 ani părinții constituie primul exemplu, unicul model de viață, de comportare, cu cea mai mare influență asupra copilului.

Educația copilului trebuie începută atât de către părinți, cât și de instituțiile statului unde copilul are o mare aderență la educație, precum și o puternică motivație primară pentru comunicare în limba maternă. Pentru realizarea cu succes a acestui deziderat consider că este necesar să se cunoască bine și să se țină seama, înainte de toate, că părintele pentru copil înseamnă comunicare și limbaj. Aceștia sunt cei care oferă copiilor lor un model de umanitate perfect.

Orice copil își dorește și își făurește un erou din familie, din viață, din filme.

În familie se găsesc dragostea, educația și disciplina și nu e nimic mai dureros decât părinții care ajung a fi judecați de către copiii lor! Ascultarea față de părinți, de frații și educatorii lor ocupă zilnic loc prioritar prin ceea ce numim autoritate părintească, care la rândul ei se poate impune numai dacă există un suport moral bun, o experiență de viață civică. La aceasta se adaugă ideea că părintele educă nu numai prin îndemnurile sale, ci și prin exemplul personal ce-l oferă în jurul său.

Pedagogul John Locke, convins de puterea exemplului în familie, de ambianța și climatul acesteia și de înclinația către imitație a copilului, se adresa părinților: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite. Dacă vă scapă o vorbă sau săvârșiți vreo faptă pe care i-ați prezentat-o drept o greșală când a comis-o, el cu siguranță se va apăra invocând exemplul dat de dumneavoastră și se va pune în asemenea măsură la adăpostul acestui exemplu, încât cu greu vă veți putea atinge de el pentru a-i îndrepta cum trebuie greșala.”

Exemplele de dragoste, de comportare delicată și de respect îi fac pe copii să nutrească la rândul lor dragoste și respect, față de frați și mai târziu față de frați și de colegi. În teoria pedagogică, precum și în practica educațională, noțiunea de dragoste nu poate fi gândită decât împreună cu noțiunea de exigență. Actul pedagogic fie în grădiniță, fie în familie, evoluează pe cadranul dragoste-exigență, iubire-respect, autoritate-încredere. Nu teama de pedeapsă trebuie să îl determine pe copil la acțiune ci plăcerea de a îndeplini o sarcină, de a se bucura de aprecierea celor din jur și de a se afirma ca personalitate.

Nu există caracter, care sub influența unei educații bune și stăpânitoare, să nu poată fi educat dacă părintele știe cum să se comporte cu un copil. Cu multă străduință și persistență, copilul poate deveni educat, iar conduita sa în familie și societate să fie una bună.

Prin caracterul său convingător, modelul mobilizează, stimulează și angajează forțele interne ale copilului, determinând transformarea sa pe neobservate. „Nimic nu-i mai contagios ca exemplul” remarcă pe bună dreptate G. Aslan. Influența exemplului pe linia autoformării personalității este foarte complexă; el acționează asupra tuturor componentelor psihice ale ființei umane și la toate vârstele.

„Copiilor, ascultați pe părinții voștri întru toate, căci aceasta este plăcut Domnului. Părinților, nu ațâțați la mânie pe copiii voștri, ca să nu se deznădăjduiască”. (Coloseni, 3, 20 21)

„Este o dorință pioasă a tuturor părinților, ca ceea ce le-a lipsit să vadă realizată la fiii lor, cam așa ca și cum ar trăi cineva pentru a doua oară și ar dori abia acum să se folosească temeinic de experiențele primului curs al vieții”. (Goethe)

„ CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ! ”

GRĂDINIȚA NR.1 LOC.CIOLPANI-ILFOV
PROF. INV.PRIMAR ȘI PREȘCOLAR
LUMINIȚA MOHOREA

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!”

Danion Vasile

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. De multe ori, psihologii atrag atenția asupra faptului că, în prezent, regulile bune-cuviințe sunt din ce în ce mai străine copilului modern, mai ales că în majoritatea culturilor lumii, deprinderea copiilor cu regulile de bună purtare este o parte esențială a educației celor mici, în pofida faptului că mereu, „cei șapte ani de-acasă” sunt decisivi pentru felul în care viitorul adult se va integra în societate și pentru modul în care acesta se va raporta la valorile unanim acceptate. Regulile de bună purtare ne ajută să ne plasăm pe o anumită poziție socială și este esențial să îi deprindem și pe cei mici cu regulile societății căreia îi aparținem, călăuzindu-i încă din fragedă pruncie, așa cum credem că e mai bine.

Cei 7 ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții pe viitor. De acești ani depinde de cum vei fi integrat în societate, cum vei fi agreat de cei din jur și bineînțeles îți poți ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Psihologii recomandă părinților să fie mai degrabă un exemplu tăcut pentru cei mici, decât să le impună un anumit model. Chiar deprinderea formulelor de politețe trebuie începută de la o vârstă fragedă, atunci când copilul este foarte receptiv la încurajările venite din partea celor mari, deoarece, pentru a-i adapta pe cei mici la algoritmul politeței în cadrul familiei, părinții trebuie să impună un anumit „ritm al familiei”, pe care toată lumea, inclusive părinții, trebuie să îl respecte.

„Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconstientul care le emite apoi constientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconstient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne)”.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Copiii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită copiii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți.

Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

N-o poți scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Nu există handicap pe care părinții să nu îl poată depăși. Nu există cădere oricât de mare din care părinții să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale copiilor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca

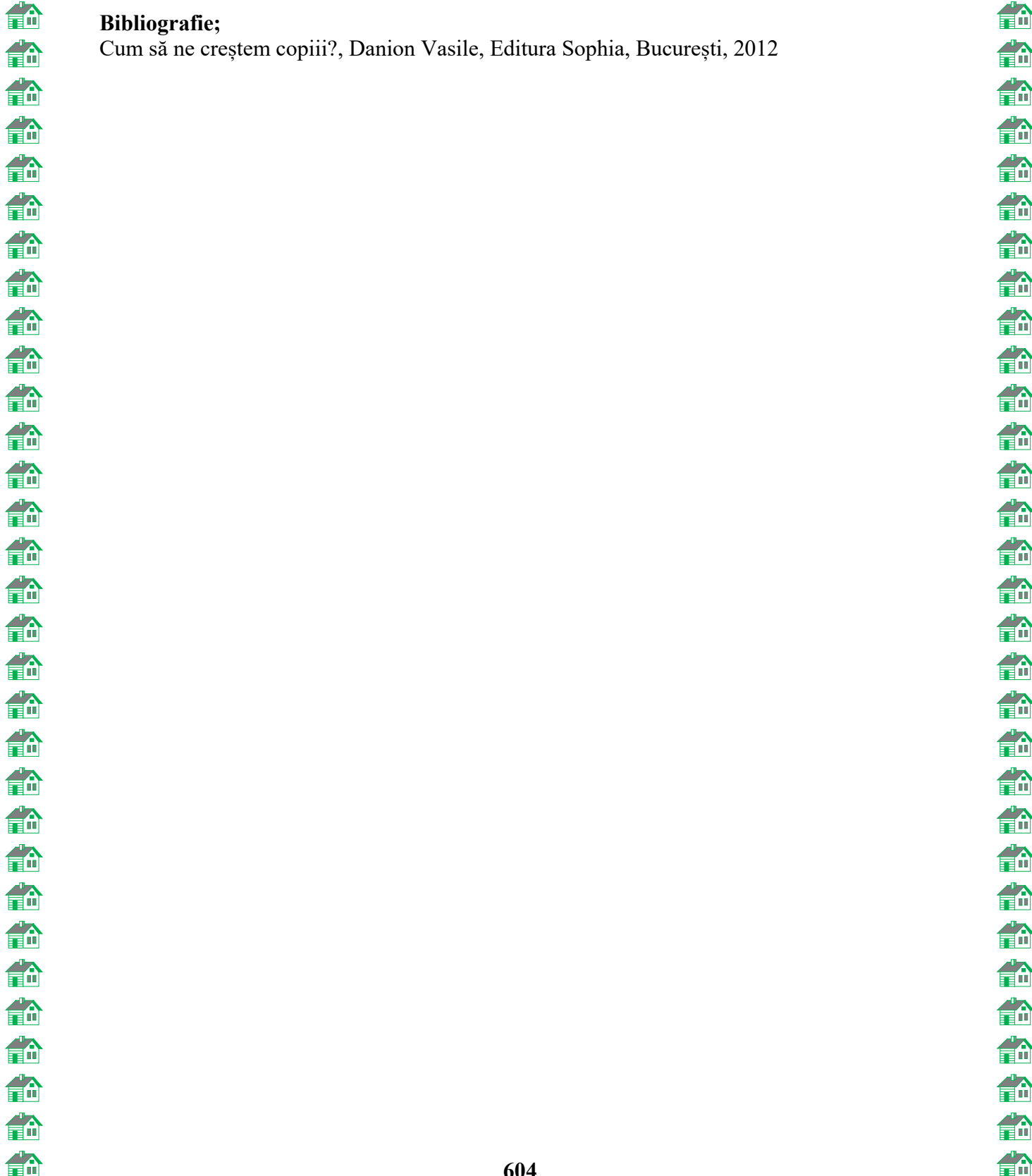

făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”). Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul, cultivând astfel deprinderi și aptitudini de folosință în viața de adult.

Multe se pot spune despre educația care pornește de la „cei șapte ani de-acasă”, dar, specialistii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult și cu cât lecția bunei-cuviințe și a menajării sensibilităților celor din jurul nostru este începută mai devreme, cu atât mai bine pentru constituirea zestrei educaționale a copilului.

Bibliografie;

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – FACTOR AL DEZVOLTĂRII PERSONALITĂȚII COPILULUI

PROF. ANA LUNGU

LICEUL TEHNOLOGIC „ALEXANDRU BORZA” CLUJ – NAPOCA

Educația este un proces complex care se manifesta ca un lung șir de acțiuni și manifestări ce au ca finalitate obținerea de abilități și comportamente specifice anumitor contexte.

Educația s-a manifestat de-a lungul timpului, dar în moduri și diferite forme, în funcție de stadiul dezvoltării societății precum și a tradițiilor, culturii și mentalității fiecărui popor.

Astfel, forme incipiente regăsim la începuturile existenței umane, începând de la daci și romani, greci și până în zilele noastre. Manifestările educației depind în mare măsură de idealul educațional al epocii – spre exemplu la daci și romani a fi educat însemna a fi un bun luptător, iar în zilele noastre educația se raportează în speță la a parcurge cât mai multe etape de școală.

Indiferent de epocă, în centrul procesului educativ se află copilul, tânărul în formare pentru care educația începe din primele săptămâni de existență. Comportamentul părinților este un model pe care copilul îl va imita și îl va desăvârși până la finalul existenței sale. Evident la acest proces vor contribui și ceilalți factori - școala, mediul, grupul de prieteni și alți factori cum ar fi – ereditatea, zestrea genetica.

Cel mai important element îl constituie familia, deoarece copilul își petrece cel mai mult timp în acest cerc al formării, maturizării și inițierii lui. El are ca repere principale mama și tata, dar mai pot exista și frații mai mari. Însă tiparul cel mai apropiat și cel mai puternic rămâne mama. Ea este liantul familiei, dar și al încheșării personalității celui în formare și devenire. La început există acea legătură puternică între mama și copil, legătură ce treptat se transformă într-un șnur al existenței individului care va deveni tot mai puternic în măsura în care tânărul se transformă. Reperele morale primite se vor transforma în calități și astfel, tânărul se va putea desvârși continuu. Nu întâmplător familia este definită „un soi de personalitate colectivă, a cărei armonie generală influențează armonia fiecăreia dintre părți.” (A. Berger)

În diverse studii de specialitate se vorbește despre importanța relațiilor dintre membrii familiei, astfel există un nivel primar definit de relația părinți – copii, un nivel secundar definit de relația frați – frați și un nivel terțiar definit de relația bunici – nepoți. Aceste relații, au fiecare, rolul lor și poziționează personalitatea tânărului pe o scară a valorilor.

În acest bloc educațional este importantă interacțiunea și comunicarea tuturor membrilor familiei pentru dezvoltarea armonioasă și echilibrată a copilului. Climatul emoțional stabil, încurajarea și suportul parental devin factorii determinanți ai dezvoltării ființei umane care își caută modele, tipare. Astfel, Fraser (1959) a constatat că există o corelație între coeficientul de inteligență (QI) a tânărului și susținerea constantă de către părinți a acestuia. Prin urmare, rolul familiei în dezvoltarea armonioasă și echilibrată a copilului nu poate fi înlocuită sau substituită de nicio altă formă de educație. Familia rămâne elementul, reperul de bază în formarea personalității tânărului și în special figura maternă are o însemnătate aparte, ea devine o amprentă a acestuia.

Bibliografie:

G. Berger, Omul modern și educația sa, EDP București, 1973

M. Golu, Dinamica personalității, Ed. Geneze; București, 1993

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. LUNGU FELICIA
GRĂDINIȚA "MUGURI DE ANIN"
LOC. ANINOASA
JUD. DÂMBOVIȚA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competențe între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare intervenție pentru copil (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau pe lângă copil (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate intervenții educative, ele devenind intervenții împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele de relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate de copil în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

BIBLIOGRAFIE:

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

EDUCAȚIA TIMPURIE ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR: LUNGU MARIA-MIRABELA, GRĂDINIȚA RĂȚOAI, LOCALITATEA BUCȘANI, JUDEȚUL DÂMBOVIȚA

Copilăria timpurie reprezintă cea mai importantă perioadă din viața copilului, întrucât este marcată de momente cruciale pentru succesul său de mai târziu, la școală și în viață. Intervenția adultului asupra copilului în această perioadă este fundamentală. Educația timpurie vizează intervalul de timp cuprins între naștere - pentru că din momentul când se naște copilul începe să se dezvolte și să învețe, și până la 6/7 ani - vârsta intrării la școală. Educația timpurie se realizează în atât în mediul familial, cât și în cadrul serviciilor specializate, precum creșa sau grădinița.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Cercetările din ultimii 30 de ani au evidențiat corelații semnificative între mediu și dezvoltarea intelectuală, între învățarea timpurie și învățarea care are loc în alte etape ale vieții. Astfel, copiii crescuți într-un mediu stimulativ au o dezvoltare intelectuală accelerată în comparație cu cei crescuți într-un mediu restrictiv. De la naștere și până când cresc, copiii sunt **persoane** care au o dezvoltare afectivă și o receptivitate specială față de diferitele categorii de stimuli, aspect ce poate fi influențat de informațiile care le primește copilul din mediu, precum și de calitatea procesării acestora.

Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire - ordine - igienă - curățenie și exprimarea propriilor nevoi - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative - bune maniere și comportament - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire);

- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- consecvență în realizarea unei sarcini - concentrare a atenției - perseverență în realizarea unei sarcini;

- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu - un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți. Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi.

Calitatea educației, a îngrijirii și protecției copilului de la naștere până la 6/7 ani depinde de noi, toți cei care interacționăm cu copiii, zi de zi: părinți sau educatori, consilier școlar sau asistent medical - toți acționând coerent și având în atenție permanentă copilul și particularitățile lui.

BIBLIOGRAFIE

• Boca, Cristiana (coord.), Bucinschi, Mihaela, Dulman, Anița (2009) „, Educația timpurie și specificul dezvoltării copilului: modul general pentru personalul grădiniței”, București: Educația 2000+

• Ciofu C., (1998), “Interacțiunea părinți-copii”, Editura Medicală Amaltea

• Emil, P., Iucu, R., (2002), “Educația preșcolară în România”, Iași: Editura Polirom

DEZVOLTAREA EMOȚIONALĂ ÎN „CEI ȘAPTE ANI DE ACASA”

PROF. ÎNV. PRIMAR: LUP IOANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 DRĂGEȘTI

Atunci când auzim expresia „cei șapte ani de acasa” tindem să ne gândim la dezvoltarea moralității și politeții copiilor, neglijând prea mult dezvoltarea emoțională atât de necesară motivației pentru îndeplinirea sarcinilor școlare pe viitoare. Un copil slab dezvoltat emoțional sau cu problem emoționale va fi nemotivat, trist, apatic nepregătit să țină piept sarcinilor școlare.

Problemele părinților îi afectează pe cei mici și le provoacă suferințe însă bunicii pot fi salvatorii acestora în plan emoțional precum mărturisește Anemona: „Am fost mereu un copil sensibil și emotiv. Retrasă, nu aveam mulți prieteni, nici prea multă încredere în mine. Asta se datora și unor părinți divorțați și prea puțin interesați de soarta mea. Îi vedeam rar, interacționam puțin cu ei și, de cele mai multe ori, aveau reproșuri de făcut la adresa mea. Tata a început să vină tot mai rar până s-a plictisit. Bunica locuia în oraș cu noi, deci bănuiesc că nu distanța era o problemă. Am fost lăsată cu totul în grija ei.

Mama, ocazional, mă lua acasă în weekend-uri, dar ajunsese să urască să merg cu ea și să fiu departe de bunica mea. Ea devenise familia mea și, acum că nu o mai am lângă mine, cu doi părinți în viață, eu nu mai am familie. Ea este prima persoană care mi-a spus „Ești minunată așa cum ești tu, să nu te intereseze niciodată ce spun sau ce fac alții. Tu fă cum poți tu de bine.”

Deseori stăteam de vorbă serile cu ea, aveam o mulțime de întrebări al căror răspuns nu ar fi venit niciodată de la părinții mei. Am întrebat-o de ce nu mă iubesc părinții mei. Și mi-a spus că ei mă iubesc, dar că fiecare om are felul lui de a iubi și nu trebuie să fiu supărată pe ei dacă atâtă pot ei. Nu a încercat niciodată să îi vorbească de rău, chiar dacă trăiam în casa ei, din banii ei, iar ea avea întreaga mea responsabilitate. M-a încurajat să vorbesc cu mama, atunci când mă mai lua pe acasă, și să o întreb ceea ce vreau eu, chiar dacă nu îmi va răspunde. Mi-a spus să nu îmi fie niciodată teamă să spun ce simt și ce gândesc. Iar asta este una dintre cele mai importante lecții primite de la ea. Așa am învățat să nu închid suferințe în mine, ci să le discut. Să vorbesc despre ceea ce mă supără, indiferent de rezultat.

Faptul că a avut dispoziția și resursele necesare pentru a mă valida pentru cele mai mici reușite, m-a învățat să muncesc mai mult, să caut să mă depășesc și să dau tot ce e mai bun din mine. Pe scurt, m-a învățat să mă apreciez așa cum sunt, pentru ceea ce sunt, și să fiu recunoscătoare. Faptul că atunci când nu aveam prea mulți bani, îmi făcea supa mea preferată, cu tăiței de casă, era pentru mine un motiv de bucurie. Și nu conta că mâncam patru zile aceeași supă. Cel mai mult conta că o mâncam noi două împreună. Îi sunt în primul rând ei recunoscătoare că a știut să îmi educe optimismul, iar acum piedicile și obstacolele din viața mea sunt doar niște provocări.

Azi, între citate motivaționale, coachi și terapeuți, mă uit în urmă și realizez cât de norocoasă am fost. Bunica mea s-a ocupat de dezvoltarea mea emoțională în cei șapte ani de acasa.”

Dezvoltarea emoțională se află în relație de interdependență cu dezvoltarea morală și socială. În perioada cuprinsă între 1 și 7 ani, dezvoltarea emoțională dependentă de cea socială și morală. Această interdependență este cel mai bine surprinsă datorită prezenței zilnice a copilului în mijlocul familiei lui mici sau mari, datorită interacțiunii lui cu ceilalți și nu în ultimul rând cu cei de vârsta lui. Aceste personaje joacă un rol important pe scena dezvoltării emoționale a celui mic (Teodorescu, 1973).

Bibliografie:

Teodorescu, S., *În lumea copilului: prieteni, colegi, cunoscuți*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1976

CEI 7 ANI DE ACASĂ – TEMELIA PENTRU UN VIITOR DE SUCCES

PROF. LUPȘAN CRISTIAN COSMIN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 "CĂPITAN AVIATOR MIRCEA T.
BĂDULESCU" BUZĂU

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și a comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, dar copiii.

Nu trebuie uitat că micuțul de vârstă preșcolară are nevoia de a cunoaște oricare realitate pe care o întâlnește și are capacitatea de a o înțelege, dacă ne cântărim cuvintele și îi oferim multe exemple concrete. Nicio întrebare a sa nu trebuie să rămână fără răspuns logic, exact, care să-l satisfacă și să-i ofere posibilitatea de a-și crea un bagaj cultural.

Mai mult decât atât, trebuie ca noi, părinții, să observăm ce aspecte pe care le întâlnește îi trezesc curiozitatea și să-i explicăm simplu, dar foarte precis ce vede și ce aude. Copilul trebuie învățat să pună permanent întrebări, chiar dacă acestea, uneori, îi înnebunesc pe părinți.

Mama și tata trebuie să transforme dorința de cunoaștere a copilului într-un joc în care micuțul să se simtă recompensat când pune întrebări și încearcă să-și răspundă gândind singur.

Acești 7 ani de acasă sunt pentru unii, și pe bună dreptate, piatra de temelie a vieții pe viitor. De acești ani depinde de cum vei fi integrat în societate, cum vei fi agreat de cei din jur și bineînțeles, îți poți ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi. Cei 7 ani de acasă reprezintă temelia pentru ca un copil să poată merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

CONTEAZA CEI 7 ANI DE ACASA ?

PROF. MARIANA LUPU

Da, conteaza!

Familia este prima scoala unde copiii primesc lectii de viata, indiferent de intentiile protagonistilor. Procesul de formare a copilului incepe in primii ani ai vietii crezutul familiei.

Ei intervin, cu scopul initial de a o invata, dar fara tact si rabdare, dand comenzi contradictorii, ajungand sa acapareze situatia, certandu-se, ignorand copilul care se simte neimportant si incapabil. Astfel parintii pierd din vedere adevaratul motiv pentru care erau langa el, acela de a-l ajuta sa se joace, cum ar trebui sa se intample cu un cuplu care da dovada de inteligenta emotionala, si nu numai fata de copil, ci, usor de sesizat, fata de partenerul de viata.

Copilul trebuie in primul rand sa stie ca este iubit si respectat. Ca nu trebuie sa merite iubirea parintilor sai si nu trebuie sa faca nimic ca sa o castige sau ca sa o pastreze. Ca iubirea adevarata este pur si simplu neconditionata.

Regulile de convietuire sociala vor fi deprinse incet incet de catre copil, prin expunerea zilnica si inevitabila la rigorile si cerintele mediului in care creste si se dezvolta. Politetea si bunele maniere se deprind, conform psihologilor, prin observarea exemplului pe care il dau adultii.

Printre principalele forme de manifestare care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” trebuie sa stie :

--Sa salute

Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

-cum sa se comporte în public

Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

-cum sa se comporte cu prietenii

Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- Sa recunoască greșelile

„Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Bibliografie:

- Vrăsmaș, E., 2002, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București;
- Emil, P., Iucu, R., 2002, *Educația preșcolară în România*, Polirom.

CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ!
(ÎNCĂ E VALABILĂ EXPRESIA!)

PROF. ÎNV. PRIMAR LUTA MIHAELA MARIA
SC.PRIM.SECIURILE,ROSIA DE AMARADIA
GORJ

„Diploma celor 7 ani de acasa ai copilului exprima calificativul parintilor,,
Valeria Mahoc

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere și un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihnește în a șaptea și o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toți ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire și bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald și ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu, așa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar așa cum planetele își urmează cursul pe orbitele lor în marele spațiu galactic în jurul marelui Soare, așa „gravitează” în jurul copilului și cei care au menirea de a-l ocroti și ajuta: părinți, bunici, nași, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boțul” luminos întinde mânuțele și își revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de brațe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină și creșterea într-o împlinire. Ocrotirea copilului este esențială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloșire de cloșcă pentru că atunci micuțului nu îi vor crește prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii și ale căutării.

Și pentru că lumina înseamnă și culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictați în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă și verde și să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii roșii din lanurile galbene și să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica ființă pe malul mării albastre și să ne mărginim pentru a-i trezi curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învățăm că după violetul și indigo-ul nopții vine oranjul strălucitor al dimineții care ne luminează sufletele.

Ochii mari și curioși ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodos. Veșnic neastâmpărat suie voinicește treptele vieții însoțind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este dor de părinți, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învăță respectul dacă este respectat. Nu se împrietenește cu minciuna dacă nu este mințit. Iubește familia pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înțelege și solidaritatea dacă cei dragi îl învață că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor și înțelegere. Învăță că lacrimile nu sunt niște „arme” cu ajutorul cărora obține tot ce dorește, dacă atunci când le folosește iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăț nemăsurat și dăunător. Și învață un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii singur. Așa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă și plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe și sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alți năzdrăvani gălăgioși. Acolo învață că spațiul public este al nostru și trebuie toți să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe mașinuța sa scumpă și alt copil, învață să mulțumească și să ceară iertare când a greșit.

Și dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim și pe cei 7 pitici care o ocrotesc și o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveștilor e minunat alături de Mofurilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufletelul mic și lipește genele mângâiate de moș Ene.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

ÎNVĂȚĂM DESPRE BUNELE MANIERE

PROFESOR ÎNV. PREȘCOLAR GHERGHINA LUȚAȘ GRĂDINIȚA "LUMEA POVEȘTILOR" – CONSTANȚA

MOTTO: "Este mai bine să cunoști bunele maniere atunci când ai nevoie, decât să ai nevoie și să nu le cunoști"

Bunele maniere sunt unul din aspectele cele mai importante pentru succesul copilului preșcolar în societatea noastră.

Consider că însușirea bunelor maniere de la cea mai fragedă vârstă sunt un argument puternic în drumul spre succes. Predarea bunelor maniere reprezintă procesul de a ajuta un copil să-și modeleze personalitatea pentru obținerea celor mai bune raporturi sociale.

Eticheta reprezintă un atu important pentru viitorii maturi care vor deveni. Principiile respectului, bunătații și politeții îi vor ajuta pe copiii de astăzi să devină mai atenți cu semenii lor și mai puțin egoiști. Cu ajutorul bunelor maniere, copiii capătă o mai mare încredere în forțele proprii.

Manierele sunt aptitudini pentru viață. Ele conferă copiilor un avantaj. Invățând și aplicând bunele maniere, copiii devin mai încrezatori. Totodată ei se simt mult mai confortabil știind cum să abordeze persoanele din jurul lor într-un mod corespunzător.

În cadrul activității opționale „Învățăm despre bunele maniere” am urmărit:

Obiective cadru:

- cunoașterea și folosirea unui limbaj adecvat în relațiile interumane;
- cunoașterea și respectarea unor norme de comportare civilizată;
- dezvoltarea unei atitudini civice în societate.

Obiective de referință

- să cunoască regulile de comportare și importanța acestora;
- să cunoască și să folosească termeni specifici relaționării interumane;
- să exprime oral formulări adecvate unor situații de viață;
- să relateze propriul comportament în situații concrete de viață;
- să recunoască comportamente pozitive și negative în manifestările lor și ale celorlalți copii;
- să participe cu opinii proprii la respectarea normelor de conduită civilizată;
- să găsească și să dea soluții diverselor situații provocate de comportamente neadecvate;

Conținuturile învățării:

1. Să ne facem prieteni:

- Cum să ne prezentăm;
- Importanța posturii într-o prezentare;
- Valoarea unui zâmbet;
- Cum să strângă mâna cu încredere;
- Moduri de salut;
- Cum prezentăm pe cineva;
- Cum să răspundă când sunt prezentați;

2. Să dăruim și să avem grijă:

- Importanța atitudinii tolerante;
- Ce înseamnă să fiu amabil și bun;
- Cum se adresează și se primesc complimentele;
- Cutia cu fapte bune;

3. Cuvinte magice:

- Cât de des trebuie să folosim cuvintele magice;
- Labirintul cuvintelor magice;
- Jucăria "cuvintelor magice"

4. Afară și în locurile publice:

- Distracția în locurile publice;
- Lista cu lucruri de făcut;

➤ Reguli de comportament în autobuz, la școală, la cinema, la teatru;

5. Respect și recunoștință:

➤ Diferențele culturale ale copiilor din lumea întreagă;

➤ Cum ne comportăm într-o țară cu tradiții și obiceiuri diferite de ale noastre;

➤ Regula de aur a bunelor maniere;

6. Igienă și estetică:

➤ Sfaturile lui Azorel, cățelușul politicos, pentru a avea o bună igienă;

➤ Să arătăm și să ne simțim bine;

7. Maniere la masă:

➤ Aranjatul mesei;

➤ Secretele șervețelului;

➤ Cum se ține corect cuțitul și furculița;

➤ Cum se mănâncă corect supa;

➤ Cum sugerăm celorlalți că am luat o pauză de la mâncat;

➤ Cum așezăm tacâmurile când am terminat de mâncat;

8. Invitație la petrecere:

➤ Planificarea petrecerii;

➤ Trimiterea unei invitații;

➤ Sarcinile unei gazde;

➤ Îndatoririle unui oaspete;

➤ Cum să ne luăm "La revedere".

Modalitatea de evaluare:

◆ Observarea sistematică a comportamentului copiilor;

◆ Analiza activităților independente;

◆ Probe practice;

◆ Înregistrări audio și video;

◆ Acordarea unor diplome pentru rezultatele obținute;

Predarea bunelor maniere începând de la o vârstă fragedă conduce la asimilarea acestora în mod

reflex. Cu cât le vor aplica mai des în viața de zi cu zi, cu atât vor deveni mai conștienți de modul în care

își doresc să fie tratați de ceilalți.

ȘAPTE ANI DE-ACASĂ!

RODICA LĂDAR LICEUL TEORETIC „ANA IPĂTESCU” GHERA

Când discutăm de cei 7 ani de acasă ne gândim, în general, la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului acestuia până când merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un fapt că este un copil bine educat, care știe să salute respectuos, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă civilizată cu alți copii de vârsta lui și cu adulții.

Acești „7 ani de acasă” reprezintă pentru unii copii piatra de temelie a vieții lor pe viitor. De acești ani depinde cum se va integra în societate, modul în care va agree de cei din jur și cum își va ordona viața alături de cei dragi.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc „7 ani de-acasă”.

Copilăria reprezintă cea mai propice perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și dezvoltarea caracterului psiho-social al copilului. Familia răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de puternică, încât urmele ei rămân, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al copilului. Educația pe care un copil o primește în cei 7 ani de-acasă, depinde de relația afectivă dintre el și părinți, de modul de dezvoltare al copilului și de valorile moral-spirituale pe care se bazează familia, acestea fiind transmise copilului.

Probabil ca cea mai bună modalitate prin care copilul se obișnuiește cu bunele maniere este ca părinții să fie un model bun pentru el.

Dacă un copil vorbește urât, iar părinții îi spun că nu e frumos să vorbească așa, el nu se va opri și va rămâne cu acest vocabular deoarece aude aceste cuvinte, poate în familia din care provine, din mediul în care își petrece majoritatea timpului. Părinții sunt principalii factori în formarea celor 7 ani de acasă deoarece copilul este crescut de ei, iar dacă nu știu să îl educe, atunci copilul va spune că nu a fost învățat. Întotdeauna copilul va urma exemplul părinților, chiar dacă la început va copia doar gesturile acestora și va reacționa asemănător cu părinții lui. Prin urmare educația copilului depinde în primul rând de familie și de atenția pe care aceasta i-o acordă copilului. Întotdeauna se vor vedea diferențe între copiii care au crescut în mijlocul unei familii iubitoare și cei care au crescut în familii dezbinată, monoparentale sau fără părinți.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie, dascăli și pedagogii din școală, cei din urmă vor șlefui ceea ce a realizat familia, vor completa golurile din procesul educativ care au scăpat până la această vârstă și îl vor ajuta pe copil în înțelegerea și lămurirea unor situații-problemă.

„Cei 7 ani de-acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu. Aceștia reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei, o perioadă care nu poate fi înlocuită și care trasează drumul în viața al fiecărui copil în parte.

Psihologii susțin că nu există o limită de vârstă până la care se pot învăța bunele maniere, însă, cu cât lecția este începută mai devreme, cu atât este mai bine pentru constituirea zestrei educaționale a copilului!

BIBLIOGRAFIE

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

ÎNV. LAKATOS ANTON
ED. MAGDAȘ DANA
ÎNV. COJAN ELENA

Se spune că educația primită în familie reprezintă cam 50% din dezvoltarea mental-emotională și din caracterul viitorului adult. Familia este un micronucleu în care se formează viitorul cetățean, prieten sau părinte. Puțini părinți înțeleg acest lucru și că numai ei sunt în măsură să dea copilului sau copiilor lor "vitaminele" de care acesta are nevoie pentru a crește și a deveni un om responsabil, capabil să își asume toate aceste roluri din societate.

Școala are un rol foarte important atât în viața copilului cât și în viața părinților. Activitățile desfășurate în cadrul școlii formează viitorul adult, rolul școlii fiind acela de a forma și educa viitoarele generații. Activitățile pe care le desfășoară școala sunt foarte importante mai ales atunci când sunt desfășurate în parteneriat cu părinții. În cadrul acestor activități, atât copilul cât și părintele, au un rol deosebit.

Puterea exemplului personal este elementul cel mai important pe care trebuie să îl aibă în vedere un părinte. Copilul este cel puțin în primii ani de viață dar și mai târziu, un imitator perfect. Aproape tot ce învață o face imitând pe cei din jur, și mai ales pe cei pe care îi considera dumnezei: pe mama și pe tata.

De aceea școala trebuie să facă cât mai multe activități în care să fie implicați și părinții, aceștia fiind modelul lor în viață.

Copii sunt extrem de vigilenți și receptivi la tot ce se întâmplă în jur. Ei vin pe lume cu niște rezervoare goale pe care părinții au misiunea de a le umple: cu dragoste, cunoștințe, adevăruri spirituale. Copiii care au parte de rezervoare cât mai bine umplute sunt și oamenii care vor avea cele mai puține probleme de a vedea și înțelege viața și lumea așa cum e ea, de a fi niște cetățeni buni, niște prieteni adevărați, de a avea relații sănătoase și a-și întocmi la rândul lor familii adevărate.

Predarea integrată ajută copilul să își mărească orizontul, să se implice direct în activitățile școlare, să facă conexiuni care le va oferi ajutor în viața de zi cu zi. Implicarea părinților în activitățile școlare și extrașcolare duc la o mai bună realizare a obiectivelor propuse la clasă, dar și pregătirea cu succes a elevului pentru viață, modelul lui principal fiind mama și tata.

Activități desfășurate la clasă cu ajutorul părinților :

Astăzi este o "moda" în a înlocui dragostea adevărată pe care un părinte este dator să o dea copilului său cu bani sau alte lucruri materiale. Asta poate dăuna foarte mult formării caracterului copilului. Se poate învăța un rasfătat, și să privească cu superioritate pe cei mai puțin înstăriți decât el. Bani, grija pentru lucrurile materiale de care are nevoie un copil înlocuiesc de multe ori însa dragostea și în familiie mai puțin bogate, se consideră că dacă îi dai copilului mâncare, haine și îi asiguri tot ce trebuie pentru a urma o școală, și-au făcut datoria de părinte.

Bibliografie

https://www.qbebe.ro/familia/probleme_familiale/rolul_familiei_in_dezvoltarea_copilului

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR: LAZA ANAMARIA MONALISA
ȘCOALA GIMN. NR. 2 CHIȘCĂU, JUD. BIHOR

Noi toți venim din anumite familii. Devenim parte a unei familii la naștere, prin adopție, căsătorie, sau prin dorința de sprijin reciproc. Ca membrii ai familiei, ne hrănim, ne protejăm și ne influențăm unii pe alții.

Ca instituție inițială de formare și educație a copilului, familia are rolul de a realiza integrarea socială primară a copilului. Familia reprezintă primul grup social în care copilul exersează comportamente sociale și se descoperă pe sine, reprezintă modelul prim al comportamentelor sociale viitoare. Politețea este ceva care se învață. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici. Ei sunt cei care ne sfătuiesc zilnic cum să ne comportăm și este bine că primim atât de multe sfaturi. Când greșim, întotdeauna cineva are grijă să ne facă observații și nu e deloc plăcut să primești observații și reproșuri. Dacă suntem politicoși cu toată lumea scăpăm de observații și vom fi apreciați și laudați, iar ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu noi, viața noastră de zi cu zi va fi mai bună, mai armonioasă și mai veselă. Așadar, merită să ne străduim să fim politicoși. Când greșim nu trebuie să ne speriem, ci să căutăm să ne corectăm. Când nu știm cum trebuie să ne comportăm într-o situație, trebuie să-i întrebăm pe cei mari cum să procedăm, pentru că politețea se învață. A avea cei șapte ani de acasă, înseamnă să ne comportăm respectuos în orice situație, cu toată lumea.

Încă din primii ani de viață, putem învăța de la părinți ce înseamnă noțiunea de respect folosind diverse cuvinte precum „te rog“, „mulțumesc“, „bună ziua“, „mă scuzați“. Învățând bunele maniere, când vom crește, toate aceste lucruri de bun-simț ni se vor părea normale și ne vor completa personalitatea. Știm deja că politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să ni se explice de ce trebuie să fim respectuoși: respectându-i pe alții vom fi, la rândul nostru, respectați.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educationale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educationale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Expresia – „bună creștere” – nu este un standard general. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Principalele norme de conduită învățate în familie sunt: salutul, comportamentul în public, comportamentul cu prietenii, înțelegerea normelor sociale, manierele la masă, toleranța, recunoașterea greșelilor.

Bineînțeles că toate cele enumerate mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care părinții doresc să-l însușească copilului lor, precum și zile în care li se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care s-au străduit să le predea copilului au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

GRĂDINIȚA SAGNA EDUCATOARE LAZA NARCIS NADIRA

Totul pleacă de la cei șapte ani de acasă, dar în era noastră furtunoasă, cum poți pretinde de la cei mici să aibă cei șapte ani de acasă când cresc mai mult pe la bunici. Încă de la o vârstă fragedă, datorită tumultului vieții, copiii sunt incluși în diferite forme educaționale, așa încât parcă cei șapte ani de acasă nu prea mai există. Normele de conduită se învață din familie, iar școala și celelalte medii educaționale le dezvoltă și le consolidează. Copilul imită principalele reguli, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Responsabilitatea educării copiilor cade în sarcina părinților de care depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în primii ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. În mod tradițional a fi bine crescut înseamnă să salute, să se comporte civilizată în public, cu colegii, să-și recunoască greșelile, să aibă maniere la masă, să fie tolerant. În cei șapte ani de acasă, copiii trebuie încurajați să-și dezvolte aptitudinile de a cânta, de a picta, de a-și ajuta părinții la treburile gospodărești, de a face sport. Munca echilibrată în familie sau în colectivitate dă sănătate fizică și psihică. Educația trebuie să existe fiecăruia și e făcută de către părinți sau de către bunici, doar că, fiecare copil are ritmul său de evoluție, iar unii se încapățânează să o accepte.

Regula celor șapte ani de acasă se învață fără constrângere, prin comunicare, îndrumare și foarte multă răbdare. Progresele copilului sunt lente, însă trebuie să știm că acestea se înrădăcinează pe măsură ce crește și se sedimentează bine în caracterul copilului pe termen lung. Familia are rolul cel mai important în formarea deprinderilor. Oglinda educației pe care o oferă părinții copiilor o reprezintă comportamentul copiilor în public. Trebuie să i se repete copilului de mai multe ori ce are de făcut.

Deprinderile, odată formate, îl scutesc pe copil de alte solicitări, care mai târziu ar necesita un consum mai mare de energie și timp. Pentru formarea deprinderilor, este nevoie de voință și de timp, de concentrare mai mare din partea copilului la ce are de făcut, ca apoi, printr-un exercițiu susținut, să se ajungă la automatizarea mișcărilor și la exercitarea lor într-o anumită succesiune. Acest proces presupune concentrarea tuturor acțiunilor care cer un mare consum de energie. În procesul educativ de formare al deprinderilor se conturează mai multe etape de care părinții, ca și ceilalți factori educativi, trebuie să țină seama.

Fiecare părinte sau educatoare trebuie să cunoască bine etapele de formare a deprinderilor, acestea corespunzând stadiilor dezvoltării psihoindividuale a copiilor. În acest scop, de fiecare dată, este bine să se facă aprecieri pozitive și să se încurajeze copiii care execută corect operațiile respective. În felul acesta, se creează o motivație adecvată față de acțiune, iar copiilor li se cultivă încrederea în forțele proprii. Copiii de 3 ani nu știu cum trebuie să folosească săpunul, să deschidă robinetul, dar uită să-l închidă sau se săpunesc și uită să-și frece mâinile ori uită să se clătească și se șterg imediat. După 3 ani și jumătate pot fi lăsați să se spele singuri pe mâini.

Activitatea fundamentală a copilului în grădiniță este jocul. De aceea, la această vârstă multe deprinderi se pot forma în timpul și cu ajutorul jocului. Cu efect stimulator pot fi folosite lauda și îndemnul. Atunci când se urmărește trezirea interesului copilului pentru o anumită deprindere, este bine ca tonul să fie plin de voie bună, de blândețe, de înțelegere. Laudele trebuie folosite cu măsură, apoi din ce în ce mai puțin, până ce nu va mai fi nevoie de ele. În vederea consolidării deprinderilor, se pot folosi: povestiri, poezii, lecturi după imagini, jocuri și ghicitori.

Întrucât formarea și consolidarea deprinderilor se dezvoltă în timp, este bine ca părinții să insiste până la transformarea acestora în obișnuințe. Pe întreaga perioadă se vor manifesta unitate de vederi în cerințe,

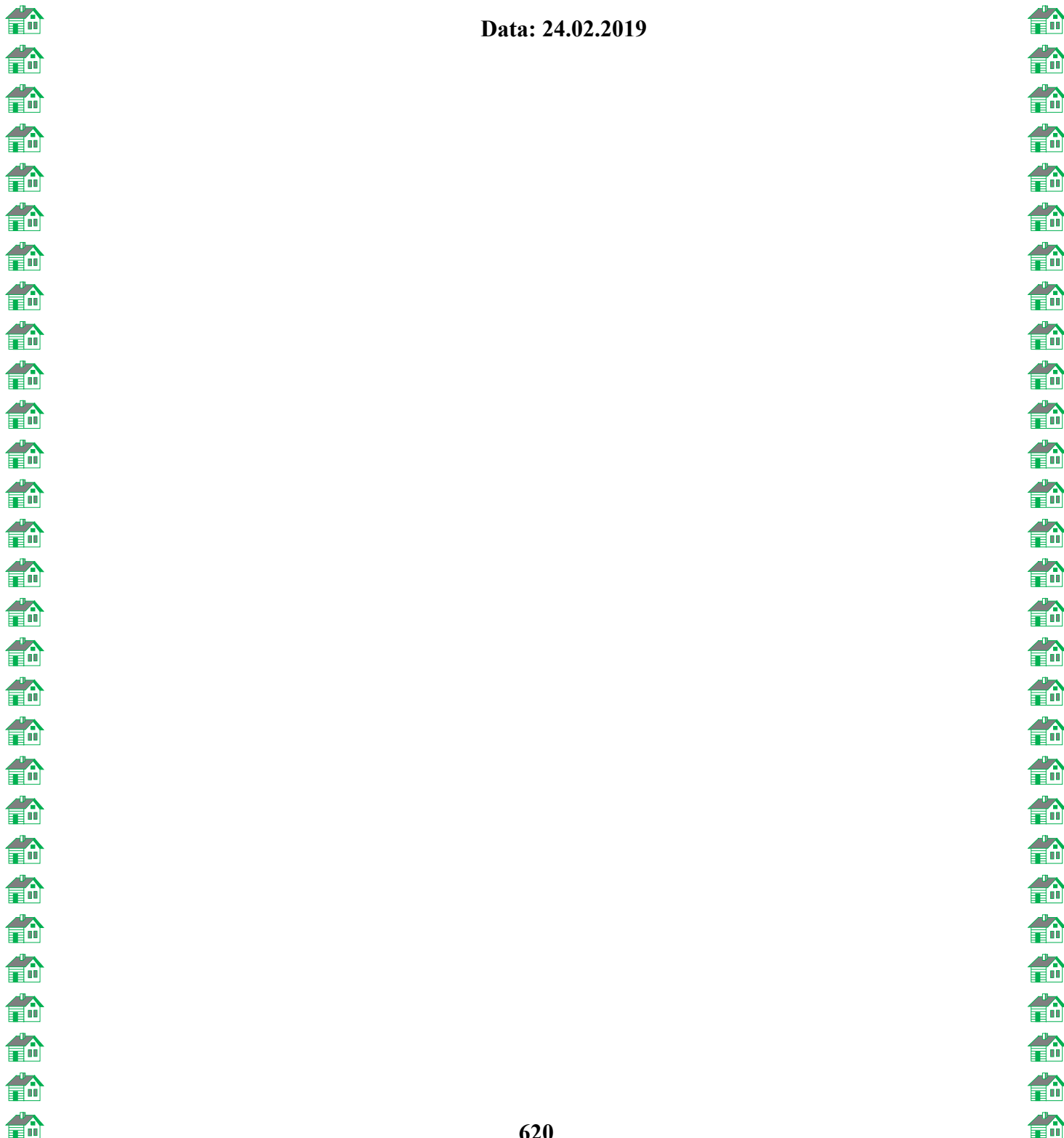

persverență, răbdare, înțelegere dar și exigență. Procedând astfel, copilul, de mic, se deprinde cu o bună purtare. Aceasta este „cartea de vizită a familiei”.

Pentru a se ajunge la automatizarea mișcărilor, acestea se repetă de mai multe ori, iar pe măsură ce se formează deprinderile, se cere prelungirea treptată a intervalelor dintre exerciții. În această perioadă, deosebit de importantă este atitudinea consecventă de care trebuie să dea dovadă părinții și educatoarele.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil bine educat, manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, va fi sociabil, se va integra cu ușurință într-un colectiv de copii, dar și de adulți. Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de relația afectivă dintre părinți și copil, de valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Copilul este pregătit încă de la naștere să primească informații, dar este foarte important mediul în care sunt transmise acestea, de către cine și în ce mod.

Data: 24.02.2019

MAMĂ ȘI FIU

PROF. LAZĂR LILIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „VASILE MITRU” TAȘCA

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicționar de simboluri*).

Așa cum copilul este într-o continuă mișcare, tot așa și cifra șapte putem spune că face parte din viața lui.

Putem vorbi despre urcușul copilului în viață, însoțind parcă cele șapte note muzicale ale Gamei Do, cele șapte zile ale săptămânii, „Albă ca Zăpada și cei șapte pitici.”

El, această minune mică a lumii, care întinde brațele spre o mângâiere blândă a mamei, „boțul” luminos care caută ocrotire, înțelegere, iubire, de la cine alta, decât de la mama?

El, cel care caută în permanență glasul cald al mamei ce-i învăluie sufletul mic și temător, neștiutor și întrebător și care în fiecare seară, mama îl aduce pe Moș Ene pe la gene cu poveștile sale.

Mama, acel TOT ce îmbrățișează fiecare fotografie a copilăriei, unde își ține cu dragoste odorul în brațe. Este ființa care se sacrifică necondiționat pentru copiii săi, este ființa care duce viața mai departe, este ființa care naște viață și dă continuitate acestei lumi trecătoare, dar veșnice prin EA.

Este o ființă sensibilă, caldă care aduce Soarele și lumina în preajma ei. Este parte din întregul fiului ei, este universul cu tot ce ne înconjoară și ne sprijină.

Pentru fiecare copil, mama este cea mai dulce, suavă și gingașă floare. Nu contează vârsta, îmbrăcămintea sau studiile. EA ESTE MAMA. Este unică, formidabilă prin tot ceea ce face. Fiecare copil știe că atâta timp cât trăiește mama, lui îi va fi bine și ușor în viață. Știe că mama face tot ce-i stă în putere ca lui să-i fie bine, să-i fie cald, să aibă tot ce-i trebuie.

Veghează permanent la căpătâiul lui pentru liniște și pace, pentru ocrotire și iubire.

De aceea cei șapte ani de acasă, trebuie să fie anii care-i călăuzesc viața copilului, nu numai în raport cu lumea dar mai ales cu mama. Să-i întoarcă la bătrânețe, mângâierile și serile de poveste de atunci când el era copil, să-i mângâie fruntea de anii grei și să o sprijine mereu.

Nu văd altfel de relație între mamă și fiu. Este cea mai mare datorie care trebuie întoarsă. Este cea mai mare dragoste care trebuie arătată. Este cea mai mare comoară care trebuie apărată și udată în permanență cu iubire, sprijin, ajutor, dragoste, respect.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. ISTORIE: LĂZĂROIU ADRIAN

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ

ATITUDINI BLÂNDE;

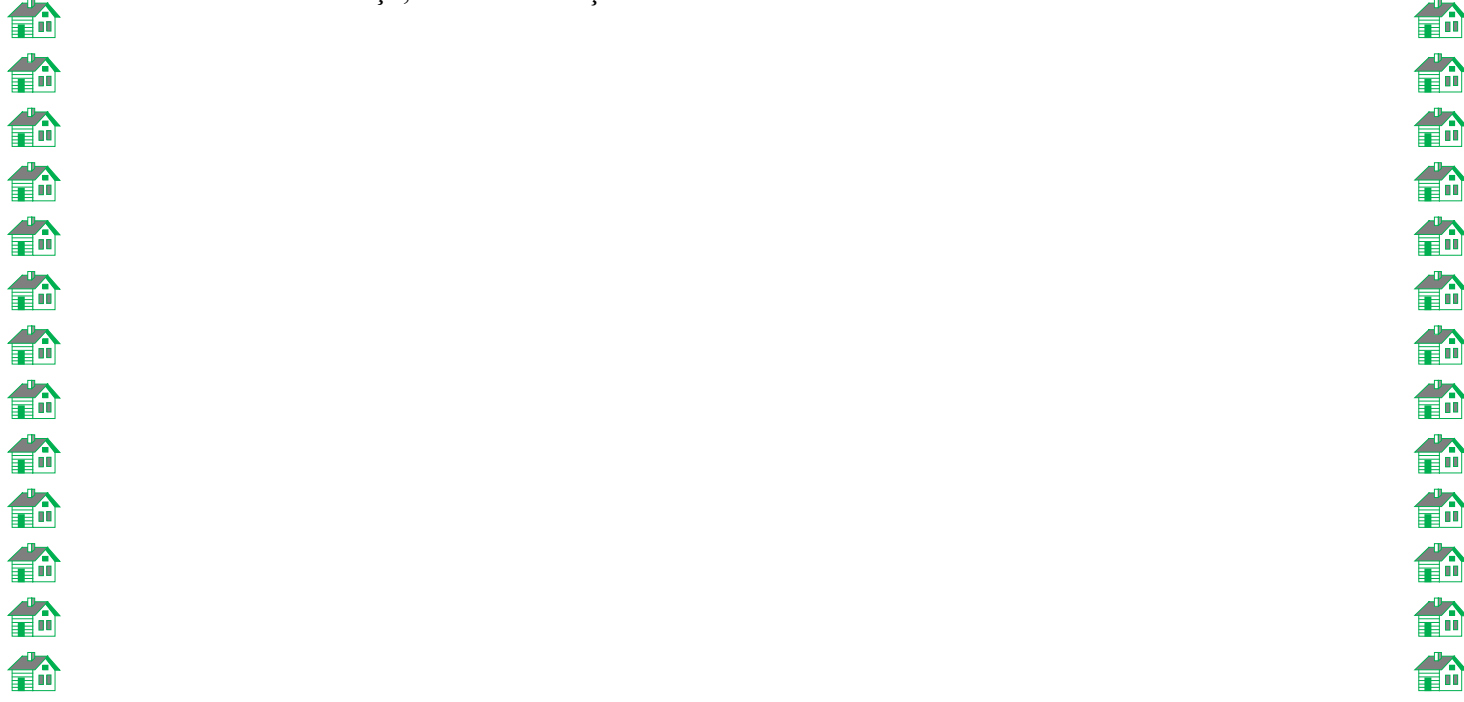
Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ” ȘI COPILUL MODERN

**PROF. ÎNV. PRIMAR, LEONTE MARIA DOINA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIRON COSTIN” – SUCEAVA**

Să crești un copil este o artă! Mai mult decât asigurarea locuinței, a hranei și a îmbrăcăminteii, creșterea copiilor presupune formarea lor interioară – iar aceasta nu poate fi decât opera unui artist!

Cum să te califici pentru așa ceva? Ce să faci ca să te asiguri că „îți faci treaba” bine? Când poți fi sigur că i-ai oferit copilului tău „cei șapte ani de acasă”? și, mai ales: Cum răspunzi provocărilor „de astăzi” la adresa educației copilului tău? Toate aceste întrebări, și multe altele, reprezintă frământările noastre, ca părinți. De modul în care răspundem la ele depinde succesul sau insuccesul nostru ca părinți!

Delimitări conceptuale

Ce este un copil? De ce este atât de potrivit termenul „copii” pentru odraslele noastre? Oare pentru faptul că ei copiază tot ceea ce văd fără să își dea seama?

Prin „cei șapte ani de acasă” este limpede că ne referim la perioada primilor ani de viață, în care copilul este instruit și educat în familie, conform normelor de conviețuire socială. Este perioada în care se fac cele mai importante achiziții cognitive. Sunt anii în care se realizează „setarea” copilului pentru întreaga viață!

Expresia „copilul modern” este mai greu de definit. Unii ar prefera expresia „copilul zilelor noastre”, alții ar spune „copilul care are acces la tehnologia modernă”, alții ar defini-o prin sintagma „copilul căruia nu-i lipsește nimic” sau „copilul care crește cu bună” ș.a.m.d.

Momentul inițierii educației copiilor

Vă propunem să meditați, în continuare, la cele scrise de celebrul nostru dramaturg, Ion Luca Caragiale. Citatul care urmează are darul de a ne ajuta să înțelegem ce este bine să evităm dacă ne dorim o educație corectă a copiilor noștri. „Să-ți spun drept, cât era Ionel mititel, mai mergea; acu, de când s-a făcut băiat mare, trebuie să mă ocup eu de el; trebuie să-i fac educația. Și nu știți dumneavoastră, bărbații, cât timp îi ia unei femei educația unui copil, mai ales când mama nu vrea să-l lase fără educație!”(„Vizită” de I.L. Caragiale - fragment)

Recitind întreaga schiță scrisă de Caragiale, putem avea un model foarte bun pentru „Așa NU!” atât în ce privește comportamentul copilului, cât și în ceea ce privește atitudinea mamei. Încercați să răspundeți, împreună cu soțul/soția dumneavoastră la următoarele întrebări: Când se începe educarea copilului? Dar a părinților?... Există părinți „fără 7 ani de acasă”?!... În ce fel influențează cei șapte ani de acasă ai părinților educația propriilor copii?

Educația părinților... mai întâi!

Din fericire, sau din nefericire, uneori părinții transmit mai departe valorile sau nonvalorile familiilor în care au crescut. Astfel, modelul de părinte este cel al părinților lor... care poate fi unul pozitiv sau unul negativ. Nu există, din nefericire, o școală a părinților.

Din acest motiv, cel mai adesea, trebuie să fii părinte (auto)calificat! E un îndemn care ne provoacă la autoinstruire, la căutări, la lecturi de specialitate, la un continuu proces de „calificare” în „meseria” de părinte.

E nevoie de informații de specialitate.

Se spune că „nu este nimic mai practic decât o bună teorie.” Prin urmare, mai întâi trebuie să ne cunoaștem copiii, să cunoaștem caracteristicile perioadelor de vârstă și cele individuale. Dacă ne vom informa, vom afla, spre exemplu, că în jurul vârstei de 2 ani și 6 luni este perioada negației, perioadă în care copilul spune mereu „Nu!”. Dacă am ști aceste lucruri, nu am mai face depresie că avem un „copil-problemă”. Așadar, să ne documentăm, să citim, să consultăm specialiști!

Spre exemplu, e bine de știut că întregul proces de dezvoltare al copilului este influențat de trei factori cheie: ereditatea, mediul și educația.

Câteva delimitări conceptuale

Ereditatea - caracteristica biologică a ființelor ce desemnează complexul de predispoziții care se transmit de la ascendenți la descendenți prin intermediul mecanismelor genetice. Prin ereditate se transmit: culoarea pielii, ochilor, conformația feței, anumite particularități ale grupe sanguine etc.

Ereditatea este responsabilă de trăsăturile de temperament ale copiilor, de anumite predispoziții. Aceștia moștenesc de la părinți trăsăturile temperamentale în diferite combinații. Cu alte cuvinte, ereditatea este acea cale naturală prin care dăm o moștenire copiilor pe cale genetică, moștenire ce reprezintă un „dat” pe care se clădește viitorul „om”. Părinții alcoolici vor transmite copiilor predispoziția pentru alcoolism. Părinții cu preocupări muzicale, vor transmite copiilor talentul muzical. Exemplele pot continua întărind proverbele românești, „Așchia nu sare departe de trunchi” sau „Ce se naște din pisică șoareci mănâncă”, și formulele tipice „Seamănă cu mama/tata/părinții”. Uneori se face referire și la bunici, aceștia fiind și ei responsabili de zestrea ereditară.

Mediul - ansamblul condițiilor naturale, materiale și sociale ce alcătuiesc cadrul de existență al omului și care îi oferă acestuia o diversitate de posibilități de dezvoltare psihoindividuală. Mediul fizic (climă, relief, tip de locuință etc.) nu este atât de relevant în dezvoltare cum este mediul social (familia, grupul de prieteni, de colegi, comunitățile). Influențele mediului se concretizează în interacțiunea directă sau indirectă pe care copilul le are cu celelalte persoane în diverse situații, cu școala, cu diverse instituții socio-culturale, mass-media, cu civilizația urbană sau a satului, cu spiritualitatea ce umple vidul din și dintre oamenii pe care îl înconjoară. Dacă ereditatea dă „lutul”, „aluatul”, mediul pune amprenta, pecetea pe viitorul „om”. Deseori am auzit despre unii copii, ca justificare a comportamentului lor, remarci de felul „Se vede că trăiește într-o familie deosebită/educată/rigidă/evlavioasă etc.

Educația - factorul hotărâtor al dezvoltării psihoindividuale a persoanei.⁸ Ea sistematizează și organizează influențele mediului. Are o funcție socială, fiind intermediarul între om și condițiile de mediu. Copilul dobândește prin educație norme, valori, modele care se manifestă apoi ca opțiuni personale, în comportamentul său. În acest sens, E. Surdu⁹ arată că: „Educația depistează dispozițiile ereditare, le diferențiază, le modifică, le grăbește funcționarea, le suplimentează forța, făcând din ele calități”¹⁰ Conform dicționarului de psihologie, educație înseamnă artă de a dezvolta calitățile morale, intelectuale, artistice și fizice pe care copilul le posedă în stare potențială. Educația copilului începe de la nașterea copilului, ba chiar înainte, prin educarea părinților.

Dacă ereditatea dă „lutul” și mediul pune „amprenta”, putem spune despre educație că este cea care modelează viitorul „om”. Când spunem „cei șapte ani de acasă” spunem, de fapt, educația din primii ani de viață, educație care nu se face de la sine, ci trebuie să fie o acțiune organizată, conștientă și orientată spre valori și modele autentice.

Ce rol are credința în dezvoltarea copilului? - reprezintă o întrebare la care fiecare părinte trebuie să ofere un răspuns. Noi vă încurajăm să o etichetați drept un factor hotărâtor! Credința părinților, a bunilor, credința copilului insuflată de aceștia va determina o „creștere în toate privințele”, așa cum afirmă Sfânta Scriptură despre copilul Iisus (Lc. 2, 40). Credința părinților este puterea, înțelepciunea, cărarea, lumina, apa și pâinea, leagănul și brațul care se prinde de mâna Lui Dumnezeu și modelează împreună „omul” care are chipul și asemănarea Lui Dumnezeu. Să ne gândim cât de binecuvântat este un copil care are părinți evlavioși, al cărui cămin e un colț de rai, „o biserică” în miniatură, și care are parte de o educație aleasă și sfântă în „cei șapte sau optsprezece ani de acasă”.

⁶ Dumitru, I., Ungureanu, C. (2005), *Pedagogie și elemente de psihologia educației*, Cartea Universitară, București, pag.

28.

⁷ *Ibidem*, p. 30.

⁸ H. Hannoun, *Comprendre de l'education*, apud I. Dumitru, C. Ungureanu, *op. cit.*, p.33.

⁹ Emil Surdu – profesor univ. dr. în sociologie.

¹⁰ E. Surdu, *Prelegeri de pedagogie generala. O viziune sociopedagogica*, E.D.P, Bucuresti, 1995, p. 46

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR, LICĂ CLAUDIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "REGINA MARIA" SIBIU

Auzim deseori în jurul nostru și obișnuim chiar noi de foarte multe ori să folosim sintagma "Cei 7 ani de acasă". Ce înseamnă însă aceste cuvinte?

Îmi vine în minte o întâmplare petrecută zilele trecute.

Coboram cu liftul împreună cu un domn în vârstă și cu o vecină care este mama unui băiețel în vârstă de cinci ani. Acesta din urmă a ținut morțiș să apese consecutiv fiecare buton al liftului astfel încât, în timp ce coboram, ne opream pe rând la fiecare etaj al blocului. În momentul în care mama a încercat să-l oprească, băiatul a început să țipe, iar femeia a început să se agite și să-și ceară iertare pentru supărarea provocată...nu nouă, ci cui credeți? Băiatului!!!

Asistând la situația respectivă în minte mi-a venit următorul citat: „Nu-i înveți pe alții ceea ce vrei, nu-i înveți ceea ce știi, îi înveți ceea ce ești” (J. Jaures).

La ieșirea din scară, domnul a exclamat clătînând din cap: „Acest copil nu are cei șapte ani de acasă!”

Potrivit opiniei personale în această propoziție cuvintele curg în mod firesc pentru a ne transmite un mesaj simplu și clar: primii șapte ani din viața copilului ar trebui să îi petreacă în mijlocul familiei și, încurajat de dragostea și de atenția părinților, să facă primii pași în însușirea unor deprinderi simple de comportament, însă extrem de importante pentru drumul pe care îl are ulterior de parcurs în viață. Dacă pare atât de simplu, de ce totul devine extrem de complicat? Ce se întâmplă, de fapt, pe parcursul primilor șapte ani de viață?

Din păcate răspunsul la această întrebare este unul tranșant: lumea în care trăim este una în care fiecare are o chemare, o ocupație, ceva de făcut. Însă ceea ce este cu adevărat grav este că acest "ceva" care trebuie făcut devine pentru foarte mulți părinți scopul prioritar în defavoarea petrecerii unui timp de calitate alături de propriul copil. Și mai există ceva ce majoritatea părinților ignoră: nu se ține cont de faptul că educația umană este cea care trebuie să primeze în fața educației profesionale.

Prin urmare o posibilă explicație este aceea că nu se mai văd "cei șapte ani de acasă" la copiii care își petrec majoritatea timpului alături de bunici, alături de bone sau în tot felul de instituții în care sunt îndrumați sau sprijiniți în lipsa părinților.

În urma unor dialoguri avute cu doamne educatoare am aflat cu stupefație că în grădinițe sunt voci ale părinților care reclamă nemulțumite că preșcolarii, unii în vârstă de numai patru ani, nu sunt învățați tabla adunării, în timp ce li se explică importanța însușirii unor deprinderi potrivite nivelului vârstei lor cum ar fi: utilizarea corectă a diverselor obiecte și relaționarea cu ceilalți copii.

Sunt de părere că un copil devine mai bun urmând exemplul părinților, trăind diverse emoții alături de aceștia, simțind iubirea lor. Nevoile copilului în primii „șapte ani” sunt firești: dragoste, protecție, sfaturi părintești. Atunci când acestea sunt înlocuite cu diverse locuri de joacă în care sunt "plasați" în mod regulat, cu televizorul, tableta sau telefonul (care îi țin ocupați pentru a nu deranja liniștea casei), copilul nu va fi pregătit pentru următoarea etapă și nu va fi receptiv la următorul nivel, cel al școlarității. Cu siguranță îi va lipsi temelia pe care noi, cadrele didactice, să continuăm educația.

Convingerea mea este aceea că dacă există baza educației umane, nici educația profesională nu va întârzia să apară.

"Arborii se judecă după fructe...trebuie să se spună într-o zi că fiii noștri sunt mai buni ca noi." (A. France)

IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA SOCIO-EMOȚIONALĂ A COPILULUI PREȘCOLAR

PROF. LINȚA CRISTINA
GRĂDINIȚA P.P., „RIKI-PRIKI” REȘIȚA

Vârsta preșcolară constituie o perioadă destul de lungă în care se produc însemnate schimbări în viața afectivă a copilului. Emoțiile și sentimentele preșcolarului însoțesc toate manifestările lui, fie că este vorba de jocuri, de cântece, de activități educative, fie de îndeplinirea sarcinilor primite de la adulți. Ele ocupă un loc important în viața copilului și exercită o puternică influență asupra conduitei lui.

Pentru a favoriza o bună adaptare socială și menținerea unei bune sănătăți mentale, copiii trebuie să învețe să recunoască ce simt pentru a putea vorbi despre emoția pe care o au, trebuie să învețe cum să facă deosebire între sentimentele interne și exprimarea externă și nu în ultimul rând să învețe să identifice emoția unei persoane din expresia ei exterioară pentru a putea, în felul acesta, să răspundă corespunzător.

Dezvoltarea abilităților socio-emoționale este interdependentă de nivelul de dezvoltare fizică, și cognitivă. Abilitatea unei persoane de a se adapta cerințelor vieții și de a face față situațiilor problematice depinde de funcționarea integrată a abilităților sale emoționale, sociale și intelectuale.

Astfel dezvoltarea fizică în prima copilărie este marcată de o creștere constantă a corpului, care devine mai suplu, iar proporțiile se apropie mai mult de cele adulte. Apetitul alimentar se reduce în această perioadă, iar problemele de somn devin mai frecvente. În ceea ce privește dezvoltarea fizică, rolul familiei este în primul rând de a cunoaște aceste transformări, a le anticipa și a oferi suport. În această perioadă de vârstă, cel mai important mediu social al copilului este familia.

Siguranța și încrederea pe care o resimte în jurul său este esențială pentru o dezvoltare socio-emoțională optimă. Astfel, dacă părinții știu că apetitul alimentar este mai redus acum, accepta schimbările comportamentului alimentar și nu insistă când copilul, de exemplu, nu mai dorește să mănânce întreaga porție. În același sens, știind că problemele de somn sunt mai frecvente, în loc să trateze situațiile cu anxietate, părinții pot oferi suport și pot controla mai ușor igiena somnului.

În ceea ce privește dezvoltarea cognitivă această perioadă este extrem de importantă. Preșcolarul trece de la gândirea exclusiv egocentrică la înțelegerea perspectivei celuilalt. Imaturitatea cognitivă dă naștere unor idei ilogice despre lume. Memoria și limbajul se îmbunătățesc, iar inteligența devine mai ușor de decelat. În ceea ce privește dezvoltarea cognitivă, rolul familiei este de a facilita dobândirea abilităților din această perioadă.

Dezvoltarea emoțională este strans legată de cea cognitivă. Emoțiile morale, cum sunt: rușinea, vinovăția, mândria etc., se dezvoltă sub două influențe majore: influența familiei, întrucât copilul imită reacțiile emoționale și învață emoțiile morale în primul rând din mediul familial, și înțelegerea perspectivei celuilalt, întrucât fără a înțelege cum percepe celălalt situația, nu putem simți rușine, fără a înțelege ce simte celălalt, nu putem fi empatici s.a.m.d.

Dezvoltarea socio-emoțională în perioada preșcolară face pași importanți. Concepția despre sine și înțelegerea emoțiilor devin mai complexe. Dincolo de contribuția în dezvoltarea emoțiilor, rolul familiei constă și în a contribui la formarea imaginii de sine. Astfel, dacă părinții te învață că nu ești în stare să faci nimic, vei ajunge să crezi și tu asta despre tine. Psihologii numesc acest fenomen “neajutorarea învățată”.

Un profesor din învățământul preșcolar, poate contribui (din păcate) prea puțin în percepția copilului despre sine. Sigur, nu dorim să neglijăm ajutorul pe care îl poate oferi educatorul, însă toate studiile psihologice ne arată fără echivoc faptul că, în prima copilărie, familia rămâne centrul vieții sociale ale copilului. Chiar dacă ceilalți copii capătă importanță în această perioadă, reperul social al copilului este familia.

Părintele trebuie să-l învețe pe copil că este în stare să se descurce singur, iar dacă nu se va descurca cu ceva, el este acolo să-l îndrume. Este esențială că părinții să nu-i stopeze nejustificat orice inițiativă a copilului și să-i permită să aibă autocontrol pe anumite activități personale.

Rolul familiei este la fel de important în ceea ce privește dezvoltarea emoțională a anxietății. Studiile ne arată că multe dintre anxietăți au luat naștere prin învățare prin observare. Nu doar fobiile, dar și anxietățile generalizate, se pot învăța în familie. Un părinte responsabil și conștient de propriile anxietăți, evită să și le manifeste în relația cu copilul, oferindu-i astfel un mediu sănătos.

In perioada preșcolară, altruismul, agresivitatea și teama sunt frecvent întâlnite. Agresivitatea, este la fel de mult preluată de copil din familia precum emoțiile. În general, agresivitatea este comportamentul asociat furiei. Preșcolarul a învățat (probabil, în familie) că manifestându-se agresiv, obține ceea ce vrea (atenție sau alte nevoi). În același sens, a învățat în grupul lui social de prieteni că, fiind agresiv este apreciat, sau ascultat. Familia poate să întărească orice încercare de a obține ceva altfel decât prin agresivitate și/sau poate pedepsi comportamentul agresiv.

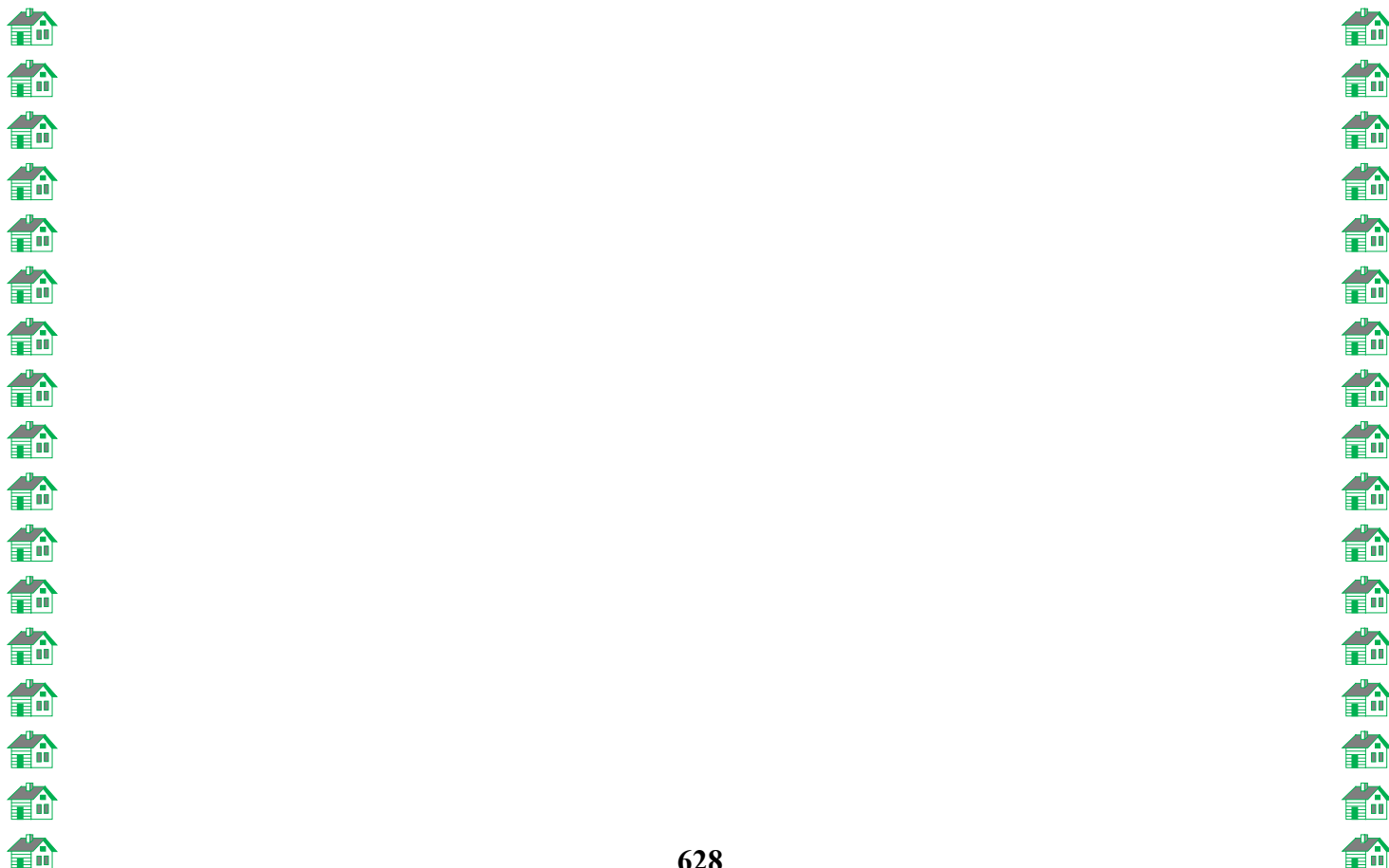
În vederea realizării obiectivelor educației socio-emoționale, a formării abilităților și educării unui comportament corect din punct de vedere socio-emoțional, educatoarele de la grupele de copii preșcolari pot opta pentru una sau mai multe dintre variantele următoare: integrarea conținuturilor educației socio-emoționale în toate categoriile de activități de învățare ce se desfășoară în grădiniță, elaborarea și desfășurarea unor activități opționale la nivelul grupelor, specific domeniului de educație socio-emoțională, având conținuturi specifice, derularea unor proiecte complementare activităților curriculare, cu accent pe activitățile extrașcolare și de voluntariat, cu accentuat caracter socio-emoțional, în parteneriat cu școala, părinții și comunitatea, marcarea unor evenimente din viața copiilor în care sunt introduse elemente ale educației socio-emoționale.

Dezvoltarea emoțională și socială a copilului sunt aspecte esențiale în evoluția sa și în special în procesualitatea învățării, de aceea atât educatorii, cât și părinții trebuie să acorde o importanță deosebită și acestui segment de educație.

Îmbrățișăm de asemenea ideea că promovarea educației emoționale și sociale trebuie să vizeze orice vârstă, urmând principiul învățării permanente, pe tot parcursul vieții, întrucât niciodată nu e prea târziu să devenim conștienți de propriile emoții și sentimente (devenind capabili de autocontrol), precum și de cele ale celor din jur.

Bibliografie:

1. Catrinel A. Ștefan, Kallay Eva, *Dezvoltarea competențelor emoționale și sociale la preșcolari*, Ed. Aqua Forte, Cluj-Napoca, 2009;
2. Diane E. Papalia & all., *Dezvoltarea umană*, (tradusa) Editura TREI, București 2010;
3. Lievegoed, B., *Fazele de dezvoltare a copilului*, Editura Univers Enciclopedic Gold Triade, București, 2011.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE-CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR LISEI SIMONA-
COLEGIUL TEHNIC HENRI COANDĂ TG-JIU, GORJ

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie.

Modelele de conduită oferite de părinți-pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin constientizate, determina în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că *stimularea intelectuală* în primii ani de viață, *climatul emoțional stabil* din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), *încurajarea și suportul parental continuu*, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului.

Considerând ca nici unul dintre aspectele climatului familial prezentat nu este favorabil dezvoltării armonioase a personalității copilului, concluzionăm că ”școlarul are nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță”. Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, destul de maleabili în raporturile cu copilul, fără a da dovadă de slăbiciune. El are nevoie să simtă că părinții se ocupă de el, că iau parte la micile lui neazuri și la problemele care îl întristează, și că nu se dezinteresează de ceea ce se întâmplă la școală. Dar în același timp el are nevoie de un cadru de disciplină destul de ferm pentru a nu-l lăsa să-și închipuie că libertatea lui e fără margini și, totodată, să știe că părinții săi împărtășesc același nivel de exigență.”(M. Gilly).

“Familia constituie un soi de personalitate colectivă, a cărei armonie generală influențează armonia fiecăreia dintre părți” (A. Berger).

DESPRE CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. LOBONCZ LAURA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 27 „ANATOL GHERMANSCHI”, BRAȘOV

Ce înseamnă cei 7 ani de acasă? Ne confruntăm deseori, ca profesori, cu situații în care ne gândim la modul în care elevul cu care lucrăm a fost educat în cei „șapte ani de acasă”.

Principiile de viață pe care un elev le deprinde în mediul familial încă de la vârste fragede pot fi sesizate cu ușurință de către profesori. Educația copiilor începe din sânul familiei, noi având rolul de a consolida anumite deprinderi. Un aspect important în educație este implicarea părinților în formarea caracterului unui copil. Caracterul bun al unui copil se regăsește în modestia lui, în faptul că este politicos cu ceilalți, că este corect și prietenos, manierat și încrezător în forțele proprii, că nu jighește și nici nu judecă, acceptându-și greșelile și acceptând sfaturile celor care participă la formarea lui. Întâlnim în viața de zi cu zi copii încăpățânați, cu atitudini nedorite, cu anumite comportamente disprețuitoare față de colegi sau cu o autoapreciere exagerată, apărută din atmosfera de alint și răsfăț cu care a fost obișnuit în familie. Desigur că este necesar ca elevii să fie încurajați și complimentați pentru a avea încredere și stimă de sine, iar rolul părinților este să aprecieze justa valoare a caracterului copilului.

Cei 7 ani de acasă se pot asemăna, din punctul meu de vedere, cu fundația unei clădiri. În acei ani de acasă, copilul are nevoie de sprijin pentru creștere și dezvoltare, pentru a-și identifica abilitățile și pentru a dezvolta diferite competențe. Când copilul dobândește competențele necesare, părintele se poate retrage din demersul său protectiv, participând doar la consolidarea obiceiurilor copilului. Copilul își va cunoaște așadar reperele și își va însuși regulile familiei sau ale comunității din care face parte, iar prin extensie va cunoaște și valorile morale. Un copil politicos, cu o conduită potrivită și o atitudine plăcută este o „fundație” pe care se construiește cu ușurință un viitor frumos. El se integrează mai ușor în societate și consider că se simte și mai confortabil în a relaționa cu cei din jur.

Desigur, nu-i numim degeaba cei șapte ani de acasă, ci pentru că e nevoie de timp, de răbdare, de atenția și perseverența părinților pentru a construi această fundație, părinții reprezentând cel mai important factor în procesul de educare al copilului în perioada infantilă și în cea a vârstei preșcolare, când se întrezăresc germenii emoțiilor sau ai sentimentelor estetice, intelectuale și morale, printre care se numără simțul datoriei, sentimentul respectului sau al rușinii apărute ca urmare a mustrării pentru o faptă ce nu corespunde normelor morale. Referitor la vârsta și adecvarea sarcinilor pentru copii, trebuie menționat că activitatea nervoasă după vârsta de trei ani se intensifică și pot fi influențați în comportarea lor pozitivă, astfel că educația copiilor trebuie orientată în dependență cu dezvoltarea sistemului nervos central.

Educația trebuie să urmărească, pe lângă obiective, modelarea fiecărui copil într-un adolescent politicos. Manierele bune sunt obținute de copii în contactul zilnic cu membrii familiei. Ei imită ceea ce văd și aud. Nu se poate cere copiilor altă comportare decât cea observată la părinții lor. De asemenea, ei observă ceea ce fac alți copii, învață din consecințele pe care un anumit comportament le are, sau pot învăța un comportament prin modelul pe care îl observă la un adult. Mulți părinți așteaptă din partea copiilor lor să învețe lucruri care depășesc capacitatea lor, existând tendința de a aștepta de la un copil mai mult decât este pregătit să ofere și uită de vârsta și de stadiul de dezvoltare al copiilor.

Concluzionând, pentru a învăța un comportament, copilul ar trebui în primul rând să dorească să învețe, iar din partea celor din jur, copilul are nevoie de consecvență, astfel că toți membrii familiei implicați în creșterea și educarea copilului trebuie să comunice pentru a stabili reguli comune, care să fie îndeplinite chiar și de ei.

Bibliografie:

Nicola, I., Tratat de pedagogie școlară, Ed. Aramis, 2003

CEI 7 ANI DE ACASĂ INFLUENȚA STILULUI DE PARENTING-

LOVIN DANIELA/ ȘCOALA GIMNAZIALĂ GĂGEȘTI/ VRANCEA

Educația unui copil începe încă de când se naște și se modelează pe tot parcursul vieții. Aceasta are un rol important în existența noastră, ne ajută să creștem și să ne dezvoltăm frumos, prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice care să ne ofere identitate și demnitate proprie. Pentru copii, ceea ce învață în primii ani de viață reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța tot restul vieții.

Expresia „cei șapte ani de acasă”, în general, este folosită pentru a descrie conduita unei persoane într-un anumit context. Psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie definește în bună măsură viitorul de adult. Întreaga viață a omului este o succesiune de căutări și încercări de atingere a unor idealuri personale specifice vârstei, stabilite de fiecare individ în parte, în funcție de modelele alese în aceea perioadă a vieții lui. La fel ca adulții, copiii se confruntă cu multe provocări psihologice sub diferite forme. Împlinirea nevoilor lor din educație este doar o parte din criteriile necesare educației cele mai bune, iar părinții de astăzi tind să fie în faza de „negare” când vine vorba de acest lucru - ignorând latura emoțională și de calitate a parentingului.

Viața unui părinte este programată circular în jurul copiilor. Împlinirea nevoilor zilnice ale familiei și planificarea viitorului imediat lor sunt cele două preocupări ale majorității părinților, altfel spus - creșterea copiilor și asigurarea că generația lor va fi cel mai bine echipată pentru a face față provocărilor atunci când ajung la maturitate.

Parentingul pozitiv versus parentintul neglijent, permisiv și autoritar

Moduri mici și simple precum petrecerea timpului de calitate în familie, oferirea de cuvinte iubitoare și făcându-ti timp pentru a fi acolo pentru copii - are un impact major asupra dezvoltării echilbrate ale copilului.

Mulți părinți consideră că *parentingul pozitiv* este considerat a fi cel mai eficient și benefic stil de parenting pentru copiii deoarece părinții din aceasta categorie au așteptări de la copiii lor prin intermediul comunicării deschise. Dacă părinții pot încuraja abilitatea de a comunica a copiilor lor, fără ÎNSĂ a-i judeca sau a-i muștra, părinții vor avea un impact pozitiv în viețile lor.

În timp ce parentingul pozitiv este ideal *parentingul neglijent* este cel mai dăunător deoarece copiii nu au o bază solidă de încredere în părinții lor. Dincolo de asta, copiii care au o relație negativă sau absentă cu părinții lor vor avea parte de un timp mai dificil atunci când vine vorba de formarea relațiilor cu alți oameni, în special cu copiii de vârsta lor.

Parentingul permisiv este un alt stil dăunător în care părinții nu sunt nici responsabili, dar nici exigenți. În cadrul stilului de parenting permisiv - părinții tind să fie indulgenți și încearcă să evite confruntarea, astfel singurul beneficiu al unei astfel de metode este nivelul ridicat de îngrijire și iubire oferit copiilor. Totuși, impactul negativ depășește beneficiile deoarece regulile stabilite, dacă există unele, sunt inconsecvente și copiii cresc cu puțină auto-disciplină și auto-control. Însă, acesta ar putea fi stilul de parenting favorit al copilului, deoarece îi ofera un sentiment al libertății fără consecințe.

Parentingul autoritar: fără dialog și sensibilitate

Categoria finală de educație este parentingul autoritar, cunoscut în general ca parentingul strict, caracterizat ca fiind exigent și nu sensibil și care permite puțin dialog deschis între părinte și copil.

Acest tip de parenting așteaptă ca cei mici să urmeze un set strict de reguli și așteptări și se bazează, de obicei, pe pedeapsa pentru a obține ascultarea. În timp ce o astfel de structură este necesară pentru dezvoltarea sănătoasă a copilului, este important să se echilibreze structura furnizată cu comunicarea deschisă, astfel încât copilul să știe exact de ce este important urmeze regulile. Copiii crescuți cu modelul de parenting autoritar tind să aiba stimă de sine scăzută, sunt fricoși și timizi, asociază supunerea cu iubirea, prezintă dificultăți în situațiile sociale și este posibil să se comporte necorespunzător atunci când se află în afara grijii părintești.

Cu siguranță fiecare dintre noi ne regăsim în unul dintre aceste stiluri, fie ca părinți sau ca și copii, iar eu sunt ferm convinsă că ne putem schimba și autoeduca, astfel încât să oferim tot ce e mai bun copiilor noștri.

LECTIILE CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PRO.ÎNV.PREȘCOLAR BUDA LUCREȚIA GRĂDINIȚA P.N.COVĂȘINȚ

„Copilăria este inima tuturor vârstelor,, Lucian Blaga

Lecțiile esențiale din primii șapte ani de viață ale copilului, sunt: răbdarea, respectul, bunătatea, autocontrolul, optimismul, dragostea, politețea și cred că aș putea continua, gândindu-mă la complexitatea ființei umane și la bagajul de cunoștințe care trebuie dăruite copilului, slefuindu-i personalitatea și caracterul asemeni unui tezaur pentru a-l putea face să strălucească.

Toate aceste lecții trebuie predate printr-un mod practic prin exemplu dat atât de către familie cât și de către educatori.

Răbdarea:când îl învățăm pe copil să aștepte liniștit,să amâne pe moment satisfacerea unei plăceri,să își urmeze dorințele cu tenacitate,să nu se irite,peu ce ,,toate,, i se permit doar lui,am reușit să formăm o atitudine minunată în caracterul său.

Respectul:să-l învățăm să se poarte frumos cu colegii mai ales cu cei cu nevoi speciale,să ajute ,să fie săritori pentru a ajuta pe cineva aflat în nevoi, să-i respecte pe vârstnici,să nu rătă niciodată de nimeni.

Bunătatea:puterea exemplului este edificator în acest caz,încă din prima clipă părinții sunt cei care și salută copilul dăruindu-i un zâmbet,comportament care va fi imitat și de către copil la întâlnirea cu colegii sau alte persoane .Pornind de la acest gest ,de a dăru un zâmbet ,ajunge la alte gesturi de mărinimie sufletească față de persoanele nevoiașe,ceea ce-l va ajuta să descopere sentimentul bucuriei de a trăi în armonie cu cei de lângă el.

Buna-cuviință:este una dintre lecțiile de la sine înțeles pentru cei șapte ani de acasă,familia punându-și amprenta,învățând să se comporte cu respect pentru oameni și bunurile lor și o purtare frumoasă în public.Atunci când copilul este îndrumat să înțeleagă folosul celui de lângă el,să se joace în echipă,să se bucure de reușita celui de lângă el,într-un cuvânt să fie altruist și empatic,am reușit să-l determinăm să prețuiască oamenii.

Autocontrolul:este una dintre cele mai importante lecții pentru a-și putea controla activitățile pe care le va desfășura.Cultivându-i atitudinea unei bune-măsuri aspirațiile și dorințele și le va putea canaliza spre succes și reușită.

Gândirea optimistă:viața de familie și de colectivitate trăită într-o atmosferă pozitivă,îl va forma să gândească pozitiv .Reversul este valabil.

Dragostea:spunându-i zilnic unui copil că-l iubești,primește acel izvor de apă vie,care-i dă încrederea,echilibru și puterea de a lupta mai departe pentru a se descoperi aptitudinal,fericirea de a trăi într-o familie s-au colectivitate,unde este acceptat și sprijinit să se adapteze și formeze pentru a străluci în societate .

Politețea:cuvintele magice,,Mulțumesc,, ,,Te rog frumos,, Bună ziua,, ,,La revedere,, repetându-le zilnic va forma la copil deprinderea de a fi politicos,fiind schimbul de mesaje care îi conferă o deosebită plăcere,știind că răsplata va fi un zâmbet,bucuria de a fi împreună.

Cu fiecare clipă care trece,copilul se dezvoltă,iar pentru o dezvoltare armonioasă,toți cei care participă la formarea lui părinți și educatori trebuie să știe că regimul de viață recomandat nu este doar o rutină,ci un factor important în dezvoltarea și formarea lui.Multe dinre obiceiurile noastre sunt pur și simplu o atitudine de caracter și pot fi cultivate în viața de zi cu zi prin exemplu și prin practică.Astfel alături de celelalte lecții amintite,sunt și lecții de formare de deprinderi,de obiceiuri bune,începând de la obiceiuri legate de igiena personală,până la deprinderi mai complexe,cum ar fi hărnicia,punctualitatea ș.a.

Familia nu este numai,,cuibușorul părintesc,,ci este baza de lansare în societate,este cea care îi oferă primele cunoștințe,primele deprinderi,dar și primele modele comportamentale.

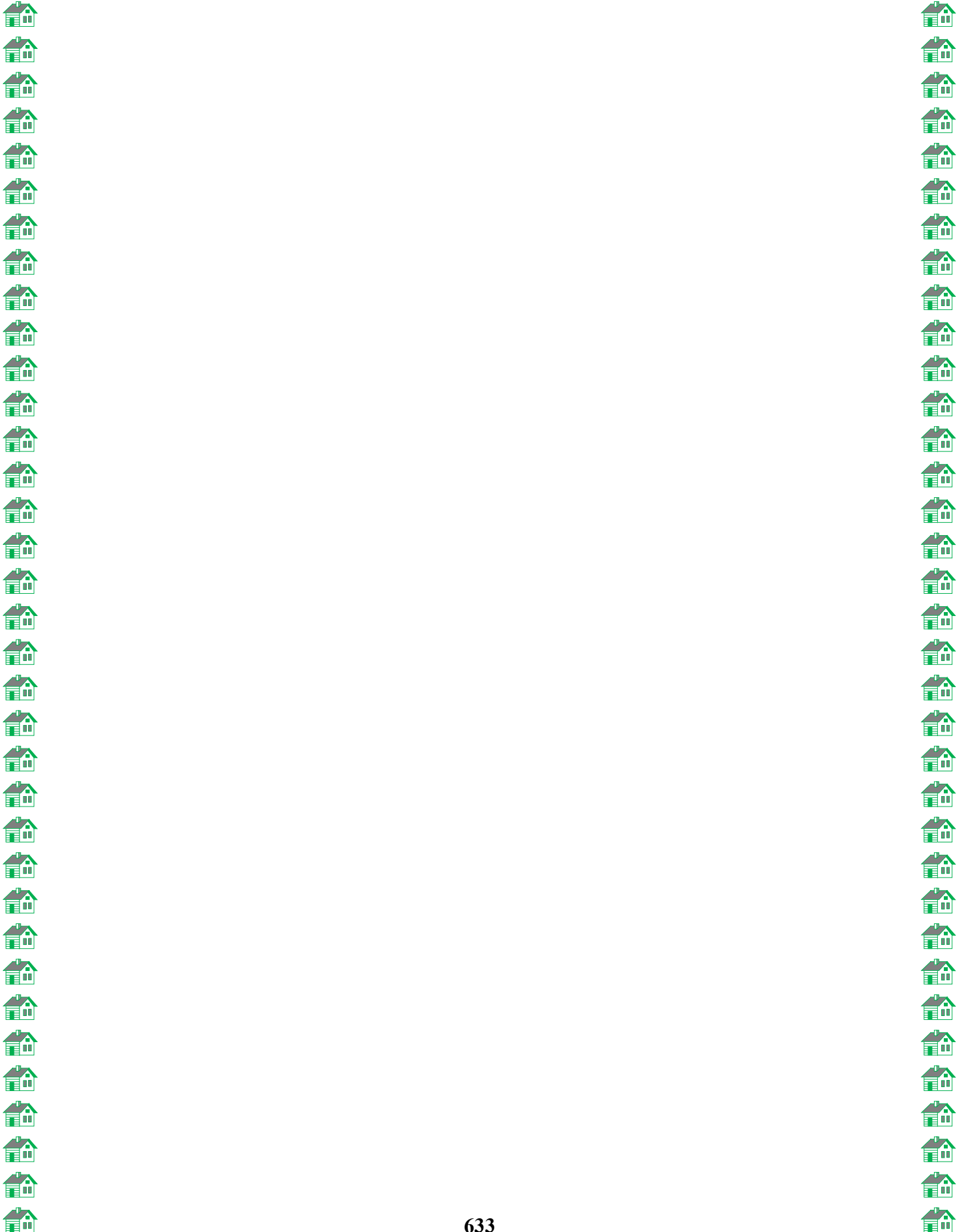
În sprijinul părinților vine educatoarea,punctul de mijloc între copil-familie și grădiniță,consolidând ,,bunele deprinderi,, prin exercițiul zilnic,prin repetare devenind acte și comportamente automatizate.

Educația nu pornește de la copil, ci de la educatoare,care oferă copiilor oportunitatea de a-și exercisa zilnic frumoasele lecții a celor șapte ani de acasă,prin jocuri și activități atractive,un spațiu educațional

frumos amenajat,un loc în care copilul vine cu plăcere,fiind iubit format și educat pentru a se putea integra într-o societate democratică.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

AUTOR LUKACI SIMONA

Fiecare copil este o minune! Așa cum este el: vesel, energic, năstrușnic, zâmbitor. Cu note bune, cu note mai puțin bune, cu tristeți, cu supărări de neînțeles pentru adulți, cu descoperiri, cu emoții diverse.

Copiii sunt minuni oricum!

Creșterea și educarea lor reprezintă o piatră de încercare pentru fiecare din noi. Depinde de educația noastră. Câți dintre noi, atunci când vorbesc, realizează că cel mic aude și va reda exact și bun și rău? Să nu ne mirăm când vom auzi copilul spunând aceleași vorbe care nu ne plac. De obicei, el le va rosti într-un cadru în care nu ne dorim acest lucru.

Și nu numai atât. Copilul este ceea ce îi imprimă familia. Probabil că puțini părinți realizează acest fapt. Dacă un copil va vedea că părinții lui citesc, va încerca și el să facă așa. Dacă va vedea că familia are un program bine stabilit, clar, de la care există puține abateri, va fi și el un copil organizat. De aceea există din bătrâni această expresie ”cei șapte ani de ACASĂ”.

Acasă: copilul începe să vadă, copilul începe să vorbească, el începe a reda ceea ce a auzit, să facă ce a văzut, să gândească așa cum gândesc cei din jurul său.

Când noi eram copii, dacă intram într-o încăpere, salutăm întotdeauna. Dacă întârziam, ne ceream scuze. Dacă greșeam, ne asumam. Sunt valori și comportament neapărat necesare unui copil. Până merge la școală! Acestea se învață în familie iar în școală se completează și se repetă. Respectul față de cei din jur, față de munca lor se învață în familie. Mediul în care crește un copil este hotărâtor. Nu este vorba numai de factorul financiar care aduce bunăstare familiei, este vorba despre POLITEȚE și BUN SIMȚ.

Într-o societate deschisă și normală, copilul are și alte nevoi decât hrana și îmbrăcăminte. Este nevoia de a fi educat.

Un copil educat se va comporta frumos, va asculta de părinți, va vorbi fără să îi întrerupă pe ceilalți, își va spune părerea ferm, dar elegant, va fi politicos. Este mereu o carte de vizită pentru un părinte!

**STUDIU DE SPECIALITATE PENTRU PROIECT EDUCAȚIONAL
NAȚIONAL: "EDUCAȚIA ÎN FAMILIE"
"IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ PENTRU DEZVOLTAREA
ARMONIOASĂ A COPILULUI"**

AUTOR PROF.ÎNV.PRIMAR LUNGEANU IOANA MIHAELA

În general atunci când ne referim la comportamentul unei persoane sau a unui copil ne gândim involuntar dacă acea persoană are sau nu cei 7 ani de acasă. Astfel, de câte ori persoana sau un copil nu se comportă civilizată, este needucat sau nu și-a însușit norme de politețe în special spunem că "nu are cei 7 ani de acasă".

Această expresie se referă la tot ceea ce înseamnă cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini care ar trebui să fie asimilate în primii 7 ani de viață. Această perioadă de timp este considerată ca fiind perioada cea mai propice pentru copil pentru a-și însuși și forma deprinderi de comportament civilizată în societate deoarece copilul este în cea mai intensă perioadă de dezvoltare psihică în care poate memora anumite comportamente, atitudini sau limbaj.

Se numesc cei "7 ani de acasă" deoarece în această perioadă de timp copilul este permanent în contact cu membrii familiei de la care preia ceea ce vede în special până la 3 ani de viață, copilul este doar cu membrii familiei. La vârsta preșcolară copilul se identifică cu mama sau tatăl spunând că el seamănă cu mama sau tata în funcție de percepția lui asupra părinților sau în funcție de ceea ce aude că spun despre el cei din jur, că seamănă cu mama sau cu tata. De aceea părinții trebuie să fie foarte atenți la comportamentul pe care îl au în fața copiilor deoarece, degeaba spun copiilor că este bine să saluți vecinii, rudele dacă părinții, din anumite considerente nu o fac. Copilul este ca un burete care absoarbe comportamente, obișnuințe ale adulților pe care le vor folosi mai târziu.

Nu este nici indicat ca părinții să se abțină mereu în fața copiilor deoarece acest lucru va fi foarte obositor și stresant pentru părinte de aceea este necesar ca, înainte de toate, noi ca adulți să ne educăm și apoi să cerem copiilor să se comporte, să reacționeze civilizată, să aibă cei "7 ani de acasă".

Ce poate învăța un copil în cei 7 ani petrecuți în familie?

Poate învăța norme de igienă personală, poate învăța să fie ordonat, să se poată autoservi, să fie curat și să știe să-și exprime nevoile, să-și exteriorizeze trăirile atât pozitive cât și cele negative, să știe bunele maniere, să fie civilizată, să știe să relaționeze cu ceilalți, să știe să împartă jucăriile, să se poată concentra o anumită perioadă de timp, să poată duce o sarcină la bun sfârșit astfel încât să-și poată forma în această perioadă spiritul de competiție, altruismul, atitudinea pozitivă față de anumite sarcini.

De asemenea, copilul care mereu va fi certat, pedepsit, devalorizat permanent, va avea probleme de adaptare la grup, va încălca normele, va fi violent sau nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a pune o etichetă unui copil sau de a da vina pe școală, este mai bine ca părinții să privească în trecut la cei "7 ani de acasă" ai propriului copil să vadă dacă nu cumva au fost prea protectori, sau prea violenți, sau prea permisivi față de acesta.

PĂRINTE BUN SAU COMPETENT ?

PROF. LUNGU DANIELA
GRĂDINIȚA P.P. „RIKI-PRIKI” REȘIȚA

Părinții români au tot mai puțin timp pentru copiii lor. Criza economică îi împinge să muncească mai mult. Stresul de la slujbă crește continuu, iar problemele de zi cu zi îi fac pe adulți să nu mai găsească înțelegere pentru nevoile și capriciile copiilor. De la această nouă realitate pornește expertul în parenting Urania Cremene, care lansează în România „Parent's Toolshop” (n.r. - Ustensile pentru părinți), un program celebru în Statele Unite prin care americanii învață de 20 de ani să fie părinți mai buni.

La fel de important este că mediul în care cresc copiii de azi nu mai seamănă cu cel în care s-au dezvoltat părinții lor. Născuții ultimilor ani reprezintă generația internetului, în timp ce părinții lor aparțin epocii televizorului. „Copiii asimilează mult mai repede decât noi la vârsta lor, dar îi învățăm în continuare în ritm de melc, așa cum știm de pe vremea noastră”, explică Urania Cremene.

Absolventă a cursurilor de MBA ale Universității Oxford Brookes, ea lucrează de peste 12 ani ca expert în tehnici de schimbare comportamentală. În această calitate a ajuns să-și pună problema educației în familie, înainte de a ajunge ea însăși părinte. În timpul ședințelor de training cu diferiți manageri români și-a dat seama că aceștia opuneau o rezistență neobișnuită la schimbare.

Treptat, a realizat că era vorba de tare venite din istoria lor, din perioada copilăriei. Lucrurile se leagă și viitorul adult va fi așa cum este crescut în primii ani de viață. „Primii trei ani sunt hotărâtori”, spune Urania Cremene. „Nu țipa, că râde lumea de tine” Românii n-au excelat niciodată în ceea ce privește educarea copiilor, dovadă și „înțelepciunea” populară care a născut proverbe precum „bătaia e ruptă din rai”. Cea mai întâlnită greșală este cea a comparației cu alți copii.

De exemplu: „De ce nu ești și tu așa cuminte ca X”? Sau să-i atragi atenția copilului că se uită lumea la el și râde de el. Asta, spune Cremene, îl face pe copil să țină cont doar de imaginea sa în ochii celorlalți. Bulinele îl învață pe copil cu mita Se aplică proceduri greșite nu doar în familie, ci și în grădinițe sau școli, spune expertul. În reviste și publicații „specialitate” apar multe sfaturi greșite, care apoi se răspândesc apoi ca norme.

Bulinele colorate prin care se punctează o reușită sau un eșec al preșcolarului sunt o metodă greșită. Asta duce la un comportament condiționat, care în timp se va transforma în „ce primesc dacă fac așa?”

Pedepsele, ineficiente Pedepsele, de orice fel, sunt o eroare. „Ar trebui să știm din experiența noastră de adulți că nu se învață nimic din suferință”. Dimpotrivă, pe lângă copil, și părintele se va simți mizerabil. Dacă îți bați copilul, la rândul lui îi va bate pe alții, iar mai târziu agresivitatea s-ar putea agrava.

Nici cele câteva minute petrecute la colț nu sunt eficiente. Toate acestea trebuie înlocuite cu disciplină și explicații referitoare la greșală.

Un exemplu de „pedeapsă” eficientă este să previi copilul asupra a ce urmează și că are la îndemână mai multe opțiuni. „Înțeleg că te-ai decis să nu te uiți la televizor azi și preferi să stai o oră la masă!”

De asemenea, pentru a-l face responsabil și a-l învăța să fie independent, copilul trebuie să știe clar că are unele responsabilități. Varianta „Hai să facem temele” e greșită, „Fă-ți temele” - ar trebui să fie mesajul, explică Urania Cremene.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

MAGURAN DORINA-VIOLETA LICEUL „IOAN BUTEANU” GURAHONȚ- ȘCOALA PRIMARĂ BONȚEȘTI LOCALITATEA BONȚEȘTI, COMUNA GURAHONȚ, JUDEȚUL ARAD

„Cei șapte ani de acasă” ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați.

Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal. Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

În educarea copilului, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- ordine;
- igienă;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

În concluzie, consider ca cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. www.didactic.ro

DEZVOLTAREA PSIHICĂ A COPIILOR SUB 7 ANI

PROF. MAGYAROSI LASZLO-ZOLTAN
COLEGIUL TEHNIC "C. D. NENIȚESCU" BAIA MARE

Vârstele omului sunt evidente. Ele se impun ca dimensiuni identitare primare ("eu sunt copil și tu ești tânăr"). Însă ele nu pot fi înțelese corect, dacă nu sunt raportate la procesul pe care-l reprezintă de fapt: **dezvoltarea scurtă sau ontogeneza**. Ontogeneza este reprezentată de totalitatea schimbărilor sistematice, bio-psiho-sociale, intraindividuale, care au loc pe parcursul vieții fiecărui om. Dezvoltarea fizică, cognitivă (Lev Vigotski, 1896 – 1934, Jean Piaget, 1896 – 1980), cea afectivă (Sigmund Freud, 1856 – 1939, John Bowlby, 1907 – 1990), cea socială și a personalității (Pierre Janet, 1859 – 1947, Henri Wallon, 1879 – 1962) reprezintă domeniile ontogenezei. Natura, calitatea și ritmul schimbărilor sunt cele care determină ca acest proces să ia forma concretă a marilor vârste ale vieții: copilăria, adolescența, vârsta adultă, bătrânețea.

Principalii factori ai dezvoltării sunt *ereditatea, mediul și educația*. **Ereditatea** în planul dezvoltării psihice apare ca un complex de predispoziții și potențialități, fiind premisa biologică a dezvoltării. **Mediul** este constituit din totalitatea elementelor cu care individul interacționează, direct sau indirect, cum ar fi: elementele mediului natural – climă, relief, apă -, sau social – familie, grup de prieteni. Pentru vârsta prenatală, ca prima etapă ontogenetică, uterul matern este mediul fizic vital. Este suficientă lipsa unor substanțe, de exemplu calciu, și dezvoltarea fătului poate fi perturbată. Ca factor ce stimulează potențialul ereditar, acțiunea mediului poate fi favorabilă dezvoltării, dar și o frână sau un blocaj (mediu substimulativ, ostil, insecurizant, superprotectiv). **Educația** reprezintă o activitate specializată, specific umană, care mijlocește și susține, în mod conștient, dezvoltarea. Toți indivizii umani dispun de capacitatea asimilării diverselor influențe educative, ceea ce - i deosebește este zona *proximei dezvoltări*, astfel, învățarea devine un element obligatoriu și diferențiator în ontogeneză.

Dezvoltarea fizică și motorie: la 5 ani, o persoană va cântări, în medie, aproximativ de 5 ori mai mult decât la naștere, iar până la 12 ani greutatea va deveni dublul celei de la 5 ani. La sfârșitul celui de-al treilea an, o persoană va avea jumătate din înălțimea pe care o va avea ca adult, iar în al cincilea an aproximativ de două ori mai înaltă decât la naștere.

Dezvoltarea motorie contribuie la formarea imaginii de sine. Coordonarea mână – ochi este implicată în apucarea și manipularea obiectelor. S-a observat că persoana de 7 ani are o precizie în mișcările de echilibru și coordonare, având multiple calități motorii: coordonare, rapiditate și mobilitate. Aceasta poate arunca, prinde și lovi mingea, poate merge pe bicicletă fără roți ajutătoare. Este interesată să capete noi abilități, fiind entuziasmată de cățarat, înot, dans sau alte sporturi. Când vine vorba de ajutor, nu mai este nevoie de intervenția părinților, reușind să se îmbrace singură. Este posibil să fie interesată de confecționarea diverselor obiecte, desen sau de alte activități ale casei.

Dezvoltarea intelectuală: J. Piaget a descoperit că dezvoltarea intelectuală urmează ordinea valabilă pentru toți copiii, indiferent de cultura căreia îi aparțin. Vârsta la care un individ începe sau încheie un stadiu depinde de capacitățile lui și de mediul în care trăiește. În *perioada senzoriomotorie* (0 – 2 ani) copilul este centrat doar pe prezent, nu înțelege ce face și de ce face. La 9 luni caută jucăria care a dispărut din câmpul său vizual. Pe baza dezvoltării limbajului, între 4 și 7 ani (*perioada preoperațională*) va primi capacitatea de a clasifica obiectele în grupe. Gândirea este centrată pe sine, nu își dă seama că există puncte de vedere diferite de ale lui proprii. Tinde să atribuie obiectelor însușiri umane (antropofomism). La 7 ani are abilități sporite de operare mentală concretă cu clase și relații: *incluziuni, scrieri, corespondențe, o logică inductivă și o gândire noțională*.

Dezvoltarea afectivă: copiii mai mici își manifestă deschis trăirile afective; când cresc, învață să și le ascundă. Copiii mai mici sunt instabili afectiv, sunt neechilibrați emoțional (hiperemotivi).

Dezvoltarea socială: în timpul preșcolarității copilul parcurge trei stadii în relația cu adultul, *dependență* totală față de adult, *rezistență*, respectiv *stadiul cooperării*, când încep să accepte limitele impuse lor, sfidarea părinților este tot mai frecvent înlocuită cu negocierea cerințelor. Când intră în școală, încep să adopte standardele grupei lor de vârstă, vor avea amiciții bazate pe *activități comune*, iar pe la 7 - 8 ani pe *atitudini comune*. La jocurile de grup, poate avea tendința de a trișa atunci când are ocazia, din cauza dorinței de a câștiga. În această etapă, cel mai probabil va avea un prieten preferat și va avea

standarde, atunci când își va face prieteni noi. Se continuă înlocuirea agresivității fizice (specifică etapei 2-4 ani) cu o agresivitate din ce în ce mai verbală. Capacitatea de a percepe timpul devine din ce în ce mai bună, fiind capabil să aproximeze durata unei activități și să-și gestioneze timpul.

Concluzie

J. Piaget studiind copiii cu vârste cuprinse între 5 și 13 ani a distins două mari etape: cea a judecății heteronome și a celei autonome. Până la 6-7 ani, copilul percepe regulile, normele, valorile sociale ca fiind absolute. Normele sale sunt, în fapt, cele ale anturajului său familial (*să fie cuminte, politicos, curat, etc.*). Ceea ce este bine sau rău este judecat de copil prin raportare la consecințele faptei și nu la intenția ei (*ex. copiii vor aprecia că un băiețel, care a spart două farfurii atunci când o ajută pe mama la bucătărie, este mai vinovat decât frățiorul lui, care a spart doar una, atunci când le învârtea, ca la circ, ca să se joace*). E. Erikson, psiholog american de origine germană, a marcat profund interpretarea dezvoltării umane, printr-o idee revoluționară: *achiziții noi apar în fiecare etapă a vieții*, ele fiind provocate de prezența unor *crize de dezvoltare* – perioade cu resurse formative deosebite.

Bibliografie

1. Necolau, A., Psihologie. Manual pentru clasa a X-a, Editura Polirom, București, 2004
2. Mărcușanu, I., Psihologie, manual pentru clasa a X-a, Editura Carminis, Pitești, 2004
3. Piaget, J., Inhelder, B., Psihologia copilului, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1969

INFLUENȚA MODELELOR COMPORTAMENTALE PARENTALE ASUPRA DEZVOLTĂRII PERSONALITĂȚII COPIILOR

ȘCOALA GIMNAZIALĂ SINGIDAVA/ G.P.P. PRICHINDEL CUGIR
PROF. MAIERESCU OANA RALUCA

„Cel care vrea să educe, trebuie să fie el însuși educat.” C.G. Jung

Cea de-a doua copilărie sau preșcolăritatea se caracterizează printr-o deosebită receptivitate la influențele mediului și prin ritmuri accelerate de dezvoltare psihică.

Familia este factorul cu cea mai mare contribuție la acest proces, de care grădinița trebuie să țină seama. Se știe că pentru marea majoritate a preșcolărilor, grădinița este cel de-al doilea factor care exercită influențe puternice asupra formării personalității lor. Dezvoltarea optimă a copilului se petrece în condițiile acțiunii concordante a acestor doi factori. Cadrele didactice trebuie să știe că „pentru a cunoaște bine copilul în scopul de a-l educa bine, trebuie să studieze de aproape locul pe care-l ocupă în viața grupului familial, să studieze trebuințele pe care acest grup îi dă posibilitatea să și le satisfacă, precum și dificultățile pe care el le poate întâlni în mediul respectiv și rolul pe care fiecare din membrii familiei și-l asumă în fața lui” (M. Debesse, 1973).

Așadar, familia ca unitate relativ restrânsă oferă copilului o diversitate de relații interpersonale și modele comportamentale necesare pregătirii acestuia pentru viață. Părinții contribuie la dezvoltarea psihică a copiilor lor, nu atât prin vorbe, cât prin faptele lor, prin viața comună și interacțiunile de fiecare zi.

Contribuția cea mai mare a familiei cu privire la modelarea comportamentelor copiilor și la dezvoltarea personalității acestora se explică, pe de-o parte, prin capacitatea de învățare și deosebita lor receptivitate la ceea ce vine de la părinți și, pe de altă parte, prin felul în care părinții răspund la nevoile lor. Legătura afectivă foarte puternică ce se stabilește între mamă și copilul său îl face pe acesta să preia foarte repede și ușor gesturi, mișcări, acțiuni, expresii faciale, structuri verbale, atitudini și comportamente sociale.

Procesul acesta este însă dependent și de modul în care părinții reacționează la manifestările copilului. Acest aspect diferențiază puternic dezvoltarea copilului în familie față de cadrul specific instituțiilor de ocrotire. Dragostea părinților față de copii îi face să reacționeze într-un mod specific la cerințele lor, iar aceștia din urmă să treacă de la răspunsuri generate de pulsunile lor fiziologice la conduite socializate.

Responsabilitatea parentală și implicit, stilul educativ manifestat, se clădește pe un model sociocultural grefat pe personalitatea fiecărui părinte, aspect care justifică constituirea celor șapte modele parentale. Aceste modele se construiesc pe modele tradiționale, dar și prin educația generală de tip formal și informal, prin acțiuni specifice pe care le impune contemporaneitatea. Condiționările contemporaneității se pot observa în apariția nevoii de a schimba modelele tradiționale de educație și de a trece către abordări care vizează drepturile copiilor, resimțită din ce în ce mai acut. Cu toate acestea, există un pericol inerent acestor noi abordări, identificabil în trecerea fără nici o rețineră la preluarea unor modele educative total diferite de tradiție, ce presupun libertatea nemăsurată acordată copilului, lipsa de sprijin și supraveghere, acceptarea, de dragul unor schimbări, a unor comportamente nesănătoase (fumat, alcool, prieteni „dubioși” etc.), indiferența față de valorile morale la care aderă copilul, chiar cultivarea unor asemenea diferențe axiologice pe principiul „să trăiască el mai bine”.

Modelul necesar este un model care se construiește pornind de la valorile sociale și este adaptat permanent la valorile individuale ale părinților, copiilor și unicității fiecărei familii. De aceea, este tot mai evidentă nevoia de educație în sprijinul părinților, ținând cont de faptul că primele influențe parentale determină multe dintre elementele viitoare ale personalității copiilor.

Se știe că cei mici imită imediat ceea ce fac părinții, chiar dacă gesturile nu li se potrivesc întotdeauna. Comportamentele vor fi selectate și păstrate, repetate și consolidate numai cele necesare, iar cele care se însușesc prin învățare intenționată se vor înmulți și se vor complica treptat, o dată cu creșterea copilului. În toate cazurile vor fi importante reacțiile părinților la reușitele copiilor.

Cercetătorii au evidențiat unele dintre cele mai frecvente și mai semnificative reacții ale părinților, cum ar fi „răspunsul prin contingență”, care este reacție imediată și pozitivă la provocările care vin din partea copilului: un surâs, întinderea mâinilor către adult etc. O altă reacție a părinților a fost numită „raportare socială” și constă în faptul că un copil, care se află prima dată în fața unei situații sau a unui obiect cu totul nou, este mai întâi atent la reacțiile părinților și apoi își construiește propriul răspuns.

În mod natural, familia este primul factor care contribuie la structurarea componentelor de bază ale personalității copilului. Influențele familiei sunt variate. „*Copilul se găsește astfel introdus de la început într-un eșantion foarte reprezentativ al societății, cu diversitatea ei de persoane, cu încrucișarea de generații, cu prezența la un loc a trecutului și viitorului și cu profunda solidaritate care leagă între ei pe toți membrii*” (P. Osterrieth, 1973).

Învățarea comportamentelor corespunzătoare diverselor situații este o preocupare constantă a părinților. În contextul de față specialiști în educație fac câteva recomandări părinților, și anume:

- să asigure încă de la naștere satisfacerea nevoilor fizice și emoționale ale copiilor, care pregătesc terenul pentru comunicarea și relaționarea acestora.
- să îndrume privesc de achiziționare de noi comportamente .
- să întărească și să confirme comportamentele adecvate însușite și manifestate de copii.
- să le ofere intenționat modele de acțiune, relaționare afectivă, comunicare etc.
- să încurajeze comunicarea copilului să-l pregătească pentru relaționări din afara familiei.

În concluzie „*familia reprezintă o instituție socială ce pune în funcțiune o serie de stări psihice și modalități de relaționare interpersonală, furnizând valori, atitudini și modele de comportament. Rolul educației în familie este esențial pentru optimizarea relațiilor interpersonale și a personalității copilului. Din acest motiv studiul competenței parentale constituie un punct de plecare pentru elaborarea unor proiecte de cercetare și programe formative moderne, cu impact asupra adaptării și integrării copilului în mediul școlar și social.*” (Vlad Glăveanu 2009).

Bibliografie:

- **Debesse M.,** *Psihologia copilului de la naștere la adolescență*, Editura Didactică și Pedagogică București, 1973.
- **Osterrieth P.,** *Copilul și familia*, Editura Didactică și Pedagogică București, 1973.
- **Jung C. G.,** *Puterea sufletului*, Editura Anima București, 1994.
- **Birch,** *Psihologia dezvoltării*, Editura Tehnică, București, 2000.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ
– O CARTE DE VIZITĂ UTILĂ ORIUNDE MERGI ÎN VIAȚĂ!

PROF. ÎNV. PRIMAR MĂIMĂSCU MIHAELA-LILIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 MIRCEA VODĂ
JUDEȚUL CONSTANȚA

„Oriunde te vei duce, nu uita să-ți pui în valiză *cei șapte ani de acasă!*
Cu astfel de bagaj, vei fi recunoscut de oricine, ca fiind înainte de toate: *om!*”

Ideea de bază a acestei expresii constă în aceea că normele de conduită se învață din familie, deși este adevărat că nu prea mai există *cei 7 ani de-acasă*, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede. Totuși, Grădinița și Școala nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, la început prin imitare, mai târziu printr-un comportament conștient.

Când spunem că *un copil are cei 7 ani de acasă* ne gândim la un copil bine-crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Vârsta primei copilării este esențială în conturarea și în achiziția normelor unui comportament social corect, ceea ce denotă, în mod tradițional, un copil „bine-crescut”.

Dintre cele mai importante *norme de conduită* putem aminti:

✓ **Salutul** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care micuțul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii, continuând mai târziu, firesc cu „Bună ziua”.

✓ **Comportamentul în public** Un copil „bine-crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să-l întrerupă pe cel care vorbește, nu-i deranjează pe cei din jur.

✓ **Comportamentul cu prietenii** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult, fiind ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

✓ **Înțelegerea normelor sociale** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „Te rog!”, „Mulțumesc!” și „Cu plăcere!”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

✓ **Manierele la masă** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

✓ **Recunoașterea greșelilor** „Îmi pare rău!” este, la fel ca și „Te rog!”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

✓ **Tact și toleranță** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – mai târziu – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni, evitându-l.

Specialiștii în educație pun accent pe rolul părinților de a-i forma și influența pe copiii încă din primii ani de viață, de când încep să învețe *respectul față de sine*. Ulterior, valori precum *onestitate, curaj, toleranță, cinste, bunătate* sau *spirit civic* sunt cultivate întâi în familie (părinții fiind primele lor modele) și abia apoi întărite în școală.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

În educarea moral-civică *cea mai prețioasă recompensă pentru copil* nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci *exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună*. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine-crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o altă pedeapsă.

„*Cei 7 ani de acasă*” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume *COM*. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNV.PRIMAR: MĂLĂESCU MARIA-IONICA ȘCOALA GIMNAZIALĂ ZĂVOI STRUCTURĂ ȘCOALA GIMNAZIALĂ MĂRU

Pentru a avea bun simț, nu ai nevoie de studii superioare, ci de cei șapte ani de acasă. Valeria Mahok (decembrie 2014)

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Cei din familie încearcă să te sfătuiască și să te educe cum știu ei mai bine, ca tu să poți intra în viață cu minim de lecții despre viață în general. Cum să respecti bunicii, cum să respecti familia și pe cei mai în vârstă, mai departe la școală respectul față de profesori, colegi și cercul de prieteni pe care îl ai. *Respectă ca să fii respectat* este una dintre bunele vorbe din batrâni, spuse de părinții noștri. Dacă respecti pe cei din jur, te respecti pe tine și ai oportunitatea de a fi integrat mai bine în societate dacă știi să respecti pe cei din jurul tău, chiar și pe cei de aceeași vârstă cu tine.

Bunele maniere sunt cartea noastră de vizită: de felul în care ne comportăm - atât acasă, cât și în societate - depinde dacă legăm ușor noi prietenii, dacă ne integram în colectiv și, în cele din urmă, dacă avem sau nu succes în viață.

Cei șapte ani de-acasă sunt esențiali în formarea caracterului unui copil, aceasta fiind perioada în care micuțul deprinde obiceiuri sănătoase și maniere elegante.

Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie.

Bibliografie:

<https://www.google.com>

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ
„A AVEA SAPTE ANI DE ACASA”
– PRIMUL PAS SPRE FORMAREA COMPORTAMENTULUI

PROF. MALENCHI –GAFIȚANU OANA –MARINA
LICEUL REGINA MARIA DORHOI/BOTOȘANI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament". Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde

și vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece : „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002

PĂRINȚII – MODELE PENTRU COPII

PROF. ÎNV. PRIMAR MĂNĂILĂ VIORICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ “ȘT. O. IOSIF”-TECUCI

Educația începe din prima zi de viață a copilului. Părinții sunt modele pentru copii. Familia are un rol important în educarea copilului, deoarece aici el învață să vorbească, cum și ce să vorbească, cum să salute, să ceară iertare, să mulțumească, mama și tata fiind reale exemple pentru aceștia.

Expresia „cei 7 ani de acasă” este folosită pentru a ne referi la educația pe care copilul o primește de la părinți, pentru a ne referi la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Unii părinți din dorința de a crea copiilor condiții de viață mai bune decât cele pe care le-au avut ei în copilărie, le satisfac acestora toate dorințele- chiar și pe cele neexprimate- și-i scutesc de orice obligație de muncă în cadrul familiei.

Este bine când copilului i se asigură tot ceea ce are nevoie pentru dezvoltarea sa armonioasă, dar este greșit că nu se păstrează măsura în această direcție; este și mai rău când copilul ajunge la concluzia că lui i se cuvine totul, că el nu are niciun fel de obligații, inclusiv aceea de a învăța, când copilul ajunge la vârsta școlară fără deprinderi elementare de muncă, este capricios, încăpățânat și leneș. Datoria părinților este de a forma la copii, încă din primii ani de viață, dragostea față de muncă, deprinderea de a efectua diferite sarcini, toate acestea fiind premise ale unei atitudini pozitive față de învățatură.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei.

Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare copil este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

O concluzie care se impune este aceea că atitudinea copilului față de muncă și față de învățatură este rezultatul influențelor educative exercitate de familie și școală asupra lui.

Bibliografie:

www.didactic.ro

Culegere metodică destinată cadrelor didactice din învățământul primar-“Învățământul primar”, București, 2009

EDUCAȚIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. MĂNDESCU MIHAELA DUMITRA
G. P.P. „TIC-PITIC”- MIOVENI/ ARGEȘ

Motto-”Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală”. (Albert Einstein)

Ce sunt cei 7 ani de acasă ? Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților.

La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse

copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat. Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi în natură: să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a BabaOarba” etc. - să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc. - să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc. - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a. ; acasă, să ajute la tot felul de activități gospodărești, să-și atribuie diferite roluri și să intre în jocul copilului, să numere tot felul de obiecte ce-i înconjoară etc. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori “Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboseți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani? - deprinderi de autoservire - ordine - igienă - curățenie și exprimarea propriilor nevoi - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative - bune maniere și comportament - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire) - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc) - consecvență în realizarea unei sarcini - concentrare a atenției - perseverență în realizarea unei sarcini - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu - un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România, Step by step* – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998

PROIECT DE PARTENERIAT EDUCAȚIONAL

”ÎMPREUNĂ PENTRU EDUCAȚIA COPIILOR!”

PROF. ÎNV. PREȘC. MÂNDRU FLORELA MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ALEXANDRU PIRU” MĂRGINENI, BACĂU

1. Argument:

Prin activitățile acestui parteneriat încercăm să dezvăluim copiilor și familiei frumusețea vieții de preșcolar, prin implicarea în activități comune plăcute, să găsim cele mai eficiente căi pentru a asigura adaptarea copiilor la viața preșcolară.

Parteneriatul va duce la o educație solidă a copilului, iar prezența familiei în cadrul grădiniței va fi liantul între copil și mediul necunoscut inițial. De asemenea, parteneriatul presupune construirea unor relații pozitive între familie și grădiniță, o unificare de valori cu efect benefic asupra copiilor. Dacă familia va fi implicată de la început în programul educativ, ea va percepe corect importanța colaborării cu grădinița și beneficiile acestei colaborări, iar implicarea sa în activitatea grădiniței va fi conștientă, interesantă și reciproc avantajoasă.

2. Instituția organizatoare:

Școala Gimnazială „Alexandru Piru” Mărgineni – nivel preșcolar

3. Coordonator proiect:

Prof. învă. preșc. Mândru Florela Mihaela

4. Echipa de proiect:

Prof. învă. preșc. Mândru Florela Mihaela

Consilier școlar Popovici Simona

5. Grup țintă:

✓ direcți: preșcolarii grupei mică-mijlocie;

✓ indirecti: părinți/bunici/tutori;

6. Durata:

anul școlar 2018 – 2019

7. Loc de desfășurare:

sala de grupă/conform graficului activităților;

8. Modalități de realizare:

- ședințe cu părinții;

- mese rotunde, dezbateri;

- activități deschise desfășurate împreună cu părinții;

- întâlniri prilejuite de evenimente diverse;

- serbări realizate în diferite momente ale anului;

9. Scopul:

➤ Stimularea interesului părinților pentru activitățile desfășurate în grădiniță;

➤ Participarea activă a familiei, alături de educatoare, în activitatea grădiniței precum și în activitățile extracurriculare;

➤ Dobândirea de către părinți a unor abilități de relaționare cu copiii;

➤ Stabilirea unor principii de bază ce trebuie respectate în formarea personalității copiilor, precum și procedee de corectare a unor devieri comportamentale.

10. Obiective:

✓ Formarea unor deprinderi și bune practici de relaționare și comunicare între preșcolari, părinți și educatoare;

✓ Dezvoltarea unor atitudini pozitive față de problemele educative ale preșcolarilor, dar și eliminarea discriminărilor de orice natură;

➤ Derularea unor activități specifice, pregătite pentru stimularea unor procedee de colaborare între membri;

✓ *Cunoașterea individuală a copiilor pentru o mai bună colaborare grădiniță – copil, respectiv, grădiniță – familie.*

11. Resurse:

Umane: preșcolarii grupei mică-mijocie;
părinții copiilor;
consilierul școlar.

Materiale: cărți educative, aparat foto, materiale xerox-copiate pe teme de lucru (chestionare, fișe de autoevaluare), cărți pentru copii cu diferite jocuri, reviste, lucrări realizate de copii.

Spațiale: sala de grupă/conform graficului activităților;

12. Rezultate așteptate:

🔔 *Schimb de experiență eficient în ceea ce privește specificul activității din grădiniță;*

🔔 *Stabilirea unor relații de comunicare deschisă și pozitivă între familie-grădiniță-consilier școlar;*

🔔 *Promovarea în comunitate a unei imagini pozitive a partenerilor implicați.*

13. Activități propuse:

Nr. crt	Luna/Tema	Mijloace de realizare	Conținutul acțiunii	Participanți
1	📅 octombrie „Să cunoaștem”	-ședință cu părinții	• prezentarea proiectului și obiectivele acestuia	cadru didactic; consilier școlar părinți;
2	📅 noiembrie “Vreau să știu... despre copilul meu”	-masă rotundă	• aplicare chestionare	cadru didactic; consilier școlar părinți;
3	📅 decembrie „Vine, vine, Moș Crăciun!”	-serbarea lui Moș Crăciun	• prezentarea spectacolului tematic „Vine, vine, Moș Crăciun!”;	cadru didactic; preșcolari; părinți; bunici;
4	📅 februarie "Obiceiuri ale copilului meu.	-dezbatere	• sugestii și recomandări	cadru didactic; consilier școlar părinți;
5	📅 martie „E ziua ta, mămico!”	-realizarea unei activități practice	• program artistic organizat cu prilejul zilei de 8 Martie;	cadru didactic; preșcolari; mame/bunici;
6	📅 aprilie „Cu bucurie, de Paști și de Florii”	-activitate deschisă, desfășurată împreună cu părinții preșcolariilor	• participarea preșcolariilor și a părinților la activitatea de încondeiere a ouălor cu ocazia sărbătorilor pascale	cadru didactic; preșcolari; părinți;
7	📅 mai "Să mâncăm sănătos"	-dezbatere liberă	• discuții pe tema unei alimentații sănătoase;	cadru didactic; preșcolari; părinți;

8	 iunie „Ștrumfii dau spectacol!”	-serbare de sfârșit de an școlar	• organizarea și desfășurarea serbării de sfârșit de an școlar/activitate demonstrativă.	cadru didactic; preșcolari; părinți; bunici;
---	---	--	--	--

14. Monitorizarea și evaluarea proiectului:

Cadrul didactic va realiza un portofoliu care să cuprindă fișe de evaluare, chestionare, procese-verbale.

Se va urmări:

- ❖ desfășurarea activităților cuprinse în proiect
- ❖ modul în care sunt îndeplinite responsabilitățile și în care reacționează participanții la proiect
- ❖ modul în care sunt folosite resursele umane
- ❖ impactul implementării proiectului asupra grupului țintă (anticiparea schimbărilor produse ca urmare a derulării proiectului)

❖ probleme care apar în implementarea proiectului

Evaluarea va fi:

- ❖ curentă (la sfârșitul activităților desfășurate)
- ❖ finală (la sfârșitul proiectului)

15. Bibliografie:

Preda, V., Dumitrana, M., (2000), *Programa activităților instructiv – educaive în grădinița de copii*, Editura V&I Integral, București

Mihalașcu, D. (2010) *Curriculum, instruire, evaluare*, Editura V&I Integral, București

Curriculum pentru invatamantul prescolar 3 – 6/7 ani, (2008)

Teachers + parents = GREAT School Year!

EDUCAȚIA COPILULUI ÎNTRE FAMILIE, ȘCOALĂ ȘI SOCIETATE

ÎNV. MANEA DĂNUȚ, ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1, ALBEȘTI, VASLUI

Am fost copil și, credeți-mă, mai sunt încă. Adultul este un copil cu mai puține drepturi dar cu mai multe îndatoriri. Sunt un copil mare care tânjește după anii copi-lăriei.

Dorința mea de a nu mă îndepărta de copilărie m-a împins către o carieră didactică. Aproximarea de copii te menține tânăr. Bucuria lor este și bucuria ta, tristețea lor se răsfrânge și asupra ta, participi cu entuziasm la activitățile organizate cu ei, râzi și plângi alături de ei. Existența lor dă sens existenței tale, fiecare moment al muncii tale în școală fiind justificat de dorința copilului de a se ridica spre lumină.

Primii ani din viața copilului sunt defînitorii în existența ulterioară a acestuia. Toată capacitatea lui de receptare senzorială, tot universul ce-l înconjoară, toate persoanele care îl îngrijesc și îl educă, fac ca viitorul lui să fie unul reușit.

Știm că acești ani de început nu sunt trăiți după un tipar, nu sunt un prototip după care se pliază creșterea și dezvoltarea copilului. La debutul școlar copiii vin din familii diverse, cu putere economică și culturală diferită, intrând într-un cadru insti-tuțional unde se aplică reguli prestabilite, unde există un program de studiu, unde apropiații nu mai sunt persoane din familie, unde jucăriile sunt schimbate treptat cu manuale, teme de învățare și sarcini de lucru.

Parcursul școlar reușit stă în educația primită în primii ani de viață. Aici și-au dat concursul toți factorii educaționali. Membrii familiei, în funcție de generația lor, își lasă amprenta pe stilul, ritmul și interesul cu care copilul își însușește informațiile și își formează deprinderile. Copiii care au stat mai mult alături de bunici pot învăța niște reguli comportamentale pe care tinerii părinți poate le-au uitat sau nu le-au cunoscut niciodată. Bunicii pot fi în același timp parte din istoria recentă a comunității transmițând nepoților informații despre tradiții, despre un stil de viață sănătos pe care poate părinții nu-l mai respectă.

Vorbind despre latura ludică a vârstei mici, copiii sunt mai atrași de tinerețea părinților decât de poveștile bunicii. Ei au nevoie de parteneri de joacă activi, care să le organizeze jocurile, să-i supravegheze, pe care să-i învingă în competiții și cărora să le poată reproșa eventualele nereușite.

La preluarea unei noi serii de copii, unii învățători nu reușesc să formeze un grup încheșat, cu relații sociale, de colaborare, de sprijin, de competiție sau de joc în-tre elevii clasei. Motivul este unul clar: copiii provin din familii în care nu s-a pus accentul pe același set de valori. Unui copil i s-a spus mereu să fie cuminte, astfel încât el a devenit prea cuminte, fără inițiativă, fără curaj, tocmai pentru a respecta cerințele familiei. El nu înțelege că cerința a fost pentru o atitudine comportamentală și nu pentru una atitudinală.

Alți copiii au fost instruiți din familie să fie primii cu orice preț. Competiția dusă corect nici nu mai contează, important este scopul vizat. Dorind să fie primul mereu, uneori copilul depășește granița bunului simț, a respectului față de colegi, a atitudinii în timpul activităților, urmărindu-și doar scopul. Atunci el înșeală, jighește, încearcă să fie mereu în prim plan, împiedică pe ceilalți să se afirme, bruiază, deru-tează. Avem nevoie de copii care să se afirme, să fie cei mai buni, dar scopul este unul competițional, colaborațional, de dezvoltare a întregului colectiv al clasei.

Vocabularul cerut de vârsta școlară este unul relativ normal pentru copiii care vin din grădiniță. El este construit pe relația directă cu membrii familiei și apropiații lor. Diferențele dintre copiii legate de corectitudinea exprimării, de bogăția lexicală, de modul în care exprimă ideile și opiniile, sunt foarte mari. Nivelul educațional și cultural al familiei este crucial. Transferul către copil se face natural, acesta fiind buretele care absoarbe informația, o stochează și o canalizează după nevoile sale de afirmare. Copilul în a cărui casă nu se găsește măcar o carte este o victimă a neputinței sau indolenței familiei. Am avut copii care nu au deschis o carte până la vârsta școlară, abia atunci descoperind frumusețea, culoarea și misterul acesteia. Unul a fost bătut de fratele mai mare când a încercat să răsfoiască un manual de-al acestuia, de atunci având o repulsie față de cărți. În clasa I el nu-și știa numele întreg, nu știa deloc să numere, nu cunoștea culori, se exprima în cuvinte scurte și separate. În bancă, alături de el, stătea un copil al unei familii sărace dar foarte interesate pentru educația copilului. De mic, poveștile, cărțile vârstei, instrumentele de scris sau desenat nu i-au lipsit. Diferența dintre cei doi copii era uriașă. Al doilea copil se exprima ușor, avea opinii, cunoștea majoritatea basmelor și poveștilor, recunoștea și caracteriza personaje, citea enunțuri scurte, cunoștea literele și le trasa.

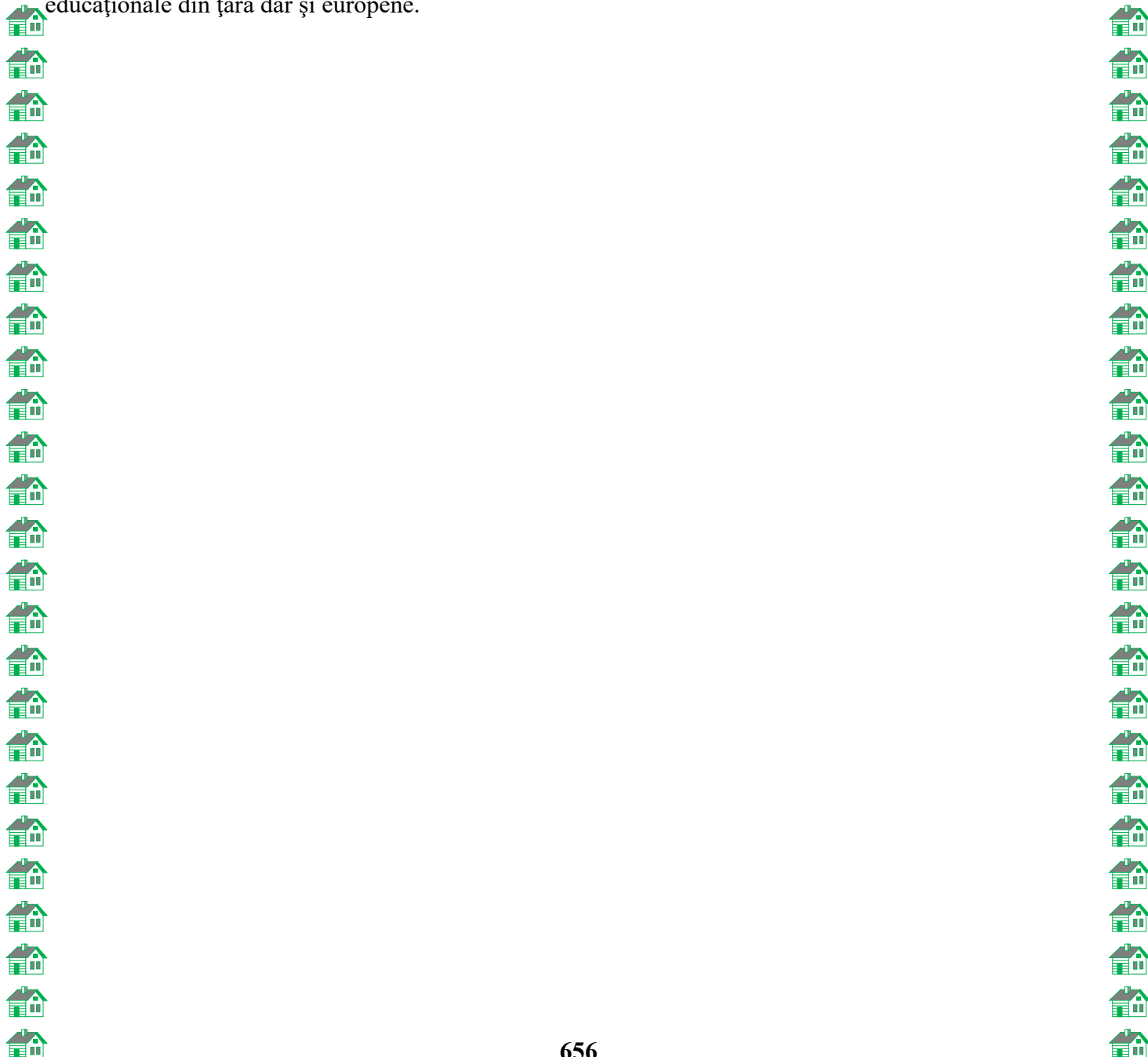

Șansele de reușită ale celor doi copii erau disproporționate. Primul copil a reușit cu greu să recupereze o parte din decalaj, dar ritmul impus de activitățile școlare, de programă și ritmul de lucru al colegilor l-au copleșit. Cel de-al doilea s-a impus mereu.

Adesea se vorbește de modul în care copiii se exprimă în grupuri de apropiați. Vocabularul folosit este uneori atât de încărcat de vulgaritate și trivialitate încât, un adult poate fi contrariat de ceea ce aude. Expresiile ce însoțesc desfășurarea dialogului sunt uneori suburbane, rostite fără vreun motiv evident, poate doar acela de a epata, de a fi „de gașcă”, de a te integra în anturaj.

Locuiesc la parter lângă o alee pe care trec la anumite ore elevii unui gimnaziu din apropiere. Ce aud din gura unor fete de clasele 5-6 este înfiorător. Vorbesc atât de murdar în grupul în care se află! Nu contează dacă sunt și băieți sau numai fete. Îngrijorător este faptul că nu conștientizează ci, din contra, li se pare firesc. Cu siguranță, în familie nu vorbesc la fel. Ar fi de neiertat pentru părinți. Deci factorul negativ nu este familia ci strada, anturajul nepotrivit ales.

Ne dorim în școli și comunitate copii cât mai educați, cât mai apropiați de valorile morale, etice, ale societății. Societatea s-a schimbat în ansamblul ei, deci și normele ei au avut de suferit. Trebuie să ne raportăm la valori, să încercăm să atragem pe copii către acestea, să facem părinții să conștientizeze necesitatea educării copilului din toate punctele de vedere. Pașii pe care trebuie să-i facem trebuie să fie susținuți și de programe naționale bine conturate, bazate pe relații de încredere și parteneriat cu instituții educaționale din țară dar și europene.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: MANEA DELIA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR.8 BRAȘOV

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decât de copiii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi constientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

Niciun părinte nu-și dorește ca și copilul său să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Părinții își educă copiii (pe lângă exemplul personal) prin următoarele categorii de propoziții / fraze: principii, ordine, atribuiri, porunci (injoncțiuni), contraporunci (contrainjoncțiuni), programe și permisiuni.

Unele din aceste tipuri de fraze pot conține mesaje ambivalente (frazele exprimate la momente diferite în contexte diferite și cu înțeles opus) sau disjuncte (două enunțuri în aceeași frază care se exclud reciproc). Acest gen de mesaje sunt considerate a fi responsabile pentru schizofrenizarea copilului.

Se consideră că la nivel non verbal, mesajele parentale sunt date până la vârsta de 3 ani. Din motive didactice și terapeutice, aceste mesaje au fost ordonate pe categorii și redactate textual deși majoritatea sunt percepute ca senzații. Terapeuții sunt intens preocupați de mesajele distructive, care pot induce copilului patologia psihică de mai târziu.”

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani:

1. Învață-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!
3. Comunică cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!
4. Învață-l să iubească lectura și cărțile - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!
5. Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încercă să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc., evită educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă!
7. Învață-l să își exprime emoții și sentimente, numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
8. Învață-l să spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!
9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!
10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i

zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrajori, îmbrățișări etc.

Metodele prin care un părinte își poate educa copilul în această perioadă a vieții sale sunt:

- Fii tu un exemplu
- Obișnuiește-l subtil cu regulile!
- Învăță-l despre egalitate
- Explică-i despre bunele maniere în public

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Numai cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaște bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu și fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu“(Isaia 8, 18).

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. ÎNV. PRIMAR, MĂNESCU CRISTINELA

”Cei șapte ani de acasă” este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are ”cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său.

În primul rând, ”cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se comporte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile venite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori. Baza este însă făcută în sânul familiei.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții dețin rolul principal.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Totodată este bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei – ”Să pregătim masa”, „Să măturăm și să ștergem praful împreună”, „Să sortăm fructele/legumele”, „Să adunăm și să distribuim la locul lor jucăriile, cărțile, hăinuțele” , „Să facem împreună gogoși/plăcinte”.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „ **celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Părinții trebuie să își impună anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața lor, cât și

din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că copilul mic supraveghează, analizează, interiorizează ceea ce fac părinții, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, trebuie gândit ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/a de către ceilalți.

O zicală românească spunea că dacă îi respecti pe ceilalți te respecti practic pe tine, integrându-te mai ușor în comunitatea din care faci parte, altfel riști să te izolezi și să fii un neadaptat și un neînțeles de cei din jur, diferiți de tine. Să fii respectat de cei din jur este un lucru dorit și plăcut, care îți dă satisfacție, având un efect pozitiv asupra noastră a fiecăruia.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎNCEPE ÎN FAMILIE

PROFESOR-EDUCATOR: MAGA RUSALKA

Educația începe din prima zi de viață a copilului, iar experiențele din primii ani de viață sunt foarte importante în dezvoltarea personalității copilului. Din nefericire, există părinți care nu conștientizează acest lucru și folosesc diferite „scuze” pentru a justifica purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Există replici din partea unor părinți precum că este prea mic și nu înțelege sau nu știe, că se va cuminti mai târziu când va merge la școală. Aceste „scuze” trădeză, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului. Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate, într-o instituție formativ-educativă, intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare copil este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în defavoarea copilului și a dezvoltării acestuia. De exemplu, un copil, până să intre în clasa I, trebuie să aibă o serie de deprinderi elementare însușite acasă, pentru ca învățătorii să pună accent pe formarea altor deprinderi necesare în societate.

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Este necesar ca mediul familial să îndeplinească anumite condiții pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial”, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

SEVEN YEARS OF HOME

BY MAGDA CECILIA

Those , seven years of home ", as well as the lack of them, marks every man's destiny. The expression is known to us all, "seven years". The optimum period for education and psychosocial character formation in the life of each individual. The child receives the first tips and educational concepts, develop skills and form healthy habits early in life.

"Seven years" shows us, the family, the environment in which the child has been developed, the faith, all of them representing his luggage. Family, kindergarten, school and society, in general, are important means of education and training.

Family has the first step to an educational system with clear responsibilities.

The question is whether today's family has time to fulfil their responsibilities, whether it is prepared to work steadily as a factor.

The family constitutes the environment in which the child is born, he lives in the early years of the existence of personal information, develops and forms for life. It is a prime tool for regulating interactions between the child and the social environment. It has a central role to ensure the conditions necessary for the transition through the stages of childhood development and underlying structure of the personality of the individual.

It is the first moral and educational institution for the first childhood is an educational medium par excellence.

The family is "the most necessary school of kindness". For every person (child, teenager, young adult), the family is the most natural freedom favorable for the formation, development and affirmation of his conditions, ensuring security and protection, both physical and psychological, at any period of life.

The expression, you have seven years of home "defines all the baggage of knowledge, attitudes, behaviours and skills accumulated during the first seven years of his life. This period of time is considered as "the climax of acquisitions", is considered one of the most intense periods of mental development, because the child has a very large capacity reservoir of informations, storage and skills of various behaviors, attitudes, language, etc.

They're called "seven years" because the child spends the most time with family, especially before the age of 3 years, and its members have the greatest influence on him.

COPILĂRIA- OGLINDA VIETII

PROF. MĂGUREAN MARIA-CRINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BAIA-SPRIE, MARAMUREȘ

„ Copilăria e taina dezvoltării viitorului.” Grigore Vieru

„Copilăria este ca o oglindă care reflectează în viața de mai târziu primele imagini.” Samuel Smiles

În DEX, copilăria este definită ca fiind, „perioada vieții omenești de la naștere pînă la adolescență, vîrstă de copil; timpul cînd este cineva copil”. Astfel, copilăria este cea mai frumoasă perioadă din viața fiecăruia, reprezentând vârsta inocenței și a candorii.

Primii ani ai copilăriei, perioada de la naștere pînă la acomodarea cu mediul școlar, sunt tocmai anii formatori și reprezintă cea mai importantă perioadă din viața copilului pentru succesul său de mai târziu. Intervenția adultului asupra copilului în această perioadă este fundamentală. Un mediu familial și social protector ar trebui să asigure copilului mic suficientă afecțiune și protecție care să-i permită să se dezvolte atât fizic, cât și emoțional și cognitiv pentru a deveni un individ unic, cu respect de sine și încredere în forțele proprii. Educația timpurie pornește de la ideea că vârstele mici constituie baza dezvoltării personalității și că, pentru reușită educațională a copilului, familia, instituțiile educaționale și comunitatea sunt răspunzătoare de realizarea obiectivelor educaționale. Noua perspectivă privind familia și copilul mic, precum și momentele semnificative ale anului 1990 în acest domeniu, care au marcat semnificativ politicile privind dezvoltarea timpurie a copilului, au contribuit esențial la conturarea principiilor de bază ale Convenției Națiunilor Unite privind Drepturile Copilului, prin care se subliniază că bunăstarea și dezvoltarea copilului este rezultatul unei abordări convergente, incluzând sănătatea, educația și protecția copilului. Finalitatea educațională urmărită de Curriculumul educației stabilesc ca fiecare copil să fie capabil să fie autonom, independent, să comunice cu adulții și semenii, să obțină abilități motorii coordonate, să-și expună nevoile fizice și psihice, să se simtă în siguranță în spațiul educațional, să-și satisfacă curiozitățile și să se bucure de cunoștințele lui, să se simtă o persoană capabilă, demnă și respectată. Curriculumul educației se raportează la câteva principii: abordarea holistă a dezvoltării copilului; educația centrată pe copil și pe dezvoltare globală în contextul interacțiunii cu mediul - natural și social; învățarea activă - copilul este autorul propriei învățări; adecvarea la particularitățile de vîrstă și individuale; incluziune socială; luarea în considerare a nevoilor educaționale speciale ale copiilor; echitate și nondiscriminare; acceptarea și recunoașterea diversității; evitarea exprimărilor, prejudecăților de tip discriminator; interculturalitatea; luarea în considerare a experienței culturale și educaționale cu care copilul vine din familie și comunitate; centrarea pe nevoile familiilor.

Copiii învață holistic, astfel încât fiecare domeniu le influențează pe celelalte și niciunul nu operează independent. Un copil care învață să meargă va urmări privirea mamei sale, iar dacă pe chipul ei citește îngrijorarea sau spaima se va opri din noua încercare; dacă va citi mulțumirea, încrederea, va avea curaj să continue. Această referință socială a copilului este esențială pentru stimularea copilului, stabilirea încrederii sale de a explora mai departe sub supravegherea adultului. Adultul comunică cu el în acel moment, îi transmite emoții, îl încurajează, îi zâmbește, copilul înțelege mesajul și simte susținerea adultului, simte siguranța.

Copilul este un subiect activ și capabil în procesul învățării. Procesul de umanizare a copilului este posibil doar în interacțiune permanentă cu adultul. În afara interacțiunii cu adultul achiziționările copilului sunt nestructurate și nu au semnificație pentru conținutul socio-cultural al grupului din care el face parte. Exemple care evidențiază importanța socializării și a structurării psihologice numai în contextul interacțiunii strânse adult-copil sunt oferite atât de istoria copilului-lup ”Mowgli”. Învățarea copilului se realizează în context social și emoțional, în interacțiune directă cu adultul (începând cu mama/tata, bunicii și apoi cu educatoarea, învățătoarea, profesorii). Fiecare copil este unic, irepetabil, diferit și nu poate fi comparat decât cu sine însuși.

Atașamentul definește legătura emoțională strânsă dintre oameni. Atașamentul determină copilul să caute sprijin, apărare și liniștire la persoana de referință, în caz de pericol. Acest pericol poate să fie atât obiectiv, cât și subiectiv (amenințare, teamă, durere). Persoanele de referință de care copilul se atașează sunt adulții cu care copilul a avut cel mai intens contact în primele luni de viață. „Un mediu de învățare

adekvat asigură oportunități – pentru copii – de a experimenta și de a răspunde în mod creativ lumii lor. Un astfel de mediu de învățare, social prin natura lui, oferă siguranță și un climat de stimulare pentru toți copiii. El asigură ocazii pentru copii de a-și asuma riscuri, de a explora și de a investiga lumea. Într-un astfel de mediu, copiii au experiențe care îi încurajează să interacționeze cu alți copii, să-și dezvolte abilități interpersonale, să lucreze și să învețe împreună cu alții.” (www.ncrel.org, Nebraska Department of Education and Iowa Department of Education, 1994).

Teoria atașamentului descrie și integrează științific nevoia ființelor umane de a forma și întreține legături emoționale puternice față de alte ființe umane. Această teorie a fost formulată și consolidată de psihiatrul de copii britanic John Bowlby și de către psihologul canadian Mary Ainsworth. Conform teoriei atașamentului, la baza oricărei relații emoționale interumane se află legătura timpurie mamă-copil. Bowlby a descris atașamentul ca fiind un “sistem de control care are scopul să activeze la copil sentimentul de siguranță și protecție față de cel care îl îngrijește”, de cele mai multe ori mama.

Părinții și copiii sunt motivați biologic, prin naștere, să se atașeze unii de alții. Nevoia de atașament face parte din nevoile biologice, este înăscută și destinată supraviețuirii. Relația de atașament se formează în primii doi ani de viață a copilului, când acesta este un explorator activ al lumii înconjurătoare. Atașamentul reprezintă o relație intensă a unei persoane, de genul legăturii mamă-copil. Siguranța atașamentului față de un îngrijitor principal – de regulă mama – ajută copilul să câștige încredere și dorința de a explora mediul în care trăiește. Un copil care se simte în siguranță și are încredere în el, nefiind timid sau neliniștit, este numit atașat sigur. Primele noastre contacte sociale se realizează cu persoanele care ne îngrijesc în primii ani de viață, în mod obișnuit - părinții. Maniera în care cel care oferă îngrijire răspunde nevoilor și dorințelor copilului (răbdare, căldură sufletească, preocupare sau bruschețe, lipsa de sensibilitate) va influența relațiile copilului cu alte persoane. Unii psihologi consideră că sentimentele bazate pe încredere în celălalt sunt determinate de experiențele din primul an de viață (Erikson, 1963). Relația de atașament a copilului se formează cu persoana care nu doar hrănește, spală sau schimbă scutecele copilului, ci trăiește momente de interacțiune afectivă cu copilul, cum ar fi îmbrățișarea, jocul, disponibilitatea de a fi alături de acesta la nevoie. Această persoană este de obicei mama, dar poate fi tata, bunica, bunicul, sau orice altă persoană care se ocupă de copil.

În absența mamei/tatălui, trebuie să i se acorde copilului posibilitatea unei relații afective continue cu un adult. Indiferent de mediul în care ne desfășurăm activitatea, în cadrul relației de îngrijire, creștere și educare a copilului ne aflăm într-o poziție de receptor/inițiator al interacțiunii cu copilul, preluând într-o mare măsură acțiunile parentale. Datorită momentelor de interacțiune foarte încărcate de afecte este posibil să se producă un transfer afectiv, putem deveni persoana de referință din punct de vedere afectiv pentru copil. Copilul are abilitatea de a investi afectiv și în alte persoane decât mama sau tatăl său, dispunând de schema atașamentelor multiple.

Orișice copil învață cu preponderență din contactul său cu mediul fizic și social. Relația copilului cu mediul, este definitorie pentru dezvoltarea să integrată ca rezultat al interacțiunii sale în activitatea sa de explorare și experimentare. În relațiile sale cu mediul și persoanele din jur cu care interacționează copilul direct sau indirect, dobândește noțiuni despre sine, se poate identifica ca identitate, ca aparținând unui grup cultural său social, își poate cunoaște și recunoaște competențele și abilitățile, poate deprinde reguli și începe să își asume responsabilități, devine independent și activ în propria-i viață. Un mediu ce ar răspunde nevoilor și particularităților individuale și de vârstă ale copilului este un mediu calm, luminos, cald, primitiv, un spațiu ordonat, deschis. Mediul de învățare înseamnă și mediu social, climatul în care copilul se dezvoltă, crește și învață.

https://mecc.gov.md/sites/default/files/ghid_pentru_cadrede_didactice_de_la_grupele_de_cresa.pdf
<http://www.rasfoiesc.com/educatie/didactica/gradinuta/JOCUL-UNIVERSUL-COPILARIEI76.php>

CEI SAPTE ANI DE ACASA

MAGUREANU ALINA

Nu de putine ori am auzit sau folosit expresia „cei sapte ani de acasa” folosita in general pentru a descrie conduit unei personae intr-un context anume , insa psihologii sustin ca educatia din primii ani de viata ai copilului primita acasa ,defineste in mare masura viitorul adult.

In acest moment pot spune ca sunt putini copiii care au acesti „sapte ani de acasa “ deoarece copiii sunt dusi in medii educationale diferite de la o varsta frageda.In aceste medii copilul deprinde principalele reguli de buna purtare prin imitare nu prin comportament constient,iar in primi sapte ani de viaata este essential sa isi contureze si sa achizitioneze un comportament social corect.Gradinita si ulterior scoala sau alte medii educationale nu pot decat sa confirme si sa consolideze normele deprinse din familie.

Cei sapte ani de acasa sunt oglinda educatiei pe care parintii o dau copiilor in prima parte a vietii .Cei sapte ani de acasa se caracterizeaza prin manierele si modul in care copilul interactioneaza cu ceilalti.

Realitatea din zilele noastre este alta.Famiiliile de azi sunt diferite de cele din generatiile anterioare unde educatia sociala si regulile de comportare exemplara in societate erau oglinda familiei in lume . Parintii de azi isi petrec din ce în ce mai putin timp alaturi de copiii lor, majoritatea confruntandu-se cu problema timpului impartindu- se intre cariera si problemele casnice. Cu toate acestea, parintele trebuie sa-si faca timp pentru propriul copil, deoarece educatia unui copil nu se limiteaza doar la a-l invata sa scrie, sa citeasca si sa calculeze, ci trebuie sa invete si cum sa se comporte cu ceilalti, iar asta e răspunderea parintilor.Copilul trebuie obisnuit de mic cu bunele maniere, deoarece acestea sunt esentiale in viata sociala viitoare.

Un copil care si-a insusit bunele maniere va descurca mai bine in viata iar relatiile semenii vor fi unele frumoase si productive decat un copil care nu are cei sapte ani de acasa.Cea mai buna modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părintii să fie un bun model pentru el.Este esential sa invatam copiii cele mai simple norme de comportare in societate cele mai uzuale forme de salut inca de la cea mai frageda varsta: sa salute, sa spuna "te rog" si "multumesc". Acest lucru nu trebuie sa se opreasca aici,copilul trebuie sa se comporte cuvincios in vizita ,la masa la petrecere sau in discutiile cu ceilalti .

Bunele maniere modeleaza comportamentul in societate si il invata pe copil ce inamna respectul fata de ceilati. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect si mai tirziu un adult respectuos va fi un adult

Care sunt normele de comportare in societate pe care trebuie sa le insuflam copiilor in primii sapte ani de viata care vor fi de folos la maturitate:

Salutul

Este esential ,o norma de conduit invatata in familie de timpuriu,inca de cand copilul face acest gest prin fluturarea mainii pina la banalul buna ziua care trebuie spus in orice situatie.

Comportamentul in public

Un copil „bine crescut” trebuie sa stie sa sustina o conversatie ,sa isi astepte randul sa vorbeasca si sa nu il intrerupa pe cel care il vorbeste.

Comportamentul cu prietenii

Bunele manierele nu trebuie folosite doar in preajma adultilor ,aceste maniere trebuie folosite mereu Interactiunea copil copil trebuie sa fie una pozitiva in care partenerii se inteleg si se conformeaza regulilor jocurilor specifice varstei.

Normele sociale

Oferind copilului un model bun, prin imitatie si practica ,copilul isi insuseste reguli de comportare in societate.

Aceasta bună crestere implica cunoasterea si aplicarea regulilor nescrise ale lumii in care noi traim: trebuie sa stim sa ne asteptam randul la magazin, la medic sau la locul de joaca din parc, folosirea formulelor de politete:„te rog”, „multumesc” si „cu placere”, sa nu incalcam drepturile celorlalti prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot in timpul orei de liniște, respectam simbolurile, credintele si valorile noastre si ale celor linga care noi convietuim.

Manierele la masa

O crestere buna si insusire a celor sapte ani de acasa prin folosirea corecta a tacamurilor,respectarea celor din jurul nostru cand se seveste masa .

Recunoasterea greselilor

Folosirea expresiilor „imi pare rau” si „te rog”. Aceste expresii trebuie sa fie folosite intai de adulti drept exemplu pentru copii. Astfel copilul va invata ca recunoasterea greselilor si sinceritatea exprimarii regretului nu sunt un semn de slabiciune, ci de respect si demnitate.

Tact și toleranta

Un copil care are cei sapte ani de acasa a invatat din familie sa ii respecte pe ceilalti, sa nu rada de acestia indierent de slabiciunea, defectul fizic sau dizabilitatea de care sufera acea persoana. Copilul va face diferenta dintre rasul sanatos, spiritul de gluma si rasul care jigneste si provoaca rani sufletesti.

Cu siguranta ca nu vom reusi din prima sa le insuflam aceste valori copiilor nostri, dar cu rabdare si multe incercari vom avea sorti de izbanda, si cei sapte ani de acasa se vor regasi in comportamentul lor de adulti. Vom avea parte de esecuri si infrangeri uneori, dezamagiri si exemple personale nenumarate dar cea mai buna arma in stoparea lor este perseverenta aceasta va afisa roadele muncii de parinte in insusirea si practicarea „celor sapte ani de acasa” a copiilor nostri in adolescenta si moai apoi in viata de adulti.

Cei 7 ani de acasa sunt si raman oglinda educatiei primite de la parintii in primii ani ai copilariei care definesc formarea comportamentului de adult.

„EDUCATIA ESTE CEEA CE RAMANE DUPA CE AI UITAT TOT CEEA CE AI INVATAT IN SCOALA”

ALBERT EINSTEIN

Bibliografie:

- Vrăsmaș, E., 2002, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București;
- Emil, P., Iucu, R., 2002, *Educația preșcolară în România*, Polirom.
- Ciufu Carmen, *Interactiunea parintii –copii*, Editura Medicala Amaltea
- Marcial L.Nell, Walter F. Drew, *De la joc la invatare*, Editura Trei
- www.copii.ro
- www.didactic.ro

EDUCAȚIA ȘI FAMILIA

PROF. ÎNV. PRIMAR- MAIER ANA- MARIA
ȘC. GIMNAZIALĂ "AX. SEVER", AIUD, ALBA

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă” deja deprinse din familie. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului e un semn de demnitate.

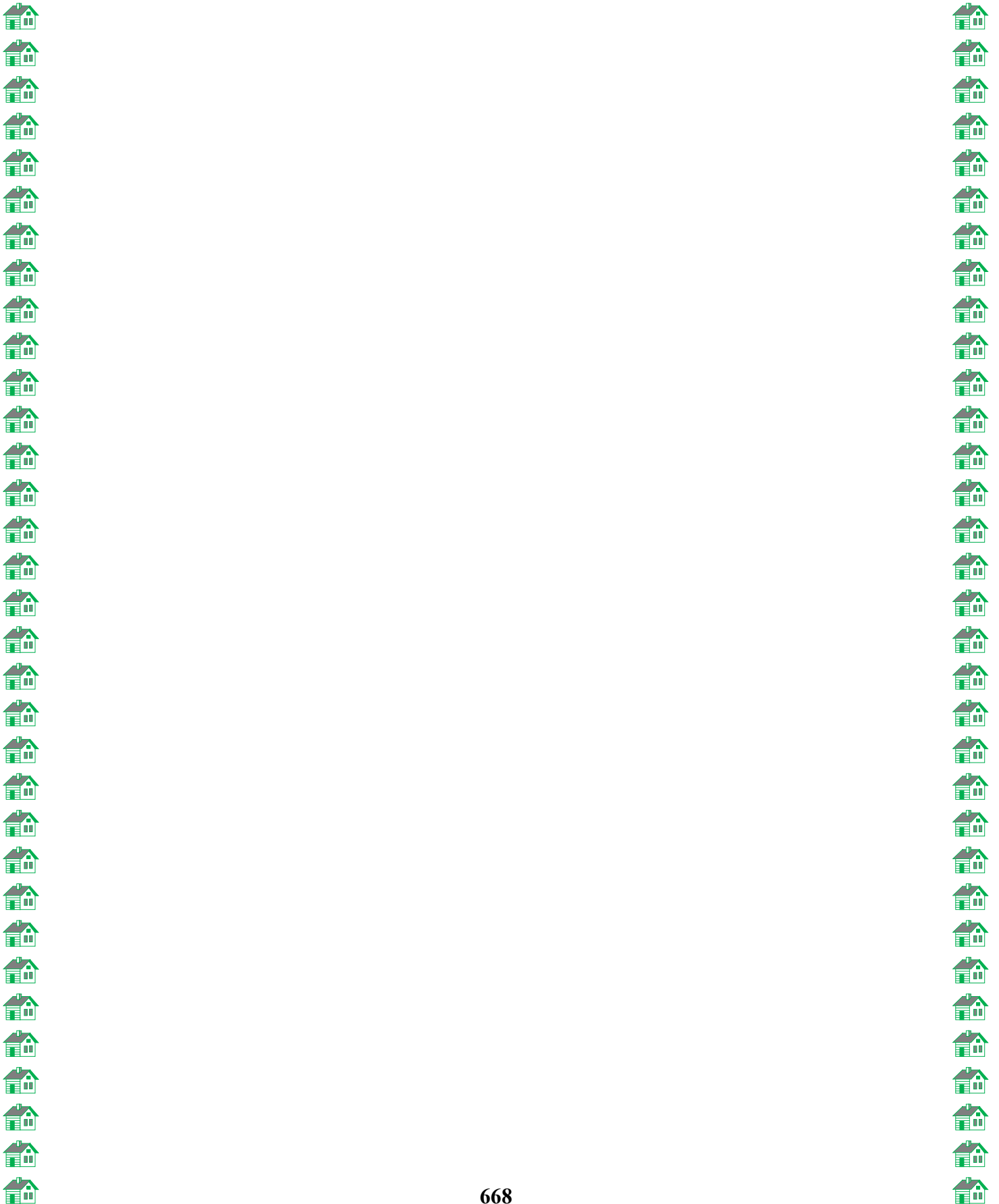
Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Eu cred că se acordă mult prea multă importanță unui concept ce datează din străbuni. În primul rând, termenul e expirat...se considera că până la 7 ani copilul stătea acasă, eventual cu mama, iar la 7 ani pleca la școală, se desprindea de familie. Ceea ce acum nu mai este cazul. De la 3 ani e la grădinișă și de la 6 la școală.

Apoi, în cei 7 ani se "predau" lecții grele de educație care pregăteau copilul pentru acel prag de desprindere. Multe energii, timp, nervi și frustrări copilărești se derulau...părinții țineau mult la acea educație, copiii o înghiteau pe nemestecate. Astăzi, 7 ani de acasă simbolizează un anumit standard, minim dar cumva obligatoriu, în care trebuie să se încadreze odraslele noastre. E drept, și părinții s-au adaptat,

mulți au renunțat la standardele astea, de voie sau de nevoie, dar a rămas așa, o umbră de parfum de trecut, un fel de deziderat și, de ce să nu recunoaștem, un fel de termen de comparație. Cert este că educația trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluție, iar obligativitatea a devenit nițel deșuetă, așa că la 7 ani unii copii sunt de pus în ramă iar alții...mai puțin. Cred însă că nu trebuie să mai facem comparații la vârsta de 7 ani.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

EDUCATOARE: MAKAI MARIA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 44, TIMIȘOARA

Expresia „cei șapte ani de acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg de la sine, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Potrivit psihologilor, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil, explică specialistii, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează, importante în dezvoltarea copilului. Acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. Tot acum, se dezvoltă limbajul, este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație.

Solicitarile complexe și diversificate ale mediului social determina dezvoltarea bazelor personalității, dezvoltarea capacității de cunoaștere și a comunicării. Integrarea copilului în colectivitate devine o condiție esențială a stimulării și folosirii optime a potențialului său. Grădinița devine astfel unul din factorii cheie ai dezvoltării copilului în această perioadă de vârstă. Copilul se descoperă din ce în ce mai mult pe sine, realizând că nu este identic cu ceilalți. Tot în această perioadă constientizează că propriile acțiuni (comportamente) produc anumite reacții în mediul lui de viață sau altfel spus avem de-a face cu prima formă de responsabilitate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topica ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de la alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
- consecvența în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverența în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE- CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

AUTOR: MĂLĂERU PATRICIA

Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine educat, care știe să salute , să mulțumească , să spună te rog, care se poartă cuviincios cu cei de vârstă lui și cu adulții.

În trecut cei șapte ani de acasă erau esențiali în educația pe care o primea copilul. Fiecare era etichetat dacă îi are sau nu. Orice abatere de la un comportament cuviincios era pus pe seama lipsei educației primite în familie. Astăzi lucrurile par să se schimbe. Din ce în ce mai mulți părinți sunt adepții unei schimbări în creșterea copiilor. Au apărut din ce în ce mai multe cărți de parenting prin care specialiști ne învață cum să ne creștem copiii, cum să facem față situațiilor de criză, că modul în care părinții noștri ne-au crescut trebuie schimbat radical.

Părinții moderni nu mai pedepsesc și în nici un caz nu mai aplică pedepse corporale copiilor. Expresiile „unde dă mama crește” sau „bătaia este ruptă din răi” sunt total respinse iar părinții care admit că își pedepsesc copiii sau mai dau în ei sunt priviți dezaprobativ , că niște paria ce trebuie îndepărtați din grupul de părinți „moderni”.

Societatea se schimbă și o dată cu ea și metodele de educație trebuie să țină pasul cu schimbările ce se produc. Modelul țărilor nordice este din ce în ce mai folosit și indicat că fiind cel ce crește copii ancorati în prezent și care vor face față cerințelor zilei de mâine. În principiu copilul are voie să încerce , nu știe ce înseamnă „nu”, poate să facă ce vrea , să învețe din greșeli , să exploreze , să acționeze așa cum simte , să nu își mai reprime sentimentele, să dezabrobe, să își exprime liber ideile, să contrazică , să spună „nu”. Tot ceea ce în trecut era catalogat drept „prost crescut” acum intră în categoria de „copil cu personalitate”.

Care generație procedează corect? bunicii sau părinții? Vechea dispută reapare .A avea cei șapte ani de acasă însemna că un copil se poartă respectuos și cu bună credință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: cu profesori, colegi , cu prieteni, cu vecini. Dar această definiție pare imposibil de aplicat unui copil care își exprimă dezaprobarea chiar în față adulților, care nu ține cont de circumstanțe dacă simte că este nedrepat.

Nu se poate cataloga drept greșită nici una dintre metode , dar nu pot fi luate ad-literăm și aplicate copilului. Fiecare este unic ,iar personalitatea se poate observa încă din primele luni de viață. Deși modelarea caracterului copilului nu mai ține exclusiv de familie în primii șapte ani de viață ,ea joacă totuși rolul fundamental în ceea ce privește adultul ce se pregătește să devină.

Indiferent de metodă de educație aleasă , este esențială că familia să petreacă cât mai mult timp împreună cu copilul și nevoile sale să fie în centrul atenției. Copilul trebuie să știe că este iubit și respectat. Că nu trebuie să merite iubirea părinților și nu trebuie să facă nimic ca să o câștige sau ca să o păstreze , că iubirea adevărată este pur și simplu necondiționată. Copilul trebuie să învețe să se iubească pe sine, pentru ceea ce este , nu pentru ceea ce cei din jur vor să îl facă să devină.

CEI 7 ANI DE ACASA

INVĂȚĂTOR-MALAESCU MARINELA LICEUL CU PROGRAM SPORTIV,TĂRGU-JIU

Copilăria reprezintă perioada cea mai bună a vieții pentru educație.

Bunele maniere,regulile morale și educația contribuie la integrarea copilului în societate.

Părinții au un rol important în formarea comportamentului copilului până când merge la școală.

Toți știm ca „Cei 7 ani de acasă„,au rolul primordial în ceea ce devine copilul mai târziu și anume

OM.

Primele deprinderi de viață sănătoasă a copilului,de conduită igienică, de autoservire,de exteriorizare a sentimentelor și emoțiilor pozitive și negative,de altruism se formează în această perioadă.

Un copil care este criticat si pedepsit se integrează foarte greu în grup,încalcă normele de conduită și nu este optimist.Familia trebuie să încurajeze copilul,să-i arate ce e bine și ce e rău.

Ea este aceea care oferă copilului primele informații despre mediul înconjurător, dar trebuie să aibă grijă să nu depășească capacitatea de înțelegere.

În primii ani ai copilăriei, exemplul personal ajută la dezvoltarea componentelor unei bune creșteri.Modul de viață din familie poate hrăni dispozițiile afective care în timpul întregii vieți rămân temeieri ale unei credințe.

A fi părinte a fost,este și va rămâne cea mai dificilă și solicitantă meserie, dar și cea mai spectaculoasă,plină de bucurii și împliniri.Părinții sunt primii și cei mai buni profesori ai copilului,cu influența cea mai mare asupra formării și educării acestuia.

Copiii trebuie educați în spiritul adevărului. Sunt părinți care nu reacționează la minciunile copilului,alții reacționează dur și alții care încearcă să depisteze cauzele acestui comportament și să le înlăture.,,O minciună mică poate da naștere la o primejdie mare.,,

Părinții au rolul primordial în educarea copiilor, să asigure climatul familial afectiv si moral corespunzător dezvoltării normale și armonioase a copilului.

„ Tratează copiii ca și cum sunt deja ceea ce ar putea fi și ajută-i să devină ceea ce sunt capabili !”
(Goethe)

Bibliografie

Ioan.E.(2007)-„Cei 7 ani de acasa,, ,București,Editura Didactică și Pedagogică

Vasile,Molan,Alice,Nichita,Irina ,Terecoasă,Nicoleta,Ciobanu-Ghidul părinților pentru succesul copiilor la școală,Editura Diana

Golu,M.,(2000),Fundamentele psihologiei,Editura Fundației România de Mâine,București

PROCESUL DE SOCIALIZARE. FAMILIA CA GRUP DE SOCIALIZARE PRIMARA

ÎNVĂȚĂTOR: MALAIMARE ANGELICA ȘCOALA GIMNAZIALĂ AGĂȘ, JUD. BACĂU

Una din principalele functii ale societatii o constituie generarea, mentinerea si transmiterea din generatie în generatie a valorilor ce definesc specificul societatii, matricea sa structurala. Aceasta functie se regaseste la nivelul grupurilor si organizatiilor sociale. O altfel de functie este realizata prin intermediul unui proces social fundamental, si anume socializarea.

Socializarea se prezinta ca un proces complex de devenire a omului ca fiinta sociala, de însusire a unor norme, valori si roluri sociale. Omul este în permanenta interactiune cu factorii sociali ai existentei sale. În aceasta interactiune el asimiliaza normele si valorile societatii, modelele sociale de comportament, mijloacele sociale de comunicare umana. Prin aceasta el este pregatit pentru viata sociala, pentru asumarea unor roluri si responsabilitati sociale. Acest proces se realizeaza de-a lungul diferitelor etape de viata, în cadrul unor forme specifice de activitate sociala si în cadrul specific al unor institutii sociale: familia, scoala, institutiile culturale, politice, economice etc., împreuna cu întregul sistem al mijloacelor moderne de informare si influentare. Produsul acestor instante socializatoare îl constituie personalitatea de baza care corespunde modelelor culturale (de gândire si de actiune) care definesc matricea fundamentala a societatii respective.

Basil Bernstein, sub influenta lui E. Durkheim si a lui G. H. Mead, defineste socializarea ca "procesul în cursul caruia un copil dobândește o identitate culturala determinata si reactioneaza, în acelasi timp, la aceasta identitate. Este procesul prin care o fiinta biologica este transformata în subiect al unei culturi particulare. Prin urmare, procesul de socializare este un proces de control complex care suscita în copil anumite dispozitii morale, intelectuale si afective, si care le da o forma si un continut determinate. În cursul socializarii, copilul ia cunostinta, prin intermediul diferitelor roluri pe care este chemat sa le exercite, de diferite principii de organizare ale societatii. Astfel, socializarea îi face, într-o oarecare masura, pe oameni siguri si previzibili. În cursul acestui proces se efectueaza o selectie printre posibilitatile umane: domeniile în care este permisa schimbarea sunt limitate progresiv si, treptat, se instaureaza sentimentul necesitatii unei ordini sociale determinate".

Procesul de socializare începe din timpul copilariei, în cursul careia intervin primele contacte sociale si experiente de viata (socializarea primara sau socializare de baza) si continua de-a lungul vietii adultului, o data cu dobândirea de catre acesta a unor statusuri si roluri succesive (socializare continua sau secundara).

Pentru copii, familia reprezinta mediul socio-educativ în care se realizeaza socializarea primara. Continutul socializarii primare se structureaza în jurul unei dimensiuni cognitive si al unei dimensiuni afective .

Dimensiunea cognitiva presupune însusirea limbajului instrumentul privilegiat al socializarii primare - si apropierea "lumii de baza" (un prim mod de a înțelege lumea înconjuratoare) - în versiunea grupului de contact (grupul familial).

Dimensiunea afectiva se refera la identificarea emotionala a copilului cu persoanele apropiate lui (parinti, rude - "altul semnificativ"). Aceasta identificare emotionala are doua consecinte majore: copilul adopta imaginea acestui "altul semnificativ" cu privire la persoana sa, ajunge astfel la o anumita imagine despre sine si dobândește primul "eu social", prima identitate sociala, iar - pe de alta parte - percepe lumea mediata ("filtrata") de parinti, ca fiind unica lume

posibila. În timpul socializarii primare, în cursul unor experiente de viata cu diferiti "alti semnificativi", rolurile sociale si atitudinile apropiate parcurg un proces de abstractizare progresiva, de la cele asociate unui context sau unei persoane concrete, la cele generale si impersonale. Astfel copilul ajunge la constituirea unei prime imagini despre "altul generalizat".

Familia îndeplineste si alte functii educative, în afara de functia de socializare. Functiile educative ale familiei au fost sintetizate de N. Mitrofan dupa cum urmeaza:

. functia institutional formativa realizata prin influente directe de tipul raspunsului la întrebări, explicatii, informatii, dar si indirect, prin mediul informational din familie;

- . functia psihomorala, realizata prin modelele de conduita oferite de parinti, dar si prin discutiile purtate cu copiii pe marginea unor conduite curente sau problematice;
- . functia socio-integrativa, prin implicarea copiilor în activitatea familiala, prin acordarea autonomiei de actiune, dar si printr-un climat familial dominat de relatii de încredere si sprijin reciproc, conlucrarea între generatii, în care maturitatea de gândire a adultilor se îmbina cu entuziasmul si energia tinerilor;
- . functia cultural - integrativa, prin implicarea copiilor în viata culturala si prin mediul cultural al familiei.

 Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic. Familia asigura hrana si îmbracamintea copiilor, îi fereste de pericole, le lasa timp de joaca, le creeaza conditii cât mai bune de odihna si se îngrijeste de sanatatea lor. Un regim rational de viata nu poate avea decât urmari pozitive asupra dezvoltarii sale fizice. Familia îi formeaza copilului primele deprinderi de igiena personala si sociala si îl obisnuieste sa utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunastarea organismului. În perioada pubertatii, schimbarile fiziologice produse în organism pun probleme noi pentru dezvoltarea fizica a copilului; prin îndrumari perseverente si afectuoase, prin modificarea regimului de odihna, prin crearea unor noi deprinderi igienice, familia le va putea rezolva la timpul potrivit.

 În cadrul familiei copilul își însuseste limbajul. Volumul, precizia vocabularului si corectitudinea exprimarii copilului depind de munca depusa de parinti în aceasta directie. Ca prim factor educativ, familia ofera copilului aproximativ 90% din cunostintele uzuale. Familia se preocupa si de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvolta spiritul de observatie, memoria si gândirea.

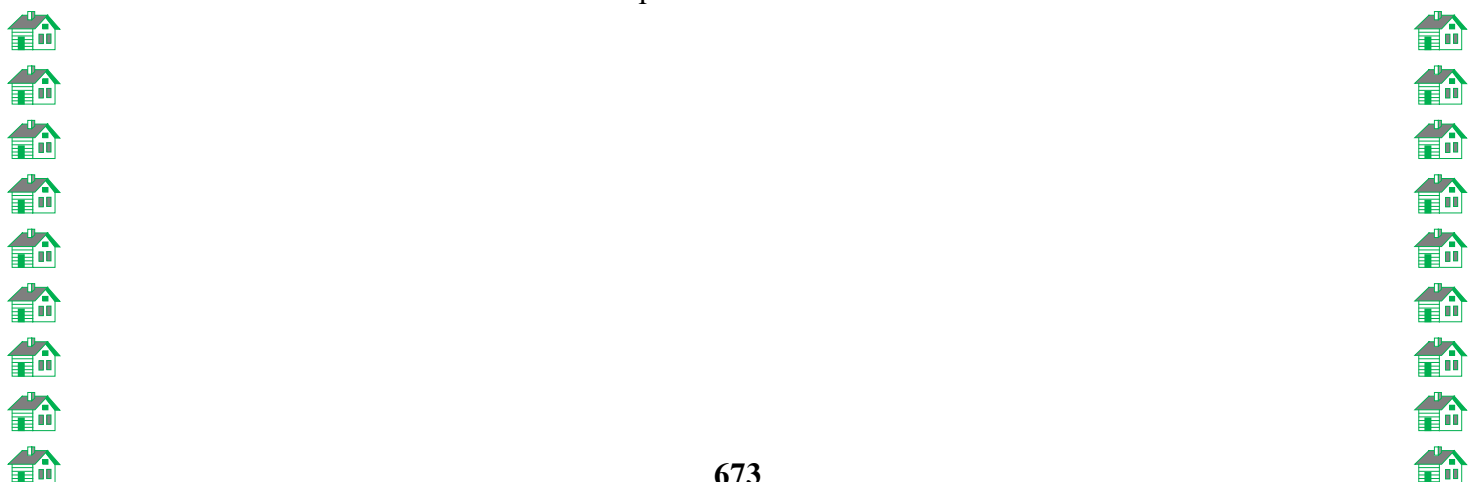
 În familie se formeaza cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decenta în vorbire si atitudini, ordinea, cumpatarea, grija fata de lucrurile încredintate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajuta cel mai mult; parintele este un exemplu pentru copil. Parintii le spun copiilor ce e bine si ce e rau, ce e drept si ce e nedrept, ce e frumos si ce e urât în comportamente. Aceste notiuni îl ajuta pe copil sa se orienteze în evaluarea comportamentului sau si a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndruma sa fie sociabil, sa fie un bun coleg si prieten.

 Familia contribuie si la educatia estetica a copilului. Parintii sunt cei care realizeaza contactul copilului cu frumusetile naturii, cu viata sociala.

 În concluzie, parintii realizeaza socializarea primara a copiilor lor prin trei importante mijloace de influentare:

- a) reglarea directa a comportamentului copilului (de exemplu, încurajari, controlul efectuarii temelor, supravegherea executarii sarcinilor primite etc);
- b) comunicarea cu copilul (schimbul de informatii, comunicarea de opinii, confidente etc);
- c) cooperarea, participarea la activitati comune (vizite, iesiri, jocuri etc.).

 A fi parinte înseamna a transmite, respectiv a actiona ca intermediar între societate (categorii, clase, grupuri) - ai carei (caror) agenti investiti cu puterea de a transmite sunt parintii - catre copii; complementar, a fi copil înseamna a primi (recepta) mesajul pe care parintii îl transmit. Pozitia de parinte este sinonima cu competenta cognitiva si interactionala, cu certitudinea, în timp ce copilaria echivaleaza cu absenta cunostintelor si abilitatilor, cu neputinta. Socializarea implica un principiu al legitimitatii. Tocmai aceasta dihotomie legitimeaza si dreptul parintelui de a transmite, si autoritatea parentala, si obedienta infantila; transmiterea si autoritatea/obedienta sunt inseparabile.

 Referinte bibliografice

-
1. Baran - Pescaru, Emilia - "Familia azi. O perspectiva sociopedagogica", Editura Aramis, Bucuresti,
-
-
- 2004
-
-
2. Bistriceanu, Corina - "Sociologia familiei", Editura Fundatiei "România de mâine", Bucuresti,
-
-
- 2005
-
-
3. Cristea, Sorin - "Dictionar de pedagogie", Editura Litera. Litera International, Chisinau-Bucuresti,
-
-
- 2000
-
-
4. David, Eugen - "Introducere în sociologie", Editura Psihomedica, Sibiu, 2004
-
-
-
5. Dima, Silvia - "Cei sapte ani de acasa", Editura Didactica si Pedagogica, R. A., Bucuresti, 1999
-
-
-
6. Hayes, Nicky/Orrell, Sue - "Introducere în psihologie", editia a III-a, Editura BIC ALL, Bucuresti,
-
-
- 2003
-
-
7. Macavei, Elena - "Pedagogie. Teoria educatiei", Editura Aramis, Bucuresti, 2001
-
-
-
8. Mara, Daniel -" Educatie pentru educatie", Editura ALMA MATER, Sibiu, 2006
-
-
-
9. Mitrofan, I., Mitrofan, N. - "Familia de la A la Z", Editura stiintifica, 1991
-
-
-
10. Nicola, Ioan - "Tratat de pedagogie scolara", Editura Aramis, Bucuresti, 2000
-
-
-
11. Plugaru, Liviu - "Introducere în sociologia educatiei", Editura Psihomedica, Sibiu, 2004
-
-
-
12. Popescu - Neveanu, P., Zlate, M., - "Psihologie scolara", Editura Universitatii Bucuresti, 1987
-
-
-
13. Stahl, Paul H. - "Familia si scoala - contributii la sociologia educatiei", Editura Paidea, Bucuresti,
-
-
- 2002
-
-
14. Stanciulescu, Elisabeta - "Sociologia educatiei familiale", vol. I, Editura Polirom, Iasi, 1997
-
-
-
15. Stanciulescu, Elisabeta - "Sociologia educatiei familiale", vol.II, Editura Polirom, Iasi, 1998
-
-
-
16. Vrasmas, Ecaterina - Adina - "Consilierea si educatia parintilor", Editura Aramis, Bucuresti, 2002
-

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR MANEA ALEXANDRA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ PUCHENII MARI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie.

să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Modele

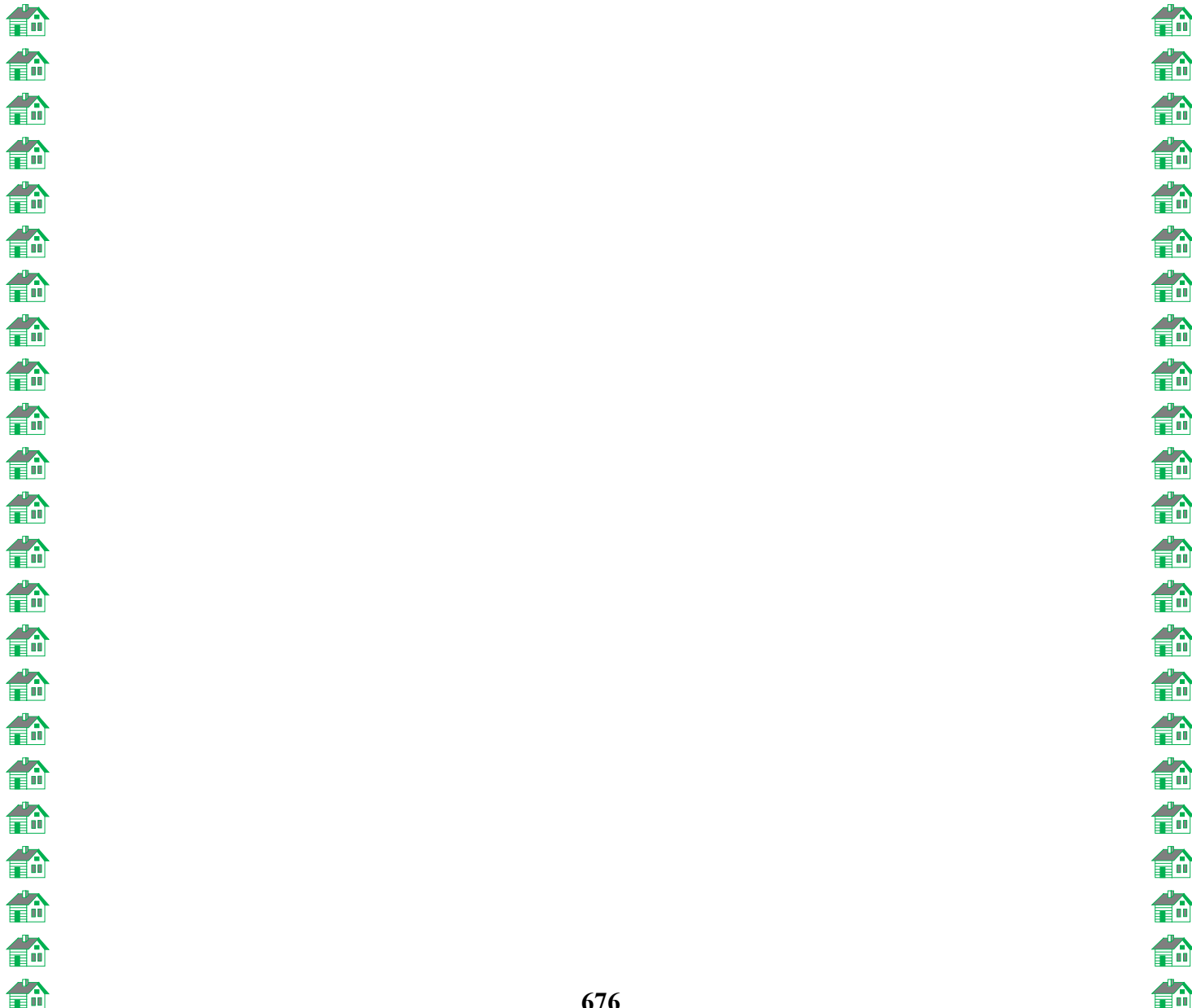
Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Recompensa și pedapsa

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Sfatul psihologului

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

PROFESOR MANEA-SAMOILĂ MARIANA

Conceptul „Celor 7 ani de acasă” este mult mai complex de ceea ce ar trebui să facă părinții cu copiii lor până în momentul în care ei sunt înscriși într-un sistem de învățământ.

În zilele noastre, copiii sunt incluși în diverse forme educaționale de la vârste mult mai fragede, rămânând ideea de la baza expresiei „normele de conduită se învață din familie”. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

În primul rând, nivelul de educație al copilului este legat de nivelul de cultură a celor pe care el îi copiază, ceea ce se vede ca fiind reflectat în exemplul comportamental dat și, bineînțeles, imitat, precum și de înțelegerea de către adulți a etapelor psihologice cognitive ale unui copil până la vârsta menționată mai sus. Este simplu să ai așteptări de la un copil fără să ai anumite „pretenții” de la tine. Părinții trebuie să își asume rolul de părinte care nu înseamnă doar conceperea și creșterea fizică a unui copil. Părintele trebuie, de asemenea, să își facă temele! Copilul lui este pregătit să primească informația dacă și doar dacă adultul știe să o dea în forma care îi este lui necesară pentru a o înțelege.

Înțelegerea normelor sociale, la început, este realizată prin imitație și suficientă practică; astfel copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Din punct de vedere temporal, se numesc „cei șapte ani de acasă” deoarece se presupune că acesta, copilul, își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu se pot observa la copilul care este asemenea unei oglinzi.

La 7 ani, este vârsta la care Piaget vorbește despre „nevoia înțelegerii regulilor jocului”. Copilul nu doar că se joacă, ci vrea să și înțeleagă cum funcționează jocul și care sunt regulile lui. Apare necesitatea câștigului, copilul nu doar se joacă, dar își dorește să câștige și învață să câștige respectând regulile jocului.

Este important ca, până la această vârstă, copilul să fi învățat despre existența regulilor și să fi interiorizat și acceptat frustrarea că lucrurile se întâmplă după niște criterii independente uneori de voința noastră, începe astfel să-și moduleze regulile jocului, făcându-le ale lui și jonglând cu deducții logice.

Este un stadiu în care apare deja „judecata morală”. Dincolo de „respect regula pentru a nu fi pedepsit”, acum „respect regula pentru că este în regulă” și pentru că face parte din esența jocului.

Copilul a trecut, dar nu a depășit cu mult stadiul imitării regulilor, așa că e încă esențial ca cel mic să aibă un exemplu bun despre respectarea regulii. Este dificil să învățăm un copil despre reguli dacă adulții fac tot posibilul să le încalce și mai ales dacă ei sunt cei care au o importanță mare în viața lor, membri ai familiei.

FAMILIA - PRIMA NOASTRA SCOALĂ

PROF.INV.PRESCOLAR LEONTE IRINA GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL MAIERUS, JUD.BRASOV

Familia reprezintă „nucleul societatii” sau „celula societatii”. Ea este cea care are responsabilitatea de a satisface trebuințele elementare ale copilului și de protecția a acestuia. Până la intrarea în colectivitate familiei îi revine exclusiv obligația de a oferi educație copiilor. În familie educația trebuie să aibă un caracter intenționat și să urmărească o anumite finalitate - formarea personalității copilului și integrarea lui în societate.

Așadar, primii educatori ai oricărui copil este familia și în special părinții. Modul în care va evolua copilul din punct de vedere moral-civic se datorează exemplelor care vin din familie. Familia are rolul de a asigura dezvoltarea fizică a viitorului adult, dar și o dezvoltare morală și intelectuală superioare. De modul în care părinții vor educa copilul va depinde mai târziu personalitatea acestuia.

Părinții sunt cei care trebuie să vegheze copiii pentru a căpăta un ansamblu de trăsături morale și intelectuale necesare formării unei personalități superioare.

Pentru a ajunge la o finalitate dorită și acceptată de societate și care va asigura adaptarea și succesul adultului de mai târziu, oameni care au competențe în domeniul educației, precum: psihologi, pedagogi, medici, educatori, profesori, asistenți sociali, părinți au organizat dezbateri și au stabilit un set de reguli pe care trebuie să le aibă în atenție atât părinții, familia, cât și educatorii și ceilalți factori implicați în educație.

Să-ți iubești copilul, să te bucuri de el, să nu-l jignesti, să nu-l umilești este prima dintre reguli.

Să-ți protejezi copilul, să-l aperi de primejdii fizice și sufletești.

Să fi un bun exemplu pentru copilul tău -copilul trebuie să trăiască în cinste, în adevăr, în respectul lucrurilor; să fie obișnuit să participe la comunitatea obștească.

Fă-ți timp să te joci cu copilul tău !-să vorbești cu copilul tău, să te joci ce îi place, să iei în serios jocul lui.

Să lucrezi cu copilul tău- să îi ajuți și să îi încurajezi copilul când dorește să participe la treburile din casă sau din grădiniță.

Să lași copilul să dobandească singur experiențe de viață, chiar dacă suferă- copilul acceptă numai experiențele proprii nu și pe ale părinților pe care le consideră lipsite de valoare.

Să-i arăți copilului posibilitățile și limitele libertății umane - să înfațișezi copilului posibilitățile extraordinare de desfășurare ale omului, în conformitate cu înzestrarea și talentele fiecăruia. Dar, în același timp, să-i arăți că orice om trebuie să recunoască anumite limite în faptele sale, chiar și în familie, față de părinți.

Să-l înveți să fie ascultător- să supraveghezi și să îndrumi comportarea copilului, astfel încât prin acțiunile sale să nu genereze suferința nici pentru alții. Copilul trebuie răsplătit pentru respectarea regulilor stabilite. La nevoie, încearcă să impui respectarea regulilor prin pedepsire!

Să aștepti de la copil numai aprecierile pe care le poate da, conform gradului de maturitate și propriei experiențe - copilul are nevoie de mult timp până învață să se orienteze în această lume complicată. Ajută-l cât timp poți și cere-i o părere proprie sau un verdict numai când este în stare să-l dea, conform experiențelor acumulate și gradului de maturitate!

Să-i oferi copilului trăiri cu valoare de amintire (călătorii, excursii, vacanțe, serbări de familie, manifestări sportive, spectacole, etc.)

În vederea educării copilului sunt necesare și importante anumite cunoștințe și calități pe care părinții trebuie să le dovedească, de exemplu: pricepere, sănătate fizică și psihică, simțul răspunderii.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic. Familia se preocupă de dezvoltarea fizică. Ea asigură hrană și îmbrăcăminte copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le creează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Familia îi formează copilului primele deprinderi de igienă personală

În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Vocabularul și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de către părinți. În familie, copilul dobândește 90% din cuvintele uzuale.

Foarte importantă este stimularea curiozității de a citi prin cumpărarea unor cărți, dar și prin citirea de către părinți cu diverse ocazii a unor povești specifice vârstei.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, grija față de lucruri. În realizarea acestor sarcini, părintele este un exemplu. Părinții spun copiilor ce este bine, ce este rău, ce e drept, ce e nedrept, ce e frumos, ce e urât în comportamente. Tot în acest sens familia îl ajută să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Familia contribuie și la educația estetică a copilului, părinții fiind cei care realizează contactul cu frumusețile naturii (culorile, florile, păsările), cu viața socială (obiceiuri, tradiții).

Familia, în special părinții trebuie să fie un bun exemplu, având în vedere cât de puternic este spiritul de imitație la copii.

Crescând într-un climat de respect reciproc, într-un climat favorabil și armonios și competența în educație reprezintă premise de bază.

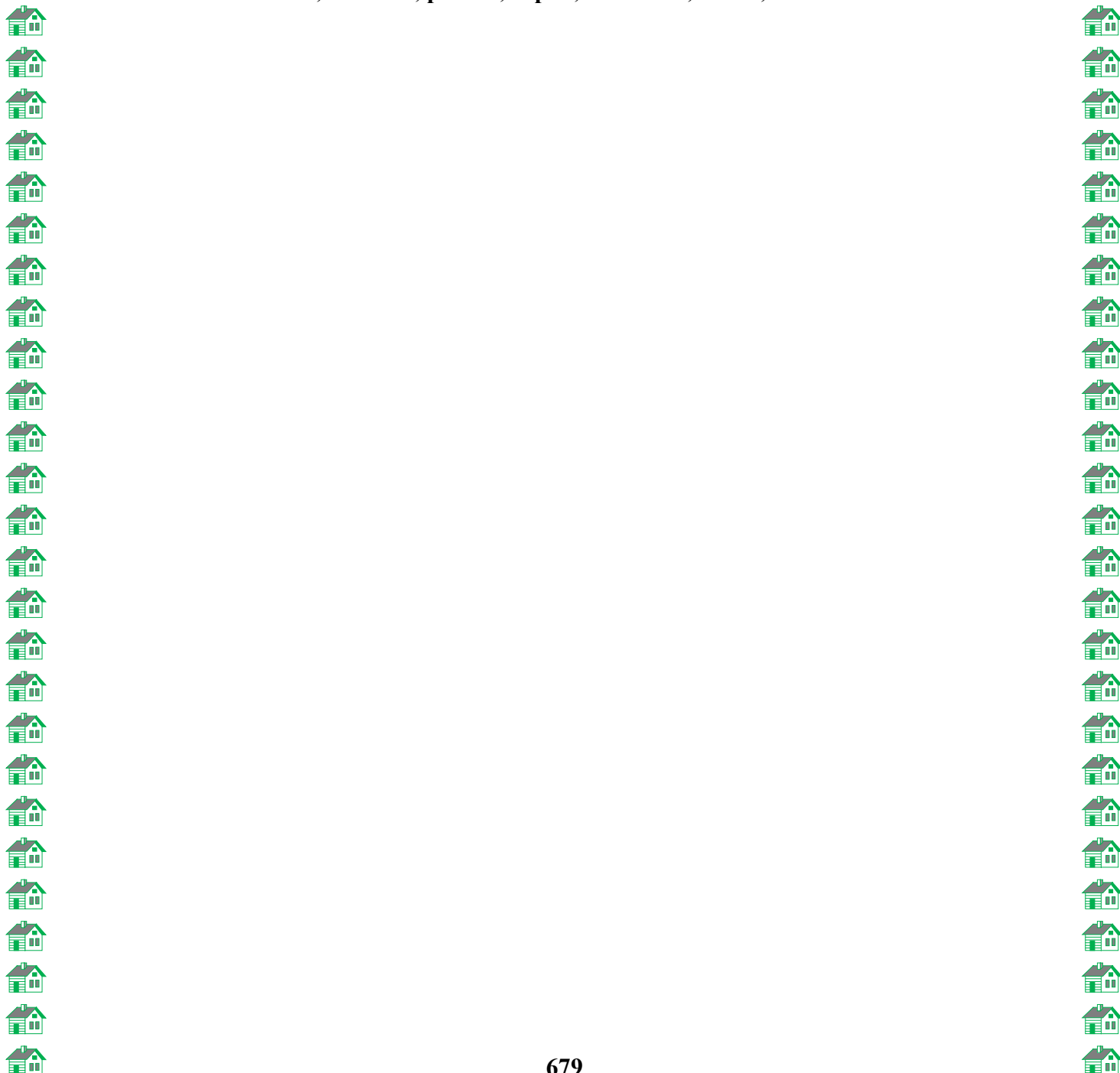
A fi părinte este deci mai mult decât o calitate față de care ne putem exalta.

BIBLIOGRAFIE

Revista Invitamentului Prescolar, Nr. 1-2/2001, Bucuresti, 2001

MAKARENKO A.S., “Cartea pentru parinti”, Bucuresti , E.D.P, 1951

NESTOR GEORGE, “ Bunici, parinti, copii”, Bucuresti, E.D.P, 1977

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. ÎNV. PREȘC. BOBOC LARISA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL BOGAȚI

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR: MANG FLORICA
ȘCOALA PRIMARĂ BERECHIU
JUD. ARAD

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur. Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța primele lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Chiar el percepe astfel că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Obiectivul oricărui părinte este de a asigura copilului său un caracter echilibrat. Acest obiectiv se realizează în timp cu multă răbdare, perseverență și determinare. Părinții sunt cei care prin exemplul propriu pun bazele formării și dezvoltării unui om de valoare.

De la o vârstă foarte timpurie, copiii pot înțelege ceea ce le este spus simplu și clar, cu blândețe și dragoste. Pe măsură ce copilul crește, părinții vor introduce reguli și regulamente ce vor fi respectate de către toți membrii familiei și care vor fi în felul acesta simplu și ușor adoptate de către copil. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce au voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Există o dragoste oarbă, ce lasă copiilor privilegiul de a face ce vor ei; acest tip de atitudine conduce la primul pas spre deteriorarea relației părinte-copil de mai târziu.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă.

Părinții nu trebuie să uite niciodată că au fost și ei copii. Ei sunt cei care încep transformarea persoanei copilului în personalitate.

Bibliografie:

Dumitrana, M. (2000) – Dezvoltarea psihică umană, București: V&I Integral

EDUCAȚIE TEHNOLOGICĂ ȘI APLICAȚII PRACTICE CU CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. MANOLACHI DOINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ELENA CUZA" VASLUI

"Tehnologia este un dar de la Dumnezeu. După darul vieții, este poate cel mai mare dintre darurile lui Dumnezeu. Este mama civilizațiilor, a artelor și a științelor." (Freeman, Dyson)

De la vârste mult mai fragede, copilul merge într-un mediu școlar dar rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi în natură: să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a BabaOarba” etc.

- să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc.
- să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc.

- să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a. ; acasă, să ajute la tot felul de activități gospodărești, să-și atribuie diferite roluri și să intre în jocul copilului, să numere tot felul de obiecte ce-i înconjoară etc.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc.)

- consecvență în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverență în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, altele influențează dezvoltarea

de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți. Ca profesori de mai târziu pentru acești copii, nu-ți trebuie nici o strategie politică, nu-ți trebuie nici o ideologie ca să-i faci să te iubească, să te asculte, să te urmeze. Trebuie doar să li te adresezi, de pe scena întrebărilor lor și te vor recunoaște. Important este să participi și să te găsești în căutările lor, în curiozitatea lor nepotolită, aparent haotică. Iată de ce este minunat să predai Educație tehnologică și aplicații practice, pentru că despre acest actor explorator era vorba. În mâna lui obiectul cunoașterii devine “tangibil”, aproape de elev. Devine o realitate care are și o componentă morală, nu doar tehnică, ea trebuind să fie folosită pentru bunăstarea și viitorul omenirii. Educația tehnologică, este și va rămâne, primul contact cu lumea tehnologiei și științei pentru elevii ajunși în ciclul gimnazial. Cunoașterea și aprofundarea ei, pe tot parcursul ciclului preuniversitar și universitar, duce la apropierea de Uniunea Europeană, tehnologizată și auto- matizată industrial.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece:

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004;
2. 5. www.copii.ro
3. 6. www.scribd.com
4. 7. www.didactic.ro
5. 5. www.digipedia.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. MANOLE CONSUELA ADRIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 29
GALAȚI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

DRAGOSTEA PĂRINȚILOR

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

VÂRSTELE

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații

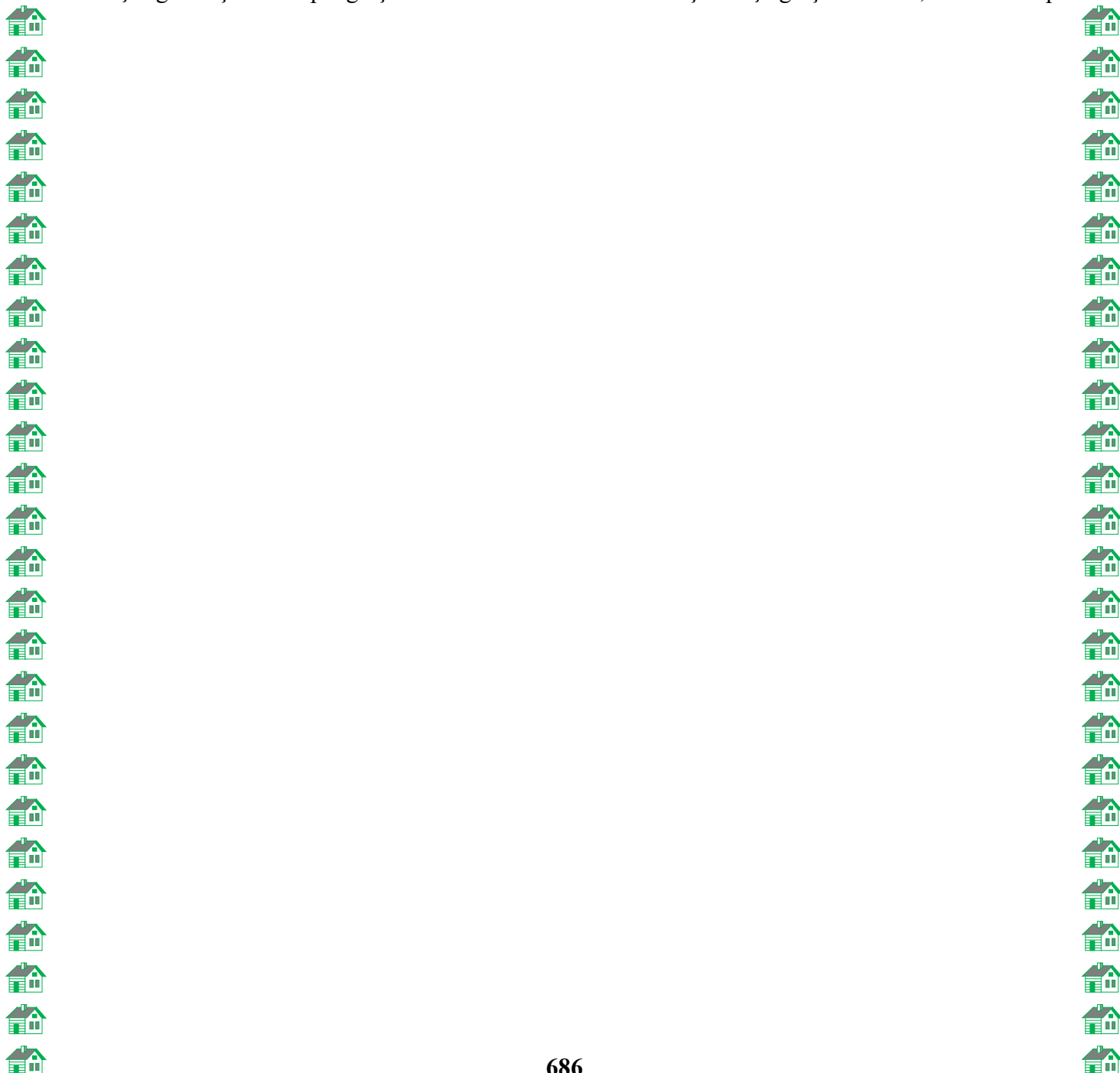
în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

SFATUL PSIHOLOGULUI

În opinia psihologului, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

ROLUL CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. MANOLE DELIA MAGDALENA

„Pentru fiecare familie bijuteria cea mai de preț ar trebui să fie copilul...

Calitatea de om se naște din iubire a cărei unică măsură este conștiința morală”. Ion Vulcănescu

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Plecând de la baza schemei – familie, ne gândim la paralela dintre conceptual de familie traditionala, nucleul societatii si familie moderna, in care unul din parinti preia raspunderea iar celalalt este un simplu ajutorator sau in unele cazuri inexistent.

Cei sapte ani de acasa reprezinta in conceptia traditionala si trebuie sa ramana, achizitia de deprinderi si comportamente sanatoase prin modelul parental.

Tatal are rol de indrumator ferm dar bland, mama echibreaza cu rolul ei de ingrijire si de sprijin afectiv. Cei doi parinti sunt stalpi de baza pentru copilul care deschide ochii spre cunoasterea lumii, cei doi sunt indrumatorii spre descoperirea ei.

Inexistenta unuia dintre ei, sau neimplicarea la fel de mult duce la dezechilbru emotional al copilului.

Psihologii occidentali au ajuns la concluzia ca atitudinea permisiva si aceea de a trata copilul ca pe egalul adulutului, a dat gres. David Eberhard in cartea sa "How children took power" subliniaza ca stilul parental permisiv, ii face pe copii sa aiba asteptari mari de la viata, si dezvolta un comportament anxios.

Traditia celor sapte ani de acasa ne atentioneaza ca modelul parental de comportament, exemplul tatalui prin calm si fermitate, al mamei de afectiune si grija sunt mai apropiate de necesitatile reale ale copilului. Acesta nu are discernamant, nu cunoaste binele si raul sau granitele de trecere dintre categoriile morale de baza.

Aceste subtilitati de ordin psihologic, probate de parinti prin experienta trebuie sa constituie cheia modelelor lor comportamentale.

Iata unde intervine conexiunea cu scoala, al doilea factor al formarii persoanelitatii, in formarea si indrumarea de modele parentale.

Prin consiliere psihologica si educatie, scoala ajuta parintii sa isi indeplineasca rolul responsabil si greu ,dar frumos, acela de a fi stalpi ai construirii personalitatii copilului.

In familie unde tatal este excesiv de autoritar sau este robul unor vicii, copilul este introvertit, inadaptat; in familia unde mama nu isi indeplineste rolul de a asigura conditii de ingrijire, igiena si de a darui afectiune, copilul sufera si este frustrat.

Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume -omul de caracter”.

Familia si scoala trebuie sa colaboreze pentru a stabili norme sociale generale, limite de conduita, repere formate din valori pe care tanara generatie sa le imbratiseze.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg.

Bibliografie:

1. Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009

2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR, MANOLE ILEANA-MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „RADU CEL MARE”- GĂEȘTI

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Bunele maniere sunt mai puțin întâlnite la copiii sub vârsta de 7 ani, pentru că, de cele mai multe ori, le este greu să își imagineze că lumea nu se învâрте în jurul lor. Însă educația în acest sens ar trebui să înceapă de la o vârstă fragedă, 2-3 ani, când copilul înțelege și face conexiuni între ceea ce se desfășoară în jurul lui.

Prima și cea mai importantă educație a unui copil are loc în interiorul familiei. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici. Apoi, învățăm de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la toți profesorii.

Disciplina și educația copilului reprezintă cartea de vizită a oricărui părinte. În primul rând, trebuie ținut cont de faptul că spontaneitatea, energia și impulsivitatea le influențează acțiunile și cuvintele copiilor. De asemenea, mulți dintre aceștia preiau cuvinte sau acțiuni de la oamenii din jur, fiind necesară acordarea unei atenții deosebite inclusiv manierelor părinților și anturajului.

Primii pași în învățarea codului bunelor maniere pentru copii: Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Primele maniere se pot învăța chiar prin joacă. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău.

Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

„Cei șapte ani de acasă” ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socioafectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui.

În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

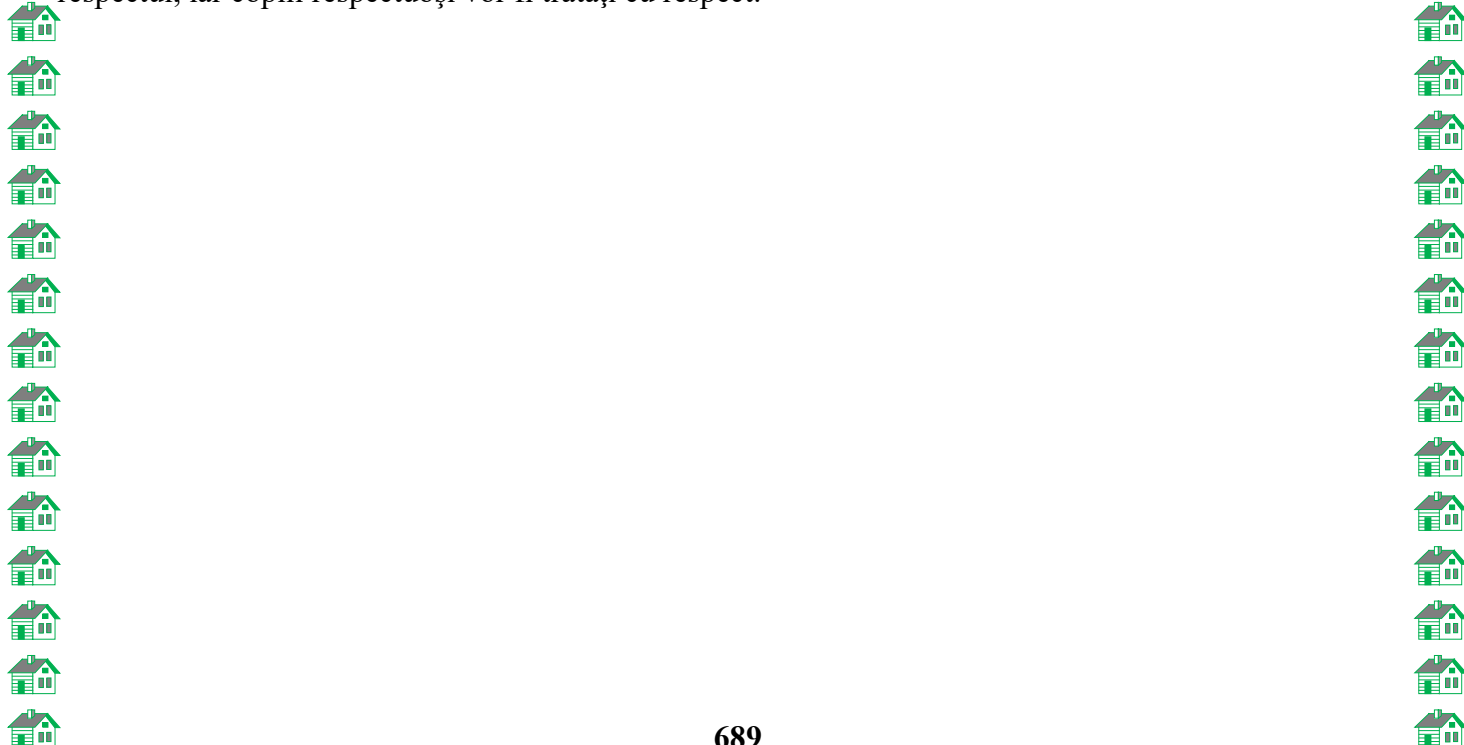
Mediile sociale în care copiii se integrează de la cele mai mici vârste sunt cele ale instituțiilor de învățământ pe care le frecventează. Astfel, printre regulile și tipurile de comportamente pe care să le adopte în diverse contexte, un rol special ar trebui să-l aibă regulile de comportament la grădiniță sau la școală.

Chiar dacă este înconjurat de elevi de vârsta lui și se poate simți mai liber, un copil cu bune maniere trebuie să fie învățat să evite să vorbească urât sau să necăjească alți elevi. O atenție deosebită trebuie acordată comportamentului copilului față de învățător sau profesor, precum și față de celelalte persoane care lucrează în școală.

Rezultatele școlare și integrarea fericită în colectiv sunt două consecințe sigure ale bunelor maniere la școală. „Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Bazele unui comportament civilizată se pun în familie, începând de la vâste fragede, din momentul în care copilul explorează mediul înconjurător și se șlefuește pe măsură ce crește și se dezvoltă. Educația din primii 7 ani de acasă, de care copilul are parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Grădinița, școala și alte medii educationale pot doar să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Valori precum bunul simț românesc, cinstea, respectul, integritatea, modestia asumate în familie conduc cu siguranță spre formarea caracterului copilului. În același timp rămâne de actualitate zicala din bătrâni precum că ”nu contează câte școli ai în viață dacă nu ai cei 7 ani de acasă.

Adulții trebuie să fie un model pentru copii, degeaba îi cerem să folosescă cuvântul “mulțumesc” dacă în familie nu-l aude niciodată. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil este atunci când părintele își exprimă mulțumirea și bucuria față de un comportament adecvat al copilului. Părinții trebuie să explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste și să fie consecvenți în educația acestora. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață pe copil ce înseamnă respectul, iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

DESPRE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

ÎNV. MANOLE LUMINIȚA ȘCOALA. GIMNAZIALĂ „OVIDIU HULEA” AIUD

„A avea cei șapte ani de acasă” înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, cu bunicii, cu rudele, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii etc.

Cei șapte ani de acasă reprezintă educația pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. În primii ani de viață copilul învață primele reguli de politețe de la părinți și bunici, deprinde primele reguli de bună purtare. Această perioadă este esențială pentru orice copil în conturarea și achiziționarea unui comportament social corect, urmat apoi de perioada școlară în care învățătorul și dascălii pot să confirme și să consolideze normele de conduită civilizată deprinse în familie.

Fiecare moment din primii ani de viață poate fi pentru copil un prilej din care copilul să învețe de la cei din jurul său: părinți, bunici și chiar dascăli, cum trebuie să se comporte acasă, la școală, la teatru, în vizită, la joacă sau în parc. Toate persoanele aflate în jurul copiilor le dau sfaturi zilnice acestora încă de la cea mai fragedă vârstă. Îi îndeamnă:

- Spune „Sărut mâna” când te întâlnești cu cineva cunoscut!
- „Nu vorbi cu gura plină!”
- Spune „te rog” când ceri ceva!
- Spune „mulțumesc” când primești ceva!

Ținând cont de aceste sfaturi zilnice copilul învață să fie politicos, învață buna cuviință bunele maniere și aplică regulile nescrise ale lumii în care trăim: își așteaptă rândul la școală sau la locul de joacă, spune „mulțumesc”, „te rog” și respectă drepturile celorlalți. Acum învață că dacă este politicos și are un comportament frumos cu cei din jur, ceilalți, vor fi, la rândul lor, politicoși cu el.

Este adevărat că cel mai ușor copiii învață imitând, copiind anumite gesturi, atitudini și comportamente ale adulților în jurul cărora trăiesc. Educația copiilor constă în ceea ce trăiesc copiii în familie.

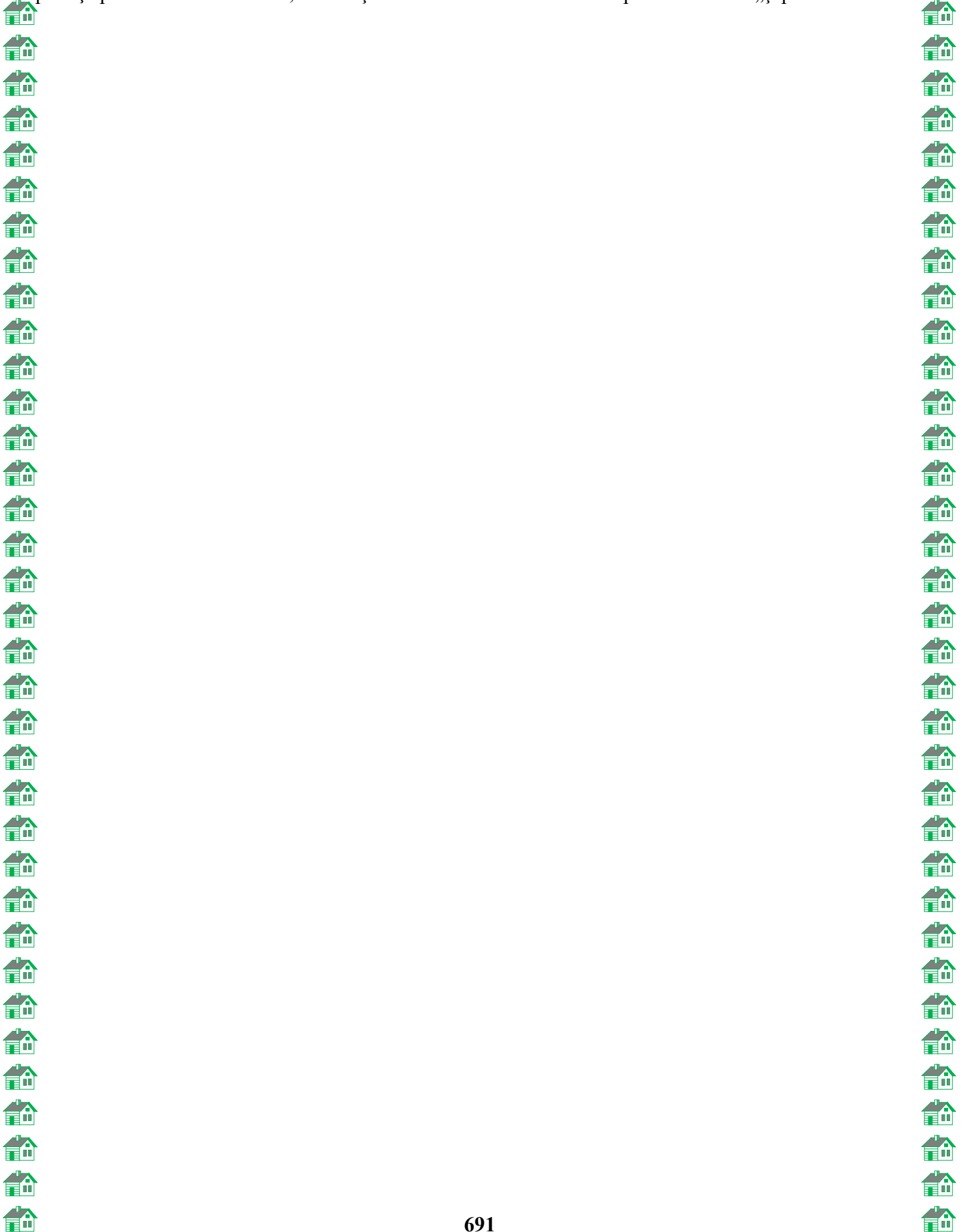
Părinții sunt primii educatori ai propriului copil și pentru a avea succes trebuie să spună mereu adevărul, să aibă bune maniere atât cu adulții din jur cât și cu copiii, nu trebuie să abuzeze de copil, ci să fie alături de el emoțional. Unii părinți își focalizează atenția asupra copiilor și încearcă să le ofere cea mai bună educație, iar alții din prea multă iubire le iartă orice greșală și fac să fie catalogați drept copii cărora „le lipsesc cei șapte ani de acasă”. Exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată copilului pentru faptele sale bune sunt cea mai prețioasă recompensă. De aceea este important ca părinții să-i laude ori de câte ori se dovedesc a fi bine crescuți. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui sau ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau agresarea fizică.

Părinții sunt cei care, prin propriul lor comportament, transmit copiilor învățăminte prin care în formează respectuoși și demni de respect la rândul lor sau, dimpotrivă, le transmit învățăminte care, din păcate, nu sunt de fiecare dată demne de urmat, ci sunt niște exemple de rătăcire, de deviere de la viața cuviincioasă a adulților din jurul lor. De ceea ce învață în această perioadă de la părinți depinde integrarea lor în societate, depinde modul în care vor fi agreeți de cei din jur și bineînțeles modul în care-și ordonează viața și stilul de viață alături de cei dragi. De la cea mai mică vârstă, din familie, copilul trebuie să învețe să utilizeze formulele potrivite de salut, modurile simple de a cere ajutor sau de a împărți anumite lucruri cu ceilalți. De asemenea regulile elementare de igienă precum spălarea mâinilor sau a celor de servire a mesei utilizând tacâmurile sunt utile și ajută copilul în momentul în care acesta intră într-un mediu nou, necunoscut.

Majoritatea părinților zilelor noastre lasă însă aceste lucruri în seama grădiniței și a școlii considerând aceste instituții responsabile de introducerea regulilor și formarea comportamentelor cu toate că însușirile dobândite în această perioadă ca: spiritul de competiție; altruismul; cooperarea; atitudinea pozitivă față de diverse sarcini devin stabile pentru tot restul vieții. Educația micilor școlari ar fi mai ușoară dacă respectul pentru cel de lângă noi ar veni de acasă și nu am încerca să spunem și să credem că totul ni se cuvine.

În concluzie, familia are o funcție educativă. Ea este prima instituție de educație morală și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este cea mai necesară școală de omenie în care părinții pot forma adolescentul, tânărul și adultul de mâine cu toate componentele celor „șapte ani de acasă”.

„DEPRINDERILE LA PREȘCOLARI ”

EDUCATOARE MARCU ADRIANA
LIC. TEHN. „ION CREANGĂ” PIPIRIG/ STRUCTURA PLUTON

MOTTO: „Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume ! ” (din Child's Appels, Mamie Gepe Cole)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Profesorii pentru învățământul preșcolar alături de părinți sunt cei care sprijină copiii în învățarea și exersarea unor reguli de comportament atât de necesare în viață. De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos—“nu are cei șapte ani de-acasă” deși niciun părinte nu-și dorește ca „odrasla” să dea dovadă de proastă creștere acasă sau în societate ci evident fiul sau fiica să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport sau în vizită. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special. De aceea în cadrul activităților DOS, „Educație pentru societate”, ALA 2, sau ori de câte ori este nevoie îi învățăm pe copiii preșcolari cum să vorbească frumos cu cei din jur, cum să îi respecte, cum să menținem ordinea și curățenia, cum să utilizăm telefonul, cum să circulăm corect etc. Este foarte important să-și acumuleze tot bagajul de cunostințe, deprinderi, comportamente și atitudini în primii șapte ani de viață. Aceasta, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor, atitudini. La grădiniță prin exerciții joc i-am învățat pe copii să spună : „, te rog!”, „, iartă-mă !”, „, mulțumesc !”. I-am asigurat că astfel folosite, le vor oferi siguranță și că, altădată când le vor adresa celor din jur, lucrurile vor merge la fel de bine, iar ei vor fi considerați copii civilizați, buni și ascultători. Toți mai facem câte o greșală. Dar orice greșală se repară. Așa învățăm ce e bine și ce e rău și este bine să învățăm să spunem ”iartă- mă !” Dacă ne vom aduce aminte de el și îl vom folosi de fiecare dată când am greșit și dacă ne vom strădui să îndreptăm greșeala și să nu o mai repetăm, vom fi mândri de noi și de faptele noastre. Lipsa bunelor deprinderi face posibilă instalarea unor comportamente deviate. Copilului caruia nu i s-au format deprinderile de autoservire la timpul potrivit, așteaptă totul de la familie, de la părinți, pentru că așa l-au format chiar ei.

De aici și necesitatea ca în familie, ca și în grădiniță, să se insiste pentru formarea deprinderilor de bază, până ce acestea să se transforme în obisnuințe. În grădiniță în procesul educativ-formativ al copiilor de 3-6 ani se pot distinge trei grupe de baza de deprinderi, ca : deprinderi igienico-sanitare (de autoservire); deprinderi de ordine și curățenie ; deprinderi de comportare civilizată și de politețe. De cele mai multe ori părinții preocupați de problemele profesionale și gospodărești, dimineța, preferă să-l îmbrace pe copil, deși nu au timpul necesar, în loc să-l lase să se îmbrace singur. Mai târziu, degeaba îi va reproșa comoditatea. De fapt, este vina adulților dacă copilul nu și-a format deprinderile elementare igienico-sanitare la vârsta preșcolară. Colaborarea familie-grădiniță, în procesul de educare a copilului, are un rol deosebit, în special, în formarea deprinderilor igienice. Începând cu vârsta de 2-3 ani activitatea fundamentală a copilului este jocul. De aceea, la această vârstă multe deprinderi se pot forma în timpul și cu ajutorul jocului. Un rol important în formarea oricărei deprinderi îl are imitația. La început, copiii învață mișcările prin imitație spontană, apoi prin imitație intenționată. Laudele trebuie folosite cu măsură, apoi din ce în ce mai puțin, până ce nu va mai fi nevoie de ele. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc. Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a incalca

normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori “Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi ca mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. În cei șapte ani copii trebuie să învețe bunele maniere și de comportament, limbajul corect, transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire) deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie, modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător- consecvență în realizarea unei sarcini, concentrare a atenției, perseverență în realizarea unei sarcini și alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie și să citească ci a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. În meseria mea am încercat și încerc să formez caractere pentru că văd din ce în ce mai mulți părinți care oferă totul de-a gata copiilor, crezând că așa e cel mai bine, privându-i de trăirea unor experiențe care să-i formeze în drumul ce-l au de parcurs în viață. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții și profesorii pentru învățământul preșcolar și școlar o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Bibliografie:

1. Carte de bună purtare, Preda Viorica, Editura Didactică și Pedagogică, Editura 2008, București
2. www.copii.ro

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ”

PROF. MARCU AUGUSTA DACIANA
GRĂDINIȚA CU P.P. DR. ION RAȚIU, TURDA

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, pentru a descrie modul de conduită a unei persoane într-un anumit context, însă, psihologii spun că educația din primii ani de viață, de care copiii au parte în familie, definește în mare parte viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale emoționale, motrice și cognitive. Primul pas în dezvoltarea copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie, este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialiștii în domeniu, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Treptat, se dezvoltă limbajul copilului, de aceea este foarte important ca mama să vorbească corect cu copilul, pentru că el învață prin imitație. Între 1 și 3 ani, este important ca micuțul să aibă în jurul lui mulți stimuli, în special jucării, și trebuie stimulat să exploreze lumea înconjurătoare. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială.

În primii 7 ani de viață, copiii acceptă cel mai ușor introducerea regulilor de comportare civilizată. Între 5 și 6 ani, copiii încep să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat, mâncat, etc.) se formează cel mai bine obiceiurile. Politețea este oglinda familiei. De la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare politicoasă. Până la vârsta de 6 - 7 ani, copilul trebuie să aibă dezvoltate ca urmare a educației primite „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să mănânce singur fără să se murdărească, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care afecțiunea ocupă cel mai important loc. Relațiile de afecțiune dintre membrii familiei (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe încredere, autoritate și respect.

Existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între membrii familiei, influențează atitudinile copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri, se formează conduita socială și caracterul lui.

Copilul Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului.

trebuie ocrotit excesiv. El va fi lăsat să și zburde nestingherit, să se joace, să-și inventeze jocurile, pentru a nu-i stânjeni posibilitățile de formare și împlinire a personalității și pentru a nu-i îngradi experiența de viață. Activitatea lui va fi supravegheată, dirijată, fără însă a-l dădăci la tot pasu

EDUCAȚIA MORAL – RELIGIOASĂ ÎN FAMILIE

PROF. MARCU IULIANA-MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „PROF. MIHAI SÎMBOTIN”
– CÎRLIGELE, VRANCEA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „PROFESOR PANAITE C. MAZILU” -
BROȘTENI, VRANCEA

Familia este mediul în care se pregătesc noi generații de creștini și astfel educația este foarte importantă în cadrul familiei. Sfântul Policarp spunea în lucrarea sa „Către Filipeni”: „Să învățăm și pe femeile noastre să trăiască în credința dată lor, în dragoste și curăție, fiind devotate bărbaților în toată sinceritatea și să iubească pe toți deopotrivă cu desăvârșită înfrânare și să educe copiii lor în frica lui Dumnezeu”¹¹. Referitor la scopul celor ce se căsătoresc, după opinia lui Clement Alexandrinul, acesta este „nașterea de copii, iar ținta lor să aibă copii buni”¹². Prin nașterea de prunci, omul continuă opera lui Dumnezeu, întrucât nașterea de copii este după rânduiala lui Dumnezeu și nu trebuie disprețuită.

Sfântul Apostol Pavel se adresează atât copiilor cât și părinților: „Copii ascultați de părinții voștri în Domnul că acesta este cu dreptate. Și voi, părinților, nu învățați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i întru învățatură și cercetarea Domnului”(Efeseni 6, 1-4). Una dintre cele mai ilustre figuri din epoca patristică este cea a Sfântului Ioan Gură de Aur, care a tratat despre familie, taină a dragostei și dăruirii reciproce. În scrierile lui, omul ocupă un loc privilegiat în ordinea creației. Fundamentul în scrierile creștine, este în concepția Sfântului Ioan Gură de Aur, dragostea.

Sfaturile duhovnicești și exemplul viu al părinților sunt de o importanță vitală: „Altminterea copiii voștri ar fi necurați, dar acum ei sunt sfinți” (I Corinteni 7, 14). S-ar putea spune, de asemenea, că părinții creștini reprezintă liantul dintre Biserică și lume, căci prin ei se fac primii pași în viața creștină a copiilor.

Familia creștină este înțeleasă ca o comuniune indispensabilă de viață, având ca preocupare majoră promovarea valorilor spirituale, morale și religioase, precum și educarea descendenților. „Toate să le punem pe locul al doilea când este vorba de grija față de copii, față de creșterea lor în învățatura și sfătuirea Domnului. Dacă de la început a învățat să fie înțelept a dobândit bogății mai mari decât orice alte bogății și o glorie mai puternică. Dintre toate păcatele, cel mai mare și care duce la culmea răutății este neglijarea educării copiilor”¹³.

„Când începe educația religioasă a copilului? Analizând temeinic lucrurile, vom realiza că nu din clipa nașterii, cum am fi tentați să credem la o primă reflecție, ci din clipa conceperii. Acela este momentul când prinde viață o nouă ființă umană, având în sâmbure toate caracteristicile psiho-fizice, și având nevoie atât de hrană, cât și de educație. Iar educația, sub toate formele (inclusiv cea religioasă), se transmite fătului prin intermediul mamei. Într-un fel se va dezvolta pruncul în pântecul mamei care merge la biserică, își face rugăciunile acasă, viețuiește într-o atmosferă creștinească, în cu totul altul cel al cărui purtătoare nu vrea să știe de cele sfinte. În același context, într-un fel fătul al cărui mamă este ocrotită de un tată credincios, în un alt fel cel supus, odată cu mama, maltratărilor unui tată denaturat...”¹⁴.

În consecință, familia constituie mediul spiritual în care copilul urmează să-și contureze personalitatea sa morală. Familia creștină are și un rol major pentru viața de cuplu, societate în general, dar și pentru Biserică, pentru Împărăția lui Dumnezeu. „Biserica unește pe oameni cu Dumnezeu și între ei înșiși și de aceea familia, prin unirea dintre bărbat și femeie oferă modelul de comuniune care deși sugerează și oferă o imagine imperfectă a comuniunii absolute în Dumnezeu, este totuși o cale de a spori în comuniune”¹⁵.

După cum există și o interdependență între viața familiei și cea a societății tot așa există intercondiționare între viața creștină și Biserica lui Hristos. În familie, viața creștină devine o realitate

¹¹ Pr. Prof. Dr. Ion Bria, Dicționar de Teologie Ortodoxă, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1994, p. 169;

¹² ***, Familia creștină azi, Editura Trinitas, Iași, 1995, p. 50;

¹³ Gheorghe Badea, Flori alese din învățătura Sfântului Ioan Gură de Aur, Editura Sfântul Mina, Iași, 2008, p. 46;

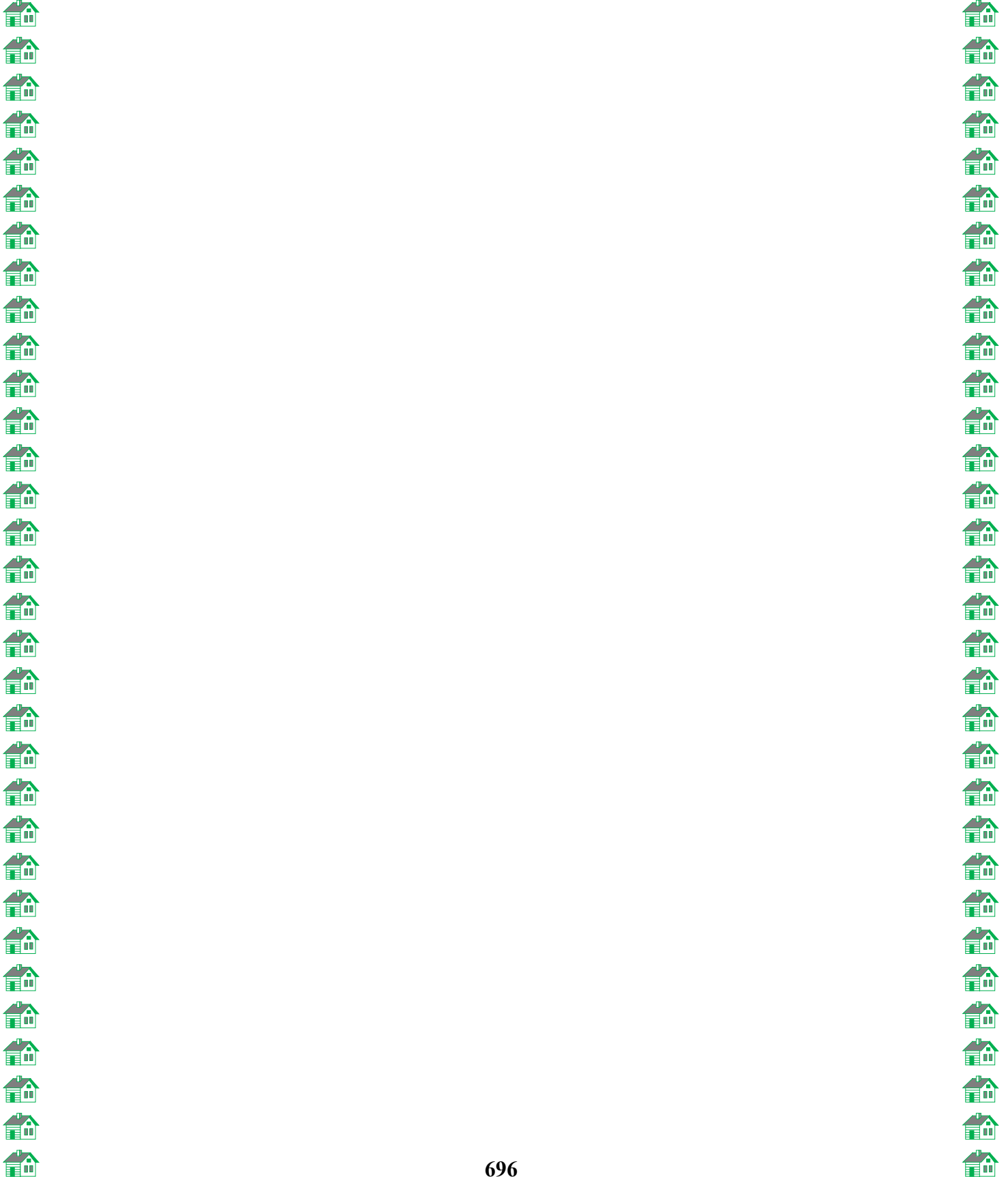
¹⁴ Pr. Prof. Dr. Vasile Gordon, Introducere în Catehetica Ortodoxă, Editura Sophia, București, 2004, pp.147-148;

¹⁵ Familia creștină azi, p. 82;

cotidiană pentru că familia reprezintă un spațiu al rugăciunii, al iubirii, al dăruirii de sine. În familie fiecare este o ființă care se roagă pentru celălalt lui Dumnezeu, creându-se astfel un spațiu sacru al iubirii dumnezeiești.

Educația copiilor își atinge scopul atunci când iubirea prezentă între membrii familiei este asemănătoare iubirii dumnezeiești prezente între Persoanele Sfintei Treimi. Modelul iubirii trinitare poate fi transpus astfel în familie: mama și tatăl iubesc copilul, copilul și tatăl iubesc mama iar copilul și mama iubesc tatăl.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

P.I.P. MARCU SIMONA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 SĂVENI, JUD. BOTOȘANI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCATION MATTERS

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. ÎNV. PRIMAR MĂRCULEȚ TATIANA MIRELA
ȘCOALA PROFESIONALĂ LESPEZI
LOCAȚIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ HECI
JUDEȚUL IAȘI

Cei șapte ani de-acasă sunt esențiali în formarea caracterului unui copil, aceasta fiind perioada în care micuțul deprinde obiceiuri sănătoase și maniere elegante. A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii etc.

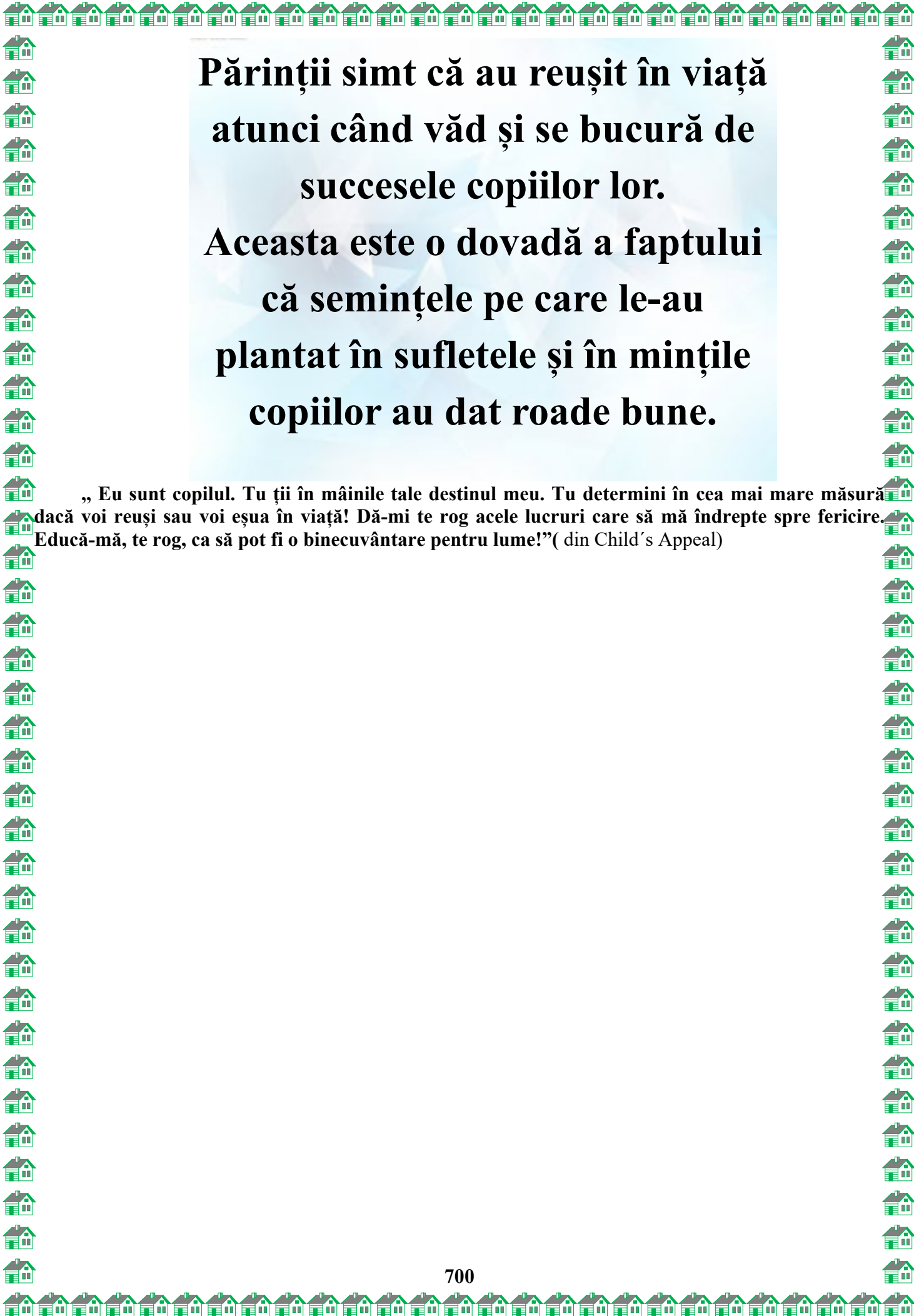
Cei șapte ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții și educatorii o oferă copiilor. Se spune că aceștia sunt cruciali în dezvoltarea ulterioară a celui ce va deveni adult. Este o fundație pe care se va clădi întreaga viață a copilului, de care vor depinde relațiile cu ceilalți, relația cu propria persoană și cu membrii familiei.

Familia exercită o deosebită influență asupra copiilor. Rolul educației în formarea unor astfel de oameni este aproape universal recunoscut. O mare parte din cunoștințele despre natură, societate, deprinderi igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Se utilizează în limbajul comun expresia „A avea cei șapte ani de acasă”, aceasta reflectă rolul educației dobândită în familie. Rolul familiei poate fi foarte important în dezvoltarea copilului din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părintele este un exemplu pentru copil. Părinții spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Tot în sens moral, familia îl îndrumă pe copil să fie sociabil, să fie bun coleg și prieten.

Părinții trebuie să aibă autoritate asupra copilului. Această autoritate nu trebuie obținută cu ajutorul pedepselor și a violenței și nici printr-un exces de bunătate și satisfacerea oricărei dorințe. „Adevărata autoritate derivă din exigența părinților față de comportamentul copiilor, îmbinată cu respectul față de aceștia.” Copilul trebuie să simtă iubirea pe care părinții i-o poartă, dar este necesar să știe că nu-i vor satisface orice capriciu. Dragostea este astfel nu numai cheagul familiei, ci și calea cea mai eficientă a educației, dar numai dacă ea e potrivită și cu măsură. Cu toate că anumite lucruri pot fi desprinse în mod neorganizat în cadrul familiei, în societatea actuală, acestea nu mai sunt suficiente pentru formarea tinerilor informați și competenți.

Copiii sunt diferiți. Ei nu au nici același temperament, nici aceleași gusturi, iar dezvoltarea lor nu este egală în toate domeniile. Câteva salturi înainte într-un sector pot fi însoțite de regres în altul, ori să fie urmate de o perioadă puțin „dezordonată”. Copilul ideal, descris în cărți, nu este decât o nălucă. Copiii pot avea temperamente și atitudini diferite, pot fi dotați de la naștere cu o memorie strălucită sau cu o inteligență ieșită din comun, însă ei nu se nasc mincinoși, timizi, neascultători. Aceste trăsături sunt dobândite pe parcursul vieții, fiind determinate în special de influența pe care o au asupra lor părinții și mediul în care trăiesc. Prin urmare, felul în care părintele își asumă responsabilitatea de a fi părinte se răsfrânge asupra comportamentului copilului într-o foarte mare măsură.

**Părinții simt că au reușit în viață
atunci când văd și se bucură de
succesele copiilor lor.
Aceasta este o dovadă a faptului
că semințele pe care le-au
plantat în sufletele și în mințile
copiilor au dat roade bune.**

„ Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură
dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi te rog acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire.
Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!”(din Child’s Appeal)

CEI 7 ANI DE-ACASĂ – LA ORA DE BIOLOGIE

PROF. MARDARE MĂDĂLINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ȘTEFAN CEL MARE" VASLUI

"Cei 7 ani de-acasă" reprezintă un simbol, un anumit standard minim, dar în același timp obligatoriu în care trebuie să se încadreze un școlar.

Este adevărat că un copil "cu cei 7 ani de-acasă" este un copil bine crescut, care știe să salute, să spună "Mulțumesc!", "Te rog!", care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții, dar să nu uităm și de comportamentul legat de igiena corporală, de mediul în care trăiește, precum și de igiena alimentației.

Toate aceste reguli de igienă se dobândesc încă înainte de a ajunge copilul la grădiniță, deși acolo mărturisesc din experiența cu propriul copil – personalul grădiniței este foarte strict și este de mare ajutor, dacă de acasă se pornește bine.

Astfel, când pășește pentru prima dată în clasa pregătitoare (deși aceasta este la 6 ani), copilul trebuie să știe:

1. Să se spele pe mâini cu apă și cu săpun.

Spălatul pe mâini este cea mai simplă și eficientă metodă de prevenire a virozelor respiratorii, precum și a infecțiilor cu poartă de intrare digestivă.

Spălatul corect pe mâini durează 20 de secunde frecând cu apă caldă și cu săpun fața și dosul mâinilor, cât și între degete, urmat de ștergerea cu un șervețel.

Este bine să facă asta înainte de a lua o gustare, după ce folosește toaleta și după ce vine acasă de la școală.

2. Să nu își atingă ochii, nasul și gura cu mâna și să nu împrumute rechizitele colegilor (creioane, pixuri, linii - obiecte pe care copiii le bagă des în gură). Aceasta regulă previne pătrunderea germenilor străini.

3. Să tușească și să strănute corect, într-un șervețel care trebuie aruncat apoi. Este absolut necesară batista și nu mâna deoarece cu mâna poate atinge suprafețele din jur și le poate contamina. La noi în școală, în special în perioada virozelor, circulă o vorbă: "Stiloul în dreapta, batista în stânga", astfel elevii sunt mereu pregătiți în cazul în care "vine" vreun strănut sau tușesc.

4. Să nu împrumute pieptenele, peria, hainele, prosopul.

Numai astfel se poate preveni transmiterea unor boli dermatologice sau paraziți (de exemplu, pediculoza sau scabia nu sunt o prezență excepțională în școli).

Precauții se impun și când este vorba despre a împărți hrana sau sticla cu apă (este de preferat să se toarne apa în pahare de unică folosință, iar în ceea ce privește mâncarea să se rupă o bucată dintr-o porțiune din care nu a mușcat altcineva).

5. Să își mențină curat spațiul de lucru și mediul în care trăiește.

Un copil cu 7 ani de-acasă își strânge ambalajele după gustare, curăță masa și nu lasă hârtii sau alte resturi. El protejează mediul în care trăiește, a dobândit deja obișnuința de a folosi coșul de gunoieri atunci când este cazul și nu permite poluarea mediului.

6. Să stea acasă dacă este bolnav.

Pe de o parte organismul bolnav se reface mai ușor în condiții de relaxare și în al doilea rând și foarte important nu îi îmbolnăvește pe ceilalți copii.

Există un trend în zilele noastre care constă în faptul că trebuie să ne expunem cât mai mult copiii la agenți patogeni pentru a le stimula sistemul imunitar. Nu este posibilă o viață fără bacterii sau virusuri, nu ne putem izola într-un balon steril, nu ar fi nici posibil și nici sănătos.

Dar oricum organismul nostru este acoperit și captușit de bacterii care își fac treaba.

Organismele care trăiesc pe și în corpul nostru sunt de 10 ori mai numeroase decât celulele proprii ale organismului uman, adică aproximativ 10.000 de specii de organisme în corpul unui individ uman sănătos. Unele ne mențin sistemul imunitar alert, altele ne apără de bacterii străine, iar cele din intestin, spre exemplu, ne ajută la digestie, deci putem sta fără griji, nu avem cum să devenim aseptici dacă folosim din când în când șervețelele umede antibacteriene și ne ferim de strănuturile celorlalți.

Și tot de actualitate rămâne problema vaccinerilor și încăpățânarea părinților (aici nu poate fi vorba de voința copiilor) de a se informa corect și complet despre avantajele și dezavantajele vaccinării. Nu contest că există și efecte secundare, dar să le analizăm, să le punem în balanță corect, din surse academice,

nu pentru că am văzut la TV o vedetă, fără studii de specialitate și care probabil a fost plătită cu bani grei de vreo Organizație Anti-Vaccinare să afirme că vaccinurile nu sunt benefice.

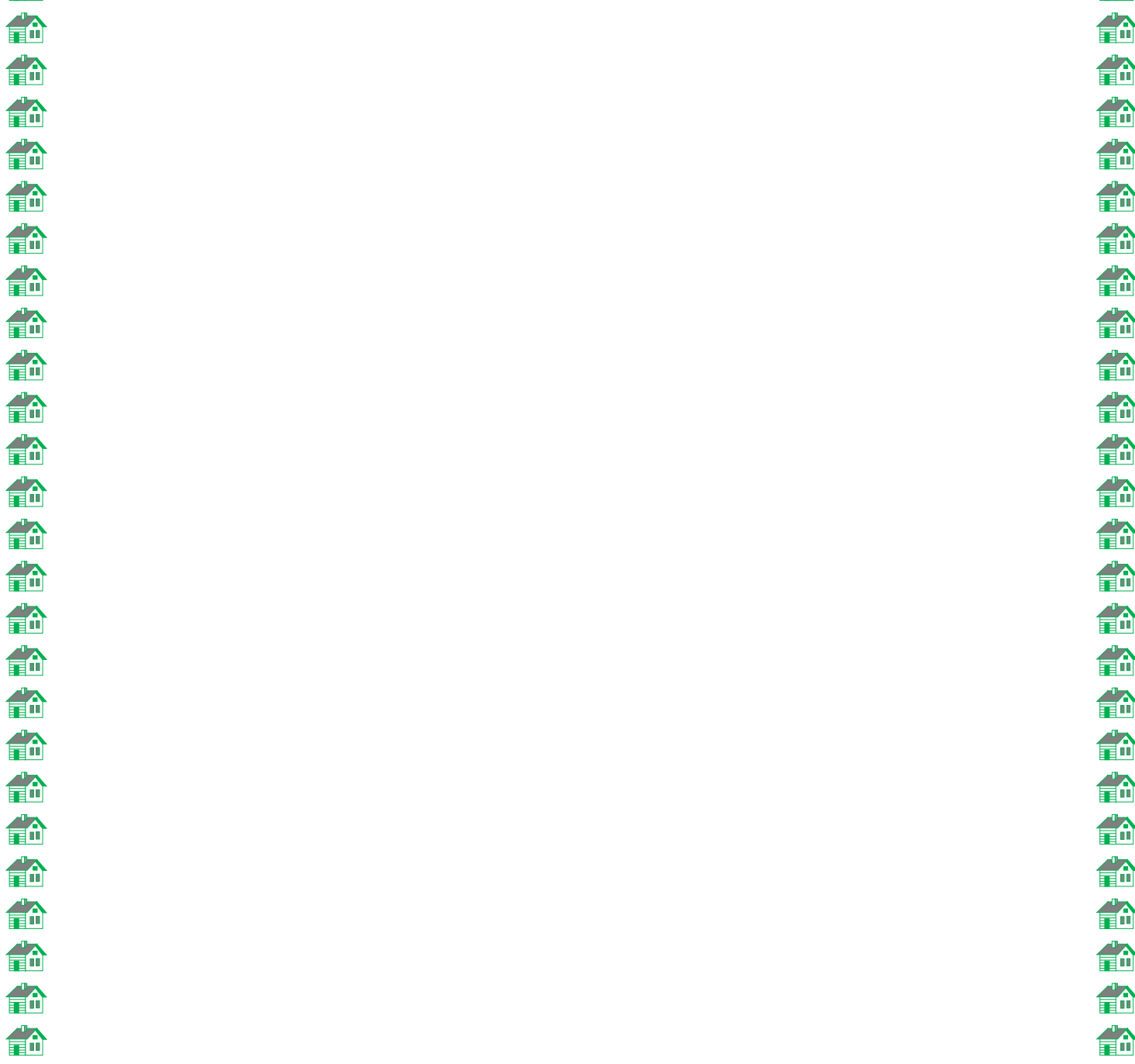
7. Să manifeste dragoste pentru plantele și animalele din jurul său

A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a te comporta respectuos și cu bună-cuviință tot timpul, în orice situație, cu toată lumea, cu toate viețuitoarele. Este o dovadă de bună creștere să nu rupă florile, să nu tragă de crengile copacilor, să nu arunce cu pietre după căței, să tragă cu praștia după vrăbii și să nu uităm de "gândăci".

8. Să aibă cunoștințe despre mâncare sănătoasă și "junk-food"

Este foarte gustos un sandviș cu pâine albă și cremă de ciocolată din borcan. Ohohooo, un deliciu. Prezența acestui gen de gustare la pachetul pentru școală este o dovadă de ignoranță și de lipsă de interes a părinților pentru sănătatea copilului. Copilul trebuie să fie învățat ce să aleagă atunci când este pus în situația să își cumpere ceva de la chioșcul școlii și nu numai.

Ar fi multe de spus despre ce ar trebui să stăpânească un copil care intră la școală și cum să dobândească toate aceste comportamente în colectivitate. Școala și alte medii educaționale contribuie la consolidarea acestora, însă începutul trebuie făcut acasă în "cei 7 ani".

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PREȘCOLAR: MAREȘ ELENA ȘCOALA GIMNAZIALĂ PÎRJOL GRĂDINIȚA CU P.N.BĂHNĂȘENI

Prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

În educarea „**puiului de om**”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

În primii ani de viață, este important ca părinții să dedice copiilor cât mai mult din timpul lor, să vorbească cu ei, să se joace, să „lucreze” împreună. Așa copilul va fi permanent supravegheat și nu va fi lăsat în voia lui.

De la o vârstă foarte timpurie, copiii pot înțelege ceea ce le este spus simplu și clar, cu blândețe și dragoste. Pe măsură ce copilul crește, părinții vor introduce reguli și regulamente ce vor fi stabilite, care vor fi respectate de către toți membrii familiei și care vor fi în felul acesta simplu și ușor adoptate de către copil. Există o dragoste oarbă, ce lasă copiii „privilegiul” de a face ce vor ei; acest tip de atitudine conduce la primul pas spre deteriorarea relației părinti-copil de mai târziu.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;

 - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

 - consecvența în realizarea unei sarcini;

 - concentrarea atenției;

 - perseverența în realizarea unei sarcini;

 - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

 Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

 - spiritul de competiție;

 - altruismul;

 - cooperarea;

 - atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

 Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional

 sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu

 măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

 Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde

 cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și

 stilul de viață alături de cei dragi.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF.ING.MAREȘI LUMINIȚA
COL.TEH.GEN.GHEORGHE MAGHERU,TG-JIU

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală".

Albert Einstein

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboseți la un moment dat.

Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative.

Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igiena;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
- bune maniere și comportament;
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire);
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului inconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrare a atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

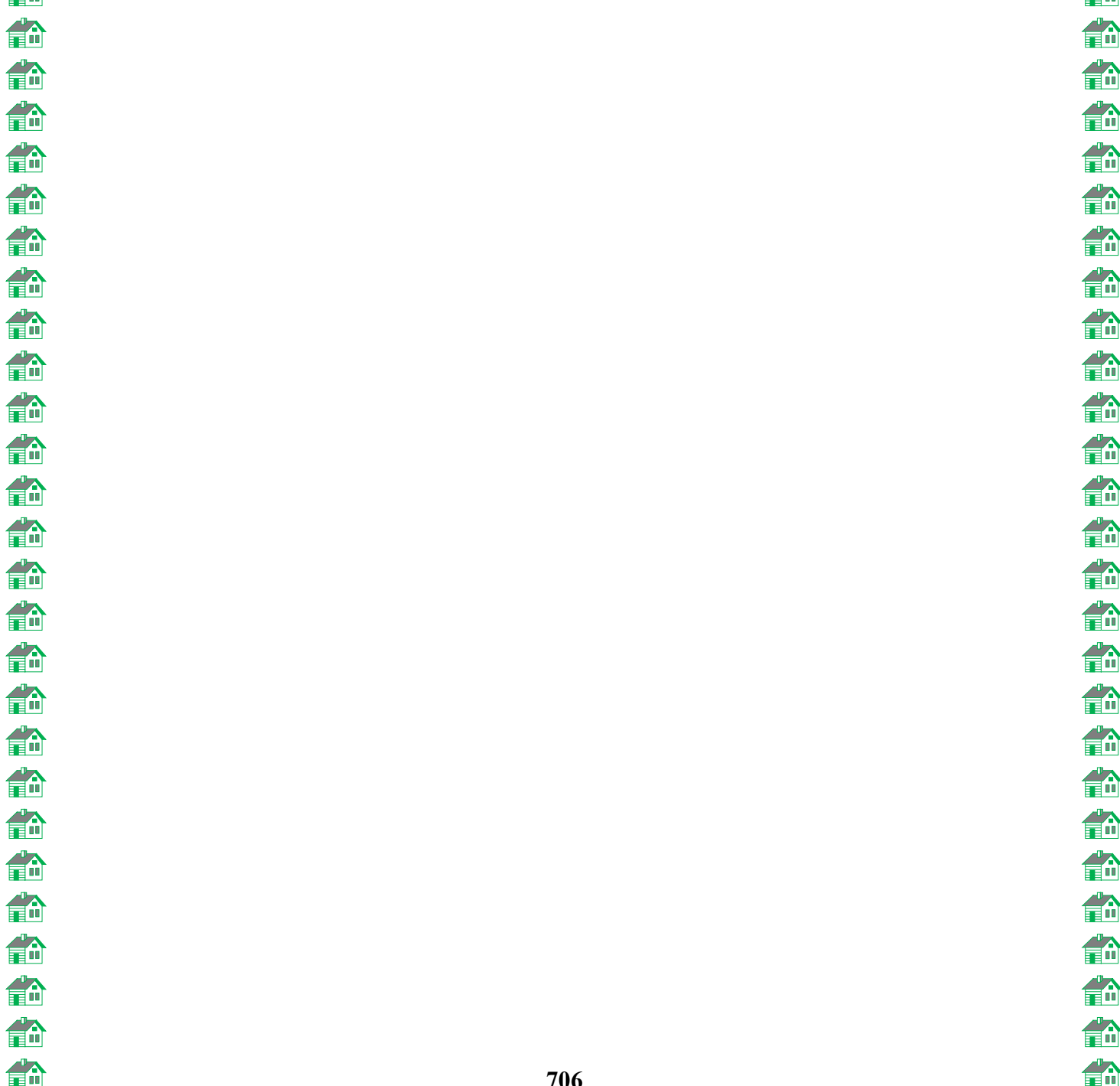
- – spiritul de competiție;
- – altruismul;
- – cooperarea;
- – atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

 Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

 Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ă de către ceilalți.

BIBLIOGRAFIE:

- 1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
- 2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
- 3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
- 4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea,

ROLUL CELOR „ȘAPTE ANI DE-ACASĂ” ÎN FORMAREA ELEVILOR

PROF. ALINA-MAGDALENA MĂRGĂRIT
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GEORGE ENESCU” NĂVODARI

Fiecare dintre noi se confruntă cu provocările societății contemporane care ne forțează să găsim soluții la probleme cândva inexistente.

O problemă actuală este reprezentată de tânăra generație care pare a fi lipsită de repere și ne referim aici, în special, la copiii ai căror părinți sunt plecați în străinătate. Cui revine rolul de a oferi educația de bază? *Cei șapte ani de-acasă?*

De cele mai multe ori acești copii rămân în grija unui părinte, cel rămas acasă, în cel mai fericit caz, în grija bunicilor sau a altor rude, mătuși, unchi, frați mai mari, sau a unor străini.

În primul caz, de cele mai multe ori mama încearcă să ofere bazele educației prin eforturi semnificative. Regulile bunului simț, spiritul de autoconservare, ambiția, seriozitatea sunt formate la cel mic de către aceasta, în special prin propriul exemplu. Părintele explică, argumentează, sancționează, recompensează pentru a forma comportamentul adecvat al copilului care îl va „recompensa” la momentul potrivit. În schimb, greșelile în educație se propagă asemenea cercurilor din jurul pietrei aruncate în apă. Agresivitatea fizică sau verbală, lipsa de rigoare, de perseverență, atitudinea prea permisivă din partea părintelui sunt urmate, de cele mai multe ori, de agresivitate, de neseriozitate la școală și acasă, de anturaje nepotrivite. Apare situația pe care o întâlnim destul de des noi, cadrele didactice, „Nu am ce să-i fac! Eu nu l-am învățat să facă așa.” Dar, din păcate, nici altfel.

O problemă și mai dificilă este reprezentată de copiii crescuți de către bunici, deoarece apare și o diferență semnificativă între generații, diferențe de principii, de comportament, de preocupări. Foarte rar copilul va găsi puncte în comun cu educația bunicilor, foarte greu vor găsi preocupări comune. Copiii din ziua de astăzi au alte preocupări, rezolvă problemele altfel, se comportă și vorbesc altfel și de aici apar situații tensionate. Un pericol semnificativ în astfel de situații este reprezentat de anturaj. Copilul va căuta alte persoane cu care să se înțeleagă, cu care să comunice, față de care să se comporte așa cum își dorește și va primi grupul de prieteni în defavoarea familiei.

Copiii aflați în grija străinilor ajung într-o situație-limită. Este vorba despre un sentiment de dezrădăcinare, acela că nu aparții nimănui. Consecințele sunt grave – izolarea, tristețea, problemele la școală, anturaj nepotrivit și lista poate continua.

De multe ori, școala intervine în astfel de situații delicate, din nefericire întâlnite din ce în ce mai des. Intervine consilierul școlar, psihologul școlii, o persoană pregătită din punct de vedere profesional și pentru astfel de situații. Dar numărul de consilieri școlari este foarte mic în comparație cu nevoile școlii românești contemporane. Aceștia suplinesc acest aspect prin eforturi semnificative, prin timp acordat în afara orelor de program unor copii aflați în nevoie, prin asumarea unor cheltuieli ș.a.

Intervine dirigintele clasei, care observă în timp dificultățile cu care se confruntă copilul, cunoaște situația familială. Sunt purtate adesea discuții cu elevii care caută un reper și semnaleză acest lucru prin comportament, prin situația la învățătură. De cele mai multe ori copiii au nevoie doar să fie ascultați, să întrebe și să primească răspunsuri. Iar acestea din urmă nu țin decât de experiența de viață a adultului. Este vorba despre relaționarea cu colegii și prietenii, care sunt foarte importanți la această vârstă, despre lucruri care le plac, despre cei din familie care uneori procedează altfel decât se așteaptă ei etc.

Școala trebuie să ofere niște modele de comportament, de conduită morală tuturor copiilor, dincolo de cunoștințe, de predare, învățare și evaluare. *Cei șapte ani de-acasă* oferă bazele. Școala va deschide orizonturile în formarea copiilor, va oferi și altceva copilului, tânărului pe care îl formează pentru societatea viitoare care se va confrunta cu alte provocări.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF. MĂRGĂRIT IULIANA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 119, BUCUREȘTI, SECTOR 4**

Sintagma „Cei șapte ani de acasă” ascunde de fapt niște adevăruri asupra cărora psihologii au căzut de acord și care sunt mult mai importante decât cumiștenia copilului.

Această expresie definește tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață.

Când ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Spunem acest lucru considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații.

De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor.

Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboșiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative.

Regulile de conviețuire socială vor fi desprinse treptat de către copil, prin expunerea zilnică și inevitabilă la rigorile și cerințele mediului în care crește și se dezvoltă.

Politețea și bunele maniere se desprind, conform psihologilor, prin observarea exemplului pe care-l dau adulții. Atunci când părintele omite constant să salute, să folosească cuvintele magice „te rog”, și „multumesc” este puțin nedrept să-i cerem copilului s-o facă. Treptate, dacă îi vede pe cei din jur purtându-se politicos, va urma și el acest exemplu, aceste lucruri intrându-i în obicei ca ceva firesc.

Regulile de bună purtare ca și cele caracteristice unei mese liniștite în sânul familiei, se învață la fel, urmând exemplul în anturajul apropiat.

Din punct de vedere al relațiilor de atașament, în primii 7 ani se un bazele unei viitoare relații sănătoase cu persoanele din anturajul copilului.

Dacă în primele luni, bebelușul are nevoie de atingerea fizică a adultului care îl îngrijește, pe măsură ce crește el dezvoltă un simț de apartenență și de loialitate față de familia care l-a crescut.

În jurul vârstei de 4-5 ani copilul începe să-și recunoască locul în familie, ca să se simtă important și prețuit.

La 6-7 ani relația de apartenență și apropiere față de familie este atât de puternică încât ei se simt în stare să dezvăluie secretele, temerile, furia, speranțele și visurile.

De aceea, psihologii consideră că este esențial ca familia să petreacă cât mai mult timp împreună cu copilul, în care copilul și nevoile lui să fie în centru atenției.

Copilul trebuie în primul rând să știe că este iubit și respectat. Că nu trebuie să merite iubirea părinților săi, și nu trebuie să facă nimic pentru a o câștiga sau să o păstreze. Că iubirea adevărată este sinceră și necondiționată. Copilul trebuie să învețe să se iubească pe sine, pentru ceea ce este, nu pentru ceea ce vor ceilalți din jur să devină.

Deși modelarea caracterului copilului nu mai este exclusiv responsabilitatea familiei în primii șapte ani din viață, ea joacă totuși un rol fundamental în ceea ce privește adultul care se pregătește să devină.

Bibliografie

1. <https://clubulbebelusilor.ro/ce-sa-il-inveti-pe-copil-in-cei-sapte-ani-de-acasa/>

2. <http://www.itsybitsy.ro/cei-sapte-ani-de-acasa/>

PROIECT DE CURS DE FORMARE A ADULȚILOR
DENUMIREA CURSULUI: EFICIENȚA EDUCAȚIEI PĂRINȚILOR ÎN
BENEFICIUL COPIILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR MĂRGINEAN GEORGETA
PROF. ÎNV. PRIMAR FLOREA CRISTINA
PROF. POP CRISTINA
LICEUL DE ARTE „REGINA MARIA” – ALBA IULIA

ARGUMENT

Evoluția rapidă a vieții sociale de astăzi, modificarea statutului familiei, atribuțiile crescute ale femeii fac ca rolul școlii să fie pregnant nu numai în ceea ce privește educația copiilor ci și a părinților. Școala, ca parte de legătură cu familia, are și menirea de a asigura părinților asistență de specialitate informându-i asupra etapelor de evoluție a copiilor, venind în sprijinul celor ce întâmpină dificultăți în înțelegerea rolului de părinți și în îndeplinirea cu succes a educării propriilor copii.

Pentru copil, familia concentrează primul său univers afectiv și social. Trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit, de copil, în mediul familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității în formare a acestuia. În general, cei doi părinți, deși implicați egal în procesul de educație, dețin roluri diferite. Mama asigură căldură afectivă, iar tatăl reprezintă autoritatea. Mama are o “funcție interioară”, pe când tatăl o “funcție exterioară”, prima referindu-se la atmosfera intrafamilială și la asigurarea securității afective, iar cea de-a doua, la comunicarea socio-familială și respectarea normelor. Ambii asigură sentimentul de confort și securitate. Ambii sunt răspunzători de situația copilului în cadrul familiei, de optimizarea vieții de familie, îmbinând sau încercând să îmbine cele două aspecte: atitudinea afectuoasă a mamei cu autoritatea sau exigența rațională a tatălui. În sens contrar, o viață de familie în care există mari diferențe de opinii în ceea ce privește creșterea și educarea copilului, în care nu există unitate în cerințe și consecvență în atitudini, o viață de familie frământată de tensiuni, lipsită de afecțiune, cu conflicte ce pot genera acte de opoziție sau chiar de violență, va duce inevitabil la reacții de inadaptare, frustrări, stări de dezechilibru afectiv ale copilului.

În familie se constituie sentimentul de apartenență socială, pentru că familia este în primul rând o instituție socială fundamentală, un grup social în care membrii sunt legați prin anumite relații biologice, dar și psiho-morale, economice și juridice, răspunzând unul pentru altul în fața societății. Viața copilului în familie sintetizează într-o manieră particulară aspecte sociale. Caracteristicile vieții în cadrul familiei sunt date atât de structura relațiilor ce se constituie la nivelul său, cât mai ales, de valorile pe care se întemeiază aceste relații și pe care le promovează.

Relația educativă părinte – copil este direct influențată de pretențiile manifestate față de copii; acestea nu trebuie să îi plaseze pe copii într-un rol cu prea multe constrângeri și foarte puține situații de a se desfășura liber, activ, opțional- cu inițiative proprii.

Considerăm că activitatea educativă din familie ar trebui să urmărească într-o mai mare măsură adaptarea și totodată raționalizarea exigențelor, a cerințelor familiale la posibilitățile de înțelegere a copiilor, având în vedere că cel de-al 7-lea an „de-acasă” este acum la școală, în clasa pregătitoare. În acest context se justifică crearea unui program de formare pentru părinți, respectiv tutori ai copiilor în dorința de a sprijini dezvoltarea relațiilor de comunicare și afective dintre aceștia, valorile morale și modelele de comportament social cu impact asupra socializării copiilor.

SCOP: Prin acest curs de formare se urmărește dezvoltarea la părinți a abilităților de a interacționa și empatiza cu proprii copii. Formarea presupune și implicarea părinților în cunoașterea politicilor promovate de școală.

ANALIZA DE NEVOI:

Nevoia de formare s-a identificat prin analiza temeinică a relației părinte-copil, școală-părinte, școală-copil. Am realizat necesitatea acestei activități de formare pornind de la analiza SWOT a relației școală-familie.

PUNCTE TARI

-Peste jumătate din numărul elevilor au rezultate bune și foarte bune.

-Rata abandonului școlar este 0.

-Existența unui număr mic de elevi în clasă permite o observare mai bună a acestora de către învățător și educatoare.

-Existența personalului didactic calificat și titular permite realizarea unui învățământ de calitate ,dar și creșterea încrederii părinților în instituțiile școlare.

-Relațiile interpersonale(învățător-elev,educatoare –preșcolar,educatori –părinți) favorizează un climat deschis și stimulat.

-Tinerețea părinților acestor elevi crează premise pentru realizarea unui parteneriat eficient școală-familie.

-Nivelul bun de cultură și instruire al unor părinți ai acestor copii ajută la o mai bună înțelegere a demersului declanșat de cadrul didactic.

-Dorința cadrelor didactice de a consilia părinții în problemele care îi preocupă pe aceștia,dar și în probleme pe care aceștia nu le sesizează.

PUNCTE SLABE

-Elevi cu rezultate slabe la învățătură.

-Elevi cu probleme de disciplină sau de stabilitate emoțională.

-Familia nu se implică suficient în educarea copiilor.

-Existența unor familii monoparentale sau a unor părinți plecați în străinătate,copiii fiind lăsați în grija bunicilor sau a unor rude.

-Starea materială precară a unor familii.

-Absentarea nemotivată a părinților unor copii atât de la ședințele cu părinții cât și de la activitățile extrașcolare organizate în școală.

-Neimplicarea unor părinți în activități desfășurate la nivelul școlii.

-Necunoașterea de către părinți a preocupărilor,dorințelor,aptitudinilor propriilor copii.

-Refuzul categoric al unor părinți de a accepta ideea că au un copil cu diferite probleme

-Necunoașterea de către unii părinți a programului de lucru al copiilor,a grupului de prieteni .

-Lipsa de comunicare a părinților cu copiii, dar și cu partenerii lor de viață sau cu cadrele didactice, care poate avea repercursiuni asupra dezvoltării ulterioare a copiilor.

-Părinții sunt prea ocupați și pierd din vedere comunicarea cu copiii lor și cu cadrele didactice.

-Vizitele cadrelor didactice din ce în ce mai rare la domiciliile elevilor.

-Cadre didactice care nu cunosc bine situația tuturor copiilor lor,starea lor de sănătate relațiile din familie,starea materială.

OPORTUNITĂȚI

-Posibilitatea creșterii randamentului școlar prin implicarea tuturor factorilor educaționali în procesul instructiv –educativ.

-Creșterea de oferte educaționale prin curriculum la decizia școlii.

-Diversificarea activităților extrașcolare și implicarea părinților alături de elevi și dascăli în desfășurarea și pregătirea acestora.

-Consilierea părinților de către psihologi școlari, pentru cunoașterea copiilor și înțelegerea problemelor dintre părinți și copii.

-Dezvoltarea personalității complexe a copiilor prin implicarea acestora în proiecte educaționale diferite,concursuri,festivaluri

AMENINȚĂRI

-Rezultatele mai slabe ale elevilor la învățătura.

-Creșterea numărului de cazuri de indisciplină.

-Creșterea instabilității emoționale și lipsa de comunicare a elevilor cu părinții,educatorii și colegii.

-Izolarea copiilor cu probleme comportamentale de către colegii de grup.

OBIECTIVE GENERALE:

- Implicarea în cunoașterea politicilor promovate de școală;
- Conștientizarea progresului sau eșecului copilului de către adult, a schimbărilor survenite în evoluția lui, nevoile, încrederea în forțele proprii;
- Îmbunătățirea abilităților de consiliere și relaționare cu familia.

OBIECTIVE DE REFERINȚĂ:

- O1- Promovarea unor schimbări în mentalitatea tradițională în raport cu poziția copilului în familie.
- O2- Dezvoltarea unor atitudini stimulative și suportive în rândul părinților, tutorilor.
- O3- Promovarea principiilor democratice în relația părinte-copil.
- O4- Dezvoltarea la părinți a unor abilități de bază de care au nevoie pentru a influența pozitiv comportamentul copiilor-
- O5- Descoperirea de către părinți a tipului de părinte pe care îl reprezintă, autocunoașterea.
- O6 - Identificarea aspectelor funcționale și disfuncționale în relația dintre părinți și copii.
- O7- Creșterea gradului de implicare a părinților în toate activitățile școlare și extrașcolare.
- O8 - Schimbarea mentalităților neadecvate ale unor părinți față de copil ca membru activ în școală.

GRUP ȚINTĂ: 30 persoane cu vârsta peste 20 ani:părinți,tutori

FORMATORI: 3 formatori

TIMP ALOCAT: 20 de ore pe parcursul a 5-cinci zile. Vor fi incluse atât cursuri teoretice cât și activități aplicative ce vor fi distribuite astfel:

- 8 ore – cursuri teoretice
- 10 ore – activități aplicative
- 2 ore – evaluare finală

Motto: “ *Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu.Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață!Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume.*”(Din Child'Appeal, Mamie Gene Cole)

LISTA DE ACTIVITĂȚI:

- 1.Vă invităm să ne cunoaștem.Vă cunoașteți copiii?(chestionar)
- 2.Este relația dintre părinte-copil o problemă de rezolvat?
- 3.Cum, cât și când să ne ajutăm copiii?
- 4.Analiza rezultatelor activităților.
- 5.Evaluarea cursului.

IMPACTUL IMPLEMENTĂRII PROGRAMULUI ASUPRA GRUPULUI ȚINTĂ

- Părinții vor ști **ce ,cum,când** să facă în educarea copiilor;
- Va spori încrederea în ceea ce face școala;
- Va crește prestigiul școlii în comunitate.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROFESOR INV.PRIMAR MARIA SUCIU
ȘC.GIMNAZIALĂ „IOAN OPRIS”TURDA**

“Cei 7 ani de acasă” reprezintă oglinda educației, pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei, a vieții lor. Expresia “cei șapte ani de-acasă” se referă la tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață, mai ales la bunele maniere. Această perioadă este considerată “culmea achizițiilor”, una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj. Copilul este în căutarea unui model, a unei pârghii după care să -și formeze personalitatea, iar cele mai apropiate și accesibile modele sunt membrii familiei.” Copiii sunt oglinda părinților” - este un adevăr care nu trebuie demonstrat științific.

Bunele maniere se însușesc cel mai bine prin puterea exemplului. Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii. În nici un fel copilul nu poate fi abuzat fizic, emoțional sau verbal, de astfel ei trebuie învățați să-și exprime emoțiile și sentimentele, pentru că numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile, renunțând la agresivitate. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea

ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate. Unele din însușirile dobândite în această perioadă vor fi stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit des se va adapta mai greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană, de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți. Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma altele.

Copilul este oglinda familiei. Părintele este primul model al copilului. Acesta este pentru copil modelul ancestral care îl va însoți pe toată durata existenței sale. De aceea, înainte de a pretinde unele comportamente de la cel mic, părintele trebuie să se autoevalueze și să stabilească foarte clar limitele în care dorește să-și regăsească copilul. Un părinte foarte autoritar va crește un copil anxios, nesigur și emotiv. Un părinte permisiv va crește un copil rebel, fără reguli și cu o atitudine libertină. Artă de a fi părinte va avea un rol decisiv în acest sens. Măestria de a fi prieten, părinte, frate, coleg, toate într-o singură entitate este secretul reușitei parentale.

Copiii nu au nevoie de foarte multe lucruri. Copilul învață să valorizeze munca și rezultatul acesteia. Prin atitudinea sa, părintele îi conferă copilului stabilitate emoțională, siguranță și dorința de cunoaștere. Dacă părintele îi dă sarcini copilului, îl responsabilizează, dacă îi apreciază munca, îl încurajează iar atunci când copilul greșește părintele este cel care trebuie să îi explice unde a greșit și cum poate repara greșeala. Prin consecvență și hotărâre, părintele este cel care desface sau frânge aripi. Familia este cartea de vizită a fiecăruia dintre noi, este locul de unde ne cresc rădăcinile și locul de unde se formează bazele personalității noastre definitive.

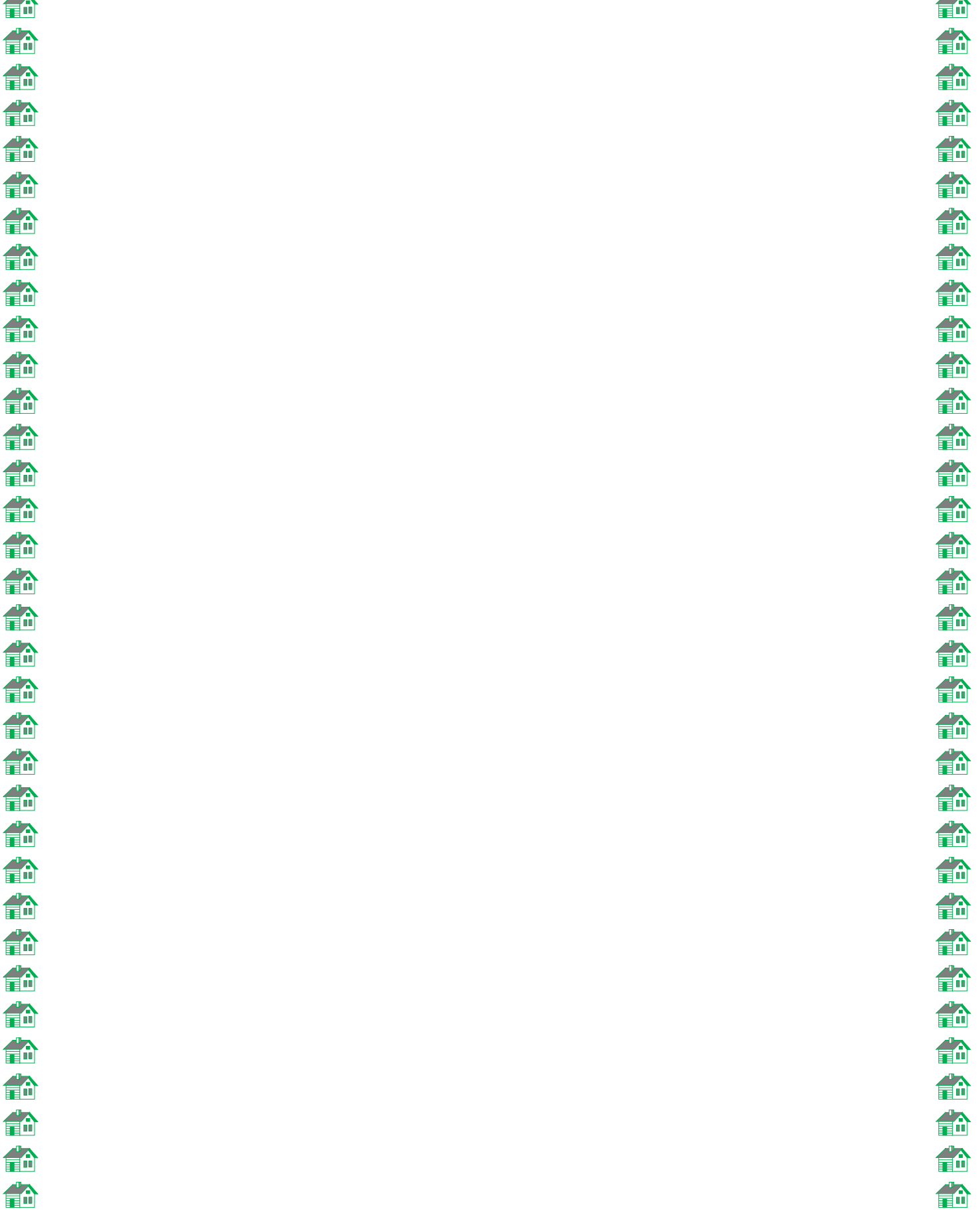
Dacă cei doi părinți se înțeleg bine și se respectă reciproc, își respectă cerințele adică sunt pe aceeași lungime de undă, copilul vede un model bun pe care vrea să-l urmeze. Părinții degeaba își învață copilul să vorbească frumos, dacă ei vorbesc urât în familie, în fața copilului. Părinții care din anumite motive nu pot fi în preajma copilului iubit, încearcă să-l recompenseze pentru timpul pierdut cu cadouri scumpe, bani. Cu trecerea timpului ei nu-și dau seama că copilul a devenit materialist, nu-i de ajuns ce a primit, mai mult și mai mult vrea și își dă seama că nu poate primi orice de pe lumea asta; atunci începe cu un pahărel de alcool și nu se mai oprește la un pahar, are ca să se simtă bine. Vine întrebarea din partea părinților: ”Oare unde am greșit” - răspunsul fiind: - la început.

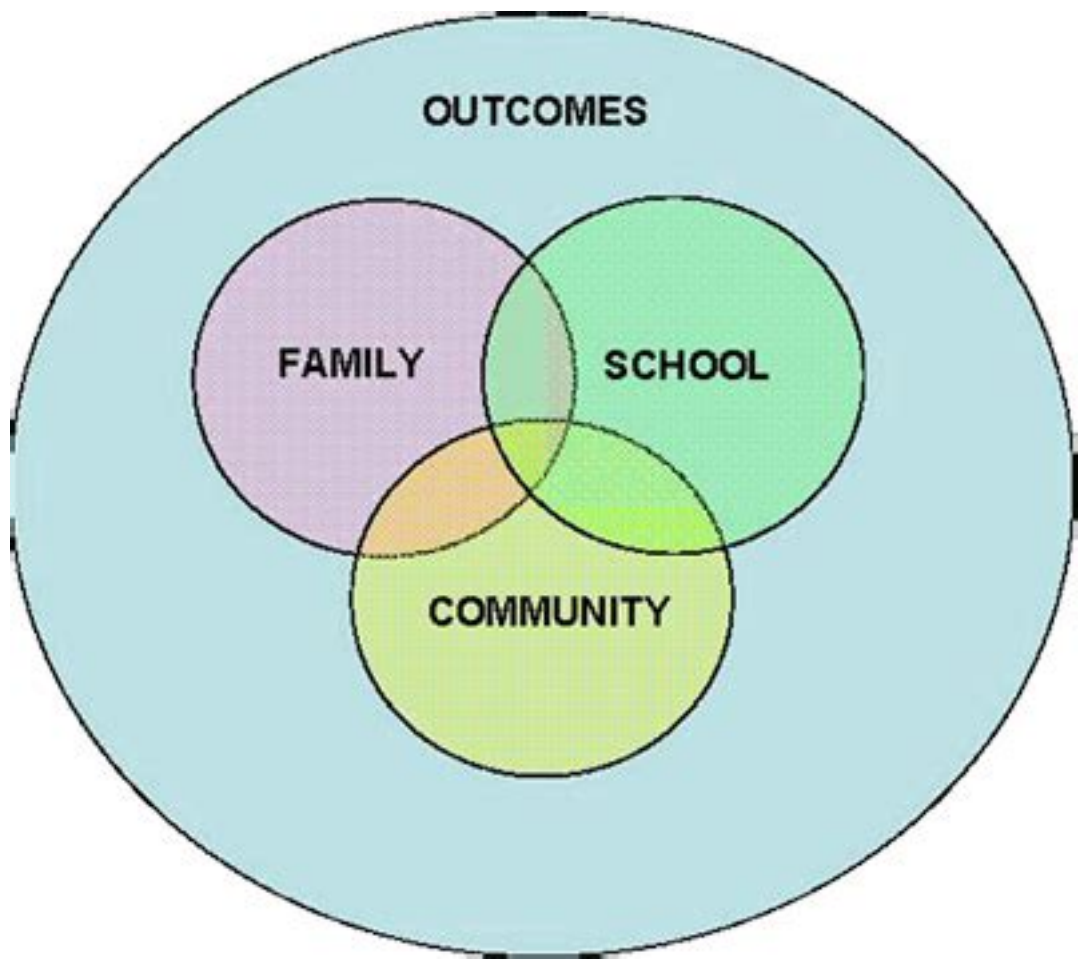
Este de mare importanță să le transmitem copiilor învățămintele pe care le considerăm noi necesare, care îl vor ajuta să fie un om respectuos, demn de respect la rândul său, ca are bune maniere, ”ca are cei șapte ani de acasă”

 BIBLIOGRAFIE

 Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.
 Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.

FAMILIA- LEAGĂNUL COPILĂRIEI

PROF. INV.PRIMAR. MARIAN GINA MARIANA
SCOALA GIM. „GH.LAZĂR,-ZALĂU

Conform definiției lui Claude Levi-Strauss familia este percepută ca un grup, având la baza căsătoria, alcătuită din soț, soție și copii, născuți în acest cadru pe care îi unesc drepturi și obligații morale, juridice, economice și sociale.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Totodată aceasta asigură necesitățile fizice, emoționale și spirituale ale membrilor săi, are responsabilitatea îngrijirii copiilor, favorizează comunicarea între membrii săi, dar totodată trebuie să fie capabilă să asigure și relații sociale în afara familiei, relații responsabile cu comunitatea.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Conform studiilor de cercetare familia este un sistem complex, cu atât mai complex cu cât este alcătuit din mai mulți membri. În acest cadru, studierea relațiilor dintre două persoane, chiar dacă acestea sunt mama și copilul, nu reflectă complexitatea interacțiunilor membrilor ei. Interacțiunea dintre părinți – fizică sau verbală – este notificată cantitativ și calitativ în prezența copilului. Într-o familie echilibrată, eficiența comunicării dintre membrii săi nu suferă însă grave perturbări. Insuficiența comunicării devine sesizabilă în cazul existenței unui dezechilibru în familie sau dacă există conflicte în mesajele de comunicare verbale și vizuale. Familiile dezorganizate au în mod caracteristic afectat tiparul de comunicare, iar echilibrul familiei este sever tulburat de existența conflictelor.

Într-o familie în care domnește o atmosferă de stimă reciprocă, în care există stabilitate, iar membrii ei se declară satisfăcuți de rezultatele interacțiunilor lor, copilul ocupă un loc central. Apariția copilului în familie este privită invariabil ca un eveniment cu semnificație pozitivă și brusc relația direcțională dintre soți se amplifică, devenind tridirecțională.

„Mediul familial este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară din care va face parte la școală, acest mediu în care trebuie să se ancoreze pentru a nu-și petrece copilăria la periferia grupului.” (Marie- Claude, Beliveau)

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul *absoarbe* din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politeea, cinstea, sinceritatea, cumpătarea. Părintele este un exemplu pentru copil. În formarea morală, un rol important îl are climatul, care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma climatul pozitiv, favorabil sau climatul negativ nefavorabil educației.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative cu repercusiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, fapt recunoscut în pedagogie încă de la Komensky, care, în prima carte de educație a copilului, considera că educația primită de acesta până la vârsta de 6 ani, în primul rând de la mama, este determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară astfel că părinții trebuie să încerce să fie coerente în educația copilului.

O greșeală des întâlnită apare atunci când părinții au viziuni diferite asupra educației celui mic. Acesta o să dezvolte o anumită nesiguranță, stres, dat de faptul că nu știe niciodată dacă ceea ce face și este apreciat de unul din părinți nu o să fie criticat de celălalt părinte. Mai mult decât atât, copilul se poate – în mod greșit – considera vinovat de certurile părinților care urmează unui comportament al său.

Le cerem în fiecare clipă copiilor să se comporte bine/corect (aspect care caracterizează mai degrabă un om matur decât un copil); poate că este util să vedem lumea și din cealaltă parte a perspectivei, astfel ca este foarte util să vă faceți timp să vă jucați cu copiii așa cum se joacă ei: cu jucăriile lor, să vedeți desenele animate la care ei se uită etc. Sa transformi activitatile educative in jocuri la care participa în egală măsură și copiii și părinții este o rețetă de succes pentru a le sădi interesul fata de școală. Mai tarziu, micile jocuri pot fi inlocuite cu competitii in familie (cantece, poezii, concursuri de geografie, istorie, matematica, etc.), in care sa continui sa pastrezi spiritul ludic al copilului, dar sa-i insufla si determinare, putere de concentrare si de munca, vointa de a se autodepăși – necesare performantelor scolare.

Alternarea între joacă și studiu, crearea unui program pe care copilul îl poate asimila de mic, când este foarte maleabil, generează obiceiuri sănătoase pentru mai târziu.

“Meseria” de părinte este grea. De aceea trebuie să fim buni părinți, plini de afecțiune, pentru ca grija și eforturile noastre să fie răsplătite prin dragostea și bunele rezultate ale copilului armonios dezvoltat psihic și afectiv. Adevărata căldură familială se întâlnește în familiile în care părinții sunt în bune relații, se preocupă suficient, cu dragoste, dar și cu autoritate părintească de copiii lor, pentru care sunt și trebuie să rămână modele vii, exemple demne de urmat.

Bibliografie

I. Mitofan, C.Ciuperca, *Introducere in psihosociologia si psihosexologia familiei*, Ed.Alternative, Buc., 1998, p.17

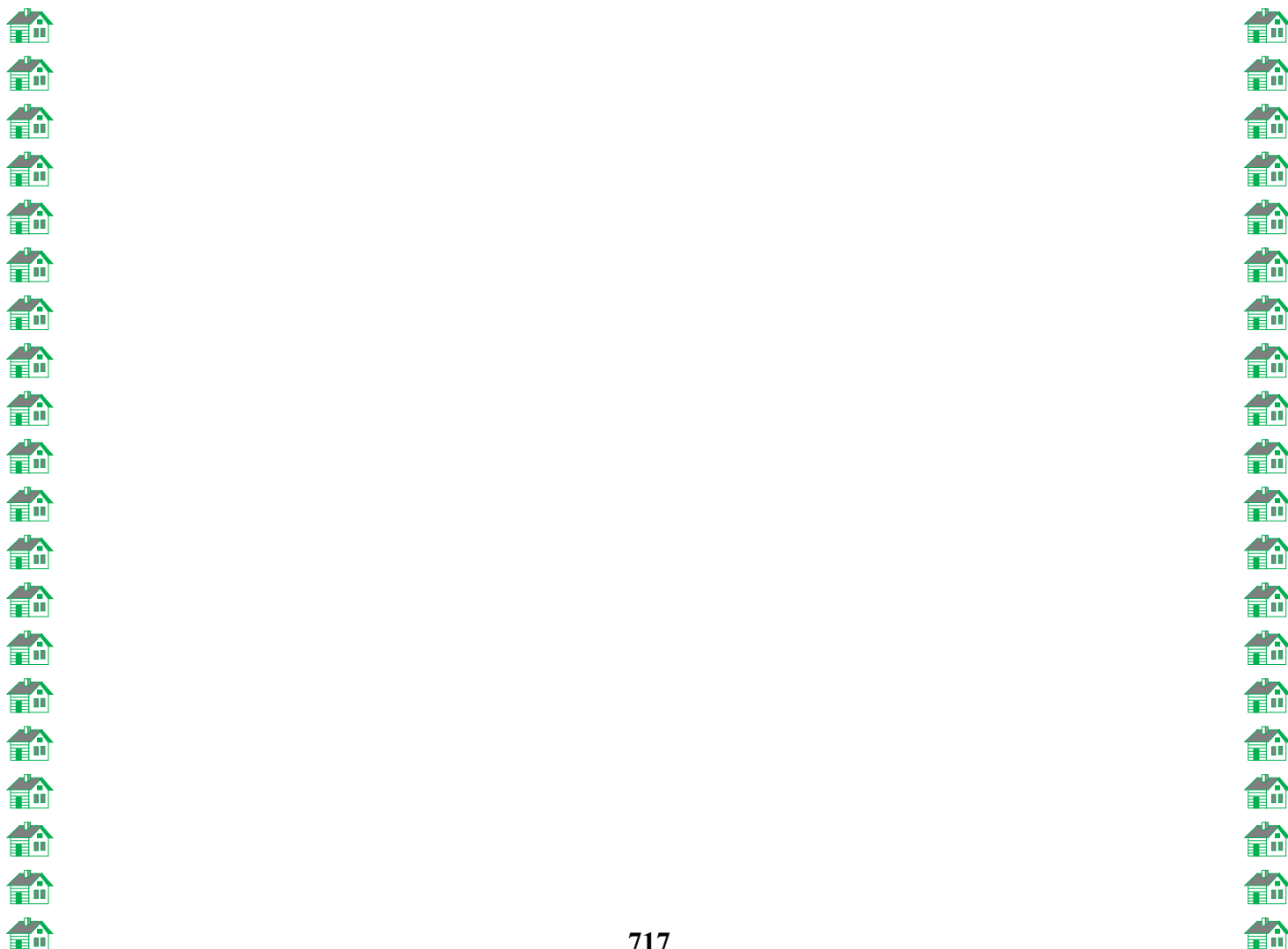
Maria Voinea, *Sociologia familiei*, s. n., Bucuresti,1993, p. 35.

Corina Bistriceanu, *Sociologia familiei*, Ed. Fundatiei Romania de Maine, 2006.

Gratiela Sion, *Psihologia varstelor*, EdituraFundatiei Romania de Maine, Bucuresti, 2007,

”Psihologia vârstelor”, G.Sion, ed.Fundației România de Mâine, București, 2003

”Copilul și familia”, P. Osterrieth, EDP, București, 1973

COMUNICARE-COOPERARE-PRIETENIE

G.P.N.MOFTINU MIC
PROF.ÎNV.PREȘCOLAR: MARIN MONICA CARMEN

"Nu putem educa un copil cu desăvârșire, căci educația se poate termina numai odată cu viața și nici atunci nu va fi săvârșită."

George Bernard Shaw

Educația este procesul (acțiunea) prin care se realizează formarea și dezvoltarea personalității umane. Ea constituie o necesitate pentru individ și pentru societate. Ca urmare, este o activitate specific umană, realizată în contextul existenței sociale a omului și în același timp, este un fenomen social specific, un atribut al societății, o condiție a perpetuării și progresului acesteia. Așadar, ea se raportează, în același timp, la societate și la individ.

Educația copilului începe de la naștere. Educația timpurie, în România, ca în întreaga lume, cuprinde educația copilului în intervalul de vârstă de la naștere până la intrarea acestuia la școală.

Grădinița, ca serviciu de educație formală asigură mediul care garantează siguranța și sănătatea copilului și care, ținând cont de caracteristicile psihologice ale dezvoltării copilului, implică atât familia cât și comunitatea în procesul de învățare.

Ideea centrală este aceea că fiecare copil este unic iar unicitatea lui reprezintă punctul de plecare în toate deciziile luate în privința lui, cu scopul primordial de a-l ajuta să se dezvolte deplin.

Succesul educației se bazează pe adaptarea demersului educațional la nevoile individuale ale fiecărui copil. Tot ce se întâmplă în primii ani de viață ai copilului este esențial, atât pentru progresul său imediat cât și pentru viitorul său. De aceea educația timpurie are în vedere această perioadă fundamentală pentru dezvoltarea creierului, ce determină procesele în formarea capacităților fizice, cognitive, lingvistice, sociale, emoționale ale copilului.

Trebuie menționat că *efectele educației timpurii* asupra educației ulterioare a copilului sunt în relație cu influențele educaționale înfuzate pe parcurs. La o vârstă timpurie (până la 3 ani), tipurile de îngrijire oferite copiilor influențează dezvoltarea lor. Mai târziu (înv. preșcolar, primar, gimnazial și liceal), rezultatele depind de experiențele oferite în procesul de învățare. De aceea, este foarte important să se definească și să se promoveze calitatea în educație la aceste niveluri. Pe de altă parte, cercetările în domeniu arată că **cel mai mare beneficiu al educației timpurii apare pe plan non -cognitiv. Au fost identificate multe relații pozitive și semnificative între frecvențarea grădiniței și comportamentele centrate pe sarcină, dezvoltare socio-emoțională, motivația și atitudinile pozitive față de învățare.**

Interacțiunea copil-educatoare se construiește în jurul *cuvintelor cheie*:

comunicare-cooperare-prietenie

Dezvoltarea comunicării trebuie să se realizeze la copil într-o direcție bilaterală, de împărtășire a experienței. Fără să-i limităm răspunsurile, vom invita copilul să se exprime cât mai mult, cât mai divers, să-și împărtășească experiențele personale. Dacă îi facem observații și corectări repetate, vom ajuta la producerea blocajelor și perpetuarea erorilor.

Noi, cei care lucrăm cu copiii, trebuie să-i tratăm din perspectiva dezvoltării, percepându-i ca fiind unici, demni de respect și înțelegere, doar astfel vom putea crea pentru ei experiențe satisfăcătoare. Realizând o educație care răspunde necesităților copilului, stilului predominant de învățare al acestora, care se centreează pe proces, nu pe produs, cadrul didactic îndeplinește mai multe roluri: observator, evaluator, regizor, mediator.

DE CE ESTE IMPORTANT SĂ AI ” CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”?

MARIȘ IOANA ANCA
GRĂDINIȚA CU PP DR. ION RATIU
TURDA

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu vă face pianist” (Mihail Levine).

Pedagogia este știința care studiază fenomenul educațional cu toate implicațiile sale asupra formării personalității umane în vederea integrării sale în viața socială. Urmărind integrarea omului în societate, educația se preocupă, în aceeași măsură, de formarea personalității care va permite fiecărui om să asimileze în mod creator realizările sociale.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării acestora în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Asadar prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău.

Toți părinții au obligația instruirii copiilor din punct de vedere fizic și psihic. Educația primită de copil în această perioadă a vieții lui se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii. Este bine de știut ca și părintele să știe să-și asculte copilul și să explice de fiecare dată hotărârile pe care le ia și care îl privesc pe copil. Aplicând aceste lecții pot fi prevenite acele conflicte de mai târziu dintre voință și autoritate, care contribuie la apariția în mintea tinerilor a înstrăinării și supărării față de părinți și a împotrivirii lor față de orice autoritate. În primii ani de viață, este important ca părinții să dedice copiilor cât mai mult din timpul lor, să vorbească cu ei, să se joace, să „lucreze” împreună. Așa copilul va fi permanent supravegheat și nu va fi lăsat în voia lui.

De la o vârstă foarte timpurie, copiii pot înțelege ceea ce le este spus simplu și clar, cu blândețe și dragoste. Pe măsură ce copilul crește, părinții vor introduce reguli și regulamente ce vor fi stabilite, care vor fi respectate de către toți membrii familiei și care vor fi în felul acesta simplu și ușor adoptate de către copil. Există o dragoste oarbă, ce lasă copiilor „privilegiul” de a face ce vor ei; acest tip de atitudine conduce la primul pas spre deteriorarea relației părinte-copil de mai târziu.

Alteori e mai ușor pentru părinți să recurgă la pedepse ori abuzuri fizice decât să coopereze, să stabilească limite. Acest lucru se întâmplă datorită dezinformării și a lipsei răbdării. Stabilind limitele în relația cu copilul, acesta va înțelege că părintele respinge comportamentul negativ și nu îl respinge pe el. Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă

Adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli însă împiedică dezvoltarea copiilor. De asemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, e bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru. E important ca copilul să înțeleagă.

De o importanță deosebită este și faptul ca părintele să se gândească serios și la alte modalități cu mult mai eficiente de a-și pedepsi copilul, în afara pedepsei fizice și anume izolarea copilului sau confiscarea unui lucru care îi place acestuia. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompense (o mângâiere pe cap, un pupic sau chiar un semn stabilit de comun acord cu copilul) sau să ridice degetul mare de la mână, „ceva bun” etc).

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Lăudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

Este datoria părintelui să aducă pe băncile primelor clase copii sănătoși, viguroși pe care școala, prin aportul ei pe linia instrucției, dar desăvârșind și opera de educație inițiată în familie să îi transforme în personalități armonios dezvoltate, în cetățeni înzestrați cu spirit de răspundere, cu simțul datoriei și potențial creator.

Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

Un adult care are „cei șapte ani de acasă” poate merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

BIBLIOGRAFIE:

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași

STUDIU DE SPECIALITATE PRIVIND IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR: MARTIN RAMONA NICOLETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CĂIUȚI, COMUNA CĂIUȚI, JUDEȚUL BACĂU

Necesitatea educării copiilor pentru a face față exigențelor societății, ne obligă pe toți, deopotrivă, părinți sau dascăli, să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai asimilarea de cunoștințe, priceperi și deprinderi, ci și însusirea unui comportament adecvat, în așa fel încât aceștia să facă față cerințelor societății actuale. Împreună cu familia, grădinița, iar mai apoi școala își au fiecare propriul rol, asupra formării și dezvoltării copilului. Numai împreună, cadre didactice, părinți, putem reuși să dăm societății un cetățean bine pregătit, gata să înfrunte problemele vieții, un cetățean capabil să relaționeze cu cei din jur, să se integreze în colectivitate,

La 6-7 ani, orizontul se deschide în fața copilului, provocarea lui constituind-o felul în care poate face față noilor presiuni sociale și academice. Dovedește autocontrol la școală – cooperează cu ceilalți copii din grup, ridică mâna și nu țipă când are ceva de spus. Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar sa vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Sintagma des întâlnită „cei șapte ani de acasă” se refera la achizițiile psihosociale dobândite de către fiecare copil, din momentul nașterii până la vârsta școlară. Este perioada care formează caracterul și temperamentul fiecărui copil, două elemente care vor defini personalitatea acestuia. În accepțiunea fiecăruia dintre noi, a avea „șapte ani de acasă” înseamnă a ști să te porți civilizată, să nu vorbești în același timp cu alte persoane, să saluți, să spui „mulțumesc”, „te rog” și multe alte cuvinte care definesc bunul simț. Însă toate aceste maniere, aceste valori morale, depind de anumiți factori: relația afectivă dintre copil și părinți, nivelul de dezvoltare a copilului, principiile care stau la baza familiei și pe care le transmite copilului. Dragostea părinților va reprezenta piatra de temelie a comportamentului copilului; un copil iubit de către părinți, se simte protejat și astfel prinde încredere în forțele proprii, va fi deschis spre a învăța ce este nou, să experimenteze lucruri noi. Încă din primii ani îl putem învăța anumite reguli, când trebuie să aștepte, care sunt limitele, să salute, deoarece este perioada când el învață prin imitare. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Un copil învață cum să se comporte la masă, că nu trebuie să lase mizerie în spațiul de joacă din parc, igiena zilnică. Toate aceste lucruri, se fac împreună cu el, cu copilul, la început greu, însă nu trebuie abandonat la primul eșec, nu trebuie certat copilul. Pentru fiecare copil, părinții săi sunt modele pentru el. De la aceștia învață să se comporte, să gesticuleze, să vorbească blând sau să țipe, să ridice tonul. Întotdeauna, violența unui copil de grădiniță trebuie căută în familia din care provine. Trebuie cunoscută familia, consiliată și apoi se intervine asupra copilului. Mai târziu, în gimnaziu, elevii care provin din familiile cu probleme, dacă sunt consiliați de psihologul școlar sau chiar de dirigintele clasei, aceștia pot fi remodelați, cu mult tact și cu multă dragoste. O familie care își bazează existența pe anumite principii, care nu trebuie să se transforme în reguli foarte dure, ci doar în reguli care trebuie respectate pentru a fi un om respectabil, vor transmite copilului, prin puterea exemplului aceste reguli nescrise. Ce trebuie să știe un copil „de acasă” până la 6 - 7 ani, „un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială” - sintetizează psihologul Adina Mesaroș. Ca dirigintă am avut mai multe generații de elevi, dar și ca profesor de geografie, care petrece cu elevii mai mult timp în activități extrașcolare (excursii școlare de 3-4 zile), petrecând astfel cu aceștia toate momentele zilei, dar și în diverse situații. Astfel, am putut să-i observ de dimineața până seara, de la spălătul pe dinți și micul dejun, la vizite, până în momentul culcării. Sunt elevi, pe care i-am preluat din clasa a V-a, am reușit să-i modelez, să-i disciplinez, să-i învăț să se comporte în societate, însă

                         , sunt și elevi care nu pot fi modelați, cum nu sunt în vizorul unui profesor, sunt exact ca în familie. În   concluzie, cei șapte ani de acasă depind, incontestabil, de familie, dar nu putem neglija și influența externă-   grupul. Grupul sau clasa căruia i se asociază elevul, va avea o mare influență asupra elevului, care pentru a   fi acceptat într-un grup , fie se cizelează, încearcă să învețe bunele maniere, fie decade. Sunt cazuri în care,   un elev/ o elevă, care provenea dintr-o familie cu foarte puține pretenții morale, a învățat să se comporte   peste așteptările mele și a ajuns un bun exemplu pentru colegii săi. Un copil educat, cu înalte valori morale,   va avea întotdeauna porțile deschise către succes. Noi, profesorii, contribuim nu numai la acumularea de   cunoștințe, ci și la educația morală și sufletească!

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Ed. Vanemmonde, 2004
2. Gîgă M. - „*Cei șapte ani de acasă -Codul bunelor maniere*”, Ed. Coresi, București, 1999
3. Robea M. - „*Dirigintele, ora de dirigenție*”, Ed. Tribuna Învățământului, București, 1995

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. MATEI ANIELA IOANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ EMIL RACoviȚĂ GÎRDA DE SUS/GPN GHEȚAR

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**sapte ani de-acasă**”. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă. Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE, PE GENUNCHII MAMEI

PROF.ÎNV.PRIMAR MATEI ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 ALMAȘU MARE, JUD. BIHOR
PROF.SPRIJIN SĂLĂJAN ALINA

Între factorii educației, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor educația începe în familie, motiv pentru care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume- omul de caracter”. Familia are rolul de a asigura dezvoltarea fizică și morală a copilului. De modul în care părinții vor educa copilul în sensul unei morale riguroase și de felul în care vor ști să dirijeze viața afectivă a copilului, va depinde formarea personalității acestuia.

Copiii trebuie educați în așa fel încât să realizeze că libertatea individuală nu se poate realiza decât în cadrul libertății colective, generale, că munca și respectul față de ceilalți constituie o obligație fundamentală a fiecărui om. Pentru a-și educa bine copilul părinții nu trebuie să considere niciodată că acesta ar avea unele particularități psihice nemodificabile, iar dacă observă unele devieri de la normal ale copilului, nu trebuie să aștepte pasivi ca timpul și natura să le rezolve. Părinții trebuie să intervină activ, organizând, dirijând și orientând viața psihică a copilului în cazul oricărei abateri de la normal. Părinții trebuie să-și vegheze copiii pentru a căpăta un ansamblu de trăsături morale și intelectuale necesare formării unei personalități superioare. Educarea lor trebuie să fie dirijată spre obținerea modificărilor de caracter favorabile unei comportări superioare individuale și sociale. De aceea părinții trebuie să lupte pentru ca orizontul moral și intelectual al copilului să fie în continua lărgire. Copilul trebuie să fie activ și adaptabil, iar părinții au datoria permanent de a-l face să progreseze, să se perfecționeze și să-și mărească valoarea umană.

Formarea personalității la copil este dependent de inteligența lui, de gusturile și elanurile lui, de instructajul primit anterior. Personalitatea copilului începe să se contureze după vârsta de doi ani. Este vârsta la care copilul începe să perceapă și să fie atent la ceea ce se întâmplă în jurul lui. După vârsta de trei ani atenția și percepția sunt mai active decât în trecut. Vorbirea devine mai completă. Copilul alcătuiește ușor propoziții. Părinții trebuie să-l încurajeze și să-l îndemne să se supună unor obligațiuni individuale: să nu-și murdărească hainele, să mănânce singur și pe cât se poate ordonat, să așeze după utilizare jucăriile la locul lor. Trebuie să se familiarizeze cu persoanele care intră în casă. La trei ani, jocul este principală preocupare a copilului. Prin jocuri, copilul se instruieste asupra modului de viață al adulților și vine în contact cu relațiile existente în lume. La patru ani copilul frecventează grădinița de copii. Părinții trebuie să o ajute pe educatoare în dirijarea formării personalității, deci a trăsăturilor morale și intelectuale. Comunică astfel dacă îi este sete sau foame, dacă îi este somn ș.a. Unele din reflexe sunt necondiționate, altele condiționate. Când se întoarce din plimbare recunoaște casele din vecinătate. La copilul mai mare apare nevoia de a comunica cu oamenii, de a vorbi mereu, manifestându-și astfel sfera educațională și cea intelectuală. Trebuie să se țină cont de emoțiile lui. La acești copii emoțiile sunt instabile. Ei trec repede de la plânsul cu lacrimi la râs. Voioșia este un bun mijloc de a face un copil să progreseze. El trebuie să fie mulțumit când este laudat, supărat când este muștrat. Treptat sentimentele trebuie să devină multilaterale.

Educația trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul sau de evoluție, iar obligativitatea a devenit cam desuetă, deoarece la 7 ani unii copii sunt un exemplu pentru ceilalți iar alții...mai puțin.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași

CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. INV. PRESCOLAR. MATEI ILONA-CRISTINA
G.P.P. CONSTANTIN BRÂNCUȘI, TG-JIU**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. “Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere. Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă). În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său.

Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos. În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii

au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare intervenție pentru copil (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau pe lângă copil (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate intervenții educative, ele devenind intervenții împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

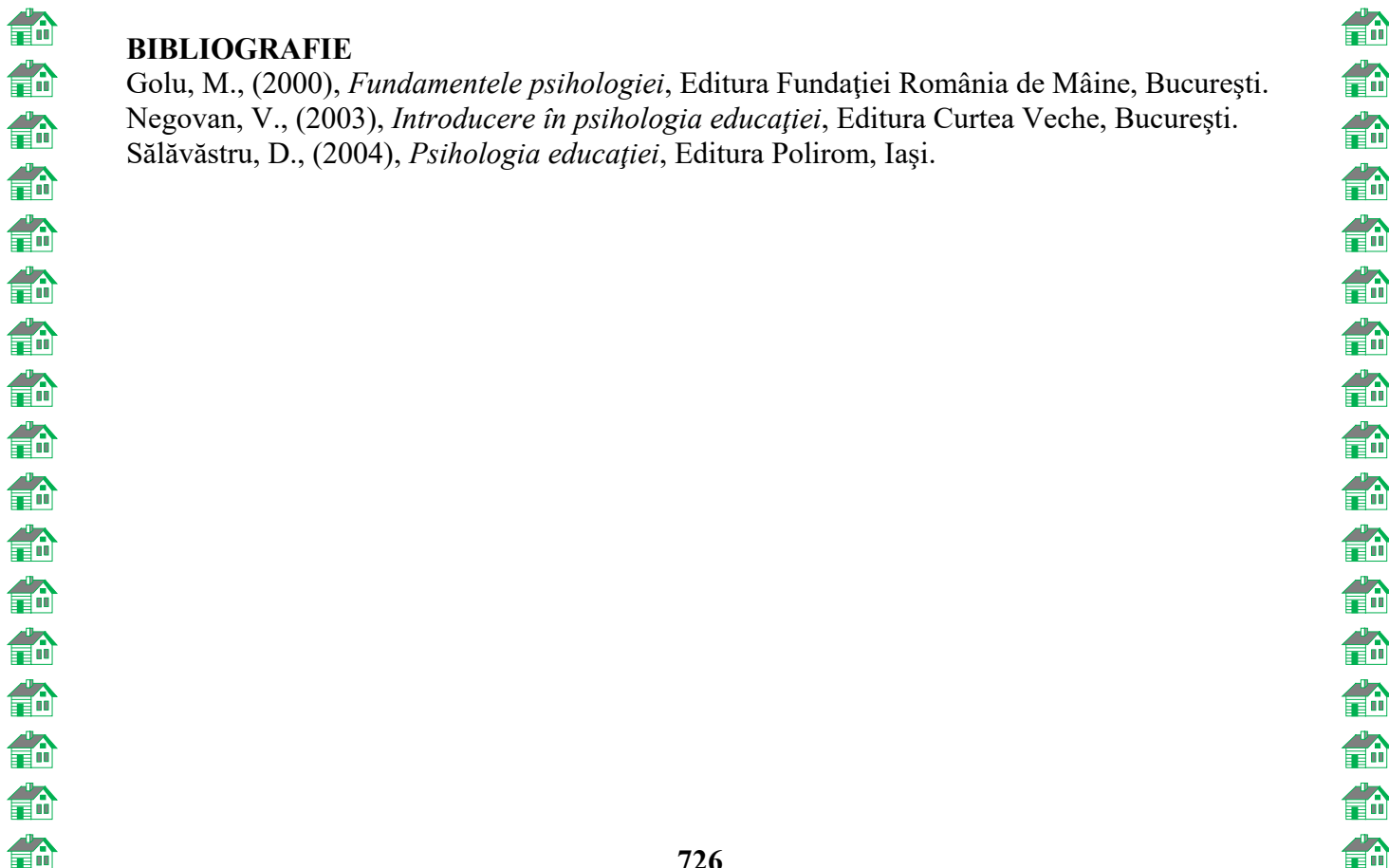
„Cei 7 ani de-acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE-ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. MATEI RALUCA GRĂDINIȚA CU P.P.NR.6, TÂRGU MUREȘ

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare.

Purtarea copilului, definită uneori, nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la grădiniță, că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul părinților ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă îl înveți să folosească des cuvinte precum „te rog“, „mulțumesc“, „bună ziua“, „mă scuzați“. Părinții îi dau exemplul. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bună simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să îi explici copilului tău de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat.

Tot în primii șapte ani de viață, îi poți oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc“ adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Învăță-l să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație.

Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog“ sau „mulțumesc“, ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, copilul își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau te însoțește la un eveniment important. Spune-i că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut“ regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua“.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut“ știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult.

Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut“ își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face“ și ceea ce „nu se face“ în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog“, „mulțumesc“ și „cu plăcere“, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău“ este, la fel ca și „te rog“, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la grădiniță, școală, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro 6. www.scribd.com 7. www.didactic.ro

EDUCAȚIA ÎNCEPE CU CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. MAZILU SIMONA, GRĂDINIȚA NR.35, BUCUREȘTI

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelușul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtam ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat.

Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative.

Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

În primii șapte ani de viață copiii pot învăța: deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative, bune maniere și comportament, limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire, modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc, consecvența în realizarea unei sarcini, concentrare a atenției, perseverență în realizarea unei sarcini, alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva).

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc, iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Bibliografie:

- Tinca Crețu , „Psihologia vâstelor”, Editura Polirom, 2009;
- Arhim Simeon Kraiopoulos , „Părinți și copii”, Editura Bizantină, 2005;
- Pantelimon Golu, Mielu Zlate și Emil Verza , „Psihologia copilului”-manualul pentru clasa a-XI-a Editura Didactica și Pedagogică, 1991.

EDUCAȚIA - PROBLEMĂ A LUMII CONTEMPORANE

PROFESOR: MEREUȚĂ MARIANA
COLEGIUL TEHNIC: "IOAN C. ȘTEFĂNESCU" IAȘI

"Educația este ceea ce supraviețuiește după ce tot ce a fost învățat a fost uitat." (B.F. Skinner)

Pornind de la considerațiile generale referitoare la educație, începând cu definirea conceptului, scopul educației, agenții educației, funcțiile educației, precum și rezultatele ei, voi face referire la doi factori educativi, familia și mass-media. Voi încerca să prezint mai întâi rolul lor teoretic cel puțin, în educația copiilor și tinerilor și apoi voi încerca să prezint pe scurt realitatea, contribuția lor în educație.

Distingem sistemul educativ social cu numeroasele lui subsisteme, mereu în înnoire în organizarea și funcționarea lor: instituțiile de învățământ *familia*, biserica, armata, instituțiile cultural-științifice, *mass media*, unitățile economice cu preocupări de educație, partidele politice și societatea civilă, cluburile, palatele și casele de copii și tineret, etc.

Creșterea și educarea copiilor reprezintă îndatoriri și responsabilități deosebit de importante ale familiei, oricare ar fi dificultățile economice sau de altă natură.

Mass-media contribuie la îmbogățirea orizontului de cultură generală și de specialitate, la educarea artistică a oamenilor, la formarea de concepții, atitudini, convingeri și sentimente din cele mai diverse tehnico-științifice, profesionale, cultural-artistice, etice, juridice, politice, religioase, manageriale, etc.

Funcția educațională a mass-media nu se substituie școlii și învățământului, ci ea se alătură acestora, contribuind la realizarea obiectivelor instructiv-educative ale tinerei generații.

Obiectivul producției educaționale este, mai presus de producția de bunuri, o producție de forță de muncă –corespunzătoare cerințelor industriei, vieții economico-sociale și, în același timp, o producție de cunoștințe, idei, atitudini științifico-tehnice.

În prezent, dimensiunea educației se suprapune pe dimensiunea întregii existențe a omului. Potrivit principiului organizatoric și filosofic al educației permanente sau continue, educația începe odată cu nașterea ființei umane și devine o dimensiune a existenței sale pe parcursul întregii vieți. Concepută ca un principiu organizatoric al întregii educații, ea implică un sistem complet, coerent și integrat, ordin educativ și cultural ale fiecărui individ; ea este destinată să permită fiecăruia să-și dezvolte personalitatea pe durata întregii vieți prin munca sa sau prin activitățile sale.

În prezent rolul familiei este poate mult redus, dacă ținem cont de faptul că în multe familii cel puțin unul din părinți este plecat în străinătate, copiii sunt lăsați de multe ori singuri sau în grija unor rude, vecini. În acest caz, sprijinul familiei lipsește, copiii nu mai beneficiază decât de educația făcută de ceilalți elevi, de școală, de mass-media, de societate.

Școala nu poate să înlocuiască familia, mass-media poate să facă o educație corectă sau nu. Elevii trebuie să poată să selecteze informațiile preluate din diverse surse, să utilizeze ceea ce le este necesar, util. Educația în acest caz poate să fie și negativă, să determine comportamente violente, abateri de la conduita morală, iar în acest caz, școala nu poate lua decizii în locul familiei.

Bibliografie:

1. Marin Călin - "Teoria educației. Fundamentarea epistemică și metodologică a acțiunii educative", Editura ALL, București, 1996
2. Ioan Bontaș - "Tratat de pedagogie", Editura BIC ALL, București, 1998
3. Andrei Dancsuly, Dumitru Salade "Educație și contemporaneitate", Editura Dacia, București, 1972
4. Andrei Cosmovici, Teodor Cozma, Carmen Crețu - "Psihopedagogie pentru examenul de definitivare și gradul didactic II", Editura Spiru Haret, Iași-1995

DEZVOLTAREA CARACTERULUI APLICATIV AL DISCIPLINELOR TEHNOLOGICE PRIN ACTIVITĂȚI CURRICULARE ȘI EXTRACURRICULARE

PROF. MERGEA OCTAVIA MARIA

Trăim într-o lume în care aproape totul se vinde și se cumpără, iar resursele scad vertiginos. A ști să gestionezi eficient și responsabil resursele pe care le controlează individul sau întreprinderea reprezintă un obiectiv major. Marile scandaluri financiare de nivel mondial de la celebrele companii Barings, Enron, Parmalat, Anderson etc., implicate în manopere frauduloase de proporții au generat adevărate seisme în lumea afacerilor. Care ar fi legătura dintre scandalurile financiare și contabilitate? Ori, performanța și poziția financiară a acestor întreprinderi au fost distorsionate prin numeroase inginerii financiare și cosmetizare a informațiilor de raportare, astfel inducând în eroare percepția utilizatorilor. Tentația mistificării adevărului în scopul obținerii unor foloase necuvenite, fără îndoială, s-a dovedit a fi mai presus decât onestitatea în afaceri. Întreprinderile aflate realmente în pragul falimentului au ținut să prezinte cu orice preț o imagine total diferită de cea reală. Aceste eșecuri au la origine dorința exacerbată de îmbogățire, incompetența, nerespectarea flagrantă a reglementărilor contabile și financiare, ignorarea managementului riscurilor, neglijarea recomandărilor auditorilor etc. Efectele s-au răsfrânt nu numai asupra angajaților, acționarilor, creditorilor, dar și asupra societății. Având în vedere faptul, că în bună măsură dezinformarea utilizatorului și a publicului a avut loc prin intermediul raportărilor financiare s-a adus prejudiciu imaginii contabilității și implicit, profesiei contabile.

Recunoaștem sau nu, contabilitatea și implicit profesia contabilă nu este foarte iubită, fapt pentru care și imaginea ei se află uneori în suferință.

Într-un birou anume este o persoană care, vorbind la telefon spune întruna aceleași lucruri: Vă rog să-mi aduceți factura fiscală, bonul nu este ștampilat, nu sunt toate documentele, am nevoie de acte pentru raportare, etc. etc. Personajul în cauză este contabilul. Este, dacă vreți, ca un portar la fotbal – toți jucătorii au scopul principal să marcheze goluri și doar portarul să nu permită acest lucru. Dar nici o echipă nu va juca fără portar. Un contabil bun face cât o jumătate de firmă. Mulți văd contabilitatea doar ca pe un instrument pentru calcularea taxelor și a impozitelor, ca o povară, o piedică pentru cei care încearcă să deruleze o afacere profitabilă. Din același unghi de vedere, contabilul este emisarul de vești rele: impozit, TVA, taxe, amenzi etc. El face o munca “nefolositoare” firmei, cere de la fiecare angajat (adică de la cei care cu „adevărat” fac afacerea să meargă) să-și documenteze orice acțiune, să întocmească acte peste acte, care de care mai sofisticate, să justifice orice bănuț cheltuit sau încasat. Mai apoi aceste acte le buchisește, prin niște formule necunoscute oamenilor obișnuiți le adună și le înmulțește, dar mai ales, le scade și le împarte ca până la urmă să ajungă la rezultate și verdicte surprinzătoare și departe de cele așteptate. Este un punct de vedere total fals. Managerii, patronii care nu au cunoștințe despre contabilitate și rolul ei în entitate o consideră ca pe ceva impus, și nu ca pe ceva ce aduce valoare întreprinderii. În consecință, acestea au cel mai mult de suferit. Nu ne vom referi la faptul de ce persistă acest punct de vedere. Ține mai mult de interconexiunea dintre contabilitate și fiscalitate. Ori, acest aspect necesită un studiu mult mai aprofundat și la acest subiect se discută și se va discuta în continuare mult, atât la noi, cât și peste hotare. Vom puncta doar că, pentru a conviețui într-o societate, orice entitate, persoană fizică sau juridică trebuie să cedeze o parte din profit acestei societăți. Acest lucru este indiscutabil.

Fie că unele informații sunt prezentate public autorităților statului sub formă de rapoarte, declarații, altele – în cadrul unor adunări generale ale fondatorilor, reuniuni cu angajații, știri economice etc. Acestea ar putea include o multitudine de termeni, de care majoritatea oamenilor au auzit, dar nu îi înțeleg în totalitate. Ar putea fi chiar informațiile care îi interesează cel mai mult... Cunoștințele insuficiente în domeniul economic și contabil ar putea fi dictate, într-o mare măsură, de alegerea unui alt traseu profesional, decât cel economic.

Vizitele organizate de școli în companii și alte instituții ar contribui de asemenea la familiarizarea elevilor cu lumea profesională. Ar putea fi organizate întâlniri tematice în cadrul unor proiecte intitulate, de exemplu, *Oameni și lumea profesională*. De asemenea, elevii ar putea beneficia de vizite de studiu în cadrul principalelor organisme profesionale din domeniile contabilitate, audit și consultanță fiscală. Această activitate ar veni în completarea sesiunilor de

consiliere și orientare profesională, prin intermediul cărora elevii își vor îmbunătăți abilitățile transversale referitoare la autoevaluarea corectă și realistă a competențelor specifice deținute și vor deprinde tehnici de căutare, selectare și obținere a unui loc de muncă, aflat în concordanță atât cu așteptările personale, cât și cu aptitudinile deținute.

Dosdos Analizând aceste aspecte putem spune contabilitatea ocupă un loc important în viața fiecărui individ.

scimus Dezvoltarea caracterului aplicativ la contabilitate se poate realiza prin: activități curriculare, desfășurate în clasă; activități extracurriculare, desfășurate în școală, în alte instituții sau în afara lor; activități extrașcolare, realizate în afara școlii.

1. Activități curriculare

Reprezintă activități obligatorii, desfășurate la nivelul unității de învățământ la diferite discipline și care urmăresc realizarea unor conținuturi precizate în planurile cadru de învățământ, programele școlare și manualele școlare alternative și care aparțin Curriculumului Național.

• Strategii bazate pe activitatea practică

Activitățile practice reprezintă ansamblul de activități cu caracter practic și aplicativ, conștient și sistematic executate de elevi, în scopul adâncirii înțelegerii și consolidării cunoștințelor dobândite, verificării și corectării lor, însușirii unor priceperi și deprinderi practice, aplicative.

Este de dorit să poată fi investigat, cu mijloace simple, realitatea unui agent economic, fapt care ar deschide perspectiva unei înțelegeri mai corecte a fenomenelor, proceselor și elementelor economice din lumea adultului și ar ancora elevul mai bine în lumea reală.

Formarea deprinderilor motrice sau intelectuale este posibilă numai prin efectuarea repetată și în mod conștient a unor acțiuni motrice sau intelectuale.

2. Activități extracurriculare

Termenul de „activități extracurriculare” este adesea sinonim cu cel de „activități co-curriculare” sau cu cel de „activități în afara clasei”. În primul caz, reiese importanța acestora în completarea Curriculumului Național, iar în al doilea, separarea spațio-temporală de activitățile formale obligatorii.

Scopul activităților extracurriculare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activități cât mai variate și bogate în conținut, cultivarea interesului pentru activități socio-culturale, facilitarea integrării în mediul școlar, oferirea de suport pentru reușita școlară în ansamblul ei, fructificarea talentelor personale și corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale.

Consultațiile – sunt activități didactice suplimentare în afara activităților școlare din orar care se organizează de profesor după un grafic în anumite zile și ore la propunerea elevilor.

Meditațiile – sunt activități didactice relativ obligatorii programate în afara orelor de curs având ca scop instruirea suplimentară a elevilor cu probleme la învățătură sau pentru pregătirea unor examene finale (bacalaureatul la sfârșitul liceului).

3. Activități extrașcolare

Activitățile contabile extrașcolare au valențe multiple sub raport instructiv-educativ atunci când sunt bine organizate de profesor, asigurând aprofundarea în mod direct și activ a cunoștințelor, formarea de priceperi și deprinderi, dezvoltarea interesului și curiozității științifice, dezvoltarea fizică și călirea organismului, formarea spiritului de prietenie și colaborare în activitatea de grup, stimularea curajului și a inițiativei etc.

BIBLIOGRAFIE

- Caraiani Chirata , Dumirana Mihaela, Bazele contabilității, Ediția a III –a, Editura Universitară
- Ioan Cerghit – Metode de învățământ, Editura Polirom, București , 2006
- Lucia Paliu-Popa, Nicolae Ecobici – Contabilitate financiară aplicată – ghid contabil , Editura Universitaria, Craiova, 2010
- Legea nr.31/1990 –Legea societăților comerciale
- www.e-legis.ro
- www.conta.ro
- www.gestiunestocuri.ro
- www.e-contabilitate.ro
- www.programedecontabilitate.r

EDUCAȚIA ÎNCEPE CU CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ (STUDIU DE SPECIALITATE)

PROF. MERIȘOR ADELA PETRUȚA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 URDARI
JUDEȚUL GORJ

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe cu prima zi de viață a copilului. Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Părintele este un model pentru copil, iar educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Părinții își educă copiii urmărind anumite principii, iar scopul acestora este să aibă copii bine educați. Părintele deține rolul principal în educația copiilor.

Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valorile sociale.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Familia are cea mai mare responsabilitate atunci când vorbim de necesitățile copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de profundă, încât amprentele ei rămân uneori întipărite pentru toată viața în profilul moral și spiritual al copilului.

Educația copilului trebuie condusă cu atenție și afecțiune, în concordanță cu etapele de dezvoltare în care se află, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie copilul își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, de conduită individuală și colectivă, de generozitate, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind astfel caracterul omului de mai târziu.

Prima normă de conduită în familie este salutul. La început copilul salută fluturând mâna, iar mai târziu reușește să rostească o formulă de salut. Un copil bine crescut știe să răspundă la întrebări și să susțină la rândul său conversația, își așteaptă rândul fără să-l întrerupă pe cel care vorbește. Prin joc copiii sunt puși în fața unor experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Prin joc învață, exersează și testează comportamentele corecte. Prin imitație și eficiență practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților ceea ce trebuie să facă și ceea ce nu trebuie să facă în societate. O bună creștere implică cunoașterea și aplicarea unor reguli nescrise ale lumii în care trăim. Relațiile de afecțiune dintre familie și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani de educație este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă față mai multor cerințe cu totul noi pentru el.

Cei șapte ani de acasă sunt cei mai importanți din viața unui copil, deoarece își construiește temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care îl creează părinții.

Bibliografie:

1. Golu, M. – Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București, 2000
2. Negovan, V.- Introducere în psihologia educației, Editura Cartea Veche, București, 2003
3. Sălăvăstru, D. - Psihologia educației, Editura Polirom, Iași, 2004

CEI 7 ANI DE ACASĂ CONTEAZĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR MESAROȘ IOANA GRĂDINIȚA "TRENULEȚUL VESELIEI" BISTRIȚA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

UNDE MAI INTALNIM CEI 7 ANI... DE-ACASA ?

EDUCATOARE: MESAROȘ LIDIA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 9 BAIJA MARE

Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților.

Valeria Mahok

Expresia „**cei șapte ani de-acasă**“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că ne întâlnim tot mai des cu lipsa celor „**șapte ani de-acasă**,” deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

Orice părinte responsabil înțelege importanța educației copilului dar și consecințele pentru dezvoltarea sa ca adult.

Iar, educația are la baza o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie ca este vorba despre viața de acasă, fie ca vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii. Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului său.

Dar, uneori, își dă seama că aceste reguli nu sunt respectate. Nu ezitați să îi reamintiți copilului regulile casei sau regulile de educație pe care le-ați stabilit. Puneți-vă de acord, ambii părinți cu aceste reguli - este foarte nepredictiv ca mama să accepte încălcarea regulilor stabilite de tata - sau invers.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

○ **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

○ **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

○ **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

○ **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative.

Lucrurile astea se învață mai mult prin copierea părinților și a altor educatori, mai degrabă decât din predici și povești. Așa că e de maximă importanță ca părinții să fie un exemplu pentru cei mici.

Și e important, de asemenea ca independența copiilor să fie stimulată, pentru că dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niste alegeri (evident, pe msura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-asteptate.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF.INV .PRIMAR MESAROȘ ANGELA
SC.GIM.,„LAURENȚIU ULICI”RONA DE JOS

„Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților.,Valeria Mahok

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Cei 7 ani de acasă sunt esențiali pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. De multe ori mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tata este prea dur. Copilul, însă, nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Auzim frecvent expresia “**Cei șapte ani de acasă**” și cât de importanți sunt acești șapte ani pentru viitorul unui copil. Ajungem părinți și o auzim și mai frecvent. De data asta și în preajma micuților noștri, dar și legat de noi. Dacă avem acești ani, e foarte bine, dacă nu, suntem puși la zid de parcă nimic din ceea ce am făcut sau vom face cu picii nu mai contează.

Este oare posibil ca educația să fie “împărțită clar” în doar șapte ani? Îmi și imaginez cum în primul an, în fiecare lună, ar trebui să învățăm câte ceva. Apoi, în al doilea an de viață, deja suntem considerați ca fiind copii sau părinți cu experiență, deci lucrurile se complică puțin. Și tot așa, până terminăm cei șapte ani.

La final, e clar, avem de dat examen! Și asta nu în fața oricui, ci în fața învățătoarei, că doar cel mic, abia așezat pe băncile școlii, trebuie să dea dovadă că, timp de șapte ani, a învățat multe. Cum despre ce? Despre cum ar trebui să se comporte cu oamenii mai în vârstă, despre cum trebuie să își salute profesorii și mai ales despre ce înseamnă “A fi copil cuminte”.

De când mă știu sunt convinsă că educația nu se face în șapte ani, nici în zece și uneori nici măcar în 20. Cât trăim învățăm, învățăm cum să ne creștem copilul, învățăm despre ce înseamnă să ai un micuț sau cum te simți în papucii de părinte, cum să îi faci fericiți pe cei de lângă tine, cum să îi explici copilului anumite lucruri și, poate cel mai important, cum să faci ca cel mic să aibă încredere în tine timp de șapte, 20 sau 30 de ani, cât stă acasă și cât are nevoie de cineva aproape.

Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău.. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această

vârsta este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune *bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere*, iar copilul învață prin imitație.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților.

„Ceii 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții. *Ceii 7 ani de acasă* reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Vrăsmaș, E., 2002, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București;

Emil, P., Iucu, R., 2002, *Educația preșcolară în România*, Polirom.

STAREA PRIMORDIALĂ A OMULUI ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR LUCIAN MICLĂUȘ
LICEUL TEHNOLOGIC „ION I.C. BRĂTIANU”, TIMIȘOARA

Fără putință de tăgadă, din punct de vedere teologic, cumițtenia celor șapte ani de acasă este strâns legată de perioada de ingenuitate paradisiacă a strămoșilor Adam și Eva, caracterizată de normalitate ființială până la căderea în păcat.

Starea primordială a omului nu putea fi una de desfășurare a chipului ca structură ontologică în virtuțile în care se manifestă comuniunea supremă, întrucât pentru aceasta era nevoie de timp, structura specific umană necâștigând coordonata temporală, deși deținea potența nemuririi.

Dumnezeu nu putea crea pe om rău, dar voia ca el să se întărească în bine și prin propria-i conlucrare, însă omul a ales răul după un scurt timp de gândire. De la creație, omul era lipsit de porniri rele cu tendință spre binele comuniunii cu Dumnezeu și cu semenii, dar nu era întărit în acestea.

Omul nu a apucat să se consolideze în ascultarea de Dumnezeu și să progreseze în cunoașterea Lui. Era conștient și liber, având tendință spre cele bune. Avea nevinovăția celui ce nu a gustat păcatul, dar nu era asigurat împotriva robirii de anumite pasiuni. Lumea nu impunea trupului și spiritului procesele ei, dar nici nu era adusă sub stăpânirea duhului, având transparența ce o are pentru un copil nevinovat, care se va putea izbi de opacitatea ei, începând să lucreze rău.

Dumnezeu cel personal, creator și proniator Se arăta în toate bunele intenții ale omului fiind sugerate interior de Creator, naturalul și supranaturalul fiind îmbinate într-o singură ordine de viață clară și bună în același timp. Bunul simț al rațiunii, avea o claritate pe care nu a reușit s-o păstreze, fiind atras de tot felul de cunoștințe și de păreri, neavând o fermitate câștigată din persistența în bine și din respingerea răului.

Posibilitatea ispitelor și pasiunilor fiind dată în sensibilitatea trupului său, omul s-ar fi putut menține curat dacă ar fi acordat spiritului rolul precumpănitor. Totuși el nu se bucura de o libertate întărită în bine, încât să rămână ferm în fața ispitelor unei sensibilități precumpănitor trupești. Omul de la început își putea schimba mai ușor starea de curăție în care se afla, dar nu era atras într-o astfel de schimbare.

În starea de nepăcătuire, pe care o avea omul la început era implicată comuniunea nemijlocită cu Dumnezeu, ceea ce constituie baza consistenței naturii umane, a incoruptibilității și nemuririi ei după har. Omului i se cerea doar persistarea prin voință în acea stare de nepăcătuire, ca, întărindu-se spiritual, incoruptibilitatea și nemurirea neasimilate încă deplin persoanei sale prin virtute să devină niște însușiri definitive.

Vladimir Lossky, punându-și întrebarea: „Se poate spune că Adam, în condiția sa paradisiacă, era cu adevărat muritor?”, răspunde: „Dumnezeu n-a creat moartea, spune Înțelepciunea. Pentru teologia veche, ca cea a sfântului Irineu, Adam nu era nici muritor în chip necesar, nici nemuritor în chip necesar: natura sa bogată îi posibilități, maleabilă, putea fi constant hrănită de har și transformată de el până la a putea depăși toate riscurile îmbătrânirii și morții. Posibilitățile morții existau; dar existau pentru a fi făcute imposibile. Aceasta era încercarea impusă libertății lui Adam: pomul vieții în centrul raiului și hrana nemuririi oferită de acesta ofereau posibilitatea nemuririi... Trebuie să te hrănești din Dumnezeu pentru a atinge în mod liber îndumnezeirea. și Adam n-a făcut-o.”

Dându-i-se poruncă să stăpânească asupra naturii, afirmându-și libertatea și întărirea spiritului în comuniunea cu Dumnezeu, omului i s-a cerut să se fortifice ca ființă superioară naturii. Aceasta din urmă, fiind coruptibilă, rămânea de sine, fără suflet, iar sufletul, fără Dumnezeu, însă prin sufletul părtaș de Dumnezeu, ea ar fi putut dobândi nestrucăciunea. Deci nemurirea ținea de atașarea la Dumnezeu, de orientarea spre Dumnezeu chiar prin simțuri.

Ochii omului nu scăpărau priviri viclene și lacome, de pândă, de acaparare, gura lui nu era obișnuită cu cuvinte jignitoare, urechile lui nu sesizau înțeleșuri dușmănoase sau ispititoare în cuvintele altora. Fața lui iradia lumina încrederii și a bunătății. Aflându-se cu Dumnezeu și cu semenul său într-o armonie firească, chiar dacă ea nu era consolidată prin virtuți dobândite cu fapta, omul se afla și în armonie cu natura. Vedea prin ea dincolo de ea și forța spiritului său nevinovat făcea procesele ei maleabile. Simțul solidarității îi dădea o pace cu toate.

Cugetând la Creație, Sfântul Maxim Mărturisitorul constata faptul că omul putea deveni în mod actual „inelul” de legătura a naturii întregi cu Dumnezeu, fiind destinat să personalizeze lumea. „Omul nu se

mântuiește prin univers, dar universul se mântuiește prin om. Căci omul e ipostasul cosmosului întreg, care participă la el. Pământul găsește sensul sau personal, ipostatic, în om. Lumea urmează omului, pentru că este ca o natură a lui; e „antroposfera” lui, s-ar putea zice. Și aceasta legătura antropo-cosmică se împlinște când se împlinște legătura chipului uman cu Dumnezeu, prototipul său... Deci suntem responsabili de lume. Suntem cuvântul, logosul, în care lumea vorbește și nu depinde decât de noi ca ea să hulească sau să se roage. Numai prin noi, cosmosul, ca un trup care se prelungeste, poate primi harul. Căci nu numai sufletul, ci și trupul omului e după chipul lui Dumnezeu. Numai prin om cosmosul, care e de la origine o „logosferă”, poate deveni o „hristosferă” și o „pnevmatosferă”. Același sfânt mai spune: „Și iarăși poate că pom al cunoștinței binelui și răului s-a numit zidirea celor văzute, fiindcă are și rațiuni duhovnicești care hrănesc mintea, dar și o putere naturală, care pe de o parte desfată simțirea, pe de alta pervertește mintea. Deci contemplată duhovnicește, ea oferă cunoștința binelui, iar luată trupește oferă cunoștința răului. Căci celor ce se împărtășesc de ea trupește, li se face învățătoare în ale patimilor, făcându-i să uite de cele dumnezeiești. Poate de aceea a interzis Dumnezeu omului cunoștința binelui și răului, amânând pentru o vreme împărtășirea de ea, pentru ca mai întâi, precum era drept cunoscându-și omul cauza sa prin comuniunea cu ea în har și prin această comuniune prefăcând nemurirea dată lui după har, în nepătimire și neschimbabilitate, ca unul ce a devenit deja Dumnezeu prin îndumnezeire – să privească cu Dumnezeu fără să se vatăme și cu totul liber făpturile lui Dumnezeu și să primească cunoștința lor cu Dumnezeu ca Dumnezeu, dar nu ca om, având după har în chip înțelept aceeași cunoștință a lucrurilor ca Dumnezeu, datorită prefacerii minții și simțirii prin îndumnezeire.”

Celor cărora citirea ideilor înșiruite mai sus le-a stârnit curiozitatea, le recomandăm, în special, parcurgerea lucrării părintelui prof. dr. academician Dumitru Stăniloae, *Teologia dogmatică ortodoxă*.

Bibliografie

- Losky, Vladimir, *După chipul și asemănarea lui Dumnezeu*, București, Editura Humanitas, 2006.
- Maxim Mărturisitorul, Sfântul, *Ambigua*, București, Institutul de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 2006.
- Moșoiu, Nicolae, *Taina prezenței lui Dumnezeu în viața umană. Viziune creatoare a Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae*, Pitești, Editura Paralela 45, 2002.
- Nellas, Panayotis, *Omul – animal îndumnezeit*, Sibiu, Editura Deisis, 2002.
- Stăniloae, Dumitru, *Teologia dogmatică ortodoxă*, București, Institutul de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 2010.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ ȘI „BIBLIOTECA ALTFEL”

BIBLIOTECAR VIOLETA-LĂCRĂMIOARA MICLĂUȘ COLEGIUL NAȚIONAL BĂNĂȚEAN, TIMIȘOARA

Acțiunile educative, care au ca țintă ridicarea performanțelor școlare, se pot desfășura nu doar în excursii și vizite didactice, ci și într-un spațiu care are nevoie de o mai bună cunoaștere – biblioteca. Aici, noțiunile și deprinderile celor șapte ani de acasă sunt foarte bine valorizate, știut fiind faptul că prezența în lumea cărților pretinde o conduită deosebită, manifestată și prin cultivarea dragostei față de cultura scrisă și slujitorii acesteia. În cele de mai jos, expunem macheta unui program care se poate realiza în acest cadru nonformal, având ca efect sporirea interesului elevilor pentru bibliotecă, pentru colecțiile acesteia și, bineînțeles, poate fi îmbunătățit.

Motto: „Biblioteca este mausoleul Cărții, unde vin cititorii și îngenuchează în fața ei.” – Mihai Cucereavii.

Argument

Biblioteca are misiunea de a participa la viața educativă și culturală prin promovarea valorilor culturii naționale și universale și de a organiza periodic simpozioane, conferințe publice, expoziții și alte activități cultural-științifice pe teme de profil. Pe lângă informațiile pe care le pune la dispoziție în diverse documente (cărți, reviste etc.), biblioteca este un spațiu alternativ de informare. Este locul unde utilizatorii se formează și altfel decât din cărți, prin organizare de cinematecă, lansări de carte, cenaclul literar, workshop etc. Ea trebuie să fie un spațiu de manifestare creativă și recreativă pentru elevi, nu doar locul unde ei studiază, ci și locul unde ei se manifestă, unde își pot pune în aplicare cunoștințele pe care le-au dobândit în timpul orelor de curs.

Inițiatorii proiectului: prof. Cristina Escher și ing. Violeta-Lăcrămioara Miclăuș.

Perioada desfășurării proiectului: 29 octombrie – 02 noiembrie 2018 („Școala altfel”).

Coordonatorii programului: ing. Violeta Miclăuș, bibliotecar;

prof. ;

prof. .

Colaboratori: economist ;

inginer .

Echipa de lucru: bibliotecar ;

inginer ;

elevi ai claselor I-XII.

Grup țintă: elevi, părinți, profesori ai .

Beneficiari:

directi: elevi, cadre didactice, părinți;

indirecti: instituția școlară, comunitatea.

Locul de desfășurare: Biblioteca .

Scopul activităților: deslușirea tainelor profesiei de bibliotecar școlar într-un cadru nonformal

Obiective:

- cunoașterea importanței bibliotecii în ridicarea performanței instituției școlare;

- educarea spiritului de colaborare, prietenie cu alți elevi;

- promovarea imaginii școlii și câștigul în capital de imagine.

Aspecte reținute/ descrierea pe scurt a activităților:

o implicarea profesorilor de gimnaziu și liceu în aspectele concrete ale activităților;

o implicare elevilor în bunul mers al serviciilor bibliotecii.

Materiale: colecțiile bibliotecii, pliante, afișe.

Rezultate așteptate:

- creșterea interesului elevilor pentru profesia de bibliotecar;

- ridicarea gradului de conștientizare a familiei și a comunității față de rolul pe care îl dețin în formarea și dezvoltarea personalității elevului;

- creșterea nivelului de coeziune în rândul colectivelor de elevi.

Produse realizate: mini expoziție tematică: „Istoria cărții în biblioteca ”.

Vizibilitate:

- pe site-ul , pe rețelele de socializare;
  - panouri cu afișare publică în unitatea școlară;
  - album virtual al activităților.
-
-
-
-

Evaluare:

- chestionare adresate elevilor sau interogare frontală pentru identificarea atitudinii față de activități;
  - cunoașterea de către elevi a unor detalii cu privire la profesia de bibliotecar școlar;
  - gradul de participare la activități.
-
-
-
-

Activități:

- Consultarea cataloagelor colecțiilor și a registrelor de inventar;
  - Completarea fișei de cititor;
  - Cunoașterea conținutului fișei de lichidare;
  - Voluntariat clasa a XI-a – reorganizarea colecției de istorie;
  - Vizionare clipuri cu biblioteci renumite;
  - Expoziție de carte.
-
-
-
-
-
-
-
-

Bibliografie:

Ciubăncan, Lucia, *Bibliotecarul școlar*, Cluj-Napoca, Eurodidact, 2002.

Surse electronice:

<http://subiecte.citatepedia.ro/despre.php?s=biblioteci%2Cc%E3r%FEi>

<https://litreactor.com/columns/the-10-most-unusual-libraries-in-the-world>

<https://www.youtube.com/watch?v=SnQZ5c0vjrc>

https://www.youtube.com/watch?v=Xz_DGW4170s

<https://www.youtube.com/watch?v=Gk4kU7bRRyU>

COLABORAREA ȘCOALĂ – FAMILIE

PROF. MORARU ANA LUIZA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ TICHILEȘTI
PROF. MICU IONUȚ DOREL, ȘCOALA GIMNAZIALĂ TICHILEȘTI

În cadrul numeroaselor atribuții pe care le are școala, una extrem de importantă este cea legată de modul în care colaborează cu părinții elevilor. Se întâmplă uneori ca intervenția, fie doar a școlii, fie doar a părinților, să nu aibă șanse de reușită în schimbarea atitudinii elevului. În multe situații, însă, s-a dovedit că o comunicare optimă școală-familie poate preveni, ameliora sau stopa atitudini, comportamente negative ale elevului. Școala, pentru a fi eficientă, are nevoie de sprijinul conștient și de implicarea părinților. Educația în școală este o muncă inutilă sau insuficientă dacă părinții au o atitudine de indiferență sau ostilitate. Cadrele didactice trebuie să colaboreze cu familia, să acționeze pentru a face din ea un aliat care s-o sprijine în munca de educație. Deoarece copilul își petrece cea mai mare parte a timpului în familie, școala este interesată ca influențele educative ale părinților să concorde cu cele ale școlii. Pentru a mări eficiența muncii educative, se impune o calificare superioară pedagogică și psihologică a tuturor factorilor educativi, dar mai ales a părinților.

Colaborarea școlii cu familia îmbracă o varietate de forme:

- vizite la domiciliul elevilor;
- adunările cu părinții;
- corespondența cu părinții;
- convorbirile individuale;
- antrenarea părinților în activitățile școlii;
- activități cu comitetul de părinți;
- vizitarea școlii de către părinți;
- informările reciproce;
- lectorele pedagogice cu părinții;
- adunările comune cu elevii și părinții;
- reuniuni, excursii, activități culturale.

Factori care favorizează comunicarea școlii cu familia:

- transmiterea informațiilor de către cadrele didactice într-o formă accesibilă părinților (dacă profesorii vor utiliz un limbaj academic, "presărat" cu foarte mulți termeni de specialitate, există riscul de a nu se face înțeleși de părinți);
- evitarea analizării critice sau a blamării părintelui;
- existența concordanței între comunicarea verbală și cea nonverbală;
- alegerea unei teme de discuții care să suscite interesul, curiozitatea părinților și care să se suprapună peste nevoile lor;
- evitarea factorilor care pot perturba comunicarea: zgomot, temperatură/luminozitate neadecvate etc.;
- capacitatea cadrelor didactice de a epatiza cu părintele: încercarea cadrelor didactice de a se transpunre în poziția părintelui pentru a-l înțelege mai bine;
- abordarea subiectelor referitoare la elevii – problemă în discuții individuale cu părinții;
- manifestarea interesului față de problemele părintelui;
- capacitatea cadrelor didactice de a-i mobiliza pe părinți să comunice și de a le asculta problemele;
- analizarea soluțiilor optime pentru problemele pe care le are elevul; implicarea în găsirea acestor soluții atât a cadrelor didactice cât și a părinților, urmărirea pas cu pas a transpunerii acestor soluții în practică;
- atitudine asertivă a cadrelor didactice în relația cu părinții;
- sprijinirea părinților în dezvoltarea abilităților de comunicare;
- încurajarea părinților în ceea ce privește eforturile depuse de ei pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Factori care blochează comunicarea școlii cu familia:

- utilizarea de către cadrele didactice a unui limbaj inaccesibil părinților;
- alegerea unei teme pentru care părinții nu manifestă interes;
- evidențierea de către cadrele didactice doar a aspectelor negative ale comportamentului elevului;

- nerecunoașterea de către cadrele didactice a greșelilor comise de către angajații școlii;
- criticarea, judecarea, ridiculizarea, moralizarea părinților;
- atitudine pasivă: cadrul didactic nu-și exprimă punctul de vedere din teama de a nu deteriora relația cu părintele;
- atitudine agresivă: cadrul didactic își exprimă punctul de vedere având o atitudine agresivă din punct de vedere verbal și nefiind interesat de impactul pe care îl are asupra părintelui;
- transmiterea unui volum mare de informații;
- minimalizarea problemei părintelui;
- oferirea sfatului necerut.

Colaborarea între familie și școală nu poate fi considerată ca născându-se și desfășurându-se de la sine. Dacă părinții își propun să ajute școala, ei trebuie să înțeleagă ce anume își planifică aceasta să realizeze. Școala trebuie să se explice în fața părinților. Toți cei care critică indiferența, incompetența, ostilitatea și concepțiile greșite ale părinților, trebuie să recunoască și faptul că toate acestea implică necesitatea educării lor prin intermediul școlii. Profesorii desfășoară o muncă intensă cu copiii și în majoritatea lor consideră că nu este cazul să li se pretindă să-i educe și pe părinți, prin urmare nu e vorba de "educarea părinților", ci de o colaborare cu părinții.

Experiența școlilor care s-au ocupat de aceste probleme arată necesitatea elaborării unui plan care să nu se limiteze la eforturi ocazionale sau la un singur gest de contacte (de exemplu ședințe cu părinții), ci să recurgă la forme variate, incluzând:

- un grup, o asociație sau un comitet de părinți și profesori, organizate în mod democratic;
- participarea activă a părinților la activitatea școlii;
- mijloace de a obține informații despre școală și progresele copiilor (cărși, articole, broșuri, afișe, circulare, buletine informative sau o rubrică în revista școlii);
- posibilitatea ca părinții să-i cunoască pe părinți și să-i de seama de mediul familial al copilului (vizitele profesorilor la domiciliul elevilor și vizitele părinților la școală);
- posibilitatea unor consultații individuale;
- reuniuni în care părinții, profesorii și copiii să se întâlnească într-o atmosferă neconformistă și amicală.

Este important ca părinții să aibă acces la serviciile de îndrumare, care funcționează în cadrul școlii sau pe lângă ea (cabinete de consiliere și orientare profesională, cabinetul psihologului școlar). Succesul activităților organizate este evidențiat de numărul important de părinți și de implicarea acestora în organizarea activităților.

O etapă inițială a oricărei strategii, proiectată să împlinească aspirațiile educației permanente, este "constituirea unui pod de legătură" între "o varietate de elemente intereducaționale" (structuri, curriculum, pregătirea profesorilor) și "un număr considerabil de elemente extraeducaționale" (configurații personale, sociale, istorice, culturale ale indivizilor).

Bibliografie:

Daniela Sălăgean, Dorin Pintilie, Mariana Pintilie, *Suporturi tematice în activitatea dirigintei*, Ed. Eurodidact, Cluj-Napoca, 2005

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR : MICU -ȘÎRBU DANIELA
SC.GIMNAZIALĂ „REGINA MARIA „SIBIU

Pornesc de la zicala : „A fi părinte, e cea mai grea meserie!„.A fi părinte și, deci, a educa un copil este o acțiune ce presupune schimburi permanente de experiențe și de competențe între toate instituțiile și adulții, în ipostaza educatorilor care îl vor ajuta să se dezvolte (familie, creșă, grădiniță, școală).

Dacă, în acest trio relaționar- copil, părinte, instituție- nu există încredere, nu există un parteneriat, copilul e cel care va avea de suferit.

Ca părinte, trebuie să putem vedea progresele copilului nostru, reacțiile pe care le are la stimulii pe care-i oferim și să vedem dacă e deschis spre cunoaștere , dacă dorește și poate acest lucru.

Familia are rolul primordial în educație ,încă din primele zile de viață. În primul an de viață, se manifestă stări afective ale copilului care nu mai sunt raportate doar la trebuințele biologice, ci sunt dependente de stimuli. Atitudinea afectivă se manifestă în raport cu mama.

Relația cu aceasta e acaparatoare. Din cauza faptului că mama comunică regulat cu copilul, dar ,și cu ceilalți membri ai familiei, toată starea de afectivitate a acestuia este condiționată de felul afecțiunii părinților. Copilul va trăi tot timpul complexul vinovăției față de încălcarea regulilor mamei. Mai târziu , atașamentul pentru mamă este mai complex.

Până la un an, dependența mare a copilului față de mamă poate pune probleme mari. De aceea, educația copilului până la un an are următoarele aspecte: o organizare pe mai multe laturi, un regim de somn, alimentar și igienic dar și ocupații educative. Educația ,la această vârstă, cere calm, răbdare dar și seriozitate și consecvență în evaluarea ,recompensarea și arătarea nemulțumirii.

După un an, părintele devine partener educațional cu creșa care ar trebui să fie o extensie a familiei. Familia, în acest context, trebuie să ofere, în continuare condițiile de regim de viață ,la fel de ordonate și organizate ca în creșă – regimul igienic, toaletă, spălat, de alimentare.

În această perioadă, părinții conștientizează că, copilul se diferențiază pe sine , ca persoană și începe să-și formeze identitatea. În procesul dezvoltării gândirii, aceasta operează și în spectrul învățării sociale. E vorba de procesele de identificare de sine. Copilul știe și recunoaște că, mama și tata sunt ai lui ,dar și că fratele e al lor.

Prin aceste etape de educație, părinții „văd,, că sunt parteneri în educația copilului și, simt că au valoare ca părinți.

Copilul poate fi educat, dacă este cunoscut și respectat. Există ,din partea părinților și alte probleme de educație ca :

- Multă atenție pentru un regim de viață organizat în care copilul să se dezvolte armonios și să crească.;
- Atenție la orele de somn, la activități, la alimentație și igienă;
- Jucăriile copilului trebuie să stimuleze gândirea iar ,părintele trebuie să participe la joc, și verbal ca să creeze o asemănare cu realitatea ,a jocului;
- O mare grijă la dezvoltarea limbajului dar și la exprimarea corectă;
- Trebuie să cunoască importanța obiectelor uzuale ,din preajma sa (pahar, cană, furculiță ,etc).
- Trebuie să existe un climat cald ,o atmosferă bună pentru exprimarea dorințelor copilului ,dar și o stare de confort favorabilă acumulării de noi experiențe.

Odată cu trecerea în etapa următoare, de viață – grădinița - familia constată că ,aceasta , oferă un program progresiv ca educație prin care ,copilul trebuie să se exprime, să acționeze și să gândească. Copilul se obișnuiește cu colectivitatea, cu reguli mai stricte ca în familie. De aceea ,familia ,în continuare, trebuie să creeze roluri, valori de familie ,să dea răspunsuri nevoilor copilului, să aibă respect față de el, și nu în ultimul rând , să-i dezvolte stima de sine. Asigurarea unui climat cald ,afectuos, constructiv, cu încredere față de copil, dar și cu sancționarea faptelor grave, vor face din copil un viitor OM.

Ca să devină un adult ordonat și cu un stil de viață sănătos , familia trebuie să-i ofere copilului un mediu stabil, de siguranță, de protecție, cu un program zilnic riguros și totuși lejer.

De aceea ,cei 7 ani de acasă arată tot bagajul de cunoștințe, deprinderi și aptitudini cu care ,părintele îl trimite spre o nouă etapă pe copil. Este perioada în care copilul va acumula foarte mult ,pe orice plan : ȘCOALA.

BIBLIOGRAFIE :

„PSIHOLOGIA VÂRSTELOR „--- Ursula Șchiopu , Emil Verza

„PSIHOLOGIA GENERALĂ ȘI A COPILULUI,--- Viorica Piscoi , Ursula Șchiopu

„NOUA CARTE A SĂNĂTĂȚII „ --- Dr Gerhard Venzmer

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

MICULESCU CORNELIA

Pedagogia este știința care studiază fenomenul educațional cu toate implicațiile sale asupra formării personalității umane în vederea integrării sale în viața socială. Urmărind integrarea omului în societate, educația se preocupă, în aceeași măsură, de formarea personalității care va permite fiecărui om să asimileze în mod creator realizările sociale.

Prin caracterul său uman, educația este o acțiune care se desfășoară în mod conștient în conformitate cu finalitățile stabilite în prealabil, are un sens intențional care vizează un rezultat bine conturat. În procesul acțiunii, subiectul (agentul) urmărește un scop anticipat sub forma unui proiect. În terminologia designului educațional, subiectul proiectează finalitatea acțiunii sub forma obiectivelor educaționale pentru ca, în funcție de cele proiectate, să elaboreze strategia corespunzătoare realizării lor. În funcție de finalități, sunt selecționate valorile care urmează a fi transmise și sunt alese metodele și mijloacele cele mai potrivite pentru a realiza transmisia. Totul este subordonat scopului propus și mai ales rezultatului care urmează să fie obținut. În cadrul educației, oamenii planifică în plan mental ceea ce ulterior vor desfășura în mod concret, sunt animați de anumite intenții, procedează în conformitate cu o anumită comandă socială, se conduc după anumite principii și norme, deci totul este organizat și programat, nimic nu se întâmplă haotic, totul este direcționat. Formularea explicită a scopului este deosebit de relevantă pentru demersul evaluativ. Asistăm astăzi la o deplasare a accentului de la „a învăța pentru a ști” la „a învăța pentru a acționa”, la o schimbare de viziune și de stil didactic, la aplicarea unui nou sistem de evaluare.

„Viața școlii stă sub semnul valorii și valorizării”¹⁶. După cum afirma autorul Constantin Cuceș, de cum intrăm în grădiniță, cineva ne verifică, ne povățuiește, ne mângâie pe creștet. Degetele ridicate, bulinele ori stelutele roșii sunt însemne ale acestor preocupări. Nimic nu scapă acelei preocupări de a conferi sau atribui valori specifice actelor sau produselor noastre. „La tot pasul cineva emite pretenții, creează noi orizonturi, spune că e bine sau nu ceea ce știm sau facem. Valorizarea este un semn că lucrurile și evenimentele nu ne sunt indiferente”¹⁷. „Indiferența în actul educativ este un fel de crimă”¹⁸.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Am putea spune din tot sufletul că indiferența familiei față de însușirea de către propriul copil al unor valori morale, pozitive, este de asemenea o crimă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, așa precum spunea psihologul Oana Maria Udrea.

Părinții sunt modele pentru copil. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

„Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt”. Larry Fields.

Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai

¹⁶Constantin CUCUȘ, *Teoria și metodologia evaluării*, Iași, Edit. Polirom, 2008, p.15.

¹⁷Constantin CUCUȘ, *Teoria și metodologia evaluării*, Iași, Edit. Polirom, 2008, p.15.

¹⁸Idem, p. 15.

Întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii.

Famiile sunt sisteme sociale dinamice, care au legi, componente și reguli structurale. Cele mai importante reguli ale familiei sunt cele care determină ceea ce înseamnă a fi o ființă umană. Ceea ce credem părinții despre viață și împlinirea ei va determina felul în care își vor crește copiii.

Modul în care ne creștem copiii, contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși. Acest aspect este de o importanță enormă. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși. Toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane.

Copiii sunt foarte drăgălași, plini de energie dar uneori obositori. Să te ocupi de educarea lor poate fi o plăcere, dar de multe ori poate fi dificil. Există momente când te simți depășit de situație și nu găsești soluții privind comportamentul inacceptabil al copilului.

În general părinții consideră educarea copilului lor ca fiind dificilă pentru simplu motiv că aceștia nu ascultă de observațiile făcute de ei sau datorită faptului că copilul prezintă un comportament total inadecvat.

Astfel există cazuri când părinții ajung să își urască proprii copii datorită comportamentului lor inacceptabil.

Doar că efectul este că, părintele urăște propriul copil, iar copilul ajunge să se urască pe sine. Dacă părintele nu se așteaptă la „nimic bun” de la copilul său, copilul își va crea aceeași impresie negativă despre el și într-adevăr nu va ieși nimic bun. În plus, părintele va fi nervos, frustrat, neputincios, dezamăgit, iar copilul

va prezenta pe lângă toate acestea și probleme emoționale. Acest scenariu negativ poate fi dizolvat acordând copiilor noștri atenția necesară, acordând atenție mai ales comportamentelor pozitive și laudându-i ori de câte ori observăm un comportament pozitiv, chiar și atunci când comportamentul ni se pare a fi neimportant

(ex. și-a pus haina în cuier, și-a așezat frumos păpușii etc). „Cheia este să surprinzi pe cineva făcând ceva bun și apoi să-l lauzi pentru aceasta- laudarea progresului îi împinge pe oameni spre performanțele dorite.”

Ken Blanchard

E mai ușor pentru părinți să recurgă la pedepse ori abuzuri fizice decât să coopereze, să stabilească limite. Acest lucru se întâmplă datorită dezinformării și a lipsei răbdării. Stabilind limitele în relația cu copilul, acesta va înțelege că părintele respinge comportamentul negativ și nu îl respinge pe el. Regulile și

limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli însă împiedică dezvoltarea copiilor. Deasemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, e bine să îi explice de ce

nu are voie să facă un anumit lucru. E important ca copilul să înțeleagă.

De o importanță deosebită este și faptul ca părintele să se gândească serios și la alte modalități cu mult mai eficiente de a-și pedepsi copilul, în afara pedepsei fizice și anume izolarea copilului sau confiscarea unui lucru care îi place acestuia. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompense (o mângâiere pe cap, un pupic sau chiar un semn stabilit de comun acord cu copilul-

sa ridica degetul mare de la mână, „ceva bun” etc).

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Laudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

„Sădește un gând și vei culege o acțiune; Sădește o acțiune și vei culege un obicei; Sădește un obicei și vei culege un caracter; Sădește un caracter și vei culege un destin.” Samuel Smiles

Bibliografie:

„Mai întâi caracterul” –îndrumător pentru seminar;

„Procedee de îmbunătățire a comunicării între părinți și copii”, Bakker I, Janssen H, București, 1998.

„Teoria și metodologia evaluării”, Cucuș C, Iași, 2008.

„Cei șapte ani de acasă...”

Mediul în care copilul se dezvoltă psihic și fizic în primii șapte ani de viață se imprimă și se depozitează în interiorul acestuia ca o condiție de bază care îl va defini ca om pentru tot restul vieții. Cu alte cuvinte, primii șapte ani de viață pot fi numiți drept o „carte de vizită” sau un album a cărui file vor fi mereu răsfoite. Cei șapte ani vor fi decisivi în modul de integrare al copilului în societate, în modul de însușire a valorilor moral-civice.

Dacă mediul de viață al primilor șapte ani e caracterizat de agresivitate, impulsivitate, egoism, copilul va deveni un indezirabil. Iar dacă mediul de viață al primilor șapte ani e caracterizat de calmitate, răbdare, înțelegere, copilul se va putea adapta ușor în orice grup social.

În prima parte a celor șapte ani, copiii tind să imite tot ceea ce văd în jur, astfel orice activitate a părinților sau a persoanelor din jurul acestora are o mare influență și o consecință totodată. Părinții trebuie să știe că sunt precum o oglindă în fața copiilor lor, astfel stilurile parentale se reflectă în comportamentul copiilor lor. Părinții trebuie să fie responsabili, să conștientizeze că în fond ei sunt niște educatori.

În cea de-a doua parte a celor șapte ani, copilul începe să dea dovadă de independență, să-și dezvolte autonomia prin diverse reacții, unele mai bune, altele mai puțin bune. De exemplu: atragerea atenției prin opoziție, negativism, contrazicere, imitare adulți prin preluarea unor cuvinte sau gesturi, creșterea gradului de maturizare în gândire sau comportament etc. Este de datoria părinților să managerieze aceste situații, astfel încât copilul să preia doar elementele corecte, necesare procesului devenirii ca persoană unică, independentă, funcțională.

Educația nu presupune o cursă în a vedea cât de repede scrie, citește sau socotește copilul. Primii șapte ani nu ar trebui dedicați scrisului și socotitului, cum pentru mulți părinți aceste lucruri par obligatorii. Mai degrabă, acești șapte ani ar trebui dedicați însușirii unor norme, reguli de comportament, formării unor deprinderi esențiale în demersul viitor al copilului.

Primele deprinderi de formare a personalității copilului în familie constituie suportul dezvoltării ulterioare. Totodată, în familie se dobândesc primele experiențe de cunoaștere și experiențe de viață. Familia este prima care contribuie la însușirea limbajului, la formarea deprinderilor de comportament, elemente esențiale pentru parcursul educativ al copilului din grădiniță. Climatul psihosocial, relațiile intrafamiliale, nivelul cultural al familiei sau nivelul socioeconomic reprezintă factori determinanți în dezvoltarea psihofizică a copilului. La grădiniță, copilul vine cu un bagaj bine definit pe care va construi mai departe și va adăuga alte și alte lucruri. Astfel, familia este un real suport al grădiniței.

În concluzie, precizez importanța celor șapte ani de acasă prin faptul că aceștia sunt punctul de plecare în educarea corectă a copilului și „cartea de vizită” care îl va însoți pentru tot restul vieții.

CEI 7 ANI DE ACASĂ!

PROF. ÎNV. PRIMAR COPĂCEANU MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SF. GHEORGHE” GIURGIU

În ultimele decenii ne confruntăm cu o criză din ce în ce mai mare în ceea ce privește educația copiilor. Se pare că acest aspect se află în strânsă legătură cu sintagma „cei 7 ani de acasă”, de care ne prevalăm ori de câte ori ne lovim de acest subiect.

Prin **educație** înțelegem „un ansamblu de acțiuni și influențe fundamentate științific în direcția procesului de formare a copilului ca personalitate. Ea este factorul determinant al dezvoltării umane.(...) Pe baza unor cercetări de antropologie și psihologie comparată se apreciază că, dacă copilul ar fi privat de educație în primii cinci ani de viață, umanizarea și dezvoltarea psihică ar fi profund și poate iremediabil compromise.” Mai mult, educația începe din prima zi de existență a copilului și se continuă apoi toată viața. Relațiile afective și de comunicare, ce se stabilesc, în cadrul familiei, între mamă și copil sunt foarte importante pentru dezvoltarea psihică a copilului.

În funcție de locul ocupat și rolul îndeplinit de individ, de tipul de activitate dominantă și de vârsta cronologică, au fost desprinse următoarele stadii de dezvoltare psihică:

- Stadiul copilului sugar (până la 1 un)
- Stadiul copilului antepreșcolar (1 – 3 ani)
- Stadiul copilului preșcolar (3-6/7)
- Stadiul copilului școlar: mic (6/7 ani-10/11 ani), mijlociu-puberul (10/11- 14/15 ani), mare-adolescentul (14/15 -18/19 ani)
- Stadiul vârstei adulte: tinerețea, maturitatea, bătrânețea.

Din această clasificare, ne interesează nivelul dezvoltării psihice care corespunde celor 7 ani, adică stadiile copilului sugar, antepreșcolar și preșcolar.

Privind mai atent în interiorul acestor stadii, vom observa că stadiul antepreșcolarității și cel al preșcolarității sunt cele mai importante în punerea bazelor de formare ai „celor 7 ani de acasă” ai unui copil. Astfel, la vârsta antepreșcolară au loc trei mari achiziții: mersul, reprezentarea și limbajul. Motricitatea îi permite copilului să exploreze mediul , să-ți lărgească universul, să descopere și să ia contact cu cât mai multe obiecte. Capacitatea copilului de a înmagazina imagini și de a le utiliza în joc, reprezintă o achiziție psihică importantă, iar nevoia copilului de a fi înțeles de cei din jur, îi dezvoltă vorbirea. Acum are loc debutul personalității infantile.

În preșcolaritate, copilul devine mai deschis la însușirea unor reguli și norme comportamentale, ceea ce duce la disciplinarea conduitelor sale. Achiziționarea unor deprinderi alimentare, igienice, de îmbrăcare sporește gradul de autonomie al copilului. Preșcolaritatea este perioada formării inițiale a personalității, a apariției primelor relații și atitudini, apare imaginea de sine, se formează încrederea în sine și în alții.

Revenind la sintagma „cei 7 ani de acasă”, putem concluziona că, se referă la ansamblul valorilor educaționale, comportamentale și morale, pe care familia le-a implementat în personalitatea copilului, valori ce-i vor asigura integrarea mai ușoară într-o treaptă superioară a dezvoltării, prin punerea în practică a ceea ce familia l-a învățat în cadrul parcurgerii celor trei stadii de dezvoltare psihică. Cu alte cuvinte, bazele educației începe în familie și se continuă la școală.

Bibliografie:

Pantelimon Golu, Mielu Zlate, Emil Verza- *Psihologia copilului*, manual cls. a XI –a, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1994

EDUCAȚIA NUTRIȚIONALĂ ÎN FAMILIE STUDIU DE SPECIALITATE

ȘCOALA GIMNAZIALĂ PIATRA ȘOIMULUI PÎP. MIHĂILESCU MIHAELA

Problema alimentației copiilor și a educației nutriționale în instituțiile de învățământ primar, respectiv intervențiile la vârstele mici sunt aspecte extrem de actuale în lume în condițiile în care copiii care frecventează mediul școlar se confruntă cu o serie de probleme de sănătate: obezitate, carii, lipsa activității fizice și schimbări ale obiceiurilor alimentare (alimentație nesănătoasă).

Încă de la vârste fragede, copiii să fie educați cu privire la o alimentație sănătoasă, în primul rând, de către familie, deoarece copiii tind mai mult să imite ceea ce văd, și nu să facă ceea ce li se spune.

Astfel, în calitate de *instrument de cercetare* am aplicat un chestionar elevilor din învățământul primar din școala noastră (30 elevi), ”Sănătatea alimentației” pe care l-am elaborat în baza manualelor, caietelor de sarcini destinate educației pentru sănătate , care mi-a permis să evaluez următoarele aspecte ale educației nutriționale: cunoștințe despre alimentație, deprinderi nutriționale, iar aptitudinile sunt mai dificil de cercetat și de aceea nu am abordat acest aspect în lucrarea noastră.

Analiza chestionarelor a scos în evidență că elevii cunosc unele noțiuni de nutriție, dar, în cele mai multe cazuri, nu le aplică sau comportamentele alimentare ale părinților, reclamele unor produse au o mare influență.

În urma centralizării și sistematizării datelor, am scos în evidență mai multe aspecte.

Una din întrebările chestionarului a fost: ”*Cât de des consumiți în timpul unei săptămâni băuturi carbogazoase/sucuri?*” 10% dintre copii au vizat că nu consumă deloc băuturi carbogazoase, 20% - consumă doar o dată pe săptămână; 47% din copii - de două-trei ori pe săptămână și doar 23% dintre cei intervievați consumă zilnic.

O altă întrebare a fost ”*Câte pahare cu apă bei zilnic?*”. La această întrebare mai mult de trei pahare de apă pe zi consumă doar 43% ,26% consumă trei pahare cu apă pe zi; 20% consumă două pahare cu apă pe zi și 10% consumă un pahar cu apă pe zi. Datele reflectate sunt alarmante.

Altă întrebare a fost ”*Cât de des servești micul dejun?*”. Analizând răspunsurile oferite de copii am determinat că doar 40% din repondenți servesc micul dejun zilnic.Îngrijorător este faptul că cea mai importantă masă a zilei este servită foarte rar de 17%; doar sâmbăta și duminica de 30% dintre cei chestionați și de două-trei ori pe săptămână de 13% .

O altă întrebare s-a referit la *obiceiul de a lua masa*. S-a constatat, că toate cele trei mese principale sunt servite de 40% dintre copii; 33% servesc doar două mese principale, în general sărind peste cea mai importantă masă a zilei - micul dejun. Îngrijorător este faptul că restul subiecților servesc o singură masă (27%,), de obicei prânzul, în rest potolindu-și foamea ciugulind diverse produse .

O altă întrebare a fost: *Câte porții de legume și fructe mănânci într-o zi*, știind că o porție =1 legumă sau un fruct cât pumnul tău. Doar 13% dintre copii consumă patru-cinci de legume și fructe pe zi.

De asemenea o altă întrebare în acest context a fost: *Cât de des mănânci fructe și legume la școală?* Nici în cazul dat rezultatele nu au fost îmbucurătoare Doar 17% dintre elevi consumă zilnic fructe și legume la școală și tot atâția copii nu consumă – niciodată; foarte rar 43% și de două-trei ori pe săptămână 23% dintre respondenți. Deci, putem afirma că interesul părinților pentru consumul de fructe și legume este diminuat, ca de altfel și al școlii.

Una din întrebări a fost de tip deschis: *Ce conține pachetulul tău pentru pauza mare?*

În general, pachetulul mării majorității a copiilor (70%) conține în principal dulciuri și produse de patiserie. Un număr foarte mic de copii au ca pachet un fruct sau un sandviș.

Prin urmare, concluzionând datele chestionarului aplicat la etapa de constatare a studiului empiric, putem afirma că, deși copiii au o anumită educație nutrițională - satisfăcătoare, nu respectă cerințele unei alimentații sănătoase. Consumul zilnic de fructe și legume este la un nivel foarte diminuat, la fel și respectarea și servirea celor trei mese principale lasă de dorit. Îngrijorător este faptul că părinții oferă copiilor la pachet dulciuri și produse de patiserie. Toate acestea vizează că majoritatea elevilor prezintă diverse lacune în problemele ce țin de alimentația sănătoasă, deaceea pentru a spori calitativ și cantitativ

cunoștințele elevilor cu referință la alimentația sănătoasă și echilibrată, propunem în continuare descrierea unui traseu metodologic aplicat de noi în cadrul etapei de formare a studiului nostru.

Este unanim recunoscut faptul că starea de nutriție a copilului reflectă bunăstarea acestuia și este, în esență, expresia condițiilor socio-economice și de mediu în care trăiește și se dezvoltă copilul [58, p.7].

De asemenea remarcăm, unul din mediile cu o influență majoră asupra nutriției copiilor este familia. Din aceste considerente am aplicat și un chestionar pentru părinții copiilor intervievați.

Chestionarul pentru părinți a fost aplicat unui eșantion de 30 de subiecți, cu vârsta cuprinsă între 29 și 56 de ani, părinți ai elevilor implicați în studiu, de sex feminin, din mediul rural, iar scopul acestuia a fost de a realiza un sondaj de opinie privind comportamentele alimentare în familie.

Una din întrebările adresate părinților a fost: *Cât de des oferiți copilului în timpul unei săptămâni băuturi carbogazoase/sucuri?* S-a estimat că cei mai mulți părinți le oferă copiilor băuturi carbogazoase/sucuri fie odată pe săptămână (33%), fie de 2-3 ori (23%).

Potrivit răspunsurilor date la întrebarea - "Câte pahare cu apă consumă zilnic", părinții cunosc necesitatea consumului de apă.

O altă întrebare adresată părinților a fost: *De câte ori pe săptămână serviți micul dejun împreună cu copilul d-voastră?* 23% din repondenți au afirmat că servesc micul dejun împreună cu copiii, ceea ce demonstrează că părinții nu oferă un model pozitiv. Fiind ocupați cu munca în gospodărie, unii dintre ei nici nu mănâncă dimineața, doar sâmbăta și duminica servesc micul dejun în familie.

Cum procedați dacă nu e posibil să serviți micul dejun împreună cu copilul d-voastră? Conform răspunsurilor date, 20% dintre părinți lasă micul dejun pregătit copiilor, deci se preocupă de această importantă masă. Îngrijorător este faptul că, 27% dintre repondenți oferă copiilor bani pentru a-și cumpăra mâncare, iar 13% consideră că pachetul oferit de guvern este suficient.

În ceea ce privește frecvența consumului de fructe și legume, se constată că 63 % consumă de 2-3 ori pe săptămână, iar 10% consumă zilnic. 27 % din cei intervievați consumă foarte rar fructe și legume.

La întrebarea: *Cât de des mănâncă copilul d-voastră fructe și legume într-o săptămână?* 27% dintre subiecți au afirmat că ai lor copii consumă zilnic fructe și legume, 43% - doar de 2-3 ori pe săptămână. Din păcate, un procent apreciabil 27% consumă foarte rar și un procent de 3 %, niciodată.

Cum procedați pentru a-l convinge pe copil să mănânce fructe și legume?

Am constatat că, pentru a-i convinge pe copii să mănânce fructe și legume, 33% dintre subiecți oferă un exemplu și consumă împreună fructe și legume cel puțin o dată pe zi, 27% laudă copiii și îi încurajează, iar 40% - se asigură că au permanent în casă fructe și legume.

Cât de des ai preferați să consumați mâncare fast-food? Am constatat că jumătate dintre subiecți consumă o dată pe lună sau foarte rar produse fast-food. Un procent destul de mare consumă zilnic sau săptămânal.

La întrebarea ce ține de obiceiul de a servi masa, s-a estimat: toate cele trei mese principale sunt servite de 23 % din respondenți împreună cu familia, 54% servesc doar două mese principale, în general sărîn peste cea mai importantă masă a zilei - micul dejun. Îngrijorător este faptul că restul subiecților servesc o singură masă sau au un program haotic.

Concluzionând rezultatele chestionării părinților, putem afirma că există o anumită educație pentru o alimentație sănătoasă și în rândul părinților, dar persistă multe lacune și la ei, fapt confirmat și de rezultatele chestionării copiilor.

În urma aplicării acestor chestionare, am desfășurat cu elevii și părinții diverse activități care au dus la formarea unui nou comportament alimentar sănătos: lecții demonstrative, activități practice de pregătire a micului dejun, a salatelor, concursuri, proiecte tematice.

Procesul de alimentație este unul voluntar și conștient, având principala caracteristică de a fi educabil. Educabilitatea acestui proces se realizează inițial prin formarea la elevi a unor obiceiuri alimentare corecte și mai apoi prin cultivarea unor principii ce se doresc a fi respectate de-a lungul întregii vieți.

Prevenirea dereglărilor nutriționale depinde de alimentația sănătoasă a întregii familii, iar copiii/elevii în mod firesc urmează modelul unei alimentații de calitate.

ROLUL FAMILIEI IN EDUCAREA COPILULUI

PROF. INV. PRIMAR MIHĂILESCU MIRELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SF. ANDREI
SECTOR 6, BUCUREȘTI

Atmosfera caldă și de înțelegere în familie reconfortează și creează climatul necesar pentru munca intelectuală a școlarului. Lipsa de înțelegere, severitatea, exigența prea mare sau “dădăceala” au efecte dăunătoare asupra copilului care se află în tensiune nervoasă, mai ales în perioada testelor de evaluare sau spre sfârșitul semestrelor, când starea de oboseală începe să se instaleze.

Datoria părinților este de a-i ajuta: copiii pot și trebuie să învețe “cum” trebuie să-și pregătească lecțiile, cum să-și organizeze munca, timpul, viața.

Ca părinți iubitori putem face și greșeli în educarea copiilor, încât dorindu-le binele, să le facem rău. Unii părinți sunt prea grijulii, căutând să-i protejeze și să-i răsfete mereu. Trăind într-o astfel de atmosferă devin fricoși, lipsiți de inițiativă, sunt tot timpul “agățați de fusta mamei”; în același timp însă, devin mici tirani, devin pretențioși, neascultători, greu adaptabili la regulile vieții sociale, în afara casei, între colegi. Dacă părinții sunt foarte severi, cu o atitudine permanentă de duritate, copiii suferă. Ei sunt continuu lipsiți de duioșie, de afecțiune, trăiesc permanent cu teamă în suflet, stare care duce la apariția unor tulburări de dizarmonii ale dezvoltării sale psihice, ale personalității. Acești copii vor deveni la rândul lor plini de asprime față de cei din jur, iar relațiile lor sociale vor fi întotdeauna lipsite de afecțiune.

Unii părinți greșesc în educarea copiilor prin schimbarea frecventă a atitudinii: când sunt prea severi, când prea îngăduitori. Sunt mai rare familiile în care ambii părinți sunt în același timp fie prea aspri, fie prea blânzi. Adesea, tatăl și mama pot avea atitudini diferite față de copil: unul prea sever, altul protector, gata de a-l răsfăța și apăra față de excesele impuse de celălalt părinte.

Foarte frecvent, o astfel de situație este creată prin diferența de atitudine între părinți și bunici, aceștia din urmă protejând copilul față de cerințele disciplinare ale părinților. În aceste cazuri copiii sunt nelămurii, nehotărâți cu privire la ce este bine și ce este rău, având o comportare neechilibrată și oscilantă, neputând înțelege ce atitudine să ia în diferite ocazii, în familie sau în relațiile cu străinii.

Lipsa de supraveghere, dezinteresul, indiferența față de ceea ce gândește copilul este o altă mare greșală educativă, care duce adesea la pierderea lui de sub control, acesta devenind un copil-problemă din punct de vedere social.

În familiile dezorganizate copiii suferă și prezintă tulburări nervoase, de somn, de poftă de mâncare, sunt triști, neliniștiți. Astfel de reacții au copiii în cazul când părinții se ceartă frecvent, nu se înțeleg, dar mai ales în cazul familiilor incomplete (prin deces, divorț, lipsa îndelungată a unuia dintre părinți).

Deosebite probleme se ridică în familiile reconstituite printr-o nouă căsătorie, între copilul din prima căsătorie și tatăl sau mama vitregă, între copiii proveniți din căsătoria anterioară a celor doi parteneri. Dacă nu dau dovadă de înțelegere, de afecțiune, dacă nu încearcă să și-i apropie, să-i privească apropiat, aceștia devin dezadaptați, triști, retrași sau încăpățânați, neascultători, ambele forme de reacție determinând scăderea randamentului școlar, obținerea de note slabe la învățătură.

Psihicul copilului este sensibil față de situațiile anormale care se petrec în familie. El simte cele mai mici schimbări de afecțiune față de el și între părinți, este puternic tulburat de certuri, neînțelegeri.

Pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalități armonioase, căldura căminului părintesc, afecțiunea părinților, înțelegerea familială sunt esențiale. În creșterea, educarea și formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înțelegerii și afecțiunii cu autoritatea părintească, astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere, respectându-și și iubindu-și părinții. Dacă sunt neascultători sau greșesc uneori, să-i “pedepsim cu vorba”, să le explicăm calm și cu fermitate ce au greșit, vorbindu-le ca unor “prieteni” care ne înțeleg și pe care-i iubim. Să nu insultăm, să nu lovim copilul care a greșit, el se va speria, nu ne va mai respecta, iar cu timpul se va obișnui cu bătaia, se va îndepărta sufletește de noi.

Atunci când copilul aduce note mari, să-l răsplătim cu multă afecțiune, bucurându-l cu laude, dar să nu condiționăm obținerea unor daruri, obiecte mult dorite, de rezultatele la învățătură și nici să nu exagerăm

răsplata, acordându-le prea multă independență de la o vârstă mică. Vom obține în acest fel modificarea în rău a comportării copiilor, care devin neascultători, încăpățânați, nestăpâniți.

“Meseria” de părinte este grea. De aceea trebuie să fim buni părinți, plini de afecțiune, pentru ca grija și eforturile noastre să fie răsplătite prin dragostea și bunele rezultate ale copilului armonios dezvoltat psihic și afectiv. Adevărata căldură familială se întâlnește în familiile în care părinții sunt în bune relații, se preocupă suficient, cu dragoste, dar și cu autoritate părintească de copiii lor, pentru care sunt și trebuie să rămână modele vii, exemple demne de urmat.

O mare importanță are și nivelul de instruire, bagajul de cunoștințe al părinților, pentru buna educare și pentru a putea ajuta în pregătirea lecțiilor acasă.

Prin menținerea unor legături permanente, strânse cu școala, cu învățătorul, ca și prin urmărirea cu atenție discretă a prietenilor pe care le leagă în timpul liber, intervenind la timp, ferm, dar blând, pentru a lăsa ferii de exemple și comportări rele, părinții pot avea mai multă siguranță în educarea copilului lor, în conturarea, formarea, dezvoltarea personalității acestuia.

Bibliografie

Ionescu, M., Negreanu, E., Educația în familie. Repere și practici actuale, Ed. Cartea Universitară, București, 2006

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

MIHAIOVICI BIANCA-VALERIA
LICEUL TEHNOLOGIC PUCIOASA

În 1967, psihologul american Diana Baumrind a realizat un studiu în care au fost implicați mai mult de 1000 de copii cu vârstă preșcolară și a **considerat că există patru dimensiuni importante ale parenting-ului:**

1. Strategii disciplinare
2. Căldura și nutrienți
3. Stiluri de comunicare
4. Așteptări de maturitate și control

Pe baza acestor dimensiuni, Baumrind a prezentat trei modele de stiluri parentale. Ea consideră că părinții își educă copiii conform unuia dintre aceste trei stiluri. În 1983, Maccoby & Martin au efectuat o cercetare ce a reliefat existența a **patru stiluri, după cum urmează:**

Parenting autoritar

Baumrind consideră că părinții autoritari sunt “impunători și orientați către poziția socială și așteaptă ca ordinele să le fie executate fără nici o explicație.” Aceasta presupune că părintele așteaptă de la copii să respecte **un set strict de reguli stabilite.** De obicei, aceste reguli sunt prezentate copilului fără a i se oferi nicio explicație, iar lipsa conformării la aceste reguli are ca rezultat pedeapsa. În România cel mai răspândit stil de parenting este cel autoritar, fapt reliefat și la nivelul vocabularului prin existența unor expresii transmise de la o generație la alta: „, Cât ești la mine în casă, faci ce vreau eu!”, „, Eu știu mai bine. ”, „, Tu ești mic, nu știi nimic”. Parentingul autoritar are la bază frica și controlul. Un copil crescut în aceste condiții se va simți neînțeleș, va deveni cu timpul furios și chiar depresiv. De asemenea, dacă trăiesc cu frica permanentă de a greși și de a nu fi pedepsiți, în cazul în care nu vor putea face față unei situații vor avea tendința de a minți, lipsindu-le curajul de a spune adevărul, de teama repercusiunilor.

În adolescență sau chiar la maturitate persoanele crescute în acest mod vor fi fie rebeli, fie vor avea o relație defectuoasă cu cei din jurul lor din cauza stimei de sine scăzute.

Parenting autoritar-democratic

Acest stil parental reprezintă o manifestare mai democratică a stilului autoritar. În acest caz, sunt stabilite reguli clare, logice, flexibile, echitabile la care copilul se supune, însă părinții sunt mult mai receptivi. Părinții sunt atenți la nevoile emoționale ale copilului, devenind în situații unei greșeli mai degrabă iubitori și iertători, decât pedepsitori. Acest părinți pot fi numiți asertivi, fără a fi intruzivi și restrictivi. Pe termen lung, un copil educat conform stilului autoritar-democratic va deveni un adult echilibrat emoțional, autonom, împlinit atât pe plan personal cât și inter-personal, ce are încredere în forțele proprii și este capabil să facă față situațiilor problemă pe care le întâmpină.

Parenting permisiv

Potrivit lui Baumrind, părinții permisivi “sunt mai mult receptivi, decât exigenți. Ei sunt **non-tradiționali și indulgenți, nu solicită comportamentul matur, permit considerabil auto-disciplina și evită confruntarea.**” Acești părinți au puține cerințe clare în ceea ce privește disciplina și, prin urmare, sunt adesea definiți ca fiind părinți indulgenți. Ei evită confruntările, nu își responsabilizează copiii, au o comunicare în general bună cu copilul față de care se consideră cel mai bun prieten.

Copilul crescut astfel va deveni un adult egoist, iresponsabil, imatur, ce întâmpină probleme în relaționarea cu ceilalți.

Parenting neimplicat

Părinții neimplicați sunt cei care cresc copiii, fără a îi educa, adică **împlinesc nevoile de bază ale copilului, dar sunt dezinteresați de viața acestuia.** Ei au puține pretenții (nu au nici așteptări, nici cerințe), oferă puțină afecțiune și au o comunicare defectuoasă cu copilul. Astfel, viitorul adult va avea probleme de autocontrol și se va integra greu în societate.

Părinții încearcă să combine stilurile parentale pentru a crea un amestec unic în fiecare familie în parte. Cel mai important lucru este adoptarea unor stiluri parentale cooperative, care combină diferite elemente ale stilurilor lor parentale unice într-un întreg coerent.

BIBLIOGRAFIE:

Baumrind, D. (1971). *Current patterns of parental authority. Developmental Psychology Monograph*;

Maccoby, E. E. (2007). Historical overview of socialization research and theory. In J. E. Grusec & P. D. Hastings (Eds.), *Handbook of socialization: Theory and research* (pp. 13–41). New York Guilford Press;

Maccoby, E. E., & Martin, J. A. (1983). Socialization in the context of the family: Parent-child

interaction. In P. H. Mussen (Ed.), *Handbook of child psychology*. Vol. 4: Socialization, personality, and social development (pp. 1–101). New York: Wiley;

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

ȘCOALA GIMNAZIALĂ ELENA CUZA VASLUI PROFESOR: MIHĂIUC MARIA

Este necesar ca orice copil să beneficieze de o educație sănătoasă și frumoasă în sânul propriei familii, locul unde aceștia se nasc și unde iau contact cu lumea înconjurătoare, unde se simt în siguranță și deslușesc tainele acestei minunate lumi.

Sunt părinte și cadru didactic de șaptesprezece ani și pot spune cu certitudine că familia își pune uneori accentul definitiv asupra comportamentului elevului. Spun acest lucru, deoarece observ că acei copii născuți în familii dezorganizate, sărace și needucate pleacă din start cu un deficit din acest punct de vedere, se integrează mai greu, participă la activități cu sfială, nu știu dacă au voie și când să intervină, ca de altfel nu sunt siguri pe ei, deoarece observă singuri diferențele dintre ei și ceilalți. Aceștia au nevoie de mai multă atenție din partea cadrului didactic și de foarte multe ori nouă ne revine sarcina de a-i canaliza pe drumul cel drept, cu răbdare arătându-le cum să se comporte și ce să spună și să facă în diferite situații.

Familia are un rol important în educarea copilului, deoarece aici el învață să vorbească, cum și ce să vorbească, cum să salute, să ceară iertare, să mulțumească, mama și tata fiind reale exemple pentru aceștia. După cum știm copilul copiază comportamentul celor apropiați, el nu știe ce este bine și ce este rău, tocmai de aceea ar trebui să facem ceea ce cerem de la ei. Este bine ca micuțul să fie obișnuit cu diferite persoane pentru a nu se izola și a fi dependent doar de mama și tata. Cei șapte ani de-acasă consider că sunt cei mai importanți, educația timpurie lasându-și amprenta asupra comportamentului copilului, chiar și religia, obiceiurile familiei, nivelul de educație al părinților, limbajul folosit în interiorul acesteia, uneori fiind imposibil de corectat în ceea ce privește acordul gramatical deficitar, anumite cuvinte și multe altele.

Cei șapte ani de-acasă înseamnă credință în Dumnezeu, înseamnă să învățăm să socializăm, să ne ajutăm semenii la nevoie, să cooperăm, să fim oameni dreți și pe care să te poți baza în societate. Este necesar ca religia și credința fiecăruia să fie bine cunoscută și definită, pentru că numai prin credință putem fi mai corecți, mai buni, mai atenți cu cei din jur. Perioada grea pe care părinții o traversează, fără locuri de muncă, fără siguranța zilei de mâine, unii plecați în străinătate, fac din copii adevărate victime ale societății în care trăim, spulberând vise și speranțe atât ale lor cât și ale părinților. Stabilitatea familiei, echilibrul și buna înțelegere crează copiilor modele pozitive de urmat, întrucât fiecare dintre noi reprezentăm modele pentru copiii noștri. Astfel că părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Cei șapte ani de viață țin de respect și comportament corect în relația cu ceilalți. Respectul față de părinți, de bunici, de cei apropiați se transmite mai departe către profesori, prieteni și colegi deopotrivă.

O zicală românească spunea că dacă îi respecti pe ceilalți te respecti practic pe tine, integrându-te mai ușor în comunitatea din care faci parte, altfel riști să te izolezi și să fi un neadaptat și un neînțeles de cei din jur, diferiți de tine. Să fii respectat de cei din jur este un lucru dorit și plăcut, care îți dă satisfacție, având un efect pozitiv asupra noastră a fiecăruia.

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. MIHALACHE MARILENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 LUNGULEȚU
JUD. DÂMBOVIȚA

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos, “nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel, considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special. Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioada de timp este considerată *culmea achizițiilor*, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc “cei șapte ani de-acasă”, deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău.. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune *bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere*, iar copilul învață prin imitație.

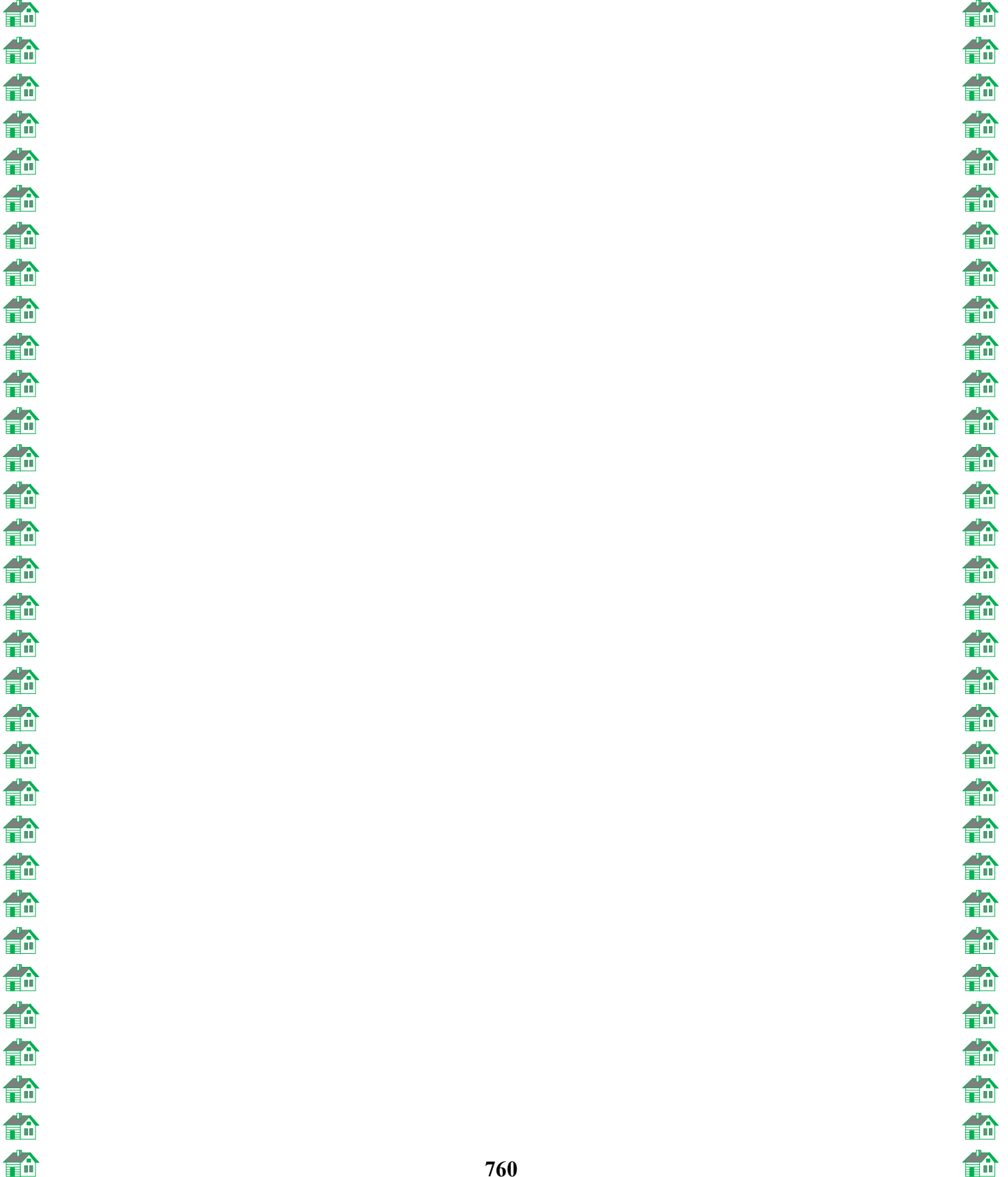
Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie,

să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ – PERSPECTIVE CREȘTINE

PROF. MIHALACHI DAN-ROMEO

ȘCOALA GIMNAZIALĂ ”TRISTAN TZARA” MOINEȘTI, BACĂU

Într-o societate ruptă de transcendent, apare ca normală contestarea valorilor tradiționale, iar anormalitatea își face simțit efectul și la nivel profund, esențial, al instituției familiei și la rolul ei de educator al viitorilor membri ai societății. Cel mai mult au de suferit copiii, a căror formare înseamnă mai mult „deformare”, tinzând să se centreze pe manifestarea unor comportamente care vin în contradicție cu tot ceea ce este normal și dezirabil. În acest context, singura soluție viabilă o reprezintă educația de „acasă” axată pe formarea celui mic în concordanță cu principiile creștinismului.

Educația, ca o acțiune intenționată și cu direcția spre un scop, este o muncă dificilă. Kabesch spunea că „e mai ușor să cioplești statuia lui Laocoon, dintr-un bloc de marmură decât să stabilești cea mai desăvârșită formulă de dezvoltare a sufletului copilului, o formulă care să fie firească și să poată fi aplicabilă”.

În viziunea Sfântului Ioan Gură de Aur, educația de acasă are rolul de a face ordine în sufletul copilului și îi formează caracterul, are grijă de curățenia sufletească și de bunacuviniță a lui, îi modelează inteligența, îi întărește voința și face să sporească în sufletul lui evlavia creștină. Este o educație pur creștină făcută în duhul și spiritul preceptelor evanghelice cu scopul realizării personalității moral religioase, de a face din el un adevărat creștin.

Scheler afirma că „unele cunoștințe nu pot fi dobândite decât în copilărie; pierdute atunci, nu vor fi niciodată recuperate, conform zicătorii citate de autor: „Ceea ce Ionel n-a învățat, Ion nu va învăța niciodată”.

Grija față de familia creștină a fost o preocupare constantă și a Părinților Bisericii primare. Între puținele sfaturi pe care ei le-au putut lăsa în scris în condițiile grele în care-și desfășurau activitatea misionară, n-au uitat pe cele referitoare la familie și creșterea copiilor. Sfântul Clement Romanul îndeamnă: „Să învățăm pe tineri învățătura fricii de Dumnezeu...Copiii noștri să aibă parte de creșterea cea întru Hristos; să învețe ce putere are smerenia înaintea lui Dumnezeu și ce poate dragostea curată în fața lui Dumnezeu; să învețe că bună și mare este frica de Dumnezeu și că mântuie pe toți cei care trăiesc cu cucușie în Dumnezeu, cu cuget curat”.

Educația copiilor trebuie începută foarte de timpuriu, de când aceștia nu-și pot dirija singuri acțiunile. Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Chiar din mica copilărie îngrădiți pe copii cu armele cele duhovnicești și învățați-i a-și pecetlui cu mâna fruntea, și mai înainte de a putea ei să facă aceasta cu mâna, voi înșivă însemnați-le pe frunte semnul Sfintei Cruci, pentru că de vor petrece fiii cu obiceiuri bune cu anevoie se vor întoarce la rău când se vor face de vârsta legii. Căci sufletul copiilor este ca pânza albă care în orice fel se va vopsi întâi, așa va fi până la sfârșit. Chiar de ar vrea cineva să o vopsească cu altă culoare, pururea se arată vopseala cea dintâi.

Sfântul Vasile are aceleași îndemnuri pentru părinți: „Sufletul trebuie să fie îndrumat spre practicarea faptelor bune îndată, de la început, când este încă ușor și fraged și, fiind moale ca cearam primește cu ușurință formele care se presează asupra lui, așa încât, atunci când va veni rațiunea și puterea de a judeca, să înceapă drumul de la primele noțiuni și de la exemplele de pietate care i-au fost predate, pentru ca rațiunea să arate ceea ce este folositor, iar obiceiul să îndrume cu ușurință spre săvârșirea binelui”.

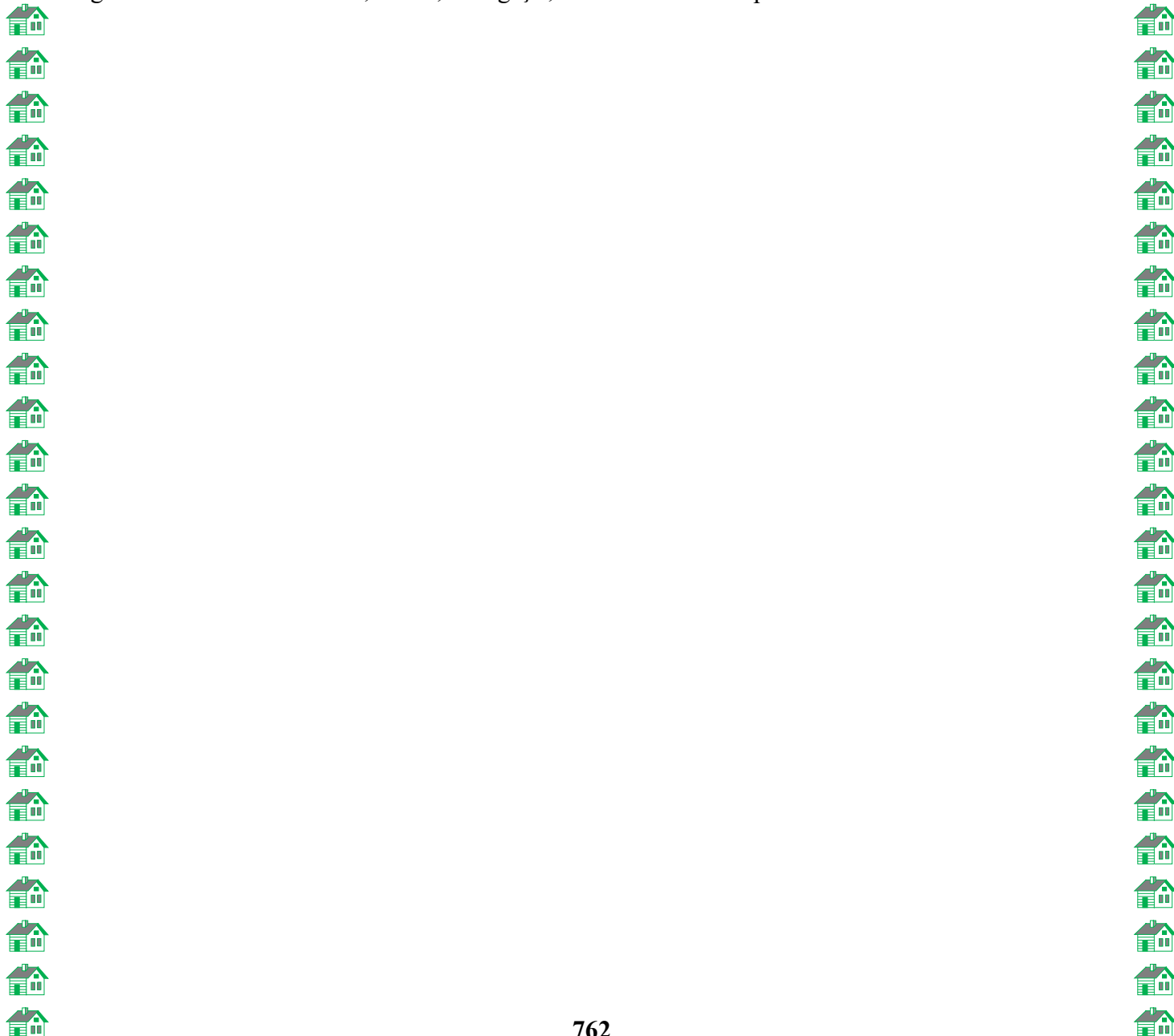
Încercarea de a corecta ceea ce a pătruns negativ în caracterul copilului este de cele mai multe ori sortită eșecului. Greu i-ar fi educatorului să așeze în sufletul ucenicului alte adevăruri și alte îndemnuri peste cele ce s-ar fi imprimat mai înainte în el. Sfântul Ioan accentuează: „Din prima vârstă datează înclinările omului spre viciu sau virtute. Dacă chiar de la început, din pragul vieții, veți îndepărta pe copii de viciu și-i veți conduce pe calea virtuții, veți schimba chiar natura lor prin deprinderile pe care i le veți imprima. Ei nu se vor înclina bucuroși spre rău, odată ce deprinderea îi va antrena spre bunele lucrări. Să nu ne gândim cum să-i lăsăm pe copii bogați, ci cum să-i lăsăm virtuoși. Dar se cade să socotească părinții și tatăl și mama nu cum să facă pe fiul lor cu bani și cu avuție de galbeni, ci cum se poate să-i facă mai avuți la smerenie și omenie și la învățătură și la bunătate și la înțelepciune mai multă decât toate, să nu le trebuiască multe, ca să nu fie dați la poftă și la lucrurile cele lumești ale tinereții, ci ca să fie plecați să fie învățați să fie înțelepți. Cade-se ca voi părinții să cercetați, adică să vedeți ieșirile și intrările lor, umbletele

lor cu amănuntul și cu grijă mare să vedeți cu cine se unesc, pentru că atunci când vă leneviți de toate acestea nu aveți nicio iertare de la Dumnezeu. Pentru că atunci când nu avem grija celorlalți oameni și nevoița, are Dumnezeu să ne pedepsească, pentru că zice Pavel că, nimeni să nu caute numai de dânsul ci și pentru fratele lui creștinul, cu cât mai mult ne va pedepsi pe noi de nu vom avea grija fiilor noștri. De ce tu, omule, faci ce poți ca să-i agonisești fiului tău un cal bun sau o casă bună, sau țarină de mult preț și vie, sau avuție multă, și lucruri multe, dar cum să faci bunătate bună și suflet curat și bun și învățătură bună și înțelepție, nu o pui nicidecum în gândul tău, măcar de le și are și vor fi multe și cinstite, când nu este bun și pedepsit acela care le are, să le chivernisească toate se pierd și se strică împreună cu el. Dar de va fi sufletul lui vrednic și bun, măcar de și nu le are acestea la casa lui, le va putea agonisi foarte bine. Părinții vor culege cei dintâi roadele creșterii copiilor lor dacă vor fi obrasnici, nerușinați, neascultători și bătărași. Virtutea sufletească numai atunci o vor avea copiii noștri când vor fi învățați să fie buni, nestăpâniți de iuțime, când vor fi iubitori ai semenilor lor, fără răutate, binefăcători ai altora”.

Cu maximă atenție asupra formării morale a copilului, părinții trebuie să-i arate acestuia iubire deplină dar și autoritate. În acest fel, se imprimă în copil o atitudine sănătoasă și demnă pentru viață.

Așadar cei șapte ani de acasă sunt vitali în formarea copilului ca viitor membru al societății și al Bisericii Creștine. Responsabilitatea părinților este imensă dar și cu satisfacții pe măsură. De aceea o educație justă din cea mai fragedă copilărie nu este o sarcină așa de grea cum ar părea. Dar oricât de grea ar fi, ea nu depășește puterile oricărui om, oricărui părinte. Familia este mediul educativ prin excelență. Nicăieri nu mai găsim resursele de răbdare, iubire, abnegație, atât de necesare copiilor.

FAMILIA - PILON IMPORTANT AL EDUCAȚIEI COPILULUI

PROFESOR MANOLACHI LILIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „LUCIAN GRIGORESCU” MEDGIDIA

Familia este matrice de viață fundamentală pentru existența și formarea personalității elevului, ca mediu educativ determinant, dar și ca sursă de dezadaptare școlară și de comportament deviant al elevului, prin factori psiho-pedagogici, cu efect causal negativ. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie.

Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Termenul "management parental" a apărut necesar pentru a pune în evidență caracterul activ al acțiunii educative a familiei, care nu mai rămâne un receptor pasiv al efectelor acțiunii educative a școlii asupra copiilor lor.

Managementul parental cuprinde două categorii de activități: activități casnice - întrebările privind temele școlare, ajutorul la rezolvarea temelor, discutarea alegerii cursurilor (curriculum la alegere) cu copilul, angajarea de meditati; activități școlare - participarea la ședințele cu părinții, discuțiile cu profesorii, deținerea de funcții în consiliile școlare. Centrarea atenției părinților pe rezultatele școlare poate duce la neglijarea problemelor dezvoltării afectiv-afective a copilului. Efortul pentru însușirea cunoștințelor școlare generează adeseori rezistența din partea copiilor iar părintele trebuie să aleagă: fie să aibă înțelegere, răbdare, fie să pară mai exigent, mai dur. Cu cât se simte mai responsabil, cu atât pare mai exigent. Dificultatea de legitimare a autorității parentale obligă părintele să își legitimeze mereu autoritatea față de copil prin "sacrificiul" pe care îl face pentru reușita școlară a copilului.

Grupurile de similitudine (de prieteni) au o influență ambivalentă; permit trecerea, în copilărie, prin relații de cooperare, neierarhizate între copii, de la stadiul moralei heteronome (al regulilor care apar exterior, al constrângerii și conformismului) la stadiul moralei autonome (al regulilor interiorizate, al cooperării și creativității morale normative); produc și transfera, la adolescență, valori ale unei (sub)culturii - ca expresie a opoziției față de cultura dominantă - care duc la relativism moral. Mass-media are și ea o influență ambivalentă; constituie surse de informare dar și de dependență față de o cultură media care mai mult manipulează decât emancipează. În școli se semnalează (sub)culturi școlare și (sub)culturi adolescente care se dezvoltă în paralel sau în opoziție cu cultura dominantă.

Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Școlarul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui, ca și de rezultatele școlare. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență.

Climatul familial negativ este caracterizat prin lipsa de autoritate a mamei, rolul de părinte nu este îndeplinit cu calm și consecvență, părinții ajung deseori la divergențe în legătură cu disciplinarea copilului, copilului i se aplică pedepse corporale, este amenințat și admonestat.

Atitudinea de neacceptare a dorințelor copilului de către părinți (include respingerea, supraprotecția acestuia și întreruperea sistematică a copilului în timpul jocului. Copilul respins este brutal, singuratic, necomunicativ, certăreț, etc.);

Familia nucleară are mare universalitate și utilitate socială, dar poate să genereze multe probleme în măsura în care nu realizează adecvat funcțiile ei. Acum, în prezent, cel puțin în societățile europene sau de cultură europeană, în familie este răspândit sistemul egalitar, puterea și autoritatea fiind relativ distribuite între soț și soție.

Bibliografie:

http://sspt.md/biblioteca/carti/Mihaela_Ionescu_-_Educatia_in_familie.pdf

<http://www.asociatia-profesorilor.ro/familia-primul-educator-rolul-familiei-in-activitatea-de-invatare.html>

ROLUL FAMILIEI IN EDUCAȚIA COPILULUI.

PROF.INV. PREȘCOLAR MANOLE GHEORGHÎȚA GRĂDINIȚA PN BĂLENI

Motto: „*Semănăm grăunțe purtate de vânt cu entuziasm , recolta va fi bogată*”(Jean Gueheno)

Părintii ar dori ca fiul său sau fiica lor să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita lui la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Familia este locul în care evoluează individul, unde își construiește o mare parte a relațiilor, și care îl determină, ca ființă socială. Ființa umană își petrece o mare parte din viață în familie, aici învață să stabilească numeroase relații cu ceilalți: „eu” se transformă în „eu” – „tu” și în „noi”.

Cel dintâi mediu al copilului este familia, ea furnizându-i primele modele ale comportamentului uman, primele exemple de viață, reprezentând pentru el însași societatea.

Familia influențează formarea personalității, pe toată durata vieții, dar niciodată prezența ei nu are o mai mare importanță ca în primii ani de viață ai copilului, când, de fapt, este singura colectivitate care își asumă această răspundere, celelalte i se vor alătura pe parcurs sau vor îndruma veghind asupra copilului până când educația lui le va fi încredințată.

Încă din primii ani de viață, copilul este un fin observator a tot ceea ce îl înconjoară și primele observații le face îndeosebi asupra acelor cu care are un contact permanent, adică asupra părinților săi.

Pe umerii părinților se afla o responsabilitate majoră: de ei depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții i-o dau. A fi bine crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, la un copil „bine crescut” regăsim: salutul, comportamentul în public, comportamentul cu prietenii, înțelegerea normelor sociale, tact și toleranță.

Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă faptul că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe copii pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

In concluzie, climatul familial determină comportarea copilului, dă startul dezvoltării fizice și psihice a acestuia. Securitatea afectivă, armonia, jocul rolurilor în familie, nivelul de integrare a familiei în viața socială constituie factori ce contribuie la asigurarea unui mediu familial calitativ, deoarece achizițiile din perioada copilăriei se păstrează pe tot parcursul vieții, în cadrul ei punându-se bazele personalității copilului.

“FAMILIA- UN PARTENER DE NĂDEJDE”

PROF. ÎNV. PREȘC. - MANOLEA ANDREA VANINA

Dacă în primii ani de viață ai copilului familia este cea care are rolul exclusiv în creșterea și educarea copilului, începând cu vârsta de 3 ani, poate, în unele cazuri, chiar 2 ani, familia nu mai e singurul factor educațional. De la această vârstă, 2-3 ani, intervine un al doilea factor, grădinița. Ce se întâmplă atunci când cei doi factori educaționali nu au o strategie comună, nu au o unitate de cerințe și așteptări de la copil? Ei bine, atunci educația copilului este sortită eșecului. Pregătirea pentru viață a omului de mâine începe din primele luni de existență și primii care pun bazele educației sale sunt părinții, familia. Conturarea principalelor trăsături ale viitorului adult începe în primii 6-7 ani.

Copilul preșcolar ar trebui să aibă toate condițiile unui cadru optim în care să se dezvolte: această răspundere revine în mare măsură familiei care poate îndeplini această sarcină printr-o colaborare eficientă cu grădinița. Familia oferă copilului un mediu afectiv, social, cultural. Mediul familial, mai ales sub aspect afectiv, este o școală a sentimentelor în care se modelează sub acest aspect personalitatea. Copilul trăiește în familia sa o gama variată de relații interindividuale copiindu-le prin joc în propria conduită. Familia poate să-i faca copilului mult bine, dar poate să și greșescă mai ales din cauza lipsei de viziune în legatura cu perspectivele asupra viitorului copilului.

Pentru a preîntâmpina un eșec educațional este necesar ca cei doi factori, familia și grădinița să își fixeze obiective comune, dar și modalități educaționale comune. Nu este suficient să vrem un lucru, trebuie să știm și cum să îl realizăm, prin ce mijloace, care este calea cea mai bună și apropiată de copil pentru a realiza ceea ce ne-am propus. Încă mai sunt părinți care consideră că, o data înscris în grădiniță, este doar treaba educatorului să îi educe, călăuzească, învețe copilul. De aceea munca noastră cu preșcolarul începe de fapt, cu părintele.

În cadrul familiei moderne se produc unele mutații, care constau în înlocuirea familiei formata din trei generații cu familia formata din două generații. De aici putem concluda că bunicii participă din ce în ce mai puțin la educația nepoților. Alte influențe sociale pot fi considerate migrația de la sat la oraș și urbanizarea satelor. Astfel cresc posibilitățile de folosire a mijloacelor audio-vizuale, contactul cu tehnica, preocupările culturale și sportive, rezultând o schimbare în mentalitatea familiei.

Părintele trebuie să conștientizeze că noi, cadrele didactice nu suntem un factotum în educația copilului, că nu este exclusiv datoria și misiunea noastră și lor nu le revine nici o obligație.

Părintele trebuie învățat să își crească, să își educe copilul, trebuie învățat că doar într-o unitate de cerințe rezultatele se pot vedea. Pentru toate acestea, educatoarea are datoria să mențină o legătură foarte strânsă cu părinții, să îi consilieze, să le explice ce așteptări are de la copii și să găsească împreună cu aceștia o cale cât mai bună de a ajunge la țelul propus. Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcăminte copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le crează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice. Familia îi formează copilului primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului.

În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de educatoarea dar și de părinți în aceasta direcție. Ca primul factor de educație, familia oferă copilului primele cunoștințe uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Părinții trebuie să încerce să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege. Copiii pun cele mai multe întrebări în jurul vârstei de 3-6 ani, iar părinții trebuie să îi ajute să-și însușească un număr mare de cunoștințe, răspunzând cât se poate de corect și exact întrebărilor copiilor și nu ocolind răspunsurile sau enervându-se de șirul de DE CE ?

Având toate aceste argumente în față iată ce ne-am propus noi să facem :

- Să le explicăm clar părinților ce obiective urmărim în acest an școlar, ce cunoștințe (în mare) trebuie să își însușească preșcolarii grupei mijlocii. Pentru aceasta, în ședința cu părinții de la începutul anului școlar, le-am prezentat, succint, obiectivele pe care, conform curriculumului, le urmărim în acest an școlar. Pentru a fi siguri că informația noastră va fi percepută de părinți așa cum ne dorim, am dat fiecarui părinte un pliant cu obiectivele și temele de baza pe care le vom parcurge. Am considerat că, astfel, părintele va fi cointerestat să își verifice copilul dacă și-a însușit sau nu cunoștințele. De asemenea, am explicat fiecare item din fișa de evaluare inițială pentru a

vedea părintele de la ce nivel pornim cu copilul. Pe parcursul primului semestru am avut 3 evaluări parțiale pe care, de asemenea, le-am adus la cunoștință părinților în cadrul orelor de consultație cu părinții. La începutul celui de al doilea semestru, am realizat un grafic cu evoluția copilului atât din punct de vedere al bagajului de cunoștințe cât și din punct de vedere psiho-somatic, grafic pe care l-am distribuit fiecărui părinte.

- Să capacităm părintele în acțiuni comune cu grădinița pentru a realiza acea legătura de care este nevoie în educarea copilului. Am început prin a cere copiilor imagini, materiale din natura, deșeuri reciclabile, toate acestea necesitând și implicarea părinților. O altă modalitate a fost aceea de a confecționa împreună cu părinții, în special mamele, accesoriile și decorul pentru serbarea de Crăciun.

- Pentru a vedea comportamentul copilului în grupă, la activități sau cum interacționează cu ceilalți copii am filmat, fără știrea copiilor fragmente din activitatea în grupă în diferite momente ale zilei, filmări pe care le-am pus pe CD și le-am dat părinților.

- Organizarea unei excursii, de 2 zile, în care să aducem părinții și copiii. În felul acesta părinții, își vor putea da mai bine seama de modul în care socializează și se comportă copiii lor cu grupul.

Buna cunoaștere a ceea ce trebuie să primească copilul și primește concret din partea familiei, conjugată cu o muncă metodică, pe baze științifice, din grădinița, în condițiile unei bune colaborări permanente dintre familie și grădiniță, al unei îndrumări suficiente al familiei reprezintă pârgă de bază în munca didactică.

Copilul vine în grădiniță cu o experiență importantă, iar influențele educative de aici trebuie să fie în consens cu celelalte influențe educative permanente sau temporare care acționează asupra copilului. Copilul nu este o materie de modelat, ci o personalitate în devenire care se poate constitui în partener al propriei sale formări. Depinde de educatoare să ofere ocazii de dezvoltare și să construiască împreună cu familia condițiile experimentării acționale și socializării copilului.

Premisa de la care trebuie să pornească întreaga activitate este unitatea, continuitatea și competența în munca educativă. Grădinița și familia vor urmări tot timpul ca viitorul cetățean să-si formeze o personalitate armonioasă care să poată răspunde situațiilor variate ale vieții. Dacă el a învățat să se comporte, își va găsi cu siguranță drumul și va fi pregătit pentru a se adapta progresului și schimbărilor.

Parteneriatul efectiv cu familia și responsabilizarea acesteia față de educația copiilor reprezintă preocuparea fundamentală. Comunicarea dintre grădiniță și familie depinde de gradul de înțelegere a necesității acestor acțiuni și decizii comune, precum și de respectarea statutului fiecăruia, prin prisma rolului pe care îl are în devenirea copilului. Din colaborarea educatoare - copil - familie, fiecare are de câștigat, dar cel mai important câștig îl reprezintă creșterea, dezvoltarea și educarea copiilor.

Bibliografie :

Dumitrana, M., Copilul, familia și gradinița, Editura Compania, București, 2000

“Grădiniță, familie, școală” – Culegere Metodică editată de Revista de Pedagogie, București, 1976;

John Lock “Câteva cugetări asupra educației”, traducere, studiu, note și comentarii de M. Cimpoeș, Ed.D.P. București, 1971;

PRIMII PAȘI ȘI IMPORTANȚA LOR CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR, MANTA ILEANA
SCOALA PRIMARĂ CRASNA DEAL

Vârsta școlară mică reprezintă perioada cea mai adecvată formării bunelor deprinderi: de ordine și curățenie, de autoservire, de comportare civilizată și de politețe. Pe aceste deprinderi se vor putea clădi deprinderile morale complexe: cumpătare, înțelepciune, curaj, dreptate. Observația filozofului francez Claude Helvetius, cum că omul este elevul tuturor lucrurilor și situațiilor, se dovedește a fi adevărată, încă din primii ani ai vieții. Dar, înainte de toate, copilul este elevul adulților între care crește, al mediului în care se află.

Raporturile cu adulții au o mare influență educativă. Aceștia îi organizează viața copilului: hrana, somnul, igiena. Părinții și frații sunt aceia care îl ajută să se integreze în mediu, să acționeze, să se abțină, să se bucure. Deosebit de interesant este limbajul, cel mai important mijloc de comunicare adult-copil. Nu este suficient numai să stai de vorbă cu copilul, ci să-l ajuți să meargă, să rezolve situații-problemă, să se joace. Acestea toate nu se pot realiza cu asprime și la întâmplare, ci cu iubire, calm, conștient și sistematic. Într-o familie echilibrată emoțional, copilul va crește drept și sănătos. Dar câți părinți știu aceste lucruri? Mulți dintre ei lasă în grija grădiniței și a școlii lucrul asupra propriului copil.

Vremurile s-au schimbat. Toți adulții-părinți au acces la informații despre educarea copiilor, însă cei mai mulți sunt ocupați și grăbiți. Mulți își imaginează că, atunci când vor crește, fiii și fiicele lor vor înțelege singuri ce este bine și ce este rău. Ar trebui să existe o școală pentru părinți, în care să învețe că puterea exemplului personal este covârșitoare.

Copilul imită comportamentele din familie. În munca mea de învățător, cel mai dificil a fost să lucrez cu părinții elevilor. Dacă mama și tatăl sunt pozitivi, copilul va fi optimist și va porni spre viață cu aripile deschise. În cei șapte ani de acasă se pune fundamentul întregii vieți. Este imposibil să nu greșim. De multe ori se recurge la umilirea copilului, făcându-i-se corecția în public. O discuție blândă și fermă, între patru ochi, ar avea rezultate mult mai bune. Sub nicio formă nu ar trebui aplicate pedepse corporale. Cei agresivi vor deveni agresori. Dacă în familie se acordă importanță cărților și părinții citesc, există șansa ca și cei mici să prețuiască lectura. Basmele ascultate sau citite sunt pline de învățături, care vor modela caracterul copiilor. Ei vor înțelege ideea că minciuna, răutatea, egoismul, vor fi descoperite și pedepsite, iar binele strălucește mereu, oricât de târziu.

Dese sunt cazurile în care cei mici sunt privați de relaxare, joacă, distracție, pentru a fi obligați să devină mici genii, prin participarea la tot felul de cursuri, pregătiri, antrenamente. E grav când adulții vor să facă din copiii lor ceea ce ei nu au putut să devină.

Este de dorit ca în primii șapte ani de viață, cei mici să fie învățați ce este generozitatea, empatia, iubirea față de toate ființele. Dacă părinții au o conduită morală, cei mici le vor semăna. Bunele maniere se învață de la părinți. Copiii sunt singurii care știu să trăiască în prezent. Putem învăța de la ei, dacă suntem atenți. Ne putem juca împreună cu ei, putem dansa, desena, cânta. Am fi mai fericiți, cu toții. De asemenea, le putem dovedi că trebuie să aibă curajul de a fi sinceri cu noi, adulții și că îi iubim, oricare le-ar fi greșelile.

Este esențial să li se cultive umorul și capacitatea de a fi toleranți.

Niște bunici, în preajma celor mici, ar fi de mare ajutor. Aceștia, cu răbdarea și calmul lor, ar putea echilibra posibilele excese ale părinților. Ar fi cazul ca mama și tatăl să-și amintească de propria copilărie, ca să-și poată înțelege copiii și să nu repete tiparele comportamentale greșite ale propriilor părinți. În cei șapte ani de acasă, părinții și copiii sunt, în același timp, profesori și elevi.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. MANTALE ELENA BIANCA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COMUNA TĂMĂȘENI, JUDEȚUL NEAMȚ

Educația în familie reprezintă fundamentul unei dezvoltări armonioase a viitorului adult, realizând socializarea primară, în diferite dimensiuni: **normativă** -prin care se transmit copilului diferitele norme și reguli sociale, **cognitivă**-prin care copilul dobândește cunoștințe și deprinderi, **creativă**-prin care se dezvoltă gândirea creatoare, pentru a da răspunsuri la situații noi, **psihoafectivă**- prin care se dezvoltă afectivitatea, necesară în relațiile cu familia, partenerul de cuplu și propriii copii. În acest context, cei șapte ani de acasă înseamnă, de fapt, influențele exercitate, în cadrul familiei, asupra copiilor, în vederea formării lor pentru viață. Obiectivele unei astfel de educații sunt, potrivit cercetătorilor, dezvoltarea fizică, educarea intelectuală, spirituală, morală, religioasă, etică, estetică, civică, domestică.

De asemenea, familia are un rol major în însușirea limbii, a diferitelor limbaje și, în general, a competențelor de comunicare cotidiană. De aceea, modul în care membrii familiei comunică și petrec împreună timpul este vital pentru viitorul adult. În condițiile în care comunicarea dintre părinți și copii, pe teme legate de viața lor cotidiană, este deficitară, nu e surprinzător faptul că suntem nevoiți să spunem din ce în ce mai des că unora dintre elevii noștri le lipsesc cei șapte ani de acasă.

Cei mai mulți dintre părinți nu percep în mod real pericolul pe care îl reprezintă lipsa de comunicare și faptul că cei mici încep, încă din fragedă copilărie, să folosească excesiv tabletele, telefoanele inteligente, în defavoarea socializării reale. Pentru refacerea echilibrului, se impune realizarea unor programe educative pentru părinți în ceea ce privește autocontrolul emoțiilor și managementul stresului, pentru dezvoltarea, mai întâi, a inteligența emoțională a acestora. Învățând să simtă, să trăiască firesc, iubind și muncind cu înțelepciune, ducând o viață de familie și personală inteligentă, învățând să fie ei înșiși, părinții le vor transmite, prin exemplul propriu, copiilor, ce înseamnă să îți reglezi conduita în raport cu normele morale, sociale și culturale care te definesc și să ai **cei șapte ani de acasă**.

Bibliografie:

1. Ionescu, Mihaela; Negreanu, Elisabeta, *Educația în familie. Repere și practici actuale*, Editura Cartea Universitară, București, 2006.
2. Cuznețov Larisa, *Consilierea și educația familiei. Introducere în consilierea ontologică complexă a familiei*, Editura Universității Pedagogice de stat "Ion Creangă", Chișinău, 2014.

ROLUL FAMILIEI ÎN PĂSTRAREA TRADIȚIILOR

PROF.MANU ELENA FELICIA
COLEGIUL TEHNIC CĂRĂȘAN REȘIȚA

Sărbătoarea Crăciunului la Gârliste, o localitate, un sat din Banat, este un exemplu de împletire a tradiției cu familia și mai ales cu biserica. În primul rând familia este promovată de biserică prin Sfânta Taină a Căsătoriei și apoi familia este cea care ne formează și prin respectarea tradițiilor. ”De când este obiceiul acesta?” este o întrebare la care sătenii de la Gârliște ți-ar da următorul răspuns: ”Așa m-am pominit.”

În dimineața zilei de Crăciun înainte de servirea prânzului și în timpul slujbei de la biserică copiii merg cu colinda și cu pomană la casele oamenilor de la care ei primesc la rândul lor bani și altă pomană (colac de pâine, cârnat și prăjituri). La Crăciun copiii primesc bani spre deosebire de sărbătoarea Paștelui când nu se dau bani copiilor ci doar cadouri. Tot în dimineața zilei de Crăciun copiii mai mari, cu vârste între 15-18 ani merg cu ”Steaua”. Pentru prezentarea scenetei ”Steaua” tinerii se pregătesc la biserică unde se păstrează costumele pentru actorii scenetei, cei trei magi, regele Irod, Avram Corbit (personajul românesc) și povestitorul. Preotul satului care este practic scenaristul și regizorul scenetei împarte rolurile ca să le invete colindătorii. ”Stelistii”, cum le mai spun unii primesc și ei bani, colaci de pâine, colaci dulci (prăjituri) și o sticlă cu vin.

În toate casele de la Gârliște se pregătește un meniu tradițional de Crăciun și tot prânzul ”se dă” în sănătate dar numai după ce de dimineață, la prima oră se dă de pomană pentru morții ce aparțin de casa respectivă. De aceea se pun pe masă farfurioare cu un cârnat, un colac de pâine, prăjituri și un pahar cu apă, suc, cafea care se dau apoi vecinilor sau copiilor care vin cu pomană. Acestea toate fiind îndeplinite se așteaptă finii la masă.

Prânzul începe la ora 13,00 după terminarea slujbei de la biserică când oamenii se îmbracă frumos cu hainele de sărbătoare și pornesc la nași iar copiii la moașă. Prânzul durează câteva ore și este o adevărată sărbătoare.

Același obicei, de a merge la prânz la nași și la moașă este și la Sărbătoarea de Paște.

Iată câtă importanță are biserica pentru comunitate. În primul rând pentru educație, preotul era și așa ar trebui să rămână, un om educat și învățat care face parte dintre ”mai marii” satului care formează copiii, tinerii și mai departe indivizii din comunitate. Menținând tradițiile lăsate de la părinți, tinerii își dezvoltă personalitatea și-o desăvârșesc, simt că aparțin unui loc, au un rost, o ”vatră” o lor la care se întorc mereu. În menținerea mai multor obiceiuri nu numai acesta, biserica are un rol deosebit de important. Au fost preoți tineri care au venit în Gârliște și au încercat să schimbe unele obiceiuri bune, tradiții ale oamenilor, fără să se gândească dacă este bine sau nu. Respectarea tradițiilor și educația tinerilor în familie sunt mână în mână. Nu vom putea spune că tradiția aceasta nu este bună și să venim cu o alta care aparține unui alt popor pentru că obiceiul altui popor nu ne definește pe noi ca români și ar contribui la deșădăcinarea individului de locul de care aparține.

Încă din copilărie respectarea tradițiilor îi insuflă individului norme de conduită, aspirații patriotice, respect reciproc. **A. Russo remarca: „Să ne uităm la formele civilizației; întâi, este familia ce se statornicește, al doilea, familia se preface în neam, și, al treilea, neamul în popor”** Pornind de la ce spunea A. Russo recunoaștem că baza societății este familia. Tradițiile din familie se transmit din generație în generație și astfel tinerii dobândesc calități morale ca prietenia, toleranța, cinstea, dragostea de țară, comunicarea între indivizi. Familia susținută și promovată mereu de biserică este cea care dezvoltă moralitatea încă din frageda copilărie. Nu în ultimul rând și respectul față de tradiții este cel care formează caracterele de care are nevoie o societate. Sărbătorile tradiționale sunt promovate în primul rând în familie așa cum și în familiile din Gârliște se respectă tradițiile strămoșești. Biserica Ortodoxă este cea care nu și-a schimbat și nu își va schimba vreodată viziunea față de familie. Biserica are rolul de a întări și susține rolul familiei pentru societate ceea ce reiese și din obiceiul prezentat mai sus acela de a cinsti nașii și moșii de comunie respectiv de botez, nașii fiind părinții spirituali recunoscuți de biserica ortodoxă. La acest prânz de la Sărbătoarea Crăciunului se uită toate neplăcerile și neînțelegerile dacă au existat vreodată astfel că prin biserică, familie și tradiție oamenii revin la relații de prietenie, bunăvoință, toleranță, cinste și nu în ultimul rând înțelepciune.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. MARCEL IONESCU
COLEGIUL NAȚIONAL "MIRCEA CEL BĂTRÂN", RM. VÂLCEA

Ființă gîngășă, cu rădăcini adînc înfipte în mediul din care provine, copilul este oglinda familiei sale.

Educația copilului este strict dependentă de maturitatea părinților, privind capacitatea acestora de înțelegere a micului univers pe care copilul și-l formează încă de la primul contact cu lumea exterioară. În contextul menționat, putem afirma pe bună dreptate că, familia are un rol esențial în formarea copilului și nu în ultimul rînd o responsabilitate covârșitoare în acest sens.

Maturizarea psihică a copilului este foarte importantă și, de aceea, nu trebuie scăpat din vedere faptul că, părinții reprezintă modele puternice, care trebuie să știe cum să dirijeze viața afectivă a copilului lor pentru că, de acești factori depinde formarea personalității copilului. Acesta își formează personalitatea în condițiile lui de viață și în împrejurările în care își desfășoară activitatea psihică. Gîndirea, imaginația, modalitatea de a percepe viața exterioară, spiritul de observație, imaginația se formează și se desăvîrșesc în primul rînd prin educația din familie.

Factorul educațional este deosebit de complex și nu toți părinții sunt conștienți de acest fapt; nu toți conștientizează faptul că educația se realizează cu iubire dar și cu dreptate, astfel încît, viitorii adulți să fie învățați să devină obiectivi, corecți, morali și echilibrați.

Pentru copii, părinții sunt desăvîrșiți. Dar, dacă în realitate nu este așa și dacă părinții greșesc în educația pe care le-o oferă copiilor lor, se produce un dezechilibru în comportamentul acestora din urmă care, mai tîrziu, pot reacționa necontrolat și negativ chiar față de părinții care le-au oferit toată iubirea lor dar care, tocmai din această iubire manifestată fără dreptate, au greșit. Greșelile în educație pot năruți un întreg edificiu etic pe baza căruia copilul își formează și își dezvoltă întreaga personalitate. De aici pornește un întreg lanț de factori care au efecte negative asupra vieții copilului. Dacă el este educat într-un fel acasă și în alt fel la școală, începe să-și explice realitatea prin capacitatea sa de înțelegere și de interpretare, renunțînd la sprijinul părinților. Astfel, există pericolul ca el să nu se mai raporteze nici la părinți și nici la dascăli, fapt care generează un dezechilibru.

Nivelul educațional al copilului depinde de ambianța familială care se poate desăvîrși după modelul psihic, astfel oferindu-i-se copilului o reală capacitate de sinteză și de reactivitate.

În familie i oferă copilului drumurile orientative de viață în sensul concepției sale, dar mai ales, aici intervine personalitatea sa de discernămînt în alegerea drumului personal.

Un copil crescut într-un mediu coercitiv sau un copil provenit dintr-un mediu în care i se îndeplinesc toate voile fără discernămînt nu va putea la vîrstă adolescenței sau chiar la vîrstă adultă să se adapteze normelor elementare ale societății. Îi va face pe alții să seferă fiindcă el însuși suferă. Echilibrul său este viciat tocmai de comportamentul părinților care îl determinat să cadă într-o autosuficiență ridicolă ce-l determină să nu reacționeze normal în fața unor situații problemă ale vieții.

Pentru a avea un copil pregătit suficient și apt pentru a păși mai departe pe drumul educației reprezentate de școală și societate este nevoie că exigența să se îmbine cu gîngășia într-un perfect echilibru. Acest lucru, însă, nu înseamnă că munca educațională a părinților se oprește aici și nici că sarcina acestora încetează imediat ce copilul a intrat în cea de-a doua fază a educației sale.

Ca părinte, a coordona activitatea copilului nu înseamnă o imixtiune în viața acestuia ci o responsabilitate care încununează.

Educația în familie este o acțiune dirijată cu un real caracter intenționat, prin care se operează exprimări esențiale active.

Funcția educativă a familiei are ca finalitate integrarea eficientă a copilului în societate. Acest lucru se realizează prin formarea personalității după un anumit ideal precum și prin crearea unei individualități multilaterale care se străduiește să aducă o contribuție maximă la transformarea și la progresul societății.

Psihicul unui copil este intens influențat de dezvoltarea sistemului său nervos. Se știe că orice copil se naște cu reflexe instinctive, neinfluențate încă de educație. Psihicul se modifică în funcție de condițiile în care trăiește copilul.

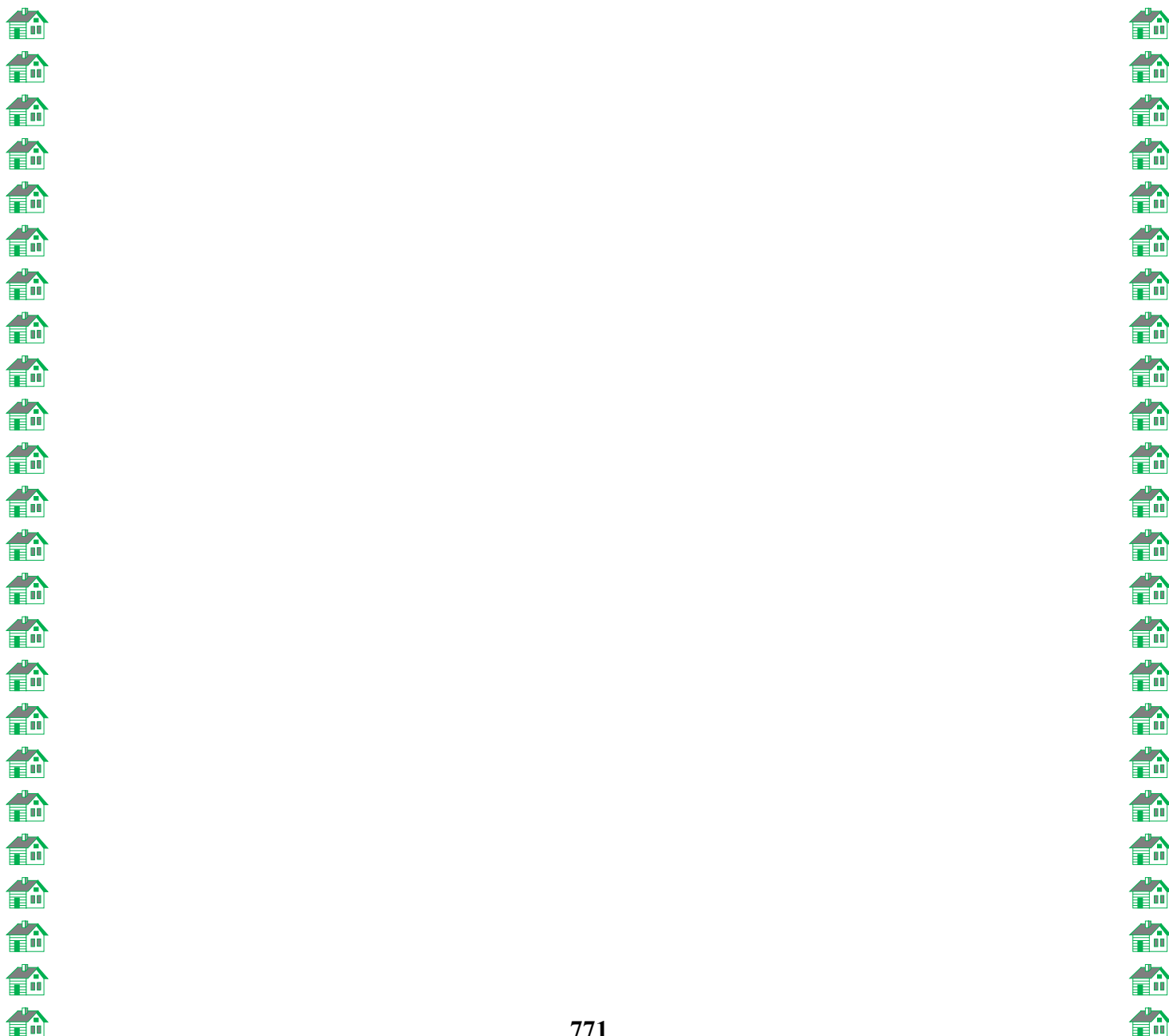
Experiența educației, perpetuată și îmbogățită prin adaosurile tradiției, s-a cristalizat într-o colecție de procedee, norme și precepte ce se transmit prin părinți copiilor.

A educa înseamnă a stimula înclinațiile pozitive, a reprima înclinațiile negative dar înseamnă totodată și a crea trăsături noi ce dezvoltă personalitatea copilului, trăsături care vor avantaja integrarea lui în socială.

Familia, celula societății, are rolul de a urmări împlinirea unei game largi de aspirații ale membrilor ei. Fiind întemeiată în primul rând pe afecțiune, ea reprezintă cea mai importantă societate umană pe temelie a căreia se clădesc zidurile societății în care oamenii își desfășoară activitatea, unde se consolidează legăturile reciproce de înțelegere rezultate din unitatea de aspirații, de mijloace și de scopuri. Întemeiată pe raporturi de armonie și comuniune, ea poate să se transfigureze într-o reală structură pozitivă și constructivă unde copiii se dezvoltă corect, pozitiv. Iar dacă mai există și respectul față de tradiție ca bază a deschiderii spre viitor, se poate spune că ea își împlinește rolul în ceea ce privește educația copiilor. Pe de o parte, ea transmite celor tineri un tezaur de experiențe moștenite iar pe de altă parte, amplifică și prelucrează aceste experiențe, proiectând în viitor planuri, speranțe și aspirații.

Familia are rol esențial și în promovarea valorilor spirituale și nu în ultimul rând în adaptarea la problemele cheie ale vieții.

Fiind un cadru natural în care se formează personalitatea copiilor, ea este totodată și factor de perfecționare a personalității părinților.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ PROF. : MARCU SIMONA ELENA

„Cei șapte ani de acasă” – o expresie pe care cu toții am auzit-o, dar câți dintre noi am stat oare să ne gândim cu adevărat la semnificația sau la ce anume presupun acești „șapte ani de acasă”. Oare acești șapte ani se rezumă doar la împlinirea vârstei mai sus menționată? Până nu demult „cei șapte ani de acasă”, erau cu adevărat ... de acasă, deoarece copiii stăteau în sânul familiei în primii ani de viață, iar responsabilitatea educării copiilor era în întregime a familiei, deoarece abea la vârsta de șapte ani copiii erau instituționalizați și de la 7 ani începea parcursul lor pe drumul școlarității. Astăzi copiii parcurg de la vârste fragede diverse forme educaționale; cresă, cluburi, cursuri, grădiniță, iar acei 7 ani de acasă nu mai sunt în totalitate de acasă, însă anumite aspecte se formează, se educă, se cultivă acasă, în sânul familiei prin puterea exemplului și consecvenței membrilor familiei.

De fapt „cei șapte ani de acasă” reprezintă expresia utilizată spre a face referire la educația pe care părinții o oferă copiilor în primii ani de viață. Acești ani au o valoare incomensurabilă atunci când ne gândim la viitorul copilului. Este perioada cu cele mai multe acumulări de ordin fizic, psihic, motor, cognitiv. Este perioada când se formează anumite capacități, aptitudini și deprinderi, având în vedere că studiile în domeniu confirmă faptul că până la vârsta de 10 ani creierul copilului ajunge la maturitatea creierului unui adult din anumite puncte de vedere, putem face o scurtă incursiune spre ce înseamnă „cei șapte ani de acasă” și cât este de important să valorizăm la maxim această perioadă.

Această perioadă de timp este considerată culmea achizițiilor, deoarece copilul are o capacitate extrem de mare de acumulare de cunoștințe, de memorare, de însușire a diverselor comportamente, este așa cum de mai multe ori am auzit „un burete” ce absoarbe totul din jurul lui. În această perioadă copilul petrece o mare parte din timp alături de familie, iar tot ceea ce îl înconjoară reprezintă un etalon de comportament, motiv pentru care membrii familiei și toți cei din jurul copilului trebuie să își reconsidere comportamentul și să țină cont de faptul că acțiunile lor se oglindesc în comportamentul copilului. Felul în care sunt tratați copiii și faptele lor sunt adevărate lecții de comportament. Utilizarea pedepselor sau a recompenselor într-un mod greșit se va reflecta în educația copilului și acesta ar putea fi catalogat ca „bine crescut” sau prost crescut”. Însă ce ar trebui oare să învețe un copil în perioada celor șapte ani de acasă?

Răbdarea: este o calitate esențială pe care dorim să o aibă copiii noștri, să aștepte fără să deranjeze atunci când esti la rând la magazin, să nu dea din picioare când i se refuză ceva pe motiv că dorește „acum”. Pentru a dezvolta răbdarea este nevoie de consecvență, calm pentru a explica și comunica cu copilul și o oarecare perpicacitate din partea părinților pentru a nu pune răbdarea celui mic la încercare atunci când nu este cazul.

Politețea și bunele maniere: se învață prin puterea exemplului. Unui copil ce va auzi acasă frecvent cuvintele „mulțumesc, te rog, scuze, salut”, îi va fi mai ușor să și le însușească, să și le facă a lui. Este absurd să ceri unui copil să salute la venire și plecare sau să spună mulțumesc atunci când tu, adultul nu o faci.

Deprinderile de igienă și autoservire: Copiii trebuie lăsați să exploreze, să descopere, să greșească pentru ca la final să reușească. Nu este cazul să facem noi în locul copilului ceea ce el din punct de vedere al dezvoltării fizice și psihice poate face.

Iubește-l necondiționat și demonstrează-i: Una dintre nevoile de bază ale omului este aceea de a iubi și de a fi iubit. Copilul are nevoie să se simtă iubit, apreciat și valorizat. Criticile îl vor inhiba, ignorarea îi va scădea stima de sine și îl va face să se simtă devalorizat. De aceea indiferent de ceea ce face ajută-l să înțeleagă ce a greșit, cum putea să facă corect și dă-i șansă să repete experiența cât de curând. Respectându-l ca pe un adult și acordându-i importanță lui și faptelor sale, comunicând cu copilul se poate clădi o fundație solidă pe ceea ce numim „cei șapte ani de acasă”.

ROLUL FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA INTELECTUALĂ A COPILULUI

PROF. ÎNV. PREȘC. MARGAN DOINA
GRĂDINIȚA P.P. NR.44 – TIMIȘOARA

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Familia este adevăratul laborator de formare a persoanei.

Începând din primii ani de viață, copilul preia de la cei din jur gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament. Prima relație a copilului cu lumea exterioară este cea cu familia. Aceasta îi oferă copilului primele informații despre lumea care-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv. Acest tip de relație este hotărâtor în devenirea personalității, nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții, dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți, precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral.

Fiecare copil are un limbaj principal de iubire, o modalitate în care el înțelege cel mai bine afecțiunea părintelui. Familia trebuie să asigure adăpost, hrană, haine, să-și asume și răspunderea formării lor mentale și sentimentale.

Fără iubire, copilul va deveni un „handicapat” pe viață. Copilul trebuie să atingă un nivel emoțional necesar de maturitate, înainte de a fi capabil să învețe în mod eficient la nivelul vârstei sale. Există cinci modalități în care copiii exprimă și înțeleg iubirea: mângâierile fizice, cuvintele de încurajare, timpul acordat, darurile, serviciile.

Mângâierile fizice sunt cea mai puternică voce a iubirii. Copiii care sunt ținuți în brațe, sunt îmbrățișați, sărutați, se dezvoltă mai devreme din punct de vedere emoțional, decât cei care sunt lăsați multă vreme fără un contact fizic.

Cuvintele de încurajare hrănesc interiorul copilului, dându-i sentimentul valorii de sine și al siguranței. Tonul vocii, blândețea, atmosfera afectuoasă, toate comunică o căldură emoțională și multă iubire. Cuvintele de laudă, de încurajare, cuvintele călăuzitoare, tonul agreabil și o mânie stăpânită vor aduce oricând un câștig însutit.

Timpul acordat este darul pe care părintele îl oferă prin prezența sa copilului. Timpul acordat trebuie să presupună și un contact vizual plăcut și plin de afecțiune. A privi copilul în ochi este o modalitate foarte eficientă de a transmite iubire din toată inima către sufletul copilului. Timpul acordat înseamnă a desfășura o activitate împreună, cunoscând astfel mai bine copilul, împărțind gândurile și sentimentele. Tot ceea ce se face împreună cu copilul va conta întotdeauna.

Darurile sunt o formă de recunoștință sau de stimulare. Adevăratul dar exprimă iubirea pentru orice persoană, gestul fiind făcut de bunăvoie.

Serviciile pline de iubire se fac de bunăvoie. Serviciile cu compasiune și iubire sunt caracteristice părinților cu vocație. A fi părinte bun nu înseamnă a oferi copilului tot ce își dorește. Părinții au un rol major în disciplinarea copilului, misiune dificilă care presupune înțelepciune, imaginație, răbdare și multă dragoste. Disciplina presupune o misiune îndelungată și foarte vigilentă, aceea de a călăuzi copilul de când este sugar și până la vârsta adultă.

Părinții sunt cheia capacității copiilor de a învăța și de a reuși în toate direcțiile.

Bibliografie:

1. Lupu, Aurelia-Carmen, *Revista Didactica*, ianuarie, 2009;
2. ***, *Revista învățământului preșcolar*, București, 2010

CEI 7 ANI DE ACASA

PROF. INV.PRIMAR: MARGUTOIU CRISTINA

Familia, in orice societate, joaca rolul cel mai important in formarea si socializarea copilului, deoarece ea reprezinta cadrul fundamental in interiorul caruia sunt satisfacute nevoile fiziologice si sociale si implinite etapele intregului sau ciclu de crestere.

Parintii sunt primii educatori din viata copilului, educatia primita de acesta pana la sapte ani, fiind determinanta pentru dezvoltarea sa ulterioara, reprezentant, in primul rand, cadrul existentei biofizice al dezvoltarii copilului, principalul obiectiv al familiei trebuie sa fie, pastrarea sanatatii, cresterea normala si calirea organismului. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltarii fizice armonioase, inseamna asigurarea unui program zilnic care trebuie sa respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masa. Dar copilul nu are nevoie numai de adapost, hrana si haine, familia si caminul reprezinta pentru copil si "scoala primilor ani" in care se pun bazele viitoarei sale constiinte, ale tuturor trasaturilor care il vor defini ca om intreg, ca persoana cu statut social.

Parintii trebuie sa devina constienti de influenta pe care o exercita in viata copilului, sa cunoasca educatia data propriului copil este diferita de cele precedente, ca societatea viitoare va fi diferita de celelalte, iar copilul trebuie pregatit corespunzator.

Incepand cu primii ani de viata, copilul preia de la parinti gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sarguinta, cinstea, politetea, sociabilitatea, initiative creatoare, dispozitia de colaborare. Toate acestea cer calm, intelegere, rabdare, dragoste fata de copil. Nu frica, nu teama trebuie sa-l determine pe copil sa faca fapte bune.

Pentru a descoperi binele trebuie sa existe un cod de conduita bazat pe egala respectare atat de copil cat si de parinti. Dragostea de "bine", de adevar, are nevoie mai ales de actiune, de descoperire a virtutilor de catre copil. Gresesc acei parinti, care interzic copiilor de a apuca, de a desface jucariile, de a le pipai, a le privi si chiar de a le izbi. Activismul precum si curiozitatea acuta de a cerceta tot ce-l inconjoara trebuie stimulate, incurajate, intelegand copilul ca pe o fiinta autonoma. Cultivarea dragostei fata de frumos se realizeaza tot in familie prin pregatirea bunului gust al copilului fata de tinuta si locuinta sa, precum si cea de frumusetea in comportare si relatie cu cei din jur.

Familia reprezinta pentru copil, structura socio-afectiva de baza, principal structura protectoare absolute necesara existentei lui. Aici se invata limbajul si comportamentul social, se formeaza convingeri, aspiratii, aptitudini, sentimente, trasaturi de vointa si de caracter.

Orice experienta de viata, orice relatie afectiva vor fi resimtite in functie de bazele oferite de familie. Climatul din familie influenteaza personalitatea copilului, oferindu-i zestrea de echilibru relational si adaptiv. Acest climat din familie se impune ca un filtru intre influentele educative exercitate de parinti si achizitiile psihico-comportamentale, realizate la nivelul personalitatii copilului. Toate framantarile, preocuparile, ambitiile parintilor il strivesc pe copil intr-un mediu familial dizarmonic, este dificil pentru el sa-si gaseasca unitatea interioara.

Componenta afectiva, comunicarea verbala si jocul cu copilul au un rol esential in relatia parinte-copil. Inca de la primele cuvinte, propozitii, copilul simte nevoia sa transmita parintilor intamplarile din viata lui. Daca parintele va fi mereu ocupat, neatent, oboist siva evita sa-l asculte pe copil, acesta va cauta raspunsurile in alta parte sau nu v-a cauta deloc, firul comunicarii rupandu-se. Numai fiind aproape de sufletul copilului, luand parte la preocuparile lui, parintele devine sfatuitorul, punctual de rezistenta si incredere al copilului.

Succesul relatiei parinte-copil depinde de dragostea parinteasca, de iubirea neconditionata care presupune afectiune, intelegere, asigurarea unor raporturi relationale, juste si echilibrate. Cand copilul este iubit este mai usor de disciplinat, de modelat. Fara iubire, copilul va muri din punct de vedere emotional, aparand tulburari caracteriale in dezvoltarea personalitatii. Mangaierile, cuvintele de incurajar, lauda, blandetea, atmosfera afectuoasa arata iubirea. Cu cat legatura emotionala dintre parinte si copil este mai puternica, cu atat posibilitatea unui comportament delicvent este mai scazuta.

Rolul parintelui in existenta copilului este fundamental, dar numai in masura in care el gaseste forta, secretul de a creste un individ rezistent, puternic, adaptabil, echilibrat.

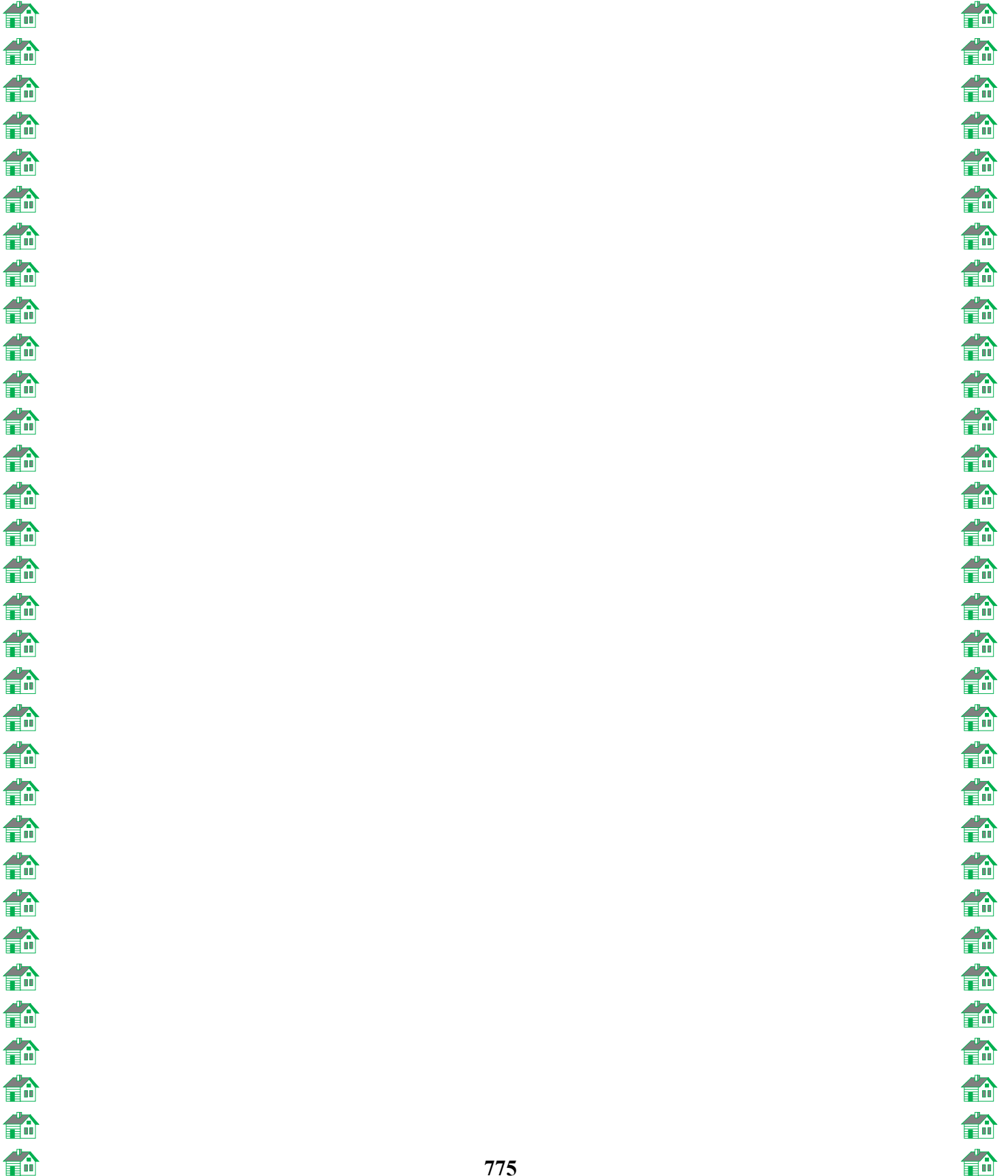

 Strategiile educative ale familiei, determina in mare masura personalitatea precum si rezultatele
 scolare ale copiilor. Parintii sunt cheia capacitatii copiilor de a invata si de a reusi in viata.

 Se spune, ca profesia de parinte este una din cele mai vechi profesii care se practica de toti membrii
 comunitatii, insa putini sunt cei care se straduiesc s-o invete sistematic.

 Cel mai frumos dar pe care il ofera parintii copiilor, este propria sanatate emotionala, fizica, spirituala,
 intelectuala.

 “Copilul are nevoie de familie, dar nu de orice fel de familie”.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE-CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. SAVU MARIA CRISTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 – TELEGA, PRAHOVA

Pentru mulți dintre noi, expresia „cei șapte ani de acasă” este sinonimă cu un set de norme morale, de reguli de politețe și principii esențiale de viață, pe care copiii le deprind de la o vârstă foarte fragedă, în cadrul familiei, și care contribuie la modelarea adultului de mai târziu, la integrarea armonioasă a acestuia în societate.

Cu toții știm că în ziua de azi, copiii sunt destul de rebeli deoarece grijile cotidiene, serviciu, stresul îi copleșesc pe părinți și aceștia nu se mai ocupă așa cum ar trebui de copiii lor. În primă instanță, părinții trebuie să aibă vârsta adecvată de a da naștere copiilor, să fie maturi și educați ei înșiși pentru ca, la rândul lor să poată fi capabili să educe. Lipsa maturității acestora, grijile de zi cu zi, timpul din ce în ce mai scurt pe care îl au la dispoziție, îi determină să angajeze bone și, astfel, educația își pierde adevăratul sens. Bona nu educă; ea îngrijește, hrănește, supraveghează copilul. Există și excepții când aceasta îi citește copilului o carte, îi explică sensul anumitor cuvinte, îl învață o parte din bunele maniere, sau se joacă un joc educativ cu acesta. Dar acestea sunt cazuri izolate. Bonele nu pot suplini existența părinților.

Există și situații când, justificat sau nu, părinții pleacă în străinătate, lăsând copiii în grija bunicilor sau ai altor rude, aceștia neputându-le oferi o educație adecvată. Nici măcar bunicii sau rudele nu pot suplini existența unui părinte în viața unui copil, căci nimeni nu poate înlocui părintele. „Cei șapte ani de acasă” înseamnă să ai o familie întreagă, cu ambii părinți, pentru a putea învăța copiii ce înseamnă respectul, stima față de sine și de cei din jur, respectul, sinceritatea, corectitudinea, bunătatea. Un copil privat de prezența unui părinte în viața sa este un copil frustrat, care își va face dreptate singur, care va fi privat de o educație adecvată timpurie, care nu va avea acel model în viață după care să se ghideze. De ce? Deoarece copilul învață în primul rând prin exemplu, iar primul exemplu, primul model demn de urmat în viața unui copil este părintele. Copiii nu învață neapărat ceea ce spun părinții. Ei învață ceea ce FAC părinții. Dacă aceștia din urmă oferă copilului un model demn de urmat atunci și copilul, la rândul său, va fi un exemplu.

Unii părinți își educă în mod greșit copiii: ori sunt prea permisivi, asigurându-le totul de-a gata și dându-le voie să facă aproape tot ce vor, ori sunt prea exigenți, exagerați uneori, aplicând reguli stricte de comportament, impunând limite drastice, ceea ce iarăși este greșit. Copilului nu trebuie să-i spui „ai voie să faci asta pentru că te las eu” și nici „nu ai voie să faci asta pentru că așa zic eu”. Copilului trebuie să-i explici cauzele și efectele, să-i demonstrezi cu exemple concrete și argumente solide deciziile tale, să nu începi explicațiile cu „nu ai voie să...” ci cu „ar fi mai bine dacă...”. Adică să nu impui. Tot ce este impus, rigid, strict, nu dă roade în educația copilului. O voce blândă, explicații date cu zâmbetul pe buze, calmul și răbdarea, vor avea mereu succes.

Cu mult calm și răbdare, copilul va fi învățat cum și când se salută politicos, care sunt formulele de adresare în funcție de persoanele cărora li se adresează, cum trebuie să se comporte pe stradă, în mijloacele de transport în comun, la un spectacol, într-o vizită, la masă, la școală, în societate. Copilul va ști că nu e frumos să vorbești cu mâncarea în gură, să întrerupi pe cineva care vorbește, va ști să ridice mâna când dorește să spună ceva, să vorbească politicos cu colegii, doamna învățătoare și alte persoane din cadrul școlii, va ști să folosească adecvat cuvintele magice „te rog”, „iartă-mă” și „mulțumesc”.

Așadar, bunele maniere, educația, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate, o cheie cu care deschizi orice ușă dacă o dobândești adecvat și la timp.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. MARIA MARILENA
GRADINIȚA PN BUMBUIA, GURA FOII

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Profesorul psiholog Adina Mesaroș a explicat cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult. Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!) - („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/ legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”).

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială .

Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“.

Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Bibliografie:

- Cucuș ,Constantin - „, Pedagogie” ediția a II a revizuită și adăugită ,Iași ,Polirom, 2 006 Nicula, Ion – Pedagogie ,Editura Didactică și Pedagogică ,RA, București , 1994
- Stoica , A. –Evaluarea progresului școlar .De la teorie la practică ,Ed. Humanitas Educațional, București ,2003
- „Curriculum pentru învățământul preșcolar” - Ed, Didactica Publishing House, București , 2009

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. NISTOR MARIA
UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT: G. P. P. „SF. SAVA” IAȘI

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă , te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”.
(„Child’s Appeal”. Mamie Gene Cole)

În educarea „puiului de om”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție. Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. „Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la grădiniță, școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos. Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei în lumea noastră.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;

• modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său („mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Copilul trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu îi facem observații în public. Replicile de genul „taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume -omul de caracter”.

Bibliografie:

1. Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. SCURTU MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 SLĂNIC MOLDOVA, BACĂU

”Educația este dobândirea artei de a utiliza cunoștințele.” Alfred North Whitehead

Johann Amos Comenius, în lucrarea sa „Didactica magna”, considera că la naștere, natura înzestrează copilul numai cu „semințele științei, ale moralității și religiozității” și ele devin un bun al fiecărui om numai prin educație. În concepția sa, educația este o activitate de stimulare a acestor „semințe”, și implicit, de conducere a procesului de umanizare, omul „nu poate deveni om decât dacă este educat”.

Cei șapte ani de-acasă definește bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special. Realitatea familiilor astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

Copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, am părul ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori “Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi deoarece mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Trebuie să se impună anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața familiei, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic îi supraveghează, îi analizează, interiorizează ceea ce fac adulții, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. . Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna lui. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios, în momente în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el.

Bibliografie:

1. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
2. www.copii.ro
3. www.scribd.com
4. www.didactic.ro

SUNTEM PREGĂTIȚI DE SCHIMBARE?

PROF. ÎNV. PRIMAR MARIANA CAPȘA

De ce nu prea mai învață copiii noștri? De ce ne este greu cu ei – în școli și acasă?

Ce se întâmplă? Ce ne scapă? De ce este din ce în ce mai greu să dirijezi învățarea copilului de astăzi?

Ne aflăm în fața unei probleme de natură metodologică sau a uneia de ordin filozofic, mai adâncă și mai la rădăcina lucrurilor?

Ce se întâmplă, totuși, în ultima vreme cu școlile și copiii? De ce este din ce în ce mai dificil să îi ții în bănci, să îi faci să te asculte, să îți împlinești, cu ei, obiectivele planurilor de lecție sau ale programelor școlare?

Cei șapte ani de acasă sunt invocați adesea, în conversațiile celor mari. Din păcate, în prezent, sunt pomeniți mai des atunci când cel care îi aduce în discuție este de părere că...lipsesc. Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămânând doar ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Familia promovează diferite valori care sunt transmise celor mici și care, la rândul lor, le vor transmite familiei pe care și-o vor întemeia. Copiii nu au nevoie de părinți ideali; ei își doresc ca aceștia să le reflecte dorințele și să le înțeleagă nemulțumirile, să îi ajute când sunt nelămurii și să îi aprecieze atunci când merită. Schimbul reciproc de opinii pune bazele unei legături sincere între părinți și copii și îi ajută să se cunoască mai bine.

Educația copilului este o provocare pentru orice părinte. Dacă învățăm să facem o reprezentare clară și complexă a țelului pe care vrem să îl atingem atunci situațiile pot fi mai simplu de abordat. Greșelile nu trebuie să ne descurajeze. Mai devreme sau mai târziu vom ajunge să ne înțelegem copiii și să le acordăm sprijinul necesar. Experiența ne ajută să devenim părinți mai buni și să preluăm exemple din propria educație.

A acorda atenția necesară unui copil presupune mai multe eforturi din partea părinților. Să îi cunoască bine comportamentul și să îi înțeleagă stările. Fie că este obosit sau îi este foame, s-a lovit sau are nevoie de atenție, copilul are nevoie de îngrijire continuă. Pentru a putea percepe sentimentele copilului, părintele trebuie să fie capabil să transmită propriile lui emoții. Uneori este greu să înțelegem dorințele celor mici și explicațiile lor nu ne lămuresc. O analiză mai atentă a situației, a mediului în care trăiesc, a pasiunilor lui sau a persoanelor cu care interacționează ne poate lămuri. Din păcate, mai trebuie găsit și timpul necesar pentru a face aceasta.

Lumea nu este perfectă și nici noi nu suntem părinți sau educatori perfecți. Trebuie să avem grijă să nu transmitem frustrările și nemulțumirile noastre. Defectele noastre trebuie să fie exemple negative pentru copil iar calitățile noastre să constituie un model demn de urmat. Ideea principală este să determinăm sursa nemulțumirilor care ne afectează și să ne controlăm atitudinea. Echilibrul este trăsătura perfectă care definește educația copilului.

Prima dintre greșelile grave ale parentalității, întâlnită de specialiști de-a lungul timpului, este absența unor limite comportamentale, a unor reguli minime de conduită, care au rolul de a oferi cadrul de siguranță în interiorul căruia copilul să se desfășoare din punct de vedere comportamental. „Limitele sunt cele care stabilesc ce este și ce nu este permis, ce așteptări are părintele de la copil și ce consecințe apar când sunt încălcate. Ele reprezintă baza unei dezvoltări afective și mentale sănătoase pentru copil. Ele stabilesc un program de viață care este indicat să fie flexibil, dar totuși existent și au rolul de a securiza copilul încă de la cea mai fragedă vârstă”, a explicat psihologul timișorean Claudia Borza. Ele trebuie respectate în primul rând de părinți, deoarece învățarea specifică copilului este imitația.

O altă greșelă frecventă întâlnită se referă la raportarea greșită a părinților la nevoia de independență a copilului. „Nevoia de independență este o cerință de dezvoltare, câștigarea ei treptată în funcție de vârstă, achiziții și progrese bio-psihologice este parte din normalitatea dezvoltării umane. Astfel, în mod natural, de la cea mai fragedă vârstă începem să facem pași spre câștigarea independenței și devenirea unei personalități autonome. Recomandabil pentru părinți este să acorde copiilor atâta independență câtă au nevoie pentru a învăța despre și din mediul în care trăiesc în baza nivelului de dezvoltare și a vârstei pe care

o are. Nici mai multă deoarece ceea ce depășește posibilitățile de înțelegere și capacitățile proprii devine stresant psihic și dezorganizant comportamental, nici mai puțină deoarece riscăm să substimulăm copilul și astfel el să devină nesigur, neîncrezător deoarece nu știe ce poate și ce nu poate să facă”, este de părere specialistul bănățean.

O greșală care îi pândește adesea mai ales pe adulții ocupați se referă la comportamentele compensatorii față de copil. Acestea se referă la compensarea lipsei de timp acordat celui mic cu beneficii materiale, ceea ce atrage la copil reacții sau învățări de care părinții ajung să se plângă la un moment dat (cerințe excesive, nemulțumiri tot mai frecvente, conflicte, tulburări de comportament).

Împărțirea clară și pe termen lung a rolurilor de „autoritar” și „afectiv” este o altă strategie de creștere a copilului încadrată la greșeli de către psihologi. În acest joc, unul dintre părinți este educatorul, cel care impune reguli stricte și pedepsește, iar celălalt este părintele afectuos, care oferă cadouri drept compensație și este refugiul copilului atunci când se simte nedreptățit. Folosirea inadecvată a disciplinării este una dintre greșelile întâlnite adesea, fie prin absența acesteia, adică absența unor consecințe pentru comportamentele inddezirabile, fie prin transformarea disciplinării în pedepse fizice, ori reacții verbale pline de insulte, jigniri, țipete, care afectează stima de sine a copilului și rănesc profund emoțional.

O atitudine considerată nocivă este nediferențierea între nevoile proprii și cele ale copilului. Această greșală vine în principal dintr-o slabă cunoaștere de sine, astfel că adultul atribuie copilului propriile nevoi. Părinții îl suprasolicitează pe cel mic cu o groază de activități extrașcolare din nevoia de a avea un copil «realizat», așa cum nu au reușit ei să devină, sau părinți care sunt excesiv de cicălitori, critici și chiar controlatori cu copilul deja mare, la o vârstă la care controlul ar trebui înlocuit cu apropierea și îndrumarea discretă, deoarece ei au suferit din cauza lipsei de interes a propriilor părinți și doresc să facă pentru copilul lor ceea ce le-a lipsit.

Psihologii recomandă ca părinții să nu-și sufocă copiii cu un surplus de atenție în cele mai mici detalii ale dezvoltării. Un conflict minor pe terenul de joacă cu un alt copil trebuie lăsat să se desfășoare natural, iar copilul trebuie să găsească resurse să-l rezolve independent. În același timp, pe măsură ce ajunge la vârsta adolescenței, copilul trebuie să câștige cât mai mult timp în afara mediului familial. Trebuie să învețe să se simtă natural între cei de vârsta lor, să-și formeze grupuri de prieteni. Pornirile de independență și nevoia de intimitate, apărute mai ales în perioada pubertății, reprimite prin intervențiile repetate ale mamei sau ale tatălui sunt de natură să sufocă psihic copilul, care ar putea deveni un „rebel fără cauză”.

La extrema opusă hiperprotecției se află lipsa de fermitate, recomandată în ultimii ani de unele cercuri de psihologi ca variantă la educația strictă și ostilă. Psihologii spun că nu este recomandat ca părinții să devină prieteni de joacă ai copilului, să facă „prostii” laolaltă cu ei și să uite astfel de educație. În aceeași categorie intră și făcutul tuturor „mofturilor” copilului. Lipsa de fermitate și a unor reguli de neîncălcat îl va duce pe copil într-o zonă în care va fi tentat să ignore rigorile legale și să nu fie dispus să dea explicații în fața nimănui.

Vrem sau nu să acceptăm, copiii de astăzi sunt ființe diferite de noi. În sensul în care noi înșine ne-am despărțit, la un moment dat, în motivații și mod de operare mintal, de părinții noștri. Copiii de astăzi sunt o reacție spirituală la încrâncenările noastre.

Copiii de astăzi se nasc cu un puternic simț al individualității. Sunt mult mai empatici și capabili să scaneze emoțional intențiile adulților, foarte sensibili la notele discordante, pretențiile de superioritate, excesele de importanță și stridențele ipocriților.

În ultima vreme, și școala, și părinții am reușit să facem din copii sensul existenței noastre – materia primă pentru școală și materia primă pentru visurile noastre, neîmplinite. Copiilor li se pretinde ascultare – „o să faci cum vreau eu!” – de multe ori, doar de dragul regulii, a mea, ca părinte care pretinde respect și a mea, ca școală – care își revendică existența, sistemul salariile, carierele unor oameni.

Poți fi un dascăl bun, ascultat și cu viață ușoară în clasă, abia după ce fiecare copil se simte văzut, apreciat și important.

Reformarea școlii și chiar a vieții noastre de familie ține de renunțarea la control și acceptarea jocului după regula respectului și a bucuriei de viață.

BIBLIOGRAFIE:

DAN BERINDEI, *Cultura* – Fundația Culturală Română , NR. 305 din 24-Decembrie-2010

ELENA TRUȚA, SORINA MARDAR - *Relația profesor-elevi: blocaje si deblocaje*, Aramis, 2007

Desprecopii.com

Ionuț Ungureanu, Cezar Pădurariu, Remus Florescu, Vali Silaghi- adev.ro

OANA MORARU-republica.ro/educatori-badarani-si-copii-extraterestri

EDUCAȚIE, RESPECT...CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. MARIANA PĂPURICĂ
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT” VOINICEL” CĂLĂRAȘI

Învățarea începe acasă, în copilărie, și continuă de-a lungul vieții. Familia joacă un rol important în a-i învăța pe copii să învețe. Părinții și ceilalți membri ai familiei sunt primii și cei mai importanți profesori. Acasă, un copil învață să comunice, începe să gândească și începe să relaționeze cu ceilalți din jur. Cea mai importantă educație a unui copil are loc în interiorul familiei. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici. Apoi, învățăm de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la toți profesorii noștri. Toți acești oameni din jurul nostru ne dau sfaturi. Și noi le dăm mai departe copiilor noștri.

Disciplina și educația copilului reprezintă cartea de vizită a oricărui părinte. Dacă dorim ca un copil să se poarte civilizată, trebuie în primul rând să ținem cont de faptul că spontaneitatea, energia și impulsivitatea le influențează acțiunile și cuvintele. De asemenea, mulți copii preiau cuvinte sau acțiuni de la oamenii din jur. De aceea este bine să acordăm o atenție deosebită inclusiv manierelor noastre și anturajului.

Primii pași în învățarea codului bunelor maniere pentru copii:

Bunele maniere sunt mai puțin întâlnite la copiii sub vârsta de 7 ani, pentru că, de cele mai multe ori, le este greu să își imagineze că lumea nu se învârtă în jurul lor. Însă educația în acest sens ar trebui să înceapă de la o vârstă fragedă, 2-3 ani, când copilul înțelege și face conexiuni între ceea ce se desfășoară în jurul lui. Primele maniere se pot învăța chiar prin joacă. Pornind de la faptul că cei mici întind jucăriile către părinții lor, este bine să le oferim mulțumiri de fiecare dată când le luăm. Așa vor deprinde acest obicei de a mulțumi când primesc ceva. Un alt pas pe care nu trebuie să-l uităm atunci când îi învățăm pe micuții codul bunelor maniere este acela de a împărți jucăriile lui cu ceilalți parteneri de joacă. Acest lucru ar trebui să se realizeze de la o vârstă cât mai mică, pentru că în acest fel copilul se obișnuiește cu ideea că este în regulă să-și împartă jucăriile, chiar dacă sunt momente când nu primește nimic în schimb. Este important să stabilim reguli și limite, care trebuie să fie respectate! Studiile indică faptul că acei copii care au dezvoltate abilitățile sociale se vor adapta mai bine la mediul școlar, vor avea rezultate mai bune. Copiii cu abilități sociale slab dezvoltate (copiii care se comportă agresiv, fizic sau verbal, copiii care au dificultăți de a se integra într-un grup) prezintă o probabilitate crescută de a dezvolta probleme de comportament.

Codul bunelor maniere pentru copii la în mediul școlar

Mediile sociale în care copiii se integrează de la cele mai mici vârste sunt cele ale instituțiilor de învățământ pe care le frecventează. Astfel, printre regulile și tipurile de comportamente pe care îi ajutați să le adopte în diverse contexte, un rol special ar trebui să-l aibă regulile de comportament la grădiniță sau la școală. Chiar dacă este înconjurat de elevi de vârsta lui și se poate simți mai liber, un copil cu bune maniere ar trebui să fie învățat să evite să vorbească urât sau să necăjească alți elevi. O atenție deosebită trebuie acordată comportamentului copilului față de învățător sau profesor, precum și față de celelalte persoane care lucrează în școală. În primă instanță copilul dvs. trebuie să știe să salute colegii atunci când intră în clasă; să salute profesorul (ridicându-se în picioare); să nu vorbească niciodată neîntrebat, mai ales în timpul orei de curs; să ceară permisiunea înainte de a manevra un obiect străin sau de a merge la toaletă; să înapoieze obiectele împrumutate și să mulțumească pentru

                         permisiunea de a le folosi; să vorbească numai după ce altcineva își încheie discursul;   să țină ușa deschisă pentru o persoană care intră în sala de clasă, mai ales dacă aceasta   are mâinile ocupate; să respecte proprietatea altora și să nu își însușească bunuri care   nu îi aparțin; să spună "te/vă rog frumos" și "îți/vă mulțumesc"; să păstreze liniștea   în timpul orei, să nu se agite în bancă și să mențină o postură decentă (cu spatele drept   și antebrațele sprijinite de marginea băncii); să nu folosească cuvinte jignitoare, să fie   amabil, atent și să urmeze întocmai indicațiile profesorilor; să își îngrijească banca,   scaunul și dulăpiorul personal (fără să le murdărească de pix sau cerneală); să se   comporte decent în recreații, fără violență și acte de vandalism; să fie politicos cu   colegii, dar mai ales cu cadrul didactic. Rezultatele școlare și integrarea fericită în   colectiv sunt două consecințe sigure ale bunelor maniere la școală.

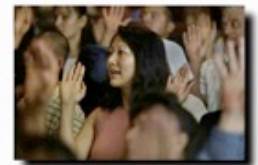
BIBLIOGRAFIE :

- • „Cei șapte ani de acasă”-Codul bunelor maniere pentru copii, autor:M.Gîgă, Editura Coresi, București, 1999;
- • Revista învățământul preșcolar, nr.3-4/2008, MECT, București
- • Revista învățământul preșcolar, nr.3-4/2011, MECT, București

The Six Slices of Parental Involvement™

parenting

volunteering

learning @ home

communicating

collaborating
with community

decision
making

Six Types of Parental Involvement, Epstein, et. al. 2002.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.INV.PRESCOLAR: MARICA VIORICA

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume, om. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de cativa factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Sunt părinți care muncesc de dimineața până seara pentru copiii lor, dar sunt total străini față de nevoile reale ale acestora. Din dorința de a le asigura copiilor tot ce lor le-a lipsit, părinții îi condamnă la o viață înconjurată de lucruri scumpe și strălucitoare, dar fără adevărate valori. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Psihologii susțin că nu există o limită de vârstă până la care bunele maniere se pot învăța, însă, cu cât lecția bunecuvieții și a menajării sensibilităților celor din jurul nostru este începută mai devreme, cu atât mai bine pentru constituirea zestrei educaționale a copilului!

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE - CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR MARIN CĂTĂLINA ALINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 17 GALAȚI

Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Cei 7 ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. În mod firesc, orice părinte se întreabă: ”Sunt un părinte bun pentru copilul meu?” sau ”Ce înseamnă să fii un părinte bun?” Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Când copilul este pregătit să primească informații este foarte important modul în care vor fi transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece primii care aruncă mereu ambalajele la coș.

Semnificația cifrei șapte, așa cum apare în *Dicționarul de simboluri - Jean Chevalier, Alain Gheerbrant*, „numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total”, ne duce cu gândul la cât de importantă este această perioadă de șapte ani din viața unui om. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copilul este fundamental pentru existența și formarea personalității elevului, ca mediu educativ determinant, dar și ca sursă de dezadaptare școlară și de comportament deviant al elevului, prin factori psiho-pedagogici, cu efect cauzal negativ. Modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral. Familia este partenerul tradițional al școlii. Aceasta influențează atitudinea copilului față de învățatură, de aceea școlarizarea nu se poate realiza

Indiferent de locul în care ne aflăm: la școală, acasă sau în societate normele de comportare civilizată fac diferența între indivizi. Nu o dată, în meseria noastră ni s-a întâmplat să menționăm importanța acestui lucru. De fapt, cei șapte ani de acasă cuprind un set de priceperi și deprinderi formate în cadrul familiei și definesc modul în care îi respectăm sau nu cu ceilalți. Pe parcursul etapelor de dezvoltare din viața indivizilor descoperim că aceste reguli se îmbunătățesc pe parcursul vieții, dar definitoriu este modelul oferit de familie. Un copil are drept model părinții în al căror mediu familial se dezvoltă până la vârsta de 3 ani, când intră în treapta preșcolărității. La această vârstă un copil ar trebui să știe să salute, să respecte anumite reguli de igienă sau reguli de comportament la masă, în vizită, la locul de joacă, în magazin, etc.

Timpul de calitate acordat copiilor în cadrul familiei duce la achiziții majore în primii ani de viață ai copilului. Părinții conștienți de aceste lucruri încearcă să formeze copiilor o conduită civilizată și ei înșiși se comportă ca atare pentru că modelul matern este primul imitat de copil. Pregătirea pentru integrarea în colectivitate este un alt aspect ce nu trebuie neglijat la această vârstă. Copilul trebuie să utilizeze formule adecvate de salut, moduri simple de a cere ajutor sau de a împărți anumite lucruri cu ceilalți. De asemenea reguli de igienă precum spălarea mâinilor sau modul de a utiliza tacâmurile sunt utile și ajută copilul când intră într-un mediu nou, necunoscut. Cei mai mulți dintre părinții zilelor noastre consideră că școala are rolul de a introduce reguli și de a forma tipuri de comportamente, dar nu este oare mai simplu ca fiecare copil să vină deja cu un bagaj de cunoștințe? Educarea tinerelor generații ar fi mai ușoară dacă respectul pentru cel de lângă noi ar veni de acasă și nu am încerca să spunem mereu că ni se cuvine totul. Suntem ființe unice, dar trăim într-o societate ce presupune a lucra sau a colabora cu alții de aceea părinții ar trebui să acorde atenție acestor aspecte și să nu considere că tot ce se făcea odată trebuie aruncat.

O țară cu cetățeni educați este o țară prosperă și de aceea reguli simple și norme de bun simț ajută cetățenii să evolueze. Adaptarea la mediul școlar este mult mai ușoară atunci când copilul a parcurs etapa preșcolărității într-o instituție de învățământ, de aceea cei șapte ani de acasă fac parte dintr-o verigă de neînlocuit din dezvoltarea noastră. În ciclul gimnazial în care activez, aceste discrepanțe dintre copiii cu cei

șapte ani de acasă și cei fără ei este și mai evident prin comportamentul agresiv față de sexul opus sau prin atitudinea sfidătoare față de cadrele didactice. Vârsta le dă copiilor imboldul să creadă că pot face totul, iar părinții consideră că e vina școlii care nu îi educă. O materie specială nu există în acest sens, iar orele de dirigenție nu pot suplini neimplicarea familiei în analizarea comportamentelor copiilor. Poate că ar trebui să ne întoarcem un pic la tradițiile legate de educația în familie și principiile unei familii bazate pe respect să influențeze pe viitor viața noastră ca cetățeni ai acestei țări. În concluzie, consider că a avea cei șapte ani de acasă este un lucru de bun simț, dar și un lucru ce ne poate marca întreaga viață, de aceea sper ca familiile să conștientizeze acest lucru și să facă ceea ce este necesar în acest sens pentru copiii lor.

BIBLIOGRAFIE:

- Învățământul primar nr. 4/2006,
- Editura Miniped • Elvira Crețu, Psihopedagogia școlară pentru învățământul primar, Editura Aramis, 1999
- Wikipedia

EDUCATIA SI CEI 7 ANI DE ACASA

PROF. INV. PRESC. CRISTINA MARIN
GRADINITA CU P.N. NR. 39 PLOIESTI,
STRUCTURA A GRADINITEI CU P.P. „SF. MUCENIC MINA”

„Educatia este ceea ce ramane dupa ce ai uitat tot ceea ce ai invatat la scoala” Albert Einstein

Expresia „cei sapte ani de acasa” este folosita, in general, pentru a descrie conduita unei persoane intr-un context anume.

Cand vorbim despre cei 7 ani de acasa ne gandim la educatia pe care copilul o primește de la parinti, la formarea personalitatii si comportamentului copilului pana merge la scoala. Cand spunem ca un copil are cei 7 ani de acasa ne gandim la un copil bine crescut, care stie sa salute, sa spună mulțumesc, te rog, care se comporta cuviincios cu cei de vârsta lui si cu adultii.

Educatia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relatiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasa.

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilarii. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, sa citeasca si sa devina un bun exemplu la scoala. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc.” Dar educatia primita in cei 7 ani de acasa depinde de cativa factori: relatia afectiva dintre copil si parinti, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazeaza familia si pe care le transmite copilului” spune psihologul Oana Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgente pentru Copii „Grigore Alexandrescu”.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasa” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Asadar, parintii au o foarte mare influenta asupra copiilor in primii 7 ani de viata, cand le transmit celor mici propriile valori pe care urmeaza sa le respecte si ei odata cu integrarea in societate, acolo unde isi vor asuma alte obiceiuri noi. Este important sa le transmitem micutilor invatamintele pe care le consideram noi necesare si care ii vor ajuta sa fie oameni respectuosi si demni de respect la randul lor.

deoarece: „Copilaria e o lume aparte: pentru noi, o lume fantastica, reala, pentru cei care fac parte din ea, dimpotriva, una reala si plina de armonie”.(Eugen Heroveanu)

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

https://jurnalul_antena3.ro

www.didactic.ro

www.copil.ro

CEI 7 ANI DE – ACASA !

INVATATOR MARIN GABRIELA,
SCOALA BACANI, JUD. VASLUI

Gândirea pozitivă sau „atitudine mentală pozitivă,, (I.R.Tomşa,Fundamentele psihologiei,p.96) trebuie formată elevilor de către profesori și părinții.Acest tip de gândire ajută elevul să depășească obstacolele în învățare.Ei trebuie să știe că :

Axioma 1:,, a trăi înseamnă a avea probleme din ce în ce mai diverse,,.Viața ne oferă o multitudine de obstacole ,pe care trebuie să le înțelegem ,să le privim cu detașare.De cele mai multe ori,pot fi oportunități de dezvoltare pentru noi.

Axioma 2:,,fiecare om are probleme care sunt exclusiv ale sale,,.Le rezolvăm în tăcere ,cu răbdare.Modul nostru de gândire ,de cele mai multe ori,crează aceste probleme.Ne complicăm viața cu lucruri inutile,din orgoliu,consumând timp și energie.Din păcate,înțelepciunea o dobândim la maturitate sau bătrânețe.

Axioma 3: „orice problemă de viață are o soluție,, .Viața așează lucrurile in așa fel ,încât ne vin oameni în ajutor de unde nu ne așteptăm.Ideile apar după un somn odihnitor,după o perioadă de analiză a problemei.Grupul de prieteni,familia ne dau imboldul de a merge mai departe.E bine să ne programăm scopuri pe care să le urmăm.

„ Atunci când un individ se dedică cu hotărâre unui țel,providența acționează și ea.Se petrec tot soiuri de fapte utile,care altfel nu ar fi avut loc.O suită întreagă de evenimente derivă din hotărârea respectivă ,aducând în sprijinul său o multitudine de întâmplări neprevăzute ,întâlniri și ajutoare materiale la care nimeni n-ar visa.Indiferent de ceea ce poți face ,sau visezi că poți face,începe !Îndrăzneala deține geniu,magie și putere .Începe acum!(J.W.Goethe).

Axioma 4:,,gândirea și atitudinea pozitivă se pot educa ,se pot forma,, .Fizica cuantică explică efectele pozitive ale atitudinii pozitive.Religia,prin metodele sale,ajută copilul și pe părinte să aibă o gândire sănătoasă,să se adapteze mediului.Poți transmite energie pozitivă,doar dacă ești un om bun,ești tu bine format.

Axioma 5: „denumiți problemele provocări,,și se realizează o re-programare a conștientului.In atitudinea pozitivă se reflectă percepțiile,representările,memoria,imaginația,motivația,voința,toate procesele psihicului uman.,,Trăirile emoționale stocate în subconștient se vor exprima întotdeauna prin comportament ,, (Vera Peiffer,Gândirea pozitivă,Ed.Teora,București,2000).

Poezia „Da ,pot,,:

„De crezi că ești învins,vei fi,
De crezi că nu –îndrăznești,nu poți,
De vrei să învingi ,dar –nu crezi-nu știi,
Singur la capăt n-ai s-o scoți.

.....
Cel mai puternic sau cu zorul

Nu învinge negreșit în toate

Dar azi sau mâine învingătorul

E cel ce crede că poate.(Dr.Walter Doyle „Gândește ca un învingător,, ,Ed.Antet,2002).

Din punct de vedere al principiilor și metodelor folosite în educația copiilor ,ne folosim de metode tradiționale pe care le-am primit de la părinți.

Să te ocupi de educația unui copil este o responsabilitate .Atât familia ,cât și școala sunt puse în postura de a răspunde provocărilor ,prin formularea de norme și valori în rândul copiilor și tinerilor(Greepsan,1995).

La baza tuturor strategiilor se află nevoia de a transmite clar celor mici că nu e necesar să se câștige aprobarea ,că sunt iubiți pentru ceea ce sunt.(Kohn,2006).Un copil care ascultă orbește de un părinte,va asculta și de alții.Din păcate,nu toți au intenții bune.

Copiii ar trebui iubiți fără nici un motiv anume.Dragostea nu depinde cât de cuminte ești sau că ești primul pe clasă,ci există pur și simplu.Când elevii simt această necondiționare a dragostei,se acceptă mai ușor pe ei înșiși,lucru care constituie premiza unei dezvoltări armonioase.

Acordând atenție copilului,observând micile amănunte care se schimbă în comportamentul lui ,putem afla mult mai multe despre el,decât dacă am sta la discuție ore în șir.Disciplinarea copilului este un proces de durată,dar este nevoie de model.Poate tocmai din acest motiv,profesorul ,părintele ,prietenul trebuie să fie modele de urmat.Copiii preiau exemplul celor din jur,fără să știe ce este bun sau nu.Îi oferim dragoste,atenție,răbdare și îi cerem anumite lucruri.

Disciplinarea este procesul de învățare a unui comportament adecvat,care necesită mult timp,răbdare,tact și atenție din partea părintelui/profesorului.(Nelson&Owen-Sohocki,2001)

Sunt șapte pași pentru încurajarea comportamentului pozitiv(Holt România,2005,p.242):

- Observați comportamentul copilului;
- Acordați atenție și prin apropiere fizică;
- Stabiliți un bun contact vizual;
- Zâmbiți;
- Lăudați comportamentul;
- Fiți afectuos;
- Repetati mesajul într-o manieră diferită.

Adulții care se ocupă de educația copiilor sunt modele pe care de cele mai multe ori copiii le urmează.Cei șapte ani de acasă sunt decisivi în formarea personalității.Pentru a nu crea confuzie în mintea copilului,ceea ce promovează adultul prin vorbe este necesar să fie susținut și prin fapte.

Abordarea pozitivă a comportamentelor pune accent pe transmiterea mesajelor apreciative,pe valorificarea momentelor de succes și a potențialului uman și creativ.(Cojocaru,2005)Ceea ce contează este mesajul pe care îl înțeleg copiii,nu cel pe care credem noi că îl transmitem.

Abordarea pozitivă a gândirii și comportamentelor copiilor orientează adultul pentru a găsi noi metode de comunicare eficientă .

ÎMPREUNĂ EDUCĂM, ÎMPREUNĂ ÎNVĂȚĂM

PROF.ÎNV.PRESC. MARIN MIRELA

„Un copil este ca o sământă de floare...Cât de frumos va crește, cât de frumos va rodi, de-pinde de grădinarul care o va îngriji, de ce pământ și de câtă lumină și apă are, de cât e de ferită de frig, de furtună și de soare prea tare. E atât de plăpândă...Cum ai putea s-o rupi ori să o calci în picioare, când e tot ce va mai rămâne în urma ta?” Irina Petrea

Copiii, care răsar asemenea florilor, cresc ocrotiți de dragostea părintească. Se înalță vegheați de căldura familiei unde învață primele taine ale lumii înconjurătoare. Află ce este bine și ce este rău, cum să se poarte frumos. Apoi în primul colectiv,grădinița, cunosc regulile jocului cu alții, bucuria victoriei sau tristețea fără început și fără sfârșit.

După cum bine se știe, familia reprezintă factorul primordial în educarea unui copil și educația începe în familie, de aceea legătura dintre grădiniță și mediul familial va trebui să se întrepătrundă.

Prin activitățile de parteneriat cu părinții, ne asigurăm un sprijin în propria activitate, o educație solidă a copilului, iar prezența familiei în cadrul grădiniței va fi liantul între copil și mediul necunoscut inițial.

Responsabilitatea dezvoltării copilului în primele etape ale vieții revine în primul rând familiei sale. O educație adevărată, reală se fundamentează în familie, iar apoi ea se continuă în grădiniță și școală. În primul rând, ea se realizează prin puterea exemplului și abia apoi prin cea a cuvântului.

Chiar și atunci când instituția școlară oferă programe foarte bune, ea nu poate contracara experiențele negative acumulate de copil în familia sa. Pe de altă parte, ceea ce învață copilul în instituția școlară pierde din importanță și eficiență, rezultatele fiind considerabil scăzute dacă părinții nu întăresc și nu valorifică programul educativ desfășurat în grădiniță.

În consecință, pentru ca eficiența educației din grădiniță să aibă un randament sporit, este necesar ca programul educativ să fie cunoscut și înțeles de către familie și realizat printr-o colaborare strânsă între instituția familială și cea preșcolară. Dacă familia va fi implicată de la început în programul educativ, ea va percepe corect importanța colaborării cu grădinița, beneficiile acestei colaborări, iar implicarea sa în activitatea grădiniței va fi conștientă, interesantă și reciproc avantajoasă.

Relația grădiniță - familie nu se poate constitui fără asigurarea unei condiții de bază, fundamentală: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ. Educatoarea trebuie să cunoască mai multe aspecte ale vieții de familie, deoarece aceasta o ajută în cunoașterea și înțelegerea copiilor cu vârste cuprinse între 3-6/7 ani.

Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în aceasta instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor. Nu putem educa în mod just un copil fără a-l observa atent, fără a-l studia, fără a-i înțelege personalitatea.

Căldura raporturilor dintre părinți și educatoare, încrederea și respectul reciproc se stabilesc prin schimbul de informații - pentru care trebuie să găsim întotdeauna timpul necesar. Astfel, educatoarea poate ajuta familia în cel mai simplu și natural mod să urmeze calea justă în raporturile cu copilul său, să prevină îndepărtarea lui sufletească, să înlăture eventualele curențe educative. Complexitatea problemelor lumii contemporane cere deschiderea și flexibilizarea raporturilor în parteneriatul educațional. Implicarea, ca agenți ai educației, a diferitelor instituții și persoane din comunitate dezvoltă în prezent o imagine complexă și dinamică a influențelor educaționale. Grădinița, fiind puntea de legătură cu familia, are și menirea de a asigura părinților asistență de specialitate, informându-i asupra etapelor de evoluție a copiilor și venind în sprijinul celor ce întâmpină dificultăți în înțelegerea rolului de părinți și în îndeplinirea cu succes a educării copiilor.

Ocaziile de a discuta cu părinții pentru a găsi împreună soluții problemelor cu care se confruntă copilul trebuie căutate chiar și atunci când ele nu se oferă cu ușurință. În general ele sunt prilejuate de acele momente în care copilul este introdus ori este extras din programul grădiniței.

Altfel spus, cele mai frecvente ocazii pe care le are educatoarea de a comunica cu părinții sunt: când părinții aduc copiii la grădiniță; la sfârșitul programului, când părinții își iau copiii de la grădiniță; cu prilejul diferitelor evenimente festive ce se organizează la nivelul grădiniței: sărbători diverse, festivități de început de ciclu ori la sfârșit de ciclu preșcolar; vizite la domiciliu, lectorate cu părinții, consultații pedagogice.

Există două dimensiuni principale ale implicării reciproce a instituției de învățământ și familiei în favoarea copilului: dimensiunea relației copil - părinte și dimensiunea relației grădiniță - familie.

Dimensiunea relației copil - părinte vizează controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, îndeplinirea sarcinilor și susținerea spirituală și materială a activității didactice a copilului. Cealaltă dimensiune se referă la alegerea unității de învățământ, la contactele directe ale părinților cu cadrele didactice. Aceste contacte pot fi întâlniri colective dintre cadrele didactice și asociațiile părinților, reuniunile de informare a părinților cu privire la diferite conținuturi și metode școlare.

Cu cât cunoaștem mai bine familiile copiilor, cu atât mai eficient va fi parteneriatul cu ele. Cu cât părinții vor cunoaște mai bine programul educațional, cu atât va fi mai coerentă influența ambilor factori educaționali și a ambelor medii educaționale. Cu cât colaborarea dintre educator și părinți este mai strânsă cu atât mai bine ambii actori vor cunoaște mai bine copilul.

Dialogul educatoare-părinte se poate organiza, fie individual prin consultații, cu fiecare familie, fie în adunările organizate cu părinții; se informează reciproc, ceea ce contribuie atât la buna desfășurare a procesului educațional din grădiniță, cât și la o bună educație în familie. Dar, dialogul deschis bazat pe încrederea reciprocă cere timp pentru a fi clădit.

Participarea părinților la activități ale grupei reprezintă un alt prilej de cunoaștere a părinților, dar și un mod prin care aceștia sunt familiarizați cu programul grupei, cu conținutul și metodele didactice, cu materialele didactice și mijloacele necesare desfășurării activităților, cu modul de comunicare și abordare a situațiilor problematice, cu semnificația respectului față de copil. Relația părinte-educatoare astfel contribuie la constituirea unor relații pozitive între familie-grădiniță, la o coerență a practicilor educaționale și a cerințelor referitoare la copil.

Părinții pot împărtăși: idei legate de anumite preocupări, neînțelegeri, sau obiective specifice referitoare la copilul lor.

Parteneriatul grădiniță-familie, cu tot ceea ce presupune el, prezintă avantaje pentru toți factorii implicați: educatoare, părinți, copii. Acesta se poate realiza și prin întâlnirile formale cu toți părinții desfășurate în cadrul formal al negocierilor dintre administrarea grădinițelor și asociația părinților. În cadrul acestor întâlniri părinții trebuie implicați în luarea unor decizii menite să asigure securitatea copiilor, stabilirea meniului zilnic corespunzător pentru menținerea sănătoasă a copilului.

În realizarea unui parteneriat eficient grădiniță – familie, este indicat ca educatoarea să implice familia în anumite activități instructiv-educative. Părinții trebuie sprijiniți să-și cunoască copiii, să le identifice nevoile și să sprijine dezvoltarea și creșterea lor armonioasă. Formele de colaborare nemijlocită diferă în funcție de scopul urmărit și formele concrete de realizare. Conferințele și referatele prezentate cu anumite prilejuri pe teme de dezvoltare a personalității specifice vârstei, pe relații intra și inter familiale, au scopul de a face cunoscute noțiuni de interes și exemple de bune practici. Organizarea unor expoziții cu lucrările copiilor fac posibilă o mai bună cunoaștere prin prisma rezultatelor muncii lor, participarea la activități demonstrative îi ajută să cunoască metodele și procedeele folosite și le sugerează anumite modalități concrete de îndrumare a jocurilor, de folosire a jucăriilor precum și observarea modului de comportare al copilului în colectivitate.

Adevărații beneficiari ai acestui parteneriat sunt copiii, ei simt dragostea și apropierea părinților, nu numai prin bunăvoința și bucuriile ce li se oferă acasă ci și interesul pe care părinții îl acordă în realizarea activităților din grădiniță. Astfel copiii sunt mai siguri pe sine, trăiesc mândria de a-și vedea părinții în situații apropiate lor și de a-i aprecia și mai mult. Părinții au șansa de a deveni participanți la educație prin implicarea efectivă și prin emoțiile trăite alături de copiii lor, au prilejul de a sta foarte aproape de ei, de a-i înțelege mai bine, de a-i observa și de a fi ferm convinși de buna colaborare cu instituții și specialiști în dezvoltarea psihică și fizică a copiilor lor prin participarea la desfășurarea unui proces instructiv-educativ bine fundamentat și organizat.

Dezvoltarea psihică și fizică a copilului la această vârstă depinde în mare măsură și de cadrele didactice, dar și de părinți și de aceea scopul acestei colaborări este „împreună educăm, împreună învățăm” pentru a avea „copii fericiți – părinți fericiți”.

Bibliografie:

1. Băran, Adina, (2004), Parteneriat în educație: familie – școală – comunitate, Editura Aramis Print, București

2. Bunescu, G., Alecu, G., Badea, D., (1997), Educația părinților. Strategii și programe, Editura Didactică și Pedagogică, București

3. Dumitrana, Magdalena, (2000), Copilul, familia și grădinița, Editura Compania, București

4. Ecaterina Adina Vrășmaș(2002)Consilierea și educația părinților,Editura Aramis,București

DIN SUFLET, PENTRU MAMA!

**PROF. ÎNV. PRIMAR VIRGINIA MARIN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "GEO BOGZA"**

Elevii mei, deși sunt abia în clasa pregătitoare, îndrăgesc foarte mult activitățile pe care le desfășurăm împreună, în special în orele de arte vizuale și abilități practice.

În preajma zilei de 8 Martie, s-au întrecut pe sine, arătând tuturor cât sunt de talentați. Cu emoție în suflet, au pătruns în lumea vrăjită a culorilor, purtați pe aripi de cânt și voie bună, și au pictat chipul celei mai iubite ființe de pe pământ – MAMA – prin așternerea cu măiestrie a culorilor pe coala imaculată. Însuflețiți de gândul că picturile lor vor reprezenta cel mai frumos cadou pentru mamele lor, pe care-l vor dăruia în semn de prețuire pentru grija ce le-o poartă, micii școlari au pictat cu răbdare, punându-și în valoare resursele creatoare.

Cât de fericit te simți atunci când poți oferi un lucru făcut de tine, oricât de mic și neînsemnat ar fi!

Arta reprezintă cea mai frumoasă exprimare a gândurilor omului în imagini. Ea ne construiește într-un anumit fel firea și ne poate obișnui să ne bucurăm de tot ceea ce ne înconjoară. Totodată, ne învață să ne înfrumusețăm viața, să creăm frumosul atât pentru noi, cât și pentru cei din jurul nostru. În acest sens, activitățile desfășurate în cadrul orelor de arte vizuale și abilități practice sunt binevenite, deoarece ele contribuie la dezvoltarea dragostei pentru frumosul din natură și la cultivarea sensibilității artistice a copiilor, la dezvoltarea capacității de receptare a mesajului transmis, dar și la dezvoltarea interesului și a responsabilității pentru menținerea unui mediu natural echilibrat, propice vieții.

Ca fiecare să devină mai bun, civilizat și receptiv la frumos, capabil de a sesiza, înțelege și crea, lărgindu-i, frumosul din natură și de lângă noi, datoria noastră de dascăli este de a găsi calea de la frumos la sufletul copilului.

Iată câteva dintre lucrările realizate cu multă migală de tinerii învățăcei !

„CEI SAPTE ANI DE ACASĂ”

EDUCATOARE: MARINESCU CORNELIA – VALENTINA GRĂDINIȚA CU P.N. IVĂNCEȘTI

„Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală.” Albert Einstein

Nimic din ceea ce făurește omul în efemera sa existență pe acest pământ nu se ridică atât la sublim, la creație, la dăruire de sine, jertfa și împlinire, pe cât este creșterea, educarea și dezvoltarea copiilor, cea mai deplină și sensibilă bucurie a vieții. Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale și împlinite etapele întregului sau ciclu de creștere.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei și adesea sunt caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie și să citească pentru a fi un bun exemplu la școală; educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă, etc. Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă de încredere în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere. În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor șapte ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale „părinților buni” și cum trebuie transformate ele de către „părinții inteligenți”:

„Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

Parintii inteligenti isi stimuleaza copiii sa-si invinga temerile si sa aiba atitudini blande

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;”

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.PÂRLEA MARIOARA LICEUL TEHNOLOGIC RETEZAT URICANI, JUD.HUNEDOARA

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

„Cei șapte ani de acasă“ se constituie într-o expresie de valoare, cu vechime în societatea românească. A avea cei șapte ani de acasă era apanajul unei educații ce provenea din familie și devenea condiția esențială pentru a pătrunde cu succes în școală și a reuși mai târziu în viață.

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Nu uita însă că purtarea copilului tău, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Tu îi dai exemplul

Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul tău ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă îl înveți să folosească des cuvinte precum „te rog“, „mulțumesc“, „bună ziua“, „mă scuzați“. Nu uita că tu îi dai primul exemplu. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț îi se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Știi și tu deja că politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să îi explici copilului tău de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții și să fie, la rândul său, respectat.

Pași mici pentru a deveni om mare

Tot în primii șapte ani de viață, îi poți oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc“ adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Învăță-l să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față de persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație.

Politețea se învață și la masă

Regulile de politețe pe care cel mic trebuie să le stăpânească sunt legate inclusiv de mesele în familie. În aceste momente, trebuie să îi explici că nu este frumos să stea cu coatele pe masă, pentru a nu-i deranja pe cei de lângă el, că nu este o priveliște prea plăcută atunci când mănâncă cu gura deschisă, că nu este politicos să se joace cu alimentele și să le arunce în toate direcțiile și că nu e nevoie să bată cu tacâmurile de nerăbdare, oricât de foame i-ar fi în acea clipă.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviu pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat.

Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL
TEMA: CEI 7 ANI DE ACASA

AUTOR: PROF. ÎNV PRIMAR RADU MĂRIOARA
INSTITUȚIA ȘCOLARĂ: COLEGIUL NAȚIONAL
„CONSTANTIN CANTACUZINO” TARGOVISTE

Cei 7 ani de acasa

O „valoare” sau o „institutie”? Familia este in centrul societatii, mereu in schimbare, adaptandu-se mereu noilor paradigme.

Parintii stiu ca la orice varsta, copiii virtuosi, bine indrumati, inca de mici, le pot aduce numeroase satisfactii. Celebra expresie „cei 7 ani de acasa” spune mult despre familia copilului, mai mult decat despre copilul insusi.

Cu toate că fiecare familie constituie un colectiv ai cărui membri au drepturi egale, totuși părinții se deosebesc de copii prin faptul că primii conduc familia, pe când ceilalți primesc educația în familie. – A. S.

MAKARENKO

Daca parintele stie ce, cat si cum sa ofere ca si model copilului, atunci copilul are un start bun, o educatie buna, un parcurs frumos. Stim despre copii ca imita. Ei isi imita parintii, prietenii, colegii sau cunostintele ocazionale. Parintele trebuie sa aiba grija ca balanta sa incline spre modelele bune, stiind ca mediul si educatia au mare importanta in formarea personalitatii copilului. Parintele este cel care dirijeaza, conduce actul educational primar. Copilul primeste, absoarbe informatia, copiaza sau invata dirijat comportamente, deprinderi, abilitati.

Normele de conduita se invata in familie. In societatea actuala, cand de mici, copiii merg la diverse forme educationale, este greu sa mai spui „cei 7 ani de acasa”. Insa deprinderile elementare de viata, comportamentele sanatoase cum ar fi: reguli de igiena, salutul, vocabularul, starile sufletesti, religie, moralitate, sunt deprinse in familie, din primii ani de viata. Evident ca nu exista un sablon, totul este functie de standardele subiective ale parintilor.

Scopul educației în familie este de a minimiza concepția preluată de la părinții lor și de a obține o filosofie de educare mai relistă și tolerantă, adaptata societatii actuale. Este cunoscut faptul ca parintii vin cu o „experienta” preluata din propriile familii, cu un bagaj ce de multe ori nu ajuta la buna crestere a copilului. Expresii de genul „eu stiu mai bine” sau „..asa am invatat si eu” incorseteaza copilul, nedandu-i libertate de alegere, de libera exprimare, de manifestare a propriului EU.

Multi psihologi si pedagogi au emis teorii ca cea de invatare prin dezvoltarea aspectelor bune ale copilului - Montesori, de educare prin incurajare si recompensare permanenta- Skinner, prin evitarea expunerii sentimentelor – Watson, dar parintii trebuie sa aiba capacitatea de a alege pentru copil ceea ce i se potriveste lui.

Scoala si alte medii educationale nu pot ulterior decat sa confirme si sa consolideze normele deja deprinse din familie. Stim ca este mai usor sa construiesti pe o temelie solida, decat sa incerci sa reconstruiesti o cale, un edificiu.

Rolul părinților este acela de a fi educatorii copilului lor. Unde și când se termină rolul de educator al părinților? Când învățăm, când relaționăm, când iubim? Ce il invatam si ce putem invata de la copilul nostru? Putem spune: „iartă-mă!”, „am greșit”? Ne cunoastem bine copilul? Dar despre noi, ca părinți?

Educatia trebuie sa aiba o serie de valori :caldura, afectiune, limite clare, disponibilitate, respect, recunoasterea calitatilor si a defectelor. Valorile se transmit prin exemple, prin a oferi copilului TIMP de calitate, prin a oferi incredere si comunicare.

Este greu de oferit o reteta pentru o buna crestere a copilului in cei 7 ani de acasa, un lucru este clar insa, este un proces indelungat, unde este nevoie de mai multi parteneri.

FAMILIE ȘI PARENTING

PROF. ÎNV. PRIMAR: MARTIN DORINA MARINELA
ȘC. GIMN. „SF. VARVARA” ANINOASA, HUNEDOARA

Deși în prezent cei șapte ani petrecuți acasă s-au redus la doi-trei ani, sintagma se păstrează, deoarece în primii șapte ani de viață se pun bazele viitorului adult care urmează să se integreze într-o societate, iar primele deprinderi de comportament se formează în familie, adică „acasă”.

Când folosim sintagma „cei șapte ani de acasă,, primul aspect care ne vine în minte nu se referă la dezvoltarea psihică a copilului și nici la dezvoltarea fizică a acestuia. Când vorbim de cei șapte ani de acasă ne oprim asupra comportamentului unei persoane, care poate să aibă, sau poate să nu aibă cei șapte ani de acasă. Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

De ce „șapte ani,,? Pentru că până la această vârstă copilul își însușește limbajul colectivității și-și interiorizează norme și modele sociale de comportament, devenind un membru al societății în care trăiește. În primele etape ale vieții, socializarea se realizează sub influența părinților, deci acasă, ca mai târziu să crească rolul copiilor de vârstă asemănătoare și treptat al altor factori. Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere. Să educi bine un copil înseamnă că părintele face ce trebuie, astfel încât acesta să se comporte bine și în lipsa părintelui. **Exemplul pe care îl primește un copil de la părinți este esențial și face parte din procesul de educație.**

Când copilul începe să înțeleagă, părinții încep să îl învețe să acționeze într-un mod acceptabil social, adică să-și controleze funcțiile fiziologice și comportamentul. Modul în care părinții realizează socializarea depinde de mai mulți factori: valorile morale pe care părinții le respectă în viața de zi cu zi, relațiile dintre părinți, afectivitatea sau lipsa acesteia din familie, mediul rural sau urban în care se află familia, nivelul de studii al părinților, stilul părintelui și modul în care acesta înțelege educația, clasa socială căreia îi aparțin aceștia. Părinții muncitori, care lucrează sub un control extern exercitat în diferite moduri de altă persoană, își vor învăța copiii să accepte controlul extern, aceștia acordând importanță supunerii, obedienței. De aceea, copiii proveniți din astfel de familii sunt mai ascultători, respectuoși, mai temperați, mai înțelegători, fără acele manifestări de „copii răzvrățiți”. Părinții care au o activitate socială mai puțin controlată din exterior și mulți dintre cei cu studii superioare, în educarea copiilor pun accentul pe autocontrol și încurajează conduitele autonome ale copiilor, pentru că acestea sunt calea pe care copilul se îndreaptă spre independență și încredere în sine.

Bazele educației se pun acasă. Se spune, pe bună dreptate, că „nu trebuie pregătit drumul pentru copil, ci trebuie pregătit copilul pentru drum”. Bineînțeles, acest drum presupune parcursul pe care copilul îl va avea de-a lungul vieții.

În perioada antepreșcolară și preșcolară, puterea exemplului este foarte importantă. Prin comportamentul pe care îl vede manifestându-se zilnic în jurul lui, copilul va învăța să comunice, va învăța regulile de igienă, obiceiurile sănătoase, generozitatea, curajul, toleranța, perseverența, bunătatea, respectul, cooperarea. Acestea le învață din familie, le transpune în primul rând în relaționarea cu jucăriile, apoi cu copiii din grupul de joacă. Misiunea educativă a părinților este fundamentală în creșterea unui copil echilibrat și cu respect de sine. Și mai mult, sarcina părinților este una dublă: pentru că trebuie permanent să explice copilului ce este bine și ce este rău și în același timp, trebuie să se asigure că puiul lor chiar procedează cum trebuie. Pășind împreună cu părintele prin multe experiențe comportamentale și fiind martor la modul de abordare a unei situații, copilul va ști la un moment dat cum să procedeze singur într-o situație similară, aceasta fiind **cheia unei bune educații.**

Aminteam anterior că modul în care se realizează socializarea copiilor în cei șapte ani de acasă este determinată de mai mulți factori. Important în acest sens este stilul parental care poate influența tipul de adulți în care se vor transforma copiii. Stilul de parenting - sau felul anume în care un părinte se raportează

la educația copilului său are un mare impact asupra vieții de adult la care va ajunge la un moment dat copilul. În raport cu cele patru stiluri de parenting, se disting patru profiluri educaționale.

Părinții autoritari sunt “impunători și orientați către poziția socială și așteaptă ca ordinele să le fie executate fără nicio explicație.” Aceasta înseamnă că de la copii se așteaptă ca ei să respecte un set strict de reguli stabilite de către părinți. De obicei, acest set de reguli există fără nicio explicație oferită copilului, iar eșecul respectării acestor reguli are ca rezultat pedeapsa. Copiii crescuți într-un astfel de mediu vor fi niște copii timorați, fără inițiativă, niște conformiști, care vor respecta regulile de frica pedepselor, nicidecum dintr-o conștiință morală formată pe baza interiorizării unor modele pozitive.

Parentingul autoritar-democratic poate fi înțeles ca o manifestare mai democratică a stilului autoritar. Și în acest stil, de la copii se așteaptă ca să se supună regulilor și reglementarilor stabilite de părinți, însă părinții sunt mult mai receptivi. Cel mai semnificativ este faptul că față de stilul autoritar, atunci când copiii eșuează în a fi ascultători, părinții sunt mai degrabă iubitori și iertători, decât pedepsitori. Acești părinți pot fi numiți asertivi, fără a fi intruzivi și restrictivi. Într-un astfel de mediu, copiii cresc fără teama pedepselor, ei fiind mai deschiși în relațiile pe care le stabilesc cu membrii familiei, dar și cu alte persoane, mai sinceri în recunoașterea greșelilor și cu potențial mai mare în înlăturarea acestora din comportament.

Parentingul permisiv- conform unor psihologi, părinții permisivi “sunt mai mult receptivi, decât exigenți. Ei sunt non-tradiționali și indulgenți, nu solicită comportamentul matur, permit considerabil auto-disciplina și evită confruntarea.” Acești părinți își disciplinează rareori copiii și, prin urmare, sunt adesea amintiți ca fiind părinți indulgenți. Ei au foarte puține pretenții și așteptări de maturitate și auto-reglementare. Uneori și în unele împrejurări, copiii care beneficiază de un stil de parenting permisiv în educația lor, dau impresia unor copii cu puternice manifestări de personalitate.

Parentingul neimplicat- părinții neimplicati sunt aceia care împlinesc nevoile de bază ale copilului, dar altfel sunt dezinteresați de viața copilului lor. Ei au puține pretenții, nu sunt receptivi și comunică foarte puțin cu copiii lor. În cazurile extreme de parenting neimplicat, nevoile copiilor sunt respinse sau neglijate de către părinți. În aceste situații, copiii nu se bucură de afectivitatea și atenția părinților, iar din punct de vedere educațional copiază ceea ce văd: neimplicare și superficialitate în raport cu ceilalți. De cele mai multe ori, copiii din acest mediu se comportă după bunul lor plac, făcând ceea ce doresc, chiar dacă nu întotdeauna sunt cele mai potrivite acțiuni.

Este de știut că nu există un stil de parenting foarte clar delimitat; stilurile se combină între ele, dar predominant este cel ale cărui elemente definitorii se manifestă mai pregnant.

În prezent, când în societatea actuală se pune accent pe rezultate, independență și performanță, se vorbește tot mai mult de **parentingul pozitiv**, conform căruia copilul este plasat în centrul tuturor preocupărilor și e tratat ca o personalitate unică, fapt ce contribuie substanțial la dezvoltarea sa ulterioară, stimulându-i inteligența, creativitatea și încrederea în sine.

Este esențial ca performanțele reale ale copilului să fie laudate și încurajate, fără a cădea în plasa exagerărilor; pe principiul „nu poți să ști dacă nu înveți” copilul trebuie să facă față tuturor impulsurilor și dorințelor venite din exterior prin însușirea unor norme și valori induse prin educația părinților.

Lecțiile de viață prin care părinții îi învață pe copii respectul, aprecierea, salutul și alte norme comportamentale constituie baza relațiilor sociale de mai târziu.

BIBLIOGRAFIE:

Bocsa Eva, Psihologia vârștelor, Editura Edyro Press, Petroșani, 2003;

Sursă internet, <https://sapteanideacasa.ro>

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV.PREȘCOLAR MĂRINAȘ ANDREEA GRĂDINIȚA P.P. "EPISCOP MELCHISEDEC" ROMAN / NEAMȚ

Expresia "Cei șapte ani de-acasă" definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată "culmea achizițiilor", este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc..

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

LICEUL TEHNOLOGIC "DIMITRIE FILIPESCU", BUZĂU PROF. ÎNV. PRIMAR, MATACHE LARISA

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor șapte ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta școlară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viața într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ROLUL CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

ÎNV. MATEI CRISTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GENERAL NICOLAE SOVA”
PODURI

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, baine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-

au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

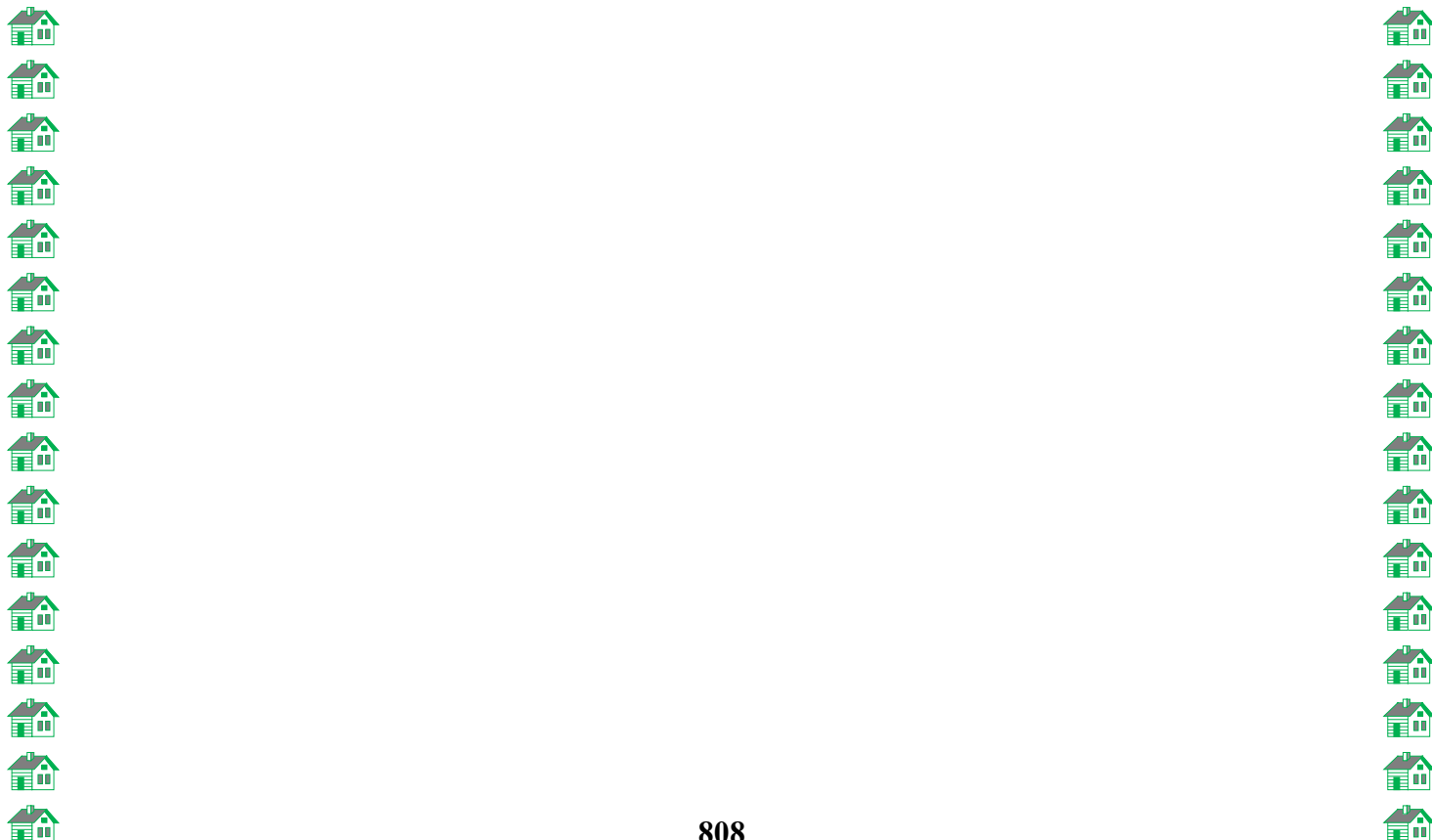
- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
- Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

CEI 7 ANI DE ACASA

PROF. ÎNV. PRIMAR MATEI ELENA RAFILA
COLEGIUL SILVIC GURGHUI, JUD. MUREȘ

Familia este celula vieții pe pământ, cel dintâi așezământ între Dumnezeu și om, cea mai veche comunitate umană întemeiată de Tatăl ceresc, după modelul tainic al Prea Sfintei Treimi. “Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el” (Facere 2,18).

Ca instituție socială, familia este unicul *grup social* în care legăturile de dragoste și consanguinitate capătă o importanță primordială, prin interacțiunile multiple și determinante între toți membrii ei. În acest *creuzet de relații*, valori și sentimente, copilul primește forța și imboldul principal al dezvoltării sale.

În sociologie familia este prezentată ca fiind un grup de persoane legate prin legături de rudenie, de sânge, formate prin căsătorie sau prin descendență.

Pentru copii, familia este universul în care ei iau contact cu primii pași în viață un univers în care „ei trebuie să învețe înainte de toate, să genereze propria autonomie și să devină cetățene și cetățeni capabili să contribuie la binele colectiv.” (Stănculescu, Elisabeta). Prima școală a emoțiilor pe care le experimentează copilul este familia, în acest univers restrâns, copilul învață să recunoască emoțiile proprii cât și reacțiile celorlalți la emoțiile lui, cum să gândească aceste emoții și cum să aleagă reacțiile, cum să citească și să își exprime speranțele și temerile. Funcția educativă a familiei nu poate fi descrisă în câteva rânduri, familia este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență.

Familia este „cea mai necesară *școală de omenie*” numită frecvent „*cei 7 ani de acasă*”. Statisticile judiciare arată că majoritatea delicvențelor și a celor din instituțiile de corecție au fost lipsiți de o reală asistență din partea familiei. În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul *absoarbe* din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora.

La ora actuală multe familii au nevoie de o educație solidă, dată fiind starea lor precară din punct de vedere material și spiritual. „*Mediul familial este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară din care va face parte la școală, acest mediu în care trebuie să se ancoreze pentru a nu-și petrece copilăria la periferia grupului.*” (Marie- Claude, Beliveau)

„*Cei 7 ani de acasă*”, ca și lipsa lor, marchează destinul unui om, în familie copilul trebuie să învețe despre adevăr, despre bine și despre frumos, despre dragoste, despre respect și toleranță, copilul trebuie să simtă cum e să fii iubit, astfel el se va obișnui să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească, „acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsa

Părinții sunt responsabili pentru copiii lor „dacă într-o grădină frumoasă se poate vedea un copac sălbatic și neîngrijit, nimeni nu se va gândi să condamne copacul în sine. Cu toții se vor gândi că responsabilitatea aparține grădinarului. Acesta l-a lăsat să crească și să se dezvolte în acest fel. În același mod sunt responsabili și părinții, pentru neghina semănată în inimile copiilor lor. Ei trebuie să se gândească așadar la această responsabilitate”. El trebuie să nu stea în calea dezvoltării copiilor lor, prin neglijență sau printr-o atitudine greșită. Părinții au obligația să își îndrume copiii în formarea personalității, în modelarea caracterului, în deprinderea unei conduite moral-civice sănătoasă.

EDUCAȚIA COPILULUI ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PREȘC.MATEI LAVINIA GABRIELA
LICEUL TEHNOOGIC LECHINȚA
GRĂDINIȚA PP „MARIA”LECHINȚA

Toată lumea știe că meseria de părinte nu este un lucru ușor,iar pentru a crește un copil educat și pentru a stabili o relație optimă copil –părinte este nevoie de atenție, răbdare, perseverență ,apreciere,dragoste etc.Părinții nu trebuie să uite că ei sunt un model de urmat pentru copilul lor,deoarece copilul mic este la vârsta imitației ,și ca atare comportamentul părinților față de copii trebuie să fie exemplar.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea nesatisfăcătoare a copilului, aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Adesea, când găsim un gest ca fiind nepotrivit în comportamentul unei persoane, recurgem la expresia „îi lipsesc cei șapte ani de acasă“, ce înțelegem, de fapt, prin această expresie, care este rolul acestei perioade de formare, până la 7 ani, în viața noastră de mai târziu?

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și să devină un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Cred că esențial este să fim simpli cu copiii noștri, să îi învățăm lucrurile fundamentale .

- ♥ **Invață-l să se poarte frumos**,bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
- ♥ **Stabilește și impune reguli** și limite în comportamentul copilului,fii consecvent!
- ♥ **Comunică cât mai mult cu el** ,comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii;
- ♥ **limitează timpul** petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!
- ♥ **Invață-l să iubească lectura și cărțile**, citindu-i povești de la cea mai fragedă vârstă, apoi treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să le citească și să se bucure singur de ele!
- ♥ **Lasă-l să se bucure de copilărie** , nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme;
- ♥ Permite-i copilului să socializeze, să se distreze și să se relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
- ♥ **Nu abuza în niciun fel de copil** , fizic, emoțional, verbal, evită educația cu „palma”,mâna ta nu este făcută pentru a lovi, concentrează-te pe disciplinarea pozitivă!
- ♥ **Invață-l să își exprime emoțiile și sentimentele**,numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate;
- ♥ **Invață-l să spună mereu adevărul!** - aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine,copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!
- ♥ **Petrece cât mai mult timp cu copilul tău!** Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!
- ♥ **Iubește-l necondiționat și arată-i asta zilnic!** Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișează-l!

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar. Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Bibliografie

- 1.Ciofu, C.,2004, *Interacțiunea părinți- copii*, Editura Științifică și Enciclopedică, București,
- 2.Minulescu, M.,2004, *Relația psihologică cu copilul tău*, Editura Psyche ,București;
- 3.Salade, D., 2001,*Educație și personalitate* , Editura Casa Cărții de Știință , Cluj- Napoca.

Bibliografie

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 MĂLDĂENI CONSILIUL
REPREZENTATIV AL PĂRINȚILOR
TELEORMAN

Aprobat:
Director,
Școala Gimnazială
Nr. 1 Măldăeni, Teleorman
Prof. Matei Nicoleta Diana

Aprobat:
Președinte CRP,

PROIECT EDUCATIV

**PARTENERIAT ÎN EDUCAȚIE : ȘCOALĂ – FAMILIE – COMUNITATE
« ȘCOALA PĂRINȚILOR »**

**COORDONATOR PROIECT PARTENERIAL:
DIRECTOR: PROF. MATEI NICOLETA DIANA**

„Prezența părinților poate transforma cultura școlii” (S.L. Lightfoot)

Argument

Termenul de „parteneriat” este bazat pe premisa că partenerii au un fundament comun de acțiune și un spirit de reciprocitate care le permit să se unească. Astfel, părinții și profesorii pot crea parteneriate variabile, angajându-se în activități comune de învățare, sprijinindu-se unii pe alții în îndeplinirea rolurilor cerute, desfășurând proiecte de curriculum colaborativ, participând împreună la diverse activități de luare a deciziei.

Întâlnirile „tipice” cu părinții nu abordează întotdeauna aceste probleme, oferind părinților puține șanse de a cunoaște profesorii elevilor și problemele școlii. De aceea, trebuie pus accent pe activități de cunoaștere interpersonală pentru a crea un cadru de siguranță și pe strategii de desfășurare a acestora cât mai variat și accesibil.

Ca urmare, acest proiect, își propune să dezvolte competențe de lucru cu familia elevului și să răspundă nevoilor de comunicare, relaționare, construire de echipe, cooperare, motivare și implicare.

Propunătorul este conștient însă ca parteneriatul școală-familie nu „produce” neapărat elevi de succes!

Scopul proiectului

- Optimizarea relației școală-familie-comunitate, în așa fel încât elevii să obțină singuri succesul.
- Implementarea proiectului educațional național "Școala Părinților"

Obiective

- Realizarea unor cercetări pentru diagnosticarea relației școală-familie;
- Identificarea instrumentelor de comunicare școală-familie;
- Antrenarea părinților în activități de informare și formare educațională;
- Diversificarea modalităților de colaborare cu familia;
- Crearea unui cadru de motivare și implicare a partenerilor;
- Încurajarea voluntariatului ; atragerea părinților către activități din „lumea școlii”.

Grupul țintă

- părinții clasei
- elevii clasei
- PROFESORII DIRIGINȚI

- profesorii

Locul și perioada de desfășurare

- UNITATEA ȘCOLARĂ

- Pe parcursul unui an școlar, asigurând continuitatea parteneriatului PENTRU FIECARE AN

ȘCOLAR

Colaboratori

- conducerea școlii, profesorii clasei, bibliotecarul, polițistul de proximitate.

Calendarul activităților anuale

Nr.	Activități	Forma	Responsabili	Perioada
1	Părinții „se întorc” la școală Alcătuirea Comitetului de Părinți	lectorat	diriginti	Sept.
2	Discuții informale asupra Regulamentului de ordine interioară și a documentelor școlare	informare ședință cu părinții	director diriginti	Oct.
3	Elaborarea unui chestionar pentru părinți privind colaborarea școală-familie	atelier de lucru	diriginti	Nov.
4	Aplicarea chestionarului și interpretarea rezultatelor	chestionar	diriginti	Dec.
5	Consilierea părinților în cazul apariției unor crize în familie care pot influența progresul școlar al elevului	cabinet de consiliere	diriginti Consiliul prof. clasei	Săptămânal
6	Violența în școală și în familie	dezbateri prezentare „Power Point”	diriginti elevi , părinți polițist de proximitate	Ian.
7	Biblioteca școlii-loc de întâlnire cu ocazia „mărțișorului” în familie	expoziție de mărțișoare pentru mămici	diriginti elevi bibliotecar	Mart.
8	Influența familiei asupra carierei elevului „Profesia” de părinte-O zi din viața unui părinte	ora de dirigenție invitat- un părinte	diriginti	Apr.
9	Pregătirea tinerilor pentru viața de familie	dezbateri	diriginti	Mai

Materiale

- chestionare

- referate (lectorate)

- materiale informative (Regulament școlar, broșuri, pliante, afișe etc.)

- program calculator pentru tema „Violența în școală și în familie”

Finanțarea activităților

- CRP

- diferiți sponsori

- vânzarea mărțișoarelor confecționate de elevi

Popularizarea proiectului

- pliante pentru părinți, elevi și profesori

EDUCAȚIA INCEPE ACASĂ

PROF. MAZILU ANISELA ELENA

“Educația este arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtuțile acelor care dispun de ele”. Platon

Orice părinte își dorește în primul rând un copil sănătos, și apoi un copil educat, care să dea dovadă de bună creștere atât acasă cât și în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica să fie un exemplu bun care să reflecte educația primită în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la joacă sau în vizitele la prieteni și rude. Copilul imită de mic comportamentul celui de lângă el, de obicei al unui părinte. Dacă părintele are o educație aleasă și încearcă să o transmită și copilului său, atunci acel copil va fi un copil bine educat. Dar, din păcate unii părinți nu au timpul sau educația necesară pentru a-și dirija copilul spre ceea ce trebuie. Puțini copii se comportă exemplar în societate. Unii se folosesc de bunele maniere, învățate acasă sau la grădiniță, alții nu, pentru că nu vor sau pentru că nu știu. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare, uneori dificilă, a părinților, în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut ca „**cei șapte ani de-acasă**”. De multe ori auzim pe stradă sau în alte locuri sintagma: *nu prea mai există cei 7 ani de-acasă*, sau totul se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. De aceea familia trebuie să fie primul exemplu bun, iar apoi grădinița și școala, și toate acestea laolaltă să modeleze copilul în cel mai frumos mod, astfel încât acesta să devină un adolescent manierat și apoi un adult, care, la rândul lui să fie capabil să educe.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ ÎN FORMAREA UNUI TÂNĂR -STUDIU DE SPECIALITATE-

PROF. MAZILU ELENA-CODRUȚA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MORĂREȘTI / ARGEȘ

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja desprinse din familie.

Această responsabilitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi părinții depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie “bună creștere” nu este un standard general. Ea are forma pe care noi părinții i-o dăm.

“A fi bine crescut” nu înseamnă pentru toți același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor “șapte ani de acasă”.

Familia are un rol esențial în educația copilului. Familia este nucleul în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social și spiritual al copilului.

Felul în care părinții se raportează la copii, afectează modul în care copilul se va raporta la societate. Părinții severi vor forma un tânăr fără personalitate, inițiativă, părinții care-i vor răsfăța vor avea un tânăr care nu învață, nu muncește, dar pretinde mereu, părinții care denotă inconsecvență în educație, care oscilează între răsfăț și severitate vor forma un tânăr încăpățânat, capricios, dificil în raporturile sociale.

Părinții trebuie să se străduiască, să dea dovadă de o moralitate ireproșabilă, fiind formatorii unei generații, ca astfel copii să-i poată urma, avându-i ca model. Părinții trebuie să-și învețe copii încă de mici să fie respectuoși, politicoși, adică să-și învețe bunele maniere, iar copii desigur să le pună în aplicare.

Adolescenții cu caracter flegmatic, cei care sunt nepoliticoși sunt considerați lipsiți de educație, iar acest lucru demonstrează faptul că aceștia nu au o educație ca la carte sau probabil părinții nu i-au educat deloc. Cu toate acestea de cele mai multe ori părinții acordă copiilor educația necesară, dar cu timpul ei cresc, ajung la perioada adolescenței, intră în tot felul de anturaje și din această cauză aceștia se schimbă și uită complet de tot ceea ce părinții lor i-au învățat ...

Din acest punct de vedere, familia și în special părinții trebuie să dea un exemplu bun de urmat copiilor lor. Dacă aceștia le explică ce trebuie să facă și ce nu, dar ei fac exact contrariul, totul este în zadar, sunt doar niște vorbe fără rost deoarece cu toții știm că fiecare copil copiază ceea ce vede la părinții săi.

Cert este că educația trebuie să existe oarecă fiecare copil are ritmul său de evoluție, iar obligativitatea a devenit puțin cam deșuetă, așa că la 7 ani unii copii sunt de pus în ramă, iar alții ... mai puțin. Cred însă că nu trebuie să mai facem comparații la vârsta de 7 ani.

În concluzie, familia și implicit cei 7 ani de acasă reprezintă cel mai important factor în conturarea personalității unui adolescent sau tânăr.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

MAZUREAC IULIA –DOMNICA ȘCOALA PRIMARĂ JICHIȘU DE JOS

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Cei 7 ani de acasă se referă la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Familia trebuie să-i satisfacă copilului nevoia de confort fizic și afectiv, pentru ca în viitorul copilului să nu apară acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului se dezvoltă în familie, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Odată ajuns în universul grădiniței, educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor.

BIBLIOGRAFIE

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

*

PROF. MEDINȚU ADRIANA
SC.IOAN GRIGORESCU, PLOIEȘTI

Cei șapte ani de acasă- un subiect aprig dezbătut dintotdeauna. Părinți și profesori se străduiesc să ofere unui copil aflat la vârstă fragedă o educație cât mai aleasă.

Dar de unde începe educația ? Când, cum și la ce vârstă se produce acel declin al învățării și copilul începe să capete interes pentru tot ceea ce îl înconjoară?

Copilul învață de obicei prin imitație.El imită gesturile, vorbele și acțiunile adulților .Ne mirăm mai târziu că un copil nu citește deși părinții îi spun în mod repetat că trebuie să citească, să își dezvolte vocabularul, cunoștințele. Și totuși, nimeni în jurul lui nu citește. Tata „stă pe telefon”, mama la fel fratele mai mare la laptop. Copilul se simte singur și imită ceea ce vede. El nu va face niciodată ceea ce i se spune și va copia ceea ce vede în jur.

Mulți părinți au impresia că educația se face doar la școală și lasă în seama școlii greul educării copilului. Educația se face în mod continuu și primii ani de viață sunt esențiali în formarea deprinderilor corecte. Copilul are nevoie să petreacă timp de calitate împreună cu părinții, cu familia, are nevoie de amintiri frumoase care să-i lumineze drumul dificil al vieții. Copilul are nevoie de povești în care să creadă, de eroi cu care să se identifice. Copilul are nevoie să călătorească în lumi necunoscute cu forța imaginației sale. Acestea sunt nevoile fundamentale ale unui copil care va ajunge un adult capabil să ia decizii și să gândească în toate aspectele vieții.

Mulți minimalizează rolul educației și spun că educația este supraevaluată, că se poate trăi foarte ușor și fără prea multă educație.

Se poate trăi oricum, dar oare merita? Porțile acelor lumi magice vor rămâne închise pentru totdeauna iar ochii copilului nu vor scripi niciodată decât la bucuria materialului.

Educația este singura care crește calitatea vieții și oferă sens acesteia.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

INV. MERA ALEXANDRA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SIMION BALINT „ STRUCTURĂ ȘCOALA PRIMARĂ GURA MINEI ROȘIA MONTANĂ, JUD. ALBA

„Niciodată familia nu a fost mai solicitată și rolul său nu a fost niciodată atât de mare ca azi” –
Boutin și Doring, 1994.

De ce este importantă familia în educația copiilor? Pentru că are o influență deosebită asupra copiilor, care dobândesc mult mai repede și mai ușor cunoștințe despre obiceiuri comportamentale, stil de viață, societate și natură de la persoanele apropiate, cu autoritate în viața lor, decât de la profesori sau necunoscuți. Educația în familie, cei șapte ani de-acasă, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște sau nu. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează.

Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Școlarul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun, părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui, ca și de rezultatele școlare. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență.

Pentru îndeplinirea cu succes a „funcției de părinte” sunt necesare câteva trăsături de personalitate (prezența/absența acestora diferențiază stilul parental): responsabilitate, realism, autocontrol, empatie, altruism; de asemenea, o fermitate îmbinată cu flexibilitate, totul pe un fond de iubire necondiționată, combinată cu adaptabilitatea la nevoile copilului, nevoi care sunt din ce în ce mai mari în societatea contemporană.

Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral. Cunoșcând principalele funcții ale familiei și funcțiile parentale, care analizate împreună pot explica modul adaptativ/dezadaptativ în care răspund persoanele adulte la provocările vieții de zi cu zi, determină stilul fiecărei familii, care prin activitatea sa își pune amprenta pe întreaga viață a copilului și a adultului, care va porni pe drumul vieții, în această societate.

Astfel, putem avea de-a face cu următoarele stiluri parentale-familiale :

- **EXTRAVERT:** membrii familiei sunt deschiși, comunicativi, încrezători, joviali; viața se desfășoară în comun, în cea mai mare parte a timpului (excursii, concedii, vizite etc) în care sunt angrenați toți membrii familiei;

- **INTROVERT:** membrii familiei sunt izolați, refuză relațiile cu ceilalți, prietenii, în general aproape orice relație externă reprezintă pentru aceștia un pericol pentru intimitatea familiei;

- **ASTENIC:** lipsa forței vitale, deficit de coeziune; lipsește voința și susținerea reciprocă, de asemenea lipsesc proiectele comune;

- **EXPLOZIV:** o permanentă stare tensionată cu potențial impulsiv-agresiv;

- **SUSPICIOS:** existența unor mari probleme de coeziune în interiorul familiei, care sunt mascate printr-o exagerare a grijii față de un potențial pericol din afară; păstrarea distanței față de ceilalți, orice încercare de apropiere fiind privită cu suspiciune, ca o încercare de amestec în treburile familiei, cu intenția de a face rău;

- **NESIGUR:** membrii familiei au pronunțate tendințe anxioase, tendința spre izolare și evitarea contactului cu alte familii sau grupuri sociale, considerate primejdioase; tendințe supraprotective din dorința de a-și feri copiii de orice situații sau persoane considerate ca fiind periculoase;

- **PARANOIC:** bazat pe rigiditate și suspiciune permanentă; lumea în general este considerată a purta vina tuturor problemelor, neajunsurilor și neîmplinirilor; ceilalți sunt priviți cu suspiciune exagerată, neîncredere generalizată și toate acțiunile acestora sunt interpretate ca răutăcioase; existența unor stări tensionale cu vecinii, care pot degenera chiar în dușmănie;

- **HIPEREXPRESIV:** caracterizat prin comportamente spectaculoase, orientate spre exterior; expunerea socială este permanentă, cu dorința manifestă de a fi remarcați, a se afla în centrul atenției, indiferent de mijloace (fie

prin extravaganză, fie stârnind compătimire); deciziile se iau exclusiv „de ochii lumii”; poate părea „familia model” în relațiile cu ceilalți, dar totul la nivel teatral, de suprafață.

• **NARCISIC:** părinții care se iubesc doar pe ei înșiși, iar copilul nu are loc, reprezentând o povară, față de care se achită eventual doar din punct de vedere material, dar îl ignoră din punct de vedere afectiv-emoțional;

• **DEPENDENT:** cei care nu reușesc să se descurce singuri și așteaptă permanent să fie ajutați, de către stat, societate, Dumnezeu etc; avem de-a face cu sentimentul de „neajutorare învățată”.

Ca o concluzie, modelele de conduită oferite de părinți ,pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Familia este partenerul tradițional al școlii. Aceasta influențează atitudinea copilului față de învățatură, de aceea școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

BIBLIOGRAFIE

1. Bunescu Ghe., Alecu G. , Badea D. – Educația părinților . Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților , Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I , E.D.P. , București, 1974;
4. Stoian M. – Abecedarul părinților, E.D.P., București, 1972.
5. ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR, „Revistă dedicată cadrelor didactice,- Editura Miniped „București, Nr.1-2 /2005

COPILUL ESTE OGLINDA PĂRINTELUI

MERCE NADIA

”Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor.” A.S. Makarenko

Educația făcută de părinți se răsfrânge aspra întregii dezvoltări a copilului, deoarece părinții sunt cei care răspund de satisfacerea nevoilor elementare ale copilului.

Cea mai puternică influență asupra personalității o are familia, primii ani din viața copilului sunt definitorii pentru modul în care acesta percepe relațiile, societatea, mediul. Relațiile dintre părinți, modul în care își educa copilul, relațiile acestora cu familiile lor, afectează copilul, îi formează deprinderile, aptitudinile și atitudinile, astfel, așa familia îi va forma abilitățile de învățare, de a fi independent, de socializare, de conștientizare și respectare a regulilor.

Familia are rolul de a asigura dezvoltarea fizică și morală a copilului, să îl educe astfel încât să realizeze că libertatea individuală se poate dezvolta doar în cadrul libertății colective, că respectul față de ceilalți constituie o obligație.

Părinții reprezintă modelele care furnizează reperele de orientare, de comportament, de moralitate, regulile și normele de conduită. Aceștia trebuie să aibă abilitatea de a empatiza cu proprii copii pentru ai putea înțelege modul de experimentare a situațiilor și reacțiile lor la diverși stimuli. Aceasta abilitate este decisivă pentru modul în care familia răspunde nevoilor de formare și înțelege frustrările copilului a cărei personalitate începe să se contureze după vârsta de doi ani, când acesta percepe ceea ce se petrece în jurul lui.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PREȘCOLAR: MERCESCU MARIA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 44,TIMIȘOARA

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

„Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

În educarea „**puiului de om**”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- - consecvența în realizarea unei sarcini;
  - - concentrarea atenției;
  - - perseverența în realizarea unei sarcini;
  - - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.
- Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:
- - spiritul de competiție;
  - - altruismul;
  - - cooperarea;
  - - atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

 Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

 Un proverb spune : „*O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul*”.

Bibliografie:

- 1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
- 2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
- 3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
- 4. www.didactic.ro

REFERAT

FAMILIA SI CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF. INV. PRIMAR MERLUSCA MIOARA IRINA
SC. GIMN. „COSTACHI CIOCAN”, COMANESTI, BACAU

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Profesorul psiholog Adina Mesaroș a explicat, pentru „Adevărul“, cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult. Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

În primul rând, „cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori. Baza însă este făcută în sânul familiei. La fel cum copilul învață de la părinți cum să mănânce sau să-și faca curat în camera sa.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoielii de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cumiți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățatură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Misiunea de educație a copiilor noștri nu se afla doar în mainile școlii. Părinții trebuie să înțeleagă că chiar și înainte de grădiniță - există o școală numită **ACASA**, locul în care un copil învață etica de bază și conduita primară de viață.

Bineînțeles și în România, ca și alte țări - părinții își doresc învățători și profesori de calitate care să-l educe și ghida copilul către școli superioare și ulterior către succes în viață. Atenția și importanța pe care o dau părinții școlii este deci de înțeles - și tocmai de asta, vedem zilnic dezbateri în presa românească despre învățământul românesc - ba că nu sunt manuale, ba că școala nu e bună, ba că profesorii nu sunt buni. Realitatea este însă aceea că majoritatea părinților fac prea puțin pentru a contribui la succesul școlar al copilului.

Părinții trebuie să realizeze că ei sunt cei care împart cu profesorul succesul sau insuccesul copilului la școală. Iar realitatea începe de la părinți și maniera de educație pe care o abordează acasă.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. . Vrășmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. www.copii.ro
5. www.scribd.com
6. 7. www.didactic.ro

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

MEȘTER BIANCA GEORGIANA

Prin expresia “cei 7 ani de acasă”, facem referire la deprinderile și educația pe care copilul le capătă în primii ani de viață și care îi sunt necesari pentru a reuși să se adapteze la diverse contexte sociale.

Orice părinte dorește ca propriul copil să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic în contextul școlar, pe terenul de sport, la film, teatru, spații de joacă și alte contexte sociale.

Tot în primii ani de viață, copilul își formează și personalitatea și anumite comportamente. Atunci când facem referire la un copil educat, în general ne referim la un copil care știe să folosească formulele de politețe și care are o atitudine bazată pe respect față de adulți și față de cei de vârsta lui.

Educația, bunele maniere, principiile morale, toate acestea sunt esențiale pentru adaptarea copilului la societatea în care trăim. Un copil educat, va reuși să se adapteze mult mai ușor la situațiile cu care se va confrunta pe parcursul vieții, decât unul care nu are „cei 7 ani de acasă”.

Normele de conduită se învață în primii ani de viață și în familie. Mediul familial este cel în care copilul deprinde principalele reguli de buna purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse în familie.

Educația primită așadar în primii șapte ani de viață are la bază în primul rând relația afectivă dintre părinți și copii, valorile morale promovate de familie și transmise mai departe copilului și bineînțeles specificul vârstei copilului.

Un copil care are cei 7 ani de acasă va deveni adultul responsabil, educat și politicos, cu valori și principii de viață, cu o conduită bună, atât în societate, cât și în viața personală.

În procesul de dezvoltare a unui copil este foarte importantă dragostea pe care părinții o oferă copiilor, datorită acesteia copilul se va simți protejat, va avea mai multă încredere în el și datorită acestei încrederi și siguranțe, copilul va fi mai deschis spre învățare și spre asumarea unor reguli.

Cea mai buna modalitate de învățare însă le este oferită copiilor de către exemplul părinților. Învățând regulile de comportare în societate și formulele de politețe cu care ne adresăm celorlalți încă de mic, toate aceste lucruri i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea.

Toate acestea se învață însă treptat, motiv pentru care copilul trebuie să învețe încă de la început ce este respectul și faptul că atunci când oferi respect, la rândul tău vei fi respectat.

Recunoștința este de asemenea foarte importantă, iar copilul trebuie să înțeleagă că exprimarea acesteia prin expresii precum „mulțumesc” este esențială și ne ajută să devenim plăcuți. De asemenea pe măsură ce va crește, copilul va înțelege că folosirea formulelor de politețe ajută la socializare și relaționare.

Este necesar să setăm limite, întrucât copilul trebuie să înțeleagă ce înseamnă așteptarea sau amânarea dorințelor. Învățarea bunelor maniere este un proces care necesită așteptare, care vine cu îmbunătățiri în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul sunt situațiile cu care ne confruntăm zilnic: masa alături de familie, mersul la cumpărături, vizitele.

Foarte importante sunt de asemenea discuțiile urmate de argumente, încurajarea copilului să își exprime punctul de vedere, să își finalizeze ideile, să le argumenteze și să asculte la rândul său părerea celorlalți.

Părinții trebuie să fie totuși toleranți și înțelegători, să înțeleagă ca acest proces este unul de lungă durată, să accepte faptul ca unele greșeli ale copiilor nu sunt neapărat dovezi de obraznicie, ci pur și simplu greșeli involuntare. De asemenea părinții trebuie să stabilească reguli realiste și echilibrate și să informeze copilul care vor fi consecințele în cazul nerespectării acestor reguli. Ambii părinți trebuie să fie consecvenți în educarea copilului, să aibă aceleași reguli, aceleași valori și să dea un exemplu pozitiv copilului și să insiste pe ceea ce doresc ca copilul să învețe.

ȘCOALA ESTE A DOUA CASĂ, ÎNSĂ CASA ESTE PRIMA ȘCOALĂ

PROF. MEZIN ANITA
COLEGIUL NAȚIONAL „DIACONOVICI-TIETZ” REȘIȚA

În primii șase ani de viață, creierul are cea mai ridicată capacitate de dezvoltare din întreaga viață. Începând cu vârsta de 2 luni, bebelușul are primele realizări cu privire la conexiunile active pe care

le poate face:

- își privește părinții;
- scoate sunete și percepe sunetele întorcând capul în direcția din care acestea sunt emise;
- privește oamenii din jurul lui etc.

La 4 luni, încep să apară expresiile faciale, fiind foarte evident când acesta trăiește sentimente de fericire sau tristețe.

Între 9-12 luni se formează un bagaj important de emoții, spune „mama”, „tata”, scoate exclamații, simte frică, rușine sau încântare etc.

Primul an de viață este esențial pentru dezvoltarea creierului copilului. Creierul copiilor se dezvoltă sub impulsul mai multor factori, însă pentru dezvoltarea fizică a creierului acestuia, felul în care se comportă mama și tatăl cu copilul lor este decisiv.

Legătura părinte-copil trebuie să fie una pozitivă, echilibrată și în continuă dezvoltare. Numeroase studii de specialitate au demonstrat faptul că părinții care își cresc copiii cu dragoste, căldură, grijă, răbdare, vor crește viitori adulți responsabili, sănătoși, ambițioși, adulți de succes ai societății. Direcțiile de educație ale copilului sunt trasate, înainte de școală, chiar de către părinți. În funcție de acestea, părinții au fost diferențiați în mai multe tipuri de către specialiști.

Astfel există: **părinții indulgenți**, cei care oferă permisivitate ridicată copilului. În acest caz rolurile sunt inversate, copilul devenind adult și adultul copil.

Părintele indiferent, pe acesta nu îl afectează sau interesează educația sau creșterea copilului, rezultatul fiind un copil care nu-l respectă, ignorându-l cu desăvârșire pe părintele său, interacțiunile dintre ei lipsind categoric.

Există, de asemenea, tipul sufocant de părinte, **părintele protector**. Acesta este cel care la un moment dat nu mai are autoritate în viața copilului. Acest copil va fi predispus în orice moment spre a face lucruri greșite, nepotrivite, din curiozitate, deoarece din dorința de a-l proteja, părinții nu i-au permis să exploreze.

Deși tipurile de părinți pot fi clasificate și în multe alte categorii, cel mai potrivit tip de părinte se găsește undeva la congruența tuturor acestor exemple.

Chiar dacă, în contemporaneitate, expresia „cei 7 ani de acasă” nu mai prezintă prea multă substanță, în mod deosebit datorită faptului că se realizează înscrierea copiilor în diverse forme educaționale încă de la vârste fragede, totuși, mediul familial, părinții și tipurile de relaționare care se stabilesc între aceștia și copiii proprii determină normele de viitoare conduită și un bagaj educațional destul de solid cu care copilul pornește în viața de școlar. Școala sau alte medii educaționale construiesc pe această temelie, consolidând-o și clădind în continuare pe aceasta.

CE POT ÎNVĂȚA COPIII ÎN CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ...

MEZIN CARMEN MARIA
COLEGIUL TEHNIC CĂRĂȘAN REȘIȚA, CARAȘ SEVERIN

De fapt, ce sunt cei 7 ani de acasă și când este nevoie de acest lucru? Până în clasa primară, cam pe la 7 ani, stăm mai mult cu părinții, bunicii cu familia și cei apropiați în general. Cei din familie încearcă să te sfătuiască și să te educe cum știu ei mai bine, ca tu să poți intra în viață cu minim de lecții despre viață în general. Cum să respecti bunicii, cum să respecti familia și pe cei mai în vârstă, mai departe la școală respectul față de profesori, colegi și cercul de prieteni pe care îl ai. Respectă ca să fii respectat, este una dintre bunele vorbe din bătrâni, spuse de părinții noștri. În rest acești 7 ani de acasă sunt pentru unii, și pe bună dreptate, piatra de temelie a vieții pe viitor. De acești ani depinde cum vei fi integrat în societate, cum vei fi agreat de cei din jur și cum îți poți ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi. La randul nostru, odată cu trecerea timpului, când vom deveni mai înțelepți, o să dăm și noi aceste sfaturi copiilor, nepoților și celor dragi, ca și ei să aibă la bază cei 7 ani de acasă. Această perioadă nu se referă doar la acele semne exterioare de respect caracterizate drept politete, ci la o întreagă suită de obiceiuri sănătoase pe care, dacă un copil le va deprinde acum, le va practica ulterior pe parcursul întregii sale vieți. Copiii învață prin imitare. Exemplul nostru contează. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fim noi, părinții, un bun model pentru el. Începem să îl învățăm lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună „te rog” și „mulțumesc”.

Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat, cum să se spele, să mănânce, când poate să vorbească, să învețe să-i asculte pe ceilalți, plăcerea de a face și a primi cadouri. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Sunt părinți care muncesc de dimineața până seara pentru copiii lor, dar sunt total străini față de nevoile reale ale acestora. Din dorința de a le asigura copiilor tot ce lor le-a lipsit, părinții îi condamnă la o viață înconjurată de lucruri scumpe și strălucitoare, dar fără adevărate valori. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la grădiniță, școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său („mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial.

Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Copilul trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu îi facem observații în public. Replicile de genul „taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume - omul de caracter”.

DESPRE A FI PARINTE

AMALIA-ELENA MICLESCU GRADINITA CU PP NR 23, PLOIESTI

Optimizând relațiile dintre părinți și copii, vom da valoare relațiilor din interiorul familiei și părinților, ca persoane. Un părinte care va ști cum să răspundă nevoilor copilului, își va dezvolta încrederea în sine și va avea o deschidere mai mare înspre copil (MECT, „Să construim împreună cei 7 ani...de-acasă”, 2008, p. 29).

Relația părinte-copil poate fi considerată cea mai importantă dintre relațiile care se pot forma, în general, între oameni. Misiunea de a fi părinte este deosebit de grea. A fi părinte e o meserie, cu deosebirea că în acest caz trebuie să muncim cu normă întreagă, zi și noapte, fără să beneficiem de concedii anuale plătite.

Meseria de părinte este poate cea mai frumoasă și complexă experiență din viața unui om. Meseria de părinte presupune responsabilitate amestecată cu dragoste pentru copilul tău. Nici un copil nu vine cu instrucțiuni de folosire și totuși un copil este cel mai de pret produs al vieții.

Toată lumea știe că a fi părinte nu este un lucru ușor, iar pentru a stabili o relație optimă părinte-copil este nevoie de mai multe lucruri decât de dragostea părintească.

E o meserie din care nu se pune problema să ne dăm demisia, o meserie care se învață din mers, pe tot parcursul vieții. Nimic pe lumea aceasta nu se compară cu o relație reușită și plină de înțelegere, respect și iubire, așa cum este relația dintre părinți și copiii lor. Dar pentru ca această relație să fie reușită, este nevoie de mult efort și răbdare depuse de copii, dar și de părinții lor. Este foarte important ca fiecare dintre ei să conștientizeze și, de asemenea, să înțeleagă poziția în care se află și, care sunt condițiile ce trebuie îndeplinite, și limitele, ce nu trebuie depășite.

Comunicarea dintre părinți și copil este o condiție foarte importantă a relaționării și a formării personalității. O bună comunicare nu înseamnă că doar copilul să-l asculte pe părinte fără a scoate un cuvânt, sau să se conformeze de fiecare dată doar ținând cont de ierarhia rolurilor, ci a experimenta exprimarea liberă pentru a se face înțeles, a se descărca atunci când este trist, a învăța din greșeli, a împărtăși emoții.

Copiii care simt că părinții nu le acordă suficientă atenție recurg adesea la acțiuni negative, improprii lor, dar cel puțin, CRED ei, astfel se asigură că părinții se vor ocupa de ei.

Copilul își însușește foarte multe din modelele de comportament pe care le observă la părinte. Cu cât e mai mic, cu atât va prelua mai mult. Înainte de a trânti un scaun când ești nervos, ori de a țipa pur și simplu, trebuie să ne punem întrebarea: "asa vrem să reacționeze copilul atunci când se va enfuria?"

În educarea și formarea copilului său, orice părinte are nevoie de informații despre comportamentul acestuia, de la alte persoane cu care relaționează: bunici, cadru didactic, etc. La fel, cadrul didactic are nevoie de informații despre comportamentul copilului în familie, pentru a putea construi eficient împreună cu părintele, personalitatea acestuia.

Dezvoltând ca parteneri un sistem de valori, cei doi factori decisivi, părintele și cadrul didactic asigură coerența în formarea copilului ca OM în societate.

Așadar părinții au nevoie de informații, de exercițiu, de sprijin, de educație pentru a contribui la dezvoltarea copiilor sau pentru a preveni unele situații de risc.

Una din principalele preocupări ale consilierii este aceea de a motiva părinții să se implice activ în educația propriilor copii. Sprijinul consilierului vizează atât dezvoltarea rolului de părinte, cât și dezvoltarea personală a adultului care se găsește într-o situație problematică.

În general, părinții solicită consiliere pentru schimbarea atitudinii și comportamentelor copiilor pe care le consideră indezirabile. Își doresc ca aceștia să dețină cunoștințe, priceperi, deprinderi, să se comporte civilizată, să aibă un limbaj adecvat, să relaționeze cu alți copii de vârsta lor, să se adapteze programului programului din mediul școlar, să evite comportamentele nepotrivite.

Dacă pun sau nu în aplicare informațiile și cunoștințele transmise de specialist, rămâne la latitudinea părinților, însă o bună cooperare între cei doi parteneri conduce la o bună dezvoltare a copilului și la formarea lui ca individ responsabil, cu valori și principii, la transformarea și formarea lui într-un adult pregătit pentru societate.

Toate familiile fericite sunt la fel; fiecare familie nefericită este nefericită în propriul fel. L. N. Tolstoi

REFERAT ”ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAREA COPILULUI”

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR ȘI PRIMAR : MICU CAMELIA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 52 ORADEA**

„Viața școlii stă sub semnul valorii și valorizării”¹. După cum afirma autorul Constantin Cucuș, de cum intrăm în grădiniță, cineva ne verifică, ne povățuiește, ne mângâie pe creștet. Degetele ridicate, bulinele ori stelutele roșii sunt însemne ale acestor preocupări. Nimic nu scapă acelei preocupări de a conferi sau atribui valori specifice actelor sau produselor noastre. „La tot pasul cineva emite pretenții, creează noi orizonturi, spune că e bine sau nu ceea ce știm sau facem. Valorizarea este un semn că lucrurile și evenimentele nu ne sunt indiferente”². „Indiferența în actul educativ este un fel de crimă”³.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, așa precum spunea psihologul Oana Maria Udrea.

Părinții sunt modele pentru copil. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

„Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt”. Larry Fields.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii.

Modul în care ne creștem copiii, contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși. Acest aspect este de o importanță enormă. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși. Toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane.

Copiii sunt foarte drăgălași, plini de energie dar uneori obositori. Să te ocupi de educarea lor poate fi o plăcere, dar de multe ori poate fi dificil. Există momente când te simți depășit de situație și nu găsești soluții privind comportamentul inacceptabil al copilului.

În general părinții consideră educarea copilului lor ca fiind dificilă pentru simplu motiv că aceștia nu ascultă de observațiile făcute de ei sau datorită faptului că copilul prezintă un comportament total inadecvat. Dacă părintele nu se așteaptă la „nimic bun” de la copilul său, copilul își va crea aceeași impresie negativă despre el și într-adevăr nu va ieși nimic bun. În plus, părintele va fi nervos, frustrat, neputincios, dezamăgit, iar copilul va prezenta pe lângă toate acestea și probleme emoționale. Acest scenariu negativ poate fi dizolvat acordând copiilor noștri atenția necesară, acordând atenție mai ales comportamentelor pozitive și laudându-i ori de câte ori observăm un comportament pozitiv, chiar și atunci când comportamentul ni se pare a fi neimportant (ex. și-a pus haina în cuier, și-a așezat frumos păpușii etc). „Cheia este să surprinzi pe cineva făcând ceva bun și apoi să-l lauzi pentru aceasta- laudarea progresului îi împinge pe oameni spre performanțele dorite.” Ken Blanchard

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Laudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

„Sădește un gând și vei culege o acțiune; Sădește o acțiune și vei culege un obicei; Sădește un obicei și vei culege un caracter; Sădește un caracter și vei culege un destin.” Samuel Smiles .

1Constantin CUCUȘ, *Teoria și metodologia evaluării*, Iași, Edit. Polirom, 2008, p.15.

2Constantin CUCUȘ, *Teoria și metodologia evaluării*, Iași, Edit. Polirom, 2008, p.15.

3 Idem, p. 15.

Bibliografie:

”Mai întâi caracterul”-îndrumător;

”Procedee de îmbunătățire a comunicării între părinți și copii”,Bakker I,Jansen H, București 1998;

”Teoria și metodologia evaluării”,Cucos C, Iași,2008.

ROLUL EDUCAȚIEI REALIZATE ÎN FAMILIE ASUPRA DEZVOLTĂRII PERSONALITĂȚII COPILULUI

PROF. INV. PRIMAR: MICU MIHAELA
LICEUL TEHNOLOGIC "ALEXANDRU MACEDONSKI"- MELINEȘTI,
JUD.DOLJ

Ritmul rapid de dezvoltare și evoluție a societii în care trăim aduce în viața de familie probleme noi de ordin economic, social, cultural sau științific. Familia trebuie să facă față provocărilor la care este supus copilul din ziua de azi, continuând cu încredere să își educe copilul pentru integrarea sa socială cât mai eficientă.

Copilul din ziua de azi nu-și mai petrece timpul cu păpușa, cu mașinuța, căluțul sau cățelul preferat, atunci când nu privește la "desene" se joacă pe tableta, pe telefon sau computer. Lumea virtuală, în care trăim cu toții câteodată, are efecte mult mai puternice asupra personalității copilului de vârsta preșcolară sau școlară.

Familia modernă trebuie să se constituie într-o personalitate colectivă prin care toți membrii ei să "conlucreze" pentru promovarea unor relații familiale benefice unei dezvoltări armonioase a tuturor componentelor, dar mai ales a copiilor. Relațiile de familie se desfășoară pe trei nivele: nivelul primar ce conține relațiile dintre părinți și copii, nivelul secundar- relațiile dintre frați, și nivelul terțiar ce conține relațiile dintre bunici și copii. Desigur că cele mai influente sunt relațiile familiale primare, părinții fiind cei care transmit copilului primele informații despre lumea înconjurătoare cu normele și regulile ce o compun, dar tot ei sunt responsabili de crearea unui climat afectiv propice satisfacerii nevoilor și dorințelor copilului.

Educația familială se poate exercita de către părinți asupra copilului în mod direct, prin acțiuni controlate sau dirijate special către copil, sau în mod indirect adică prin exemplul de conduită pe care aceștia îl oferă în familie. Conduita familiei precum și climatul socioafectiv din cadrul acesteia își pun amprenta definitiv asupra formării concepției despre viață și despre modul de relaționare cu ceilalți a copilului. Tot acestea vor influența, mai târziu, și rezultatele școlare precum și atitudinea față de muncă.

Climatul stabil din familie, suportul parental continuu, încurajarea continuă a copilului au asupra acestuia un efect benefic determinându-i dezvoltarea psihică armonioasă. Trebuie subliniat însă, că prin încurajare și susținere familială nu înțelegem o permisivitate excesivă, necondiționată a copilului, trecând cu vederea erorile de comportament ale acestuia, familia trebuie să știe când să intervină restrictiv asupra comportamentului copilului, nu foarte dur, dar convingător. Însă o severitate exagerată, restricțiile și privațiunile de orice fel vor avea un efect negativ asupra formării copilului. Impunerea unui regim de viață și de învățură ce depășește limitele psihofizice ale copilului vor conduce pe acesta către dezamăgire, către lipsa de interes pentru școală sau activități educative și, în final, către eșec.

Mulți dintre părinți sunt interesați să își armonizeze acțiunile educative cu demersul educativ al școlii, susținând ideile specialiștilor în educație și susținând, în același timp, eforturile copiilor lor în realizarea sarcinilor școlare. Aceasta conlucrare, în trio, familie-elev-școală, este menită să conducă pe beneficiarul principal-copilul- către succes.

Există părinți care nu acordă atenție școlii și, pe deasupra, au relații educative deficitare cu propriii copii, fiind convinși că eșecul școlar, comportamentele inadecvate sunt provocate de factori necunoscuți sau străini de familie.

Există părinți care manifesta în relațiile cu copiii lor o superprotecție exagerată, care consideră că au copii deosebit de inteligenți, sau copii foarte fragili care trebuie menajați și scutiți de eforturi sau de "intemperii" vieții. Aceștia risca să conducă comportamentul copilului către egoism, narcisism, îngâmfare, sau chiar mai rău, către inadaptare în colectiv sau în societate.

Pentru o dezvoltare armonioasă copilul trebuie să aibă un climat familial în care să se simtă în siguranță, are nevoie de părinți calmi, afectuoși, înțelegători și maleabili, dar care nu dau dovadă de slăbiciune în raporturile cu copilul. Părinții trebuie să aibă timp pe care să-l petreacă împreună cu copilul: timp de joacă, timp de teme, timp de citit, timp de discutat, timp de apreciat, timp pentru activități gospodărești, timp pentru toate activitățile importante din viața copilului lor.

În contextul socio-economic actual părinții își manifesta îngrijorarea pentru viitorul copiilor lor dar nu dispun de timp suficient să le acorde acestora atenția pe care o merită, adesea relația cu factorii educativi este deficitară și lipsită de conlucrare, de aceea școlii îi revin o serie de sarcini: de a implica familia cât mai mult posibil în activitățile educative alături de copii, de a derula activități tot mai atractive atât pentru copii cât și pentru părinți, de a comunica permanent cu familia.

Bibliografie:

1. Berger, G. Omul modern și educația sa-EDP, București, 1973
2. Gilly, M. Elev bun-elev slab, EDP, București, 1973
3. Golu, M. Dinamica personalității-Ed. Geneze, București, 1993

CEI 7 ANI DE ACASA

AUTOR: MICULAICIUC CARMEN-ALINA

“Copilaria e taina dezvaluirii viitorului.” - Grigore Vieru

Știința care studiază fenomenul educațional cu toate implicațiile sale asupra formării personalității umane în vedea integrării sale în viața socială, este pedagogia. Urmărind integrarea omului în societate, educația se preocupă, în aceeași măsură și de formarea personalității, care va permite fiecărui om să asimileze în mod creator realizările sociale. Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității.

Personalitatea unui om se formează în primii 7 ani de viață și depinde foarte mult de comportamentul părinților în fiecare zi, oră și minut. Copilul se face și devine OM în funcție de cât percepe din realitatea exterioară prin simțurile sale.

Atunci când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psihosocial, o reprezintă copilăria, iar cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia este, familia. Aceasta exercită o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân întipărite pentru toată viața în profilul moral al copilului și este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale, această este prima școală a copilului, aici copilul învață primele lui lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol, lecții care îi vor fi călăuză în viață. Părintele este primul învățător al copilului, iar de educația pe care o primește în cei 7 ani de acasă depind: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Familia trebuie să-i satisfacă copilului nevoia de confort fizic și afectiv, trebuie să încurajeze copilul, să-l îndrume și să-i arate ceea ce este bine și ce e rău, de aici copilul primește primele informații despre lumea înconjurătoare, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Acest proces educativ, trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășeste capacitatea de înțelegere

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult, este cea mai importantă perioadă deoarece este temelia pe care se clădește ființa umană.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – FACTOR DECISIV ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI

PROF. MIHAELA BÎRSAN
LICEUL TEORETIC „MIRCEA ELIADE”, GALAȚI

Educația în familie, începută încă de la cea mai fragedă vârstă, are un rol extrem de important în dezvoltarea armonioasă a personalității copilului și în formarea lui ca adult responsabil, perfect integrat în societatea de mâine.

Deși, în societatea contemporană, copiii sunt incluși în diferite forme educaționale de la vârste fragede, familiei („prima școală a copilăriei”), îi revine rolul de a-i învăța pe copii principalele norme de conduită socială.

În plus față de deprinderile de igienă personală, de ordine și curățenie, de însușirea unui limbaj corect, de exprimarea emoțiilor și a sentimentelor, părinții îi vor ajuta pe copii să înțeleagă și să aplice normele sociale elementare: ce să facă și ce să nu facă în societate (să salute corect, să nu întrerupă interlocutorul în timp ce vorbește, să răspundă politicos la întrebări, să nu vorbească urât, să-și aștepte rândul la magazin, să spună atât „te rog”, cât și „mulțumesc” sau „cu plăcere”, să respecte bunele maniere la masă, să respecte valorile și drepturile celorlalți, să nu-i jignească pe cei din jurul său, să nu râdă de defectele fizice sau slăbiciunea niciunei persoane, să ofere ajutorul cuiva, să spună întotdeauna adevărul, să-și recunoască greșelile și să spună „îmi pare rău”, să nu fie agresiv etc.

Respectând aceste reguli de bună purtare nescrise, copilul va avea un comportament adecvat în orice context social (în familie, în vizită la cunoștințe sau la rude, la grădiniță sau la școală, în spațiile de joacă, la spectacol etc.).

Pentru ca cei mici să dobândească, în primii 7 ani de acasă, comportamentele sociale dorite de părinți, este recomandat ca aceștia să țină cont de câțiva factori importanți în reușita educației copilului și să respecte anumite reguli de bază. Astfel, părinții au datoria de a stimula trăsăturile psihice pozitive ale copilului (prin aprecieri, laude, felicitări, încurajări, recompense etc.) și de a ameliora altele, a căror manifestare nu este de dorit (spre exemplu, în cazul unui copil agresiv, părinții vor încerca să inhibe această atitudine prin explicații, exersarea comportamentului non-agresiv, muștrări etc.). Tot părinților le revine sarcina de a descoperi și stimula talentele (aptitudinile) copiilor, orientându-i astfel spre reușita personală. De asemenea, este necesar ca părinții să transmită valorile și principiile pe care doresc ca cei mici să le adopte prin exemplul personal, adoptând ei înșiși acele principii și valori. În plus, regulile pe care părinții le impun copiilor trebuie să fie coerente, în sensul că părinții trebuie să facă întotdeauna ceea ce spun. Spre exemplu, ar trebui evitate amenințările (cum ar fi: „Dacă se repetă, nu vei mai avea voie să folosești Internetul timp de două săptămâni”) pe care nu le vor putea respecta. Ar trebui ca părinții să nu impună copiilor interdicții pentru lucruri care, în fond, nu încalcă nicio normă socială („Nu te juca cu ceilalți copii în nisip pentru că te vei murdări”). În schimb, copiii trebuie să conștientizeze faptul că încălcarea regulilor stabilite de părinți are anumite consecințe. Acestea trebuie să fie rezonabile, logice și explicate în prealabil copilului. De asemenea, părinții vor încuraja în mod constant comportamentele frumoase, evitând totuși recompensele materiale frecvente. Mai mult decât atât, este de dorit ca părinții să felicite, să recompenseze mai degrabă atitudinea, comportamentul pozitiv al copilului decât rezultatul obținut (chiar dacă a obținut rezultate școlare modeste, spre exemplu, copilul a muncit conștiincios și efortul său merită să fie apreciat de părinți). Educația părinților va urmări și dezvoltarea autonomiei copilului (spre exemplu, copilul va trebui să-și lege singur șireturile la încălțăminte, să-și facă un sandwich, să-și așeze hainele sau jucăriile în camera sa etc.). Și nu în ultimul rând, dragostea cu care sunt înconjurați cei mici în familie, ca și timpul petrecut în compania părinților și a celorlalți membri ai familiei au o importanță deosebită în dezvoltarea lor și în formarea comportamentelor dezirabile.

Odată ce normele de bază ale unui comportament social corect au fost însușite în familie, celelalte medii educaționale, inclusiv școala, nu vor face decât să consolideze normele deja achiziționate și să desăvârșască comportamentul copiilor în societate.

Referințe bibliografice:

Cei 7 ani de acasă: norme și valori esențiale pentru succesul viitorului copilului [online]. (2018, 30 ianuarie). Disponibil: <http://www.desprecopii.com/info-id-16068.htm> [accesat 2 martie 2019].

Comment éduquer un enfant ? 16 règles de base [online]. (2018, 16 noiembrie). Disponibil: <https://dobi.be/comment-eduquer-un-enfant-12-regles-de-base/> [accesat 23 februarie 2019].

Ion, A. (2013, 22 octombrie). *Rolul educației în familie* [online]. Disponibil: <https://www.portalinvatamant.ro/articole/sfatul-specialistului-85/rolul-educatiei-in-familie-703.html> [accesat 25 februarie 2019].

Pregătirea copilului pentru societatea de mâine: despre a fi, a deveni, a da și a primi [online]. (2016, 17 noiembrie). Disponibil: <http://www.desprecopii.com/info-id-653-nm-Pregatirea-copilului-pentru-societatea-de-maine-despre-a-fi-a-deveni-a-da-si-a-primi.htm> [accesat 25 februarie 2019].

5 reguli pentru reușita educației copilului [online]. (2013, 11 octombrie). Disponibil: <http://www.desprecopii.com/info.asp?id=12463> [accesat 2 martie 2019].

CEI 7 ANI DE ACASĂ

G.P.N. „PLATON CIUCA „, BOROLEA/HANESTI/BOTOSANI P.I.P MELNICEANU MIHAELA

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume". („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

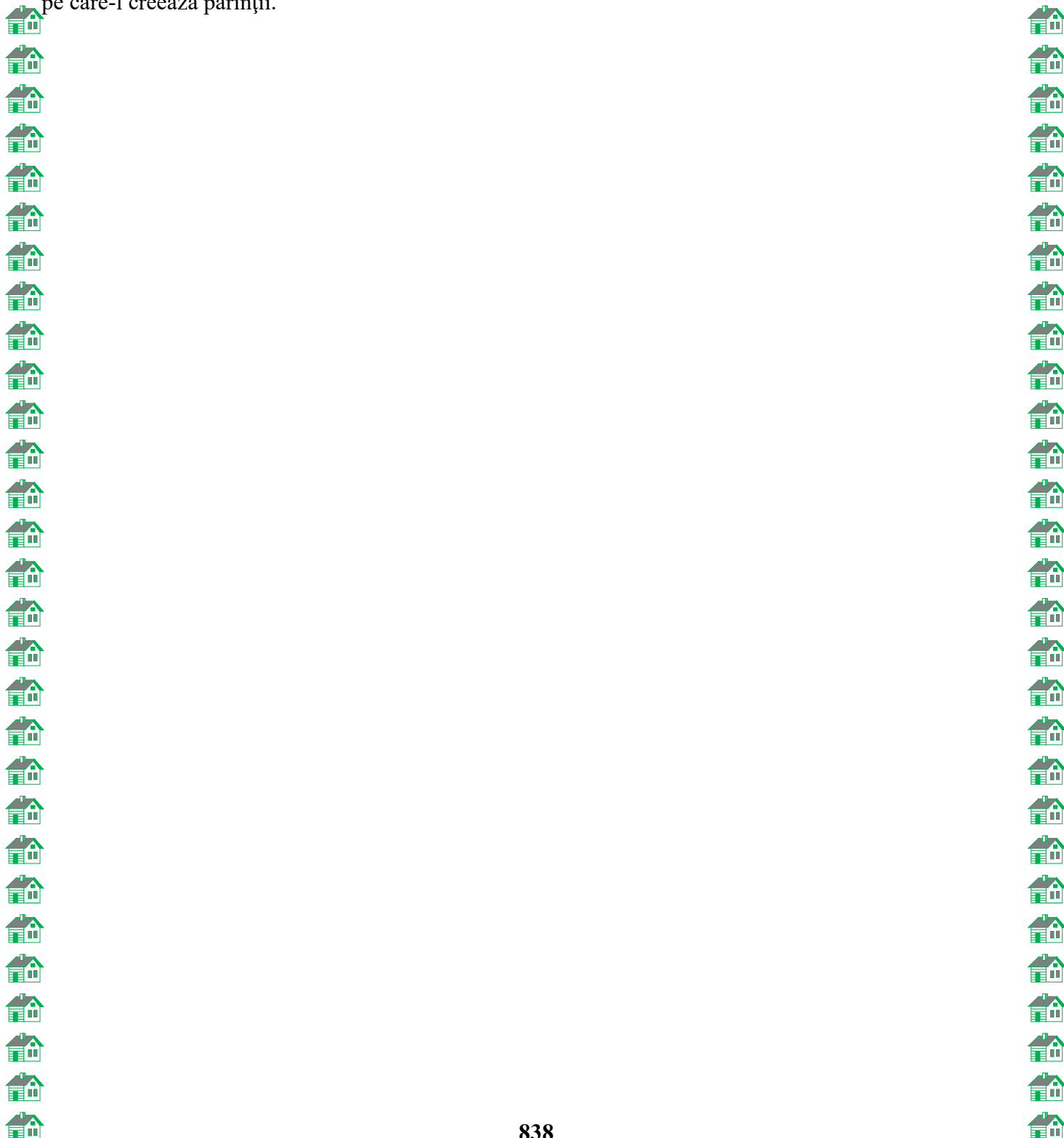
În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi.

abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI 7 ANI DE ACASĂ...

PROF. MIHAELA-SORINA BERBECE
ȘCOALA GIMNAZIALĂ 'DIACONU CORESI'
FIENI, DÂMBOVIȚA

Pe vremuri se vorbea despre cei 7 ani de acasă ca despre o școală obligatorie de politețuri și mici reguli de interacțiune socială. De ce erau importanți cei 7 ani? Mai sunt ei importanți? Sunt chiar 7? Mai sunt 7 oare? Iată câteva întrebări care pot reprezenta un punct de plecare...

A avea cei șapte ani de acasă era rezultatul unei educații ce venea din familie și, ulterior, devenea condiția esențială pentru a pătrunde cu succes în școală și a reuși mai târziu în viață. Mare parte din timpul meu este petrecut printre copiii/elevi și părinții/bunicii lor și, cu voie sau fără voie, află/descoperi cum se desfășoară viața copilului și a familiei. Cei 7 ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului, în familie sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. E adevărat că realitatea ține să dovedească de multe ori că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede. Și la fel de adevărat e că școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Ne trezim întrebându-ne dacă copilul de astăzi, copilul modern, cel din fața noastră este diferit de copilul de ieri, cel cu cheia de gât, dacă este, până la urmă, diferit de copilul (generic vorbind) care am fost și eu. Iar această întrebare este o una încuietoare, mult mai complexă decât ne-am aștepta.

Dacă ne referim la lumea interioară a copilului, aceea nu s-a schimbat, ea este la fel de bogată, de tensionată, de conflictuală, de plină de întrebări și de dorințe. Dacă ne referim însă la exterior, aici s-au petrecut transformări semnificative care au constrâns interiorul să se adapteze acestora. Rapiditatea cu care s-au petrecut aceste schimbări a expus acest interior unei avalanșe de stimuli. De aici și continua creștere a unor simptome precum tulburările de atenție și de concentrare ale copiilor. Este vorba în special de o creștere a stimulilor vizuali. Stimulul vizual are un impact considerabil asupra psihicului, el putând funcționa ca un liant între lumea exterioară și lumea interioară sau ca un intrus care are un efect de efracție și produce confuzie și derută. A rezultat, ca o consecință directă, o explozie a cuvintelor folosite de copii, o căutare constantă a interacțiunii verbale cu adulții ca o nevoie de a găsi un sens și o semnificație acestei avalanșe de imagini. Mulți părinți sunt speriați de apariția timpurie a unor discuții și întrebări legate de subiecte tabu pe care ei le așteptau la „vârsta potrivită“.

Transmiterea nu se poate realiza decât dacă există o disponibilitate pentru a comunica, pentru a vorbi despre acestea, pentru a le rosti. Tot mai multe familii se confruntă cu o ruptură care a apărut tocmai din cauza aparentei rupturi dintre cel două generații și a refuzului de a crea o tranziție. Mulți părinți se plâng de faptul că acești copii nu mai citesc și că nu găsesc nici o modalitate de a-i convinge să se apropie de cărți. Copiii le răspund sincer că este plictisitor, că ei consideră cărțile învechite, „de pe vremea bunicii“, pe

când acum există lucruri mult mai moderne, precum jocuri sau materiale interactive sau, în cazul fericit, e-book-urile/kindle-urile.

Un aspect important este legat de o discrepanță foarte mare între idealul și așteptările părintilor și realitatea copilului. Această discrepanță provine dintr-un ideal inaccesibil părintilor care au trăit de multe ori într-o realitate prea dură, ceea ce nu le-a permis să viseze. Ce construiește copilul în primii ani de viață și de ce este important să fi parcurs această etapă a celor „șapte ani“?

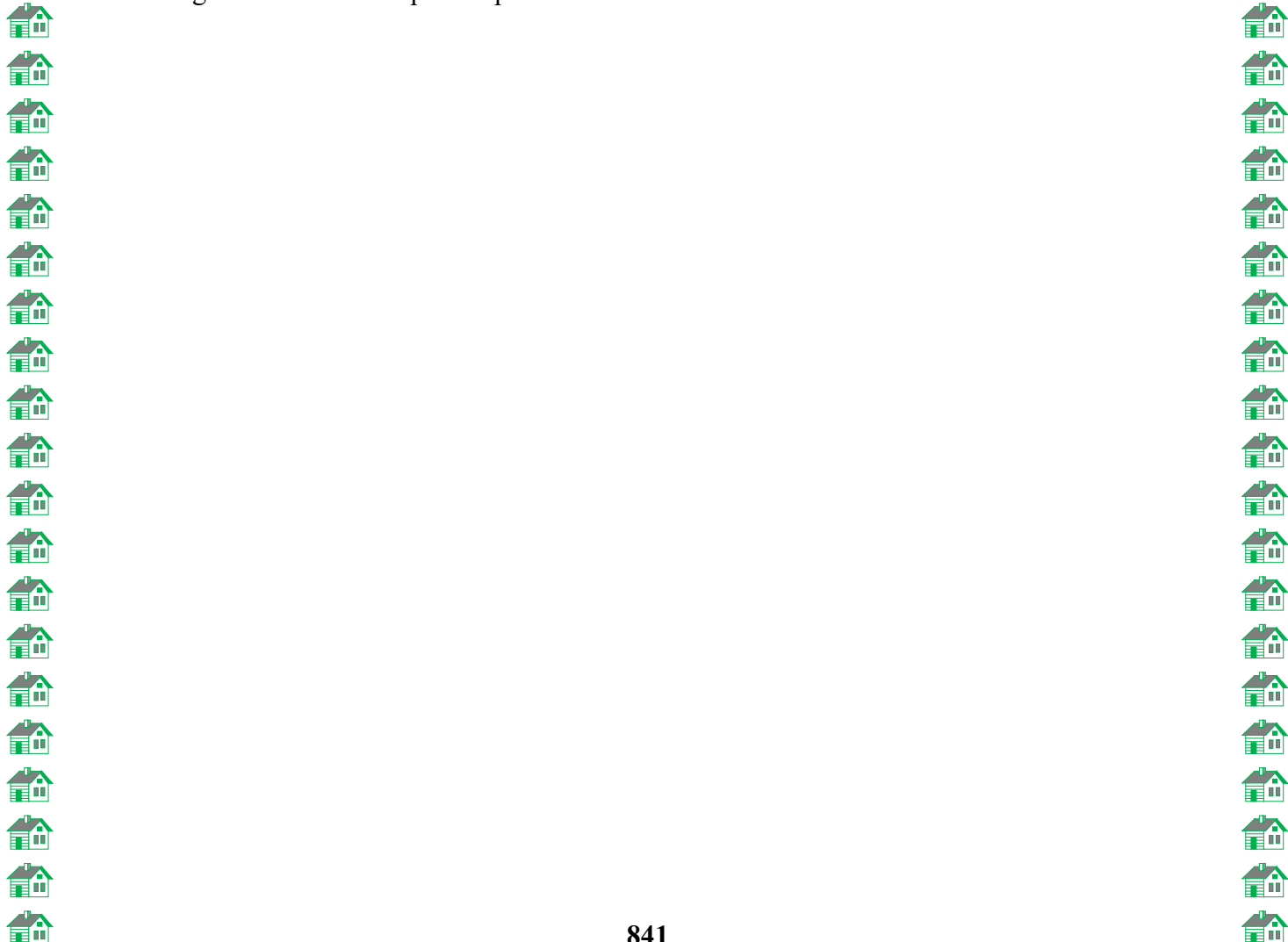
Apartenența familială este esențială pentru construirea unei identități individuale. Ea presupune că există o transmitere către copil a istoriei familiale, a credințelor, miturilor, valorilor și mai ales că acest copil își găsește un loc în acea familie și este investit ca membru al acesteia.

Și dacă e o realitate că avem copii din ce în ce mai inteligenți, trebuie să acceptăm și faptul că avem copii din ce în ce mai fragili emoțional și părinți din ce în ce mai speriați. Un rol important în apariția acestei fragilități îl constituie confuzia copilului. Exigențele realității pretind multe sacrificii din partea părinților și în acest iureș este prins și copilul.

Copiii petrec astfel mult timp într-un spațiu golit de afecțiune și învață că, și dacă exprimă ceea ce simt, nu vor fi luați în seamă. Copiii sunt pregătiți pentru școală încă de la 5 ani, din punct de vedere al dezvoltării lor intelectuale, dar mulți dintre ei nu sunt pregătiți nici la 7 ani, din punct de vedere al dezvoltării emoționale.

Cei șapte ani de acasă sunt asociați bazei unei educații pentru că ei ar trebui să producă un model stabil de relație și de siguranță, iar această relație să fie mediată prin cuvinte. Pentru a dezvolta o relație echilibrată, bazată pe încredere, cinstită, directă, părinții și copiii trebuie să învețe să o construiască împreună, primii fiind conștienți că trebuie să facă tot ce le stă în puteri să le ofere ceea ce au nevoie, în timp ce ultimii să realizeze că uneori nu pot primi ceea ce își doresc... și acest lucru e absolut firesc.

Se pare că undeva s-a pierdut ceva... Pentru că semnificația celor șapte ani de acasă constă în a-l învăța pe copil să creeze legături. Și într-o lume atât de nebună ca cea în care trăim, acest lucru devine din ce în ce mai greu de realizat. Imposibil poate?

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. MIHAELA STROE

Școala Gimnazială *Grigorie Ghica Voievod*, București, sector 2 „Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat ceea ce ai învățat în școală” – Albert Einstein

Realitatea de zi cu zi a generațiilor actuale e complet diferită de cea a generațiilor anterioare. Din ce în ce mai des ne convingem de importanța celor șapte ani de-acasă și de rolul lor în dezvoltarea viitorului adult.

Exigențele societății ne impun și ne determină să urmărim evoluția copiilor noștri, formarea lor însemnând nu numai achiziție de cunoștințe, de priceperi, de deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat.

Cei șapte ani de-acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă în primii ani de viață, definatorii de altfel.

Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Copiii sunt închiși acum în diverse forme educaționale, însă normele de conduită se învață în familie, deoarece este mediul în care se pun bazele principalelor reguli de bună purtare. Celelalte instituții pe care le va frecventa copilul doar vor confirma și vor consolida deprinderile pe care le au din familie.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Psihologii susțin că dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe, deoarece, dacă copilul se simte apreciat, va percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Educarea lui într-o atmosferă bazată pe iubire, pe încredere, nu transformă regulile într-o disciplină de fier.

Cei șapte ani de-acasă reprezintă temelia pe care se clădește o ființă cu aptitudini, preferințe. Copiii se formează într-un univers pe care-l creează părinții. În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, aici învață copilul să fie altruist, să-și însușească norme elementare de morală, formându-și un important bagaj educațional. Cu acesta pornește pe drumul vieții, cu acesta e inițiat într-o nouă etapă, a maturizării și a responsabilizării sale. Așa va dovedi mai târziu că este om de omenie, că este punctual, că știe să se facă respectat, că știe să își păstreze prietenii, că spune adevărul, că zâmbește celorlalți, că știe să poarte o conversație plăcută.

Din păcate, familiile de astăzi se confruntă cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu, iar cei șapte ani de acasă au devenit lipsiți de sens, o expresie demodată. Omul învață cât trăiește, însă nu uită niciodată ce l-au învățat părinții în primii ani de viață. Toți, prin implicare, prin colaborare, putem să redăm sensul acestei expresii și să nu căutăm tot timpul vinovați. Astfel, am putea deveni formatori de oameni, de caractere, de personalități.

IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

MIHAI SORINA-GABRIELA

Oare ce inseamna cei sapte ani de acasa? Trecând peste realitatea că nu prea mai există **cei 7 ani de-acasă**, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă **de** la vârste mult mai fragede, rămâne ideea **de** la baza acestei expresii: normele **de** conduită se învață din familie.

Când spunem că un copil are **cei 7 ani de acasă** ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu **cei de** vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Acasa este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Asadar, acest comportament adecvat, trebuie sa fie invatat de la parinti, care nu au deloc o sarcina usoara.

Pentru ca un copil sa aiba aceste deprinderi, parintele trebuie sa fie perseverent; pot fi zile in care au impresia ca tot ceea ce incearca sa il invete pe copilul lor ar fi in zadar. Insa de fapt nu este asa, copilul incercand sa vada pana unde ii sunt limitele cu rabdarea parintilor.

Mai sus sunt cateva reguli pe care ar trebui sa le urmeze un copilas inca de cand este mic. Sa vedem cateva exemple: ar trebui sa stie ca nu este frumos sa vorbesti cu gura plina, nu este frumos sa minti, sa scuipi pe strada, trebuie sa spui mulțumesc, sa stii sa te imbraci/dezbraci singur, sa te speli pe maini inainte de masa sau dupa ce ai fost la toaleta, sa te speli pe dinti, sa iti asumi responsabilitatea, sa ii respecti pe cei din jurul tau, sa saluti, sa nu fi agresiv, sa stii sa impartii, sa ai grija de lucrurile altora si multe altele.

Toate aceste lucruri ar trebui sa fie invatate in familie. De restul lucrurilor, se va ocupa gradinita, scoala.

Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții.

Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, care este bazată pe iubire și încredere, face ca regulile impuse de parinti să nu se transforme în disciplină fortată, grea pentru copil.

Astfel parintii trebuie sa ii arate copilului exemple, sa ii povesteasca, sa stie sa faca diferenta intre ceea ce este bine/frumos si ceea ce este rau/urat sa faci.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Nu trebuie să uite că și tu ca adult greșesti uneori, nu numai copiii.

Bibliografie:

-<https://jurnalul.antena3.ro>

-www.desprecopii.com

-<https://www.clickpentrufemei.ro>

-<http://dilemaveche.ro>

-<http://clubulbebelusilor.ro>

Autor: Profesor Mihai Sorina-Gabriela

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

MIHALAȘCU DIANA-MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SCUTELNICI, BUZĂU

Dacă ne gândim la cei șapte ani de acasă, imediat ne ducem cu gândul la educația pe care o primesc copiii în cadrul familiei, la modul în care aceștia își dezvoltă personalitatea și stabilesc norme de adaptabilitate în societate.

Am putea spune totuși că, expresia „cei șapte ani de acasă” nu mai are aceeași însemnătate ca acum 20, poate 30 de ani având în vedere că cei mici sunt integrați în diferite forme de educație încă de la vârste foarte mici.

Păstrăm totuși expresia „cei șapte ani de acasă” pentru a exprima modul în care copiii dețin sau nu dețin anumite norme de conduită.

În dobândirea acestor norme de conduită un rol esențial îl au părinții, mai ales relația de afectivitate dintre părinți și copii.

Un copil crescut într-un mediu în care a avut parte de toată grija, atenția și sprijinul părinților săi, va fi un copil care se va dezvolta armonios, va avea încrederea în forțele proprii și își va dobândi acele norme de conduită, copilul neasociindu-le cu reguli stricte, respinse în mare măsură de majoritatea copiilor.

În esență, cei șapte ani de acasă sunt de fapt primele învățături pe care copilul le primește.

Copilul învață ce este respectul, rușinea, iubirea, oferirea ajutorului, învață să spună „mulțumesc”, „te rog”, „iarta-mă”. De aceea, atunci când un copil are o conduită frumoasă, este respectuos spunem că acel copil are „cei șapte ani de acasă”.

Așa cum scriam mai sus, toate acestea însă, se dobândesc într-un mediu ce îi acordă copilului încredere, sprijin, răbdare, și mai ales, cel mai important, îi oferă iubirea. Și totuși în zilele acestea, în care majoritatea părinților sunt prinși în cea mai mare parte a zilei cu job-ul sau diferite alte activități, cei mici sunt lăsați în grija bonelor sau a altor rude, fapt ce duce cumva la degradarea actului educațional, acesta din urmă fiind lăsat în mare parte în grija cadrelor didactice.

Grădinița, școala și mai apoi formele de învățământ superioare, nu vor face decât să adauge peste „bagajul” cu care copilul vine din familie, pe lângă cunoștințe, norme de conduită și valori morale atât de necesare pentru o bună integrare în viața socială.

Așadar, se poate spune că „cei șapte ani de acasă” reprezintă „bagajul” esențial pentru a porni cu bine în viață.

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN ECUAȚIA ALFABETIZĂRII EMERGENTE STUDIU DE SPECIALITATE

PROF. MIHALCA RALUCA MARIA
COLEGIUL TEHNIC EDMOND NICOLAU, CLUJ-NAPOCA

Alfabetizarea emergentă este o sintagmă care descrie varietatea comportamentelor timpurii asociate cu succesul în dezvoltarea abilităților de scriere și citire cum ar fi: abilitatea de a identifica litere, numere și forme, capacitatea de a distinge sunetele și deprinderea de a urmări un text de la stânga la dreapta sau de sus în jos.

Toate acestea se formează în timp, cu pași mărunți, scrierea și citirea nefiind o achiziție care apare de la o zi la alta ca rezultat al școlarizării.

Modelele teoretice înglobează mai mulți factori care joacă un rol fundamental în dezvoltarea alfabetizării emergente și dintre acești factori subliniem rolul pe care părinții îl joacă ca prim factor în conturarea contextului în care are loc dezvoltarea copilului și calitatea stimulării pe care o oferă în mod repetat.

Alfabetizarea emergent este important pentru că reprezintă fundația achizițiilor viitoare legate de învățarea școlară. Se pare că vocabularul pe care un copil îl deține la anii grădiniței se relaționează puternic cu abilitatea de a citi la vârsta școlară, în plus un vocabular mai bogat duce mai puține probleme comportamentale prin posibilitatea copilului de a exprima ceea ce simte și crede.

Asta nu înseamnă că părinții ar trebui să înceapă să-l învețe pe copii alfabetul de când sunt mici, dar ar fi bine să conștientizeze importanța constituirii fundației școlarizării de la vârste fragede. Faptul că numără împreună obiecte avute în casă, că indică o literă aflată pe o cutie de cereale sau oferă copilului imaginea unui părinte care citește cu plăcere o carte, toate acestea contribuie la familiarizarea copilului cu noțiuni, deprinderi utile apoi în anii școlari.

Aspecte practice pe care părinții le pot face ar fi să creeze o bibliotecă, să citească cărți împreună cu copilul, acestuia din urmă să-l explice noțiunile întâlnite în lectură, să-l adreseze întrebări de problematizare, să încerce jocul de rol pornind de la personajele întâlnite în lectură. Cânteculele și poeziile prin ritmul pe care-l oferă ajută auzul fonematic și silabisirea.

Activități precum colorarea, desenul, pot constitui un imbold în stimularea copilului în a exprima ceea ce a creat, ce a compus și de ce a compus în felul respectiv.

Ocaziile de comunicare e util să fie valorificate de către părinte, iar copilul trebuie încurajat să asculte cu atenție la nivel macro o poveste dar și la nivel micro sunetele specifice din care sunt compuse unele onomatopee sau cuvinte.

O cercetare longitudinală realizată pe un lot de 314 copii cu vârste preșcolare a prezentat rezultate care subliniază rolul părintelui în achizițiile școlare ulterioare ale copiilor.

Se pare că este important nivelul educațional al părintelui și nivelul veniturilor. Părinții cu nivel educațional ridicat și venituri tind să se implice mai mult în formarea copiilor, utilizând metode care facilitează alfabetizarea emergentă respective scrisul și cititul (Al-Qaryouti, Kilani, 2015).

Se pare că în procesul acesta de alfabetizare emergentă pe lângă conturarea unui mediu bogat în materiale educative și stimularea copilului, un alt factor important care ține tot de calitatea părintelui este aspectul motivațional și anume modelul pe care-l inspiră părintele.

Cu câtă plăcere se implică în activități de lectură și cu cât entuziasm citește el însuși o carte sau un material tipărit.

Un studiu realizat în 1999 indică faptul că implicarea părinților în activitățile oferite de către grădiniță și vizitarea acestora în mod frecvent corelează puternic cu rezultatele pozitive școlare ulterioare ale copiilor (Miedelsi Reynold, 1999).

Alte studii au demonstrat faptul că obiceiul de a citi copilului și de a avea rutine zilnice de lectură, la o vârstă timpurie, influențează pozitiv dezvoltarea limbajului, factor care la rândul său influențează ulterior achiziția scrisului și cititului (Thoreson, Dale, 1992).

Este foarte important ca un copil să aibă o oportunitate timpurie de a realiza activități de prealfabetizare la vârste cât mai fragede.

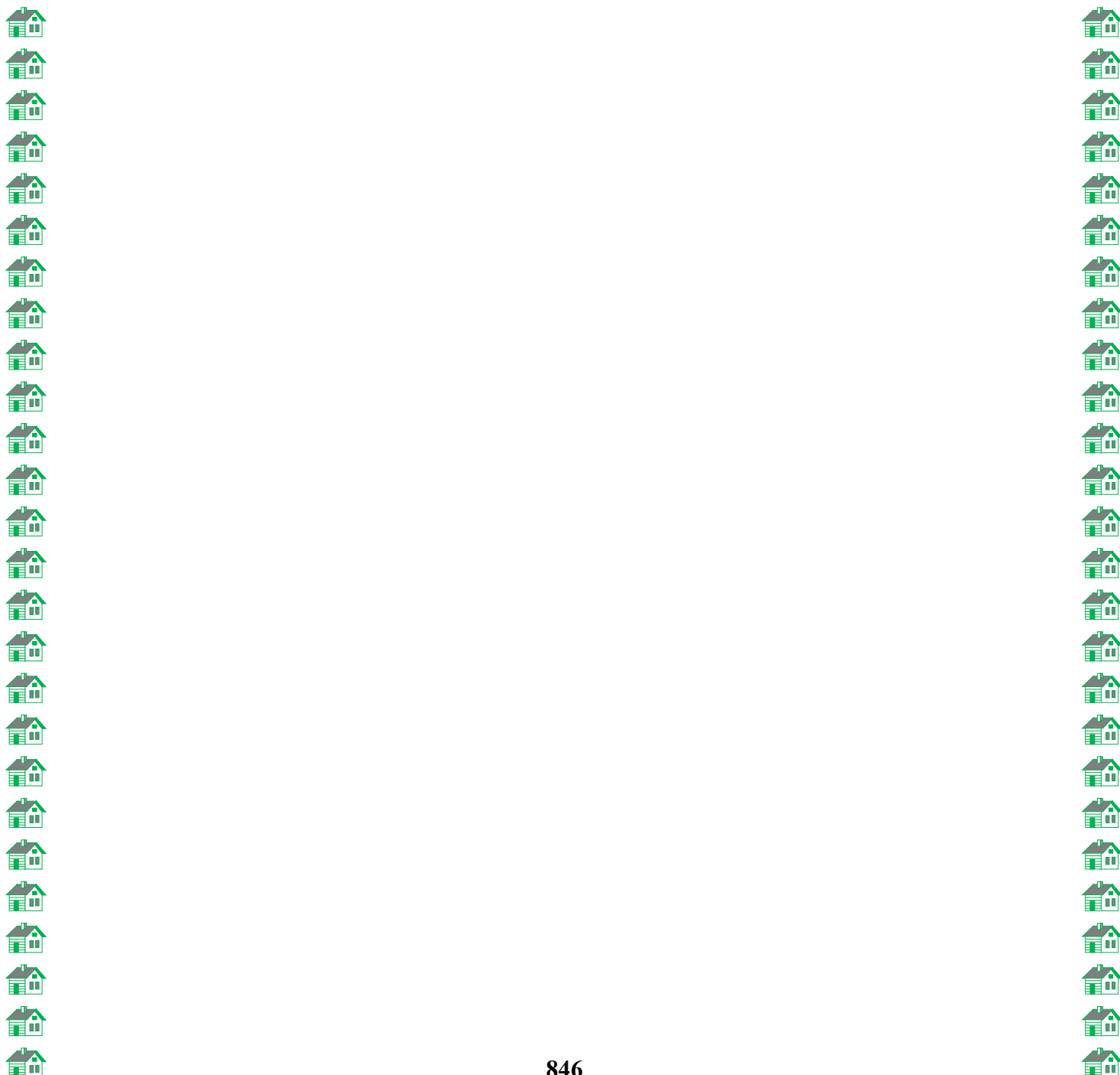
Aceste activități îl vor ajuta să-și formeze conceptele legate de modul în care se țin o carte, cum se dau paginile de la stânga la dreapta, să diferențieze între o imagine și un text etc. În acest context familia este prima școală pentru un copil iar părinții sunt primii profesori în formarea personalității, culturii și vieții sociale a copilului.

Consolidarea stimei de sine este o piatră de temelie în interacțiunea social ulterioară și în abilitatea de a alege direcții ulterioare de a interacționa cu plăcere cu cărțile.

Un copil stimulat intelectual va manifesta comportamente de imitație și va dori să scrie și să citească la randu-i. Așa ajunge să fie foarte interesat de stimularea școlară ulterioară.

Bibliografie:

1. Al-Qaryouti I., Kilani H., (2015). Role of Omani parents: fostering emergent literacy skills, *Education 3-13: International Journal of Primary, Elementary and Early Years Education*, 43:3, 336-348
2. Thorson C., Dale P., (1992). Do Early Talkers Become Early Readers? Linguistic Precocity, Preschool Language and Emergent Literacy. *Developmental Psychology* 28 (3): 421-429
3. Miedel A., Reynolds A., (1999). Parent Involvement in Early Intervention for Disadvantaged Children: Does it Matter? *Journal of School Psychology* 37 (4): 379-399

LEGĂTURA ÎNVĂȚĂTOR- ELEV

PROF.ÎNV.PRIMAR HUMIȚA GRIGORE
PROF.ÎNV.PREȘCOLAR MIHAN CHIVUȚA
LICEUL TEHNOLOGIC” NICOLAE STOICA DE HAȚEG”

Relația dintre elevii din ciclul primar și dascăli reprezintă un factor esențial în stimularea proceselor cognitive, deoarece ei au tendința de a împrumuta păreri și sisteme de valori.

Metodele de predare și învățare sunt benefice asupra copiilor. Cei șapte ani de-acasă sunt foarte importanți în cunoașterea unui elev. Orice educator trebuie să renunțe la prejudecăți, să-și direcționeze activitățile bazându-se pe cunoașterea elevilor, să folosească mijloace eficiente de influență și formare. Potențialitățile fiecărui elev trebuie puse în valoare și educate, să le oferim tehnici de exteriorizare și mijloace de exprimare, să intervenim cu pondere diferită în roluri educaționale diferite.

Este necesar să-i cunoaștem pe copii pentru a-i putea educa. Pentru a avea un proces educativ eficient trebuie să le descoperim punctele forte, temerile și fanteziile, să-i ajutăm să se exprime fără teama că vor fi greșit înțeleși. Școala oferă posibilitatea de a descoperi trăsăturile pozitive și de a le diminua pe cele negative. Cea mai potrivită atitudine constă în observarea copilului.

Cu cât mai repede se depistează expresia anumitor conflicte, cu atât problema poate să fie rezolvată mai repede prin consultarea unor specialiști, cei mai potriviți: cadre didactice, psihologi, doctori. Așadar, deși aceste simptome aparțin dezvoltării copilului, ele trebuie tratate cu seriozitate, căci pot persista influențând negativ comportamentul și dezvoltarea copilului.

Pentru elevii din învățământul primar, relația educațională ce se stabilește prin atitudinea cadrelor didactice în clasă și înafara ei, reprezintă factorul esențial pentru stimularea proceselor cognitive. Elevii împrumută de obicei de la educatori păreri și sisteme de valori. Activitățile extrașcolare le permit elevilor să iasă dintr-un sistem cunoscut și să-și descopere alte moduri de a se manifesta, de a se pune în valoare.

De asemenea, metodele de predare și învățare pot avea un puternic impact pozitiv asupra personalității elevilor. Pentru a obține rezultatele cele mai bune, educatorii trebuie să renunțe la tipare standard și la prejudecăți, și să-și desfășoare activitățile bazându-se pe cunoașterea personalității elevilor, în fiecare etapă a dezvoltării lui, folosind cele mai potrivite mijloace pentru a-l influența și forma. Potențialitățile fiecărui copil trebuie să fie valorificate în cea mai mare măsură și educate prin formarea deprinderilor.

Copilul are nevoie să-i oferim informații sau tehnici de exteriorizare care să-l ajute să găsească modalități de exprimare cu valoare individuală și socială.

Actul pedagogic va da randament și va fi eficient doar dacă procesul de formare urmărește aptitudinile și caracteristicile generale de personalitate, asigurându-se astfel o unitate între caracteristicile persoanei și obiectivele procesului formativ.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ ȘI FACTORII CARE INFLUENȚEAZĂ EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. MIJACHE JANINA IULIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ “DIMITRIE GRECESU”, DR. TR. SEVERIN

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne referim la educația pe care o primește copilul în sânul familiei, educație care contribuie la formarea personalității, atitudinii și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar ce înseamnă bunele maniere și, un copil „bine crescut”? Printre normele de bază ale unui comportament civilizată, găsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să-l întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Dar ce este educația și cum se face ea în mod corect? Există o rețetă de a educa în mod corect copilul? Cine mai participă la educația copilului în afară de familie? Care sunt factorii care influențează conduita morală, comportamentul și atitudinea copilului față de cei din jur? Acestea sunt întrebări care îi frământă pe cei mai mulți dintre părinți și voi încercă să răspund în la aceste întrebări în rândurile următoare.

Ce este educația? Răspuns din DEX: *Ansamblu de măsuri aplicate în mod sistematic în vederea formării și dezvoltării însușirilor intelectuale, morale sau fizice ale copiilor și ale tineretului sau, p. ext., ale oamenilor, ale societății etc.; rezultatul acestei activități pedagogice; bună creștere, comportare civilizată în societate. Loc. vb. A face educație cuiva = a educa pe cineva.* Educația este un proces continuu și complex, este un proces de descoperire și evoluție, este ceea ce ne face umani și capabili de socializare. Educația cea mai de calitate se face prin puterea exemplului. Copilul, de la cea mai fragedă vârstă, poate să

imitate. Copilul imită comportamentul, limbajul și atitudinea celor din jur neputând face diferența, de exemplu la doi ani, dintre ceea ce este corect și incorect. El face anumite lucruri pentru că așa le vede.

Este important de precizat faptul că un copil merge la grădiniță, în cele mai multe cazuri, de la vârsta de doi ani. O puternică influență în educarea copilului mic o are educatoarea și mediul educațional din instituția de învățământ pe care o frecventează. Educatoarea, prin jocuri didactice sau la liber-alese, prin activități instructiv-educative, observă comportamentul copiilor și încercă să “repare” devierile de comportament sau atitudinile negative de care dă dovadă acesta în cadrul grupului. Este foarte important, de asemenea, stabilirea unor reguli pe care copilul și adulții să le respecte, este importantă consecvența în atribuirea recompenselor, dar și a pedepselor. Cea mai eficientă recompensă este petrecerea unui timp de calitate cu copilul indiferent de vârsta acestuia. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori.

Un alt factor important în eficientizarea acestui proces numit educație este relația, colaborarea permanent dintre cadrul didactic și părinți. Este foarte util ca părinții să poată participa la cât mai multe activități alături de copiii lor, să-i încurajeze, să încerce pe cât posibil să le crească stima de sine, să le arate cât de mult le pasă de ceea ce fac ei, să le spună că ceea ce realizează este foarte important. Am observat că, de foarte multe ori, copiii se comportă într-un fel acasă și în alt fel în grădiniță. Sunt unii părinți care spun “Copilul meu este foarte rău, foarte năzdrăvan. Cum poate la grădiniță să fie cuminte?” Copiii se comporta diferit în funcție de mediu, de regulile impuse, de exemplul pe care îl primește dintr-o zonă sau alta. De aceea, este util ca părinții să-l poată observa pe copil și în mediul instituționalizat al grădiniței, alături de alți copii de vârsta lui.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Toți factorii care contribuie la educația copilului, părinți, bunici, educatoare, învățătoare și, mai târziu, profesorii, ar trebui să aibă o bună și susținută colaborare în vederea educării copilului de azi care este adultul de mâine.

„CEI 7 ANI DE ACASĂ”

PROF. MILEA SIMONA
LICEUL TEHNOLOGIC DĂRMĂNEȘTI, BACĂU

În societatea contemporană nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

✚ Salutul

Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

✚ Comportamentul în public

Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

✚ Comportamentul cu prietenii

Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

✚ Înțelegerea normelor sociale

Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

✚ Manierele la masă.

O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

✚ Recunoașterea greșelilor.

„Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

✚ Tact și toleranță.

Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care dezchide răni. Și îl va evita pe cel din urmă. Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și

reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

„Cei 7 ani de acasă” reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții. **Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.**

BIBLIOGRAFIE

1. Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

2. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

3. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

MILEA SORINA MARIANA , G.P.N.SINEȘTI-POTCOAVA

Pentru fiecare om familia reprezintă un univers inconfundabil în care învață să decodifice primele semne și simboluri ale vieții. „Cei șapte ani de acasă!” arată cel mai bine ceea ce asimilează micul om până la intrarea în sistemul social educațional, sunt edificatori pentru construirea personalității sale.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Familia reprezintă primul grup cu care copilul intră în contact continuu și primul context în care se manifestă modelele socializării. Orice părinte își dorește să aibă un copil inteligent, sociabil, lipsit de complexe. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău, ea oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei.

Modelele de oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie copilul dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor sale, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării. În familie copilul își formează primele deprinderi de viață sănătoase, de conduită igienică individuală și colectivă, de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor șapte ani de acasă”. Alături de părinții săi, toate activitățile care le desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Când copilul ajunge la vârsta preșcolară educația lui se împarte între familie și dascăli, aceștia vor șlefui ceea ce a realizat familia, vor completeza golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și îl vor ajuta pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta fiind perioada cea mai importantă, temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor.

Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții. Nu toți copiii ajung să gândească și să acționeze așa cum și-ar dori părinții lor pentru că nu toți au fost educați în aceeași manieră și nu toți au fost receptivi în aceeași măsură la modelul impus. Familia nu poate fi concurată cu nicio altă instanță.

BIBLIOGRAFIE:

Didactica- revistă pentru învățământ preșcolar și primar – aprilie 2012

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ȘCOALA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

MÎNDROC NICOLETA ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ION AGÂRBICEANU" ALBA IULIA

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta școlară educația copilului se împarte între familie, dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Casa părintească – leagăn al copilăriei. Ea a fost și rămâne prima școală, care se numește atât de simplu și cuprinzător – „cei șapte ani de acasă”.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

A educa un copil înseamnă a-l ajuta să se autocontroleze, înseamnă să-l încurajezi, să-l îndrumi ca să-și poată corecta singur greșelile, să poată gândi singur pentru el și să se simtă bine în pielea lui.

Copilul trebuie să învețe să socializeze cu alți copii, să se joace și să fie în siguranță, pe tot parcursul zilei. E un învățăcel mereu dornic să afle lucruri noi, dar cele mai importante lecții – să aibă răbdare, să coopereze cu ceilalți, să fie atent și prudent – nu are cum să le învețe de pe o zi pe alta. E nevoie de câțiva ani pentru a și le însuși cu adevărat.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Pentru o bună educație a copilului este necesară colaborarea familiei cu școala. Apreciem că buna cunoaștere a ceea ce copilul trebuie să primească și primește concret din partea familiei, conjugată cu o muncă metodică pe baze științifice, din școală, în condițiile unei bune colaborări permanente dintre familie și școală, a unei îndrumări suficiente a familiei, reprezintă pârgul de bază în formarea personalității

școlarului. De reținut că: faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine; deprinderile și convingerile "creionate" acum constituie baza modului de acțiune în viitor; atitudinile și comportamentele adulților cu care vin în contact (îndeosebi ale părinților) vor fi primele modele copiate cu fidelitate de către copii.

Bibliografie:

Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998

www.copii.ro

www.scribd.com

www.didactic.ro

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – FACTOR AL DEZVOLTĂRII PERSONALITĂȚII COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR MINEA TEODORA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ FILIAȘI

Lumea contemporană, nu numai prin ritmul rapid impus schimbării, ci și prin complexitatea ei, prin noutățile pe care le realizează și le prognozează, pune în fața oamenilor de toate vârstele, noi și noi probleme de ordin economic, cultural, științific, etc. Acestei societăți trebuie să-i facă față copilul de astăzi în familia sa. Educația, sub toate formele ei, este chemată să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Cunoașterea particularităților dezvoltării personalității, a factorilor care contribuie la desăvârșirea acesteia, a problemelor pe care le ridică ea, contribuie în mare măsură la găsirea unor soluții adecvate.

Considerând că “familia constituie un soi de personalitate colectivă, a cărei armonie generală influențează armonia fiecăreia dintre părți” (A. Berger) vom încerca să extragem câteva dintre caracteristicile relațiilor de filiație care au importanța majoră în definirea personalității copilului.

Relațiile de filiație, având o determinare genetică, se desfășoară în trei niveluri: **primar** (părinți – copii), **secundar** (relații între frați) și **terțiar** (bunici -nepoți). Pe lângă componenta genetică, prin care sunt preluate de la antecesori o serie de trăsături și predispoziții psihice, și-a dovedit importanța cu totul excepțională interacțiunea și comunicarea membrilor familiei pentru dezvoltarea generală a personalității copilului.

Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. “Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața” (M. Golu). Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții (cu intensități diferite), dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare – precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin constientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că *stimularea intelectuală* în primii ani de viață, *climatul emoțional stabil* din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), *încurajarea și suportul parental continuu*, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului. Astfel, Fraser 1959 – a constatat, în urma unui studiu efectuat pe copii de 12 ani, că există o corelație pozitivă puternică între coeficienții de inteligență (QI) înalți și nivelul încurajării parentale, atmosfera familială generală și numărul cărților citite în familie.

Trebuie să menționăm că strategiile educaționale utilizate de unii părinți, chiar dacă sunt bine intenționate, chiar dacă au avut efecte pozitive în anumite cazuri particulare, nu duc întotdeauna la obținerea unui optim educațional, care să favorizeze dezvoltarea personalității. Cazurile particulare, exemplificările ocazionale, nu pot fi întotdeauna utile. Ceea ce într-o familie a avut efecte deosebit de eficiente, în altă poate determina efecte contrarii. Identificarea aspectelor particulare ale mediului educațional din familie după niște parametri unici, precum și cunoașterea consecințelor unui anumit comportament al părinților, contribuie la explicarea unor comportamente negative ale elevilor. Necunoscând suficient urmările educative, fiind convinși că ceea ce fac este spre binele copilului, unii părinți și chiar educatori, se află în fața unei situații oarecum paradoxale, pe de o parte, eforturile susținute, interesul manifestat pentru copil, etc. și, pe de altă parte, rezultatele efective obținute, sub așteptări.

Analizand situatiile concrete in care se manifesta actiunile educative in familie, putem identifica mai multe tipuri de parinti: unii inteleg sa-si armonizeze sistemul lor de actiuni educative cu cele ale scolii, ale specialistilor in domeniul muncii educative; altii nu constientizeaza efectele negative ale strategiilor educative utilizate, sau, si mai grav, refuza sa recunoasca faptul ca relatiile lor educationale cu copiii sunt deficitare. Acestia din urma sunt convinsi ca nereusitele educationale, rezultatele slabe la invatatura, comportamentele inadecvate, chiar aberante, sunt determinate de factori straini, ori necunoscuti familiei. Actiunile educative ale scolii nu trebuie sa neglijeze asemenea aspecte. Intrunirile cu parintii, mai mult sau mai putin organizate, trebuie sa fie un prilej de a constientiza consecintele imediate si de perspective ale strategiilor lor educationale.

Comportamentele educationale ale parintilor, chiar daca sunt bine intentionate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvarii lor, a particularitatilor de varsta si individuale, la situatii concrete de actiune, la sistemul de cerinte adresate copiilor, etc.

Severitatea exagerata – manifestata prin interdictii, prin brutalitate si prin privatiuni de tot felul – isi va lasa amprenta asupra personalitatii in formare a copilului. Astfel de parinti impun un regim de viata si, in special de invatatura, peste limitele de toleranta psihologica si psihofiziologica specifica varstei. Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activitati recreative, la jocurile specifice varstei si utilizeaza frecvent pedepse care lezeaza demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. In afara programului scolar, copiii sunt pusi adeseori sa invete mai multe limbi straine, sa desfasoare activitati artistico-plastice, sportive, etc, chiar daca nu au aptitudini in acest domeniu.

Afirmand ”facem totul ca sa scoatem din el un om deosebit” sau “trebuie sa faca ceea ce eu nu am facut pentru ca nu am avut conditiile necesare”, parintii trebuie sa inteleaga ca dincolo de intentia buna, maniera concreta in care procedeaza, poate sa conduca la rezultate contrare celor scontate.

La randul lor, parintii superprotectori, care depun eforturi exagerate pentru a proteja copilul, pot constitui piedici in formarea si dezvoltarea personalitatii copilului. Acesti parinti considera ca scoala, viata in general, are o serie de cerinte care depasesc posibilitatile copilului sau copiii lor sunt fie ”de o inteligenta rara”, fie neajutorati, plapanzi, fragili, si de aceea trebuie menajati.

Apar astfel atitudini de ingamfare, de exacerbare a E-ului, de supraevaluare a propriilor posibilitati, dar si atitudini de subevaluare a copiilor, precum si slabe posibilitati de adaptare la situatii noi.

Atitudinea protectoare a parintilor se poate manifesta si prin limitarea excesiva a libertatii si independentei de actiune a acestora, a initiativei. Parintii devin deosebit de preocupati de copil, manifesta o teama permanenta pentru viata si activitatea copilului lor, si de aceea stabilesc ei directiile de actiune si comportare fara sa accepte abateri, plangeri sau nemulumiri. Principala consecinta se exprima intr-un comportament lipsit de initiative, instalarea unei temeri nejustificate de actiune, si mai ales de consecintele ei, in ultima instanta, timiditate exagerata.

Considerand ca nici unul dintre aspectele climatului familial prezentat nu este favorabil dezvoltarii armonioase a personalitatii copilului, concluzionam ca ”scolarul are nevoie acasa de un cadru general de viata in care sa se simta in siguranta”. Pentru aceasta el are nevoie de parinti calmi, intelegatori, afectuosi, destul de maleabili in raporturile cu copilul, fara a da dovada de slabiciune. El are nevoie sa simta ca parintii se ocupa de el, ca iau parte la micile lui necazuri si la problemele care il intristeaza, si ca nu se dezintereseaza de ceea ce se intampla la scoala. Dar in acelasi timp el are nevoie de un cadru de disciplina destul de ferm pentru a nu-l lasa sa-si inchipuie ca libertatea lui e fara margini si, totodata, sa stie ca parintii sai impartasesc acelasi nivel de exigenta.”(M. Gilly).

In conditiile social-economice actuale, se manifesta doua tendinte contradictorii: parintii sunt ingrijorati de viitorul copiilor lor, dar in acelasi timp nu mai au timp si rabdare sa acorde atentie problemelor acestora. Relatia lor cu scoala este ignorata sau evitata, actiunile educative ale celor doua institutii exercitandu-se oarecum paralel.

Este o sarcina a scolii, a personalului didactic, sa identifice situatiile problematice din familiile copiilor, sa dirijeze pe cat posibil strategiile educative ale acestora in favoarea elevului si mai ales sa constientizeze faptul ca relatia de colaborare scoala-familie este determinanta in obtinerea performantelor scolare.

BIBLIOGRAFIE:

- G. ERGER, Omul modern si educatia sa - EDP Bucuresti 1973;
- A. BIRKH, HAYWARD S., Diferentele individualizate – Ed. Tehnica Bucuresti 1999;
- M.GILLY, Elev bun – elev slab, EDP Bucuresti 1973;
- M.GOLU, Dinamica personalitatii, Ed. Geneze Bucuresti 1993.
- R.VINCENT, Cunoasterea copilului EDP Bucuresti 1972.

CE SE ÎNVAȚĂ ÎN CEI ”7 ANI DE ACASĂ”

PROF. MINOI GABRIELA -LILIANA
ȘC. GIMN. NR. 2 PICIOR DE MUNTE-DÂMBOVIȚA

“Diploma celor șapte ani de -acasă ai copilului exprimă calificativul părinților”

Valeria Mahok

Dezvoltarea psihologică din primii ani de copilărie este cea care arată ce fel de adult va fi. Siguranța sau nesiguranța lui vor veni din câtă dragoste au simțit în preajma lor atunci. Există persoane cu o inteligență mult peste medie, dar care nu reușesc în viață din cauza lipsei de stimei de sine sau a faptului că nu sunt organizate. Și aceasta din urmă, tot în cei ”7 ani de acasă” se însușește cel mai bine.

Bunele maniere par pentru unii ceva desuet, dar pot deschide multe uși în viață. De cele mai multe ori, ele sunt vitale la serviciu. Totodată, fac viața de familie mult mai frumoasă. Acestea nu se pot învăța la școală sau la grădiniță. Educatorii și profesorii mai pot vorbi de ele, dar este nevoie de exemplul părinților pentru ca micuții să le învețe și să le practice în viața de zi cu zi.

”Regulile de bune maniere se însușesc încă din prima copilărie. Atunci învățăm să interacționăm cu oamenii din jur, să salutăm, să ne prezentăm, să mulțumim, să rugăm frumos când cerem ceva, să mâncăm cu gura închisă, să nu vorbim la masă, să nu facem comentarii răutăcioase cu voce tare, să mâncăm cu gura închisă, să nu ne scobim în nas, să ne cerem scuze când greșim, să punem mâna la gură când căscăm, să nu întrerupe o conversație deja începută, să răspundem politicos, să nu insultăm etc. Toate celelalte vin să completeze acest bagaj dobândit în primii 7 ani de acasă. De exemplu, vom învăța mai târziu că bărbatul este prezentat femeii, cel mai tânăr celui mai bătrân etc. Este important să le fim modele copiilor noștri. În caz contrar, dacă noi le cerem una, dar alta facem, vor fi confuzi. Până la urmă, vor sfârși în a ne imita, nu a ne asculta.”

Dar ce înseamnă cei 7 ani de-acasă?! Mai există cei 7 ani de-acasă, mai sunt ei de actualitate, având în vedere includerea copiilor în diverse forme educaționale instituționalizate încă de la vârste mult mai fragede? Mai sunt ei potriviți în societatea actuală sau au căzut în derizoriu?

Cred că cei 7 ani de-acasă reprezintă EDUCAȚIA DE-ACASĂ, educația, bunele maniere, regulile morale transmise copilului de către părinții săi.

Familia fiind instituția de bază în toate societățile, fiind celula primordială a societății, matricea pe care se clădește viitorul, rolul acesteia în educația copiilor este imens, iar responsabilitatea pe măsură. Educația de acasă are un rol fundamental în pregătirea copilului pentru viață. Nu este de ajuns să îți îngrijești și să-ți hrănești copilul, este imperios necesar să-i transmiți educația potrivită. El trebuie să vadă în tine modelul faptelor sale bune și al comportamentului său onest, atât față de el, cât și față de cei din jurul său.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, un copil care știe să spună “bună ziua”, să spună “mulțumesc”, care cunoaște rolul lui “te rog”, un copil capabil să recunoască că a greșit și care știe să spună “scuză-mă”, un copil care se comportă cuviincios cu toți cei din jurul său, fie că sunt de vârsta lui sau adulți. Când vorbim despre “cei 7 ani de acasă” nu trebuie să ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului numai până când acesta merge la școală deja de la vârsta de 6 ani.. Școala nu reprezintă granița unde se termină responsabilitatea părinților, ci poate fi cel mult un test. Copilul trebuie să beneficieze “de cei 7 ani de-acasă” și după debutul lui școlar, educația celor 7 ani trebuie să continue tot atât timp cât copilul este mic.

Exista o vorbă “copilul trebuie să fie educat atunci când este de-a latul patului, nu când a ajuns de-a lungul patului”, pentru că așa cum lutul îl modelezi mai bine atunci când este crud, tot așa și copilul îl educi mai bine înainte de a crește “mare”.

Vorbeam mai sus de “educația potrivită”, dar cum stabilești care este aceasta, cum reușești să ajungi la concluzia potrivită atât timp cât nu stii dacă premisa de la care ai plecat este cea corectă? Pur și simplu nu știi. Și aici, dacă aș fi folosit limbajul utilizat în comunicarea pe internet, aș fi pus o față zâmbăreată, o față care nu se vrea a simboliza o resemnare, ci poziția omului care ajuns la o răscruce și neștiind dacă s-o ia la dreapta sau la stânga, ia hotărârea potrivită firii lui, ia hotărârea care se mulează caracterului său și zâmbește nu fatidic, nu resemnat în fața sortii, ci mândru și conștient de hotărârea luată: “Uitați-vă la mine ce mândru îs! Dacă cu ce am sunt atât de bun, atunci și pruncul meu va fi bun cu ce am să-i dau eu”. Cu alte cuvinte,

trebuie doar să te hotărăști dacă te mândrești cu tine, dacă ești fericit cu tine și dacă răspunsul este pozitiv, înseamnă că deja ai luat decizia referitoare la ceea ce vrei să transmiți copilului tău, în ce fel dorești să-l educi.

Și eu m-am hotărât. Cei 7 ani de-acasă sunt potriviți oricărui copil. Numai viitorul îmi va dovedi dacă am greșit. Până atunci am să educ copii în spiritul celor 7 ani de-acasă și am să îi înconjur cu multă dragoste. Poate că nu vor fi bogati material, poate că nu îi va vedea nimeni la TV și nici nu se va duce la examenele vieții cu elicopterul, dar cu siguranță vor fi OAMENI BUNI în această viață agitată.

BIBLIOGRAFIE

<http://www.citatepedia.ro/index.php?id=35307>

<https://www.libertateapentruafemei.ro/articol/sunt-importanti-ani-acasa-cum-compensa-lipsa-153827>

<https://iteach.ro/experientedidactice/cei-7-ani-de-acasa-intre-actual-si-derizoriu>.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

NUME ȘI PRENUME: STOICA MIOARA
UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ COMUNA SAGNA

De câte ori nu ni s-a întâmplat să catalogăm o persoană spunând: „Se vede că are cei șapte ani de acasă!” sau „Se vede că nu are cei șapte ani de acasă!” Oare ne-am gândit câtă profunzime și câtă realitate există în aceste cuvinte? Cât de vast și minunat este acest subiect! Importanța familiei în care trăiește un copil este de o valoare de neimaginat pentru viața acestuia. Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale în etapele întregului sau ciclul de creștere. Părinții sunt primii educatori din viața copilului.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, copilul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor însă trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii "a avea cei 7 ani de-acasă". Un copil fără "cei 7 ani de-acasă" va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. La vârsta școlară elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5-6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu educatorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia.

Un alt aspect de remarcat este dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal care este influențat de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie să aibă disciplina ei. Toate problemele vieții se pot rezolva mai ușor într-un climat de prietenie și de înțelegere. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Toți copiii își iubesc părinții (sunt dependenți emoțional de ei) dar nu toți părinții își iubesc copiii. Însă, unii copii își iubesc părinții cu ochii deschiși, alții cu ochii închiși. Cât timp durează iubirea copiilor? Toata viața, dacă părinții se iubesc autentic între ei. Dacă aceștia nu s-au iubit, iubirea copilului devenit adult, devine din ce în ce mai confuză. Puțini realizează conștient că părinții lui nu s-au iubit niciodată. Însă, inconștient, mulți copii deveniți adulți vor reacționa, în moduri neplăcute pentru părinți.

Eric Berne spunea: "Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul și numai un miracol îl poate schimba".

Copilul este un adult în devenire, care aspiră cu o energie nesfârșită la viața de om mare. La naștere, el posedă potențialități și predispoziții, este fragil și neajutorat, însă de-a lungul anilor va

deveni parte integrantă a unei societăți complicat organizate. Treptat, copilul începe să facă primii pași într-o lume a uriașilor, capătă autonomie, inițiativă, învață să se comporte „ca un om mare”.

Călătoria vieții poate fi palpitantă, fascinantă, dar în același timp plină de obstacole și dificultăți.

Adultul este cel care însoțește copilul, până la un anumit punct, în această minunată aventură a descoperirii de sine, a învățării, a conștientizării. Dezvoltarea comportamentală, intelectuală și socială a copilului se află în mâinile adultului, care are o sarcină esențială, dar și o extraordinară responsabilitate, iar familia are menirea de a-i construi, consolida, îmbogăți caracterul. Ulterior, familia îl susține pe copil în eforturile lui de a lua în stăpânire lumea înconjurătoare.

Ca o concluzie a celor spuse mai sus despre cei șapte ani de acasă, adaug poezia cu același titlu care este creația mea:

Cei șapte ani de acasă

de Mioara Stoica

Un copil trăiește bine,
Și-are o viață minunată,
Dacă mama și cu tata
Sunt familie-adevărată!

Dacă brațele de mamă
Sunt mereu în armonie,
Dacă fermitatea tatei
Este plină de iubire,

Oriunde în lumea asta
Mergi copile liniștit!
Ai cei șapte ani de-acasă
Și ești un om fericit!

EDUCAȚIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

MIRCEA SĂNDICA- PROFESOR ITINERANT ȘI DE SPRIJIN LA CSEI BRĂILA

„Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților” Valeria Mahok

Expresia „*cei șapte ani de-acasă*“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un anumit context, educația pe care copilul o primește de la părinți în prima parte a copilăriei. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. De aceea, educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și părinți care uzează de replici de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „*celor 7 ani de acasă*”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

 La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată.
 Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata, existând o încercare de concordanță între imaginea impusă
 de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul
 în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a
 dorințelor și nevoilor. Va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a
 conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din
 viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi
 permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai
 târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

În cei șapte ani copiii pot învăța:

- - deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
- - bune maniere și comportament;
- - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție și dezacord între părțile de vorbire);
- - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este
 certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte,
 etc);
- - consecvență și perseverență în realizarea unei sarcini;
- - concentrare a atenției;
- - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

 Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de
 competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează
 dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta
 foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.
 Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se
 ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

 Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit
 celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde
 își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le
 considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său,
 deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea,
 dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

- 1. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București
- 2. Sălăvăștru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași
- 3. Vrăsmaș, E., (2002), *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

MÎRLOGEANU ALINA LAVINIA
MINEA RALUCA IOANA
GRĂDINIȚA NR 185”GAROFIȚA”, SECTORUL5, BUCUREȘTI

UN PROVERB bine cunoscut spune: „Politețea este cheia de aur care deschide toate porțile“. Acest proverb transmite ideea că oamenii sunt de regulă mai amabili și mai binevoitori cu cei care dau dovadă de bune maniere.

Cât de plăcut este să vezi copii și tineri manierați! Deseori un copil bine educat și respectuos are un efect mai mare asupra unui adult decât au cuvintele parintelui. În ziua de astăzi, când tot mai mulți oameni sunt lipsiți de respect, dacă știi cum să te porți cu alții ai mult de câștigat. Este foarte important să-i învățăm pe copiii noștri să manifeste respect față de alții. Însă cum pot fi ei învățați să manifeste un respect autentic, nu o politețe de suprafață?

Propiul exemplu este esenția în formarea *celor șapte ani de acasă*

Faptul de a îi învăța pe copiii *cei șapte ani de acasă* nu este o sarcină atât de dificilă. Cea mai bună metodă este aceea de a fi noi înșine un exemplu. În acest mod, ei ajung să fie politicoși în mod firesc. Nu este modul în care **trebuie** să se poarte, ci modul în care **vor** să se poarte. Copiii învață imitând comportamentele pe care le observă. De aceea, o modalitate esențială prin care părinții își pot ajuta copiii să învețe bunele maniere este aceea de a fi ei înșiși persoane manierate. Deși este important să se discute cu copilul despre respect și bune maniere, acest lucru nu este suficient. Pe lângă faptul de a i se reaminti să fie manierat, un copil are absolută nevoie de un bun exemplu.

Exemplul unei tinere care a crescut într-o familie monoparentală ilustrează această idee. Manifestarea respectului față de toți oamenii a ajuns să facă parte din felul ei de a fi, și aceasta datorită educației primite de la mama ei. Iată ce relatează: „Mama a fost întotdeauna un exemplu în ce privește manifestarea respectului, astfel că noi, copiii, ne-am însușit acest comportament în mod firesc“.

Ordinea și curățenia contribuie în mod indiscutabil la crearea unui climat psiho-socio-afectiv dezirabil pentru intruirea eficientă a copilului de vârstă preșcolară. Unii părinți și-au învățat copiii să-și facă patul în fiecare zi înainte de a pleca la școală, să-și pună lucrurile la locul lor și să ajute la treburile gospodărești. Dacă cei mici văd că în restul casei este ordine și curățenie, este mult mai probabil că se vor strădui ca și în camera lor să fie la fel.

Este deosebit de important ca părinții să își exprime aprecierea față de educatori și față de membrii personalului din grădiniță. Copiii vor avea aceeași atitudine față de grădiniță, față de școală și față de profesori ca a părinților lor. De aceea, o modalitate eficientă de a le insufla norme de conduita înalte este acela de a-i ajuta să-și facă obiceiul de a le mulțumi educatorilor/ învățătorilor pentru eforturile lor. Faptul de a le mulțumi altora pentru ceea ce fac în folosul nostru este o modalitate excelentă de a arăta respect, indiferent că persoana este un profesor, un medic, un vânzător etc.

Pentru ca la vârsta adultă să se înțeleagă bine cu ceilalți, copiii trebuie să fie învățați câteva lucruri elementare: cum să salute musafirii, cum să răspundă la telefon, cum să mănânce la masă cu alții, de ce este bine să țină ușa altor persoane, să fie amabili cu cei în vârstă și cu cei bolnavi și să-i ajute pe cei ce au dus bagaje grele. Totodată, ei trebuie ajutați să înțeleagă de ce din vocabularul lor nu trebuie să lipsească expresiile „te rog“, „mulțumesc“, „cu plăcere“, „mă scuzați“ sau întrebarea amabilă „Vă pot ajuta cu ceva?“.

Ce foloase pot avea copiii dacă părinții îi învață bunele maniere? Vor putea să-și facă prieteni, să păstreze bune relații cu alții și vor fi pregătiți să colaboreze la locul de muncă cu șefii și cu colegii. În plus, copiii bine-crescuți, politicoși și manierați le vor aduce bucurie și satisfacție părinților.

Așadar, este vital ca părinții să-i învețe pe copii *cei 7 ani de acasă*, indiferent că aceasta presupune să manifeste respect în situații dificile sau pur și simplu să dea dovadă de bune maniere.

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ„-EDUCAȚIA CEA MAI IMPORTANTĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR. MIRON CRISTINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 BÎRSĂNEȘTI

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competențe între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoaștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. Pentru a promova și continua această educație noi cadrele didactice continuăm să ducem mai departe dragostea pentru trecutul și identitatea noastră națională prin activitățile extracuriculare .

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate

contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul

de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere de decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

BIBLIOGRAFIE

<http://www.citatepedia.ro/index.php?id=279008>

https://www.coresi.net/CeiSapteAniDeAcasa_eBook_EditiaDigitalaGratuita_ISBN-978-973-137-128-3-.pdf

<http://www.101books.ru/carte/descarca-augusto-cury-parinti-straluciti-profesori-fascinanti-pdf>

CEI 7 ANI DE ACASA...

PROF. ÎNV. PRIMAR MÎRZA IOANA-CLARA ȘCOALA GIMNAZIALĂ ION BREAZU-MIHALȚ

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicoș, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Nu uita însă că purtarea copilului tău, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Tu îi dai exemplul

Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul tău ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă îl înveți să folosească des cuvinte precum „te rog“, „mulțumesc“, „bună ziua“, „mă scuzați“. Nu uita că tu îi dai prima exemplul. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț îi se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Știi și tu deja că politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să îi explici copilului tău de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat.

Pași mici pentru a deveni om mare

Tot în primii șapte ani de viață, îi poți oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc“ adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Învăță-l să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față de persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație.

Bunele maniere sunt cartea lui de vizită

Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog“ sau „mulțumesc“, ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, odorul tău își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau te însoțește la un eveniment important. Spune-i că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație.

Politețea se învață și la masă

Regulile de politețe pe care cel mic trebuie să le stăpânească sunt legate inclusiv de mesele în familie. În aceste momente, trebuie să îi explici că nu este frumos să stea cu coatele pe masă, pentru a nu-i deranja pe cei de lângă el, că nu este o priveliște prea plăcută atunci când mănâncă cu gura deschisă, că nu este politicoș să se joace cu alimentele și să le arunce în toate direcțiile și că nu e nevoie să bată cu tacâmurile de nerăbdare, oricât de foame i-ar fi în acea clipă.

Bibliografie:

<https://www.clickpentrufemei.ro/sectiune/copii/articol/cat-conteaza-azi-cei-7-ani-de-acasa>

IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI

GRĂDINIȚA P.P. „CURCUBEUL COPILOR” ARAD PROF. MIȘCOI IOANA LARISA

Copilul, ca adult în devenire și nu ca adult în miniatură, posedă însușiri specifice datorate în primul rând vârstei și apoi faptului că fiecare individ al speciei umane este unic, însușiri care se vor transforma în comportamente adaptate sau inadaptate, în funcție de calitatea influențelor exercitate asupra lui. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Deprinderile cu care copilul se naște și se dezvoltă sunt influențate de anumite experiențe, pe măsură ce acesta se maturizează interacționând cu caracterul facilitator al mediului înconjurător. Un mediu puternic facilitator este acela unde copilul are părinți iubitori și sensibili și este prevăzut cu experiențe bogate și stimulatoare astfel încât consecințele favorabile vor apărea în cazul acestui tip de mediu ambiental, în timp ce copilul crescut într-un mediu sărac, nesatisfăcător va trăi un dezavantaj enorm. Mediul familial este cel mai direct legat de dezvoltarea armonioasă a copilului, având rol decisiv în devenirea copilului. Este sistemul în care copilul are experiențe, observă modele sau se dezvoltă în cadrul raporturilor dintre membrii familiei. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Rolurile pe care le îndeplinesc părinții, în principal afective și comunicaționale și mai ales prin intermediul mamei, creează condițiile ulterioare de acțiune ale educatorilor, ale celor ce vor influența, la rândul lor, dezvoltarea ulterioară a copilului. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Importanța acestor roluri rezidă din faptul că ființa tânără își însușește tot ceea ce observă în jurul său, manifestările sale de comportament fiind replici la modelele de comportare, tipurile de acțiune și de comunicare realizate în familie astfel încât conduitele copilului vor fi dependente de valorile, trebuințele și normele pe care le manifestă părinții, ca principali arhitecți ai ființei sociale a copilului. Părinții au rolul de a modela, pentru el, realitatea obiectivă, selectând aspectele care vor fi transmise, constituindu-se ca un filtru între copil și realitate și îi asigură, prin răspunsurile lor, cadrele optime pentru a se dezvolta și învăța. Intervenția părintelui ca factor de dezvoltare ajută copilul să-și dezvolte deprinderi adecvate de interacțiune socială în primul rând prin satisfacerea nevoilor fizice și emoționale, prin pregătirea terenului pentru comunicare, permițându-i să încerce lucruri de care încă nu este capabil, adaptând o activitate specifică astfel încât să-i poată face față și, în special, acționând ca bază de date pentru copil, fapt care îl ajută pe acesta să-și organizeze informația și să elaboreze planuri. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ NE ÎNSOȚESC PRETUTINDENI

PROF. MIȘU ȘT. DENISA CĂTĂLINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MATEI BASARB-TÂRGOVIȘTE

Familia, ce cuvânt minunat și sfânt! Familia, colțul de rai unde sunt cei dragi, locul unde ne simțim bine, protejați și iubiți. Familia este locul ce oferă copilului educația de bază ce-l va însoți pretutindeni. În familie se formează caracterul și personalitatea copilului, iar atunci când părinții dau dovadă de responsabilitate în educația micuților acest lucru va fi evident mai târziu.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual și moral. Copilul primește primele îndrumări de viață în familie, iar acestea îi rămân întipărite în suflet pentru totdeauna. Cuvinte magice precum: *te rog, sărut mâna, bună ziua, mulțumesc, iartă-mă, scuză-mă*, își au temelia în familie, chiar dacă școala încearcă să consolideze această temelie. Atunci când copiii aud în familie cuvinte și expresii frumoase au tendința să le folosească, ei preluând, așadar, de la părinți atât limbajul cât și unele atitudini.

Privită ca nucleu social, familia este prima care influențează dezvoltarea omului, punându-și amprenta pe întreaga sa personalitate. Cea dintâi școală a omului a fost și rămâne familia. Familia este considerată colectivitatea socială cea mai potrivită pentru formarea omului, deoarece îi oferă modelele rolurilor sociale pe care le are de îndeplinit în funcție de sex, vârstă și pregătire. Fiecare părinte își dorește un copil educat, deștept, inteligent, afirmat și apreciat. Una dintre căile de realizare a acestor obiective este lectura, revigorarea lecturii de familie. Lectura cărților trebuie să constituie o activitate cotidiană fundamentală, deoarece contribuie la îmbogățirea vieții fiecăruia dintre noi. Părinții care își sfătuiesc copiii să citească și să facă din lectură o pasiune, vor avea lângă ei persoane împlinite, pentru că prin lectură copilul își dezvoltă capacitatea de exprimare scrisă și orală, își dezvoltă imaginația, dar și cultura generală. „Copilul care citește este adultul care gândește”, iar încurajarea lecturii reprezintă o treaptă importantă în educația unui copil.

Expresia „Cei șapte ani de-acasă” are la bază, așadar, educația oferită de familie. Familia nu este numai sâmburele din care se dezvoltă societatea omenească, ci ea este și prima instituție de înălțare morală a omului. Familia este o grădină de virtuți și izvor de întărire morală. În sânul ei, își primește copilul primele îndrumări de viață, primele reguli de educație. Temelia bunei creșteri a copilului este dragostea și înțelegerea firii sale, lucrul acesta realizându-se mai întâi și cel mai bine în familie.

EDUCAȚIA ÎNCEPE CU CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.GEOGRAFIE- ISTORIE MITITIUC LĂCRĂMIOARA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 BÎRSĂNEȘTI

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cumiți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă.

Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani? - deprinderi de autoservire - ordine - igienă - curățenie și exprimarea propriilor nevoi - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative - bune maniere și comportament - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire) - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc) - consecvență în realizarea unei sarcini - concentrare a atenției - perseverență în realizarea unei sarcini - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm.

În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”, explică psihologul. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare.

Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă“ Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care

să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială sintetizează psihologul.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrășmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

MITRICA VASILICA

Educația copilului este o provocare pentru orice părinte! Prin înțelegerea exactă a elementelor care contribuie la dezvoltarea unui copil, părintele poate să controleze modul în care acesta își formează personalitatea.

Părinții trebuie să răspundă nevoilor copiilor, în special cele emoționale, care se concretizează în dorința de a fi ascultați, îngrijiți și apreciați. În funcție de vârsta și nivelul de dezvoltare al acestuia, atitudinea părinților trebuie să fie corespunzătoare.

Este important să învățăm copiii valoarea relațiilor interumane, importanța interacționării cu ceilalți, respectarea anumitor norme sociale, aprecierea mediului înconjurător și nu în ultimul rând să îi încurajăm să își exprime părerile într-o manieră liberă și lipsită de presiune.

Este bine ca piticii să fie încurajați și susținuți cu dragoste în activitățile educative. La vârste fragede acestia au nevoie mai mult decât oricând de siguranța iubirii neconditionate din partea părinților. Un copil care este „învățat” să i se ofere sprijin și afecțiune va propaga la rândul lui aceleași sentimente.

Părinții care se implică activ în educația copiilor lor au un impact semnificativ asupra succesului copilului și a vieții sale, în general. Conform cercetărilor, copiii unor părinți implicați se pot diferenția în anumite aspecte față de ceilalți:

- absentează mai rar;
- se comportă adecvat vârstei;
- au performanțe școlare mai bune;
- acced la nivele mai înalte de educație.

Psihologul Diana Tudose afirmă că „dilema cu privire la cât de corect este realizată educația unui tânăr a fost dezbătută de foarte mulți psihologi. Părerea comună este aceea că fiecare cuplu trebuie să aplice metodele care se potrivesc personalității copilului. Nu există o lege strictă ci doar sfaturi care trebuie mai întâi analizate și apoi aplicate.”

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

În acest *creuzet intim*, învățăm să recunoaștem emoțiile proprii cât și reacțiile celorlalți la emoțiile noastre, cum să gândim aceste emoții și cum să alegem reacțiile, cum să citim și să ne exprimăm speranțele și temerile.

Familia este cel dintâi cadru social de care are nevoie fiecare om ca să trăiască.

Ea este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este *prima școală* care pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Familia are și o însemnată funcție educativă.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”. Statisticile judiciare arată că majoritatea delicvenților și a celor din instituțiile de corecție au fost lipsiți de o reală asistență din partea familiei.

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul *absoarbe* din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora. La ora actuală multe familii au nevoie de o educație solidă, dată fiind starea lor precară din punct de vedere material și spiritual.

„Mediul familial este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară din care va face parte la școală, acest mediu în care trebuie să se ancoreze pentru a nu-și petrece copilăria la periferia grupului.” (Marie- Claude, Beliveau)

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

„Părinții, dacă doresc să aibă copii buni, înțelepți și sănătoși, trebuie ca ei să fie mai întâi buni, credincioși, ascultători de Biserică și plini de frica Lui Dumnezeu. Căci copiii sunt de fapt “copii ” ale părinților lor. Ce văd și ce aud în casă de la părinți aceea fac. Educația copiilor începe chiar din ziua nunții părinților, adică din clipa zămislirii. Pentru a avea copii înțelepți și credincioși, părinții trebuie să se roage mult, să meargă regulat la biserică, să postească sfintele posturi, să se spovedească adesea, să țină curățenie în zilele rânduite, să facă milostenie, să fie blânzi, smeriți și plini de dumnezeiasca dragoste pentru toți...

După naștere, părinții sunt datori să se ocupe mai mult decât orice de educarea și bună creștere a copiilor. Mai întâi să caute nași credincioși copiilor lor. Apoi să-și ducă regulat copiii la biserică, să-i împărtășească cu Sfintele Taine în fiecare lună, să-i învețe de mici rugăciuni și lucruri bune, să nu-i sminească cu cuvintele și faptele lor, căci sminteala pe care o fac părinții copiilor lor este un păcat greu în fața Lui Dumnezeu, cu urmări cumplite în viața copiilor.

De la începuturi și până în prezent familia rămâne a fi dependentă de societate în virtutea principiului conexiunii dintre sistem și macrosistem. Prin familie indivizii se integrează în societate. Familia este, în esență, temelia acesteia. Din această perspectivă familia poate fi definită ca un sistem în interiorul căruia elementele. În cazul nostru membrii familiei, se influențează reciproc, dezvoltând raporturi interumane complexe. Buna funcționare a familiei ca sistem, este condiționată de modul în care reușesc să relaționeze și să comunice toate aceste subsisteme.

Funcționalitatea sistemului familial este consecința modului în care interrelaționează subsistemele. Mai precis este vorba de modul în care reușesc membrii unei familii să-și îndeplinească rolurile maritale și parentale, să soluționeze diverse probleme. De cele mai multe ori se ajunge la situația denumită familie problemă, atunci când apar carențe de structură, dar și probleme de funcționare a elementelor integrate. Uneori aceste carențe structurale și funcționale pot pune în pericol coeziunea și existența viitoarei familii. Așa este de ex. cazul familiilor, în care unul, sau ambii părinți sunt plecați la muncă în străinătate; cazul familiilor în care părinții consumă alcool; al familiilor în care violența domestică este prezentă, al familiilor în care niciun părinte nu mai are un loc de muncă, etc.

Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Greu va înțelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate și altele asemenea, cineva crescut de niște părinți care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecțiune. Se va adapta greu. Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependență, delincvență, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor (și nu numai), au ca substrat lipsa educației familiale corecte, sănătoase.

Bibliografie :

1. Ionescu M., Negreanu E., *Educația în familie. Repere și practici actuale*. Ed. Cartea Universitară, București, 2006

REZUMAT:

Concluzionând putem spune, că rolul familiei în educația copiilor este esențial. „Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenești. Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine și cum?), să creadă (în ce?) și să sacrifice (cui și ce?); aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau un pungaș mărunț

Dacă copilul nu învață să iubească în familie, de la părinții săi, unde va învăța să iubească? Dacă nu s-a deprins încă din copilărie să caute fericirea tocmai în fericirea reciprocă, în ce porniri rele și vicioase o va căuta când va ajunge la vârsta maturității? Copiii preiau totul și imită totul.

Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea părinților de a o face, și în același timp, intensitatea și sinceritatea iubirii părinților. Dar asta înseamnă că orice copil care nu a primit o educație aleasă este condamnat la un eșec social și spiritual? Se pare că aceasta depinde de puterea de autoeducare a copilului dar și de persoanele cu care intră în contact. Persoanele care intră în contact cu tineri care au avut o astfel de educație în copilărie, tind să-i judece, dar soluția este să-i ajute să se integreze, dovedind răbdare și altruism

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. MITU LAURA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT OSTROVENI 2
RM. VÂLCEA, VÂLCEA

Într-o societate din ce în ce mai prinsă în angrenajul consumerismului și confortului personal sub toate aspectele sale, problematica educației noilor generații este una extrem de delicată și necesară.

Cu părinți hiper-ocupați, fără prea mult timp de calitate petrecut cu copiii lor, viitorii adulți se confruntă de la vârste din ce în ce mai fragede cu grave probleme de personalitate și adaptare. În acest context este din ce în ce mai stringentă preocuparea pentru această etapă extrem de importantă din viața fiecărui om.

Degeaba ne implicăm copiii în cât mai multe și diverse activități, degeaba le cumpărăm îmbrăcăminte și încălțăminte în trend sau device-uri de ultimă generație, degeaba ne plimbăm copiii prin țări îndepărtate ale lumii, dacă nu îi învățăm lucruri elementare, valori pe care să le așeze la baza vieții lor. “Cei șapte ani de-acasă” nu îi vor învăța niciodată din cărți sau la vreun curs de limbi străine.

Să-i învățăm cu consecvență pe copii, încă de la cea mai fragedă vârstă, bunele maniere, respectul pentru oameni și bunurile lor, dragostea pentru frumos și adevăr. Nu trebuie uitat un aspect extrem de important: pilda comportamentului părinților va vorbi mai mult decât o mie de cuvinte.

Să-i învățăm să fie răbdători cu semenii, cu satisfacerea unor dorințe, cu ei înșiși.

Cunoașteți adulți care reușesc să aibă o relație omenească cu cineva doar atunci când respectivul este...un pic mai prejos decât ei? Altfel, sunt roși de invidie. Noi să ne învățăm copiii să nu compare (să nu se compare), să nu încurajăm excesiv spiritul de competiție. Copilul trebuie să învețe să-și accepte datul genetic și să înțeleagă că darurile și avantajele altora nu-i vor știrbi din calitățile lui, atâta timp cât este conștient de ele și le cultivă.

De asemenea, a-i învăța pe cei mici să vadă și folosul celui alt, să lucreze în echipă, să se bucure de binele celui de lângă el, într-un cuvânt, să fie altruist și empatic, este în fapt cel mai neprețuit dar pentru el, dar, pe care îl va păstra în suflet pentru toată viața.

O altă lecție pe care trebuie să avem grijă să le-o *predăm* copiilor în primii ani de viață este gândirea optimistă. Este bine știut că la această vârstă copilul învață prin imitație, chiar și gândirea pozitivă. În preajma copiilor nu trebuie să ne arătăm permanent îngrijorările și gândurile sumbre, dacă nu vrem ca, copilul de azi să devină adultul stăpânit de angoase de mâine.

Oricât de demodate par în viziunea multor părinți, valorile formează oameni de calitate și aduc schimbare în lume. Dacă în loc să spună că nu are sens, oricum lumea e așa cum e, fiecare părinte ar preda copilului valorile de bază, schimbarea ar fi mai vizibilă. Cu toții ne dorim copii valoroși, dar să nu uităm că valoarea înseamnă, înainte de toate, calitate umană.

Astfel, familia este datoare să zidească în primii ani de viață structura copilului, *cei șapte ani de acasă* rămânând în sufletul acestuia precum o pecete.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. MÎȚU SABINA-OLGA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GHEORGHE FRĂȚILĂ” GLIMBOCA

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viața într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București, 2000.

Negovan, V., *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București, 2003.

Sălăvăstru, D., *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2004.

CUVINTE MAGICE

PROF. ÎNV. PRIMAR MITULESCU DANELA DOMNIȚA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ANDREI ȘAGUNA“-DEVA

A învăța copilul să spună cuvintele magice „*mulțumesc*“, „*te rog*“, „*cu plăcere*“, „*iartă-mă*“ / „*scuză-mă*“ este un proces de lungă durată; se învață dacă copilul le aude mereu de la cei din jur. Tot așa învață să fie tolerant cu ceilalți, să îi ajute pe cei cu nevoi, să fie prietenos, amabil, să împartă cu cei din jur. Copilul învață prin puterea exemplului, el urmează exemplul, nu sfatul – să se spele, să mănânce, să meargă, să se joace, să acționeze în diverse situații.

Un copil devine ceea ce i se spune mereu că este – este ușor de modelat, ca o plastelină, până crește.

Cuvintele spuse repetat au impact decisiv asupra viitorului său, reușita ține de manipularea cerebrală.

Unui copil dacă îi spui mereu că este extraordinar, că va reuși, va face orice ca să reușească, deși poate că nu are calitățile necesare realizării unui „proiect“.

Indiferent de vârstă, avem nevoie de încurajare, de cineva care să ne susțină, să ne spună că vom reuși, să creadă în noi. Ne bucurăm să auzim : **Bravo! Felicitări! Ești grozav!**

De aceste cuvinte de încurajare are nevoie și copilul, la care se mai pot adăuga: **Vei reuși! Am încredere în tine! Sunt mândru/mândră de tine!**

Atitudinea care o avem față de copil se transformă într-un comportament de care vom fi mândri în viitor.

Aceste cuvinte magice contribuie la dezvoltarea stimei de sine, la realizarea, la împlinirea copilului, la trăirea unor emoții pozitive, constructive.

Dorim ca toți copiii să aibă o viață fericită!

IMPORTANTA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR: MITITELU DANIELA MARINA
LICEUL TEHNOLOGIC DĂRMĂNEȘTI- BACAU

Când vorbim de educație, aceasta începe încă din fragedă pruncie și continuă până la bătrânețe. O zicală spune : „Omul cât trăiește învață,, deci niciodată nu știi totul, cum niciodată nu e târziu să mai înveți ceva. Grădinița, apoi școala continuă educația începută de familie, și o consolidează, deci temelia o reprezintă familia. Se mai spune că meseria de părinte este cea mai grea , iar în postura de cadru didactic, dar și de părinte a doi copii, pot spune că este foarte adevărat faptul că cea mai mare responsabilitate în dezvoltarea fizică, dar mai ales psihologică, somatică, intelectuală și emoțională a copiilor, o au părinții acestora.

Multe studii au dovedit faptul că acei copii, care trăiesc într-un mediu familial armonios, unde au parte de dragostea părintească, de exemple morale pozitive oferite de părinți (respect, punctualitate, corectitudine, hărnicie, perseverență, bunătate, solidaritate, etc.) vor deveni niște adulți responsabili la rândul lor, asemeni părinților care le-au insuflat încă de mici aceste norme morale. Pe de altă parte, copiii care provin din familii dezorganizate (părinți divorțați) sau în centre de plasament, aceștia sunt privați de o educație sănătoasă. În schimb ei au parte de certuri, de injurii, de un limbaj vulgar , bătăi și alte exemple negative care influențează pe termen lung , și de multe ori ireparabil dezvoltarea psihologică și emoțională a acestor copii.

În cel de-al doilea caz, al copiilor care nu beneficiază de suportul familial în educație, (și nu fac referire în special la ajutorul strict în rezolvarea temelor sau în însușirea cunoștințelor), ci al modelelor pozitive de comportament moral, rolul cadrelor didactice se dublează, deoarece , pe lângă actul didactic în sine, de a transmite cunoștințe și a forma priceperi și deprinderi, trebuie să ofere și sprijinul emoțional și suportul moral de care acești copii sunt privați. Evoluția psihosomatică a acestor copii este mult mai lentă decât al copiilor care traiesc înconjurați de dragostea părintească.

În plus, timpul petrecut la școală este prea scurt și nu permite cadrului didactic să răspundă prompt tuturor nevoilor emoționale ale tuturor copiilor din clasă. Prin urmare rolul cel mai important în dezvoltarea și educația copiilor îl are familia și cei șapte ani de acasă.

Nu de puține ori auzim remarcă: „Nu are cei șapte ani de acasă,, , la adresa copiilor, adolescenților și chiar a adulților. Le este adresată această remarcă aceluia care dau dovadă de lipsă de respect, de folosirea unui limbaj vulgar, de lipsa majoră a regulilor de comportament civilizate, reguli care sunt învățate din fragedă pruncie, acasă, de către părinți.

Părinții, care sunt cei mai apropiați de copiii lor, au cea mai mare influență asupra lor, deoarece, fie prin exemplul lor, prin impunerea unor reguli pe care copilul trebuie să le respecte zi de zi, pot forma profilul pozitiv, sau negativ al copiilor.

Observăm că, cei mici imită tot ce văd la părinții lor: de la gesturi, la vorbe, la comportament, la activități, imitații care în timp devin automatisme, apoi comportamente proprii. Fetele imită mămicile : vor să fie cochete și elegante ca ele, să ajute în bucătărie , în timp ce băieții imită gesturile și activitățile taticilor (repara sau construiesc) în jocurile lor. Dacă la început aceste imitații comportamentale au doar aspect ludic, repetitivitatea lor duce la formarea automatismelor, a unor comportamente proprii.

Până la intrarea lor în grădiniță și școală, copiii au deja un bagaj de emoții, comportamente și un vocabular deja bine conturat, care reprezintă baza socio-emoțională a viitorului adult. Copilul trebuie privit ca pe un viitor pom, care va fi, roditor,, dacă va primi iubire, hrană sufletească și trupească și îndrumarea potrivită, sau dimpotrivă, poate deveni un „pom neroditor,, , atunci când nu primește exemple potrivite.

FAMILIA –ROLUL EI ÎN VIAȚA COPILULUI

PROF. MLĂDIN MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ”ȘTEFAN CEL MARE”
CETATEA DE BALTĂ

Familia are ca *responsabilitate fundamentală* creșterea și educarea copiilor. Este un fenomen social vital cu structura și funcții complexe, dar locul central este ocupat de această responsabilitate educațională.

În familie se transmit copilului valori morale, culturale și religioase, se asigură păstrarea identității etnice, se inițiază formarea conștiinței civice a copilului, se însușesc de către copil normele de comportament acceptate social, i se dezvoltă personalitatea, spiritul de inițiativă și de independență. În familie copilul învață să se ajute pe sine, să accepte ajutorul celorlalți și să acorde la rândul lui ajutor.

Familia poate sprijini extrem de mult școala începând cu vârsta la care copiii se integrează în sistemul de instrucție și educație dar, uneori, poate să acționeze divergent în raport cu acesta.

Rolul familiei este, îndeosebi conștientizat în momentul în care apare ceea ce P.Osterrieth denumesc *carența familiei, incapacitatea sa psihologică, pedagogică și morală numai familia rea, familia incapabilă, poartă vina atât a vieții ratate și mizere, atâtor nevroze, inadapării și tulburării de tot felul. Ar fi drept să ne amintim câteodată că și viețile sănătoase, echilibrate și fericite, au pornit din familie. Este nedrept să punem pe seama familiei numai defectele și neîmplinirile noastre și să insistăm astfel ca trasăturile valide și pozitive ar avea origine probabil sădită în noi înșine* (P.Osterrieth, 1973, p. 47).

Familia are ca obiective: stimularea disponibilității de comunicare, creșterea atmosferei favorabile comunicării, înțelegerii, dragostei, sensibilitate pentru altul, participare, cooperare, colaborare, stimularea inițiativei, încredere, sinceritate, excluderea exceselor de autoritate.

Succesele și eșecurile primelor experiențe școlare sau acelor mai târzii, emoțiile primelor iubiri ale adolescenței, alegerea profesiei a partenerului pentru întemeierea propriei familii, toate se raportează și se rezolvă în cadrul familiei. Locul în care copilul învață să fie iubit și să iubească, cu mult înainte ca el să fie în stare să facă această distincție, este deci, cadrul familial.

Familia încorporează, într-o celulă vie esența diversității vieții sociale: adulții și nevârstnicii, puternici și slabi, ființe masculine și ființe feminine, toate reunite însă prin legăturile vieții lor comune și prin afecțiune.

Viața socială luată în sens larg nu se oprește la ușa familiei, părinții aducând cu ei experiența socială și profesională cei mici aducând experiența câștigată în contextul vieții lor școlare sau în cadrul grupurilor spontane în care se integrează.

Conduita membrilor familiei într-o situație sau alta se constituie ca prin exemplul pentru copii în ce privește viața socială și adesea acest exemplu își pune amprenta deosebită asupra dezvoltării sale. Copilul duce cu el în viață o schemă socio-afectivă întipărită în structurile de bază ale personalității și cheia modului de a vedea și de a simți, de a intra în relații cu alte persoane ce poate fi găsită în particularitățile contactului său și cu cei ce au alcătuit familia lor; sub influența acestui contact s-au construit prototipurile tuturor relațiilor de subordonare, de complementaritate sau de reciprocitate, cu nenumărate momente afective, pozitive sau negative care le colorează.

Familia este purtătoarea unui anumit nivel cultural, rezultat al unor influențe culturale multiple. Copilul intră astfel într-un cadru determinat de o cultură dată, a cărei expresie este familia și modurile ei de a proceda, mai cu seamă educativă, cadru la care participă nu numai faptele umane ci și obiectele, condițiile materiale.

Ambientul din familie îi oferă un cadru de referință afectiv, social, material, cadre impregnate profund de o cultură după care el își va organiza propriile schimburi cu mediul ambiant. Familia îi propune modele umane pe care le va imita inițial, de care se va diferenția treptat, devenind personalitate autonomă.

Astfel, familiei îi poate fi recunoscută o triplă funcționalitate: reglatoare, socializatoare și individualizatoare manifestată în mai mare măsură decât în orice alt mediu în care se integrează copilul, tânărul și evoluția sa.

BIBLIOGRAFIE

- 4. Agabrian, Mircea, (2006) *Școală-familie-comunitate*, Institutul European, Iași
- 5. Agabrian, Mircea, Millea, Vlad (2005), *Parteneriate școală-familie-comunitate* Institutul European, București
- 6. Antonesei, Liviu, (2009), *Ghid pentru cercetarea educatiei*, Ed.Polirom, Iași

COPIILĂRIA, SURSĂ A VITALITĂȚII UMANE

PROF. ÎNV. PREȘC. MELANIA MOATĂR,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 9, REȘIȚA,
GRĂDINIȚA P. N. PINOCCHIO

Nu spun nimic nou când afirm că fiecare vârstă are farmecul ei. Copilăria înmagazinează esența cunoașterii lumii înconjurătoare. Ne întoarcem cu gândul la ea, când suntem triști, pentru a regăsi confortul inocenței și al lumii văzute de ochii copilului din noi. Tinerețea e vârsta viselor și dăruirilor, a planurilor și avânturilor, iar vârsta a treia, de aur, a cărei frumusețe trece uneori neobservată, are strălucirea ei, acumulând forțele emoționale ale tuturor vârstelor.

Câți dintre noi își mai aduc aminte ce înseamnă cu adevărat să fii copil? Cred că destul de mulți dintre cei ce au peste 25 de ani și foarte puțini sub acest prag.

Copilăria e timpul basmelor, al zânelor și chiar al monștrilor din dulapuri, e perioada când te joci cu razele de soare și cu ploaia, perioada când ar trebui, sub ocrotirea părinților să poți să te bucuri de puritatea și sanctitatea vieții, pentru că acestea vor pieri apoi sub conștientizarea întregii realități.

Copilăria ar trebui să reprezinte pentru fiecare om cea mai fericită perioadă a vieții, cea mai pură și distractivă etapă din viața fiecăruia dintre noi... Ea trebuie să fie perioada viselor cu ochii deschiși, perioada în care lucrurile sunt simple și totul este posibil, chiar să găsești oala cu galbeni de la capătul curcubeului. Însă ce facem când ea își pierde semnificația sau când ne maturizăm mult prea devreme?

Deși copilăria de ieri nu era una foarte bogată (în informații, alimente periculoase, dulciuri, mâncare tip fast-food, jucării din plin), aducea mult mai multă bucurie pe chipurile copilașilor, prin lucrurile simple care existau. Totul se prețuia altfel și măsura avea o altă față pentru noi, cei care am trăit într-o copilărie inocentă!

Dacă ne uităm astăzi în jur, vedem foarte puțini copii cărora li se mai permite cu adevărat să fie copii, și mai trist, care vor și simt nevoia să fie copii. Astăzi copiii trebuie de mici să facă 2-3 limbi străine, informatică, și te miri ce alte cursuri și sporturi care îi țin ocupați toată ziua pentru ca noi să putem sta la serviciu, să ne spetim pentru a le oferi tot ce e mai bun.

Copilăria inocentă, fără griji, plină de joacă și voie bună, a fost înlocuită cu una "dură" și din ce în ce mai ne semnificativă pentru copiii din ziua de azi. Dacă în urmă cu 20-30 de ani copiii se bucurau de tot ce însemna o nouă jucărie, o ciocolată chinezească, o portocală sau o banană (numai la zile mari, că nu prea se găseau), în ziua de azi copilașii le au la dispoziție și nu le prețuiesc.

Pentru a deveni un om cu valori individul trebuie să citească destul de multe cărți, să știe să discearnă ce e bine și ce e rău și ceea ce contează pentru el cu adevărat în viața asta! Cu alte cuvinte formarea lui ca om se face din copilărie! Copilașii din ziua de azi nu mai citesc la fel de mult ca cei de acum câțiva ani.

Dacă îi întrebi, nu știu cine e Cenușăreasa, Frumoasa Adormita și nu au auzit niciodată de "Amintirile din Copilărie" ale lui Creangă! Motivul? Ei cred ca informațiile care se găsesc peste tot (documentarele tv. și cele care se găsesc pe Internet), sunt de ajuns pentru a-și îmbogăți cultura generală. Însă nu este adevărat! Cu cât au mai multe informații la dispoziție (fără să citească din cărțile respective), cu atât nu știu ce informații să aleagă și care, deseori nu sunt potrivite pentru el.

În ziua de azi, copiii au evoluat o dată cu tehnologia. De când computerul a intrat în fiecare casă, ei și-au găsit alte preocupări "distractive", cum ar fi *counter strike* sau alte jocuri de ultimă generație, care le-au luat locul celor inocente și pline de distracție la maxim, celor care legau prietenii pe viață. Copilăria din ziua de azi deși este evoluată, duce la îmbolnăvirea copiilor, datorită faptului că este ca un drog pentru ei, îi face introvertiți (legați de și de messenger, în permanență), iar de mișcare sau sport au uitat complet.

Cu fiecare zi ce trece apar noi și noi probleme, și mulți sunt de părere că e imposibil să păstrezi viu copilul din tine. Trebuie în primul rând să apreciezi copilăria pentru tot ceea ce a însemnat ea, să iubești viața, și să nu uiți niciodată cum ai văzut-o prin ochii copilăriei.

E timpul să lăsăm copiii să fie copii, să rădă și să spere cu sufletul curat, să se bată, să cadă și-apoi cu o sărutare să se vindece, să fugă după zâne-fluturi și prinți-broscoi, să primească în dar un înger păzitor în care să creadă și aripi să zboare încrezători spre cer.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR, MOCĂIȚĂ MARIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ PETREȘTI, JUD. DÂMBOVIȚA

„Copilăria nu dispare niciodată din noi, ea constituie izvorul permanent din care recurg toate meandrele vieții.” George Călinescu

Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Familia este școala primelor emoții, îi învață pe copii să fie ființe sensibile, capabile să-si însușească trăsăturile morale ale persoanei. În cadrul familiei, copiii găsesc climatul necesar bunei creșteri

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă

”Cei șapte ani de acasă” reprezintă una dintre cele mai utilizate expresii din limba română și face referire la educația pe care fiecare individ o primește de la familie în primii săi ani de viață. Acest bagaj de cunoștințe este foarte important pentru orice copil și reprezintă o condiție esențială pentru adaptarea lui în societate. Un copil care cunoaște bunele maniere și care le aplică în viața de zi cu zi se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jurul său decât un altul mai puțin manierat.

Atunci când afirmăm despre un copil că ”are cei șapte ani de acasă” ne gândim la faptul că acel copil știe să salute, știe să mulțumească și să spună ”Te rog!” ori de câte ori aceste lucruri sunt necesare.

Formarea unui comportament corespunzător la un copil de vârstă fragedă depinde în cea mai mare măsură de relația dintre părinți și copil, dar și de acele valori morale ale familiei care sunt transmise încetul cu încetul către cel mic. Este foarte important de știut că bunele maniere se întipăresc cel mai bine prin puterea exemplului.

Primele reguli de bună purtare se pot învăța prin joacă, atunci când cel mic are doi- trei ani, vârstă la care începe să înțeleagă și să facă anumite conexiuni între ceea ce se petrece în jurul său. Există anumite aspecte care trebuie avute în vedere în relațiile dintre părinți/bunici și copiii aflați la vârste fragede. În primul rând, secretul unei relații foarte bune între părinți și copii se bazează pe o comunicare permanentă; copilul va fi încurajat să își exprime propriile păreri, pentru că doar astfel viitorului adult îi vor fi asigurate bazele artei conversației. Totodată, psihologii recomandă impunerea anumitor limite în comportamentul copilului. Cel mic trebuie să înțeleagă faptul că anumite lucruri sunt permise, în timp ce altele nu sunt posibile. Pentru ca un copil să se dezvolte armonios, părinții îl vor lăsa să se bucure de copilărie.

Există în zilele noastre o tendință de a-i implica pe cei mici într-o multitudine de activități, aglomerându-le programul și așa destul de solicitant pentru vârsta lor. Activitățile în care sunt angrenați copiii sunt utile pentru că aceștia interacționează atât cu adulți, cât și cu alți copii de vârsta lor, dar pot facilita o stare de oboseală care va face ca respectivul copil să nu mai fie atât de receptiv la spusele celor din jur. Este necesar ca aceste activități suplimentare să fie recomandată limitate, în așa fel încât unui copil să îi rămână suficient timp la dispoziție pentru **joacă**. Chiar dacă programul adulților este în general solicitant, părinții sau bunicii trebuie să încerce să petreacă mare parte din timpul liber alături de copii. Cei șapte ani de acasă vor evidenția astfel timpul de calitate petrecut cu cei mici. Atunci când un copil face o greșală, el nu trebuie tratat cu agresivitate, ci se recomandă să i se explice unde a greșit și totodată trebuie lăudat atunci când, într-o situație similară, el va avea un comportament corect, demonstrând că a învățat din cele întâmplate anterior.

Părinții vor avea grijă să îl învețe pe copil să spună mereu adevărul; din acest punct de vedere, adulții nu trebuie să uite niciodată că reprezintă exemplele cele mai bune pentru copiii lor. Atunci când cele prezentate mai sus se întâmplă, copiii vor asimila mai ușor obiceiurile care să stea la baza unui individ ”bine-crescut”. Ei vor stăpâni salutul și nu se vor rușina atunci când se vor afla în situația de a saluta o persoană mai puțin cunoscută. În timpul jocurilor specifice vârstei lor, cei mici își vor respecta partenerii de joacă și nu vor fi tentați să trișeze pentru a-și crea un avantaj.

În diferitele situații de comunicare orală, copiii vor putea să susțină conversația și vor ști că este firesc să asculte cu atenție spusele interlocutorului și că nu este indicat să îl întrerupi pe celălalt. Când ne gândim la copilărie ne amintim de grija și dragostea părintească, de jocul cu prietenii de pozne și ghidușii. Nicio

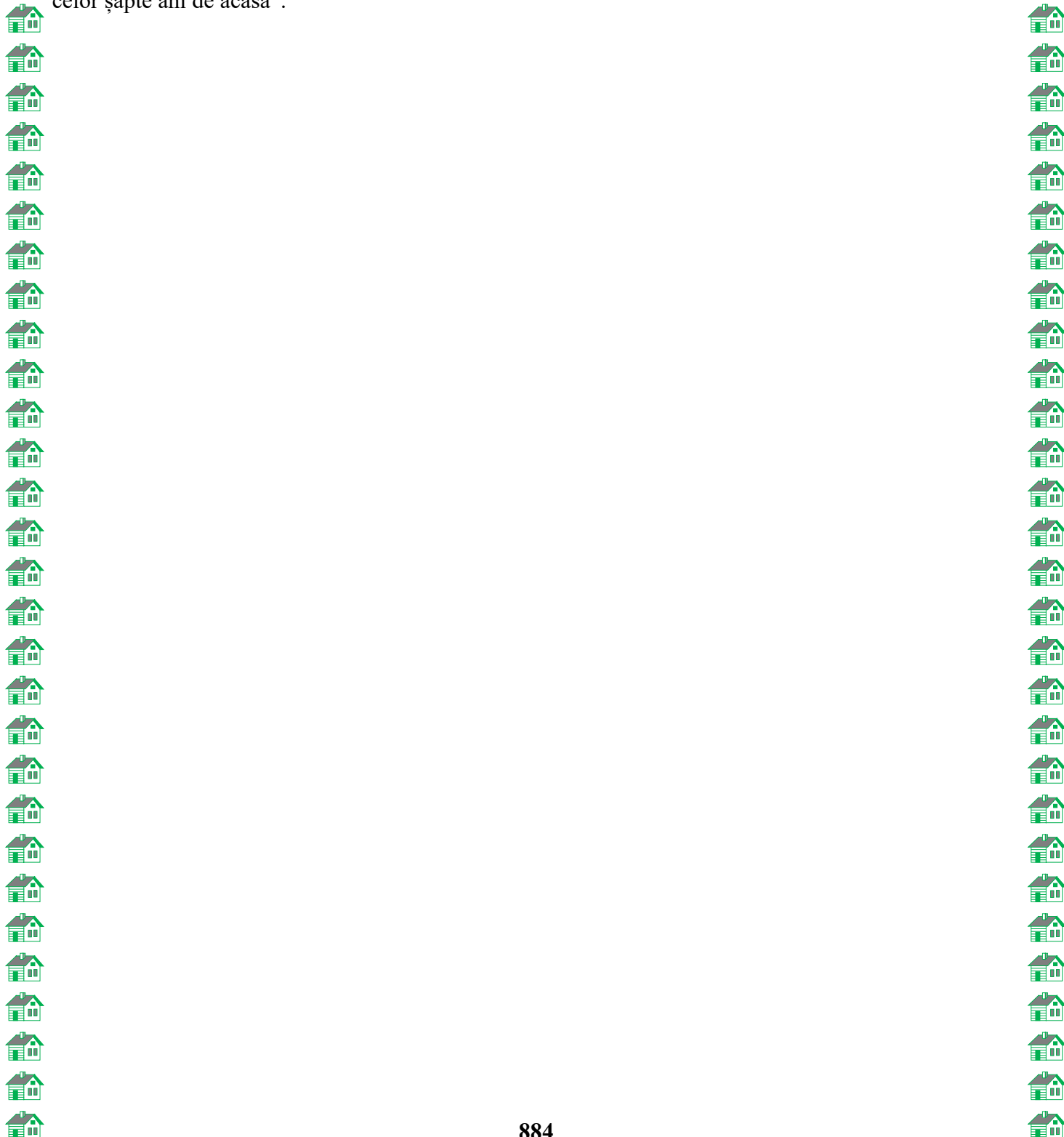

problemă serioasă nu pare să tulbure viața copilului, căci el nu are altă responsabilitate decât aceea de a fi fericit.

Expresia „Cei șapte ani de-acasă” nu reprezintă o expresie depășită, ci o necesitate. Este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă definește în bună măsură viitorul adult. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții.

Cei șapte ani de viață țin de respect și comportament corect în relația cu ceilalți. Respectul față de părinți, de bunici, de cei apropiați se transmite mai departe către profesori, prieteni și colegi deopotrivă.

În concluzie, educația oferită unui copil în primii săi ani de viață se va reflecta în comportamentul lui pe parcursul întregii vieți. Viitorul adult va deveni oglinda familiei din sânul căreia provine, iar o bună parte din succesul evoluției sale pe neprevăzutul drum al vieții depinde de bunele maniere dobândite în timpul „celor șapte ani de acasă”.

PLAN DE INTERVENȚIE PERSONALIZAT

MOCANU ILEANA, PROF. ÎNV. PRIMAR,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „EMIL ATANASIU”
GAROAFA – VRANCEA, ROMÂNIA

Deoarece mulți dintre copiii care încep clasa pregătitoare prezintă manifestări negative în raport cu colegii, adaptându-se dificil la programul clasei, este necesară aplicarea unor planuri de intervenție care să vină în sprijinul acestora pentru o mai bună acomodare cu mediul școlar. În acest sens, am elaborat un P.I.P. pentru unul dintre acești elevi.

1. Date despre copil:

- Nume și prenume: A. B. C.

- Vârsta: 6 ani și 5 luni

2. Operaționalizarea problemei (cine, cum, când, de ce face?)

- B. este un copil de vârstă școlară mică care prezintă secvențe de violență ori de câte ori opiniile colegilor diferă de ale lui. Irascibilitatea/agresivitatea acestuia se manifestă atât la nivel corporal, cât și în limbaj verbal.

Posibile ipoteze ca factori declanșatori:

a) absența părinților (aceștia divorțați fiind, copilul este adoptat de bunicii materni);

b) incapacitatea de a gestiona emoții negative sau stări conflictuale;

c) intoleranță la frustrare;

d) diminuarea nivelului de acceptare a unor opinii contrare alor sale;

e) absența/nerespectarea unor reguli de conduită în familie.

3. Diagnostic: (Individual, Relațional, Motivațional, De aplicabilitate)

○ *Individual:* nu este cazul

○ *Relațional:*

▪ B. - cadru didactic: relație uneori mai tensionată;

▪ B. – colegii de clasă: relație eficientă în măsura în care admite și alte opinii sau este lăsat să facă ce vrea;

▪ B. - membrii familiei afirmă că episoade de negativism, furie și agresivitate au loc și acasă în raport cu jucăriile sau cu aceștia.

○ *Motivațional:*

▪ Cadru didactic este implicat atât în sprijinirea copilului în a-și gestiona manifestările de agresivitate, cât și a colegilor de clasă pentru a da dovadă de toleranță în relația cu acesta;

▪ La nivel declarativ, bunicii paterni se străduiesc să-l educe în spiritul unei atitudini pozitive, calme/de acceptare a diferențelor de opinie, dar și a autorității;

▪ Copilul: consideră adeseori că el are dreptate.

○ *De aplicabilitate:* tehnica corespunde particularităților psihoindividuale și de vârstă ale lui B.

4. Obiective (termen lung, mediu, scurt)

- *Obiectiv pe termen lung:*

▪ Înțelegerea mecanismelor de adaptare la situații de comunicare interpersonală.

- *Obiective pe termen mediu:*

▪ conștientizarea ideii de diversitate de opinie;

▪ exersarea unor pași în ascultarea, acceptarea și respectarea părerilor celor din jur;

▪ identificarea situațiilor care alimentează agresivitatea fizică/verbală/psihică;

▪ diminuarea vulnerabilității la stimuli emoționali negativi.

- *Obiective pe termen scurt:*

▪ Să urmărească demonstrația contactului oțetului cu bicarbonatul de sodiu;

▪ Să asocieze opinia personală cu praful de bicarbonat de sodiu;

▪ Să asocieze păreri diferite ale colegilor, cu oțetul;

▪ Să recunoască comportamentele ostile;

5. Metode utilizate: Vulcanul

Într-un recipient punem 2-3 picături de detergent de vase, apoi 2 linguri de bicarbonat de sodiu, după

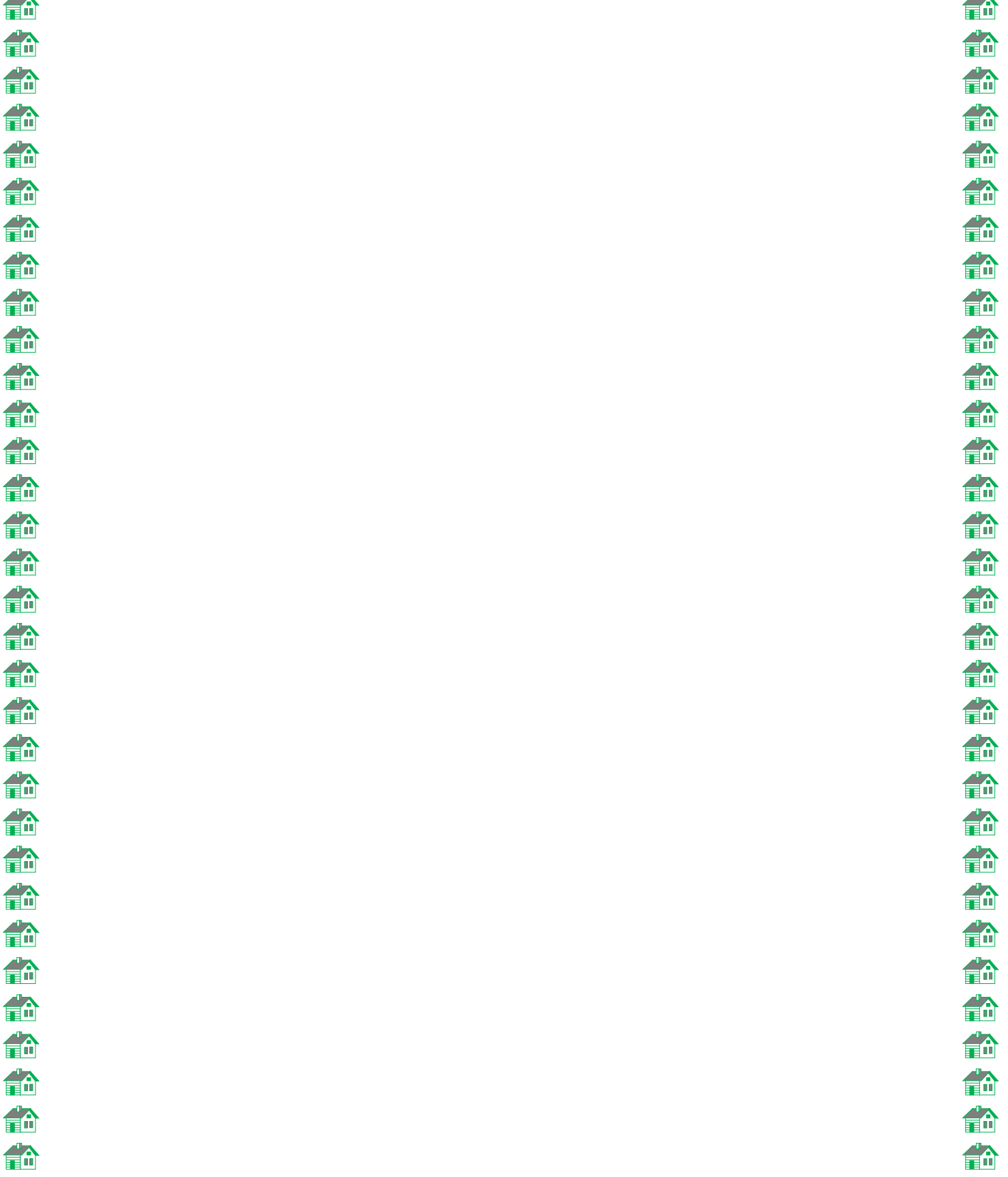

care turnăm 10 ml oțet. În contact cu oțetul, se va produce o reacție chimică care va transforma totul în spumă, imitând lava vulcanului care erupe, ieșind din vas.

6. Modalități de evaluare a intervenției:

- *Observația:*

B. și copiii pot reproduce verbal și asocia starea de irascibilitate/negativism cu efectul contactului bicarbonatului de sodiu cu oțetul.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR MOCOFAN SIMONA ANDREEA
GRĂDINIȚA CU P.P. NR.20,
DR. TR. SEVERIN, JUD. MEHEDINȚI

Familia este celula de bază a societății, care are funcții biologice, psihologice, sociale, economice, culturale, educative. De aici și diversitatea relațiilor ce se stabilesc în interiorul acesteia sau ca grup social. Ea se deosebește de alte grupuri sociale prin: forma de organizare, relațiile dintre membrii săi, scopurile și atribuțiile pe care le are. Indiferent din ce perspective este analizată familia, ea îndeplinește un rol complex, exprimat prin funcțiile anterioare.

Ca grup social sau unitate socială, familia a apărut pe o anumită treaptă a dezvoltării sociale și a evoluat de-a lungul istoriei, funcțiile pe care le implică fiind determinate, în ultima instanță de condițiile sociale concrete.

Multitudinea relațiilor ce se stabilesc între membrii familiei și valorile culturale ce se transmit prin intermediul lor constituie la un loc mediul familial. Mediul familial este universul natural al copilului, diferit în funcție de contextul social pe fondul căruia se constituie și ale cărui fenomene le reflecta, și de particularitățile fiecărei familii.

Influențele educative ale familiei sunt deci, o expresie directă a relațiilor ce se stabilesc în interiorul familiei și a modelelor culturale pe care le oferă.

Educarea copiilor înseamnă un mare privilegiu și o mare responsabilitate: un privilegiu de a învăța pe cineva, dar totodată o mare răspundere de a modela un destin.

Exemplul părinților este fundamental unei instruirii eficiente, puterea propriului exemplu. Acesta este deosebit de important în educația copilului din două motive. Unul: oricine nu trăiește învățăturile pe care le predică, va constata că articularea verbală a acestora nu va avea o prea mare eficacitate. Dimpotrivă, un astfel de părinte va degenera în mod treptat ajungând să abandoneze educarea. Doi: dacă există o contradicție de termeni între teorie și practică, copilul va ignora învățătura și va alege să o discrediteze, urmând mai degrabă un exemplu negativ. “Viața părintelui se ridică la un nivel mai înalt decât învățăturile lui și strigă cu atâta putere încât copilul poate deveni surd la ceea ce părintele spune.” (Glava, 2002, 48)

Copiii nu trebuie să primească orice lucru ca și cum ar fi vorba de un dar, ci, după posibilitățile lor, să participe la munca din casă; vor încerca să se poarte atent cu părinții; au datorii și drepturi tot atât de nestrămutate ca acelea ale persoanelor mai în vârstă, iar aceștia se vor purta cu considerație față de copii, după cum și ei vor învăța să aibă considerație față de ceilalți. Într-o astfel de familie nu se dă niciodată un ordin decât adăugându-se motivele din moment ce acestea pot fi înțelese. Astfel, sentimentul de responsabilitate este transmis copiilor însuși chiar de la vârsta cea mai fragedă.

În ceea ce privește educația morală a copiilor, aceasta se formează în familie, o dată cu cele mai importante deprinderi de comportament precum: respectul, cinstea, sinceritatea, politețea în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. Pentru îndeplinirea acestor activități, modelul familiei, atât prin intermediul mamei, cât și al tatălui, ajută cel mai mult; familia este un exemplu pentru copil. Părinții sunt cei care le zic copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamentul acestora. Aceste concepte îl ajută pe copil să se orienteze în analiza comportamentului său și a celor din jurul său. Totodată, familia este cea care îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Educația morală se efectuează atât prin folosirea procesului instructiv-educativ, cât și în cadrul sarcinilor extrașcolare, un rol esențial este cel al familiei. Dintre toți factorii educației, familia a fost și este în continuare considerată ca factor esențial, prioritar și primordial pentru că, aceasta începe din familie, unde se realizează “ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter” – după cum spune Loisel. Părinții sunt cei care își aduc contribuția în toate domeniile educației, în interiorul familiei copilul efectuându-și “ucenicia” pentru viață, cea morală rămânând importantă prin substanța pe care i-o imprimă familia.

Procesul de dobândire a personalității morale presupune integrarea în plan intelectual, afectiv-motivațional și volitiv a valorilor, principiilor și normelor morale ale grupurilor mai mari sau mai mici în care omul trăiește. Acest fenomen se efectuează atât în mod direct, prin participarea afectivă a omului la viața grupului, prin asumarea de roluri, cât și indirect, prin intermediul modelelor oferite de școală.

Bibliografie:

- Codul Familiei actualizat prin Legea nr.288/2007 pentru modificare și completarea Legii nr. 4/1953, art. 101;
  - Convenția cu privire la drepturile copilului, 1987, art. 29, alin. 1;
  - Ionescu, M, Negreanu, E.(2005), „Educația în familie, Repere și practici actuale”, București, Institutul de Științe ale Educației;
  - Mitrofan, I., Mitrofan, N. (1996), „Elemente de psihologie a cuplului”, București, Ed. Șansa.
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-

STUDIU DE CAZ
PROFILUL UNUI COPIL CU COMPORTAMENT DEVIANT
GENERAT DE PĂRĂSIREA PĂRINȚILOR PLECAȚI LA MUNCĂ

MODAN OCTAVIA

Descrierea cazului

M. V. este elev în clasa a X-a . Ridică probleme părinților acasă și profesorilor la școală..

Copilul locuiește împreună cu mătușa din partea mamei. Mama este plecată la muncă în strinătate, iar tatăl l-a părăsit de mic întemeindu-și o altă familie. A fost crescut de mamă și de bunici. . Tatăl nu lucrează și îi place să bea și nu vrea să știe de el.

Mama are la dispoziție foarte puțin timp pentru fiul ei. E plecată acum la muncă în

Spania fiindcă nu se descurcă cu banii. Așa că bunicii și mătușa sunt cei care îl îngrijesc și se preocupă de educația copilului în cea mai mare parte a timpului. Fiind la liceu stă în gazdă la mătușa din partea mamei care nu are copii. La școală, băiatul are probleme cu învățătura și disciplina.

Nu respectă regulile clasei, vorbește urât cu colegii și cu profesorii.

Intră în conflicte cu colegii, e agresiv cu cei din jur. Cu colegii din clasă nu se prea înțelege, vine neîngrijit la școală cu hainele foarte murdare.

La activități nu este atent, găsește tot timpul altceva de făcut în loc să fie activ și să-și ducă la îndeplinire sarcinile primite.

Tata îl critică, îi minimalizează constant orice comportament greșit și refuză să îi ofere ajutor atunci când acesta are probleme, respingând frecvent copilul.

Analiza cazului

Subiectul prezintă tulburări de comportament, perturbă permanent activitățile, încalcă frecvent regulile clasei, are dificultăți în menținerea și stabilirea relațiilor interpersonale.

- manifestări frecvente : loviri ale colegilor, injurii, amenințări, refuzul de a realiza o sarcină și chiar de a vorbi;
- se integrează greu în grup;
- nu lucrează în echipă și nu e acceptat de grup;

Bariere în calea învățării

- nu se implică în activitățile extrașcolare;
- diminuarea activității intelectuale ca urmare a unui consum nervos rapid;
- neatenția generează acumularea unor lacune în învățare;
- sarcinile curente le consideră ca pe o pedeapsă, profesorii fiind pentru el adversari care nu-l lasă să facă doar ceea ce vrea el.

Factorii psihosociale care au cauzat comportamentul deviant al copilului

- Lipsa de timp și de afecțiune a părinților;
- Respingerea din partea tatălui;
- Lipsa stabilității, a apartenenței unui loc, el locuind în casa mătuși;

Strategii și intervenții utile

- sunt importante atât identificarea cât și intervenția precoce;
- stabilirea clară a regulilor și aplicarea lor;
- antrenarea copilului în activități care să permită afirmarea sa;
- stimularea și încurajarea comportamentelor adecvate, includerea copilului în activitățile extrașcolare ;
- motivația pozitivă (formulări de tipul: „dacă vei realiza ... vei obține ....”);
- să fie învățat să devină empatic (să se pună în locul celui agresat);
- recompensați cel mai mic progres în evoluția pozitivă a comportamentului;

Ajutor și intervenții ale unor persoane specializate

- consultarea psihologului, terapie psihologică cu implicarea tuturor factorilor educaționali (familie, cadre didactice etc.);
- consiliere individuală sau de grup, terapia prin artă;
- terapie prin muncă, activități : desen, muzică, sport, etc ;

- programe de psihoterapie pentru tulburări emoționale și de comportament (tehnici de relaxare);

Plan de intervenție

Comportamentul țintă – întrerupe ora, vorbește neîntrebat, nu este atent și nu scrie. În timpul lecțiilor, este foarte agitat, nu respectă regulile clasei și vorbește urât cu cei din jur dacă i se atrage atenția.

Analiza comportamentului

Forma de manifestare a comportamentului : vorbește tot timpul/ subiecte care nu au legătura cu tema lecției, agitat, adresează cuvinte injurioase colegilor

Frecvența: de 5-8 ori pe parcursul unei ore

Latența: indiferent dacă știe sau nu răspunsul la întrebarea profesorului, vorbește imediat, fără a da posibilitatea ca aceasta să termine de formulat întrebarea.

Contextul de apariție a comportamentului: în orice moment al lecției;

Scop:

- diminuarea comportamentului impulsiv și opoziționist manifestat în cadrul grădiniței;
- stimularea înclinațiilor elevului spre activitățile practice, plastice, sportive;

Obiective:

Formarea deprinderii de a vorbi numai în contextul temei abordate; de a răspunde doar atunci când este întrebat;

Conștientizarea faptului că prin întrebarea formulată de profesor se vor evalua și cunoștințele celorlalți copii;

Metode și mijloace de realizare:

Discuții individuale cu elevul

- să fie încurajat să-și monitorizeze singur comportamentul;
- să înțeleagă și să conștientizeze consecințele propriului comportament;

Metoda modelării

Modelarea se bazează pe puterea exemplului, pe învățarea socială. Esența metodei constă în îndepărtarea conduitelor negative dobândite prin imitație și plasarea copilului sub influența unor modele pozitive (părinți, profesori, colegi)

Metoda întăririlor

- crește frecvența de apariție a comportamentului adecvat;
- pentru fiecare comportament adecvat am administrat acel tip de întărire potrivită copilului. Pentru fiecare dată când a ridicat mâna pentru a răspunde, a fost apreciat pentru comportament și i s-a dat ocazia să răspundă.

Dacă pe o perioadă de o săptămână se va comporta conform regulilor va fi numit lider de grup pentru realizarea unui proiect extrașcolar..

Extincția comportamentului dezadaptativ

- prin înlăturarea întăririlor unui comportament neadecvat, reducem frecvența aceluia comportament;
- când copilul răspundea neîntrebat, îl ignoram și repetam întrebarea. În cazul în care răspundea când era întrebat, întăream acest comportament.

„TIME-OUT” (TEHNICA IZOLĂRII)

- prin izolarea temporară de activitatea aflată în desfășurare, copilul este pedepsit pentru menținerea comportamentului neadecvat;
- time-out-ul era redus în ceea ce privește timpul, iar copilul cunoștea durata acestuia;

Regula premark

- creșterea frecvenței de apariție a comportamentului adecvat prin manipularea unei activități preferate;
- ex. de aplicare: dacă vorbești când ești solicitat și pe tema discutată, ai dreptul să alegi următoarea piesă de teatru pe care o vom viziona;

REZULTATE OBTINUTE ÎN URMA IMPLEMENTĂRII PLANULUI DE INTERVENȚIE:

- Se reduce frecvența apariției comportamentului neadecvat;
- Se conformează regulilor de grup;
- Respectă persoanele din grup, la școală și acasă;
- Recompensele duc la creșterea încrederii în sine, stima de sine pozitivă ;

- Conștientizează că întrebarea nu este numai pentru el;
- Respectă regulile de comportament adecvate din timpul orei.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR MODREA MIHAELA
GRĂDINIȚA CU P.P. NR.20, DR. - TR. SEVERIN, JUD. MEHEDINȚI

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună „mulțumesc”, „te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil, familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul, familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie, se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socio-culturală a țării sale. În familie, se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie, copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară, educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șase deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume

COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini

și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE:

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București;
- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

EU ȘI TU ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

MOHOLEA MARIA

Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pe lume!

(The Child s Appeal, de Mamie Gene Cole)

Această confesiune a copilului este strigătul duios spre părinții pe care-i venerază ca ființe unice în viața lui. Este mai mult o rugăciune spre Creator. Părinții și Creatorul sunt două entități care în mintea copilului se contopesc desemnând puterea deplină și credința deplină că doar ei îl pot face om deplin. Expresia *cei șapte ani de acasă* are rezonanțe străbune. În timpuri mai îndepărtate, în mediul rural, munca continuă a țăranului nu l-a îndepărtat pe acesta de familie și de copii. Respectul, iubirea, sinceritatea, munca, onestitatea, modestia, credința consider a fi principale coordonate ale unei familii. În familia tradițională din mediul rural, în mare parte s-au transmis din tată-n fiu. Din acest punct de vedere este elocventă o privire spre modele oferite de literatură despre însușirea unor calități umane de copii. Când aceștia le încalcă sunt aspru sancționați de părinți. Vitoria Lipan își amenință fiica, pe Minodora, când aceasta uită de credință și de tradiția în care a fost crescută: *N-ai mai învățat rânduiala? Nu mai știi ce-i curat, ce-i sfânt și ce-i bun de când îți umblă gărgăuni prin cap și te cheamă domnișoară?... Nici eu, nici bunică-ta, nici bunică-mea n-am știut de acestea și-n legea noastră trebuie să trăiești și tu. Altfel îți leg o piatră de gât și te dau în Tarcău...* Pe Gheorghiiță, deși încă un copil, îl ia ca partener în drumul de căutare a soțului. Călătoria este una a maturizării responsabile a fiului ei. Prozatorii ardeleni sunt înzestrați cu un adânc spirit moral, educativ. Mara, personajul creat de Ioan Slavici își crește singură cei doi copii, pe Persida și pe Trică. Copiii o însoțesc zilnic în locurile în care Mara vinde pește, învățând că banii pe care-i număra mama în fiecare seară, chibzuind bine cum are să-i folosească, se câștigă prin multă muncă, cu greu, dar cinstit. Onestitatea, respectul pentru muncă și pentru mamă și tată, hărnicia, buna cuviință sunt atribute pe care părinții indiferent de locul geografic în care se află trebuie să le sădească în mintea și sufletul copilului zi de zi prin joc, prin exemplul personal sau prin lecturi pe această temă. Actul educațional cu principalele sale forme - cititul / scrisul - socotitul - în anii de școală ai copilului, este prioritatea școlii, dar și o atribuție a părintelui. Când aceste activități se fac împreună (părinte-copil) sunt mai plăcute, fiind percepute ca și jocuri. Timpul petrecut cu propriul copil ar trebui să fie relaxare pentru părinte și fericire pentru copil. Primul său model în viață rămân părinții pe care va încerca să-i imite (mama citește frumos, este iubitoare, harnică, tata este iubitor, mă tratează ca pe un adevărat bărbat, sunt egalul lui). Vreau și eu să fiu așa. Într-o astfel de familie Nică, copilul din Humulești, se simțea în siguranță și fericit. Din perspectiva maturului își amintește că: *mama învăța cu mine acasă și citea acum la ceaslov, în psaltire și "Alexandria" mai bine decât mine, și se bucura grozav când vedea că mă trag la carte. Își amintește și micile conflicte dintre părinți pe tema viitorului copilului. Mama ar fi dorit să-l vadă un om important cu carte, tatăl mai obiectiv, vrea să fie un om vrednic, muncitor în sat. Implicarea mamei în jocurile copiilor, fără a-și neglija multele sale treburi se face firesc, simplu, dar cu dragoste pentru copii, de aceea are rezonanțe puternice în mintea lui Nică. Perceput ca un fapt firesc, jocul împreună - mamă-copii trezește în sufletul naratorului duioșie și emoție: *Nu știu alții cum sunt, dar eu, când mă gândesc la locul nașterii mele, la casa părintească din Humulești, la stâlpul hornului unde lega mama o șfară cu motocei la capăt, de crăpau mâțele jucându-se cu ei, ... și la alte jocuri și jucării pline de hazul copilăresc, parcă-mi saltă și acum inima de bucurie!* Pentru neascultare copilul este pedepsit. Când Nică nu împlinește responsabilitatea dată de mamă (de a-și legăna fratele mai mic) este pedepsit cu o pedeapsă bine gândită de către mama. Există și respectul copilului care-și conștientizează greșeala. Dacă lumea satului a fost și este mult mai conservatoare în a forma "sănătos" vlăstarul ce va deveni copacul viguros indiferent de evoluția societății, în lumea urbană, societatea își lasă amprenta asupra evoluției unui copil. Expresia *are cei șapte ani de acasă* s-a folosit și se folosește mai mult în sensul negativ. Tratate ca excepții de la regulă sunt aspectele prezentate de I.L. Caragiale în unele din schițele sale care reflectă viziunea unor familii "nobile" despre formarea viitorului tânăr. Preocuparea principală a familiilor burgheze rămâne banul și poziția pe scara ierarhică. Educația copiilor nu-și găsește locul între preocupările lor. Regulile *Celor șapte ani de acasă* nu le sunt cunoscute lor sau dacă le cunosc consideră că se pot cumpăra cu bani. Educația copiilor este total neglijată, fiind înlocuită de*

libertatea totală a copilului de a acționa și de obiectele/acțiunile scumpe pe care le oferă acestora drept recompense pentru o ”reușită” și aceea cumpărată. *Vizită...* oferă imaginea unui copil de opt anișori , care în prezența musafirului își exersează cele mai nepotrivite talente(bate mingea primită,aleargă în fața servitoarei,folosește trompeta etc.) fără ca mama să intervină.Din cuvintele mamei:....*de când s-a făcut băiat mare ,trebuie să mă ocup de el;trebuie să-i fac educația.Și nu știți dv. bărbații cât timp îi ia unei femei educația unui copil,mai ales când mama nu vrea să-l lase fără educație!* reiese că viziunea asupra educației era una diferită:cea a emancipării rapide a copilului,a unei afecțiuni fără limite care de fiecare dată a creat prototipul copilului răsfățat. *D-nul Goe* alături de Ionel sunt astfel de exemple. Extrem de interesantă este viziunea unei generații:*mam mare,mamișica și tanti Mița* asupra recompensei primite de copil când acțiunea încă nu a avut loc. Ea vine înaintea faptei:*Ca să nu mai rămâie repetent și anul acesta...* Necunoașterea unor cuvinte rostite greșit și de matur și de copil se finalizează cu impunerea greșită a părerii copilului și cu aprecierea bunicii:*n-a învățat toată lumea carte ca d-ta!*Obrăznicia , răsfățul,impunerea punctului de vedere, fără a fi corectat, sunt principalele defecte pe care Caragiale deloc străin de lumea micilor burghezi, prin scrierile sale încearcă să le corecteze.Dar grija pentru ”pui” nu se limitează doar la comportamente nefirești ,ci contribuie la formarea omului care-și clădește viața pe un întreg lanț al slăbiciunii. Copiii crescuți fără griji și responsabilități ,fără respectul față de celălalt, cultivă lenea și lipsa de inteligență.Singurul atuu al lor fiind faptul că aparțin unei *familiei bune*.Cu bani ,prin intervenții de la unul la altul , familia impune promovarea unei clase sau obținerea examenului de maturitate,fără a ține seama de postura delicată a partenerului.Chiar dacă aceste aspecte sunt excepții de la regulă, generația actuală de părinți care vrea să-și compenseze lipsurile copilăriei ,încearcă să dea copiilor ce este mai bun și mai nou:de la jucării, la haine și telefoane de ultimă generație.Este foarte corect ca un părinte să ofere copilului său ce este mai bun,dar mai folositor ar fi să-l învețe simplu *două cuvinte:MULȚUMESC și TE ROG SĂ MĂ IERȚI.*

Bibliografie:

- 1.Bodo,Victor;Bodo,Sorina-*Ghid practic de educație a copilului*,Ed.Dacia,Cluj-Napoca,2002
- 2.Sadoveanu,Mihail,*Baltagul*,Editura Junimea,Iași,1971
- 3.Slavici,Ioan,*Mara*,Editura Minerva,București,1976
- 4.Creangă,Ion, *Opere*,E.S.P.L.A,1957
- 5.Caragiale,I.L.,*Schițe și amintiri*,vol.I-II,Editura Minerva,Biblioteca pentru toți,1972.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PRIMAR: MOISUC RALUCA

Cei „șapte ani de acasă” marchează destinul fiecărui om. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ. Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social.

Familia este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune : „*O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul*”.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. www.didactic.ro

VALOAREA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

**PROF. INV. PRIMAR MOLDOVAN ELENA RODICA
ȘCOALA GIMNAZIALA PETROS, COMUNA BARU,
JUDETUL HUNEDOARA**

Bine e la noi acasa,
Nu e lume mai frumoasa,
Cum e cuibul parintesc,
Unde eu traiesc si cresc,
Tata, mama si bunici,
Eu si fratiiorii mici,
Toti, aici, suntem uniti,
Bucurosi si fericiti !
Casa mea si-n somn o stiu,
Orice colt pot sa-l descriu.
Cand pasesc al casei prag,
Tot ce vad in ea mi-e drag.
Parca dintr-un basm vrajit,
Toate-mi spun: „Bine-ai venit!

Un demers foarte important este educația copilului, care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul

celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare intervenție pentru copil (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau pe lângă copil (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate intervenții educative, ele devenind intervenții împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod, în vederea modelării calitative a trăsăturilor comportamentale ale copilului.

Bibliografie:

- Ghid de bune practice pentru educația timpurie a copiilor între 3 la 6/7 ani, MEC, București;
- Marinescu, Aurelia - Codul bunelor maniere astăzi – Humanitas, 2002
- Preda, Mircea - Maniere și educație civică- ghid practic, Casa editorială Odeon, București, 1995

FAMILIA – PRIMA ȘCOALĂ A COPILULUI

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

MOLNAR IOLANDA

COLEGIUL NAȚIONAL „EMIL RACOVITĂ”, CLUJ-NAPOCA

Dacă ar fi să analizăm atent ce se întâmplă cu evoluția copilului în contextul social, consider că punctul de plecare ar fi “prima lui școală”, familia din care provine. Este atât de cunoscută ideea conform căreia fiecare copil are nevoie de “cei șapte ani de acasă” pentru a reuși să facă față tuturor provocărilor din mediul social cu care va interacționa! Perfect adevărat! Familia este pentru copil ceea ce este rădăcina pentru o plantă. Dar mai ales ceea ce este apa și substanțele hrănitoare care ajută planta să se dezvolte. Altfel spus, resursele pe care familia le pune la dispoziția copilului (de timp, materiale, afective, de socializare, de protecție și securitate, spirituale etc.) au ca efect punerea bazelor dezvoltării copilului, facilitându-i trecerea într-o nouă etapă de dezvoltare, așa cum se întâmplă cu planta care reușește să străpungă solul, ieșind la lumină, fiind apoi sub protecția luminii și căldurii soarelui, a resurselor naturale de care are nevoie pentru a se dezvolta mai departe (condițiile naturale de mediu).

Pe de altă parte, ar fi de dorit ca, pentru copil, responsabilitățile din familie, limitele și valorile familiei să se îndrepte spre respect și dorința de integrare în contextul educațional. Așa cum planta mai este udată și după ce a ieșit tulpina deasupra solului, cu toate că se bucură de resursele din mediu și primește căldura și lumina soarelui, așa se întâmplă și cu educația copilului: grădinița și școala continuă ce a început familia, iar familia completează ceea ce copilul asimilează la școală.

Ce uităm să luăm în considerare este mai ales faptul că la un moment dat educația din familie este de dorit a fi continuată și suprapusă cu succes peste cea din mediul educațional (grădiniță și apoi școală). Când merge prima dată la grădiniță, copilul are nevoie să beneficieze deja de niște achiziții de bază acumulate în cadrul familial. Depinde foarte mult de părinți și de ceilalți membri ai familiei cum reușesc să pregătească copilul pentru ca mai întâi la grădiniță, apoi la școală să își completeze corespunzător aceste achiziții (deprinderi de comunicare, atitudini, comportamente, capacitate de socializare etc.). Este la fel ca și în cazul plantei careia îi cresc mai întâi frunzele, apoi încep să apară florile, evident cu un tratament anterior corespunzător.

Interdependența dintre familie-grădiniță, apoi dintre familie-grădiniță-școală reprezintă condiții obligatorii și necesare pentru viitorul traseu educațional și social al educabilului. Dacă familia pune accent pe ceea ce dorește să obțină pentru viitorul copilului, dar nu uită să comunice eficient cu cei care preiau frâiele educației copilului (educatoare, învățător, profesori), este aproape imposibil să nu se producă sincopă în formarea și dezvoltarea personalității copilului.

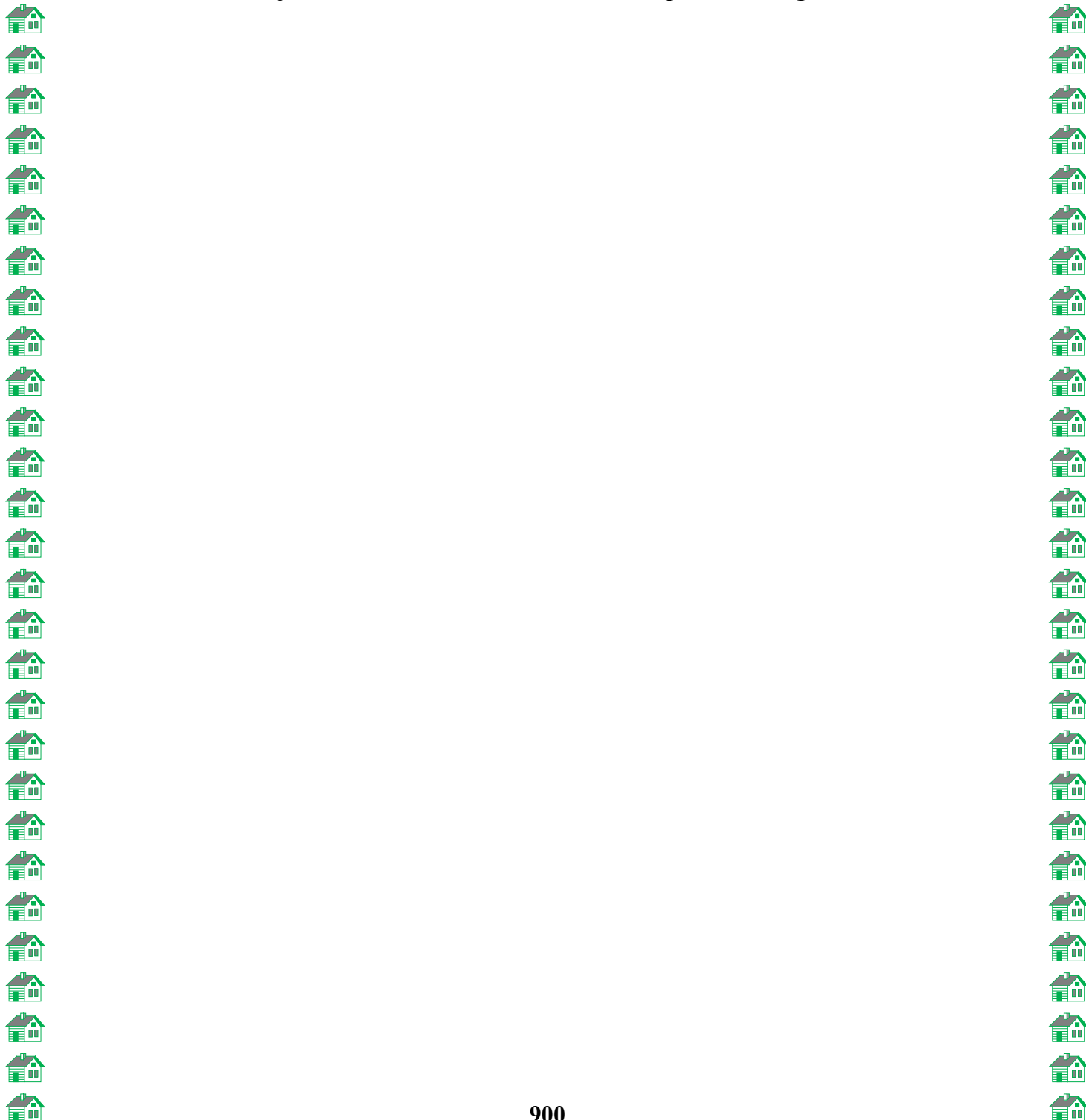
Necesitatea unei colaborări eficiente între pilonii educaționali apare la început ca fiind ceva natural. De multe ori ne gândim că e ceva foarte simplu. Dar nu este deloc așa. Eforturile de a pune la dispoziție condiții adecvate unei dezvoltări conforme cu idealul educațional converg spre unele neajunsuri, poate nu atât de greu de depășit în condiții obișnuite. Este vorba despre acele situații în care dorințele și scopurile părinților vin în contradicție cu cerințele grădiniței sau ale școlii, iar comunicarea inefficientă, de o parte și/sau de cealaltă, conduce la rezultate nefavorabile în formarea copilului. Sau poate că uneori aceste contradicții decurg din înțelegerea greșită a solicitărilor venite din ambele direcții, fapt ce poate afecta negativ mersul firesc al educației pentru integrarea în societate a copilului. Este ca și atunci când uităm să mai udăm planta sau condițiile de mediu (ploaie, vânt, furtună) distrug acea plântuță fragilă, înainte de a ajunge la maturitate și de a ne da fructul, rodul muncii noastre. Copilului, în cazul nostru, i se întrerupe parțial sau total lanțul dezvoltării și formării lui ca personalitate adaptată societății, apare frustrarea și dezamăgirea și evident neîndeplinirea scopului propus, acela de a obține “roadele” muncii.

Este lesne de înțeles că această comparație între creșterea unei plante și educarea copilului nu este deloc întâmplătoare. Este vital pentru agricultor să obțină roade bogate în urma muncii depuse pentru a duce planta la maturitate. La fel este și pentru educator care, în urma eforturilor depuse (indiferent că este vorba despre părinte sau cadru didactic), dorește obținerea unui răspuns favorabil, a unei finalități materializate într-un copil cu o personalitate adaptabilă în societate, demn de autonomie și independent, capabil să se autoeduce și să se automonitorizeze pentru tot restul vieții, folosindu-se de resursele asimilate anterior.

Concluzionând, este de dorit ca nevoile, dorințele și așteptările familiei cu privire la educarea copilului în grădiniță sau în școală să fie comunicate cadrelor didactice, iar acestea, la rândul lor, să comunice părinților care sunt condițiile prin intermediul cărora aceste solicitări venite din partea familiei pot conduce la rezultatele dorite. Comunicarea dintre factorii educaționali a fost, este și va rămâne pârghia de bază pe care construim ***o lume mai bună prin și pentru cei pe care îi educăm***. O lume mai bună pentru copii începe prin felul în care adulții din jurul lor reușesc să interacționeze eficient, să colaboreze pentru un scop comun, să se completeze unii pe alții pentru a veni în sprijinul copilului, apoi al adolescentului și chiar al tânărului ajuns la vârsta maturității, propulsându-l spre ceea ce va deveni ca om al societății din care face parte, indiferent de spațiu și timp, de condiții sociale, politice și economice, adaptabil și folositor societății, dar și lui însuși.

Astfel, este important felul în care **educația din familie se întoarce în familie, educația din sistemul de învățământ revine într-un sistem de învățământ sănătos, benefic altor generații**, dar mai ales cum **educația din societate ajută societatea să evolueze, să fie la dispoziția altor generații de educabili**.

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ – INTERACȚIUNILE POZITIVE PĂRINȚI-COPII “

PROF. ÎNV. PRIMAR, MONDOACĂ FLORIN
ȘCOALA PRIMARĂ BUCȘANA

Necesitatea educării tinerei generații pentru a face față exigențelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății.

Dar ce înseamnă comportament adecvat?

Numai capacități de comunicare, de relaționare, de operare cu informații?

Cu siguranță, nu trebuie să uităm în formarea generațiilor viitoare și de buna-cuviință și de politețea sufletului omenesc.

Modelarea și stimularea comportamentului copilului se referă, de fapt, la pătrunderea în structurile etice ale bunelor purtări și nu la gesturile “de fațadă” care nu vor decât să facă impresie, nefiind motivate de o convingere interioară.

Ce înseamnă să fii om de omenie? Dar să fii punctual? Cum ne păstrăm prietenii? Dar cum îi recunoaștem? Ce înseamnă să spui adevărul? Știi să fii recunoscător? Dar să porți o conversație plăcută? Știi să zâmbești? Ai înțeles vreodată cu adevărat tainele expresiei “vorba dulce mult aduce” ?

Iată câteva întrebări care ne pot ajuta să-i facem pe copii să se cunoască mai bine și să reflecte asupra fondului moral al relațiilor umane.

“Cei șapte ani de-acasă” care, în prezent, au devenit “cei șase ani de-acasă” sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiți de sens, o expresie învechită și demodată.

Părinții, încărcăți de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzai spunându-se : “Ce copil politicoș! Se vede că are cei șapte ani de-acasă!”

De câțiva ani se observă o nepăsare și o lipsă de griji față de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuți în familie.

În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfățul cu dragostea.

Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puțini copii politicoși și bine crescuți. Disciplina bunei conviețuirii lipsește sau mai bine zis a dispărut și din ce în ce mai mulți tineri au rămas corigenți la această materie și nu știu să trăiască decent, frumos și demn printre oameni.

Acestea se învață pe parcursul întregii vieți, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt “cei șapte ani de-acasă”.

Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt “lucruri” care se învață. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi la grădiniță și abia apoi la școală.

Fiecare copil este bine să știe că, dacă este politicoș și are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu ei.

Este bine de știut că a avea “cei șapte ani de-acasă” înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, frații, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

De aceea, părinții, bunicii, învățătorii și chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i învețe pe copii (oriunde și oricând) următoarele: Cum, când și pe cine salutăm?, Cum ne comportăm acasă, la școală, la cinematograful, în vizită?, Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă?, Cum, când și de ce oferim cadouri?, Ce și cât vorbim?, Cum și când să fim recunoscători?, Când să zâmbim?, Cum ne ajutăm prietenii? etc.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “ cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități.

Nu este corect să dăm vina pe alții.

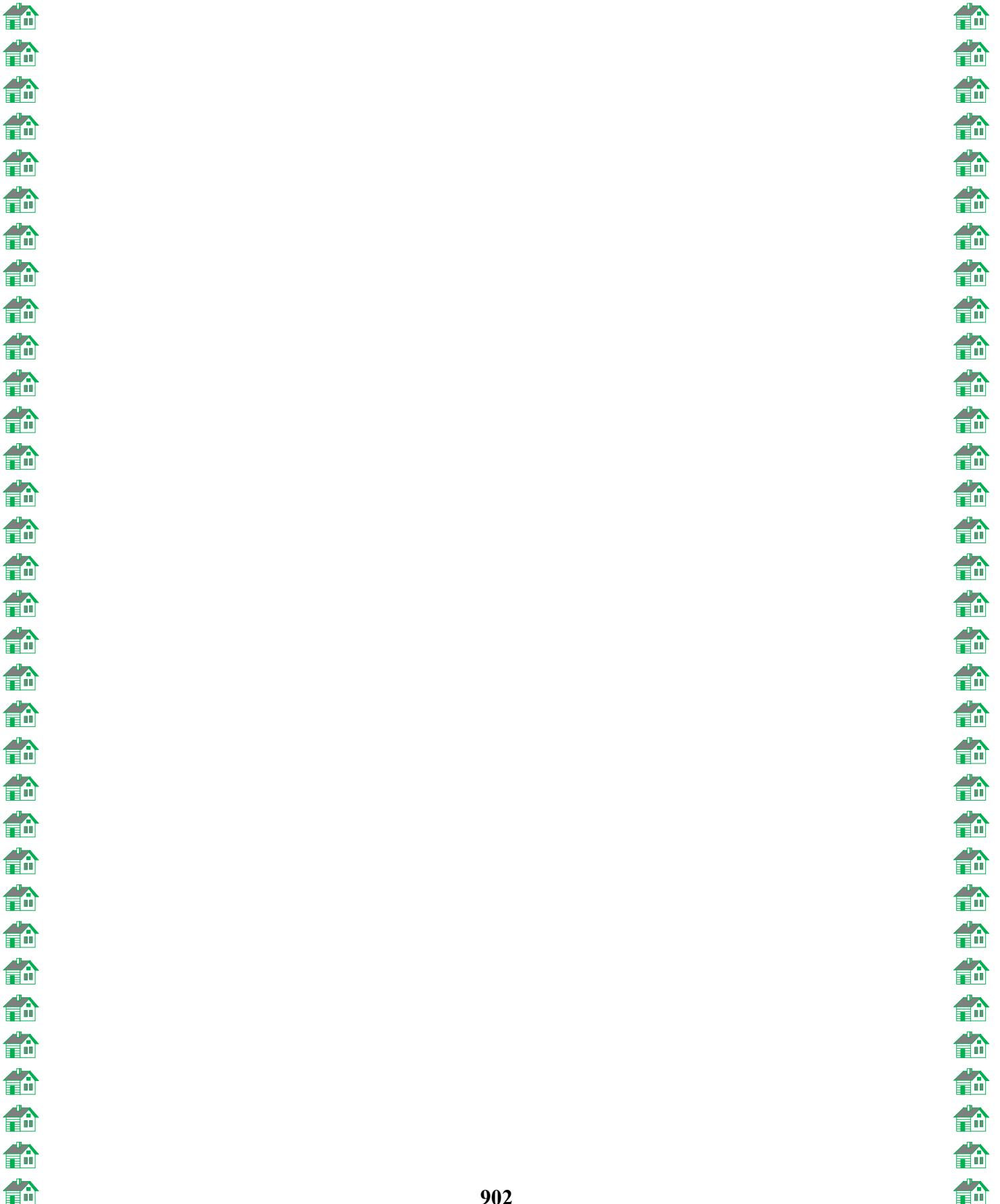
Să nu acuzăm părinții care nu se ocupă de educația copiilor lor, pentru că, la rândul nostru, și noi suntem părinți.

Să nu acuzăm nici dascălii care nu știu să-și stăpânească elevii, pentru că și noi poate ne-am numărat odată printre aceștia.

Să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră, a tuturor: părinți, bunici, învățători, profesori.

Noi toți, cu dragoste și stăruință, putem să-i redăm sensul expresiei “cei șapte ani de-acasă”.

FAMILIA - CA MEDIU CU INFLUENȚE EDUCAȚIONALE COMPLEXE

PROF. MORAR DANIELA MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ȘTEFAN CEL MARE" CETATEA DE BALTĂ

Familia este grupul social de bază cu *funcții* definite în plan social, care are ca *responsabilitate fundamentală* creșterea și educarea copiilor. Este un fenomen social vital cu structura și funcții complexe, dar locul central este ocupat de această responsabilitate educațională.

Nucleul familial tată - mamă - copii, îndeplinește unele funcții importante privind comunitatea națională, *funcția cea mai importantă* este cea față de copil, funcția de creștere și educare a acestuia. Pentru că familia nu este o instituție exclusiv educațională, forma de educație realizată în acest cadru nu se poate asimila educației formale, ci mai degrabă celei nonformale, iar prin exemplul direct al părinților, educației informale.

În familie se transmit copilului valori morale, culturale și religioase, se asigură păstrarea identității etnice, se inițiază formarea conștiinței civice a copilului, se însușesc de către copil normele de comportament acceptate social, i se dezvoltă personalitatea, spiritul de inițiativă și de independență. În familie copilul învață să se ajute pe sine, să accepte ajutorul celorlalți și să acorde la rândul lui ajutor.

Familia poate sprijini extrem de mult școala începând cu vârsta la care copiii se integrează în sistemul de instrucție și educație dar, uneori, poate să acționeze divergent în raport cu acesta.

Rolul familiei este, îndeosebi conștientizat în momentul în care apare ceea ce P.Osterrieth denumește *carența familiei, incapacitatea sa psihologică, pedagogică și morală numai familia rea, familia incapabilă, poartă vina atât a vieții ratate și mizere, atâtor nevroze, inadapării și tulburării de tot felul. Ar fi drept să ne amintim câteodată că și viețile sănătoase, echilibrate și fericite, au pornit din familie. Este nedrept să punem pe seama familiei numai defectele și neîmplinirile noastre și să insistăm astfel ca trasăturile valide și pozitive ar avea origine probabil sădită în noi înșine* (P.Osterrieth, 1973, p. 47).

Familia, ai cărei membri sunt reuniți prin drepturi și obligații comune, are ca *funcție principală* creșterea și educarea copiilor. Acestora, familia le asigură existența materială și climatul afectiv și moral necesar dezvoltării personalității. "*Familia, ca matrice pentru adulți și copii, trebuie să aibă capacitatea de suport (emoțional și financiar), să asigure securitatea membrilor, să îi poată încuraja în inițiativele lor sau în situații limită*" (C.Ciofu, 1998, p.105).

Conform literaturii de specialitate în raport cu alte grupuri, familia se *caracterizează prin:*

- statuteri și roluri specifice și relații specifice între membrii săi;
- factorii familiali care influențează pe fiecare dintre membri;
- educația reciprocă la nivelul familiei.

Familia are ca obiective: stimularea disponibilității de comunicare, creșterea atmosferei favorabile comunicării, înțelegerii, dragostei, sensibilitate pentru altul, participare, cooperare, colaborare, stimularea inițiativei, încredere, sinceritate, excluderea exceselor de autoritate.

În cadrul familiei există inter-relații afective intense, între membrii adulți, între aceștia și copii și între copii. După cum se știe orice *formă de cunoaștere la copii este precedată de o cunoaștere emotivă, privația afectivă fiind tot atât de periculoasă pentru sugar ca și privația alimentară*, dar rolul afectiv al celulei familiei nu se limitează la această perioadă ci putem afirma că familia ca mediu de apartenență de lungă durată este cea care se constituie ca suport afectiv major pentru întreaga viață.

Succesele și eșecurile primelor experiențe școlare sau acelor mai târzii, emoțiile primelor *iubiri* ale adolescenței, alegerea profesiei a partenerului pentru întemeierea propriei familii, toate se raportează și se rezolvă în cadrul familiei. Locul în care copilul învață să fie iubit și să iubească, cu mult înainte ca el să fie în stare să facă această distincție, este deci, cadrul familial.

Familia încorporează, într-o celulă vie esența diversității vieții sociale: adulții și nevârstnicii, puternici și slabi, ființe masculine și ființe feminine, toate reunite însă prin legăturile vieții lor comune și prin afecțiune.

Viața socială luată în sens larg nu se oprește la *ușa* familiei, părinții aducând cu ei experiența socială și profesională cei mici aducând experiența câștigată în contextul vieții lor școlare sau în cadrul grupurilor spontane în care se integrează.

Conduita membrilor familiei într-o situație sau alta se constituie ca prin exemplul pentru copii în ce privește viața socială și adesea acest exemplu își pune amprenta deosebită asupra dezvoltării sale. Copilul duce cu el în viață o schemă socio-afectivă întipărită în structurile de bază ale personalității și cheia modului de a vedea și de a simții, de a intra în relații cu alte persoane ce poate fi găsită în particularitățile contactului său și cu cei ce au alcătuit familia lor; sub influența acestui contact s-au construit prototipurile tuturor relațiilor de subordonare, de complementaritate sau de reciprocitate, cu nenumărate momente afective, pozitive sau negative care le colorează.

BIBLIOGRAFIE

1. Agabrian, Mircea, (2006) Școală-familie-comunitate, Institutul European, Iași
2. Agabrian, Mircea, Millea, Vlad (2005), Parteneriate școală-familie-comunitate
3. Institutul European, București
4. Antonesei, Liviu, (2009), Ghid pentru cercetarea educației, Ed. Polirom, Iași
5. Băran-Pescaru, Adina, (2004), Parteneriat în educație: familie - școală - comunitate, Editura ARAMIS, București
6. Bătrânu, Emilia, (1980), Educația în familie, Editura Politică, București

PUTEREA CELOR 7 ANI

**PROF. ÎNV. PREȘC. MORAR DIANA MĂDĂLINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "IOAN SLAVICI" ȘIRIA**

"Copiii sunt educați de comportamentul adultului, nu de cuvintele sale." Carl Jung

În societatea actuală, cei șapte ani de acasă sunt cu greu însușiți în sânul familiei, deoarece timpul dedicat copilului este absorbit de cu totul alte activități, din ce în ce mai mulți părinți considerând faptul că libertatea de exprimare, necontrolată, este o bună practică a educației de acasă. Însă, atunci când vorbim despre cei șapte ani de acasă, de cele mai multe ori gândim la educația controlată, la formarea personalității și a comportamentului copilului până în momentul parcurgerii ciclului primar. Expresia "Cei șapte ani de acasă" definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată "culmea achizițiilor", este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Fiecare persoană este unică în felul ei, fiecare om își trăiește propria viață, fiecare părinte are stilul propriu de educație, convingerile și valorile personale, fiecare copil are particularitățile care îl deosebesc de oricare alt copil. Educația primită de acasă, va trebui să cuprindă câțiva factori: relația societate-părinte-copil, valorile pe care se bazează familia respectivă, acestea fiind unele bine conturate și accentuate. În aceste vremuri asistăm la un fapt greu de imaginat: educația este marginalizată și, implicit, rolul ei nu mai este deloc unul fundamental pentru modelarea societății contemporane.

Meseria de părinte este, în același timp, cea mai dificilă și cea mai ușoară meserie din lume. Este deosebit de greu să rezisti tot timpul ritmului antrenant impus de copilul tău, de a avea răbdare să răspunzi adecvat la întrebări "puerile", de a reuși să vezi lumea prin ochii lui. Pe de altă parte este foarte ușor, când vii acasă de la serviciu, să trasezi câteva sarcini copilului, să-l corectezi cu abnegație la cea mai mică greșală, iar, după câțiva ani, să exclami cu mândrie: "Vezi, acela este copilul meu! Datorită mie a ajuns așa!"

Responsabilitatea care cade pe umerii părintelui este una imensă. El este modelul pe care copilul îl urmează, el îi oferă acestuia condiții de viață, securitate afectivă, educația de bază. Practic, de modul în care părintele își îndeplinește rolul, depinde viitorul copilului.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă, dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazine, dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Educarea copilului e o muncă de Sisif, rezultatele se văd mai târziu. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament".

Unele comportamente nedorite (copilul vorbește urât, ne șantajează, devine materialist etc.) nu sunt înnăscute, se învață. Copiii se comportă așa, pentru că așa i-am învățat. "Telecomanda" e la noi. Fiecare familie urmărește programul pe care îl alege. Din păcate însă, telecomanda are prea multe butoane și, uneori, ne încurcăm în ele.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi

să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

BIBLIOGRAFIE

Dolean, D.D. și I. (2001), *Meseria de părinte*, Editura Motiv, Cluj-Napoca

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. MORARIU MIHAELA ELENA
GRĂDINIȚA CU P.P. „PITICOT” CÎMPENI/ALBA

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura persoalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere de decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume —
OM.

BIBLIOGRAFIE

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

FAMILIA – MARELE NUCLEU AL VIETII

PROF. CAMELIA MORARU

ȘCOALA GIMNAZIALA “DIACONU CORESI”FIENI, DÂMBOVIȚA

Cea mai importantă instituție a societății este familia.

O mare parte din ceea ce suntem – fie bună, fie rea- o datorăm familiilor noastre.

“Familia este comoara copilului” afirma și susținea marele psiholog Alfred Adler, o ipoteză destul de simplă în aparență, însă foarte complexă în esență.

Toate societățile s-au centrat pe familie. Deși formele familiei au fost puternic diferite de la o societate la alta, există modele din cele mai vechi timpuri, care ne spun multe despre rolul familiilor în zilele noastre, despre poziția acestora în lumea secolului al XXI-lea. Există oare o “dezintegrare” a modelelor tradiționale ale familiei și “un viitor nesigur” al instituției familiei, așa cum susțin unii specialiști sau familia și căsătoria sunt “indispensabile în asigurarea bunăstării copiilor și a societății”, așa cum afirmă alții?

Famiiliile se schimbă, într-adevăr. Dar...oare de ce este familia atât de importantă în viața copilului?

Ne naștem în familii și primele noastre legături sunt cu membri apropiați ai familiei, care ne fac să înțelegem cine suntem și după ce criteriu operează lumea înconjurătoare. Părinții ne oferă mult mai mult decât un simplu nume de familie. În familie ne formăm primele idei despre cum ar trebui să gândim și care ar trebui să fie legile care ne guvernează existența. Familia are o puternică influență asupra a ceea ce am devenit, asupra modului în care ne vedem pe noi înșine și tot așa se va întâmpla și cu copiii noștri. Familia, stilul relațional dintre părinți și stilul educativ al părinților afectează viața și socializarea copilului, abilitatea de a învăța și de a fi independent, de a se înțelege cu ceilalți, de a constientiza importanța regulilor, inclusiv progresul școlar și respectul de sine al copilului. O educație sănătoasă pleacă încă din familie, încă de la primii ani de viață – *cei șapte ani de-acasă!*

Pentru că primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului său, copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante. Acum, copilul învață care sunt principiile și valorile după care va trebui să se ghideze în viață, în situații dintre cele mai diverse. Tot acum descoperă cum să aibă grijă de corpul și de lucrurile lui, ce este recomandat să mănânce, cum să își ajute părinții și cum să se bucure de încrederea și aprecierea oamenilor cu care interacționează.. Felul în care copilul se comportă are o puternică influență asupra relațiilor cu familia, prietenii, colegii, și, în cele din urmă, de acest lucru depinde dacă acesta are sau nu succes în viață.

Când familia nu reușește să ofere copiilor o educație pozitivă, când adulții nu sunt modele de urmat, impactul asupra vieții lor poate fi distrugător. În altă ordine de idei, familia este cea care pregătește copilul pentru viață, oferindu-i cel mai potrivit cadru în care să își formeze principalele deprinderi, pentru transmiterea principalelor cunoștințe asupra realității și pentru formarea primelor principii de viață.

Dintre toate relațiile de tip social, cele stabilite între părinți și copii tind a fi cele mai durabile.

Încă de la naștere, copilul este practic dependent de membrii care formează familia, în special de părinți, fapt care reprezintă o etapă importantă în ciclul său de viață. În această perioadă sunt dobândite principalele motivații și deprinderi ale viitorului adult. Astfel, orice experiență de viață, orice reacție afectivă sau comportamentală vor fi resimțite în funcție de bazele oferite de familie. Așadar, în acest mediu, copilul are parte de primele lecții de viață, părinții fiind cei care îi oferă un prim model de învățare. Relația părinte-copil este deosebit de importantă deoarece ea duce la înrădăcinarea celor mai adecvate deprinderi comportamentale. În aceste condiții, dragostea părintească concretizată în asigurarea protecției, securității și orientării copilului, în formarea unor aptitudini și atitudini pozitive presupune încredere și siguranță din partea copilului, înțelegere și afecțiune din partea părinților.

Aceștia trebuie să facă tot ce le stă în putință să își crească copiii frumoși și să speră că înfăptuind acest lucru sădesc semințele unei comunități liniștite și respectabile în viitor. Este oare prea mult?

Bibliografie:

Adina Băran-Pescaru, “Familia azi. O perspectivă sociopedagogică”, Ed. Aramis, București, 2004

PĂRINȚII- PRIMII EDUCATORI ÎN VIAȚA COPILULUI

PROF.ÎNV.PRIMAR MORARU CERASELA- CĂTĂLINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ELENA CUZA” VASLUI

„Oricâte îndrumări s-ar da copiilor și oricâte lecții savante de bună creștere li s-ar ține zilnic, nimic nu va avea mai mare influență asupra conduitei lor ca societatea în care se află și purtarea celor din jur.”

John Locke

Trecând peste realitatea că nu prea mai există *cei 7 ani de-acasă*, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfacute nevoile fiziologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere. Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la șapte ani, fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară.

În familie se pun bazele viitoarei conștiințe a copilului, ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om întreg, ca persoană cu statut social. Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită. Ei sunt primele exemple după care ei se ghidează. Agresiv sau liniștit, calm sau coleric, manierat sau nu, copilul va fi așa cum este și părintele. Puterea exemplului funcționează întotdeauna.

Copiii au mereu nevoie să fie apreciați, lăudați, încurajați și nu în ultimul rând iubiți. Dacă ei nu simt asta din partea părinților sau dacă nu simt că pentru părinții lor reprezintă cel mai important lucru, vor deveni frustrați mai târziu și le va lipsi încrederea în sine toată viața..

Educația se face cu multă răbdare, pas cu pas, dar mai ales prin puterea exemplului. Nu este suficient ca părintele să-i spună ce și cum să facă, ci trebuie ca acesta să fie primul care pune în practică anumite comportamente. În zadar îi va spune părintele copilului că nu este bine să lovească alți copii, dacă el de fiecare dată când acestaa greșește îl lovește; în zadar îi va spune că e frumos să salute dacă nu l-a auzit pe el, pe părinte, salutând civilizată.

Copiii arhivează zilnic comportamentele părinților. Nu este suficient ca un părinte să spună copilului lucruri minunate, dacă au reacții dintre cele mai rele în fața lor: sunt intoleranți, agresivi, pătinoși și ascunși. Cu timpul se va crea o prăpastie emoțională între părinți și copii. A fi părinte înseamnă o bucurie enormă dar și o responsabilitate imensă.

Părinții sunt cei care trebuie să alimenteze personalitatea copilului, deprindere care face ca, în copiii lor, să se dezvolte spiritul de observație, sentimentul că sunt în siguranță, curajul, optimismul, capacitatea de a fi lider, de a depăși teama și de a preveni conflictele.

Personalitatea copilului trebuie „hrănită” cu înțelepciune și liniște. Un părinte inteligent îi va corecta greșelile copilului, dar, în același timp, îl va învăța pe copil cum să gândească. Această deprindere a părinților contribuie la dezvoltarea conștiinței analitice, a deprinderii de a gândi înainte de a acționa, a fidelității, cinstei, capacității de a pune întrebări și a responsabilității sociale.

Părinții nu trebuie să fie specialiști în a critica comportamente inadecvate, ci trebuie să fie specialiști în a-i face pe copii să gândească. Criticile repetate erodează în timp relația dintre părinte și copil. Părintele trebuie să fie capabil să aibă atitudini noi pentru aceleași greșeli, să creeze idei pentru a produce o stare de încântare copilului, nu o stare emoțională negativă. A-ți surprinde copilul înseamnă a spune lucruri la care el nu se așteaptă, a reacționa diferit față de greșelile lor, a le depăși așteptările.

Într-o situație în care copilul ridică tonul la părinte se va aștepta ca acesta să țipe și el și, eventual, să-l pedepsească. Părintele trebuie să-l surprindă cu calmitatea sa și să-i dea copilului motiv de gândire asupra modului în care s-a manifestat. Cu siguranță un astfel de comportament va provoca un impact puternic în universul emoțional și rațional al copilului.

Unul dintre cele mai importante lucruri în educație este să-l faci pe copil să se simtă el însuși o ființă bună și aceasta să-i rămână reper de-a lungul întregii sale vieți.

Bibliografie:

- Cury, Augusto,(2005), *Părinți străluciți, profesori fascinanți*, Editura For You, București;
- Minulescu, Mihaela(2006), *Relația psihologică cu copilul tău*, Editura Psyche, București.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE-CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. ÎNV. PREPRIMAR MORARU DANIELA,
LICEUL TEORETIC ION CREANGĂ TULCEA

Familia este celula vieții pe pământ, cel dintâi asezământ între Dumnezeu și om, cea mai veche comunitate umană întemeiată de Tatăl ceresc, după modelul tainic al Prea Sfintei Treimi. "Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el" (Facere 2,18)

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului. În acest *creuzet intim*, învățăm să recunoaștem emoțiile proprii, cât și reacțiile celorlalți la emoțiile noastre, cum să gândim aceste emoții și cum să alegem reacțiile, cum să citim și să ne exprimăm speranțele și temerile.

Familia este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul *absoarbe* din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora. La ora actuală multe familii au nevoie de o educație solidă, dată fiind starea lor precară din punct de vedere material și spiritual.

„Mediul familial este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară din care va face parte la școală, acest mediu în care trebuie să se ancoreze pentru a nu-și petrece copilăria la periferia grupului.” (Marie- Claude, Beliveau)

Familia este mediul esențial care poate influența dezvoltarea și destinul copilului prin securizare materială, dragoste și educație.

H. H. Stahl, remarcabil sociolog, membru al școlii sociologice de la București, clasifică funcțiile familiei în două mari categorii: „*funcții interne și funcții externe*, primele contribuind la crearea unui regim de viață intimă, menit să asigure tuturor membrilor un climat de securitate, protecție și afecțiune; al doilea grup de funcții asigurând dezvoltarea firească a personalității fiecărui membru al grupului, socializarea și integrarea sa corespunzătoare în viața socială.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului cele necesare studiului: rechizite școlare, cărți de lectură, manuale școlare etc., cât și niște condiții bune de muncă: un birou, un computer și nu în ultimul rând liniște pentru a se putea concentra. Părinții trebuie să-și ajute copiii la învățatură; ajutorul trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze temele copiilor. Cu timpul, părinții se vor limita la controlarea temelor de casă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Educația morală a copiilor. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Familia este matrice de viață fundamentală pentru existența și formarea personalității elevului, ca mediu educativ determinant, dar și ca sursă de dezadaptare școlară și de comportament deviant al elevului, prin factori psiho-pedagogici, cu efect cauzal negativ.

BIBLIOGRAFIE:

*** ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR, „*Revistă dedicată cadrelor didactice*”, Editura Miniped, București, Nr.1-2 /2005

*** TRIBUNA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI , „*Revistă națională de informație și atitudine*”, Nr.1015-1016, 7-20 septembrie 2009

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

ÎNV. MORENCI DORINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BILTENI
JUD. GORJ

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții*

 împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

 “Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

 Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
  - Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
  - Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
  - Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
  - Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
  - Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
- PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ**

 ATITUDINI BLÂNDE;

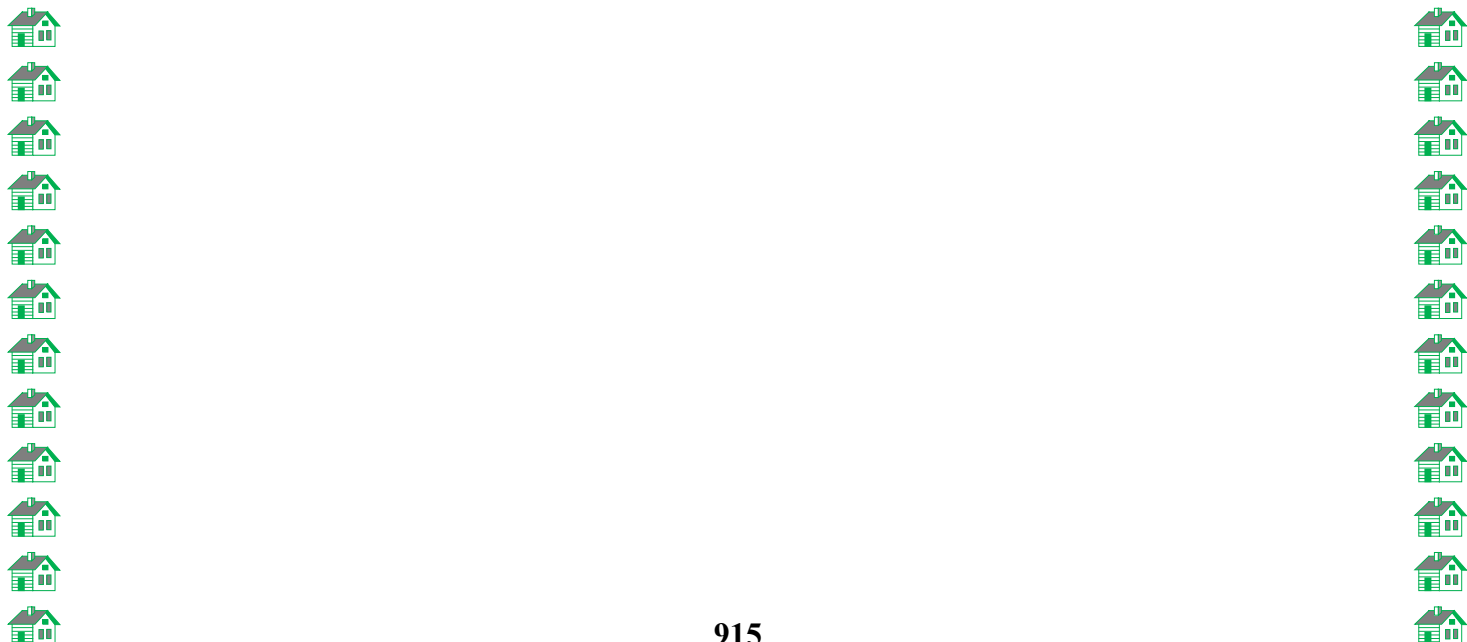
 Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

 Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului.*

 Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

 “Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

 Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

GRĂDINIȚA P.P. „CURCUBEUL COPILOR” ARAD PROF. MOȘ NERSILIA ISABELA

„Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților.” – Valeria Mahok

Pornind de la acest citat realizăm cât de importantă este educația oferită de părinți încă din primii ani de viață. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social.

Educația copilului este un proces care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite copilului pentru toată viața.

„Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta și ei pe viitor. Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea înconjurătoare, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului, este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și cadre didactice.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant.

BIBLIOGRAFIE

Ciofu Carmen, (1998), *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași

Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, (2009), *Psihologia copilului*, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ,,

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR MOȚ CORNELIA ALINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ GĂVOJDIA

„Pentru a avea bun simț, nu ai nevoie de studii superioare, ci de cei șapte ani de acasă,,

Cei șapte ani de acasă reprezintă perioada cea mai importantă din viața copilului, este perioada în care acesta primește educația de la părinți, în care copilul își formează personalitatea și comportamentul.

Cei șapte ani de acasă reprezintă copilul educat, bine crescut, manierat și nu în ultimul rând empatic. Acesta petrecându-și timpul o perioadă destul de lungă în familie, alături de părinți, va ști să se poarte, să comunice, să salute, să mulțumească, să roage atât în familie cât și în societate.

Educația, bunele maniere, regulile morale, sunt principalele atuuri care ajută la adaptarea lui în societate. Un copil bine crescut într-un mediu cald, liniștit, cu principii puternice, va deveni mai târziu un copil educat, descurcăreț, mai bine adaptabil în societate.

Educația primită în cei șapte ani depinde de câțiva factori importanți și anume: relația afectivă cu părinții, mediul, valorile promovate de familie- valori pe care aceasta le transmite copilul- deoarece copilul mic are tendința de a imita, de a împrumuta din comportamentul adulților, iar afecțiunea părinților joacă un rol foarte important.

Cei șapte ani de acasă te învață de asemenea respectul. Respectul față de familie, față de prieteni.

Dacă respecti pe cei din jur, vei fi și tu respectat, având astfel posibilitatea de a te integra mult mai ușor în societate. Cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie, fundația unei vieți frumoase.

Copilul vine într-o lume care există și este deja populată. El găsește aici părinții, limba maternă, obiceiurile, legile, comunitatea, frontierele.

În fiecare om distingem „ființa individuală”, iar scopul educației este de a cizela „ființa socială” a omului. Școala pune copilul în contact cu o societate determinată și utilizează un ansamblu de practici educative în relație cu cele ale familiei. Ea dezvoltă în copil anumite stări fizice, intelectuale și morale pe care le reclamă de la el societatea în ansamblul său și, în particular, comunitatea în mijlocul căreia se dezvoltă.

Școala reproduce raporturile sociale, dar o face disimulat și pe căi mai eficiente. Politicile educaționale trebuie să aibă la bază principiul educației realiste și practice și logica adaptării învățământului la realitățile și nevoile naționale și locale de progres.

Școala conduce copilul spre viață, prin viață și pentru viață. Din această cauză misiunea educației este stabilirea unei corespondențe cât mai strânse și mai inteligente între copii și comunitate.

Deci, principiul fundamental al oricărui program de educație și de instrucție este acela de a stabili o dublă armonie între exigențele sociale și posibilitățile

copilului, între experiența individuală și idealurile sociale. Chiar din școală trebuie să-l facem pe copil să participe la ocupațiile și preocupările societății în care va trăi. Școala are menirea de a realiza, atât prin ceea ce execută, cât și prin calitățile și capacitățile pe care le dezvoltă, o inițiere în viața reală.

Fiecărui copil trebuie să i se asigure cel mai bun start în viață – căci viitorul său și chiar și viitorul comunității sale, al națiunii și al lumii întregi, depinde de acest lucru.

Toți copiii au nevoie și au dreptul de a beneficia de parenting. Parenting-ul înseamnă să oferi permanent îngrijirea și sprijinul de care are nevoie copilul pentru a supraviețui și a se dezvolta.

„Copiii învață ceea ce trăiesc!

Dacă trăiesc în încurajare, copiii învață să fie încrezători. Dacă trăiesc în acceptare, copiii învață să iubească.

Dacă trăiesc în aprobare, copiii învață să se placă pe sine.

Dacă trăiesc înconjurați de recunoaștere, copiii învață că este bine să ai un țel.

Dacă trăiesc împărțind cu ceilalți, copiii învață generozitatea.

Dacă trăiesc în bunăvoință și considerație, copiii învață respectul. Dacă trăiesc în prietenie, copiii învață că e plăcut să trăiești pe lume.”

Dorothy Law Nolte

Este bine știut că în dezvoltarea unui școlar se combină ereditatea cu impactul mediului în care trăiește; copiii se nasc cu temperamente diferite dar și reglarea condițiilor de mediu contribuie la transformarea lor ca adulți.

Raportându-ne la cei șapte ani de acasă...toți trebuie să-i avem și să diseminăm corespunzător ceea ce am primit ca moștenire spirituală. Dacă respecti pe cei din jur, te respecti pe tine și ai oportunitatea de a fi integrat mai bine în societate.

În concluzie, acești șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții pe viitor.

BIBLIOGRAFIE:

*** *Învățământul primar nr. 4/2006*, Editura Miniped

Elvira Crețu, *Psihopedagogia școlară pentru învățământul primar*, Editura Aramis, 1999

Wikipedia

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF.INV.PRESC.MOTU ALINA SCOALA GIMNAZIALA SILINDIA- ARAD GRADINITA PN SILINDIA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR MOZA MARIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ARON COTRUȘ,, ARAD

Părinții reprezintă un model pentru copii, de la naștere și până la vârsta maturității. Rolul părinților în educația copiilor este esențial, copiii fiind modelați de părinți încă de la vârste fragede. Nu degeaba se vorbește de cei ”șapte ani de acasă”, aceștia fiind cei mai importanți ani în care copiii învață principiile după care se vor ghida în viață.

Părinții trebuie să se implice în educația copiilor, în primul rând pentru că este obligația lor morală. În momentul în care concep un copil, îți iei responsabilitatea că îl vei crește așa cum trebuie și că îi vei oferi educația necesară.

Rolul părinților în formarea copiilor, dezvoltarea lor ca personalități și pregătirea lor pentru viață este unul decisiv de cele mai multe ori. În funcție de educația pe care o primește în familie, un copil va ști să se descurce de unul singur în viață sau nu.

Rolul de părinte nu este deloc ușor pentru că trebuie să alegi ce este mai bun pentru copilul tău și să te asiguri că el se va dezvolta sănătos, într-un mediu plăcut. Mai mult decât atât, părinții trebuie să fie prezenți oriunde, la orice oră pentru copiii lor și să vegheze asupra lor chiar dacă acest lucru pare uneori imposibil din cauza treburilor casnice sau a stresului de la locul de muncă.

Familia este privită de multe ori ca o instituție socială, este prima școală prin care trece copilul și în care învață regulile de bun simț și ce înseamnă responsabilitatea și respectul. În acest sens, rolul părinților în educația copilului este acela de a-i îndruma, de a-i ocroti și de a le oferi mediul propice învățării.

Nu există reguli în educarea copiilor. Fiecare părinte își va educa copilul după cum va crede de cuviință. Există anumiți părinți permisivi, în acest caz rolul părinților în educarea copiilor fiind destul de neînsemnat, caracterizat de o implicare scăzută în activitățile copilului și inexistența unor norme sau conduite după care copilul se poate ghida.

Cea de-a doua categorie de părinți sunt cei autoritari, aceia care consideră că rolul părinților în educația copilului este extrem de important și stabilesc tot felul de reguli și norme rigide pentru a se asigura că cel mic va primi educația necesară. Ultima categorie de părinți sunt cei autorizați, care combină normele rigide cu libertatea. Mai exact, acest tip de părinți încurajează dialogul deschis, luarea deciziilor importante prin consultare și autonomia de acțiune.

DESPRE IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. SPECIALITATEA RELIGIE ORTODOXĂ,
MUNTEAN IULIANA MONICA,
LICEUL TEORETIC "MIRCEA ELIADE"
INTORSURA-BUZĂULUI, JUD. COVASNA

“Dacă nu putem fi buni, să încercăm să fim măcar politicoși.”

(Nicolae Steinhardt, "Jurnalul Fericirii")

Înainte de a porni la zidirea unei construcții, trebuie să așezăm o temelie trainică, pentru ca aceasta să dăinuie tuturor vremurilor și timpului. Așa și într-o familie creștină, copiii sunt educați în contextul căsătoriei, al familiei și a trăirii frumos prin însușirea principiilor și a valorilor creștine, prin înțelegerea părinților al adevăratului sens al casătorie și al vieții de familie și cu exemplul lor de familie. Toate acestea formând baza trainică a acesteia.

Sfinții Părinți ne spun frumos, prin cuvinte simple despre ceea ce înseamnă viața creștină, încât dacă le-am urma, am răspunde dragostei cu dragoste fără nicio îndoială sau condiție. Viața creștină este o viață trăită după chipul lui Dumnezeu Cel în Treime, o viață împreună cu alții. Pentru mulți creștini, viața creștină este viața într-o comunitate de un fel sau altul, iar conviețuirea lor într-o căsătorie și cu un progres duhovnicesc, îi fac pe aceștia să-și trăiască viața de familie într-o mare dragoste față de cei din jur, cu dorința de a face viața membrilor familiei cât mai plăcută lor, cât și lui Dumnezeu. Fiecare copil trebuie primit cu multă dragoste în familie, ca o binecuvântare a lui Dumnezeu dată membrilor acesteia. Dragostea pe care o primește copilul, de la părinți în primii ani de viață e esențială, căci reprezintă temelia solidă pe care el însuși își va clădi propria viață. Lipsa acestei iubirii, a harului iubirii lui Dumnezeu lasă amprente adânci asupra copilului, afectându-l. Un copil sănătos, o ființă duhovnicească aduce bucurie familiei, iar aceste calități apar datorită îngrijirii trupului printr-o alimentație sănătoasă și a sufletului prin rugăciunile permanente a părinților, în special a mamei, care recunosc copilul, ca fiind atât al lor, cât și al lui Dumnezeu. Fiecare copil este făptura lui Dumnezeu, este darul Lui, iar părinții au numeroase îndatorii față de acesta pentru a-i oferi tot ceea ce îi este necesar creșterii și dezvoltării sale și a dobândirii vieții în Hristos. Primii trei ani de viață ai copilului au o foarte mare importanță pentru creșterea sa trupescă, mentală și duhovnicescă. În această perioadă se modelează caracterul lui și primele manifestări de conduită și de politețe. Lupta părinților poate fi grea și istovitoare, dar merită orice efort făcut, ținând cont de datoria pentru propriul copil. Dar părinții nu vor ceda în fața acestei lupte, căci se îmbărbătează cu cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur: "Lucrează ostenind din greu, doar lucrezi pentru tine; căci îți va fi mai ușoară viața dacă fiii tăi vor fi virtuoși". Ei sunt însoțiți mereu de duhul rugăciunii, care-i va călăuzii pe drumul trăirii frumos, al vieții în Hristos și al desăvârșirii. În educarea copiilor, rugăciunea, exemplul părinților au rol esențial. Astfel, cuvintele folosite de părinți, modul lor de a vorbi și de a se comporta cu ceilalți, vor lăsa amprente puternice asupra vorbirii și conduitei acestora. Ascultarea de cei mari, învățată din această perioadă, îl călăuzește pe copil spre o viață frumoasă, liberă și în respect, dar și spre o viață duhovnicescă. Văzând respectul părinților unul față de celălalt, copilul învață ce este ascultarea. Urmând exemplul părinților și învățând, că în viață trebuie să faci ceea ce trebuie și nu ce vrei, copilul descoperă ce e ascultarea și își manifestă iubirea. Ascultarea este o expresie a iubirii. Sfântul Ioan Gură de Aur ne spune că: "ascultarea crește cu maturitatea". La început pentru copil, aculatarea semnifică: "Fă ce ți se spune", iar la maturitate copilul o înțelege: "Pune înaintea voia celui alt, din dragoste pentru el". ("Sfaturi pentru o educație ortodoxă a copiilor de azi", Sfântul Ioan Gură de Aur, pag. 32). Învățând să-și ajute părinții după puterea fiecăruia, copilul dobândește simțul răspunderii, netrăind numai pentru el însuși. Astfel vor învăța să aprecieze munca plină de dăruire a părinților pentru el. Tot acum trebuie învățat copilul ce înseamnă răbdarea, puterea de îndurare, suferința. Exemplul părinților în toate acestea are un rol important. Copilul învață din felul părinților de a reacționa în fața succesului, eșecului, a bolii, a morții, a pierderii celor dragi, a greutăților de tot tipul.

Părinții insuflă copilului lor de timpuriu faptul că trebuie să fie generoși, primitivi, iubitori și atenți cu cei în nevoi și lipsuri. Exemplul lor de a împărți din ce este al lor și să participe la primirea oaspeților

vor insufla aceste calități, ce caracterizează viața creștină. Tot de acum părinții își obișnuiesc copilul cu bunele maniere, deoarece sunt încredeșiți că astfel, copilului îi este mai ușor să conviețuiască în societate. Prin cunoașterea și aplicarea bunelor maniere, copilul este mai bine pregătit de viață, este apreciat, respectat și luat ca exemplu. De aceea atunci când ajungi undeva, copile: Salută!, iar când pleci spune: La revedere! fără nicio reținere sau rușine. Când ți se oferă, copile, ceva: Mulțumește! Iar dacă promovezi ceva: Împlinește! De vei greși, copile, ceva: Cere-ți scuze!, căci ele aduc pace între oameni și efect binefăcător asupra nervilor. Apoi de nu înțelegi ceva: Întrebă! Dacă nu îți place ceva: Respectă! De strici ceva: Repară! De ai: Oferă!, iar de nu ai: Nu invidia! Dacă iubești: Arată-i! persoanei dragostea ta într-un mod cât mai frumos. Toate acestea sunt reguli de bază într-o societate civilizată, pe care orice părinte manierat le insuflă copilului său, îi oferă modele de a se purta frumos, politicos, manierat. Părinții corectează nervii de furie, care sunt un adevărat spectacol pentru văz, dar și pentru auz, cunoscând faptul că în lumea civilizată cine își iese din fire poate fi lesne disprețuit de ceilalți. De asemenea lucrurile nu se fură, ci se împrumută. Împrumutul se realizează după niște reguli bine stabilite: acesta se înapoiază la termenul stabilit, în bune condiții, în cea mai bună stare, manifestându-ne și recunoștința față de cel ce ne-a împrumutat. Omul care primește primește laude, complimente trebuie să-i mulțumească celui care i le face, dacă nu are un substrat ironic sau critic. Cel ce face complimente e un om generos și trebuie să i se răspundă cuviincios. Din punct de vedere al bunelor maniere, complimentele, laudele trebuie primite așa cum ai primi o floare sau un dar simbolic și purtător de sinceritate. În fața complimentelor se spune un simplu: Mulțumesc! Iar în fața unei critici sau a unei reclamații, este civilizată să o ascultăm în tăcere, fără vreun comentariu pe timpul discursului. Astfel ne putem gândi dacă motivul ei este real sau nu. Dacă motivul criticii nu este real, la sfârșit putem să-i spunem celui ce ne critică acest fapt argumentat și cu multă stăpânire de sine. Întotdeauna trebuie să răspundem cu bine la rău și politicos.

Toate învățăturile cu privire la buna creștere a copilului date de părinți, însușite și aplicate în viața de copil, aduc mai târziu mulțumire, respect, liniște, dragoste și fericire în viața de familie, dar și în comunitatea în care trăiesc.

FAMILIA – PRIMUL MEDIU EDUCAȚIONAL

PROF. ÎNV. PRIMAR MUNTEAN VIORICA-SIMONA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SÂNPETRU, JUD. BRAȘOV

„Nu nașterea ca atare te face tată, nu purtarea în pântece te face mamă, ci buna creștere pe care o dai copiilor.” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Familia este primul mediu în care intră copilul după naștere și în care trăiește alături de părinți și ceilalți membri ai familiei: frați, bunici etc. De aceea este important ca acest mediu să corespundă tuturor nevoilor fizice și afective ale copilului, deoarece de modul în care aceste nevoi sunt asigurate depinde dezvoltarea fizică, psihică și comportamentală a individului.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse. În primul rând familia este responsabilă pentru asigurarea condițiilor decente de trai pentru copil (bunuri materiale, hrană, îngrijire responsabilă din partea părinților sau a altor persoane) care să ajute la creșterea și dezvoltarea fizică armonioasă a copilului; un copil bine îngrijit va fi un copil sănătos și în același timp sunt create și premisele unei dezvoltări psihice adecvate.

Un alt aspect important al responsabilităților familiei îl constituie crearea unui climat afectiv pozitiv în care crește și se dezvoltă copilul, adică raporturile existente între toți membrii familiei, dar și între membrii familiei și copil să fie bazate pe înțelegere, respect reciproc și afecțiune. Acest climat afectiv își pune categoric amprenta asupra dezvoltării psihice a copilului și influențează personalitatea în devenire a micuțului. Un copil care trăiește înconjurat de afecțiune, de armonie și înțelegere între membrii ei, de apreciere va dezvolta sentimente de atașament față de părinți, frați sau bunici, va ști să-i respecte pe cei din jur și să-i aprecieze, fapt care îi va fi benefic în momentul debutului social în creșă, grădiniță sau chiar în mediul dinafara familiei: în parc, la joacă, în cercul de prieteni.

Alături de latura afectivă familia oferă și primele modele comportamentale. Comportamentele copilului se formează prin observarea comportamentelor celorlalți și prin imitație, caracteristică primilor ani de viață, așa că părinții sunt cei care trebuie să ofere exemple pozitive de comportament, atât în familie, cât și înafara ei, care vor fi preluate necondiționat de către copii, comportamentul lor devenind oglinda comportamentului părinților.

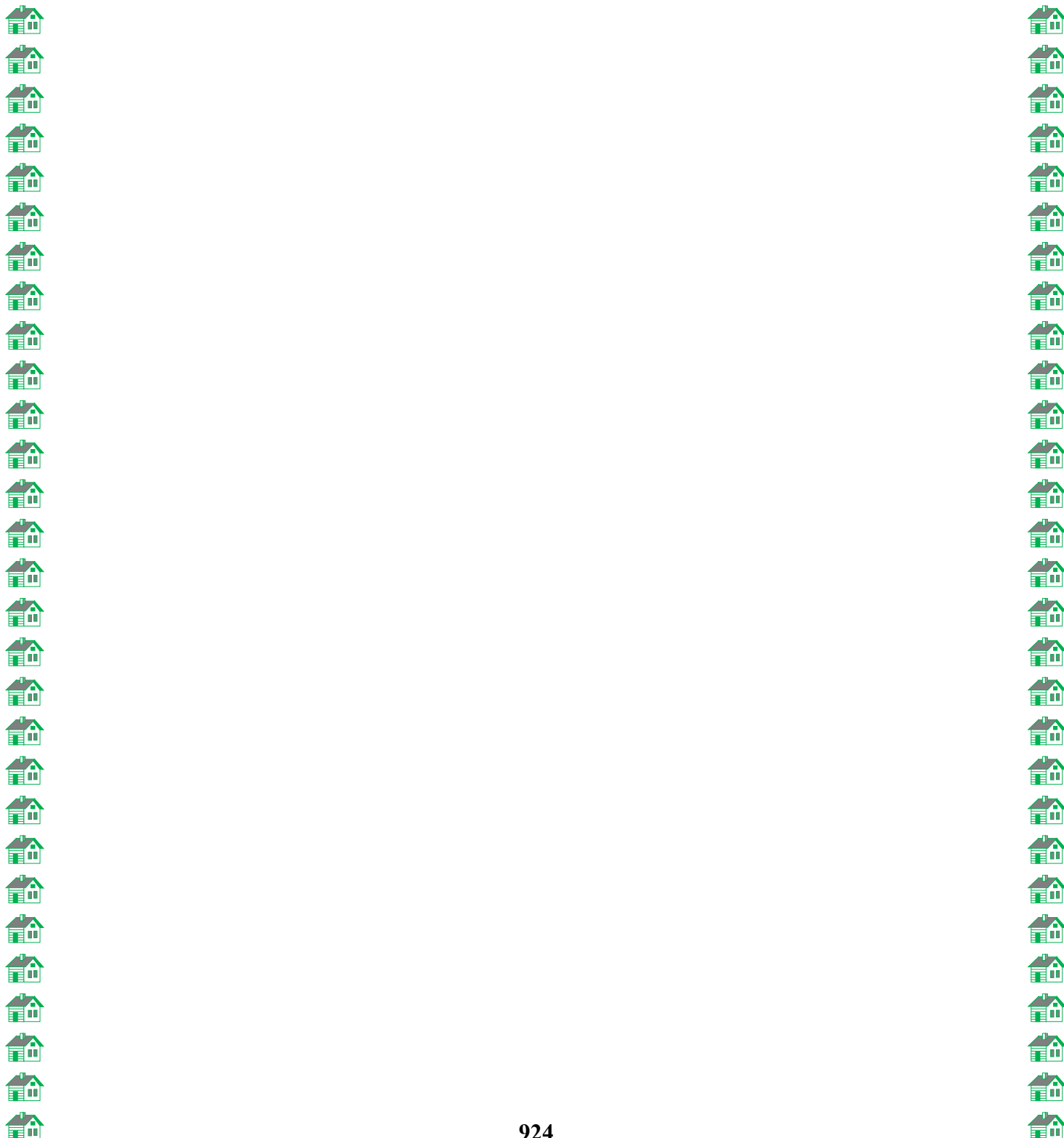
De asemenea, familia este responsabilă și pentru formarea primelor deprinderi, începând cu cele legate de satisfacerea nevoilor fizice (de hrană, îmbrăcat, de igienă personală) și continuând cu cele legate de utilizarea diferitelor ustensile/instrumente de lucru; cu cât părinții oferă copilului cât mai multe variante de a-și dezvolta deprinderile/abilitățile de lucru cu atât copilul va fi mai dispus spre a explora noi experiențe și va fi pus în situația de a găsi rezolvare la diverse situații de viață. Foarte importantă este și responsabilizarea copilului în familie, începând cu mici sarcini de a-și aduna jucăriile sau hăinuțele, continuând cu aranjarea acestora, apoi cu a face ordine în jurul său, aceștia fiind primii pași în formarea unui caracter responsabil și disciplinat al copilului.

Însă cele mai importante deprinderi ce se formează în familie sunt cele de comunicare. Pe lângă limbajul uzual, prin comunicare sunt transmise primele cunoștințe necesare dezvoltării copilului. O mare importanță le au și nivelul de instruire, bagajul de cunoștințe al părinților și vocabularul acestora, care este „copiat” de copii. Cu cât părinții transmit mai multe cunoștințe, oferă mai multe explicații corecte la întrebările copilului, cu atât bagajul de cunoștințe al copilului va fi mai voluminos și mai consistent, asigurându-i un start de succes la debutul școlarității.

Antrenarea copilului în diverse jocuri educative îi stimulează dezvoltarea motrică și psihică, dar și abilitățile de comunicare și relaționare cu cei din jur. Copilul va învăța să câștige sau să piardă, să colaboreze în echipă pentru un țel comun, deprinderi ce îi vor folosi la intrarea în colectivitate. De folos sunt și activitățile pe care părintele le realizează în comun cu copilul: plantează/îngrijesc o floare, fac o plimbare, observă natura, vizionează un film, ascultă o poveste, învață un cântec sau creează lucrări plastice. Toate acestea îi apropie, le oferă subiecte comune de discuție, iar copilul asimilează deprinderi și cunoștințe diverse. În plus copilul va căpăta încredere în sine, în propriile forțe și va aborda cu curaj provocările ce îl așteaptă în familie și înfara ei, va deveni mai independent și mai capabil în îndeplinirea sarcinilor de lucru ce îi vor reveni.

Pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalități armonioase, căldura căminului părintesc, afecțiunea părinților, înțelegerea familială sunt esențiale. În creșterea, educarea și formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înțelegerii și afecțiunii cu autoritatea părintească, astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere, respectându-și și iubindu-și părinții. Dacă sunt neascultători sau greșesc uneori, să-i “pedepsim cu vorba”, să le explicăm calm și cu fermitate ce au greșit, vorbindu-le ca unor “prieteni” care ne înțeleg și pe care-i iubim. Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor. „Meseria” de părinte este grea. De aceea trebuie să fim buni părinți, plini de afecțiune, pentru ca grija și eforturile noastre să fie răsplătite prin dragostea și bunele rezultate ale copilului armonios dezvoltat psihic și afectiv.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI

PROF. MUNTEANU ELENA,
COLEGIUL NAȚIONAL MIRCEA ELIADE REȘIȚA

Toți învățăm pe parcursul vieții. Acest proces începe din ziua în care ne-am născut. Este recunoscut azi faptul ca anii timpurii ai vieții noastre sunt cei mai importanți pentru învățare. Atunci se pun bazele viitorului nostru și când începem să ne drumul ce ne va duce prin copilărie, anii de adolescență și ulterior anii maturității. Care sunt anii timpurii? Oamenii folosesc sintagma

“cei 7 ani de acasă” în moduri diferite. Pentru unii, aceasta înseamnă anii de la naștere până la vârsta de 7-8 ani, pentru alții înseamnă anii de dinainte de școală, în timp ce alții se concentrează în principal pe primii trei ani din viață. Toate aceste perioade sunt critice pentru viața unui copil. Lucrul cel mai important este ca noi să oferim oportunități reale pentru ca acel copil să se simtă bine în cursul acestor ani.

Primii cinci ani joacă un rol cheie în viața unui copil, deoarece acesta absoarbe lumea din jurul lui și se dezvoltă în consecință. Aceste experiențe pe care le are copilul timpuriu afectează dezvoltarea lor fizică, cognitivă, emoțională și socială. Cea mai bună investiție care asigură succesul unui copil este cea în educația lui. Copiii se dezvoltă cel mai sănătos atunci când trăiesc într-un mediu în care ei pot să exploreze lumea din jurul lor, să se joace cu alții și să învețe să vorbească și să îi asculte pe alții.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. "Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury).

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește totalitatea de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod

Școala, la rândul ei, este chemată în sprijinul familiei și societății în ultimă instanță, să modeleze drumul copilului în viață, să șlefuiască bruma de cunoștințe și deprinderi formate în anii copilăriei, să modeleze caractere și să întărească principii născute în sînul familiei. Dacă familia și școala colaborează în mod constant să modeleze parcursul unui copil, atât psihologic, cât și cognitiv și social, acesta se va dezvolta armonios și frumos, în perfect acord cu dezideratele societății pentru care acesta se formează și al cărei cetățean de bază va junge la anii maturității.

BIBLIOGRAFIE:

1. www.happyheartsfund.org/importance-early-childhood-education
2. jurnalul.ro/viata-sanatoasa/sanatatea-copilului
3. <https://www.timpul.md/articol/baza-educaiei-in-cei-7-ani-de-acasa>
4. www.desprecopii.com/info-id-4098-nm-cei-7-ani-de-acasa

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR MUREȘAN DELIA-MARIA GRĂDINIȚA "DUMBRAVA MINUNILOR", BUCUREȘTI

Rolul părintelui în primii șapte ani de viața ai copilului este definitoriu pentru a da lumii o ființă umană, un adult care să fie capabil să se integreze frumos în societate. Tot ceea ce face părintele în primii șapte ani de viață ai copilului va avea un efect pe termen lung, va avea un efect asupra vieții lui, va avea un efect asupra modului în care el se vede pe sine și va avea efect asupra relației dintre părinte și copil.

Când vine pe lume ființa umană nu are o imagine de sine. Cum se creează această imagine de sine, cum se creează setul de credințe pe care copilul începe să le aibă despre sine și în baza cărora începe să funcționeze în lume? Aceste credințe se creează pe baza mesajelor pe care copilul le primește de la părinți. Deci, părintele trebuie să îl ajute pe copil să descopere cine este el.

Părintele are responsabilitatea de a identifica la ce este bun copilul lui. Pentru aceasta părintele trebuie să îl observe pe copil, să îl implice în activități cât mai diverse. În acest mod va descoperi înclinațiile copilului, talentele sau abilitățile sale înnăscute. Nu e vorba despre un domeniu, ci despre felul de a se manifesta a copilului: este capabil să se concentreze la un joc și acest lucru îi face plăcere; îi plac mai mult activitățile statice, decât cele de mișcare; colorează mai mult decât numără; îi place muzica sau sportul; își asumă riscuri sau este mai retras; socializează ușor sau nu; comunică cu ceilalți sau nu.

Părintele își expune copilul la foarte multă informație, îi oferă cărți cu animale, plante, planete, numere, activități plastice și practice, povești. Unele informații copilul le reține mai repede decât pe altele și vrea ca acel tip de informație să îi fie oferită de fiecare dată. Acest lucru înseamnă că activitatea aceasta se va transforma într-o pasiune pentru copil.

Fiecare copil are niște caracteristici înspre care ar fi bine să fie îndreptat. Copilul nu trebuie forțat să facă activități care nu îi fac plăcere, doar pentru a îndeplini o dorință nerealizată din copilăria părintelui, sau pentru că părintele consideră că fiul său are un talent înnăscut în orice. Rolul părintelui este să îl ajute pe copil să-și găsească propriul drum, nu să-l forțeze către ceea ce crede părintele că este mai bine pentru el.

Părintele trebuie să îi arate copilului în cei șapte ani este cu cine să se însoțească în așa fel încât să își aducă la îndeplinire misiunea lui de viață, pentru ceea ce este hărui.

Nu există în viață responsabilitate sau sentiment al responsabilității, fără autonomie. Pentru a crește un copil responsabil, părintele trebuie să îi ofere această autonomie. În momentul în care părintele ia decizii pentru copil la fiecare pas, responsabil este adultul, iar copilul este doar un executant. Copilul meu va deveni o persoană responsabilă în momentul în care va avea libertatea să ia anumite decizii și va fi capabil la sfârșitul acestor decizii să cântărească și consecințele pe care deciziile acelea le au în viața lui.

Un copil care capătă autonomie în conformitate cu vârsta lui este un copil care se simte din ce în ce mai capabil să ia singur anumite decizii, să facă singur anumite lucruri. La vârstă mică părintele poate oferi copilului mai multă autonomie legat de corpul lui, de ce va îmbrăca mâine la grădiniță, de felul în care își va leaga părul – într-o codiță sau în două codițe, de modul în care se joacă cu jucăriile lui. Părintele nu trebuie să intervină tot timpul și să îi arate cum este corect, ci să îl lase pe el să descopere universul acesta. E important să oferim autonomie în conformitate cu vârsta copilului.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PRIMAR MIHALCEA IULIA
SCOALA GIMNAZIALA IZBICENI, OLT

Când vorbim despre ce șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor șapte ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE „CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. INV. PREȘCOLAR, MILEA AURELIA

Motto:

„ Să nu credeți că educați copilul numai atunci când vorbiți cu el, când îl povățuiți sau îi porunciți. Îl educați în fiecare moment al vieții voastre, chiar și atunci când nu sunteți acasă. Felul cum vă îmbrăcați, cum vorbiți cu alți oameni, cum vă purtați cu dușmanii, cum râdeți, cum citiți ziarul – toate acestea au pentru copil o mare însemnătate”.

A.S. Makarenko

Educația în familie reprezintă temelia formării personalității umane, factorul determinat al modelării și cultivării normelor și principiilor care guvernează existența noastră în societate.

Copilul este oglinda influențelor educative exercitate în diferite medii educaționale iar copilul vremurilor noastre este tributار realităților cu care se confruntă tinerele familii în căutarea unui confort material .

Trecând peste realitatea că nu prea mai există „Cei șapte ani de-acasă”, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Grădinița și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Printre principalele ingrediente regăsite în imaginea unui copil „bine crescut” sunt:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă faptul că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul unor ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative.

Unii părinți au tendința de a transfera responsabilitatea celor „șapte ani de acasă” grădiniței și școlii.

De fapt, „Cei șapte ani de acasă” simbolizează un anumit standard, minim dar cumva obligatoriu, în care trebuie să se încadreze copiii, care înseamnă mai mult reguli de bun simț prin care răsună ecoul vorbelor părintești : „să ascuți când cineva îți vorbește; să spui adevărul; să nu fii agresiv; să dai bună ziua/ la revedere; să-i respecti pe cei din jur ; să-ți asumi responsabilitatea pentru ceea ce faci; să nu vorbești urât; să... să...”

În concluzie, educatia copilului are la baza o serie de reguli care formeaza ansamblul educațional.

Iată legea celor 5 reguli pentru reușita educației :

1. Regulile trebuie să fie clare (orice regulă pe care o impunem copilului trebuie să fie clară și explicată copilului. El trebuie să știe ce este permis, și ce nu).

2. Regulile trebuie sa fie concrete (atunci când facem reguli pentru copil, acele reguli trebuie să fie cât mai concrete și nu evazive. E mai bine să spunei copilului să își strângă jucăriile din sufragerie decât să îi spunei să facă ordine în sufragerie).

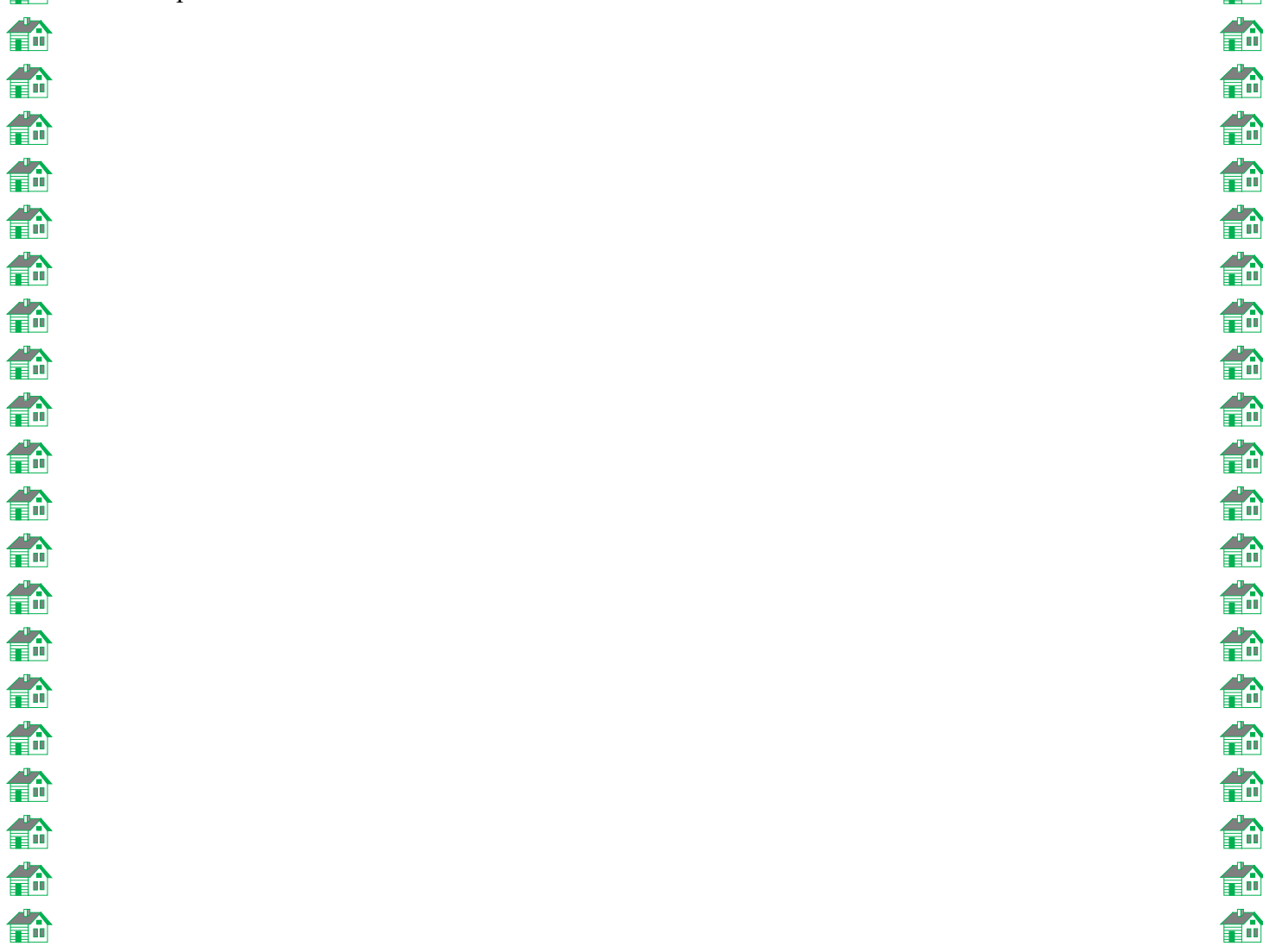
3. Regulile trebuie sa fie constante (nu e ușor să păstrezi regulile constante, însă este de mare importanță asigurarea unei linii de constanță în principii. Dacă tolerați un anumit comportament într-o zi iar în ziua urmatoare nu îl mai tolerați - copilul va fi dezorientat. Constanța regulilor dă copilului un sentiment de siguranță).

4. Regulile trebuie sa fie coerente (părinții sunt modele pentru copil și de aceea trebuie să aibă și să respecte - și ei la rândul lor - niște reguli de viață și comportament).

5. Regulile trebuie sa fie consecvente (copiii au tendința de a forța limitele și de a le sfida uneori. De aceea, aceste încălcări trebuie să aibă și niște consecințe logice - altfel ele vor fi mereu forțate și repetate. Când consecințele încălcării regulilor impuse vor fi logice și rezonabile, copilul își va dezvolta simțul responsabilității).

Copiii au tendința de a încalca regulile și este perfect normal. Ca act educațional însă, părintele trebuie să înțeleagă faptul că regulile fac parte din procesul educației copilului și trebuie respectate, pe cât posibil. Asta înseamnă o educație responsabilă și asta duce la creșterea unui adult responsabil.

Indiferent de convingeri, experiențe sau atitudini, scopurile tuturor părinților converg înspre același rezultat: cu toții ne dorim copii bine pregătiți, care să-și găsească un loc cât mai bun într-o lume din ce în ce mai competitivă.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE-CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. MILITARU GABRIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COM. TRAIAN, JUD. OLT

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi.

abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

MILOS MANUELA NICOLETA

„Pentru fiecare familie bijuteria cea mai de preț ar trebui să fie copilul...

Calitatea de om se naște din iubire a cărei unică măsură este conștiința morală”. Ion Vulcănescu

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

De fapt ce sunt cei 7 ani de acasa si cand este nevoie de acest lucru? Pana in clasa primara, cam pe la 7 ani, stam mai mult cu parintii, bunicii cu familia si cei apropiati in general. Cei din familie incearca sa te sfatuiasca si sa te educe cum stiu ei mai bine, ca tu sa poti intra in viata cu minim de lectii despre viata in general. Cum sa respecti bunicii, cum sa respecti familia si pe cei mai in varsta, mai departe la scoala respectul fata de profesori, colegi si cercul de prieteni pe care il ai. Respecta ca sa fii respectat este una dintre bunele vorbe din batrani, spuse de parintii nostri. Daca respecti pe cei din jur, te respecti pe tine si ai oportunitatea de a fi integrat mai bine in societate daca stii sa respecti pe cei din jurul tau, chiar si pe cei de aceeași varsta cu tine.

Acum, dupa cum am vazut in viata, sunt multe persoane care pur si simplu nu pot fii respectate, pentru ca nu stiu sa se comporte in lume si care probabil nu au cei 7 ani de acasa, care sa-i confere un echilibru si respect fata de cei din jur. Multi, datorita comportamentului ciudat fata de semenii lor, se autoizoleaza de cei din jur. In rest acesti 7 ani de acasa sunt pentru unii, si pe buna dreptate, piatra de temelie a vietii pe viitor. De acesti ani depinde de cum vei fii integrat in societate, cum vei fii agreat de cei din jur si cum iti poti ordona viata si stilul de viata alaturi de cei dragi. La randul nostru, odata cu trecerea timpului, cand vom devenii mai intelepti, o sa dam si noi aceste sfaturi copiilor, nepotilor si celor dragi, ca si ei sa aiba la baza cei 7 ani de acasa. Aceasta perioada nu se refera doar la acele semne exterioare de respect caracterizate drept politete, ci la o intreaga suita de obiceiuri sanatoase pe care, daca un copil le va deprinde acum, le va practica ulterior pe parcursul intregii sale vietii. Copiii invata prin imitare. Exemplul nostru conteaza. Un copil manierat se va descurca mai bine în relatiile sociale si se va simti mai confortabil în prezenta celorlalti decat unul caruia ii lipsesc cei 7 ani de-acasa. Probabil ca cea mai buna modalitate de a-l obisnui cu bunele maniere este sa fim noi, parintii, un bun model pentru el. Incepem sa il invatam lucrurile simple inca de la varsta frageda: sa salute, sa spuna „te rog” si „multumesc”.

Dar buna crestere nu trebuie sa se opreasca aici. Va trebui sa stie ce se cuvine si ce nu la masa, într-o vizita, la o petrecere si chiar într-o discutie cu un prieten apropiat, cum sa se spele, sa manance, cand poate sa vorbeasca, sa invete sa-i asculte pe ceilalti, placerea de a face si a primi cadouri. Bunele maniere ii modeleaza comportamentul in societate si il invata ce inseamna respectul. Iar copiii respectuosi vor fi tratati cu respect. Educatia primita in cei sapte ani de acasa depinde de cativa factori: relatia afectiva dintre copil și parinti, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazeaza familia si pe care le transmite copilului. Sunt parinti care muncesc de dimineata pana seara pentru copiii lor, dar sunt total straini fata de nevoile reale ale acestora. Din dorinta de a le asigura copiilor tot ce lor le-a lipsit, parintii ii condamna la o viata inconjurata de lucruri scumpe si stralucitoare, dar fara adevarate valori. Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor în prima parte a copilariei.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la grădiniță, școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere

sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului

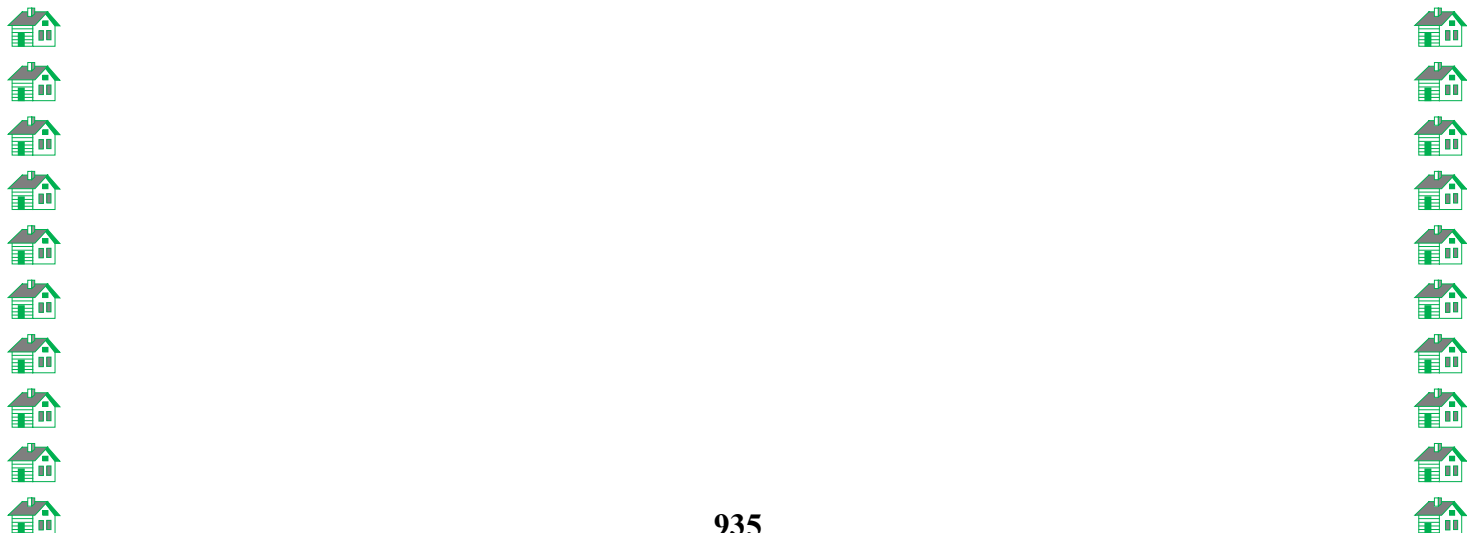
înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său („mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial.

Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Copilul trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu îi facem observații în public. Replicile de genul „taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume - omul de caracter”.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROFESOR MILU ADRIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI VITEAZUL”
-PUCIOASA, JUD. DÂMBOVIȚA

Motto: „Atitudinile sunt mai importante decât faptele”
Educația copilului este o provocare pentru orice părinte.
Lumea nu este perfectă și nici noi nu suntem părinți perfecti.

Echilibrul este trăsătura perfectă care definește educația copilului.

Familia este celula vieții pe pământ, cel dintâi așezământ între Dumnezeu și om, cea mai veche comunitate umană întemeiată de Dumnezeu. “Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor

potrivit pentru el” (Facere 2,18)

Plecând de la acest principiu, menționat încă din Biblie, trebuie spus că familia este o comunitate de viață și, mai ales, de iubire. Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului. Ea este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este *prima școală* care pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un edificiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, înțelegere, ceea ce înseamnă o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normal, armonioasă și echilibrată.

Trebuie înțeles faptul că cei mici nu au nevoie de părinți ideali; ei își doresc ca aceștia să le reflecte dorințele și să le înțeleagă nemulțumirile, să îi ajute când sunt au nevoie și să îi aprecieze atunci când merită, să-i îndrume atunci când mai greșesc și, mai ales, să-i iubească. Legat de interacțiunile din interiorul unei familii, nu trebuie omis faptul că schimbul reciproc de opinii, de sentimente, de trăiri, de temeri, pune bazele unei legături sincere între părinți și copii și îi ajută să se cunoască mai bine.

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoană într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul *absoarbe* din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite pentru mai târziu. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții, imitând comportamentele acestora.

Dacă în familie s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, copilul simțind cum e să fii iubit și fiind obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să crească în spiritul credinței, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

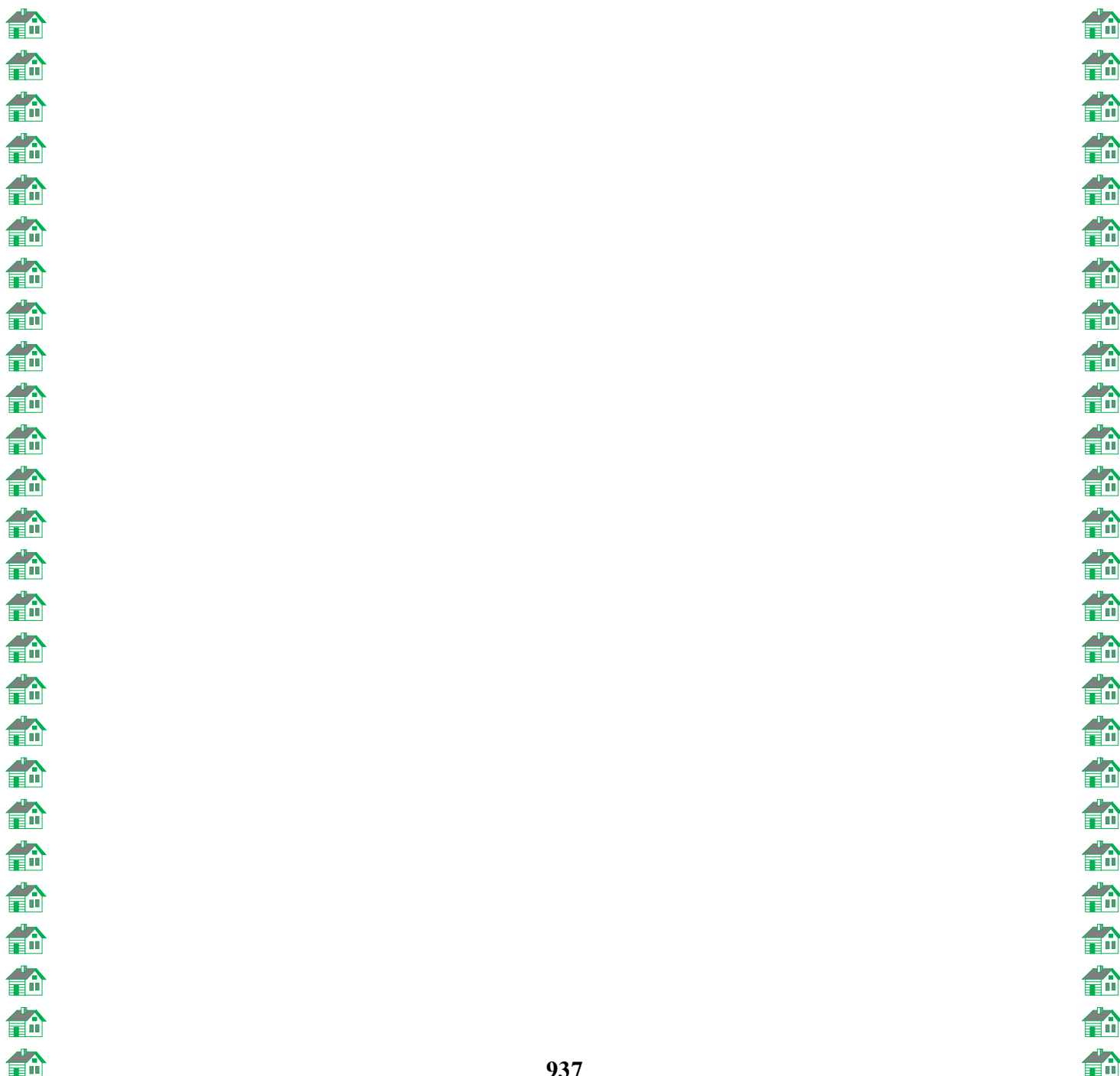
Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Este evident, așadar, că acești ani conturează imaginea individului în societate și, de multe ori, chiar o desăvârșesc sau, într-un mod regretabil, o estompează sau o anulează. Ceea ce se sădește în sufletul copilului în acești ani, va deveni semințe care mai târziu vor rodi, vor înflori sau se vor ofili, de multe ori iremediabil. Este evident faptul că o familie în care legăturile dintre membrii ei nu sunt de dragoste și respect, nu poate constitui un cadru propice de satisfacere a nevoilor umane. Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce.

Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Greu va înțelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate și altele asemenea, cineva crescut de niște părinți care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecțiune. Se va adapta greu. Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă. În mare parte, cazurile de neadaptare socială, depresie, dependență, delincvență, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor (și nu numai), au ca substrat lipsa educației familiale corecte, sănătoase. Statisticile judiciare arată că majoritatea delincvenților și a celor din instituțiile de corecție au fost lipsiți de o reală asistență din partea familiei.

În concluzie, se poate spune că rolul familiei, al părinților în viața unui copil este mai mult decât esențial. Altfel spus, dacă într-o grădină frumoasă se poate vedea un copac sălbatic și neîngrijit, nimeni nu se va gândi să condamne copacul în sine. Cu toții se vor gândi că responsabilitatea aparține grădinarului. Acesta l-a lăsat să crească și să se dezvolte în acest fel. În același mod sunt responsabili și părinții, pentru neghina semănată în inimile copiilor lor. Ei trebuie să se gândească, așadar, la această responsabilitate, pentru ca, mai târziu, să nu fie nevoie să se spună despre copilul lor că „Nu are cei șapte ani de acasă”.

IMPORTANȚA PRIMILOR ANI ÎN VIAȚA COPILULUI

MIRCEA MARIA DIANA,
LICEUL TEORETIC „SAMUIL MICU” SĂRMAȘU

Familia este celula vieții pe pământ, cel dintâi asezământ între Dumnezeu și om, cea mai veche comunitate umană întemeiată de Tatăl ceresc, după modelul tainic al Prea Sfintei Treimi.

Familia ca instituție socială- este primul grup din care copilul face parte. Aici copilul cunoaște primele sentimente ale iubirii, ale ocrotirii, aici știe că întotdeauna va găsi dragoste, ajutor, înțelegere și rezolvare la toate problemele. Stabilitatea familiei are un rol deosebit de important în dezvoltarea armonioasă a copilului și îi oferă echilibrul de care acesta are nevoie pentru a reuși în viață.

Viața în familie este prima școală a emoțiilor. Aici copilul își recunoaștem emoțiile proprii precum și emoțiile celor din jur. Tot aici învață cum să reacționeze la aceste emoții, la speranțe și la temeri.

Pe lângă toate acestea, familia are și o funcție educativă. Ea este prima instituție de educație morală și este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”. Statisticile judiciare arată că majoritatea delincvențelor și a celor din instituțiile de corecție au fost lipsiți de o reală asistență din partea familiei.

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul absoarbe din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora. La ora actuală multe familii au nevoie de o educație solidă, dată fiind starea lor precară din punct de vedere material și spiritual.

„Mediul familial este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară din care va face parte la școală, acest mediu în care trebuie să se ancoreze pentru a nu-și petrece copilăria la periferia grupului.”(Marie- Claude, Beliveau)

Cei șapte ani de acasă au un rol decisiv în formarea și dezvoltarea personalității copilului. Din punct de vedere religios, valorile pe care familia le transmite copilului îl vor însoți toată viața și vor pune temelie la construirea unui om cu valori și cu o educație desăvârșită.

Totul se începe și se învață mai întâi în familie. Dacă copilul nu învață să iubească în familie, de la părinții săi, unde va învăța să iubească? Dacă nu s-a deprins încă din copilărie să caute fericirea tocmai în fericirea reciprocă, în ce porniri rele și vicioase o va căuta când va ajunge la vârsta maturității? Copiii preiau totul și imită totul. Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea părinților de a o face, și în același timp, intensitatea și sinceritatea iubirii părinților. Dar asta înseamnă că orice copil care nu a primit o educație aleasă este condamnat la un eșec social și spiritual? Se pare că aceasta depinde de puterea de autoeducare a copilului dar și de persoanele cu care intră în contact. Persoanele care intră în contact cu tineri care au avut o astfel de educație în copilărie, tind să-i judece, dar soluția este să-i ajute să se integreze, dovedind răbdare și altruism. Vor primi în schimb fericirea celuilalt ca stimulent asupra propriei fericiri. Adică cel ce unge cu miresme pe altul, el mai întâi miroase frumos. ”(putereortodoxa.wordpress.com)

Ca o concluzie, educația pornește din familie și se continuă tot restul vieții. Exemplul părinților este foarte important și decisiv în formarea și dezvoltarea adultului de mâine. Startul bun din familie ușurează formarea unei personalități pozitive, cu valori morale desăvârșite.

Bibliografie:

Jurnal spiritual, Famuliua și rolul ei în viața copilului.

IMPORTANTA FAMILIEI IN EDUCAREA COPILULUI

PROF. MIREA DARIUS

SCOALA GIMNAZIALA GIARMATA, JUD. TIMIS

In educarea copilului, parintii , educatorii, scoala si societatea, in general, sunt mijloace importante de educatie si instructie.

Printre problemele importante ale invatamantului in aceasta etapa de schimbare si modernizare rapida se gaseste si cea vizand parteneriatul cu alti factori educationali, intre care familia ocupa un loc privilegiat. Familia, prima scoala a vietii este cea care ofera copiilor primele cunostinte, primele deprinderi dar si primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca prima veriga a sistemului educativ familia are responsabilitati clare si diverse.

Intrebarea care se pune este ,daca familia de astazi are timp pentru indeplinirea responsabilitatilor educative, daca este pregatita sa activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit ca nu toate familiile sunt dispuse sa-si indeplineasca consecvent responsabilitatile educative fata de copii, acuzand lipsa de timp, grijile vietii zilnice, minimalizand rolul de factor educativ. Alte familii, desi doresc sa asigure educatia corespunzatoare copiilor le lipsesc pregatirea psihopedagogica, experienta.

Factorii care influenteaza azi mediul educativ sunt:noua conceptie care se cristalizeaza asupra educatiei ca serviciul social si extinderea mass-media(T.V). Parintii trebuie sa-si intareasca fundamentarea relatiilor pe baza dragostei lor fata de proprii copii si pe dorinta lor ca acestia sa aiba performante si succes in viata. Aceasta nu se poate realiza daca parintii nu cunosc personalitatea propriului copil. Educatia copilului este factorul principal care dezvolta personalitatea lui. In educatia copiilor trebuie sa existe intre parinti intelegere si acord in diferite probleme si de aici decurg normal si celelalte.

In activitatea de educatie in familie un rol important il are,,climatul” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi si caracterul lor pot forma ,,climatul pozitiv”(favorabil) sau ,,climatul negativ”(nefavorabil) educatiei, adica formarea copilului ca cetatean, ca om.

Raporturile dintre parinti si copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formarii lor, lucru de care ar trebui sa fie constienti toti parintii. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale parintilor influenteaza atitudinile, comportamentul si modul de a fi al copiilor.

Voi enumera cateva din posibile atitudini si comportamente ale parintilor si implicatiile lor in formarea profilului moral al copilului.

*,,Familia severa”-in anumite limite imprima ordine, disciplina, seriozitate, asigura unitate si echilibrul familiei. Severitatea este necesara in raporturile educationale din familie, dar cu masura. Ce s-ar intampla in cazul in care parintii aplica copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul creste timorat cu gandul pedepsei, ascunde greselile facute, simte nevoia sa minta, se indeparteaza afectiv si efectiv de parinti si isi cauta intelegerea si afectivitatea in alta parte. Asa se nasc,,gastile “ si ,,bandele” de minori. Mai grava este situatia cand parintii sunt impartiti in ,,tabere”:unul sever si unul indulgent. Astfel se formeaza viitorul demagog, viitorul ipocrit, trasaturi de personalitate pe care nu si le doreste nici un parinte pentru copilul sau.

*,,Familia permisiva” sta la polul opus al familiei severe, are un climat de ,,puf”.Asemenea copil va fi neajutorat , un egoist, un meschin, caci in familie ii este permis orice, el are numai drepturi, in timp ce parintii, doar datorii. Un asemenea copil se adapteaza si se incadreaza cu mari dificultati in colectivele de scoala sau mai tarziu la locul de munca.

*,,Familia rigida” prejudiciaza maturizarea copiilor, generand lipsa de incredere in sine, teama de nereusita si sanctiune. Invatatorul trebuie sa intervina, dupa ce cunoaste situatia reala, prin vizite la domiciliu, discutii cu parintii (in particular, nu in sedinte) sugerandu-le cu discrete, tact si calm in ce mod si sub ce forma se poate atenua si echilibra severitatea. Invatatorul trebuie sa fie postura sfatuitorului si nu a judecatorului.

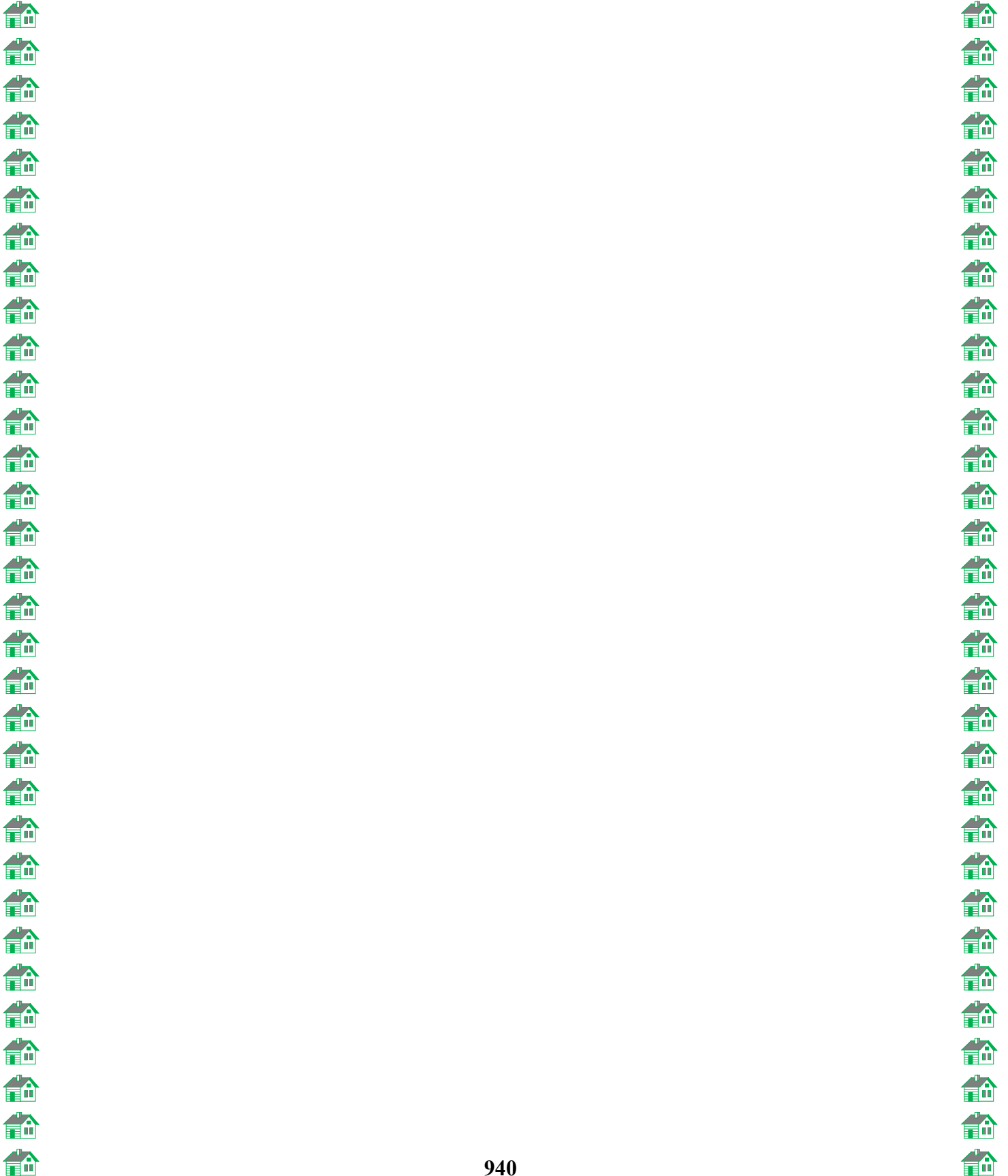
*,,Familia libertina” creeaza o atmosfera lejera, prezentand riscul de a intarzia sau impiedica maturizarea sociala a copiilor datorita preocuparii excesive a unui parinte sau a ambilor pentru ei insisi. Invatatorul trebuie sa intervina pentru a dezvolta siguranta de sine in sensul obtinerii unor rezultate bune la

Invatatura, capacitatea de decizie, spiritul de independenta. Punerea ferma in garda a parintilor in legatura cu pericolul evolutiei nefavorabile a copiilor este posibila si necesara.

Parintii trebuie sa inteleaga bine relatie dintre fapta si masura ei educationala. In climatul educational sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea si blandetea, afectivitatea si sobrietatea, larghetea si strictetea) toate inasa cu masura si la timp, orice exces fiind pagubitor in sfera formarii umane.

Un proverb spune :„O vorba buna rostita la timp, invioreaza sufletul copilului, precum si ploaia buna, cazuta la timp potrivit, invioreaza campul”

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE - CEI 7 ANI DE ACASĂ

MIRELA CIFU- PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR ȘCOALA GIMNAZIALĂ "O. C. TÂSLĂUANU" – HARGHITA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social este copilăria, perioadă în care familia este răspunzătoare de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Influențele educative pe care aceasta le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Este cunoscut faptul că fiecare copil preia, prin imitație și învățare, modulul de comportare și relaționare a adulților din familie.

În fiecare familie, ideal ar fi ca educația copilului să pornească de la principiul empatiei: cum să mă comport astfel încât să-i înțeleg pe ceilalți, să le decodific corect emoțiile, să-mi spun părerile și să acționez fără să-i rănesc. Aceste principii pot fi învățate de copil prin acceptarea unui set minimal de reguli, care sunt în general, reguli de bun simț sau ale celor "7 ani de acasă". Un copil fără libertate, ținut din scurt, va deveni fie sumisiv, fie revoltat atunci când va avea prilejul și forța necesară ca să o facă (de exemplu, în adolescență). În același timp, un mediu lipsit de reguli, îl va transforma pe copil într-un "monstruleț răsfățat" care îi va teroriza pe cei din jur. Deci, ambele variante, duse la extrem, sunt nocive. O altă variantă, este aceea a hiperprotecției cu scopul de a-l feri de oameni răi și răutăți. Dar, părintele este cel care trebuie să-și ajute copilul să descopere bunătatea și răul din oameni și să lupte împotriva răului, în timp ce analizează realitatea. Acest proces nu poate avea loc în timp ce el este închis într-un "castel de cristal".

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „cu cei 7 ani de-acasă” regăsim:

- *salutul* - prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”;

- *comportamentul în public* - orice copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește

- *comportamentul cu prietenii* - jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă faptul că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult; un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui;

- *înțelegerea normelor sociale* - prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate; o bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: să ne așteptăm rândul la magazin, la leagănul din parc, să spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi;

- *manierele la masă* - presupune ca orice copil să utilizeze corect tacâmurile, să respecte pe cei de la masă etc.;

- *recunoașterea greșelilor* – unele expresii sunt magice, pentru a le folosi, un copil are nevoie să le audă de la adulții din jur, astfel va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului prin ”îmi pare rău” nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Pentru ca ”cei 7 ani de-acasă” să fie ”vizibili”, familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

MIRICA FLORINA

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate.

Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene. Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le-a afișat pe panoul de la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care, pe viitor, ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu. Este important ca discuțiile să fie destinate, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important. Ar fi bine ca părinții să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”.

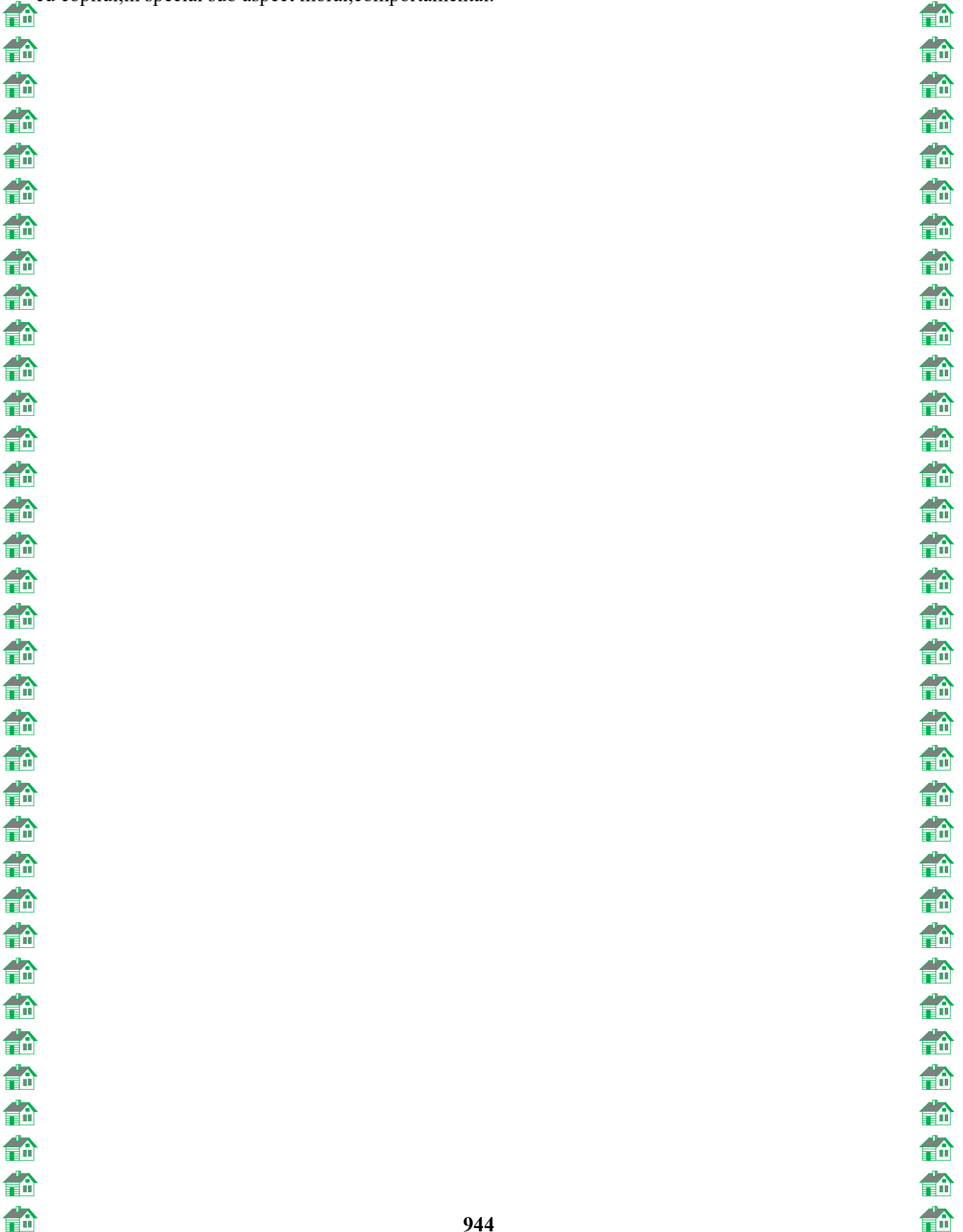
De multe ori se întâmplă ca la întrebarea: „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie: „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor.

Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să le dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Interacțiunea socială din aceasta perioadă de viață este esențială pentru dezvoltarea din punct de vedere biologic, psihic și social. Contactele umane și afectivitatea au rol deosebit în învățarea comportamentului uman. Familia este principalul agent al socializării. Ea este intermediarul între societatea globală și copil, locul în care se modelează principalele componente ale personalității. Deși familiile realizează funcții socializatoare comune, în realitate există numeroase diferențe între modul în care fiecare familie își socializează copiii. Aceste deosebiri sunt date de tipul de societate (tradițională sau modernă), de

categoryile socio-profesionale ale parintilor,de rezidenta.Calitatea educatiei primita in familie,acei”sapte ani de-acasa”, depinde indeosebi de nivelul educatiei parintilor si a membrilor familiei,care vin in contact cu copilul,in special sub aspect moral,comportamental.

5) ROLUL EDUCAȚIEI ÎN PRIMII ȘAPTE ANI DE VIAȚĂ AI COPILULUI

MIRION MIOARA- CRINUȚA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ HĂDĂRENI

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este prima școală care pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

1. Familia este prima instituție de educație morală și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”. Statisticile judiciare arată că majoritatea delincvenților și a celor din instituțiile de corecție au fost lipsiți de o reală asistență din partea familiei.

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul absoarbe din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu pentru ceilalți. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Familia, ca element fundamental al societății, îndeplinește un sistem de funcții una dintre cele mai importante fiind funcția educativă. Creșterea și educarea copiilor reprezintă responsabilități deosebit de importante ale familiei. Mediul educogen familial are influențe deosebit de importante în formarea personalității copilului, a comportamentului lui. De aceea poporul nostru acordă o importanță deosebită educării “celor 7 ani de-acasă”. După intrarea copiilor la grădiniță sau la școală, funcția educativă a familiei nu încetează, dimpotrivă ea continuă să aibă aceeași importanță, realizându-se, însă, într-o strânsă colaborare cu instituțiile de învățământ.

În educarea copilului preșcolar, o componentă foarte importantă o constituie procesul instructiv-educativ la care contribuie familia și grădinița. Familia este factorul educativ prioritar, întrucât educația începe din familie, aceasta fiind modelul pe care copilul îl imită și-l urmează. În familie copilul își face

pregătirea pentru viață. Contribuția familiei este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic și scade pe măsură ce etapele de creștere înaintază pe treptele superioare ontogenezei. De asemenea, putem spune că familia oferă mediul în care copilul se naște, trăiește primele experiențe, se dezvoltă și se formează pentru viață.

Apariția unui nou membru în familie, care la început este complet dependent de adulți, aduce cu el un enorm sens al responsabilității, privind modul în care trebuie să îl îngrijești și să îl educi. Părinții sunt primii dascăli, deoarece ei sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi a vieții sale. Familia reprezintă liantul care unește relațiile dintre copil și mediul social. Asigură astfel, condițiile necesare trecerii prin toate stadiile de dezvoltare ale copilăriei, piloni ce stau la baza structurării personalității individului. Prin relațiile sale cu mama, tata, cu frații și celelalte rude, copilul încearcă să se integreze în societate, să se adapteze, își cunoaște valorile și începe să-și formeze astfel imaginea de sine.

Comunicarea intra-familială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului și, de asemenea, formarea personalității lui. Copiii își observă proprii părinți cum acționează în rolul de părinți. Familia este exemplul pe care copilul îl imită. Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă), acestea constituind suportul dezvoltării ulterioare și își pun amprenta asupra întregii personalități. Astfel, copilul reprezintă oglinda părinților lui. Calitatea limbajului (volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării), depinde de modelele oferite de părinți, de modul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: ordinea, răbdarea, respectul, politețea, cinstea, sinceritatea etc.

Din familie, cei mici vor învăța să facă diferența între ce este bine și ce este rău, ce este drept și ce este nedrept, ce este frumos și ce este urât în comportamente. La vârsta preșcolară un factor educativ foarte important îl reprezintă grădinița, care desfășoară un amplu proces instructiv-educativ și are cadre cu pregătire profesională corespunzătoare, ce aplică metode și procedee pedagogice consacrate. Orice cadru didactic care conduce o grupă de preșcolari, trebuie să cunoască specificul fiecărui stadiu de dezvoltare a copilului, disponibilitățile intelectuale precum și particularitățile lui comportamentale și caracteriale. Se preocupă de integrarea socială a preșcolarului prin implicarea lui în mediul grădiniței, al grupei de preșcolari pe care o conduce, oferindu-i prilejul să cunoască mediul înconjurător, organizând vizite în împrejurimile grădiniței, la școală, la brutărie, la moară, la fermă etc. Treptat, cu multă răbdare, educatoarea este cea care cultivă încrederea în propriile posibilități ale copiilor, integrând în jocuri și activități copiii timizi, lucrând diferențiat în funcție de posibilitățile și de trebuințele fiecăruia, utilizând jocul și jucăriile existente pentru a-i apropia de acestea. Grădiniței îi revine rolul de partener în relațiile ei cu familia iar acest rol derivă din faptul că este un serviciu specializat, cu cadre pregătite pentru realizarea sarcinilor educației copiilor preșcolari.

Relația grădiniță - familie nu se poate constitui fără asigurarea unei condiții de bază, fundamentală: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ (date esențiale despre familie care sunt consemnate în caietul de observații al grupei). Educatoarea trebuie să cunoască mai multe aspecte ale vieții de familie, deoarece aceasta o ajută în cunoașterea și înțelegerea copiilor. Nu se poate educa în mod corect un copil fără a-l observa atent, fără a-l studia, fără a-i înțelege personalitatea. Un parteneriat grădiniță-familie este esențial pentru succesul preșcolarului.

Factorii de modelare a personalității umane trebuie să interacționeze ca un tot unitar, sub forma unui sistem bine încheiat, pentru atingerea țelului comun: *educarea copilului*. Pentru aceasta, este nevoie de un schimb permanent de informații, de completare și valorificare a influențelor dirijate spre copil.

Bibliografie:

1. Băran, Adina, (2004), *Parteneriat în educație: familie – școală – comunitate*, Editura Aramis Print, București
2. Bunescu, G., Alecu, G., Badea, D., (1997), *Educația părinților. Strategii și programe*, Editura Didactică și Pedagogică, București
3. Dolean, I., Dolean, D. (2009), *Meseria de părinte*, Editura Aramis, București
4. Dumitrana, Magdalena, (2000), *Copilul, familia și grădinița*, Editura Compania, București
5. Dumitrana, Magdalena, (2011), *Cum crește un pui de om*, Editura Compania, București.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

MIROIU MIHAELA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ "TAKE IONESCU",
RM. VÂLCEA
MANU RODICA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ "TAKE IONESCU",
RM. VÂLCEA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ȘCOALA ȘI FAMILIA FACTORII PRIMORDIALI ÎN VIAȚA COPILULUI

PROFESOR ÎNV. PRIMAR MIRON COSTINA DIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ AGĂȘ, JUD. BACĂU

Motto:

„ Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!” (Din Child’s Appeal)

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru a sigura reușita școlară.

Fără sprijinul activ al părinților, școala nu poate realiza obiectivele educaționale stabilite, oricât de competenți ar fi educatorii. Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea actuală va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Aspirațiile, rezultatele și sprijinul social și familial constituie trei aspecte ale unei interacțiuni dinamice între copilul individual și cercul său imediat. Implicarea părinților joacă un rol semnificativ în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ș.a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. A fi părinte este ceva înăscut, acest sentiment aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lor. Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență și de

pricepere. Greșelile părinților decurg uneori și din prea marea dragoste pe care o poartă copiilor. De aceea între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Școala a rămas punctul de pornire al orientării școlare și profesionale prin acțiuni de informare asupra posibilităților de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale și a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii își decid viitorul și ponderii de implicare a părinților în alegerea școlii și a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil și dacă aceasta din urmă are disponibilități intelectuale. În viață nimic nu este garantat sută la sută. În cele din urmă, fiecare copil va trebui să aleagă singur calea pe care vrea să meargă. Șansele de a influența un copil în mod pozitiv pot fi semnificativ crescute dacă, prin aceste dezbateri, lectorate, activități de consiliere părinții ar dedica câteva ore în plus pentru a afla lucruri noi despre dezvoltarea și comportamentul tipic al copilului. Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odată cu înscrierea într-o unitate de învățământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acțiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acțiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

BIBLIOGRAFIE

1. Gabriela Kelemen, „Pedagogia învățământului primar și preșcolar” Editura Universității „Aurel Vlaicu” Arad, 2010
2. www.didactic.ro
3. www.scribd.ro

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR, MIRON PETRONELA

Cei 7 ani de acasă reprezintă norme și valori esențiale pentru succesul viitorului copilului, definind tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii ani de viață. În această perioadă de timp copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj etc., considerându-se „culmea achizițiilor”, una dintre perioadele de intensă dezvoltare psihică.

Deși unii sunt de părere că expresia „cei 7 ani de acasă” și-a pierdut semnificația datorită faptului că micuții sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne totuși ideea că normele de conduită se învață din familie. Școala sau alte medii educaționale nu pot decât să consolideze normele deja deprinse din familie.

Este important ca unui copil să îi fie transmise corect informațiile, deoarece el este ca un burete ce asimilează totul din jurul lui. Copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată, el identificându-se cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama și sunt frumoasă ca ea, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi și mâncăm tot ce ne dă mami.” Așadar, copiii, petrecându-și cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, sunt influențați foarte mult de membrii ei, existând o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Un lucru important este ca părintele să își controleze limbajul și comportamentul în fața copilului, dar și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe etc), a dorințelor și nevoilor. Acesta va trebui să își impună anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât cel mic să poată învăța atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața lui, cât și din cele negative. Responsabilitatea de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic te supraveghează, te analizează, interiorizează ceea ce faci, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate, trebuie însușită foarte bine.

În cei 7 ani de acasă, copilul poate învăța deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative, bune maniere și comportament, limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord între părțile de vorbire), modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări, consecvența în realizarea unei sarcini, concentrare a atenției, perseverența în realizarea unei sarcini sau alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Spiritul de competiție, altruismul, cooperarea sau atitudinea pozitivă față de diverse sarcini sunt doar câteva dintre însușirile dobândite în această perioadă care devin stabile pentru tot restul vieții.

Din păcate, există și unele aspect negative care influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Atunci când vorbim despre cei 7 ani de acasă, de obicei, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului acestuia până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

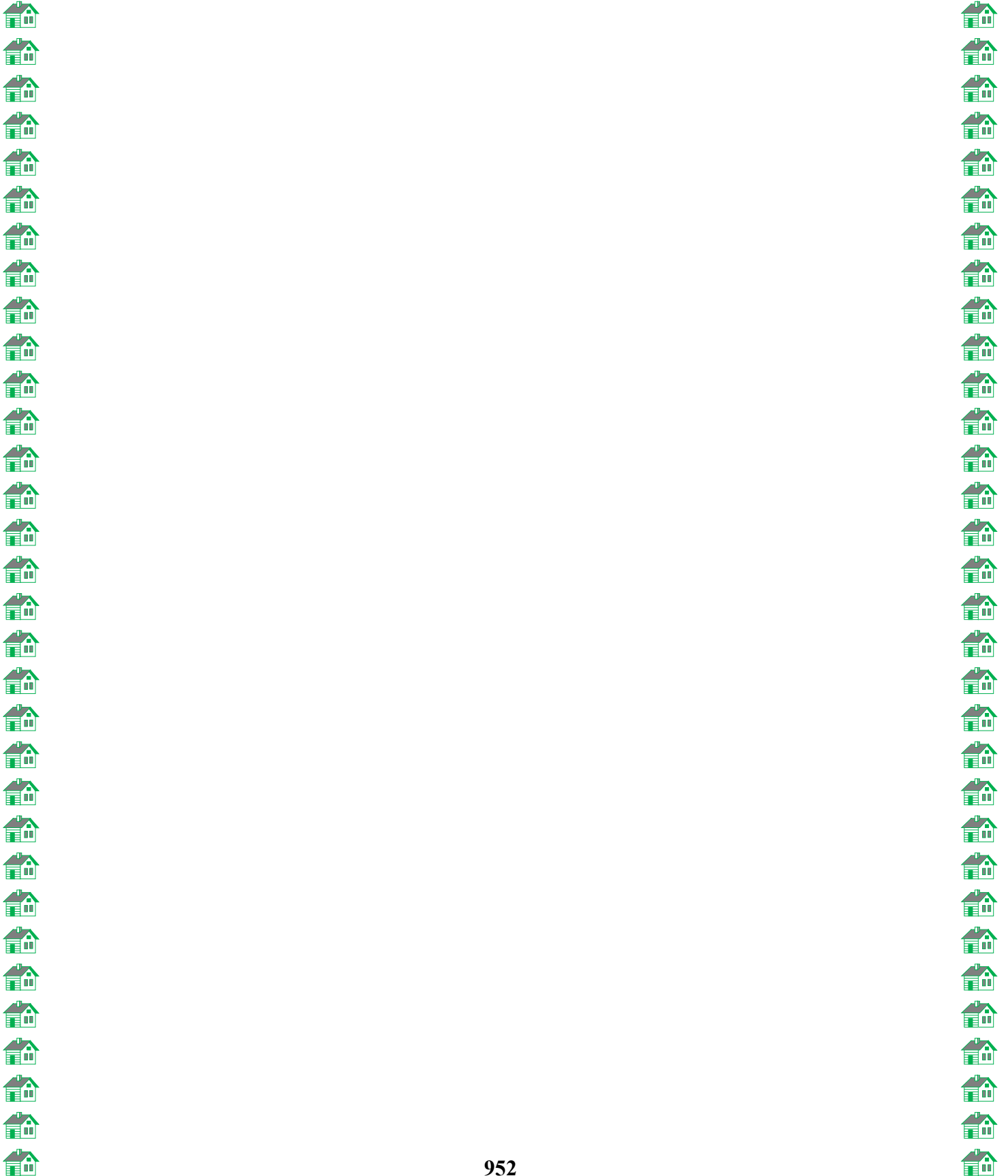
Specialiștii afirmă că baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții, iar dragostea cu care este înconjurat îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se va simți protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament simțindu-se apreciat de părinți și percepend în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. În plus, el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face și îi sunt alături necondiționat. În același timp, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, va face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier, autoritară și fără cale de compromis.

În concluzie, cei șapte ani de acasă reprezintă abilitățile minime de socializare, care ajută un adult, copil cândva, să se integreze și să fie acceptat. Este foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. În cei

șapte ani de acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic trebuie să știe să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este nevoie. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații, ci, trebuie, ca un copil să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om, indiferent cum este acesta.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, trebuie să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine acceptată sau neacceptată a de către ceilalți.

CUM POȚI ATRAGE UN COPIL SĂ COOPEREZE?

PROF. AURORA OLIVIA MIRONESCU
COLEGIUL DE INDUSTRIE ALIMENTARĂ "ELENA DOAMNA"

Motto

"Felul în care vorbesc părinții și profesorii îi arată copilului părerea lor despre el. Afirmațiile lor influențează încrederea și prețuirea pe care acesta o acordă propriei persoane. Într-o mare măsură, limbajul celor mari determină destinul aceluia copil." Haim Ginott

În primii ani de învățământ nu știam cum să-mi determin elevii să realizeze sarcinile cerute. Ideea mea despre cum se poate obține cooperarea acestora semăna cu binecunoscuta formulare: "Fă-o și gata!"

Cuvântul *cooperare* înseamnă *a lucra împreună pentru un scop comun*; am constatat că mulți elevi se purtau fie de parcă nu înțelegeau, sau nu voiau să înțeleagă, fie de parcă scopul lor era să pună mai repede capăt muncii mele.

Am discutat cu colegii mei, am cerut sfatul celor cu mai multă experiență, dar rezolvarea problemei nu am găsit-o imediat. Nici acum, după mai bine de 25 ani în învățământ nu pot spune că am răspuns la toate întrebările. Societatea s-a schimbat, copiii de azi sunt evoluți, sunt în ton cu tehnologia; ei trăiesc destul de diferit față de cum am trăit noi acum 20 de ani.

Dar mi-am format câteva principii pe baza cărora îi putem face pe copii să coopereze.

1. Descrie problema

În loc de acuzații	"Ce neatent ești! Uite ce mizerie ai făcut!"	Descrie problema	"Nu este foarte curat aici!"
În loc de sarcasm	"Cine-i geniul care a uitat să-și treacă numele pe lucrare?"	Descrie problema	"Am o lucrare nesemnată!"
În loc de a da ordine	"Încetați cu gălăgia și treceți imediat la loc!"	Descrie problema	"Copii se aud vocile voastre de pe hol!"

Elevii/copiii sunt mai dispuși să se poarte în mod responsabil atunci când profesorii/ părinții descriu problema, în loc să acuze sau să dea comenzi.

2. Dă informații

În loc de acuzații	"Cum poți să faci așa ceva! Cine ți-a dat voie să mîzgălești pereții?"	Dă informații	"Peretele nu e făcut să desenezi pe el. Îți dau hârtie!"
În loc să învinuiești	"Ce cauți mouse-ul pe jos? Îți dai seama că s-a stricat!"	Dă informații	"Dacă se strică mouse-ul, nu vei mai putea să te joci la calculator!"
În loc de remarci disprețuitoare	"Ptiu! Ce-ți pute cămașa! N-ai auzit de apă și săpun?"	Dă informații	"Cămașa trebuie spălată mai des, mai ales în perioada caldă"

Atunci când profesorii/părinții dau informații fără să insulte, e mult mai probabil ca elevii să își schimbe comportamentul.

3. Oferă o variantă

În loc de a da un ordin	"N-auzi ce-ți spun? Strânge imediat cuburile alea!"	Oferă o variantă	"Ce turn înalt ai făcut! Sunt convins că ți-ar plăcea să nu fii nevoit să-l dărâmi. Dar pune, te rog, cuburile la loc"
În loc de o profesie descurajatoare	"Tot nu te-ai apucat de treabă? În ritmul ăsta n-o termini nici la anul!"	Oferă o variantă	"Vrei să te gândești singur cum s-o faci sau vrei să discutăm amândoi despre ea!"

   În loc de amenințare	”Dacă nu-ți faci temele, vei rămâne repetent!	Oferă o variantă	”Nu pari prea încântat că trebuie să-ți faci temele. Vrei să te ajut?”
---	---	-------------------------	---

 Amenințările și ordinele îi pot face pe elevi să se simtă neajutorați sau să fie îndărătnici. Variantele propuse oferă noi posibilități.

 Dacă vrem să oferim o imagine completă a ceea ce implică educarea unui copil, este necesar să privim și dincolo de orele de la grădiniță sau școală și să acordăm o atenție egală primului și nelipsitului dascăl din viața unui copil- părintele. Tot ceea ce se petrece la școală, între 8:00 a.m. și 13:00 sau 14:00 p.m. este profund influențat de ceea ce se întâmplă înainte sau după aceea.

 Părinții și profesorii trebuie să își unească forțele și să forțeze parteneriate de lucru. Și unii, și ceilalți trebuie să știe care este diferența dintre cuvintele care demoralizează și cele care dau curaj; dintre cuvintele care incită la confruntare și cele care invită la cooperare; dintre cuvintele care îl pun pe copil în imposibilitatea de a gândi sau de a se concentra și cuvintele care descătușează dorința firească de a învăța.

BIBLIOGRAFIE

 Adele Faber, Elaine Mazlish- ”Comunicarea eficientă cu copiii- Acasă și la școală”, Editura Curtea veche, București, 2002

ROLUL PARINTILOR IN CEI 7 ANI DE ACASA

PROF. INV. PRIMAR : MITRĂNESCU CORNELIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ OSTROVENI, „JUD DOLJ

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos, “nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special. Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioada de timp este considerată *culmea achizițiilor*, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc “cei șapte ani de-acasa” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău.. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune *bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere*, iar copilul învață prin imitație.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la școală, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al școlii și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între cadru didactic și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a școlii. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la școală, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene. Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la școală. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și

autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau să exercite. Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la școală, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatice, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
3. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
4. www.copii.ro.
5. www.didactic.ro

COPIIUL, MINUNEA FAMILIEI

PROF. MITREA AURA-CRISTINA
COLEGIUL TEHNIC DE TRANSPORTURI, PIATRA NEAMŢ

Aşa cum afirma şi scriitorul Jose Saramago „Un copil este o fiinţă pe care ne-a împrumutat-o Dumnezeu ca să facem un curs intensiv despre cum să iubim pe cineva mai mult decât pe noi înşine, despre cum să ne schimbăm cele mai mari defecte pentru a le da cele mai bune exemple şi despre cum să învăţăm să avem curaj. Da, asta e! Să fii tată sau mamă este cel mai mare act de curaj pe care îl poate face cineva, pentru că presupune să te expui la toate tipurile de durere, dar mai ales incertitudinii că faci lucrurile corect şi temerii de a nu pierde ceva atât de iubit”.

Familia are, în societatea contemporană, un rol decisiv în evoluţia ulterioară a copilului. Părinţii sunt primii <dascăli> cu care copilul intră în contact, <dascăli> ce au un rol determinant în dezvoltarea ulterioară a acestuia, deoarece copilul are tendinţa să preia de la cei din jur gesturi, atitudini, limbaj, comportamente. Educaţia în familie îi oferă copilului o dezvoltare liberă, integrală şi armonioasă a personalităţii menită să îi asigure acestuia un bun start în parcurgerea traseului ulterior al devenirii sale. Educaţia primită pe parcursul celor şapte ani de acasă are în vedere dezvoltarea afectivă, intelectuală, socială şi fizică a fiecărui copil din cadrul unei familii. Este prima *cărămidă* care se pune pentru construirea *edificiului* ulterior. Părinţii trebuie să îşi încurajeze copilul să îşi descopere propria identitate, să-şi dezvolte o imagine de sine pozitivă, să-şi dezvolte capacitatea de a interacţiona cu alţi copii. Cu adulţii, cu mediul înconjurător. Tot în familie copilul este sprijinit să achiziţioneze capacităţi, deprinderi, atitudini şi cunoştinţe necesare la intrarea atât în şcoală, cât şi pe tot parcursul vieţii. De aceea, parteneriatul şcoală-familie este foarte important pentru dezvoltarea copilului, cultura umană neputând exista fără aceste două instituţii de bază: familia şi şcoala. În primii ani de viaţă familia reprezintă întreaga *societate* a copilului, de aceea este foarte important ca părinţii să fie alături de copiii lor, să le ofere un mediu securizant, să le ofere exemple demne de urmat, să le ofere dragoste necondiţionată şi înţelegere, să-i ajute să descopere lumea, să facă distincţia dintre bine şi rău..

Prin urmare, familia reprezintă, alături de şcoală, unul dintre factorii care influenţează educaţia omului: „Pentru fiecare individ, familia reprezintă rădăcina educaţiei, părinţii fiind primii profesori din viaţa copilului”.

Bibliografie:

www.floareadinasfalt.ro

Rolul copilului în educaţia copiilor, www.unparintemaibun.ro

Rolul familiei în reuşita şcolară, Ramona Maria Trif,

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR MITRICIOIU ANAMARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DIMITRIE CANTEMIR” ORADEA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 24 ORADEA

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Expresia „Cei șapte ani de acasă,” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

„Cei șapte ani de acasă” ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Educația copilului este o provocare pentru orice părinte. Dacă învățăm să facem o reprezentare clară și complexă a țelului pe care vrem să îl atingem atunci situațiile pot fi mai simplu de abordat. Greșelile nu trebuie să ne descurajeze. Mai devreme sau mai târziu vom ajunge să ne înțelegem copiii și să le acordăm sprijinul necesar. Experiența ne ajută să devenim părinți mai buni și să preluăm exemple din propria educație.

Acasă, copilul învață să spună adevărul, să fie cinstit, să aprecieze frumosul, să respecte munca și să fie responsabil. Învață să fie punctual, să fie serios, riguros, disciplinat. Dacă un copil este educat frumos în familie – părintele asumându-și rolul de părinte – la școala, dar și oriunde s-ar afla, va avea un comportament civilizată, va vorbi frumos, va căuta să se înțeleagă cu cei din jur, va aprecia ideile celorlalți, va accepta că, deși oamenii sunt diferiți, fiecare este unic în felul său, fiecare ascunde, undeva, în sine, ceva deosebit. Părintele însuși să fie un model, în acest sens.

Un copil bine crescut în familie, va înțelege importanța educației – școlii, realizării de sine și va munci pentru atingerea acestui scop.

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere educația psiho-socială, corelând posibilitățile fizice cu cele psihice. Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive de acasă, deoarece la această vârstă, rolul exemplului este foarte important. De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului.

Familia promovează diferite valori care sunt transmise celor mici și care, la rândul lor, le vor transmite familiei pe care și-o vor întemeia. Copiii nu au nevoie de părinți ideali; ei își doresc că aceștia să le reflecte dorințele și să le înțeleagă nemulțumirile, să îi ajute când

sunt nelămurii și să îi aprecieze atunci când merită. Schimbul reciproc de opinii pune bazele unei legături sincere între părinți și copii și îi ajută să se cunoască mai bine.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Probabil că ceama bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fiți voi, părinții, un bun model pentru el. Începe să îl înveți lucrurile simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere? A-l învăța bunele maniere este un process zilnic, care va dura în timp și vei avea ocazii să îl îndrumi în direcția corectă. Chiar dacă a greșit de câteva ori nu te grăbi să tragi concluzia că este prost-crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aibă nevoie doar de una sau două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină.

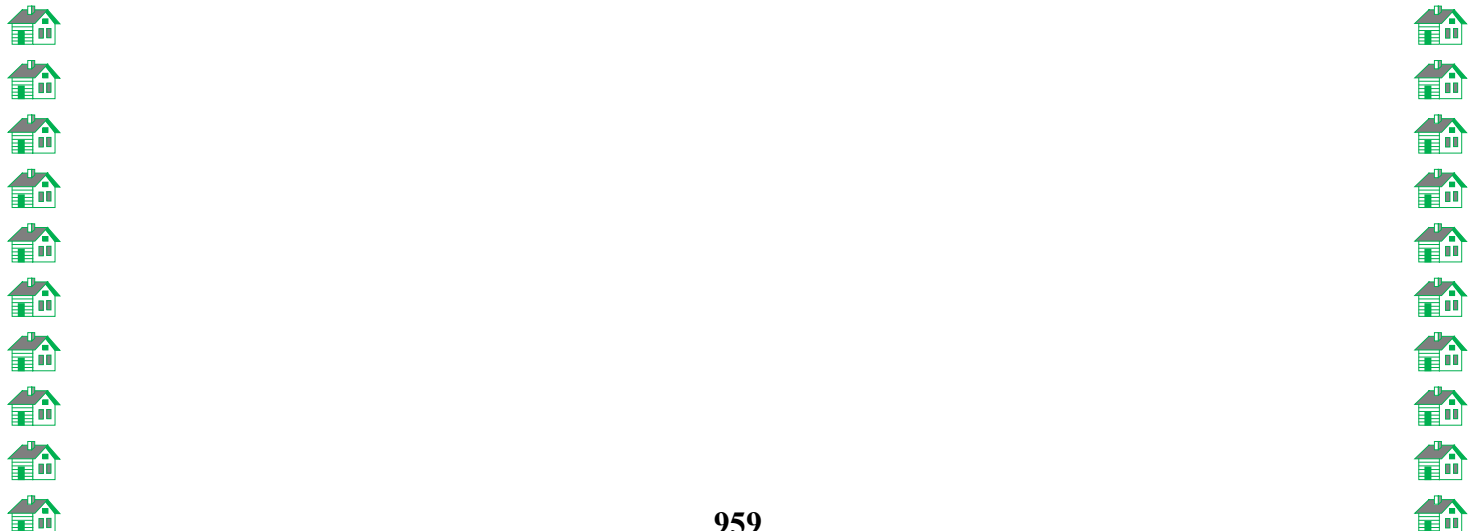
Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Sărbătoarea Crăciunului și a Paștelui sunt cele mai importante momente din viața oricărui copil creștin. Atenția părinților trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Nașterii și Învierii Domnului. Mari greșeli fac părinții care, creștini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepurașului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paștelui. Cei mai mulți copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și „iepurașul“ și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani și ani, când vor avea nevoie de ajutorul Celui Înviat, nu vor ști să îl ceară; s-au obișnuit prea mult cu prezența „iepurașilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în funcție de vârstă.

În „cei șapte ani de acasă“ e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa“; „Să măturăm și să ștergem praful împreună“; „Să sortăm fructele/legumele“; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele“ „Să facem împreună gogoși/plăcinte!“), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzut ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațională instituționalizată.

În concluzie, familia are misiunea de a realiza o dezvoltare armonioasă a tuturor capacităților fizice, mentale și afective ale copilului, trebuie să canalizeze interesul și înclinațiile și să-l ajute să-și formeze, încetul cu încetul, adevărata lui personalitate.

VALORI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR MITROI FLORENTIN NICOLETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „D. GRECESCU”

Dostoievski spunea: "Suprema pedagogie este casa parinteasca".

Socializarea, asumarea responsabilităților și exprimarea emoțiilor sunt o parte dintre abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei 7 ani de acasă. Părinții sunt principalele modele pe care copiii le urmează. Dacă micuții sunt crescuți și de bone sau bunici, comportamentul acestora trebuie să coincidă cu al părinților, în caz contrar, copiii riscând să fie bulversați și să testeze diverse atitudini în funcție de conjunctură. Dacă acum 30-40 de ani se punea mare preț pe regulile de politețe, cum trebuie să bei sau să mănânci, acum sunt valorizate vigilența și inițiativele. **Valorile s-au schimbat.** Educația primită în prezent în cei 7 ani de acasă diferă de cea de acum 30 de ani, dar psihologii susțin că este o evoluție firească și o adaptare la contextul sociocultural. „Valorile s-au schimbat. Înainte se punea preț pe comportamentul de politețe, cum trebuie să bei sau să mănânci, iar acum sunt valorizate vigilența, asumarea responsabilităților și inițiativele. Aceste diferențe se văd și în autobuz, unde generațiile trecute de prima tinerețe se simt ofensate de comportamentul adolescenților. Acum e important să fii primul pentru că resursele sunt limitate”, explică psihologul Bogdana Bursuc. Libera exprimare este un comportament încurajat în prezent. „Copilul de acum 20 de ani era mult mai compliant. Acum are acces la o cantitate mai mare de informație, iar gradul de socializare este mai mare. Respectul de odinioară era, mai degrabă, o consecință a fricii, nu unul autentic. Respectul se câștigă, nu se impune. Altfel, când copilul ajunge la poziție de egalitate, balanța se echilibrează sau chiar se răstoarnă. Este un lanț al agresivității”, adaugă psihopedagogul Sorina Constandache. **Furia, exprimată prin cuvinte, nu prin acțiuni** În primii 7 ani de viață, copilul ar trebui să-și însușească o serie de abilități sociale și emoționale. „Abilitățile sociale presupun ca micuții să învețe să-i ajute pe ceilalți fără să aștepte o recompensă, să-i asculte, să le dea atenție și să rezolve conflictele într-un mod pozitiv, fără să se răzbune. Întrebați-vă copilul cum se simte atunci când este ajutat și spuneți-i că la fel de bine s-ar simți și cel pe care l-ar ajuta el”, explică Sorina Constandache, psihopedagog la „Mind Institute” din București. În plus, copiii trebuie să învețe să-și împartă experiențele și jucăriile cu alții. La fel de importante sunt și abilitățile emoționale. Părinții trebuie să-i învețe pe copii cum să-și exprime emoții precum furia sau frica. „Învățați-i pe copii să-și exprime furia prin cuvinte de genul «sunt furios» și să spună apoi motivele. Furia nu trebuie exprimată prin acțiuni”, mai spune psihologul. Nu le încurajați copiilor atitudinile nepotrivite. „Dacă un copil vede că obține ceva prin faptul că este nepolitic, că nu cedează locul cuiva sau că se bagă în față la rând, va considera acest comportament ca fiind util pentru nevoile lui”, completează Bogdana Bursuc, psiholog la „Mind Institute”.

Părinții trebuie să fie atenți la nevoile de afecțiune ale copilului. „Copiii își dezvoltă o serie de instrumente. Dacă au nevoie de atenție și nu o primesc atunci când sunt cuminiți, vor începe să fie obraznici pentru a vă atrage atenția”, mai spune Bogdana Bursuc. **Învățați-i să-și strângă singuri jucăriile** Asumarea responsabilităților este bine să înceapă tot în această perioadă. Învățați-vă copiii să-și strângă singuri jucăriile sau dați-le sarcini foarte simple, cum ar fi să ajute la așezarea mesei.

Pentru ca familia să-și poată îndeplini rolul important ce-i revine ca celulă a societății, cu membrii sănătoși, atât din punct de vedere fizic, cât și din punct de vedere moral, în Codul Familiei au fost preăzute toate condițiile corespunzătoare acestui scop, cu privire la cei care se căsătoresc. Liberul consimțământ și egalitatea deplină dintre barbat și femeie la încheierea căsătoriei constituie și garanția ca ambii soți să asumat de buna voie și îndatoririle legate de actul căsătoriei. Consimțirea liberă presupune însă afecțiunea reciprocă dintre viitorii soți, afecțiune care va trebui cultivată și manifestată permanent, pentru că ea se va rasfrânge cu consecințe dintre cele mai binefăcătoare asupra creșterii și educării copiilor.

Încă mai credem că “cei șapte ani de acasă” vor constitui “fundația” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului pentru noile generații care vor veni, pentru că Pământul are nevoie să fie locuit de către oameni împăciuitori, care gândesc și acționează frumos.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

„ IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ!”

MOCANU ANDREEA JULIETA

„Educația începe acasă. Nu poți da vina pe școală că nu ți-a învățat copilul ceea ce nu l-ai învățat tu” așa spunea cum mult timp în urmă Geoffrey Holder , citat cu care sunt într-un tot de acord deoarece „Cei șapte ani de acasă” reprezintă perioada cea mai importantă din viața copilului , punctul de lansare a lui în societate , perioada care își va pune amprenta asupra lui pentru tot restul vieții.

Trăim într-un secol al luminii în care totul trece cu o rapiditate incredibilă, fără ca măcar să conștientizezi prezentul a și devenit trecut, unul dintre lucrurile care nu ar trebuie fie pasagere este educația ,deoarece ea reprezintă o prioritate în condițiile actualei crize morale a societății, iar temelia educației copilului trebuie să o asigure în primul rând familia. De ce? Pentru că deși grădinițele și școlile au un rol foarte important în educarea unui copil și părinții ar trebuie să fie la fel de implicați în acest proces. Întâi, pentru că familia influențează moral de la vârsta cea mai fragedă și apoi, pentru că mediul în care trăiește copilul este decisiv pentru dezvoltarea lui ulterioară.

Familia este primul mediu cu care intră în contact copilul , de aceea acest mediu trebuie să se bazeze pe principii de viață sănătoase, să asigure condiții favorabile de dezvoltare fizice și psihice , să asigure securitatea copilului și să ofere modele pozitive „ puiului de om”.Primii ani de viață ai copilului reprezintă perioada de dezvoltare cea mai intensă, deoarece el acumulează primele informații despre lume, își însușește primele comportamente, formează primele deprinderi de viață sănătosă , aceasta perioada mai este numită și vârful achizițiilor emoționale.

Când vorbim de cei șapte ani de acasă ne gândim la educația, la bunele maniere și regulile morale pe care copilul le primește de la părinți, aceste norme de conduită sunt cheia către formarea personalității și comportamentului individului, lucru care îl va ajuta să se integreze ușor în societate.Un copil educat va relaționa mult mai bine cu cei din jur și se va descurca cu ușurință în diferite situații ale vieții decât unul cărui cei șapte ani de acasă îi lipsesc.

Climatul socio-afectiv în care se află copilul la începutul vieții are o influență hotărâtoare asupra lui , de aceea părinții trebuie să sprijine idealul de afirmare al individului , să-l încurajeze , să-l îndrume și să-i arate pe de-o parte ceea ce este bine, corect, just, iar pe de altă parte să-i atragă atenția atunci când greșește pentru a nu promova un comportament necivilizat sau negativ.

Fiecare părinte trebuie să ofere un model de viață exemplar pentru pruncul lui, să fie atent la toate informațiile pe care i le furnizează copilului în orice moment al vieții . Dacă părintele este manierat , politicos cu cei din jurul lui atunci și copilul va fi la fel , deoarece s-a demonstrat științific ca realitatea de zi cu zi a familiei este oglinda copilului.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE. CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR ROXANA MOCANU ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 22 GALAȚI

„Un copil este ca o sămânță de floare...cât de frumos va crește, cât de frumos va rodi, depinde de grădinarul care o va îngriji, de ce pământ și de câtă lumină și apă are, de cât e de ferită de frig, de furtună și de soare prea tare. E atât de plăpândă...Cum ai putea s-o rupi ori să o calci în picioare când e tot ce va mai rămâne în urma ta?” (Irina Petrea).

„Cei 7 ani de acasă” este o expresie care exprimă educația unei persoane. Când spunem că un copil are „cei 7 ani de acasă” facem referire la un copil „bine crescut”, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale reprezintă cheia către adaptarea copilului în societate.

„Cei 7 ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor, așadar primii educatori și formatori în viața unui copil sunt proprii săi părinți. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se comporte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, profesori pentru învățământ primar (învățători), profesori. Baza însă este făcută în sânul familiei. Dezvoltarea psihocomportamentală, intelectuală și socială a copilului se află în mâinile adultului (părinte, educator, profesor pentru învățământ primar (învățător), profesor), care are menirea de a-i construi, consolida, îmbogăți psihismul și, ulterior, de a-l seconda pe copil în eforturile lui de a lua în stăpânire lumea înconjurătoare.

Referitor la educația primită în familie se pot contura unele “elemente cheie” ce țin de eticheta unui copil ”bine crescut”. Prima normă de conduită în familie este *salutul*, urmată de *comportamentul în public*. Astfel un copil “bine crescut” știe să răspundă la întrebări, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește etc.

Comportamentul și atitudinea față de prieteni dovedesc manierele pe care la dețin. Astfel în cadrul jocurilor se poate observa că acei copii “bine crescuți” își respectă partenerii de joacă, înțeleg și se conformează regulilor impuse de joc.

Un alt lucru de o importanță deosebită este reprezentat de *înțelegerea normelor sociale*. Astfel prin imitație și suficientă practică copilul poate deprinde cu ajutorul părinților ceea ce „se face” respectiv ceea ce „nu se face”, ceea ce ”este bine” ori ceea ce „nu e bine” în societate. Bunele maniere implică cunoașterea și aplicarea unor reguli nescrise: să ne așteptăm rândul la medic, la magazin, să spunem “te rog”, “mulțumesc”, “cu plăcere”, să nu facem zgomot, să nu încălcăm drepturile celorlalți, să respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celorlalți de lângă noi.

O bună creștere presupune și însușirea manierelor la masă: folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celor care servesc masa. Recunoașterea greșelilor și sinceritatea regretului reprezintă un semn de respect și demnitate și nu un semn de slăbiciune, așa cum s-ar putea crede. Astfel expresiile „îmi pare rău” și „te rog” pot deveni expresii „magice” dacă aceste sunt auzite frecvent din gura părinților.

Pentru copil o importanță deosebită poate să prezinte și *tactul* respectiv *toleranța*. Este bine știut faptul că un copil “bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva nu poate să ne facă cinste. Cu timpul va putea face diferența între râsul sănătos, nestăvilit și spiritual de gluma care jignște sau care rănește.

Dacă sunt îndrumați, copiii pot și trebuie să-și însușească, în „cei 7 ani de acasă” deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie, exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative, bunele maniere, limbajul corect transmis, modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător, consecvență și perseverență în realizarea unor sarcini, concentrarea atenției, spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, etc.

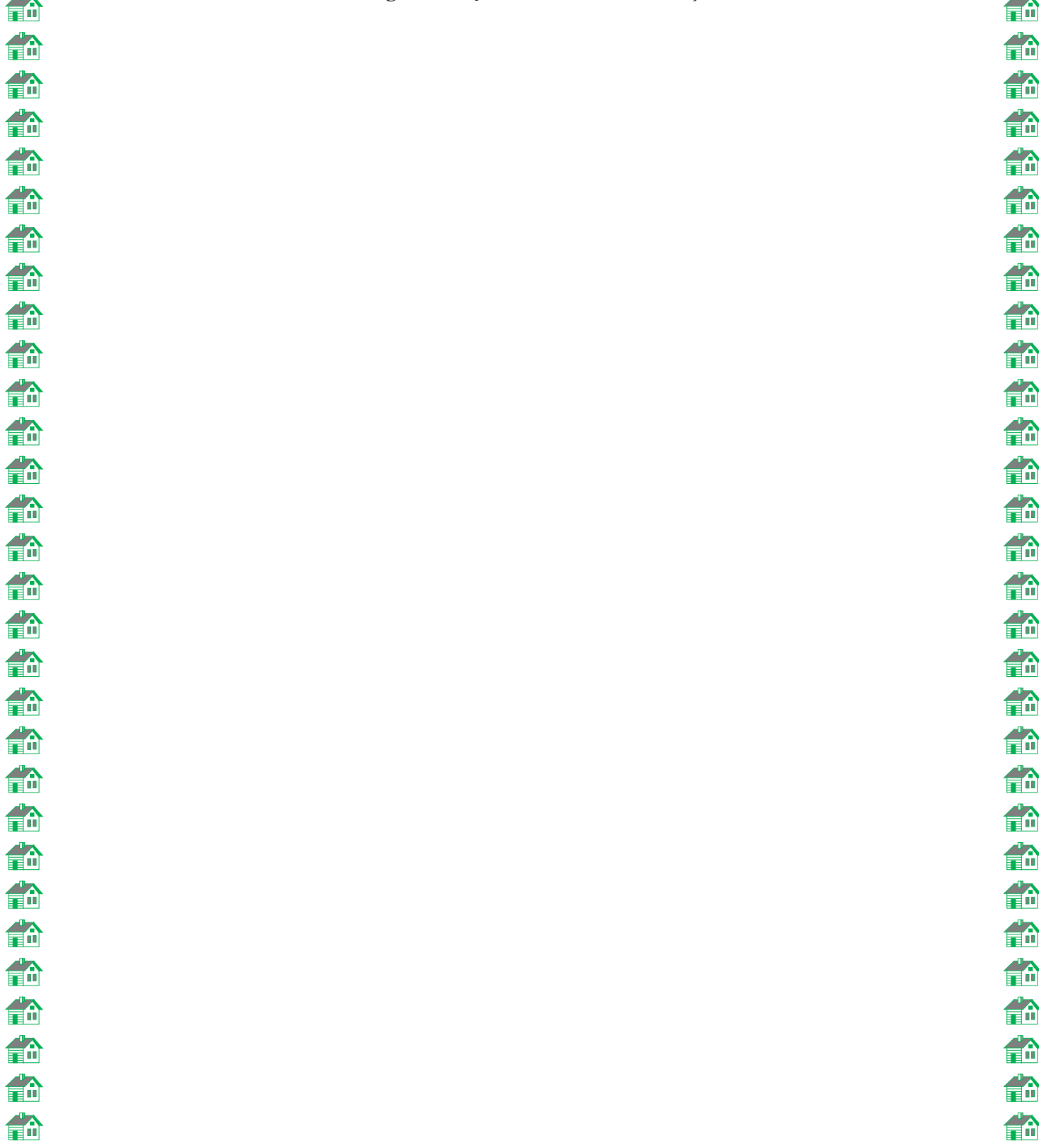
Unele din ultimele însușiri prezentate și dobândite de copil în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții. Altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Un copil care are „*cei 7 ani de acasă*” va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc” și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară.

Bibliografie selectivă:

1. Golu, M., 2000. *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
2. Negovan, V., 2003. *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
3. Poenaru, M., 2017. *Cei șapte ani de acasă. Codul bunelor maniere pentru copii*, Editura Coresi, București
4. Sălăvăstru, D., 2004. *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CONSTRUIM ÎMPREUNĂ CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. MOCIREAN MARIA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 30 BAI A MARE

„Cine-l vede pe copil cum crește? Nimeni! Numai cei care vin din altă parte spun: “Vai, ce a crescut!”. Dar nici mama, nici tata nu l-au văzut cum crește. El a devenit în timp. Și în fiecare clipă a fost ceea ce urma să fie.”

Antoine de Saint-Exupery

Tot timpul vorbim despre „cei șapte ani de acasă” dar oare mai sunt ei de acasă? Copiii intră în creșă sau în grădiniță la vârsta de doi ani sau chiar mai devreme și este luat de părinți acasă la ora 17 sau chiar 17.30. Dând chestionare anonime părinților majoritatea recunosc că merg acasă și pun copilul în fața televizorului la desene animate deoarece trebuie să-și îndeplinească treburile casnice. Atunci când se face educație acasă? Când are timp părintele să discute cu copilul său, când este copleșit de treburi și de grija zilei de mâine?

În primul rând trebuie să știm că sănătatea deplină, creșterea și dezvoltarea armonioasă a copilului nu se pot asigura decât în strânsă dependență cu mediul în care acesta trăiește și, mai ales, depind de o respectare strictă a normelor de igienă personală și a colectivității în care copilul își petrece o mare parte din activitatea zilnică (acasă și la grădiniță).

Igiena corporală, a locuției sau a spațiului de viață și activitate, a îmbrăcăminteii sau a încălțăminteii, precum și igiena alimentației activează potențialul de dezvoltare integrată a copilului. Igiena corporală se imprimă copilului încă de mic, sub forma unor deprinderi elementare (spălatul mâinilor, a feței, al dinților) chiar dacă, cel puțin la început, este ajutat în realizarea lor de către părinți. Baia zilnică trebuie să facă parte din obișnuințele copilului.

Igiena îmbrăcăminteii și a încălțăminteii are rolul său în menținerea permanentă a stării de sănătate a organismului. Îmbrăcăminte și încălțăminte trebuie să fie potrivite copilului. Dacă ele sunt prea largi sau prea strâmte, nu îl pot proteja de frig, nu îl ajută să meargă și să se miște, îl pun în situații de risc (copilul nu poate realiza mișcări corecte, deci se poate împiedica), este posibilă deprinderea unor abilități deficitare: copilul nu se poate deplasa având o poziție corectă, pot apărea deformări ale piciorului etc.

Alimentația copilului trebuie să fie una diversificată care să conțină toate vitaminele necesare unei dezvoltări armonioase a organismului.

Este importantă pentru dezvoltarea copilului modalitatea în care adultul (părintele sau educatorul) facilitează sau descurajează exprimarea emoțiilor specifice: experimentarea exagerată sau lipsa experimentării unor emoții de către copil poate dezvolta riscul apariției unor perturbări în dezvoltarea lui.

În perioada preșcolară copiii înțeleg cauzele emoțiilor și comportamentelor celorlalți și le vor integra în schemele de comportament social (empatia față de ceilalți, deprinderea de a coopera și modera conflictul prin înțelegerea emoțiilor și abilităților de a se integra într-un grup).

„Faptul ca aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist.”

(Mihail Levine)

Este adevărat, devii părinte atunci când copilul se naște și/sau atunci când numele tău este înscris pe certificatul său de naștere. Ar fi o greșeală să ne limităm doar la atât. Părinți devenim cu fiecare moment petrecut alături de copilul nostru, cu fiecare moment pe care îl trăim în absența sa, dar cu gândul la el. Nu este util să recunoaștem cu toții că părinții cresc copilul, însă copilul este în egală măsură cel care „își crește” părinții: fiecare (mamă, tată sau copil) crește și se dezvoltă în funcție de celălalt.

Relația dintre copil și părinte este definită ca una de dependență, sensul de derulare a acestei relații fiind cel de a oferi copilului stimulii necesari dobândirii independenței.

Statutul familiei ca prim educator al copilului reprezintă un factor important în stabilirea parteneriatului între grădiniță și familie. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia în spațiul în care copilul se află separat de părinții săi.

Eforturile depuse de părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un schimb bogat de informații, de experiențe și pe colaborare în asigurarea celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare ale copiilor.

Părinții au nevoie să regăsească un sprijin în grădiniță, să se simtă responsabili și responsabilizați pentru a colabora cu educatorii și a participa la orice activități realizate împreună cu și pentru copii. Părinții au nevoie să cunoască cine și cum îi poate sprijini în eforturile sale de îngrijire, creștere și educare a copilului.

Relația de parteneriat dintre educator și familie are ca punct de pornire realizarea unui plan individualizat privind îngrijirea, creșterea și educarea copilului.

Pentru a putea să ne atingem obiectivele prevăzute, putem determina, împreună cu părinții, metodele de comunicare: întâlniri individuale periodice, participarea părinților la activitățile copilului, completarea unor fișe de observație la domiciliul copilului, comunicarea la distanță (telefon), organizarea unor întâlniri de grup cu părinții etc.

Realitatea de zi cu zi a familiei de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp împreună, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În acest context, stabilirea unui program zilnic pentru copii este o provocare pentru părinți, cu atât mai mult cu cât programul copilului trebuie integrat în cel al întregii familii. Se poate dezvolta armonios un copil fără a avea un program zilnic coerent? Răspunsul este NU! Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Programul zilnic al copilului trebuie să fie coerent, echilibrat, flexibil, adaptat nevoilor de dezvoltare specifice ale acestuia.

Jocul este foarte important în viața copilului mic. În timpul jocului participarea părinților alături de copii este foarte prețioasă și importantă. Prezența mamei și a tatălui îi dau copilului siguranță, îi crează confort psihic, știind că poate împărți jocul cu persoanele care îl iubesc, îl îngrijesc și au grijă să nu i se întâmple nimic rău. Sentimentul că părinții înțeleg necesitatea lui de a se juca este necesar pentru dezvoltarea psihică normală a copilului.

În momentul în care copilul nostru depășește sfera familiei și intră în colectivitate, începe o nouă etapă în viața lui, dar și a noastră, a părinților. La începerea grădiniței are loc, o restructurarea programului zilnic, care cuprinde perioade bine delimitate un numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o alta acasă, în familie).

În grădiniță acestea sunt planificate din timp, au valori formative pentru copii, sunt eșalonate în timp și au ca scop dezvoltarea globală a copilului. Este important să cunoaștem care este activitatea copilului de la grădiniță pentru a putea adapta programul celui mic, astfel încât să ne asigurăm că va exista coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între educator și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

În concluzie, părinți și educatori, trebuie să construim împreună „Cei șapte ani de acasă”

Bibliografie:

Anghelescu Carmen, „Zi de zi cu copilul meu”, Ed. Medicală, București, 1989

Păun Emil, Romiță Iucu- „Educația preșcolară în România”, Polirom, 2002

Vrăjmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educarea părinților”, Ed. Aramis, București, 2002

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE -„CEI 7 ANI DE ACASĂ”-

PROF.INV.PRIMAR MOCULESCU ELENA
SCOALA GIMNAZIALA SUTEȘTI, JUD. VÂLCEA

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

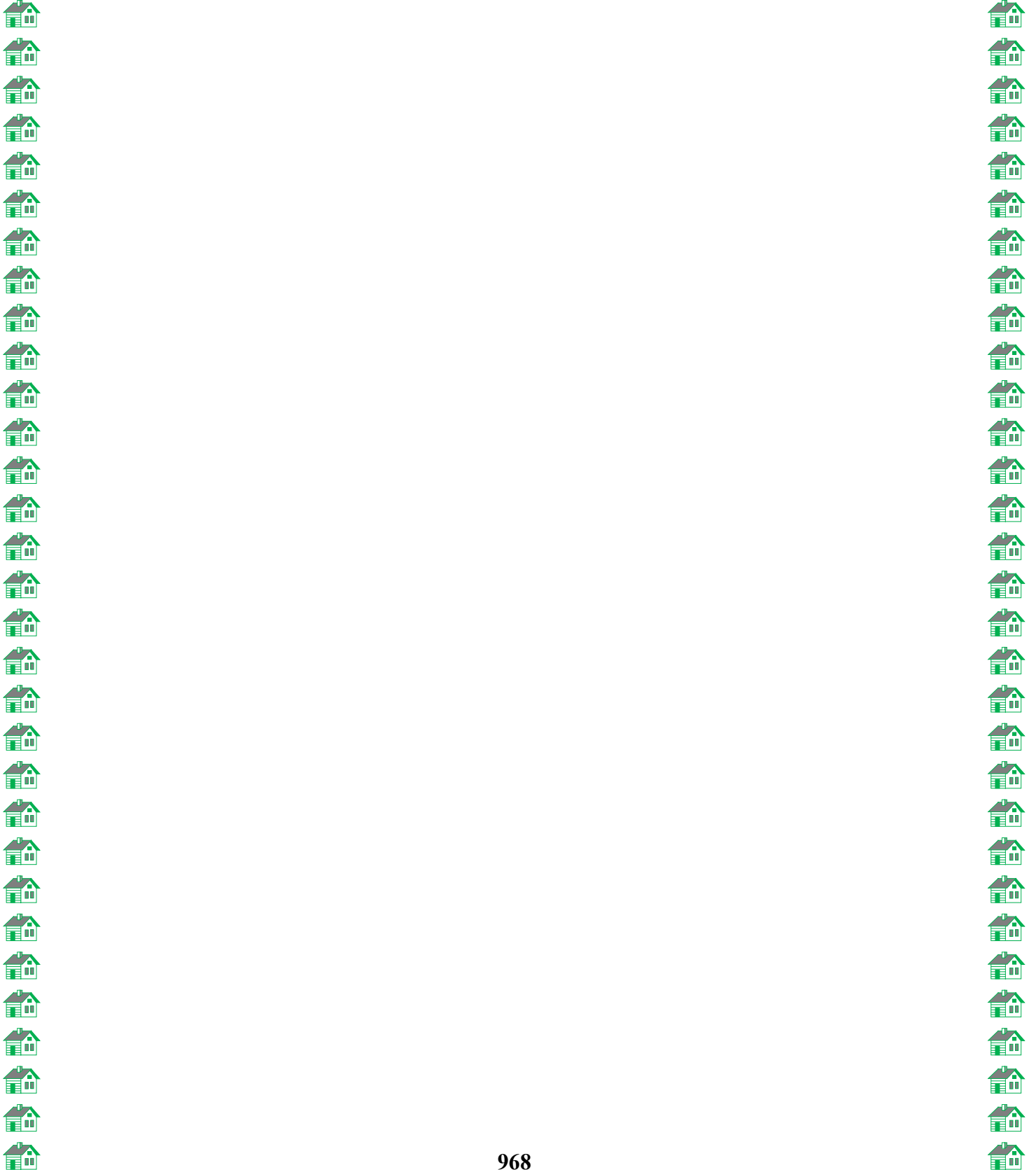
“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere de decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului.*

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

COLEGIUL TEHNIC “ RALUCA RIPAN ”, CLUJ NAPOCA

PROFESOR: MOGONEA NATALIA LAVINIA

“ Cei șapte ani de acasă ”- legătura între individual și societate

Plecând de la renumitul citat „Natura ne aseamănă, educația ne deosebește”(Confucius), ar trebui construit rolul nostru de părinte, dascăl (atât ca profesor, cât și ca mentor).

La naștere toți, sau aproape toți, ne naștem cu același număr de mâini, picioare, ochi....., în primele luni de viață avem aceleași instincte primare și ne manifestăm la fel pentru a ni le satisface. Cu cât înaintăm în viața începem să ne diferențiem, prin atitudini, aptitudini, comportamente pe care le copiem de la cei care ne-au dat viață, ne cresc sau ne instruiesc.

Verbul „a ne crește” nu semnifică doar grija celor care ne-au dat viață de a ne hrăni fizic, ci cea mai mare grijă este de a ne hrăni spiritual cu tot ce derivă: comportament, adaptabilitate la mediul social, putere de diseminare și înțelegere, capacitatea de a crea.

Platon spunea: Nici un om nu ar trebui să aducă pe lume copii dacă nu dorește să persevereze până la sfârșit în natura și educația lor. Un părinte încetează de a mai fi părinte doar atunci când nu mai există fizic. Așa cum spunea Murphy în legile sale despre educație, educația unui copil începe cu cel puțin 20 de ani înainte de a se naște. Cu alte cuvinte, pentru a putea educa, trebuie să fim educați.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Zicala „ai școală, dar n-ai șapte ani de-acasă” este des întâlnită în zilele noastre. Trăim în secolul „vitezei”, ne facem timp pentru tot, dar pentru nimic, ne creștem copiii cu bone, fiind ocupați cu a produce „bani” pentru a asigura un viitor mai bun copilului, dar nu vrem să înțelegem că aceste bone au un „job”, acela de a hrăni, supraveghea copilul, fără a-l educa. Educația vine din suflet, cu răbdare, multe, multe... explicații, joc, sub bagheta echilibrului. Copiii merg la grădiniță, școală unde își petrec marea parte a timpului, iar seara trece repede pentru că-i mai comod să-l înscriem pe copil la activități extracurriculare, care nu implică decât partea materială din partea părinților. Aceste acțiuni ale părinților se vor reflecta mai târziu în ceea ce va fi copilul, sau viitorul adult care le va asigura o bătrânețe singură, nu sigură. Așa că, trebuie să fim atenți la ce plantăm, cum și cât, pentru a fi siguri ce culegem.

Meseria de părinte nu se învață, nu se fură, nu se normează, ci se simte și resimte; este asemenea unui bumerang, dacă nu-ți stabilești corect ținta se va întoarce și te vei răni.

În cei șapte ani de viață se învață regulile de bază ale viitorului adult, reguli care se regăsesc pe tot parcursul vieții: politețea, toleranța, exprimarea emoțiilor, răbdarea, corectitudinea, iubirea și iertarea, asigurând astfel liantul cu societatea.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR MOHANU CORINA IOANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "REGINA MARIA" SIBIU

Este adevărat că nu prea mai exista cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult prea fragede. Rămâne însă ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei 7 ani de acasă și comportamentul copilului

Niciun părinte nu-și dorește ca fiul/fiica său/ sa să dea dovadă de proastă creștere acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în cadrul familiei și până la conduita copilului la școală, la locul de joacă, la teatru sau în vizită la rude.

Ce sunt cei 7 ani de acasă?

Lăsând la o parte realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai mici, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient. Vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corespunzător. Școala și grădinița nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja însușite din familie.

Ce spun părinții despre cei 7 ani de acasă?

B.A. "Copilul trebuie să salute când intră sau iese din încăpere. Să spună "Mulțumesc !" și " Te rog!" când are nevoie de ceva. Să nu întrerupă doi adulți când aceștia vorbesc. Trebuie să aibă minimele reguli de igienă. Să fie politicos. Să aibă un ton potrivit atunci când vorbește. În primii 7 ani, se conturează personalitatea."

F. A. "Cei 7 ani de acasă...hmmm...pentru mine se aseamnă cu o floare... petalele = empatie, ajutor reciproc, omenie, bunătate, educație...și...tulpina ar putea fi...iubirea. Iar rădăcina=RESPECTUL, cred eu...nu excelez la așa ceva 😊 oricum...din păcate, sunt tot mai rari cei cu,,7 ani de acasă" 😊 Nu stiu...= o multitudine de atribute pozitive moștenite de la părinți, bunici... 😊 pfff...e greu..."

R.F. "Cei 7 ani de-acasă chiar e o sintagmă: 70% material genetic și 30% puterea exemplului :) ...variante scurte, pot și dezvolta...Din câte știu eu creierul copilului și capacitățile acestuia se dezvoltă în primii 3 ani de viață, când dacă îi citești, cânti, oferi multe informații creierul "învață"... În rest cei 7 ani sunt puterea exemplului când copilul cerne din toate informațiile și emoțiile ce îl înconjoară în funcție de acel material genetic."

R.D. "Cei 7 ani de acasă" înseamnă obișnuirea copilului cu deprinderi esențiale în societate precum bun simț, igienă, corectitudine, respect și politețe, pe care copilul întâi trebuie să le vadă acasă, să le învețe de la părinți sau de la cei cu care conviețuiește și pe care mai apoi să le consolideze când intră în colectivitate și să le urmeze în viața sa."

I. D. " Cei șapte ani de acasă reprezintă baza viitorului om matur: corectitudine, adevăr, umanitate. Cele 3 pot fi dezvoltate către direcții detaliate până la nivelul drept."

B. V. "Cei 7 ani de acasă - viitorul unei națiuni!"

M. N." noi ne-am gândit pe lângă alte principii, la respectul față de alte persoane, ajutorul persoanelor, punctualitate, protejarea mediului înconjurător, reciclare, economie, consumarea alimentelor sănătoase, mișcare..."

Ș. B. "7 ani de acasă,,primul pas în viață, cum respirăm să ne fie nouă bine și să nu îi deranjăm pe cei de lângă, să știm să respectăm orice lucru , orice ființă, să știm să spunem ce avem de zis , să ne urmăm telurile fără a atinge integritatea altei persoane, să știm cine salută primul cel învârstă sau eu copil, cel care intră sau cel care iese spune „la revedere,, sau bună ziua ,să știu să - mi curăț ființa atât moral cât și fizic . Respect ! Înțelegere! Muncă!! Efort în învățare, apreciere!!"

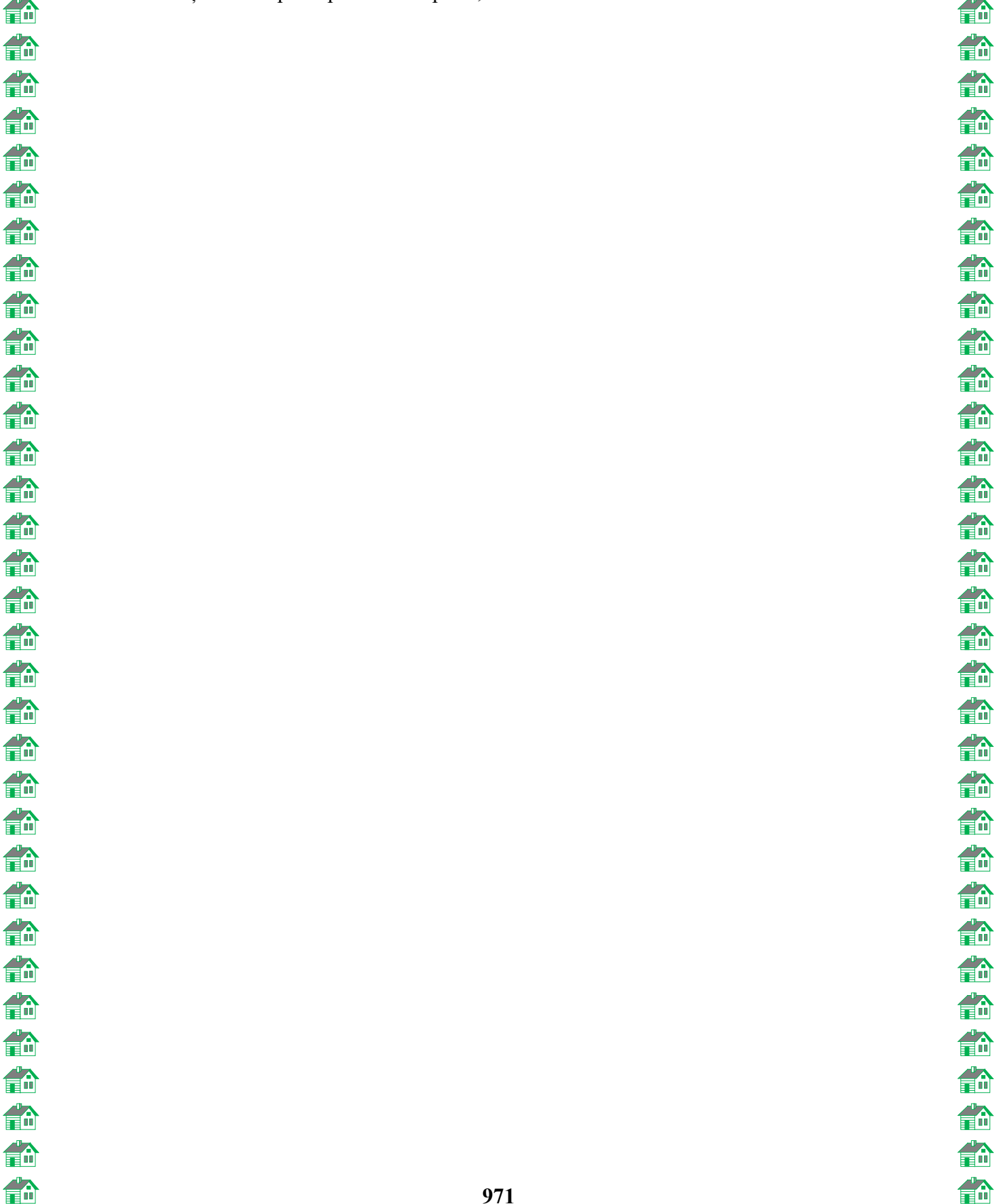
B. D. "Cei 7 ani de acasă, o reprezintă educația pe care o primesc copiii de la părinții lor, prin exemple! Exemplificări ale limbajului, comportamentului, deprinderi privind ordinea, curățenia personală

și cea din jur, respectul și tot ce ține de bunele maniere, sedimentate corespunzător, duc la o bază sănătoasă pe care ulterior se poate construi. Școala, prin profesori continuă dezvoltarea și educația copiilor!”

C. P. ”În cei 7 ani de acasă, copilul învață bunele maniere (să salute, să spună mulțumesc, cu plăcere, etc), respectul față de cei din jur, empatia față de cei din jur, dragostea față de natură și mediul înconjurător.

Învață să dăruiască și să împartă ce are, cu ceilalți copii. Învață să își ajute aproapele dacă are nevoie, învață să nu facă diferența între copii după culoarea pielii, a hainelor...”

EDUCAȚIA ÎNCEPE ACASĂ

PROF. MOISE EMANUEL PETRICĂ
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SPIRU HARET” BACĂU

Despre educație își dă multă lume cu părerea. Deși părinții (familia) au principala responsabilitate în educarea copiilor, pentru că acei primi ani, în care copilul stă doar cu membrii familiei sale sunt anii în care se pun bazele omului educat, tot mai multe persoane consideră că școala este locul în care trebuie făcută educația. Acestor persoane vreau să le amintesc că școala este a doua familie a unui copil, în aceeași măsură în care familia este prima școală a unui copil.

În raportul către UNESCO al Comisiei Internaționale pentru Educație în secolul XXI se menționează: „Educația trebuie organizată în jurul a patru tipuri fundamentale de învățare, care, pe parcursul vieții, constituie pilonii cunoașterii: *a învăța să știi*, ceea ce înseamnă dobândirea instrumentelor cunoașterii; *a învăța să faci*, astfel încât individul să intre în relație cu mediul înconjurător; *a învăța să trăiești împreună cu alții*, pentru a coopera cu alte persoane, participând la activitățile umane; *a învăța să fii*, un element important, ce rezultă din primele trei.”

Toate cele patru aspecte ale învățării sunt extrem de importante. Toate pot fi, într-o măsură mai mică sau mai mare, dobândite sau consolidate în perioada școlarității. Dar de asemenea, toate formele de învățare pot fi considerate meritul familiei.

Eu personal consider că, de fapt, indiferent cine își atribuie meritele referitoare la educația unui tânăr, școala și familia au un rol extrem de important, că cele două școli și totodată două familii ale copilului își împart și meritele și nereușitele în ceea ce privește educația unui copil, a unui adolescent, a unui tânăr sau chiar a unui adult. Pentru că și școala și familia își manifestă influența pe tot parcursul vieții. Ceea ce înveți în mica copilărie referitor la respect, la colaborare și conviețuire se transformă în rutine constante pe tot parcursul existenței. Ceea ce înveți la școală, de la cunoștințe în diverse domenii ale cunoașterii și până la colaborarea și cooperarea cu cei din mediul apropiat sunt tot atâtea aspecte importante ale evoluției ca cetățean al unei națiuni.

Când un copil vine la școală, ca elev, noi, profesorii, ne așteptăm ca el să vină din familie cu o serie de deprinderi și oboceiri care să îl ajute să se încadreze în cerințele de conviețuire pe care le impune o instituție școlară. La școală este evident că principala preocupare a cadrelor didactice va fi spre transmiterea unor cunoștințe în diverse domenii precum și formarea la elevi a capacității de a învăța ca să știi, să faci și să aplici, dacă se poate împreună cu alții tot ceea ce îți este util la un moment dat. De fapt, școala vine cu noi provocări pentru un copil obișnuit din familie cu anumite „libertăți” dar și cu anumite „constrângeri” privitoare la modul de petrecere a timpului, la implicarea și colaborarea cu cei din jur. un copil care are formate anumite deprinderi referitoare la respectarea celorlalți, de la persoane la păreri sau proprietăți, este totdeauna mai ușor de „modelat” ca cetățean responsabil. Pentru că unui copil căruia familia i-a acordat dintotdeauna libertate deplină în manifestare va fi la școală mai degrabă „un rebel” care se așteaptă ca el să aibă de fiecare dată prioritate, ca părerea lui să fie cea luată în considerare, școala își dorește ca familiile să acorde foarte mare atenție în primii ani de viață și educație ai copilului mai ales formării capacității de a învăța „să trăiești împreună cu alții” decât să vină cu deprinderea de a citi sau scrie deja formată. Ca profesor de educație fizică, predând și la clase de învățământ primar, pot spune, cu absolută încredere, că e de preferat un copil care la șase ani, când vine la școală, știe să colaboreze cu alți copii de vârsta lui sau cu adulții care răspund de ei. Mai mult, ca diriginte la clase de gimnaziu, pot să afirm că acolo unde familia acordă de la început atenție deosebită educației copilului, cu referire la a învăța să faci și să colaborezi cu cei de alături, intervențiile școlii în atitudinea și comportamentul copilului sunt foarte ușor de făcut pentru că „terenul este pregătit”. Din contră, în familiile dezorganizate, în care copilul preia responsabilitățile unui adult, adesea rebeliunea este foarte greu de combătut sau de eliminat. În astfel de situații, influența grupurilor externe este extrem de importantă și din nefericire, de multe ori, cde proastă calitate.

Școala poate interveni dar numai când se poate baza pe colaborarea familiei. De aceea, primii ani ai copilului, când învață prin imitație, mai ales, ceea ce vede acasă, sunt foarte importanți. Influența mediului familial este cel dintâi factor de umanizare și socializare. De aceea, modalitățile prin care familia asigură trecerea copilului prin stadiile critice ale vieții determină, în mod aproape ireversibil, caracterul și personalitatea elevului. Influențele ulterioare, inclusiv ale școlii, modelează într-o oarecare măsură

influențele familiei dar niciodată nu vor anula experiențele precoce fundamentale ce pot fi trăite doar în cadrul familiei. Colaborarea și atitudinea prietenoasă, respectul, se învață acasă. La școală, doar se consolidează! Am avut situații, ca diriginte, când în viața elevilor au apărut momente tensionate legate fie de viața de familie, fie de apropierea / iminența unor examene care sunt totdeauna factori de stres pentru adolescenți. acolo unde bazele au fost solide, sănătoase, trecerea peste aceste momente mai dificile s-a realizat mult mai ușor decât în alte cazuri, în care a fost nevoie de consiliere specială pentru depășirea obstacolelor de natură socială din viața copiilor, mai ales că la această vârstă impactul social este foarte important pentru copii.

Pentru că, de fapt, munca educativă a dirigintelui depinde în mare măsură de cum este ea sprijinită de către familie. Degeaba vii tu, școală cu anumite „restricții” privind atitudinea și comportamentul elevilor dacă familia continuă să aibă o atitudine nepermis de permisivă.

Cu toate acestea, de fiecare dată putem interveni ca să corectăm eventualele derapaje. Este una din sarcinile pe care noi, cadrele didactice ni le asumăm atunci când mergem la școală, cu inima deschisă, știind că suntem capabili să îi ajutăm pe cei care într-adevăr vor să fie ajutați.

Bibliografie:

1. Bărduță Vasile – Valențele formative ale educației, Editura CONPHYS, Rm. Vâlcea, 2002

"CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ" PRIN OCHII DE COPIL

PROF. MOISE GHEORGHE
LICEUL TEHNOLOGIC "UDREA BĂLEANU"
BĂLENI, DÂMBOVIȚA

Părinții sunt primii "profesori" ai copiilor lor. Acest lucru face ca familia să fie cel mai puternic factor de influență pentru tineri. Tot ceea ce părinții fac sau nu fac în mod obișnuit se va regăsi mai târziu și în obiceiurile copiilor. Tinerii zilelor noastre sunt puternic legați de familie, în consecință, ei se bazează pe aceasta pentru susținerea financiară, fundamentarea succesului și disponibilitatea de a fi înțeleși.

Curios să aflu ce anume înțeleg elevii mei din clasa a V-a prin expresia "cei șapte ani de-acasă", am imaginat trei întrebări pe care le-am supus atenției lor în una dintre orele de Consiliere și Orientare. Întrebările au fost următoarele:

1. Ce înțelegi prin expresia "cei 7 ani de acasă"?
2. Cunoști o persoană pe care o consideri un model pozitiv privind comportamentul? Și, dacă da, cine este și ce anume îți place la comportamentul acesteia?
3. Consideri că ai aspecte negative pe care ar trebui să le corectezi privind comportamentul tău? Și, dacă da, numește unul dintre acestea.

Vă voi înfățișa, în cele ce urmează, răspunsurile lor.

Astfel, la prima întrebare (*Ce înțelegi prin expresia "cei 7 ani de acasă"?*) cele mai interesante răspunsuri au fost următoarele:

- "Eu, prin cei șapte ani de-acasă, înțeleg respectul pe care îl acumulăm din familie și pe care îl oferim apoi oamenilor din jurul nostru"
- "Cred că expresia înseamnă să dai dovadă de bune maniere și să îți respecti părinții și pe toți cei din jurul tău"
- "Eu înțeleg că în primii șapte ani primești educație doar de la părinți"
- "Înseamnă să fii ordonat oriunde te-ai afla și să îi înțelegi pe ceilalți"
- "Eu cred că asta înseamnă să ai mult bun-simț"
- "Dacă ai cei șapte ani de acasă, nu ai cum să te porți urât la școală, nu înjuri. Asta înseamnă să fii un copil civilizată"
- "Eu cred că dacă ai cei șapte ani de-acasă vei saluta atunci când te întâlnești cu cineva"

Iată câteva dintre răspunsurile la cea de-a doua întrebare (*Cunoști o persoană pe care o consideri un model pozitiv privind comportamentul? Și, dacă da, cine este și ce anume îți place la comportamentul acesteia?*):

- "Da, cunosc o persoană pe care o consider un model pozitiv de comportament. Este un coleg din clasă. Îmi place la el că învață foarte mult și nu se ia cu ceilalți la ceartă"
- "O persoană pe care o consider un model pozitiv este domnul diriginte, deoarece el ne ajută când avem nevoie și ne respectă"
- "Eu o am ca model de comportament pe bunica mea, fiindcă este foarte înțeleaptă și face întotdeauna ceea ce trebuie"
- "Pentru mine, Ana este un model de comportament. Ea îmi este cea mai bună verișoară și o iubesc pentru că este amuzantă"
- "Andreea, colega mea de bancă, este modelul meu. Cel mai mult îmi place la ea că nu minte. Totuși, când asta se mai întâmplă, aproape imediat recunoaște și mă roagă să o iert"
- "Da. Pe domnul diriginte îl consider un model pozitiv fiindcă îmi place că vorbește frumos cu copiii"

Cea de-a treia întrebare (*Consideri că ai aspecte negative pe care ar trebui să le corectezi privind comportamentul tău? Și, dacă da, numești unul dintre acestea*) a primit răspunsuri mai mult sau mai puțin sincere, precum cele de mai jos:

- "Atunci când cineva se leagă de mine, reacționez puțin cam prea impulsiv, în loc să îl las în pace.

Totuși, nu fac acest lucru la școală."

- "Recunosc că sunt bătăuș și pârâcios. În plus, mă cam bag unde nu-mi fierbe oala..."

- "Știu că am câteva aspecte negative pe care trebuie să le corectez: mint prea des, sunt egoist și

încăpățânată."

- "Defectul meu cel mai mare este că mă supăr foarte repede. Dar nu mai vreau să fiu așa!"

- "Eu consider că trebuie să renunț la minciuni și să îmi controlez furia"

- "Da, am un aspect negativ: îmi este frică să ies la tablă la orele de Matematică"

- "Da, am. Asta pentru că în ultima vreme mă comport urât cu părinții mei"

- "Aroganța mea este un aspect negativ. Și, da, recunosc că sunt puțin cam zgârcită"

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR MOISESCU IULIANA
GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 48 BRĂILA

Să vorbim puțin despre cei șapte ani de acasă. De fapt ce sunt cei șapte ani de acasă, pe care bătrânii noștri îi invocă atunci când este nevoie de acest lucru? Până în clasa primară, cam pe la șase/șapte ani, copiii stau mai mult cu părinții, bunicii, cu familia și cei apropiați în general. Cei din familie încearcă să îi sfătuiască și să îi educe cum știu ei mai bine, ca pe viitor aceștia să poată intra în viață cu minim de lecții despre viață în general. Cum să respecte bunicii, cum să respecte familia și pe cei mai în vârstă, mai departe la școală să respecte profesorii, colegii, prietenii.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt "lucruri" care se învață. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi la grădiniță și abia apoi la școală. Fiecare copil este bine să știe că, dacă este politicos și are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu ei. Acestea se învață pe parcursul întregii vieți, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt "cei șapte ani de-acasă". Este bine de știut că a avea cei șapte ani de-acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Părinții comunică din ce în ce mai puțin cu ei, fiind un factor negativ în viața acestora, ajungând chiar la izolare. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților.

În ziua de astăzi întâlnim foarte mulți copii cu părinți plecați în străinătate. De grija și educarea copiilor se ocupă bunicii sau alte rude. Acești copii sunt bine din punct de vedere material, dar ei rămân cu traume pe viață privind lipsa dragostei părintești. Toate lucrurile materiale: haine, dulciuri, jucării și alte obiecte trimise de părinți nu pot înlocui prezența și dragostea unui părinte. De aceea, o mare parte dintre acești copii se simt abandonati, frustrați, dezvoltă comportamente negative, reprobabile, devin ori prea timizi, ori agresivi, antisociali și nu se pot adapta sau integra adecvat în colectivitate, fie că este vorba de grădiniță, școală. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort afectiv, în special, și fizic, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău.

De aceea sunt foarte importanți cei 7 ani de acasă. Părinții trebuie să înțeleagă și să cunoască elemente despre dezvoltarea copilului lor pentru: a sprijini creșterea și dezvoltarea copilului și pentru a-l ajuta să-și atingă maximum de potențial, a avea așteptări realiste de la copil, în funcție de vârsta și gradul său de dezvoltare, a ști ce să caute când observă că este vorba despre întâzieri în dezvoltarea copilului, pentru a putea solicita ajutorul specialiștilor.

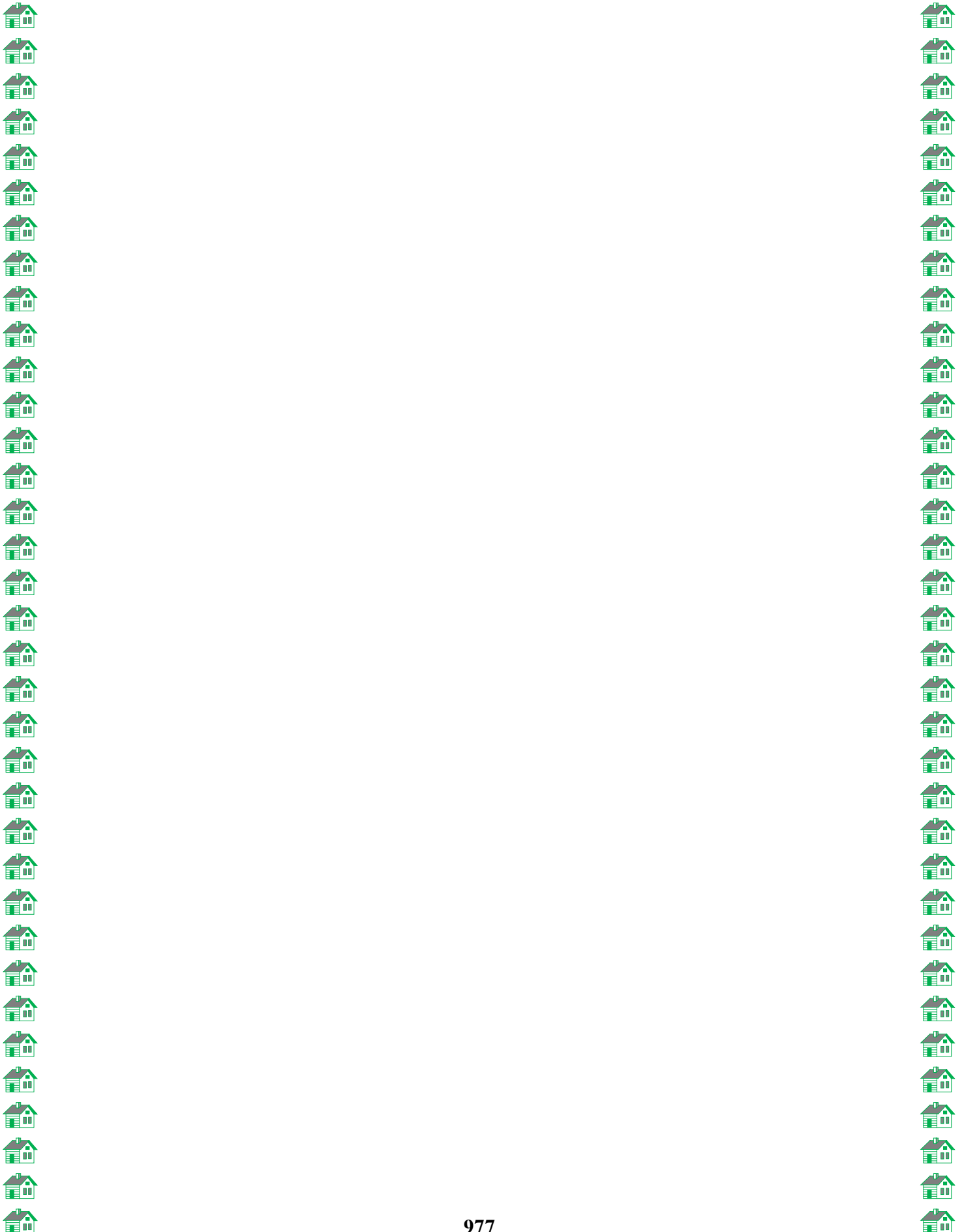
Necesitatea educării tinerei generații pentru a face față exigențelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății. Aceasta nu înseamnă că întreaga responsabilitate în educația și formarea tinerei generații revine exclusiv în sarcina școlii. Prima școală a copilului este familia. Aici învață, inițial, prin imitație, prin exemplul celor din jur, minciuna și adevărul, politețea și obrăznicia, frumosul și urâtul, binele și răul. Cei șapte ani de acasă sunt primii șapte ani de viață, nu primii șapte ani de școală. Școala are rolul ei bine determinat în formarea caracterelor frumoase, fără îndoială, dar construiește pe fundația realizată acasă.

Trebuie să existe o colaborare între factorii din triada familie- școală-comunitate pentru ca expresia "cei șapte ani de acasă" să capete sens, să aibă valoarea pe care o merită și nu să devină doar o expresie

învechită și demodată. A-i asigura copilului accesul la educație înseamnă, în primul rând, a-i asigura educația „celor șapte ani de acasă”, prin stabilirea unor repere solide în acord cu principiile moralei sociale.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

GRĂDINIȚA CU P.P. DR.I.RATIU, TURDA PROF. ÎNV. PREȘCOLAR MOLDOVAN ANA MARIA

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „**cei șapte ani de-acasă**” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
- bune maniere și comportament;
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire);
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverență în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de-acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

INST. MOLDOVAN CLAUDIA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ROȘIA DE SECAȘ/ȘCOALA PRIMARĂ TĂU

Cei șapte ani de acasă reprezintă normele de conduită învățate de copil în familie. Familia este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, de obicei prin imitare, părintele fiind un model pentru copil. Vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale pot doar să confirme și să consolideze normele deja deprinse în familie.

Când spunem despre un copil că are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul dezvoltării copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Relația afectivă cu părinții reprezintă baza formării unui comportament adecvat al copilului. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Este necesar ca părintele să fixeze niște limite, deoarece copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. Dacă părintele își exprimă bucuria și mulțumirea atunci când copilul face o faptă bună, îi oferă acestuia cea mai prețioasă recompensă. Laudele au un mare rol; este important ca părintele să laude copilul ori de câte ori dă dovadă de bună creștere.

Astfel, părinții trebuie să stabilească reguli realiste, echilibrate, să-i explice copilului ce are voie să facă și ce nu și să îi spună ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Consecvența părinților este foarte importantă.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
- Părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde;
- Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

"Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?" Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia "Cei șapte ani de-acasă" definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată "culmea achizițiilor", este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Bibliografie:

*Golu, M.- *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației României de Măine , București, 2000

*Negovan, V. – *Introducere în psihologia educației* , Editura Curtea Veche, București, 2003

*Sălăvăstru, D. – *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2004

COMUNICARE PRIN RESPECT

PROF. ÎNV. PRIMAR MOLDOVAN DANA LICEUL TEHNOLOGIC LECHINȚA

Cei șapte ani de acasă încep în fiecare zi cu banalul salut, spus sau nespus la intrarea în clasă.

Am crescut la sat, unde toată lumea trebuia salutăată, indiferent de câte ori întâlneai aceea persoană.

Și acum simt mâna puternică a mamei, care mă strângea, când trebuia să salut persoana cu care urma să ne întâlnim. Era polița ei de asigurare, pentru ca eu, să nu care cumva să uit gestul de politețe, care făcea diferența dintre un copil respectuos și unul mai puțin politicos. Reflexul de a da binețe se formează repede și devine automatism. E ca mersul pe bicicletă, o dată învățat, nu îl mai poți uita.

Sunt foarte multe aspecte care definesc sintagma „Cei șapte ani de acasă”. Vreau să disec doar două dintre ele, și anume „Te rog...” și „Mulțumesc!”

Cu aceste două formule nu numai că dai dovadă de un copil bine crescut, dar și poți să ajungi la inima cuiva, să te faci remarcat în cel mai pozitiv sens.

De aceea am demarat un „curent” în cadrul clasei, pentru a obișnui copiii cu cele două formule de adresare. Pentru cei care nu folosesc adresarea „Te rog...”, ne facem că nu îi auzim până remediază greșeala, iar celor care nu știu să mulțumească le aducem aminte de cuvântul „Mulțumesc!”

Am încercat să caut și motivul pentru care părinții nu au considerat că este necesar ca fiii și fiicele lor, să folosească aceste mici „trucuri” de respect. Copiii încă din primii ani de viață imită comportamentele, inclusiv cele verbale, ale celor mai mari din proximitatea lor cu care interacționează. Dacă nu aud de la cei din casă aceste formule, nici ei nu le vor folosi mai târziu.

Apartenența familială este esențială pentru construirea unei identități individuale. Ea presupune că există o transmitere către copil a istoriei familiale, a credințelor, miturilor, valorilor și mai ales, că acest copil își găsește un loc în acea familie și este investit ca membru al acesteia.

Amprenta familiei este covârșitoare în primii ani de viață, pentru implementarea unor deprinderi normale și nu ține neapărat de statul social, ci mai degrabă de o cutumă, transmisă din generație în generație.

Cred că ține și de noi, să redăm familiilor, prin elevii noștri, respectul, bunul simț, care formează și conturează împreună cu actul educațional, tabloul final al unui adolescent remarcabil.

Închei citându-l pe Nicolae Labiș: „*Dacă toate astea fi-vor învățate, Restul o să vină de la sine-apoi...*”

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASA!

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: MOLDOVAN ELENA

Alături de școală și organizațiile pentru tineret, familia este unul din factorii care se preocupă de educația omului.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte din cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele despre comportament, elevul le datorează educației primite în familie. (Utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei șapte ani de acasă").

În cadrul familiei moderne se produc unele mutații, care constau în înlocuirea familiei formată din trei generații, cu familia formată din două generații. De aici concludem că bunicii participă din ce în ce mai puțin la educația nepoților. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral, estetic.

Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcăminte copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le crează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice.

Familia îi formează copilului primele deprinderi de igienă personală și socială și îi obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului. În perioada pubertății, schimbările fiziologice produse în organism pun probleme noi pentru dezvoltarea fizică a copilului; prin îndrumări perseverente și afective, prin modificarea regimului de odihnă, prin crearea unor noi deprinderi igienice, familia le va putea rezolva la timpul potrivit.

În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului dependent de munca depusă de părinți în această direcție.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege.

Copiii pun cele mai multe întrebări în jurul vârstei de 3-7 ani, iar părinții îi ajută să-și însușească un număr mare de cunoștințe, răspunzând cât se poate de corect și exact.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în acest sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Familia contribuie și la educația estetică a copilului. Părinții sunt cei care realizează contactul copilului cu frumusețile naturii (culorile și mirosul florilor, cântecul păsărilor, verdele câmpului etc.), cu viața socială (tradiții, obiceiuri străvechi etc.).

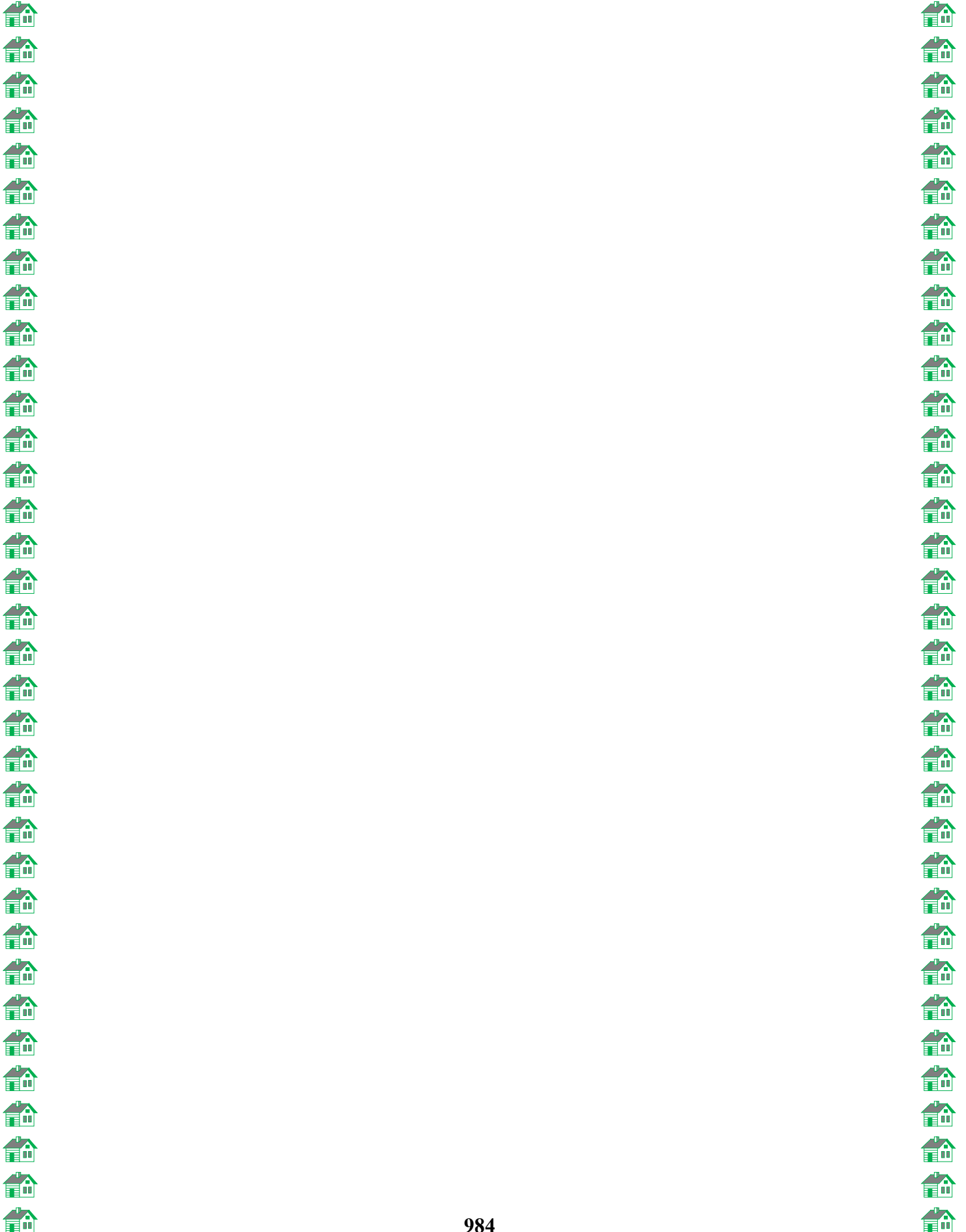
Familia trebuie să fie un colectiv sănătos, adică în componența sa să existe toți membrii care alcătuiesc în mod normal un asemenea colectiv (doi părinți), între aceștia să fie relații de înțelegere, respect, intrajutorare, să trăiască în deplină armonie, să ducă o viață cinstită, onestă. Opiniile celor doi părinți referitoare la copii trebuie să fie convergente iar părinții trebuie să fie un bun exemplu, având în vedere cât de puternic este spiritul de imitație la copii. Copilul trebuie să simtă iubirea pe care părinții i-o poartă, dar este necesar să știe că nu-i vor îngădui orice capriciu. "Dragostea este astfel nu numai cheagul familiei, ci și calea cea mai eficientă a educației, dar numai dacă ea e potrivită și cu măsură".

A educa un copil nu este un lucru atât de ușor. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad

de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

LUMINIȚA VIOLETA MOLDOVAN, ȘCOALA GIMNAZIALĂ LIVEZILE, STRUCTURA DOROLEA, BISTRIȚA NĂSĂUD

Familiei îi revine responsabilitatea deosebită în creșterea și educarea copilului, înainte de școala dar mai ales după intrarea acestuia în școală. Funcția educativă înseamnă realizarea unui ansamblu de acțiuni și influențe dirijate, implicite, spontane care se realizează în mediul familial ca spațiu natural și de educație.

Influențele educaționale pot fi externe (condiții sociale, materiale, culturale) și interne (structura relațiilor din familie, atitudinile, modelele de comportare). Efectele educative pot fi pozitive sau negative. De aceea este necesar ca părinții să conștientizeze faptul că educația în familie nu se realizează numai de la sine, spontan, ci trebuie organizată și condusă cu metode pedagogice și psihologice științifice. Literatura pedagogică contemporană pune în evidență faptul că nevoia educației în familie este determinată de mulți factori, cum ar fi:

- imaturitatea inițială și prelungită a copilului, dependența sa față de adult implică o permanentă supraveghere și ajutor;

- familia este primul mediu de viață, al primelor experiențe și ucenicii sociale, afective, culturale, educația mijlocește contactul copilului cu mediul înconjurător și realizează educarea timpurie și progresivă a lui;

- familia este prima școală în care copilul învață regulile de comportare în viață, învață să prețuiască munca, să iubească țara și valorile culturale și spirituale ale umanității;

- familia asigură însușirea limbajului și a comunicării orale;

- complexitatea proceselor dezvoltării psiho-sociale în perioada preșcolară și școlară implică o intervenție competentă și permanentă din partea părinților.

- familia oferă mediul social și relațional, contacte sociale și modele de comportare, condiții deosebite de educație și de formare a capacităților de autonomie și independență comportamentală.

Ca mediu afectiv familia este o școală de educare a sentimentelor și prilejuiește copilului o gamă diversă de trăiri și experiențe afective. În familie copilul învață să iubească și să fie iubit, se confruntă cu stări de frustrare sau gelozie și dobândește controlul propriilor stări afective.

Aceste câteva probleme legate de educația copilului în familie pun în evidență faptul că familia trebuie să se constituie într-un mediu de educație iar școala trebuie să beneficieze din plin de aceste rezultate.

Cercetările în acest domeniu, realizate după anul 1900, arată că autoritatea se poate întemeia, fie pe seama represiunii și a violenței ei, în acest caz avem de-a face cu o autoritate represivă și formală, fie pe prestigiul, competența științifică, profesională și morală a părinților, pe știința acestora de a se purta cu copiii, de a stabili contacte relaționale, de a cere și impune și, în acest caz avem de-a face cu autoritatea reală, funcțională și educativă.

Autoritatea părinților reflectă, așa cum s-a mai spus, structura familiei, nivelul de cultură, calitățile psihopedagogice ale părinților și concepția lor despre educație și puterea ei. Ea trebuie să fie o atitudine de durată, nu tendințe sau impulsuri de moment. Adevărata autoritate este firească și exprimă comportamentul obișnuit al părinților. „Firescul relației de autoritate dintre părinți și copii este o caracteristică esențială a acesteia”. (E. Paun)

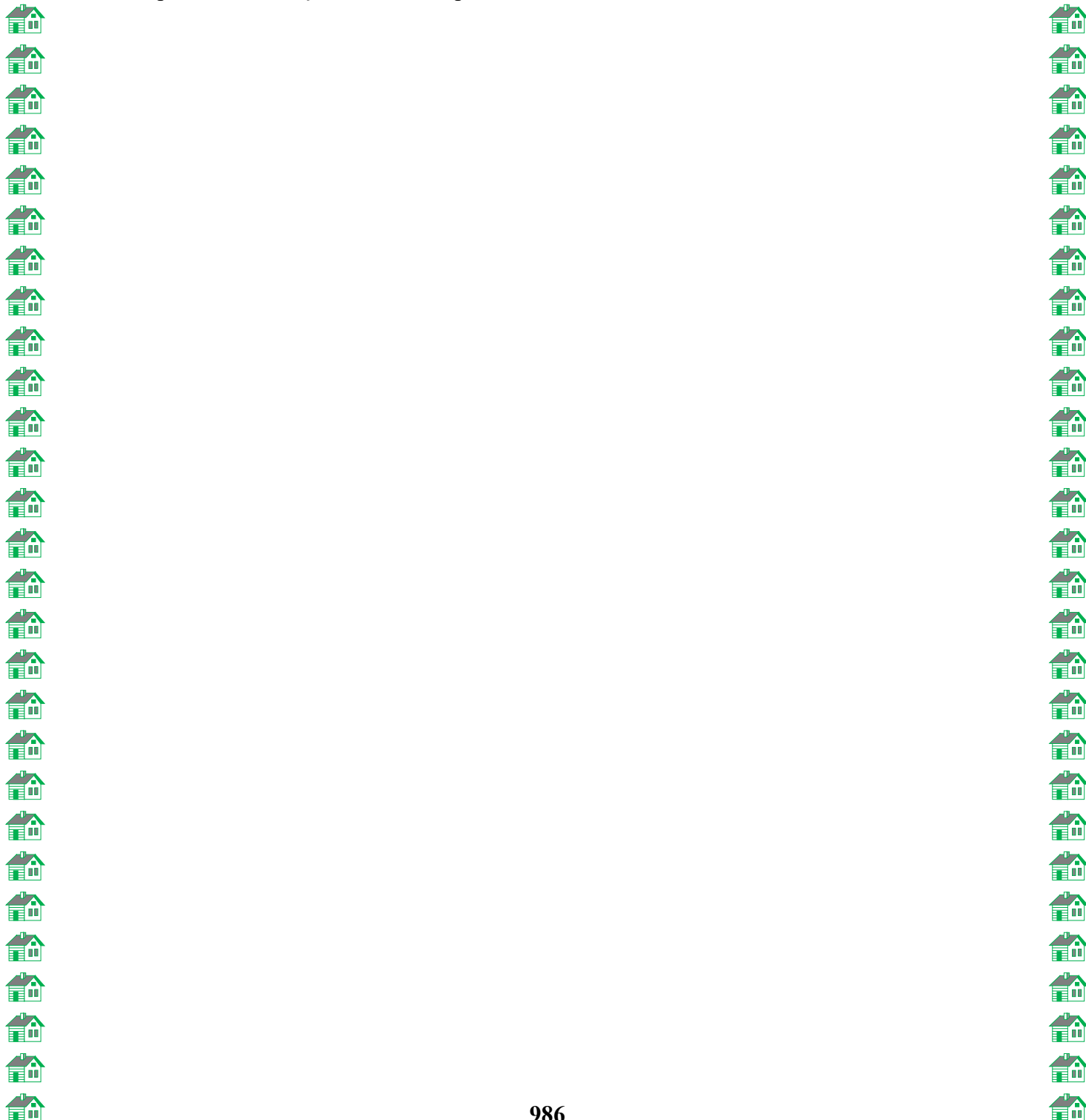
Acest firesc se exprimă prin atitudini ca; fermitate – nu asprime, competență, luciditate, siguranță, consecvență, coerență logică în comportamente și în cerințe, dragoste pentru copii, flexibilitate, adaptare spre dialog, spirit de dreptate, încredere etc. Adevărata autoritate exclude oscilația și instabilitatea comportamentală, neîncrederea și violența, brutalitatea și respingerea etc., conduite cu efecte neașteptate asupra climatului din familie și a educației, în ultimă instanță defecte ale părinților care vor lăsa urme negative asupra personalității copiilor.

Așa cum probează practica educatională și în general cercetările în acest domeniu, una din cele mai grave greșeli ale părinților și de formarea sensului autentic al autorității este autoritarismul. Autoritarismul, cu dreptul la bătaie, se exprimă în autoritate excesivă, violență despotice, ceea ce este de fapt „o criză” de autoritate. Consecințele negative ale unui asemenea comportament se exprimă în dereglarea climatului

familiei, stări tensionale, blocaje, disfuncții ale comunicării dintre părinți și copii, stări de insatisfacții etc. Acest tip de autoritate generează timiditate excesivă, instabilitate comportamentală, limitarea autonomiei social-cognitive. Activitatea practică pune în evidență suficiente exemple ale consecințelor autoritarismului-inhibiția comportamentală a copilului însoțită de dificultăți de integrare socială sau școlară, lipsa inițiativei etc.

Opusul autoritarismului este permisivitatea sau toleranța excesivă. Permisivitatea duce la degenerarea și destructurarea relațiilor și a climatului educativ în familie. Ea se concretizează în incapacitatea părinților de a se raporta adecvat la copii. În acest context, părinții abdică de la rolul lor. Ei câștigă atenția și stima copiilor prin cedări succesive și încălcări regulate a unor limite care trebuie să existe între părinți și copii. Părinții devin „slugile copiilor”. Uneori autoritarismul și permisivitatea se împletesc; părinții amândoi ori unul dintre ei trec cu ușurință de la o conduită la alta. Lipsit de repere stabile, de securitate și certitudini necesare, copilul sfârșește prin a fi și el un instabil și a dobândi un comportament caracterizat prin disimulări și dedublări ale personalității.

CEI 7 ANI DE ACASA

PROF.INV.PRIMAR, MOLDOVEANU RENATTE

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Un copil înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului",

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară.

Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Purtarea copilului, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviu pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ...”

PROF. MOLDOVEANU GEORGETA-SIMONA
LICEUL „PREDA BUZESCU” BERBESTI, JUD. VALCEA

Mediul în care copilul se dezvoltă psihic și fizic în primii șapte ani de viață se imprimă și se depozitează în interiorul acestuia ca o condiție de bază care îl va defini ca om pentru tot restul vieții. Cu alte cuvinte, primii șapte ani de viață pot fi numiți drept o „carte de vizită” sau un album a cărui file vor fi mereu răsfoite. Cei șapte ani vor fi decisivi în modul de integrare al copilului în societate, în modul de însușire a valorilor moral-civice.

Dacă mediul de viață al primilor șapte ani e caracterizat de agresivitate, impulsivitate, egoism, copilul va deveni un indezirabil. Iar dacă mediul de viață al primilor șapte ani e caracterizat de calmitate, răbdare, înțelegere, copilul se va putea adapta ușor în orice grup social.

În prima parte a celor șapte ani, copiii tind să imite tot ceea ce văd în jur, astfel orice activitate a părinților sau a persoanelor din jurul acestora are o mare influență și o consecință totodată. Părinții trebuie să știe că sunt precum o oglindă în fața copiilor lor, astfel stilurile parentale se reflectă în comportamentul copiilor lor. Părinții trebuie să fie responsabili, să conștientizeze că în fond ei sunt niște educatori.

În cea de-a doua parte a celor șapte ani, copilul începe să dea dovadă de independență, să-și dezvolte autonomia prin diverse reacții, unele mai bune, altele mai puțin bune. De exemplu: atragerea atenției prin opoziție, negativism, contrazicere, imitare adulți prin preluarea unor cuvinte sau gesturi, creșterea gradului de maturizare în gândire sau comportament etc. Este de datoria părinților să managerieze aceste situații, astfel încât copilul să preia doar elementele corecte, necesare procesului devenirii ca persoană unică, independentă, funcțională.

Educația nu presupune o cursă în a vedea cât de repede scrie, citește sau socotește copilul. Primii șapte ani nu ar trebui dedicați scrisului și socotitului, cum pentru mulți părinți aceste lucruri par obligatorii. Mai degrabă, acești șapte ani ar trebui dedicați însușirii unor norme, reguli de comportament, formării unor deprinderi esențiale în demersul viitor al copilului.

Primele deprinderi de formare a personalității copilului în familie constituie suportul dezvoltării ulterioare. Totodată, în familie se dobândesc primele experiențe de cunoaștere și experiențe de viață. Familia este prima care contribuie la însușirea limbajului, la formarea deprinderilor de comportament, elemente esențiale pentru parcursul educativ al copilului din grădiniță. Climatul psihosocial, relațiile intrafamiliale, nivelul cultural al familiei sau nivelul socioeconomic reprezintă factori determinanți în dezvoltarea psihofizică a copilului. La grădiniță, copilul vine cu un bagaj bine definit pe care va construi mai departe și va adăuga alte și alte lucruri. Astfel, familia este un real suport al grădiniței.

În concluzie, precizez importanța celor șapte ani de acasă prin faptul că aceștia sunt punctul de plecare în educarea corectă a copilului și „cartea de vizită” care îl va însoți pentru tot restul vieții.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ – ANII CARE NE „ROSTUIESC” VIAȚA

MOLDOVEANU VERONICA SILVIA

Cu ceva ani în urmă cei șapte ani de acasă erau chiar de... acasă. Copii erau crescuți de părinți sau de bunici, fiind instituționalizați în jurul vârstei de șapte ani.

Printre acești copii crescuți în poala bunicii mă regăsesc și eu. Întotdeauna, aceasta îmi spunea cât de important este să ai șapte ani de acasă. Parcă și acum îi aud vorbele : „Măică,ăștia șapte ani îți rostuiesc viața!”. Nu înțelegeam pe aunci prea bine sensul acelu „rostuiesc”, dar mi se părea teribil de savant. Însă, înțelegeam perfect atunci când mergeam pe stradă amândouă și mâna mea mică era ușor strânsă de mâna ei caldă și ocrotitoare, mai ales când întâlneam vecini. Era semn că trebuie să salut. Gestul făcea parte din „rostuirea” aceea a vieții, din cei șapte ani de acasă. Mai târziu, am înțeles că rostuirea se referea la modelarea caracterului unui copil, având rol fundamental în devenirea viitorului adult.

În ziua de astăzi, ceea ce pe vremuri reprezenta firescul vieții, s-a transformat într-o mare problemă : de unde luăm timpul pentru cei șapte ani de acasă? Psihologii consideră esențial timpul petrecut de familie împreună cu copilul. Acesta trebuie să fie de calitate, iar copilul și nevoile sale să fie esențiale. El trebuie să știe că este iubit și respectat necondiționat.

Nu putem considera timp petrecut cu cel mic atunci când îl lăsăm cu orele în fața unei tablete, noi văzându-ne de ale noastre. Ne iubim copilul când îi facem cel mai de preț dar- timpul nostru, un timp împreună cu copilul, implicați în activitățile lui.

Și iubirea noastră pentru copil nu cunoaște limite. Cu răbdare și afecțiune învățăm copilul regulile de conviețuire socială. Acei părinți care își cresc copilul sub un clopot de sticlă, nu fac altceva decât să formeze un viitor adult asocial. Copilul trebuie expus zilnic mediului social, oferindu-i posibilitatea de a îndeplini roluri sociale variate. Astfel, îi lărgim treptat orizontul, de la spațiul limitat al familiei , la societate.

În cei șapte ani de acasă cel mic învață prin imitație, adică învață ceea ce trăiește. Noi adulții trebuie să ne dăm seama de faptul că, nîncetat, suntem modele de comportament pentru copil. Trebuie să fim convinși de faptul că dacă noi suntem anxioși vom crește un copil temător, dacă noi suntem agresivi, copilul va avea toate șansele să devină la rândul său un adult agresiv.

În permanență adultul trebuie să ofere exemple pozitive, iar comportamentul său să trebuie să fie unul constant. Excepțiile de la reguli, care sunt câteodată binevenite, trebuie bine argumentate, astfel încât ele să fie corect percepute de către copil.

Psihanalistul Erik Erkson precizează faptul că pînă la șapte ani copilul învață să aibă încredere în cei de acasă. Dacă nu este dezamăgit, acesta va învăța să-și manifeste încrederea în oameni și în sine. Astfel va dovedi că poate deveni autosuficient și că se poate integra și adapta într-o lume cu infinite manifestări. De fapt, aceasta este și finalitatea celor șapte ani de acasă.

Nu pot să închei decât cu un gând de adîncă recunoștință pentru bunica mea, care a știut să îmi rostuiască viața.

BUNICO, ÎȚI MULȚUMESC!

EDUCATIE IN FAMILIE CEI SAPTE ANI DE ACASA!

PROF. MONCEA ANCA

“Când nu mai ești copil, ai murit de mult” – Constantin Brâncuși

Arta cu și despre copii

Vârsta a înțelegerii inocente, pure și nemediate a lumii, copilăria reprezintă prima vârstă a omenirii, iar copilul este arhetipul artistului liber, a cărui creație există dincolo de norme și canon, într-o realitate spirituală generată de intuiție și instinct. Începînd cu anul 1908, texte și desene aparținînd unor copii au început să fie incluse în expoziții și colecții ale artiștilor ruși, fapt ce a conferit un înțeles nou artei din primele decenii ale secolului al XX-lea. Artiști precum Kandinski, Klee sau Picasso au reafirmat, în manieră diferită, această convingere privind rolul esențial al copilului în lumea modernă.

În ceea ce privește literatura, situația devine mult mai complexă și nuanțată. Scriitorii au exploatat intens tema, atît din perspectiva copilului ca artist desăvîrșit, cît și din cea a reprezentării simplificate pînă la puritatea geometrică ultimă, în care copilul poate fi atît creator al operei de artă, cît și receptorul său ideal. În cultura română, ca în majoritatea culturilor din spațiul european, există scriitori pentru care întâlnirea cuvînt-copil a fost benefică. Fără a instaura un gen aparte, Ion Creangă, Octav Pancu Iași, Mircea Sântimbreanu, Emil Gârleanu, Eugene Ionesco și Gellu Naum au scris cîteva cărți în spiritul insolitei întâlniri, iar Tudor Arghezi și Ana Blandiana au extins suprafața de contact între literatura română "majoră" și cea pentru copii.

“Amintiri din copilărie” sau “Copilăria copilului universal” George Călinescu

Ce poate fi senzațional, ce poate împărtăși o experiență inedită, în incidente precum furtul fructelor din pomii vecinilor, fuga de la treabă la scaldă sau renghiurile pe care și le joacă unul altuia colegii de la școală relatate în *Amintiri din copilărie*? Ce valoare pilduitoare dețin asemenea întâmplări? Întrebările sunt de prisos. Senzaționalul, aventurosul, exorbitantul vin în *Aminitiri* din modul spunerii, al prezentării, nu din faptele înseși. Menținerea în universul experienței unanim străbătute apare limpede mărturisită: „Așa eram eu la vârsta cea fericită, și așa cred că au fost toți copiii, de când îi lumea asta și pămîntul, măcar să zică cine ce-a zice”. Declarația, întărită prin formula de încheiere, are rostul unei referiri metatextuale, al unei indicații de lectură implicite. Autorul se descarcă, și sub acest aspect, e dependentă față de cititor. Comunicarea e preschimbată în comuniune, în „cuminecare” (împărtășanie). Ca și în basm, ca și în baladă. Esențială rămîne aducerea faptelor în prezent, în *prezență*.

Lumea copilului este actuală, a noastră, a tuturor, cea de ieri, de azi. Însuși acest act poartă încărcătura „pilduitoare”. Ca termen de contrast, se poate menționa imaginea copilăriei din *Hronicul și cântecul vîrstelor* al lui Blaga. Creația lui Creangă nu are nici un fel de afinitate cu formula de Bildungsroman, nici cu alternativa ei populară, de dezvăluire și transmitere a experienței acumulate de omul încercat în viață. Limanul copilăriei stă într-o mirabilă desprindere spațio-temporală. Nicio îndoială că Ion Creangă este un „scriitor-povestitor” și că cititorul pare să „asculte”. Pare că „un om stă pe loviță și povestește altora” cum observă Călinescu. Iată un episod binecunoscut: Nică pleacă de acasă, iar mama, potopită de treburi, luându-i urma și găsindu-l la scaldă.

„Toate aceste le privea biata mamă, uitată cu mâinile subsuoară, cum e omul necăjit, de după un dâmb din prund, aproape de mine. Dar eu n-o vedeam de dânsa, căci eram în treabă. În totului tot, a fost trecut la ijloc vreo jumătate de ceas, cât a zăbovit mama acolo, mai vro trei-patru de când fugisem de-acasă, ș-ar fi trebuit să înceapă a mi se pune soarele drept inimă, după cum se zice, căci era recut de amiază. Însă eu, în starea în care mă aflam, fiind cuprins de fericire, uitasem că mai trăiesc pe lume!”

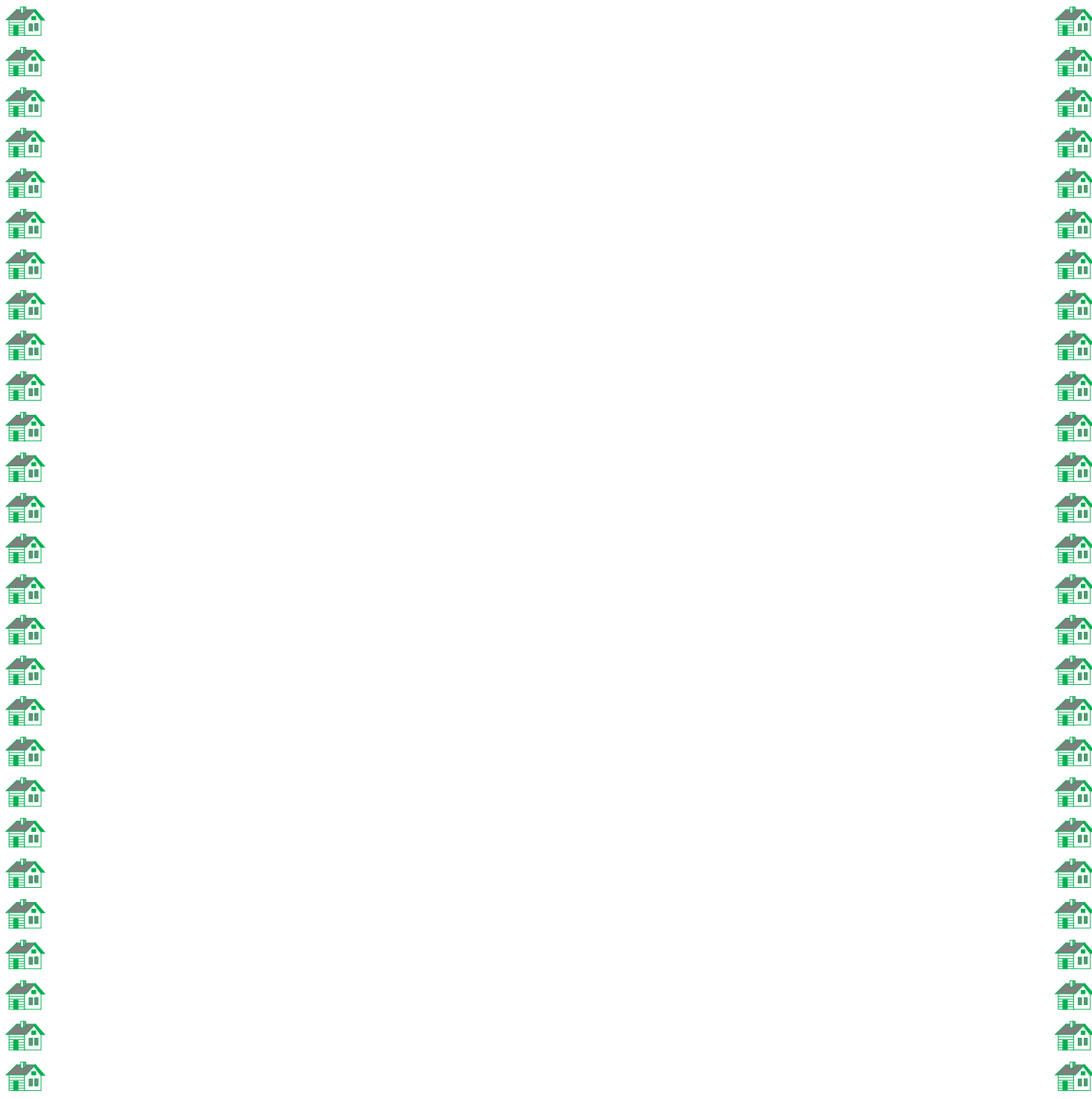
Imaginația lucrează, transformând existența în spectacol. Dar imaginea plăsmuită, lesne de tradus într-o configurație plastică, ca în diapozitivele pentru copii – Nică, în apă, mama, într-un colț, după un „dâmb din prund” – capătă o pregnantă dimensiune temporală. Unul dintre personaje rămîne în încremenire, „cu mâinile subsoară”, celălalt se dedă micilor – sau marilor – bucurii ale scaldatului: statul la soare, săritul de pe-un picior pe altul, ca să se destupe urechile, zvârlitul cu pietre razant pe suprafața apei, scufundatul în baltă, iarăși întinsul la soare.... „Scena” e urmărită de către mamă, relatarea se transferă însă povestitorului. Se creează astfel o perspectivă multiplă: mama privește într-un prezent al acțiunii, copilul se zbenguie într-

un timp indefinit și iterativ, povestitorul contemplă dintr-un prezent al spunerii, spre al cărui punct de observație converg celelalte două registre temporale.

Concluzie

Textele pentru copii impun, deci, valorile esențiale, necesare dezvoltării sănătoase a adolescentului: relația cu natura, relația cu familia, respectarea ritualurilor și a legilor nescrise ale comunității. Totodată, sunt puse bazele unei responsabilizări a tânărului care trebuie să perceapă rolul său de verigă într-un lanț al generațiilor, să conștientizeze că trecutul este esențial în înțelegerea prezentului. Textul semnificativ este în egală măsură o operă de bilanț existențial, dar și una conturând devenirea și cristalizarea unei conștiințe – în toate componentele ei: teologică și morală, ci într-o societate în care problemele individului postmodern sunt mai complexe decât în trecut, acesta resimte acut lipsa unui punct de sprijin. Concretizat în particularități ale conștiinței și conduitei morale, într-o scală personală de categorii axiologice, într-un “referențial axiologic” acest punct de sprijin încolțește și germinează în mediul familial și în cel școlar.

CEI 7 ANI DE ACASA - OPTIONAL

PROF.INV.PRESCOLAR MONE MIRELA
GRADINITA CU PP NR.8 ALEXANDRIA

Continuturile invatarii:

• BUNELE MANIERE LA VÂRSTA COPILĂRIEI

-comportarea civilizată față de oameni și față de noi înșine;

-“Cei șapte ani de acasă “;

-cuvinte fermecate;

• OBSERVAȚIA , SUPĂRAREA, SCUZELE

-Cum procedăm când promim observații?

-recunoașterea greșelilor;

-scuzele;

• POLITETEA LA MASĂ

- ajutorul la pregătirea mesei;

-cum folosim tacâmurile?

-poziția la masă;

-cum mâncăm?

-mulțumiri pentru masă

• PRIMIM MUSAFIRI

-cum primim musafirii?

- cum se comportă musafirii?

- cum oferim daruri, flori?

-cum ne comportăm când primim daruri?

-rolul gazdei;

-cuvinte fermecate;

-participăm la jocurile comune;

-mulțumiri gazdei;

• POLITETEA ÎN FAMILIE

-purtarea politicoasă;

-cuvinte fermecate;

-respectul față de persoanele în vârstă și față de frații și surorile mai mici;

-memorarea zilelor onomastice și de naștere ale membrilor familiei tale;

• POLITETEA LA GRĂDINIȚĂ

atitudinea față de doamna educatoare;

comportamentul față de doamnele îngrijitoare;

păstrarea curățeniei;

păstrarea liniștii;

cine salută primul?

Cum intri într-o încăpere alta decât sala ta?

Nu-i asculta pe cei ce te învață de rău și fii iertător cu cei care te-au supărat din greșală;

nu-ți vorbi de rău colegii;

POLITETEA PE STRADĂ

-salutul vecinilor;

-nu alergăm pe stradă;

-suntem atenți la traversare;

-ajutam colegii mai mici;

-nu vorbim tare pe stradă;

6) POLITETEA ÎN MIJLOACELE DE TRANSPORT

-ne ajezăm în ordinea venirii;

-urcăm pe la “Urcare” și coborâm pe la “Coborâre”;

-cedăm locurile persoanelor în vârstă;

-nu vorbim cu voce tare;

-nu mâncăm în mijloacele de transport;

-nu aruncăm resturi în mijloacele de transport;

-nu ne descălțăm în mijloacele de transport;

7) POLITETE LA SPECTACOLE

-ce vestimentație alegem când mergem la spectacol?

-cumpărăm bilete;

-ne respectăm locul cumpărat;

-nu mâncăm în timpul spectacolului ;

-nu aruncăm resturi pe jos ;

-nu vorbim, nu facem gălăgie;

- nu plecăm înainte de terminarea spectacolului;

8) CUM CONVERSĂM?

-cuvinte fermecate;

-tonul pe care îl folosim;

-nu întrerupem pe cei care deja au început să vorbească;

-privește-l pe cel care ți se adresează;

-nu vorbi tare și nu striga;

9) CUM VORBIM LA TELEFON?

-orele la care se dau telefoane;

-convorbirea începe cu un salut și continuă cu prezentarea;

-nu vorbim mai mult decât este necesar;

-dacă sunteți într-o vizită cereți permisiunea gazdei dacă trebuie neapărat să telefonați;

-nu asistați la altă convorbire telefonică;

-nu faceți glume la telefon cu persoane necunoscute;

-memorați numerele de telefon ale părinților;

10) STIM SĂ SALUTĂM?

-cine salută primul?

-prezentările;

-stângerea mâinii;

-cuvinte fermecate;

11) TINUTA

-ținută, gesturi, mers;

-îmbrăcămintea;

12) IGIENA PERSONALĂ

-reguli de igienă personală și a camerei de lucru;

-igiena locului de joacă.

Modalitati de evaluare:

13) observarea sistematică a comportamentului copiilor;

14) analiza activităților independente;

15) probe practice;

16) acordarea unor diplome pentru rezultatele obținute;

Bibliografie:

Niculescu, Mariana Rodica -*Curriculum educațional*, Editura Prohumanitate, București, 2000;

M.E.C.T -*Curriculum național-cadru de referință--*, Editura Corint, București, 1998;

Verza, Florin Emil, -*Psihologia vârstelor*, -Editura Prohumanitate, București, 2000;

M.E.C.T.- *Programa activităților instructiv-educative în grădinița de copii*-Editura Integral,

București, 2005.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. MORAR ANAMARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, „INV. GÂLGĂU IOSIF” PĂGAIA, BIHOR

„Îți mulțumesc frumos de tot,
Pentru cei șapte ani de-acasă,
Că m-ai crescut așa frumos,
Măicuța mea duioasă.
De vreți cumva copii frumoși,
Cuminiți pe lângă casă,
Vă rog frumos nu neglijați,
Cei șapte ani de-acasă!”

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc!, te rog!, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua!”.

Comportamentul în public. Un copil „bine- crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comenselor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Pe cei șapte ani de-acasă nu-I primești la nicio școală, dar sunt singurul pașaport recunoscut în lumea întreagă! Părinții, că le convine sau nu, sunt primii profesori, sunt cei mai buni profesori și au toată responsabilitatea pentru educația copilului, prin bazele pe care le pun. Pe acestea se clădește!

Bibliografie:

www.desprecopii.com

www.citatepedia.ro

CEI 7 ANI DE ACASA

MOROIANU VIRGINIA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își

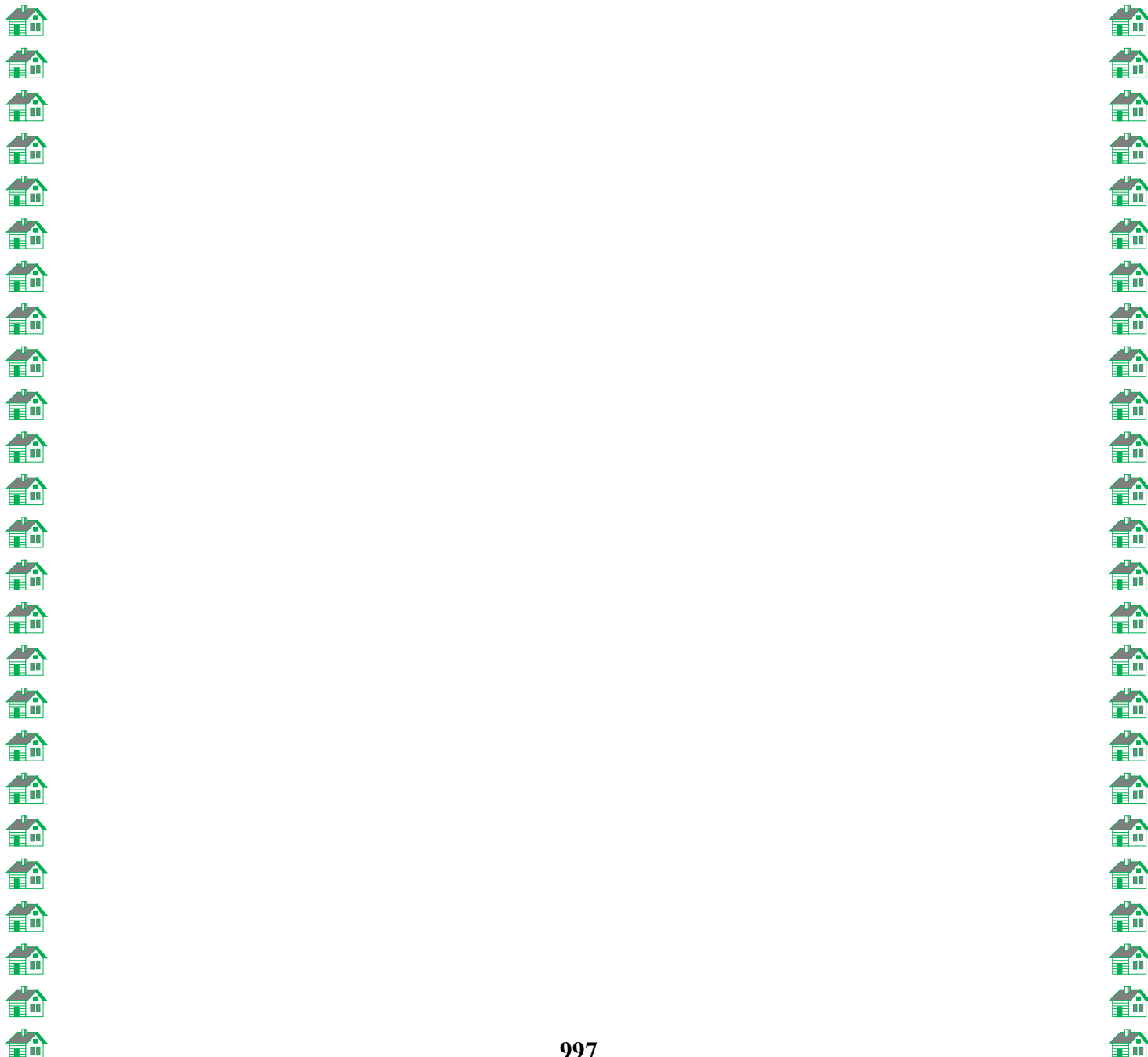

argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copii.

NECESITATEA IMPLICĂRII ÎN VIAȚA COPIILOR NOȘTRI

PROF. ÎNV. PRIMAR MOȘOARCĂ IONELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 LUGOJ

”Fii pe fază!,, ”Este mișto!” ”Nu mă mai stresa!” Uneori copiii nostri folosesc expresii pe care noi nici nu le înțelegem de la bun început. Dar s-ar putea ca nici copiii să nu ne înțeleagă pe noi, pentru că nu ne exprimăm foarte bine gândurile, pe înțelesul lor. Însă cea mai gravă greșală, în acest sens este, se pare, comunicarea dragostei pe care le-o purtăm într-un mod pe care ei nu-l înțeleg! Suntem noi oare capabili ”să vorbim” limbajul dragostei înțeles de copilul nostru, dar și de elevii din clasă și totodată de părinții lor, care nu cunosc foarte bine valorile, prin ochii lui Dumnezeu; dacă DA –noi chiar o arătăm așa cum o cere Tatăl ?

În decursul anilor petrecuți la catedră am înțeles nevoile copiilor de a-l vedea pe dascălul din fața clasei ca pe un ...părinte, cu tot ceea ce presupune acest titlu : a-l învăța, a-l muștra, a-l orienta, a-l ocroti, a-l iubi(în modul permis de statutul de dascăl ,de lege și de Dumnezeu). El trebuie să înțeleagă faptul că străinul sau străina din fața clasei este pentru el acolo , că treptat va face parte tot mai mult din viața lui și nu este un inamic, ci este ÎNVĂȚĂTORUL cu care el va merge mai departe cinci ani de zile , care poi fi cei mai valoroși ani din viața lui.

Într-o lume care se bazează pe minciună, prefăcătorie, răutate și nonvalori ,copiii trebuie să învețe valorile lui Dumnezeu fără să le simtă ca niste presiuni ,eforturi prea mari sau poveri, învățând să trăiască după valorile reale privind la noi ,iar noi trebuie să ne apropiem cât mai mult de cum ne dorește El .

Am înțeles ca învățătoare și părinte că fiecare copil preferă o anumită modalitate de exprimare a atenției și grijii față de el (a dragostei), un limbaj care îi demonstrează cel mai limpede faptul că el contează cu adevărat ca persoană și nu este doar unul dintre ceilalți,unii preferă laudele însoțite de încurajări ,alții o mângâiere pe creștetul capului sau o bătaie încurajatoare pe umăr,alții evidențierea prin expunerea vizuală a reușitei,alții –implicarea în anumite sarcini pentru a le demonstra faptul că sunt de încredere și că îndeplinesc ceea ce li s-a dat să realizeze .

Copiii trebuie să știe că sunt fiecare în parte cei mai importanți pentru a deveni adulți responsabili și acest lucru se realizează începând din fragedă pruncie ,în familia fiecăruia dar se continuă și în școală, pentru unii care stau la program prelungit ,fiind o a doua casă.

Grija noastră ca dascăli și părinți față de copii stă la baza transformării copilului într-un adult capabil de dăruire și afecțiune ,ceea ce îl va ajuta să devină o persoană matură din toate punctele de vedere.

Părinții sunt cei dintâi și cei mai importanți educatori ai copiilor.Cercetările efectuate arată faptul că perioada optimă de asimilare a informațiilor elementare este până la vârsta de șase ani .

Doctorul Burton Withw,fondator și director al Proiectului Harvard pentru preșcolari ,susține:” Se pare că o experiență educațională corespunzătoare în primii ani de viață este absolut necesară pentru ca o persoană să poată atinge potențialul maxim.”.Sociologii și pedagogii ,convinși că stimularea copiilor în primii ani de viață influențează capacitatea de învățare ,au pus bazele unor programe destinate să îi ajute pe copiii cu probleme,de-a lungul perioadei preșcolare.Programele respective oferă diferite stimulente pentru a compensa orizontul limitat al copilului în mijlocul familiei și al comunității în care trăiește.

Părinții și cadrele didactice sunt educatorii copiilor. Una dintre sarcinile care ne revin în această calitate este disciplinarea lor plină dragoste. Odisciplină corectă,administrată cu dragoste poate stimula capacitatea de învățare ,poate stimula capacitatea copilului de a învăța.Disciplinarea este o călăuză spre maturitate,dar ea este adevărata cale care îl ajută pe copil să-și dezvolte abilitățile intelectuale și sociale care îi vor servi pe parcursul întregii vieți.

Faptul că ,în ultimii ani,se pune accent tot mai mult pe educarea copiilor încă de la cea mai fragedă vârstă,subliniază importanța rolului nostru în dezvoltarea intelectuală a acestuia.Asta nu înseamnă că trebuie să impunem copilului o anumită conduită,strictă și categorică ,însă ar fi bine dacă i-am înțeleg nevoia înăscută de cunoaștere,de explorare a necunoscutului și i-am satisface-o în moduri care să-l atragă și să-l stimuleze.

Mulți sunt însă de părere că principala îndeletnicire a copilului trebuie să rămână joaca, hotărând că învățarea poate fi amânată până în momentul când merge la școală . Copiilor mici le place foarte mult însă

să învețe. Ei se nasc cu ” o sete ” de cunoaștere care nu trebuie să dispară odată cu timpul, decât dacă adulții din jurul lor încep să dea semne de plictiseală și îi descurajează.

Observarea atentă a celor mici relevă faptul că elereprezintă mai mult decât o simplă joacă. Aceștia se străduiesc să se deprindă ci o mulțime de lucruri, noi pentru ei ,cum ar fi să se întoarcă de pe burtă pe spate, să se târască în patru labe, să se ridice în picioare ,apoi să umble; într-un cuvânt încearcă să pipăie, să simtă și să guste din lumea înconjurătoare. Odată ce învață să vorbească ,în mintea copiilor apar nenumărate întrebări, astfel că pe la vârsta de trei-patru anișori, ne asaltează cu zeci și sute de întrebări în fiecare zi. Când intră în faza de imitare a adulților îi putem vedea cum încearcă să copieze în jocul lor comportamentul și preocupările celor mari, iar dacă urmărim activitatea copilului de-a lungul unei zile și ne întrebăm ”oare ce îi place cel mai mult? Ce pare să-l intereseze în primul rând? ” vom identifica probabil care este activitatea care îi satisface setea de cunoaștere .

Cel mai indicat ar fi ca educația și dezvoltarea intelectuală a copilului să înceapă în primii ani de viață, în sânul familiei. Copiii descoperă lumea înconjurătoare cu ajutorul celor cinci simțuri. Dezvoltarea vocabularului la această vârstă fragedă depinde în mare măsură de stimularea verbală oferită de adulți, noi fiind datori să le vorbim mereu și să-i încurajăm în rostirea cuvintelor. În această ambianță prielnică vocabularul copilului se îmbogățește, dezvoltându-se abilitatea lui de a folosi propoziții. Pe viitor va folosi aceasta pentru a-și exprima sentimentele ,gândurile și dorințele.

Toate regulile care se aplică în privința dezvoltării pe plan verbal se aplică și în celelalte domenii ale evoluției intelectuale. Însă dacă mediul familial nu este în măsură să asigure această stimulare elementară, copilul poate să întâmpine dificultăți mai târziu, iar șansele unei bune dezvoltări sub aspect educațional sunt destul de slabe. Programele școlare nu compensează în totalitate carențele mediului familial.

O ambianță plăcută și interesul celor din jur îl stimulează pe copil să asimileze noi și noi informații. La copii latura emoțională este mult mai puternică decât cea cognitivă; sentimentele au un impact mult mai puternic decât faptele. Cu alte cuvinte ,copiii își aduc aminte ce au simțit într-o anumită situație cu mult mai multă ușurință decât își amintesc detaliile situației respective. De pildă când aude o poveste ,el va reține mult mai mult ce semnele legate de evenimentele din acea poveste decât detalii legate de fapte și personaje.

Se prea poate ca cel mic să uite amănunțele ,însă cu siguranță ,va păstra amintirea celui ce i-a fost învățător. De aceea copilul (elevul) trebuie tratat cu respect ,cu bunăvoință și interes. Trebuie să se simtă apreciat și să fie convins că nu îl vom umili niciodată. Dacă situația în care i se transmite o anumită învățătură este plictisitoare sau degradantă, copilul va respinge chisr și cea mai bună învățătură, mai ales dacă are legătură cu etica.

Numai acordându-i respectul cuvenit copilului, acesta ne va respecta la rândul său, pe noi și punctul nostru de vedere.

Un studiu întocmit de Steinberg privind relația adolescent –părinte arată că doar 30% din numărul adolescenților comunică zilnic cu părinții, alți 30% au afirmat că părinții nu sunt nemulțumiți nici de notele mici (considerându-le experiențe de liceeni), iar ceilalți 30% spun că părinții lor ”habar nu au ”ce fac copiii la școală.

Un studiu cu un procentaj asemănător este și legat de consumul de droguri, mai mult de jumătate din părinții intervievați se așteaptă ca copiii lor să consume droguri. Toate acestea ne fac să ne întrebăm dacă părinții care se bucurau de primii pași ,de primul gângurit de prima aniversare sunt conștenți de cât de importanți sunt și **adolscenții care au o minte de copil într-un corp de adult și ce comori prețioase se ascund în viețile ruinate și sufletele pierdute ale copiilor ce au devenit adolscenți ,ca și ghiociei ce se transformă în cactuși, dar și cactușii înfloresc și sunt mai rari ca ghiociei.**

Dumnezeu ni i-a încredințat pentru o vreme ,și vremea aceasta cred că se referă la perioada cât trăim pe acest pământ –o perioadă de ocrotire ,dragoste și rugăciune ,iar mai apoi ocrotirea se transformă în post, însoțită de celelalte două –dragoste și rugăciune.

Copiii noștri sunt daruri și bincuvântări , nu poveri.

Așadar noi deținem cheia educației copiilor pe tot parcursul instruirii lor. Educația copilului este un proces complex, aflat sub influența multor factori. Unul dintre aceștia ,poate cel mai important este implicarea noastră cu devotament total .

Bibliografie:

Dr. Ross Campbell/Dr.Gary chapman-”Cele 5 limbaje ale dragostei”

Dr. James Dobson- ”Viața pe marginea prăpastiei”

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROFESOR: MOSONI ANDREA
LICEUL TEORETIC "ONISIFOR GHIBU"**

Dezvoltarea psihică a copilului este un proces complex, care se realizează ca o consecință a influenței factorilor externi asupra particularităților individuale ale copilului. Ereditatea, mediul social și educația sunt considerați factori importanți în devenirea umană.

Ereditatea reprezintă zestrea nativă, un specific biologic ce garantează o anumită formă diferențiată de adaptare și de reacție. Avem în vedere trăsăturile cunoscute sub numele de "predispoziții native", rezultat al dezvoltării biologice complexe de-a lungul generațiilor. Privite în acest fel aceste trăsături reprezintă punctul de plecare al dezvoltării, condiție fără de care acest proces n-ar putea fi parcurs. Faptul că zestrea nativă poate fi atât de asemănătoare la un moment dat (gemenii monoziгоți) nu explică însă traiectoriile individuale ale dezvoltării lor. Acest lucru subliniază ideea că ereditatea condiționează procesul dezvoltării, dar că nu este suficientă pentru evoluția omului.

Termenul de "*mediu*" exprimă totalitatea cerințelor sociale și a relațiilor în care trăiește și acționează copilul. Factorii care țin de mediul social se grupează în două categorii: "mediul imediat" - familie, rude, școală, educatori respectiv "mediul social" în general - societatea cu particularitățile social-istorice.

Educația este factorul decisiv care acționează asupra copilului. Acest proces permanent și continuu nu se referă doar la educația intelectuală (informativă și formativă) care se realizează în instituții de învățământ, ci la toate influențele care modelează copilul în vederea creării unei personalități cât mai armonios structurate. Educația trebuie să asigure adaptarea optimă a copilului la cerințele societății, bazându-se pe potențialul individual.

Mult timp, perioada de nou-născut și de bebeluș mic a fost neglijată de specialiști. Lipsa amintirilor din conștiința adultului a acestei perioade, a dus la concluzia falsă că sugarul ar fi "un tub digestiv" și singura lui nevoie s-ar rezuma la cea de-a fi hrănit. Cercetările de specialitate au dovedit că nevoile nou-născutului sunt cu mult mai complexe. Oamenii de știință au arătat că memoria, ca instrument esențial al învățării, se manifestă încă din perioada intrauterină. Nou-născutul confirmă prin identificarea vocii mamei sale, recunoscută de el dintre vocile altor femei.

Unele nevoi ale copilului, cât și ale adultului, sunt urmări ale învățării, ale reacțiilor mediului social. Astfel nevoile de-a cunoaște, de-a avea un statut social nu sunt înnăscute, ci se constituie prin învățare. Alte nevoi ale existenței sunt însă înnăscute. De cum apare pe lume copilul își cunoaște mai întâi mama și prin intermediul mamei, lumea. Mama îi asigură primele legături umane, iar experiența cu mama îl va influența în modul cum îi va privi pe ceilalți. Dacă are încredere în mamă, el va avea un sentiment de încredere fundamentală pentru lume și va dezvolta un proces de atașament sigur.

Cercetările științifice mai recente arată că fiecare copil are un potențial ereditar de inteligență care poate să fie crescut. Inteligența are diferite grade, un copil poate fi înzestrat cu o inteligență deosebită, altul cu o inteligență medie, altul se poate situa peste mediu, dar depinde în mare parte de felul și calitatea stimulării pe care o primește în primii 5 ani. Experiențele din primul an de viață pun fără îndoială o amprentă de personalitate fiecărui individ. Al doilea an de viață debutează de cele mai multe ori cu primii pași, pe care copilul îi face singur fără sprijinul nimănui. Între doi și trei ani, copilul se caracterizează prin dinamismul său. Respectând dinamismul său vital și impunându-i reguli adaptate la aceste caracteristici, îl vom ajuta să-și formeze încrederea în sine. Cu al treilea an de viață se încheie perioada antepreșcolară. Trebuie să acceptăm cu toată convingerea că această etapă este fundamentul celor care urmează. Iar faptul că ea nu rămâne clară în conștiința noastră de adult, nu ne dă dreptul să o neglijăm sub nici un aspect. Din perioada de bebeluș mic, se schițează personalitatea, ce se manifestă diferit de la un individ la altul. Educarea copiilor trebuie să țină seama de particularitățile fiecăruia, 60% din acumulările unui individ se realizează în primii 3 ani de viață. Trecerea în cel de-al patrulea an de viață, modifică aproape total comportamentul copilului deoarece este un an de echilibru, când se poate încerca integrarea în grădiniță. Ultimul an al etapei preșcolare se remarcă prin atitudinea total diferită a copilului în raport cu anul precedent. După perioada de contradicții afective, al șaselea an este o perioadă liniștită.

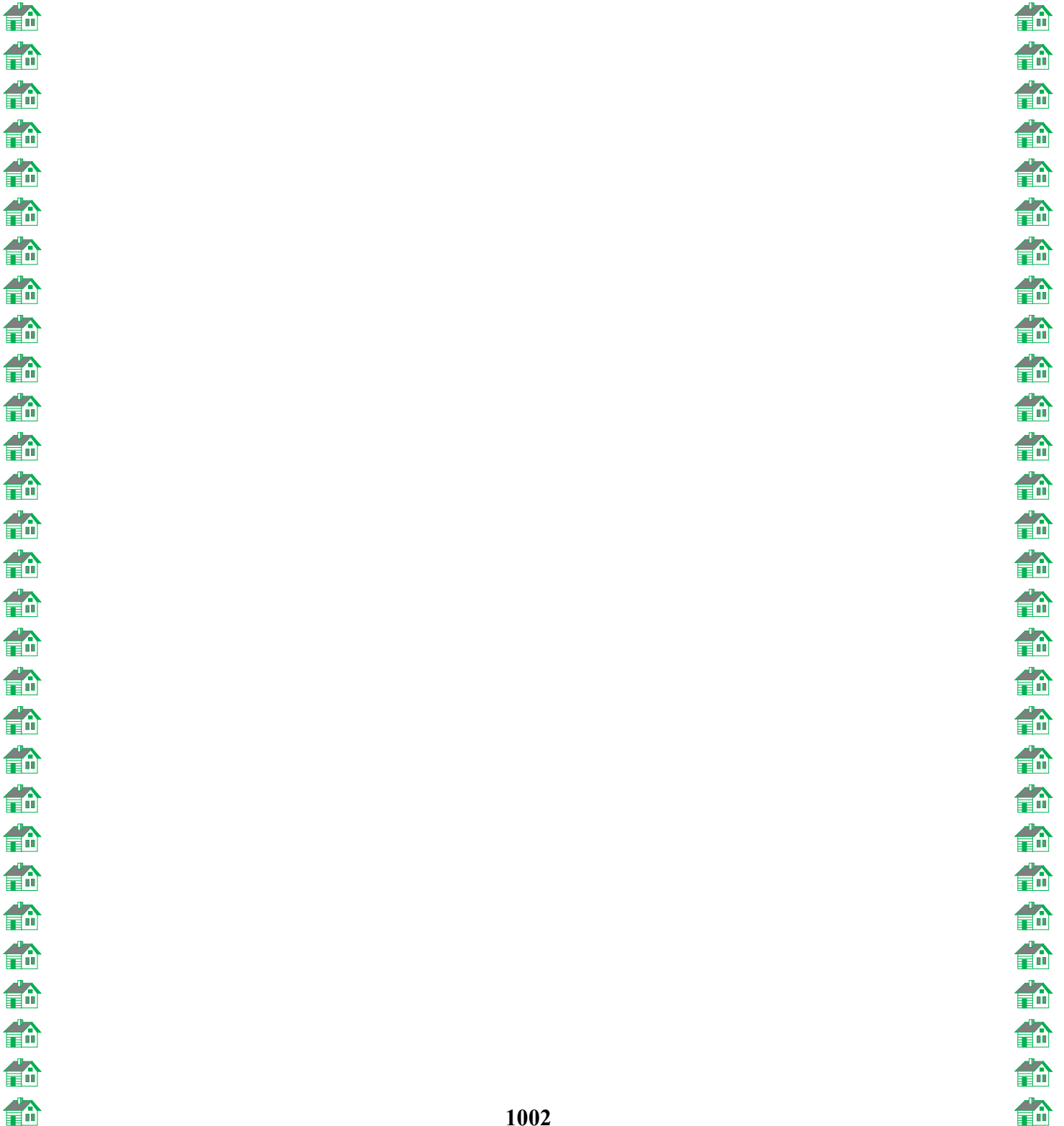

Primii șapte ani sunt cei mai importanți și definitorii în educația atitudinilor și obiceiurilor individului. Relațiile care se stabilesc între părinți și copii în acest interval vor determina raporturile ce vor exista între părinți și copii în anii ce urmează.

Creșterea și educarea unui copil implică o relație umană, iar aceasta nu se reduce la reguli și legi. Îngrijirea și creșterea unui copil este o sarcină foarte dificilă care cere maturitate și responsabilitate.

Bibliografie:

1. Anghelescu, C., 1990, Zi de zi cu copilul. Editura Medicală, București.
2. Anghelescu, C., 2015, Copilul meu este o persoană importantă- elemente practice de psihologie a copilului pentru părinți. Editura Poin Max, București.
3. Bacus, A., 1995, Creșterea copilului de la o zi la șase ani. Editura Teora, București.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

ȘCOALA GIMNAZIALĂ REDEA GPN REDEA

PROF.INV. PREȘCOLAR MOTE-OCOLEANU FLORICA

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

2 scenarii posibile

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mânuiește cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și contribuie în mod adecvat la conversație. În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supă și paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele.

Trebuie să recunoaștem că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „cei șapte ani de-acasă”.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Educația primită în familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

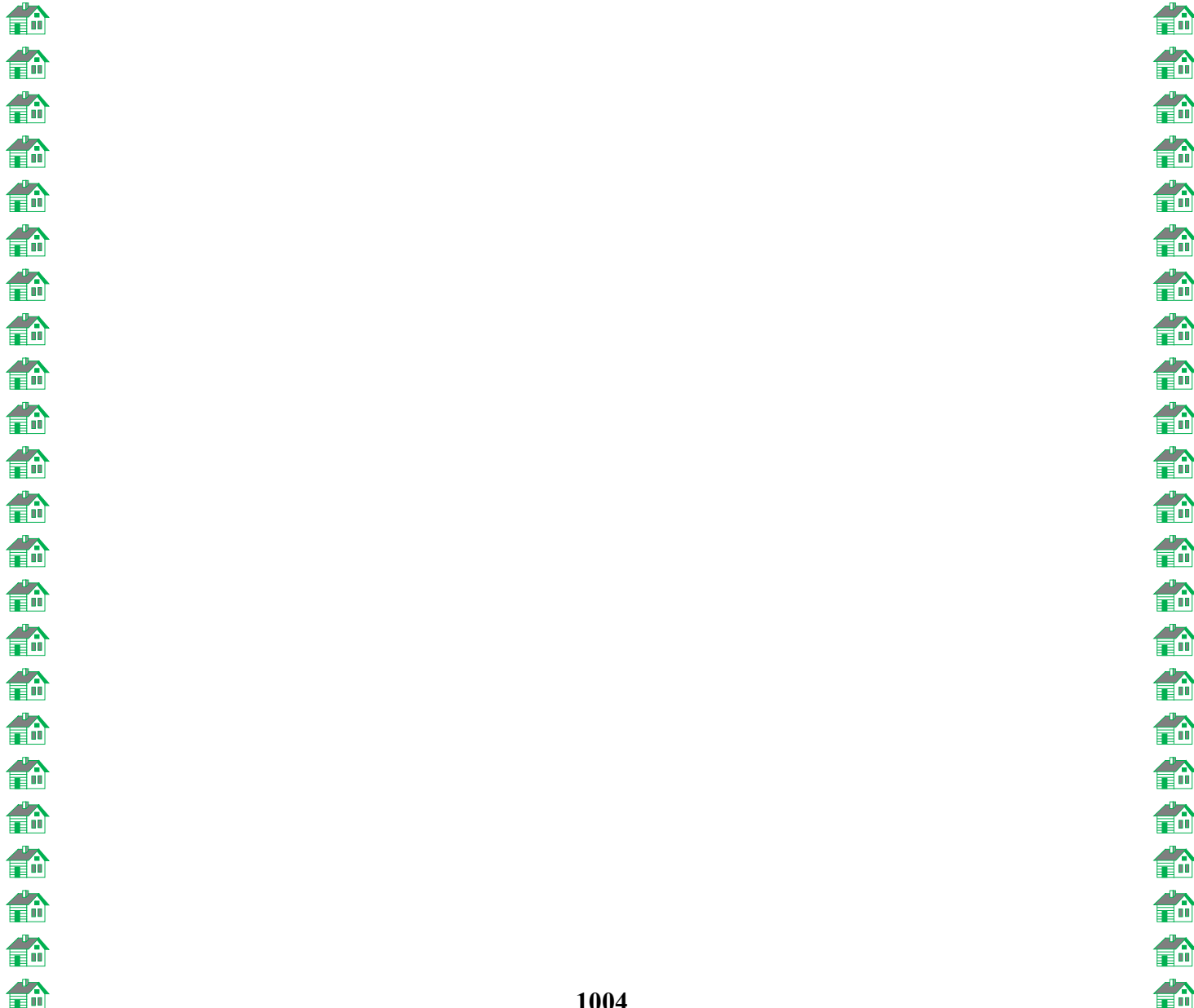
Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

CEI 7 ANI DE ACASA

ÎNV. MOTORA NARCISA ȘC. GIMNAZIALĂ „NICODIM GANEA” BISTRA ,ALBA

„Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu, determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. (*The Child's Appeal*, de Mamie Gene Cole)

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Copilăria, vârsta de aur a omului, este vârsta cu un statut special față de celelalte vârste. Abia ajuns în acest univers, copilul nu posedă nicio cunoștință cu care poate descifra misterele lui, de aceea el rămâne în această etapă dependent de adult.

Când vorbim despre cei „7 ani de acasă” ne referim la educația pe care copilul o primește în familie, acesta fiind primul mediu social-educativ cu care copilul intră în contact iar părinții sunt primii educatori din viața lui, primii mentori reali furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le vad cu ochii minții și le urmează. Marele pedagog, John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite”. Această educație primită în familie depinde însă de câțiva factori: de relația afectiva dintre părinte-copil (dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forte), de specificul de dezvoltare al copilului, de valorile pe care se bazează familia. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- Spiritul de competiție
- Altruismul
- Cooperarea
- Atitudinea pozitivă față de anumite sarcini

Mediul familial este cel în care copilul își formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în exprimare, școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Părinții realizează educația copiilor prin mai multe mijloace precum: reglarea directă a comportamentului (supravegherea realizării unor sarcini și aprecierea sau sancționarea lor), comunicarea cu acesta (exprimarea unor opinii), cooperarea, participarea la activități comune (jocuri, vizite).

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume ȘCOALA. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viața într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Universitară, București.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ- ROLUL ȘI IMPORTANȚA PĂRINȚILOR

PROF. PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR ȘI PREȘCOLAR
- MUCENICU VIORICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1, COMUNA BICAZU ARDELEAN,
JUD. NEAMȚ

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului".

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament". Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie,

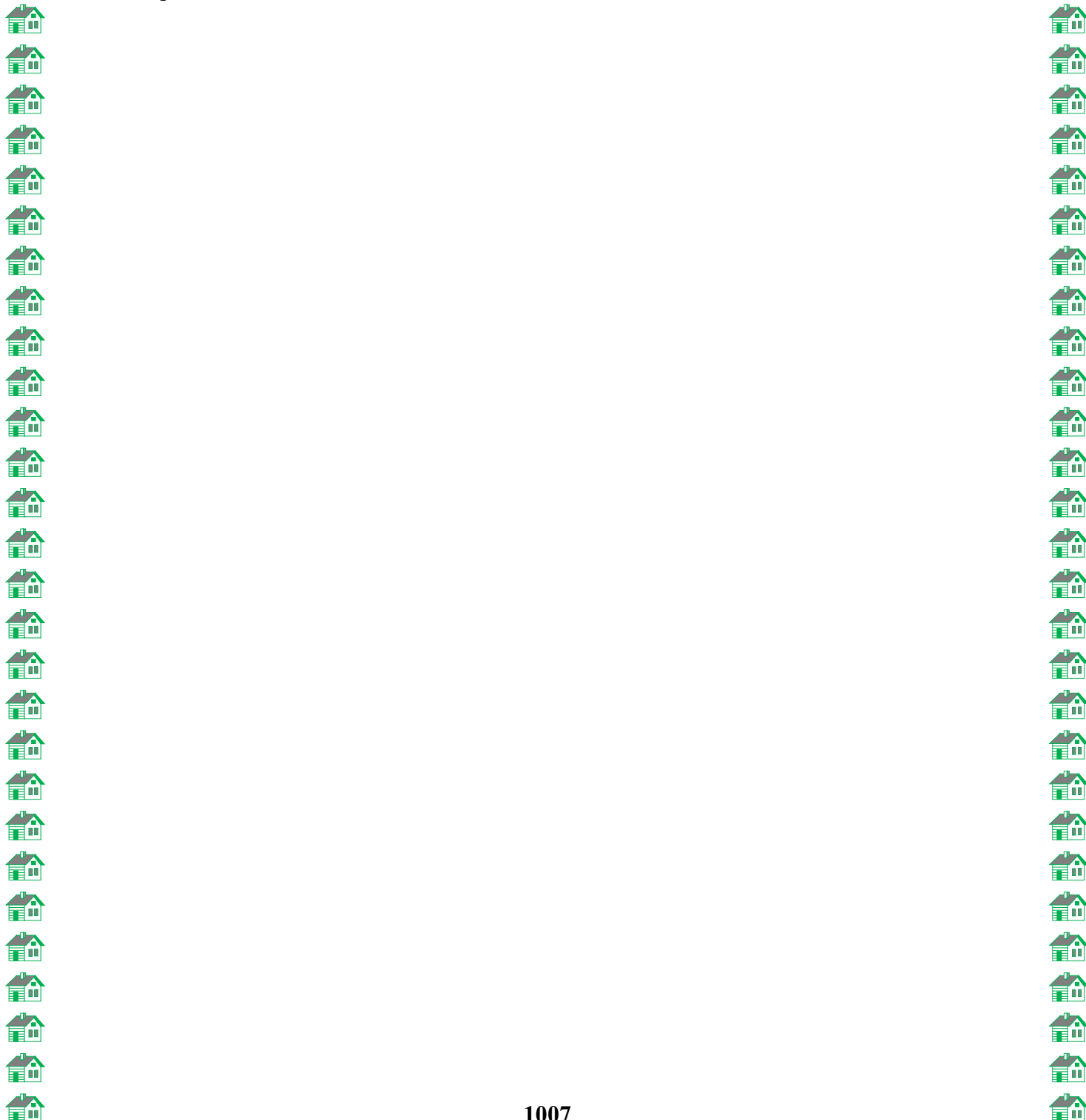
să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ- SIMBOLUL UNUI VIITOR DE SUCCES

AUTOR: MUJDEI GEORGIANA

Cei șapte ani de acasă reprezintă cartea noastră de vizită atunci când ne desprindem de mediul familial și suntem incluși în diferite forme educaționale. Este un aspect bine cunoscut cel conform căruia normele de conduită se dobândesc în cadrul familiei și apoi doar se consolidează. Bunul simț al fiecărei persoane se oglindește atât în mediul cunoscut, acasă prin atitudinea față de cei apropiați, cât și în societate prin comportamentul în diferite medii: la școală, în parc, la teatru, cinema.

Este evident faptul că fiecare părinte își dorește ca fiul sau fiica să dea dovadă de bună creștere în orice circumstanțe și să nu adopte un comportament neadecvat. Totuși, un motiv pentru care unii copii nu se mai înscriu în acest tipar al celor șapte ani de acasă poate fi determinat fie de o pasivitate a părinților cauzată de dorința de a nu își supăra copiii și de a fi cât mai indulgenți, fie de o simplă încăpățănare a copiilor de a aborda lucrurile exact cum vor ei. La vârste fragede copiii au tendința de a imita comportamentul celor din jur, chiar dacă nu este unul corect și sunt conștienți de faptul că nu așa au fost învățați.

Conturarea unei conduite corespunzătoare joacă un rol cheie în formarea și întreținerea relațiilor în mediul social. În momentul în care copilul iese de sub aripa îndelung protectoare a părintelui, intră în contact cu diferite persoane și este absolut necesar să știe să gestioneze singur lucrurile și să dea dovadă de bun simț. Creionarea celor șapte ani de acasă depinde și de propriul exemplu al părintelui. Principalele ingrediente care duc la o rețetă de succes a formării unui copil bine crescut sunt următoarele:

1. Formele de salut
2. Comportamentul respectuos în public atât față de prieteni, cât și față de persoanele străine
3. Recunoașterea greșelilor
4. Exprimarea părerilor de rău
5. Înțelegerea normelor sociale

Citatul Valeriei Mahok, Dacă cei șapte ani de acasă sunt compromiși, drumurile vieții vor avea numai bolovani și pietriș, ar trebui să îi pună pe gânduri pe părinții zilelor noastre și să cugete un moment asupra lui. Insuflarea unor atitudini și valori nepotrivite va lăsa amprente în formarea copilului ca adult. Faptul că unui copil nu se integrează în mediul social va duce mai departe la dobândirea unui spirit individualist care va putea să atingă succesul cu dificultate, iar ceilalți îl vor trata ca atare și vor refuza să îi fie aproape. Bolovani și pietrișul reprezintă piedicile care se vor ivi de-a lungul vieții în lipsa celor șapte ani de educație.

Bibliografie:

<http://www.citatepedia.ro/index.php?id=35307>

<http://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm>

7 ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PREȘCOLAR:: MUNTEAN CLAUDIA ANCA

Pedagogia este știința care studiază fenomenul educațional cu toate implicațiile sale asupra formării personalității umane în vederea integrării sale în viața socială. Urmărind integrarea omului în societate, educația se preocupă, în aceeași măsură, de formarea personalității care va permite fiecărui om să asimileze în mod creator realizările sociale.

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Asadar prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău.

De la o vârstă foarte timpurie, copiii pot înțelege ceea ce le este spus simplu și clar, cu blândețe și dragoste. Pe măsură ce copilul crește, părinții vor introduce reguli și regulamente ce vor fi stabilite, care vor fi respectate de către toți membrii familiei și care vor fi în felul acesta simplu și ușor adoptate de către copil. Există o dragoste oarbă, ce lasă copiilor „privilegiul” de a face ce vor ei; acest tip de atitudine conduce la primul pas spre deteriorarea relației părinți-copil de mai târziu.

Alteori e mai ușor pentru părinți să recurgă la pedepse ori abuzuri fizice decât să coopereze, să stabilească limite. Acest lucru se întâmplă datorită dezinformării și a lipsei răbdării. Stabilind limitele în relația cu copilul, acesta va înțelege că părintele respinge comportamentul negativ și nu îl respinge pe el. Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli însă împiedică dezvoltarea copiilor. Deasemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, e bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru. E important ca copilul să înțeleagă.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ȘAPTE PENTRU O SOCIETATE ARMONIOASĂ

PROF. MUNTEAN MARIA
LICEUL TEHNOLOGIC MARMAȚIA, SIGHETU-MARMAȚIEI

Consider că, asigurându-i copilului atenția, creșterea și educația cuvenită, înainte de intrarea în școală, îi oferim condiții pentru a-și dezvolta pe parcursul vieții o personalitate echilibrată și armonioasă.

În mod absolut firesc, instituțiile de învățământ nu se pot substitui familiei, după cum așteaptă mulți părinți. Acestea sprijină educația oferită în primii ani de viață, o extind, o stimulează. Aflați mereu în mare grabă, unii părinți pierd din vedere faptul că efectele educației se văd în timp și impută școlii orice mică abatere de la planul ce l-au făcut pentru copilul lor. Uită că doar pe o temelie solidă se poate construi serios.

În zilele noastre, părinții cer parcă prea mult de la copiii lor. La doi 2 ani trebuie să știe literele, cifrele, culorile, mărcile auto. Nici câteva cântecele nu strică! La 3 ani încep cursurile de engleză, înot, instrument, reproșându-și că nu au început ai devreme. Între timp, copilul este forțat să mănânce singur, să respecte reguli stricte la masă, să nu vorbească neîntrebat, să salute politicos, să nu plângă fiindcă este „copil mare”... Dar uită ceva esențial! Uită să se joace, uită că jucăria preferată a celor mici sunt părinții.

Desigur că jocul trebuie să aibă reguli. Prin joc, copilul poate fi învățat să fie responsabil, ordonat, politicos, competitiv. Toate acestea se pot face acasă, în mod natural, fără a fi nevoie de ajutor specializat, de cursuri și săli impunătoare. Personal, cred că acestor copii le este anulată bucuria primilor ani.

Pe de altă parte, există părinți foarte permisivi. Prea permisivi, aș spune! Această categorie de părinți nu impune reguli, nu îl învață pe copil diferența dintre „bine” și „rău”, dintre „e voie” și „nu e voie”. Caută să urmeze calea pe care și-o alege copilul. Desigur, contactul cu educația formală, contactul cu regulile, îl vor bulversa pe copil, va respinge școala și, mai ales, profesorii.

Cred că ambele opțiuni sunt exagerări și o îmbinare a lor cu instinctul de părinte și cu pulsul societății, cu accent pe educația din familie a primilor ani de viață, ar avea rezultate extraordinare, ar produce indivizi echilibrați, cu încredere în sine și în ceilalți.

PLEDOARIE PENTRU „CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. DANIELA MUNTEAN-CIOPLEA,
LICEUL TEORETIC „CONSTANTIN NOICA”, SIBIU

S-a prezis la un moment dat sfârșitul educației în familie, sfârșitul bunului simț, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămânând suspendată, ascunsă undeva, doar ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie.

Dar nu, „cei șapte ani de acasă” au devenit o parte și mai importantă din viața noastră, sunt măsură și echilibru ce se regăsesc într-un cod nescris al bunei cuviințe, sunt norme și valori esențiale pentru succesul viitorului copilului. Când vorbim despre *cei șapte ani de acasă* ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală, la un ansamblu de idei despre lume, viață și om, având ca izvor tradiția populară și cuprinzând elemente ale gândirii științifice, obișnuite, fiind, să-l privim drept o măsură a bunei creșteri, a bunei cuviințe, a respectului pentru cei din jur.

De ce pledoarie pentru „cei șapte ani de acasă”?

Într-o lume guvernată de computere ne punem fireasca întrebare: „Cum să-l pregătim pe copil pentru a face față cu bun simț oricăror situații când, are tot ce vrea și poate găsi tot ce-și dorește?” Răspunsul este că oricât de drăgălași sunt copiii, pot fi și obositori. Educarea lor poate fi o plăcere, dar poate fi și dificilă. Un părinte poate fi mai bun decât altul, dar toți părinții la rândul lor au nevoie de sfaturi și sprijin. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi crează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Părinții sunt modele pentru copil. Și totuși, nu este suficient. Numai atunci când părinții vor găsi timp să asculte părerile copiilor, să trăiască alături de ei posibilitățile uluitoare, acaparatoare ca într-un joc captivant, asemeni angrenajului unei mașinării, asigurând atmosfera emoțională, numai atunci se poate realiza un fericit echilibru, o trecere ușoară de la tradiție la modernitate.

Educația în familie e o chemare ce nu vine doar din lăuntru, ci deseori din afară, fiindcă bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Astfel, mai târziu, ea devine o parte din viață.

Cei „șapte ani de acasă” sunt o *carte de vizită*, cartea disponibilă pentru un număr infinit de cititori, cartea care poate fi citită ușor și care poate avea parte de o prezentare grafică net superioară unui tipar clasic. Ea nu trebuie cumpărată sau căutată între rafturi prăfuite; poate fi citită pentru că este în momentul actual cel mai bun mijloc prin care o “carte rară” poate fi multiplicată, fără a fi necesară tipărirea acesteia în mai multe exemplare. Cartea celor „șapte ani de acasă” e un dascăl răbdător. Poate explica că viața poate fi ca o foaie de hârtie-albă, ori ca un cer întunecat de furtună.

Avem în jur imagini pline de violență, de mânie, de răutate, dar familia e insula de siguranță. Aici învățăm să ne prețuim unul pe celălalt, să gândim, să fim creatori, să fim puternici, să prețuim bunătatea, răbdarea, să nu ne fie temă de întrebări. Și oricât haos ar domni „afară”, în familie trebuie să se găsească ordinea, dreptatea și toleranța. Și voia bună. Și emoția.

O bună educație demonstrează cât poate realiza cineva de unul singur fără a fi nevoie de fluier, poate convinge ca un camarad bun, nu ca un stăpân ce arborează o mină impenetrabilă, de piatră. Ghidează grijulie urcușul tuturor, învățându-i prizele cele mai subtile, pentru a fi în siguranță în dificila ascensiune, iar sus, admiră temelia pusă împreună și împarte cu tine victoria. Poate schimba lumea! E o aventură, nu un marș forțat. Mari destine au de multe ori la bază influența unei anumite educații.

Niciun părinte nu-și dorește „o pacoste” de copil. O bună creștere implică cunoașterea și aplicarea regulilor nescrise ale lumii în care trăim; nu e o obligație, o distribuție de date, ci o provocare, o cheie către cunoaștere ce deschide porțile călăuzind, îndemnând mintea să iscodească, să încerce, să adune lucrurile simple și să le transforme apoi, în experiențe, în lecții și valori pentru viață oferind, pe lângă satisfacțiile aduse de orice fapt inedit, prilejuri unice de reflecție, de meditație. Toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care ne-am străduit să le predăm copilului au trecut pe lângă el fără să lase urme

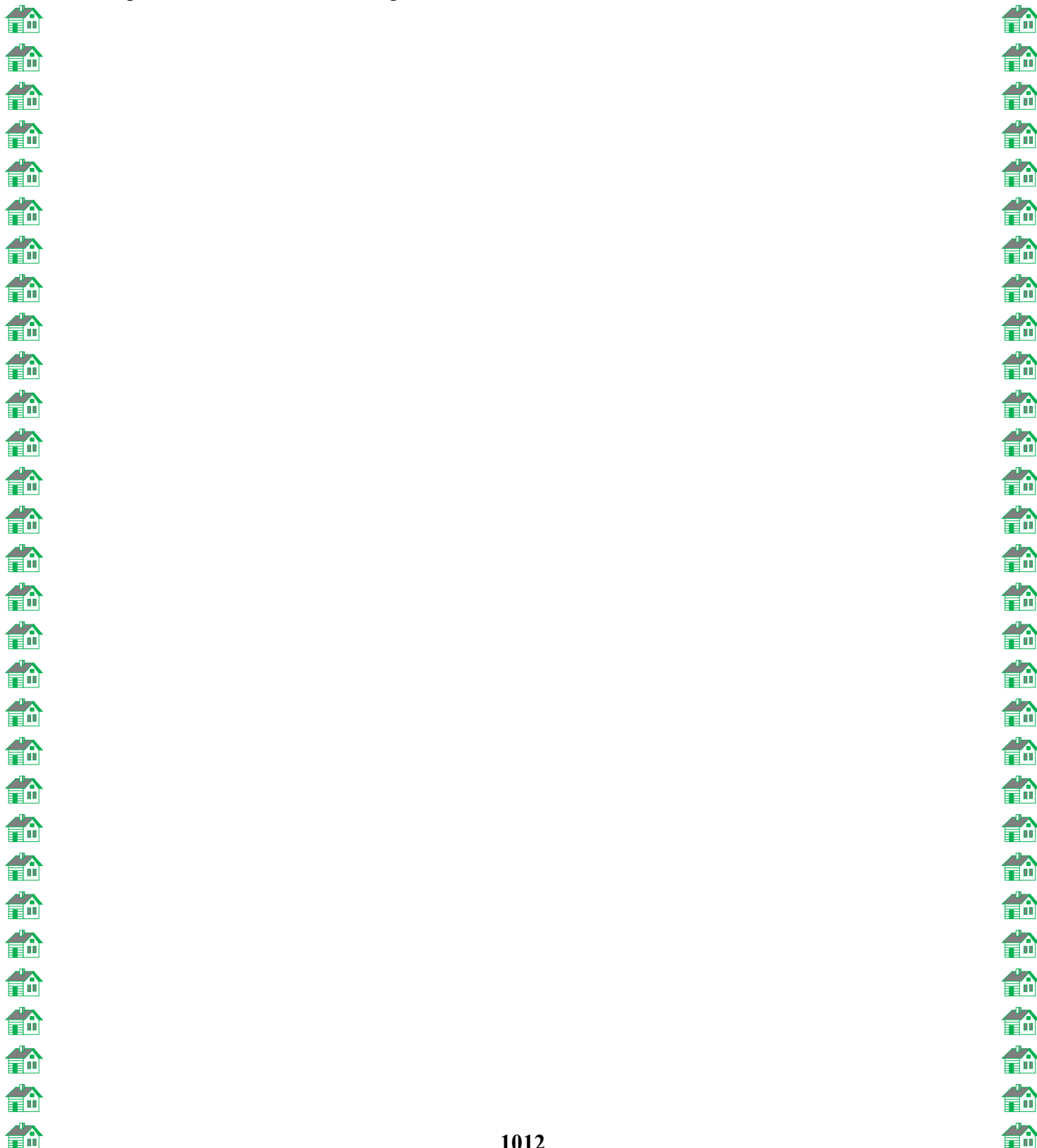
semnificative. Soluția este perseverența, în primul rând, iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult așteptate.

Ne putem imagina cum ar trece o zi fără bun simț? Parafrazând o celebră replică, secolul al XXI-lea va fi al celor „binecrescuți” sau „nu va fi deloc”.

Lucrurile mărunte sunt de multe ori mai importante decât un eșec în mari proiecte. Și cel mai important lucru este că toți avem nevoie de „cei șapte ani de acasă” . Asta se învață!

Sursa

Internet:<http://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm>

CEI MAI FRUMOȘI 7 ANI

PROF.ÎNV.PREȘC.:MUNTEANU ALINA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT"RAZĂ DE SOARE", URZICENI, IALOMIȚA

Atunci când își aduc acasă „bulgărele de aur” ,proaspeții părinți își fac cele mai frumoase planuri în legătură cu viitorul acestuia.Va crește frumos, va fi un copil bun, ascultător, va fi mândria familiei lui.

De acum înainte membrii familiei își vor desfășura zilele în jurul copilului, asemenea planetelor din jurul Soarelui. Toate nevoile și cerințele celui mai mic dintre membrii familiei sunt îndeplinite cu multă dragoste și răbdare. Apare primul cuvânt , apare primul dinteșor ,și tot așa...Într-o bună zi, copilășul merge mai sigur pe piciorușele lui și familia realizează că e momentul să modeleze personalitatea acestui pui de om, astfel încât să devină o persoană gata să se integreze în societate.

Deseori auzim referiri la comportamentul unei persoane : „are sau nu are cei 7 ani de acasă”. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale netezesc drumul către adaptarea copilului în societate. Un copil educat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este unul din cele mai importante elemente care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sanatate. Pentru a fi sănătoși avem nevoie de simțul coerenței sinelui și de fericire.

Permanent familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își impune propriile cerinte.

Așa cum spunea Paulo Coelho „La această vârstă copilul se bucură fără motiv, nu stă o clipă locului și obține prin perseverența tot ce își dorește.”

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă., fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

„Căci ei vor fi în lume și în viață

Așa cum noi le-am spus și arătat

Iar ei, la fel vor da povața

Și-un lung popor e-acum de noi format“
(Traian Dorz)

BIBLIOGRAFIE:

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Bonchis, E., (2003), *Familia și rolul ei în educația copilului*, Editura Polirom, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

SINGURUL MOD REZONABIL DE A EDUCA ESTE ACELA DE A FI O PILDA DE URMAT

PROF.INV.PRIMAR: MUNTEANU ELENA
SCOALA GIMNAZIALA,,V. VOICULESCU"- PIRSCOV

Evolutia scolii reflecta, in toate tarile, evolutia societatii.Politicile educationale se modifica in functie de schimbarile aparute in societate.Scoala trebuie „sa concilieze” abordarea globalizarii cu cea a spiritului local, traditia cu modernismul, competitivitatea cu egalitatea de sanse etc.De asemenea, i se atribuie noi responsabilitati: sa insufla egalitatea de gen, sa promoveze dezvoltarea durabila, sa sprijine formarea unui stil de viata sanatos etc.,in paralel cu formarea competentelor cheie solicitate prin documentele europene. Aceste noi responsabilitati sunt uneori considerate un transfer de responsabilitati de la familie la cadrele didactice care constata ca trebuie sa se formeze „continuu si alert” si sa isi pastreze dorinta de cunoastere si curiozitatea intelectuala.

Pe de alta parte, profesionistul de la catedra nu trebuie sa dea uitarii faptul ca nu este suficient sa exceleze in domeniile academice.Este necesar sa fie un bun psiholog sa fie preocupat de inovatie in didactica, de sociologie si de cultura.Prin tot ceea ce intreprinde si prin exemplul personalitatii sale, invatatorul este un modelator al structurii personalitatii copilului, in stadiul cel mai hotarator al devenirii sale.

„Spiritul copiilor nu este un vas pe care vrem sa-l umplem, ci este o vatra pe care trebuie sa o incalzim” ne-a sfatuit I.H. Pestalozzi...

Invatatorul trebuie sa se apropie cu simplitate si sinceritate de copii, sa-i poarte de grija fiecarui elev, sa dovedeasca o mare rabdare cu acestia.

Indemnul adresat in urma cu doua secole de Jean – Jacques Rousseau –, incepeti prin a va cunoaste copiii” – se afla si azi la temelia educatiei. El trebuie sa constituie pentru invatator un ghid permanent al propriului demers personal. In functie de particularitatile individuale ale copiilor se ierarhizeaza si se exercita influentele pozitive asupra elevilor spre a-i determina sa participe activ si constient la propria formare. Reusitele noastre vor fi cu atat mai mari cu cat patrundem mai adanc in viata elevilor, le cunoastem starile sufletesti, slabiciunile inerente, stradaniile, nazuintele personale.

Viata in familie ii faciliteaza copilului cunoasterea unor comportamente sociale: respectul fata de ceilalti, apararea propriilor drepturi, toleranta, disponibilitatea, cooperarea, increderea in altii, acceptarea parerilor celorlalti.

Unii parinti nu admit nicio parere a copiilor si prefera o supunere formala, invocand argumentul autoritatii. Necesitatea copilului de a se afirma ca persoana independenta, de a fi tratat ca un om mare, este primita de parinti cu neincredere sau ignoranta.

Parintii trebuie sa stie ca nu exista nici autoritate adevarata fara dragoste, nici dragoste fara autoritate, iar agresivitatea naste agresivitate.

Astazi observam ca mai toti elevii mici si mari stiu cum e bine si frumos sa se poarte, stiu reguli, principii, norme de comportare civilizata. Toate acestea raman la nivelul de a fi stiute si aplicate pe ici, pe acolo.Incepand cu pauza, chiar si dincolo de curtea scolii, apar insa manifestari in completa opozitie cu teoria. De ce oare? Unde se gaseste modelul? Este posibil sa fie omul de la catedra si atunci doar la scoala sa se manifeste conform regulilor? In societate, acasa chiar, are model? Convingerea i-o da modelul...

Dorothy Law Nolte nota, in lucrarea „Copiii invata din felul in care traiesc” – daca sunt crescuti in critici, ei invata sa condamne ; daca traiesc in toleranta, ei invata sa fie rabdatori.

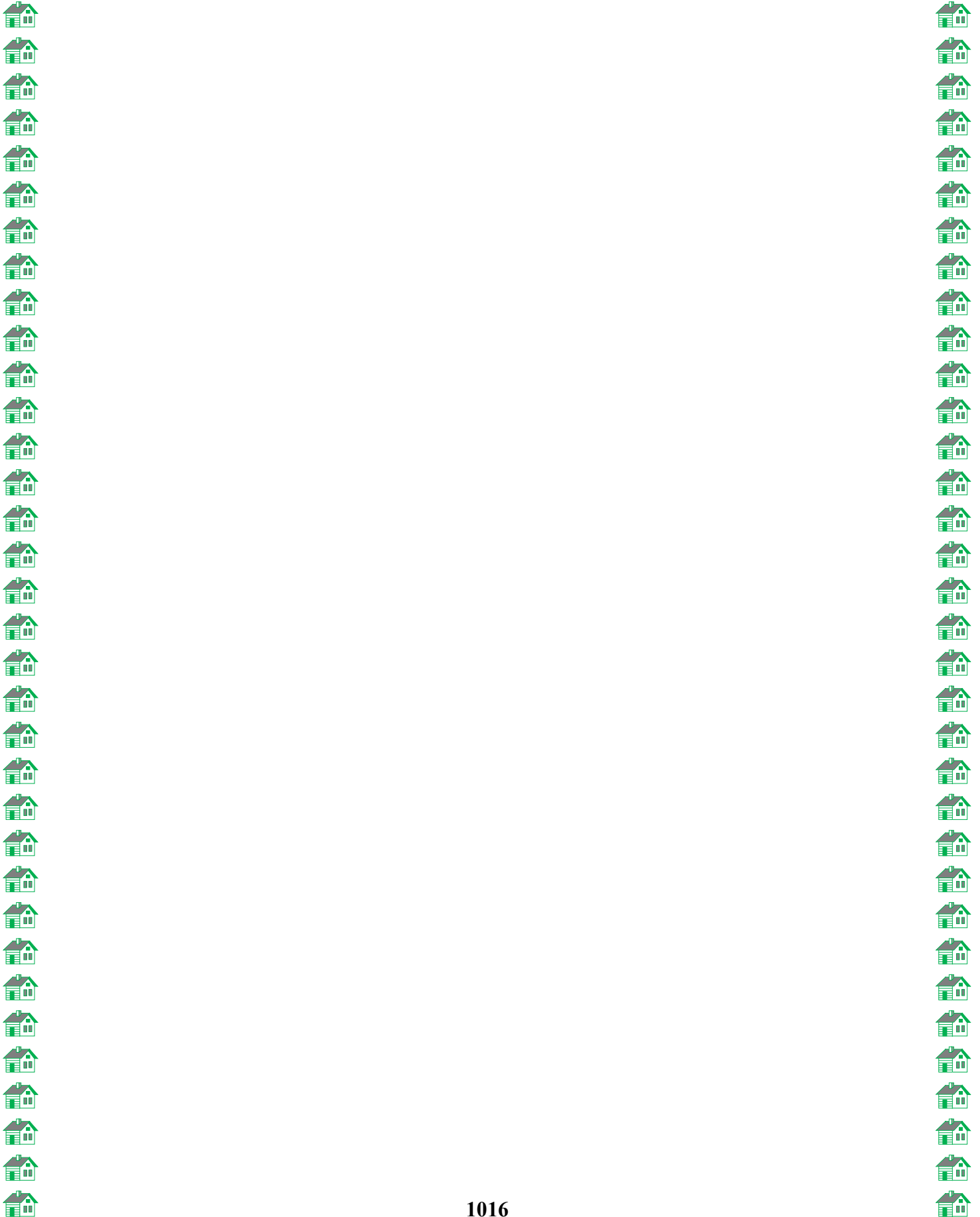
Exista familii care se mandresc cu atitudinea severa fata de copii. Severitatea este necesara, dar cu masura, altfel copilul creste timorat de gandul pedepsei , incepe sa minta si se indeparteaza de parinti.Alti copii care sunt crescuti in familii permissive, in care toti se invart in jurul poftelor acestora, ajung egoisti, pentru ca aici au cunoscut numai drepturi, nu si indatoriri.

Prin puterea propriului nostru exemplu, ar trebui:

- sa le fim un model;
- sa fim curajosi si indrazneti, pentru a le stimula si lor curajul si indrazneala;
- sa iubim;
- sa fim optimisti, pentru a le insufla optimismul;

 - sa fim fermi si hotarati, pentru a ne urma si ei exemplul;
 - sa fim rabdatori, calmi, pentru a le insufla linistea noastra.
 Copiii au nevoie de afectiune atat acasa, cat si la scoala. Pusculita lor sentimentala va fi astfel mereu plina.

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ - UN PRIM PAS SPRE UN VIITOR MAI BUN”

**PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR MUNTIAN ALINA-DIANA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „MĂMĂRUȚA”, CLUJ-NAPOCA**

Toți oamenii își doresc o lume mai bună, mulți își pun întrebări cum ar putea fi posibil acest lucru, dar puțini sunt cei care fac ceva în acest sens. Orice schimbare cu scopul unui viitor mai bun pleacă de la fiecare om în parte. În calitate de adulți, de părinți aceștia sunt responsabili pentru viitorul copiilor și trebuie să le insuflă acele valori morale care îi vor integra în societate și să îi pregătească pentru viața oferindu-le „cei șapte ani de acasă”.

În contextul societății actuale, expresia „cei șapte ani de acasă” și-a pierdut din esență, tinerele generații necunoscând adevărata valoare din spatele acesteia. Acest lucru se datorează și faptului că micuții sunt trimiși de timpuriu în grădinițe unde petrec multe ore în fiecare zi și ajung ca aceste valori de bază să fie dobândite, de multe ori, chiar de la dascăl. Cu toate acestea, regulile de conduită se învață în mediul familial, de la părinți, iar dascălii trebuie să consolideze aceste norme. În acest caz, între părinți și educatoare trebuie să existe o comunicare eficientă cu scopul de a dezvolta o personalitate armonioasă copilului, bazată pe valori și principii care să-l ajute să se integreze în societate. Astfel, există câteva elemente esențiale, asemeni unui dicționar de cuvinte și comportamente adecvate, care definesc „cei șapte ani de acasă”. Unul dintre cele mai importante elemente pe care copilul trebuie să și-l însușească este salutul. El trebuie să știe că primul pas spre comunicarea cu cineva este salutul, că toți oamenii pe care îi cunoaște trebuie să-i salute și că aceasta e o modalitate de a arăta respectul unul față de celălalt.

Alte cuvinte principale pentru formarea copilului sunt: „te rog”, „mulțumesc”, „cu plăcere”, „îmi pare rău”. Copiii trebuie învățați că de fiecare dată când solicită ceva trebuie să spună „te rog”, când primește ceea ce a solicitat sau când i se face o apreciere, trebuie să mulțumească. Ei trebuie să înțeleagă că este firesc ca oamenii să greșescă, dar în momentul în care conștientizează acest lucru, cel în cauză trebuie să-și exprime regretul (îmi pare rău, regret). Deși sunt doar câteva cuvinte, acestea îl influențează pe copil pe tot parcursul vieții, de aceea copiii sunt învățați că sunt cuvinte magice.

În privința comportamentelor, copilul trebuie să învețe cum trebuie să se comporte în public (să respecte liniștea în locurile în care se solicită acest lucru, să-și aștepte rândul întodeauna cu răbdare), să se comporte civilizată, respectuos în cadrul unei vizite, în mijloacele de transport (copilul trebuie învățat de mic că se călătorește cu bilet/abonament, că este frumos să cedeze locul cuiva care are nevoie mai mult decât el), cum să se comporte la masă (să folosească tacâmurile, să mănânce în liniște, să le ureze „poftă bună” celorlați și să aprecieze mâncarea, mulțumind la sfârșit).

În încheiere, consider important de precizat două lucruri: părinții trebuie să reprezinte pentru copii un exemplu drept de urmat, nu pot avea așteptări de la copii dacă ei nu respectă aceste norme de conduită, deoarece copiii imită comportamentul, limbajul, atitudinea părinților, dar e important de menționat și faptul că aceste norme de conduită morală se însușesc pe parcurs, prin repetiție, răbdare și înțelegere din partea părinților. Dar, cu toate acestea, nu există satisfacție mai mare în această lume pentru un părinte ca cea în care copilul de ieri este adultul integru de astăzi!

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF MUREȘAN ANGELICA
COLEGIUL TEHNIC „ELISA ZAMFIRESCU” SATU MARE

Cei șapte ani de acasă.... Aceste cuvinte sunt auzite tot mai des în ultimul timp. Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Acești șapte ani reprezintă un set de priceperi și deprinderi formate în cadrul familiei și definesc modul în care îi respectăm sau nu pe ceilalți. Educația timpurie este foarte importantă pentru a deveni o persoană responsabilă. Omul este supus educabilității. Până la trei ani familia este modelul copiilor. Timpul petrecut alături de ei este indispensabil unei dezvoltări armonioase. De mic, copilul este învățat să mănânce, să bea, să doarmă, să fie atent la cei din jur, să țină cont de părerile celorlalți, etc. Educația este astfel văzută ca un produs al relațiilor sociale. Felul în care se dezvoltă acestea vor influența viața copilului, adolescentului, adultului de mai târziu. Ființa umană este o ființă socială și morală. Primele relații care se stabilesc sunt cele dintre membrii unei familii. Astfel, copilul va adopta felul de a se comporta al membrilor familiei sale, iar mai târziu prietenii și anturajul vor avea o influență mare asupra sa. Pregătirea pentru integrarea în societate este foarte importantă. Climatul educațional e foarte important în viața copilului. Acolo unde există comunicare, siguranță, disciplină, copilul simte că părinții se ocupă de el, îi dau încredere. Acasă, la școală sau în societate, normele de comportare civilizată fac diferența între oameni. Familia este prima școală a omului, dar este și cea care își va pune amprenta asupra întregii sale vieți. Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului, reacțiile la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani de acasă și este ceea ce ramane după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat la școală.

Bibliografie:

Cristea, Sorin, Dicționar de termeni pedagogici, EDP, București, 1998

Stănciulescu, E, Sociologia educației familiale, vol.I, Polirom, Iași, 1998

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. MIHU ANCA
COLEGIUL NAȚIONAL LUCIAN BLAGA, SEBEȘ, JUD. ALBA

Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea claselor gimnaziale are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la școală, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la școală, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ de la școală și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între profesori și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv școlii. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la școală, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Părinții ar trebui să discute împreună cu copiii lor activitățile și lucrările pe care el le-a realizat la școală. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care, pe viitor, ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu. Este important ca discuțiile să fie destinate, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine. Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este rănit, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important. Ar fi bine ca părinții să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea: „Ce ai făcut azi la școală?”, răspunsul copilului să fie: „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la școală, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul diriginților, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la școală. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să le dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

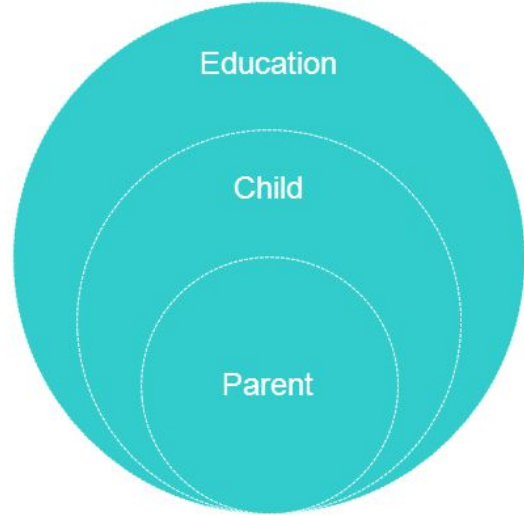
Interacțiunea socială din aceasta perioadă de viață este esențială pentru dezvoltarea din punct de vedere biologic, psihic și social. Contactele umane și afecțiunea au rol deosebit în învățarea comportamentului uman. Familia este principalul agent al socializării. Ea este intermediarul între societatea globală și copil, locul în care se modelează principalele componente ale personalității. Deși familiile realizează funcții socializatoare comune, în realitate există numeroase diferențe între modul în care fiecare familie își socializează copiii. Aceste deosebiri sunt date de tipul de societate (tradițională sau modernă), de categoriile socio-profesionale ale părinților, de rezidență. Calitatea educației primite în familie, acei „șapte ani de-acasă”, depinde îndeosebi de nivelul educației părinților și a membrilor familiei, care vin în contact

cu copilul, în special sub aspect moral, comportamental. În familie învățăm să fim umani. Acasă înseamnă locul unde crești, te dezvolți și unde se pun bazele viitorului om. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Când spunem că un copil are “cei șapte ani de-acasă”, ne gândim la un copil bine crescut care știe să salute, să spună: “te rog !” și “ mulțumesc!”, care știe să respecte și se comportă civilizată cu cei din jur.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrășmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
- 3.P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

Truths of Parent Involvement

CEI 7 ANI DE ACASĂ

EDUCATOARE: MURESAN MARIA CLAUDIA SCOALA GIMNAZIALA SINTEREAG

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

INTERVENȚIA ÎN TULBURĂRILE DE CONDUITA LA COPII ȘI ADOLESCENȚI

PROF. INV. PRIMAR MUREȘAN MARIA EUGENIA
LICEUL TEORETIC "NICOLAE BALCESCU", CLUJ-NAPOCA

Tulburarea de conduită este definită ca un comportament antisocial persistent la copil și adolescent. Copiii și adolescenții cu această tulburare au dificultăți în a urma regulile și în a se comporta în societate în mod acceptabil. Deși în comportamentul oricărui copil pot apărea la un moment dat acte care contravin normelor sociale, sau uneori copiii folosesc minciuna fără a permanentiza acest comportament, sau lovesc intenționat alți copii, copilul considerat a avea o tulburare de conduită diferă de toți ceilalți prin intensitatea, extinderea și severitatea comportamentelor. Tulburările de conduită sunt caracterizate printr-un pattern repetitiv și consistent de conduită antisocială, deviantă, agresivă sau sfidătoare.

În termenul de tulburare de conduită intră tulburarea de comportament opozant (ce este îndreptată spre adulți, și nu include acțiuni agresive), tulburarea de comportament agresiv (care include manifestarea agresivității verbale și fizice îndreptate spre persoane sau obiecte), și comportamentele antisociale (ce se referă la încălcarea normelor sociale). Copilul cu tulburări de conduită necesită o evaluare complexă, pentru că în multe situații acestea se asociază cu tulburarea bipolară, anxietate, abuz de diverse substanțe, ADHD, dificultăți de învățare, tulburări ale gândirii. Copiii și adolescenții care nu sunt tratați dezvoltă probleme adiționale în perioada adultă, cu comportament de tip antisocial, incapacitatea de a-și menține o slujbă, probleme de relație.

Simptomele principale ale tulburării de conduită sunt furtul, minciuna, agresivitatea, fuga de acasă și vagabondajul, instabilitatea psihomotorie. Comportamentul agresiv se caracterizează prin atacuri fizice asupra altor copii, uneori asupra părinților, frecvente atacuri verbale manifestate prin injurii sau porecle, precipitarea comportamentului datorată în special pedepsei primite de la părinți sau loviturilor de la alți copii. La vârsta școlară mică deliberarea și premeditarea agresivității este destul de rară.

Dacă la vârsta școlară mică "a lua" de la alții nu este un furt, știut fiind că la această vârstă conceptul de "proprietate personală" este destul de puțin dezvoltat, după vârsta de 7 ani furtul poate fi considerat a fi un act deliberat. Foarte adesea furtul este urmat de minciună, riscându-se permanentizarea, dacă părinții și profesorii devin permisivi, minimalizând seriozitatea gestului.

Uneori comportamentul antisocial la copil poate lua forma unor activități explozive care nu includ neapărat agresivitate fizică sau verbală. Unii copii deranjează orele prin obrăznicie, prin mobilitate crescută în bancă, trântind și aruncând lucrurile. Debutul agresivității fizice la vârsta adolescenței este mai puțin frecventă, însă atunci când apare este deosebit de gravă și cu urmări serioase.

Tot la vârsta de 5-6 ani copilul descoperă focul și se simte atras de el exersând deseori "jocul cu focul". Piromania devine rareori un act antisocial la această vârstă, iar dacă apare, este de cele mai multe ori o activitate de grup. La această vârstă începe uneori și folosirea drogurilor, în special abuzul de solvenți.

Absența de la școală a devenit în ultima perioadă o formă frecventă de comportament la adolescenții din ultimii ani de liceu, o mare parte dintre ei petrecându-și ziua în afara școlii, în grup. Activitatea antisocială la adolescenți poate lua și alte forme precum: consumul de droguri, ofense sexuale, violuri, abuz sexual asupra altora mai mici. Mulți dintre adolescenții cu probleme antisociale pot prezenta și tulburări emoționale, sunt tensionați, anxioși, exprimând depresie și anxietate. Unii dintre ei sunt nefericiți și au tentative de suicid. **Tulburarea de comportament** la adolescent reprezintă o problemă complexă și adesea părinții, profesorii, clinicienii și alți profesioniști se simt frustrați și uneori neajutorați în fața unui adolescent care refuză să coopereze, deși este evident pentru toată lumea că adolescentul se îndreaptă spre dezastru. Între factorii care cresc riscul comportamentelor violente se numără: comportamentul violent sau agresiv anterior, copilul a fost victima abuzului fizic sau sexual, expunerea la violență, acasă sau în comunitate, factori genetici, expunerea la violență prin mass-media, consumul de alcool și alte droguri, deținerea unor arme acasă, sărăcia, destrămarea familiei, șomajul, lipsa suportului social, leziuni cerebrale care apar în urma unor răniri.

Tulburările de conduită au ca etiologie diferitele disfuncții în interacțiunile din cadrul familiei: problemele conjugale, consum de droguri, violență domestică, practici parentale abuzive; respingerea din partea celorlalți și asocierea cu grupuri de delincvenți, existând o corelație puternică între comportamentul

antisocial al copilului și comportamentul antisocial adoptat de cei din grupul său de apartenență; mediul în care trăiește copilul/ adolescentul: sărăcia și izolarea socială, statutul socio-economic scăzut, lipsa unei locuințe pot influența comportamentul antisocial al copilului, chiar dacă nu constituie întotdeauna un factor cauzal al tulburărilor de conduită.

Tulburările de conduită au un impact semnificativ asupra calității vieții copilului, a familiei. Copiii cu tulburări de conduită au un risc ridicat de a experimenta dezavantajul excluderii sociale pe viitor, achiziții școlare deficitare, slujbe de scurtă durată, delincvență juvenilă, relații interpersonale sărace, ducând chiar la probleme maritale sau divorț, abuzul propriilor copii.

Factorii care asigură succesul intervenției în tulburările de conduită sunt: orientarea intervenției spre stoparea influenței acelor factori care determină sau favorizează tulburările de conduită; orientarea spre un tratament suficient de flexibil încât să răspundă nevoilor specifice ale copilului; o intervenție orientată înspre prevenirea agravării tulburării și a comportamentelor cu risc antisocial. Cele mai bune rezultate privind intervenția în cazul copiilor și adolescenților cu tulburări de conduită se regăsesc în cazul tulburărilor de conduită la nivel mediu (comportamente opozante, lipsa complianței și agresivitate de intensitate medie) și care provin din familii lipsite de probleme majore (care nu sunt familii dezavantajate socio-economic, în care nu este prezentă o psihopatologie accentuată a părinților, nu există conflicte maritale sau un nivel scăzut al suportului social).

Tulburările de conduită pot fi gestionate printr-o combinație de intervenții centrate atât pe copil cât și pe familie. Terapia focalizată pe familie include întâlnirile dintre familie și terapeut cu scopul de a explora interacțiunile personale care pot contribui sau susține problemele comportamentale ale copilului. Training-ul părinților e printre puținele modalități prin care comportamentul copilului este adus între limite. Aceste întâlniri au ca scop remedierea tulburărilor de conduită ale copiilor, se axează pe învățarea de către părinți a unor abilități care sunt importante în socializarea copilului fiind încurajate: o mai mare implicare în relația cu copilul, utilizarea recompenselor pentru încurajarea comportamentului prosocial, utilizarea unor metode de disciplinare nepunitive pentru a reduce probabilitatea ocurenței comportamentelor problematice, învățarea copiilor să își asume responsabilitatea pentru comportamentul lor, învățarea unor metode de monitorizare a comportamentului copilului, însușirea metodelor de management al comportamentului copilului, urmărirea progresului, dezvoltarea unor abilități generale de relaționare ale părintelui, abordarea problemelor psihice/psihiatrice cu care se confruntă părinții, a conflictelor maritale, a stresorilor extrafamiliali.

Bibliografie :

Abraham P. (2001): Problemele delincvenței juvenile în România-Stare de fapt, tendințe, soluții.

Biederman J., Newcorn J., Sprich, S. (1991): Comorbidity of attention deficit hyperactivity disorder with conduct, depressive, anxiety, and other disorders. American Journal of Psychiatry

Franz Petermann, Manfred Döpfner, Martin H. Schmidt (2003): Tulburări de comportament antisocial - agresiv. Manual de psihoterapie pentru copii și adolescenți

Huditean , A.(2002):Devianța comportamentală la elevi , Ed. Psihomedica

EDUCAȚIA COPILULUI ȘI CEI ȘAPTE ANI DE- ACASĂ

PROF. MUREȘAN MARIA- IOANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION AGÂRBICEANU” ALBA IULIA

„Mediul familial este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară din care va face parte la școală, acest mediu în care trebuie să se ancoreze pentru a nu-și petrece copilăria la periferia grupului.” (Marie- Claude, Beliveau)

Familia a fost și este considerată factorul prioritar și primordial în educarea unui copil deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume -omul de caracter”.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația primită în familie, în primii ani de viață se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă, cei șapte ani de acasă fiind adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al copilului.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoielii de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Dacă în familie copilul a simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu înțelegere, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă, în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri care nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile desfășurate împreună, consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii din cadrul sistemului educațional, dascălii fiind cei care vor trebui „să șlefuiască” ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea unor probleme.

BIBLIOGRAFIE

1. Golu, M., *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București, 2000;
2. Negovan, V., *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București, 2003;
3. Sălăvăstru, D., *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2004;
4. Vrăsmaș E., *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002;
5. www.copilul.ro

FAMILIA ȘI IMPORTANȚA “CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR MUREȘAN MARIANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ EMIL ISAC CLUJ-NAPOCA

“Cei șapte ani de acasă” reprezintă o perioadă importantă din viața fiecăruia dintre noi. Acești ani reprezintă „o oglindă a educației, pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei”. Ceea ce învățăm în primii ani de viață este definitoriu pentru formarea noastră ca adult.

Nu este de ajuns să-l învățăm pe copil să citească, să scrie, să socotească, cei “șapte ani de acasă” se referă și la dezvoltarea socială și psihologică; este important ca un copil să fie bun la matematică, la științe sau la alte discipline, dar la fel de important este să știe să se comporte frumos în societate, să-i respecte pe cei din jur, să salute, să-și aștepte rândul etc.

De foarte multe ori am auzit expresia “nu ai cei șapte ani de acasă”, în cazul unor comportamente nepotrivite din partea unor persoane, mai ales a copiilor. Acest lucru mă duce cu gândul că acea persoană nu a primit o educație bună. O “educație bună” nu înseamnă o educație făcută de părinți bogați. Avem multe exemple în literatura română de copii care provin din familii bune, dar care nu au un comportament adecvat.

La I. L. Caragiale, în schița “Vizită...”, îl cunoaștem pe tânărul Ionel, care se comportă necuviincios cu musafirlul, care îl vizitează cu ocazia zilei sale onomastice. În loc să dea dovadă de o educație aleasă, Ionel face gălăgie, în timp ce musafirlul discută cu mama sărbătoritului, răstoarnă cafeaua pe pantalonii musafirlului, o lovește pe mama lui cu sabia, fumează și, la sfârșit, pune dulceață în șoșonii musafirlului.

Johann Amos Comenius consideră că, la naștere, natura înzestrează copilul cu “semințele științei, ale moralității și religiozității”, ele devin un bun al fiecăruia numai prin educație. Educația este o activitate de stimulare a acestor “semințe” și de conducere a procesului de umanizare, omul “nu poate deveni om decât dacă este educat”.

Pentru a se asigura că copilul lor va deveni un adult educat, părinții trebuie să-l învețe cum să se comporte frumos, să comunice cu el, să-l învețe să-și exprime sentimentele și să spună adevărul, oricât de dureros ar fi.

Familia are un rol extrem de important în educația copilului; fără susținere din partea părinților, cadrele didactice nu vor obține rezultatele așteptate din partea copiilor.

În ultimul timp, asistăm la tot mai multe acte de violență din partea copiilor, foarte mulți specialiști dând vina pe lipsa prezenței părinților în viața propriilor copii. Este mai simplu pentru părinți atunci când copilul lor stă cuminte, se uită la televizor sau se joacă pe jocuri on-line și nu îi deranjează, dar neimplicarea părinților în educarea copiilor va avea repercursiuni nu tocmai favorabile în viitorul copilului.

Pentru a avea un copil educat, trebuie să fim noi educați, să comunicăm cu el, să-l învățăm ce este bine și ce este rău, dar, mai ales, să fim un exemplu bun pentru el.

Părinții sunt responsabili pentru educația copilului său.

„Cei șapte ani de acasă” reprezintă “cartea de vizită” a fiecăruia dintre noi, este ceea ce ne definește ca oameni.

Bibliografie:

- <https://www.copilul.ro/comunicare-copii/comportament-copii/Cei-7-ani-de-acasa-pentru-copii-a8862.html>;

- <https://ro.wikipedia.org/wiki/Educa%C8%9Bie>.

EDUCAȚIA COPILOR DE VÂRSTĂ ȘCOLARĂ MICĂ STUDIU DE SPECIALITATE

MUREȘAN MONICA CARMEN
BIBLIOTECAR, ȘCOALA GIMNAZIALĂ "TEODOR MURĂȘANU"
TURDA, JUD. CLUJ

Copiii , chiar de la primii pași ai vieții lor conștiente se deosebesc prin caracterul concret , plastic și emoțional al gândurilor, judecăților și comportării lor. Cu cât este mai mic, ceea ce percepe, înfăptuiește și gândește copilul capătă tot mai mult coloratura diferitelor lui sentimente și ecouri emoționale.

De exemplu pentru a intra discret în intimitatea gândirii copilului unul dintre cele mai simple și mai interesante este "testul desenului,,. I se dă copilului o temă : să deseneze o familie așa cum și-o imaginează el .Copilul nu va desena o familie imaginară , ci , inconștient își va desena propria familie.Interpretarea acestui desen necesită o anumită putere de discernământ din partea psihologului sau cadrului didactic , iar rezultatul poate fi foarte instructiv ,permițând reliefaarea unor realități pe care copilul cu greu ar ști sau ar vrea să le exprime explicit în cuvinte.

Preșcolarul , sau elevul de vârstă mică reacționează afectiv la acele însușiri senzoriale ale lucrurilor și fenomenelor realităților înconjurătoare care se pot răsfrânge într-o măsură sau alta asupra personalității sale sau asupra persoanelor apropiate lui (de exemplu dacă sunt plăcute sau neplăcute , dacă aduc bucurie sau tristețe etc...) .De aceea în evoluția lui este foarte important să se țină seama de specificul atitudinilor afective față de realitate și de izvorul acestei atitudini atât de către părinți în educația "celor șapte ai de acasă" cât și de cadrele didactice în procesul educativ din școală.Aceste două tipuri de educație trebuie să meargă împreună , cu o strânsă colaborare părinte -dascăl pentru beneficiul copilului.

Copilăria este o vârstă care are un statut aparte . Copilul nu are nici putere ca un adult , nici chibzuință ca un vârsnic și nici capacitatea de a-și domina reacțiile emoționale. El rămâne dependent de cei mari , ca atare copilul are nevoie în primul rând de ajutor.Dintre formele multiple de ajutor una dintre cele mai însemnate sub raport sufletesc rămâne înțelegerea. Ca atare , prima măsură ce trebuie luată de părinți atunci când un copil greșește este aceea de a-l face să înțeleagă cum și unde a greșit , pentru că , nu rareori el nu înțelege în ce constă greșala sa ori gravitatea ei. O altă fațetă a înțelegerii față de copii o reprezintă nevoia lor de afecțiune , de căldură sufletească și încurajare. Căldura sufletească rămâne o datorie față de copil , deoarece altfel riscăm ca el să alunece spre căutarea ei într-un cerc nepotrivit de prieteni ori să se retragă în închistare sufletească.

Prin înțelegere avem deschis drumul către sufletul copilului și prin aceasta toate pârghiile deucative rămân ferm în mâna noastră.

În afară de înțelegere, pentru o educație cât mai corectă și eficientă a copiilor în "cei șapte ani de acasă " părinții trebuie să mai țină cont și de alte deziderate:

–Copiii trebuie tratați egal. Chiar dacă în sinea voastră pe unii copii îi iubiți mai mult , nu o arătați niciodată, ați putea dezbină sufletește familia

–În cerințele educative să existe o unitate între părinți.În caz contrar copilul va nesocoti cerința unui părinte prevalându-se de sprijinul celuilalt părinte.

–Arătați iubire copilului, dar o iubire corectă. Ea înseamnă să le dați îngrijirea necesară , fără a-i răsfăța și să le sancționați greșelile comise .

–Fiți model moral pentru copii. Copilul imită, iar părinții sunt primul și principalul model.

Familia are rolul cel mai important în formarea deprinderilor.Oglinda educației pe care o oferă părinții copiilor o reprezintă comportamentul copiilor în public." Nici o altă instituție , oricât de calificată, nu este atât de direct sensibilă la exprimarea trebuințelor, la manifestarea slăbiciunilor sau potențialului de dezvoltare al copilului , fiindcă nici o altă instituție nu cuprinde ființe legate de copil în mod atât de direct și atât de vital ca tatăl și mama..."P. Osterrieth

Bibliografie :

Moisin A. ;Arta educării copiilor și adolescenților în familie și în școală, București , EDP, 2008

Barbacariu M. ; Consiliere parentală în grădiniță , Pitești , Editura Diana; 2005

Neașcu I.; Motivație și învățare, București, EDP,1978

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PROF. MUREȘAN ORTANȚA

„Educația e singura moștenire nepieritoare ce putem lăsa urmașilor noștri”. De aceea părinții trebuie să aibă drept țință în viață educația copiilor lor.

„ Copilul când e mic se aseamănă cu o bucată de aluat, căreia i se poate da orice formă ; sau un fel de lut de – al olarului... părinții au, prin urmare, puțința să facă din fragedele lor odrasle ce vor.” Oproiu.

Înca de la începutul secolului trecut, Kant - urmărind un proiect de emancipare a condiției umane scria: „Părinții care au primit ei înșiși o educație sunt deja niste modele după care se îndreaptă copiii. Dar pentru a-i face pe aceștia mai buni, este necesar să facem din pedagogie un studiu; altfel nu este nimic de sperat de la dânsa, iar educația este încredințată unor oameni cu pregătire rea”. (Kant , Im 1992, pg 15)

Educarea calității de părinte a ramas încă o cerință pentru împlinirea căreia societatea, școala caută încă soluții. A crește și a educa un copil, ar trebui să fie pentru toți parinții o datorie. Din păcate, nu este totdeauna așa. Și societatea contribuie la educarea copiilor, fie prin mediul socio-cultural local, fie direct, prin instituțiile specializate care împart cu familia atribuțiile de supraveghere și educare a copiilor.

Familia reprezintă „nucleul social” sau „celula societății”. Ea este cea care răspunde de satisfacerea trebuințelor elementare ale copilului și de protecția acestuia. Acțiunea educativă din familie are totdeauna un caracter intențional, urmărind o anumită finalitate – formarea personalității copilului pentru integrarea lui în societate.

Educația făcută de primii educatori – părinții – ca și cea a grădiniței se răsfrâng asupra tuturor laturilor personalității copilului, în funcție de particularitățile de vârstă și individuale ale acestuia. Prin intrarea copiilor în grădiniță, ei sunt integrați într-un sistem unitar de învățământ, care urmărește îndeplinirea unor obiective științifice stabilite ce decurg din scopul învățământului în actuala etapă și din necesitatea de a respecta particularitățile psihofiziologice ale copiilor.

Pornind de la aceste puncte de vedere, considerăm că părinții au în primul rând rolul de a se îngriji de sănătatea copiilor lor, de formarea și dezvoltarea lor fizică, de educarea și pregătirea lor pentru integrarea în societate, dar, mai întâi, în viață (fără dificultăți) de școlar. Din păcate, sunt mulți părinți care nu reușesc să se înscrie la « cursul de părinte », cu șanse de a absolvi examenul vieții. Împlinirea menirii unui părinte se dovedește atunci când, împreună cu grădinița ori școala, reușesc să educe copilul astfel încât în viață el să aprecieze munca, să fie util în societate, să dovedească deprinderi și achiziții socio-cognitive.

A crește și a educa un copil este o operă care cere, înainte de toate, multă dragoste; aceasta nu înseamnă că ea nu impune și rațiune, bazată pe cunoștințe precise. Ca-n oricare altă împrejurare dragostea nu este de ajuns. Copilul pe care noi îl creștem și educăm nu este la fel ca toți ceilalți: este „al nostru”, este „unic”, este „de neînlocuit”. De aceea educația pe care i-o dăm trebuie adaptată personalității lui.

„Ca și o plantă, copilul crește foarte diferit: în funcție de hrană, de lumină, de ambianța favorabilă sau defavorabilă a mediului familial. Acest climat, această ambianță poate să-l ajute sau să-l împiedice să se dezvolte normal și răspunderea o purtăm noi părinții.”(Bătrânu, E.- Educația în familie, pag 212)

Dacă privim faptele așa cum sunt ele și așa cum au fost totdeauna, este evident că educația constă într-un efort continuu orientat către a impune copilului moduri de a vedea, de a simți și de a acționa la care el nu ar fii ajuns în mod spontan. Din primele zile de viață noi îl constrângem să mănânce, să bea, să doarmă la ore regulate, îl constrângem la curățenie, la calm, mai târziu îl constrângem să țină cont de celelalte , să respecte inconvenientele, îl constrângem să muncească etc. Dacă în timp constrângerea încetează să mai fie resimțită, aceasta se întâmplă pentru că ea dă naștere treptat unor obișnuințe, unor tendințe interne, care o fac inutilă, dar care nu o înlocuiesc decât pentru că derivă din ea. Se trag semnale de alarmă în ceea ce privește educația părinților. Prin informarea și educarea părinților se pot preveni multe conflicte în viața de familie, care uneori pot ajunge la situații iremediabile. Primele impresii despre lume și viață, despre natură și societate, copilul le primește în familie. Nu întâmplător înțelepciunea poporului nostru subliniază însemnătatea „celor șapte ani de-acasă”. Părinții constituie pentru copil primele modele de viață și comportament.

Bibliografie:

1. Ioan Dolean, Dacian Dorin Dolean (2002), Meseria de părinte, Ed. Aramis, București

Student

Parents

Teacher

© J. KNIGHT 2013 WRITING PAD DAD

FAMILIA - PRIMUL EDUCATOR AL COPILULUI

PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR MURTAZA GHIULER GRĂDINIȚA P.P.AMICII CONSTANȚA

Familia este matricea de viață fundamentală pentru existența și formarea personalității copilului, ca mediu educativ determinant, dar și ca sursă de dezadaptare școlară și de comportament deviant al copilului, prin factori psiho-pedagogici, cu efect cauzal negativ.

Prin definiție, *familia* este nucleul elementar realizat prin căsătorie, care unește soții și pe descendenții acestora (copiii) prin raporturi strânse de ordin biologic, economic și spiritual.

Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea.

Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral. Familia este partenerul tradițional al unităților de învățământ deoarece influențează atitudinea copilului față de învățatură, motiv pentru care școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

Alături de grădiniță/școală și organizațiile de tineret, familia este unul din factorii care se preocupă de educația omului. De educația oamenilor se ocupă și alte persoane, instituții și organizații sociale, dar influențele educative exercitate de acestea sunt mai puțin organizate decât cele ale familiei, școlii și organizațiilor de tineret.

Din perspectiva sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este un "grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, căsătorie sau adopțiune". În societatea românească, suntem familiarizați cu anumite versiuni ale familiei: familia nucleu și familia extinsă.

De-a lungul timpului viața în familie s-a schimbat, dar continuă să exercite o mare influență asupra vieții private a copiilor și tinerilor.

Familiiile asigură sentimentul siguranței și îi ajută să depășească obstacolele, inerente vieții, este punctul lor de sprijin, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, copilul le datorează educației primite în familie. (Utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei șapte ani de acasă").

Educația în familie, cei șapte ani de-acasă, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște sau nu. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează.

Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toții în diferite ocazii, de a pleca în vacanțe. Ea este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu grădinița/școala, fiind un factor care ajută copilul în desăvârșirea propriei personalități.

Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt școala și familia.

În cadrul familiei moderne se produc unele mutații, care constau în înlocuirea familiei formată din trei generații cu familia formată din două generații. De aici putem concluda că bunicii participă din ce în ce mai puțin la educația nepoților.

Alte influențe sociale pot fi considerate migrația de la sat la oraș și urbanizarea satelor. Astfel cresc posibilitățile de folosire a mijloacelor audio-vizuale, contactul cu tehnica, preocupările culturale și sportive, și rezultă o schimbare în mentalitatea familiei.

Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Copilul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui, ca și de rezultatele școlare. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic.

1. **Familia** se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le crează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice.

2. **Dezvoltarea intelectuală** este cea mai importantă. În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege.

3. **Educația morală a copiilor.** În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Ca o concluzie, modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral. Familia este partenerul tradițional al grădiniței/școlii. Aceasta influențează atitudinea copilului față de învățatură, de aceea școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

BIBLIOGRAFIE:

TRIBUNA INVĂȚĂMÂNTULUI , „*Revistă națională de informație și atitudine*,
Nr.1015-1016, 7-20 septembrie 2009

CEI 7 ANI DE-ACASĂ – CONSTRUIȚI DE PĂRINȚI ÎMPREUNĂ CU NOI, EDUCATOARELE

PROF. ÎNV. PREȘC. MUȘAT MARINICA ANGELICA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL BĂLENI

Cine-l vede pe copil cum crește? Nimeni! Numai cei care vin din altă parte spun: "Vai, ce a crescut!"

Dar nici mama, nici tata nu l-au văzut cum crește.

El a devenit în timp. Și în fiecare clipă a fost ceea ce urma să fie.

Antoine de Saint-Exupery

Pledoariile oamenilor de știință vin să confirme relația strânsă între copil și părinții săi, felul în care fiecare participant în cadrul acestei relații se transformă, își dezvoltă capacitățile, aptitudinile și își definește atitudinile în rolurile sale.

Când vorbim de parentalitate, dar și de bune practici în asumarea ei, există câteva repere generale care trebuiesc urmărite și care se reflectă în dezvoltarea copilului, în forma de manifestare a acestuia, în obiceiurile pe care le are, în tipurile de interacțiuni în care intra, în modul în care copilul face față situațiilor problematice, în inițiativele pe care le are.

Pearce a descris relațiile pozitive și negative care pot influența dezvoltarea copilului și care constituie punctual de plecare în modificarea unor comportamente ale părinților.

Dacă analizăm relația dintre stilul părintesc și comportamente sociale ale copilului, vom constata că relațiile mult prea permissive, fără limite și reguli, determină comportamente imprecise, agresive și imprevizibile din partea copilului.

Relațiile de autoritate pot fi cheia lipsei de inițiativă, de respect de sine și supunerii necondiționate din partea copilului. Prin atitudini supraprotectoare sunt determinate comportamente pasive dependente și lipsa de reacție la stimuli.

Imaginea ideală a părintelui bun cuprinde calități dificil de atins. Însă există comportamente inadecvate ale părinților care afectează dezvoltarea integrată a copilului. Iată câteva exemple:

- lipsa regulilor în familie (reguli și limite înțelese, asumate și aplicate de toți membrii familiei);
- îngrijirea și supravegherea inadecvate (copilul lăsat singur în fața televizorului timp îndelungat, recompense materiale și alimentare);
- disciplină rigidă și pedepse inadecvate vârstei și puterii de înțelegere a copilului (stabilirea regulilor „pentru copil”, fără a consulta opinia copilului);
- neimplicarea în experiențele copilului (absența momentelor în care părinții petrec timp de joacă împreună, dezinteresul pentru dezvoltarea copilului, neglijarea copilului);
- agresiuni în familie (utilizarea pedepselor care presupun traumatizarea emoțională sau fizică a copilului, violență domestică);
- așteptări nerealiste de la copil (dorința părinților de participare a copilului la multe activități opționale în raport cu vârsta și opinia lui);

Trebuie să pornim de la premisa că toți părinții își iubesc copiii, însă forma de manifestare a fiecăruia este diferită și mascată de forme personale de exprimare. Valorizarea copiilor și încrederea în forțele proprii sunt interdependente și se realizează în familie. Optimizând relațiile dintre părinți și copii vom da valoare relațiilor din interiorul familiei și părinților, ca persoane.

Un părinte care va ști cum să răspundă nevoilor copilului, își va dezvolta încrederea în sine și va avea o deschidere mai mare înspre copil.

Primele relații ale copilului sunt cele pe care le are cu mama sa sau cu persoana care îi satisface nevoile de bază. Comportamentul copilului este condiționat de comportamentul, stilul de relaționare al adultului care îl îngrijește. În scurt timp, în acest cuplu (copil-mamă) se realizează schimburi interpersonale și calitatea relației depinde în mare măsură de sensibilitatea adultului, de interacțiunile inițiate de copil sau de către părinte, de comportamentul copilului, de răspunsul la stimuli. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui.

Triada mamă – copil – tată oferă copilului posibilități de a se defini pe sine, prin jocul comparațiilor, al imitațiilor, al rivalitatilor, de a-și însuși modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Părinții sunt primii educatori deoarece:

- ei sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi a vieții;
- familia este modelul pe care copilul îl imită; modul de viață al familiei este principalul reper în viața al copilului;

- comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea copilului, formarea personalității lui.

În primii ani de viață, copilul este strâns legat de mama sa, prin îngrijirile pe care aceasta i le acordă, indiferent dacă vorbim de hrănire, igienă sau de momentele în care mama îi cântă sau îl adoarme.

Pe parcursul acestor momente, figura tatălui este uneori pasageră. Poate că prezența sa este simțită mai mult sub raportul siguranței afective pe care o resimte cu mama sau cu tatal sau, având nevoie de timp de calitate petrecuti atat cu mama ,cat si cu tatal.

Statutul familiei ca prim educator al copilului reprezintă un factor important în stabilirea parteneriatului între grădiniță și reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut ,in care crește.

De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia în spațiul în care copilul se află separat de părinții săi.

Eforturile depuse de părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un schimb bogat de informații, de experiențe și pe colaborare în asigurarea celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare ale copiilor.

Părinții au nevoie să regăsească un sprijin în grădiniță, să se simtă responsabili și responsabilizați pentru a colabora cu educatorii și a participa la orice activități realizate împreună cu și pentru copii.

Părinții au nevoie să cunoască cine și cum îi poate sprijini în eforturile lor de îngrijire, creștere și educare a copilului.

Este important pentru părinți să simtă că pot controla și influența dezvoltarea copilului lor și pe perioada în care nu sunt alături de el. Este nevoie să simtă că au suportul educatorilor în dezvoltarea abilităților pe care le au ca părinți ,ca gradinita este un spatiu deschis si permisiv,un spatiu in care le este respectata opinia si,in egala masura ,in cadrul careia este respectata confidentialitatea.

Am înțeles că fiecare copil este unic, că el crește și se dezvoltă în ritmul său, că are nevoie de sprijinul părinților, că trebuie să îi oferim un mediu sănătos și adaptat nevoilor lui, că trebuie să-l stimulăm și să-l ajutăm să descopere lumea.

Pentru cunoașterea nivelului de dezvoltare al copilului, un sprijin foarte important îl oferă educatorii. Aceștia, prin mijloace și instrumente specifice, realizează o evaluare autentică a celui mic, în care țin seama de evoluția copilului în raport cu el însuși ,dar si de anumite obiective precizate in Curriculumul pentru educatie timpurie a copiilor de 3-6/7 ani.

„ Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

„Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt”. Larry Fields.

În concluzie, expresia „Temelia bunei creșterii se pune în familie” rămâne valabilă, deoarece a petrece cât mai mult timp cu micuțul tău înseamnă să fii un părinte implicat și devotat, iar cei șapte ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

*„Dacă ești cuviincioasă
Și te porți frumos mereu,
Că ai șapte ani de-acasă,
Să-și dea seama, nu e greu.....
Și la școală, negreșit,
Tu să fii sârguincioasă,
Să-nveți ce n-ai reușit,
In cei șapte ani de-acasă!”*
(Aurora Luchian- *Cei șapte ani de acasă*)

Bibliografie

1. Anghelescu Carmen, „*Zi de zi cu copilul meu (elemente practice de psihologie a copilului)*“, editura Medicală, București, 1989
  2. Ciofu Carmen, „*Interacțiunea părinți-copii*“, editura Medicală AMALTEA, 1998
  3. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „*Consilierea și educația părinților*“, editura Aramis, București, 2002
  4. William Crain, „*Dreptul la copilărie*“, editura LUCMAR, 2003.
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-

CINE ESTE MAMA, PENTRU TINE ?

PROF. PSIHOPEDAGOG. MUȘAT STELIANA-VASILICA
CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ BRĂILA

I-am întrebat pe elevii mei ” Cine este mama, pentru tine?”. Răspunsurile au fost diferite, venite din suflet, dar și din realitatea pe care ei o trăiesc.

Un elev a răspuns că: ”mama este persoana pe care o iubește mult, dar care nu este lângă el prea mult timp, care nu știe să facă lucrurile de care el are nevoie, persoana de lângă el este tata ”; alt elev mi-a răspuns că ” mama este pentru el doamna care-l îngrijește, asistentul maternal, pe mama lui adevărată nu o cunoaște, dar doamna care îl crește este un om minunat, pentru care face tot ce poate, pentru a fi mulțumită”; un alt elev, autist, nu știe să spună cât și de ce o iubește pe mama lui, dar știe să arate acest lucru, o îmbrățișează pe mama permanent, pentru că mama este persoana de atașament pentru el.

Situații de viață diferite, trăiri diferite, povești diferite și, mai diferit este în cazul copiilor cu deficiență mintală, pentru că ei nu pot defini în același mod ”cine este mama”, așa cum o face copilul fără probleme.

Dar, ”cine este mama?” sau ”cine ar trebui să fie ea?”. Da, mama este femeia care ne poartă în pântec până ce venim pe lume, mama este cea care ne dă viață, mama este cea care ne alăptează, care ne leagă, care ne îngrijește, dar mai presus de toate cea care ne iubește. O mamă le poate face pe toate aceste lucruri, însă nu toți copiii au parte de ele, unii pot primi lucruri diferite de la mame diferite, pentru că pot fi născuți de o mamă și crescuți, îngrijiți și iubiți de altă mamă.

E foarte dureros și trist, atunci când brațele cele-i care te naște nu sunt aceleași care te leagă, te mângâie, te țin de mână când înveți să mergi. Dar așa este viața, uneori nedreaptă, nu este pentru toți la fel.

Prezența mamei, de la naștere și pe tot parcursul copilăriei este foarte importantă pentru dezvoltarea armonioasă a viitorului adolescent și tânăr, absența mamei poate provoca mari drame în viața unui copil, părăsire acestuia încă de la naștere duce la instalarea hospitalismului, un sindrom afectiv-emoțional ce va marca micuța ființă umană pentru tot parcursul vieții, ceea ce duce la traume foarte mari și greu de reparat.

Însă, indiferent de situație, școala aduce în prim plan existența mamei, elevii sunt învățați să-și respecte mama, să o iubească și să-i arate prin fapte mici dar deosebite, cât de mult o iubește și o respectă, cât de importantă este ea, mama, pentru ființa atât de vulnerabilă, copilul.

Notele bune, comportamentul civilizată de la școală, acasă și societate, dar și mici atenții confecționate de aceștia (desene, colaje, felicitări), toate au drept scop să arate mamei respectul, devotamentul și iubirea pe care copilul le are față de mama, este modul prin care micuțul om răsplătește eforturile mamei.

FAMILIA, PRIMUL FACTOR ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

MUSCARI-SALVAN CARMEN VERONICA MARIA

În primii ani, care constituie perioada cea mai importantă de dezvoltare fizică și de construcție a personalității și inteligențelor, elementele reprezentând mediul social care contribuie la modelarea unei persoane sunt familia, școala, prietenii și colegii, comunitatea apropiată, modelele și valorile sociale și imaginea despre lume, ca ansamblu, care ajunge la conștiința persoanei prin intermediul culturii și diferitelor medii de informație la care are acces. Este totodată, perioada în care se construiește, sau nu, simțul coerenței și primele modele ale relațiilor cu ceilalți. Și totodată, perioada în care personalitatea, aflată în perioada de construcție, este supusă la primele teste.

Familia este unul din cele mai importante elemente sau, mai bine spus, sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic etc. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial. De aceea, **familia este instituția fundamentală în toate societățile.**

Rolul familiei este foarte important în ceea ce privește dezvoltarea copilului, din punct de vedere fizic, intelectual, emoțional, moral sau caracterial și spiritual-estetic.

În ce privește **dezvoltarea fizică** a copilului, familia este cea care asigură mediul de viață, hrana, îmbrăcămintea, trebuie să îi ferească de pericole, să le asigure condiții și spațiu propice pentru joc, învățare, odihnă, mișcare și să le supravegheze și întrețină starea de sănătate optimă.

Familia stabilește regimul de viață al copilului care să îi asigure o dezvoltare optimă, îi formează primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului.

Familia trebuie să se preocupe de dezvoltarea capacității motrice a copilului, prin asigurarea unor activități de joc fizic și mișcare sau sport în aer liber.

În ce privește **dezvoltarea intelectuală** a copilului, familia este în primul rând mediul în care își însușește **limbajul**.

Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți și de restul familiei în această direcție. Ca prim factor de educație, familia oferă copilului și aproximativ 90% din cunoștințele uzuale despre lumea înconjurătoare (despre plante, animale, obiecte, mediul în care trăiește, despre ocupațiile oamenilor etc.).

Familia ar trebui să se preocupe și de **dezvoltarea proceselor intelectuale** ale copiilor. Ea trebuie să le dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții trebuie să încerce să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte, pentru a le putea înțelege.

Pentru dezvoltarea **inteligenței emoționale** a copilului, viața de familie constituie, de asemenea prima lui școală. În acest mediu, oarecum protejat, copilul ar trebui să învețe să se cunoască, învață cum să simtă față de ceea ce i se întâmplă și cum reacționează ceilalți la sentimentele lui; experimentează și recunoaște o gamă de sentimente și învață ce posibilități de reacție există, învață să își exprime speranțele și temerile. Tot în familie, copilul își formează primele atitudini față de lumea din jur, de care vor depinde atât reușita lui școlară cât și, mai târziu, cea de viață.

Aceste „cursuri” de dezvoltare a inteligenței emoționale nu se predau doar prin interacțiunea dintre copil și părinți sau din spusele și actele părinților față de copii, ci și prin intermediul modelelor pe care, în primul rând, părinții și ceilalți membri ai familiei (extinse) le oferă.

Unii părinți sunt profesori emoționali talentați, alții, din nefericire cei mai mulți, nu.

Există numeroase studii care arată că felul în care părinții își tratează copiii, fie că este vorba de o disciplinare aspră sau de înțelegere, de reacții empatice, de indiferență sau de căldură, are consecințe profunde și de durată pentru viața emoțională a copilului.

Impactul părinților asupra dezvoltării emoționale apare încă din perioada pre-natală (intrauterină) și este cel mai puternic în primii ani de viață.

Pentru **educație morală și formarea caracterului**, familia este de asemenea, primul mediu în care copilul își construiește scara de valori și își formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestui tip de educație, modelul parental este foarte important pentru copil.

Părinții ar trebui să le spună copiilor ce e bine și ce e rău și de ce, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente și ar trebui să constituie exemple demne de urmat.

Ceea ce învață în familie trebuie să îl ajute pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia trebuie să îl îndrume pe copil să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Dar ce se întâmplă în cazul în care familia nu se preocupă suficient de această latură a educației în primii ani de viață (cei șapte ani de acasă), preferând fie o disciplinare rigidă fie să răsfete excesiv copilul, mergând pe ideea că are timp să învețe lucrurile astea mai târziu, la școală, sau, mai rău, combinând aleatoriu răsfățul cu pedepsele corporale sau emoționale, fără a-i explica copilului nimic? Sau, ce se întâmplă când între discursul părinților și modelul lor personal există discrepanțe majore?

Copilul nu poate discerne și nu se poate adapta corect la diversele situații de viață, își formează deprinderi greșite și este afectat pe plan emoțional pe termen lung.

Unui copil fără o educație moral-caracterială corectă îi va fi foarte greu să ajungă la acea coerență a sinelui de care vorbea Antonovsky. Îi vor lipsi atât comprehensibilitatea, controlul cât și semnificația. Prin urmare, oricâte bunuri materiale îi vor pune părinții la dispoziție, nu va izbuti să fie fericit și, deci, rezistent la boli.

Educația artistic-estetică și înțelegerea valențelor spirituale ale umanității trebuie să vină în completarea celorlalte tipuri de educație, pentru a stimula creativitatea copilului și a-l ajuta să treacă de la o înțelegere a lumii axată pe propriile nevoi și plăceri la o înțelegere mai completă a lumii, a universului și a resorturilor profunde care guvernează viața, în ansamblul ei și societatea umană.

Părinții ar trebui să fie aceia care realizează primul contact al copilului cu o viziune asupra sensului vieții, cu frumusețile naturii, cu viața socială și specificul național (valori culturale, tradiții, obiceiuri etc.), cu operele de artă și îl încurajează să își manifeste creativitatea artistică, tehnică sau științifică.

Și, la fel ca și până acum, problema constă în nivelul cultural și de înțelegere al părinților față de importanța acestor aspecte în formarea copilului și stimularea dezvoltării creativității și a inteligenței spirituale.

Așa cum am arătat mai sus, familia are un rol deosebit de important în dezvoltarea copilului, nu numai în primii ani de viață, ci și pe parcursul întregii perioade școlare, până la intrarea în viața adultă. Există mulți factori care pot conduce la apariția unor probleme în dezvoltarea armonioasă a copilului și, din nefericire, nu toate familiile pot fi considerate un mediu propice pentru creșterea unui copil.

Dacă între membrii unei familii nu există relații de înțelegere, respect, înțelegere, dacă membrii familiei (nucleare sau lărgite) nu trăiesc în armonie, nu duc o viață cinstită, onestă, dacă opiniile celor doi părinți, și ale celorlalte persoane care au în grijă copilul, referitoare la educația copilului nu sunt convergente, dacă unul sau ambii părinți nu constituie un bun exemplu, dezvoltarea copilului are de suferit.

Familia, factor decisiv de socializare și educație pentru copii

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Viața în familie este prima școală a emoțiilor.

În acest *creuzet intim*, învățăm să recunoaștem emoțiile proprii cât și reacțiile celorlalți la emoțiile noastre, cum să gândim aceste emoții și cum să alegem reacțiile, cum să citim și să ne exprimăm speranțele și temerile.

Familia este cel dintâi cadru social de care are nevoie fiecare om ca să trăiască.

Ea este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este *prima școală* care pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia

este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Familia are și o însemnată funcție educativă.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”. Statisticile judiciare arată că majoritatea delincvenților și a celor din instituțiile de corecție au fost lipsiți de o reală asistență din partea familiei.

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul *absoarbe* din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora. La ora actuală multe familii au nevoie de o educație solidă, dată fiind starea lor precară din punct de vedere material și spiritual.

Familia este mediul esențial care poate influența dezvoltarea și destinul copilului prin securizare materială, dragoste și educație.

Unele studii accentuează o anumită funcție, ca fiind fundamentală și exclusivă a familiei. Este funcția de *socializare primară a descendenților*, cu scopul integrării corespunzătoare a acestora în societate, și, la fel de fundamentală și exclusivă, cea de *asigurare a securității emoționale* a adulților.

H. H. Stahl, remarcabil sociolog, membru al școlii sociologice de la București, clasifică funcțiile familiei în două mari categorii: „*funcții interne și funcții externe*, primele contribuind la crearea unui regim de viață intimă, menit să asigure tuturor membrilor un climat de securitate, protecție și afecțiune; al doilea grup de funcții asigurând dezvoltarea firească a personalității fiecărui membru al grupului, socializarea și integrarea sa corespunzătoare în viața socială.

Familia este prin definiție cadrul de satisfacere al nevoilor membrilor ei.

Nevoile de bază, fiziologice sunt la fel de importante ca și nevoia de securitate, de dragoste și apartenență, de recunoaștere. Toate aceste nevoi categorisite de Maslow ca fiind nevoi de tip D. Ele apar prin lipsă și împing individul la a căuta satisfacție, depind de ceilalți, de cei din jurul individului, de ceilalți membri ai familiei. Este evident faptul că o familie în care legăturile dintre membrii ei nu sunt de dragoste și respect, nu poate constitui un cadru propice de satisfacere a nevoilor umane și deci de dezvoltare normală.

În funcție de felul cum cei din jur, mai ales părinții, știu să vină în întâmpinarea nevoilor lui și să înțeleagă, în satisfacerea acestor nevoi, caracteristicile care țin de vârsta copilului, depinde dezvoltarea optimă a copilului pentru a deveni o ființă normală, capabilă de a fi fericită, sau dimpotrivă acesta evoluează la polul opus. Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții. Aici se conturează concepția despre viață și conceptul de sine.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Bibliografie :

- Albulescu, Ion. (2009), *Doctrina pedagogice*, Editura Didactică și Pedagogică, București.
- Catalano, Horațiu. (2011), *Dezvoltări teoretice și instituționale în alternativele educaționale*, Editura Nomina, Cluj-Napoca.
- Montessori, Maria. *Minte absorbantă*- traducerea de Căpraru, Marcel. (2006), Editura Apa, Drobeta Turnu Severin.
- Schaffer, H.Rudolph. (2007), *Introducere în Psihologia Copilului*, Editura ASCR, Cluj-Napoca.

Resurse online

<https://jurnalspiritual.eu/familia-si-rolul-ei-in-viata-copiilor>

EDUCAȚIA ÎN FAMILIA CONTEMPORANĂ. ROLUL „CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

MUSTACĂ DELIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 17 ION MINULESCU CONSTANȚA

Într-o societate contemporană supusă unor presiuni cotidiene dintre cele mai diverse, trebuie să ne adaptăm pentru a avea succes și chiar pentru a supraviețui. Baza acestor comportamente de adaptare și de supraviețuire este considerată educația în familie, rolul a ceea ce numim „cei șapte ani de casă” fiind hotărâtor. Pe parcursul acestei prime etape de viață și de dezvoltare a copilului se pun bazele personalității și comportamentului tânărului și adultului de mai târziu. Psihologii și sociologii sunt în mare parte de acord cu acest lucru.

Familia este parte a unei lumi supuse continuu la transformări sociale și economice, o lume aflată în continuă schimbare astfel încât ea trebuie să suporte anumite transformări. Schimbările sociale și liberalizarea vieții cotidiene le-a conferit tinerilor mai multe opțiuni în privința comportamentului marital. În afară de asta, vârsta de primă căsătorie a femeilor a crescut din pricina implicării lor în dobândirea studiilor superioare sau a angajării în câmpul muncii, respectiv dedicării lor carierei profesionale¹⁹.

Se poate vorbi despre o trecere a rolurilor maritale de la model tradițional la cel egalitar. Există o serie de studii care, analizând schimbările produse, concluzionează faptul că rolurile maritale au devenit mult mai egalitare. În același timp, alți cercetători afirmă faptul că nu există o schimbare semnificativă în împărțirea rolurilor în familie. În pofida faptului că femeile și-au asumat din ce în ce mai mult rolul de co-producător dobândit odată cu integrarea pe piața muncii, diviziunea muncii în gospodărie este tot cea tradițională și rolul dominant al bărbatului „cap de familie” este încă valabil²⁰.

Cercetătorii în domeniul sociologiei familiei au descoperit similități importante în conceptualizarea influenței apariției copilului/copiilor în viața de cuplu asupra dinamicii comunicării, în sensul că această comunicare este mai variată la cuplurile fără copii – unde se abordează tematici precum organizarea casei, comentarea cotidianului, planurile de viitor, relația de cuplu și relațiile cu ceilalți – și mai condensată în cuplurile cu copil/copii - unde temele principale sunt creșterea și îngrijirea copiilor, relațiile de familie, gestionarea banilor și organizarea gospodăriei²¹.

Abordând cuplurile cu copil/copii se constată că atât bărbații, cât și partenerii lor, semnalează o schimbare semnificativă pe care apariția copilului o generează în dinamica relației în general, dar și în structurarea comunicării în particular. Bărbații și femeile afirmă deopotrivă că apariția copilului în viața de cuplu implică avantaje și dezavantaje, însă percepția acestora este ușor diferită²².

În reprezentarea avantajelor aduse de apariția copilului/copiilor în relația de cuplu: în timp ce bărbații apreciază mai ales stimularea capitalului emoțional-afectiv, a stimei de sine (statutul de părinți) și a coeziunii relației de cuplu, femeile acordă o importanță mai mare altor avantaje - pentru ele, copilul reprezintă atingerea vârstei de maturitate a relației și totodată, punctul critic în dinamica relației în care căsătoria se transformă în familie. Un alt avantaj important pentru femei este stimularea intercunoașterii (creșterea capitalului de încredere în partenerul de cuplu, dacă acesta reușește să răspundă așteptărilor rolului de tată)²³.

Prezența copilului/copiilor în cuplu produce o serie de schimbări și la nivelul dezvoltării psihosociale individuale a actorilor sociali - pentru bărbați, dobândirea statutului de tată generează un sentiment de responsabilizare personală, care contribuie la creșterea stimei de sine, ei recunoscând și o stimulare a altruismului în rândul valorilor personale.

Femeile resimt și ele responsabilizarea personală odată cu dobândirea statutului de „mamă”, însă declară și stresul și surmenajul fizic și psihic, precum și tensiunea și conflictul de rol.

¹⁹ Petru Iluț, *Sociologia și antropologia familiei*, Editura Polirom, Iași, 2005, p. 64.

²⁰ *Ibidem*.

²¹ *Ibidem*, p. 102.

²² *Ibidem*, p. 104.

²³ Petru, Iluț, *Familia. Cunoaștere și asistență*, Editura Argonaut, Cluj-Napoca, 1995, p. 44.

Dezavantajele în comunicare sunt de asemenea resimțite în mod asemănător de către femei și bărbați, care arată că au acum mai puțin timp sau chiar deloc pentru discuțiile intime în doi în cadrul cărora se practica dezvăluirea de sine, în care partenerii își vorbeau despre cele mai profunde sentimente, emoții, trăiri.

Ca efecte pozitive, se pare că prezența copiilor stimulează intercunoașterea, înțelegerea și consolidarea echilibrului în comunicarea în cuplu, orientând-o preponderent spre funcții pragmatice²⁴. De asemenea, pe lângă stabilitate în coplu, copilul aduce și responsabilitate din parte apartenerilor de cuplu cu efecte benefice asupra relației de cuplu, mai ales în ceea ce privește comunicarea, subiectul devenind copilul/copiii.

Soluția pare să fie familia în care cei doi parteneri sunt egali. În familia modernă nu se mai pune problema cine este capul. Deciziile se iau împreună, femeia nu mai depinde financiar de bărbat, uneori nici chiar emoțional, ceea ce îi permite să-și exprime mai ușor nemulțumirile. Ea ia parte egal la conducere. Membrii cuplului pot fi o echipă, pot lua decizii împreună datorită comunicării optime în cadrul cuplului. Din experiența de zi cu zi se desprinde concluzia că prin comunicare se poate realiza și păstra o relație de familie armonioasă.

Nu putem decât să întărim idea că educația copilului în familie în primii ani de viață, completată și îmbogățită cu aceea dobândită în structurile preșcolare organizate este definitivă pentru conturarea personalității și mai ales a caracterului adultului. Succesul adultului și integrarea lui social au la bază principiile și valorile pe care i le-a insuflat familia în primii ani de viață.

Bibliografie

- Septimiu Chelcea, Loredana Ivan, Adina Chelcea, *Comunicarea nonverbală: Gesturile și postura: Cuvintele nu sunt de ajuns*, Editura Comunicare.ro., București, 2008
- Gilles Féréol, *Dicționar de sociologie*, Editura Polirom, Iași, 1998
- Iluț, Petru, *Familia. Cunoaștere și asistență*, Editura Argonaut, Cluj-Napoca, 1995
- Iluț, Petru, *Sociologia și antropologia familiei*, Editura Polirom, Iași, 2005
- Malim, Tony *Psihologie socială*, Editura Tehnică, București, 2003

²⁴ Septimiu Chelcea, Loredana Ivan, Adina Chelcea, *Comunicarea nonverbală: Gesturile și postura: Cuvintele nu sunt de ajuns*, Editura Comunicare.ro., București, 2008, p. 85.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR MUSTAȚĂ FLORINA GRĂDINIȚA CU P.N. RASCĂEȚI

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei Șapte Ani de Acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Familia este adevăratul laborator de formare a persoanei. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modere de conduită oferite de către membrii familiei.

Modelele de conduită oferite de părinți – precum climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Pentru fiecare individ, familia reprezintă rădăcina educației, părinții fiind primii „profesori” din viața copilului. Ei sunt cei care pun bazele în educație, formarea și dezvoltarea acestuia.

Familia este factorul determinant care modelează principiile și realizarea copiilor. Ea este o puternică influență asupra a ceea ce am devenit, asupra modului în care ne vedem pe noi înșine, asupra a tot ce ne influențează pe noi. Părinții, așa cum am mai spus, joacă cel mai important rol în formarea, creșterea și dezvoltarea lor ca personalitate.

Părinții trebuie să fie parteneri egali în educația copilului. „Meseria” de părinte este foarte grea. În condițiile unei atmosfere familiale echilibrate și prielnice dezvoltării copilului, familia este în primul rând cadrul existenței biofizice a acestei dezvoltări.

Părinții sunt cei care stabilesc un anumit program zilnic necesar dezvoltării fizice sănătoase ca alimentația, activitățile, jocurile, plimbările, pregătirea pentru activități, ora de culcare și multe altele. Un bun ghid pentru copil în primul rând sunt părinții și anume comportamentul lor în familie, între ei și față de semenii lor. Comportamentul părinților față de copil reprezintă o fază principală în dezvoltarea normală a stadiilor de viață a copilului.

Un alt rol destul de important în educarea copiilor este atenția din partea părinților, ei trebuie să fie cât mai atenți la tot ce face copilul lor, spre exemplu să fie prezenți la activitățile la care aceștia participă, să discute cu ei despre activitățile zilnice, să petreacă cât mai mult timp împreună cu familia lor. Să iasă mai des la o plimbare, la o distracție.

Participarea activă a părinților la necazurile copiilor, la evenimentele din viața acestora, le dau liniștea și siguranța. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil la acțiune; e bine să li se explice natura greșelilor săvârșite, gravitatea acestora și nu se apelează la măsuri autoritare și drastice, deoarece ele produc blocaje psihice.

Un factor mai puțin important în educarea copiilor și care influențează chiar și asupra dezvoltării fizice a copilului sunt „mesele luate împreună cu familia”.

Famiile care mănâncă împreună la aceeași masă și în același timp, de cel puțin patru ori pe săptămână au tendința de a consuma hrană mai sănătoasă.

Felul cum vă îmbrăcați, cum vorbiți, cum vă bucurați sau cum vă întristați, cum vă purtați cu persoanele din jur, felul cum râdeți sau citiți, toate acestea au pentru copil o mare însemnătate. Copilul vede sau simte cea mai mică schimbare în ton, oruce subtilitate a gândurilor ajunge la el pe căi pe care dumneavoastră nu le observați.

Timpul acordat copilului este darul pe care părintele îl oferă prin prezența sa. În multe case, copiilor le este mai greu fără televizor decât fără tați. Cu cât legătura emoțională dintre copil și tată este mai puternică, cu atât scade probabilitatea de a ajunge la un comportament ce presupune delicvență. Timpul acordat trebuie să presupună și un contact vizual plăcut și plin de afecțiune. A privi copilul în ochi este o modalitate foarte eficientă de a transmite iubire din toată inima către sufletul copilului.

Copilul nu trebuie lăsat să creadă că i se oferă iubire pentru că a făcut ceva pe placul părintelui în momentul acela, ci trebuie să i se ofere iubire în mod consecvent, orice ar fi, indiferent de comportamentul lui sau de orice alte împrejurări. Tot ceea ce face împreună cu copilul va conta întotdeauna. Orice părinte trebuie să înțeleagă că joaca este de fapt „munca” copilului, iar învățarea este mai ușoară cu ajutorul jocului.

Bibliografie:

R. Campbell, G. Chapman „Cele cinci limbaje de iubire ale copiilor”,Ed. Curtea Veche Publishing
,București,2000;

M.Golu „Dinamica personalității”,Ed. Geneze,București,1993;

R. Vincent „Cunoașterea copilului”,Ed. Didacticș și Pedagogocă.

Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului
exprimă calificativul părinților.

— Valeria Mahok

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PROF. MUȚIU SIMONA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 BUNTEȘTI JUDEȚUL BIHOR

În primul rând, familia este una din cele mai vechi forme de comunitate umană, ce asigură menținerea continuității biologice și culturale a societății, satisfacerea nevoilor personale, asigurând sentimentul siguranței, iar rolul acesteia nu se mai poate rezuma doar la asigurarea condițiilor de viață pentru copil și la supravegherea acestuia, ci trebuie văzută ca primul factor în educația și instrucția copilului.

În al doilea rând, familia este prima școală a copilului, iar contribuția pe care o are poate favoriza sau îngreuna activitatea școlii. Astfel, familia îi dă copilului primele informații despre lumea înconjurătoare, primele norme și reguli de conduită, dar și mediul propice necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale.

Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile sale psihologice și sociale și împlinite etapele întregului său ciclu de creștere și dezvoltare fiind astfel primul său intermediar în relațiile cu societatea și, de asemenea, constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale.

Privită ca nucleu social, familia este prima care influențează dezvoltarea copilului deoarece își pune amprenta pe întreaga sa personalitate iar trăinicia edificiului depinde de calitatea temeliei. În altă ordine de idei, rolul familiei este acela de a pregăti copilul pentru viață oferindu-i cel mai potrivit cadru în care să își formeze principalele deprinderi, pentru transmiterea principalelor cunoștințe asupra realității și pentru formarea primelor principii de viață. Familia este unul din cele mai importante elemente sau, mai bine spus, sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic etc.

O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial. De aceea, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Rolul familiei este foarte important în ceea ce privește dezvoltarea copilului, din punct de vedere fizic, intelectual, emoțional, moral sau caracterial și spiritual-estetic.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui.

În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

În concluzie, putem admite că familia are un rol important în conturarea personalității, având în vedere faptul că educația oferită de familie reprezintă factorul principal în dezvoltarea copilului.

Bibliografie:

Stelian Vasilescu, Familia", corespondențe de la Plevna, Editura Facla, 1977
P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ-MESERIA DE PĂRINTE

LICEUL TEHNOLOGIC OVID DENSUSIANU CĂLAN
PROF. ÎNV. PRIMAR MUREȘAN MARIANA ȘTEFANA

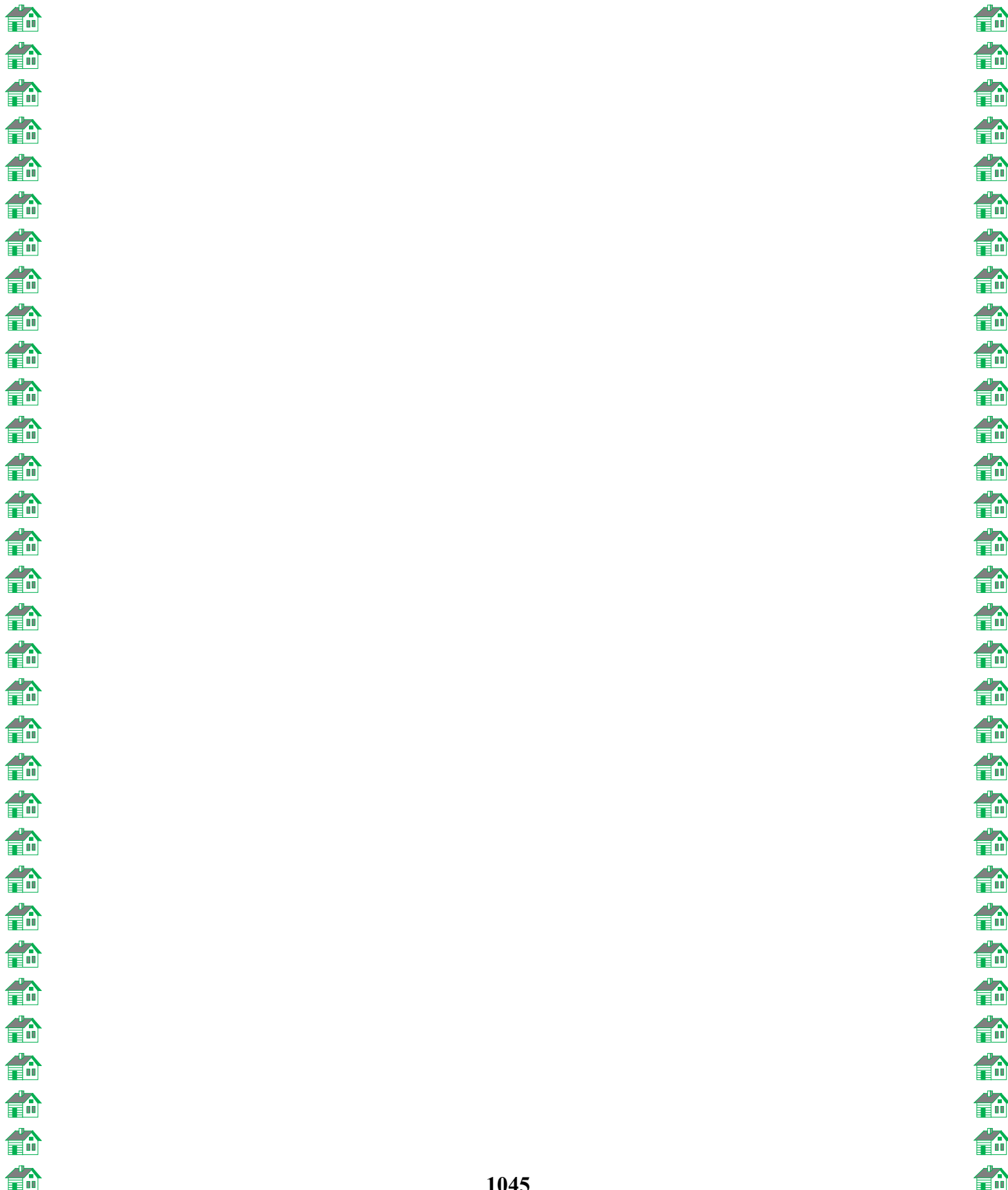
“Meseria” de părinte este grea. În condițiile unei atmosfere familiale echilibrate și prielnice dezvoltării copilului de vârstă preșcolară, familia este în primul rând cadrul existenței biofizice, al acestei dezvoltări. Un anumit regim igienico - sanitar necesar dezvoltării fizice sănătoase și armonioase înseamnă asigurarea unui program al zilei care să respecte ore de somn, alimentare, activități, joc, plimbări. Un echilibrat judicios al acestora în raport cu disponibilitățile copilului preșcolar trebuie să evite suprasolicitarea fizică și mai ales nervoasă a organismului foarte fragil. În răgazul de timp petrecut în mijlocul familiei obiectivul principal trebuie să fie al păstrării sănătății fizice, al creșterii normale și mai ales al călirii organismului prin mijloace ce trebuie binecunoscute celor ce asigură securitatea fizică a copilului. Un bun dobândit și mult apreciat, câștigat de către copil în primul rând în familie este comportamentul moral ca rezultat al unui sistem de cerințe precise, categorice dublat de un permanent respect pentru copilul care trebuie să se simtă iubit și ocrotit. În accepțiunea cea mai largă a termenului, “copil bun” reprezintă în fapt suma trăsăturilor pozitive structurate în dinamica comportamentului: sârguință, cinste, inițiativă creatoare, sociabilitate, politețe, dispoziție de colaborare etc., după cum părinte bun înseamnă: răbdare, calm, înțelegeră, un fond afectiv numit în termeni obișnuiți, dragoste față de copil.

Cultivarea la preșcolar a dragostei de bine, de adevăr trebuie să se desfășoare adaptat vârstei, ca un sistem referențial. De asemenea, trebuie avute în vedere și unele circumstanțe particulare, printre care cele mai de seamă sunt împrejurările concrete ale fiecărei măsuri sau acțiuni cu caracter educativ, considerarea educației ca un proces neîntrerupt, continuitatea fiindu-i asigurată prin influențele pe care le exercită coabitarea, deprinderile, obiceiurile și întreaga comportare a tuturor membrilor grupului familial.

Cultivarea dragostei de bine, de adevăr are nevoie, mai ales, de acțiune și nu de verbalism, de activitate și nu de dialog, de descoperirea virtuților de către copil și nu de oferire a lor de către părinți. Binele ajunge la copilul mic, de cele mai multe ori, sub formula "e bine să faci așa !" și -mai ales - "nu e bine ce faci !". Dar, copilul se întreabă de fiecare dată "de ce nu este bine?". Curent, la această întrebare părinții răspund : "nu am timp să discut, așa am zis, așa faci, dacă nu faci așa ai-o pățești !". Aproximarea copilului de bine (cu semnificația de normă de comportare și nu de ordin ce trebuie ascultat) constituie calea spre înțelegerea binelui cu participare și cu satisfacțiile ce decurg. Interdicția de a nu se juca pe stradă sau pe trotuar cu mingea trebuie să fie înlocuită cu măsuri concrete evidente, creându-se un alt loc, sau oferindu-i prilejul unor jocuri mai captivante cu participarea directă chiar a părinților. Pentru a putea descoperi "binele" care mai târziu va deveni "principialitate, cinste, spirit de a-ți ajuta aproapele, criteriul de evaluare a comportării" este necesar ca în grupul familial să existe un cod de conduită bazat pe o egală respectare a normelor atât de către copii, cât și de către părinți. Respectiv, cerând copiilor să acționeze într-un anumit mod, părinții să constituie modelul și imboldul în acea direcție și nu factor derutant. Mobilizarea progresivă a efortului pentru a săvârși fapte bune, de laudă, crearea sistematică a unor condiții favorabile dezvoltării întregului potențial spiritual reprezintă însăși logica pedagogică în munca cu preșcolarii. Participarea efectivă a părinților la necazurile copiilor, la evenimentele din viața acestora, le dau liniștea și siguranța. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil la acțiune; e bine să li se explice natura greșelilor săvârșite, gravitatea acestora și nu să se apeleze la măsuri unilaterale de natură să producă blocaje psihice și dezadaptare socială. În directă legătură cu această ultimă precizare menționăm că dragostea de adevăr nu poate fi cultivată de către părinți care instalează copiilor frica de pedeapsă. De asemenea, să se știe că drumul spre adevăr nu are trepte: este sau nu este adevăr, este ori nu este minciună sfruntată ? Nu există adevăruri mici și adevăruri mari, după cum nu există minciună mică sau mare :nu există domenii mărunte și domenii mari în care se manifestă dragostea de adevăr ori înlocuirea acestuia prin neadevăr. Importantă pentru formarea copilului în sensul cultivării și promovirii adevărului este consecvența între vorba și fapta adultului, între cele teoretizate și cele ce-i pot fi concret demonstrate. Aceluiași cadru educațional de familie îi sunt proprii și cultivarea dragostei față de frumos, privită ca un aspect al pregătirii bunului gust al copilului față de îmbrăcăminte, de ținuta fizică, de cadru al locuinței, precum și ca frumusețe în comportare, în relațiile cu cei din jur.

Dragostea de frumos a preșcolarului se va întâlni peste ani, cu ordinea, cu curățenia, cu decența în înfățișarea fizică și cu demnitatea în comportare, cu floarea în ghiveciul căruia toarnă zilnic apa, cu grija de a realiza numai lucruri de bună calitate, sub aspect fizic, dar și spiritual. Familia și căminul, conviețuirea și cadrul conviețuirii laolaltă a părinților cu copiii lor, reprezintă școala primilor ani ai copilului în care trebuie să primească bazele temeinice ale viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care-l vor defini ca om integru în epoca maturității sale. Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umana.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. ÎNV PRIMAR MURGOCI EMILIA LOREDANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GH.PĂTRAȘCU”,
BURUIENEȘTI, JUD.NEAMȚ

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoaștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine).

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire,

rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.”

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
- Părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde;
- Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

LES SEPT ANS À PARTIR DE LA MAISON

PROF : MUSAT ANCA-ELENA
SCOALA GIMNAZIALA VRANESTI , JUD.ARGES

La nécessité d'éduquer la jeune génération pour répondre aux demandes de la société, nous oblige à suivre la formation de nos enfants non seulement acquérir les connaissances, les compétences, les capacités, mais aussi l'acquisition d'un comportement approprié, de manière à répondre aux exigences de la société.

Mais c'est un comportement approprié?

Seuls les compétences de communication, la mise en réseau, fonctionnant avec des informations?

Certes, nous ne devons pas oublier la formation des générations futures et de la décence et la civilité d'âme humaine.

Modélisation et simulation le comportement des enfants se réfère effectivement à entrer structures éthiques de bonnes manières et des gestes pas "avant" qui permettra non seulement faire une impression, non motivée par la conviction intérieure.

Qu'est-ce que cela signifie d'être un homme de l'humanité? Mais pour être ponctuel? Comment pouvons-nous garder nos amis? Mais comment pouvons-nous les reconnaître? Ce que cela signifie de dire la vérité? Pouvez-vous être reconnaissants? Mais porter une conversation agréable? Pouvez-vous sourire? Avez-vous jamais vraiment compris les mystères de l'expression «rendre plus douce»?

Voici quelques questions qui peuvent aider à rendre les enfants à mieux se connaître et de réfléchir sur les mérites moraux des relations humaines.

"Les sept ans à partir de la maison», qui maintenant est devenu "les six ans à partir de la maison" sont de plus en plus vide, vide de sens, une expression dépassée et obsolète.

Parents, télécharger préoccupations quotidiennes, oublié combien vous appréciez quand vous avez entendu qu'il a dit, "*Quel enfant poli! Il semble que ce soit les sept ans à partir de la maison!*"

Depuis plusieurs années, il y a eu une négligence et manque d'intérêt pour les vêtements pour enfants qui reflète largement les premières années de la famille.

Nous devons comprendre que l'éducation est pour les enfants et la paix et non pour notre convenance plus tard. Nous éduquons nos enfants d'abord et avant tout pour leur propre bien, pour leur donner une chance supplémentaire de faire leur chemin dans la vie plus tard.

Les experts estiment que les règles de comportement et de l'éducation offerte dans les 7 premières années de l'enfant sont cruciales pour la formation de l'adulte.

Aujourd'hui, le terme a disparu du service et remplacé le nerf de courage, effronterie d'être confondu avec l'esprit et l'amour dorloter.

Dix règles essentielles et d'éducation parentale à 7 années seraient:

1. apprendre à se comporter; les mœurs sont enseignées par l'exemple!
2. Pour établir et d'imposer des règles et des limites du comportement de l'enfant!
3. Pour communiquer autant avec elle - la communication est essentielle à une relation forte entre parents et enfants; de limiter le temps consacré à la télévision ou l'ordinateur et son éducation se concentre sur l'art de la conversation!
4. Pour être appris à aimer les livres et la lecture - de bébé depuis qu'elle est en train de lire l'histoire, puis le laissant progressivement à explorer jusqu'à ce qu'ils apprennent à lire et à profiter de l'un d'entre eux!
5. Pour être autorisés à profiter de leur enfance - ne pas essayer de lui un génie avant son temps faire; permettant aux enfants de socialiser, se amuser et se détendre, mais surtout à jouer en plein.
6. Ne pas abuser de tout enfant - physique, psychologique, verbale, etc.; l'éducation pour éviter le "tape sur le fond» et met l'accent sur la discipline positive.
7. apprendre à exprimer leurs émotions et les sentiments; alors seulement être en mesure de résoudre pacifiquement les conflits et de contrôler ses impulsions ou de renoncer à l'agression.
8. Pour être appris à toujours dire la vérité! Et ce est une leçon que nous apprenons mieux de leurs parents! L'enfant imite ce qu'il voit et entend autour de lui!
9. Pour passer que peu plus de temps avec les parents! Soyez un parent impliqué et dévoué, et les sept années de la maison reflètent l'effort et la qualité du temps passé avec lui!

10. Pour être aimé inconditionnellement et de montrer que tous les jours! Je ai adoré indépendamment de notes de quoi il ressemble, de performance intellectuelle, physique ou autre! Ne plaisantez pas à ses frais, de mettre surnoms et ne est pas de se faire dire chaque jour qu'il aime. Qu'ils le prouvent par des gestes tendres - baisers sur le front, les joues, serrant etc.

Pas étonnant que de plus en plus de répondre moins d'enfants poli et courtois.

Discipline bonne coexistence manquant ou plutôt disparu et de plus en plus les jeunes sont restés les échoué cette question et ne savent pas vivre décent, belle et digne parmi les hommes.

Ils sont des apprenants à vie, mais ce qu'il ne regarde jamais sont "sept ans à la maison".

La politesse, la décence et les bonnes manières sont des «choses» qui sont apprises. Les premières règles de politesse, nous apprenons de nos parents et grands-parents, puis à la maternelle puis à l'école.

Mais l'Église doit mettre un accent particulier sur l'éducation des enfants. Chaque sermon, services et conseils aux prêtres fidèles devraient insister sur l'importance de l'éducation, ambiance familiale et aussi l'importance de la communication avec les enfants. Éducation ou, au contraire, le manque d'éducation a des implications majeures, grand avenir de chaque personne. Il est très facile à identifier, si vous regardez en bas de la rue, les gens 20, 30, 40, qui a été instruit à l'époque ou non, dans la famille.

Chaque enfant est bon de savoir que, si le comportement est poli et gentil avec les autres, d'autres, à leur tour, poli avec eux.

Il est bon de savoir que d'avoir "sept ans à la maison" signifie se comporter avec respect et le décorum durant toute la journée, d'avoir de belles manières, à tout moment, avec tout le monde: les parents, les frères et sœurs, amis, collègues les voisins, les enseignants, etc.

Par conséquent, les parents, grands-parents, les enseignants et même les enseignants ne doivent pas oublier qu'il est nécessaire d'enseigner aux enfants (où et quand) ce qui suit: Comment, quand et qui accueillera, Comment nous nous comportons à la maison, à l'école, cinéma, visiter?, quelle est l'attitude à adopter à la table?, Comment, quand et pourquoi?, quels cadeaux que nous offrons et la façon dont nous parlons?, Comment et quand il faut être reconnaissant?, Quand?, Comment sourire aider nos amis? et ainsi de suite

Si chacun de nous que nous avons mis la question «**Qui est à blâmer pour le comportement des jeunes d'aujourd'hui?**» Mais ,j' essaie de répondre à l'indolence de prendre attitude et laissant une part, nous devenons vraie forme des personnes, des personnages et personnalités .

Il n' est pas juste de blâmer les autres.

Ne blâmez pas les parents qui n' ont pas trait à l'éducation de leurs enfants, parce que, à notre tour, et nous sommes parents.

N' accusez pas des enseignants qui ne peuvent pas contrôler leurs élèves, parce que nous pouvons avoir une fois compté parmi eux.

Rappelez-vous en tout temps que nos griefs peuvent être modifiés en nous aidant tous: parents, grands-parents, les enseignants, les professeurs.

Nous avons tous, avec amour et persévérance, nous pouvons redonner à la signification de «**sept ans à partir de la maison.**»

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREPRIMAR MUȘUROI GINA MĂDĂLINA

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

COLABORAREA GRĂDINIȚĂ-FAMILIE

EDUC. MUTU LAURA-COSMINA,
G.P.P. „CASTELUL FERMECAT” PITEȘTI

La vârsta preșcolară un factor important este grădinița care desfășoară un amplu proces instructiv-educativ aplicând metode și procedee științifice. Pentru reușita actului educațional munca depusă de cadrele didactice în grădiniță trebuie continuată, susținută și întărită de familie.

Funcția de părinte este o „meserie”, și, ca orice meserie, ea trebuie învățată. Noțiunea de părinte nu poate exista separat de cea de copil/urmas, după cum noțiunea de educator nu poate exista separat de cea de educat. Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația ce trebuie dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător. Greșesc acei părinți care le interzic copiilor să se „atingă de anumite obiecte”, sau să se deplaseze cât de mult pot. Tendința copilului de a apuca, de a desface piesele unei jucării, de a le pipăi, de a le privi, chiar de a le izbi pentru a vedea dacă se sparg sau nu, nu trebuie oprită. Un copil sănătos, bine alimentat și crescut în condiții igienice, manifestă un activism care trebuie stimulat, dar și supravegheat și îndrumat. Curiozitatea acută, de a cerceta tot ce înconjoară trebuie încurajată.

Unitatea de acțiune a celor doi factori (grădiniță-familie) în opera de formare a copilului este condiționată de unitatea de vederi, de un mod comun de lucru și o bună cunoaștere reciprocă. Interesul comun al celor două instituții trebuie să determine o mișcare cu dublu sens, familie-grădiniță, grădiniță-familie, în vederea unei suficiente cunoașteri a ambelor părți.

În procesul educației rolul coordonator îl are grădinița, iar mai apoi școala, însă familia este aceea care contribuie prin susținerea și continuarea a ceea ce unitățile de învățământ se străduiesc să facă.

Din punct de vedere pedagogic coordonarea presupune, pe de o parte, selectarea și valorificarea influențelor pozitive ce se exercită în familie, iar pe de altă, îndrumarea familiei în vederea exercitării unor acțiuni educative care să fie în concordanță cu idealul educativ. Ca instituție care dispune de cadre pregătite în acest sens, grădinița poate asigura această coordonare. O primă consecință ce rezultă de aici se referă la necesitatea cunoașterii de către educatoare a trăsăturilor și potențialului educativ al familiei. De un real folos pentru valorificarea influențelor familiei și îndrumarea ei sunt informațiile ce se referă la încadrarea părinților în procesul muncii, la structura și tipul familiei, la relațiile interpersonale dintre membrii săi (între părinți, între părinți și copii, între copii și bunici, etc.), la climatul educativ din familie, la responsabilitățile pe care copilul le îndeplinește în familie, la autoritatea părinților și metodele educative pe care acestea le folosesc etc. Cunoșcând asemenea aspecte, educatoarea poate trece la stabilirea unui program comun de educație-al grădiniței și al familiei- în care acțiunile ce se întreprind să se completeze reciproc. Numai în acest fel se poate contura un sistem unitar de cerințe. Odată stabilite aceste lucruri, urmează aplicarea lor. Și în acest proces educatoarea îi revine sarcina să îndrume și să orienteze modalitățile de aplicare și mai ales să urmărească rezultatele. În acest sens, ea trebuie să-i familiarizeze pe părinți cu anumite cunoștințe psihopedagogice și să-i inițieze în folosirea unor metode și procedee de educație în concordanță cu particularitățile de vârstă și individuale ale copilului.

Principalele aspecte asupra cărora educatoarea trebuie să insiste se referă la regimul zilnic din familie, la relațiile dintre părinți și la unitatea de cerințe dintre ei, la importanța climatului afectiv pentru dezvoltarea personalității copilului, la necesitatea cunoașterii copilului, la semnificația stilului de viață care trebuie să domine în familie, la jocurile și jucăriile copilului, într-un cuvânt la tot ceea ce s-ar putea repercuta, într-un fel sau altul, asupra dezvoltării copilului.

Familia reprezintă un element cheie în dezvoltarea sănătății, competenței și activității copilului însă ea nu poate exercita această funcție fără colaborarea cu grădinița, care asigură resurse suplimentare. Pentru a realiza un parteneriat eficient grădiniță-familie, educatoarea poate implica familia în anumite activități instructive-educative. Astfel, părinții trebuie sprijiniți să își cunoască copiii, să le identifice nevoile și să sprijine dezvoltarea și creșterea lor armonioasă. Parteneriatul familie-grădiniță, cu tot ceea ce presupune el, prezintă avantaje pentru toți factorii implicați: educatoare, părinți, copii.

În privința formelor concrete de colaborare dintre grădiniță și familie, trebuie spus că ele se deosebesc în funcție de scopul urmărit și modul concret de realizare. Un exemplu ar fi conferințele și referatele

prezentate in fata parintilor cu anumite prilejuri. In cadrul acestor conferinte am abordat teme pe baza de fapte si date concrete. Ex: "Influienta familiei asupra personalitatii copilului", "Despre noi si copiii nostri", "Cum sa contribuim la dezvoltarea limbajului copiilor nostri", etc.

De asemenea, organizarea unor expozitii cu lucrari executate de copii, prin care parintii au posibilitatea sa-si cunoasca copilul prin prisma rezultatelor muncii sale. Participarea parintilor la anumite activitati demonstrative ii ajuta sa cunoasca metodele si procedeele folosite, le sugereaza anumite modalitati concrete de indrumare a jocurilor, de folosire a jucariilor, etc. In cadrul acestor participari, parintii observa modul de comportare al copilului in colectivitate, precum si modul si gradul de implicare al prescolarului in activitati.

Un alt mijloc eficient de colaborare intre gradinita si familie sunt convorbirile cu familia. Asemenea convorbiri au loc spontan ori de cate ori se ivese prilejul, sau organizat, din initiativa educatoarei sau a parintilor. Avantajul lor consta in posibilitatile pe care ni le ofera de a analiza diferite situatii concrete si de a ajunge la un consens asupra masurilor ce se vor intreprinde in continuare. Educatoarea are prilejul sa cunoasca mai bine copilul prin intermediul parintilor, sa-i cunoasca pe acestia din perspectiva calitatii pe care o au. O varianta a acestor convorbiri imbraca forma consultatiilor individuale. Cu acest prilej sunt analizate unele manifestari concrete mai dificile sau iesite din comun, cauzele care le genereaza, si in colaborare se ajunge la initierea unor masuri concrete. Convorbirile si consultatiile presupun mult tact din partea educatoarei.

Vizitele constituie o alta forma de colaborare. Includem aici ambele variante, vizitarea familiei de catre educatoare si vizitarea gradinitei de catre parinti. Cu acest prilej educatoarea are posibilitatea sa cunoasca structura si climatul educativ din familie, relatiile si valorile morale ale acestui microgrup, locul pe care copilul il ocupa in interiorul sau. Vizitand gradinita, parintii au posibilitatea sa-si cunoasca mai bine copilul si sa-si vada propriile rezultate, observand si informandu-se asupra atitudinii si comportarii copilului. De asemenea la nivelul grupei si al gradinitei, se constituie comitetul de parinti. Acesta are rolul de a-i antrena pe toti parintii la organizarea si desfasurarea in bune conditii a muncii in gradinita.

Pentru atragerea unor surse extrabugetare, am organizat si desfasurat impreuna cu copiii si parintii programe artistice cu taxa simbolica pentru parinti, banii obtinuti folosindu-se pentru a achizitiona jucarii sau alte materiale necesare grupei de copii. Ex: "Sarbatorea toamnei". Lucrurile executate impreuna cu copiii au fost: peisaje din seminte de dovleac, jucarii din castane, coji de nuci, etc., sau "8 Martie", martisoare, felicitari. De asemenea am atras parintii la realizarea unor lucrari in gradinita: reparatii mobilier, zugraveli, etc.

O alta forma de colaborare intre gradinita si familie sunt serbarile copiilor, un prilej de cunoastere reciproca, dar si de satisfactie reciproca pentru realizarile copiilor. Am organizat activitati extracurriculare, organizate si desfasurate impreuna cu parintii. De exemplu: vizite organizate la patiserie, la croitorie, la muzee, la biserici, la gradina botanica, astfel incat copiii sa aiba parte de o educatie culturala solida. In vederea eficientei parteneriatului gradinita-familie, educatoarea trebuie sa mobilizeze parintii, in participarea la aceste actiuni.

In cadrul formelor de colaborare mai sus mentionate educatoarele vor observa "pe viu" relatia dintre copii si parinti, vor putea observa anumite hobby-uri, preferinte sau talente ale familiei, precum si modul in care parintii isi cunosc copiii. Adevaratii beneficiari ai acestui parteneriat sunt copiii, ei simt dragostea si apropierea parintilor, nu numai prin bunavointa si bucuriile ce li se ofera acasa, ci si din interesul pe care parintii il acorda in realizarea activitatilor din gradinita; copiii sunt mai siguri pe sine, sentimentul de siguranta fiindu-le atat de necesar dezvoltarii si echilibrului interior; totodata ei traiesc mandria de a-si vedea parintii in situatii apropiate lor si de a-i aprecia si mai mult. Parintii au sansa de a deveni participanti la educatie, prin implicarea afectiva si prin emotiile traite alaturi de copiii lor; au prilejul de a sta foarte aproape de copii, de ai intelege mai bine, au posibilitatea sa-i observe, sa vada cum se comporta acestia in colectiv. Participand afectiv si efectiv la viata gradinitei, parintii nu vor mai vedea doar functia sociala a acesteia, de supraveghere a copiilor atunci cand ei lipsesc de acasa, ci vor constientiza ca ea desfasoara un proces instructiv-educativ bine fundamentat si organizat.

In concluzie, dezvoltarea psihica si fizica a copilului la aceasta varsta depinde in mare masura si de cadrele didactice, dar si de parinti si de aceea e nevoie stringenta de in parteneriat educational in favoarea cresterii adecvate a copiilor.

IMPORTANTA RELATIEI PARINTI - COPII

PROF.NADIU MONICA

LICEUL TEHNOLOGIC „STEFAN HELL”SANTANA

Societatea are ca element de baza familia.Familia,prin copiii pe care ii creste si ii educa asigura dezvoltarea si perpetuarea societatii,viitorul ei.In cadrul familiei se nasc,cresc si se formeaza copiii,generatiile viitoare care duc mai departe umanitatea.

Pentru a exista o societate viguroasa ,cu un parcurs normal ,cu realizari deosebite in toate domeniile este nevoie ca familia sa creasca si sa educe indivizi constienti,corecti si puternici.Acestia trebuie sa preia mostenirile bune ale trecutului ,sa le duca mai departe si sa le imbogateasca.

Copiii sunt educati in primul rand in familie.Invataturile pe care le primesc aici ,inca din primii ani reprezinta fundamentul comportamentului lor pe tot parcursul vietii.

Relatia parinti-copii se stabileste inca din primele zile de viata ale copilului.Acesta este dependent total de parintii lui.Parintii sunt obligati sa asigure copilului conditiile cele mai bune,sa-i vegheze sanatatea si cresterea normala.Atat cat este posibil parintii trebuie sa inlature orice aspecte care ar putea infuenta in rau viata copilului.Grija parintilor fata de copii evolueaza pe masura trecerii timpului si a diferitelor etape de dezvoltare din viata copiilor.

Pe masura trecerii anilor ,atunci cand copilul incepe sa devina constient de viata lui ,de toate cele ce se intampla in jurul sau relatia parinte –copil primeste valente noi.Intr-un fel se pune problema acestei relatii la varstele fragede si in alt fel la varsta pubertatii si a adolescentei.Parintele nu mai este doar cel care se ingrijeste de partea materiala care sa asigure existenta copilului ci este interesat side educatia lui.

Parintele trebuie sa fie constient ca primul aspect pe care trebuie sa-l aiba in vedere in privinta unei bune educatii a copilului sau este exemplul personal.Sa stie ca in primii ani de viata si chiar mai tarziu copiii cauta modele,sunt influentabili.E de preferat sa gaseasca modele bune,pozitive.Copiii au un puternic spirit de imitatie si primele modele care li se ofera sunt tocmai cele ale parintilor.De aceea parintii trebuie sa fie constienti de marea lor responsabilitate.Ei trebuie sa transmita copiilor un comportament si o atitudine umana care sa-i faca pe acestia sa pretuiasca si sa-si dezvolte cele mai inalte valori umane:cinste,corectitudine,pretuirea binelui,derptatii si adevarului ,grija fata de tot ce ii inconjoara,dorinta de a munci si a se realiza in viata.

Pentru dezvoltarea armonioasă a personalității copilului și pentru dezvoltarea unei relații adecvate și a unei comunicări eficiente între părinte și copil, pe lângă satisfacerea nevoilor de bază ale copilului, foarte importante sunt și nevoile emoționale ale acestuia și anume:

– **respectul**: chiar dacă este doar un copil, el are nevoie de respectul și de valorizarea celorlați, ca orice alt individ. Respectarea copilului înseamnă oferirea de alternative, explicarea motivelor care impun un comportament sau altul, libertatea de exprimare și de a lua decizii și multe alte lucruri;

– **sinceritatea**: copiii au nevoie de a cunoaște oamenii și de a avea încredere în ei, cu atât mai mult în părinții lor. Minciunile sau adevărul spus pe jumătate nu fac altceva decât să-i facă să fie confuzi și să-i dezvolte un stil de comunicare bazat pe minciună și nesinceritate;

– **acceptarea**: copilul are nevoie să fie acceptat și valorizat de părinții săi indiferent de succesul sau insuccesul acțiunilor sale, lucru care se poate realiza atât prin încurajări verbale cât și prin încurajări nonverbale. Din acest punct de vedere, în general, părinții au mai mult tendința de a valoriza și recompensa succesul copilului și de a critica sau pedepsi eșecul acestuia. În timp, această atitudine a părinților duce la deteriorarea comunicării dintre cele două generații și nu-l fac pe copil decât să se ferească de ei și să-i mintă, pentru a nu fi criticat sau a i se aduce din nou reproșuri;

– **dragostea**: un copil are nevoie de dragostea părinților săi tot timpul adică atât în momentele fericite cât și în cele triste. Părintele își poate exprima dragostea față de copil atât verbal, cât și nonverbal – îmbrățișări, strângeri de mână, mângâieri etc. Alternarea comportamentelor de manifestare a dragostei cu cele de neglijare, de indiferență sau cu cele agresive, îl pot face pe copil să nu mai aibă încredere în părinții săi, să-i evite, să-i mintă sau, mai rău, sa-i respingă;

– **răbdarea**: unui copil nu i se poate cere ceva ”aici și acum”, ci are nevoie de timp și de explicații pentru a se putea adapta unui comportament sau altul solicitat de adult. Cei mai mulți părinți se așteaptă și

vreau să văd ca, o dată ce au cerut un anumit lucru copilului lor, acesta să-l realizeze fără a lua în considerare faptul că, mai întâi, copilul are nevoie să înțeleagă de ce este necesar acel lucru;

– timpul: copilul are nevoie de compania și atenția părinților săi. Nu se poate construi o relație între părinte și copil atâta timp cât părintele nu are timp pentru copilul său, este la serviciu mai toată ziua sau are

alte priorități atunci când este acasă;

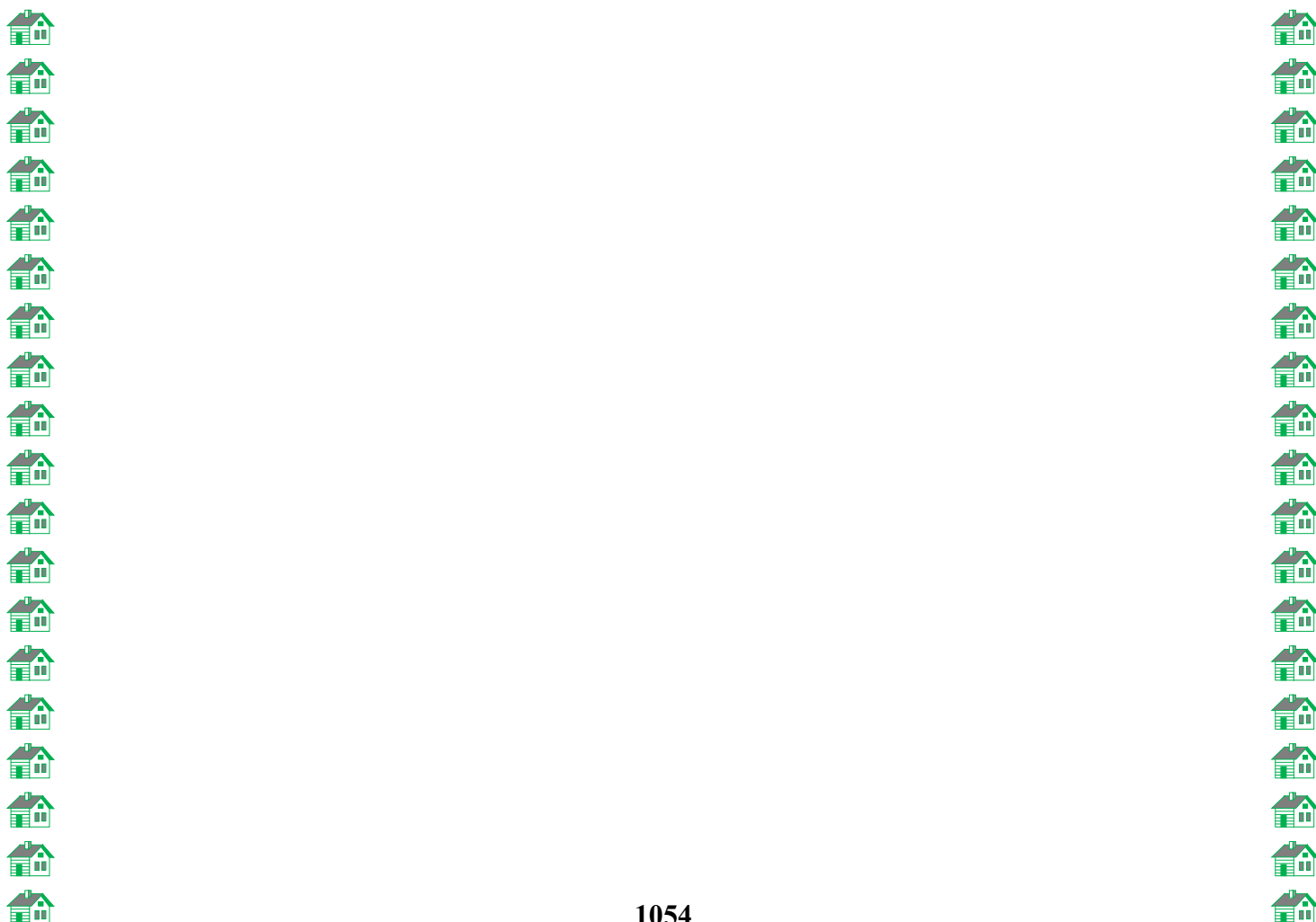
– corectitudinea: este important ca, copiii să cunoască regulile iar, o dată ce acestea au fost stabilite (în colaborare cu copiii), aplicarea lor să fie corectă și constantă;

– înțelegerea: relațiile, în general, se bazează pe înțelegere astfel că, și copilul, are nevoie să fie ascultat și înțeles de părinții săi.

Bineînțeles lista de mai sus poate continua iar motivul pentru care am adus în discuție aceste nevoi emoționale ale copiilor nu este întâmplător deoarece tot mai mulți părinți tind să le piardă din vedere și să se axeze doar pe satisfacerea nevoilor de bază ale copilului – hrană, sete, îmbrăcăminte, locuință, somn. În prezent, părinții sunt foarte interesați de aspectul financiar, muncesc mult, uneori toată ziua, motivați de gândul: ”copilului meu să nu-i lipsească nimic!” și, ca atare, nu mai au când să construiască o relație cu copilul lor, nu mai au când să discute cu el și să-l asculte, să-l cunoască și să-l facă să aibă încredere în ei. Copilul își vede din ce în ce mai puțin părintele, este singur majoritatea timpului, dacă este mai mic, sau își petrece toată ziua în compania calculatorului sau a prietenilor, dacă este mai mare.

Ca și orice altă relație, construirea unei relații pozitive între părinte și copil este una care necesită multă muncă și efort pentru a o face puternică și de succes. Dar cui îi revine sarcina de a desfășura această muncă și de a depune un astfel de efort? Cei mai mulți specialiști vorbesc de rolul deosebit de important pe care îl au părinții în cadrul acestei relații, poate doar și pentru simplul fapt că ei sunt adulți, au o experiență de viață și o personalitate deja formată.

Relația părinte-copil trebuie să fie adecvată vârstei copilului. În momentul în care copilul începe să aibă propriile vederi și aspirații (în perioada adolescenței) părintele trebuie să intervina cu mult rafinament și discernământ. Sfaturile și indemnurile părintelui sunt bune dar ele trebuie să aibă o limită. Este necesar să fie lăsat adolescentul să-și urmeze inclinațiile fără a se interveni brutal și autoritar în dorințele acestuia.

ROLUL FAMILIEI IN EDUCAREA COPILULUI

ED.NAE ELISABETA GRĂDINIȚA PN.NR.1 POARTA ALBĂ JUD.CONSTANȚA

Datoria părinților este de a-i ajuta: copiii pot și trebuie să învețe “cum” trebuie să-și pregătească lecțiile, cum să-și organizeze munca, timpul, viața.

Ca părinți iubitori putem face și greșeli în educarea copiilor, încât dorindu-le binele, să le facem rău.

Unii părinți sunt prea grijulii, căutând să-i protejeze și să-i răsfețe mereu. Trăind într-o astfel de atmosferă devin fricoși, lipsiți de inițiativă, sunt tot timpul “agățați de fusta mamei”; în același timp însă, devin mici tirani, devin pretențioși, neascultători, greu adaptabili la regulile vieții sociale, în afara casei, între colegi. Dacă părinții sunt foarte severi, cu o atitudine permanentă de duritate, copiii suferă. Acești copii vor deveni la rândul lor plini de asprime față de cei din jur, iar relațiile lor sociale vor fi întotdeauna lipsite de afecțiune.

Atmosfera caldă și de înțelegere în familie reconfortează și creează climatul necesar pentru munca intelectuală a școlarului. Lipsa de înțelegere, severitatea, exigența prea mare sau “dădăceala” au efecte dăunătoare asupra copilului care se află în tensiune nervoasă, mai ales în perioada testelor de evaluare sau spre sfârșitul semestrelor, când starea de oboseală începe să se instaleze.

Lipsa de supraveghere, dezinteresul, indiferența față de ceea ce gândește copilul este o altă mare greșală educativă, care duce adesea la pierderea lui de sub control, acesta devenind un copil-problemă din punct de vedere social.

În familiile dezorganizate copiii suferă și prezintă tulburări nervoase, de somn, de poftă de mâncare, sunt triști, neliniștiți. Astfel de reacții au copiii în cazul când părinții se ceartă frecvent, nu se înțeleg, dar mai ales în cazul familiilor incomplete (prin deces, divorț, lipsa îndelungată a unuia dintre părinți).

Deosebite probleme se ridică în familiile reconstituite printr-o nouă căsătorie, între copilul din prima căsătorie și tatăl sau mama vitregă, între copiii proveniți din căsătoria anterioară a celor doi parteneri. Dacă nu dau dovadă de înțelegere, de afecțiune, dacă nu încearcă să și-i apropie, să-i privească apropiat, aceștia devin dezadaptați, triști, retrași sau încăpățânați, neascultători, ambele forme de reacție determinând scăderea randamentului școlar, obținerea de note slabe la învățătură.

Psihicul copilului este sensibil față de situațiile anormale care se petrec în familie. El simte cele mai mici schimbări de afecțiune față de el și între părinți, este puternic tulburat de certuri, neînțelegeri.

Pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalități armonioase, căldura căminului părintesc, afecțiunea părinților, înțelegerea familială sunt esențiale. În creșterea, educarea și formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înțelegerii și afecțiunii cu autoritatea părintească, astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere, respectându-și și iubindu-și părinții. Dacă sunt neascultători sau greșesc uneori, să-i “pedepsim cu vorba”, să le explicăm calm și cu fermitate ce au greșit, vorbindu-le ca unor “prieteni” care ne înțeleg și pe care-i iubim. Să nu insultăm, să nu lovim copilul care a greșit, el se va speria, nu ne va mai respecta, iar cu timpul se va obișnui cu bătaia, se va îndepărta sufletește de noi.

Atunci când copilul aduce note mari, să-l răsplătim cu multă afecțiune, bucurându-l cu laude, dar să nu condiționăm obținerea unor daruri, obiecte mult dorite, de rezultatele la învățătură și nici să nu exagerăm răsplata, acordându-le prea multă independență de la o vârstă mică. Vom obține în acest fel modificarea în rău a comportării copiilor, care devin neascultători, încăpățânați, nestăpâniți.

“Meseria” de părinte este grea. De aceea trebuie să fim buni părinți, plini de afecțiune, pentru ca grija și eforturile noastre să fie răsplătite prin dragostea și bunele rezultate ale copilului armonios dezvoltat psihic și afectiv. Adevărata căldură familială se întâlnește în familiile în care părinții sunt în bune relații, se preocupă suficient, cu dragoste, dar și cu autoritate părintească de copiii lor, pentru care sunt și trebuie să rămână modele vii, exemple demne de urmat.

O mare importanță are și nivelul de instruire, bagajul de cunoștințe al părinților, pentru buna educare și pentru a putea ajuta în pregătirea lecțiilor acasă.

Să avem grijă să nu rezolvăm noi, părinții, temele copilului, ci doar să-l ajutăm, să-l îndrumăm prin explicații cât mai corecte și clare. Părinții care rezolvă singuri problemele, desenează sau scriu, care practic

Îl înlocuiesc în muncă fac o mare greșală: copilul rămâne dependent, nu se obișnuiește să judece și să lucreze singur, devine comod, răsfățat și, cu vârsta, va deveni leneș.

Prin menținerea unor legături permanente, strânse cu școala, cu învățătorul, ca și prin urmărirea cu atenție discretă a prietenilor pe care le leagă în timpul liber, intervenind la timp, ferm, dar blând, pentru a-l feri de exemple și comportări rele, părinții pot avea mai multă siguranță în educarea copilului lor, în conturarea, formarea, dezvoltarea personalității acestuia.

Bibliografie

Ionescu, M., Negreanu, E., Educația în familie. Repere și practici actuale, Ed. Cartea Universitară, București, 2006, disponibil la <http://www.ise.ro>

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

PROF. ÎNV. PRIMAR NAGY NICOLETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „LIVIU REBREANU”,
BUCUREȘTI, SECTOR 3

Copilăria este cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Educația copilului începe din prima zi de după naștere. Fiecare copil se naște cu o zestre genetică, dar și cu una psihică ce se remarcă din felul în care își manifestă plăcerile și neplăcerile. Limbajul lui este limitat și nu știe să-și stăpânească emoțiile, arătând deschis tot ce simte. Prin educație i se formează personalitatea definită ca fiind combinația, unică pentru fiecare dintre oameni, a temperamentului, caracterului, aptitudinilor.

Mai putem spune că educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îi vor ajuta, să devină oameni respectuoși și demni de respect la rândul lor.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe. Familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Ea este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce îl înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Cei șapte ani de acasă cuprind și o anumită învățătură pentru viață. Pentru mulți, cultura înseamnă acumularea unui bagaj de cunoștințe teoretice în diferite domenii în care pot prinde un post de răspundere în cadrul societății.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

NAGYI ALINA ELENA

Această expresie, „CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ” o auzim mai mereu, peste tot, fie în context pozitiv, fie negativ.

Anii pe care îi petreci în familie, alături de părinți, sunt primordialii. Educația pe care o primesc copiii în „cei șapte ani de acasă” se oglindește pe tot parcursul vieții. Părintele este dator să-i ofere copilului o educație bună, una de calitate, încă din primele zile de viață, să-i acorde o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă, să aibă rațiune, părintele este responsabil pentru a-i explica diverse lucruri, diferite situații care se ivesc, care survin pe neașteptate, să-l facă pe copil să discearnă ce este bine și ce este rău.

Consider că, a fi părinte este o responsabilitate mare în continuă actualizare, o responsabilitate uriașă. Copiii vin pe lume cu un bagaj genetic, o moștenire genetică, un temperament, dar felul cum ei se dezvoltă se află în palmele adultului, în modul în care noi interacționăm cu ei.

Curiozitatea copiilor este mare încă de la vârste mici. Observi cum bebelușul tău imită tot ceea ce faci, imită comportamentul celor din jur, ulterior imită adulții în jocurile sale „de-a mama și de-a tata”. Părinții sunt oglinda copiilor, iar copiii devin oglinda părinților” Parohul Maxim Melini.

Pentru a avea un copil „bine crescut”, este necesar ca părinții să fie un exemplu pozitiv pentru copiii lor, un bun model, pentru a îl obișui cu bunele maniere, pornind de la lucruri simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună „mulțumesc”, „te rog” etc. .

„Cei șapte ani de acasă” îi arătăm în societate, la școală, în familie, în diverse locuri, prin comportament, atitudine, reacțiile la diferite situații.

În concluzie, educația este cea mai de calitate „haină” pe care copilul o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

*

NAIMAN SILVIA NICOLETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR 1 OITUZ

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte în viitor la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate.

Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

Ce am putea face noi, ca părinți? Să-l învățăm să se poarte frumos, nu doar impunând reguli, ci mai ales prin puterea exemplului; să comunicăm cât mai mult cu el; să-l lăsăm să se bucure de copilărie, să socializeze cu copiii de vârsta lui, să se joace, interiorizând astfel regulile grupului din care face parte; să-l învățăm să-și exprime emoțiile și sentimentele, să știe că e în regulă să simtă furie, dar să-l ajutăm să o controleze, să renunțe la agresivitate nu pentru că așa e frumos (noțiune mult prea vagă pentru vârsta lui) ci explicându-i că fiind agresiv, va fi exclus din grup; să-l învățăm să spună mereu adevărul chiar dacă uneori nu e confortabil și mai ales să-l iubim necondiționat și să-i arătăm asta indiferent de performanțele sale.

Inteligența emoțională ar trebui să fie prioritatea celor 7 ani de acasă. Din păcate, din dorința de a dovedi că micuții lor sunt niște genii, părinții încarcă de timpuriu programul copiilor cu tot felul de activități potrivite mai degrabă pentru vârsta școlară, creând astfel sentimente de frustrare pe care copiii nu sunt capabili să le gestioneze. Iar rezultatul este unul pe măsură - copiii devin tot mai bogați intelectual, dar tot mai săraci emoțional.

BIBLIOGRAFIE

1. Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
2. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.
3. <https://www.copilul.ro/comunicare-copii/comportament-copii/Cei-7-ani-de-acasa-pentru-copii-a8862.html>

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR NASTASE VALENTINA

Cei șapte ani de acasă se scriu în șapte cărți: ADEVARUL, DRAGOSTEA, BUNATATEA, MULTUMIREA, RESPECTUL, CREDINCIOȘIA și BUNELE MANIERE.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Printre principalele forme de manifestare care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la

fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Bibliografie:

Vrăsmaș, E., 2002, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București;

Emil, P., Iucu, R., 2002, *Educația preșcolară în România*, Polirom

CEI 7 ANI DE ACASĂ!

NEAGA ELENA LILIANA GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL BĂLENI

"Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eăua în viața! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educa-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!"

(The Child's Appeal, de Mamie Gene Cole)

MEDIUL FAMILIAL

Familia este cel dintâi *cadru social* de care are nevoie fiecare om ca să trăiască. Ea este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este *prima școală* care pregătește pe copil pentru viața social deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii.

Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare.

Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Familia are și o însemnată *funcție educativă*. Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență.

Familia este „cea mai necesară *școală de omenie*”. Statisticile judiciare arată ca majoritatea delinvenților și a celor din instituțiile de corecție au fost lipsiți de o reală asistentă din partea familiei.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil. Copilul *absoarbe* din mediul apropiat familial primele impresii.

Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora.

La ora actuală multe familii au nevoie de o educație solidă, dată fiind starea lor precară din punct de vedere material și spiritual. Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic născut, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuase.

Greu va înțelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate și altele asemenea, cineva crescut de niște părinți care nu au avut timp să vorbească cu el, să-l asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecțiune. Se va adapta greu. Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă.

În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependență, delicvență, perversiune, sinucideri din rândul tinerilor, au ca substrat lipsa educației familiale corecte, sănătoase.

În perioada 3-7 ani, copilul este caracterizat printr-o mare deschidere spre mediu, printr-o curiozitate vie, prin dorința de a afla cauza unor procese și fenomene percepute sau despre care i se vorbește, manifestată prin frecvența mare a întrebărilor „de ce?”, „și”, „ce este asta,?” .Copilul este asemenea cu un burete care absoarbe informații, cu un ochi larg deschis spre lume.

Mediul familial și grădinița sunt factori care-i pot satisface dorința de activitate și pofta de joacă, activitatea preferențială la această vârstă.

Colegii de clasă (grupul de copii) acționează ca factor de socializare a copilului. Mulți copii de vârstă preșcolară mică își dezvoltă capacitatea de comunicare în contact cu cei de aceeași vârstă.

Frații mai mari își pun amprenta pe dezvoltarea experienței copilului. Dacă aceștia sunt de vârstă școlară copilul află o mulțime de lucruri despre școală.

Frații mai mici dezvoltă, la preșcolar, sentimentul responsabilității, comportamentului plin de grijă față de cei născuți după el.

Rudele apropiate pot influența -pozitiv sau negativ- educația și comportamentul preșcolarului.

Grupul de prieteni-reprezintă grupul de referință al preșcolarului la care copilul se raportează ca egal. Tipul de relații se nuanțează și se diversifică ,amplificându-se conduitele de integrare în grupul de copii Se diferențiază conduita față de persoanele de diferite vârste și ocupații din ambianța social- culturală a copilului.

Personalitatea -constituie un ansamblu structurat de dispoziții înnăscute și însușiri achiziționate(prin acțiunea mediului și a educației ,prin reacțiile individuale la acestea),care realizează adaptarea originală a individului. Personalitatea este acea organizare dinamică,integrată particularitățile și însușirilor -mintale,morale,afective,conative-care determină adaptarea unică a indivizilor la mediul social. În structura personalității identificăm în primul rând :**temperamentul,aptitudinile și caracterul.**

Deosebit de activă este formarea comportamentelor autonome ,organizarea deprinderilor și obișnuințelor (de alimentare ,îmbrăcăminte,igienice)Prin acestea, copilul își însușește elementele de bazămetism și contagiune directă. ale fondului de adaptare culturală supranumite „**cei 7 ani de acasă,**” ,deși se dobândesc și în grădiniță.

„Singurul scop al educatiei este sa transforme oglinzile in ferestre.” Sydney Harris
„Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei ce le dau viață; de aceea pe lângă viață, dăruieți copiilor și arta de a trăi bine, educându-i. Educația este cea mai bună provizie pe care o poți face pentru bătrânețe.” **Aristotel**

”Oriunde te vei duce, nu uita să-ți pui în valiză cei șapte ani de acasă.Cu astfel de bagaj, vei fi recunoscut de oricine, ca fiind înainte de toate : om.”

Bibliografie:

Pedagogie Preșcolară- ed.Aranis autor Elisabeta Vioculescu

“CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

EDUCATOARE: NEAGU DANIELA
GRĂDINIȚA UNITĂȚII MILITARE NR.01788
LOCALITATEA LUNCA DE SUS
JUDEȚUL HARGHITA

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Familia are rolul cel mai important în formarea deprinderilor. Oglinda educației pe care o oferă părinții copiilor o reprezintă comportamentul copiilor în public. Trebuie să i se repete copilului de mai multe ori ce are de făcut.”Nici o altă instituție, oricât de calificată, nu este atât de direct sensibilă la exprimarea trebuințelor; la manifestarea slăbiciunilor sau potențialului de dezvoltare al copilui, fiindcă nici o altă instituție nu cuprinde ființe legate de copil în mod atât de direct și atât de vital ca tată și mama..”(P. Osterrieth).

Deprinderile, odată formate, îl scutesc pe copil de alte solicitări, care mai târziu ar necesita un consum mai mare de energie și timp.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în

lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

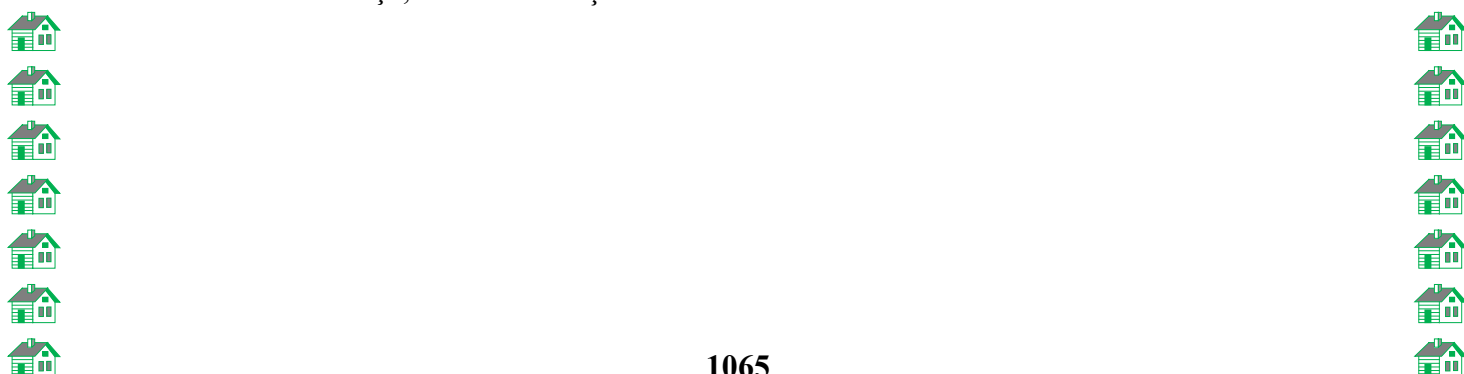
Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

CEI ȘAPTE ANI ACASĂ- BUCURIA UNUI DASCĂL CARE "MODELEAZĂ" SUFLETE

PROF. ÎNV. PRIMAR NEAGU FLORENTINA

Trăim într-o societate în care "mă grăbesc" și "nu am timp" sunt expresii ce stau pe buzele tuturor. Totul este într-o continuă mișcare și schimbare, iar noi, părinți sau nu, suntem într-o criză permanentă de timp străduindu-ne să ținem pasul.

Pentru părinți e cel mai greu și pierderea e de ambele părți: copii și părinți. Părinții nu reușesc să petreacă suficient timp alături de cei mici, nu sunt martori la toate "realizările" acestora și nu se pot bucura de ele. Pe de altă parte, copiii sunt lipsiți de prezența părinților și de îmbrățișările lor calde de la cele mai fragede vârste. Ei sunt lăsați, în cea mai mare parte a timpului, fie în grija unei bone, fie a bunicilor, fie în diverse forme educaționale.

Ideea de bază însă a expresiei "cei șapte ani de acasă" este că normele de conduită se învață din familie. Acesta trebuie să fie mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare deoarece, cel mai adesea, acestea, la fragede vârste, au la bază imitarea. În aceste condiții, modelele copilului trebuie să fie părinții.

Dacă în prima parte a copilăriei conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect nu este o preocupare importantă și constantă a părinților, mai târziu, școala nu mai poate face mare lucru. Dascălii pot doar să consolideze și să îmbogățească ceea ce s-a deprins deja în familie.

Ce e mai grav este că și în puținul timp petrecut în familie, cu copiii, părinții se ocupă de treburile gospodărești sau, pur și simplu, au nevoie de timp doar pentru ei. Astfel, copiii sunt lăsați, din păcate, de prea multe ori, fie să-și petreacă timpul în fața calculatorului, a tabletei sau a telefonului, fie sunt extrem de răsfățați, părinții încercând în acest mod să-i răsplătească pentru lipsa de atenție.

Ca urmare a unor situații de genul acesta, "primim" în clasa pregătitoare copii care nu știu să ceară politicos un lucru, ci bat din picior așteptând să le fie îndeplinită dorința indiferent de situație, nu știu să împartă cu ceilalți considerând că totul li se cuvine, nu știu că înainte de masă trebuie să-și spele mâinile, nu mănâncă cu gura închisă, nu știu să folosească expresii ca "Te rog frumos!" sau "Mulțumesc!". Ei nu au învățat în familie că există reguli pe care toată lumea trebuie să le respecte, că fiecare copil are drepturi, dar și îndatoriri. Este imposibil să-ți desfășori activitatea în condiții normale cu un grup mare de elevi (25-30), în care fiecare are nevoile sale și are dreptul să primească sprijin. E greu să ai chiar și un singur copil care știe de acasă că totul i se cuvine și, când nu primește atenția solicitată în detrimentul celorlalți, caută să atragă toată atenția asupra lui prin fel de fel de acțiuni care nu au nimic în comun cu bunul simț: tușește forțat, bea apă zgomotos, aruncă creioanele pe jos, țipă, bate din picior sau jighește. Este extrem de dificil, dascăl fiind, să gestionezi astfel de situații ținând cont de numărul mare al copiilor, de vârsta acestora și, mai ales, de faptul că nu poți să știi cum vor reacționa ei. Ce știu sigur este că învățătorul nu trebuie să se lase dominat pentru că riscă să devină "scavul" unui copil de 6 anișori, că nu are voie să renunțe în mod vizibil la reguli pentru că poate un fi exemplu negativ pentru ceilalți care pot înțelege că și ei au voie să se abată de la acestea și să nu creeze un climat neprietenos în clasă.

Cea mai grea este, la fel de sigur, lupta cu părinții care nu-și cunosc copilul pentru că buna lui creștere și petrecerea unui timp de calitate împreună nu au fost prioritare. În momentul în care, odată cu intrarea la școală, se lovesc de problema incapacității copilului de a face față cerințelor programei, lipsei de concentrare a acestuia, agitației excesive, neputinței de a se integra în colectiv, refuzului de a respecta regulile pe care școala și lucrul în echipă le impun, părinții consideră că copilul lor e defavorizat sau învățătorul nu este bine pregătit. Începe "lupta": se fac acuzații grave, intervine consilierul școlar care e tot "neprofesionist", încearcă și directorul să le explice părinților că adevărata problemă e lipsa "celor șapte ani de acasă". De cele mai multe ori, adulții consideră că cel mai bine pentru puiul lor este să- l mute la altă școală, dar surpriză: aceleași probleme!

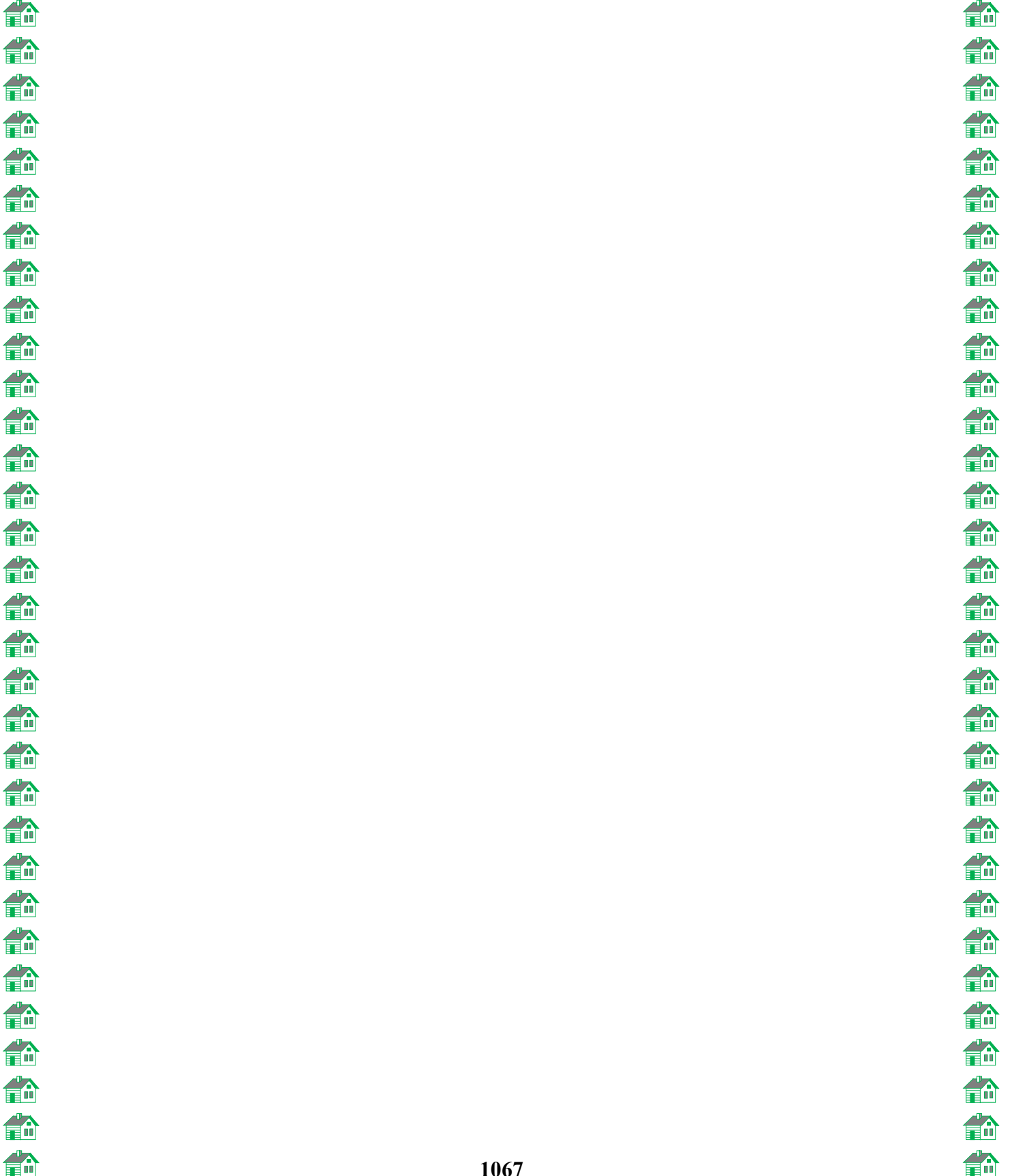
Dacă, în cel mai fericit caz, părinții conștientizează că "problema" sunt ei și acceptă că lipsa unei bune creșteri, a unor deprinderi elementare de conduită, generează problemele este meritul învățătorului care nu a lăsat lucrurile în voia sortii, ci a luat atitudine. E greu să mai "dregi" lucrurile în aceste cazuri, dar dacă va exista interes, multă muncă, răbdare, colaborare cu învățătorul și cu consilierul școlar se pot obține rezultate bune. Dacă părintele consideră că nu are nevoie de sprijin, atunci munca poate fi în zadar, cunoscut

fiind faptul că, în astfel de situații care devin disperate, acesta ia măsuri disperate care nu sunt întotdeauna cele mai potrivite (ex: bătaia, pedepsele exagerate).

Părinții trebuie să înțeleagă că din momentul în care se naște, copilul are nevoie de foarte multă atenție și răbdare din partea lor, că darurile materiale excesive nu asigură o bună creștere și abaterile comportamentale trebuie imediat înăbușite. Ei trebuie să fie modele demne de urmat pentru copiii lor!

Să fii dascăl și să ai în clasă copii cu ”cei șapte ani de acasă” este o mare bucurie. Trebuie doar să fii dedicat și să continui să modelezi frumos un aluat ”bine crescut”. Astfel se ”nasc” oamenii frumoși”!

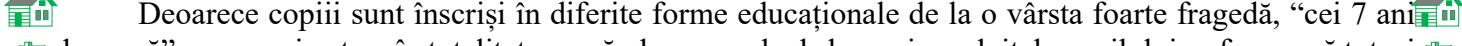
CEI 7 ANI DE ACASĂ. IMPORTANȚA MEDIULUI FAMILIAL.

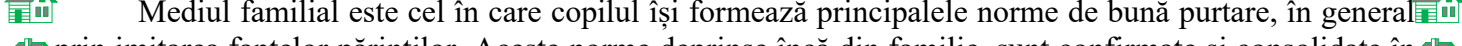
PROF. INVATAMANTUL PRESCOLAR: NEAGU GEORGIANA-IRINA
SCOALA GIMNAZIALA SCORTARU NOU-GRADINITA SCORTARU NOU

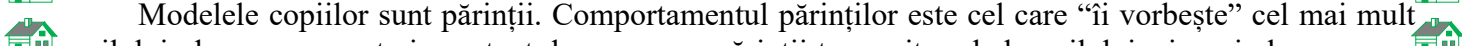
Când este vorba despre dezvoltarea copilului, se spune că cele mai importante etape ale vieții unui copil apar la vârsta de 7 ani. De fapt, marele filozof grec Aristotel a spus odată: "Dă-mi un copil până la șapte ani și îți voi arăta omul." Primii șapte ani de viață nu ar putea însemna totul, cel puțin nu într-un mod finit - dar studiile arată că acești șapte ani dețin o importanță pentru copil în dezvoltarea competențelor sociale.

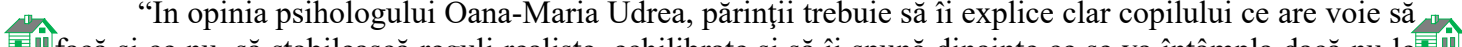
Deoarece copiii sunt înscriși în diferite forme educaționale de la o vârstă foarte fragedă, "cei 7 ani de acasă" nu se mai petrec în totalitate acasă, dar normele de baza și conduitele copilului se formează totuși acasă și se consolidează în toate mediile educaționale.

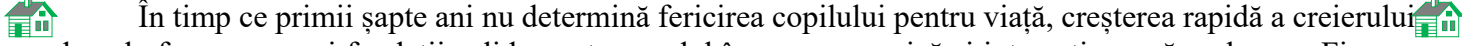
Mediul familial este cel în care copilul își formează principalele norme de bună purtare, în general prin imitarea faptelor părinților. Aceste norme deprinse încă din familie, sunt confirmate și consolidate în grădiniță, școală. Responsabilitatea părinților este aceea că de ei depinde educația pe care o primesc copiii, formarea personalității și a comportamentului acestora. Normele de bună purtare, educația, regulile morale sunt drumul către adaptarea socială a copilului. "Dar educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".²⁵

Modelele copiilor sunt părinții. Comportamentul părinților este cel care "îi vorbește" cel mai mult copilului, de aceea nu este important doar ceea ce părinții transmit verbal copilului, ci, mai ales, ceea ce transmit prin intermediul faptelor lor.

"În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare."²⁶

În timp ce primii șapte ani nu determină fericirea copilului pentru viață, creșterea rapidă a creierului duce la formarea unei fundații solide pentru modul în care comunică și interacționează cu lumea. Fiecare an din viața copilului este prețios, dar când vine vorba de educație și dezvoltare, primii ani sunt cei mai importanți, deoarece în această perioadă a vieții copilul devine persoana care va fi de-a lungul vieții, învață comportamente care îl vor defini ca persoana, învață limite, ce este empatia și dobândește aptitudini sociale importante, cu care va rămâne toată viața.

²⁵ www.jurnalul.antena3.ro "Cei 7 ani de acasa"

²⁶ www.jurnalul.antena3.ro "Cei 7 ani de acasa"

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. NEAGU MARIANA
G.P.P NR.2, CONSTANȚA

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Grădinița și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Așadar prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună *mulțumesc*, *te rog*, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. „Cei șapte ani de acasă” ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Părinții trebuie să fie întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când se implică activ în jocul copilului, se pune temelia unei legături solide între ei și părinți. Pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său („mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Copilul trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu îi facem observații în public. Replicile de genul „taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

Un adult care are „cei șapte ani de acasă” poate merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

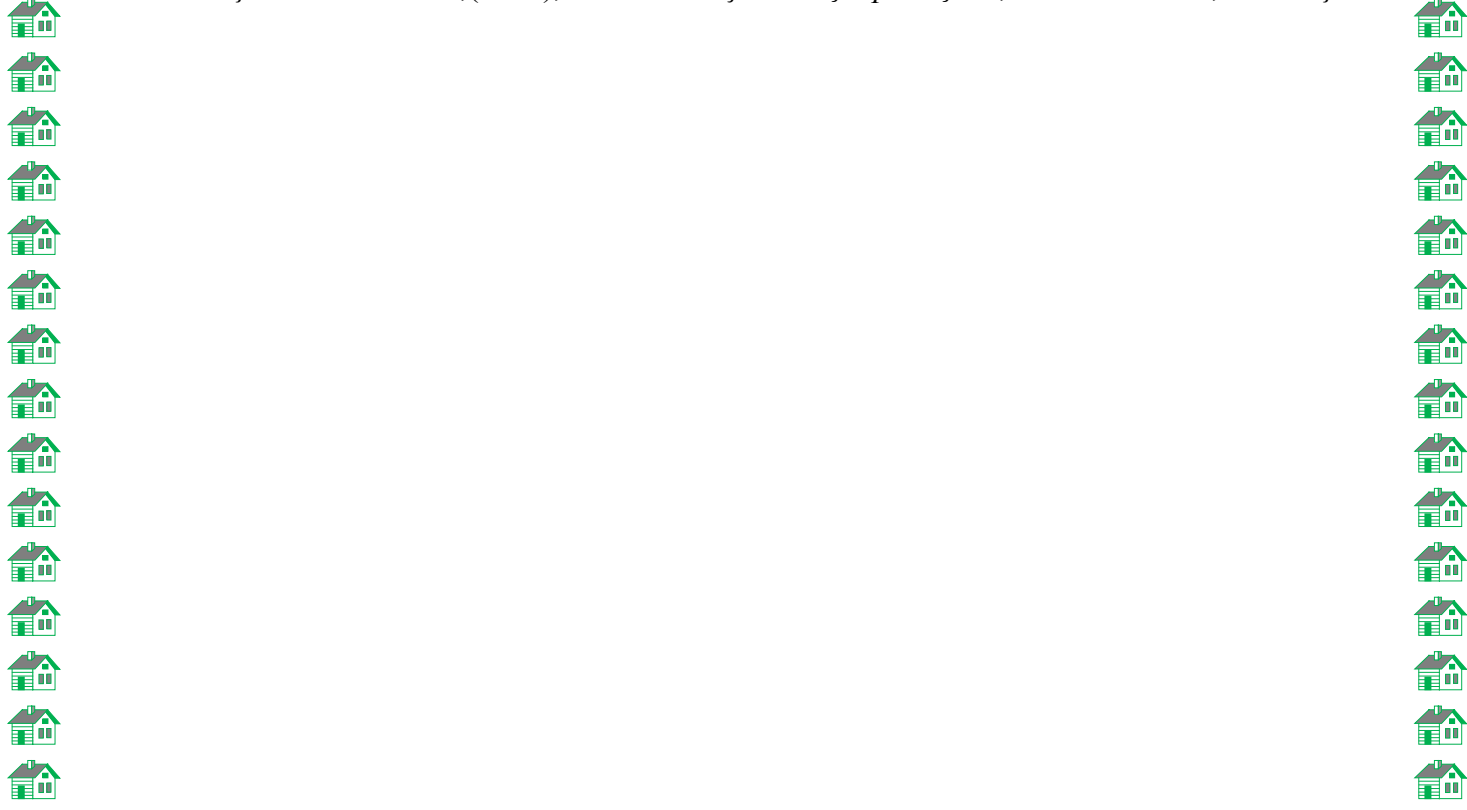
Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume -omul de caracter”.

BIBLIOGRAFIE

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Vrășmaș Ecaterina Adina,(2002), *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București.

STUDIU PRIVIND IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR NEAMȚU ANDA AVIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SORIN LEIA” TOMEȘTI

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Fiecare părinte ar vrea ca fiul sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Se pot creiona, câteva generalități. La un copil „bine crescut” trebuie să se regăsească câteva lucruri:

➤ Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

➤ Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

➤ Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

➤ Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

➤ Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

➤ Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

➤ Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

➤ Să-și poată evalua obiectiv poziția în raport cu o situație (trebuie să știe ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea să facă, etc.)

➤ Să știe să își susțină părerile și să-și apere interesele fără a deranja pe cei din jur (să folosească un limbaj politic, să nu se miorlăie, să nu fie obraznic, dar să exprime ceea ce simte, nu să evite să-și spună părerea)

➤ Să fie atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jur, ca să poată evita situațiile cu potențial periculos și, ca revers al medaliei, să poată oferi un ajutor la timp cuiva (începând de la salutul persoanelor cunoscute, continuând cu atenția acordată traficului, pietonilor, adică să nu meargă pe stradă cu caștile în urechi,

trimitând SMS-uri, izbindu-se de alți pietoni și ignorând culoarea roșie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, nu știu, să adune fructele cuiva care și-a rupt sacoșa, să urce în pom după o pisică speriată...)

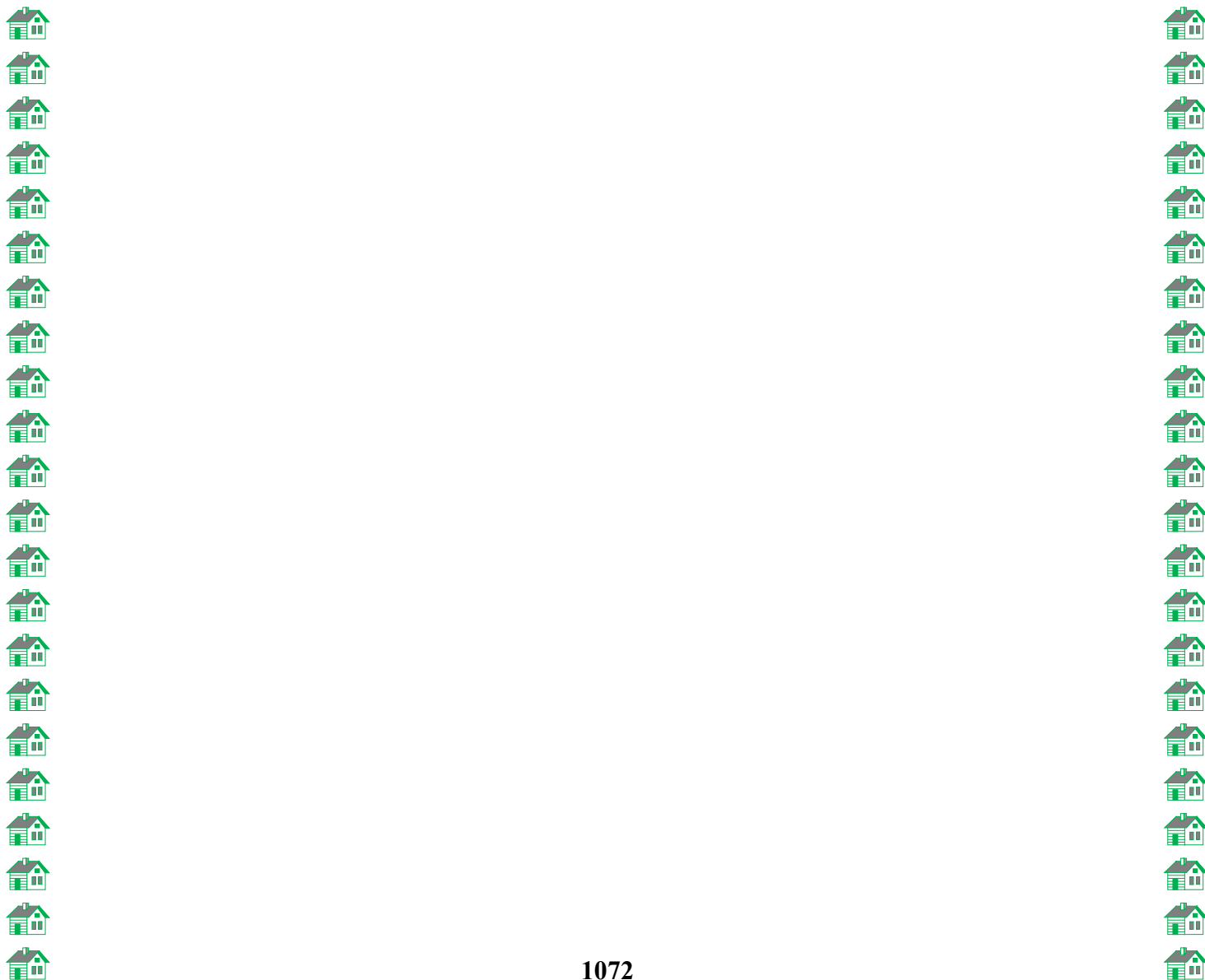
➤ Să știe să piardă (și automat, să-și focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) dar și să câștige cu eleganță (fără a-l umili pe cel care a pierdut)

Lucrurile acestea se învață mai mult prin copierea părinților și a altor educatori, mai degrabă decât din povești. Așa că e de maximă importanță ca părinții să fie un exemplu pentru cei mici. Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Trebuie subliniat faptul că în multe cazuri copiilor le lipsește exemplul părintelui care nu are un comportament nepotrivit în raport cu alți oameni. Vreau să semnalizez faptul că am întâlnit copii care nu au fost învățați de părinți să-și ceară scuze ci doar să aștepte scuzele celorlalți. Trist, din păcate, dar adevărat!

Rolul de dascăl este de multe ori destul de civil pentru că încercăm să corectăm anumite greșeli existente în comportamentul elevilor, începând de la salut, continuând cu sugestia de a nu întrerupe colegii, de a-și aștepta rândul, de a fi tolerant, de a evalua corect situația, de a-și recunoaște vinovăția și lista poate continua.

Consider acest proverb evreiesc ca fiind un bun sfat de urmat : „ Între cei care stau în picioare, nu stai jos; între cei care stau jos, nu sta în picioare. Între cei care râd, nu plânge; între cei care plâng, nu râde!”

AUTONOMIA LA VÂRSTA DE AUR A COPILĂRIEI

**AUTOR: PROFESOR NECHITA ANA-MARIA
GRĂDINIȚA CU P.P. "BUBURUZA", CLUJ-NAPOCA**

“Perioada preșcolară sau vârsta de aur a copilăriei este vârsta unor mari achiziții psihocomportamentale fundamentale a căror calitate va influența în mare măsură nivelul de adaptare și de integrare a copilului în fazele următoare ale evoluției și dezvoltării lui”(Curriculum pentru învățământul preșcolar, 2009, p.5).

Dezvoltarea copilului se face treptat: primul pas, primul cuvânt, prima operație mintală, sunt pregătite prin procese lente, dar care odată apărute vor reprezenta puncte reale în evoluția ascendentă a copilului .

În perioada preșcolară, copilul începe să înțeleagă conduita celor din jur, să-și nuanțeze și el conduita pentru a putea relaționa cu familia și cu copiii cu care intră în contact în grădiniță și în afara ei și să își ofere ajutorul ori de câte ori are ocazia. Dobândește diferite abilități și deprinderi, care îl ajută să-și dezvolte unele trăsături de caracter. “Sub influența lărgirii relațiilor sociale ale copilului, dezvoltarea lui psihică devine mai complexă, se formează treptat trăsăturile psihoindividuale, încep să se pună mai evident bazele personalității” (Șchiopu, 2009, p.168).

Reușita acționării familiei și grădiniței în vederea dezvoltării caracterului copilului preșcolar, depinde în mare măsură de modul în care ”educatorul” – părintele sau cadrul didactic, reușește să adopte el însuși o atitudine duală: să fie pe de o parte, un observator extern, obiectiv care consemnează date brute, iar pe de altă parte, să fie un observator activ care reușește să înțeleagă experiențele copilului, succesele, eșecurile lui, să le influențeze uzând de propriile sale experiențe, de propriile sale valori morale.

La această vârstă, o semnificație aparte o are dezvoltarea autonomiei personale. Autonomia este capacitatea individului de a-și exprima acțiunile prin comportamente de autodeterminare și de a-și exprima deciziile personale odată cu asumarea, acceptarea și interiorizarea acțiunilor pe care le efectuează. Autonomia se formează încă din copilărie și se dezvoltă treptat pe măsură ce copilul crește și se dezvoltă din punct de vedere fizic și psihic. Dezvoltarea autonomiei personale este condiția ce stă la baza integrării individului în societate. Ca urmare el poate deveni tot mai puțin dependent de alții și își poate coordona acțiunile în concordanță cu nevoile și comportamentele proprii. Chiar dacă după naștere copilul este dependent de cel care îl îngrijește pe măsură ce crește el câștigă tot mai multă autonomie și independență. Acest fenomen este mai accentuat în perioada preșcolară.

Un progres remarcabil în acest sens se înregistrează în preșcolăritate datorită capacitaților cognitive ale copilului, a cristalizării mecanismelor voinței, a îmbogățirii relațiilor și activităților, a dezvoltării conștiinței de sine. Acestea sunt condițiile interne ale dezvoltării autonomiei, cărora trebuie să li se asocieze condițiile externe, create de mediul familial și cel al grădiniței. Autonomia copilului se manifestă mai întâi în familie și se dezvoltă în funcție de atitudinile educative ale părinților.

Familia reprezintă primul cadru social al copilului în care el începe să-și manifeste autonomia. Este mediul esențial care poate influența destinul și dezvoltarea sa, prin dragoste, securizare materială și educație. “Toți părinții își doresc un copil fericit și vesel, dar nimeni nu este ferit de micile probleme educative, care nu încetează să apară și în fața cărora sunt mai bine înarmați atunci când cunosc bine dezvoltarea copilului lor, din toate punctele de vedere: fizic, psihic, afectiv, social și intelectual” (Bacus, 2007, p.1).

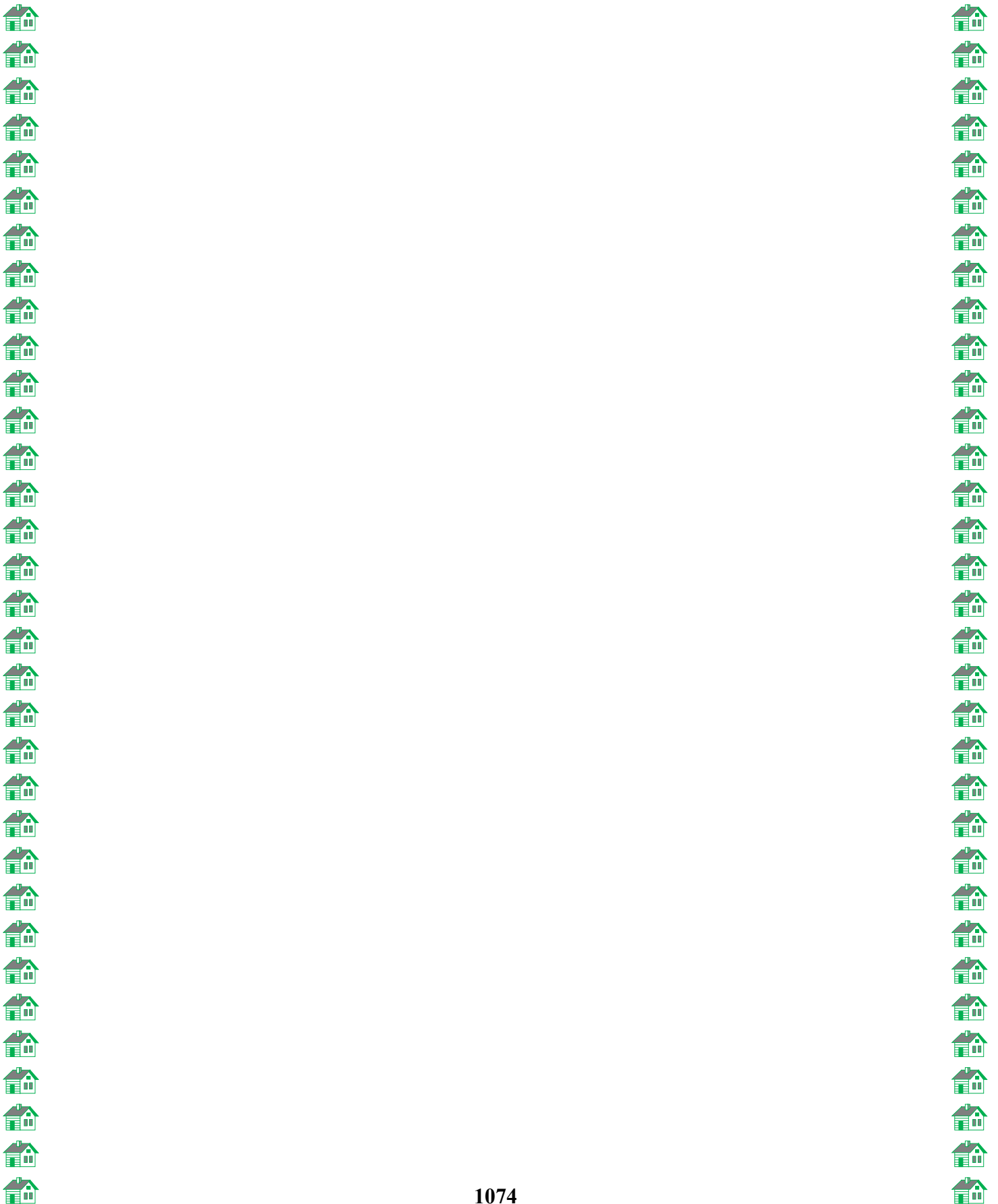
Câteva recomandări pentru părinți:

- părinții să-și iubească copilul, să-l accepte așa cum este fără să-l jignească, să nu-l umilească, să nu-l pedepsească pe nedrept și să-i dea ocazia să-i iubească;
- familia să-și protejeze copiii și să-i apere de pericolele sufletești sau fizice;
- părintele să fie un exemplu pozitiv pentru copilul său, cu care va lucra și se va juca împreună;
- părintele să-l lase să experimenteze arătându-i limitele libertății umane;
- părintele să-l învețe să fie ascultător, să respecte reguli de conduită și securitate;
- părintele să-l aprecieze corect în fiecare perioadă a vieții;
- părintele să-l antreneze în stabilirea de relații cu alte persoane din afara familiei.

BIBLIOGRAFIE

1. Antonovici Ș., Ciobotaru, M. ,(2005), *Educarea limbajului – Extindere. Îndrumător pentru educatoare*, București: Editura Aramis;
2. Bacus, A., (2007), *Copilul de la trei la șase ani* , București: Editura Teora SRL;
3. Șchiopu, U., (2009), *Psihologia copilului*, București: Editura România Press;
4. *** (2009), *Curriculum pentru învățământul preșcolar*, București: Editura Didactica Publishing

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR, NEDELCU VICTORIA

Copiii de azi sunt viitorul nostru. Toți suntem responsabili pentru educația lor. Pe vremuri se vorbea despre cei șapte ani de acasă ca despre o școală obligatorie de politețuri și mici reguli de interacțiune socială.

Nu cu foarte mult timp în urmă cei șapte ani de acasă erau cu adevărat... de acasă. Copiii stăteau primii șapte ani doar în familie și abia la împlinirea acestei vârste începea educația într-o instituție, atunci când mergeau la școală. Până atunci întreaga responsabilitate a educării copilului revenea familiei.

În prezent, atunci când se amintește de cei șapte ani de acasă referirea se face la cât de bine sau de prost crescuți sunt copiii. Sintagma ascunde niște adevăruri asupra cărora psihologii au căzut de acord și care sunt mult mai importante decât cuminența unui copil de nici șapte ani.

Deși modelarea caracterului copilului nu mai este exclusiv responsabilitatea familiei în primii șapte ani de viață, ea joacă totuși rolul fundamental în creionarea caracterului viitorului tânăr și adult. De aceea psihologii consideră că familia trebuie să petreacă cât mai mult timp cu copilul și prin asta înțelegem timp de calitate, în care copilul și nevoile sale să fie în centrul atenției.

Copilul trebuie să știe că este iubit și respectat. Iubirea adevărată este necondiționată.

Regulile de conviețuire socială vor fi deprinse încet, încet de către copil prin expunerea zilnică și inevitabilă la rigorile și cerințele mediului în care trăiește și se dezvoltă.

Politețea și bunele maniere se deprind, conform psihologilor, prin observarea exemplului pe care îl dau adulții. Atunci când părintele „omite” în mod repetat să spună „te rog, mulțumesc” este nedrept să îi pretindem copilului să o facă. În afara exemplului pozitiv pe care trebuie să îl ofere este de datoria părintelui să fie constant.

Medicii și psihologii au căzut de acord că primii 7 ani din viața oricărui om sunt esențiali pentru formarea sa. În această perioadă se produc schimbări esențiale din toate punctele de vedere.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său („mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial.

Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul „taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

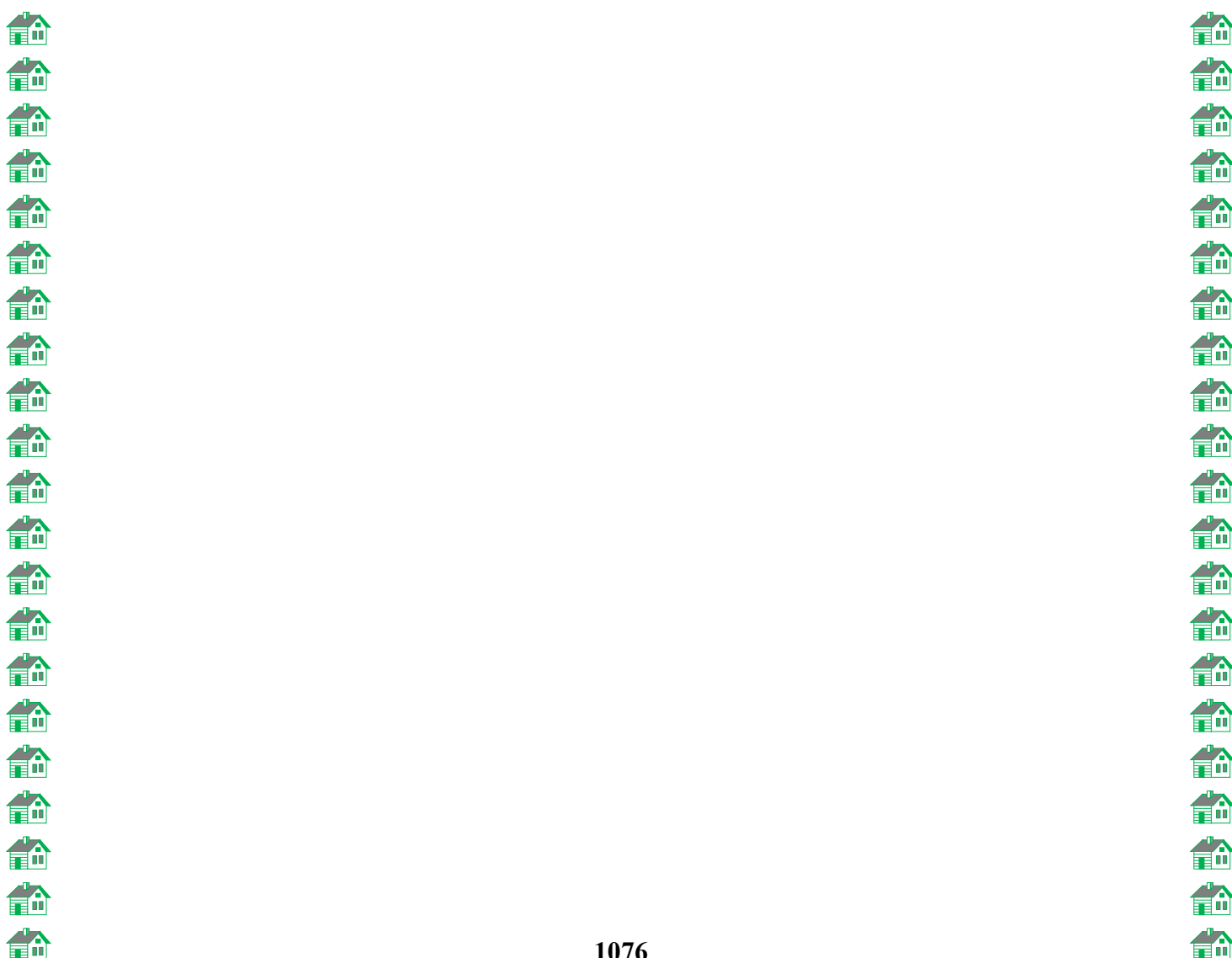
În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire

- - ordine - igienă- curățenie
  - - exprimarea propriilor nevoi \
  - - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
  - - bune maniere și comportament
  - - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)
  - - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este
  - certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte,
  - etc)
  - - consecvență în realizarea unei sarcini - concentrare a atenției
  - - perseverență în realizarea unei sarcini
  - - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.
- Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți. Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii ani din viață ,când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu) .

CEI "ȘAPTE ANI DE - ACASĂ" – O BINECUVÂNTARE PENTRU LUME

PROF. NEDELEA CRISTINA – EMILIA,
ȘC. GIM. „MIRCEA CEL BĂTRÂN”, CURTEA DE ARGES

Motto:

“ Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!”

Din Child's Appeal

Una din coordonatele spiritualității românești cu loc de cinste în familia tradițională românească, unitate de bază a structurii sociale a tuturor timpurilor, o reprezintă “cei 7 ani de acasă”. Preocupare a tuturor factorilor educativi (familie – grădiniță - școală) gradul de socializare constituie un punct de plecare în aprecierea unui individ, indiferent de vârstă, pregătire, cultură, statut social, fiind unitate de măsură a calității muncii celor care l-au educat.

Partenerul tradițional al școlii este familia. Pentru ca acest parteneriat să devină eficient, familia trebuie să fie implicată, responsabilizată în educația copiilor să dețină în permanență o legătură cu activitățile școlare. Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Unii chiar merg mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei este atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Familia este adevăratul laborator de formare a persoanei. Noi, adulții, suntem adesea copleșiți de grijile zilnice și ne este tot mai greu să ne aducem aminte cum vedem lucrurile prin sufletul copilului care am fost.

De-a lungul timpului părinții i-au învățat pe copii în mod direct (prin relațiile dintre ei și cu ceilalți) cum să-și modeleze conduita. În zilele noastre ne lovim cu tristețe de indiferența sau superficialitatea părinților față de evoluția copiilor săi. Școala nu poate prelua sarcinile familiei, familia și școala având responsabilități specifice, dar nu diferite. Șomajul, tinerii nepregătiți pentru „meseria de părinte”, problemele societății în tranziție, greutățile materiale și de integrare socială a tinerilor părinți îndepărtează atenția părinților de la copii. Socializarea școlărilor, ca premisă a reușitei școlare și implicită a integrării viitorului adult în societate, este posibilă doar prin colaborarea școală-familie. O colaborare eficientă cu părinții îi determină pe aceștia din urmă să aprecieze real școala ca un factor decisiv în formarea copilului.

În trecut, copiii erau controlați prin dominare, frică și culpabilitate. Pentru a le motiva un comportament bun, erau făcuți să creadă că sunt răi și nu merită un tratament bun dacă nu sunt supuși. Un copil care nu se supunea era deseori calificat drept încăpățânat. În mod ironic, din perspectiva educației pozitive, afirmarea unei voințe puternice este baza formării încrederii, cooperării și sentimentului de compasiune la copii.

Modul de abordare a educației din trecut urmărea să formeze copii ascultători. Scopul educației pozitive este acela de a forma copii cu voință puternică, dar cooperanți. Abordarea educației din trecut urmărea crearea supunerii; scopul educației pozitive este acela de a forma lideri siguri de sine, capabili să-și faurească singuri destinul, iar nu să calce pe urmele altora în virtutea inerției.

Astăzi, părinții au mai puțin timp ca niciodată pentru a se dedica educației. Din acest motiv, este esențial ca ei să învețe ce este mai important pentru copiii lor. Acest lucru nu numai că îi va ajuta să-și folosească timpul mult mai eficient, dar le va da motiv, de asemenea, să găsească mai mult timp. O cunoaștere mai mare a nevoilor copiilor îi determină pe părinți să-și petreacă mai mult timp cu aceștia.

Toate activitățile desfășurate în școală (care determină dezvoltarea competențelor sociale și a celor informaționale) sunt esențiale în reușita școlară și depind de deciziile și comportamentul profesorului. Nu putem vorbi de educatoarea ideală, dar putem tinde spre acest tip. Ne putem imagina o persoană prietenoasă, înțelegătoare, calmă, cu o fire deschisă, veselă, cu simțul umorului, iubind meseria pe care o face și lumea impredictibilă a copilăriei. O persoană echilibrată, capabilă să-și evalueze cu obiectivitate posibilitățile și capacitățile sale, aptă să comunice eficient cu copiii, în așa fel încât aceștia să achiziționeze cu ușurință cunoștințele și deprinderile firești vârstei lor.

Părinții nu au numai dreptul ci și obligația de a lua parte la viața copiilor lor în școală. Profesorul trebuie să construiască și să consolideze relația cu părinții, beneficiarul fiind copilul. Dragostea pentru copil

și bucuria trăită de profesor și de părinți atunci când copilul face progrese constituie liantul colaborării permanente. (Elinor Kolombus)

Pentru a clădi și întreține relația cu părinții, profesorul își programează o serie de activități, cum ar fi: întâlniri cu părinții în care sunt abordate deschis probleme legate de educația și instruirea propriilor copii (prezentare de referate, vizionare de casete didactice, mese rotunde, etc.); schimburi de experiență cu colective de părinți din alte unități școlare; stabilirea unei perioade de timp în care părinților li se permite accesul nelimitat și participarea directă la activitatea școlii și a propriului copil; consultații individuale programate de comun acord cu părinții în funcție de problemele care apar pe parcursul anului; organizarea unor expoziții cu lucrări ale copiilor, a unor excursii sau plimbări cu copiii în care să fie invitați și părinții lor; elaborarea unor pliante cu teme de interes pentru părinți, a unui colț de informare, etc.

Cercetările psihosociologilor au arătat că modul în care abordăm lucrurile, capacitatea de a depăși greutățile vieții, nivelul de competență și mai ales gradul de încredere pe care îl avem în noi înșine depind de felul în care ni s-a inoculat în copilărie anumite imagini despre capacitățile și potențialul nostru, despre ceea ce suntem și ceea ce am putea deveni. Părinții, grădinița și mai apoi școala sunt principalii responsabili de formarea noastră ca indivizi, pentru că rolul lor (mai ales la vârste fragede), este determinant. Dacă un rol covârșitor în formarea unui comportament social îl are familia, colaborarea cu grădinița și mai târziu cu școala își pune amprenta asupra succesului social și școlar al copilului. Cercetătorii au arătat că comportamentele profesorilor determină din partea elevilor reacții de confirmare a predicțiilor făcute de aceștia. Holdevici și Vasilescu au arătat că profesorii privesc, zâmbesc, îi aprobă și îi pun să lucreze mai intens pe cei care îi considera mai dotați și, în consecință, îi ajută să obțină cu adevărat performanțe. Există și situații nedorite în care părinții și profesorii le induc copiilor (de cele mai multe ori inconștient) o imagine eronată asupra propriilor capacități, imagine eronată pe care copiii și-o interiorizează și ajung să creadă în aceasta.

J.M.Monteil (1988) a realizat un experiment pe 64 de elevi, jumătate dintre ei cu rezultate bune la învățătură, cealaltă jumătate cu rezultate slabe. În urma cercetării acesta a ajuns la următoarele concluzii: prima dintre concluzii arată că atunci când elevul este etichetat ca fiind slab și plasat într-o poziție de anonimat, într-o situație de comparare socială el își mobilizează competențele ce îi permit să reușească, pe când plasat în poziție de vizibilitate el eșuează, iar a doua dintre concluzii arată că atunci când elevul este etichetat ca fiind bun, oricare ar fi poziția atribuită (vizibilitate, anonimat), într-o situație de comparare el se depășește pe sine. Emilia Stănciulescu arată că atmosfera familială în care trăiesc copiii le influențează hotărâtor evoluția, astfel că un climat familial lipsit de securitate emoțională va genera copilului o percepție asemănătoare asupra realității sociale.

Din cele prezentate mai sus putem trage concluzia că familia în colaborare cu școala sunt răspunzătoare de reușita socială și școlară a copiilor, personalitatea adultului fiind în mare măsură determinată de acești doi factori.

„Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm cum să se adapteze.” (Maria Montessori)

BIBLIOGRAFIE:

- Gray, J., 2006, *Copiii sunt din rai*, Editura Vremea, București
- Popescu, E., 2007, *Cum să ne creștem copiii*, Editura Booklet, București.
- Mitrofan, Iolanda (coordonator); Badea, Marina; Vladislav, Elena Otilia; Vasile, Diana Lucia; Cucu-Ciuhan, Gianina; Anghel, Elena; Constantin, Ana-Maria; Mitrofan, Laurentiu; Ciuperca, Cristian; Buzducea, Doru; Coman, Daniela-Petruta, *Cursa cu obstacole a dezvoltării umane*, Editura Polirom, Iași, 2003
- Stănciulescu, Elisabeta, (1997) *Sociologia educației familiale*, Editura Polirom,

SĂ CLĂDIM ÎMPREUNĂ CEI 7 ANI...DE-ACASĂ

PROF. INV. PRIMAR NEGOESCU CAMELIA
SCOALA PRIMARA SAT SANBOTIN, COM. DAESTI

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere?

A-l învăța pe cel mic bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp. Iată câteva „sfaturi” în acest sens:

- Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aiba nevoie doar de una două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

- Explică-i clar și învață-l ce anume trebuie să facă sau nu.

- Dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase, nu i-o reteza scurt, ci încearcă să reformulezi.

- Fii înțelegător și acceptă-i greșelile. Amintește-ți că nu este încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulții, greșim adeseori...

- Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ține prelegeri și nu îl critica în public, nu îl umili și nu îl jigni față de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții dovedește că nici tu nu ai prea fost atent la lecțiile de bune maniere.

- Fii consecvent. L-ai învățat de la doi ani să spună "te rog" și "mulțumesc"? La 6 ani este evident că ar trebui să le folosească.

- Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să învețe ceva!

Pana la 3 ani, chiar dacă cel mic este năzuros, obraznic sau supărăcios, nu trebuie să confunzi comportamentul lui cu lipsa de maniere - este o etapă firească a dezvoltării sale. Pana la această vârstă nu te aștepta să cunoască și să respecte mai mult de una - două reguli de politețe. Desigur, nu este prea devreme să îl înveți să utilizeze formule ca "te rog", "mulțumesc", "bună ziua", "la revedere". Încurajează-l să le folosească nu doar cu străinii, ci și în familie.

Între 3 și 5 ani, cu puțină creativitate, îl poți ajuta pe micuțul tău de să înțeleagă de ce unele lucruri trebuie făcute într-un anumit fel. Joaca este cel mai simplu mod. Inventează jocuri în care el să fie actorul principal. Propune-i să fie gazdă și tu musafir. Va învăța cum să își trateze invitații: să le servească prajiturele sau, pur și simplu, să poarte o conversație politicoasă. Găsește și alte situații în care el să aibă diverse roluri: poate fi vânzător sau cumpărător într-un magazin, poate fi patron sau angajat, șofer sau prietenul unei persoane importante pe care el o admiră.

El se va distra, iar tu îți vei atinge scopul: cu fiecare rol jucat, micuțul va deveni tot mai conștient de modul în care acțiunile și cuvintele sale afectează sentimentele celor din jur.

Între 5 și 7 ani, odată ce încep să meargă la grădiniță, cei mici devin tot mai independenți. Pentru că nu vei fi tot timpul alături de el, va trebui să îi dezvolți mai mult capacitatea de a comunica cu cei din colectivitate, copii și adulți. Acum ar trebui să cunoască și să respecte manierele de baza la masă, să poarte o conversație cu adulții, să știe cum să facă și cum să primească un compliment.

De acum înainte va participa mai activ la reuniunile de familie, la vizite, la aniversari. Poți începe să îi supraveghezi intervențiile în discuții și să îi explici că este politicos să îl lase pe celălalt să termine ce are de spus. Folosește-te de exemple din viața de zi cu zi, de la gradiniță, de pe stradă . Când greșește, atrage-i atenția și amintește-i ce are de făcut.

Între 8 și 10 ani, este vârsta la care cei "7 ani de acasă" trebuie să se fixeze definitiv în comportamentul copilului . Metoda pe care o poți folosi este cea clasică, adică a unei continue repetiții. Dacă până acum i-ai mai trecut, uneori, cu vederea lipsa de bună cuviință, acum a venit momentul când trebuie să fii mai categoric. În unele cazuri poți recurge chiar la mici pedepse (îi interzici, de exemplu, televizorul, nu îl mai lași să iasă afară la joacă cu prietenii, etc.).

De asemenea, dacă într-o anumită împrejurare s-a comportat ireproșabil, merită o recompensă cât de mică. Dacă a greșit, nu îl critica de față cu alte persoane străine. La această vârstă se simte foarte stănjinit dacă i se face morala în public și va avea tendința să procedeze exact pe dos. Continuă să îi cultivi respectul pentru cei din jur.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE - CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. INV. PRESCOLAR NEGOITA NICULINA
G.P.N. TOMSANI, JUDETUL PRAHOVA

Ce înseamnă cei șapte ani de-acasă, pas cu pas?

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Există factori care pot influența această dezvoltare, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Satisfacerea nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului. Tot acum, se dezvoltă limbajul, subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație.

Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților.

Copilul este egocentric și știe că mama îi va satisface dorința dacă nu îi convine ceva și insistă printr-o criză. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze acest comportament și să-i explice, calm, că nu va primi ceea ce își dorește în acele momente. Specialistul atrage atenția că, după ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize transformă copilul în copil răsfățat, pe termen lung.

Între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, deprinderile, înțeleg regulile unor jocuri. Între 5 și 6 ani, copiii încep să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile.

Este, însă, și perioada în care apar temerile (frica de întuneric, de eșec) ,dar ajutorul familiei și al educatoarei determina copiii să le depășească prin jocuri distractive .

Politețea - oglinda familiei! Copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe ,apoi grădinița continuă prin activitățile desfășurate fixarea acestora.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă“ Până la 6 - 7 ani? Un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită acasă, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Bibliografie:

<https://adevarul.ro/continut/stiri/cei-7-ani-de-acasa>

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ - ACCES LA SUCCES

PROF. NEGREA ANGELICA MARIA
COLEGIUL NAȚIONAL „RADU NEGRU” FĂGĂRAȘ

Motto:

„Dacă te poartă gândul peste un an

Seamănă un ogor.

Dacă te poartă gândul peste zece ani

Sădește un pom.

Dacă te poartă gândul peste o sută de ani

Educă oamenii.

Semănând ogorul, vei recolta o dată.

Sădind un pom, vei recolta de zece ori.

Educând oamenii, vei recolta de o sută de ori.”

Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere educația psiho-socială, corelând posibilitățile fizice cu cele psihice. „În familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume-omul de caracter”.

Școala continuă munca de creație a omului valoros.

Idealul educațional al școlii românești îl reprezintă „dezvoltarea liberă, integrată și armonioasă a individualității umane, în formarea personalității autonome și creative” (art.3 pct. 2 Legea învățământului).

Școala oferă copiilor o introducere sistemică și competentă în marile domenii ale cunoașterii și acțiunii umane.

Școala înzestrează copiii cu instrumentele necesare pentru a –și particulariza și aprofunda competențele în acord cu propriile nevoi și interese.

Jan Amos Comenius afirma că „școlile să nu fie nimic altceva, decât ateliere pline de activitate”.

Toți actorii educației învață, se schimbă, se transformă. Fiecare participant învață și se dezvoltă prin interacțiunea cu ceilalți. Dar fiecare trebuie să aibă în primul rând acces la actul educativ, indiferent de cât de diferit ar fi sau în situația în care se abate de la modelul „normal”.

Accesul la educație vizează posibilitatea copiilor de a ajunge fizic la influențele educative.

Calitatea educației și calitățile agenților educaționali se vor reflecta în găsirea căilor sau dimensiunilor procesului educativ care:

- să sprijine învățarea tuturor
- să asigure succesul tuturor elevilor
- să valorizeze elevul ca parte activă a procesului instructiv-educativ.

Persoana cu dificultăți de învățare, indiferent de sursa acestor dificultăți, este cea care riscă să nu se înscrie în direcția finalităților educaționale. Dificultățile de învățare îl conduc la întârzieri în achiziții la nivelul diferitelor discipline școlare, randament scăzut. Aceasta reclamă abordări educative „speciale”.

Un parteneriat real familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest proces. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține și înțelege că au același subiect care este copilul familiei și școlarul instituției.

Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează, ce-l motivează, ce-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute .

Bibliografie:

- Psihosociologia vîrstelor, suport de curs Coroban Cristina, lector

CE SUNT CEI ȘAPTE ANI DE ACASA?

PROFESOR NEGREA MIHAELA
LICEUL TEORETIC "HENRI COANDĂ" CRAIOVA

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei șapte ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

➤ **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

➤ **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

➤ **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților.

Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

➤ **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

➤ **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

➤ **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică.

Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

➤ **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ, CONTRADICȚIA DINTRE GENERAȚII

PROF.ÎNVĂȚ.PRIMAR NEGRESCU GEORGIANA LAURA
ȘCOALA GIMN.,, GH.-ȘINCAI”
FLOREȘTI,JUD.CLUJ

De câte ori nu am spus sau am auzit expresia „nu ai cei 7 ani de acasă?”

De câte ori copil fiind ai făcut o năzdrăvănie iar toată lumea punea aceeași întrebare:„Așa te-au educat părinții?”

Este adevărat , normele de conduită se învață în familie.Acest mediu este cel în care copilul învață reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare.Vârsta primei copilării este esențială în achiziția normelor unui comportament corect în societate.Această realitate aruncă pe umerii părinților o mare responsabilitate, de noi depindea tânărul sau adultul de mâine să fie bine crescut.

Salutul, comportamentul în public,manierele la masă, recunoașterea greșelilor, normele de igienă,sunt cel mai des întâlnite ingrediente din tot ce înseamnă un copil bine crescut.

Acum în zilele noastre termenul de „*cei șapte ani de acasă*” este puțin expirat.Dacă pe vremuri copilul până la șapte ani stătea acasă iar la șapte ani pleca la școală, acum de la 2 ani-3 ani este cuprins în sistemul de educație începând cu creșa, grădinița iar de la 6 ani la școală. Dacă părinții de odinioară țineau mult la respectare standardelor acum, în ziua de azi întâlnim 90% părinți libertini care „lasă”copilul să se exprime, să se exteriorizeze indiferent de locul unde se găsește. Lăsat de părinți într-o libertate greșit înțeleasă și nefiresc de nelimitată, copilul va înțelege că este firesc comportamentul lui , indiferent de repercursiuni sau de atitudinea celor din jur.O mare amprentă o are și situația financiară a familiei asupra celor șapte ani de acasă.

Oricâte miracole așteptăm să ni le îndeplinească cadrele didactice, care își pun amprenta pe drumul copilului nostru,tot părinții sunt cei care dau aripi copilului, noi doar le modelăm, le colorăm.Școala rămâne principalul mijloc de modelare, consolidare a informațiilor care duc elevul la succes în viață.

Omul ”*nu poate deveni om decât dacă este educat*”.(*Johann Amos Comenius*)

familia

versus

scoala

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR: NEGRU IULIANA
LICEUL TEHNOLOGIC „ION CREANGĂ”, COMUNA PIPIRIG

Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Cei 7 ani de acasă sunt pe bună dreptate, piatra de temelie a vieții pe viitor. De acești ani depinde de cum vei fi integrat în societate, cum vei fi agreat de cei din jur și cum îți poți ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi. La rândul nostru, odată cu trecerea timpului, când vom deveni mai înțelepți, o să dăm și noi aceste sfaturi copiilor, nepoților și celor dragi, ca și ei să aibă la baza cei 7 ani de acasă. Această perioadă nu se referă doar la acele semne exterioare de respect caracterizate drept politețe, ci la o întreagă suită de obiceiuri sănătoase pe care, dacă un copil le va deprinde acum, le va practica ulterior pe parcursul întregii sale vieți.

Copiii învață prin imitare. Exemplul nostru contează. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Sunt părinți care muncesc de dimineața până seara pentru copiii lor, dar sunt total străini față de nevoile reale ale acestora. Din dorința de a le asigura copiilor tot ce lor le-a lipsit, părinții îi condamnă la o viață înconjurată de lucruri scumpe și strălucitoare, dar fără adevărate valori.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

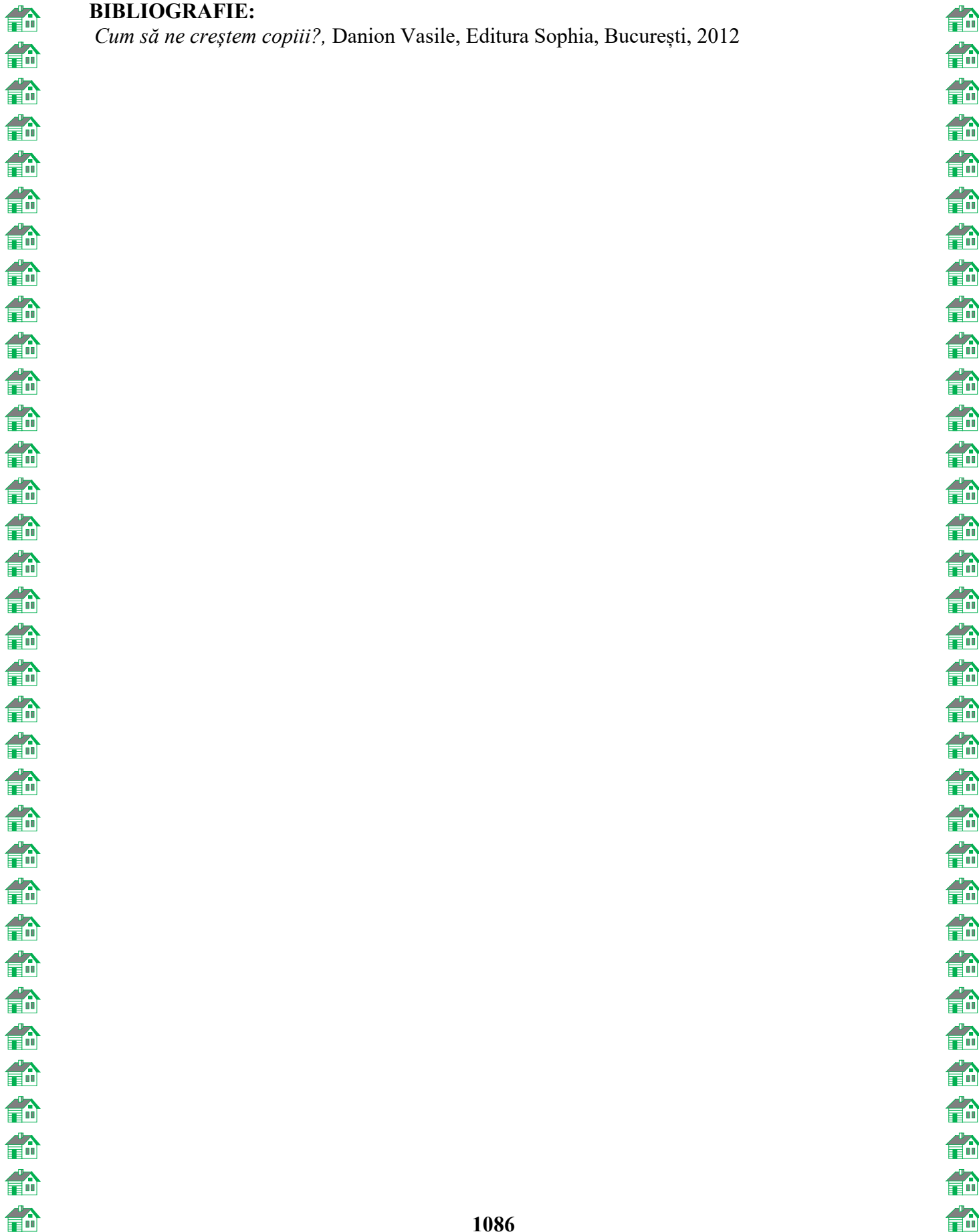
„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Psihologii susțin că nu există o limită de vârstă până la care bunele maniere se pot învăța, însă, cu cât lecția bunei-cuviințe și a menajării sensibilităților celor din jurul nostru este începută mai devreme, cu atât mai bine pentru constituirea zestrei educaționale a copilului!

BIBLIOGRAFIE:

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

COPIII ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. NEGRU LOREDANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ COȘTEIU ,TIMIȘ

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconstientul care le emite apoi constientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconstient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

Părinții își educă copiii (pe langa exemplul personal) prin următoarele categorii de propoziții / fraze: principii, ordine, atribuiri, porunci (injoncțiuni), contraporunci (contrainjoncțiuni), programe și permisiuni. Se considera că la nivel non verbal, mesajele parentale sunt date până la vârsta de 3 ani. Din motive didactice și terapeutice, aceste mesaje au fost ordonate pe categorii și redactate textual deși majoritatea sunt percepute ca senzații. Terapeuții sunt intens preocupați de mesajele distructive, care pot induce copilului patologia psihică de mai târziu.”

De multe ori când întâlnim o persoană căreia bunele maniere îi lipsesc cu desăvârșire, spunem despre ea că nu are cei 7 ani de acasă. Tu, ca părinte, cu siguranță nu îți dorești un copil despre care s-ar putea face o afirmație similară și de aceea trebuie să te implici în formarea caracterului său în acești 7 ani. Dar care sunt, concret, metodele prin care un părinte își poate educa copilul în această perioadă a vieții sale?

Simțim nevoia să apelăm la o vorbă din popor relevantă la acest capitol ”nu fă ce face popa, fă ce zice popa”. Din păcate, cei mici vor fi mai tentați spre a copia comportamentul tău decât spre a te asculta cu sfințenie atunci când le spui ce să facă și ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Dacă vrei ca cel mic să nu arunce gunoarie pe stradă, fii tu primul care aruncă mereu ambalajele la coș. Cedează locul tău în autobuz persoanelor mai în vârstă dacă îți dorești ca cel mic să procedeze la fel.

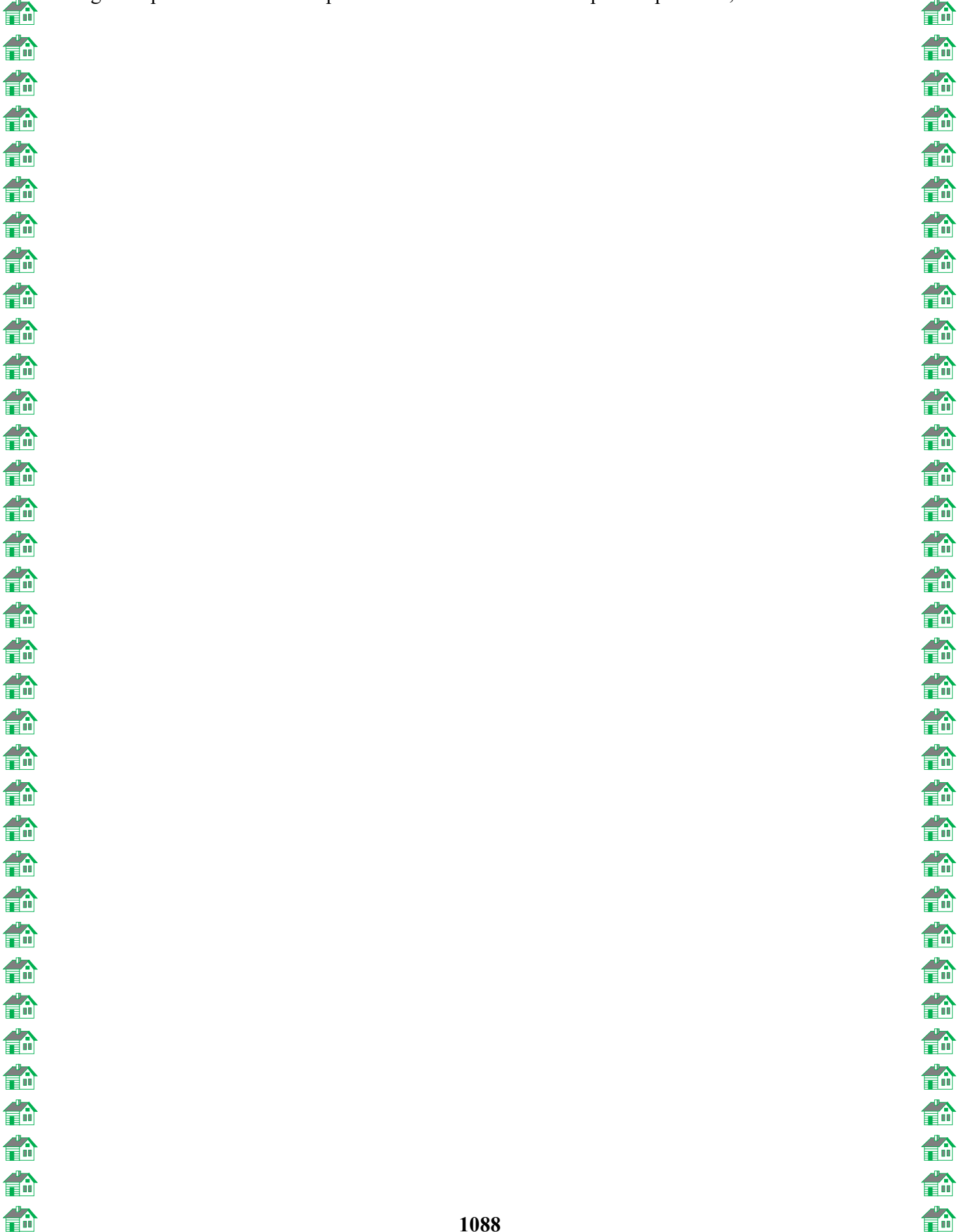
Atunci când îi spui unui copil că nu are voie să facă un lucru, nu faci altceva decât să îi strârnești curiozitatea cu privire la ce se întâmplă dacă pune mâna acolo unde mami i-a spus să nu o facă. Nu trebuie să îi interzici celui mic să exploreze mediul înconjurător, ci mai degrabă să îi explici consecințele acțiunilor lui. ”Dacă pui mâna pe ușa de la cuptorul aragazului, te frigi și faci bubă și vei avea nevoie de medicamente pentru a te face bine” sau ”dacă te sui acum în copac poți să cazi și să te julești și o să îți curgă sânge” sună mult mai bine decât ”Tu chiar nu înțelegi că nu ai voie să pui mâna acolo?!” Ai fi surprins cât de inteligent este copilul tău la o vârstă fragedă.

Când mergi cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva decât să atragă atenția asupra ta într-un mod negativ. Trebuie să îi explici celui mic că nici lui nu i-ar plăcea să fie deranjat atunci când vrea să doarmă de exemplu. Spune-i că dacă îl nemulțumește ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta să obțină nimic, din contră. Descoperă ce îl supără și căutați soluții împreună. Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor nu trebuie să cedezi când cel mic face crize de nervi în public.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său. Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială. Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Nu uita însă că purtarea copilului tău, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane. Cei șapte ani de-acasă reprezintă abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se

integreze și să fie acceptat. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC.: NEGRU PETRONELA
LICEUL TEHNOLOGIC "ION CREANGĂ" PIPIRIG
STRUCTURA : ȘCOALA GIMNAZIALĂ STÎNCA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – **COM**. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR, NEGULESCU ANCA – MIHAELA ȘCOALA GIMNAZIALĂ “RADU STANIAN”, PLOIEȘTI

Într-o societate în plină mișcare, schimbare și care traversează diverse crize – de valori, economice, politice sau culturale, familia este un refugiu în fața fricilor, speranțelor și fericirii. Familia este de asemenea un loc de o mare importanță în educație și învățare, unde ne putem ancora în rădăcinile noastre, în istoria, în trecutul nostru și tot o dată către șansele noastre de a privi către viitor.

Educația poate ajunge să fie obiectul unor tensiuni și temeri, cauzate de lipsa timpului – caracteristică marcantă pentru societatea noastră, dar și evoluția familiilor, de la modelul patriarhal, către formele mai actuale – monoparentale, familii recompuse, conduc părinții și copiii să întâmpine presiuni și constrângeri ce determină o fragilizare a nucleului familiei: lipsa comunicării, pierderea încrederii, complexe, temeri, dificultăți școlare sau educative, creșterea decalajului între generații.

Educația copiilor în sânul familiei a fost considerate mult timp de către cercetătorii în științe umane și sociale ca un proces informal ce contribuie la dezvoltarea copiilor și la inserția lor socială.

Psihologi, antropologi, sociologi au realizat numeroase studii, încercând să determine natura, originea acestui tip de educație, componentele ei, determinantele și consecințele ei.

Este un demers ce presupune un schimb de experiență, de valori, de principii și de competențe între toți adulții ce susțin copilul în dezvoltarea sa.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității, dezvoltării sociale, dezvoltării emoționale. Crescând în familia sa, copilul adoptă roluri comportamentale acceptate și așteptate. Astfel, el capătă un model de relație găsit în interacțiunile sociale pe care le întreprinde în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, ce le poate oferi siguranță, stabilitate, afecțiune, protecție din partea părinților.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani de viață. Familia este locul în care îmbrățișează experiența inițială de viață, socializare și culturală.

Expresia “cei 7 ani de acasă”, definește, înglobează tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente, atitudini, acumulate în primii șapte ani de viață – una dintre perioadele cu cea mai intensă dezvoltare psihică, o capacitate uriașă de acumulare de informații, de memorare și însușire de competențe, atitudini, limbaj. Ceea ce este foarte important este cum sunt transmise informațiile și de către cine.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil care deține toate acestea se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația celor 7 ani de acasă își pune amprenta cel mai mult pe ceea ce devine copilul mai târziu – COM. Vorbim despre perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant, inacceptabil. Copiii cresc și se formează în viață, într-un univers pe care îl crează părinții.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

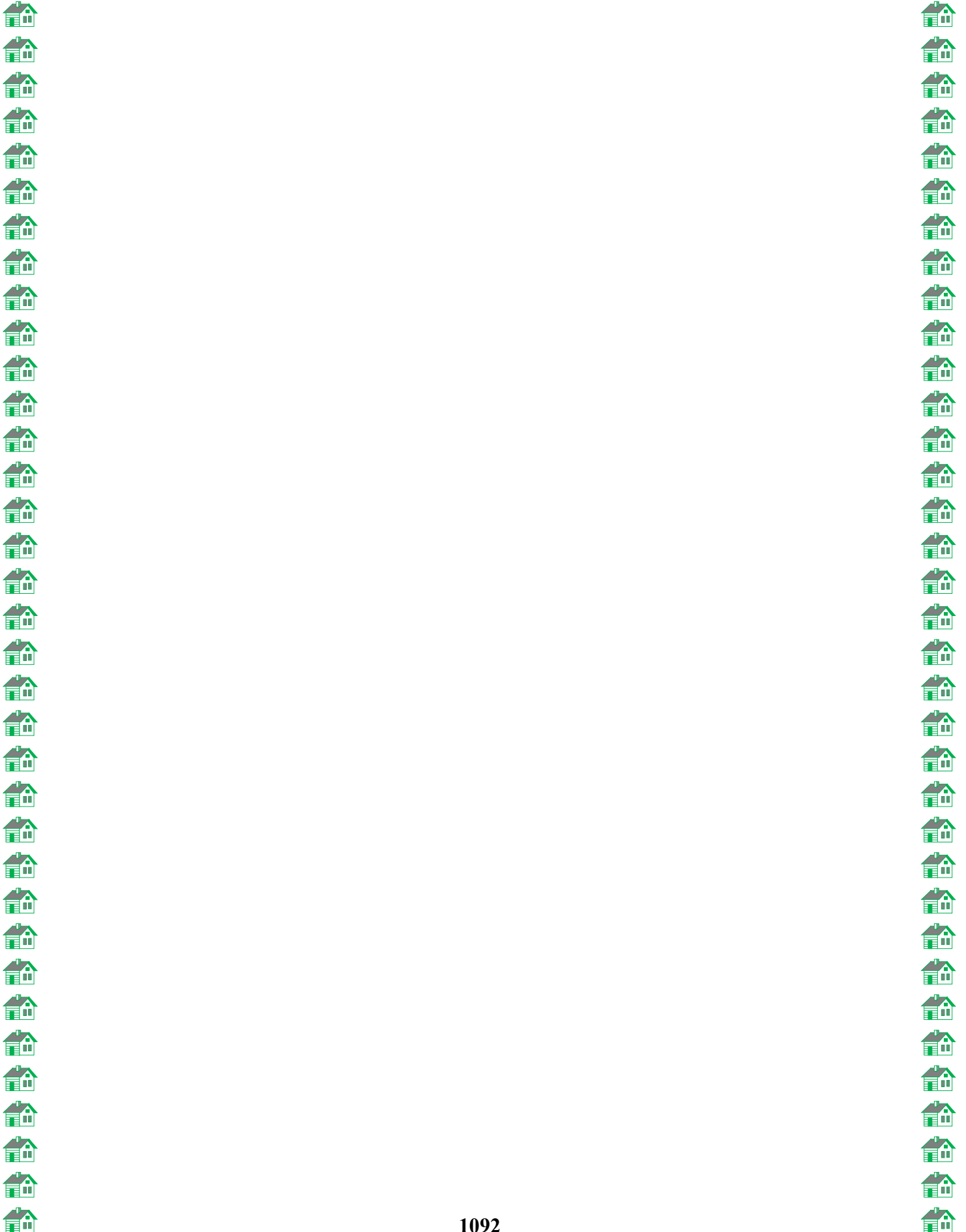
Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Cei șapte ani de acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este

esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

CEI 7 ANI DE-ACASĂ

PROF.MARIA NEGULESCU

< Cei 7 ani de acasă > este generic vorbind baza de norme de bună purtare pe care un copil ar trebui să o aibă formată ,un comportament adecvat în societate și în familie.Responsabilitatea este pusă în întregime pe umerii părinților pentru că de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri.Conceptul este pentru unii învechit și expirat pentru că se consideră că până la 7 ani copilul stătea acasă, eventual cu mama, iar la 7 ani pleca la școală, se desprindea de familie;ceea ce acum nu mai este cazul,copiii merg de la 2-3 ani la grădiniță și de la 6 ani la școală.

Altădată în cei 7 ani se "predau" adevărate lecții de educație care pregăteau copilul pentru acel prag de desprindere de familie. Multă energie,implicare, timp, nervi și frustrări copilărești se derulau în acest timp ...părinții țineau mult la acea educație, copiii o însușeau voit sau nu . Astazi, 7 ani de acasă simbolizează un anumit standard, minim dar cumva obligatoriu, în care trebuie să se încadreze copiii .E drept, și părinții s-au adaptat, mulți au renunțat la standardele acestea, de voie sau de nevoie, dar a rămas așa, o umbră de parfum de trecut, un fel de deziderat și, de ce să nu recunoaștem, un fel de termen de comparație.

Părinții moderni nu se mai ocupă personal de copii,pasează responsabilitatea spre bone,profesori particulari sau educatori din sistemul after school.Însa nimeni nu poate înlocui un părinte pentru că orice copil își venerează părinții ,îndeosebi mama iar cuvintele lor lasă urme .Când este mic și dependent de ei ,absoarbe ca un burete orice cuvânt,gest sau mimică.Atât tăcerile cât și vorbele lasă urme.

La vârsta mică copiii sunt în căutare de sine și fac uneori lucrurile altfel de cum vor cei din jurul lor pentru că vor să aiba și ei controlul.Copiii nu sunt răi,ei devin așa doar dacă nu li se acordă atenție suficientă ,dacă sunt abuzați ,neglijați sau dacă nu sunt lăsați să prindă aripi.

Problema nu este la cel mic,problema este la oamenii mari pentru că nu înțeleg,pentru că nu sunt deschisi să cuprindă ce are în ochii lor.Trebuie ca părintii să adapteze programa actuală să învețe să trateze copilul cu iubire și respect,să-i explice când și ce greșește,să îl învețe să devină responsabil și cuviincios.Dacă unui copil i se spune constant că este rău,că este obraznic și că nu este bun de nimic, el va crede că așa este și ușor,ușor așa și devine.Nevalorizat și neiubit ,certat tot timpul și uneori agresat ,copilul va deveni frustrat,violent și brutal și nu va fi vina lui ci va fi vina celor din jurul lui care nu au știut să-i imprime ce este bun și frumos.Lipsa de răbdare și empatie ,furia sau lipsa timpului petrecut în familie fac din mladița vie un copil needucat ,fără cei 7 ani de-acasă.

De fapt rezultatul celor 7 ani sunt ani de experiențe, de încercări, de eșecuri și reușite.Orice părinte își dorește să-i insuflă copilului său o educație benefică și corectă. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

CEI 7 ANI DE ACASA – CEI MAI IMPORTANTI ANI

PROF. INV. PREȘC. NEICU OANA-MARIA
GRADINIȚA P.P.NR.53 CONSTANȚA

De foarte multe ori am auzit expresia ...7 ani de acasa. Ce înseamnă asta ? Această sintagmă reprezintă educația pe care familia a oferit-o copilului în prima parte a copilăriei. Psihologii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață sunt definitorii în formarea lui ca adult. Când ne gândim la un copil care are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil care este cuviincios, are însușite valorile morale, știe să respecte oamenii din jurul lui și tot ceea ce-l înconjoară.

Copilul este oglinda familiei sale. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Copilul care vede în familie că părinții se respectă, va învăța prin puterea exemplului să respecte pe alții la rândul lui, copilul care va vedea în casă că membrii familiei se ajută, va învăța să ajute, copilul care are în casă modele de urmat și părinți care-i insuflă valori morale, va fi mai târziu un model de urmat.

În primii ani de viață relația familie-copil este extrem de importantă deoarece părinții sunt principalii modelatori ai copilului de azi, adultul de mâine. Familia este cea care clădește personalitatea viitorului adult, ea este cea care îi imprimă acestuia un comportament demn de urmat de societate sau nu.

Bibliografie :

- 1.Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.
- 2.Ciofu Carmen, " Interacțiunea părinți-copii", Ed. Medicală Amaltea, București, 1998

ROLUL FAMILIEI CREȘTINE ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE A COPILULUI

PROF.DR. NEMEȘ CRISTINA GABRIELA
LICEUL TEHNOLOGIC "LIVIU REBREANU" BĂLAN-HARGHITA

Familia este nucleul de bază al unei societăți. Formată din părinți și copii, cu siguranță ea contribuie la creșterea și educarea armonioasă a acestora.

Familia tradițională se axează pe valorile morale fundamentale ale religiei creștine. Căsătoria binecuvântată de Dumnezeu este indisolubilă căci Mântuitorul Iisus Hristos spune clar "ceea ce Dumnezeu a unit, omul să nu despartă" (Mt. 19: 3-6). Instituită în rai, încă de la începutul creării omului "nu e bine ca omul să fie singur, să-i facem ajutor potrivit lui" (Geneza, cap. 2), este ridicată la nivel de taină, conferindu-i-se sfințenie prin faptul că Mântuitorul participă la nunta a doi tineri în Cana. Cu siguranță, părinții care s-au angajat, atât în fața lui Dumnezeu, cât și a oamenilor, a societății sau a unei comunități, și-au asumat rolul de părinți.

Îndatoririle părinților față de copii sunt de natură socială, morală, actul pedagogic completându-se armonios cu doctrina moral-religioasă, cu poruncile lui Dumnezeu. Copii îi vor imita pe părinți, nu doar în ceea ce sunt învățați de aceștia ci și în ceea ce aud și văd la aceștia. Vor prelua comportamentele și limbajul părinților. Cu aceste achiziții vor veni la școală, își vor face debutul în societate. De aceea, părinții vor adopta un limbaj și un comportament care va fi ușor de preluat de către cei mici. Felul în care părinții se raportează la copii va fi decisiv pentru cei mici, astfel, un comportament neadecvat și un limbaj agresiv denotă, nimic altceva, probleme în sânul familiei respective. Un răsfăț excesiv va determina, inevitabil, un anumit tip de comportament din partea copilului, chiar din primii ani de școală, manifestând o doză de egoism sau, dimpotrivă, de formarea unei personalități prea puternice sau, dimpotrivă, lipsit de personalitate: care să nu muncească, să nu învețe dar care este în postura de a pretinde mereu câte ceva; aceștia vor ajunge chiar la acte de delicvență juvenilă.

Părinții trebuie să fie mai mult decât părinți, ar trebui să fie modele demne de urmat sau de oferit. Un prim exemplu ar fi căldura și armonia din sânul familiei care întotdeauna vor oferi un echilibru. Creșterea armonioasă a copilului presupune un anumit climat familial, incontestabil. Astfel, mama chiar din primele luni de sarcină îi va oferi celui mic un climat sănătos, lipsit de toxicitate deoarece cel mic va prelua din stările, din trăirile mamei. Cu aceste stări el va veni pe lume, împrumutând chiar din zestrea genetică a părinților, plusuri și minusuri. S-a dovedit științific acest lucru. Starea afectivă, spirituală a mamei va hotărâ soarta celui mic. Un mediu vicios, plin de patimi, va intra în zestrea genetică a celui mic și, inevitabil, va forma comportamente, atitudini, deprinderi vicioase. Dimpotrivă, un comportament sănătos din partea mamei va duce la formarea unui sentiment unic, anume, al unei comuniuni cu mama. Legătura cu mama va dăinui toată viața, își va pune amprenta pe cel mic.

Relația de dragoste, de afecțiune dintre părinți va fi percepută de către cel mic încă din primii ani de viață. Glasul dulce, lin al mamei va fi punct de reper în mediul celui mic.

Cu alte cuvinte, familia are un rol decisiv în educarea celui mic, mai mult, în creșterea lui, pregătindu-l pentru societate.

Bibliografie:

Cosmovici, Andrei, Psihologie generală, Ed. Polirom, Iași, 1996.

Kraiopolus, arhim. Simeon, O abordare teologică, duhovnicească și psihologică, Ed. Bizantină, 2005.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR NICA MIHAELA CARMEN
- GRĂDINIȚA NR. 210 BUCUREȘTI
PROF. ÎNV. PREȘCOLAR STRATI BRÎNDUȘA MIHAELA
- GRĂDINIȚA NR. 210 BUCUREȘTI

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal. Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele obiective care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. La început prin imitație și mai apoi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul să răspundem, trebuie să ne așteptăm rândul să ieșim la tabla, trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. Cuvintele magice „îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, „iartă-mă” își ating întotdeauna scopul. Pentru a le folosi, un copil are nevoie să le audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

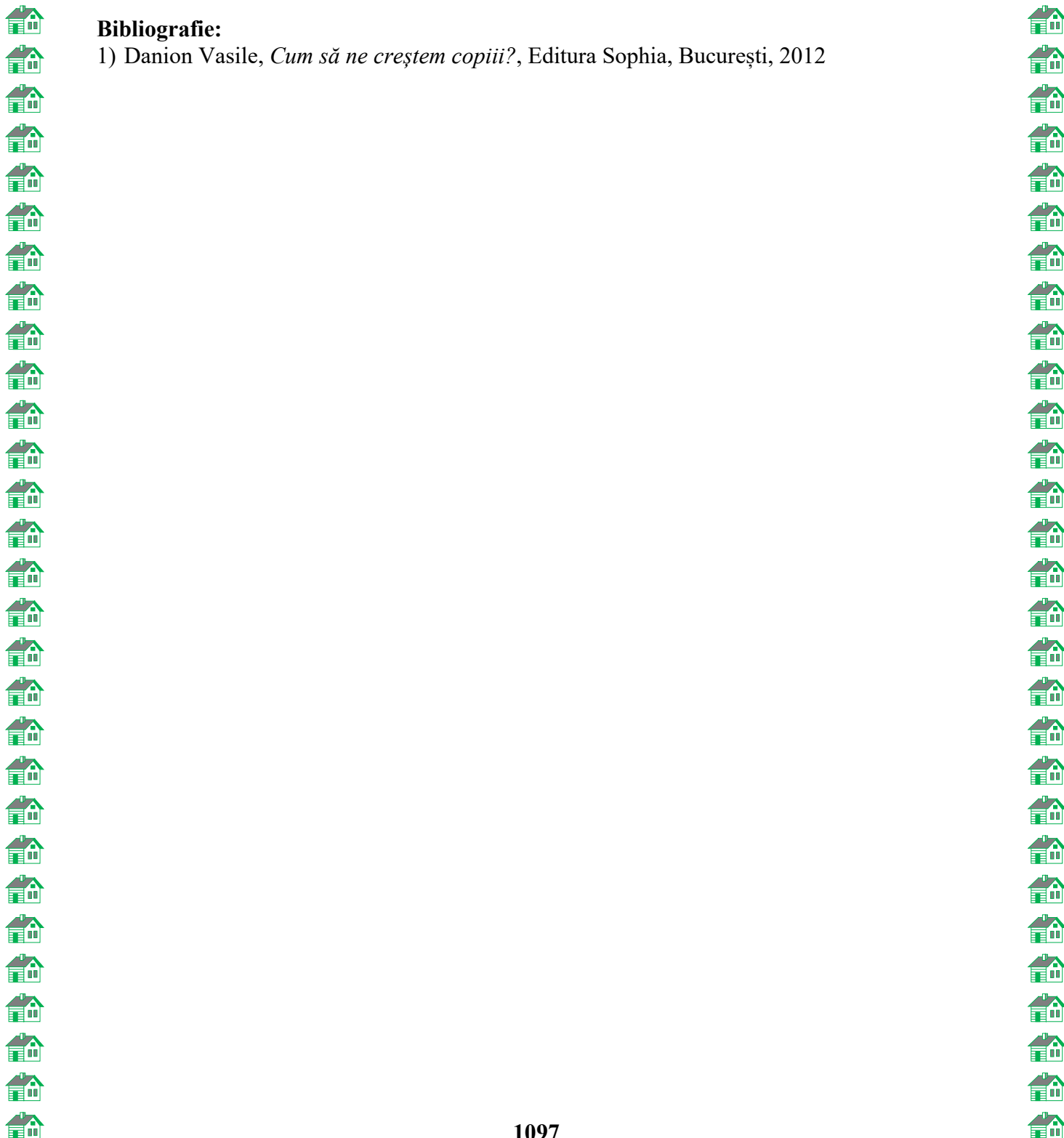

Totuși sa nu uitam ca e important, ca independenta copiilor sa fie si ea stimulata. Daca in mica copilărie e mereu altcineva care sa ia deciziile in locul lui, copilul va tinde spre una din cele doua extreme: ori va încerca totul, ca sa-si afirme independenta, ori va evita totul, dintr-un exces de prudenta. Pe când, daca e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, si controlate de adult) ii va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește .

Bineînțelele că toate obiectivele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțelele că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența si exemplul personal , iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Bibliografie:

1) Danion Vasile, *Cum să ne creștem copiii?*, Editura Sophia, București, 2012

DESPRE IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ!

PROF. ȘTEFAN NICOARĂ
ȘCOALA GIMNAZIALĂ AUREL SEBEȘAN FELNAC

În prezentul articol voi începe printr-o poezie scrisă de Constantin Iordache, o poezie intitulată “Haina celor 7 ani” și menită să descrie semnificația maximă a celor 7 ani de acasă:

Haina celor 7 ani

“ În toată trecerea prin ani
Alături fii de cei sărmani
Să nu te lăcomești la bani
De cinste sunt destui orfani.
Și-n fiecare zi de săptămână
Să fii mereu cu voie bună,
Să împlinești ce ai de împlinit,
Să mulțumești, să fii și mulțumit.
Cu haina celor șapte ani de-acasă
Să-ți faci prezența mai frumoasă
Oriunde ai fi, te are-n seamă
Un crez și-o inimă de mamă!
Tu prin gândire și prin faptă,
Ai grijă s-o păstrezi curată!”

Încă din primii ani din viață, cel mic poate învăța de la adult ce reprezintă noțiunea de respect, în special dacă îl înveți să folosească cuvinte precum „te rog”, „mulțumesc frumos”, „mă scuzați”, „îmi pare rău”, „buna ziua”, „la revedere”, etc. Primul exemplu este cel dat de membrii familiei. Învățându-l bunele maniere încă de mic, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea firești și îi vor completa întreaga lui personalitate.

Tot în primii ani din viață îi putem oferi micului cunoscător al acestui univers în care trăim cu toții câteva pilde despre ce reprezintă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc” adresat bunicii, prietenilor de joacă, rudelor. Copilul trebuie educat încă de mic să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față de persoanele care l-au ajutat într-o situație dată. Copilului trebuie să i se explice încă din primii ani de existență că bunele maniere nu sunt doar pentru anumite ocazii, evenimente, ci sunt esențiale în viața de zi cu zi, în orice împrejurare, așadar bunele maniere reprezintă „cartea de vizită” a micului cunoscător.

Cei 7 ani de acasă reprezintă în același timp o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Educația unui copil nu constă doar în a-l învăța să scrie, să citească, să socotească, etc., ci în a deveni un bun exemplu în mediul școlar. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă, etc. Comunicarea dintre părinți și copii este esențială pentru că contribuie la formarea imaginii de sine. Pentru a-i putea înțelege, este necesar ca părinții să-i sprijine pe copii să-și exprime sentimentele fără teamă.

Prin urmare, părinții au o mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit copiilor propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi.

„Copilăria este o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998;
2. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Editura Polirom, 2002;
3. www.didactic.ro
4. https://www.google.com/search?q=cei+7+ani+de+acasa&rlz=1C1GCEA_enRO779RO779&source=lnms&tbm=isch&sa=X&ved=0ahUKEwjC7oWA1cDgAhUrw4sKHR8XBy8Q_AUIDigB&biw=1242&bih=597&dpr=1.1#imgdii=y6pSv-LmhPf-BM:&imgre=UOUNNSEjO4xGfM:
5. Michiela Poenaru, Codul bunelor maniere pentru copii, Editura Coresi, București, 2012.

VÂRSTA MODELELOR ȘI A IMITAȚIEI

PROF. NICODEI CEZARINA,
COLEGIUL TEHNIC „ION MINCU” FOCȘANI, JUD. VRANCEA

Când spunem astăzi despre un copil că nu are cei 7 ani de-acasă, mulți adaugă în glumă: *adică 6, sau 5!* Și acesta este adevărul, copilul intră într-o formă instituționalizată de învățământ la 6 ani sau chiar înainte de a împlini această vârstă. Așadar, timpul petrecut de el în totalitate în familie s-a scurtat.

Dar să adăugăm și o altă realitate a țării noastre: părinți plecați la muncă în alte părți, iar copiii lăsați în grija rudelor, vecinilor sau...nimănu. Am elevi care cresc pur și simplu singuri, sau care au grijă și de frați mai mici. Părinții doar trimit bani. Departe de a avea intenția să-i critic, trebuie să acceptăm aceste stări de lucru ca fiind cât se poate de reale.

Să ne gândim puțin și la apariția acestei expresii! În antichitate, în Sparta, Roma sau Atena, copiii stăteau în familie până la vârsta de 7 ani. Apoi începea educația dată de stat în Sparta și Atena, sau de tată, în Roma. Se considera deci, că vârsta la care copilul este suficient de dezvoltat pentru a primi cunoștințe, era de 7 ani. Aceasta era situația copiilor din marile centre de civilizație antică. Cu siguranță că la țară educația copiilor nu exista! La fel stau lucrurile și în Evul Mediu. Educația copiilor din familiile bogate începe tot la 7 ani, fie cu profesori particulari, fie în școli. Dar acum apar și primele școli pe lângă mănăstiri, ceea ce oferă posibilitatea și celor de la sate să învețe. Treptat ele se înmulțesc, știința de carte este tot mai necesară și învățământul va deveni, la un moment dat, obligatoriu.

Se vede că importanța celor 7 ani de acasă se regăsește de-a lungul istoriei! Această perioadă s-a scurtat acum deoarece copiii, conectați din primii ani de viață la tehnologie, au acces la multe informații. Dar cei 7 ani de acasă, nu înseamnă doar informații. Rolul lor major este formarea personalității viitorului adult. Se știe că la naștere mintea copilului este ca o coală albă care așteaptă să fie scrisă. Tot ce se adaugă din primii ani de viață, este important. Copilul învață mai întâi prin imitație. Dacă familia, societatea din jurul lui, îi oferă exemple pozitive, la fel se va comporta și el mai târziu. Fără să înțeleagă de ce trebuie să facă anumite lucruri, copilul le va executa. Când pe la vârsta de 3 ani el începe să pună întrebări, atunci poate primi și explicații de ce trebuie să se comporte într-un anumit fel și nu în altul. Asta ne face să-i definim pe cei 7 ani ca o perioadă în care copilul își însușește deprinderi de a vorbi frumos, de a se comporta civilizată, de a deveni sociabil, de a înțelege scopul acțiunilor sale: unele sunt bune, corecte, iar altele sunt dăunătoare și dacă le efectuează, urmează o pedeapsă, interzicerea unor drepturi sau apostrofări.

Primul lucru învățat este limbajul, deoarece nevoia de comunicare este deosebit de necesară. Cuvintele auzite în jur se vor înscrie pe tăblița albă a memoriei lui. Poveștile ascultate acum îi vor îmbogăți bagajul de sentimente. În povești sunt primele exemple despre biruirea binelui asupra răului. Sunt primele exemple morale: bine faci, bine găsești sau că singura modalitate de a avea ce-ți dorești, dacă nu te naști prinț sau prințesă, este să muncești. Poveștile insuflă noblețe sufletească, tărie de caracter și respect pentru tot ceea ce ne înconjoară.

Copilul deprinde apoi comportamentul celor din jur. Relația dintre părinți este temelia relației lui ulterioare când își va întemeia o familie. Raporturile cu alți copii pot clădi sentimente de altruism și cooperare. Lipsa lor poate face din copil un egoist.

Tot acum copilul învață cum să se comporte în foarte multe situații: la masă, la plimbare, în parc, la cumpărături, în vizită, când vin musafiri, în mijloacele de transport, în concediile părinților, când se află în instituții publice, cu animalele, cum să salute, cum să vorbească, cum să se îmbrace, reguli de igienă, la spectacole, cu persoanele în vârstă, cu jucăriile, cu lucrurile care îi aparțin sau le împrumută și multe altele.

Acum copiii își prefigurează și primele aspirații privind viitorul lor, care uneori sunt legate de ocupația părinților. Vor urma să o îmbrățișeze sau dimpotrivă, o vor nega cu vehemență,

Din această înșiruire ne dăm seama cât de importanți sunt „cei 7 ani de acasă”! Ce pierdere uriașă pentru formarea caracterului, a personalității copiilor în general, este lipsa părinților în această perioadă! Mai mult, un copil nu poate crește un alt copil deoarece el nu are maturitatea necesară pentru a se transforma în model pentru un copilăș gata să înregistreze și să înmagazineze tot ce se întâmplă în jurul lui.

BIBLIOGRAFIE:

1. <https://cultural.bzi.ro/educatia-in-antichitate-10357>

2. <https://www.scribd.com/doc/136629724/Viata-Copiilor-Din-Evul-Mediu-Pana-La-Inceputul-Secolului-Al-Xixlea>

3. <https://istpedia.blogspot.com/2014/05/educatia-copiilor-in-evul-mediu-romanesc.html>

EDUCAȚIA TIMPURIE – CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. NICOLAE CORNELIA FLORINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ VLĂDILA, OLT

"Educația înseamnă a învăța să înveți, a învăța să trăiești, a învăța să gândești liber și critic, a învăța să iubești lumea și s-o faci mai umană, a învăța să te desăvârșești în și prin munca creatoare."

Edgar Faure

Un rol deosebit de important pentru reușita în viață îl are educația. Prin educație ca fenomen social înțelegem transmiterea experienței de viață de la o generație la alta, cunoașterea bunelor maniere și comportarea în societate conform cu aceste deprinderi.

Educația se referă atât la însușirea unor cunoștințe teoretice, cât și la un anumit comportament etic acceptat de societate. În primă instanță vorbim despre o persoană care are o educație bună, posedă un set important de noțiuni teoretice, este educat prin formarea profesională și printr-o cultură generală impresionantă.

Un concept greșit despre educație este că responsabilitatea în educație revine în mod exclusiv școlii. Nimic mai greșit. Școala echipează cu cunoștințe teoretice, transmite informații în formă ordonată și structurată, dar niciodată nu poate înlocui rolul părintelui.

Educația se formează în primul rând în căldura și încrederea din familie. Aici copilul învață să spună adevărul, să fie cinstit, să aprecieze frumosul, să respecte munca și să se achite de responsabilități. Pe bună dreptate, în limbaj popular se spune despre cineva că „are (sau n-are) cei șapte ani de-acasă”, pentru că aceștia sunt cruciali pentru tot restul vieții.

Familia constituie mediul în care copilul se naște și crește, se dezvoltă și se pregătește pentru viață. Ea reprezintă primul instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea individului, fiind prima etapă în care orice ființă umană își conturează concepția despre viață și despre propria persoană.

Cei mai importanți ani în viața unui copil, a unui viitor adult sunt într-adevăr „cei șapte ani de-acasă”, deoarece în această perioadă copilul începe să-și formeze caracterul, personalitatea, copilăria fiind o perioadă de răscruce din viața omului, în care se pun bazele viitorului adult. Astfel, nu degeaba se folosește expresia „are cei șapte ani de-acasă” sau, din contră, „nu are cei șapte ani de-acasă”, existența educației timpurii sau, deopotrivă, lipsa acesteia, punându-și amprenta asupra formării individului pentru viața în societatea în care va trăi. Bineînțeles că rolul cel mai important în educarea copiilor îl are familia. În sânul familiei copilul capătă obiceiurile, deprinderile elementare: salutul, răspunsul la salut, adresarea politicoasă, regulile elementare de igienă personală, comportamentul la masă sau în vizită, în mijloace de transport în comun etc.

În primii ani de viață, copilul este un bun copiator, el reproduce ceea ce vede, ceea ce aude, cutumele familiei punându-și clar amprenta asupra comportamentului de mai târziu al acestuia. Așadar expresia „cei șapte ani de-acasă” definește bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate de individ în primii șapte ani ai vieții sub influența celor mai apropiate persoane, membrii familiei. Este perioada în care copilul petrece cel mai mult timp cu părinții, cu binicii, cu frații, toți aceștia având o mare influență asupra lui.

Până la vârsta de șapte ani copilul ar trebui să cunoască și să aplice norme privind modul de a vorbi, de a se comporta, igienă personală, de a relaționa cu alți membri ai comunităților, de a-și exprima exterioriza emoțiile, sentimentele, atât cele pozitive cât și cele negative, de a persevera în atingerea scopului, de a alege motivațiile.

În această perioadă se stabilesc pentru toată viața unele însușiri de caracter: cooperarea, generozitatea, atitudinea pozitivă față de lucruri și persoane. Părinții trebuie să aibă un comportament potrivit, care să influențeze pozitiv copilul, deoarece acesta își ia ca și model în primul rând părintele.

Din păcate, există situații diverse, prea multe situații în care copiii primesc o educație defectuasă în familie, iar acest lucru îi va urmări toată viața, puțini fiind aceia capabili de o autoeducație, de a-și construi sau perfecționa caracterul, personalitatea, luându-și alte modele pozitive.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu

„înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă? Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar. În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului. La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul îi se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

PRIMII 7 ANI DIN VIAȚĂ

PROF.INV.PRIMAR NICOLAI ANGELA-SIMONA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „N.I.JILINSCHI, VERNEȘTI, JUD. BUZĂU

„O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul”.

În educarea copilului, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție, așadar ca o primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse. Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”, unde se conturează concepția despre viață și conceptul de sine; este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică cât și psihică, în orice perioadă a vieții.

Totți părinții au obligația instruirii copiilor din punct de vedere fizic și psihic. Educația primită de copil în această perioadă a vieții lui se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Este ineficient să se atragă atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. De asemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. Ultimele ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament”, subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău.. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune *bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere*, iar copilul învață prin imitație.

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani:

1. **Învăță-l să se poarte frumos!**: bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului.
2. **Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!**
3. **Comunică cât mai mult cu el!** – comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii.
4. **Învăță-l să iubească lectura și cărțile!** - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!
5. **Lasă-l să se bucure de copilărie!** – permite-i copilului să socializeze, să se distreze, să se relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
6. **Nu abuza în niciun fel de copil!** – (fizic, emoțional, verbal) evită educația cu „palma la fund” și concentrează-te pe disciplina pozitivă.
7. **Învăță-l să-și exprime emoții și sentimente!** – numai așa va reuși să rezolve conflictele pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
8. **Învăță-l să spună mereu adevărul!** – și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la părinți.
9. **Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău!** – Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

 10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! – Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu-i pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești!

 În concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare și de acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

 Un adult care are „cei șapte ani de acasă” poate merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

Bibliografie:

- ➤ Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
- ➤ Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
- ➤ Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
- ➤ www.copii.ro.
- ➤ www.didactic.ro

SĂ CONSTRUIM ÎMPREUNĂ CEI 7 ANI DE ACASĂ!

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: NICOLICEA CORNELIA MARIOARA
GRĂDINIȚA P.P. RIKI-RIKI REȘIȚA**

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.”

(Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu.

Este important ca discuțiile să fie destinse, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinții să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”.

De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

BIBLIOGRAFIE:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998

EDUCAȚIA PRIMITĂ ÎN FAMILIE

PROF. ÎNV. PRIMAR: NICULESC LIDIA CARMEN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ PETROS
JUD. HUNEDOARA

Lumea contemporană, nu numai prin ritmul rapid impus schimbării, ci și prin complexitatea ei, prin noutățile pe care le realizează și le prognozează, pune în fața oamenilor de toate vârstele, noi și noi probleme de ordin economic, cultural, științific, etc. Acestei societăți trebuie să-i facă față copilul de astăzi și familia sa. Educația, sub toate formele ei, este chemată să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Cunoașterea particularităților dezvoltării personalității, a factorilor care contribuie la desăvârșirea acesteia, a problemelor pe care le ridică ea, contribuie în mare măsură la găsirea unor soluții adecvate.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți - pe care copiii le preiau prin imitație și învățare - precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale ("cei șapte ani de acasă") constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

Trebuie să menționăm că strategiile educaționale utilizate de unii părinți, chiar dacă sunt bine intenționate, chiar dacă au avut efecte pozitive în anumite cazuri particulare, nu duc întodeauna la obținerea unui optim educațional, care să favorizeze dezvoltarea personalității. Cazurile particulare, exemplificările ocazionale, nu pot fi întotdeauna utile. Ceea ce într-o familie a avut efecte deosebit de eficiente, în alta poate determina efecte contrarii. Identificarea aspectelor particulare ale mediului educațional din familie după niște parametri unici, precum și cunoașterea consecințelor unui anumit comportament al părinților, contribuie la explicarea unor comportamente negative ale elevilor. Necunoscând suficient urmările educative, fiind convinși că ceea ce fac este spre binele copilului, unii părinți și chiar educatori, se află în fața unei situații oarecum paradoxale, pe de o parte, eforturile susținute, interesul manifestat pentru copil, etc. și, pe de altă parte, rezultatele efective obținute, sub așteptări.

Analizând situațiile concrete în care se manifestă acțiunile educative în familie, putem identifica mai multe tipuri de părinți: unii înțeleg să-și armonizeze sistemul lor de acțiuni educative cu cele ale școlii, ale specialiștilor în domeniul muncii educative; alții nu conștientizează efectele negative ale strategiilor educative utilizate, sau, și mai grav, refuză să recunoască faptul că relațiile lor educaționale cu copiii sunt deficitare. Aceștia din urmă sunt convinși că nereușitele educaționale, rezultatele slabe la învățătură, comportamentele inadecvate, chiar aberante, sunt determinate de factori străini, ori necunoscuți familiei. Acțiunile educative ale școlii nu trebuie să neglijeze asemenea aspecte. Întrunirile cu părinții, mai mult sau mai puțin organizate, trebuie să fie un prilej de a conștientiza consecințele imediate și de perspectivă ale strategiilor lor educaționale.

Comportamentele educaționale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvării lor, a particularităților de vârstă și individuale, la situații concrete de acțiune, la sistemul de cerințe adresate copiilor, etc.

Severitatea exagerată – manifestată prin interdicții, prin brutalitate și prin privațiuni de tot felul – își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Astfel de părinți impun un regim de viață și, în special de învățătură, peste limitele de toleranță psihologică și psihofiziologică specifică vârstei. Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și utilizează frecvent pedepse care lezează demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. În afara programului școlar, copiii sunt puși adeseori să învețe mai multe limbi străine, să desfășoare activități artistico-plastice, sportive, etc, chiar dacă nu au aptitudini în acest domeniu.

Afirmând "facem totul ca să scoatem din el un om deosebit" sau "trebuie să facă ceea ce eu nu am făcut pentru că nu am avut condițiile necesare", părinții trebuie să înțeleagă că dincolo de intenția bună, maniera concretă în care procedează, poate să conducă la rezultate contrare celor scontate.

La rândul lor, părinții superprotectori, care depun eforturi exagerate pentru a proteja copilul, pot constitui piedici în formarea și dezvoltarea personalității copilului. Acești părinți consideră că școala, viața în general, are o serie de cerințe care depășesc posibilitățile copilului sau copiii lor sunt fie "de o inteligență rară", fie neajutorați, plâpânzi, fragili, și de aceea trebuie menajați.

Atitudinea protectoare a părinților se poate manifesta și prin limitarea excesivă a libertății și independenței de acțiune a acestora, a inițiativei. Părinții devin deosebit de preocupați de copil, manifestă o teamă permanentă pentru viața și activitatea copilului lor, și de aceea stabilesc ei direcțiile de acțiune și comportare fără să accepte abateri, plângeri sau nemulțumiri. Principala consecință se exprimă într-un comportament lipsit de inițiative, instalarea unei temeri nejustificate de acțiune, și mai ales de consecințele ei, în ultima instanță, timiditate exagerată.

Considerând că nici unul dintre aspectele climatului familial prezentat nu este favorabil dezvoltării armonioase a personalității copilului, putem concluziona că "școlarul are nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță". Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, destul de maleabili în raporturile cu copilul, fără a da dovada de slăbiciune. El are nevoie să simtă că părinții se ocupa de el, că iau parte la micile lui necazuri și la problemele care îl întristează, și că nu se dezinteresează de ceea ce se întâmplă la școală. Dar în același timp el are nevoie de un cadru de disciplină destul de ferm pentru a nu-l lăsa să-și închipuie că libertatea lui e fără margini și, totodată, să știe că părinții săi împărtășesc același nivel de exigență."(M. Gilly).

În condițiile social- economice actuale, se manifestă două tendințe contradictorii: părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor lor, dar în același timp nu mai au timp și răbdare să acorde atenție problemelor acestora. Relația lor cu școala este ignorată sau evitată, acțiunile educative ale celor două instituții exercitându-se oarecum paralel.

Este o sarcină a școlii, a personalului didactic, să identifice situațiile problematice din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative ale acestora în favoarea elevului și mai ales să conștientizeze faptul că relația de colaborare școală - familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

BIBLIOGRAFIE:

1. BERGER, G. - Omul modern și educația sa – EDP, București, 1973;
2. BIRKH, A., HAYWARD S.- Diferențele individualizate – Ed. Tehnică, București, 1999;
3. GILLY, M. - Elev bun – elev slab, EDP, București, 1973;
4. GOLU, M. - Dinamica personalității, Ed. Geneze, București, 1993.
5. VINCENT, R. - Cunoașterea copilului, EDP, București, 1972.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PREȘC. NICUȚ NADIA COSTINA
SC.GIMN. NR.10/ G.P.P. OSTROVENI 1, RM VÂLCEA

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Anul trecut, cercetătorii elvețieni au dovedit că aproximativ 80% din părinți nu oferă posibilitatea propriilor copii de a-și forma un minim bagaj de cunoștințe, cauzele fiind extrem de diverse.

Astfel, în cele 18 țări europene studiate de psihologii genezezi, inclusiv România, s-a dovedit că **majoritatea părinților nu știu să explice copilului unele realități pe care acesta ar dori să le afle și cu care se confruntă în viața cotidiană.**

O parte din părinți nu dețin informația cerută de copil, iar cei mai mulți oferă răspunsuri formale sau incorecte la întrebările micuților. Spre exemplu, să luăm banala întrebare a copilului de vârstă mică: "*De ce vine noaptea*".

În țara noastră, această întrebare rămâne fără răspuns în 7% din cazuri, în 15% din cazuri răspunsul fiind: "După zi urmează noaptea" sau "*Așa trebuie să fie*". În alte 15% din cazuri se spune că așa a lăsat Dumnezeu, în 30% din cazuri se răspunde că apune soarele, fără altfel de explicații, în alte 15% din cazuri apare o explicație astronomică mai simplă, dar nu pe înțelesul și în limbajul copiilor.

Numai în 18% din cazuri copilului i se explică în mod clar și cu ajutorul cuvintelor pe care el le cunoaște, asociate unui exemplu, că Pământul se învâртеște și astfel o vreme este luminat de soare și o vreme nu mai primește lumina.

Nu trebuie uitat că **micuțul de vârstă preșcolară are nevoie de a cunoaște oricare realitate pe care o întâlnește și are capacitatea de a o înțelege**, dacă ne cântărim cuvintele și îi oferim multe exemple concrete. Nicio întrebare a sa nu trebuie să rămână fără răspuns logic, exact, care sa-l satisfacă și să-i ofere posibilitatea de a-și crea un bagaj cultural.

Mai mult decât atât, trebuie ca noi, părinții, să observăm ce aspecte pe care le întâlnește îi trezesc curiozitatea și să-i explicăm simplu, dar foarte precis ce vede și ce aude. Copilul trebuie învățat să pună permanent întrebări, chiar dacă acestea uneori îi înnebunesc pe părinți.

Mama și tata trebuie să transforme dorința de cunoaștere a copilului într-un joc în care micuțul să se simtă recompensat când pune întrebări și încearcă să-și răspundă gândind singur.

Cel mai puțin recomandat este să-i oferiți o informație complicată, care-l descurajează să mai pună întrebări. Această metodă trebuie folosită numai atunci când are întrebări legate de sex sau de moarte, până la vârsta de 5-6 ani.

Niciodată nu trebuie să-i dați o informație superficială sau un răspuns deschis, precum "așa a vrut Dumnezeu", pentru că micuțul va fi dezamăgit și interesul său pentru cunoaștere va scădea.

Cartea este un aliat de nădejde. Jocurile ce implică construcția din forme, cărțile cu imagini diverse care cer explicații sunt extrem de importante pentru formarea unui bagaj de cunoștințe.

Foarte importante sunt și basmele și filmele pentru copii, care trebuie discutate și analizate într-un joc inventat de tine, de preferat diferit de fiecare dată.

El trebuie să înțeleagă, încă de la o vârstă fragedă, că tot ceea ce vrea să știe se afla în cărți și că oamenii care citesc mult și care scriu cărți sunt cei care ne-au făcut să nu mai trăim ca animalele în pădure.

Nu în ultimul rând, **timpul acordat informării, discuțiilor și întrebărilor nu trebuie să stărbască din timpul de joacă**, care este la fel de importantă pentru dezvoltarea inteligenței.

Cultivarea ideilor morale este foarte importanta la aceasta varsta. Odata cu educarea ratiunii, a felului de a gandi, micutul trebuie sa aiba o definitie foarte exacta a binelui si a raului. Orice aspect legat de moralitate trebuie sa aiba un reper al binelui, exemplificat prin modele.

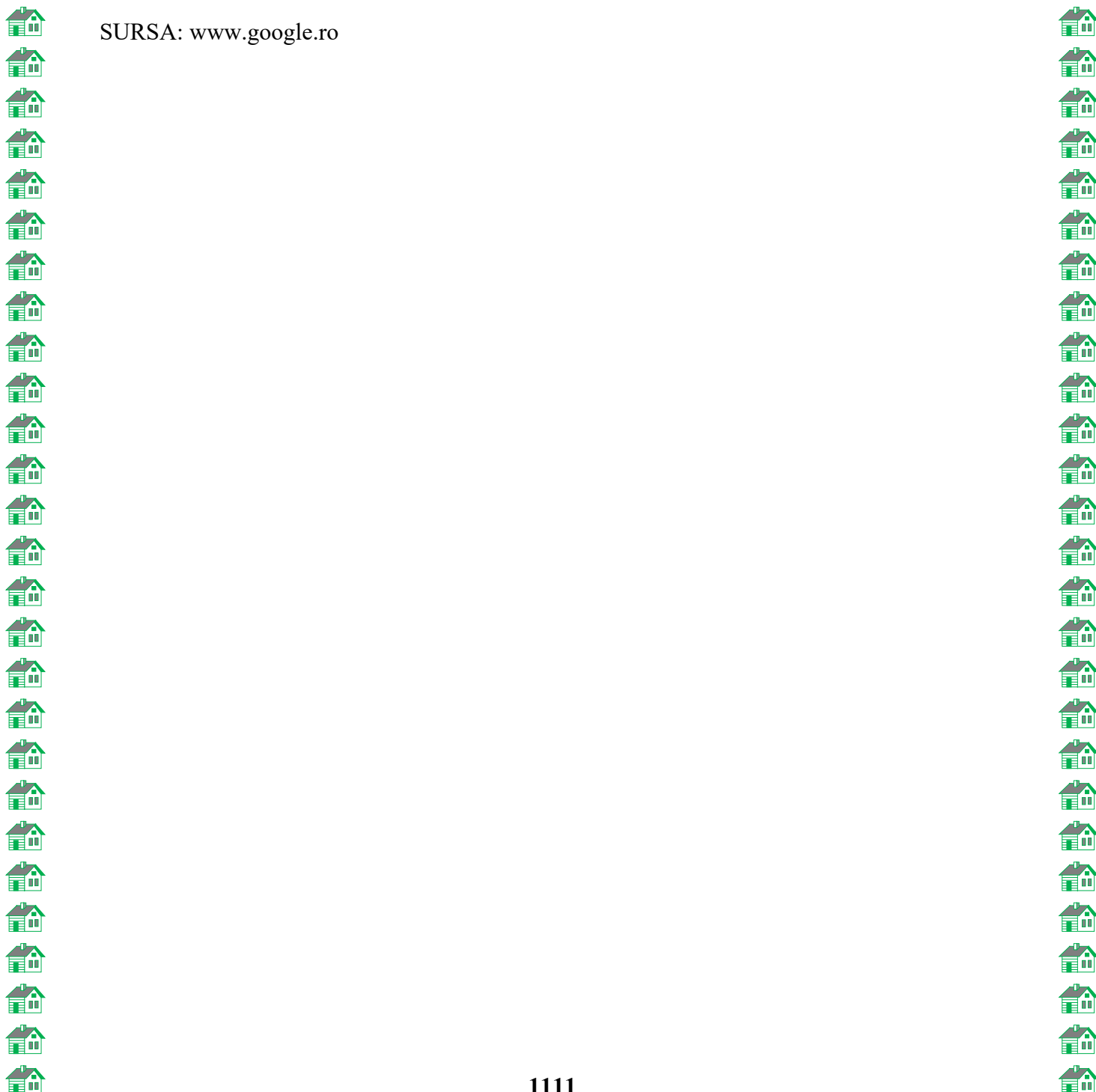
Cel mai comod model al unui erou real este cel al lui Iisus, despre care micutul trebuie sa stie ca a fost in primul rand un copil cu totul altfel. Practic, un copil care nu cunoaste definitia moralei oferite de Iisus acum 2000 de ani va percepe ca un nonsens aproape oricare condamnare a unor acte sociale si nu va intelege bine nevoia de respect si intrajutorare.

Pentru oricare intarire a ideilor morale, **micutului trebuie sa i se asocieze unele calitati umane** si cu modele preferate de acesta din lumea basmului si chiar din desene animate.

Ceea ce multi parinti nu stiu sau refuza sa creada este faptul ca putem promova un model de erou negativ din basm, pe care micutul il admira in secret.

Micutul trebuie sa inteleaga singur ca poate fi un erou puternic, ca si cei indragiti, numai daca are respect pentru cei din jur, e capabil sa fie fidel celor care-l indragesc si nu poate fi ademenit sa fie altfel, prin mici atentii materiale.

SURSA: www.google.ro

CEI 7 ANI DE ACASĂ
NORME SI VALORI ESENȚIALE PENTRU
SUCESUL VIITORULUI COPILULUI

ÎNV. NICUȚĂ NICOLETA
LICEUL TEORETIC „SFÂNTU NICOLAE”
GHEORGHENI, HARGHITA

Cei „șapte ani de acasă” reprezintă eticheta cu care copilul pleacă în lume, „zestrea” care îl însoțește toată viața.

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalități, dar al unei totalități în mișcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier, Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, primul lucru la care ne gândim este educația pe care copilul o primește de la părinți. Aceasta își pune amprenta asupra personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Copilăria reprezintă cea mai importantă perioadă a vieții pentru educație, este un tărâm magic. Ne punem întrebarea când și unde începe? Ne trezim că nu mai suntem copii... Și, iarăși altă întrebare... Oare când și unde s-a terminat? Copilăria este o lume mirabolantă, în care orice se poate întâmpla. Faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine.

Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. În permanență, familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău.

A avea cei șapte ani de acasă era rezultatul unei educații ce provine din familie și devine condiția esențială pentru a pătrunde cu succes în școală și a reuși mai târziu în viață. Pentru construirea unei identități individuale, familia are rolul primordial. Încă din copilărie învățăm, sau nu învățăm, cum trebuie să ne purtăm în compania altora și nu numai.

Ca să ajungem în stadiul de a ne dori mai mult, de a primi respect, nu e de ajuns să fim deștepți. Inteligența fără bun-simț nu prea are valoare, iar educația se evidențiază în atitudinea dobândită, înșămânțată încă din primii ani de viață. În funcție de cum ne comportăm, dovedim dacă avem cei șapte ani de acasă. Fiindcă această zicală nu e doar o vorbă în vânt, ci are însemnătate. Și, cum învață un copil respectul și bunul-simț, mai bine, dacă nu prin joacă și prin ceea ce vede la părinții săi. Doar știm că un copil nu va face aproape niciodată ce i se spune, ci mai degrabă va repeta ceea ce vede în familie și în jurul lui.

Și uite așa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume, necunoscută dar care ne deschide larg porțile cunoașterii- lumea cărților și a școlii.

„Cifra 7 este totuși întrucâtva neliniștită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu. - Ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier, Alain Gheerbrant-Dicționar de simboluri).

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAREA PREȘCOLARULUI

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: NISTOR CRISTINA
GRĂDINIȚA CU P.P . NR.23, MUN. PLOIEȘTI

Calitatea educației în familie este esențială în viața oricărui preșcolar. Ea marchează evoluția personalității copilului, șansele de reușită școlară, precum și a afirmării lui ulterioare.

Familia reprezintă mediul ideal de dezvoltare și afirmare a individului în formare. Familia este primul factor care contribuie la conturarea personalității copilului, influențele acesteia fiind diverse.

Părinții contribuie la modelarea personalității copiilor atât prin vorbe, cât și prin fapte, prin viața comună și interacțiunile din fiecare zi. Când vorbim de familie, ne referim mai ales la „cei 7 ani de acasă”.

Construcția acestora este un proces de lungă durată în care părinții dețin un rol hotărâtor. Ei sunt educatorii copilului lor. Devenim părinți cu fiecare moment petrecut alături de copilul nostru, cu fiecare moment pe care îl petrecem în absența lui, dar ne gândim la el. Copilul are nevoie de sprijin pentru a crește și pentru a se dezvolta, pentru a-și cunoaște abilitățile și pentru a-și dezvolta competențele. Pe măsură ce un copil dobândește abilități, părintele trebuie să poată și să știe să se retragă din demersul său protectiv și să îl ajute pe copil să și le consolideze.

Succesul acțiunilor educative ale părinților este condiționat de climatul socio-afectiv din familie, precum și de concepția educativă după care părinții se orientează. Toți părinții își iubesc copiii, însă forma de manifestare a fiecăruia este diferită și mascată de forme personale de exprimare. Valorizarea copiilor și încrederea în forțele proprii sunt interdependente și se realizează în familie. Un părinte va ști cum să răspundă nevoilor copilului, își va dezvolta încrederea în sine și va avea o deschidere mai mare înspre copil.

Rolul familiei este extrem de important: ne naștem în familii și primele legături le avem cu membrii apropiați ai acesteia, care ne fac să înțelegem cine suntem și ce rol avem în societate. În cadrul familiei ne formăm primele idei și deprinderi, învățăm să relaționăm cu cei din jur, ne formăm și reglăm comportamente și atitudini.

Viața de familie are nevoie de sprijin permanent și de atenție constantă. Familiile din ziua de azi poartă denumiri diverse, dar fie că sunt familii “tradiționale”, “vitrege”, “monoparentale” ori “nucleare”, ceea ce contează cu adevărat este de fapt interacțiunea dintre membrii lor, modul cum se sprijină unii pe alții, dacă există un membru căruia să-i dăruiești afecțiunea, relațiile strânse existente între membrii familiei, distribuirea și asumarea responsabilităților.

Familia, prin tonalitatea și atmosfera sa afectivă, constituie un mediu educativ determinant. Orice tensiuni și dezacorduri existente în familie pot sădi în conștiința copilului îndoieli sau reacții neadaptative. Familiile pasive, indiferente transmit copilului neîncredere în forțele proprii, descurajare în lupta cu obstacolele întâlnite în activitate, sentimentul de eșec.

Numărul din ce în ce mai mare de familii în care soții se despart, mamele rămânând singure, absența temporară a unuia dintre părinți, situația de deces a unuia sau a ambilor părinți reprezintă situații cu un impact puternic asupra mediului familial și al echilibrului psihic al copilului. În familiile dissociate, deseori, cei doi părinți, deși despărțiți, revendică în aceeași măsură copilul, fiecare dintre ei căutând să-l atragă de partea lui și să-l instige împotriva celuilalt. Copilul devine în acest caz o monedă de schimb, un instrument, iar preocuparea părinților pentru educația acestuia trece pe loc secund sau este chiar neglijată. În cazul copiilor abandonați, care se află în grija asistenței publice, cu toată atenția care li se acordă, le lipsește tocmai mediul afectiv familial. Cei care se află în grija asistenților maternali profesioniști, întâmpină de asemenea probleme de adaptare școlară și de respectare a regulamentului, datorită faptului că sunt trecuți de la o familie la alta, nu au sentimentul de apartenență, se așteaptă ca la orice problemă pe care o vor declanșa să fie trimiși la altă familie.

Realitatea de zi cu zi a familiei este diferită azi de cea a generațiilor anterioare. Părinții și copiii își petrec mult mai puțin timp împreună și aproape toți adulții se confruntă cu o permanentă dorință de a echilibra cererile vieții de familie cu cele ale locului de muncă.

Familia și mediul educativ reprezintă factorii cei mai importanți în dezvoltarea copiilor. Pentru ca acțiunile educaționale ale celor două instituții să aibă eficiență maximă este necesară crearea unor premise pentru o colaborare permanentă. Este imposibilă sau foarte greu de atins finalitatea pe care învățământul preșcolar o urmărește dacă unul din cei doi factori, grădiniță sau familie nu se implică.

BIBLIOGRAFIE

1. Albu G., „În căutarea educației autentice”, Editura Polirom, Iași, 2002
2. Boca C. (coord.), „Să construim împreună cei 7 ani de acasă”, Editura P.R.E.T., București, 2008.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR NIȚĂ CRISTINA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1, COMUNA TELEGA, JUD. PRAHOVA

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care, părinții, reușesc sau nu i-o dea. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

1. **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

2. **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

3. **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

4. **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

5. **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

6. **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

7. **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care părinții doresc să-l însușească copilului lor, precum și zile în care li se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care s-au străduit să le predea copilului lor au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența dar mai ales exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele așteptate.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie ca este vorba despre viața de acasă, fie ca vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

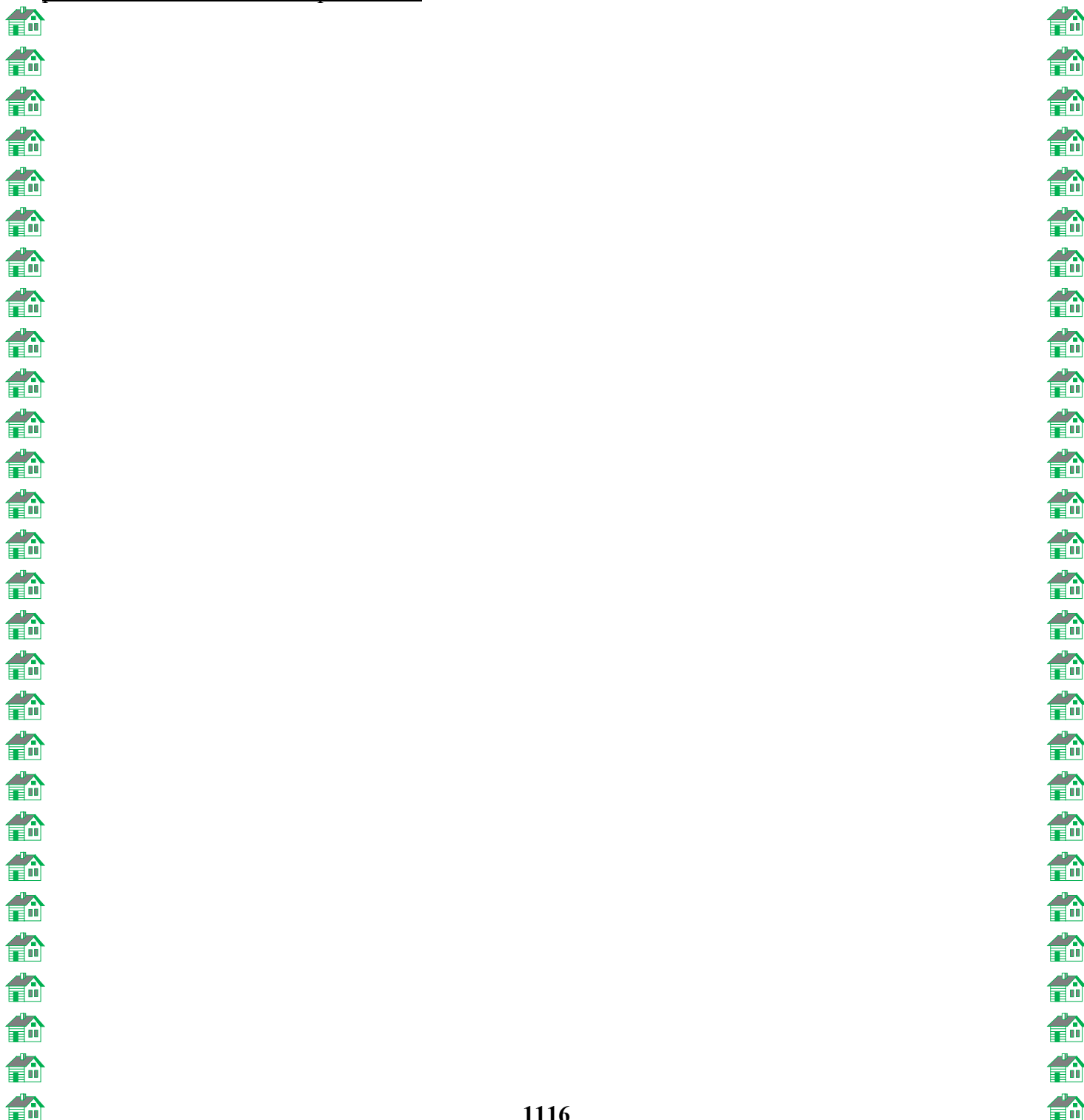
Copilul are câteva nevoi esențiale: să se simtă iubit, acceptat, apreciat, înțeles, să te simtă aproape, să aibă încredere în tine și să devii prietenul lui cel mai bun. Se va deschide asemeni unei flori care are lumină, apă și căldură și te va încânta cu frumusețea lui interioară.

„Un copil este ca o sămânță de floare...cât de frumos va crește, cât de frumos va rodi, depinde de grădinarul care o va îngriji, de ce pământ și de câtă lumină și apă are, de cât e de ferită de frig, de furtună și de soare prea tare. E atât de plăpândă...Cum ai putea s-o rupi ori să o calci în picioare când e tot ce va mai rămâne în urma ta”.(Irina Petrea)

Nu există o rețetă după care poți crește un copil sau să îl poți educa, fiecare copil este unic și dacă atât părintele cât și profesorul au înțeles acest lucru atunci dezvoltarea acestuia va fi armonioasă .

Bibliografie:

<http://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm>

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

NIȚĂ MIHAELA- ALINA
PROFESOR DOCUMENTARIST
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ALEXANDRU COSTESCU”
BUCUREȘTI, SECTOR 1

Părinți, educatori, învățători, profesori... toți facem parte din ciclul educației copilului.

Educația începe încă din primele zile de viață și nu se oprește niciodată.

Putem vorbi sau scrie despre cei 7 ani de acasă? Nu ne-ar ajunge cerneala din stiloul sau paginile unui caiet.

Dar, de fapt, ce reprezintă acești ani? Educația primită de la părinți până ce copilul merge la școală.

Astăzi nu mai putem vorbi de 7 ani. Copilului i se oprește perioada de copilărie, de formare a conduitei

și trăsăturilor psihice chiar înainte de vârsta de 6 ani. De ce? „Copilul meu știe să scrie! Copilul meu

recunoaște literele! El știe să țină lingura în mână și să mănânce singur! ....” Și auzim multe astfel de

afirmații din „gura” părinților. Dar este de ajuns?

Repererele psihodinamice fac parte din ciclul vieții. În primii ani de viață se formează conduitele,

personalitatea, sensibilitatea, aptitudinile. Iar copilăria este esențială pentru educație. Limbajul și

comportamentul părinților influențează mult dezvoltarea psihosomatică a copilului. Dezvoltarea fizică este

asigurată de programul zilnic stabilit de către părinți: masa, somnul, joaca.

Prima lecție primită de la părinți este dragostea. Primești și oferi. Cu cât părinții stau mai mult cu

copilul, îi acordă atenție și iubire necondiționată, acesta învață să iubească. Vedem în societate copii

abandonați, copii cu părinți plecați în străinătate la muncă sau divorțați. Acești părinți se simt vinovați și

rușinați, puși deseori în situația de a nu ști cum să – și educe propriul copil. Toate acestea afectează starea

psihică a micuțului și îl face să creadă că nu este dorit, că el este cauza certurilor sau necazurilor și devine

circumspect în a da o definiție, un sens cuvântului „dragoste”, dar totodată există posibilitatea ca cel mic

să învețe și ce înseamnă altruismul. Asta depinde de părinte (sau tutorele legal care până la urmă tot părinte

este, prin rolul pe care și l-a asumat).

O altă lecție importantă este „codul bunelor maniere”. Știm noi ca adulți, să folosim cuvintele magice

„te rog”, „mulțumesc”, „bună ziua”, „îmi cer iertare”? Rostite de către părinți și cei din mediul familial de

fiecare dată când este nevoie și mai ales în fața copilului, putem avea pretenția ca și acesta să le folosească.

Socializarea. Da, în primii ani de viață copilul învață să se integreze, să accepte și să fie acceptat nu

numai în cadrul familial, ci și în comunitate. Adulții au tendința de a judeca pe cineva după cum se îmbracă,

după cum se poartă. Până la urmă totul nu se rezumă la o etichetă sau la un simplu gest. Exemplul dat de

adulți influențează comportamentul copiilor. Prichindeii își dezvoltă capacitatea de a respecta pe cei din

jurul său.

Rolul familiei, al părinților este de a dezvolta personalitatea copilului, de a facilita adaptarea acestuia

la mediul înconjurător, la societate. Acestea sunt primele trepte spre descoperirea proprie a celui mic de

idealuri, aspirații, mijloace de adaptare.

Sunt mamă și profesor. Întâi am fost mamă. Mi-a plăcut să – mi educ copilul. Tot ce am încercat să

fac pentru el a fost făcut cu dragoste, cu înțelegere, dar și răbdare față de capacitățile lui de adaptare la

cerințele educației și ale societății.

Chiar dacă acum este adult, îi ofer în continuare o „educație matură”. Vreau să cred un lucru, și nu

numai. Cred acest lucru: cei 7 ani de acasă și-a pus accentul pe ceea ce a devenit el ca adult!

Bibliografie:

Schiopu, U.; Verza, E. *Psihologia varstelor. Ciclurile vieții*. Bucuresti: Editura Didactică și

Pedagogică, 1995

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. VIORICA NIȚĂ
ȘCOALA GIMNAZIALĂ AUREL SOLACOLU, OGREZENI

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața defapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncam tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne dea peste mână și să ne spună că nu este bun.

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

Cei șapte ani de acasă" este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Cei șapte ani de acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate.

„Cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori. Baza însă este făcută în sânul familiei.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

FAMILIA-LEAGĂNUL EDUCAȚIEI COPILULUI

STUDIUL PERSONAL

PROF. ÎNV. PRIMAR NIȚIȘ ROXANA PAULA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 POIENARII DE MUSCEL
JUD. ARGHEȘ

Se știe că **familia este cea dintâi școală a copilului** și contribuția pe care o aduce aceasta la educația acestuia poate favoriza sau îngreuna acțiunea educativă a școlii. În familie, pentru prima dată, copilul se obișnuiește cu viața în colectiv. Învăță să-și subordoneze interesele personale intersele grupului familial, învață primele comportamente, atitudini deduse din modelele parentale.

Intr-adevăr, a fi părinte este chiar o meserie, poate una dintre cele mai dificile, sau cu o responsabilitate crescută, dintre toate câte sunt. Acest lucru se întâmplă din cauza faptului că fiecare își dorește să aibă un copil model, iar acesta să beneficieze de tot ce e mai bun și mai frumos. Dificultatea survine deci, în urma implicării emoționale, dragostea pentru copil, concretizându-se uneori și în atitudini greșite ale părinților față de acesta. Relațiile afectuoase dintre copil și părinți, ca și dintre aceștia, duc la efecte relativ pozitive. Atunci când aceștia exercită un control lejer măresc dependența copiilor de ei. Copiii din aceste familii sunt mai puțin prietenoși și creativi, mai dependenți de alții și cu o maturizare mai lentă. În familiile în care acceptanța și căldura sunt asociate cu un control lejer, copiii pot deveni dezordonați, necompetitivi, neadaptati.

Pe de altă parte, în familiile în care predomină autoritatea, severitatea și sarcinile absolute de la care nu există abatere, copiii pot deveni timorați, cu sentimente de inferioritate, de vinovăție, fără încredere în sine și destul de violenți, recalcitranti, cu dorință de control asupra celor din jurul lor.

Ideal ar fi ca între cele două extreme să se stabilească un echilibru, așa încât, copilul să fie responsabil, să aibă putere de adaptare și de autocontrol, să fie motivat și cu încredere în sine.

Importanța celor șase ani de acasă, petrecuți în cea mai mare parte în familie se demonstrează la intrarea copilului la clasa pregătitoare. Putem vorbi aici despre copiii educați, cu achiziții elementare oferite de familie (salută, mulțumesc pentru un lucru primit sau pt ajutorul cuiva, mănâncă cu gura închisă, vorbesc civilizată, etc) sau despre copiii needucați, aceștia fiind total opusul primei categorii.

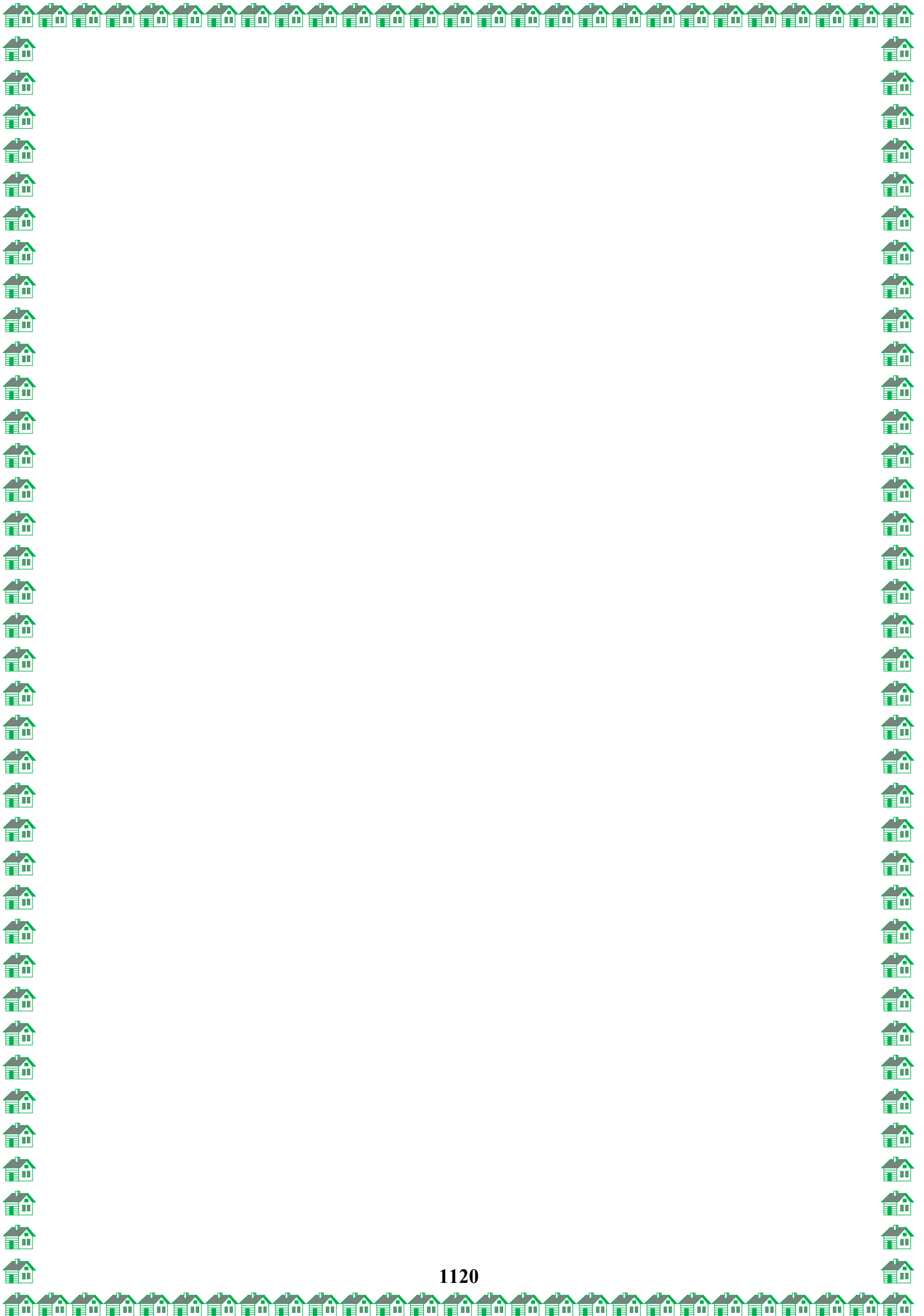
Am încercat în cadrul fiecărui lectorat cu părinții să le vorbesc despre faptul că bazele educației se pun în familie și că aceasta îi învață să fie ordonați, respectuoși, să salute, să aibă grijă de lucrurile din jurul lor, să nu vorbească urât, să fie atent cu ceilalți copii, iar școala are datoria de a-i învăța matematică, comunicare, limba engleză, despre mediul înconjurător, etc. Într-adevăr, rolul școlii ar fi de complementaritate pentru buna creștere oferită de familie, iar scopul principal al acesteia este de educație formală, dirijată și organizată în vederea obținerii unor rezultate școlare cel puțin mulțumitoare.

Am observat că părinții se străduiesc în mare parte să țină cont de aceste sfaturi, observându-se o îmbunătățire considerabilă a comportamentului copilului analizat la început la intrarea în școală și comparat cu actual moment, din clasa a doua de studiu.

Viața școlară și socială îl dezvoltă pe copil pentru **adaptare și integrare eficientă** în mediul ambiant. Dependența copilului față de familie și școală se reduce spre sfârșitul perioadei și ca urmare a faptului că el începe tot mai mult să fie preocupat de a efectua activități care să vină în sprijinul adulților. Situația de cumpărător pentru familie, mânăuirea banilor, cumpărarea unor obiecte personale sau cărți, îl introduce pe copil în viața de zi cu zi și îl ajută să devină responsabil. Acestea îi crează o viziune mai largă asupra vieții sociale și a nevoii de a-și dezvolta calitățile majore ale personalității sale. Astfel, copilul se autopercepe ca un potențial adult, în care el poate fi util și societății.

Familia este cea care trebuie să-l pregătească pe copil pentru școală, să-i insuflă dragostea pentru învățătură. Tot părinții sunt cei care trebuie să asigure condițiile necesare studiului și să stabilească regimul de viață al copilului. De asemenea ei trebuie să fie permanent informați despre situația la învățătură și despre eventualele dificultăți pe care le întâmpină.

Deci, școala și familia trebuie să funcționeze în strânsă legătură, având ca scop comun formarea unor oameni multilateral dezvoltați, cu competențe de comunicare, colaborare, capabili de adaptare și integrare socială.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. NADANE FLORENTINA- ADRIANA

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă” este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc” și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Să nu uităm însă că purtarea copiilor noștri, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Noi îi dăm exemplul

Încă din primii ani de viață, cei mici pot învăța cu ajutorul nostru ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă îi învățăm să folosească des cuvinte precum „te rog”, „mulțumesc”, „bună ziua”, „mă scuzați”. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Știm cu toții că politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să le explicăm copiilor noștri de ce trebuie să fie respectuoși: respectându-i pe alții vor fi, la rândul lor, respectați.

Pași mici pentru a deveni om mare

Tot în primii șapte ani de viață, le putem oferi celor mici câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc” adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc, să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față de persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație.

Bunele maniere sunt cartea lui de vizită

Chiar dacă nu înțeleg imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog” sau „mulțumesc”, ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce vor crește își vor da singuri seama că bunele maniere îi ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știu cum să se comporte corect atunci când merg în vizită sau ne însoțesc la un eveniment important. Bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca prichindeii noștri să știe cum să vorbească și să fie capabili să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cei mici să arate că le pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că sunt gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copii trebuie să fie capabili să arate că celălalt este important pentru ei, că are valoare ca om.

Educația copiilor în anii petrecuți cu precădere în familie este extrem de importantă, dar, din păcate, copiii de astăzi nu prea mai au parte de părinți, în adevăratul sens al cuvântului. Părinții sunt foarte ocupați și, astfel, deși, teoretic, pentru fiecare părinte copilul său reprezintă prioritatea numărul unu, în realitate lucrurile stau cu totul altfel. Răutățiile și lipsa de educație a unui copil se văd mult mai devreme de vârsta maturității, dar, la vârsta maturității, și copiii, și părinții sunt surprinși, pentru că își dau seama că nu se mai pot îndrepta foarte multe sau este foarte greu de schimbat un anumit tip de comportament.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ – EDUCAȚIA CONTINUATĂ PRIN LITERATURĂ, ȘANSA UNEI DEZVOLTĂRI ARMONIOASE

PROF. NĂDĂȘAN ANCA-MARCELA
LICEUL TEORETIC „ION CONSTANTIN BRĂTIANU”, HAȚEG

Școala nu contribuie doar la formarea specialiștilor, ci formează oameni. Având un conținut selectat, organizat și îndrumat de specialiști formați în domeniu, școala devine ghid în interacțiunea factorilor personalității care vor determina dezvoltarea psihică a copilului, devine o continuare firească și necesară a celor șapte ani de acasă.

Valorile culturale esențiale ale umanității, descoperite prin intermediul conținuturilor învățământului se pot impregna în cunoștințele generale ale elevului, punând baza unei comunicări interumane și fundamentul cultural al personalității acestuia. Valorile morale exercită o influență puternică asupra dezvoltării personalității copilului, asigurându-i formarea unei imagini cât mai ample asupra lumii, oferindu-i posibilitatea înțelegerii multiplelor forme ale vieții și dându-i capacitatea de a-și câștiga autonomia.

În ce măsură contribuie studierea literaturii la formarea personalității elevului? Care sunt consecințele morale și estetice pe care le au personajele din literatura studiată și impactul acestora asupra personalității elevului?

Literatura ocupă un rol important de modelare nu numai a personalității, ci și a gândirii și a exprimării, determinând elevul să participe la viața eroilor astfel încât, cu ajutorul imaginilor, sentimentelor, modelelor descoperite, să își exprime stările de conștiință și să își însușească anumite trăsături pe care le analizează în paralel cu cele ale personajului ales drept model. Unul dintre cei mai mari specialiști din lume în domeniul neurochirurgiei, întemeietorul neurochirurgiei românești, Constantin N. Arseni afirma într-un articol următoarele: „Specialist mare fără orizont mare nu există. Orizont mare fără limbă și literatură maternă, nici vorbă. Numai literatura și arta dezvoltă mintea, sensibilitatea, spiritul omului. Literatura și arta formează tot ce e frumos în creierul nostru.”

Pentru ca elevul să intre în emisfera acestei schimbări prin universul literaturii, este necesar ca profesorul să abordeze metode de predare utile scopului lecției. Pașii aceștia vor determina o schimbare de durată în comportamentul elevului, în modul de a gândi, a simți și a acționa, acumulând deprinderi, competențe și convingeri care nu erau la fel de bine impregnate înainte. Competențele de lectură și de interiorizare a mesajelor care se transmit în mod direct elevului necesită o înțelegere profundă a normelor de trai, atât din cel cotidian cât și din cel transpus în literatură, pentru ca acesta să poată face comparație și să distingă modelele pozitive de cele negative. Astfel, va reuși să își preia singur informațiile din texte și să analizeze acțiunile, dobândind capacitatea de a cunoaște societatea și cultura, prin prisma vieții de zi cu zi, comparând condițiile din societate, relațiile sociale și personale, comportamentul și gesturile personajelor în conformitate și cu realitatea prezentă.

Acumularea cunoștințelor pe baza informațiilor receptate din lecturare va trebui dirijată spre pregătirea pentru viața cotidiană, între reguli și principii. Joseph Baldwin afirmă că „scopul educației nu constă în a-i învăța pe elevi să-și cunoască manualele și să se servească de ele, ci în a-i învăța să se cunoască pe ei înșiși și să dea o bună întrebuintare facultăților lor”. Se pare că în mutațiile din practica educațională trebuie să intervină transformări și procese necesare existenței umane. Deși nu trebuie să o concepem neapărat ca pe un mod de pregătire pentru conduita socială, cu toate acestea, în dimensiunea existențială este obligatorie prezența unei legături între școală și viața elevului.

Prin prisma modelelor prezente în textele literare, elevul își poate dobândi anumite concepții care l-ar conduce la descoperirea treptată a propriei personalități, însușindu-și calitățile sau defectele descoperite prin desfășurarea acțiunilor relatate. Calitatea idealului de viață al elevului depinde chiar și de potențialul moral și etic al personajului pe care acesta îl studiază. Astfel, prin strategii și metode specifice gândirii critice, elevul poate diferenția aspectele pozitive de cele negative și să descopere ce rol pot avea în propria sa dezvoltare.

În „Metodica predării limbii și literaturii române”, Marilena Pavelescu prezintă metoda blazonului modern, prin care elevul va reuși să depășească, să cultive și să afirme fortificarea unei gândiri logice, dezvoltându-și totodată calitățile morale și intelectuale, devenind curios, inventiv, perseverent.

Acest blazon este prezentat ca o bicicletă, unde fiecare componentă este clădită pe o întrebare. Fiecare răspuns va ajuta la o bună consolidare a înțelegerii personajului și comportamentului acestuia, în funcție de gândirea și faptele relatate în text. Astfel, conform metodei prezentate de Marilena Pavelescu, avem următoarele întrebări: „Ce ghidează personajul? Pe ce își sprijină el acțiunea? (pe calitățile sale, pe ajutorul altor personaje, pe mediul/circumstanțele propice etc); Asupra cui se răsfrânge acțiunea? În viața cărora personaje determină apariția unor modificări? Ce îl propulsează, care sunt personajele care îl susțin? Ce îl ajută să-și mențină echilibrul/sau ce-l determină să și-l piardă? Ce adevăruri i se descoperă; ce/cine îi arată că a procesat corect/greșit; cine/ce îi deschide ochii cu privire la modalitatea de acțiune?”

Prin răspunsul la aceste întrebări, elevul își va putea forma o viziune clară asupra personajelor, descoperindu-le atât valorile morale, cât și explicațiile anumitor fapte care au generat experiența de viață. Așadar, acesta își va construi o relație empatică cu personajul, descoperind o viziune care îi va dirija gândirea prin instaurarea valorilor morale. La sfârșitul acestui blazon, elevul va trebui să afle și alte răspunsuri la obiectivele urmărite, precum următoarele: „cum văd”, „cum înțeleg”, „cum concep”, „ce descopăr”, „cum analizez”, „cum aplic”, răspunsuri care vor reuși să oglindească modul de a reflecta asupra experiențelor de viață, dar și de școlar. Calitățile morale dobândite pe baza textelor literare studiate vor putea condiționa astfel, dezvoltarea intelectuală și vor constitui o urmare firească, chiar necesară a valorilor dobândite de elev prin cei șapte ani de acasă contribuind la formarea unui adult echilibrat, pregătit să facă față provocărilor din viața de zi cu zi.

Bibliografie

Arseni, N., Constantin, *Flacăra*, nr. 11/ 9 martie, 1974

Balwin, Joseph, *The Art of School Management*, Apud. G. Compayre, New York, 1881

Pavelescu, Marilena, *Metodica predării limbii și literaturii române- ghid pentru susținerea examenelor de definitivare și de acordare a gradelor didactice*, Editura Corint, București, 2010

Secieru, Mihaela, *Didactica limbii române*, Editura Studis, Iași, 2008

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**NAGY ANTÓNIA,
PROFESOR ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR ȘI PREȘCOLAR,
G.P.P. MANÓCSKA, TÂRGU SECUIESC**

„Copilăria e taina dezvoltării viitorului.” (Grigore Vieru)

Expresia „capte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, morale și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori în strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Familia are un rol esențial în educația copilului. Ea este nucleul în care copilul se formează ca om, având un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social și spiritual al copilului. Felul în care părinții se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate.

Cei șapte ani de acasă nu se referă doar la acele semne exterioare de respect caracterizate drept politete, ci la o întreaga suită de obiceiuri sănătoase pe care, dacă un copil le va deprinde acum, le va practica ulterior pe parcursul întregii sale vieți.

În procesul educativ, părinții trebuie să țină seama de particularitățile de vârstă și individuale ale copilului, de faptul că fiecare etapă de vârstă se caracterizează prin trăsături definitorii care o diferențiază pe cea precedentă de cea următoare. După naștere în viața copilului intervin transformări atât din punct de vedere fizic cât și psihic. Sub influența condițiilor de viață ca și a educației el poate fi dirijat în direcția dorită, întrucât organismul are o mare putere de creștere și dezvoltare fiind și foarte maleabil. Ca urmare, acțiunile educative exercitate de părinți trebuie să fie rationale și continue, să se bazeze pe faptul că dezvoltarea psihică a copilului se realizează în strânsă legătură cu dezvoltarea sa fizică.

Rolul părintelui în existența copilului este fundamental, dar numai în măsura în care el găsește forța secretului de a lansa pe traiectoria vieții un individ rezistent, puternic, adaptabil, echilibrat, bun și, prin aceasta, predispus la o anume fericire.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu-l interesează.

Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite, apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către părinți, îi vor pecetlui destinul.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Educația și regulile de comportament oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea personalității, pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și să devină un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă.

Părinții trebuie să conștientizeze că „singura investiție de valoare, niciodată falimentară” pe care o familie o poate face pentru copil „este investiția pentru mintea și sufletul acestuia” și că în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament, atitudini, limbaj, iar modelul parental își pune amprenta asupra viitorului adult.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!
EDUCAȚIA ÎN FAMILIE
PENTRU MAMA CU DRAGOSTE

NAGY ANDREA,
PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "AUREL VLAICU"-ARAD

Ziua Internațională a Femeii sau Ziua femeii este sărbătorită în fiecare an în data de 8 martie. Acest eveniment este un prilej excepțional de activitate extracurriculară în care se implică cei trei factori al procesului de învățământ: școala – familia – societatea. Serbările dedicate acestei zi sunt extrem de importante (sunt importante pentru că în această zi putem să arătăm și mai mult dragostea noastră față de mame, bunici...femei). Ziua Internațională a Femeii a fost sărbătorită

pentru prima dată la data de 28 februarie, în New York în amintirea unei greve a unui sindicat al femeilor, grevă care avusese loc în 1908. Atunci în 1908, 15.000 de femei au mărșăluit în New York cerând un program de lucru mai scurt, salarii mai bune și dreptul la vot Ziua Internațională a Femeii a fost adoptată în 1977, printr-o rezoluție a Adunării Generale a ONU. ONU a sărbătorit pentru prima dată Ziua internațională a femeii pe 8 martie, în 1975 — *Anul internațional al femeii.*

Noi, la școală putem să dedicăm această zi minunată de primăvară, 8 martie, mamelor bunicuțelor, mătușelor noastre prin cântece și poezii din care reiese dragostea noastră față de aceste ființe dragi. În lucrarea mea voi prezenta câteva poezii și cântece dedicate femeilor de 8 martie. Serbarea fiind intitulată: "Pentru tine, Mamă dragă...."

Cântec: Pentru mama mea

Cântecul acesta delicat, pentru mama mea l-am învățat,
Ca să-i spun cât o iubesc, cât de mult o prețuiesc, pe Mama mea, pe draga mea.

Ea îmi stă alături zi de zi, și mă ocrotește orice-ar fi,
Lângă ea e mai ușor, orice nor e trecător, cu Mama mea, cu draga mea.
Cu duioasă grijă mă gândesc, pe Mămica mea s-o ocrotesc, să mă fac, să vreau să știu, cât mai mult
cu ea să fiu,
Cu Mama mea, cu draga mea.

Mama

Cine vă iubește? Cine vă-ngrijește? Zi de zi muncește pentru a vă crește?
Vă dați seama – este MAMA.

Mamei

de Elena Dragoș
Ochii tăi sunt viorele
Părul negru, mătășos.
Ciripit de păsărele
Este glasul tău duios.
Mâinile-ți trudesc și-alină
Mamă, harnică albină.
Fruntea mea ți se înclină
Mamă dragă, te iubesc!

Mama-i cântec

Mama-i cântec, mama-i soare,
Mama-i dulce alinare,

Mama-i toate câte sunt!
E iubirea pe Pământ!

Mama

de Ioana Constantinescu

Ca harnică albină,

așa e Mama mea!

Ea are ochi albaștri

Și mâini de catifea.

Adeseori m-alintă

Cu dragoste și dor:

“Să crești copile, mare

Să fii ascultător!

Să faci numai ce-i bine

Să te ferești de rău!”

“Sunt fericit, măicuță.

Că sunt copilul tău!”

Mamei

De Mioara Cremene

Mamă , ești pe lume

Tot ce-i mai frumos.

Glasul ți-e duios.

Dragostea ta mare

Mie-mi este scut.

Mamă, ia-mă-n brațe,

Vreau să te sărut!

Cântec:

Pentru tine, Mamă dragă

Pentru tine, Mamă dragă,

Mii de stele-am adunat!

Ca să lumineze-n noapte

Chipul tău cel minunat!

Am luat flori mici din grădină

Și le-am presărat în prag

Zeci de rază de lumină

Ți le-am oferit cu drag.

Lumea întreagă am preschimbat-o

În frumos mărgăritar!

Ca să ți le ofer în dar.

Dacă ți-am greșit vreodată

Mamă, să mă ierți aș vrea!

Cu privirea ta blajină

Încălzește-mi inima!

Fă-mă Mamă s-ating norii!

Dă-mi din bunătatea Ta!

Vreau să știu ce-i fericirea

Numai prin iubirea Ta.

BIBLIOGRAFIE:

Poezie-Joc - Cântece:

Culegere de materiale pentru dezvoltarea exprimării orale în limba română la preșcolari și la

școlarii mici, Norel Mariana, Biszak Paraschiva,

Proserved Cathedra SF.GHEORGHE, 1996

CEI 7 ANI DE ACASĂ ȘI COMPORTAMENTUL COPILUL

PROF.NAGY ANGELA EVA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 BORLA

“...Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului”. Psiholog Oana-Maria Udrea

Cei șapte ani de acasă" este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Cei șapte ani de acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate..

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților ci și în preajma prietenilor. Jocurile oferă ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- **Înțelegerea normelor sociale.** O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

- **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

- **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

- **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Bibliografie

Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.

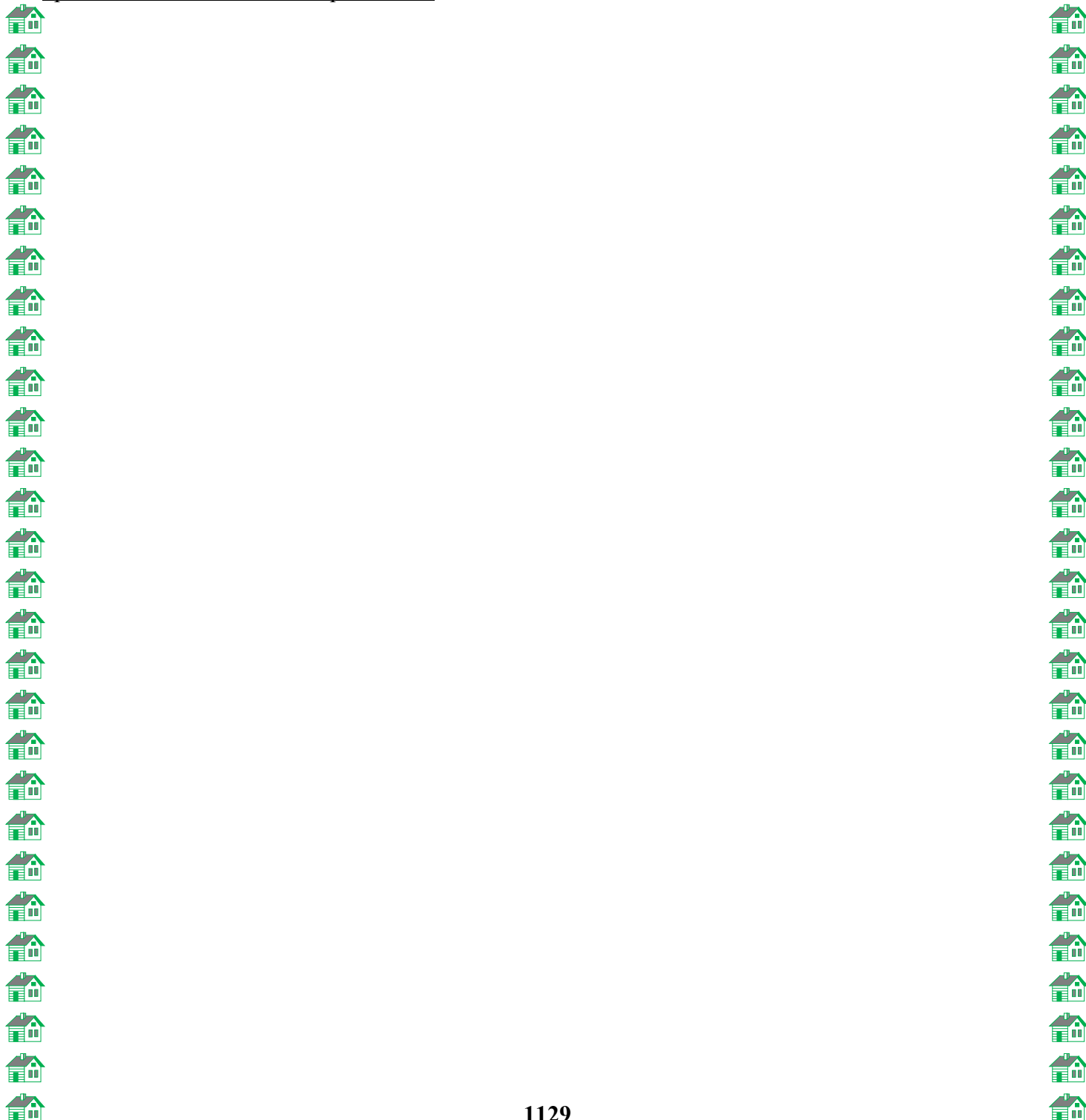
Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

<https://jurnalul.antena3.ro/viata-sanatoasa/sanatatea-copilului/cei-7-ani-de-acasa-317519.html>

[http://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-](http://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-2pentru-succesul-viitorului-copilului.htm)

[2pentru-succesul-viitorului-copilului.htm](http://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-2pentru-succesul-viitorului-copilului.htm)

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE
„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ“
„, HOGYAN NEVELJÜK GYERMEKEINKET?“

PROF. INV. PREȘCOLAR: NAGY CSILLA
LICEUL REFORMAT SATU MARE,
STRUCTURA GRĂDINIȚA
„ÁRVA BETHLEN KATA REFORMÁTUS ÓVODA“

Mottó:

„Jól csak a szívvel lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.“ (Antoine de Saint Exupery)

Az, hogy milyen felnőtté válik egy kisgyerek, nagymértékben attól függ, hogyan nevelik a szülei életének első hét évében. Milyen családi légkörben nő fel, szeretik-e, tisztelik-e a szülők egymást, és ebben a harmonikus családi légkörben telnek-e a mindennapjai. A gyermekek már egészen kicsi kortól kezdve megtanulják, hol vannak a határaik a családban. Hamar meg tudják jegyezni, szüleik példamutatása által, hogyan kell viselkedni otthon, az utcán, nyilvános helyeken. Ha a szülők igazmondásra nevelik, ezt a későbbiekben is megtartja. Ha egy kisgyerek Istent féltő és tisztelő környezetben nő fel, ez a viselkedés beivódik a tudatába és később is meghatározza jellemének formálódását. Ha a családban egyensúly uralkodik, a szülők egymással, önmagukkal és a gyerekekkel is törődnek és foglalkoznak, a gyermekben is tudatos kép alakul ki arról, hogy hogyan kell viselkednie különböző élethelyzetekben. Ha viszont szülei nem következetesen nevelik, elkényeztetik, mindig mindentől megóvják, elvégzik helyette azokat a feladatokat is, amelyeket ő maga is meg tudna tenni, ha nem alakítanak ki számára a családban egy helyes énképet, akkor egy nagyobb közösségbe (pl. óvodába, iskolába) kerülve azzal a helyzettel találja szembe magát, hogy már nem ő van a figyelem középpontjában. Ebből pedig sok konfliktushelyzet alakulhat ki a későbbiekben. Ha a gyermek olyan családban nevelkedik, ahol a szülők naponta gondoskodnak arról, hogy lehessenek apró örömei, valamilyen sikerélménye, az ilyen gyermek érzelmileg feltöltődik, megtanulja kifejezni az érzéseit a számára különböző élethelyzetekben is.

Ha esetleg kudarcélmény is éri, erőt és biztonságot tud meríteni abból, hogy a szülei szeretik őt, együtt örülnek, vagy szomorkodnak vele. Az ilyen gyermeket, negatív ráhatásokkal szemben is meg tudja védeni családjának szeretethálója. Ha a szülők önállóságot biztosítanak neki már egészen kis kortól kezdve, engedik, hogy kipróbáljon bizonyos dolgokat, napi feladatai vannak, amelyek jó szokásokká alakulhatnak, növekedni fog az önbizalma. Ha szüleitől pozitív megerősítést kap, mert valami figyelemre méltót alkotott, vagy ha egyszerűen csak bizonytalan valamiben, de tapasztalja a bátorító, segítő szándékot, ha érzi, hogy elfogadják, hogy önmagáért szeretik, erősödni fog magabiztossága, bátorsága. Felnőtt korában is meg fogja tudni oldani a konfliktusait, megoldásokat fog keresni életének problémás helyzeteiben.

Helyesen cselekszik az a szülő, aki pozitív nevelésben részesíti a gyermeket, követve azt az irányelvet, melyet Jane Nelsen így fogalmaz meg: „-semmi olyat ne tegyél meg a gyermeked helyett, amit ő maga is meg tudna tenni, mert akkor megfosztod attól a lehetőségtől, hogy gyakorolva tanuljon, rádöbbentve ezzel őt, hogy akár saját hibáiból is okulhat.“

A pozitív fegyelmezés, nevelés feltételezi a gyermekkel együtt töltött minőségi időt is. Továbbá irányítja a gyermeket a jó példa, a jóhoz való hűség egyenes ösvényen tereli a legfőbb pozitív erkölcsi tulajdonságok felé, hogy kialakulhasson lelkében a segítségnyújtás, a gyengék védelme, a takarékoság, a környezetvédelem, hazaszeretet, végső soron Isten utjának követése. Az a szülő, aki így nevel, mesél esténként a gyerekeknek, megjutalmazza, ha erre lehetősége van, példát mutat a nehéz helyzetekben, korának megfelelő mértékű kockázatvállalásra is biztatja őt, ha úgy hozza a helyzet.

Egy bibliai idézettel zárnom a dolgozatomat:

„Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól.“ (Példabeszédek 22, 6)

Felhasznált szakirodalom;

Vekerdy Tamás: Jól szeretni, Kulcslyuk kiadó, 2013

Lawrence J. Cohen: Játékos nevelés, Kulcslyuk kiadó, 2013

Jane Nelsen: Pozitív fegyelmezés, Reneszánsz Könyvkiadó, 2015

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF. ÎNV. PREȘC. GEORGETA VICTORIȚA NAGY
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR 27/ GRĂD. PP3 TIMIȘOARA

Avem cu toții ocazia de a observa copiii în public. Spontaneitatea, energia și impulsivitatea le influențează acțiunile și cuvintele. De asemenea, mulți copii preiau cuvinte sau acțiuni de la oamenii din jur. De aceea este bine să acordăm o atenție deosebită însușirii bunelor maniere de către cei mici. Un proverb indian spune că „florii i se cere parfum, iar omului politețe”. Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți. Obișnuindu-l de mic cu bunele maniere îi oferim cheia către succesul lui social. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc „cei 7 ani de acasă”. El trebuie să învețe cum să se comporte cu ceilalți, iar aceasta e răspunderea noastră, educatori și părinți deopotrivă. Să-i obișnuim de mici cu bunele maniere. Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Pentru marea majoritate a părinților, principalele reguli de politețe sunt: „Bună ziua”, „La revedere”, „Te rog” și „Mulțumesc”. Aceste câteva expresii magice, care ne pot spune că un copil este educat și „bine crescut”, le simt atât de naturale și normale, le rostim în mod aproape automat, încât ne este greu să admitem că micuții uită de ele atât de des.

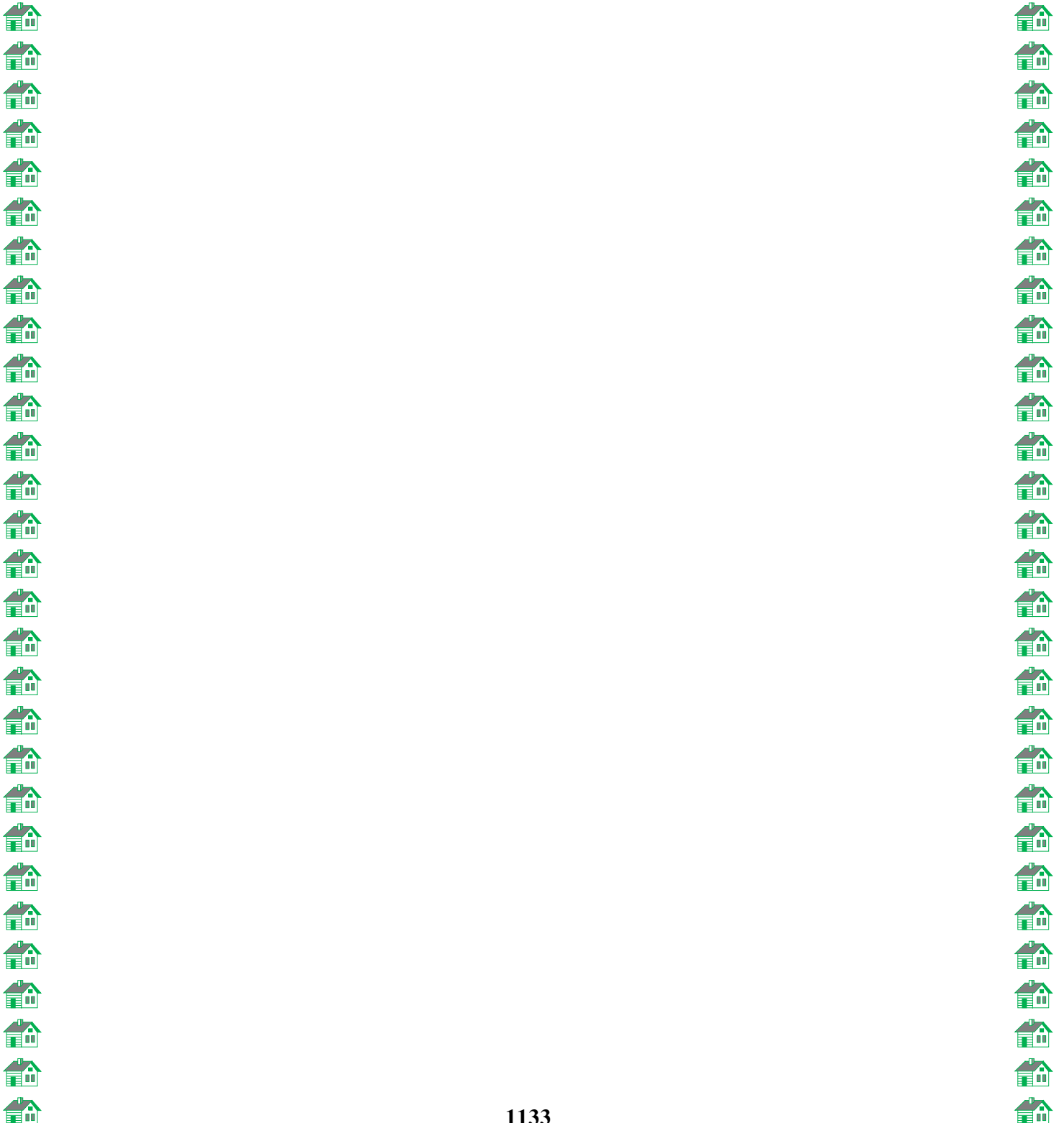
Unii părinți pot considera că politețea și bunele maniere sunt depășite, că nu mai sunt la modă și că este prea devreme să plictisească copilul cu așa ceva. Bineînțeles că fiecare părinte își crește copiii în funcție de educația, experiențele și de convingerile sale. De aceea, pentru a avea o „bună creștere” o dată cu mersul la grădiniță are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene. Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le-a afișat pe panoul de la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care, pe viitor, ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu. Este important ca discuțiile să fie destinate, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important. Ar fi bine ca părinții să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea: „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie: „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea

unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să le dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Implicarea copiilor și părinților în activități ce conduc la conștientizarea faptului că adesea copilul imită ceea ce vede în familie sau în jurul lui. Nu putem să-i cerem unui copil să-i respecte pe cei din jurul lui, să se comporte cuvințios la masă, să treacă mereu pe verde, sau să nu vorbească urât dacă noi facem opusul acestor lucruri.

„Deși pot face ceea ce le spunem, copiii fac mai degrabă ceea ce facem noi.”

CEI SAPTE ANI DE-ACASA

EDUCATOARE NAIPEANU MARIANA MĂDĂLINA

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supara atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelusul este atașat de mamă și de tată, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joacă și în comunicarea cu ceilalți. Tăciturile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta prescolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mamă sau cu tată: „Eu seamăn cu mamă, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tată e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat.

Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative.

Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

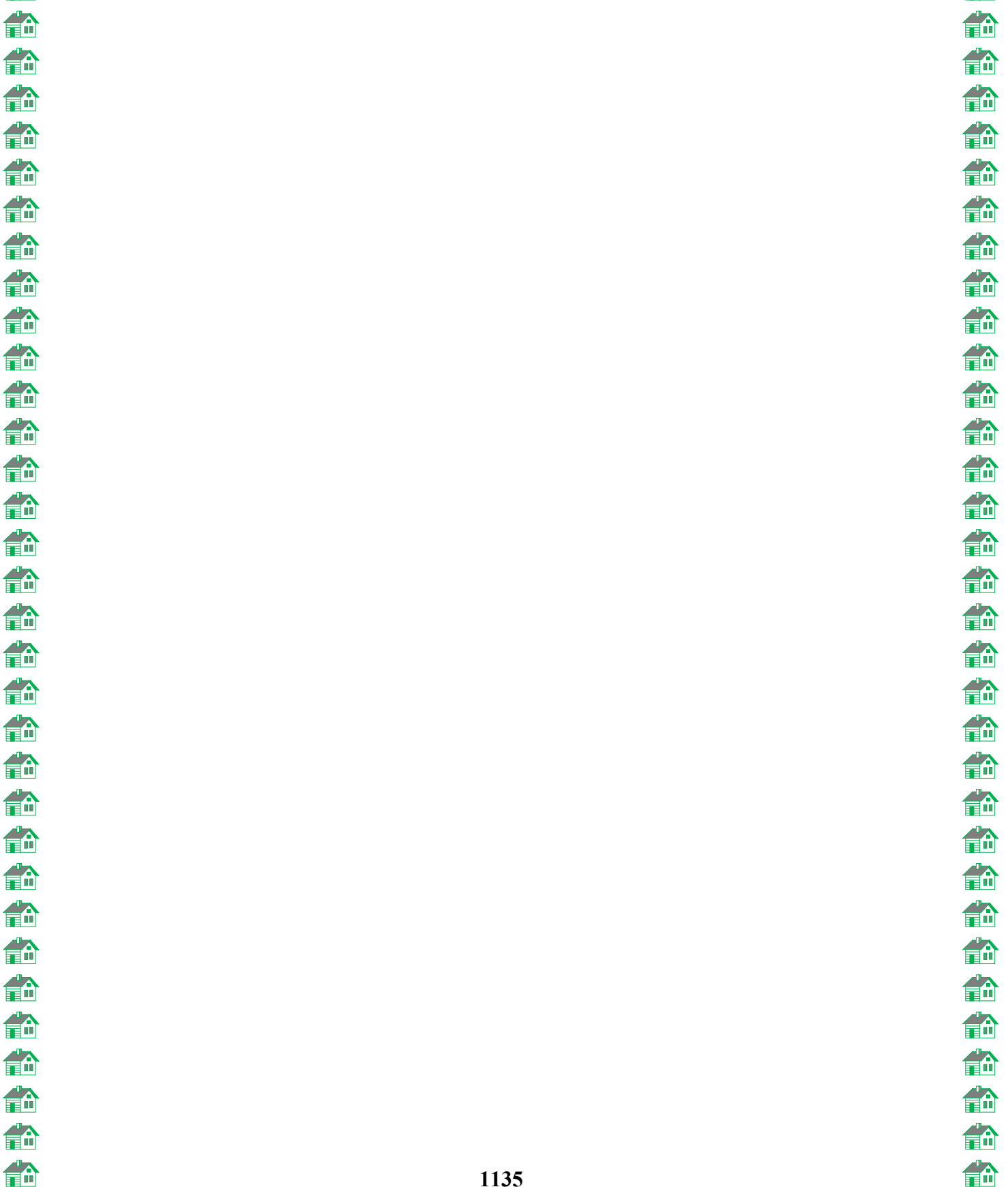
- deprinderi de autoservire;
  - ordine;
  - igienă;
  - curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
  - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
  - bune maniere și comportament;
  - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topica ori dezacord dintre părțile de vorbire);
  - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului inconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
  - consecvență în realizarea unei sarcini;
  - concentrare a atenției;
  - perseverență în realizarea unei sarcini;
  - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.
- Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:
- spiritul de competiție;
  - altruismul;
  - cooperarea;

 – atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini, etc.

 Iar altele influenteaza dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit
 destul de des se va adapta foarte greu intr-un grup, va avea tendinte de a incalca normele ori nu va fi
 increzator in fortele proprii.

 Inainte de a judeca o persoana si de a-i pune o eticheta, ganditi-va ceva mai mult la ceea ce se ascunde
 in spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de catre ceilalti.

FAMILIA, MEDIUL CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR, NAN ANGELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AVRAM IANCU” TÂRNĂVENI, JUD. MUREȘ

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familia, școlarii și comunitari. Dintre aceștia, cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase, în securitatea fizică, afectivă și materială a copilului sunt factorii familiali.

Prin caracterul său stabil și coerent, familia este mediul educogen primar, cu valențe formative esențiale pentru dezvoltarea normală a unui individ.

Cercetările de specialitate arată că temperamentul este înăscut, în timp ce caracterul se formează prin educație. Datorită faptului că din 24 de ore/zi copilul își petrece în cadrul familiei cele mai multe ore, punând în calcul și zilele de weekend, familiei îi revine o importanță majoră în educație.

Când vorbim de familie, ne referim în primul rând la părinți, dar un loc foarte important îl are în viața copilului și familia externă, formată în mod tradițional din bunici și rude până la al IV-lea grad. Și aceștia îl ajută pe copil să-și cunoască rădăcinile, să-și întregască experiențele de viață de familie, să dezvolte relații multiple și complexe. În special bunicii pot fi un sprijin real pentru părinți și, de cele mai multe ori, reprezintă principala resursă pentru prevenirea separării acestora, fapt care ar influența în mod negativ dezvoltarea psihocomportamentală a copilului. Cea mai mică tulburare care ar apărea în echilibrul afectiv al părinților ar provoca tulburări și în psihicul copiilor.

Este deosebit de important modul cum se achită părinții de sarcinile și de responsabilitățile lor în educarea și formarea copilului, și cum interacționează acțiunea educativă a familiei cu ceilalți factori determinanți ai dezvoltării complete și complexe ai copilului. Astfel de sarcini și responsabilități sunt:

- asigurarea subzistenței și educației;
- educarea și dirijarea comportamentului în concordanță cu standardele socio-culturale;
- realizarea unei relații de comunicare și aceasta nu doar la nivel faptic;
- corectarea erorilor de comportament;
- comunicare verbală despre noțiunile de “bine” și de “rău”;
- prin oferirea de modele proprii - exemple personale ale părinților (nu le putem cere copiilor să facă ceea ce părinții înșiși nu fac);
- prin a nu cere copiilor să mintă în diverse situații pentru a absolvi pe părinți de anumite responsabilități;
- susținerea afectiv - morală - recunoașterea și aprecierea rezultatelor copilului, ceea ce nu înseamnă blamarea sa în caz de eșec, ci stabilirea unei relații de iubire, respect și încredere reciprocă, încurajarea în a persevera;
- acordarea dreptului de membru al familiei, de participant activ la schimbările din cadrul ei - pentru că cei care participă la depășirea cu succes a unei crize de familie au ulterior o mai mică vulnerabilitate la stres;
- informarea în legătură cu particularitățile vârstei pe care o are copilul (de la specialiști, profesori, mass-media etc.).

Caracterul protector al familiei se caracterizează prin sentimentul securității, al susținerii, al echilibrului, sentimentul de a trăi în liniște. În acest sens câteva situații cu efecte negative sunt:

- certuri, violențe, agresivitate verbală și fizică în cadrul familiei. Statisticile arată că peste 70% dintre copiii delincvenți și 65% dintre cei cu tulburări neuropsihice provin din aceste medii. Astfel de comportamente pot determina și fuga de acasă, mai ales în adolescență.

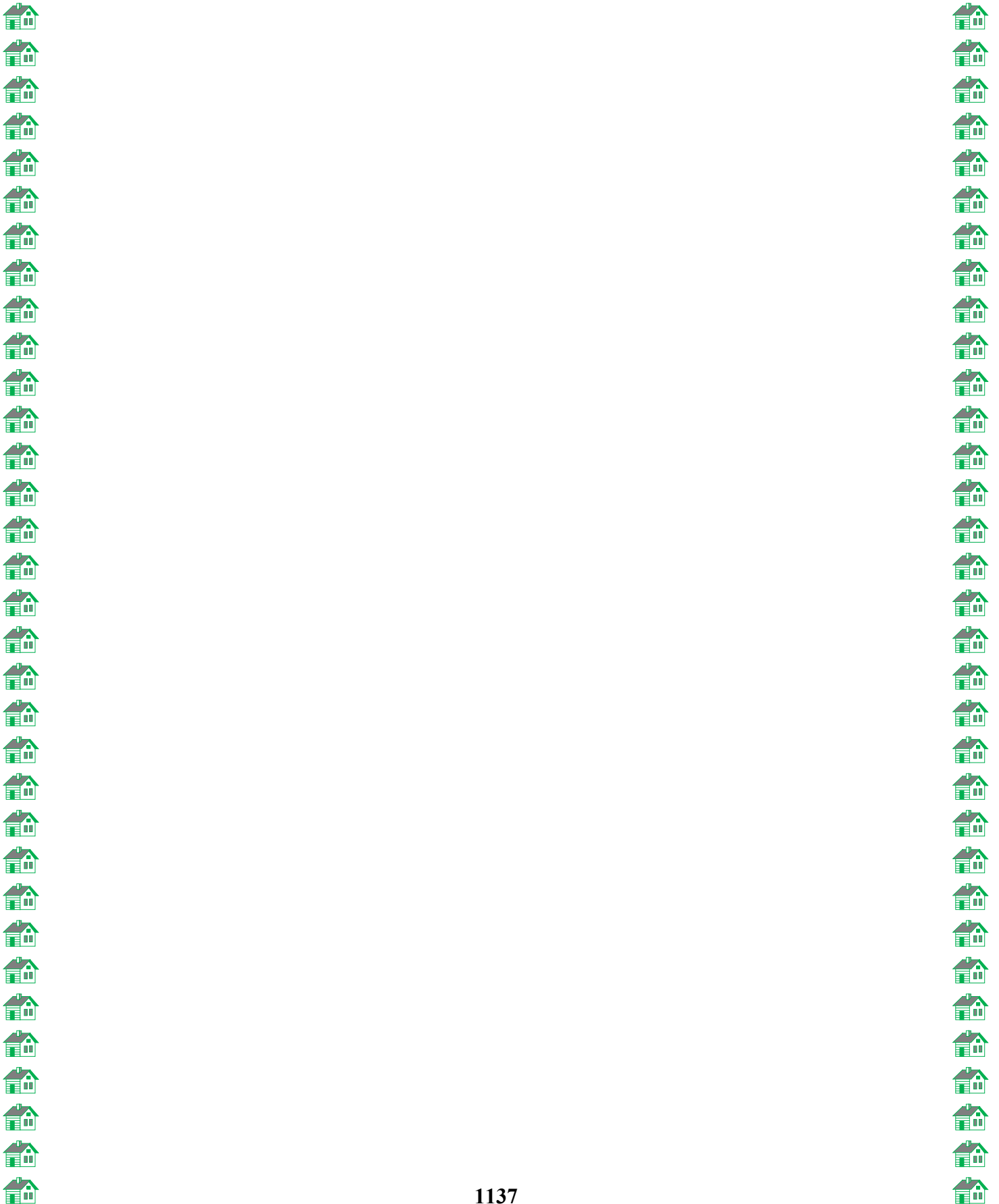
- divorțul sau separarea părinților - în urma lor copilul fiind supus unor motivații, tendințe și norme contradictorii care împiedică dezvoltarea psihică corespunzătoare.

În prezent, familia ca unitate socială s-a modificat foarte mult atât la nivel structural, cât și la nivel atitudinal în sensul creșterii ratei divorțurilor și a conflictelor intrafamiliale. Situația existentă pe plan familial se poate răsfrânge negativ asupra maturizării fizico-psihice, fiziologice și sociale a copiilor lăsând sechele în structura psihică și de personalitate a acestora. În familiile de astăzi, legăturile sunt mai puțin durabile, pe considerentul că oamenii nu mai acceptă să conviețuiască împreună dacă nu se înțeleg bine, nici măcar de dragul unui copil, față de care au anumite responsabilități.

În concluzie, familia rămâne grupul social vital în asigurarea, îngrijirii, protecției și educației copilului. De aceea copilul va experimenta și dezvolta relații în afara acesteia pornind de la modelele pe care le-a preluat de aici. Altfel spus familia este cel mai adecvat mediu de structurare intelectuală, afectivă și volitivă a personalității copiilor, climatul și atmosfera familială devenind cadru de ambianță materială, spirituală și afectivă în care se vor forma copiii.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

NAN COSMINA MARIA
LICEUL TEORETIC „SFÂNTU NICOLAE”,
GHEORGHENI, JUDEȚUL HARGHITA

Cei 7 ani de acasă... și toți ceilalți sub ochiul vigilant al mamei, al familiei...

Un concept mult discutat, pedant susținut de societate. Mă alătur formulei încărcată de semnificație.

Știu cât de important este să educi, iar educația nonformală însușită acasă este de multe ori esențială. O întâlnesc transformată în corset sau libertate, îi sesizez absența sau buna-cuviință.

De ce corset? Ne îngrămădim, adulți și copii, în reguli artificiale, viabile eventual unui context, ne pierdem libertatea de a trăi frumos doar de dragul de a da bine între ceilalți, de a încăpea în tipare... și uităm că acestea au fost create de oameni. Devenim, fără să știm, fără să privim în afara limitei, omul din peștera lui Platon. Ne începem deseori educația sub imperativul Nu ai voie să...! Nu e bine să...! Nu trebuie să...! Regula spune să...! S-ar putea crede că nu susțin regulile! Dimpotrivă! Cred că în afara lor nu se poate trăi coerent, cu decență față de cel de lângă mine! Susțin însă o educație sănătoasă minții și libertății de a crește frumos.

Nu susțin povara celor 7 ani de acasă care închistează, apasă, amputează și ucide spirite! Cred în povestea celor 7 ani de acasă, croiți frumos, după principiul moral al respectului față de om, față de lumea în care trăim. Se conturează astfel, o lege a principiului binelui oferit în manieră gratuită, a respectului reciproc, a protejării celui de lângă mine, a acceptării opiniei și opțiunilor de viață diferite, a respectării legilor statului, a apanajului anilor înaintați și neputinței fizice. O utopie- ar spune unii, un vis- ar spune alții și, totuși, o realitate în care foarte mulți dintre cei din jurul nostru trăiesc. Este un cod în favoarea căruia pledez cu tărie, ca mamă, ca dascăl. Îl recunosc la mulți dintre elevii mei; descopăr în spatele lor mame minunate și familii responsabile. Întâlnesc însă și cazuri mai puțin fericite! Educație deficitară, cu lacune comportamentale și atitudini mânate de false reguli; cu spaime mai mult sau mai puțin imaginare față de pedepse născute din nerespectarea lor, cu o cultivare a ipocriziei și distorsionată inflamare a ego-ului.

De ce libertate? Pentru că în absența ei oamenii sunt nefericiți, caută sensuri și justificări. Mă gândesc la libertate prin asumarea principiilor ce se constituie într-un schelet moral rezistent; mă gândesc la învățarea unor norme firești de viață pe care tânărul începe să le dobândească în familie, le diversifică și aprofundează în școală și, apoi, pe tot parcursul vieții. Familia, mama, tatăl transmit copilului informațiile necesare, probate prin propria experiență de viață, se asigură că sunt însușite corect. Nu este un exercițiu simplu și nu se termină cu cei 7 ani de acasă.

A crește un Om este probabil cea mai provocatoare „meserie”, cea mai solicitantă, dar și cea mai generos răsplătită. Se zice că un copil reprezintă investiția maximă pentru un părinte; e firesc ca un părinte să ofere acestuia tot ceea ce este mai bun și apoi să îl ofere lumii. Aștepți să crească aripi și apoi repeți de nenumărate ori zborul fragil al înălțării. Un părinte nu își va îndepărta, însă, niciodată privirea de la copilul său, nici măcar când zborul lui va deveni unul viguros.

Temeinicia celor 7 ani de acasă este garanția devenirii fiecărui om.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR INVATAMANT PRIMAR NAN ELENA SCOALA GIMNAZIALA H.M. BETHELOT PLOIESTI

Ne așteptăm ca un copil de șapte ani să aibă un bagaj cu care intră la școală. Când spun „bagaj” nu mă refer la cărți, caiete, creioane colorate etc., ci la un set de elemente care îl vor ajuta să se integreze în orice grup social. Acest bagaj conține educația primită de la părinți, un anumit tip de conduită ce presupune să știe să salute, să spună „Mulțumesc” sau „Te rog”, să se comporte respectuos cu cei din jur, deprinderi, cunoștințe, comportamente și atitudinea cumulate în cei șapte ani ai colipăriei, petrecuți în majoritatea timpului acasă.

„Cei șapte ani” reprezintă una dintre cele mai intense perioade de dezvoltare psihică a copilului, deoarece acesta deține o capacitate foarte mare de acumulare a informațiilor. Este foarte important modul în care sunt transmise aceste informații, părinții și familia extinsă a copilului fiind principalii furnizori ai acestora. De aceea este necesar ca părinții să fie conștienți că cel mic supraveghează, analizează, copiază ceea ce fac adulții, iar mai târziu vor exterioriza toate comportamente în diverse situații. Acest fapt va duce la acceptarea sau respingerea lui de către cei din jur. Acest bagaj construit cu grijă îl va ajuta pe copil să se descurce mai bine în relațiile cu profesorii și cu colegii, să se adapteze oricărui mediu. „Cei șapte ani de acasă” reprezintă temelia pe care se construiește personalitatea viitorului adult. O temelie solidă depinde de câțiva factori: afectivitatea dintre părinți și copii, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și le transmite copiilor.

Cel mai important factor în dezvoltarea armonioasă a copilului este dragostea părinților și relația afectivă cu aceștia. Iubirea îi ajută pe copii să se dezvolte emoțional, le oferă încredere și siguranță, se simt îngrijiți și protejați.

Satisfacerea nevoii de siguranță și iubire deschide ușa spre învățare, spre respectarea regulilor. Educația copiilor bazată pe iubire și încredere, făcută într-o atmosferă relaxantă – în care părinții le oferă atenție și timp de calitate va duce la percepția că învățarea și respectarea regulilor sunt lucruri simple și firește de realizat.

Un copil criticat mereu, devalorizat și pedepsit în mod constant va avea probleme de adaptare, va avea tendința de încălcare a regulilor și va avea stima de sine scăzută.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului, iar părinții trebuie să se informeze cu privire la acest aspect pentru a înțelege mai bine unde se situează copilul din toate punctele de vedere: fizic, emoțional, cognitiv etc.

Între 3 și 5 ani, copilul are capacitatea de a împărtăși jucăriile, identifica binele și răul, începe să înțeleagă când face ceva bun sau rău, observa reacțiile părinților vis-a-vis de comportamentul său, realizează ce înseamnă o pedeapsă și apreciază recompense. Este perioada propice pentru a fi învățat bunele maniere: cum să se comporte la masă, în vizită, în parc, la grădiniță. Părinții se pot folosi de orice context (la cumpărături, în vizită la bunici, în parc) pentru a transmite copilului bunele maniere. Procesul este unul de durată care se materializează doar prin răbdare și perseverență.

Între 5 și 7 ani, copilul devine mai independent: merge la grădiniță, stă cu bunicii. Pentru că nu-și mai petrece foarte mult timp cu părinții, este necesar să i se dezvolte capacitatea de comunicare cu cei din jur. Trebuie încurajat să se exprime, trebuie să fie lăsat să spună ce are de spus de fiecare dată și să nu i se facă observații în public deoarece acestea nu facă altceva decât să umilească, să inhibe și să scadă încrederea.

În cei șapte ani de acasă, copiii pot învăța: ce este ordinea și igiena, deprinderi de autoservire, exprimarea propriilor nevoi și dorințe, să-și exteriorizeze atât sentimentele pozitive, cât și pe cele negative, respectarea regulilor, bunele maniere, exprimare corectă (fără dezacorduri sau greșeli de pronunție), modul în care se comporte în diverse situații dificile (este lovit de alt copil, i se ia jucăria, este certat de cineva, este pedepsit pentru diverse fapte), modul în care relaționează cu cei din jur, perseverența de a termina o sarcină de lucru, concentrare a atenției, alegerea argumentelor atunci când vrea să facă ceva.

În această perioadă, unele trăsături formate pot deveni stabile pentru întreaga existență: atitudinea pozitivă față de anumite sarcini, față de viață, spiritul de competiție, altruismul și cooperarea.

PROF. INV. PREȘCOLAR NAUMENCU GEORGETA- GABRIELA

Copilul se naște, crește și se dezvoltă în cadrul familiei, un mediu care trebuie să îi ofere acestuia dragoste, atenție, protecție, sprijin, educație.

În primii ani de viață este foarte importantă stimularea corectă a copilului- experiențele timpurii variate, ceea ce copilul vede, aude, simte, atinge, gustă, miroase și pune în mișcare, ajută la crearea rețelor neuronale care stau la baza dezvoltării sale cognitive ulterioare.

Pentru fundamentarea învățării, copilul are nevoie să acționeze activ asupra lumii înconjurătoare, înțelegând principiile care o guvernează. El are nevoie de modele și experiențe pozitive, dragoste, afecțiune, atenție. Toate acestea vor contribui la dezvoltarea sa din punct de vedere emoțional, social, pentru cultivarea sentimentelor de încredere și siguranță. În lipsa acestor elemente, individul va avea probleme de integrare și de adaptare.

Cea mai potrivită modalitate prin care copiii preșcolari pot învăța și se pot dezvolta emoțional, este jocul. Prin joc, își dezvoltă capacitatea de a respecta reguli, valori, precum și abilități sociale.

Ținând cont de faptul că 85% din abilitățile sociale ale unui adult încep să se dezvolte încă din primii ani de viață, părinții au datoria de a oferi copilului educația și instrumentele necesare unei dezvoltări sănătoase și armonioase. Mediul familial este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse în familie. Educația copilului are la bază o serie de reguli, iar copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau interdicțiile pe care le stabilesc părinții sau educatorii.

Ținând seama de contextul actual al vremurilor noastre, în care copilul începe să frecventeze grădinița încă din primii ani de viață, pot spune că mediul educațional are un impact extrem de important asupra dezvoltării sale ca individ. De aceea, este important să existe o colaborare strânsă între familie și grădiniță/ școală, pentru a putea ajuta copilul să se dezvolte cât mai mult, pentru a-l pregăti pentru viață.

Lețiile esențiale pentru integrarea și adaptarea acestuia sunt învățate acasă și consolidate în mediul educațional. Răbdarea, bunătatea, lipsa invidiei, buna cuviință, autocontrolul, gândirea optimistă, să nu își urmărească doar interesul propriu- toate aceste calități trebuie dezvoltate și aprofundate pentru dezvoltarea sa ca individ.

„Educatia este ceea ce ramane dupa ce ai uitat tot ce ai invatat in scoala.” (Albert Einstein)

"CEI 7 ANI DE ACASĂ" - MAI IMPORTANTI ȘI ACTUALI CA ORICÂND

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR NĂVĂDARU DUMITRIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 33 GALAȚI

Una dintre expresiile cu care generații întregi au fost familiarizate și au transmis-o celor mai tineri este aceea "a celor șapte ani de acasă". Aceasta, pe scurt, definește că o persoană a primit educația necesară în familia sa, caz în care "are cei 7 ani de acasă" sau, dimpotrivă, are carențe educaționale, caz în care "nu are cei 7 ani de acasă" sau, persoanei "îi (cam) lipsesc cei 7 ani de acasă"

Semnificația expresiei era aceea că bazele educației oricărui individ al societății se puneau acasă, în familie. Aici, în familia de proveniență, în cei 7 ani pe care, de regulă, îi petrecea până la intrarea în sistemul formal de instruire care era școala, copilul își forma/acumula întregul bagaj educațional de bază pe care, ulterior, se sedimentau valorile morale superioare ale personalității. Această perioadă este considerată de specialiști ca perioada de maxime achiziții pentru copil. Pe baza unei dezvoltări psihice (și fizice) uimitoare, copilul are o foarte mare capacitate de acumulare de informații și de formare a deprinderilor care-i permit să devină ființă umană.

Cum era de așteptat, transformările majore petrecute în toate sferele vieții sociale și-au pus amprenta și asupra creșterii și educării copiilor. Așa se face că, de o bună perioadă de timp, problema "celor 7 ani de acasă" a suscitat un interes sporit atât în rândul părinților, cât și al specialiștilor în pedagogie, generând noi abordări teoretice. Tot mai multe "voci", mai ales din zona părinților, contestă importanța problemei, suspectând-o de amplificare nejustificată. În sprijinul acestui punct de vedere se aduc argumente legate de faptul că acum, în epoca societății supratehnicizate, în care femeia (mama) muncește ca și bărbatul (tatăl), ideea celor "7 ani de acasă" pentru copii este cel puțin desuetă. Deoarece ambii părinți sunt angrenați aproximativ egal în obținerea celor necesare traiului, copilul familiei nu mai petrece acel timp de circa 7 ani preponderent în familie, el fiind integrat în sistemul de instruire și educare formală mult mai devreme, cu mult înainte de a împlini 7 ani.

Astfel, copilul de astăzi, în funcție de opțiunile familiei, poate fi inclus în perioada de educație timpurie (cu nivelul antepreșcolar 0-3 ani și preșcolar 3-6 ani), pentru ca, începând cu vârsta de 6 ani să intre în etapa învățământului obligatoriu.

Famiile apelează în procent considerabil la serviciile creșelor, grădinițelor și centrelor de zi până la vârsta de 3 ani a copiilor, pentru ca, între 3 și 6 ani să-și dea copiii la grădiniță în proporție covârșitoare.

Un prim aspect ce rezultă din cele expuse până aici este acela că, da, copilul de astăzi nu mai poate fi subiectul celor "șapte ani de acasă", al educării preponderent în familie până la vârsta de 7 ani, așa cum era odinioară!

Dar, discuția nu poate rămâne în acest punct.

Copilul vede lumina zilei în familie și aici, în familie pentru copil începe lungul și anevoiosul drum al pregătirii sale pentru statutul de adult. Familia este primul mediator în relația copil-mediul înconjurător, iar până la o vârstă destul de înaintată a copilului, familia îndeplinește acest rol cu consecvență. În familie, copilul deprinde vorbirea, se ridică la poziția verticală și deprinde mersul, percepe treptat elementele din realitatea înconjurătoare, învață să-și exprime dorințele, trăirile, emoțiile. În familie copilul învață primele reguli de trai în cadrul unui grup (familia nucleară, familia extinsă, grupul de joacă, grupul de prieteni etc.) și tot aici deprinde primele obiceiuri. În familie copilul simte și imită ceea ce vede la adulți (părinți, bunici etc.), precum și la ceilalți membri. Pe scurt, în familie copilul primește educația părintească, o educație făcută nu de profesori, după programe și planificări, ci o educație bazată pe ceea ce părinții copilului au învățat, la rândul lor, în primul rând de la părinți, o educație făcută cu dragoste părintească, care situează în centrul ei, copilul și binele acestuia.

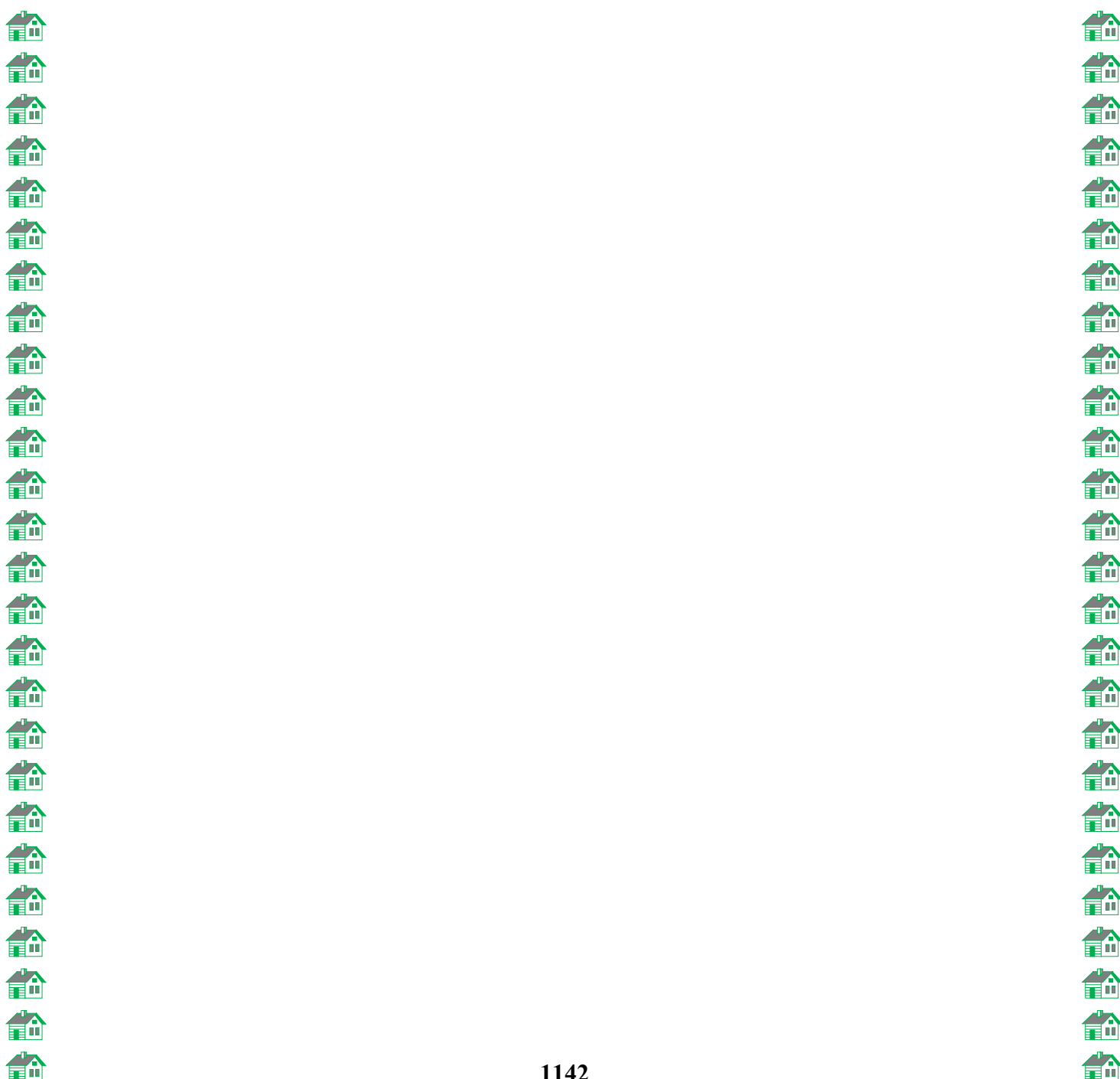
În altă ordine de idei, chiar dacă nu mai "stă acasă" până la 7 ani, ca înainte, familia este locul/mediul în care copilul "se întoarce" zilnic până la cel puțin 14 ani, ceea ce face ca în familie copilul să petreacă cea mai mare parte a timpului până la această vârstă (mai mult de jumătate din durata unei zile în care este la creșă/grădiniță, circa trei sferturi din durata unei zile din viața de școlar și tot timpul în zilele de sâmbătă, duminică, sărbători legale, precum și în perioada vacanțelor școlare).

Iată de ce, chiar dacă expresia "a avea/ a nu avea cei 7 ani de acasă" nu mai indică strict perioada în care copilul intra în ciclul de instruire și educare formală, semnificația ei de educație primită în familie este

la fel de necesară și actuală și astăzi. Fără "Cei 7 ani de acasă", fără educația familiei, îndrăznesc să afirm că, în foarte multe cazuri, instrucția și educația formală ar eșua. Pentru că, într-o societate normală, familia a fost și va rămâne grupul în care se vor naște copiii, iar fără pregătirea acestora în familie, evoluția lor spre statutul de adult ar fi extrem de dificilă, dacă nu chiar imposibilă. Educația în familie, prevenirea derapajelor comportamentale, sprijinul permanent acordat copilului și participarea familiei la corectarea situațiilor negative care pot apărea în evoluția copilului sunt cu atât mai necesare și importante, cu cât, în condițiile actuale și în cele ce se prefigurează în viitor, s-au înmulțit și diversificat fără precedent elementele care-l pot deturna pe copil de la drumul drept spre maturitate sa.

Din păcate, realitatea de astăzi nu este de natură să ne bucure în ceea ce privește regăsirea "Celor 7 ani de acasă" în mediul infantil. Oriunde te-ai afla împreună cu copii sau adolescenți, se poate constata cu ușurință că foarte mulți "nu au cei 7 ani de acasă". De la aspectul exterior și până la comportamentul și atitudinea față de adulți și mediul înconjurător, totul denotă precaritatea sau chiar absența unui bagaj educațional minimal. Iată de ce, familia trebuie să-și reconsidere abordarea responsabilității enorme de a trimite în sistemul educativ și, în general, în mediul social copii educați corespunzător, adică persoane care să aibă "Cei 7 ani de acasă".

THE IMPORTANCE OF EARLY CHILDHOOD EDUCATION

PROF. MĂDĂLINA NEACȘU
LICEUL TEHNOLOGIC “ION MINCU” VASLUI

Brain in early childhood takes what environment offers and learning environment that challenges and motivate children is the first preparation of child education. The education given in early childhood shapes foundation of the life and helps mental and academic development of child. It is very essential to recognize importance of early childhood education and how it effects to person's life. Effective curriculum and education in early childhood encourage and develop language skill and ability to acquire vocabulary. Throughout the play and education, children learn social skills along with how to deal with others and develop their own values.

In old days, people used to think that children don't have ability to distinguish what is right and wrong so there is no need to educate them in their early ages. However, even though it is true that they can't differentiate right or wrong, it is also true that children absorb everything what they hear and see like sponge and therefore early education is essential. The education given in early childhood shapes foundation of the life and helps mental and academic development of child. It is very essential to recognize importance of early childhood education and how it effects to person's life.

Research and study on brain development shows how closely they connect to development of emotional, physical, and social capability of individuals. If these fundamental capabilities are not developed in early ages, it would affect to child's learning potentials. Early childhood is defined as first eight years of life of individual.

By proving proper education in early childhood, children learn basic foundation of their whole life and also develop social, mental, and academic activities. Among many benefits of early childhood education, most fundamental reason is that education provided in five to eight years is very influential to what kind of person a child would grow up and is vital for academic and mental development of an individual.

Effective curriculum and education in early childhood encourage and develop language skill and ability to acquire vocabulary. According to early childhood education research journal, most capacity of language skill of learning vocabulary, which is a foundation for literacy, develops by ages of three (Bouchard & Gilles, 2011). Bouchard and Gilles have studied the importance of encouraging language skills in early childhood and argued that educators who are in daycare services by age of five have lots of opportunities of stimulating practice that helps children to acquire language skills (Bouchard & Gilles, 2011). Studies show that how educational setting and specific training of language skills can develop and promote language skills of children. The studies were conducted at daycare center with 22 educators and 174 children and language skills practice have been divided into three parts; educator wait and listen, educator follows child's lead, and educator adjusts child's sentence. Practice that educators adjust children's language shows rather few instances than educators wait and listen. Children in groups that educator waits and listens what they say and educator follow child's lead tried to use new vocabulary and to finish their sentence while children in group that educator makes correction when they use wrong grammar or vocabulary didn't use any new words and some weren't even to start to talk later. Children learn language skills by interacting with immediate environment and training or simple structural changes can improve language skills of children (Bouchard & Gilles, 2011).

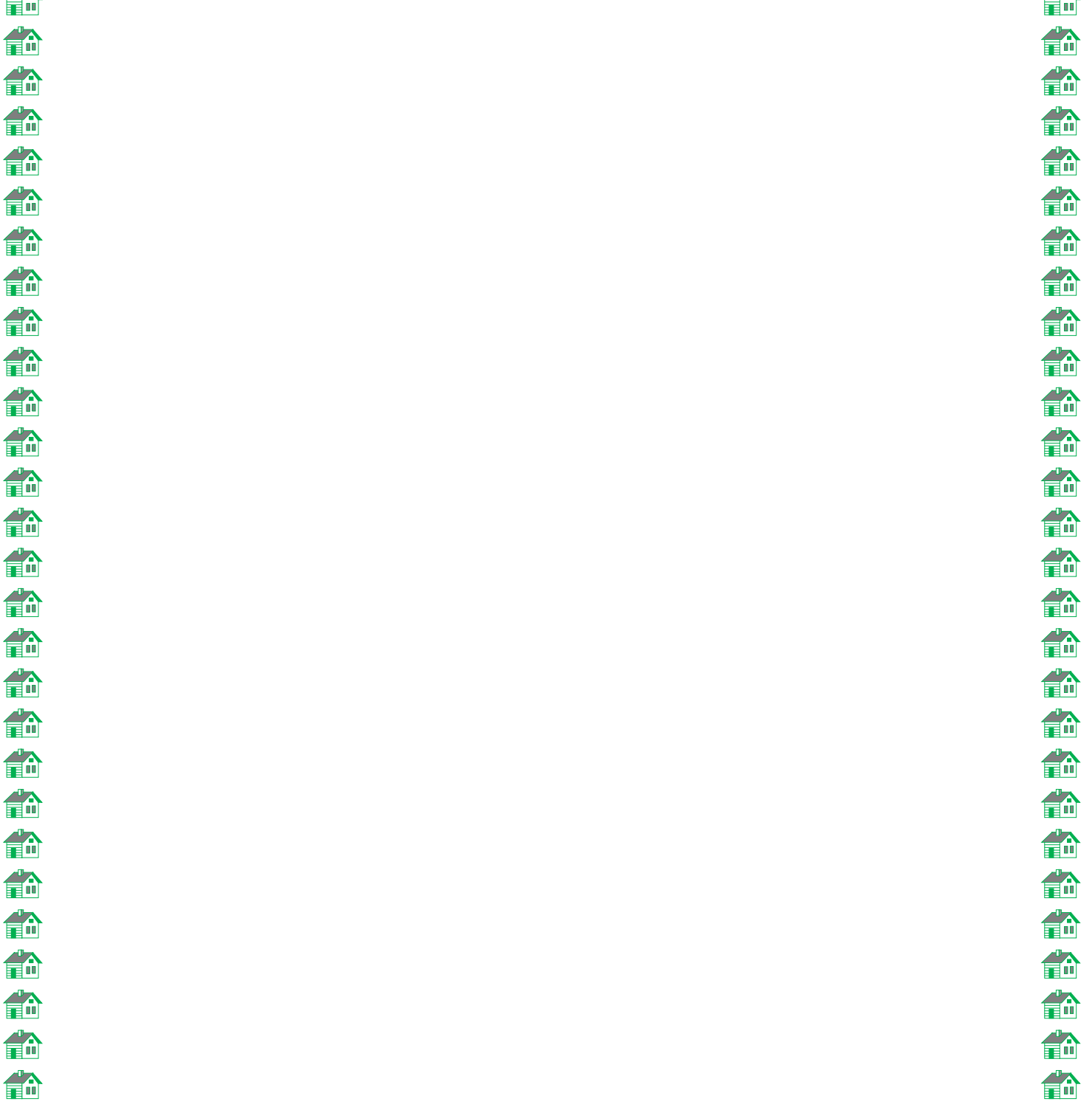
Development in early childhood does not only affect to academic and physical activities, but also involves relationship with other people and emotional and cognitive development. People easily think children struggle to find their ego in adolescence; however children actually start to realize their identity in first eight years and inner capacity of imagination and self-image of gender roles start to develop. In that age, they learn how to associate with friends and start to look people around them. Throughout the play and education, children learn social skills along with how to deal with others and develop their own values.

Teaching language or academic skills in early ages is not only education, but rather child-directed play and interacting with them is most important education (Webster-Stratton & Reid, 2010). Webster-Stratton and Reid conducted experiment to show difference and its effects between child-directed play that lets children to play what they want to do and express feeling and adult-directed play that parent or educator

specifically asks to how they should play. In the therapy, five years old boy, Dylan who had multiple tantrums and aggressive behaviors to other people and no friends, was asked to child-directed play with his parents. First, he rejected his parent's attempts to play with him, but gradually started to interact and invite them into his play. These child-directed plays enable to establish ego and practice how to express and control (Webster-Stratton & Reid, 2010). Throughout the play and education, children learn social skills along with how to deal with others and develop their own values.

Brain takes what environment offers and learning environment that challenges and motivate children is the first preparation of child education. Parents and educators should understand that children also have own thinking and proper education based on care and attachment is potent influence to them. Society and community should also recognize education given in these ages is very critical to child's mental and intellectual development and therefore provide more productive education program not only for the children, but for parent, since early childhood education is most efficient investment for society.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

NEAGU ALINA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANTA FAMILIEI-CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR INVATAMANT PRIMAR -NEAGU MARIANA
SCOALA GIMNAZIALA FITIONESTI-JUDETUL VRANCEA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ROLUL CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. ÎNV. PRIMAR : NEAGU PETRONELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ”NICOLAE TITULESCU”, CĂLĂRAȘI

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

**CEI ȘAPTE ANI DE ACASA
„MESERIA DE PĂRINTE”**

**PROF.INV.PRIMAR NECȘOIU CASELIA DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI DRĂGAN” BACĂU**

Primăvară... muguri... Două cuvinte care pe lângă sensul propriu atât de frumos au dobândit din vremuri străvechi și unul figurat, drag nouă, oamenilor. La auzul lor gândul ne poartă spre minunata copilărie, la copiii noștri, căci ei ca și mugurii, ne încântă sufletele de când încep a se ivi pe ramura vieții noastre.

Copilului îi sunt indispensabile și căldura și lumina din iubirea oamenilor care-l înconjoară, care-l veghează primii pași și-l ajută să prindă aripi de zbor spre împlinirea viselor îndrăznețe. Pentru orice familie intrarea în școală a acestora ocupă un loc aparte. A fi școlar nu înseamnă nici pe departe răgaz educativ pentru familie. Dimpotrivă, învățătura fiind o activitate complexă care, ca orice alta trebuie învățată, sprijinul părinților este salutar, îndeosebi în primii ani de școală, prin formarea unor deprinderi concrete.

Unii părinți încearcă să învețe copiii de la vârste mici să muncească, să facă o activitate și nu doar să primească totul drept *cadou*.

Regulile cele mai simple se învață și se respectă în familie, se reflecta în comportamentul din grup (școală, prieteni) și reintră în circuitul de comunicare intrafamilială care stă la baza relațiilor intime și de muncă- dacă au fost inițiate prin conversație și supravegheate de adult.

Legătura dintre părinți și copii este deosebită. Părinții ar trebui să fie pentru copiii lor un exemplu de urmat. Fiind alături de copiii lor încă din copilărie, știind să le asculte părerile și opiniile, mai târziu în perioada adolescenței reușesc sa se apropie de ei, reușesc să le fie proeteni.

Un părinte trebuie să știe să-și asculte copilul, dar în același timp să se facă și el la rândul lui ascultat. Într-o relație părinte-copil, totul se bazează pe încredere și respect reciproc.

FAMILIA – INSTANȚĂ FUNDAMENTALĂ ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI

**PROF. ÎNV PREȘC.: CERNATESCU LARISA / NECULA MIHAELA
GPP NORD 2, RM. VÂLCEA**

Familia reprezintă primul factor în educația copiilor. După cum se știe, influența familiei marchează evoluția copilului. Putem spune că datorită necunoașterii sau unor opțiuni subiective, familia nu contribuie pozitiv în ceea ce privește orientarea școlară și profesională a propriilor copii. Ținând cont de influența socio-educatională puternică a familiei, grădinița, profesorii și ceilalți factori educativi, trebuie să îndrume și să coopereze cu multă pricepere și măiestrie cu familia, deoarece este de dorit ca aceasta să contribuie, alături de ei, la o științifică și eficientă orientare școlară și profesională a copiilor, evitându-se contracararea concepției și strategiilor corecte ale grădiniței / școlii și celorlalți factori educativi.

În actul de educare al copilului, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume-omul de caracter”.

În familie, copilul își face pregătirea pentru viață. Contribuția familiei este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic și scade pe măsură ce etapele de creștere înaintează pe treptele superioare ale ontogenezei. Familia contribuie la satisfacerea trebuințelor copilului încă din primii ani de viață, oferindu-i modele de comportament, de comunicare, contribuind pregnant la socializarea copilului, la dezvoltarea conștiinței și a conduitei morale. Relațiile copilului cu familia sunt de durată, consistente, fundamentate pe legături afective care au la bază căldura căminului și înțelegerea.

Familia reprezintă elementul natural și fundamental al societății și trebuie să fie ocrotită de societate și de stat. În cadrul societății, familia de bază este familia oficială, legală și completă, formată din soț, soție (părinți), și copii. Părinții sunt primii dascăli, care au o mare responsabilitate socio-umană și a căror educație lasă amprente, uneori pentru toată viața deoarece copiii îi imită în tot și în toate. Motivul? Iubirea sinceră pe care le-o poartă! Admirația lor pentru părinți este mare, idolatrizându-i chiar, așa că, micuțul este oglinda fiecărui părinte. Pentru a reuși mai bine în educația copiilor lor, părinții trebuie să fie consiliați, să se pregătească ca să știe care sunt fundamentele concepțiilor și strategiilor educative. De asemenea trebuie să colaboreze cu grădinița - în primul rând - direct (cu educatoarea) și prin Comitetul de părinți precum și cu specialiștii din unitățile specializate sau din organizațiile nonguvernamentale care se preocupă și de domeniul educației, luând în considerație ceea ce este util pentru educația copiilor lor.

Trebuie conștientizat însă și faptul că părinții au datoria sacră de creștere a copiilor lor, fără a deveni însă supușii acestora. La rândul lor și copiii au obligațiunea tot sacră, de a-și iubi și respecta părinții. În timp, odată cu evoluția societății și cu modificarea unor factori sociali, economici și tehnici, tabloul tradițional al familiei s-a modificat profund și în special statutul femeii și echilibrul tradițional al rolurilor pe care le au cei doi părinți.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la grădiniță și la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Așadar, efortul familiei este esențial în educarea copilului în vederea adaptării optime la mediul social în menținerea sănătății mentale și emoționale, în dezvoltarea și menținerea stării de bine. Starea de bine reprezintă acceptarea de sine (atitudine pozitivă față de propria persoană), relații pozitive cu ceilalți (toleranță, sociabilitate, încredere în oameni, nevoia de a oferi și de a primi afecțiune, atitudine empatică deschisă și caldă), autonomie, control, sens și scop în viață și, nu în ultimul rând dezvoltarea personală,

valorizarea propriului potențial, capacitatea de autoreflexie, percepția schimbărilor de sine pozitive, eficiență, creativitate în nevoia de provocări și respingerea rutinei.

Bibliografie:

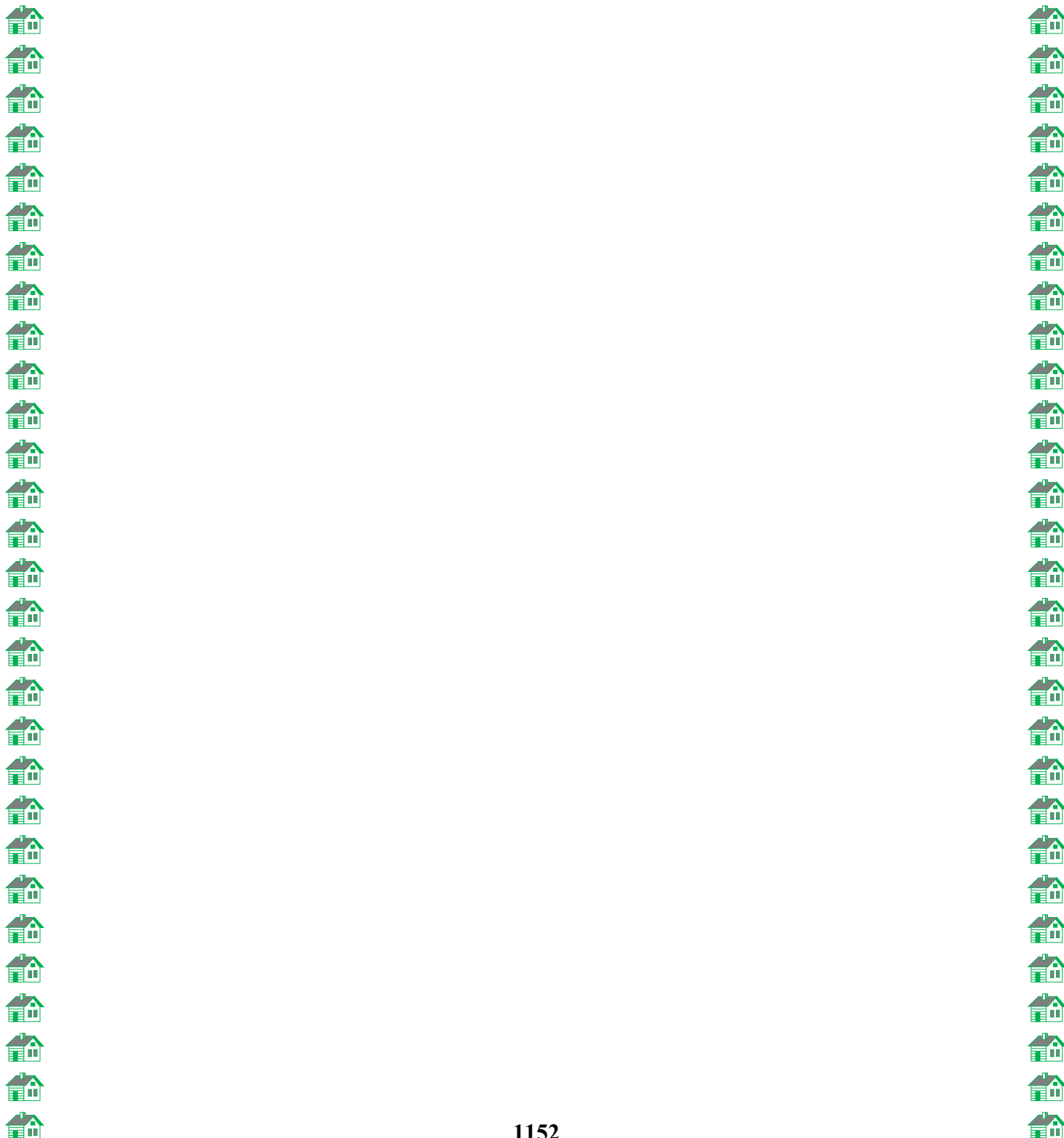
*Baran Pescaru, A. (2004), Parteneriat în educație: familie – școală – comunitate, Editura Aramis Print, București.

*Baran Pescaru, A. (2004). Familia azi. O perspectiva sociopedagogică. București, Editura Aramis.

*Bonchis, Elena. (coord.) (2011). Familia și rolul ei în educarea familiei. Iași: Editura Polirom.

* Ionescu, M., Negreanu, E. (coord.) (2006). Educația în familie. Repere și practici actuale. București: Editura Cartea Universitară.

* Vărășmaș, Ecaterina Adina. (2003). Consilierea și educația părinților. București: Editura Aramis.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ LECTURA ÎN FAMILIE - PUNTE CĂTRE VIITOR

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR: NECULAI VIORICA

"Cine închide ochii asupra anilor de educație din casa și-și pune nădejdea în minutele școlii, fără să-și dea seama că scrisul, cititul și socoteala ajută numai jumătatea stângă a creierului, acela din capul locului osândește copilul și-i primejduiește viitorul." (Simion Mehedinți)

Familia joacă un rol extrem de important în dezvoltarea fizică și psihică a copilului, în dezvoltarea personalității sale, în formarea caracterului. În acest mediu copilul învață primii pași, primele cuvinte. Valorile pe care familia le transmite copilului reprezintă temelia pe care se construiește caracterul „puiului de om”. În aceste condiții lectura timpurie asigură dezvoltarea intelectuală, morală și estetică.

Este foarte bine cunoscut faptul că bogăția limbajului crește șansele de reușită ale copilului atât în școală, cât și în viața de adult. Prin urmare cheia succesului o reprezintă lectura. Cu cât copilul intră în contact mai repede cu textul literar, vocabularul său se va dezvolta mai repede, se va dezvolta gustul pentru lectură. Primele cărți pot fi oferite de familie chiar de la un an. Acestea vor fi cartonate, ilustrate, cu puține pagini, cu aventuri scurte, în versuri, cu personaje animaliere.

Înaintând în vârstă, cărțile vor fi mai complexe, vor conține poezii, basme repovestite, cu un vocabular accesibil, dar cu valoare artistică și educativă. Acestea vor conține ilustrații viu colorate, imagini mari de colorat cu scene adecvate textului. Părinții vor alege cu atenție aceste cărți, existând riscul, ca alegând o carte nepotrivită, să-1 îndepărteze de lectură. Copilul va avea libertatea de a-și alege singur povestea pe care dorește să o citească sau să o asculte. Se recomandă ca atunci când se dorește achiziționarea unor cărți pentru copii, să se facă împreună cu copilul. Acesta va avea ocazia de a explora mulțimea de cărți existente la un moment dat într-o librărie, ceea ce îi va stimula curiozitatea. Faptul că nu a putut cumpăra toate cărțile pe care și le-a dorit, îl va determina să citească ceea ce a primit, pentru a putea lua și restul. Același efect îl va avea și vizitarea unei biblioteci. Copilul va dori să împrumute cărțile care i-au stârnit curiozitatea și să le citească. Se poate întâmpla ca un copil să aleagă o carte mai grea, nu trebuie descurajat. Va fi ajutat de adult să o citească. Cartea poate fi citită de adult și povestită copilului, pot audia povestea în timp ce privesc cartea ilustrată corespunzător. Faptul că în bibliotecă întâlnește alți cititori, de vârsta lui și chiar mai mari, îi crește stima de sine, îl face să se simtă deosebit, mai mare, dacă va citi asemeni lor.

Micii școlari sunt atrași de povești, enciclopedii, de cărți cu benzi desenate, iar când mai cresc îndrăgesc cărțile cu aventuri.

Momentul în care se realizează lectura și maniera în care este săvârșită, au un rol covârșitor în dezvoltarea gustului pentru lectură. Părinții, bunicii sau bonele pot petrece momente plăcute alături de copii, ajutându-i să pătrundă în lumea fantastică a cărților, citind cu voce tare. E bine ca lectura realizată de adult să nu fie la prima vedere, pentru a reuși o lectură expresivă, care să-l captiveze pe copil. Când copilul a învățat să citească, dar nu are încă o citire corectă, expresivă, fluentă și conștientă, se recomandă ca lectura să se realizeze cu ajutorul adultului. Acesta îl va ajuta să descifreze mesajul reluând eventual lectura. Citirea se va face pe fragmente, dacă textul este mai lung, se vor explica cuvintele sau expresiile mai puțin cunoscute de micul cititor. Se poate citi alternativ - o pagină copilul, una adultul.

Lecturarea unei cărți alături de copil nu are numai rolul de a dezvolta vocabularul, ci are și un rol terapeutic. Lectura liniștește copilul, îl îndeamnă la visare, devine mai comunicativ. Discutând despre ceea ce s-a citit, copilul poate destăina problemele care-l frământă, își poate exprima sentimentele trăite în timpul lecturii sau în viața sa reală, va simți că are alături un prieten, un om de încredere cu care poate discuta orice problemă. Lectura întărește relațiile afective pozitive dintre cititor și ascultător. Mircea Eliade afirmă faptul că "Avem zeci de mii de formule farmaceutice, de tonice, de siropuri și mai știu eu ce - dar nu s-a gândit nimeni să folosească această colosală energie sufletească, latentă în cărți. Literatura poate însemna un stimulent uriaș. Cunosce cel puțin o duzină de tineri care și-au întărit sufletele zdrențuite de adolescență prin lectura *Omului sfârșit* al lui Papini. Nu e vorba nici de igienă spirituală, ci numai de tehnica prin care omul modern ar putea folosi izvoare necunoscute de energie și de contemplație, tehnica armonizării sale cu anotimpurile, cu revelațiile..." .

Cărțile au puterea magică de a ne risipi îndoielile și nesiguranța, de a ne aduce pacea interioară, de a ne determina să ne acceptăm destinul sau de a ne stimula să luptăm pentru împlinirea lui, ne ajută să devenim mai puternici, mai înțelepți. (<http://www.bcuculuj.ro/bibliorev/arhiva/nr16/diverse2.html>)

Părinții vor avea surpriza de a descoperi că „micuțul” stăpânește un vocabular mult mai bogat decât se așteptau. Acesta va folosi conștient și corect cuvintele și expresiile, care l-au impresionat și pe care le-a reținut din lecturi. Am întâlnit copii de vârstă școlară mică utilizând corect în vorbire cuvinte și expresii precum: urbe, cretacic, galaxie, constelație, duh, lingușitor, autoritar, rapsod, metropolă, om cu scaun la cap, „spulberat de vânt”, explorator, „îl iubea ca pe lumina ochilor”, etc. Întrebați de semnificația acestora au reușit să explice corect sensul. Cuvintele au fost descoperite de ei în enciclopedii, basme, în diferite emisiuni științifice televizate. Acești copii proveneau din familii în care cartea se afla „la loc de cinste”, care au fost familiarizați cu lectura încă de mici, care aveau acasă cărți destinate lor. Majoritatea copiilor chestionați/intervievați dețin în biblioteca familiei cărți suficiente pentru copii și împrumută frecvent cărți atât de la biblioteca școlii, cât și de la bibliotecile publice. Chestionați despre cărțile pentru copii îndrăgite, părinții au răspuns că au rămas cu amintirea următoarelor cărți: Cuore, (Edmondo de Amicis), Cireșarii (Constantin Chiriță), Fram, ursul polar (Cezar Petrescu), Hansel și Gretel (Frații Grimm), Amintiri din copilărie (Ion Creangă), Cenușăreasa (Frații Grimm), Aventurile lui Tom Sawyer (Mark Twain), Povești nemuritoare.

Plăcerea de a citi nu se moștenește, ea se formează în timp, printr-o lectură timpurie care îl va ajuta pe copil să se adapteze și să răzbească, atât în viața școlară, cât și în cea socială.

Prin intermediul textelor literare micul cititor reușește să-și descopere și să-și înțeleagă emoțiile, dobândește încredere în propriile forțe și își consolidează stima de sine. Va fi încurajat să facă legături între textul citit și întâmplări trăite de el în realitate.

Bibliografie:

1. **Simona Alecu** – *Metodologia cercetării educaționale*, Editura Fundația Universitatea „Dunărea de Jos”, Galați, 2005;
2. **Zoltán Ambrus** - *Programe educaționale: Activități și metode de grup pentru formarea moralității și civismului elevilor*. Presa Universitară Clujeană, 2004.
3. **Vasile Buneseu** - *Ghid practic pentru aplicarea programei de educație moral civică în învățământul primar*. București: Editura Coresi, 1994.
4. **Elvira Crețu, Constanța Iliescu, Silvia Nichita, Stela Popescu** – *Îndrumător metodic pentru dezvoltarea vorbirii, cunoașterea mediului înconjurător, jocuri și activități libere, clasa I*, Editura didactică și Pedagogică, București, 1976;
5. **Silvia Dima** - *Copilăria-fundament al personalității*, Ed. Coresi, București, 1998;
- 6.

EDUCAȚIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: NEDELCU MATEI GHEORGHÎȚA GRĂDINIȚA CU P.P. „INOCENȚA” GĂEȘTI, DÂMBOVIȚA

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Bibliografie:

- P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
- Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
- www.copii.ro

CEI 7 ANI DE ACASĂ

NEDELEA PETRUTA CRINUTA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

FAMILIA – PRIMA „ȘCOALĂ”

C.N.I. „CARMEN SYLVA” PETROȘANI, HUNEDOARA PROF. ÎNV. PRIMAR NEDESCA RODICA MARIOARA

Familia este celula de bază a societății și locul unde copilului îi sunt cultivate primele sentimente față de ceea ce îl înconjoară - persoane, vietăți, obiecte - și primele deprinderi în ceea ce privește comportamentul civilizată în societate.

A fi părinte, este una dintre „meseriile” cele mai dificile, dar și cea mai frumoasă și plină de satisfacții. Dificultatea constă în faptul că, părintele niciodată nu este convins că a procedat bine sau corect în deciziile luate pentru copilul său, rezultatul muncii sale descoperindu-se mult mai târziu. Atunci, când în sânul familiei vine un „membru nou”, părinții se pregătesc a fi mai mult decât „gazde ospitaliere” care își vor adora „musafirul”, încearcă să se autoeduce și să devină un model pentru puil lor.

Copilul apare pe lume, în familie, ca o ființă neajutorată, doar cu un „bagaj ereditar” și de aceea, mai ales în primii ani de viață, el aparține exclusiv acestui grup social, unde va fi ocrotit, adăpostit de orice risc, iubit, îngrijit și învățat de primii lui „pedagogi”- părinții. Nivelul acestora de educație are mare influență asupra formării personalității minorului, prin conștientizarea misiunii importante pe care o au în achizițiile psihologice și comportamentale ale lui.

Particularitatea de dezvoltare specifică vârstei fragede este aceea de imitare a comportamentului adulților - părinți, frați, bunici - copiii încercând să copieze tot de la persoanele în compania cărora petrec cel mai mult timp. Fiind foarte receptivi, ei își studiază cu mare atenție membrii familiei, cum se îmbracă, cum manevrează unele obiecte casnice și de uz personal, cum își îndeplinesc sarcinile și obligațiile, cum comunică cu și despre alte persoane, cum reacționează când apar situații sau probleme, nelămuriri, tristeți sau bucurii.

Prin multiplele ei funcții pe care le îndeplinește, rolul socio-afectiv al familiei este hotărâtor în evoluția individului pe baza moștenirilor ereditare în armonizare cu formarea caracterului și conduitei generale, purtând amprenta climatului familial și a influențelor primare.

Din modul în care părinții știu să echilibreze autoritatea cu liberalismul, dragostea și afectivitatea cu „răceala”, rezultă calitatea și tipul de socializare din familie. Părinții nu trebuie să fie nici prea permissivi, dar nici exagerat de autoritari sau mai rău, indiferenți, ei trebuie să găsească o măsură în toate, să acționeze la unison, fără compromisuri și abandonări în fața greutăților.

O cultură generală vastă, o comportare exemplară, un model de cinste, omenie și corectitudine, locul pe care-l ocupă în meseria pe care o practică și în societate, considerația celorlalte persoane față de ei, sunt factori ce conlucrează și sporesc la stima și respectul de sine, considerație ce se statornicește în sufletul copilului, încredere câștigată în părintele său, în tot ceea ce îl va învăța pentru pregătirea lui pentru viață.

Calitatea educației primite în familie – adică, acei „șapte ani de acasă” – depinde îndeosebi de nivelul de educație al membrilor familiei, de idealul construit în concepția lor, de obiectivitatea cu care părinții își privesc și apreciază odraslele, precum și de relațiile de natură emoțională stabilite între ei și copii.

În educația copilului, părintele trebuie să se implice din toate punctele de vedere, să-l trateze cu respect, să-i ofere independență, să-l aducă în „situații problemă”, să-l conducă subtil, cu mult tact, pe un drum sigur, spre a se bucura de aprecierile responsabile ale celor din societate și de a arăta că a exercitat influențe pozitive în dezvoltarea unui viitor elev de succes, care va fi capabil să respecte reguli, să cunoască bunele maniere, într-un cuvânt: să posede un minim de comportamente corecte în societate.

Puterea exemplului pozitiv personal pe care îl oferim fiilor noștri este cea mai de temut armă a noastră spre o influență propice a unei dezvoltări armonioase.

Educația nu poate face minuni, dar noi avem deplină încredere în ea, fiindcă individul se naște pentru a fi educat, iar „felul în care părinții îl tratează pe copil formează la acesta un anumit mod de a concepe lumea” (A. Adler)

Bibliografie:

Albu, G., (2008)- *Copii cu părinți, copii fără părinți*, Rev. „Învățământul primar”, nr. 1-4, Ed. Miniped, București

Sion, Grațîela, (2003), *Psihologia vârstelor*, Ed. Fundației România de mâine, București

Albu, G.; (2005), *Repere pentru o concepție umanistă a educației*, Ed. Paralela 45, Pitești

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR NEGOIȚĂ VERONICA
GRĂDINIȚA NR. 272, BUCUREȘTI

*„Omul este rodul educației pe care o primește.” Helvetius
„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea,
dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)*

În vremurile actuale, realitatea zilnică a familiilor contemporane este foarte diferită față de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp cu propriii copii iar cei mai mulți dintre ei se confruntă cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la locul de muncă.

Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Relația afectivă cu părinții reprezintă baza formării unui comportament corespunzător în cazul copilului. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia; ba mai mult chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani.

La 2-3 ani, de exemplu, copilul nu face diferența între ce este bine și ce este rău. Chiar dacă-i lipsește maturitatea discernerii celor două aspecte, este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea și amânarea dorințelor și că nu toate îi pot fi îndeplinite. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune „Bună ziua!”, „Te rog!”, „Mulțumesc!”, „La revedere!”, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial (masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere).

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță și este necesară dezvoltarea capacității de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă. Trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu i se facă observație în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești!" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul. Părinții sunt modele pentru copil. Aceștia trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi explice ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare.

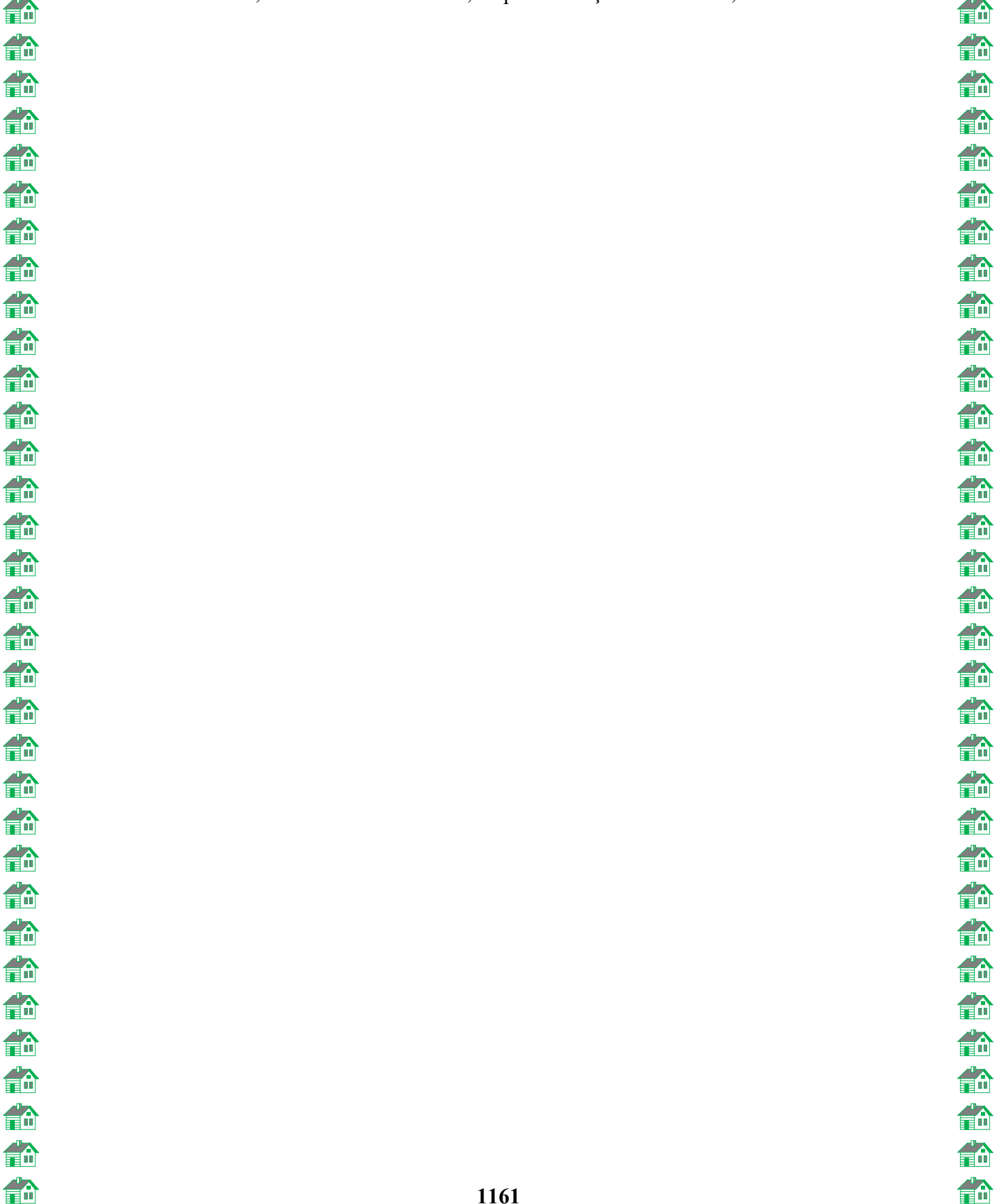
Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Educația și regulile de comportament oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea personalității, pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și să devină un bun exemplu la școală; ea se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Ca să avem un copil bine educat și echilibrat și ca să-i formăm o personalitate puternică și sănătoasă trebuie să respecăm câteva reguli: să-l învățăm să se poarte frumos - bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului; să stabilim și să impunem reguli și limite în comportamentul copilului; să comunicăm cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; să limităm timpul petrecut la televizor sau calculator și să ne bazăm, în educația lui, pe arta conversației; să-l învățăm să iubească lectura și cărțile – să începem încă de când e

bebeluș să-i citim povești, apoi, treptat, să-l lăsăm pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele; să-l lăsăm să se bucure de copilărie; să-i permitem copilului să socializeze, să se distreze și să se relaxeze, dar mai ales să se joace din plin; să-l învățăm să spună mereu adevărul, să-l învățăm să își exprime emoțiile și sentimentele.

De asemenea este important să petrecem cât mai mult timp cu el, iubindu-l necondiționat și arătându-i acest lucru în fiecare zi , indiferent de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură.

IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN VIAȚA COPILULUI

NEGREA CARMEN

Fiecare părinte își dorește ca între el și copilul său să existe o relație armonioasă. Școala începe în familie. Este vorba de o "școală" în care copilul asimilează tot ce-i poate fi util. Copilul are nevoie de stimulare intelectuală. Relațiile care se stabilesc între părinte și copil sunt hotărâtoare pentru calitatea relațiilor pe care le va stabili acesta din urmă, de-a lungul vieții, în diferite contexte. Pentru copil, părinții constituie centrul de referință în organizarea comportamentului său, ei fiind aceia de la care copilul va împrumuta majoritatea normelor și modurilor de interpretare a lumii. Părinții reprezintă astfel primul model al copilului. A educa un copil presupune un efort din partea părinților, fiind necesare căutarea și găsierea celor mai potrivite metode, în funcție de individualitatea fiecărui copil și de cerințele mediului. Atitudinea și comportamentul de zi cu zi în relația cu copilul, abordarea în ghidarea copilului, controlul și oportunitățile de învățare socială pe care i le oferim acestuia, pot fi structurate într-un „stil relațional”. Climatul emoțional care definește relația cu copilul și atitudinea față de comportamentele denumite de adult ca fiind „problematic” sunt elemente care definesc „stilul de relaționare”. Cu unii copii adoptăm un stil, cu alții, un alt stil. Ceea ce contează însă este observarea propriului comportament.

Cu toții ne dorim să contribuim la creșterea unor copii sănătoși și echilibrați. De aceea trebuie să avem în vedere că, ei, copiii învață în funcție de ce facem noi adulții, părinți sau dascăli. Copiii observă și imită comportamentele noastre. Acțiunile noastre îi ghidează copilului dezvoltarea socială și emoțională, îi asigură cadrul formării încrederii în sine. Noi modelăm comportamentul copilului prin ceea ce facem. Este important astfel ca toți copiii să beneficieze de un reper extern, valoros și foarte credibil de comportament. Un standard, pe care să îl respectăm de fiecare dată.

Familia, prima școală a copilului, părinții primii profesori și permanenți ai copilului reprezintă un exemplu pentru copil. Ca părinte trebuie să aplici consecvent anumite reguli, trebuie să acționezi, nu să reacționezi, să te bazezi pe cunoaștere în loc să lași lucrurile la voia întâmplării, să fii înțelept, nu furios, să lași bunul simț să-ți ghideze hotărârile, nu lipsa de rațiune. De fapt, este vorba de un proces în care părinții, cu toate calitățile și defectele lor, fac tot ce știu și ce le stă în putință pentru a crește și educa copii responsabili, fericiți, inteligenți și sănătoși.

Părinții sunt cei mai importanți parteneri pentru că dețin cele mai multe informații despre copiii lor. Pentru realizarea parteneriatului este esențial ca părinții să fie priviți ca participanți activi, să fie atrași în adoptarea deciziilor, să se recunoască și să se valorifice informațiile date de ei despre copii, iar responsabilitatea să fie împărțită între părinți și educatoare. Părinții și educatorii au în egală măsură răspunderea eforturilor comune pentru a dezvolta o relație de colaborare.

Înainte de a merge la grădiniță, copilul trebuie să știe cine este. Și nu ne referim aici strict la numele sau, ci la o serie de date cu ajutorul cărora să se poată identifica și, în cazuri de urgență, să poată fi pus în contact cu voi, părinții săi. Prin urmare, părinții trebuie să facă tot ce este posibil pentru ca micuțul să își memoreze numele și prenumele, numele părinților, precum și numele grădiniței la care este înscris.

Până la vârsta la care copilul este înscris la grădiniță, deja ar trebui să aibă noțiuni elementare de interacțiune cu alți copii și adulți. Indiferent de vârsta sa, copilul trebuie să știe că nu are voie să lovească, să muste, să scuipe sau să fie agresiv cu ceilalți copii. De asemenea, micuțul trebuie învățat să se joace frumos și să își împartă jucăriile cu ceilalți colegi.

În ceea ce privește interacțiunea cu personalul didactic și auxiliar al grădiniței, copilul trebuie să știe să execute comenzi simple, să înțeleagă interdicțiile și îndrumările educatoarei, să asculte și să răspundă politicos acestora. În afara de toate acestea, trebuie să îl înveți să povestească ce a făcut în cursul zilei (atât lucruri plăcute, cât și neplăcute) precum și faptul că nimeni nu are dreptul să îi ceară să păstreze un secret față de tine și să îl agreseze verbal sau fizic (să îl jignească, să ridice tonul la el, să îl bruscheze, să îl lovească sau să îi privească și/sau atingă partile intime).

Este nevoie să încurajăm copilul spre independență permițându-i să se pieptene, să-și tragă pantalonii ori să-și pună rochița, să se încheie la nasturi, să-și traga fermoarul, etc. Acest lucru îi permite să aibă senzația că a realizat ceva, iar acest lucru se va traduce și în alte direcții. Încrederea în sine este cel mai important lucru cu care un copil se va afișa în alt mediu. Când știe cum să se descurce singur, se simte împlinit, capabil, confortabil. Este important ca din familie copilul să mănance, respectând reguli, să salute,

să răspundă când este întrebat. Abilitățile sociale sunt învățate în familie, iar părinții au un rol determinant în învățarea acestora.

Stabilirea de reguli și formularea permanentă a așteptărilor în legătură cu comportamentele adecvate sunt principalele metode de management comportamental la preșcolari. Respectarea unei reguli presupune dezvoltarea capacității copiilor de a planifica și de a inhiba un comportament, atunci când li se cere. Copiii învață de mici că fiecare context social are anumite reguli (de exemplu, ca să se joace cu jucăria altui copil, întâi va trebui să i-o ceară, etc.), iar respectarea acestora facilitează adaptarea noastră socială.

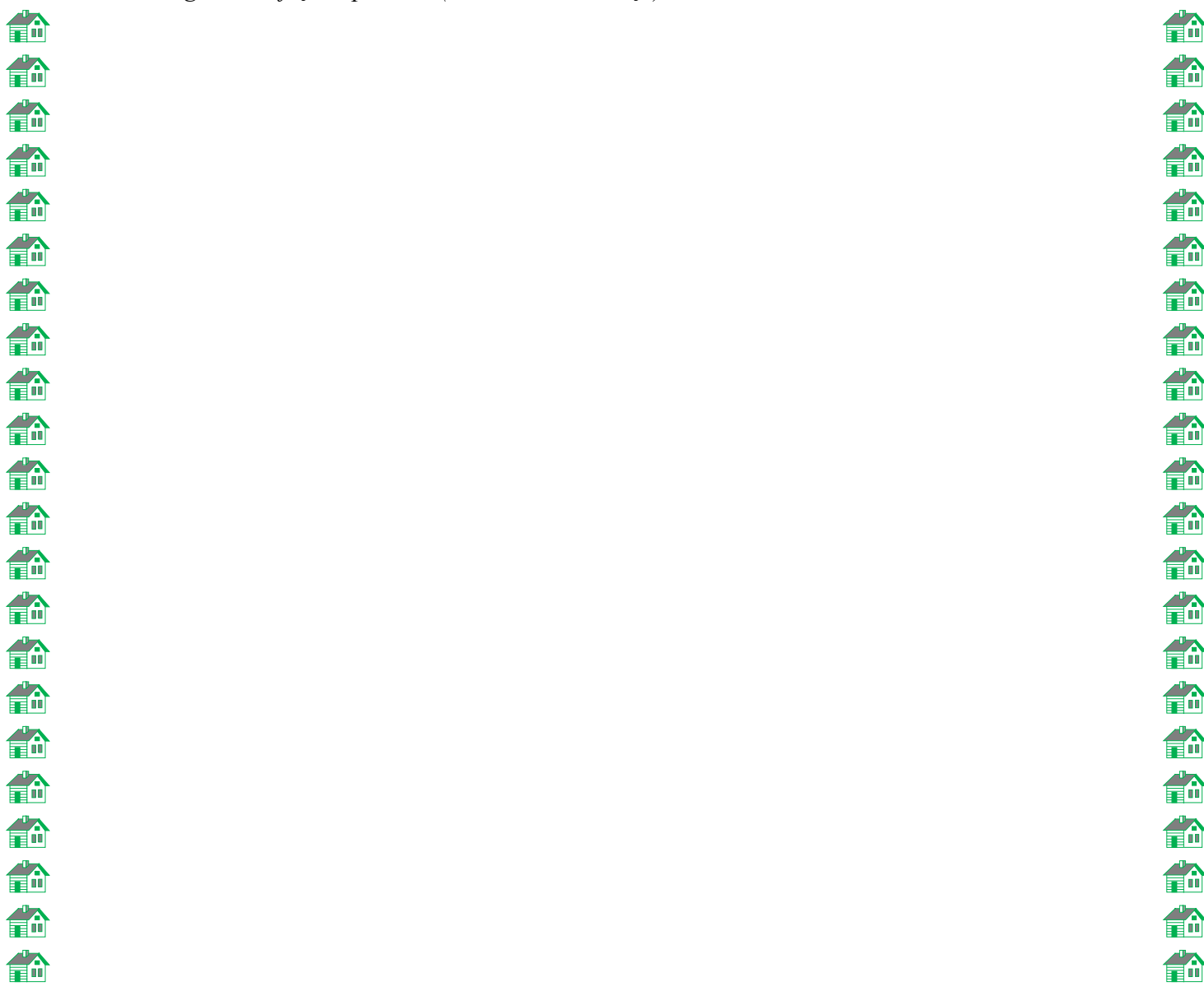
Primul pas într-o disciplină eficientă este raportul pe care îl stabilesc părinții cu copilul. Acest lucru se realizează arătându-i că este acceptat, iubit și respectat. Copilul care este nesigur de relația lui cu părintele și de sentimentele părintelui față de el, va testa întotdeauna limitele ca să vadă cum va reacționa adultul.

Indiferent de modalitatea în care fiecare părinte înțelege să își asume responsabilitățile ce decurg din rolurile parentale, acestea ar trebui:

- Să acopere nevoile copilului de educare și îngrijire;
- Să aibă un caracter predictibil pentru copil;
- Să creioneze o constanță în comportamentul mamei și al tatălui, între ei ca echipă;

Pe măsură ce copilul crește, dezvoltarea sa îi permite să se identifice cu mama sau cu tatăl său, având nevoie de timp de calitate petrecut în familie.

“ Noi, cei mari, uităm adesea că am fost copii. Și lucrul acesta ar trebui să ni-l aducem aminte, mai ales când ne găsim în fața copiilor.” (Alexandru Vlahuță)

CĂI ȘI MIJLOACE DE OPTIMIZARE A RELAȚIEI DE PARTENERIAT ÎNTRE GRĂDINIȚĂ-FAMILIE

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: NEGRIU GEORGIANA
LIC. TEHNOLOGIC: "P. MITROI" BILED
STRUCTURA: GRĂDINIȚA CU P.P. BILED

"Pentru a fi educatori perfecți, ar trebui să fim conștienți nu numai de ceea ce se petrece în lăuntrul nostru, dar și de ceea ce simt aceia cărora ne adresăm." **Andre Berge**

Schimbările sociale, determină *ca educația părinților să devină un fenomen social*. Educația începe din familie, continuă în școală unde, începând de la anumite vârste. Se completează apoi în viață, prin experiență proprie, în mod spontan, dar și organizat, prin participarea conștientă a părinților la multiplele forme și surse de pregătire în acest domeniu inițiate și puse la dispoziția lor de către societate.

Educația părinților, este una din direcțiile pe care le poate îmbrăca intervenția socio-educativă de tip formativ, și ea se adresează direct acestora. Se simte nevoia construirii comportamentelor parentale încă de la vârstele mici.

Părinții sunt receptivi și găsesc resurse de timp pentru a răspunde solicitărilor școlii. Sunt interesați să colaboreze pentru a închide cercul, copil-familie-școală. Este important acest aspect; este important ca acasă să existe în limita posibilului o continuitate a ceea ce se face la școală; este important ca între cele două școală-familie să circule informațiile. Familia și școala reprezintă principalele instanțe responsabile de educația copilului.

Distribuirea responsabilităților între cele două instituții este posibilă în condițiile în care ambele sunt pregătite în egală măsură pentru a-și exercita funcția educativă pe care o dețin. Școala este extrem de importantă, dar fără implicarea familiei în educarea copilului nu va da randamentul dorit. Rolul primordial revine familiei, care este leaganul social al copilului și sprijinul sau pe aproape tot parcursul vieții. Studiile specialiștilor dar și realitatea însăși confirmă tot mai mult importanța acestui nucleu al vieții sociale în dezvoltarea individului și integrarea sa socială.

Activitatea educativă din grădiniță nu poate fi izolată, separată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului și mai ales, de cea din familie. Educația trebuie să se manifeste permanent ca o acțiune coerentă, complexă și unitară a grădiniței și familiei. La intrarea în grădiniță, părinții sunt cei care dețin toate informațiile legate de copil: stare de sănătate, obiceiuri alimentare, particularități de învățare, mod de comportare, probleme în dezvoltare etc. În același timp, grădinița, ca prima instituție care se conduce după principii și metode științifice, deține mijloace specifice pentru valorificarea potențialului fizic și psihic al fiecărui copil. Îmbinarea în parteneriat a informațiilor deținute de părinți cu cele ale grădiniței trebuie să fie în beneficiul copilului. Termenul de parteneriat presupune realizarea unei alianțe pentru atingerea unor obiective comune.

Parteneriatul dintre grădiniță și familie reprezintă o primă experiență relațională și de colaborare a părinților cu persoanele profesioniste în domeniul educației. Cei mai mulți părinți manifestă deschidere, dorință de a colabora cu personalul grădiniței, dar se poate întâmpla ca realizarea unui parteneriat să fie împiedicată de atitudini necorespunzătoare ale fiecăruia dintre cei implicați.

După înscrierea copilului la grădiniță, relația dintre părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un bogat schimb de informații, de experiențe și pe colaborare cu scopul asigurării celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare a copilului. Părinții trebuie să regăsească un sprijin în serviciile oferite de grădiniță, dar, în același timp, să se simtă și să acționeze responsabil pentru a colabora cu personalul la orice activitate realizată pentru și împreună cu copiii.

În sprijinul părinților pot fi organizate servicii de tipul:

- „Școala părinților“ care constă în activități de informare, formare și consiliere a părinților în vederea creșterii abilităților parentale;
- „Centrul de consiliere“ în care consilierul sau terapeutul desfășoară activități cu părinții și copiii pentru optimizarea sau reconstrucția relațiilor dintre aceștia;

• „Clubul pentru părinți și copii“ constă în amenajarea unui spațiu în care părinții și copiii pot petrece timpul liber într-un mod cât mai plăcut (au la dispoziție o ludotecă, bibliotecă cu cărți pentru copii, filme de desene animate etc.).

Colaborarea cu școala este foarte importantă întrucât în această instituție va continua educația copilului. Parteneriatul se poate concretiza prin schimburi de experiență între învățători și educatori (lecții deschise, mese rotunde, ateliere de lucru etc.), activități comune la care să participe copiii și părinții (vizite la școală, proiecte educative de genul „Săptămâna lecturii“, „Ziua porților deschise“, „Școlar pentru o zi“ etc.).

Prin crearea parteneriatului grădiniță–familie–comunitate copiii câștigă un mediu de dezvoltare mai bogat, între participanți se creează relațiile pozitive și fiecare își va dezvolta sentimentul coeziunii sociale.

BIBLIOGRAFIE:

- Pescaru-Băran, Adina -, „Parteneriat în educație”, Editura Aramis Print, București, 2004
- Bontaș, Ioan -, „Tratat de pedagogie”, Editura All București, 2007
- Dumitrana, M., „ Copilul, familia și grădinița”, Editura Compania, București, 2000
- Nicola, Ioan -, „Tratat de pedagogie școlară”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000
- Dima, S., „Copilăria- fundament al personalității”, Imprimeria Coresi, București, 1997

ESTE GREU SA FACEM CEEA CE TREBUIE?

PROF. CARMEN NEGURITA

“De noi depind si virtutea si viciul, caci acolo unde depinde de noi sa actionam, tot de noi depinde si sa nu actionam. Si acolo unde de noi depinde acceptarea, tot de noi depinde refuzul.” (Aristotel)

Cum sa traim? Cum sa ne comportam in viata? Cum sa ne construim existenta astfel incat sa valorificam cat mai din plin propriile noastre calitati si totodata sa daruim societatii tot ceea ce este mai bun din noi? Sunt intrebari care il preocupa pe orice adolescent, pe orice tanar aflat la varsta cand urmeaza sa si defineasca drumul, sa-si formeze definitiv personalitatea.

Omul nu traieste singur, izolat, el a devenit om atunci când, pentru a exista, a fost nevoit sa intre în relatii cu altii. El comunica cu semenii sai, își confrunta cu ei ideile, se dezvoltă împreună cu altii, într-un cuvânt: traieste într-o colectivitate sociala careia nu-i este indiferent modul de comportare al fiecarui individ în parte.

Deci, singura lui posibilitate de convietuire în societate este conditionata de respectarea normelor si principiilor etice si morale care guverneaza respectiva societate. A respecta aceste norme înseamna, practic, a raspunde asteptarilor si cerintelor colectivitatii în care traieste. Însa, si acestea trebuie dezvoltate si îmbogățite prin educatie, învatatura, permanenta instruire.

Astazi, reteta succesului poate fi data de integrarea cât mai rapida în „lumea reala”, lume în care se da din ce în ce mai mult importanta aparentelor. Dar chiar si în aceasta lume, bunele maniere reprezinta o adevarata carte de vizita.

Respectarea a cat mai multor reguli de comportament mentine echilibrul social. Comunitatea se imparte in mai multe categorii de oameni, oameni care respecta cu strictete regulile, alti oameni care cunosc aceste reguli, dar care renunta sa le respecte din diverse motive, cat si oameni care au ramas tot la acel stadiu de primitivitate, care fie renunta sa primeasca o educatie aleasa, fie nu traiesc intr-un cadru favorabil dobandirii ei.

Asadar, respectarea normelor sociale este secretul unui trai lipsit de conflicte, pasnic si echilibrat. Oamenii sunt fiinte care se pot distinge de animale intocmai prin aplicarea acestor norme de conduita stabilite inca de demult. Cheia unei vieti armonioase a fost inmanata de generatii la rand si trebuie pastrata cu sfintenie, pentru ca numai in acest mod vor fi deschise portile civilizatiei.

CEI 7 ANI DE ACASA: NORME SI VALORI ESENTIALE PENTRU SUCESUL VIITORULUI COPILULUI

PROF. NEMETI MARIA-MARILENA
– COLEGIUL “EMIL NEGRUȚIU” TURDA

Este adevarat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt inclusi în diverse forme educationale inca de la varste mult mai fragede, ramane ideea de la baza acestei expresii: normele de conduita se invata din familie. Scoala si alte medii educationale nu pot ulterior decat sa confirme si sa consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în același decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinți, cu spatele drept și coatele pe lângă corp, mânuiește cu dexteritate și cunoaștere toate ustensilele de lângă farfurie, mulțumește politicos chelnerului pentru orice serviciu și contribuie în mod adecvat la conversație. În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală și printre picioarele mesenilor, varsă pe fața de masă supa și paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele.

Trebuie să recunoaștem că ambele scenarii par exagerate. Puțini copii se comportă ca și cum tocmai ar fi ieșit de pe porțile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puțini sunt, probabil, și cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinților în dorința lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „**cei șapte ani de-acasă**”.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

IMPORTANȚA PRIMILOR ȘAPTE ANI DE VIAȚĂ ÎN FORMAREA CA ADULT

NICHITA ELISABETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CHEȚANI
STRUCTURA HĂDĂRENI, JUDEȚUL MUREȘ

Până la vârsta de 6 ani, copilul trece printr-o perioadă de dezvoltare crucială. Creșterea fizică, atașamentul emoțional, atitudinile și comportamentele, limbajul și aptitudinile motorii se dezvoltă în această perioadă.

În primul an de viață bucuria, surprinderea, supărarea, teama, neplăcerea, interesul pentru ceva anume reprezintă forme de manifestare emotivă ale bebelușului. Una dintre primele emoții cunoscute la copil este teama. Un zgomot foarte puternic, persoane străine, îl sperie, determinându-l să plângă. Se formează atașamentul față de mama sau un substitut al acesteia. Apoi, la 8 - 9 luni se formează anxietatea de separare. Unii părinți, pentru a opri un copil din plans, îl scutură. Aceasta este o formă de violență, provocând teama copilului, și chiar leziuni fizice. Lipsa armoniei familiale, slaba informare în legătură cu nevoile copilului pot acționa negativ asupra acestuia.

În perioada 1-3 ani, metodele educaționale structurează și modelează comportamentul copilului în vederea asigurării unui echilibru emoțional al acestuia. Jocul este principalul mod prin care copilul învață. În jurul vârstei de 18 luni, copilul este mult mai impresionabil. Acum se manifestă gelozia față de un alt copil sau față de o persoană care se interpune între el și mama, timiditatea față de persoanele străine și simpatia sau antipatia față de cele cunoscute. Apare negativismul primar: copilul se opune prin plâns, țipete. Aceste tendințe dispar dacă părinții vor utiliza metode educaționale adecvate, copilul dobândește mai multă siguranță și independență. Anxietatea de separare devine mai evidentă, copilul reacționând puternic la separarea de persoana față de care manifestă atașament. Copilul trece de la o stare la alta, poate avea manifestări violente, zgomotoase, neputându-și controla aceste stări. Sub influența adultului, a experiențelor lui relaționale, a modelelor care i se oferă, aceste comportamente dispar, iar dezvoltarea emoțională devine mai stabilă și mai controlată.

La 3 ani manifestările comportamentale implică stări afective confuze. Între 4 și 6 ani emoțiile devin mai profunde, copiii încep să-și stăpânească emoțiile, pot să aprecieze prin frumos sau urât anumite trăsături ale obiectelor, fenomenelor, persoanelor etc. Prin cuvânt, în cadrul comunicării verbale, copilul își poate exprima bucuria, tristețea, supărarea. Copiii stresați, frustrați, abuzați emoțional pot prezenta tulburări ale fluxului vorbirii (logonevroze).

Interacțiunea dintre părinți și copii este complexă la această vârstă. Părinții iubitori care reușesc să ofere căldură, modele pozitive copiilor, părinții care se folosesc în educare de calitățile copiilor, cei care nu folosesc o autoritate excesivă, au copii fericiți, încrezători în forțele proprii. Prin această atitudine ei reușesc să aibă o comunicare optimă cu copilul, lucru esențial în educare.

Autoritatea excesivă, folosirea pedepsei fizice, ignorarea personalității copilului determină apariția comportamentelor agresive și a unei imagini de sine deficitare. Relațiile defectuoase au efecte negative, ce se vor manifesta mai târziu în viața adultului prin agresivitate, hiperemotivitate, instabilitate, anxietate.

Copiii trebuie protejați de abuz și neglijare în toate aspectele vieții lor. Acei copii care sunt expuși la violență sau educați prin metode violente, pot dezvolta probleme emoționale și comportamentale care îi împiedică să dezvolte relații sănătoase cu ceilalți și care le vor afecta viața relațională ca adulți.

Atunci când părinții asigură experiențe pozitive pentru copii, de mici, ei îngrijesc și îmbogățesc dezvoltarea creierului. Pentru a alege metodele educaționale corecte, adecvate, părinții trebuie să își cunoască foarte bine copilul, să știe ce presupune fiecare vârstă și care sunt caracteristicile ei, să țină cont de părerea celorlalți, a educatorului, a psihologului sau a medicului.

Atât părinții, cât și educatorii au nevoie de a fi susținuți și încurajați pentru a fi implicați în mod activ în viețile copiilor.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale, încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună

purta-re, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

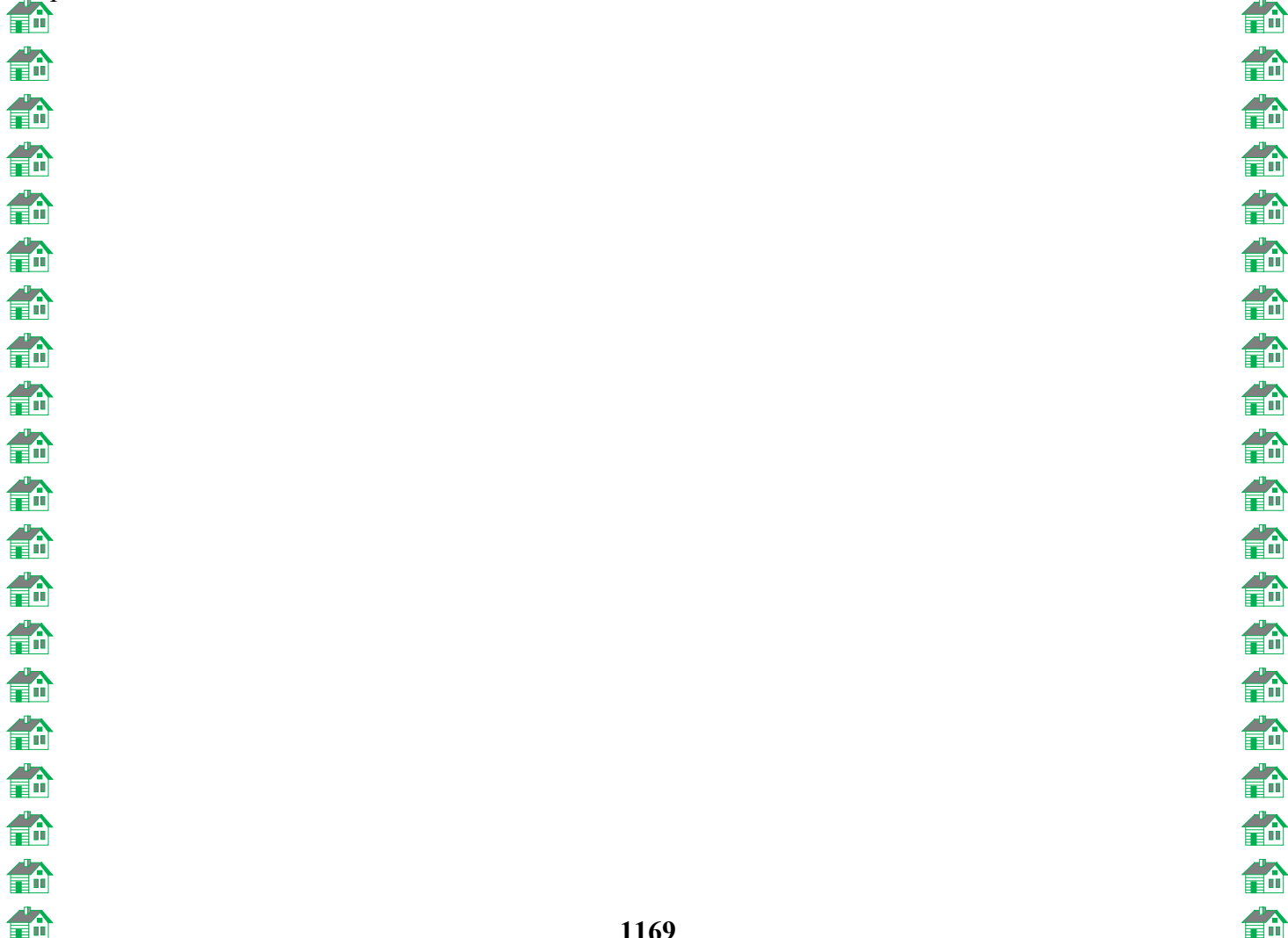
Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formeaza ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulilele de comportament.

Indiferent de convingeri, experiențe sau atitudini, toți părinții își doresc copii bine pregătiți, care să găsească un loc cât mai bun într-o lume din ce în ce mai competitivă, în care orice cunoaștere în plus poate face diferența. Unul dintre răspunsurile tradiționale cu privire la întrebarea: "De unde învață copilul tău?" este, evident, școala. Cu toate punctele sale slabe și cu toate acuzațiile care i se aduc, școala rămâne principalul mijloc de educație formală a copilului. Și pentru mulți copii ea este singura speranță la o viață decentă.

Criticile care se aduc în prezent sistemului educației prin școală sunt multiple, iar explicația parțială pentru această stare de fapt este nevoia tot mai stringentă de reconsiderare a necesităților de învățare ale elevului. Elevii sunt primii care simt asta, constatând intuitiv că ceea ce învață la școală nu se regăsește decât în foarte mică măsură în viața lor reală, că materia le este prezentată într-o manieră nepotrivită pentru caracteristicile generației lor, când orice informație este la un click distanță. Părinții simt și ei același lucru, văzând condițiile actuale ale societății și activând ei înșiși pe o piață de muncă în care criteriile de acces și de succes nu mai au mare legătură cu nivelul de asimilare a materiilor predate în școală.

La fel de importantă este, în același timp, conștientizarea de către părinți că educația nu înseamnă doar școală. Școala este doar "o" soluție. Una la îndemână, nicidecum suficientă, și perfectibilă din toate punctele de vedere.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF.NICHITA MARIOARA
GRADINITA PP,,RIKI-PRIKI”RESITA
JUD.CARAS-SEVERIN

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. „Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la grădiniță, școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelie unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-una noastră.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;

 - perseverența în realizarea unei sarcini;

 - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său („mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Copilul trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu îi facem observații în public. Replicile de genul „taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume - omul de caracter”.

 Bibliografie:

 1. Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009

 2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002

NICOLAE GEORGETA ,
LICEUL TEORETIC „IULIA HASDEU,, LUGOJ, JUDEȚUL TIMIȘ

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Familia este instituția fundamentală în toate societățile.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din mai multe puncte de vedere: fizic, intelectual, moral și estetic.

Din primul punct de vedere, familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor, asigurând hrana și îmbrăcămintea copiilor, ferindu- i de pericole, lăsându- le timp pentru joacă, creându- le condiții cât mai bune de odihnă și îngrijindu- se de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării fizice a copiilor. Familia le formează copiilor primele deprinderi de igienă personală și socială și îi obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul soarele) pentru bunăstarea organismului. În perioada pubertății, schimbările fiziologice produse în organism pun probleme noi pentru dezvoltarea fizică a preadolescentului, însă, prin îndrumări perseverente și afectuoase, prin modificarea regimului de odihnă, prin crearea unor deprinderi igienice noi, toate acestea se rezolvă pozitiv.

Din punct de vedere intelectual, familia este primul loc unde începe educația. Aici, copiii încep să și formeze vocabularul și modul de a se comporta cu cei din apropiere, mai întâi, învățând primele expresii și moduri de manifestare care le vor servi în educația ulterioară sau, dimpotrivă, acelea de care vor scăpa cu greu sau deloc. Copiii, fiind foarte receptivi la tot ceea ce văd și aud, familia trebuie să fie foarte atentă la cum se manifestă în prezența lor.

Calitatea educației- a „ celor șapte ani de acasă”- depinde îndeosebi de nivelul educației părinților, dar și a celorlalți membri ai familiei, care vin în contact cu copiii, în special sub aspectul moral-comportamental. Atunci când copilul aude că se înjură și el, devenit adolescent, va înjura; atunci când de mic va vedea că se fură și el va fura, în viitorii ani; în schimb, dacă cei din jur se poartă respectuos, tot așa va face și el.

Școala este locul unde copilul începe să trăiască zilnic o parte din timpul său, în cadrul unei comunități ce depășește cadrul familial. În școală copilul trebuie să înceapă să respecte reguli de comportament pentru a- și continua educația civică. Rolul educatorilor - învățători și profesori- în formarea ca cetățean a elevului este foarte mare și trebuie ca aceștia să- și cunoască menirea. În școală se clarifică noțiunile de drepturi și îndatoriri civice, de respect și supremație a legii, de democrație, de societate civilă, de patriotism și sentiment național, de cult al eroilor, de prietenie. Calitatea educației civice în școală depinde de educația primită de copil în familie și de comportamentul grupului de învățători și profesori.

În perioada școlară mică (6- 10 ani) , apar elemente de socializare a copilului (relații interumane, spirit de echipă), se dezvoltă sentimentul culpabilității, apar manifestări negative ca minciuna și superficialitatea, cu efecte în viața civică ulterioară

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani

- **Invață-l să se poarte frumos;** bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
- **Stabilește și impune reguli și limite** în comportamentul copilului!

Comunicați cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

➤ **Învăță-l să iubească lectura și cărțile** - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el sa le exploreze până când învăță să citească și să se bucure singur de ele!

➤ **Lasă-l să se bucure de copilărie** - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

➤ **Nu abuza în niciun fel de copil** - fizic, emoțional, verbal etc.; evită educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă!

➤ **Învăță-l să își exprime emoții și sentimente**; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

➤ **Învăță-l să spună mereu adevărul!** Si aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!

➤ **Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău!** Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

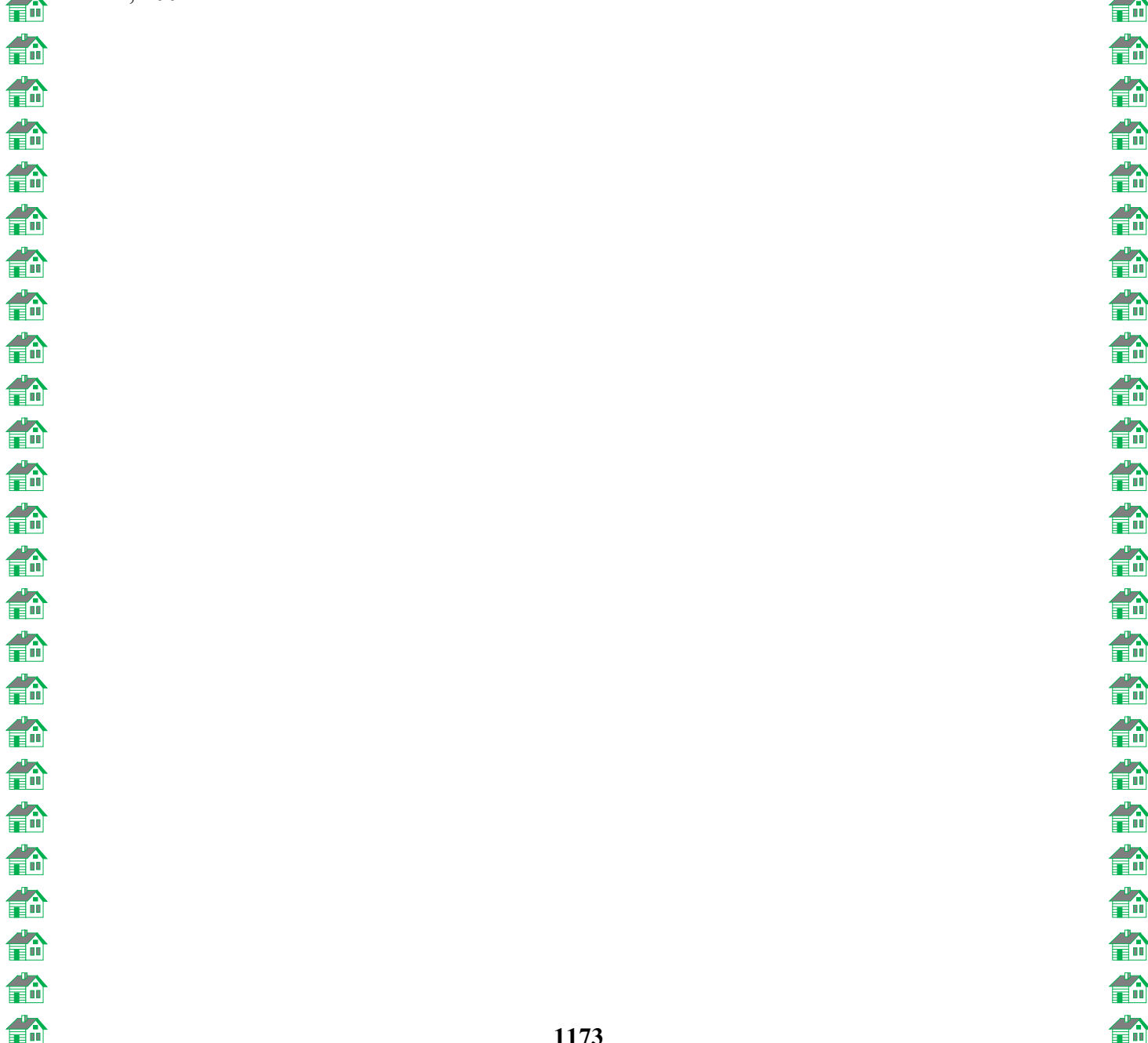
➤ **Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta!** Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obraji, îmbrățișări.

BIBLIOGRAFIE:

1. Elias, J. Maurice, Tobias, E. Steven , Friendlander, S. Brian, „Inteligența emoțională în educația copiilor”, Editura Curtea Veche, 2007;

2. Hedges, Patricia, „ Personalitate și temperament”, „ Editura Humanitas, 2006;

3. Parlicov, Eugenia, Mija, Violeta, „ Eu și familia mea, Conversație cu adolescenții”, Editura Gunivas, 2004

IMPORTANTA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: NICOLAE IOANA LIVIA
G.P.N. CORLĂTEȘTI

Dezvoltarea fiecărei persoane are la bază interacțiunea dintre partea ereditară/biologică și mediul. Mediul influențează dezvoltarea, prin intermediul stilului parental (interacțiunea părinte – copil). Optim ar fi ca părinții să aibă o abordare pozitivă, de tip non-confruntare, să dea dovadă de flexibilitate și disponibilitate, să stabilească o relație de calitate cu copilul, manifestată prin sensibilitatea față de nevoile acestuia, să stabilească reguli clare și pe înțelesul micuțului, pentru comportamentul lui.

Meseria de părinte e grea, și asta mai ales pentru că familia dorește să aibă copii fericiți, inteligenți și sănătoși, sociabili și bine adaptați la viața actuală.

Cum să crești un copil fericit, dacă nu cu veselie, optimism și momente amuzante?

Părinții care se implică activ în formarea propriului copil sunt cei care petrec timp de calitate cu acesta. Nu este de-ajuns să ne aflăm, fizic, în preajma celui mic și să-i asigurăm acestuia un trai decent, din punct de vedere material, ci trebuie să-i asigurăm o dezvoltare emoțională deosebită, pentru ca cei 7 ani de acasă să-i ofere posibilitatea de-a se integra, mai târziu, în mediul școlar și în viața socială. Un părinte responsabil este acela care se joacă cu copilul, cât mai des, cât mai haios. Atunci când părinții glumesc și se implică în jocul acestuia, copilul învață noi metode de a fi creativ, de a se împrieteni mai ușor cu alții. Un copil bine dezvoltat emoțional va face față, mai ușor, stresului provocat de schimbările de mediu. Se va desprinde ușor de familie, va veni cu drag la grădiniță, va coopera cu colegii de grupă, se va implica, cu ușurință, în jocul celorlalți, în activitățile zilnice ale instituției preșcolare.

Afecțiunea pe care le-o arătăm copiilor este baza construirii încrederii în sine, care-i ajută să se vadă într-o lumină pozitivă.

Cei 7 ani de viață, în familie și în grădiniță, sunt esențiali în dezvoltarea intelectuală și morală a copilului. Prin răbdarea cu care i se răspunde la întrebări, prin atenția care se acordă manifestărilor de curiozitate ale celui mic, se asigură îmbogățirea permanentă a cunoștințelor din domenii variate, formarea deprinderilor intelectuale, morale, civice, se pun bazele unei personalități autonome și creative.

Cei 7 ani de acasă ar trebui să le ofere celor mici deprinderile și obișnuințele elementare de viață, de comportament. O familie în care sunt promovate și respectate regulile de comportare corectă, civilizată, va da, cu siguranță, un copil educat. Să nu uităm că nu este de ajuns ca aceste reguli să fie prezentate verbal și eventual încălcate de ceilalți, ci trebuie respectate, demonstrate, amintite permanent, pentru a putea fi însușite activ de către cei mici.

„Socializarea copilului este rezultatul influenței unor instituții ce preexistă acestuia și care-l comandă”, susține Paul Foulquie. Vorbim aici despre familie, grădiniță și școală. Cu toții ar dori să influențeze în sens pozitiv creșterea și dezvoltarea tinerei generații, dar, nu întotdeauna, demersul lor se realizează după aceleași planuri și reguli.

SĂ CONSTRUIM ÎMPREUNĂ CEI „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”!

PROF INV PRIMAR NICOLAE NICOLETA
-SCOALA GIMNAZIALA VALEA RAMNICULUI-JUD BUZAU

Când vorbim despre *cei 7 ani de acasă* ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are *cei 7 ani de acasă* ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog frumos, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții

Expresia „*cei șapte ani de-acasă*” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există, „*cei 7 ani de-acasă*”, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. *Cei 7 ani de acasă* sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani

1. **Învăță-l să se poarte frumos!**: bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului.
2. **Stabilește și impune reguli și limite** în comportamentul copilului!
3. **Comunică cât mai mult cu el!** – comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii.
4. **Învăță-l să iubească lectura și cărțile!**- începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!
5. **Lasă-l să se bucure de copilărie!** – permite-i copilului să socializeze, să se distreze, să se relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
6. **Nu abuza în niciun fel de copil!** – (fizic, emoțional, verbal) evită educația cu „palma la fund” și concentrează-te pe disciplina pozitivă.
7. **Învăță-l să-și exprime emoții și sentimente!** – numai așa va reuși să rezolve conflictele pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.
8. **Învăță-l să spună mereu adevărul!** – și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la părinți.
9. **Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău!** – Fii un părinte implicat și devotat, iar *cei 7 ani de acasă* vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!
10. **Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta!** – Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu-i pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești!

Cei 7 ani de acasă se termină odată ce mergem cu micuțul de mână la școală? Sau *cei 7 ani de acasă* se finalizează odată ce copilul devine părinte și începe să-și facă griji cu privire la *cei 7 ani de acasă* ai copilului său?

Eu cred că nu se termină niciodată!!!

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR NICOLAESCU NORINA

“Un copil educat numai la școală este un copil needucat” – George Santayana

Educația copiilor începe acasă, continuă la școală și influențează întreaga viață a acestora. Copilăria reprezintă cea mai importantă perioadă pentru a pune bazele educației, a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social al viitorului adult.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt elemente de bază pentru adaptarea copilului în societate, pentru stabilirea de relații cu cei din jurul său.

A educa un copil nu înseamnă a-l învăța doar să salute, să spună mulțumesc sau te rog. Rolul familiei este de a-l încuraja, de a-l îndruma, de a-i arăta ceea ce este bine și ce e rău.

Familia are un rol primordial în educație, fiind cea care răspunde de nevoile elementare ale copilului și de protecția acestuia.

Dacă părinții nu îi satisfac copilului nevoia de confort fizic și afectiv, atunci copilul va crește cu un puternic sentiment de neîncredere în viitor, cu o stimă de sine scăzută, fără încredere în propriile sale forțe, toate acestea însoțite de un sentiment de rușine. Părinții au datoria de a oferi copilului primele informații despre ceea ce îl înconjoară, de a-l învăța normele și regulile de conduită care îl vor ajuta în manifestarea unui comportament cuviincios atât cu cei de vârsta lui cât și în relațiile cu adulții.

În relațiile cu părinții, copiii au nevoie de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță. Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, destul de maleabili în raporturile cu copilul, fără a da dovadă de slăbiciune. El are nevoie să simtă că părinții se ocupă de el, că iau parte la micile lui necazuri și la problemele care îl întristează, și că nu sunt dezinteresați de ceea ce se întâmplă la școală.

În același timp, copilul are nevoie de un cadru de disciplină destul de ferm, cu reguli bine stabilite în care copilul să se exprime liber, dar respectând anumite limite. De asemenea, este foarte important ca el să știe că părinții săi împărtășesc același nivel de exigență.

Influențele educative pe care părinții le transmit copilului se pot face atât direct, prin acțiuni dirijate, cât și indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei.

Copiii preiau prin imitație și învățare modelele de conduită ale părinților, iar climatul socio-afectiv în care se dezvoltă are o influență hotărâtoare asupra formării concepției despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Părinții sunt cei care formează copilului primele deprinderi pentru o viață sănătoasă, îl învață normele de igienă, îi formează un limbaj respectuos și cuviincios.

Activitățile desfășurate împreună cu părinții consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la dezvoltarea copilului prin autocunoaștere.

Întregul proces al educației trebuie parcurs cu grijă, cu afecțiune, oferind și cerând numai ceea ce nu îi depășește capacitatea lui de înțelegere, având în vedere etapa de dezvoltare în care se află copilul. Sunt foarte mulți părinți care solicită prea de timpuriu copiii cu lucruri care nu sunt pe măsura forțelor lui.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviu pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat.

Profesorilor și pedagogilor din școală le revine rolul de a șlefui ceea ce a realizat familia și de a-l sprijini pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Educația primită în familie are un rol hotărâtor în ceea ce va deveni copilul mai târziu. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Golu, M., (1993), *Dinamica personalitatii*, Ed. Geneze Bucuresti

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ !

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR NICULACHE JACQUELINE

„Oamenii mari nu înțeleg singuri nimic , niciodată și este obositor pentru copii să le dea întruna lămuriri „ (Antoine de Saint Exupery).

Dacă în trecut copilul era considerat ca fiind un adult în miniatură , în zilele noastre tot mai multă lume începe să înțeleagă faptul că un copil este un individ pentru care lumea înconjurătoare arată altfel decât o văd cei mari .Unii părinți consideră copilul vinovat pentru că nu înțelege ce i se spune, în schimb alții realizează că , de fapt , vina este a lor , a adulților , deoarece nu reușesc să se facă înțeleși . Consider că este necesar ca un adult care se ocupă de creșterea și educarea unui copil să înțeleagă noțiuni de psihologie pe care să le aplice apoi în educarea acestuia și în construirea temeinică a celor șapte ani de acasă . Cunoașterea psihologiei acestuia este metoda prin care se dărâmă zidul existent între lumea fixată în stereotipii a adulților și universul unic , original al fiecărui copil .

De la cele mai fragede vârste copilul învață ce înseamnă respectul de sine și pentru ceilalți .Respectul reprezintă sentimentul de stimă , de considerație sau de prețuire față de cineva , pe care copilul îl manifestă prin limbaj și acțiuni frumoase .

Respectul de sine și respectul față de ceilalți stă la temelia unei bune educații .Copilul trebuie învățat de mic să își țină promisiunile , să nu fie răutăcios , să salute , să nu fie îngâmfat ,să fie ordonat în tot ceea ce face , să nu mintă și să nu vorbească urât .În relațiile cu ceilalți trebuie învățat să nu facă rău nimănui , să nu-i deranjeze pe cei din jur , să-i ajute , să fie darnic și să le fie alături când au nevoie .

Buna creștere se referă la educația pe care copilul o primește în familie și la școală și influențează pozitiv gândirea și conduita copilului prin formarea unor deprinderi . Cel care este bine crescut devine o persoană cinstită și manierată .

Bunul simț îl are copilul care este bine crescut și care dă dovadă de bunătate .

Cei șapte ani de acasă devine temelia temeinică pe care apoi dascălul poate construi o bună conduită și consolida ceea ce familia a reușit să răsădească .

Realitatea este că uneori părinții nu știu cum trebuie abordată educația copilului și fac greșeli care ,apoi își pun amprenta pe comportamentul acestuia .Copilul are multă energie ,iar modul în care și-o cheltuiește este de multe ori deranjant , obositor .În aceste situații , părintele se vede nevoit să ia atitudine ,să impună reguli . Nu de puține ori ajunge ca , din exces de zel , să pretindă o disciplină exagerată ,care-i îngradește copilului orice formă de manifestare . Părintele crede că astfel și-a câștigat respectul printr-un mod autoritar de a aborda situația , pe când , în realitate , ceea ce stă la baza reglării comportamentului este frica .

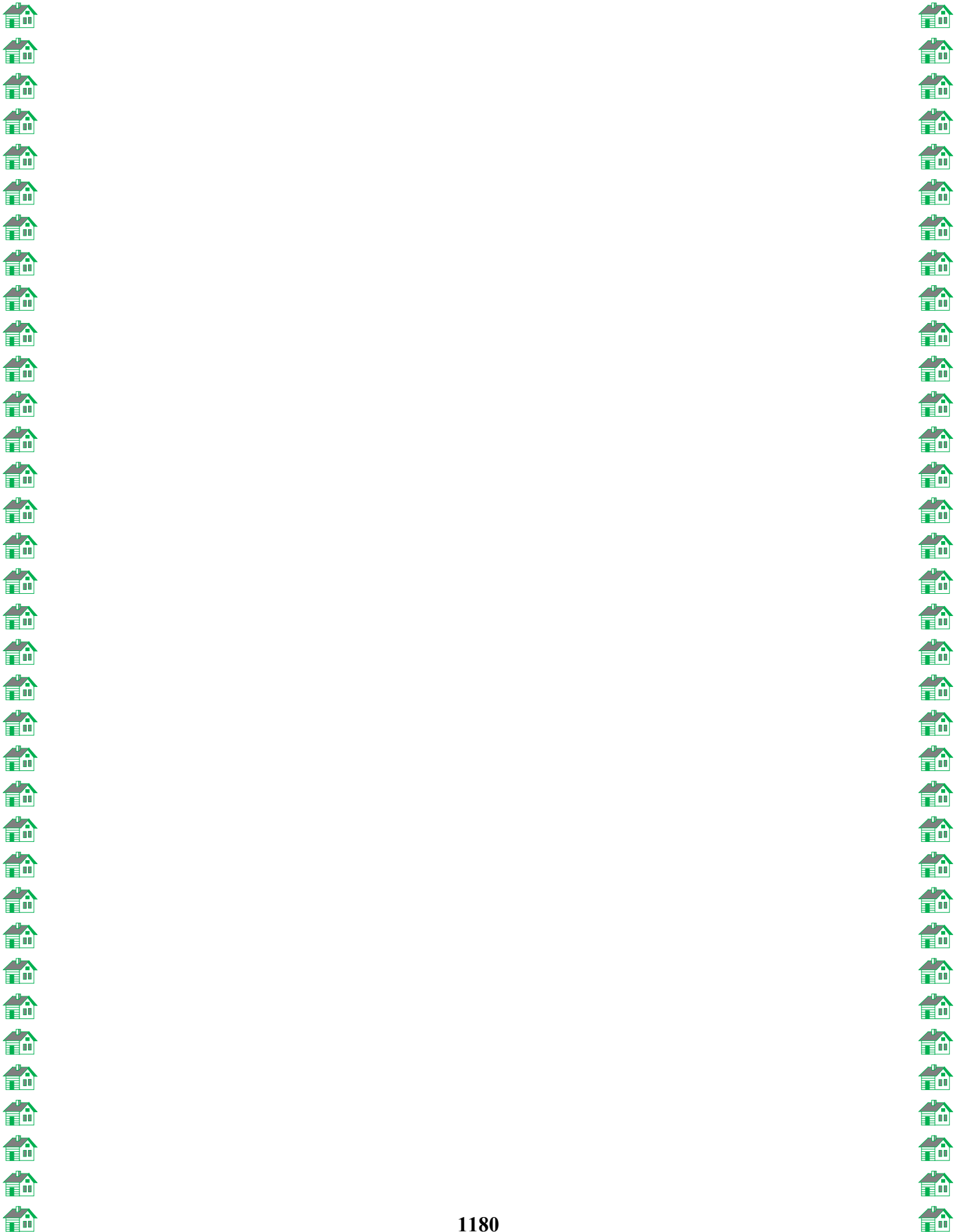
Deseori părinții au tendința să ofere totul copilului său , să-și investească toate resursele de care dispune „pentru a-i fi bine,, acestuia . În unele cazuri , în special când părinții au fost frustrați în copilărie de diferite bunuri materiale sau nu au beneficiat de suficientă atenție , dragoste , pentru a compensa lipsurile avute se întâmplă ca , din exces de zel , să ofere prea mult. Ca urmare a acestei atitudini parentale , copiii devin răsfățați ,ceea ce reprezintă o problemă serioasă , atât pentru cadrele didactice cât și pentru societate .

Copilul nu reprezintă un bun care aparține părintelui , de aceea acesta nu trebuie să uite că ceea ce îi trebuie este securitatea afectivă și educația corespunzătoare . E bine de știut că dezvoltarea atașamentului la copii în primii ani de viață reprezintă o etapă cel puțin la fel de importantă ca și achiziția mersului și a limbajului . Insecuritatea afectivă este o consecință a dezvoltării inadecvate a atașamentului . Copiii cu insecuritate afectivă pot manifesta tulburări emoționale de genul : stări de frică aparent nejustificate , nervozitate crescută ,apatie , dependență exagerată de părinți .

Îndeplinirea eficientă a meseriei de părinte presupune cunoașterea stilurilor parentale cu toate avantajele și dezavantajele care decurg în urma adoptării acestora .Acestea sunt : indulgent ,autoritar , indiferent , protector , democratic . Fiecare stil are avantajele și dezavantajele sale , de aceea este bine ca acestea să fie combinate ,în funcție de diferiți factori ,iar într-o familie , fiecare dintre părinți poate avea propriul stil parental , care uneori se completează cu cel al partenerului ,iar alteori se dovedește incompatibil ,ajungând să dezorienteze copilul și să-i creeze un climat afectiv nefavorabil dezvoltării armonioase .

„ Meseria de părinte „ este cea mai dificilă și cea mai ușoară meserie din lume , de aceea adulții implicați în educația copiilor trebuie să se încarce cu multă răbdare și tenacitate .

UN COPIL EDUCAT, UN ADULT DE SUCCES!

NICULICI VIRGINIA – SORINA
DRAGANESTI -OLT

Atunci cand ne gandim la expresia “ cei 7 ani de acasa”, automat o asociem cu notiunea de educatie primara , primita in familie , in primii ani de viata. Aceasta se refera la setul de reguli esentiale de conduita ale copilului care mai tarziu devin principiile de viata ce il ghideaza pe adult pe tot parcursul vietii.

Un copil bine educat va ajunge adultul responsabil , politicos, cu o conduita civilizata atat in viata particulara, cat si in societate. Copilul isi insuseste acest set de reguli inca din frageda pruncie prin exemple si argumente clare.

Inca din primii ani de viata , copiii isi pot insusi notiunea de respect , mai ales daca este invatat sa foloseasca *cuvintele magice* : “ Multumesc.”, “ Cu placere.”, “ Te rog frumos.”, Sarut mana!”si altele.

Chiar daca nu realizeaza importanta acestor cuvinte atunci, in timp copilul va intelege ca bunele maniere il ajuta sa interactioneze mai bine cu semenii sai si sa fie mai apreciat si mai respectat in societate.

Copilul trebuie invatat ca bunele maniere sunt importante atat in viata de zi cu zi , cat si in alte situatii.

Regulile de politete pe care copilul trebuie sa si le insuseasca le includ si pe cele de la masa. El trebuie invatat sa nu vorbeasca cu gura plina, sa nu soarba, sa nu manance cu gura deschisa sau sa se joace cu alimentele, deoarece astfel de comportamente provoaca neplaceri celor aflati impreuna cu el la masa.

In concluzie, un copil bine educat va sti cum sa se comporte la scoala, in vizita, pe strada si mai tarziu, la un interviu pentru un loc de munca, cum sa isi faca prieteni noi si sa mentina relatiile pe care le are. Setul de reguli de conduita dobandite in cei 7 ani de acasa il ajuta pe copil si apoi pe adult sa se integreze si sa fie acceptat in cercul de prieteni si cunostinte sau la locul de munca.

Copilul trebuie sa stie cum sa vorbeasca , cum sa se imbrace , sa ii respecte pe cei din jur , dar si sa empatizeze si sa nu ramana indiferent la problemele celorlalti, cu alte cuvinte, sa fie *om*, in adevaratul sens al cuvintului.

INFLUENȚA EDUCAȚIONALĂ A CELOR 7 ANI DE ACASĂ ÎN DEZVOLTAREA PREȘCOLARULUI

INV.PROF.PREȘCOLAR NISTOR MARCELA
GRĂDINIȚA CU P.P. „VOINICEL” ZEMEȘ, BACĂU

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină.

Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu.

Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți acasă în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceștia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiție sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte și altfel de modele. Pentru orice creștin modelul este Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuși Fiul lui Dumnezeu.

Mult mai ușor se vor apropia tinerii de sfinți, care sunt prietenii lui Dumnezeu, care Îl oglindesc pe Dumnezeu. Cunoașterea vieților sfinților are de aceea un rol foarte important în formarea personalității tinerilor.

Văzând cum sfinții, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viață. Vor înțelege că ispitele care vin din toate părțile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu.

Unii părinți le citesc copiilor din viețile sfinților când sunt mici, și uneori ei le confundă cu poveștile. Când cresc mai mari, și vor să se rupă de lumea poveștilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în viețile sfinților.

Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost și sunt reale, că Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi și urmașii acestora au făcut o mulțime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu. Minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu*.

Sărbătoarea Crăciunului și a Paștelui sunt cele mai importante momente din viața oricărui copil creștin. Atenția părinților trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Nașterii și Învierii Domnului. Mari greșeli fac părinții care, creștini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepurașului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paștelui. Cei mai mulți copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și „iepurașul“ și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani și ani, când vor avea nevoie de ajutorul Celui Înviat, nu vor ști să îl ceară; s-au obișnuit prea mult cu prezența „iepurașilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în funcție de vârstă.

Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupești, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

Un alt prilej de poticnire pentru tineri este părerea că, deși sfinții au dus cu secole în urmă o viață curată, că I-au slujit lui Dumnezeu cu toată ființa lor, în zilele noastre nimeni nu mai duce o viață de sfințenie; dar această părere nu corespunde realității! În clipa în care lumea va fi lipsită de sfinți, va veni sfârșitul, însă până la acest sfârșit, Duhul Sfânt are și va avea în fiecare vreme oameni care Îl cheamă și la care vine.

E bine ca tinerii să cunoască măcar câteva din viețile oamenilor aleși pe care i-a avut Biserica în vremea noastră. Părinți îmbunătățiți care au dobândit rugăciunea neîncetată, mari duhovnici, mari asceți, unii chiar făcători de minuni și care au lăsat sfinte moaște.

Să cunoască tinerii marea jertfă pe care a dat-o Biserica Ortodoxă în prigoana comunistă din România, Rusia, Serbia, Bulgaria. Zeci de mii de preoți, sute de mii de credincioși care au fost torturați în fel și chip și care au murit în închisori, și nu numai acolo, pentru că nu au vrut să se lepede de Dumnezeu. Să cunoască tinerii cum alții la vârsta lor în loc de desfătări au avut parte numai de cruce pentru a dobândi Împărăția cerurilor.

Biserica are modele pe care să le ofere tinerilor; mai precis, Biserica este singura care poate oferi adevăratele modele, chiar de la cele văzute sau auzite, pictura, icoanele, cântările, toaca, veșmintele și gesturile preoților/monahilor, până la cele de taină, cum ar fi liniștea sufletească și pacea sfântă, toate acestea rămân în inimile lor pentru totdeauna și vor lucra în taină. Dacă primii îndrumători în ale rugăciunii sunt părinții sau bunicii, și copiii sunt deprinși de mici cu rugăciunea, aceasta devine în timp din ce în ce mai profundă.

Nu lipsite de importanță sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmașul pornește atâta dezbinare între neamuri și pe de altă parte este propovăduită renunțarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinții sunt datori a le cultiva copiilor respectul față de eroii neamului. Eroii pe care Biserica îi pomenește cu mare cinste. Tinerii pot afla în acești eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunțare la o viață egoistă, pentru o viață închinată semenilor.

Eroii neamului pot fi cinstiți, dar sfinții, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezențe reale în viețile tinerilor. Deși nevăzuți, ajutorul lor este mare. În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune de către acesta, căci îi poartă de grijă și îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

Înainte însă de a-i cunoaște pe eroii neamului și pe sfinți, pe de o parte, sau pe idoli muzicii, filmului, modei, sau pe și mai periculoasele „staruri“ ale culturii fără Dumnezeu, pe de altă parte, copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii pași în viață: *părinții*. Ar fi bine dacă părinții și-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți.

Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

N-o poți scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Doar atunci când în centrul vieții părinților stă Dumnezeu, și când părinții trăiesc știind că Dumnezeu îi vede în tot ceea ce fac, inimile copiilor nu au de ce să se smintească. Numai atunci crucea de a fi model devine prilej de bucurie, prilej de împlinire.

Nu există handicap pe care părinții să nu îl poată depăși. Nu există cădere oricât de mare din care părinții să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor.

Important este să aibă credință în Dumnezeu, să se căiască pentru păcatele lor și să alerge să ia dezlegare de păcate prin Taina Spovedaniei. Rolul unui duhovnic bun, care să sfătuiască și să mustre, care să dea binecuvântare pentru săvârșirea unor fapte importante, este *de neînlocuit*.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune,

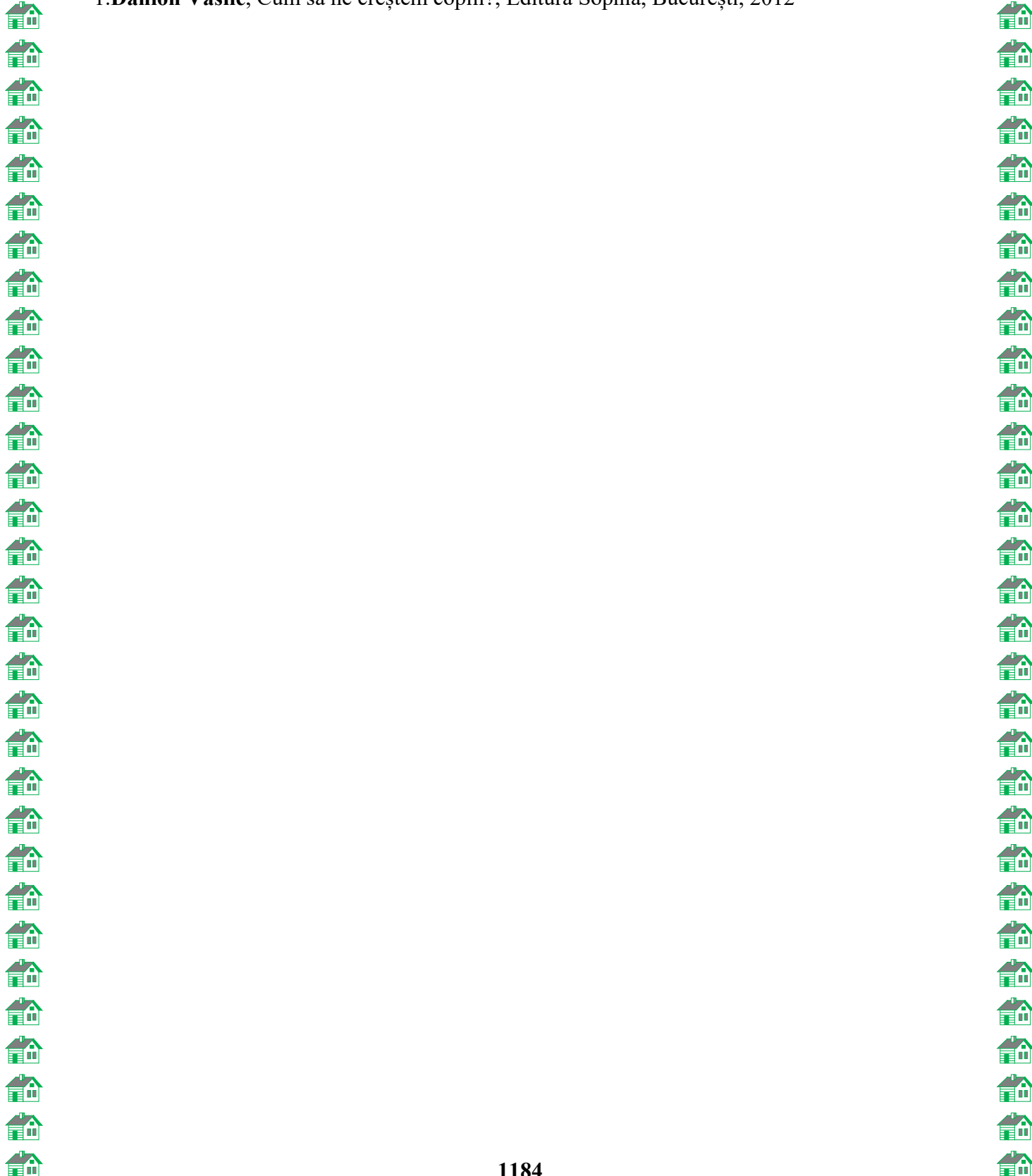

poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaște bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu și fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu“ (Isaia 8, 18).

BIBLIOGRAFIE

1. **Danion Vasile**, Cum să ne creștem copiii?, Editura Sophia, București, 2012

DEZVOLTAREA SOCIO-EMOȚIONALĂ A COPIILOR PLECAȚI ÎN STRĂINĂTATE CU PĂRINȚI

PROF. NISTOR OLTEA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GEORGE VOEVIDCA”
CÂMPULUNG MOLDOVENESC

Familia este ca un sanctuar pentru mine. Întotdeauna mă întorc la ei să mă sprijine și să îmi dea putere. Mă liniștește să știu că indiferent pe ce cale aş apuca-o, familia mea vine din urmă. (Benjamin Bratt)

Familia reprezintă o instituție sacră, alcătuită din părinți și copii, un refugiu în fața singurătății, devenind un spațiu atât al perpetuării valorilor, cât și unul al echilibrului și al stabilității. Instituția familiei oferă o radiografie a societății într-un anumit stadiu de civilizație, oferind indicatori cu privire la starea de normalitate a acesteia, dar marchează profund destinul fiecărui individ care se formează într-o anumită familie.

Studiile au demonstrat faptul că educația primită în familie reprezintă cam jumătate din dezvoltarea mental-emoțională și din caracterul viitorului adult. Familia este un micronucleu în care se formează personalitatea fiecărui individ, aceasta fiind în măsură să traseze coordonatele dezvoltării și evoluției ulterioare de care un copil are nevoie pentru a crește și pentru a deveni o ființă umană responsabilă, capabilă să își asume diferite roluri în societate.

Familia, stilul relațional dintre părinți și stilul educativ al părinților afectează viața și socializarea copilului, abilitatea de a învăța și de a fi independent, de a se înțelege cu ceilalți, de a conștientiza importanța regulilor, inclusiv progresul școlar și respectul de sine al copilului. O educație sănătoasă pleacă din familie, încă de la primii ani de viață. În altă ordine de idei, familia este cea care pregătește copilul pentru viață, oferindu-i cel mai potrivit cadru în care să își formeze principalele deprinderi, pentru transmiterea principalelor cunoștințe asupra realității și pentru formarea primelor principii de viață.

Încă de la naștere, copilul este practic dependent de membrii care formează familia, în special de părinți, fapt care reprezintă o etapă importantă în ciclul său de viață. În această perioadă sunt dobândite principalele motivații și deprinderi ale viitorului adult. Astfel, orice experiență de viață, orice reacție afectivă sau comportamentală vor fi resimțite în funcție de bazele oferite de familie. Așadar, în acest mediu, copilul are parte de primele lecții de viață, părinții fiind cei care îi oferă un prim model de învățare. Relația părinte-copil este deosebit de importantă deoarece ea duce la înrădăcinarea celor mai adecvate deprinderi comportamentale. În aceste condiții, dragostea părintească concretizată în asigurarea protecției, securității și orientării copilului, în formarea unor aptitudini și atitudini pozitive presupune încredere și siguranță din partea copilului, înțelegere și afecțiune din partea părinților.

Ce se întâmplă când familia nu reușește să îndeplinească aceste sarcini și să ofere copiilor o educație pozitivă, când adulții își lasă copiii în grija bunicilor sau a unor rude și pleacă în străinătate în speranța unui trai mai bun sau când părinții nu sunt modele de urmat? Răspunsul este simplu și dureros: impactul asupra vieții copiilor poate fi distrugător.

Potrivit centralizării făcute la nivelul MEN și făcută publică, la 01.01.2018 erau 159.038 de copii (în calcule intră doar cei școlarizați) ai căror părinți sunt plecați în străinătate. Dintre aceștia, conform aceluiași raport, 24.948 sunt copii cu ambii părinți plecați la muncă în străinătate, 20.554 sunt copii cu părintele unic susținător plecat la muncă și 113.536 sunt copii cu un singur părinte plecat. Aceste date nu surprind nici ele întreaga amploare a fenomenului, pentru că nu includ și copiii de vârstă antepreșcolară și pe cei neînscrși la școală sau în abandon școlar.

Copiii rămași acasă în urma plecării părinților la muncă în străinătate, lipsiți de afecțiunea și supravegherea acestora, sunt expuși mai multor riscuri: abandon școlar, autoizolare, apariția unor tulburări emoționale și comportamentale. Mai mult decât atât, lipsa ambilor părinți sau a reprezentanților legali determină limitarea accesului copiilor la servicii de sănătate și educaționale, la protecție juridică sau la beneficii sociale.

Situațiile în care copiii rămân o perioadă de timp fără prezența unui părinte sau a unui alt adult de referință (buni activi și implicați, alte rude apropiate) care să îi supravegheze, protejeze și să îi susțină

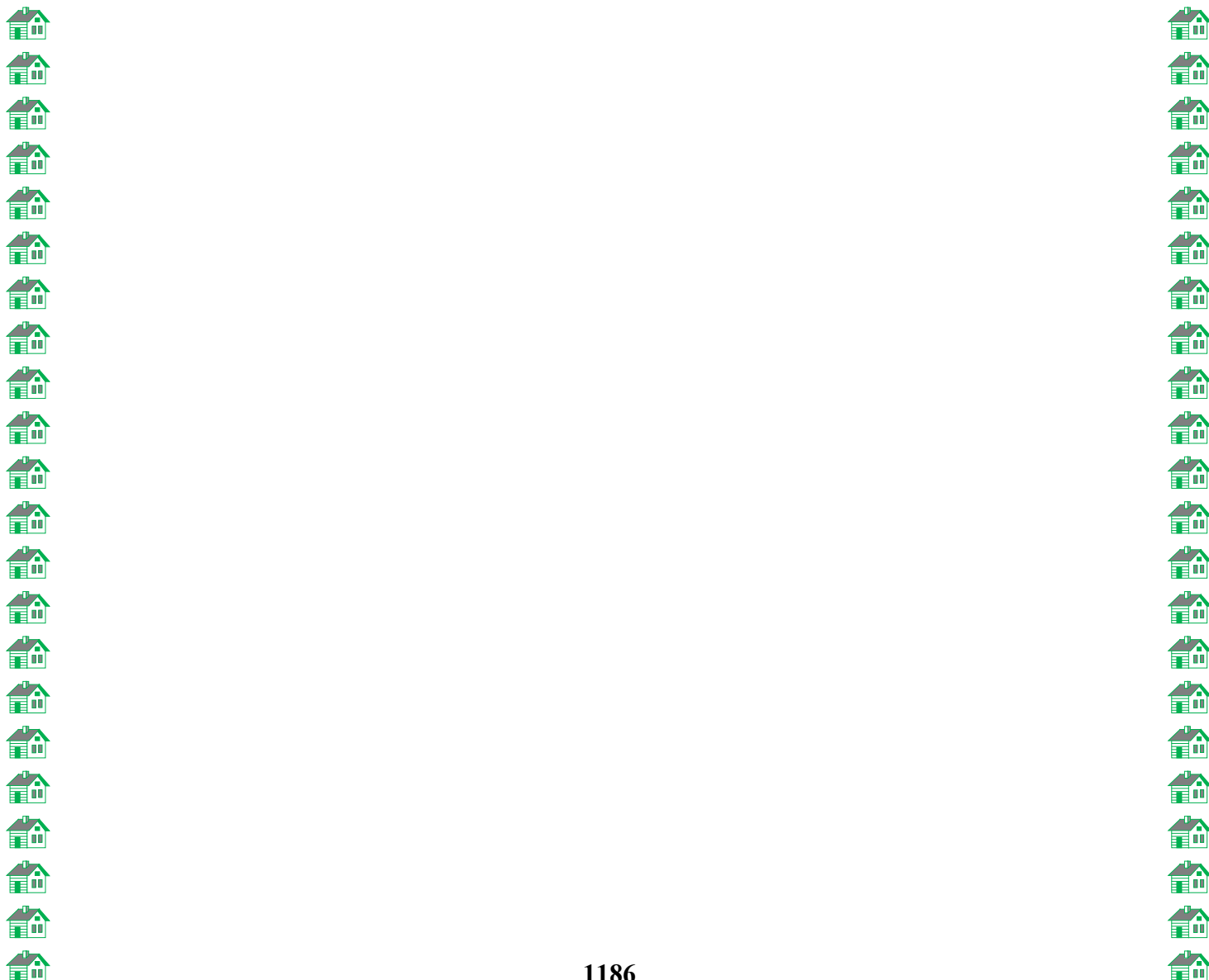

mai ales la nivel afectiv în acțiunile pe care ei le întreprind pot avea asupra acestora efecte negative, atât la nivel emoțional cât și la nivel comportamental. La nivel emoțional, copiii se pot simți lipsiți de speranță, de certitudinea unui viitor împlinit și fericit. Aceștia devin retrași și cu tendințe de izolare, fiind lipsiți de dorința de a comunica cu ceilalți. În alte situații, din nevoia de apartenență la grup, copiii aleg să intre în diferite cercuri de tineri și ajung să devină victime ale influenței negative. De asemenea, ei se simt fără nici un fel de susținere și încurajare în orice activitate de participare, inclusiv participarea la activitățile școlare și sunt vulnerabili în perioadele considerate a fi decisive pentru ei.

Dintre efectele comportamentale ale separării îndelungate a copiilor de părinți se pot menționa: abandonul școlar (tendință întâlnită majoritar la nivelul băieților), absenteismul, tendința de asociere în grupuri deviante, uneori chiar infracționale, izolare și comunicare slabă, atât cu colegii, cât și cu profesorii sau cu membrii familiei, risc ridicat de consum de droguri.

Efectele menționate se regăsesc într-o anumită măsură și la copiii care, deși teoretic se află în grija unui adult, adică locuiesc cu un bunic sau altă rudă, nu găsesc un sprijin real în aceștia sau nu resimt autoritatea, lipsa părinților de acasă este un prilej de a-și exprima libertatea, ajungând în aceeași situație de risc (abandon școlar, asociere cu grupuri cu acțiuni mai puțin dezirabile social).

Din păcate, rezolvarea problemelor cu care se confruntă copiii cu părinții plecați la muncă în străinătate devine o țintă greu de atins, în ciuda programelor speciale în care aceste grupuri vulnerabile sunt înscrise. Orice surogat al familiei pălește în fața copiilor care ajung să nu-și mai dorească recompense materiale, ci prezența fizică a părinților alături de care să crească și să se dezvolte. Însă, într-o societate bolnavă, în care instituția familiei nu mai este în niciun fel protejată lucrurile devin din ce în ce mai complicate, iar efectele imediate și cele pe termen lung sunt deja alarmante.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI

NITOIU FELIX GEORGIAN

Mediul în care copilul se dezvoltă psihic și fizic în primii șapte ani de viață se imprimă și se depozitează în interiorul acestuia ca o condiție de bază care îl va defini ca om pentru tot restul vieții. Cu alte cuvinte, primii șapte ani de viață pot fi numiți drept o „carte de vizită” sau un album a cărui file vor fi mereu răsfoite. Cei șapte ani vor fi decisivi în modul de integrare al copilului în societate, în modul de însușire a valorilor moral-civice.

Dacă mediul de viață al primilor șapte ani e caracterizat de agresivitate, impulsivitate, egoism, copilul va deveni un indezirabil. Iar dacă mediul de viață al primilor șapte ani e caracterizat de calmitate, răbdare, înțelegere, copilul se va putea adapta ușor în orice grup social.

Când amintim de cei 7 ani de acasă ne duce gândul la educația pe care copilul o primește în sânul familiei până la momentul intrării la școală. Bazele personalității, formarea unui comportament corespunzător se realizează în cadrul familiei în funcție de relația afectivă care domnește în cadrul familiei. Educația copilului presupune un schimb de experiență, de valori. Familia este centrată pe dezvoltarea personalității și a dezvoltării sociale ca părți ale unui întreg.

Părinții își doresc de cele mai multe ori ca fiul sau fiica să fie exemple de bună purtare în toate contextele sociale. La această vârstă copilul are nevoie de observarea unor modele din familie sau chiar din societate. John Locke spune : „ Nu trebuie să faceți nimic din ce vreți să imite”. Primele deprinderi de formare a personalității copilului în familie constituie suportul dezvoltării ulterioare. Totodată, în familie se dobândesc primele experiențe de cunoaștere și experiențe de viață. Familia este prima care contribuie la însușirea limbajului, la formarea deprinderilor de comportament, elemente esențiale pentru parcursul educativ al copilului din grădiniță. Climatul psihosocial, relațiile intrafamiliale, nivelul cultural al familiei sau nivelul socioeconomic reprezintă factori determinanți în dezvoltarea psihofizică a copilului. La grădiniță, copilul vine cu un bagaj bine definit pe care va construi mai departe și va adăuga alte și alte lucruri. Astfel, familia este un real suport al grădiniței.

Grădinița este al doilea mediu social pe care copilul începe să îl frecventeze. Aici este locul unde copilul învață prin intermediul jocului să-și asume diferite roluri sociale și norme de conduită. Ea are rolul de a-l pregăti pe preșcolar pentru adaptarea lui la noul statut social- acela scolar. În această perioadă el învață să lucreze în echipă, să împartă jucării cu ceilalți copii, să-și asume roluri.

Grădinița are următoarele roluri:

- pregătește copilul pentru școlarizare;
- învață deprinderi și norme de comunicare;
- învață copilul norme de comportament;
- învață copilul să devină independent;
- contribuie la dezvoltarea cognitivă a copilului.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

În concluzie, precizez importanța celor șapte ani de acasă prin faptul că aceștia sunt punctul de plecare în educarea corectă a copilului și „cartea de vizită” care îl va însoți pentru tot restul vieții.

JOCUL DIDACTIC METODĂ EFICIENTĂ DE ÎNȚELEGERE A FENOMENELOR DIN NATURĂ

PROFESOR LIVIA NEBUNU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ELENA CUZA" VASLUI

"Joaca este începutul cunoașterii" *George Dorsey*

„Când vezi că ceva nu merge - și se întâmplă în multe școli - nu-ți fie frică să încerci ceva nou care să îi transforme pe elevi în parteneri activi în propria educație.” (Terry Thode- The Power of project Based Learning)

Cu toții ne întrebăm ce anume am putea face pentru ca activitatea la clasă să fie mai atractivă și mai interesantă pentru elevi, pentru ca aceștia să devină autorii propriei învățări și rezultatele să dureze în timp.

Introducerea cunoștințelor de fizică în învățământul gimnazial este cu atât mai eficientă cu cât se realizează o adaptarea bună a metodelor și strategiilor de învățare cu vârsta și puterea de înțelegere a elevilor. Dificultățile pe care copiii, le au în înțelegerea fizicii provin în multe cazuri, din startul greșit al învățării acesteia. Un început bun este o premiză a micșorării handicapului inițial în învățarea fizicii. Pentru realizarea acestui obiectiv profesorul de fizică din gimnaziu poate valorifica la maximum în predarea fizicii faptul că jocul este activitatea fundamentală a copilăriei. În școală, jocul trece pe planul secund, locul lui fiind luat de o alta forma de activitate: învățarea. Trecerea de la joc la învățare se realizează în anumite situații și momente a procesului instructiv educativ și prin intermediul jocului didactic. Acesta ocupa un loc bine determinat în planul de învățământ el fiind cel mai indicat mijloc de desfășurare a activităților de cunoaștere a mediului și de educarea limbajului științific.

Jocul este deprins de copil în primii ani de-acasă și influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște sau nu. Jocul satisface în cel mai înalt grad trebuințele copilului: de acțiune, de mișcare, de exprimare. În joc totul este permis, totul devine posibil. Jocul este un mijloc de exersare a gândirii și a unor deprinderi, de cunoaștere și autocunoaștere, mijloc de învățare, cale de relaxare și distracție, este un mijloc de socializare dar și un mod de exersare și exprimare a originalității și creativității.

Jocul didactic este constituit dintr-un ansamblu de acțiuni și operații succesive, care permit a consolida, a preciza și a evalua cunoștințele elevilor. Prin joc ei descoperă adevăruri științifice, își dezvoltă capacitățile de a acționa și a reacționa creativ, își manifestă spontaneitatea, inventivitatea, inițiativa. Jocul didactic trebuie să plaseze în centrul activităților elevul, astfel încât acesta să își formeze singur cunoștințele, priceperile și deprinderile scontate. Eficiența acestei modalități interactive de predare-învățare este condiționată de organizarea, realizarea și concordanța dintre elementele constitutive.

Abordarea fizicii în această manieră este accesibilă copiilor și răspunde intenției de a-l determina pe acesta să "descopere" fizica, trezindu-i interesul și atenția pentru studiul legilor care guvernează fenomenele din natură.

Jocul didactic prezintă ca notă definitorie îmbinarea armonioasă a elementului instructiv educativă cu elementul distractiv, asigurând o unitate deplină între sarcina didactică și acțiunea de joc. El poate fi folosit pentru studierea de către elevi a mărimilor fizice fundamentale ale SI, studierea legilor fizice, mărimilor fizice, descrierea unor fenomene fizice conform unei scheme, realizarea unui rebus, ghicitori, poezii despre un anumit fenomen folosind câteva cuvinte cheie sau pentru confecționarea unor machete ale unor mecanisme simple sau dispozitive didactice cu o anumită destinație.

Profesorul de fizică din gimnaziu poate folosi cu succes jocurile interactive ca activități de învățare, fixarea și consolidarea a noțiunilor care se vor realiza sub formă de implicare directă a elevilor în realizarea de material didactice simple cu care aceștia vor opera în etapele de aprofundare a cunoștințelor de fizică. Fiecare elev este implicat direct în învățarea, fixarea și consolidarea cunoștințelor de fizică datorită ofertei de sarcini concrete de a confecționa materiale didactice (prese și frâne hidraulice, barometer, manometer, electromagneți, circuite electrice, electroscoap, etc.) cu care să participe în etapele lecțiilor. Profesorul propune un set de materiale didactice pe care elevii să le realizeze individual sau în grup cu investiții minime și mai ales din materiale refolosibile și apoi le este prezentat noțiunile tehnice și

științifice de care se vor folosi în realizarea materialelor. Aprecierea activității fiecărui elev se realizează pe baza unor criterii stabilite inițial.

Jocul didactic este creat de profesor, este orientat și subordonat îndeplinirii sarcinilor instructiv-educative. Proiectarea jocului didactic presupune proiectarea elementelor structural, în care se include scopul didactic, sarcina didactică și conținutul.

Scopul jocului - reprezintă o finalitate generală spre care tinde jocul respectiv și se formulează pe baza obiectivelor de referință din programa activităților instructiv-educative. Jocurile didactice pot contribui la realizarea unor obiective educaționale variate și complexe (cultivarea aptitudinilor, talentului, istețimii și a curajului; rezolvarea unor situații problemă folosind cunoștințele la fizică; fixarea cunoștințelor și abilitățile la temele studiate; descoperirea lumii științelor naturii).

Conținutul jocului - include totalitatea cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor cu care copiii operează în joc. Acestea au fost însușite în activitățile anterioare. Conținutul poate fi extrem de divers: cunoștințe despre fenomenele din natură și legile fizicii, mărimi fizice și unități de măsură, mecanisme și dispozitive folosite în tehnică, invenții și descoperiri științifice care au schimbat lumea, viața și activitatea oamenilor de știință s.a.

Conținutul jocului trebuie să fie bine dozat, în funcție de particularitățile de vârstă ale copiilor, să fie accesibil și atractiv.

Este recomandat ca jocurile didactice la lecțiile de fizică să fie utilizate în gimnaziu ca o formă alternativă netradițională de dobândire a cunoștințelor și astfel să trezească interesul elevilor față de cunoașterea fizicii și tot odată să trezească spiritul de competiție.

Ține de datoria fiecărui profesor de fizică să creeze o colecție de jocuri aferente conținuturilor și să le utilizeze corect din punct de vedere metodologic, astfel încât învățarea elementelor de fizică să devină interesantă, accesibilă și să genereze performanțele scontate.

Omul devine om prin educație și participare la viața socială și culturală, iar dezvoltarea aptitudinilor poate să se producă când mediul și educația îl vor stimula pe copil încă de la vârstă fragedă să descopere tainele Universului și lumea ce îl înconjoară prin singura activitate specifică copilăriei și anume jocul.

“ Nu ne oprim din joacă atunci când îmbătrânim, ci îmbătrânim când încetăm să ne mai jucăm.”
George Bernard Shaw

Bibliografie:

- Neacșu, I.; Botgros, I.; Bursuc, O., Metodologia predării și învățării fizicii, Ed. Cartier, Ch., 2001
- Jocuri didactice utilizate în cadrul lecțiilor de fizică/Dumitru Guțuleac/Liceul Teoretic Petrușeni, Raionul Glodeni, Republica Moldova
- Chateau, J., (1972), Copilul și jocul, București: Editura Didactică și Pedagogică
- Claparede, E., (1975), Psihologia copilului și pedagogia experimentală, București: Editura Didactică și Pedagogică
- Savu Cristescu, M., (2014), Teoria și metodologia instruirii, suport de curs, U.V.T.
- Șchiopu, U.,(2001), Psihologia vârstelor, București: Editura Credis

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. NITA NADINA, SCOALA GIMNAZIALA NR. 1 ROMA

„Stă cu diploma pe masă,
Are-acum și masterat,
Dar cei șapte ani de-acasă
Încă nu i-a terminat.” „Satisfacție” epigramă de Aurel Buzgău

Am putea sublinia faptul că „Toul pleacă de la cei șapte ani de acasă”

„Cei șapte ani de acasă” reprezintă o sintagmă frecvent întâlnită care se referă la educația pe care părinții o oferă pruncilor pe care îi cresc încă din momentul apariției lor. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața de fapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Fiecare etapă reprezintă un pas important spre formarea viitorului adult.

În al doilea rând, diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților. Acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul. Copilul preșcolar are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata. Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine. Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că aceasta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboseți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți ca cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

NECESITATEA EDUCAȚIEI PARENTALE ÎN ȘCOALĂ

PROFESOR : NIȚU MELANIA-CLAUDIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ TĂRTĂȘEȘTI

Consilierea părinților în cadrul instituțional al școlii românești, pentru a construi o relație normală, echilibrată, eficientă cu propriul copil, trebuie să devină o prioritate, în contextul actual, când copiii au o mare mobilitate afectivă, informațională și socială iar adulții par să fie preocupați de nevoia de asigurare a siguranței financiare a familiei, de evoluția profesională a propriei persoane, de satisfacerea unor idealuri materiale pe care le pot realiza doar în afara hotarelor țării.

Lipsa unor consilieri parentali în școlile din România, impune cadrelor didactice: educatori, învățători, diriginți, implicarea în activități de consiliere a părinților, realizate în cadrul activităților de lectorat și a ședințelor cu părinții.

Este necesară cunoașterea îndeaproape a tipului de familie din care provine copilul (cu ambii părinți, monoparentală, în custodia bunicilor sau a altei rude apropiate), a numărului membrilor care compun familia, a situației materiale și cultural educaționale a familiei, a etniei și tradițiilor sociale, a mediului de locuire (rural, urban), a regiunii sau țării în care familia a trăit în ultimii ani.

Activitățile educative nonformale cu elevii și părinții, vizita la domiciliul copiilor, discuțiile cu reprezentanții altor instituții din comunitatea locală (primărie, biserică, dispensar), permit cadrelor didactice cunoașterea și identificarea tipurilor de relații părinți-copii, mamă-tată, a strategiilor educaționale folosite de părinți, a tipurilor de conduită parentală, a profilului atitudinal comportamental al părinților, dar și obiectivitatea și măsura în care părinții își cunosc copiii, a disponibilității și participarea împreună la evenimente importante din viața copilului sau a comunității prin asumarea unor responsabilități civice, a situației materiale și a rolului familiei respective în comunitatea locală.

Părinții trebuie ajutați să conștientizeze rolul lor educativ de la nașterea copiilor lor și până la maturitate, să cunoască etapele dezvoltării acestora în plan fizic, emoțional, intelectual. Școala trebuie să-i îndrume pe părinți să identifice și să-și stabilească clar obiectivele educaționale, modul cum le vor realiza, să-i îndemne să aibă așteptări evaluând corect capacitățile proprii ale copiilor. Este important să-i învățăm pe părinți cum să folosească un limbaj pozitiv, de încurajare, dând dovadă de răbdare, înțelegere, interacțiune și comunicare activă, zilnică cu copiii, aceștia putând să dobândească astfel încredere, să aibă inițiative, devenind responsabili pentru alegerile proprii.

Pentru a desfășura o educație parentală în cadrul activităților formale și nonformale cu părinții elevilor din clasa la care predau consiliere și orientare școlară, am identificat cauzele, care au reprezentat punctul de plecare în înțelegerea comportamentelor negative cognitive, emoționale, sociale, pe care elevii le manifestă în mediul școlar, respectiv:

- proveniența copiilor din familii monoparentale, a copiilor aflați în custodia bunicilor deoarece părinții sunt despărțiți sau plecați la muncă în străinătate,
- navetismul zilnic al părinților nu permite supravegherea programului zilnic al elevului,
- disponibilitate de comunicare sau de sprijin în activitatea de pregătire a temelor pentru școală redusă sau inexistentă,
- neimpunerea sau nerespectarea unor reguli și limite unanim acceptate,
- nerăbdarea și inconsecvența în modelarea comportamentului copilului,
- lipsa interacțiunii pozitive în rutina zilnică,
- un comportament negativ din partea părinților față de realizările sau eșecurile copilului,
- părinți permisivi, părinți prea protectori, părinți autoritari, părinți neglijenți,
- tipul de relație părinte-copil,
- necunoașterea nevoilor emoționale, sociale în funcție de vârsta copilului,
- nu există empatie și compasiune din partea părinților,
- folosirea unor strategii educaționale necorespunzătoare cu personalitatea copilului,
- neimplicarea părinților în activitățile educative ale școlii.

Am realizat o planificare a activităților de consiliere, periodic am adaptat tematica întâlnirilor în concordanță cu sugestiile părinților și observațiile mele privind comportamentul elevilor, am aplicat chestionare părinților și elevilor pentru a evalua impactul informațiilor transmise în cadrul întâlnirilor cu

părinții, am desfășurat activități interactive părinți-copii, toate acestea contribuind la îmbunătățirea relației dintre părinți-elevi, părinți-părinți, familie-școală.

Activitatea parentală, desfășurată în cadrul instituțiilor școlare, cu familiile elevilor, este deosebit de complexă, unică pentru fiecare colectiv de elevi, influențată permanent de disponibilitatea și dorința de implicare a cadrelor didactice și a părinților, de colaborarea dintre școală, familie, comunitate locală. Asociațiile de Educație Parentală din țară, de existența unui profesor psiholog în unitatea școlară, de legislația în domeniul educației și protecției sociale a familiei și copilului, de schimbările economice apărute în evoluția unei societăți.

A identifica și cunoaște aspectele enumerate mai sus, presupune o foarte bună pregătire psihopedagogică și educație pedagogică parentală a cadrelor didactice, crearea unei comunicări sincere, bilaterale din partea celor doi actori principali familie-școală, pentru a putea desfășura o activitate educativă reală a elevilor, care să le permită acestora să se formeze ca viitori membri ai unei societăți educate profesional, social, cultural.

Bibliografie:

Bătrânu,E - *Educația în familie*, București, Editura politică, 1980.

Drăgan,I - *Unde, cum și de ce greșesc unii părinți*, București, Almanahul părinților, 1983.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR, NOANEA MARIA-CRISTINA

Când vorbim despre „cei șapte ani de acasă”, ne referim la valorile morale și sociale dobândite de copil în sânul familiei. Educația începe din prima zi de viață a copilului. Părinților le revine sarcina, deloc ușoară de a-i insufla copilului normele morale și sociale care îl vor însoți pe tot parcursul vieții. Școala și alte medii educaționale nu pot decât să consolideze normele deja deprinse în familie.

Pentru mine, „cei șapte ani de acasă”, înseamnă reguli de bun simț, igienă, respect pe care un copil trebuie să le învețe de la părinți, până să meargă la școală, reguli pe care, având în vedere vârsta, el le învață prin imitație, nu printr-o învățare conștientă.

Ce ar trebui să știe copilul când pășește în colectivitate?...Să salute, să asculte pe cineva când vorbește, să spună adevărul, să nu fie agresiv, să își asume responsabilitatea pentru ceea ce face, să îi respecte pe cei din jur, să nu vorbească urât, să respecte proprietatea personală a celorlalți, să spună „mulțumesc”, și „te rog”, .

Mai există „cei șapte ani de acasă”, în societatea noastră? Da, dar din ce în ce mai rar. În goana lor după bani, părinții uită de imensa obligație pe care o au când aduc pe lume un copil. Sunt prea obosiți sau preferă să își ocupe timpul cu alte ocupații decât să îl petreacă cu cel mic. Cei mai mulți copii sunt abandonați în brațele televizorului unde eroii folosesc un limbaj tot mai vulgar și unde nu mai câștigă cei buni, câștigă doar cei tupești și bătauși, în brațele tabletei sau telefonului unde întâlnesc doar jocuri violente. Cum am precizat înainte, la această vârstă copilul învață prin imitație. El va imita comportamentele vulgare și violente ale personajelor cu care își petrece timpul: personajele din desene animate și jocuri.

După toate acestea, pentru a nu se simți vinovați că nu îi acordă copilului iubirea și atenția de care ar avea atâta nevoie la această vârstă, părinții îi oferă acestuia toate lucrurile materiale pe care și le dorește, transformându-l într-un „mic tiran”, care crede că i se cuvine totul fără ca el să facă nimic. Deseori, pentru a scuza comportamentul neadecvat al copilului în anumite contexte și pentru a se simți ei mai bine, părinții folosesc expresia „lasă-l, e mic”,. Un copil crescut în acest mod se va adapta foarte greu în mediul școlar sau va rămâne un neadaptat atât în școală cât și în viața ulterioară de adult.

Școala va încerca să compenseze lipsa educației primite în sânul familiei, sau „cei șapte ani de acasă”, dar nu va reuși în cazul tuturor copiilor sau în cazul tuturor comportamentelor greșit deprinse. E mult mai ușor să înveți decât să corectezi.

Sunt importanți „cei șapte ani de acasă”,? Da, dar primii care trebuie să conștientizeze acest lucru și să ia măsuri în această privință sunt părinții. Din păcate, aceștia preferă să arunce această responsabilitate pe umerii școlii, când deja e prea târziu....

CERTIFICAT ... PENTRU 7 ANI DE ACASĂ

PIP. NOUR ZINICA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3, GALAȚI

Oare-s mulți sau sunt puțini. Cum predăm cei 7 ani acasă? La voia întâmplării? După un Program? După ureche? Cine o cere? Facem așa cum procedează vecina, prietena sau așa cum am văzut la mama?

Cine ne dă feedback-ul? Oare am trecut examenul acesta? Cine îl evaluează?

Sunt întrebări pe care cel mai des ni le punem după ce trec cei 7 ani. Poate chiar și mai mult... Sunt întrebări la care răspunsul îl putem primi de la alții sau pentru unii sunt răspunsuri care nu mai contează.

Exista și situații în care s-au spus pas... celor 7 ani unor sau perioade din cei 7 ani... Simplu pentru că e convenabil să transferăm responsabilitatea altora: școlii, bunicilor, bonei...

Cred, neapărat că îmi și place, că pe acest plai natal am moștenit o trauma din socialism: aceea de a nu avea tot ce ne dorim și de ceva ani încercam o vindecare care nu prea se produce. Tratamentul pe care îl oferim copiilor noștri este de a le dărui tot. Tot fără limite. Tot ce ne-a lipsit nouă, pornind de la dulciuri, jucării până la case în care ei nu vor locui. Gândim noi în locul lor sau acceptăm tot ce mintea lor necoaptă își dorește, urmând ca apoi să primim reversul medaliei: ignoranța, pretențiile, abandonul sau uneori obraznicia. Sigur fiecare parte din cei implicați în coordonarea pașilor unui copil își are contribuția, dar se știe că procentul cel mai mare îl deține familia. Părinții sunt modelul copiilor noștri. Un lucru sigur este acela că pornind de la început și stându-i alături la fiecare mișcare, ghidându-l permanent, neapărat interzicând anumite lucruri (se știe că ce se interzice este tentat), dar permanent explicându-i situația vom dezvolta un OM în care se va recunoaște că are cei 7 ani de acasă. Cei 7 ani de acasă sunt cheia reușitei, așa spune , nu în ultimul rând, simplu, că este ceea ce aude și vede întâia oară copilul. Arhiva minții lui nu va șterge niciodată ceea ce mama și tata i-a spus și arătat!

Educatorii și învățătorii sunt primii care vor observa „Certificatul celor 7 ani de acasă”.
Succes ,dragi Părinți!

CEI 7 ANI DE ACASĂ!

PROF. CONSILIER ȘCOLAR, NOVAC LOREDANA
CENTRUL JUDEȚEAN DE ASISTENȚĂ ȘI RESURSE EDUCATIONALE,
VASLUI

*Copiii voștri nu sînt
copiii voștri,
Sînt fiii și fiicele
chemării. Vieții la viață.
Puteți să le dăruiați
dragoste,
Dar nu și gândurile
voastre.
Căci ei au propriile lor*

sau "Cei 7 ani de acasă".

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă, vorbim despre multitudinea experiențelor la care copilul a luat parte, direct și indirect, în raport cu părinții/ familia largită. Încă din perioada intrauterină copilul înregistrează experiențele negative sau pozitive pe care mama le trăiește în acea perioadă. Orice activitate educativă se înscrie, se întipărește în niște trasee corticale. Se creează un fel de hartă a comportamentelor pe cortexul nostru, care se formează încă din pântecul mamei, pentru că de acolo copilul începe să perceapă vocea mamei. Toate cerințele unei educații tradiționale potrivite bunei cuviințe sau bunului simț sunt astăzi recunoscute, constatate de știința educației, psihologie, sociologie.

Legatura dintre mama și copil în primii ani de viață este naturală și profundă, astfel încât în toate culturile lumii educația până la șapte ani a revenit întotdeauna mamei. Chiar legislația în vigoare prevede ca în caz de divorț copii minori să rămână cu mama. Toate acestea arată responsabilitatea și importanța pe care le are mama în educația copilului în primii ani de viață. Mama îi poate preda copilului orice deprinderi și îndemnări. Legătura mamei cu copilul nu se pierde nicio dată. Grija părinților pentru copilul lor în această perioadă e ca mâinile olarului față de lut: **nu schimbă esența lutului, ci doar îi dă forma necesară pentru a putea fi umplut. Cu ce se va umple vasul la maturitate este alegerea liberă a fiecărui copil.**

Primii șapte ani de viață din viața copilului sunt anii cei mai importanți, anii de formare. Asta nu înseamnă că ceilalți ani ce urmează sunt mai puțini importanți, cert este faptul că primii șapte sunt determinanți.

În momentul în care copilul atinge vârsta de 7 ani, structurile esențiale ale personalității sunt deja formate. Această personalitate o va avea toată viața. Ea va determina în mare parte, reușita școlară și cea a vieții adulte, comportamentul în societate.

Primii șapte ani sunt importanți atât pentru dezvoltarea emoțională cât și pentru cea intelectuală. Numeroasele cercetări în domeniul psihologiei cognitive au arătat ca un **copil atinge jumătatea nivelului său de inteligență la vârsta de 4 ani, 30% mai mult, la 8 ani, iar restul de 20% la 17 ani.** Tipul de stimulare intelectuală pe care o primește un copil în primii șapte ani de viață determină în mod esențial inteligența vârstei sale adulte.

Primii șapte ani de viață reprezintă **vârsta primei copilării.** În această perioadă copilul învață să devină autonom însușindu-și achizițiile de bază și deprinderile motorii, să -și exprime sentimentele și să relaționeze cu familia și străini, învață jocul. Mai mult de atât învață comportamente și atitudini pozitive/negative în funcție de experiențele/ situațiile la care este expus. Bunele maniere sunt obținute de copii în contactul direct cu familia și prin expunerea diversă la situații de viață. Ei imită tot ceea ce văd, aud. Nu putem cere copiilor alte comportamente decât cele pe care le vede la părinții săi. Atât mama cât și tatăl au

rolul definitiv în această etapă. Chiar dacă tatăl tinde să se subordoneze, rolul său este mult mai activ după vârsta de 5 ani, când începe să se formeze educația morală. Tatăl intervine prin autoritatea părintească.

Un aspect pe care foarte mulți părinți îl neglijează în această perioadă este formarea **inteligenței emoționale**. O foarte mare parte dintre părinți se preocupă doar de aspectul dezvoltării cognitive, comportamentale, sociale, artistice-creative. **Inteligența emoțională înseamnă a gestiona propriile emoții și stări, a le exprima în mod conștient, adică a folosi în mod inteligent emoțiile.** Protrivit teoriei lui Howard Gardner există **șapte tipuri de inteligență**: inteligență verbală, logico- matematică, kinezteică, interpersonal, intrapersonală, muzicală, spațio-vizuală. Fiecare copil posedă abilități din cele șapte tipuri de inteligență. Succesul lui ar fi mai mare dacă s-ar dezvolta corespunzător aceste inteligențe. Dar încă din primele forme de integrare accentul cade doar pe procesul de asimilare de cunoștințe, și mai puțin pe dezvoltarea abilităților și deprinderilor. În mod natural acestea ar trebui descoperite de părinți în primii șapte ani de viață, ca ulterior ele să fie consolidate, dezvoltate.

În limbaj cotidian expresia "cei șapte ani de acasă" face aluzii la persoanele lipsite de respect, bune maniere, exprimare defectuoasă, lipsuri în relaționare. Oamenii folosesc adesea această expresie ca o etichetare, aprecierile făcându-se asupra calității umane, uitând de fapt ce presupun cei șapte ani de acasă.

Cei șapte ani de acasă ar trebui să fie pentru toți copiii izvor de dragoste, iubire, atenție, dăruire, zâmbete, respect pentru ființă, răbdare, creativitate, spontanietate.

Bibliografie:

Baștovoi, S., "Antiparinting", Editura Cathisma, București, 2017.

Salome, J., "Mami, tati, ma auziți", Editura Curtea Veche, București, 2000.

Savin, A., "Totul se întâmplă înainte de 6 ani", 2005

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PREȘ. NUȚ MIHAELA

„Eu sunt copilul, tu ții în mâinile tale destinul meu, tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață. Dă-mi te rog acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire, educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume” (Extras din *Child's* -Mamie Gene Cale)

Familia constituie prima verigă și cea mai importantă a educației permanente a individului. Cea mai mare amprentă pentru viitorul adult se pune în perioada debutului vieții. Până la intrarea în grădiniță, copilul parcurge două etape din viața lui: vârsta sugarului (de la naștere, până la 12-14 luni) și vârsta antepreșcolară (de la 1 an, până la 3 ani). De modul de dezvoltare al copilului în această perioadă răspunde familia, iar de la 3 ani sarcinile se împart între familie și grădiniță. Grupul familial constituie prima „școală” a copilului, după care grădinița și apoi școala, clădesc opera de integrare socială a copiilor pe fundamentul inițiat de ea.

Scopul educației în familie este de a crea un climat favorabil, în cadrul căruia copilul să poată crește și educa, ca o personalitate complexă. Deci, aici se asigură condițiile materiale ale educației psihofizice și se pun bazele educației moral-civice.

Învățământul preșcolar asigură dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a personalității copilului potrivit ritmului propriu și trebuințele sale, sprijinind formarea autonomă și creativă a acestuia.

Educația preșcolară asigură stimularea diferențiată a copilului în vederea dezvoltării sale în plan intelectual, socio-afectiv și psiho-motric, ținând cont de particularitățile specifice de vârstă ale acestuia.

După naștere, în viața copilului intervin transformări atât din punct de vedere fizic, cât și psihic. Sub influența condițiilor de viață și a educației, copilul poate fi dirijat în direcția dorită, întucât organismul se gasește în perioada creșterii și dezvoltării. Părinții trebuie să folosească metode și procedee educative adecvate fiecărui copil, în funcție de particularitățile anatomico-fiziologice ale acestuia. Ei constituie unicul model de viață, de comportare, cu cea mai mare influență asupra sa, pentru că între copii și părinți se stabilesc relații afective deosebit de profunde, care stau la baza achizițiilor ulterioare.

Referindu-se la „puterea exemplului” familiei asupra formării copilului, J. Lock spunea: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite. Dacă va scăpa vreo vorbă sau săvârși vreo faptă pe care i-ați prezentat-o drept o greșeală, când ați comis-o, el cu siguranță se va apăra, invocând exemplul dat de dumneavoastră și se pune în așa măsură la adăpostul acestui exemplu, încât greu vă veți atinge de el pentru a-i îndrepta cum trebuie greșeala respectivă”.

Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social, el trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul.

Copiii în cei șapte ani de acasă au nevoie să-și dezvolte anumite abilități și deprinderi de autoservire, ordine; igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative, bune maniere și comportament în diverse situații, modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume — OM”.

Bibliografie:

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Emil, P., Iucu, R., 2002, *Educația preșcolară în România*, Polirom.

CEI „ȘAPTE ANI” DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PREȘC. NOVAK DIANA, GRĂDINIȚA CU P.P.NR. 6, STRUCTURĂ GRĂDINIȚA CU P.P., LUMEA COPILOR” TÂRGU MUREȘ

Familia reprezintă primul spațiu în care copilul se formează, mediul în care copilul s-a născut și crește. Comunicarea în cadrul familiei este baza relațiilor dintre membrii acesteia și are o influență mare asupra dezvoltării copilului.

Sunt frecvente cazurile în care copiii refuză să vorbească deschis cu părinții și se închid în ei. Acceptarea copilului, așa cum este el reprezintă un factor important în creșterea și dezvoltarea acestuia fapt ce îl face să-și atingă adevăratul potențial.

„Acceptarea este ca un sol fertil, care permite seminței mici să devină o floare, în ceea ce se poate dezvolta.” (Thomas. Gordon). În cele mai multe cazuri părinții cred că acceptarea copilului așa cum este el este un lucru rău și recurg la faptul că spun copiilor lucrurile pe care părinții le consideră greșite. Tot timpul tindem spre evaluare, judecată, critică și morală, ceea ce duce la stoparea comunicării între părinte și copil.

Comunicarea părinte- copil este asemeni unei fundații la care cu fiecare discuție,, i se mai adaugă o cărămidă” devenind o fundație, respectiv relație trainică. Este indicat ca părinții să dea răspunsuri corecte copiilor chiar și la banala întrebare „de ce vine noaptea?”, să încercăm să nu ometem ideea, că încă de la vârsta preșcolară copilul are capacitatea de a înțelege realitate dacă ne cântărim cuvintele si oferim exemple concrete.

Jocurile în sânul familiei sunt un aliat perfect în dezvoltare, indiferent dacă acestea sunt de construcție, în aer liber își propun dezvoltarea imaginației, dexterității, rezistenței și dezvoltării fizice. Scopul lor prioritar este acela de a încheia relații, de a uni suflete. Voi propune, în continuare, un chestionar pentru identificarea nivelului comunicării și relaționării dintre părinte și copil.

ÎNTREBĂRI:

1. Vorbiți cu copilul dvs. despre activitățile făcute de către acesta pe parcursul zilei?
2. Care dintre părinți petrece mai mult timp împreună cu, copilul?
3. Câte ore petreceți pe zi împreună cu, copilul dumneavoastră?
4. Copilului dumneavoastră îi face plăcere să vorbească despre activitățile întreprinse?
5. Aveți un program organizat de petrecere a timpului liber împreună cu copilul?
6. Citiți cărți împreună cu copilul dumneavoastră?
7. Copilul dumneavoastră are prieteni?
8. Cunoașteți persoanele din anturajul copilului?
9. Ce cărți citește copilul acasă?
10. Cât de des vorbiți despre prietenii copilului dumneavoastră?

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem copiilor învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un oameni de calitate, ce denotă respect, admirație și onestitate, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu).

Bibliografie:

- Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
Vrășmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

CARE SUNT CEI MAI IMPORTANTI PRIMI ANI DIN VIAȚĂ?

PROF. ÎNV. PRIMAR: OANA OANA REBECA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.13 BRAȘOV

„Nu are cei șapte ani de acasă.”- o sintagmă pe care o auzeam destul de des. Dar oare ce înseamnă cu adevărat? De ce nu mai este folosită? Ar trebui să micșorăm perioada? Oare acordăm importanța necesară acestor ani?

În urmă cu treisprezece ani, studentă fiind, am început să studiez de ce în viața de zi cu zi, se întâmplă ca oameni cu un coeficient de inteligență ridicat să nu facă față greutăților, în timp ce alții cu un coeficient de inteligență modest să se descurce surprinzător de bine. Așa am descoperit „Inteligența emoțională și asertivitatea” - care consider că a fost condiția a ceea ce aveam să devin - un exemplu pentru atâtea suflete. Documentându-mă pe această temă, mi-am dat seama că pentru a avea relații frumoase și sănătoase cu cei din jur, trebuie să fac anumite schimbări în viața mea și să pun în aplicare ceea ce descoperisem. Datorită experiențelor trăite la nivel personal și văzând importanța acestora, am conștientizat că aceasta este menirea mea, să transmit un exemplu elevilor prin tot ceea ce însemn eu ca dascăl.

Îmi doresc să conștientizez părinții că primii trei ani ai copilăriei constituie timpul în care încolțesc lăstarii deprinderilor conștiente. Mamele ar trebui să înțeleagă importanța acestei perioade, deoarece în ea se pun temeliile caracterului. Trebuie acordată o deosebită atenție educației corecte a copiilor în perioada primilor trei ani ai vieții lor. Cu blândețe și dragoste nu trebuie să le fie permis acestora să-și impună propriile dorințe și preferințe.

Dacă am fi conștienți de faptul că primii ani de viață au o mare influență în formarea caracterului, am conștientiza și influența atmosferei emoționale din familie.

Nici un sugar, copil sau tânăr nu ar trebui să audă vreun cuvânt necugetat din partea tatălui, a mamei sau a oricărui membru al familiei, deoarece aceștia sunt receptivi la toate impresiile, încă din primii ani ai vieții și în funcție de cum îi tratează părinții astăzi, așa vor fi ei. Primele lecții date copiilor, prin exemplu personal, sunt imposibil de uitat. Impresiile lăsate asupra inimii în prima parte a vieții sunt urmate pe parcursul anilor de după aceea.

Copiii cresc în virtutea influențelor exercitate de cei din jur. Așa că în cei zece ani de când sunt profesor în învățământul primar sunt ghidată de acest gând, care mă conștientizează mereu de responsabilitatea imensă pe care o am - să formez indivizi pentru o societate într-o continuă schimbare. Pentru a reuși am devenit înainte de profesor, prietenul de nădejde al elevilor, oferindu-le oportunitatea tuturor celor implicați să se dezvolte, să devină capabili să-și identifice emoțiile, să le gestioneze, să-și pună întrebări, să spună ceea ce gândesc fără teama că vor fi judecați, să-și argumenteze propria opinie, să știe să ofere și să primească feedback constructiv și bineînțeles să fie relaxați, având încredere în ei.

Însă nimic nu este posibil în activitatea unui profesor fără sprijinul părinților. De aceea ne dorim ca alături de ei să propunem modalități de exersare a controlului emoțiilor pentru a-i învăța pe elevi să se exprime, să-și gestioneze trăirile emoționale, să devină personalități echilibrate, armonioase. Indiferent de personalitatea și talentul elevului, activitățile desfășurate atât la școală, cât și acasă, trebuie gândite în așa fel încât copiii să se simtă bine, să se distreze și să nască dorința de a produce schimbări pozitive în comportamentul lor.

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ -ESEU ÎN VERSURI-

PROF.OANCEA DORINA

Cu toți am auzit de „cei șapte ani de-acasă”!
Când eram mici ne întrebam „sunt recompensă sau pedeapsă?”
Să te porți cu ceilalți cum ai dori să fii tratat
Și să nu simți în viață c-acest obicei nu ți-a fost „predat”!
Modele bune de-ai avut, până la școală să ajungi
Cu siguranță, anii cu respect îți vor fi lungi!
Acasă multe lucruri învățăm
Spre maturitatea adevărată zburăm.
Suntem plătiți, de mici, cu bancnote de veselie
Sufletul nostru poate să depună mărturie.
Căci am ajuns, acum adulți, miliardari de vise
Din bunele maniere desprinse.
Familia bunul simț ți-a cultivat
Să fii un om destoinic te-a învățat!
Profesorii, la școală, ți-arată cum să scrii
Iar tu, de-acasă, să mulțumești vei ști!
Și când, mai mare, din cărți ai să citești
Nu fi surprins când respect ai să găsești!
Să fii cu cei din jur un om plăcut
Asta înseamnă expresia „bine-crescut”.
Bunele maniere – o carte de vizită importantă
Așa se traduce această expresie minunată!
Idea nu este de-ai obliga pe copii
Ci de a le arăta cum trebuie să fii!
Copiii învață, dacă sunt învățați,
Nu-i criticați, este mai bine să-i îndrumați!
„Vă rog!”, „Va mulțumesc!”, de-acasă se învață
Și, astfel, ei se vor descurca în viață!
Spunând „Îmi pare rău!” este un lucru corect.
Ei trebuie să înțeleagă că nimeni nu-i perfect!
Greșeala se rezolvă prin respect și sensibilitate
Și... asta se învață în anii de acasă ...ȘAPTE!

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. OARGĂ DANIELA
GRĂDINIȚA P.P. NR.1
SÂNNICOLAU MARE, TIMIȘ

Educația este pilonul central al societății umane. Pentru a înțelege pe deplin ceea ce înseamnă educația trebuie mai întâi să definim acest termen. Educația este definită ca „o dimensiune constitutivă a ființei umane care îți propune să dezvolte în individ toată perfecțiunea de care este susceptibil” (Cucos), așadar prin educație omul devine membru activ al societății în care trăiește. Kant spunea că „Omul nu poate deveni om decât prin educație”, de unde rezultă că omul devine om, parte a umanității după ce a reușit să-și însușească noțiunile elementare și normele sociale ale comunității în care trăiește. Maria Montessori considera că în copil se manifestă și se dezvoltă „energii interioare” prin care copilul formează omul, adică „toată munca de formare o face copilul însuși”.

Când spunem despre „cei 7 ani de acasă” ne gândim la educația primită de părinți, la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Prin lipsa celor șapte ani de acasă, oamenii etichetează pe aceia care se prezintă într-o formă nemodelată, aprecierile făcându-se asupra formei și asupra fondului omenesc. În această categorie sunt introduși cei neglijenți în îmbrăcăminte, cei lipsiți de atitudini politicoase, cei ce nu știu să se comporte adecvat la masă, adică cei stângaci sau dezordonați în obiceiuri.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Nu se poate vorbi de un copil în perioada preșcolară că nu are bune maniere. Se spune de unii oameni că sunt lipsiți de „cei șapte ani de acasă”. În cazurile acestea este vorba de o lipsă a modificărilor calitative psihice care trebuiau să urmeze armonios modificările cantitative ale creșterii. Dar forma și fondul calitativ nu se stabilesc definitiv și irevocabil doar în primii șapte ani de viață. În tot timpul copilăriei și adolescenței educația poate modifica trăsăturile negative ale copilului. În cazurile acestea aprecierea este oarecum greșită și pur formală. În realitate trebuie considerați ca „lipsiți de cei șapte ani de acasă” cei care în copilărie nu au progresat din punct de vedere psihic sau al comportării normale în viață.

Bunele maniere trebuie să fie compuse din atitudini care se iau în mod automat și nu prin rațiune. Ele trebuie să aibă ca bază politețea, delicatețea, tactul, bunătatea. Bunele maniere transformate în legături sociale trebuie să fie adaptate la viața colectivă. Desigur că se vor întreba mulți: „Cum trebuie să se comporte părinții ca un copil să capete cei șapte ani de acasă?”. În mod normal, psihicul unui copil este influențat de condițiile lui de viață și de educația primită în casa părintească. Acest psihic este dependent de dezvoltarea sistemului nervos central. Educația trebuie să ducă la obținerea treptată a dezvoltării inhibiției corticale, adică la reținerea unor manifestări negative. După vârsta de 3 ani copiii încep să aibă o activitate nervoasă mai activă și pot fi influențați de procesul educației și al instruirii primite de la părinți în casă. Nu orice cunoștință sau sfat primit devine pentru copil convingătoare și îndemn la o comportare pozitivă. Personalitatea lui începe să se manifeste de la vârsta denumită preșcolară. Exemplele bune din viața familială vor influența în mare măsură comportarea lui psihică. Educația copilului trebuie să fie astfel orientată, încât el, însușindu-și modurile de acțiune ale părinților, să se călăuzească după ele în practică.

Când copiii sunt foarte mici adulții sunt responsabili pentru tot ce se petrece în viața lor. Ei nu știu să se hrănească, să se îmbrace, să-și facă baie și o mulțime de astfel de treburi. Odată cu creșterea, copii au nevoie să-i învățăm să se descurce singuri, să-și întărească autonomia. Se întâmplă uneori să credem că sunt prea mici ca să poată face ceva, îi dădăcim, facem totul în locul lor: continuăm să-i îmbrăcăm, să-i hrănim, să le strângem jucăriile fără a-i implica în vreun fel, să-i încălțăm etc. Prin astfel de comportamente nu facem decât să creăm copilului senzația că el nu are valoare sau competențe și totodată că nu are decât drepturi, dar nu responsabilități. Aceste tipuri de comportamente le întâlnim destul de des în situația părinților care au un copil cu dizabilități sau în situația părinților care trec printr-o situație de criză (divorț, decesul unuia dintre soți, boala cronică a unui membru al familiei etc), tendința fiind aceea de a hiperproteja

copilul.

 Copilul trebuie să înțeleagă că fiecare membru al familiei are un rol bine stabilit, iar el, ca membru al familiei, nu face excepție. Este bine ca cel mic să-și vadă părinții desfășurând activități diverse, care nu încurajază discriminarea de gen: tata poate fi văzut făcând mâncare sau spălând vase, iar mama reparând o roată de la bicicleta lui sau vopsind ușa garajului. Copilul are nevoie să vadă că responsabilitățile nu sunt atribuite în funcție de gen, ci după capacitatea fiecăruia de a finaliza o anumită sarcină.

 După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

 Părinții trebuie să conștientizeze că „singura investiție de valoare , niciodată falimentară” pe care o familie o poate face pentru copil „este investiția pentru mintea și sufletul acestuia” și că în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament , atitudini , limbaj , iar modelul parental își pune amprenta asupra viitorului adult.

BIBLIOGRAFIE

 Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București

 Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București

 Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași

 Drăgan, I,(1991) *Psihologia pentru toți* , Editura Științifică București

 Popescu, O., (1996)*Creșterea și educarea copiilor*, Editura Medicală, București,

 Rodica, T , (1981)*Familia în fața conduitelor greșite ale copiilor*, E.D.P., București

RELATIA GRADINITA-FAMILIE-SOCIETATE

PROF. OBREJA NUȚA
PROF. CARANFIL ANCA-ELENA
GRADINITA CU P.P.NR.4 BÂRLAD

Maria Montessori spunea: „Copilul care se naște nu intră într-o ambianță naturală, ci într-o civilizație”.

Fiecare copil este unic în felul lui, este o minune irepetabilă și ar fi păcat ca prin acțiunea noastră să uniformizăm aceste individualități. Personalitatea micului preșcolar este în formare, deoarece este rezultatul unei evoluții lungi, care are loc în primul rând în condițiile interacțiunii cu mediul social.

Grădinița și familia sunt doi factori primordiali în educația copiilor.

Conceptul de parteneriat educațional presupune colaborare, cooperare, comunicare eficientă, în scopul optimizării rezultatelor educației. Este necesar un parteneriat real, activ, cu implicare din partea familiei. Parteneriatul educațional se realizează între următoarele instituții: familie, comunitate, agenți educaționali, părinți, cadre didactice, instituții de cultură-bibliotecă, muzee, centre de cultură și alți factori interesați în dezvoltarea instituțională și are ca scop implicarea și participarea reală a părinților în activitățile de la grupă și cele extracurriculare.

Părinții, familia sunt primii oameni chemați să pună bazele educației unui copil, deoarece pregătirea pentru viață a omului de mâine începe din primele luni de existență. Faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine. deprinderile și convingerile conturate în cei 7 ani de-acasă, formează baza modului de acțiune din viitor. Atitudinile și comportamentele părinților vor fi primele modele copiate cu fidelitate de copii.

Preșcolarul ar trebui să aibă toate condițiile unui cadru optim în care să se dezvolte și această răspundere revine în mare măsură familiei care poate îndeplini această sarcină doar printr-o colaborare eficientă cu grădinița. Familia oferă copilului un mediu afectiv, social și cultural. Mediul familial, sub aspect afectiv, este o școală a sentimentelor deoarece copilul trăiește în familia sa o gamă variată de relații interindividuale, copiindu-le prin joc în propria conduită. Cu triplă funcție, reglatoare, socializatoare și individualizatoare, familia contribuie în mare măsură la definirea personalității și conturarea individualității fiecărui copil.

Grădinița este prima unitate de învățământ cu care copilul dar și familia intră în contact. Ea poate oferi părinților o imagine obiectivă a copilului, poate sprijini și orienta familia în educarea copiilor. Educatoarele trebuie să lucreze cu familiile în scopul organizării activităților zilnice, asigurării educației și întâmpinării nevoilor sale. În același timp, educatoarea nu trebuie să uite că familiile învață împreună cu copiii.

Copilul este un membru nou și unic al familiei care trebuie să învețe să-l cunoască cu tot ce ține de personalitatea, temperamentul și stilul său. Unitatea de acțiune a celor doi factori (grădiniță și familie) în vederea formării copiilor este condiționată de un mod comun de lucru și de o bună cunoaștere reciprocă, iar începutul este dat de cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ. Familia este o sursă principală de informații privind relațiile interpersonale dintre membrii acesteia, așteptările privind educația copilului, stilul educațional, autoritatea părinților și metodele educative folosite, valorile promovate, climatul educațional, responsabilitățile pe care copilul le îndeplinește.

Educatoarele trebuie să asigure părinților numeroase ocazii de a se implica în programul grădiniței, comunicând în fiecare zi, povestindu-le despre cum și-a petrecut copilul lor timpul, ce activități de învățare a desfășurat, ce progres sau regres a realizat copilul sau anunțându-i ce activități sau întâlniri au planificat. Ele trebuie să ajungă să cunoască bine familiile și copiii de aceea vor folosi toate ocaziile pentru a comunica cu părinții și a schimba informații. Copilul este implicat în viața socială prin apartenența sa la familie, la grupurile de joc și de învățare dar și prin relațiile specifice pe care le poate stabili cu diverse instituții și organizații din comunitatea în care trăiește. Pentru eficientizarea proiectelor de parteneriat cadrele didactice vor contribui prin studiu individual, pavoazarea claselor, informarea părinților despre calendarul desfășurării activităților, întâlniri informative.

Relația dintre grădiniță și părinți poate fi consolidată prin:

- ședințe cu părinții;
- discuții între cadrele didactice și părinți;
- consultații cu părinții;
- implicarea părinților în acțiunile grădiniței;
- acțiuni de voluntariat.

Parteneriatul grădiniță- familie are rol în dezvoltarea personalității copilului. Organizarea consultațiilor săptămânale cu părinții pe teme educaționale are un rol important în procesul de educație. Rolul cel mai important îl are educatoarea și modul de inițiere al parteneriatelor educaționale benefice pentru copii, dar și pentru grădiniță, familie, comunitate. Unele familii vor dori să se implice mai mult, altele mai puțin. Frecvența și conținutul discuțiilor cu părinții vor depinde și de dorința acestora de a comunica sau de nevoile și preferințele lor. Există numeroase căi de implicare a familiilor în programul de educație al copiilor. Unele familii pot veni la întâlniri, altele pot trimite materiale confecționate acasă, altele ar putea participa la activitățile din grădiniță, iar altele să facă parte din comitetul de părinți.

În cadrul întâlnirilor individuale periodice educatoarea va analiza evoluția dezvoltării copilului, va identifica care sunt domeniile de dezvoltare care necesită o diversificare a activităților, care sunt activitățile care sunt realizate cu ușurință acasă, modul în care copilul reacționează la diverse activități propuse. Părintele se simte implicat în viața copilului său și vede continuitatea relației dintre „acasă” și „la grădiniță”. În acest fel, începe să își verbalizeze temerile sau să se simtă valorizat în rolul său, se poate centra pe observațiile asupra copilului său. Educatoarea poate evalua dacă abilitățile parentale au nevoie de suport și îi poate oferi diverse materiale pentru ași îmbogăți cunoștințele și dezvolta capacitățile parentale.

De aceea aceste întâlniri au un profund caracter de confidențialitate.

O modalitate modernă de implicare o reprezintă familiile în sala de grupă. Uneori familiile se simt intimidat de o dată intrate în sala de grupă, considerând că aceasta este „aria” de influență aparținând exclusiv educatoarelor. Acestea îi revine răspunderea de a încuraja familiile să vină în sala de clasă oricând doresc. Atenția personală arătată îi va ajuta pe părinți să renunțe la orice stânjenală. Părinții pot asista la activitățile desfășurate de educatoare cu copiii, pot învăța modalități de comunicare eficientă cu aceștia și modalități de soluționare a situațiilor de criză.

Pe măsură ce părinții se obișnuiesc să participe la activități ei vor ajunge să cunoască și să respecte munca educatoarelor, vor vorbi mai liber despre progresele făcute de copiii sau despre problemele pe care le au, se vor împrieteni cu ceilalți părinți, vor învăța mai multe și vor înțelege mai bine modul de dezvoltare al unui copil, vor învăța să desfășoare activități similare acasă sau să continue acasă activitatea educatoarei cu activități în completarea acesteia, vor găsi răspunsuri la întrebările care îi frământă, își vor observa copilul la joacă și vor învăța să-și conceapă copilul în relație cu ceilalți.

Participarea părinților la activitățile copilului are un dublu câștig: pe de o parte, copilul se va simți securizat de prezența părinților, astfel încât va fi mai deschis spre explorare; pe de altă parte, se va face un transfer de abilități practice și cunoștințe de la educator spre părinte, prin exersarea amenajării spațiilor, a comunicării cu copilul, prin observarea atentă a acestuia într-un alt context decât cel de acasă.

Acolo unde spațiul o permite se poate amenaja o cameră rezervată familiei sau măcar un colț în care se pot afișa lucrările copiilor sau poze ale acestora din timpul activităților precum și informații utile pentru educarea copiilor acasă, pliante despre cursuri și concursuri pentru copii. Aici ei se pot întâlni cu alți părinți, analiza și aprecia munca copiilor, pot citi informațiile expuse la avizier.

Educatoarea poate să propună părinților un program de vizite la domiciliu, dar acestea trebuie să apară în plan doar după consolidarea relației de încredere dintre părinte și educator. Vizita la domiciliu este investită adesea cu un puternic rol evaluativ, care se adresează părintelui și este destul de dificil să accepte acest lucru. Important este ca părintele să nu resimtă aceste vizite ca abuzive, ci ca modalități de colaborare partenerială, pentru a determina un răspuns cât mai adecvat nevoilor de dezvoltare ale copilului lor.

Oricărei persoane îi place să fie apreciată, recunoscută și să sărbătorească succesele. Reușitele copiilor trebuie sărbătorite de aceea cu diferite ocazii, educatoarele organizează serbări care constituie un prilej de cunoaștere reciprocă și de satisfacție reciprocă pentru realizările copiilor. Părinții se pot implica în desfășurarea repetițiilor, în confecționarea costumelor sau a decorului, în organizarea unor mini petreceri pentru copii la sfârșitul acestor serbări.

Meseria de părinte se învață în timp și cu sprijinul educatoarei în perioada preșcolară, iar de bună colaborare a familiei cu grădinița depinde dezvoltarea armonioasă și unitară a copilului.

BIBLIOGRAFIE:

- Dumitrana, Magdalena, 2000 „Copilul, familia și grădiniță”, Editura Compania, București
- Voiculescu, Elisabeta, 2001 „Pedagogie preșcolară”, Editura Aramis, București
- Popescu, Eugenia (coord.), 1995 „Pedagogie preșcolară. Didactica” E.D.P., București
- Alexandra Mateiaș (2003) „Copiii preșcolari, educatoarele și părinții”, Ghid de parteneriat și consiliere, Ed. Didactică și Pedagogică R.A., București;
- Băran- Pescaru, A., „Parteneriat în educație”, București, Ed. Aramis Print, 2004;
- Vrașmaș, E., A., „Consilierea și educația părinților”, București, Ed. Aramis, 2002.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

**PROF. INV. PRIMAR OGRAZEANU VICTORITA
SCOALA GIMNAZIALA TALPA, JUD. TELEORMAN**

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Dar educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă. Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Ar fi bine dacă părinții și-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți. Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an.

Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de neazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)! În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale.

Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

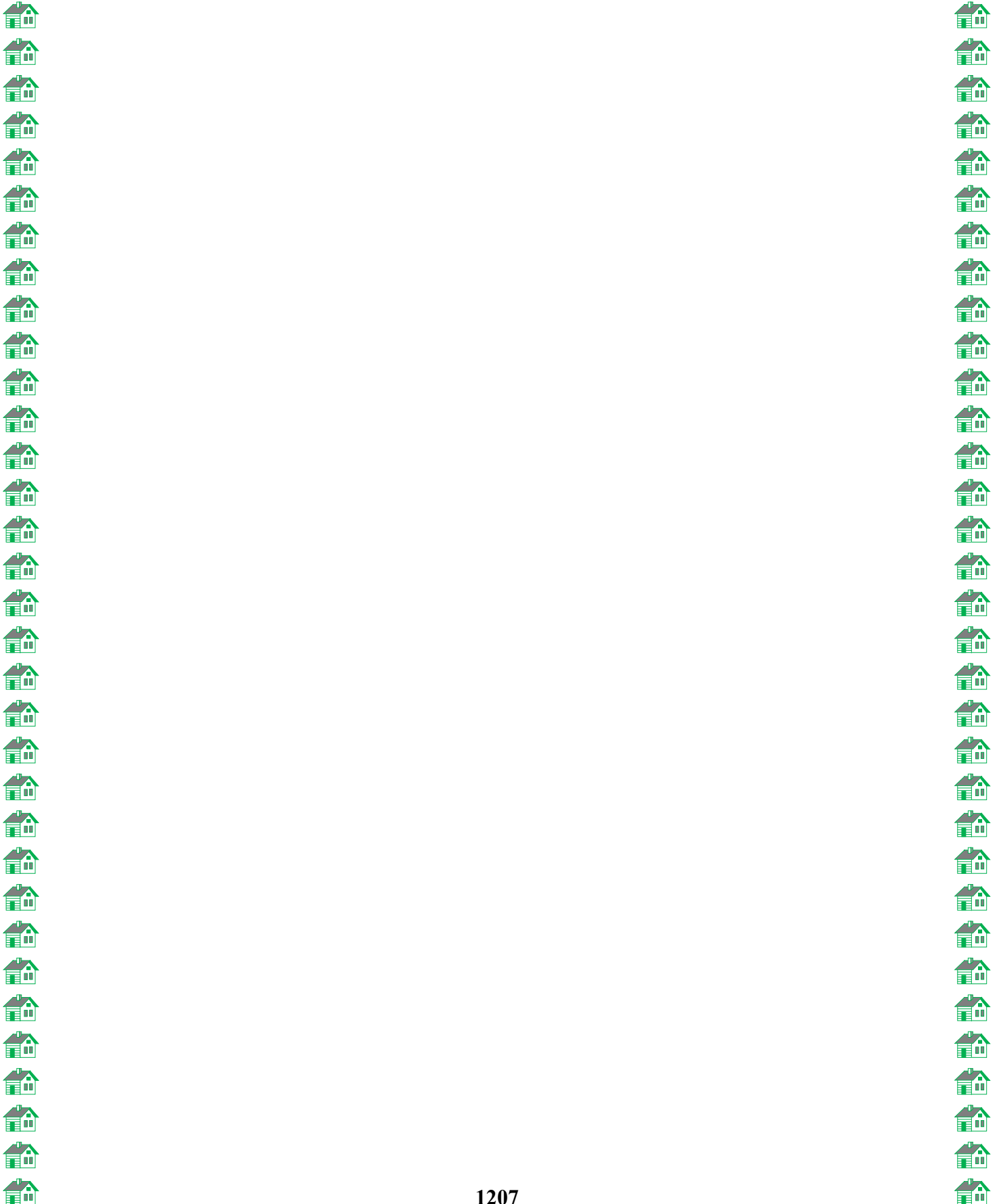
Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit cel mai mult propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le

 considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său. Numai
 cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele pentru copiii nostri.

BIBLIOGRAFIE

 Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

CÂT DE IMPORTANȚI SUNT “CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”?

PROF. CONSILIER ȘCOLAR ANCA OLARIU
CJRAE HUNEDOARA-LICEUL TEHNOLOGIC
“OVID DENSUȘIANU” CĂLAN

De multe ori se întâmplă, în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane/copil să ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Spunem acest lucru considerând că nu a primit o educație corespunzătoare ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Aceasta expresie definește bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Părinții reprezintă modele pentru propriii copii. Și pentru ca a fi un model demn de copiat presupune înainte de toate ca părintele să își poată gestiona propriile emoții. Iar asta cere și puțin curaj pentru a identifica care sunt experiențele neplăcute din trecut care stau în spatele reacțiilor parentale atunci când cei mici ne mai lansează câte o provocare. O familie sănătoasă din punct de vedere emoțional este aceea în care membrii acesteia au o stimă de sine ridicată, comunică direct, clar și sincer, au reguli, dar arată flexibilitate și se adaptează schimbărilor.

A educa un copil, nu înseamnă a modifica natura lui pentru că în mod natural, copilul are în el totul pentru a reuși. Important este ca părinții să îi ofere un climat familial corespunzător și să îl învețe cum să-și actualizeze potențialul, să-l ajute să se dezvolte armonios în mediul său familial și psihosocial de viață, să știe care-i sunt trebuințele, interesele, succesele, insuccesele, sentimentele.

Pentru o relație constructivă părinte-copil, redăm mai jos câteva idei:

1. părintele să se implice activ în jocul copilului – jocul ascunde cele mai ascunse trăiri ale copilului.
2. părintele să își facă timp pentru copilul său măcar 2 ore într-o zi – timp pe care să-l fructifice discutând deschis despre ce s-a întâmplat peste zi.
3. părintele să-l familiarizeze pe copil cu jocul de rol – sau în limbajul copiilor, "să ne jucăm de-a ...".
4. părintele să ofere un rol activ copilului în viața lui, astfel îl va încuraja să își expună părerile și îi va întări încrederea în sine.
5. părintele să-și păstreze rolul de părinte și nu să-l schimbe cu cel de camarad - însușirea raportului copil-părinte este benefică pentru dezvoltarea emoțională a copiilor.
6. părintele să întărească comportamentele dezirabile ale copilului prin laude – astfel se va simți apreciat.
7. atunci când se creează un conflict, este nevoie ca părintele să discute deschis cu copilul (șă îi spună ce anume îl deranjează, cerându-i și lui același lucru și să realizeze împreună o listă cu posibile rezolvări).
8. părintele să încurajeze copilul în activitățile (extrașcolare) pe care le efectuează: sport, hobby-uri – e perioada lui de explorare;
9. părintele să ghideze copilul în efectuarea temelor, dar nu să i le rezolve el;
10. părintele să-i ofere copilului dreptul de a alege! –în fiecare moment, copilul este o individualitate în plin proces de formare.

Bibliografie:

1. Adina Botis Matanie, Anca Axente, Disciplina pozitivă, Editura ASCR, Cluj-Napoca, 2009
2. <http://www.itsybitsy.ro/>
3. www.copilul.ro

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

EDUCATOARE, OLARIU MARIA CARMEN GRĂDINIȚA CU P.N.NR.3 IONĂȘENI- VÂRFU CÂMPULUI JUDEȚUL BOTOȘANI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Importanța celor 7 ani de acasă” își are accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții, iar tot ei se vor bucura mai târziu de performanțele mai mici, sau mai mari, pe care le vor putea atinge.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

www.didactic.ro

CE SUNT CEI 7 ANI DE ACASA?

ÎNVĂȚĂTOR, OLARU FLORENTINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 6, RÂMNICU SĂRAT

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Responsabilitatea aruncata pe umerii parintilor?

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Educatia primita in familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, lărgindu-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Cert este ca educatia trebuie sa existe, doar ca fiecare copil are ritmul sau de evolutie, iar obligativitatea a devenit nitel desueta, asa ca la 7 ani unii copii sunt de pus in rama iar altii...mai putin. Cred însă ca nu trebuie sa mai facem comparatii la varsta de 7 ani.

CÂND ÎNCEP „CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”?

**PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR: OLȘAC MILCA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 BOGEI**

Zi de zi auzim și vorbim despre educație, dar, din păcate, cu fiecare generație care urmează ne dăm seama că educația lipsește din ce în ce mai mult și în special ”bunele maniere.” Sau să fie bunele maniere doar o problemă de bun simț? Sau numai de cultură sau de mediu? Cineva spunea că ”drumul libertății duce prin cultură”. Există o cultură de tip rural: obiceiuri, datini, ritualuri, care duc la un comportament civilizat și o cultură livrească, din care omul cu școli poate învăța multe, dar nu neaparat și bunele maniere.

Probleme de educație și comportare civilizată există în întreaga lume și cu siguranță nu vor fi pe deplin soluționate. Acest lucru este firesc, din cauza schimbărilor care se petrec de la o epocă la alta, iar rezolvarea lor depinde de importanța problemei respective. Dar situația din țara noastră este una mai deosebită deoarece după ani lungi în care am fost ”persecutați” în existența socială și familială, am ajuns să fim neîncrezători, să ne fie frică aproape de tot și de toate, nemaștiind cum să ne comportăm în diferite situații.

Dacă în multe țări situația economică îi permite mamei să se ocupe personal de educația copiilor, la noi în țară este foarte greu să trăiești dintr-un singur salariu astfel apărând generația ”copiilor crescuți cu cheia la gât” și mai grav în zilele noastre putem vorbi despre ”copiii crescuți fără părinți” deoarece în vâltoarea supraviețuirii cât și în cea de a avea ”TOTUL”, ca să nu le lipsească nimic, părinții își uită rolul și faptul că cea mai mare influență o au ei în creșterea și educarea odraslelor lor și pornesc într-o goană ne bună după bani.

Educația copiilor în primii ani de viață, pe care ar trebui să și-o petreacă în familie, este una de bază. Caracterul fiecărui om se conturează, se formează în această perioadă. De aceea, mulți dintre psihologi, pedagogi și specialiști au afirmat că, dincolo de pragul de la 0 la 7 ani, este foarte importantă, în dezvoltarea caracterului copiilor, perioada de până la 4 ani. Copiii de astăzi sunt foarte agitați, nonconformiști. Cauza acestei stări de lucru este educația nepotrivită și timpul insuficient pe care părinții îl acordă copiilor. Părinții angajează foarte repede bone pentru îngrijirea copiilor sau îi plasează la bunici, creșe, diferite activități și astfel educația își pierde adevăratul ei înțeles, deoarece copiii sunt educați de oricine altcineva și nu tocmai de cei care i-au adus pe această lume.

Eric Berne spunea: ”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul și numai un miracol îl poate schimba.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supăra atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, că nu este politicos și ne gândim că „nu are cei șapte ani de-acasă”, considerând astfel că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special. Aceasta expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, fiind una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Cum se naște, copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod, deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Așadar, putem spune că cei șapte ani de acasă se leagă în primul rând de educația pe care o primește fiecare copil acasă, aceasta înseamnând ca o familie să fie întreagă, părinții să-și educe copiii, pentru a avea un simț, respect, corectitudine. Societatea noastră duce lipsă de acești șapte ani de acasă, iar urmările sunt negative. Cei șapte ani de acasă reprezintă ”o bază a educației” iar dacă lipsește baza, ca la orice clădire, este grav iar consecințele dezastruoase vor apărea mai devreme sau mai târziu.

Bibliografie:

1. Marinescu, Aurelia, *Codul bunelor maniere astăzi*, Editura Humanitas, București, 2005.
2. <http://www.itsybitsy.ro/cei-sapte-ani-de-acasa>
3. <https://www.copilul.ro/comunicare-copii/comportament-copii>
4. <http://ziarullumina.ro/cum-intelegem-expresia-cei-sapte-ani-de-acasa>.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: ONCEA MARIA
GRĂDINIȚA P. N. ȘTIUCA

Mediul în care copilul se dezvoltă psihic și fizic în primii șapte ani de viață se imprimă și se depozitează în interiorul acestuia ca o condiție de bază care îl va defini ca om pentru tot restul vieții. Cu alte cuvinte, primii șapte ani de viață pot fi numiți drept o „carte de vizită” sau un album a cărui file vor fi mereu răsfoite. Cei șapte ani vor fi decisivi în modul de integrare al copilului în societate, în modul de însușire a valorilor moral-civice.

Dacă mediul de viață al primilor șapte ani e caracterizat de agresivitate, impulsivitate, egoism, copilul va deveni un indezirabil. Iar dacă mediul de viață al primilor șapte ani e caracterizat de calmitate, răbdare, înțelegere, copilul se va putea adapta ușor în orice grup social.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere?

Pintre principalele forme de manifestare care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensilor și a celui/cele care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit

să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Bibliografie:

- Vrăsmaș, E., 2002, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București;
- Emil, P., Iucu, R., 2002, *Educația preșcolară în România*, Polirom.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE, IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ - ADOLESCENȚII ȘI FAMILIA

PROFESOR PSIHOLOG ONCIUL ELENA ȘTEFANIA,
C.J.R.A.E. CONSTANȚA
LICEUL TEORETIC G. E. PALADE ȘI C.S.S.1, CONSTANȚA

Nu este deloc ușor să fii părintele unui adolescent deoarece adolescența este, prin definiție, perioada de viață în care învățăm să devenim autonomi. Adolescentul începe să se detașeze treptat de mediul familial spre grupul de prieteni, însă în același timp, el caută acel mediu familial, acele repere, care-i vor permite să devină adult, modelându-și conduita în funcție de modelele parentale; este copil și adult în același timp... și trăiește aceasta contradicție, nu e deloc ușor...

Este foarte bine știut faptul ca relația părinte-adolescent poate fi considerată cea mai importantă dintre relațiile care se pot forma, în general, între oameni. Pe lângă faptul că este o legătură definitivă și indestructibilă, ea ar trebui să fie și cea mai strânsă și puternică legătură posibilă între oameni. Nimic pe lumea aceasta nu se compară cu o relație reușită și plină de înțelegere, respect și iubire, așa cum este relația dintre părinți și adolescenții lor. Dar pentru ca această relație să fie reușită, este nevoie de mult efort și răbdare depuse de adolescenți, dar și de părinți.

Ne-am dorit să aflăm, în studiul nostru, care sunt convingerile adolescenților, părerile lor despre familie și importanța celor șapte ani de acasă... în această perioadă de timp, contemporană, mai ales că viața adolescenților de astăzi este plină de paradoxuri.

Adolescenții, în procent de 95%, au descris direct, sincer și pozitiv cei șapte ani petrecuți în familie conștientizând cât de importante sunt valorile transmise de membrii de referință care au format ancorele comportamentale și trăsăturile lor de caracter. Valori des întâlnite în lucrările elevilor sunt: fericire, onestitate, sinceritate, perseverență, control, punctualitate, putere, încredere, respect, curaj, independență, credință, disciplină, onoare, ...FAMILIE, ș.a.

“Părinții mei sunt oameni deosebiți, diferiți, dar ambii m-au învățat câte ceva și astfel m-au format pentru viitor. De la mama am învățat spiritul aventurier, naturalețea, optimismul, bunătatea, frumusețea lucrurilor, puterea, spiritualitatea, armonia, calmitatea, curiozitatea, toleranța, libertatea de a fi eu. Aceasta este mama - femeie model, fiind foarte energică, spontană, curajoasă și răbdătoare. Sufletul mamei este ca o lumină desprinsă din rai! Pe de cealaltă parte tatăl meu este un tip mai retras, prudent, fricos, așa spune, și pesimist...toate ca toate este o persoană bună la suflet. De la el am învățat ce este disciplina, credința, adevărul, înțelepciunea, libertatea și respectul. Părinții mei sunt un model de urmat în viață cu părți bune și rele, eu învăț să știu cum să le selectez și ce să aleg ca să mă pot îndrepta spre succes în viață. Mami, tati vă sunt foarte recunoscători pentru ceea ce sunt! Vă iubesc!” (Mihai, 16 ani)

M-am bucurat foarte mult să constat, la cei 28 de adolescenți care au povestit despre educația din mediul familial, că modelul parental este temelia pe care se construiește personalitatea armonioasă a viitorilor adulți, a lor.

“Părinții mei m-au învățat să lupt pentru a-mi îndeplini visele mele, cum să mă port atunci când câștig, dar mai ales atunci când pierd. M-au învățat că fericirea este nesemnificativă dacă nu o împarți cu cineva și că după perioadele grele vin bucurii noi...să fiu sigur pe mine, fără să mă supraestimez sau subestimez. M-au învățat să fiu respectuos și așa o să fiu și eu respectat!” (Virgil, 16 ani)

“Consider că cei 7 ani de acasă au o mare importanță în formarea noastră. Toate “lecțiile” din familie au vrut să selectez tot ce era mai bun. Am învățat să fiu creativă, să nu am niciodată “capul gol” ci mereu imaginația și voința mea să fie peste limite. Părinții și bunicii m-au învățat să iubesc natura, cu toate vietățile ei “toate au dreptul la viață”. M-au învățat să fiu credincioasă, deoarece credința în Dumnezeu ne dă putere să mergem mai departe. M-au învățat să fiu onestă pentru că minciuna are “picioare scurte” și nu ajută, chiar înrăutățește situația. Să fiu curajoasă în împlinirea dorințelor mele” (Bianca, 16 ani)

Adolescenții au ilustrat în descrierile lor o educație puternică și bine înrădăcinată, ce le-a fost oferită necondiționat începând de la mica copilărie, pubertate și continuată în adolescență, vârsta frământărilor, a entuziasmului, a cristalizării relațiilor de prietenie și iubire.

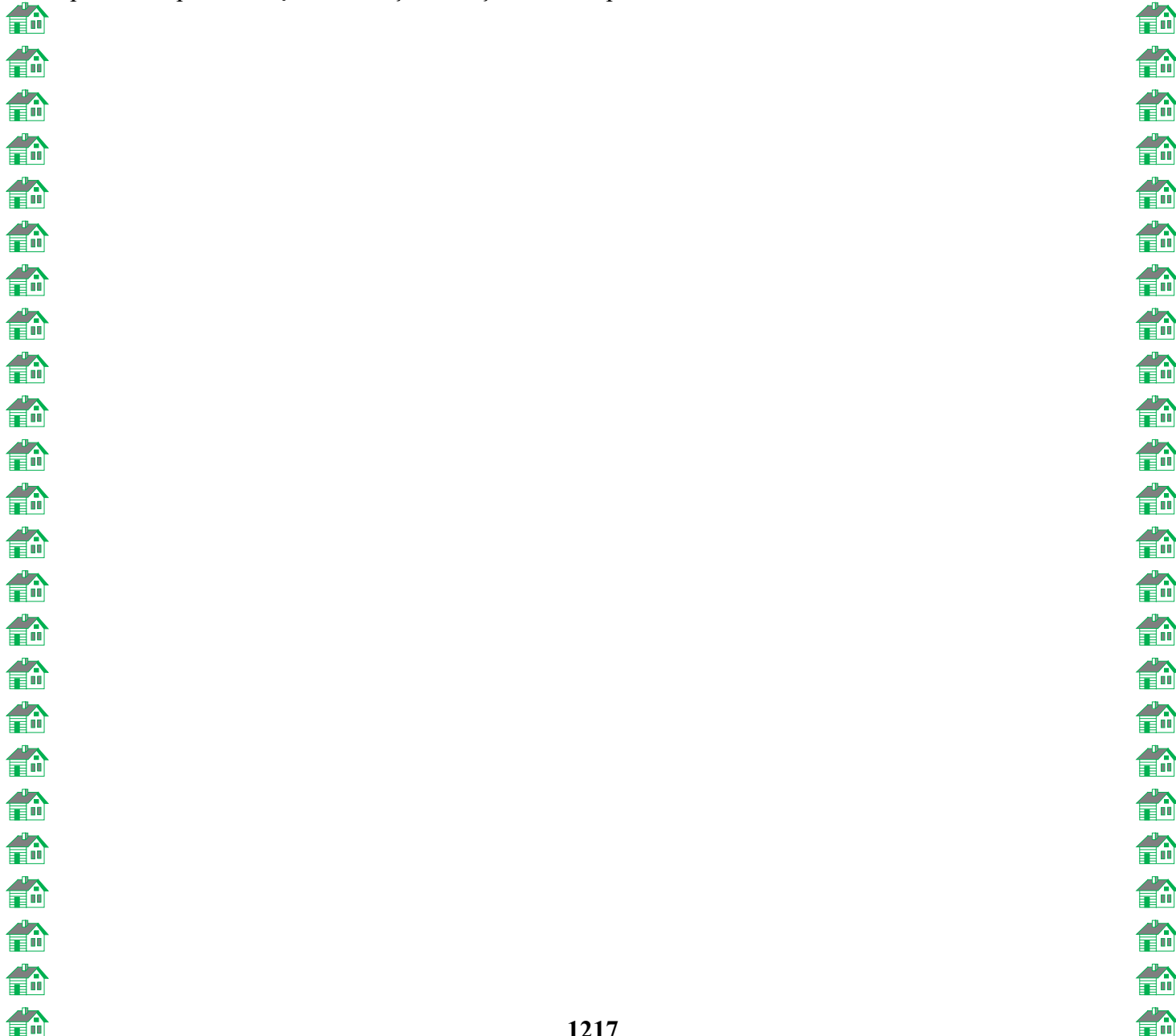
Viitorii adulți, elevii au empatizat cu părintele care are foarte multe griji, responsabilități, diverse probleme și apreciază că ar fi bine ca într-o familie fiecare membru să facă efortul de a păstra un anumit echilibru, liniște, și, să arate înțelegere și respect față de ceilalți membri ai familiei sale. Ei consideră că părinții sunt cei care îi conduc pe copii pe drumul vieții, îi îndrumă întotdeauna spre a face cele mai bune alegeri în viață pentru ei, nu doar le creionează traseul, le și sunt alături, la bine și la greu.

„ Mereu îmi repetă mama că familia este locul unde pot fi eu și că doar familia mă va susține în cele mai grele momente. ”(Alexandrina , 16 ani)

Atunci când într-o familie există emoții pozitive, adolescenții au parte de o dezvoltare sănătoasă. „Părinții mei m-au învățat ce este întotdeauna o familie!” (Andreea , 16 ani) „Familia mea m-a învățat că o familie crește armonios în liniște și dragoste.”(Ana –Maria, 16 ani)

„ Cei șapte ani de acasă au avut un rol important în dezvoltarea mea. De fiecare dată părinții au încercat să-mi explice când greșeam, în loc să mă certe. De la fiecare dintre părinți am învățat multe, dar diferite. De la mama am reținut că pe primul loc în această viață este să fii fericit, deoarece ești sănătos și mereu să ai încredere în Dumnezeu. Tot de la ea am învățat să fiu prietenoasă, clamă, onestă și înțeleaptă. Pe cealaltă parte, de la tata am învățat să fiu curajoasă, hotărâtă, disciplinată și energică.”(Andra, 16 ani)

În concluzie, rezultatele studiului nostru ne indică o raportare bună la valorile din familie. Adolescenții conștientizează importanța educației din primii ani de viață considerând că de ea depinde dezvoltarea lor ca persoane, fiind mediul propice în care pot învăța și exersa abilitățile socio-emoționale, deprinderile pentru viața de adult și unde își formează personalitatea armonioasă.

„ CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ ”

PROF.ED.TIMPURIE : ONIGA OLIMPIA
G.P.P NR.1 TINCA

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competențe între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVIŢĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ

ATITUDINI BLÂNDE;

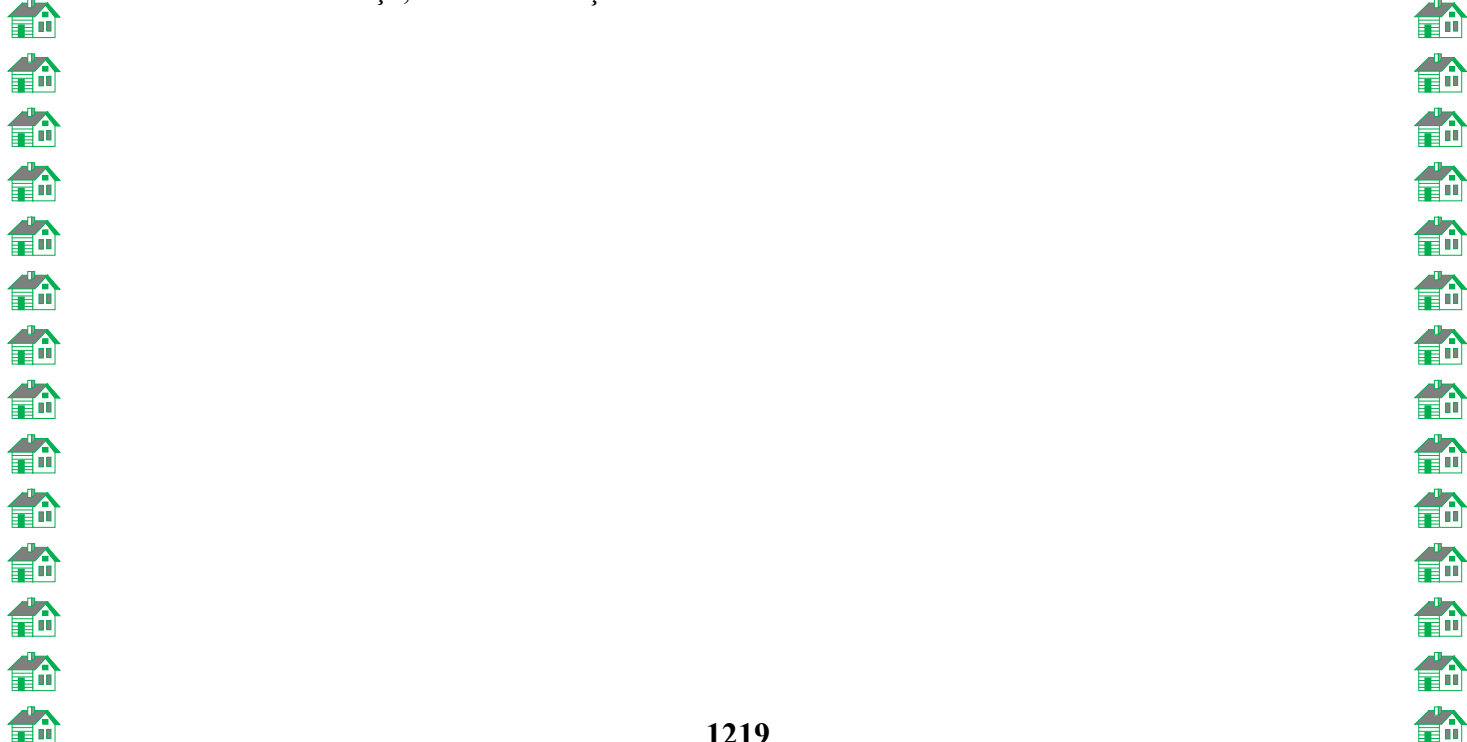
Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ – DEFINITORII PENTRU FORMAREA UNUI ADULT

PROF. ONIȘOR ANDREA
LICEUL TEORETIC "SAMUIL MICU"
SĂRMAȘU, JUDEȚUL MUREȘ

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, în familia din care provine, la formarea personalității și a comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Educația pe care un copil o primește în cei 7 ani de acasă depinde de anumiți factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile și principiile pe care le cultivă și pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Deseori se întâmplă ca părinții să aibă două orientări:

- fie să aibă comportamentul propriilor părinți drept model;
- fie procedeză exagerat, opus modului în care au acționat proprii părinți din dorința de a evita nemulțumirile pe care ei le au.

Frecvent se întâmplă ca oricare dintre cele două orientări să nu fie în favoarea copilului, a dezvoltării lui firești. Este foarte dureros pentru părinți să simtă că fac eforturi susținute, iar rezultatul nu e pe măsură. Metodele folosite de părinți pentru socializarea copiilor diferă, iar strategiile utilizate în familie pentru educarea copiilor se pot restrange la două mari categorii:

1. Educația represivă – face apel la constrângere, ca atitudine parentală favorită față de copil și este orientată spre obediență și umilință. Se realizează prin: pedepsirea comportamentelor indisciplinate, recompensare materială sau pedeapsă, umilirea copilului, comunicare nonverbală, discernământul copilului față de dorințele părinților. Inhibă curiozitatea și spontaneitatea nativă a copilului, induce obediența, respectul exagerat față de autoritate și controlul extern.

2. Educația participativă – promovează atitudinile pozitive, de stimulare și apreciere necondiționată a manifestărilor de independență a copilului. Este îndreptată spre câștigarea participării copilului la propria sa educație. Se realizează prin: recompensarea comportamentelor dizeerabile, recompensarea simbolică și pedeapsa, autonomia copilului, comunicarea ca interacțiune, socializarea centrată pe copil, discernământul părinților față de nevoile copilului. Acordă copilului libertatea de a gândi și de a explora lumea conform propriilor lui tendințe. Adultul are doar rolul de a supraveghea și de a stimula atitudinile independente ale copilului.

Dragostea și afecțiunea parentală joacă un rol fundamental în procesul de socializare. În primul rând, copilul dorește să aibă de partea sa aprobarea părinților și suferă la cel mai mic semn de slăbire a dragostei din partea unui părinte până atunci iubitor. Acesta este un motiv pentru care formele aspre de disciplină nu sunt eficiente. Amenințarea cu retragerea dragostei oferă mai puține șanse să devină un mecanism de socializare atunci când este folosit de părinți ostili, care nu au de fapt ce sentimente de afecțiune să anuleze.

Părinții și familia exercită puternice influențe asupra copilului în prima sa parte a vieții. O mai bună cunoaștere a relațiilor dintre comportamentele parentale și trăsăturile de personalitate ale copiilor și mai târziu ale adulților care devin aceștia, nu poate genera decât efecte pozitive asupra practicilor de educare a copiilor și asupra dezvoltării ulterioare a personalității acestora.

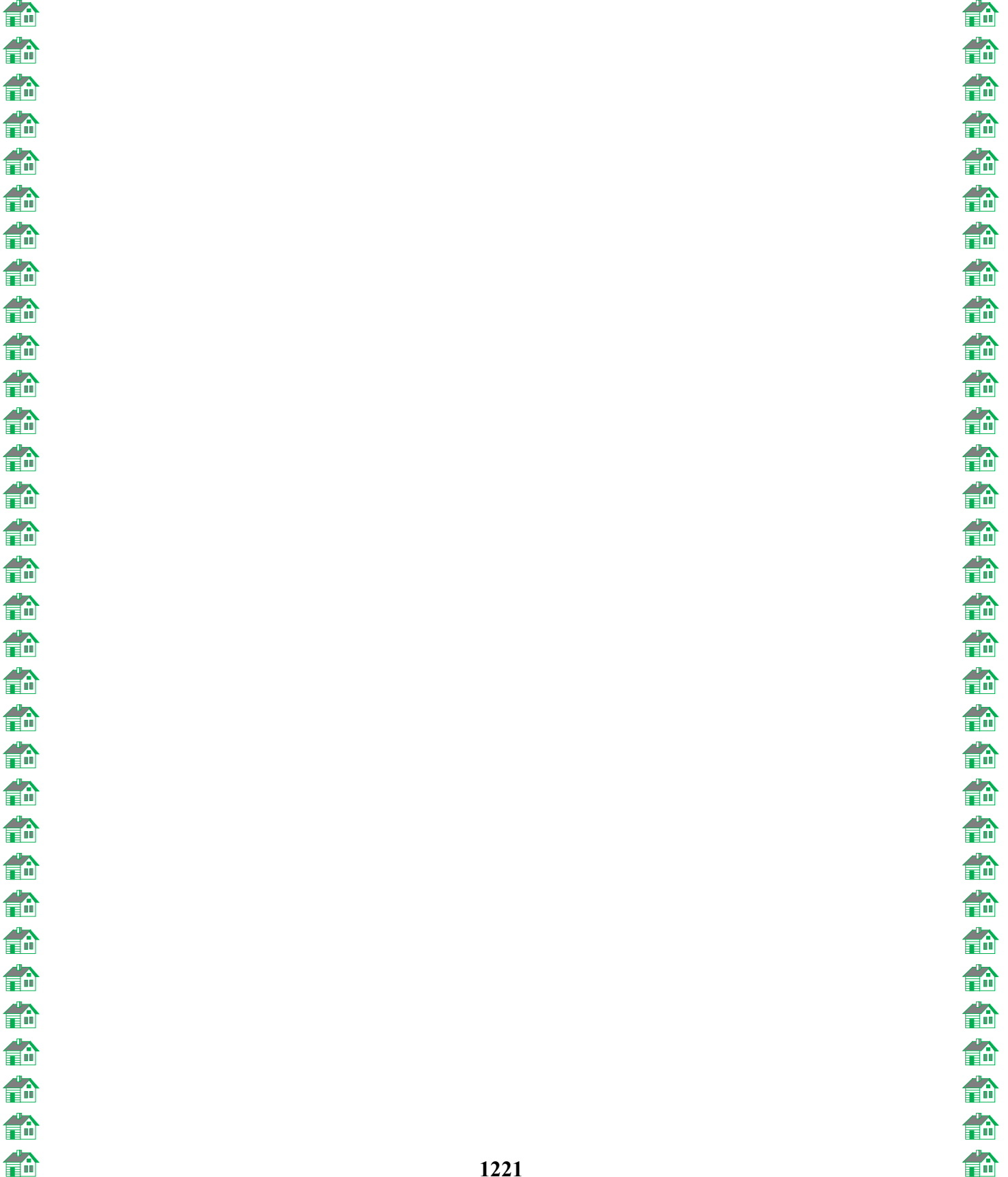

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

BIBLIOGRAFIE:

Chișiu Carmen Maria, *Școala părinților*, Editura Universității "Lucian Blaga", Sibiu, 2013

Bătrânu E., *Educația în familie*, București, Editura Politică, 1980

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI PREȘCOLAR

PROF. ÎNV. PREȘC. ONIȘOR RODICA
G.P.N. VALEA LARGĂ
JUD. MUREȘ

Trecând peste realitatea că nu prea mai există „cei șapte ani de acasă” deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață în familie.

Familia este prima școală a copilului. Ea este cea care răspunde de trebuințele elementare ale, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Familia este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitație decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse în familie.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se poate manifesta fie direct (prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate), fie indirect (prin modele de conduită oferite de către membrii familiei) precum și prin climatul psiho-social existent în familie.

Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, de rodul ambianței familiale și de înclinația către imitație a copilului, se adresa părinților cu îndemnul: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite. Dacă vă scapă o vorbă sau săvârșiți vreo faptă pe care i-ați prezentat-o drept greșală când a comis-o, el cu siguranță se va apăra invocând motivul exemplul dat de dumneavoastră și se pune în așa măsură la adăpostul acestui exemplu, încât cu greu vă veți putea atinge de el pentru a-i îndrepta greșeala respectivă”.

Ei, copiii care răsar asemenea florilor, cresc ocrotiți de dragoste părintească. Se înalță vegheați de căldura familiei unde învață primele taine ale lumii înconjurătoare. Află ce e bine și rău, cum să se poarte frumos. Apoi în primul colectiv, grădinița, cunosc regulile jocului cu alții, bucuria victoriei sau tristețea fără început și fără sfârșit - copilăria.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil care are „cei șapte ani de acasă” regăsim:

- Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie.
- Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină conversația, nu întrerupe pe cel care vorbește.
- Comportamentul cu prietenii. Un copil „bine crescut” își respectă prietenii de joacă, înțelege și se conformează regulilor specifice vârstei lui.
- Înțelegerea normelor sociale. O bună creștere implică cunoașterea și aplicarea unor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, medic. Spunem „mulțumesc” și „cu plăcere”.
- Manierele la masă. Obună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui care servește masa.
- Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este ca și „te rog” o formulă magică.
- Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi.

Toate aceste ingrediente sunt rezultatul unor ani de experiențe, cu eșecuri și reușite.

La vârsta preșcolară copilul este încă dependent de părinți. Trăsăturile morale se consolidează la copil numai dacă există consecvență în atitudinile părinților față de el și dacă munca educativă are continuitate.

Bibliografie:

Curriculum pentru învățământul preșcolar(3- 6/7 ani) , 2008;
Ileana Hangiu, Cireșica Raclaru, Educație pentru societate- Îndrumător pentru educatoare,
Editura Aramis, București, 2005;
www.desprecopii.com.

EDUCAȚIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR: ONOFREI VIORICA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.3 IONĂȘENI- VÂRFU CÂMPULUI JUDEȚUL BOTOȘANI

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein

Ce sunt cei 7 ani de acasă ?

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viții lui, dar și a părinților. La începerea școlii, are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la școală, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la școală pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al școlii și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între învățătoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a școlii.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine.

Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la școală?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă.

În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante pentru copilul școlar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la școală, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul învățătoarei, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la școală. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor.

Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

La vârsta școlară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată.

Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori “Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.”

Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboșiți la un moment dat. Însă, va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative.

Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR OPREA DANIELA
- GRĂDINIȚA NR. 210 BUCUREȘTI
PROF. CONSILIER ȘCOLAR RUJOIU SILVIA-BENONIA
- CMBRAE/ GRĂDINIȚA NR. 210 BUCUREȘTI

Cei șapte ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. Atunci când mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tatăl este prea dur copilul nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite.

Este important ca părinții să respecte regulile de bune maniere în familie, să folosească formulele de politețe și cu siguranță, copilul îi va imita. Dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, vom avea în mod categoric o societate mult mai cultă. Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuțul va cere o jucărie, trebuie obișnuit să spună, printre primele cuvinte, formulele de politețe: „te rog”, „pofim”, „mulțumesc”. De asemenea, trebuie aduse cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare și așa insistăm până acestea vor deveni o obișnuință.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la trei ani, la cinci sau la șapte ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune „bună ziua”, „te rog”, „mulțumesc”, „la revedere”, iar copilul învață prin imitație.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Copilul trebuie învățat să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului. Este necesar să se stabilească și să se impună reguli și limite în comportamentul copilului.

 Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

 Copilul trebuie învățat să își exprime emoțiile și sentimentele; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

 Să ne învățăm copiii să spună mereu adevărul, chiar dacă de multe ori poate nu ne convine ceea ce a făcut! Este necesar să ne petrecem cât mai mult timp cu copilul nostru. Ca părinți trebuie să ne implicăm și să fim devotați, iar cei șapte ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

 „Cei șapte ani de acasă” vor constitui „fundația” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului.

Bibliografie:

1. Emil, P., Iucu, R., *Educația preșcolară în România*, Editura Polirom, 2002
2. Vrășmaș, E. Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002

IMPORTANȚA CELOR CEI 7 ANI DE ACASĂ

INSTIT.EDUC. OPREA ILEANA

Familia joacă un rol important în formarea și socializarea copilului, părinții fiind primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la vârsta de șapte ani, fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară. Astfel familia reprezintă pentru copil și școala primilor ani în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om, ca persoană, ca statut social. Părinții reprezintă primii educatori reali în viața copilului, oferindu-le primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucruri și fenomene ale naturii, primele sfaturi și norme de conduită. Părinții trebuie să fie conștienți de influența pe care o au asupra copilului, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne

 comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers
 pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

 Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

 Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

 Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV.PRIMAR OPRIC ELENA
ȘC. GIMNAZIALĂ „A.IANCU” BAIA DE CRIȘ, JUD. HUNEDOARA

Apariția unui copil într-o familie este un eveniment care produce schimbări majore în viața celor care l-au adus pe lume. Încă din primele zile de viață, copilul își „cere” drepturile: iubire, îngrijire, hrănire, educație.

Da, chiar de la primele luni de viață ale copilului, trebuie să înceapă și educarea lui. Părinții, dar mai ales mama, îi vor vorbi, îi vor cânta, îi vor organiza un mediu curat și liniștit, în care micuțul va evolua fizic și moral. Primele cuvinte, primii pași, primele deprinderi de viață igienică și sănătoasă sunt abilități ce se vor forma prin grija familiei. Ambii părinți trebuie să se implice în creșterea și educarea minorilor.

Pe lângă asigurarea condițiilor materiale corespunzătoare, un climat plin de dragoste și înțelegere este un alt factor esențial pentru buna creștere și educare a copilului. Părinții responsabili sunt conștienți că oferă modele pentru viața copiilor lor. Aceștia vor imita, la început, felul de a vorbi și a se comporta al mamei și al tatălui, iar mai târziu vor respecta cele cerute de familie. Dacă părinții vor alcătui un program de norme pentru copil, vor avea răbdare să le arate și explice cum trebuie acestea îndeplinite, copilul își va însuși obiceiuri sănătoase, care îi vor rămâne pentru întreaga viață.

Îngrijirea corpului, pornind de spălarea mâinilor, curățarea dinților, igiena părului sunt lucruri indispensabile pentru o viață sănătoasă, dar nu trebuie uitat sufletul. Încă de mic copilul trebuie să spună adevărul, să recunoască greșelile făcute, să se implice în activități gospodărești. Desigur, în cele potrivite vârstei lui.

Educația fiind un proces continuu, trebuie să se țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare a copilului. Tot ce se omite sau se greșește în educație e în defavoarea copilului. Este neplăcut să se încarce programul educativ al unui copil ajuns pe băncile școlii cu lucruri pe care el trebuia să și le fi însușit deja în familie.

Iată câteva lucruri pe care ar trebui să le învețe un copil până la șapte ani:

- deprinderi de autoservire;
- menținerea ordinii în lucrurile personale, în cameră ..etc.;
- respectarea normelor de igienă;
- limbajul corect;
- exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor;
- modul de relaționare cu ceilalți;
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- bunele maniere.

Părinții trebuie să manifeste consecvență și claritate în educarea copiilor. Ei trebuie să-i învețe care sunt consecințele nerespectării regulilor stabilite. Un comportament pozitiv nu trebuie întărit prin recompense materiale ci prin exprimarea bucuriei și aprecieri verbale. Persoanele care fac parte din familia copilului sunt modele pentru aceștia. Cât timp aceștia respectă regulile de comportament civilizate și copilului îi va fi mai ușor să le adopte. Copilul nu spune „te rog” sau „mulțumesc” dacă nu aude aceste cuvinte în casă.

Gradul de receptivitate la sfaturi diferă de la copil la copil, în funcție de temperament, coeficientul de inteligență etc. Unii copii asimilează mai repede, alții mai încet, dar în final toți se vor conforma, dacă părinții au suficientă răbdare. Din nefericire sunt replici ale părinților care spun „lasă-l e prea mic, nu înțelege”, „se va cuminti când merge la școală”, pentru a scuza purtarea urâtă a copilului. Aceste scuze trădează greșelile făcute de părinți.

Copiii nu sunt identici, nici în ceea ce știu, ce simt, cum vorbesc, cum se poartă. Fiecare e imaginea vie a educației primite acasă.

Educația pe care părinții sunt datori să o dea copiilor este acum completată cu cea transmisă copiilor de către cadrele didactice la intrarea copiilor în grădiniță, respectiv în școală. Cei care nu se adaptează activităților școlare sunt cei care au avut parte de greșeli educaționale în primii ani de viață.

„Acasă,” este o „școală” fără programă școlară, dar una care, dacă este „frecventată” zilnic atât de copii cât și de părinți, va contribui din plin la formarea unui viitor om adevărat.

SOCIALIZAREA COPIILOR DIN DIVERSE MEDII FAMILIALE

**PROF. OPRÎȚA-MÂNDRUȚ ALINA-MIHAELA,
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR.19,
DROBETA-TURNU SEVERIN,
MEHEDINȚI**

Rolul pe care familia îl are în formarea personalității copilului și în pregătirea lui pentru viață este hotărâtor, ei îi revin cele mai relevante funcții: de formare a personalității copilului; de asigurare a condițiilor favorabile pentru securitatea și dezvoltarea psihofizică a copilului; de creare a mediului relațional și climatului psihologic favorabil pentru satisfacerea trebuinței de respect de sine a copilului și a condițiilor oportune pentru autocunoaștere; de oferire a unor modele relaționale și comportamentale. Pentru prima dată, copilul se percepe pe sine însuși și lumea înconjurătoare în familie, tot aici se formează și atitudinea lui față de mediu. Iar unul din obiectivele principale înaintate de societate este formarea unui copil apt de a se adapta, integra și manifesta ca cetățean activ și prosper. Astfel, familia deține locul principal în socializarea primară a copilului.

Parteneriatul eficient dintre grădiniță și familie este o condiție ce asigură succesul în procesul de socializare și presupune o comunicare efectivă, o unitate de cerințe și acțiuni în interesul copilului. Cadrele didactice trebuie să cunoască mediul familial al copilului și natura influențelor educaționale exercitate de părinți și să țină cont de experiența de viață și învățare acumulată de către copil în familie. Părinții la rândul lor, trebuie să cunoască demersurile de implicare în activitatea educațională, atât ca parteneri în procesele de instruire și de formare, cât și ca participanți în programele de educație a părinților. În acest context, o particularitate a mediului familial în care se educă copilul și influențează socializarea este atitudinea părintelui. Nivelul educațional redus al părinților este unul din factorii de insucces în socializarea copiilor. Din aceste motive se înscrie necesitatea unei pregătiri pedagogice și psihologice a părinților. Se consideră necesară în acest context, precizarea că părintele, influențează copilul și este necesară conștientizarea rolului de aplicare a practicilor pozitive în socializarea de succes a copiilor. Lipsa dorinței părintelui de a realiza o schimbare în educația copilului duce frecvent la reținere în dezvoltare, izolare, lipsă de comunicare, frică, anxietate etc. Prezența unor probleme de socializare a copiilor reprezintă o provocare, atât pentru familie, cât și pentru cadrele didactice din instituțiile școlare. Astfel, mi-am propus să realizez un studiu în care să cercetez particularitățile socializării copiilor pentru stabilirea nivelului de socializare a copiilor din diferite medii familiale în condițiile instituției școlare. Această cunoaștere mi-a permis stabilirea stării sociale și economice a familiei, tipului de familie, tipului de relații existente în familie natura relațiilor dintre copii și părinți, cine și cum se ocupă de educația copilului, îi orientează viața și activitatea cum influențează condițiile social-economice asupra părinților și a modului de educație. A fost aplicat un set de metode de evaluare complex, ce a cuprins analiza proiectării procesului educațional, metoda observării, interviului, chestionarul de determinare a mediului familial și nivelul de socializare a copiilor.

Mediul social familial de tipul I. În aceste familii predomină pacea, armonia și relațiile bune între toți membrii ei, constituind un colectiv prietenos. Sentimentele umane, sinceritatea, iubirea, căldura sunt valori ce îi învață pe copii să trăiască printre oameni în comunitate. Confruntându-se cu situații concrete, aceștia au posibilitate să cunoască, să analizeze, să compare și să ia atitudini. Membrii familiei sunt receptivi la nevoile și interesele copiilor, rudelor și a cunoscuților. Părinții comunică cu copilul despre evenimentele familiale, lămuresc acțiunile proprii, răspund la întrebări aducând argumentări.

Mediul social familial de tipul II. În aceste familii predomină relații dure, serioase (de afaceri). Părinții sunt siguri că, preșcolarul trebuie învățat cum să se comporte, să îndeplinească întocmai sarcinile expuse de mături, să i se spună despre faptele necugetate, să fie pedepsit. Părinții nu intră în sensul celor expuse de copil, nu ascultă nemulțumirile copilului, nu caută să găsească, să înțeleagă nemulțumirea copilului sau motivul de ce a procedat într-un fel necugetat. În familie grija față de cei apropiați este lipsită de căldură și conținut emoțional. Relațiile se realizează pentru că așa trebuie și nu vine în inimă.

Mediul social familial de tipul III. În aceste familii predomină o relație de prietenie, funcția educativă este apreciată ca o datorie importantă, iar copilul este considerat obiectul cel mai serios și este în atenția fiecărui membru al familiei. Toată viața este orientată spre satisfacerea intereselor copilului, iar situațiile

de comunicare sunt însoțite de grijă față de copil și tendința de a satisface nevoile lui. Părinții acordă atenție, grijă sau tutelare copilului și în activități comune. Din , aceștia selectează cele mai ușoare sarcini pentru copil, iar acestea poate nici să nu le ducă la bun sfârșit și nici să nu aibă rezultate.

Mediul social familial de tipul IV. Acestea sunt familii cu o cultură joasă de comunicare. Relațiile dintre părinți și copiii sunt complicate. Copiii se implică în activități după dispoziție, nu cooperează cu maturul, poate să lase lucrul baltă și peste un timp să revină sau nici să nu audă propunere maturului. Chiar dacă realizează sarcini, nu anunță că a finalizat, nu poate să trăiască bucuria lucrului îndeplinit, iar aprecierea o primește liniștit. Între părinte și copil nu sunt relații de încredere. Așadar, familia și mediul familial, prin oferirea multiplelor situații de comunicare socială și afectivă, are o importanță enormă în formarea comportamentelor de socializare a copilului școlar.

Pentru o socializare de succes a preșcolărilor, părinții trebuie să dețină un anumit volum de cunoștințe, deprinderi și atitudini cu caracter social fiind, totodată, model în comunicare, interrelaționare și respectare a normelor și valorilor. Părinții pot fi implicați în activitatea grădiniței prin: informarea asupra politicilor educaționale ; cunoașterea scopului și obiectivelor programului educativ la care participă copilul său; implicarea în abordarea deciziilor; devenind participanți activi în derularea acțiunilor, în identificare tematică a acțiunilor, valorificarea informațiilor pe care ei le-ar oferi copiilor lor. Prin activitățile de informare, părinții vor lua cunoștință de: obligațiile legale privind educația copilului; drepturile de care dispune pentru educația copilului; importanța atitudinii lor pentru activitățile copilului; metodele de colaborare cu grădinița. În acest scop este necesar un dialog permanent între educatori și părinți, cadrele didactice trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții, iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională. Principalul scop, în cadrul acestor activități, este ca părintele să afle cum poate să descopere capacitățile propriului copil, să dezvolte acele trăsături de caracter, care să-l facă să trăiască viața din plin bucurându-se de realizările și succesele obținute. În vederea îmbunătățirii relațiilor dintre cadrele didactice și părinți se propun un grup de modalități cum ar fi: ședințele cu părinții - oferă posibilitatea de a interacționa, de a discuta și a se pune de acord asupra programului educațional, asupra progreselor copiilor; consultații individuale- oferă posibilitatea informării individuale asupra unor probleme de comportament ale copilului, a analizei cauzelor care au generat aceste manifestări, a inițierii unor măsuri educative a căror eficiență este dată de consecvența aplicării acestora; lectoratele - pe teme propuse de educator sau sugerate de părinți oferă posibilitatea unei mai bune informări asupra problemelor ce vizează evoluția cognitivă și psihoemoțională a copiilor.

Modalitățile de socializare care facilitează comunicarea și dezvoltarea copilului sunt: vizitele, plimbările, excursiile – permit părinților de a se implica în organizarea acestor activități și trăirea alături de ei a emoțiilor pozitive. Expoziția de lucrări a copiilor asigură accesul părinților la traiectoria evoluției deprinderilor artistico-plastice, practice, cognitive. Serbările dedicate unor evenimente reprezintă o modalitate eficientă prin intermediul căreia părinții pot să împărtășească cu copiii, emoțiile unor manifestări de puternică încărcătură afectivă. Vizionarea unor spectacole de teatru de păpuși împreună cu copilul, organizarea unor ieșiri comune în locuri publice, de agrement etc. – toate aceste activități facilitează relațiile de cooperare dintre părinte și copil.

Bibliografie:

1. Brich A. Psihologia dezvoltării. București, Editura Tehnică, 2000.
2. Crețu T. Psihologia vârstelor. București, Editura Universitară, 1994.
3. Gordon M. Univers enciclopedic. București, 2003.
4. Rudica T. Familia în fața conduitelor. București, Editura Didactica și pedagogică, 1981.
5. Telleri F. Pedagogia familiei. București: EDPRA, 2003.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. OPRUȚ BRÎNDUȘA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL OȚELU ROȘU

„ Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă ,te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume". („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social.

Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat.

Printre principalele forme de manifestare care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

**EDUCATOARE: ÖRDÖG ROZÁLIA-EDIT
G.P.N. NR.2, COVASNA**

„Exista doar două moșteniri de durată pe care sperăm să le oferim copiilor noștri. Una dintre acestea este rădăcinile, iar cealaltă, aripile.” (Goethe)

Întreaga dezvoltare a individului uman este influențată de caracteristicile interacțiunii dintre copil și mediu în primii ani de viață. Atunci când factorii externi exercită asupra copilului o acțiune pozitivă, dezvoltarea copilului, fizică și psihică, se realizează în sensul construirii unei personalități armonice. În condiții de mediu nefavorabile construcția Eului și a Sinelui sunt distorsionate.

Dezvoltarea personalității copilului are loc în prezența și sub influența a trei mari grupe de factori determinanți: ereditatea, mediul și educația, care se află într-o relație de interdependență și care, în proporții diferite, pun în valoare anumite aspecte ale personalității.

Una dintre principalele sarcini ale părinților este de a asigura, în cadrul familiei, socializarea primară a copilului prin care copilul învață să se raporteze, să comunice și să interacționeze în societate. Familia are și o însemnată funcție educativă, este prima instituție de educație morală și este mediul educativ prin excelență.

Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive din familie, deoarece la această vârstă, rolul exemplului este foarte important.

Viața în familie este prima școală a emoțiilor. În cadru intim, învățăm să recunoaștem emoțiile proprii cât și reacțiile celorlalți la emoțiile noastre, cum să gândim aceste emoții și cum să alegem reacțiile, cum să citim și să ne exprimăm speranțele și temerile.

Primele impresii despre lume și viață, despre fenomene din natură și societate, copilul le primește din familie. Astfel, prin comunicarea continuă cu membrii familiei, el își însușește limbajul, care cu timpul devine un puternic instrument al dezvoltării sale psihice. Părinții îi învață de timpuriu pe copii să înțeleagă ce este "bine" și ce este "rău", ce este "permis" și ce este "interzis". Pentru unele fapte și acțiuni, copiii sunt încurajați și laudați, iar pentru altele sunt dojeniți de către părinți. În contextul familiei, învățăm moduri de rezolvare a unor probleme, de gestionare a conflictelor sau de petrecere a timpului liber. Din familie, învățăm să valorizăm sau să apreciem anumite comportamente și, în consecință, facem de multe ori alegeri în funcție de ce am învățat să apreciem în familie.

Astfel copilul devine capabil să facă față vieții sociale prin includerea lui în elementele sociale de bază: norme, valori, credințe, reguli de comportare. Copilul va descoperi treptat lumea înconjurătoare, cu ajutorul familiei în care crește, de la cel mai simplu mod de percepere: „lumea este un loc sigur” sau „lumea este un loc periculos” și până la cele mai complexe moduri de percepere a realității exterioare: prin prisma atitudinilor și valorilor pe care copilul le asimilează.

Când părinții oferă copiilor exemple pozitive, aprobă sau dezaprobă anumite fapte, transmit de fapt copilului sistemul lor propriu de valori.

Pentru părinții de azi, comparativ cu cei din trecut lumea pare diferită de cea a părinților sau a bunicii. În cadrul familiei moderne se produc unele mutații, bunicii participă din ce în ce mai puțin la educația nepoților. Astfel cresc posibilitățile de folosire a mijloacelor audio-vizuale, contactul cu tehnica, ce rezultă o schimbare în mentalitatea familiei. Exigențele crescute obligă ambii părinți să își găsească cel puțin un loc de muncă pentru a putea asigura un trai decent copiilor. În asemenea condiții supravegherea copiilor este limitată, sau este încredințată altor persoane sau instituții sociale. Fiindcă familia este o unitate emoțională, o acțiune, o atitudine sau o emoție a unei persoane din grup îi afectează pe toți ceilalți. De asemenea, caracterul perturbat al relațiilor de acasă, afectează și alte relații. În plus, anxietatea purtată cu sine, afectează orice gen de relație.

Un mediu în care i se îndeplinesc nevoile de bază, în care nu se petrec schimbări bruște, unde cei doi părinți îi oferă atenție și afecțiune, și se simte mereu în siguranță, asigură copilului o experiență a copilăriei timpurii pozitive, el percepend lumea din jur ca pe o lume cu potențial pozitiv, o lume bună în care el se poate dezvolta fără teamă. În schimb, un copil ce crește într-un mediu instabil, în care nu există o rutină și

În care există multe schimbări, un mediu rece în care nu primește atenția pe care o cere, un mediu în care se simte în pericol, un mediu tensionat sau agresiv oferă copilului o experiență negativă, el percepend lumea exterioară ca pe o lume periculoasă, străină, rece și cu potențial de risc.

În educarea copiilor, un rol foarte mare îl are stabilirea unor relații juste între membrii familiei. Ceea ce trebuie să caracterizeze relațiile dintre părinți și copii este stima reciprocă dintre membrii familiei, dragostea părintească rațională față de copii, consecvența și unitatea cerințelor pe care le formulează părinții și ceilalți membri ai familiei față de copii, exemplul personal pe care îl dau cei mari prin atitudinile și faptele lor, încât devin pentru copii un exemplu de urmat. Desigur, părinții își iubesc copii, le poartă de grijă, muncesc pentru ei și participă la toate bucuriile și supărările lor. Dar aceasta dragoste nu trebuie să fie oarbă.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu înțelegere, să aprecieze binele și frumosul, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Concluzionând putem spune, că rolul familiei în educația copiilor este esențial. „Familia reprezintă matricea primordială a culturii omenești. Aici se trezesc și încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească, să creadă și să sacrifice. Aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui. Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea părinților de a o face, și în același timp, intensitatea și sinceritatea iubirii părinților.

“Cei șapte ani de acasă” sunt rezultatul modului în care familia și-a exercitat funcția de socializare și a pregătit copilul pentru a fi membru al societății, pentru roluri și statusuri viitoare.

Bibliografie:

- Gordon Thomas 2014. Părintele eficient. Editura Trei
- Allport W. G. 1991. Structura și dezvoltarea personalității, București: Editura Didactică și Pedagogică
- Batâr D. 2004. Familia în dinamica societății. Sibiu: Editura Universității “Lucian Blaga”.
- Nicolae, Margineanu (1973). Condiția umană, București, Editura Științifică.
- Erik Erikson 2015. Copilarie și societate. Editura Trei
- Elena Bonchis 2011. Familia și rolul ei în educarea copilului. Editura Polirom
- Ross Campbell 2007. Educația prin iubire – Ediția a II-a. Editura Curtea Veche

**PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL
EDUCAȚIA ÎN FAMILIE
CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!
IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ**

**PROF. ÎNV. PREȘC. OROSZ ELENA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR.7
STRUCTURĂ GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL „POPA LUPU”
LOC. SIGHETU MARMAȚIEI
JUD. MARAMUREȘ**

Dacă-l saluți el nu-ți răspunde, / Iar de-i vorbești, pierzi timpul-n van.
Prin asta dânsu' nu ascunde /Cei șapte ani... de pe maidan!
(*Cei 7 ani de-acasă* de Georgeta Paula Dimitriu)

Copilăria este cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea personalității și pentru instruirea caracterului psiho-social al oricărui om. Aceste elemente sunt și trebuie realizate de către părinți. Părinții, alături de bunici, sunt cei care răspund de elementele trebuințe ale copilului, exercitând o influență foarte mare încât urmele ei rămân întipărite pentru toată viața în profilul moral - spiritual al acestuia.

Un copil **educat**, care își prezintă deprinderile formate și cunoscute se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, decât unul căruia îi lipsesc **cei 7 ani de acasă**.

Influențele educative pe care le au membrii familiei le exercită asupra copiilor sunt: **manifestări directe** (prin acțiuni dirijate) și **manifestări indirecte** (prin modele de conduită oferite de membrii familiei).

În familie orice copil :

- își dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor ;
- își dezvoltă dorința de a participa la viața socială, cultural și politică a țării sale ;
- își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, de conduită igienică individuală și colectivă ;
- își formează component majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul

educativ al „**celor 7 ani de acasă**”.

Realitatea zilelor noastre ne spune că nu prea mai există **cei 7 ani de - acasă**, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste fragede.

Acasă, în familie este mediul socio-cultural și moral în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare. Toate deprinderile sunt prin imitare, decât printr-un comportament conștient.

Vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziționarea normelor unui comportament social corect. Datorită plasticității sistemului nervos și a spiritului de imitație foarte dezvoltat se obține maximum de eficiență în formarea acestora. Vârsta preșcolară este perioada în care ceea ce s-a format sunt și trebuie dezvoltate și consolidate.

Se știe că deprinderea este un complex de acțiuni, automatizate, având la bază sisteme de legături nervoase, temporare, stereotipuri dinamice. Pentru a fi însușite, iar apoi a le efectua, de la sine deprinderile îi solicită o intensă concentrare și un consum de energie din parte copilului. Acesta va reuși totul doar printr-un exercițiu susținut , prin care trebuie să automatizeze atât mișcărilor, cât și succesiunea lor.

Pentru a exista un rezultat bun și dorit trebuie ca tot ceea ce copilul învață și exersează să fie mereu același. Este necesar o consecvență în cererile primite din partea familiei și cele pe care le primește atunci când intră în grădiniță.

Grădinița este locul unde orice copil își completează cunoștințele, deprinderile și abilitățile prin paleta lor ; reușind să se integreze în societate și noua sa viață - aceea de școlar.

Pentru ca **bunele deprinderi** să existe este necesar o concordanță deplină între grădiniță și familie, adică dacă la grădiniță se formează deprinderi care acasă nu sunt urmărite ele vor fi socotite de către copil ca fiind numai cerințe ale grădiniței și nu le vor mai respecta în alt loc. Totodată este necesar să existe o concordanță între grădiniță (educatoarea de la grupă) și familie și în ceea ce privește procedeele folosite. Părinții ar fi bine ca să folosească promisiunile / aprecierea / răsplata pentru a obține, de la cel mic, ascultare și îndeplinirea acțiunilor cerute sau necesare (de exemplu: spălătul pe mâini, îmbrăcătul , stângerea jucăriilor), atunci tot efortul educatoarei este pierdut, iar copilul se va alege, cu mari deficiențe în ceea ce privește caracterul, căci nu va admite să facă nici cea mai simplă acțiune / deprindere formată.

Bunele deprinderi pot fi împărțite în trei mari categorii:

- ✓ *deprinderi de autoservire;*
- ✓ *deprinderi de ordine și curățenie;*
- ✓ *deprinderi de comportare civilizată în raporturile sociale.*

Fiecare deprindere cuprinde mai multe subdiviziuni. Astfel acestea sunt:

❖ **Deprinderile de autoservire** cuprind:

- deprinderi igienice (folosirea bastei, spălătul, folosirea toaletei, pieptănatul, așezarea așternutului la aerisit);

- deprinderea de a mânca în mod civilizată fără ajutor din partea adultului;
- deprinderea de a se dezbrăca și descălța singuri;
- deprinderea de a se îmbrăca și încălța singuri;

❖ **Deprinderi de ordine și curățenie** cuprind:

- deprinderea de a-și șterge încălțăminte la intrarea în casă / sala de grupă;
- deprinderea de a face ordine și a menține curățenia în vestiar;
- deprinderea de a menține ordinea și curățenia în spălător / toaletă / baie;
- deprinderea de a păstra ordinea și curățenia în ținuta vestimentară;
- deprinderea de menține ordinea și curățenia în dormitor;
- deprinderea de menține ordinea și curățenia în timpul servirii mesei;
- deprinderea de a păstra ordinea și curățenia în sala de grupă/ camera sa;
- deprinderea de a păstra ordinea și curățenia în curte și în parc;

❖ **Deprinderi de comportare civilizată în raporturile sociale** cuprind:

- deprinderi de a avea o comportare disciplinată;
- deprinderi de politețe.

Cei 7 ani de acasă își pun accentual cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume - COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se construiește personalitatea unei ființe ; cu diverse aptitudini și/sau preferințe.

04.03.2019

loc.Sighetu Marmației prof.înv. preșc. Orosz Elena

Bibliografie:

- © Codul bunelor maniere pentru copii (Cei sapte ani de acasa), Autor: ***, Editura: PESCARUS
- © Bunele maniere sau purtarea cum se cuvine pentru copii, Joanna Krzyzanek

**IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ
EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!
STUDIU DE SPECIALITATE**

**PROF. GR. I. OȘAN GENINA-SIVIA
LICEUL TEORETIC „PAVEL DAN,, CÂMPIA TURZII
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „I. OPRIȘ,, TURDA**

"Suprema pedagogie este casa parinteasca" Dostoievski

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individuale.

Educația copiilor presupune întâi de toate desăvârșirea propriei noastre educații, a sentimentelor noastre.

Părinții trebuie să se străduiască să dea dovadă de o moralitate ireproșabilă, de integritate și educație aleasă, fiind formatorii unei generații, ca astfel copiii să-I poată urma avându-i ca model.

În educația copiilor, mai întâi de toate trebuie să ne educăm noi înșine. Evident, căldura din familie educă mult mai bine decât orice cuvinte, și, dimpotrivă, cuvintele anoste ale părinților obțin exact efectul contrar.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă."Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Expresia "Cei șapte ani de-acasă" definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată "culmea achizițiilor", este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Bibliografie

1. Bocoș, M., Cercetare pedagogică, Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca, 2003,
2. Gherguț, A., Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale, Editura Collegium Polirom, Iași, 2001,
3. Neamțu, G., Tratat de asistență socială, Editura Collegium Polirom, Iași, 2011,
4. Vrăsmaș, Ecaterina, Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002,
5. Emil, P., Iucu, R., Educația preșcolară în România, Polirom, 2002,
6. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998.

ARTA DE A FI PĂRINTE

PROF. ÎNV. PRIMAR: OȚEL ILEANA-CRISTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ANDREI ȘAGUNA” TURDA, JUD. CLUJ

„Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților.”
Valeria Mahok

Dintre factorii care contribuie la educarea copiilor, influența cea mai mare o are familia, părinții în special. Familia este cea care asigură atât existența materială, cât și climatul afectiv și moral necesar dezvoltării personalității copilului. Se poate spune că părintele este primul și nelipsitul dascăl din viața acestuia.

Cei „șapte ani de acasă”, sau cum numesc cercetătorii această etapă „socializarea primară”, marchează destinul fiecărui om. De aceea, responsabilitatea în această perioadă cade pe umerii părinților.

Nu de puține ori auzim despre cu copil că nu are „cei șapte ani de acasă”. Ce reprezintă oare acești ani pentru învățarea anumitor comportamente?

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața celui mic își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg de la sine, există factori care pot influența această dezvoltare pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Un părinte își poate condamna copilul să fie un adult cu probleme, sau dimpotrivă, să fie un adult bine integrat în societate și până la urmă un adult fericit.

Dacă în familie nu doar s-a vorbit despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a simțit cum e să fie iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei apropiați, să îi respecte pe cei mai în vârstă, să salute, să spună adevărul, să distingă și să aprecieze frumosul și binele, atunci copilul va crește încrezător, iubitor, drept, tolerant, politicos, responsabil și bun.

Pentru a crește copii buni este important să asigurăm acestora un cadru familial sănătos, unde să se simtă în siguranță, însă acest lucru nu e suficient. Copiii au nevoie de părinți înțelegători, afectuoși, care să își facă timp pentru ei. Iubirea pentru copil înseamnă timp. Dragostea este liantul care le leagă pe celelalte și care îl va ajuta pe copil să se dezvolte armonios.

Spunem adesea că oglinda părinților sunt copiii. Din păcate, în vremurile de astăzi, tot mai mulți copii se plâng de faptul că părinții nu își mai fac timp pentru ei, fiind preocupați fie de carieră, fie de goana zilnică pentru asigurarea unui trai mai bun. Ei uită că singura investiție de valoare în viață, niciodată falimentară, pe care familia o poate face pentru copil, este investiția în mintea și sufletul acestuia. Uită că, involuntar și inconștient, ei transferă asupra copiilor o mare parte din problemele lor existențiale.

Relațiile de afecțiune dintre familie și copil trebuie să se bazeze pe comunicare și respect.

Copiii sunt podoaba sufletelor noastre, singura realizare majoră a vieții, împlinirea destinului. Sufletul oricărui copil e un „pământ” în care cuvântul părintelui său cade asemeni unei semințe și prinde viață rodind. Drumul cel bun în viață îl sâdesc părinții prin virtuți, acele însușiri de caracter care urmează constant binele, integritatea morală și care ne împlinesc. Un copil disciplinat și bine crescut, va deveni un adult responsabil, indiferent de școala și numărul de clase pe care le va face.

Responsabilitatea părinților este mare, căci felul în care ei reușesc să-și educe propriii copii, depinde soarta lumii întregi. Avem la îndemână multe mijloace, depinde doar de noi, cât avem deschidere în a căuta calea cea strâmtă și cu greutate, dar mântuitoare, sau calea cea largă, plină de plăceri și desfătări, însă pierzătoare.

Iată câteva îndemnuri pentru părinți:

- Învăță să-ți ascuți copilul!
- Discută cât mai mult cu copilul tău!
- Fii răbdător, fii maleabil!
- Încearcă să nu te enervezi prea ușor!
- Nu țipa și nu jigni copilul!
- Exprimă-te clar și hotărât!

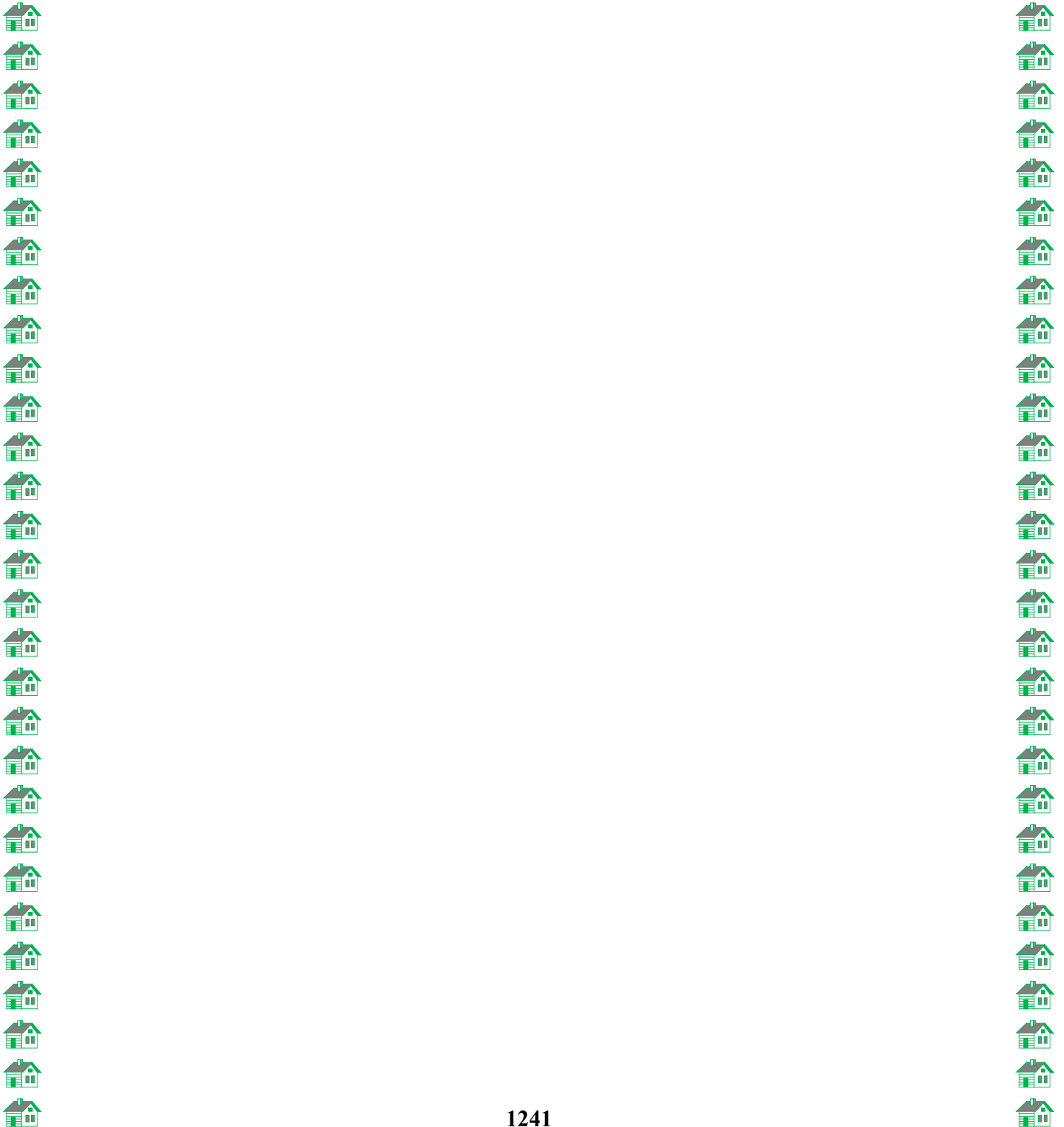

- Respectă-ți cuvântul dat!
  - Fii model pentru copil și nu judecător!
  - Fă-ți timp pentru copil și fii gata să-i oferi ajutor!
  - Nu uita că meseria de părinte este una cu normă întreagă!
- Prin folosirea unor ingrediente esențiale: IUBIRE, GRIJĂ, DISCIPLINĂ, IERTARE, COMUNICARE, RĂBDARE, părinții pot pregăti copii calmi, fericiți într-o lume zbuciumată și din ce în ce mai rece.

Bibliografie:

• Peter Struck, *Învăță să mă crești! Sfaturi pentru o educație modernă* (2001), trad. Dr. Cosmin Zidurean, Editura Axel Springer, București.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. OȚET GEORGETA GRĂDINIȚA P.N.NR.1 CARANSEBEȘ

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face.

Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsam să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

În concluzie, putem admite că familia are un rol important în conturarea personalității, având în vedere faptul că educația oferită de familie reprezintă factorul principal în dezvoltarea copilului.

Bibliografie:

1. Bodo, Victor; Bodo, Sorina- Ghid practic de educație a copilului, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2000

2. Marinescu, Silvia; Dinescu, Rodica- Invitație la educație, Editura Carminis, Pitești, 2003

FAMILIA - PRIMA ȘCOALĂ A OMENIEI

PROF.OAE MARILENA; COLEGIUL TEHNIC MĂTĂSARI

După morala creștină, familia este prima și cea mai mică celulă a societății. Familia este cel dintâi cadru social de care fiecare om are nevoie ca să trăiască. Ea este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane.

Dintre toate viețuitoarele, omul se naște cel mai plâpând și cel mai neputincios în a-și satisface nevoile vitale ale existenței. De aceea, el are nevoie de ajutorul neîncetat al părinților săi, care în această lucrare nu pot fi întrecuți de nimeni. Familia își centrează activitatea în jurul copiilor. Procrearea, întreținerea, îngrijirea, creșterea și așezarea copilului constituie preocuparea centrală a familiei. Familia este prima școală care îl pregătește pe copil pentru viața socială. Mediul familial oferă liniște, afecțiune, seninătate care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată. Căminul nu este numai un confort domestic, ci și un loc de reculegere, de liniște, de aceea, nicăieri nu te simți *ca la mama acasă*, ca în familia ta.

Familia are o însemnată *funcție educativă*, fiind prima instituție de educație morală, iar pentru perioada primei copilării este mediul educative prin excelență. Este o pepinieră de virtuți și o nesecată sursă de întărire morală. Copiii exercită asupra părinților lor o puternică influență binefăcătoare, fiind și ei, fără să știe educatori ai părinților lor. Astfel, chiar înainte de a se naște, mintea și inima părinților se pregătesc intens, pentru primirea lor, copiii având deci o putere transfiguratorie. Copilul reprezintă o călăuză miraculoasă care ne poartă din nou în lume, ne leagă de lume, ne ancorează în realitate. Datorită copiilor noștri și motivați de dragostea pentru ei, devenim mai luminați, mai puternici și mai buni. Între noi și copiii noștri are loc un permanent schimb de valori, noi îi învățăm alfabetul iar ei ne învață un alfabet nobil și sfânt al emoțiilor, al purității, făcându-ne să privim lumea cu forțe proaspete, ridicându-ne chiar și atunci când credem că nu mai putem. Dragostea nețărmită față de copiii noștri ne învață că e mai bine să fii dragostea față de orice semen al nostru. Participarea efectivă la toate biruințele și înfrângerile lor ne umple viața și ne îmbogățește ființa. Copiii ne învață să înțelegem lumea altfel, să o iubim dezinteresat, ei reușind să spargă cochilia egoismului în care ne zbatem, ne dau aripi și putere pentru a construi vise din care ei nu lipsesc.

Familia este cea mai necesară *școală de omenie*, o școală a altruismului. Primele îndrumări de viață pe care le primesc copiii de la părinți, bunici și rude rămân întipărite pentru întreaga viață în sufletele lor. Dragostea familiei rămâne climatul cel mai prielnic pentru dezvoltarea omului. Prin iubirea și înțelegerea firii copiilor, părinții pot asigura educația în condiții optime. Un rol foarte important în educație îl are exemplul personal. Copiii cimentează relațiile dintre soți. Copiii sunt daruri dumnezeiești de mare preț. De aceea, părinții trebuie să-și iubească copiii. Datoria educării copiilor cuprinde *educația trupească* și *educația sufletească*.

Educația trupească cuprinde îngrijirea de viața fizică a copilului. Când copilul nu este în stare să-și câștige singur cele trebuitoare vieții, părinții au datoria să-i hrănească, să-i îmbrace, să le dea adăpost. De asemenea, sunt datori să le dea posibilitatea să-și însușească o meserie. *Educația sufletească* a copiilor este cea mai însemnată datorie a părinților. Ei trebuie să-l educe în spiritul învățaturii morale a Bisericii. Copiii trebuie să devină cetățeni responsabili, buni cetățeni și patrioți.

Datoriile copiilor față de părinți sunt rezumate în *Porunca a V-a din Decalog: Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie ție bine și să trăiești mulți ani pe pământ*. A cinstea părinții înseamnă: a-i iubi, a asculta de ei, a-i ajuta la nevoie, mângâindu-i în necazuri și înseninându-le viața, a se ruga la Dumnezeu pentru ei.

Așadar, familia este prima școală a moralității. În familie se deprinde la ascultare și respect, la recunoștință, mulțumire, modestie, cumpătate, sânguință, muncă, dragoste, pietate, credință și dezvoltă simțul de dreptate și responsabilitate, de compasiune față de suferințele altora - virtuți pe care, mai târziu ca cetățean le va aplica în viața socială.

CEI ȘAPTE ANI “DE ACASĂ”

OANA CIPARIU

Primii ani de viață constituie perioada cea mai importantă în dezvoltarea fizică și socială a individului, personalitatea și inteligența fiind modelate de mediul social, de modelele și valorile transmise de familie, școală și comunitatea apropiată. Este perioada în care se construiesc primele modele de relații sociale și în care se dezvoltă simțul apartenenței.

În stuația socială actuală “șapte ani de acasă” este doar ideea de baza a educației, copiii fiind incluși în diverse forme educaționale încă de mici. Ideea expresiei rămâne încă valabilă: normele de comportare se învață (în mare parte) din familie.

Desigur că fiecare își dorește ca fiul sau fiica să fie un exemplu de bună creștere atât acasă cât și în societate. Bună creșterea sau bună purtarea ia forma pe care părinții i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă pentru toți același lucru. De aici și diferitele valențe a celor “7 ani de acasă”.

Până la 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate: un anumit grad de autonomie, un nivel rezonabil de politețe, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla reacțiile și capacitatea de relaționare socială.

“7 ani de acasă” simbolizează un anumit standard obligatoriu în care trebuie să se încadreze copiii. Aceasta obligație cade în mare parte asupra părinților. Nu de puține ori se aduc reproșuri la adresa acestora când copilul are un comportament nedorit, chiar dacă cei 7 ani încă nu au trecut, iar cel care reproșează nu intenționează să intervină în a educa ci rămâne la stadiul de critic.

Comportamentul viitorului adult nu depinde doar de familie ci de întreaga societate în care trăiește. Majoritatea preferă să nu intervină în educarea sau remodelarea comportamentelor nedorite considerând că nu e de competența lor. Ne dorim copii bine educați dar educația de unde să vină, dacă nu de la noi, cei cu care intră copilul în contact?

Părinții sunt îngrijorați de viitorul copilului lor, dar nu au timpul și răbdarea necesară să acorde atenția cuvenită dezvoltării sociale a copilului și aruncă responsabilitatea aceasta asupra grădiniței sau a școlii. Dar în același timp nici relația lor cu cadrele didactice nu este una strânsă, ignorând sau evitând discuțiile cu acestea. Scopul este unul bun dar acțiunile educative sunt oarecum paralele.

Așadar rămâne în sarcina școlii, a personalului didactic, să identifice situațiile problematice, să dirijeze pe cât posibil comportamentul elevului și mai ales să conștientizeze faptul că relația școală-familie este una de colaborare și nu de învinuire.

BIBLIOGRAFIE:

- G. BERGER, Omul modern și educația sa - EDP București 1973;
- Psihologie generală, Andrei Cosmovici, Ed. Polirom, Iași, 1996,
- Colecția revistelor,,Tribuna Învățământului, anii 2004-2005

ȘCOALA ȘI FAMILIA

- PARTENERI ÎN OBTINEREA SUCCESULUI ȘCOLAR

PROF. OANCEA VASILIANA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 SEBEȘ

” Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Începerea unui nou an școlar este momentul în care cei mici, dar și cei mari, vor începe sau vor continua aventura cunoașterii în cadrul școlii, iar pentru părinți este momentul când din primii educatori ai copiilor lor devin parteneri ai școlii în procesul de învățământ. Rolul părinților nu se oprește aici ci ei își împart rolul cu cel al profesorului.

Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, întreaga societate. Colaborarea între toți factorii educaționali, în primul rând între școală și familie este foarte importantă. Școala nu-și poate realiza pe deplin sarcinile, dacă nu cunoaște condițiile familiale de muncă și viață ale copiilor. Colaborarea dintre școală și familie este eficientă pretutindeni dacă s-au ținut seama și de anumite condiții :

- cadrele didactice să perceapă părinții ca persoane active și valoroase pentru educarea copiilor;

- părinții să se implice în mod concret în luarea de decizii referitoare la activitățile extrașcolare, la stabilirea disciplinelor opționale;

- responsabilitatea pentru evoluția copilului să fie împărțită între școală și familie.

Părinții nu pot cunoaște pe deplin psihologia copilului lor, dacă nu află și modul lui de comportare în condițiile școlare. Activitatea de acasă este o continuare a activității pedagogice de la școală și invers – activitatea de la școală este o continuare a activității de acasă. În cadrul ședințelor cu părintii am vorbit pe larg despre modul în care aceștia își pot ajuta copiii la învățarea lecțiilor, dar mai ales la controlul temelor pentru acasă. Le-am exemplificat pentru matematică, fiind specialitatea mea. Copilul nu trebuie să vină la școală cu teme nefăcute. De aceea, părinții trebuie să cunoască cum se controlează și cum poate fi ajutat copilul în cazul în care întâmpină unele greutăți în rezolvarea lor.

Totodată, părinții trebuie să cunoască dacă copilul lor are o comportare corectă față de profesori și colegii de clasă, dacă purtarea lui pe stradă sau în alte locuri în afara școlii este corespunzătoare. Într-un fel se comportă copiii în prezența părinților și altfel sunt în mijlocul colegilor sau alături de profesori. Din experiența pe care o am până în prezent, mi-am dat seama că există familii în care părinții sunt foarte severi cu copiii și chiar se laudă cu asta. Severitatea este necesară, dar cu măsură, altfel copilul crește timorat de gândul pedepsei, începe să mintă și se îndepărtează de părinți. Severitatea exagerată își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Ei impun copiilor lor un volum prea mare de sarcini, interzic participarea la activități recreative, la jocurile specifice vârstei și fac uz frecvent de pedepse care lezează demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale.

La celălalt pol se află părinții superprotectori, cei care se învârt în jurul poftelor copilului. Un astfel de copil va ajunge un egoist, pentru că în familia sa el a cunoscut numai drepturi, nu și îndatoriri. Cu acești copii se lucrează foarte greu și devin dificili, deoarece ei cred că și la școală vor avea parte de aceleași privilegii. Atitudinea protectoare a părinților se poate manifesta și prin limitarea excesivă a libertății și independenței de acțiune, a inițiativei copilului. Părinții devin deosebit de preocupați de copil, manifestă o teamă permanentă pentru viața și activitatea copilului lor și de aceea stabilesc ei direcțiile de acțiune și comportare fără să accepte abateri, plângeri și nemulțumiri. Principala consecință se exprimă într-un comportament lipsit de inițiativă, instalarea unei temeri nejustificate de acțiune și mai ales de consecințele ei, în ultima instanță timiditate exagerată.

Obiectivul primordial al parteneriatului școală – familie îl reprezintă obținerea succesului școlar. Evoluția pozitivă în planul activității școlare se exprimă prin termenii de progres, reușită și succes școlar. Progresul – arată obținerea anumitor stări calitative superioare în raport cu o perioadă comparată. Poate fi continuu sau periodic. Reușita școlară se referă la nivelul de realizare a unui

obiectiv propus pentru o durată mai mare de timp. Succesul școlar se exprimă prin raportarea performanțelor elevului la cerințele programei școlare și la finalitățile învățământului.

Școlarul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun, părinții sunt calmi, înțelegători, afectuoși, destul de flexibili în raporturile cu copilul, fără însă a-i satisface orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui, ca și de rezultatele școlare. Familia este un cadru de disciplină ferm, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență.

Studiile arată că într-un climat familial pozitiv, copiii sunt originali și spontani, se descurcă singuri, dovedind autonomie, își exprimă dorința de a crește, de a se impune și de a fi conducători; știu să se apere, doresc să înfrunte dificultățile, sunt perseverenți în realizarea unor scopuri.

În cei peste 13 ani de experiență ca profesor, am observat că există un set comun majorității părinților, în ceea ce privește așteptările lor privind activitatea cadrelor didactice. Iată câteva dintre ele:

- să fie sensibili la nevoile, interesele și talentele speciale ale copiilor;
- să stabilească cerințe școlare identice pentru toți copiii;
- să manifeste entuziasm în educarea copiilor;
- să-i ajute pe copii să-și sporească stima de sine;
- să întărească disciplina copiilor; să comunice des și deschis cu părinții;
- să ofere recomandări privitoare la modul în care părinții îi pot ajuta pe copii să învețe.

De asemenea, cadrele didactice au anumite așteptări din partea părinților:

- să creeze copiilor oportunități de învățare (un mediu sigur de dezvoltare fizică și psihică);
- să susțină scopurile, regulile și politica școlii;
- să sublinieze în discuțiile cu copiii, importanța educației pentru viață;
- să-și accepte responsabilitatea de părinte, fiind un bun exemplu;
- să-i ajute pe copii să realizeze un echilibru între activitățile școlare și cele extrașcolare;
- să-i învețe pe copii auto-disciplina și respectul pentru cei din jur;
- să-i încurajeze pe copii să fie cât mai buni (să se autodepășească) și să-și stabilească scopuri

realiste;

- să comunice des și deschis cu cadrele didactice (fără a jigni sau a critica competența profesională a acestora).

În climatul actual întâlnim două tendințe contradictorii: părinții sunt preocupați de viitorul copiilor lor, dar, în același timp, nu mai au timp să le acorde atenția cuvenită. Este o sarcină a școlii, a învățătorului, în special, să identifice situațiile “dificile” din familiile copiilor, să dirijeze strategiile educative în favoarea elevului și mai ales să conștientizeze faptul că relația de parteneriat școală – familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la școală, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatiche, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important. Ar fi bine ca părinții să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea: „Ce ai făcut azi la școală?”, răspunsul copilului să fie: „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

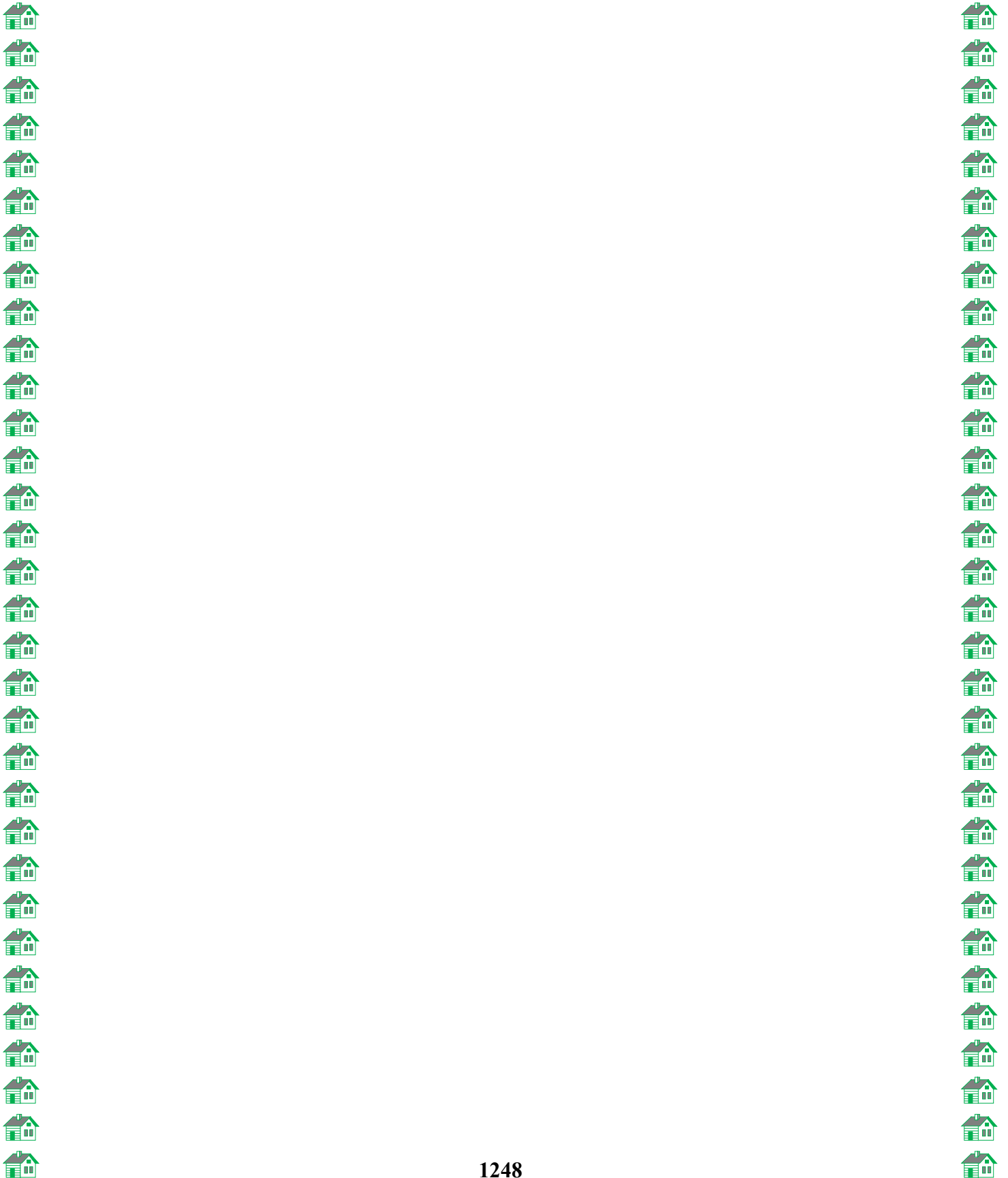
Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune. Referitor la acțiunea educativă a familiei, ea este eficientă numai atunci când scopul său este același cu al școlii, când între cei doi factori există o concordanță în ceea ce privește obiectivele urmărite. Ceea ce este cu adevărat trist este faptul că de multe ori familia se află în contradicție cu școala.

Calitatea educației primite în familie, acei “șapte ani de-acasă”, depinde îndeosebi de nivelul educației părinților și a membrilor familiei, care vin în contact cu copilul, în special sub aspect moral, comportamental. În familie învățăm să fim umani. Acasă înseamnă locul unde crești, te dezvolți și unde se

pun bazele viitorului om. Educația ,bunele maniere , regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Când spunem că un copil are “cei șapte ani de-acasă”, ne gândim la un copil bine crescut care știe să salute, să spună : “te rog !” și “ multumesc!”, care știe să respecte și se comportă civilizată cu cei din jur.

Pentru a putea asigura educarea copiilor în cele mai bune condiții și, implicit, succesul în viață, e nevoie ca toți factorii implicați în procesul educațional să formeze o echipă în care fiecare știe ce are de făcut și îi acordă partenerului respectul și încrederea cuvenită.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR OANE OANA ANDREEA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Consider că baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologiei, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

STĂRILE AFECTIVE ȘI ROLUL LOR ÎN DOBÂNDIREA ÎNCREDERII ÎN SINE

PROF. ÎNV. PREȘC. OGREZEANU CRISTINA
GRĂDINIȚA CU PP. NR. 4 MORENI, DÂMBOVIȚA

Pentru copil, familia reprezintă primul său univers afectiv și social. Trăsăturile personalității se conturează în raport cu modelul și situațiile trăite în mod direct, de copil, în mediul familial, iar atitudinile părinților au consecințe asupra personalității în formare a acestuia. În general, cei doi părinți, deși implicați în mod egal în procesul de educație, dețin roluri diferite. Mama asigură căldura afectivă, iar tatăl reprezintă autoritatea. Ambii asigură sentimentul de confort și siguranță rezultat din îmbinarea celor două aspecte: atitudinea afectuoasă a mamei și autoritatea sau regulile impuse de tată.

Regulile sunt ca niște bariere invizibile care orientează comportamentul copiilor. Pe măsură ce copiii încep să învețe aceste reguli, ei își dau seama ce pot și ce nu pot face și astfel dobândesc un sentiment de siguranță și încredere cu toate că acesta este un proces lung. Între timp copiii testează frecvent aceste reguli pentru a se asigura că sunt valabile. Unii copii experimentează mai mult, alții mai puțin, dar în final toți trebuie să-și dea seama că există anumite limite în legătură cu ceea ce este permis. Corectitudinea cu care copiii învață aceste reguli depinde foarte mult de felul în care adulții le-au conceput și pus în aplicare. Regulile trebuie să fie clare, exprimate în termeni pozitivi și motivate.

Copiii încearcă un sentiment de stânjenală și de îndoială atunci când li se limitează ocaziile de explorare, când încercările lor de a-și manifesta independența sunt dezaprobată de către adulți și când nu li se permite să ia decizii pentru ei înșiși. Prin contrast, copiii care manifestă un puternic simț de autonomie au avut numeroase ocazii de explorare și manifestare a capacității lor.

În primii ani de viață copilul va încerca fie sentimente de siguranță și încredere, fie o senzație de nesiguranță și disperare care duce la lipsa de încredere. Dacă copiii nu manifestă sentimente de încredere în mediul familial, este puțin probabil că ei vor încerca această stare afectivă mai târziu. Educatoarele împreună cu părinții joacă un rol esențial în a asigura copiilor experiențe care să-i ajute să-și dezvolte încrederea în sine, în lumea și oamenii din jurul lor.

Nu există sentimente corecte sau incorecte, toate emoțiile trăite de copii joacă un rol important în viața acestuia. Nu trebuie să uităm că sentimentele trăite de copii oferă părinților și educatoarelor informații despre starea acestora. Sentimentele pozitive, cum ar fi bucuria și încrederea, dau copiilor siguranță. Acestea spun copiilor că ceea ce se întâmplă în jurul lor este plăcut și îi îndeamnă să repete experiențe plăcute. Alte sentimente pe care le încearcă îi fac să se simtă prost și semnalează pericolul sau nemulțumirea trăite de copii. Ele avertizează copiii că ceva nu este în regulă. Furia îi face pe copii să se confrunte cu obstacole. Tristețea îi face să le scadă energia, iar copiii au nevoie de timp și liniște pentru a trece peste dezamăgiri sau pierderi. Frica îi face pe copii să încerce să se protejeze. Afecțiunea semnalează copiilor că sunt iubiți, prețuiți și pricepuți. Și pentru că copiii au câte ceva de învățat din toate stările afective pe care le încearcă, adulții trebuie să îi ajute să-și înțeleagă sentimentele, să devină mai sensibili la sentimentele celorlalți și să găsească modalități eficiente de a face față tuturor stărilor sufletești prin care trec.

Acest proces începe odată cu nașterea copiilor și se continuă pe perioada celor șapte ani. Primul pas pe care părinții și educatoarele trebuie să-l facă este să înțeleagă dezvoltarea afectivă a copiilor, să observe când și cum se manifestă majoritatea stărilor sufletești prin care aceștia trec.

Atunci când adulții reacționează într-o manieră afectivă și previzibilă, copiii sunt siguri că sunt protejați și se pot simți în largul lor, iar viziunea lor despre lume este optimistă. Receptivitatea constantă a adultului și genul de relație care se va dezvolta între el și copii sunt doi factori importanți care determină gradul de bunăstare a copilului. Relația care se dezvoltă datorită contactului zilnic dintre copil și adult, face ca lumea copilului să devină mai sigură.

În primii șapte ani de viață, copilul dovedește mare sensibilitate, receptivitate și mobilitate. Potențialul afectiv-volițional este în creștere, înclinațiile și aptitudinile se conturează în această etapă. Copilul dovedește și o mare putere de acumulare și asimilare de cunoștințe. Pornind de la particularitățile ontogenetice ale copilului, familia și grădinița trebuie să-i asigure condiții favorabile de creștere și dezvoltare, în funcție de disponibilitățile individuale. Cei care nu beneficiază în familie de condiții favorabile dezvoltării lor, au șanse de recuperare, dacă frecventează grădinița.

Cu toții știm cât de importantă este educația pe care copilul o primește în cei șapte ani de acasă. Acești ani sunt pentru unii, pe bună dreptate, piatra de temelie a vieții copilului pe viitor. De acești ani depinde de cum va fi integrat în societate, cum va fi agreat de cei din jur și își va putea ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

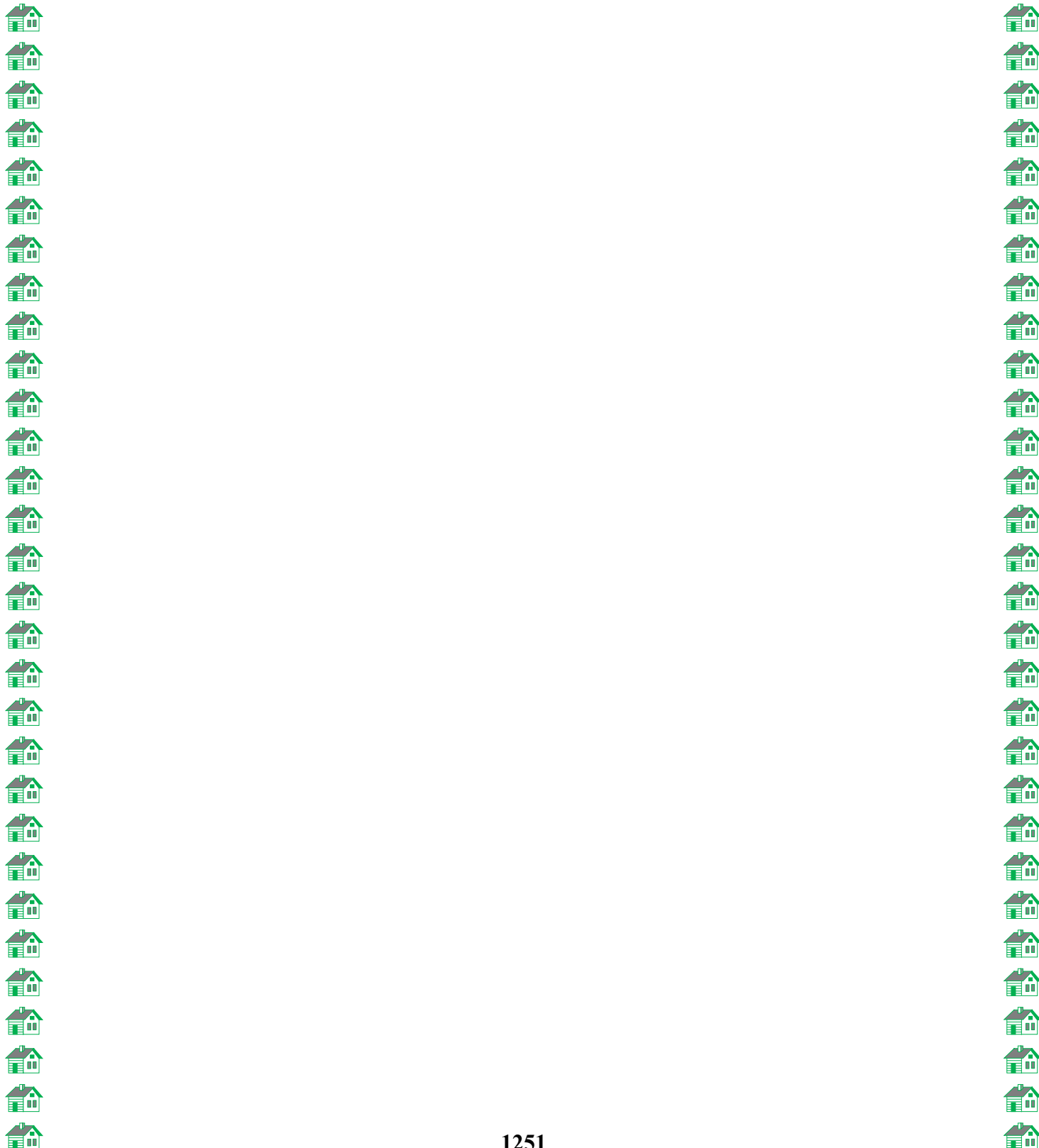
BIBLIOGRAFIE:

Revista „Învățământul preșcolar” 4 /2007

Educația centrată pe copil, Eeanor Stokes Szanton, Editor

Repere fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpurie a copilului de la naștere la 7 ani,

Coordonator Dr. Mihaela Ionescu

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. ITINERANT OLAR ANGELA

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de aceștia până la șapte ani, fiind determinată pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind, în primul rând cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului, principalul obiectiv al familiei trebuie să fie, păstrarea sănătății, creșterea normală și călirea organismului. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltării fizice armonioase, înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masă. Dar copilul nu are nevoie numai de adăpost, hrană și haine, familia și căminul reprezintă pentru copil "școala primilor ani" în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om, ca persoană cu statut social. Creșterea și educația copilului, ceea ce înseamnă "bun" pentru el, se află într-o dinamică permanentă de la o cultură la alta de la o perioadă la alta. Părinții trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită în viața copilului, să cunoască că educația dată propriului copil este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de celelalte, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla lor să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Începând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sârguința, cinstea, politețea, sociabilitatea, dispoziția de colaborare. Toate acestea cer calm, înțelegere, răbdare, dragoste față de copil. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune. Pentru a descoperi binele trebuie să existe un cod de conduită bazat pe egală respectare atât de copil cât și de părinți.

Acest mediu este cel în care copilul depinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja desprinse din familie. Orice experiență de viață, orice relație afectivă vor fi resimțite în funcție de bazele oferite de familie. Familia reprezintă pentru copil, structura socio-afectivă de bază, principala structură protectoare absolută necesară existenței lui. Educația este un proces continuu care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii. Este adevărat că nu prea mai există cei șapte ani de acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață în familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja desprinse din familie.

Familia reprezintă pentru copil, structura socio-afectivă de bază, principala structură protectoare absolută necesară existenței lui.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

ȘCOALA GIMNAZIALĂ SAT TINA COMUNA LIVEZI, VALCEA PROF. INV PRIMAR OLARU NICOLITA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume **COM**. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCATIA IN FAMILIE – CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF.OLTEAN FINICA

Aceasta sintagma deseori uzitata contine anumite norme si valori esentiale pentru succesul viitorului copil.

Se stie ca educatia unui copil incepe cu cei sapte ani de acasa. Acesti ani reprezinta „fundatia” viitorului copil, potential educabil. Atunci cand spunem despre cineva ca are cei sapte ani de acasa, inseamna ca-i apreciem manierele si modalitatea respectuoasa de a-i trata asa cum se cuvine pe semenii sai.

Acesti ani reprezinta totodata „cartea de vizita”, codul moral, un cod de conduite si reguli pe care ar trebui sa-l respectam cu totii pentru a putea relationa mai tarziu, corect si eficient cu cei care vom intra in contact.

Pe de o parte, cei sapte ani de acasa, sunt o insumare a tuturor valorilor morale si de comportament pe care parintii le transmit copiilor. In mediul familial, acolo unde tanarul se dezvolta armonios, el ar trebui sa fie inconjurat de afectiune si sa invete sa se comporte in diferite situatii, cu alte cuvinte, sa fie pregatit „sa dea piept” cu eventualele obstacole pe care le va intalni pe parcursul vietii. Avand o baza solida inca din primii ani, copilul poate „cladi” peste toate acestea invataturile primite apoi de la educatori, parinti, profesori. Sa nu uitam totodata ca educatia copilului poate fi si oglinda familiei si, de ce nu, cartea de vizita a acesteia. Sunt de parere ca aceasta educatie parentala defineste in totalitate destinul viitorului adult.

In alta ordine de idei, specialistii, in special psihologii, sunt de parere ca, fiecare etapa din viata copilului isi pune amprenta asupra dezvoltarii sale intelectuale, afective si chiar motrice. In opinia lor, este important faptul ca, inca de mici fiind, parintii lor trebuie sa le identifice nevoile si sa incerce sa le satisfaca pentru a evita mustarile si pentru a da nastere unei bune relatii intre membrii familiei.

Tinand cont de faptul ca abia dupa varsta de cinci ani, copilul intelege ce inseamna regulile, abia dupa aceasta varsta putem sa-l ghidam, sa-l determinam sa accepte regulile. Astfel, urmatorii doi ani sunt cei mai importanti in educarea copilului. Asa cum am afirmat de altfel, educatia incepe acasa, de catre parinti. Apoi, in primul an de scoala, de cele mai multe ori, copilul vine fara abilitatile necesare de a se integra intr-un grup, de a socializa cu ceilalti si, prin urmare, el va intampina probleme. E firesc ca profesorul sa le dezvolte competentele si aptitudinile necesare, insa toate acestea trebuie sa fie corelate in mod armonios cu mediul familial in care se dezvolta copilul.

Totodata, de cele mai multe ori, parintii se intreaba daca copilul lor este pregatit pentru a merge la scoala, deoarece devine tot mai cunoscut faptul ca nici parintii, la randul lor nu i-au putut asigura copilului cei sapte ani de acasa. Din pacate, in zilele noastre, conditiile social-economice si de ce nu, si cele culturale, se modifica permanent, iar parintii sunt deseori depasiti in a comunica si de a se ocupa de copiii lor. Educatia de acasa, cea pe care o primesc copiii zilelor noastre nu mai are aceeasi valoare, asa cum o avea altadata. Regretabil este si faptul ca, multi parinti vad scoala ca singura instanta responsabila de educatia copilului si delega scolii aproape in totalitate aceasta sarcina.

Asadar, in societatea contemporana, unele familii nu-i mai pot asigura copilului nici macar cei sapte ani de acasa, deoarece, nici ei la randul lor nu au avut parte de asa ceva. A spune astazi despre cineva ca are cei sapte ani de acasa este un adevarat titlu de noblete. Asta inseamna ca-l apreciezi, ca-l respecti, ca-l consideri un om educat, capabil sa-i educe la randul lui si pe altii.

IMPORTANTA CELOR "7 ANI DE ACASA"

OLTEANU DANIELA
SCOALA GIMNAZIALA NR. 2, GRADINITA NR. 3
PERIS- ILFOV

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

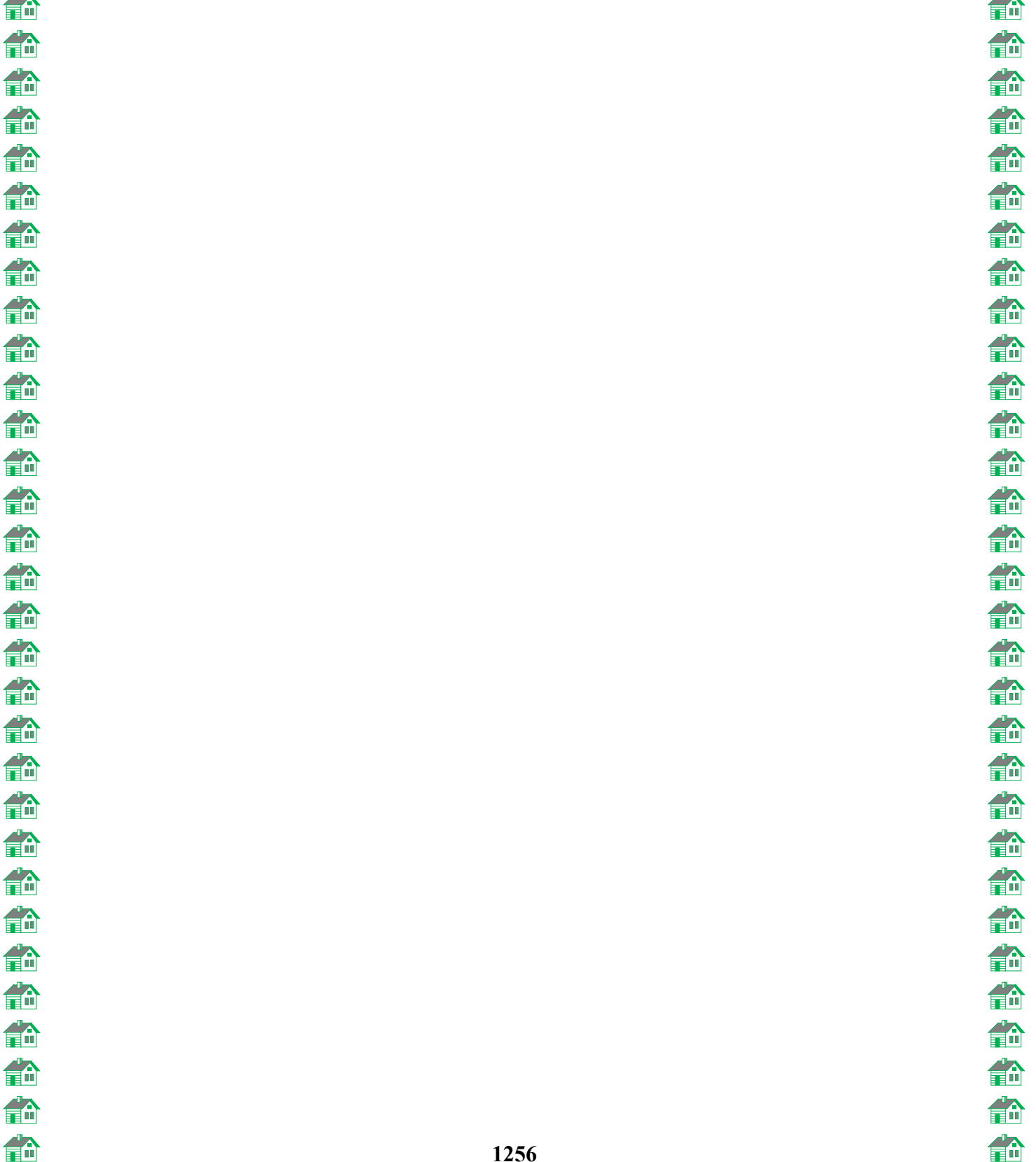
10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani

- 1. Invata-l sa se poarte frumos;** bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
- 2. Stabileste si impune reguli si limite** in comportamentul copilului!
- 3. Comunica cat mai mult cu el** - comunicarea este secretul unei relatii solide intre parinti si copii; limiteaza timpul petrecut la televizor sau calculator, tableta, telefon si concentreaza-te in educatia lui pe arta conversatiei!
- 4. Invata-l sa iubeasca lectura si cartile** - incepe inca de cand e bebelus citindu-i povesti, apoi, treptat, lasa-l pe el sa le exploreze pana cand invata sa citeasca si sa se bucure singur de ele!
- 5. Lasa-l sa se bucure de copilarie** - nu incerca sa faci din el un geniu inainte de vreme; permite-i copilului sa socializeze, sa se distreze si relaxeze, dar mai ales sa se joace din plin.
- 6. Nu abuza in niciun fel de copil** - fizic, emotional, verbal etc.; evita educatia cu "palma la fund" si concentreaza-te pe disciplina pozitiva!
- 7. Invata-l sa isi exprime emotii si sentimente;** numai asa va reusi sa rezolve conflicte pe cale pasnica si sa-si controleze impulsurile sau sa renunte la agresivitate.
- 8. Invata-l sa spuna mereu adevarul!** Si aceasta este o lectie pe care o invata cel mai bine de la tine! Copilul imita ceea ce vede si aude in jurul lui!
- 9. Petrece cat mai mult timp cu micutul tau!** Fii un parinte implicat si devotat, iar cei 7 ani de acasa vor oglindi efortul si calitatea timpului petrecut cu el!

10. Iubeste-l neconditionat si arata-i zilnic asta! Iubeste-l indiferent de note, de cum arata, de performantele intelectuale, fizice sau de alta natura! Nu glumi pe seama lui, nu ii pune porecle si spune-i zilnic ca il iubesti. Demonstreaza-i acest lucru prin gesturi tandre - sarutari pe frunte, obrazori, imbratisari etc.

In concluzie, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR GABRIELA ONDU - ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GENERAL NICOLAE ȘOVA” PODURI

Nu o singură dată am folosit această propoziție „Ai / nu ai cei 7 ani de acasă”. Pe moment, ne amuză sau ne indispuce, dar luată în amănunt cuprinde un mare adevăr. În general, pentru a descrie conduita unei persoane, într-un context anume, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Familia este un bun model pentru copil. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul ajuns adult, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente).

Famiile sunt sisteme sociale dinamice, care au legi, componente și reguli structurale. Cele mai importante reguli ale familiei sunt cele care determină ceea ce înseamnă a fi o ființă umană. Tot în familie se formează cele mai importante reguli de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul cărui îi lipsește cei șapte ani de acasă. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Desigur, nu este prea devreme să îl înveți să utilizeze formule ca "te rog", "mulțumesc", "bună ziua", "la revedere". Încurajează-l să le folosească nu doar cu străinii, ci și în familie.

De asemenea, dacă într-o anumită împrejurare s-a comportat atireproșabil, merită o ..recompensă” cât de mică. Dacă a greșit, nu îl critica de față cu alte persoane străine. La această vârstă se simte foarte stăjenit dacă i se face morala în public și va avea tendința să procedeze exact pe dos. Continuă să îi cultivi respectul pentru cei din jur. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompensă (o mângâiere pe cap, un pupic sau un zambet de mulțumire).

Un copil fără libertate, ținut din scurt, va deveni fie sumisiv, fie revoltat atunci când va avea prilejul și forța necesară ca să o facă (de exemplu, în adolescență). În același timp, un mediu lipsit de reguli, îl va transforma pe copil într-un "monstruleț răsfățat" care îi va teroriza pe cei din jur. Deci, ambele variante, duse la extrem, sunt nocive. O altă variantă, este aceea a hiperprotecției cu scopul de a-l feri de oameni răi și răutăți. Dar, părintele este cel care trebuie să-și ajute copilul să descopere bunătatea și răul din oameni și să lupte împotriva răului, în timp ce analizează realitatea. Acest proces nu poate avea loc în timp ce el este închis într-un "castel de cristal".

Orice copil care urmează să se înscrie la școală, trebuie să cunoască de acasă regulile minimale, acele reguli care au rolul de a-l ajuta să se adapteze grupului social, să se protejeze pe sine și pe ceilalți. Aceste reguli ar fi:

-Regula "*Stop-Oprește-te!*" se aplică în situațiile în care comportamentul copilului este total neadecvat sau potențial periculos (de exemplu, cotrobăie în geanta oaspeților, fuge de lângă tine pe stradă, este agresiv cu un alt copil etc)

-Regula "*Așteaptă-ți rândul!*" are rolul de a-i crește rezistența la frustrare (când apare un obstacol în calea unei dorințe), deoarece răbdarea este o calitate specifică învingătorilor. În acest sens, e recomandabil să amânăm împlinirea unor dorințe, să-l învățăm să-și aștepte rândul etc

-Regula "*Cere și nu lua cu forța!*" o aplicăm de la vârste foarte mici când observăm tendința firească a bebelușului de a-și însuși jucăria altui copil. Pe un ton blând, verbalizăm regula, de fiecare dată când e nevoie: "Te rog să ceri, nu e voie să luăm cu forța!"

-Regula "*Spune mulțumesc și apreciază*" se aplică de asemenea timpuriu și la fel, vom verbaliza mulțumirea în locul copilului care încă nu știe să vorbească, dar vom exprima în același timp și nonverbal, emoția pe fața noastră. Nu mă refer aici la acel "mulțumesc de politețe", ci la situațiile când trebuie să aprecieze că celălalt l-a ajutat sau a făcut ceva frumos pentru el. Este vorba despre a fi recunoscător și a învăța să-i produci o bucurie prin "mulțumescul" tău, celui care merită.

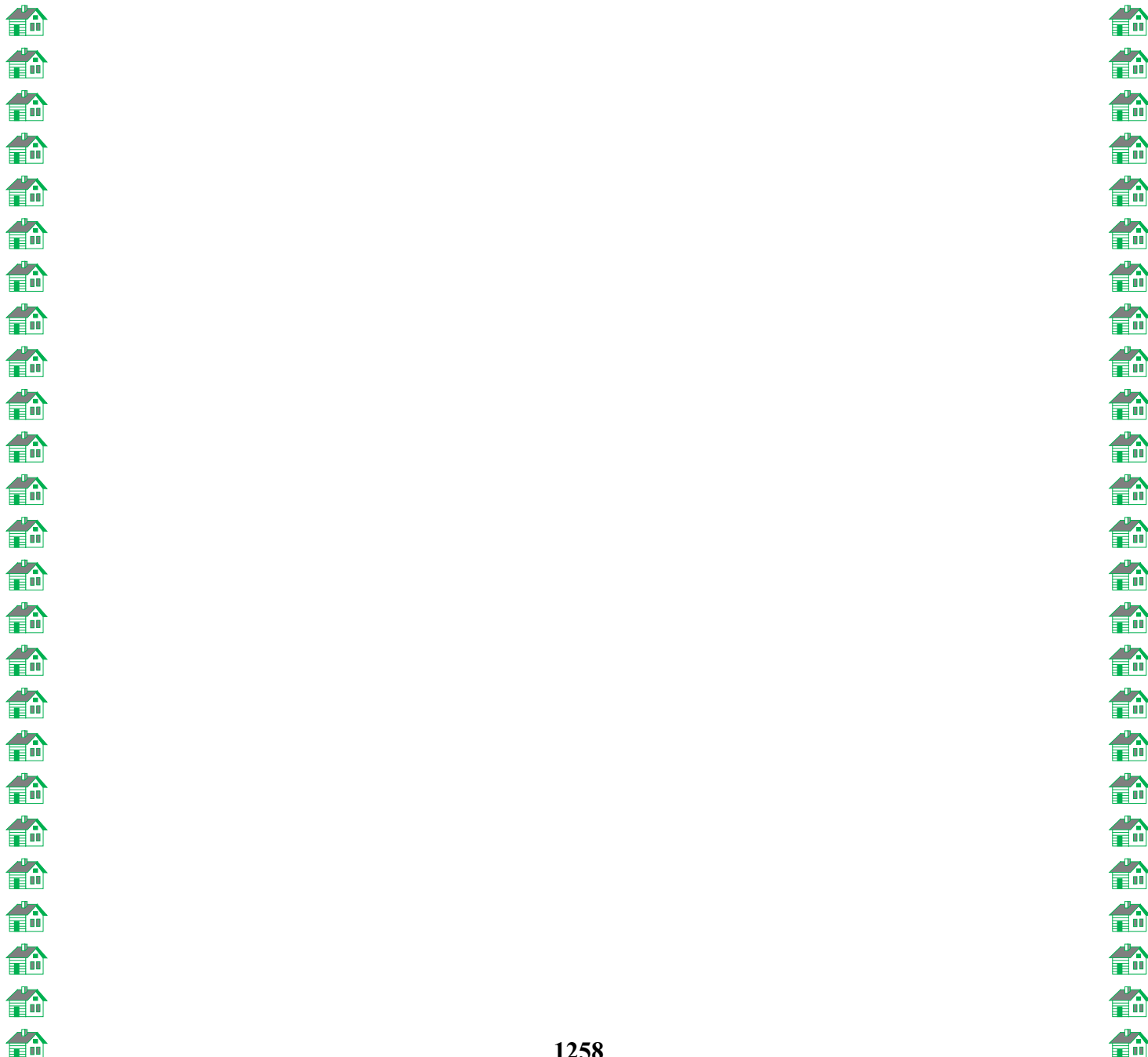
 -Regula "Întreabă-mă!" îi dă dreptul copilului să ceară lămuriri, să-și spună părerea, să-și exprime dorințe. În felul acesta va învăța să se informeze și să acționeze adecvat.

 -Regula "Ai dreptul/Am dreptul" o folosim pentru a-i oferi permisiunea de a-și exprima emoțiile și de a separa în același timp, comportamentul inadecvat de emoție. Adică, îi spunem: "ai dreptul să fii supărat, dar nu e voie să mă lovești/să spargi jucăria etc". Este valabil și pentru situațiile în care părintele își exprimă dreptul de veto: "Am spus NU", adică nu mai există cale de negociere. De exemplu, când refuzam să-i cumpărăm o jucărie și nu este indicat să pornim o sesiune de discuții "pro și contra" cu el. Este o regulă care stopează șirul nesfârșit al intervențiilor și întrebărilor copilului, de genul: "Dar de ce nu vrei să-mi iei jucăria? Te rog! Vreau jucăria! etc"

 Acasă, la școala sau în societate, normele de comportare civilizată fac diferența între oameni. Familia este prima școală a omului, dar este și cea care își va pune amprenta asupra întregii sale vieți.

Bibliografie:

- 1.Băban Adriana- Consiliere educațională, Editura Ardealului, Cluj-Napoca, 2001;
- 2.Vrăsmaș Ecaterina- Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002;
- 3.Vlady Flo- Elemente de motivație, atitudine și comportament uman, Editura Flomarco, București, 2001

EDUCAȚIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PIP. CORNELIA ONOFREI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 GALAȚI

Sintagma *7 ani de-acasă* în timpurile actuale a rămas doar o expresie ce sugerează că normele de conduită se învață în familie. În realitate, majoritatea copiilor sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, dar ideea de la baza acestei formulări rămâne. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Ulterior, școala confirmă și consolidează normele deja deprinse din familie.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc *cei 7 ani de acasă*. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Totuși, este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea ori amânarea dorințelor.

De asemenea, tot părinților le revine sarcina de a-i învăța formulele de politețe, deoarece copilul învață prin imitație. De la 3 la 5 ani copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. Tot la această vârstă învață bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. Acesta este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să i se dezvolte mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate, și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca ambii părinți să fie consecvenți în educarea copilului.

Atunci când se încheie această perioadă de viață (6-7 ani) copilul merge la școală. Putem spune că este „bine crescut” dacă:

- **salută:** este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care doar flutură mâna și continuă, firesc, cu „bună ziua”;
- răspunde la întrebări și susține conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește;
- respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei;
- **înțelege normele sociale:** cunoaște și aplică regulile nescrise ale lumii în care trăim: ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi;
- are **maniere la masă:** folosește eficient tacâmurile, respectă comesenii și pe cel/cea care servește masa;
- își **recunoaște greșelile** și își exprimă cu sinceritate, respect și demnitate regretul;
- se comportă cu **tact și toleranță** dacă observă slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva;
- face diferență între glumă și râsul care jignește.

Bineînțeles că acest tip de comportament nu se obține imediat, dar perseverența și exemplul personal sunt atitudini care vor ajuta părinții să nu facă eforturile în acest sens în zadar, iar roadele mult așteptate nu vor întârzia să apară.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

OPREA ANDREEA ELENA

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relațională care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere. Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră. Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu. Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea. “Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury). Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
- Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Bibliografie

1. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
2. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

“CEI 7 ANI DE ACASĂ”
“UNDE ȘI CÂT SE GREȘESTE?”

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR OPREA MARINELA
GRĂDINIȚA “MUGURI DE ANIN” ANINOASA

Faptul că în fiecare familie vine la un moment dat un copil este un prilej de maximă bucurie. De la această fragedă vârstă orice părinte își dorește ca acesta să crească și să devină un adult responsabil. Dar așa cum spune binecunoscutul proverb “Socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg” trebuie să ne gândim că în destinul fiecăruia poate să intervină sau nu ceva. Este bine de știut ca părinți că educația începe din prima zi de viață a copilului și prin urmare să ne întrebăm “ce putem face pentru a le forma un comportament menit să ajute sistemul de învățământ în dezvoltarea copiilor noștri, ca indivizi responsabili ai societății viitoare.

Fiecare dintre aceștia este astfel oglinda familiei, a educației primite acasă, amprentă ce se poate observa cu ușurință la intrarea în colectivitate, într-un mediu social nou, diferit de cel familial. Copiii sunt total diferiți, iar în ceea ce privește educația, aceasta este un proces continuu care trebuie să se desfășoare treptat și în strânsă legătură cu *FAMILIA*. Fără o bună colaborare dintre mediul școlar și cel familial nu va exista o dezvoltare armonioasă fizică și neuropsihică a copilului.

Trebuie să se intervină printr-un program de consiliere a părinților, de informare privind modalitățile concrete prin care pot participa la educația copilului preșcolar, deoarece lăsând ca sarcină formarea și educarea acestuia numai în responsabilitatea grădiniței, aceasta nu își va putea atinge scopurile educaționale, la standardele propuse, indiferent de calitatea serviciilor oferite și în acest scop noi, cadrele didactice, gândim și proiectăm an de an parteneriate educaționale *GRĂDINIȚĂ-FAMILIE*

DRAGOSTEA ADEVĂRATĂ ESTE DEZINTERESATĂ

LICEUL TEHNOLOGIC "VOIEVODUL GELU , ZALĂU PROF. OPRİȘ LUDOVICA

"Când dragostea vorbește, vocile tuturor zeilor par a fi adormite în armonia Raiului." — William Shakespeare

Omul a fost făcut de Dumnezeu cu necesitatea de a iubi, de a face ceva pentru ceilalți oameni , el nu poate doar să ia la nesfârșit , trebuie să și dea , dar va face acest lucru numai dacă inima lui nu este întunecată de patimi. În general , altă cale decât cea a iubi fără a aștepta nimic în schimb pur și simplu nu există, toate celelalte nu sunt iubire adevărată. "Nimeni nu ne forțează să iubim. Aceasta ține de alegerea noastră. Vrei să iubești pe cineva ? Iubește-l dezinteresat, nu vrei, nu iubi"1

De cele mai multe ori , oamenii nu au dragostea ca virtute. Au impresia că-L iubesc pe Dumnezeu ,dar nu împlinesc poruncile Lui. Domnul Hristos spune: " Cel ce Mă iubește , păzește poruncile mele". Nu există o împlinire a poruncilor lui Dumnezeu fără iubirea față de El , ori, dacă totuși există atunci este o împlinire parțială. Iubirea față de aproapele este o manifestare a iubirii față de Dumnezeu , astfel că iubirea aproapelui nu este îndrumată de porunca iubirii ci de împlinirea unei trebuințe sufletești.2.

"Doamne Iisuse Hristoase, vreau să Te cunosc; îmi doresc să vii în viața mea. Îți mulțumesc că ai murit pe cruce pentru păcatele mele, ca să mă poți accepta pe deplin. Numai Tu îmi poți da puterea de a mă schimba și de a deveni așa cum dorești Tu. Îți mulțumesc că m-ai iertat și că îmi dăruiești viața veșnică alături de Dumnezeu. Acum îmi predau viața Tie; Te rog să faci ce dorești cu ea. Amin."

Să urmărim pilda iubirii lui Iisus Hristos, smerenia și slava Lui și să ne silim să dobândim mântuire.

Bibliografie :

1. Biblia sau Sfânta Scriptură, Editura Institutului Biblic și de Misiune a Bisericii Ortodoxe Române, București, 1994.

2. Sfântul Teofan Zăvprâțul ,Iubirea de aproapele, -ajutor pentru bucuria vieții, Editura Doxologia, Iași, 2014, pp16-17

ACTIVITĂȚI DEDICATE CENTENARULUI ORGANIZATE DE ELEVII ȘCOLII GIMNAZIALE „MIHAI VITEAZUL” DIN TÎRGU- MUREȘ

**AUTOR: OREIAN ALINA RODICA,
PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR ȘCOALA
GIMNAZIALĂ „MIHAI VITEAZUL” TG- MURES**

Purtând cu mândrie numele unei personalități care a avut un puternic impact asupra istoriei neamului nostru- Mihai Viteazul, întemeietorul primei uniri a principatelor române -unitatea noastră de învățământ a avut în anul 2018 ca prioritate organizarea unor activități și evenimente educative dedicate Centenarului Marii Uniri. Diseminarea impactului acestora, prin intermediul diferitelor mijloace media, a contribuit la promovarea imaginii școlii noastre.

Cu ocazia Cercului pedagogic al claselor a IV-a, găzduit de către instituția noastră în data de 27 martie 2018, momentele istorice au fost prezentate de către elevi într-un potpuriu cultural-artistic. Astfel, elevii ciclului primar au participat la eveniment cu un montaj artistic dedicat Unirii Basarabiei și Bucovinei cu România, cu o suită de dansuri populare și cu recitarea unei poezii compusă de unul dintre elevii noștri. Corul claselor gimnaziale a completat seria momentelor artistice ale școlii prin interpretarea unor cântece patriotice. Reușita acestei activități a fost întregită de prezența renumitei interprete de muzică populară, Leontina Pop. În calitate de gazde ne-am asigurat să împărtășim emoția momentului cu comunitatea locală, acceptând invitația televiziunii ”Știi TV Tîrgu- Mureș de a participa la emisiunea ”Obiectiv” pentru a prezenta firul roșu al evenimentului.

Pe parcursul întregului an, am surprins importanța Centenarului, prin activități precum: realizarea de expoziții cu lucrări artistice ale elevilor la nivelul claselor și la nivelul instituției, organizarea de cercuri de lectură și audii de povestiri istorice, urmate de dezbateri și mese rotunde, confecționarea unor obiecte precum drapele, cocarde tricolore și fanioane, desfășurarea unor concursuri cu tematică istorică, participarea la spectacole dedicate centenarului, prezentate de Ansamblul Artistic ”Mureșul”. La reușita acestor activități implicarea directă sau indirectă a părinților a avut un rol important. De asemenea, pe tot parcursul desfășurării acțiunilor ne-am bucurat de colaborarea și sprijinul unor instituții precum: Inspectoratul Școlar Județean Mureș, Biblioteca Județeană Mureș, Muzeul de Etnografie, Cinematograful Arta, Palatul Culturii, Liceul Tehnologic Electromureș. Ne-am preocupat să aducem aceste activități în atenția comunității pe pagina noastră de facebook <https://www.facebook.com/sc.nr.5/> și prin publicarea de articole în presa locală.

Seria activităților dedicate Centenarului s-a încheiat cu excursii organizate la Alba Iulia și Oarba de Mureș, unde toate clasele primare au comemorat sacrificiul eroilor români căzuți în al doilea Război Mondial. Activitățile desfășurate la Monumentul eroilor de la Oarba de Mureș au dat ocazia școlărilor claselor primare, însoțiți de învățătorii lor să aducă un omagiu celor 11000 de eroi jertfiți pe câmpul de luptă din acele locuri, în timpul luptelor purtate cu vitejie de către strămoși. În dimineața zilei de 28.XI.- zi cu însemnătate istorică deosebită – unirea Bucovinei cu România- cei 300 de copilași au pornit cu mare însuflețire să își cinstesc eroii. Ajunși la Oarba de Mureș au fost întâmpinați de jandarmeria română, care a sprijinit întreaga activitate. Au format cu mândrie steagul României în timp ce au intonat cu respect imnul țării -„Deșteaptă-te, române!“, au cântat cântece patriotice și au ascultat-o cu nemăsurată atenție pe doamna Mărginean, care, la venerabila vârstă de 92 de ani le-a vorbit copiilor despre viața oamenilor de-a lungul celor aproape 100 ani pe care i-a trăit și despre jertfa eroilor la Oarba de Mureș. Pe acordul Imnului eroilor s-a depus o coroană de flori în culorile tricolorului la monumentul închinat eroilor și fiecare copil a depus o garoafă la mormintele soldaților care s-au jertfit pentru țară. Cu gândul la hora Unirii pe care au dansat-o la sfârșitul activităților de la Oarba de Mureș, copiii au făcut apoi un popas la Mănăstirea Recea, unde au rostit o rugăciune pentru eroii neamului, împreună cu măicuțele de la mănăstire, care au laudat inițiativa acestor activități și modul în care elevii și-au dovedit respectul și dragostea de țară.

Cu inimile încărcate de multă iubire copiii și dascălii s-au întors la cele cotidiene, mulțumiți că au contribuit și ei la comemorarea Marii Uniri din 1918, care a fost și rămâne pagina cea mai sublimă a istoriei românești.

Și de data aceasta presa locală ne-a fost alături, Ziarul Cuvântul Liber publicând articolul cu titlul *Elevii Școlii Gimnaziale „Mihai Viteazul” din Tg- Mureș își cinstesc eroii la ceas aniversar*, articol prin

care cadrele didactice au mulțumit elevilor și părinților pentru participarea și implicarea în toate aceste acțiuni educative , care fac din Școala Gimnazială „Mihai Viteazul” locul unde educația formală și nonformală se ridică la cele mai înalte cote.

MAMĂ, ÎȚI MULTUMESC!

PROF. ÎNV. PRIMAR, OROS DANIELA

Cel mai frumos cuvânt și cel mai cald gând. E mama, care ne dă viața, care ne conduce prin viață. Cea care pentru noi își pune viața în pericol fără să ezite.

Mulțumesc, draga mama, că ai ales să mă aduci la viață. Și că ai renunțat la tot ce erai tu și la ce ai fi putut ajunge pentru a mă avea pe mine. Îți mulțumesc că m-ai crescut frumos, că ai știut să îmi imprimi în suflet frumoase sentimente și lecții din viața ta. Ai reușit să faci asta, fiindcă îmi amintesc cuvintele tale în cele mai neașteptate locuri și momente. Îți mulțumesc, iarăși, că mi-ai dăruit sufletul tău minunat și că mi-ai împrumutat chipul tău frumos. Noaptea albe petrecute lângă mine, lacrimile pe care le-ai vărsat au lăsat urme pe fața ta, dar tu ești mereu mama mea frumoasă. Și eu știu că fiecare cută de pe obrazul tău are de spus o poveste a unui moment din viața mea.

Îți mulțumesc pentru răbdarea ta nemăsurată. Ai știut, deși eu nu am reușit să înțeleg nici acum în ce fel, că vor fi momente când mă voi întoarce la tine. Așa că ai așteptat. Ți-ai așteptat copilul să dea cu capul de pragul de sus, fiindcă se încapățâna să nu îl vadă pe cel de jos. Dar ai știut, mami, că o să am nevoie de un umăr puternic să mă sprijine. Că o să am nevoie de tine.

Îți mulțumesc pentru tot ce ai sacrificat de dragul meu: odihnă, sănătate, liniște, șanse la fericire. Nu pot să îți răspund în niciun fel vrednic, pot doar să te iubesc.

Îți mulțumesc din nou, că ai devenit iarăși copil, pentru mine. Ca eu să pot găsi în tine tot ce aveam nevoie.

Îți mulțumesc pentru că nu a fost vreo dorință copilărească sau vreun moft pe care eu să îl exprim și tu să nu îl îndeplinești. Mi-ai ghicit chiar și dorințele pe care nu le verbalizam. Dar tu ai știut. Și mereu știi.

Îți mulțumesc că m-ai lăsat să cresc liber, că mi-ai respectat și îmi respecti mereu independența.

Îți mulțumesc pentru ce am devenit, pentru eforturile tale de a transforma copilul încapățânat într-un adult responsabil. Vreau să cred că ai reușit.

Vreau să îți mai mulțumesc, mămică, pentru timpul tău pe care mi-l dedici. Și pentru lumea ce ai construit-o în jurul meu. M-ai așezat în centrul ei, și astfel, așa cum îmi spui, eu am devenit lumea ta.

Îți mulțumesc pentru zâmbetul cu care mă întâmpini la intrare. Și pentru îmbrățișările tale, ce mă fac să uit de neajunsuri, neîmpliniri și suferințe. Îți mulțumesc pentru faptul că mă alinți chiar și acum, că mă răsești ca pe un copil exact atunci când am cea mai mare nevoie de tandrețe. Pentru căniile fierbinți de ceai și mâncarea adusă în pat atunci când mi-e prea greu să mă urnesc și să-mi așez masa.

Îți mulțumesc pentru cărțile pe care mi le-ai cumpărat în copilărie, deschizându-mi ochii spre o altă lume, fiindcă eu am descoperit astfel că nimic nu îmi place mai mult decât a mă ghemui undeva cu o carte lângă mine.

Îți mulțumesc, mami, pentru tot și toate!

Îți mulțumesc de mii de ori.

Și da, nu o spun prea des, dar te iubesc și eu. Într-un fel stângaci, poate.

În felul meu.

Pe care tu îl știi deja.

Mama-i cantec, mama-i dor,

Mama-i apa de izvor,

Mama-i floare, mama-i soare,

Mama-i dulce sarutar

Mama, un inger al tuturor ...

Este blanda și frumoasa

Pe ai ei copii îi protejeaza

Mama, un inger al tuturor ...

Te superi, dar ma vei ierta ...

Dragostea ta, pe mine ma va proteja

Dragostea mea, pe tine te va bucura

Te superi, dar ma vei ierta ...

Mama, esti doar a mea ...

Pe veci iubita, in inima mea

Caci alta, nicicand nu voi mai avea

Mama, esti doar a mea !

Te iubesc, o stii si tu !

Te voi iubi cat o-i trai

Ma vei iubi, pe veci, al tau fiu voi fi

Te iubesc, o stii si tu!

Bibliografie :

Pentru cea mai buna mama din lume , Isobel Carlson, DPH, 2005

CEI SAPTE ANI DE ACASA

GRADINITA P.P.NR.2 CONSTANTA PROF.IN.PRESCOLAR: OSMEN FEIHAN

Acum, in vremurile noastre ,vazand cum intoleranta castiga pe zi ce trece mai mult teren,este momentul sa ne intrebam care sunt motivele care au condus la acest individualism agresiv,atat de caracteristic epocii noastre .Situatia se datoreaza in mare masura faptului ca respectul pentru celalalt nu mai este una din valorile esentiale.Uneori ,respectarea anumitor reguli nici nu mai conteaza ,in multe domenii este foarte usor –si deseori acceptat-sa nu mai tii seama de existenta multora dintre ele.In numele libertatii,al liberei expresii ,suntem pe cale sa ne calcam in picioare unii pe altii.”Traim intr-o tara libera ,pot sa fac ce vreau”,auzim peste tot ,adesea din gura tinerilor.

La nivelul societatii,al familiei,al individului,este obligatoriu sa stabilim anumite limite precise,peste care sa nu acceptam sa trecem.Aceste reguli elementare care ar trebui sa guverneze o societate,o familie,un grup,se refera la politete,la buna cuviinta ,sunt reguli care ne permit sa traим liberi ,fara a-i obliga pe ceilalti sa ne suporte.

“Cei sapte ani de acasa!”.....cati dintre noi nu am auzit aceasta formula la adresa noastra ,a copiilor.Aceasta formula nu s-a referit niciodata la faptul ca un copil si-a petrecut primii sapte ani din viata langa familia lui ,ci la educatia pe care a primit-o copilul in cadrul ei.

Deprinderile de comportament ,stima de sine ,atitudinea fata de ceilalti si fata de scoala,se formeaza in acesti sase-sapte ani.

Politetea se invata .Primele reguli de politete le invatam acasa,in familie,de la parinti,bunici,frati mai mari.

Daca ar fi sa privim in sens cronologic al dezvoltarii copilului ,mediul familial are un rol esential in educatia copilului;este locul in care are loc *experienta initiala de viata ,socializare si de cultura a copilului*.Toate achizițiile pe care le dobandeste copilul in toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interactiunile pe care acesta le are cu mediul in care traieste primii ani de viata.

Pe masura ce copilul creste ,nevoile sale de educatie capata alte valente.Copilul este tentat sa-si asume din ce in ce mai mult autonomia ,are nevoie de separarea fizica de parintii sai.El are nevoie de explorarea unor noi medii ,in care actorii sa fie atat adulti ,dar mai ales,copii de-o varsta.Alaturarea egalilor de varsta il sustine pe copil in demersul sau exploratory,in dezvoltarea sa integrata in exersarea rolurilor si regulilor sociale(diferite de cele din familie).

In gradinita,toate activitatile care se desfasoara impreuna cu copiii reprezinta experiente de invatare pentru copil,pornind de la activitatile integrate ,pana la momentele de rutina si tranzitie ,care consolideaza anumite deprinderi,abilitati ce contribuie la autonomia copilului ,convietuirea sociala ,sanatatea,igiiena si protectia lui ,dar si care extend cunostintele si experientele acumulate prin activitatile integrate.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR -PĂCURAR ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CRĂCIUNELU DE JOS

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competențe între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relațională care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale

copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume **COM**. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

CEI 7 ANI...DE-ACASĂ!

ED. PĂDURARU T. ANGELA
GRĂD.P.P.MAGNOLIA, ONEȘTI

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților.

La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Exemplu: În situația în care tema săptămânii este „Fruite de toamnă”, se înțelege că în acea perioadă copiii vor învăța cântece, poezii, vor desena, picata, modela, vor compara mărimi și forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene.

Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu.

Exemplu: La o activitate copilul a avut de colorat fructele de toamnă. Spre surprinderea părinților, mărul de pe fișa copilului lor este colorat în albastru. Ceea ce ar trebui să facă un părinte, în acest caz, este să provoace copilul să vorbească despre desenul său și să identifice cauza erorilor („Îmi place desenul tău, dar sunt surprinsă că mărul tău este albastru. Vrei să-mi vorbești despre el?”). Totodată, părintele trebuie să aprecieze ceea ce este pozitiv la lucrarea copilului său („Mă bucur că ai reușit să termini de colorat fructele!”), dar să corecteze eroarea („Vom merge să cumpărăm câteva mere să vedem ce culoare au!”) și să fie încrezători că pe viitor va lucra corect („Sunt sigură că data viitoare vei colora merele în culoarea pe care o au cele pe care le mănânci la gustare!”).

Este important ca discuțiile să fie destinate, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine.

Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă.

În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”.

De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață.

Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor.

Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi:

a) În natură: - să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a Baba-Oarba” etc. - să-l lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc. - să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc. - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a. - să-i incite la desfășurarea de acțiuni care dezvoltă abilitățile matematice (numărare, împărțire echitabilă, realizarea de grupe cu același număr de elemente) - să le stimuleze imaginația, antrenându-i să confecționeze obiecte simple, cu materiale din natură (buchete din flori, mărgelile din scoici, medalioane din pietricele, pictură pe pietre, colaje din semințe, frunze etc.)

b) În gospodărie: - să sorteze îmbrăcăminte și încălțăminte după criterii diferite: anotimpurile în care le folosim, mărime, culoare, formă etc. - să caracterizeze obiecte familiare, referindu-se la utilitate, gust, miros, aspect - să se joace în funcție de activitatea pe care o desfășoară: „De-a bucatarul”, „De-a vânzătorul”, „De-a petrecerea”, „De-a musafirii”

c) În drum spre grădiniță: - să numere mașinile de o anumită culoare - să privească atent mașinile și să semnaleze printr-un cuvânt că a observat o anumită literă în numărul de înmatriculare al acesteia („Hai să spunem *crocodil* când vedem un *C* la numerele de pe plăcițele mașinilor”) - să se joace, atribuindu-și diferite roluri („Să zicem că eu eram Ana, colega ta și ne întâlnim pe drum...”)

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare.

Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR. PĂDUREAN LIANA – ADRIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ DOBRA
STRUCTURĂ- ȘCOALA PRIMARĂ MIHĂIEȘTI
COM. DOBRA , JUD. HUNEDOARA

Copiii sunt cele mai importante ființe din viața oricărei familii. Nu contează locul în care te naști ci ceea ce vezi în jurul tău și ai tendința la început să imiți. Familia are un rol important în educarea copilului, deoarece aici el învață să vorbească, cum și ce să vorbească, cum să salute, să ceară iertare, să mulțumească, mama și tata fiind reale exemple pentru aceștia. După cum știm copilul copiază comportamentul celor apropiați, el nu știe ce este bine și ce este rău, tocmai de aceea ar trebui să facem ceea ce cerem de la ei, pentru că altfel intervine întrebarea firească: „EU DE CE?” dacă mama și tata nu fac așa. Este bine ca micuțul să fie obișnuit cu diferite persoane pentru a nu se izola și a fi dependent doar de mama și tata.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. *„Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine)*. Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. „Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament”. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să fie lăudat ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Dr. Augusto Cury afirmă că în ziua de azi nu ajunge ca părinții să fie buni, ci trebuie să devină părinți inteligenți. Pentru aceasta el vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
- PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;
- Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

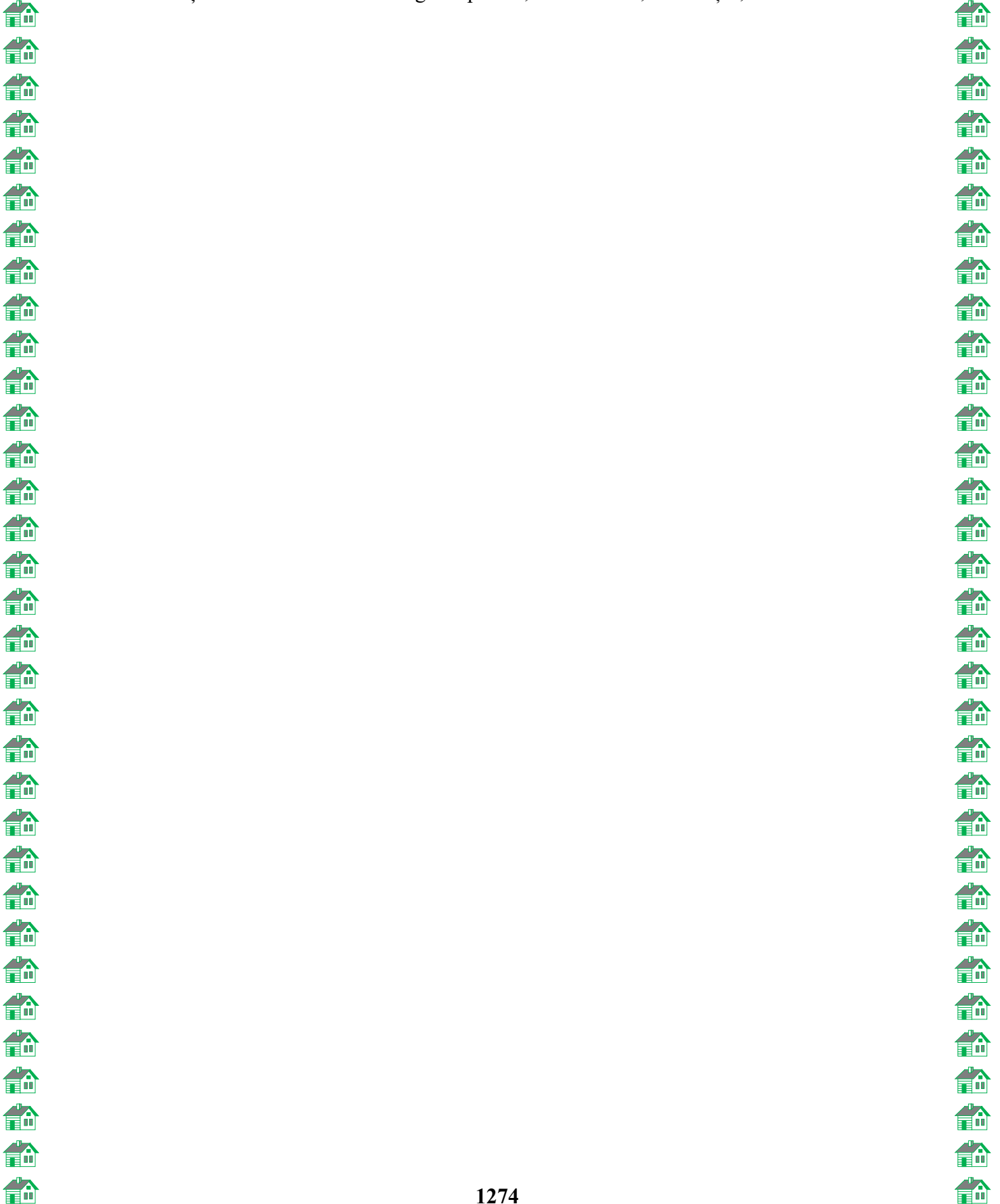
BIBLIOGRAFIE:

S. DIMA - Cei șapte ani de-acasă-Edit. Didactică și pedagogică , București,1992

V. DANION - Cum să ne creștem copiii? - Editura Sophia, București, 2012

M.POENARU - Cei șapte ani de acasă- Codul bunelor maniere pentru copii- Editura Coresi, București,2007

E.VERZA și F.E. VERZA – Psihologia copilului, Editura Trei, București , 2017

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. PAGU NELU,
LICEUL TEHNOLOGIC „ALEXANDRU VLAHUȚĂ”,
PODU TURCULUI, JUD.BACĂU

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. PAGU ROXANA,
LICEUL TEHNOLOGIC „ALEXANDRU VLAHUȚĂ”,
PODU TURCULUI, JUD.BACĂU

*“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea. Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.”
Antoine de Saint-Exupery*

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții*

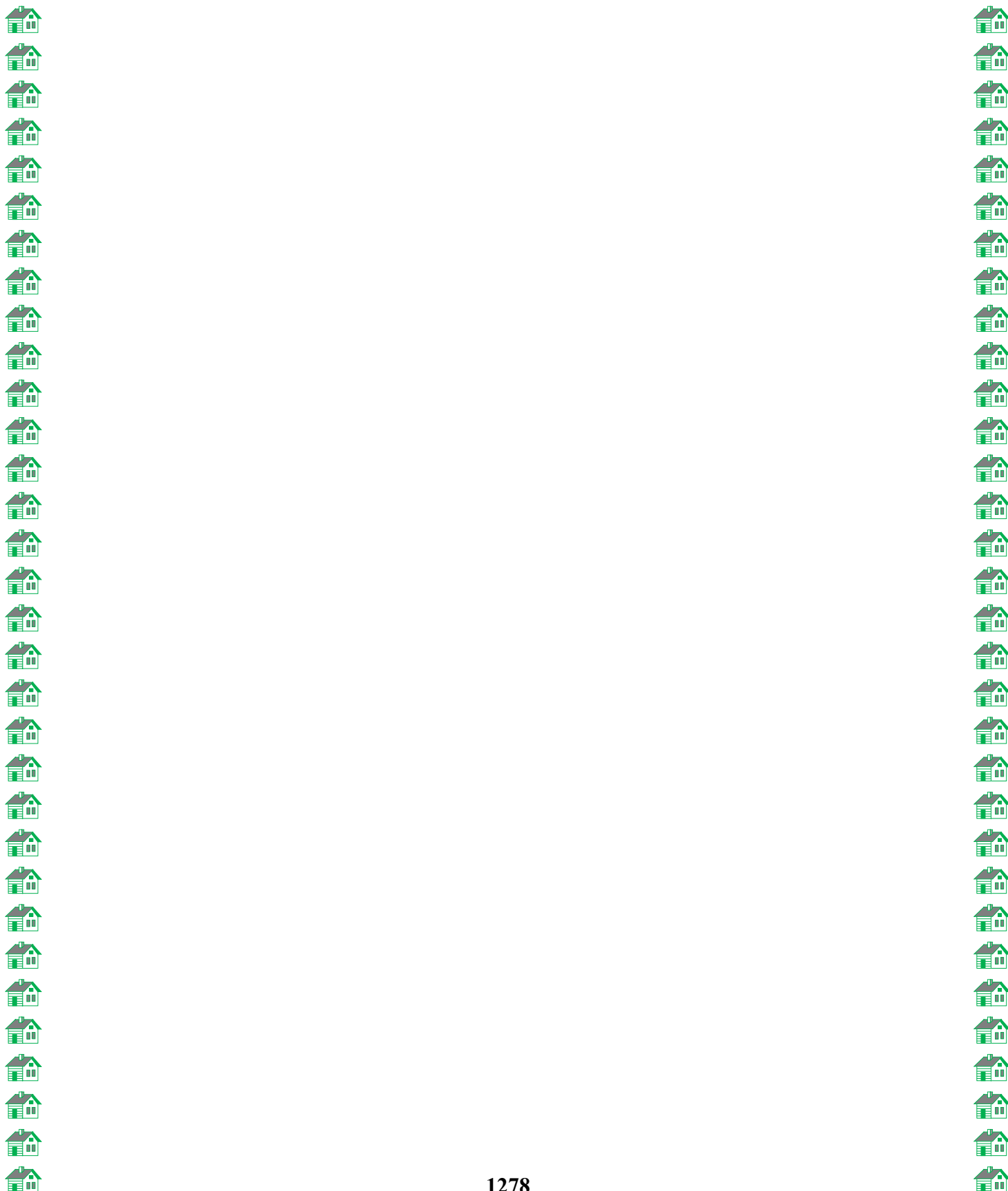
 Împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își
 structurează personalitatea.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. PAIC GHEORGHE
ȘCOALA GIMNAZIALĂ PLOPANA ,COM.PLOPANA , JUD. BACĂU

Se știe că educația este buna creștere ,cunoașterea bunelor maniere , dezvoltare intelectuală și morală, comportare civilizată în societate , acumulare se informații necesare pe întreg parcursul vieții. Toate acestea pornesc de acasă și se șlefuiesc la școală și în societate: deci responsabilitatea e a tuturor .

Bazele educației din primii ani de viață , din familie contează tot atât de mult cât toți ceilalți ani de studii . Cei șapte ani de acasă sunt de fapt alfabetul educației : iubirea , încrederea ,respectul , răbdarea , înțelegerea , comunicarea, bunul simț , rușinea . Exemplul pe care copilul îl urmează este acela care e cel mai de aproape : părintele .

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Adaptarea copilului în societate implică educația, bunele maniere, regulile morale. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume — OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi , așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE , ȘCOALĂ , SOCIETATE

PAIC NICOLETA ,PROF.ÎNV.PRIMAR
ȘCOALA GIMNAZIALĂ PLOPANA
COM.PLOPANA, JUD.BACĂU

„Menirea educației este aceea de a înălța pe culmi mai nobile de viață omul, comunitatea etnică și umanitatea, prin cultivarea valorilor spiritului” (G. Gentile, The Reform of Education)

Evoluția ființei umane ,a ființei raționale și a umanității în ansamblul ei se datorează educației ,în centru situându-se **triada : școală-familie-societate**.Pilonii de rezistență ai educației sunt școala și familia ,iar între aceștia comunitatea , medii în care activează copilul-elevul, subiect al educației.Pentru împlinirea spirituală a ființei umane și a societății se impune o participare concretă ,trăire , comunicare între indivizi concreți ,cunoaștere profundă a evoluțiilor ce au avut loc în ultima perioadă.Pentru o bună integrare a elevului în activitatea școlară dar și în viața socială ,se impune ca mediile educaționale să se susțină și să se completeze.

Educația este solicitată să răspundă provocărilor unei lumi a societăților și indivizilor în derută, o lume în care s-au pierdut și se pierd repere, sisteme de referință, iar sistemele etice se află în criză. Școala este chemată să contribuie la redefinirea unor noi sisteme de valori, la reconstrucția spirituală a omului. Dar școala trebuie să fie sprijinită permanent de familie pentru a-și putea atinge obiectivele, deoarece copilul pleacă din familie și, după cele patru-cinci ore petrecute la școală,se întoarce în familie ,care trebuie să-i asigure un climat favorabil în care să se simtă în siguranță și protejat pentru a se pregăti în pentru schimbările societății aflată în permanentă schimbare. Școala îl învață pe copil să învețe pentru a se adapta cu ușurință oricărei situații impuse de viața de zi cu zi.

O cheie a reușitei în educație consider că ar fi încetarea să mai dăm vina unii pe alții ,în cazul unui eșec ,ci **să colaborăm** pentru a descoperi cauza și împreună să găsim soluții de rezolvare, printr-o o tratare individualizată și personalizată a fiecărui individ și a fiecărei situații ,ținând cont de trăsăturile de personalitate ,de relația pe care o are cu educatorul și părinții ,dar și de atitudinea pe care o are față de procedeul educativ folosit. **Puterea exemplului** trebuie luată foarte serios în considerare , și mai puțin predicile și observațiile pe care suntem tentați noi , adulții, fie că suntem educatori sau părinți, să le utilizăm frecvent.Să devenim buni ascultători, mai îngăduitori , buni prieteni și nu doar observatori și critici.

Copilul este o persoană cu drepturi , nevoi și valori proprii și să o tratăm ca atare,dragă școală, dragi părinți și dragă societate!

Bibliografie

Băran-Pescaru,Adina, Familia azi. O perspectivă sociopedagogică,București, Editura Aramis,2004
Cucoș, Constantin (coord.),Psihopedagogie, Iași, Polirom, 1998
Dumitriu, Gheorghe,Comunicare și învățare, București, Editura didactică și pedagogică, 1998

EDUCAȚIA ÎNCEPE ÎN FAMILIE

PROF.DRD. DORINA PAICU
ȘCOALA GIMNAIALĂ POIANA STAMPEI, SUCEAVA

Tradiție și inovație

"Părintii care au primit ei înșiși o educație sunt deja niște modele după care se îndreaptă copiii. Dar pentru a-i face pe aceștia mai buni, este necesar să facem din pedagogie un studiu; altfel nu este nimic de sperat de la dânsa, iar educația este încredințată unor oameni cu pregătire rea" (Kant, Im. 1992, p.15).

"Astăzi, ca totdeauna, ei (n.n. - adică "speculanții frumoaselor principii", care în locul unei legi pentru întemeierea instrucției generale "au urzit o cabala") strigă: "răspândirea luminii și culturii în masa poporului"; în vremea aceasta însă poporul dacă ar fi întrebat, le-ar răspunde: "boieri dumneavoastră, lumina ca lumina, nu zicem că nu-i bună; dar, până una alta, dați-ne mijloace de hrană, scăpați-ne de briciul administrației" (Eminescu, M. 1991, p.156).

Perspectiva istorică

Educația părinților- ca și educația adulților- apare necesară atât pentru educarea copiilor , cât și pentru o cale de emancipare spirituală și socială.

Au existat întotdeauna educatori excelenți și părinți iubitori, care nu și-au pus probabil atâtea probleme și totuși au reușit foarte bine; dar poate ca acest lucru era mai ușor într-o lume statornică, în care TRADIȚIA avea ultimul cuvânt.

Accelerarea transformărilor sociale, democratice, emanciparea femeii (la preocupările materne și gospodărești adăugându-se preocupările profesionale și de studiu), modificarea statutului copilului, dispersia familiei, încercarea de a restitui prestigiul educației familiale (pe care l-a avut până la introducerea învățământului obligatoriu), au dus la înțelegerea faptului că sistemul de educație rămâne neputincios dacă se izbește de indiferență sau de opoziția părinților.

Relația părinte-copil

Considerația pentru copil "are semnificația de recunoaștere intimă și profundă a valorii persoanei copilului și de încredere în potențialul lui de dezvoltare" (Osterrieth, P., 1973).

Sentimentul de siguranță - singurul care permite copilului să se emancipeze și să-și dobândească personalitatea - depinde de următoarele condiții (Osterrieth, P., 1973, p.71-72):

1. Protecția împotriva loviturilor din afară;
2. Satisfacerea trebuințelor elementare;
3. Coerența și stabilitatea cadrului de dezvoltare;
4. Sentimentul de a fi acceptat de ai săi:
  - a) ca membru al familiei;
  - b) ca ființă umană.

Finalitatea educației părinților

Pentru îndeplinirea funcției fundamentale a familiei - de securizare a copilului - și a rolului său socializator, aculturant și individualizator, finalitatea definitorie a educației părinților devine formarea conștiinței educative a părinților, a necesității unui efort conștient pe măsura evoluției nevoilor (inclusiv de educație) ale copilului.

Motive pentru care școala și familia stabilesc legături între ele

Părintii sunt juridic responsabili de educația copiilor lor;
Învățământul nu este decât o parte din educația copilului; o bună parte a educației se petrece în afara școlii;

Influența atitudinii parentale asupra rezultatelor școlare ale elevilor, în special asupra motivațiilor învățării,

Unele comportamente ale părinților pot fi favorizate datorită dialogului cu școala;
Grupurile sociale implicate în instituția școlară (în special părinții și profesorii) au dreptul să influențeze gestiunea școlară.

Obstacole în calea relației școală-familie

Reproșurile care li se fac părinților:
• apatia (nu vin la reuniuni anunțate);

- lipsa de responsabilitate (așteaptă inițiativa profesorilor);
- timiditate (lipsă de încredere în sine);
- participare cu ingerințe (critică cu impertinență școala);
- preocupări excesive (exclusive) pentru randamentul școlar (notele copilului);
- rolul parental rău definit (nu înțeleg corect funcțiile și rolurile în educația copilului);
- contacte limitate cu școala (numai în situații excepționale, de criză în comportarea copilului);
- conservatorism (reacții negative la idei noi).

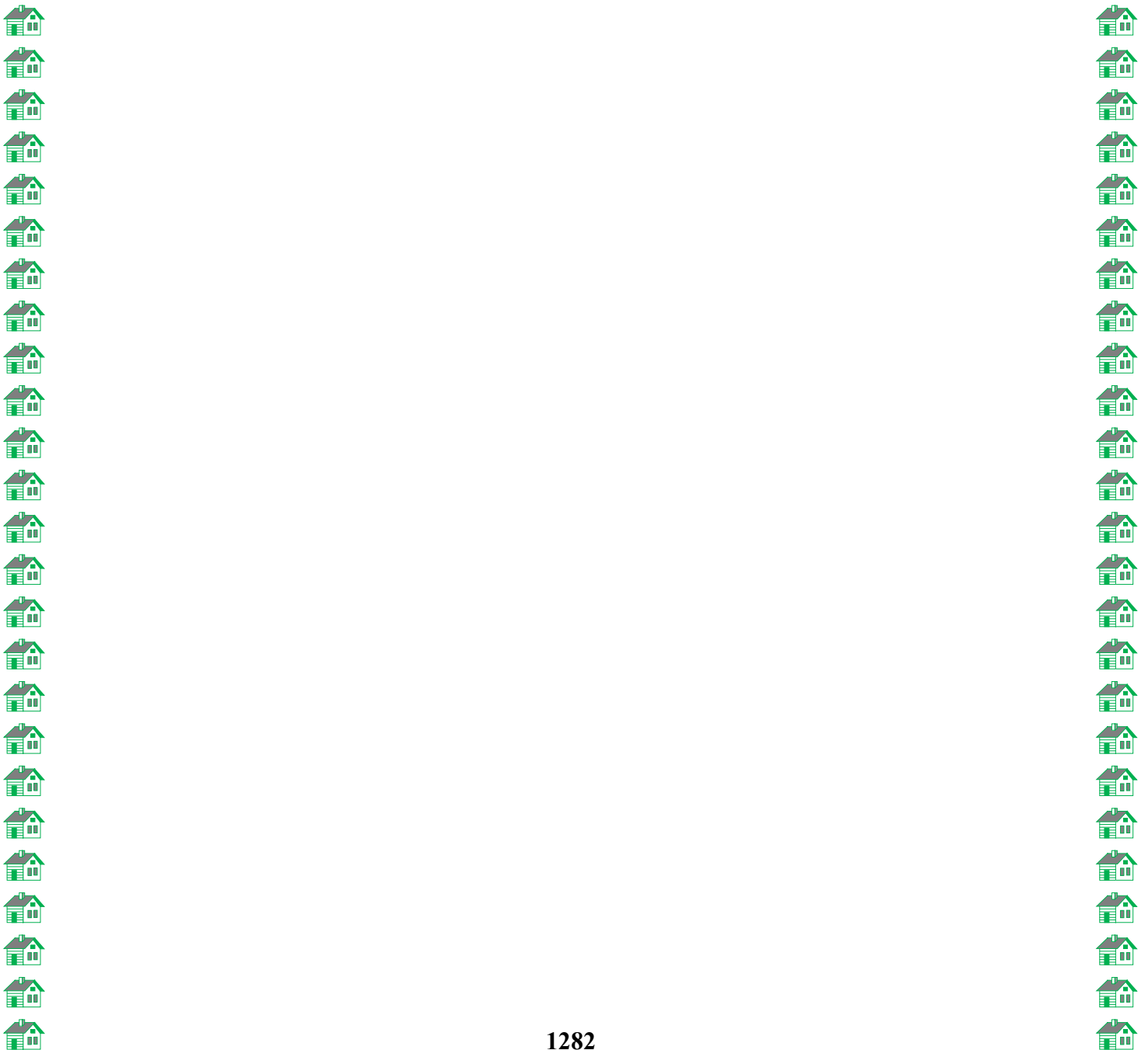
Recomandări adresate cadrelor didactice

Cadrelor didactice trebuie să formuleze așteptări realiste în raport cu nivelul de participare al părinților și cu energia necesară favorizării acestei participări.

Întâlnirile cu grupurile de părinți trebuie să-i implice activ în procesul de învățământ. Părinții preferă într-adevăr să fie participanți activi, mai degrabă decât simpli auditori.

Proiectele gestionate la nivel de clasă sunt mai eficiente decât cele realizate exclusiv la nivel de școală.

Cadrelor didactice trebuie stimulate să-și reevalueze ideile preconcepute față de părinți. Anumite inițiative de colaborare sunt, de altfel, ineficiente întrucât îi reduc pe părinți la un rol de subordonați față de cadrele didactice. Părinții sunt parteneri autentici care pot concepe și pune în practică obiectul colaborării.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ REFLECTATĂ ÎN VIAȚA OMULUI

PROF. FRANCISCA-LOREDANA PAIDAC
ȘCOALA GIMNAZIALĂ DE ARTE NR. 2, BUCUREȘTI

A trăi într-o societate educată este un deziderat al zilelor noastre. În prezent există o categorie largă a societății, care îndeplinește rolul de educator din diverse ipostaze. Părinți, bunici, membrii ai familiei, cadre didactice și chiar lideri spirituali, se ascund uneori sub egida modernizării și a lipsei timpului pentru a accepta compromisuri și a se implica din ce în ce mai superficial în educarea noilor generații de copii și tineri.

Se consideră că o bună educație are la bază ceea ce mediul familial „a clădit” în interiorul copilului în primii ani de viață, de unde și expresia binecunoscută „a avea cei șapte ani de acasă”. Cu toate acestea, nu există un standard unanim acceptat, ci fiecare este limitat de contextul cultural-istoric obiectiv și de subiectivismul personal atunci când transmite mai departe ideea de „bună creștere”.

Normele de conduită și bunul-simț sunt învățate inițial în familie, prin imitarea părinților și a celorlalți membrii activi în viața copilului, iar în proporție mai mică prin însușire conștientă, deoarece procesul se desfășoară la vârsta primei copilării.

Dintre principiile tradiționale ce compun educația primită în primii șapte ani de acasă, putem enumera câteva caracteristici ale unui comportament „șlefuit”:

- a saluta - unul dintre primele gesturi învățate de copil încă din etapa preorală, prin mișcarea mâinii;
- a mulțumi pentru ceea ce i se oferă;
- a cere permisiunea;
- a răspunde întrebărilor și a susține o conversație în funcție de etapele de vârstă, fără a întrerupe interlocutorul;
- joaca în colectiv - cu respect și grijă față de parteneri, conformându-se regulilor jocului;
- respectarea normelor de igienă;
- conduita în public reflectată prin neîncălcarea drepturilor celorlalți pentru afirmarea drepturilor personale (a sta la rând, a mânca civilizată etc.);
- recunoașterea greșelilor și dorința de a le îndrepta;
- toleranța față de ceilalți prin învățarea empatiei și a bunului-simț.

Rolul și responsabilitatea societății în educarea copiilor nu trebuie ignorat. În prezent, copiii intră în mediile educaționale de la vârste fragede, când abia învață vorbirea sau chiar mai devreme, fiecare aducând cu sine o fărâmă din universul familial în mediul preșcolar. Tocmai de aceea cadrele didactice necesită o temeinică pregătire psihopedagogică și didactică, pe baza căreia să se adapteze unor situații diverse și să le gestioneze, astfel încât să aducă la un numitor comun toți participanții activităților educaționale.

Oare educația din primii ani de viață este atât de importantă? Cu certitudine da! Educația se desfășoară pe tot parcursul vieții, deoarece sunt infinite formele de educație la care poate accede omul. Iar educația necesită o fundație solidă, pornind chiar din primul an de viață, când creierul copilului este extrem de receptiv, asimilând cu ușurință comportamente care devin în scurt timp o a doua natură a sa.

Un individ educat are avantaje nenumărate: respectul celorlalți, integrarea rapidă în colectiv, receptivitatea celor din jur la nevoile sale, recunoașterea de către ceilalți a calităților sale morale și intelectuale relevate prin limbaj și comportament ș.a. În contrast, un om needucat suferă de stigmatizarea și marginalizarea tacită sau chiar fățișă a societății și a mediului din care provine.

Acoperirea lacunelor în educație, după o anumită vârstă, este un act dificil de realizat datorită contextului social ce nu mai lasă mult timp învățării, omul intrând cu sau fără voia sa într-un vortex permanent al responsabilităților sociale. De aceea, parcurgerea fiecărei etape educaționale la vremea potrivită, va înlesni drumul prin viață al fiecărui om și îi va asigura o anumită stare de împlinire personală, care se va reflecta în toate aspectele vieții sale.

CEA MAI GREA MESERIE ESTE SĂ FII PĂRINTE

PALADE EULALIA LAVINIA, PROF. ÎNVĂȚ. PREȘC.
GRĂDINIȚA CU P.P.NR.3 , DROBETA TURNU SEVERIN, MEHEDINȚI

Ca și o plantă copilul crește diferit în funcție de hrană, lumină, ambianța favorabilă sau defavorabilă a mediului familial. Copilul are nevoie să fie ajutat, apărat, călăuzit, are nevoie să se simtă important pentru cei pe care îi iubește. Cel mai bun model parental se dovedește a fi acela care oferă copilului dragoste, înțelegere și permisivitate astfel încât să-i dezvolte inițiativa, curajul de a-și exprima opiniile și posibilitatea de a-și dobândi independența. . A fi părinte este ceva înăscut, acest sentiment aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment

Cea mai mare dorință a tuturor copiilor este de a li se da atenție, de a desfășura activități împreună cu părinții. În același timp, pentru majoritatea părinților, a ajunge să-i înțeleagă pe copii, reprezintă o lucrare de o viață întreagă, pentru că fiecare copil este diferit într-un mod unic. . Un pericol foarte mare care amenință astăzi sute și mii de familii din România este emigratia. Valuri de români își părăsesc familiile și să iau drumul pribegiei, în cautarea unui loc de muncă. Fără îndoială că cea mai gravă față a emigrației îi afectează pe cei rămași, iar primele victime ale fenomenului sunt copiii, a căror fragilitate emoțională îi expune la riscuri mari.

S-a vorbit mult despre aceasta categorie de copii, considerata ca fiind în situație de risc, o categorie defavorizată și vulnerabilă. Trebuie de la început făcută o observație: există, de fapt, două grupuri: copii care au avut șansa să fie lăsați în grija unor persoane responsabile, conștiente de sarcinile care le revin și copii aproape abandonati, lăsați în grija unor persoane incapabile să facă față situației. . Iată cazul copilului B. Andrei. Este lăsat în grija bunicii, o persoană responsabilă, afectuoasă, care își dedică tot timpul îngrijirii nepotului. Acesta beneficiază de condiții de viață și învățare optime, este bine educat, are o comportare civilizată și rezultate școlare bune. Cu siguranță, îi lipsește mama. Vorbeste cu ea aproape zilnic, cu toate acestea, dacă este întrebat ce își dorește cel mai mult, răspunsul lui este întotdeauna același: să vină mama. Decizia acesteia de a munci în străinătate a fost o decizie bună, altfel, familia monoparentală nu i-ar fi putut oferi copilului un trai decent. Chiar dacă mama nu este în permanentă lângă el, încearcă să vină cât mai des și păstrează o strânsă legătură cu copilul. Acesta este un caz fericit. . Din păcate există și celălalt grup, al copiilor lăsați acasă în grija unor persoane care, fie nu sunt interesate, fie nu au autoritatea necesară, pentru a suplini lipsa părinților. *Descrierea cazului* . B.R. este înscrisă la grădiniță în grupa mijlocie. Ridică probleme bunicii acasă și educatoarelor la grădiniță. Locuiește împreună cu bunicii din partea tatălui și este crescută de aceștia de la cinci luni când a fost adusă de mama ei din Italia. Tatăl este în penitențiar pentru mulți ani. Mama este plecată acum la muncă în Italia fiindcă nu se descurcă cu banii. Așa că bunicii sunt cei care o îngrijesc și se preocupă de educația copilului în cea mai mare parte a timpului. Bunica e cea care îi ia apărarea mereu, nu-i refuză nimic niciodată copilului, însă și aceasta este destul de bolnavă în ultimul timp. Fetița se simte abandonată, parasită, dorul de părinți o face să se izoleze. Devine uneori irascibilă, refuză să ducă la bun sfârșit sarcinile de lucru, plânge, refuză mâncarea, are perioade când intră în conflict cu colegii, nu respectă regulile grupului. *Analiza cazului* Subiectul prezintă tulburări de comportament, perturbă permanent activitățile, încalcă frecvent regulile clasei, are dificultăți în menținerea și stabilirea relațiilor interpersonale. □ manifestări frecvente : loviri ale colegilor, injurii, refuzul de a realiza o sarcină și chiar de a vorbi □ se integrează greu în grup □ nu lucrează în echipă și nu e acceptată de grup □ *Bariere în calea învățării* □ nu se implică în activitățile școlare □ diminuarea activității intelectuale ca urmare a unui consum nervos rapid □ frecvența școlară, de cele mai multe ori slabă, generează acumularea unor lacune □ sarcinile școlare le consideră ca pe o pedeapsă *Factorii psihosociali care au cauzat comportamentul deviant al copilului* . Lipsa de afecțiune a părinților . Agresivitatea verbală a bunicii în prezența fetitei . Modelul negativ oferit de cei doi părinți *Strategii și intervenții* □ sunt importante atât identificarea cât și intervenția precoce □ stabilirea clară a regulilor și aplicarea lor □ antrenarea copilului în activități care să permită afirmarea sa □ stimularea și încurajarea comportamentelor adecvate, includerea fetitei în activitățile extrașcolare (activități sportive, centre de pictură) □ motivația pozitivă (formulări de tipul: „dacă vei realiza ... vei obține ...”) □ recompensa pentru cel mai mic progres în evoluția pozitivă a comportamentului *Ajutor și intervenții ale unor persoane specializate* □ consultarea psihologului, terapie

psihologică cu implicarea tuturor factorilor educaționali (familie, cadre didactice etc.) consiliere individuală sau de grup programe de psihoterapie pentru tulburări emoționale și de comportament (tehnici derelaxare); METODE SI MIJLOACE DE REALIZARE : *Metoda modelării* modelarea se bazează pe puterea exemplului, pe învățarea socială. Esența metodei constă în îndepărtarea conduitei negative dobândite prin imitație și plasarea copilului sub influența unor modele pozitive (părinți, educatoare, colegi) *Metoda întăririlor* crește frecvența de apariție a comportamentului adecvat; pentru fiecare comportament adecvat am administrat întărirea potrivită

Extincția comportamentului dezadaptativ

prin înlăturarea întăririlor unui comportament neadecvat, reducem frecvența aceluia comportament;

când fetita răspundea neîntrebat, o ignoram și repetam întrebarea. În cazul în care răspundea când era întrebata, întăream acest comportament.

„TIME-OUT” (TEHNICA IZOLĂRII)

prin izolarea temporară de activitatea aflată în desfășurare;

time-out-ul era redus temporal, iar fetita cunoștea durata acestuia;

REZULTATE OBȚINUTE ÎN URMA IMPLEMENTĂRII PLANULUI DE INTERVENȚIE:

- Se reduce frecvența apariției comportamentului neadecvat;

- Se conformează regulilor de grup;

- Respectă persoanele din grup la gradinița și acasă;

- Recompensele duc la creșterea încrederii în sine, stima de sine pozitivă ;

- Stă la măsută, respectând regulile de comportament adecvate .

ROLUL FAMILIEI PENTRU SUCCESUL ȘCOLAR

PROF. ÎNV. PRIMAR, PÁLKÓ ERIKA-ÉVA
-ȘCOALA GIMNAZIALĂ "KUN KOCSARD", OJDULA

*„Nu nașterea ca atare te face tată,
nu purtarea în pânțele te face mamă,
ci buna creștere pe care o dai copiilor.”*
(Sfântul Ioan Gură de Aur)

Des auzim că educația unui copil începe cu „cei șapte ani de acasă” care are loc în familie și influențează întreaga existență a copilului.

Familia constituie o axă de bază a spațiului de educație, un nucleu important în viața copiilor, un agent modelator și socializator, mai ales în creșterea, dezvoltarea și educarea copiilor, adică un loc unde copiii câștigă achizițiile fundamentale motorii, cognitive și afective. Și studiile arată că, dacă familia este implicată corespunzător, atât în educația copilului, cât și în alimentația și creșterea lui în condiții igienice, copilul are șanse mai mari de a se dezvolta fizic și psihic, de a obține rezultate bune.

Dintre factorii educației, după părerea mea, cel mai important este familia, având cea mai mare influență asupra comportamentului, atitudinilor și succeselor copilului. Așadar în viața copilului, pe lângă școală sau grădiniță, și familia are un rol deosebit. Dacă aceste medii se completează și se susțin reciproc, ele îl îmbogățesc spiritual copilul.

Întrebarea este cum se implică familia în educația copilului? Prin colaborare permanentă cu grădinița, apoi cu școala, prin participare la diferite evenimente școlare sau ședințe, prin activități de voluntariat, prin împărtășirea informațiilor referitoare la starea copilului și prin exemple pozitive.

Ambii părinții trebuie să acționeze în mod unitar asupra copilului, să-i încurajeze permanent copilul ca să aibă o atitudine pozitivă, un comportament corespunzător față de adulți și colegi, să fie curios la noutăți, să aibă visuri, scopuri, să participe la diferite activități școlare și extrașcolare, să fie punctual și să rezolve situațiile problematice. Deci obiectivul principal al părinților este sprijinirea eforturilor copilului pentru a avea succese școlare, exprimate prin raportarea performanțelor elevului la cerințele programei școlare, și pentru a face față cerințelor educative, după care să aibă sentimente de mulțumire. Totodată trebuie să evite adoptarea strategiilor educaționale care influențează negativ comportamentul și personalitatea copilului.

Pe lângă sprijinul părinților este foarte important climatul familial, sursa primară de dragoste și afecțiune, și relațiile interpersonale în familie, fiindcă copiii au nevoie de un mediu de viață bună, plăcută, calmă în care să se simtă în siguranță.

Fiind o învățătoare curioasă, elevilor le-am împărțit niște chestionare, după care am realizat interpretarea testelor, aflând că copii vor ca părinții să fie preocupați de ei, să fie interesați de problemele și necazurile lor, de rezultatele școlare, să nu le pedepsească pe nedrept, să le apere de primejdiile fizice și sufletești, să aibă răbdare, să fie înțelegători, flexibili, calmi, afectuoși, comunicativi, transmitându-le valorile și normele etice ale societății.

Eu cred că, dacă părinții dau copilului un sentiment că este iubit și acceptat așa cum este, un sentiment de securitate, dacă evită amenințările, pedepsele fizice, dacă respectă sentimentul copilului, dacă determină copilul să-și asume responsabilități, să se gândească logic, să fie creativ, dacă răspundă întotdeauna la întrebările copilului, stimulând limbajul lui, dacă petrec zilnic timp cu el, jucând, lucrând, vorbind cu el, atunci copilul se dezvoltă intelectual corespunzător, manifestându-și propria-i personalitate, ceea ce poate să fie definitorie pentru formarea inteligenței lui.

Opinia mea este că, dacă un copil trăiește într-o familie armonioasă, cu părinți extraordinari, echilibrați, care vor oferi copilului „cei șapte ani de acasă”, va deveni un elev performant cu o bună imagine de sine.

Bibliografie:

1. Bonchiș, Elena (2011). *Psihologia copilului & parenting*, Iași: Editura Polirom
2. Colecția revistelor *Tribuna Invățământului* (2004-2005)
3. Cosmovici, A., Iacob, L. (1998). *Psihologie școlară*, Iași: Editura Polirom
4. Crețu, C. (1997). *Psihopedagogia succesului*, Iași: Editura Polirom
5. Danion, Vasile (2012). *Cum să ne creștem copiii?*, București: Editura Sophia
6. http://www.academia.edu/5835610/Rolul_familiei_%C3%AEn_educa%C8%9Bia_copilului

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. PALOȘ CLAUDIA DANIELA
GRĂDINIȚA CU P.P.NR. 19
DROBETA TURNU SEVERIN, MEHEDINȚI

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Cei șapte ani de-acasă înseamnă totul pentru un copil. Înseamnă educație, comportament, vocabular, bune maniere. În cei șapte ani se implementează caracterul, se descoperă aptitudinile și înclinațiile copilului.

Această perioadă este cea mai importantă din viața unui copil, anii petrecuți alături de părinți, părinți care te învață ce este viața de fapt și cum să treci prin ea, cum să rezolvi problemele care apar, cum să te porți în bucurii dar și în necaz, în boală sau strâmtorare, în sănătate sau belșug. Acești ani se reflectă în viața copiilor atunci când merg la școală, deci atunci când „ies” în societate. Pe ceea ce a fundamentat părinții vor continua construcția profesorii. Dacă „fundația” nu este bună, atunci cu siguranță construcția nu va fi trainică și poate când vor veni „ploile”, „zăpada” sau altele, această construcție va ceda, adică nu va ști cum să treacă peste aceste probleme.

Când ne gândim la cei șapte ani de-acasă ne gândim la felul în care se implementează în mintea copilului lucrurile: pe de o parte ceea ce vede în familie prin fapte, iar pe de altă parte ceea ce i se transmite prin vorbe. Normele de conduită se învață în familie. Sunt deja foarte multe cazuri în care se spune că din păcate nu există cei șapte ani de-acasă. Școala cu dascălii ei nu pot decât să continue și să consolideze normele desprinse din familie. Cu greu poți schimba sau corecta o atitudine sau manieră greșit învățată în familie. Se poate doar acolo unde vrea copilul să se schimbe.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competențe între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat.

Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelie unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-o noastră. Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele

maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Printre lucrurile învățate în cei șapte ani de-acasă sunt: salutul, comportamentul cu prietenii, cu dascălii, cu persoanele mai în vârstă, vocabularul, ce și cum trebuie să faci sau ce nu trebuie să faci. Părintele cu cât se va apropia mai mult de copil cu atât mai mult o să-i descopere simpatia, dragostea, iubirea și se va vedea împlinit prin copil. Iar atunci când acest copil va ajunge la școală, dascălul prin apropierea sa și prin transmiterea cunoștințelor științifice va simți de asemenea o împlinire a muncii sale.

Căminul joacă primul rol, cel mai subtil și crucial în inițierea procesului de educație permanentă. Acest proces va continua pe tot parcursul vieții prin învățarea în familie. A pregăti copiii pentru viitor înseamnă a avea în vedere și problemele de zi cu zi, de multe ori mai importante decât însăși matematica. E foarte important ca independența copilului să fie stimulată pentru ca atunci când va deveni adult să facă alegeri corecte.

Bibliografie:

1. Ion Drăgan, Pavel Petroman, Dorina Mărgineanțu, *Educația noastră cea de toate zilele*, Editura Eurobit, Tmișoara 1992
2. David M. Robinson, *Eu și relațiile mele-Manualul profesorului*, Asociația „Alege Viața” Editura T., București 2003
3. Constantin Cucoș și colaboratorii, *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade Didactice*, Editura Polirom, Iași 1998
4. Adrian Neculau și colaboratorii, *Psihopedagogie (pentru examenele de definitivat și gradul didacticII)*, Editura Spiru Haret, Iași 1994

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR, PANĂ ANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ CRUȘET, CRUȘET, GORJ

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

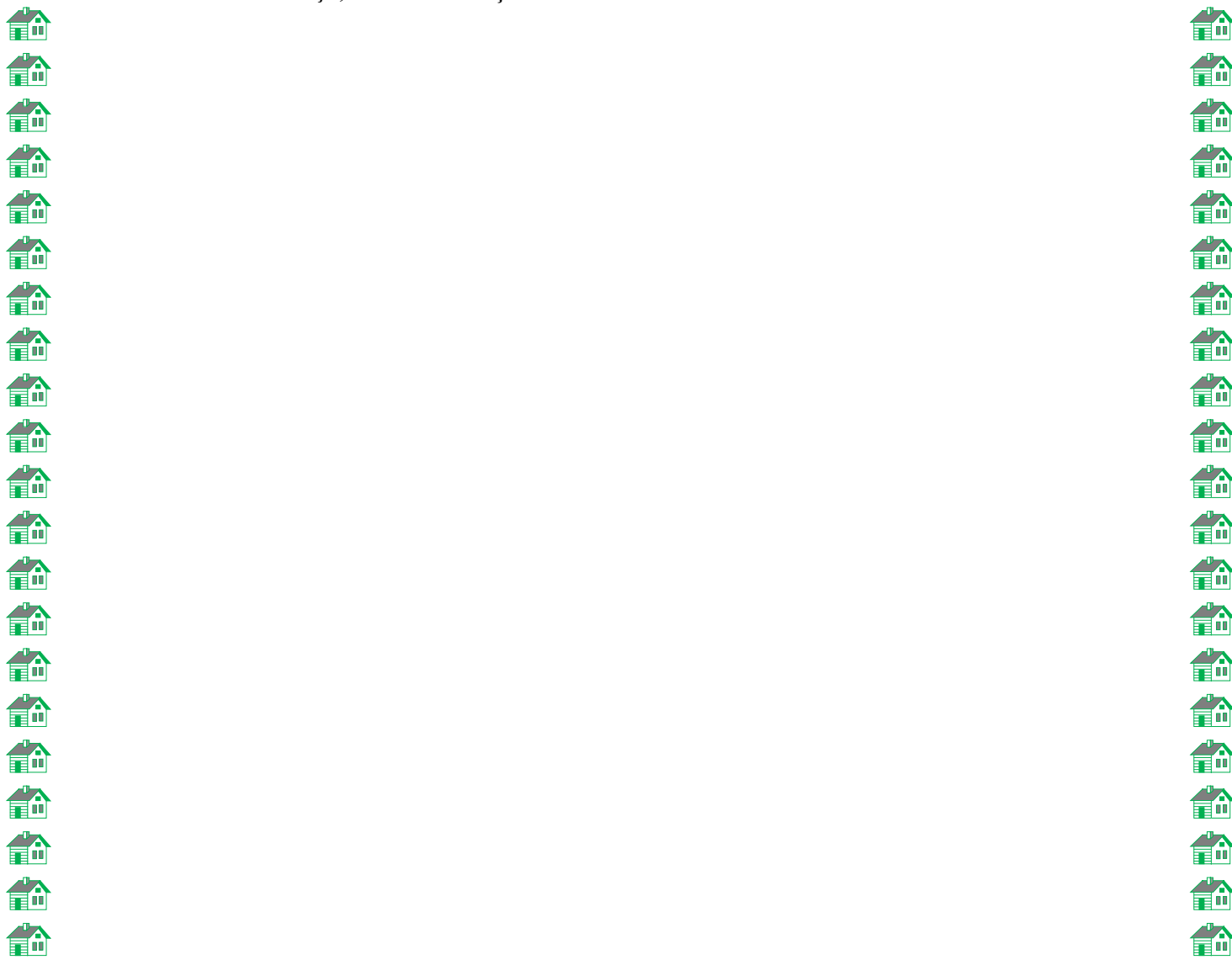
- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
- Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

 Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*.

 Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

 “Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

 Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. PANĂ DOINA IULIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 22 GALAȚI

Una dintre cele mai dezbătute problematice ale secolului XXI este cea a familiei și a rolului ei în ceea ce privește formarea copilului. Încă din cele mai vechi timpuri, educația a reprezentat un criteriu de bază în societate care a făcut diferența între marile elite și cei limitați și a contribuit la dezvoltarea umanității.

Este binecunoscut faptul că cei șapte ani de acasă sunt esențiali pentru tânărul în devenire, întrucât familia este primul și cel mai important factor care contribuie nu doar la educația copilului, ci și la modelarea comportamentului său și a felului în care acesta relaționează cu cei din jur. Încă din primul an de viață, familia îi ofera copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme de comportament, reguli de comunicare și interacțiune cu ceilalți semeni, dar și climatul socio-afectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. Părinții își pun amprenta asupra personalității copiilor, fapt care se menține pe toată durata vieții. Fără îndoială, părinții reprezintă primii mentori, adevărate exemple în viața copilului, iar mediul în care copilul își petrece o bună parte din viață, deși diferă de la o familie la alta în funcție de societatea pe care o reflectă, are o influență mare asupra creșterii individului și a dezvoltării sale psihice, consecințele revărsându-se mai târziu în comportamentul tânărului.

Primul model social care influențează determinant formarea concepției despre lume și viață a copilului, modul de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale este familia. Fie că se manifestă direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul afectiv existent în familie, aceste modele de conduită oferite de părinți și pe care copiii le preiau prin imitație și învățare reprezintă “cei șapte ani de acasă”.

Este binecunoscut faptul că metodele de educație în familie determină în mare măsură dezvoltarea personalității, dar și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor social, moral.

Spre exemplu, un copil care trăiește într-o familie care în mod constant îl răsfășă și îi acordă atenție întâmpină dificultăți în acceptarea realității, căci conștientizează că nu este posibil să obții întotdeauna ceea ce îți dorești; spre deosebire de un copil care, confruntându-se cu realitatea, va manifesta furie sau timiditate din cauza mediului în care domină ignoranța, violența, lipsa de afecțiune și respect. Astfel de comportamente pot duce la excluderea din societate sau la apariția unor presiuni atât exterioare, cât și psihologice. Pus în fața unei asemenea situații, copilul își pierde încrederea în sine și se naște în el dorința de a fugi din mediul social în care a crescut, fapt ce atrage după sine eșecul din cadrul școlar.

Comunicarea este, de asemenea, un alt factor care contribuie la dezvoltarea copilului, fiind importantă nu doar în context academic, ci și în cel familial, oferindu-i avantajul de a se descurca în orice situație și învățându-l să fie mai tolerant și înțelegător. Cu cât capacitatea membrilor familiei de a se înțelege este mai mare, cu atât individul va avea o comunicare mai bună.

Predominanța familiei în dezvoltarea individului, deci, nu este limitată numai la exemplul oferit. Studii aprofundate au concluzionat că stimularea intelectuală în primii ani de viață, climatul emoțional stabil din familie, încurajarea și sprijinul părinților continuu, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului.

MATURIZAREA ARMONIOASĂ A COPILULUI

PROF. PANAIT PETRONELA
GRĂDINIȚA P. N. NR.2 VALU LUI TRAIAN

De la naștere, omul parcurge diverse itinerarii, a cărui rezultat este traiectoria specifică.

Cercetarea independentă și interdisciplinară din științele educației relevă legități, procese, facultăți, trăsături specifice ale dezvoltării și maturizării copilului, sub aspect biologic, psihocomportamental, sociofamiliar și școlar, pe vârste și sexe. Totodată, sunt surprinse medierea, similitudinea și repetabilitatea acestora.

Creșterea, dezvoltarea și maturizarea sunt procese cantitativ- calitative specifice și interdependente, care fac posibilă distincția dintre ciclu-perioadă-stadiu.

Nici o vârstă nu-i mai bună sau mai rea decât alta, fiecare are importanță în procesul maturizării copilului și adolescentului, performanțele și conduitele acestuia sunt semnificative, indiferent de ceea ce credem noi.

În procesul maturizării copilului și adolescentului se manifestă performanțe, conduite, tendințe specifice vârstei și sexului. Majoritatea dificultăților întâmpinate de copil și adolescent în procesul propriei maturizări provin din impactul cu factorii educativi (familie, școală, mass-media).

Fiecare copil normal realizează nu doar nivelul de maturizare specific vârstei, ci și individualizarea acestuia, cu cât copilul pune mai multe întrebări, cu atât acesta este mai relevant pentru maturizarea sa.

Dezvoltarea și maturizarea copilului și adolescentului exprimă unitatea dintre diferența și înțelegerea diverselor structuri și funcții; în trecerea de la o vârstă cronologică la alta, și chiar în interiorul acestei vârste, evenimentele dezvoltării și maturizării nu cad întotdeauna la un punct fix al calendarului. De aceea caracterizarea copilului ține cont de relativitatea vârstelor.

Caracterizarea dinamică a copilului și adolescentului, bazată pe specificul maturizării sale permite depășirea subiectivismului și apunctelor de vedere extreme.

Dacă în raport cu grupul de apartenență normalitatea reprezintă o medie statistică, în raport cu cu sine ea înseamnă „a fi tu însuși”. Personalitatea nu este deci, doar o confirmare sau infirmare a constantelor de grup, ci și a conduitei individuale.

Asta rămâne un mare deziderat al psihologiei diferențiale.

BIBLIOGRAFIE:

Elena Badea, „Caracterizarea dinamică a copilului și adolescentului de la 3 la 18 ani cu aplicație la fișa școlară”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1993

Alex Mucchielli, „Arta de a comunica”, Editura Polirom, 2005

Dr. Pauline morand de Jouffrey, „Psihologia copilului”, Editura Teora, 2004

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE: CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PANDELEA NICOLETA,
LICEUL TEHNOLOGIC „UDREA BĂLEANU”, BĂLENI, DÂMBOVIȚA**

Cei 7 ani de acasă reprezintă oglindirea educației primite în familie de către fiecare persoană în parte. Valorile și comportamentele pe care fiecare dintre noi le învățăm și le deprindem în familie, încă din copilărie, sunt o componentă importantă a modului în care ne purtăm cu ceilalți, chiar și după ce trecem de vârsta copilăriei și a adolescenței.

Exemplul oferit de părinți, și de ceilalți membri ai familiei are cea mai mare influență asupra unui copil, încă din primii ani de viață. Copiii imită comportamentul părinților, sau al persoanelor cu care își petrec cea mai mare parte din timp. Nu există, ca în cazul materiilor studiate la școală, ore săptămânale de “7 ani de acasă”, există în schimb atitudinii, reacții și comportamente pe care copiii le observă și le imită inconștient.

Felul în care ne purtăm cu cei din jur, modul în care reacționăm în diverse situații, sunt rezultatul direct al exemplului dat de membrii familiei noastre. Faptul că, atunci când suntem copii, puterea exemplului este cea care ne ajută să conștientizăm diferența dintre bine și rău, oferă educației în familie un rol esențial în „alcătuirea” persoanei care vom deveni atunci când ajungem la maturitate. Astfel, cei 7 ani de acasă se reflectă în acțiunile noastre cele mai simple (faptul că salutăm celalte persoane atunci când intrăm într-o încăpere), dar și în comportamentul față de prieteni sau alte persoane din anturajul nostru (faptul că arătăm înțelegere față de problemele celor din jur sau faptul că nu considerăm pe cineva inferior nouă din cauza situației materiale sau a unor defecte fizice).

Educația în familie este cea care ne ajută să ne integrăm în societate, să construim relații cu cei din jur și să ne dezvoltăm. A avea „7 ani de acasă” înseamnă de fapt a avea un set de norme și valori care ne reprezintă în ochii celorlalți. Acest lucru determină, mai departe, cercul de prieteni pe care ni-l formăm, deoarece avem tendința involuntară de a ne asocia cu persoane ce au un comportament similar cu al nostru și care respectă aceleași norme de conduită socială.

Se poate spune că educația primită în familie rămâne întipărită în modul nostru de a fi, deoarece exemplul oferit de părinți ne rămâne în memorie, și, chiar dacă nu suntem pe deplin conștienți de acest lucru, el ne va influența întotdeauna comportamentul.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. PANTEA PELAGHIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ DRĂGĂNEȘTI DE VEDE
JUDEȚUL TELEORMAN

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎN CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**DIRECTOR, PROF. ÎN ÎNV.PRIMAR PANTILIMON MARIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ GLODENII-GÎNDULUI**

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competențe între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut și în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea sentimentul de neîncredere, teama de viitor sau îndoiala de sine. De aceea el trebuie încurajat, îndrumat spre bine și frumos, trebuie să i se ofere primele informații despre lumea înconjurătoare, primele norme și reguli de conduită, dar și un climat socio-afectiv propice formării unor priceperi și deprinderi pozitive.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, adult) familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lui, asigurând condiții de securitate și protecție, atât fizică, cât și psihică, în orice perioadă a vieții.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copilului se pot manifesta atât în mod direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamente așteptate și acceptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura puterilor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu depășește puterea lui de înțelegere.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un exemplu bun la școală. Ea se reflectă în toate domeniile de dezvoltare socială, psihologică, intelectual-cognitivă. De multe ori, în special în situații în care atitudinea sau comportamentul unei persoane sau a unui copil este una nepotrivită, se afirmă că nu este corect educat, nu este politicos, „nu are cei șapte ani de acasă”. Această expresie definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente, atitudini asimilate în primii ani de viață.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani de acasă?

- deprinderi de autoservire și igienă;
- exprimarea propriilor nevoi și exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător;
- consecvență în a realiza o sarcină;
- concentrarea atenției;
- alegerea motivației de a face ceva.

În cei „șapte ani de acasă” este bine să fie susținute micile pasiuni ale celor mici și încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diverse obiecte, de a face sport. Dar și mai bine este de a fi implicați în activitățile casnice ușoare. Munca făcută cu măsură, însoțită de rugăciune este de mare folos. Munca echilibrată în familie sau în colectivitate dă sănătate fizică și psihică vindecând lenea și egoismul.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau unul rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Copilul trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu îi facem observații în public.

Metodele prin care un părinte poate să ofere o educație de calitate în această perioadă sunt:

 a). **exemplul personal**

 Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Cei mici sunt tentați să imite ceea ce fac
 părinții și, mai puțin, să asculte sfaturile acestora.

 b). **obișnuirea subtilă cu regulile**

 Cei mici nu trebuie să li se interzică să facă un anumit lucru pentru că astfel li se va trezi curiozitatea.
 Mult mai bine este să i se explice care sunt consecințele acțiunilor lui.

 c). **învățarea bunelor maniere în public**

 Chiar dacă este deranjant ca cel mic să reacționeze nu tocmai plăcut într-un loc public, este o ocazie
 de a i se explica modul de comportament civilizată în societate.

 Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional
 sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu
 măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane. Un proverb spune : „**O vorbă bună**
 rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează
 câmpul”.

 „Cei șapte ani de acasă” își vor pune accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu, și
 anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse
 aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii,
 așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viața
 într-un univers pe care părinții l-au creat.

 Bibliografie:

 - Sălăvăstru, D., *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2004;

 - Schwartz, G., Kelemen, G., Moldovan, O., „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel
 Vlaicu”, Arad, 2009

 - Vrășmaș, E., *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002.

PLANIFICAREA UNUI OPȚIONAL -"BUNELE MANIERE ÎN GRĂDINIȚĂ"

PROF. ÎNV PREȘCOLAR OLTEA PARASCA
GRĂDINIȚA „LUMEA POVEȘTILOR” CONSTANȚA

Semestrul I -o activitate pe săptămână

NR. CRT	CONȚINUTURI ȘI MODALITĂȚI DE REALIZARE	DATA
1	Să ne facem prieteni "Cine sunt eu ? " -Jocul prezentării "Desenează o imagine cu tine"- fișă de lucru	
2	Să ne facem prieteni "Cele 6 secrete ale unei bune prezentări"- Joc exercițiu	
3	Să ne facem prieteni "Moduri de salut" -convorbire după imagini	
4	Să ne facem prieteni "Cum prezentăm pe cineva"- joc de rol; "Stângerea de mână"-joc de rol	
5	Să ne facem prieteni "E timpul să arăt ce știu"- evaluare	
6	Să dăruim și să avem grijă "Cum dăruiesc o jucărie"- maniere politicoase "Bunătatea" -convorbire	
7	Să dăruim și să avem grijă "Colierul bunătății"- activitate practică	
8	Să dăruim și să avem grijă "Scrisoarea de mulțumire" -aplicație	
9	Să dăruim și să avem grijă "Cutia cu fapte bune"- confecție	
10	Cuvinte magice "Descoperă cuvintele magice! " -joc distractiv; "Ajută-l pe Azorel să descopere cât mai multe cuvinte magice"- fișă de lucru	
11	Cuvinte magice "Când folosim cuvinte magice"- discuții "Jucăria cuvintelor magice" -confecție	
12	Cuvinte magice "Grădina cuvintelor magice" -aplicație	
13	Afară și în locurile publice "Lista cu lucruri de făcut" - discuții	
14	Afară și în locurile publice "O zi cu cățelușul Azorel"	
15	Afară și în locurile publice "E timpul să arăt ce știu" -evaluare- joc didactic	

Semestrul al II –lea

NR. CRT	CONȚINUTURI ȘI MODALITĂȚI DE REALIZARE	DATA
1	Respect și recunoștință "Copii de pretutindeni"- lectură după imagini	
2	Respect și recunoștință "De ce sunt special"- convorbire, fișă de lucru	
3	Respect și recunoștință "Cum ne comportăm într-o țară unde copiii se îmbracă și arată diferit" - discuții	
4	Respect și recunoștință "Regula de aur a bunelor maniere"-discuții	
5	Igienă și estetică "Sfaturile lui Azorel pentru o bună igienă" -joc de rol "Ghicește ce fac" -joc distractiv	
6	Igienă și estetică "Alege imaginea care arată o bună igienă"- joc exercițiu	
7	Igienă și estetică "Lista cu obiceiuri urâte" convorbire	
8	Igienă și estetică "E timpul să arăt ce știu" -evaluare	
9	Maniere la masă "Cum aranjăm masa?" -joc exercițiu "Decupează și potrivește!" -aplicație	
10	Maniere la masă "Secretele șervetului" joc de rol	
11	Maniere la masă "Bune maniere în timpul mesei" joc de rol	
12	Maniere la masă "Așează tacâmurile la locul potrivit!"- joc distractiv "E timpul să arăt ce știu" -evaluare	
13	Invitație la petrecere "Cum trimitem și cum acceptăm o invitație" -discuții, aplicație	
14	Invitație la ceai "Cum ne pregătim pentru petrecere" -discuții "Cum să te prezinți și cum să-i prezinți pe ceilalți" -joc de rol	
15	Invitație la ceai "Cum ne luăm "La revedere" -joc de rol	
16	Invitație la ceai "Poezia Bunelor maniere"- memorizare	
17	Evaluare - "Hai la petrecere!"	

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: PARASCHIV LENUȚA G.P.N. BĂLĂCEANU, COMUNA BĂLĂCEANU, JUD. BUZĂU

Sintagma « Cei 7 ani de acasă » este cunoscută la scară largă, dar și invocată în situațiile de indisciplină sau neadaptare ale copilului la viața socială. Acest lucru se întâmplă deoarece prima și cea mai importantă educație a unui copil are loc în interiorul familiei. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici. Apoi, învățăm de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la toți profesorii. Disciplina și educația copilului reprezintă cartea de vizită a oricărui părinte.

În primul rând, trebuie ținut cont de faptul că spontaneitatea, energia și impulsivitatea le influențează acțiunile și cuvintele copiilor. De asemenea, mulți dintre acestia preiau cuvinte sau acțiuni de la oamenii din jur, fiind necesară acordarea unei atenții deosebite inclusiv manierelor părinților și anturajului.

Primii pași în învățarea codului bunelor maniere pentru copii:

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Bunele maniere sunt mai puțin întâlnite la copiii sub vârsta de 7 ani, pentru că, de cele mai multe ori, le este greu să își imagineze că lumea nu se învârte în jurul lor. Însă educația în acest sens ar trebui să înceapă de la o vârstă fragedă, 2-3 ani, când copilul înțelege și face conexiuni între ceea ce se desfășoară în jurul lui.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Primele maniere se pot învăța chiar prin joacă. Pornind de la faptul că cei mici întind jucăriile către părinții lor, este bine să li se mulțumească de fiecare dată. Așa vor deprinde acest obicei de a mulțumi când primesc ceva. Un alt pas în deprinderea codului bunelor maniere este acela de a împărți jucăriile lui cu ceilalți parteneri de joacă. Acest lucru ar trebui să se realizeze de la o vârstă cât mai mică, pentru că în acest fel se va obișnui copilul cu ideea că este în regulă să-și împartă jucăriile, chiar dacă sunt momente când nu primește nimic în schimb.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce îl înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei

elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Mediile sociale în care copiii se integrează de la cele mai mici vârste sunt cele ale instituțiilor de învățământ pe care le frecventează. Astfel, printre regulile și tipurile de comportamente pe care să le adopte în diverse contexte, un rol special ar trebui să-l aibă regulile de comportament la grădiniță sau la școală.

Chiar dacă este înconjurat de elevi de vârsta lui și se poate simți mai liber, un copil cu bune maniere trebuie să fie învățat să evite să vorbească urât sau să necăjească alți elevi. O atenție deosebită trebuie acordată comportamentului copilului față de învățător sau profesor, precum și față de celelalte persoane care lucrează în școală.

În primă instanță copilul trebuie să știe să salute colegii atunci când intră în clasă; să salute profesorul (ridicându-se în picioare); să nu vorbească niciodată neîntrebat, mai ales în timpul orei de curs; să ceară permisiunea înainte de a manevra un obiect străin sau de a merge la toaletă; să înapoieze obiectele împrumutate și să mulțumească pentru permisiunea de a le folosi; să vorbească numai după ce altcineva își încheie discursul; să țină ușa deschisă pentru o persoană care intră în sala de clasă, mai ales dacă aceasta are mâinile ocupate; să respecte proprietatea altora și să nu își însușească bunuri care nu îi aparțin; să spună „te/vă rog frumos” și „îți/vă mulțumesc”; să păstreze liniștea în timpul orei, să nu se agite în bancă și să mențină o postură decentă (cu spatele drept și antebrațele sprijinite de marginea băncii); să nu folosească cuvinte jignitoare, să fie amabil, atent și să urmeze întocmai indicațiile profesorilor; să își îngrijească banca, scaunul și dulăpiorul personal (fără să le murdărească de pix sau cerneală); să se comporte decent în recreații, fără violență și acte de vandalism; să fie politicos cu colegii, dar mai ales cu cadrul didactic. Rezultatele școlare și integrarea fericită în colectiv sunt două consecințe sigure ale bunelor maniere la școală.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROF. ÎNV.PRIMAR PÂRVU CRISTIANA,
SCOALA GIMNAZIALĂ TEASC, JUDEȚUL DOLJ**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – FACTOR AL DEZVOLTĂRII PERSONALITĂȚII COPILULUI

PROF. PÂRVU DOINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ PENTRU SURZI NR.1, BUCUREȘTI

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți - pe care copiii le preiau prin imitație și învățare - precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin constientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că *stimularea intelectuală* în primii ani de viață, *climatul emoțional stabil* din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), *încurajarea și suportul parental continuu*, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului.

Trebuie să menționez că strategiile educaționale utilizate de unii părinți, chiar dacă sunt bine intenționate, chiar dacă au avut efecte pozitive în anumite cazuri particulare, nu duc întotdeauna la obținerea unui optim educațional, care să favorizeze dezvoltarea personalității. Cazurile particulare, exemplificările ocazionale, nu pot fi întotdeauna utile.

Analizând situațiile concrete în care se manifesta acțiunile educative în familie, putem identifica mai multe tipuri de părinți: unii înțeleg să-și armonizeze sistemul lor de acțiuni educative cu cele ale școlii, ale specialiștilor în domeniul muncii educative; alții nu constientizează efectele negative ale strategiilor educative utilizate, sau, și mai grav, refuză să recunoască faptul că relațiile lor educaționale cu copiii sunt deficitare. Aceștia din urmă sunt convinși că nereușitele educaționale, rezultatele slabe la învățătură, comportamentele inadecvate, chiar aberante, sunt determinate de factori străini, ori necunoscuți familiei. Acțiunile educative ale școlii nu trebuie să neglijeze asemenea aspecte. Întrunirile cu părinții, mai mult sau mai puțin organizate, trebuie să fie un prilej de a constientiza consecințele imediate și de perspective ale strategiilor lor educaționale.

Comportamentele educaționale ale părinților, chiar dacă sunt bine intenționate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvării lor, a particularităților de vârstă și individuale, la situații concrete de acțiune, la sistemul de cerințe adresate copiilor, etc.

Severitatea exagerată – manifestaă prin interdicții, prin brutalitate și prin privațiuni de tot felul – își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Astfel de părinți impun un regim de viață și, în special de învățare, peste limitele de toleranță psihologică și psihofiziologică specifică vârstei

Afirmând ”facem totul ca să scoatem din el un om deosebit” sau “trebuie să facă ceea ce eu nu am făcut pentru ca nu am avut condițiile necesare”, părinții trebuie să înțeleagă că dincolo de intenția bună, maniera concretă în care procedează, poate să conducă la rezultate contrare celor scontate.

La rândul lor, părinții superprotectori, care depun eforturi exagerate pentru a proteja copilul, pot constitui piedici în formarea și dezvoltarea personalității copilului. Acești părinți consideră că școala, viața în general, are o serie de cerințe care depășesc posibilitățile copilului sau copiii lor sunt fie ”de o inteligență rară”, fie neajutorați, plătânzi, fragili, și de aceea trebuie menajați.

Atitudinea protectoare a părinților se poate manifesta și prin limitarea excesivă a libertății și independenței de acțiune a acestora. Părinții devin deosebit de preocupați de copil, manifestă o teamă permanentă pentru viața și activitatea copilului lor și de aceea stabilesc ei direcțiile de acțiune și comportare fără să accepte abateri, plângeri sau nemulțumiri. Principala consecință se exprimă într-un comportament lipsit de inițiative, instalarea unei temeri nejustificate de acțiune, și mai ales de consecințele ei, în ultima instanță, timiditate exagerată.

Considerând că nici unul dintre aspectele climatului familial prezentat nu este favorabil dezvoltării armonioase a personalității copilului, concluzionăm că ”școlarul are nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță”. Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși,

destul de maleabili, fără a da dovadă de slăbiciune. El are nevoie să simtă că părinții se ocupa de el, că iau parte la micile lui necazuri și la problemele care îl întristează, și că îi interesează de ceea ce se întâmplă la școală. Dar în același timp el are nevoie de un cadru de disciplină destul de ferm pentru a nu-l lăsa să-și închipuie că libertatea lui e fără margini.

În condițiile social-economice actuale, se manifestă două tendințe contradictorii: părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor lor, dar nu mai au timp și răbdare să acorde atenție problemelor acestora. Relația lor cu școala este ignorată sau evitată, acțiunile educative ale celor două instituții exercitându-se oarecum paralel.

Este o sarcină a școlii, a personalului didactic, să identifice situațiile problematice din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative ale acestora în favoarea elevului și mai ales să conștientizeze faptul că relația de colaborare școală-familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

BIBLIOGRAFIE:

G. BERGER, Omul modern și educația sa - EDP București 1973;

A. BIRKH, HAYWARD S., Diferențele individualizate – Ed. Tehnică București 1999;

M.GILLY, Elev bun – elev slab, EDP București 1973;

M.GOLU, Dinamica personalității, Ed. Geneze București 1993.

R.VINCENT, Cunoașterea copilului EDP București 1972.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PARVU MARILENA SCOALA PRIMARA MARACINENI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE- „CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

EDUCATOARE: PĂSĂROIU MAGDALENA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 18, IAȘI

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți-pe care copiii le preiau prin imitație și învățare-precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În educarea copiilor de vârstă mică, părinții trebuie să adopte o strategie educațională potrivită copilului lor, echilibrând atitudinea autoritară cu cea prietenoasă, calmă, înțelegătoare, astfel încât educatul să poată privi cu încredere și drag la cel ce se ocupa de creșterea sa.

Aspectul important de menționat este faptul că sintagma „cei șapte ani de acasă” nu se mai aplică în vremurile actuale, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste fragede, însă ideea de bază, esența rămâne aceeași: normele de conduită se învață și de dezvoltă în familie. Familia este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect- școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social, iar în ce privește cheia succesului adaptativ al copilului- educația, bunele maniere, regulile morale și sociale sunt cele care îl vor ajuta.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și pedagogii din școală; aceștia au menirea de a completa golurile din procesul instructiv-educativ din familie care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Așa cum Valeria Mahok susținea: „pentru a avea bun simț, nu ai nevoie de studii superioare, ci de cei șapte ani de acasă”, educația în familie e de o mare importanță în viața fiecărei persoane, deoarece orice statut social va avea, ceea ce îl va ajuta va fi capacitatea acestuia de a relaționa, de a ajuta pe aproapele său, de a fi om- „ Cu haina celor șapte ani de-acasă

Să-ți faci prezența mai frumoasă” (C. Iordăchescu, „Haina celor șapte ani”)

BIBLIOGRAFIE

- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

GREU SAU UȘOR- ÎN DRUMUL SPRE ȘCOALĂ STUDIU DE CAZ

PROF. PAȘCA CAMELIA
LICEUL TEHNOLOGIC PETRE MITROI, BILED-TIMIȘ

Un aspect pe care îl au în vedere părinții în educarea copilului de vârstă mică până la trei ani și ulterior se referă la problemele de integrare ale acestuia în relațiile cu cei din jur. Lipsa integrării are ca rezultat un copil izolat, cu ușoare tendințe de egoism. Așa se explică faptul că, atunci când copilul ajunge pentru prima dată la grădiniță, cerințele noi și diferite ale mediului grădiniței față de familie îl solicită la o continuă adaptare a comportamentului.

Adaptarea, după cum este știut, reprezintă condiția vieții. J. Piaget (1980) explică adaptarea ca un schimb permanent între organism și mediul înconjurător în scopul rămânerii în acord cu acesta și pentru menținerea echilibrului interior. Adaptarea de tip psihologic presupune atât acumularea de cunoștințe și valori noi dar și renunțarea la acele valori și atitudini personale care nu sunt acceptate de societate. Esențial pentru adaptarea școlară este ajustarea procesului de educație și a caracteristicilor de personalitate ale copilului în același timp.

Un copil este adaptat atunci când realizează în mod egal atât adaptarea pedagogică sau instrucțională, cât și adaptarea relațională. Adaptarea relațională presupune capacitatea copilului de a relaționa cu cadrele didactice și colegii, de a interioriza normele școlare și valorile sociale acceptate.

Inadaptarea – potrivit perspectivei piagetiene se referă la incapacitatea persoanei de a realiza echilibrat procesele de asimilare și acomodare. Comportamentul inadaptat are întotdeauna caracter individualizat din perspectiva psihologică. În sfera activității instituționalizate a grădiniței, devierile de comportament sunt recunoscute ca atitudini de inadaptare la mediul acesteia, constituind o latură al inadaptării sociale.

Starea care se instalează vizează atât conflictul elevului cu sine cât și cu mediul instituționalizat al grădiniței. Acesta prezintă un deficit în plan relațional-acțional prin care ignoră în conduita sa, cerințele impuse de statutul său. Izolarea este grea pentru copiii care nu pot stabili legături cu colegii lor din lipsa abilităților sociale.

Pentru ca integrarea în grup a copilului să se facă cât mai bine este necesar ca acesta să aibă abilități relaționale de bază. Competențele sociale de bază la preșcolari care sunt descrise în literatura de specialitate se referă la inițierea și menținerea unei relații și integrarea într-un grup care se dovedesc a fi benefice copilului atât pe termen lung și scurt. Ele se referă la: prieteni mai mulți, relații interpersonale sănătoase, încredere în sine, sănătate emoțională, rezultate bune în activitățile de învățare.

Comportamentele sociale se exersează în cadrul relațiilor pe care copilul le stabilește cu persoanele importante din viața lui. Acestea se pot dobândi în cea mai mare parte în familie prin intermediul interacțiunilor zilnice. Copiii învață de la părinți cum să-și gestioneze emoțiile intense, cum să adopte un comportament adecvat în diverse situații contextuale. Rolul principal al familiei este acela de a oferi modele și de a modela comportamentele copiilor. „Un copil crescut în respect, va fi respectat de ceilalți. Un copil crescut în răbdare va ști să se arate răbdător, un copil crescut în empatie va ști să se pună în locul altuia” (Beliveanu M., 2005, p. 90). În cadrul mediului instituționalizat al grădiniței sunt cunoscute și necesare următoarele abilități relaționale și sociale, după cum menționează autorul citat:

Partajul – constă în a da și a cere înainte de a lua;

Empatia – presupune capacitatea de a se pune în locul altcuiva;

Cooperarea – reprezintă abilitatea de a lucra împreună cu alții;

Colaborarea – se referă la ajutorul reciproc în urmărirea unui scop;

Respectul de sine și pentru alții – presupune capacitatea de exprimare a propriilor păreri concomitent cu ascultarea părerilor celorlalți;

Dialogul – duce la rezolvarea conflictelor pe cale amiabilă prin cuvinte și nu prin bătaie.

Activitatea în grup trebuie înțeleasă de către copil ca antrenare și oprire atunci când este necesar, în sensul că libertatea personală se oprește acolo unde începe libertatea celui alt. Lipsa acestor abilități relaționale conduc la distanțarea de grup. Dobândirea lor în timp necesită refacerea imaginii în grup. Astfel, socializarea constă într-un proces complex de devenire a omului ca ființă socială, de însușire a unor norme,

valori și roluri sociale. În cadrul acestui proces el este pregătit pentru viața socială, pentru asumarea unor roluri și responsabilități sociale. Copilul ia cunoștință, prin intermediul diferitelor roluri pe care este chemat să le exercite, de principiile de organizare ale societății.

EVALUAREA

Prof. PAȘCA CAMELIA
LICEUL TEHNOLOGIC PETRE MITROI ,BILED-TIMIȘ

Unul dintre elementele de bază pe care se bazează funcționarea procesului de învățământ este evaluarea. Evaluarea se află într-o relație strânsă cu predarea și învățarea astfel că prin evaluare aflăm nu doar nivelul la care învățarea s-a produs, ci și nivelul la care predarea a fost sau nu eficientă. De fapt, nu trebuie să uităm în calitate de profesori că nota elevului este – într-un fel – și nota noastră... Când intervine însă o obsesie pentru note totul poate să capete accente negative.

Revenind la evaluare, prin notă profesorul cuantifică nivelul la care elevul a atins standardele propuse. Dar sunt multe situații în care apar derapaje la această funcție simplă a notării:

În primul rând este cazul profesorului folosește nota drept un instrument de control, un instrument de pedepsire a elevilor;

În al doilea rând există riscul ca elevii să învețe doar pentru notă și nu pentru dorința de a cunoaște, pentru dezvoltarea personală. Un astfel de risc conduce la un comportament nepotrivit cum este spre exemplu efortul de a „vâna” notele și de a învăța doar în funcție de acestea.

Astfel evaluarea și consecința directă a acesteia (notarea) conduc la unul dintre cei mai mari factori stresori pe care elevii îi cunosc la școală.

De altfel, De Tracy (2002) spune că din păcate uneori chiar școala îi face pe elevi să respingă învățarea. Autoarea dă exemplul modul în care un copil învață să meargă sau să vorbească: deși la început încearcă, dar nu reușește o să persevereze (eșecul nu îl oprește să încerce din nou). Astfel, pentru că nimeni nu îi critică greșeala pentru copil eșecul nu este o experiență traumatizantă. Ce se întâmplă însă la școală?

Ei bine, aici presiunea crește: apar amenințările, presiunea, recompensele, pedepsele etc. Toate acestea pot să aibă succes pe termen scurt, dar pe termen lung sunt dezastruoase pentru motivația elevului de a învăța. Copilul realizează că trebuie să se teamă de greșelile pe care le poate face și se obișnuiește să învețe pentru a obține rezultatul care-i aduce recompensa și îl îndepărtează de pedeapsă: o notă bună.

În fapt cu ce avem de-a face? Evaluarea școlară care nu este bine dimensionată și centrarea doar pe note și nu și pentru plăcerea de a învăța duc la un singur lucru: la anxietate. Un studiu realizat în 2015 de către American College Health Association (ACHA) a pus în evidență un fapt de-a dreptul îngrijorător: unul din șase studenți (mai precis un procent de 15,8%) a fost diagnosticat sau chiar a fost tratat pentru anxietate. Mai mult decât atât 21,9% dintre studenții cuprinși în cercetarea respectivă au afirmat că în ultimile 12 luni anxietatea le-a afectat performanța academică (ceea ce a dus inclusiv la primirea unor note mici).

În literatura de specialitate legătura între anxietate și performanța academică este evidentă: anxietatea în fața evaluării aduce cu sine îngrijorare, emoții negative referitor la posibilitatea obținerii unor rezultate negative/note slabe. (Chapell et al – apud Barrows, 2013). Un copil anxios ajunge să fie stresat, să fie influențat într-un mod dramatic de (un posibil) eșec.

De altfel, într-un raport al Universității Stanford, Palmer (2005) afirmă că „presiunea pentru a obține note bune de multe ori duce la stres și la încercarea de a trișa”. În fond multe studii pun în evidență un efect pervers al obsesiei pentru note mari: în loc să crească pasiunea pentru învățare copilul ajunge să facă ORICE pentru a obține nota dorită. Iar unori acest orice înseamnă chiar și încercarea de a trișa, de a copia, de a induce în eroare profesorul. Dar lucrurile merg chiar mai departe decât atât: Gatto (apud Romanovsky, 2014) vorbește despre „dependență intelectuală”. Ce înseamnă acest lucru? Pur și simplu elevul nu mai dezvoltă competențe de gândire critică, independentă și creativă deoarece scopul său este să-i facă pe plac profesorului deoarece așa consideră că își securizează o notă mare.

Iar toate aceste aspecte se situează într-un cerc vicios. Santos observă că obsesia pentru note duce la o serie de efecte negative dintre care:

 Pierderea plăcerii pentru învățare

 O funcționare cognitivă mai redusă deoarece anxietatea reduce abilitatea de a te concentra. Ca o
 rezolvare a anxietății o altă autoare Lee (2015) spune că trebuie să ne luptăm cu „sindromul impostorului”
 care ne transmite mesaje de genul: „nu sunt atât de bun pe cât se crede și cineva o să realizeze acest lucru”

 Totodată nu trebuie să uităm că o sursă a stresului este tendința părinților (și a copiilor mai mari) de
 a demonstra o preocupare mai mare pentru viitor decât pentru prezent (ceea ce duce la o inabilitate de a te
 bucura de prezent conform lui Porter 2007). Astfel, de la o tendință firească de planificare a vieții se ajunge
 la o exagerare care produce foarte mult stres.

Ce putem să facem?

 În primul rând atât profesorul cât și părintele au un rol esențial. Celebra întrebare „ce notă ai luat?”
 trebuie să fie transformată în „ce ai învățat astăzi la școală?”. O discuție cu copilul în care aflăm ce îl
 motivează este importantă. Acolo unde sunt materii care nu se situează printre preferințe este bine să îl
 ajutăm să descopere frumusețea domeniului. Putem căuta pe internet, putem să vedem împreună
 videoclipuri sau să-i explicăm aspecte, să folosim umorul și în general tot ce este necesar pentru a-l face să
 vadă lucrurile dintr-o altă perspectivă, dintr-un unghi de vedere pozitiv.

 Dincolo de această redimensionare este important să îl învățăm pe copil să își gestioneze stresul.
 Sunt multe strategii folositoare. Să mai adăugăm doar o sugestie foarte simplă (Gleklen, 2014): copilul
 trebuie să știe că nu este bine să vorbească tot timpul despre cât de stresat este deoarece în acest caz în loc
 să diminueze stresul o să îl amplifice (pentru că se gândește permanent la el). În concluzie: este corect ca
 elevul să ceară ajutorul pentru a putea să-și gestioneze mai bine stresul, dar este neproductiv să se plângă
 tot timpul de asta...

CEI 7 ANI DE ACASĂ

ÎNTOCMIT, PROF. PAHOMI LUCICA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.2 IASLOVĂȚ

„Pentru fiecare familie bijuteria cea mai de preț ar trebui să fie copilul...
Calitatea de om se naște din iubire a cărei unică măsură este conștiința morală”.
Ion Vulcănescu

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;

- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

PĂRINȚI PREZENȚI – COPII MOTIVAȚI

PROF. PALADE DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ȘTEFAN OCTAVIAN IOSIF”
LOC. TECUCI, JUD. GALAȚI

Până la vârsta de șapte ani, copilul trece prin cele mai rapide faze de creștere și dezvoltare. Creierul lor se dezvoltă mai rapid decât în oricare altă etapă din viața lor, așa că acești ani sunt critici.

Bazele pentru abilitățile lor sociale, stima de sine, percepția asupra lumii și concepția morală sunt stabilite în timpul acestor ani la fel ca și dezvoltarea abilităților cognitive.

Educația acestor ani este încurajată pentru o dezvoltare sănătoasă și armonioasă, iar părinții devin din ce în ce mai conștienți de acest lucru. Cu toate că educația preșcolară nu este obligatorie este fără îndoială un stadiu important și fundamental al învățării. Lucrul cu copiii de vârste mici cere răbdare, dedicație și sensibilitate. Poate fi epuizant să încerci să îți pasul cu ei, dar asta îți aduce și multe recompense.

În lucrul cu astfel de copiii responsabilitățile sunt și mai mari. Se prea poate ca tu să te numeri printre primii adulți cu care copilul a interacționat după membrii adulți din familia sa. Acesta te poate percepe ca un înlocuitor al unui membru al familiei.

Nu uita că și tu ai fost copil, așa că susține-l să treacă prin toate etapele în ritmul lui. Dacă face greșeli, nu-l ocări. Din greșeli se-nvață, spune o binecunoscută zicală românească. Oricât am încerca să-i ferim de anumite eșecuri, trebuie să înțelegem că e firesc să greșească pentru că nu au nici experiența, nici cunoștințele și nici abilitățile unui adult. Dacă, în schimb, îl susții, îl iubești necondiționat și îl încurajezi tot timpul, îl vei vedea înflorind de-a dreptul.

Astfel, vei avea o relație mai bună cu el dacă le vei vedea calitățile și nu defectele și/sau greșelile. Nu ar fi rău să încetezi să-l mai compari cu alții.

Dacă uneori te simți copleșit sau depășit, nu uita să respiri, să fii înțelegător, să ai răbdare și să continui să fii un model pozitiv! O gândire ghidușă și jucăușă te-ar apropia și mai mult de spiritele considerate rebele.

Pentru a le crește încrederea în sine nu face lucrurile în locul lui. Îi spui astfel că el nu se descurcă și nu va mai avea curajul să mai încerce ceva niciodată. Va crește timorat și dependent de intervenția unui adult. Dă-i responsabilități și ai încredere în deciziile lui!

Dacă face lucrurile bine, nu-l lauda excesiv, iar dacă greșește e suficient să știe că a greșit, unde a greșit și mai ales de ce. Nu-l obliga să facă activități extra pe care nu le dorește (precum tenis, fotbal, dans, limbi străine, etc.) cu scuza că toate acestea îi vor dezvolta abilități necesare în viața de adult. Toată această povară nu va face decât să îl obosească și să-l îndepărteze de procesul de descoperire a propriilor talente, interese și abilități.

Nu uita să ai încredere în el, să-l privești în ochi când i te adresezi, să-l strigi pe nume și să-l tratezi cu respect dacă vrei să te bucuri de încrederea și respectul lui!

Bibliografie:

- <https://ro.pinterest.com/pin/369647081915360527/>.

CE ÎNSEAMNĂ CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR PALADE MANUELA ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAIL SADOVEANU”, BACĂU

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”. („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Plecând de la cuvintele lui Antoine de Saint-Exupery „De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” putem începe să găsim răspunsuri la întrebarea „Ce înseamnă cei șapte ani de acasă ?” Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relațională care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia. Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor. Greșelile din familie marchează pentru totdeauna copilul, de aceea învățarea regulilor de politeție trebuie realizată prin imitarea adulților care se află în preajma lor. Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. Nevoile acestuia și felul în care familia le tratează sunt importante în dezvoltarea copilului. Nevoia de autonomie trebuie satisfăcută, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va mai părea interesant. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care un pic în timp. Tot acum, se dezvoltă limbajul copilului, de aceea este important ca adultul să vorbească în permanență cu el și să-i citească povești, pentru că a îl învăța prin imitație. Este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării care imită obiectele cu care adulții fac diferite acțiuni și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă crează probleme părinților. Exemplu: „El nu trage față de masa că nu ascultă regulile, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problema”. Crizele de personalitate - o etapă normală după vârsta de un an și se manifestă, de regulă în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, adultul îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza” și de ce. După un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și

socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. „Și aici, este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar să-l și laudăm pentru asta”. Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate. Politețea sau mai bine spus oglinda familiei . La 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu: „dacă își va vedea fratele mai mare, că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța, că așa este normal sau dacă va vedea, că mama o salută pe vecina de alături, va învăța să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit, . Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, va continua să le folosească . Sunt copii care ajung la gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu». Ce trebuie să știe un copil „de acasă” Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „de acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat, să meargă la baie singur), un nivel rezonabil de politețe învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Ei cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creiază părinții. Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.
Emil, P., Iucu, R., 2002, Educația preșcolară în România, Polirom.
Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.
Vrăsmaș, E., 2002, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București;

CEI 7 ANI DE ACASĂ -RESPONSABILITĂȚI-

INTOCMIT DE PROFESOR LB. ROMÂNĂ PANĂ MARIAN / ȘCOALA GIMNAZIALĂ GĂGEȘTI/BOLOTEȘTI / VRANCEA

Deși modelarea caracterului nu mai este exclusiv responsabilitatea familiei în primii 7 ani de viață, ea joacă totuși rolul fundamental în ceea ce privește adultul care se pregătește să devină. De aceea psihologii consideră că este esențial ca familia să petreacă cât mai mult timp împreună cu copilul și prin asta înțelegem timp de calitate, în care copilul și nevoile sale să fie în centrul atenției. Regulile de conviețuire socială vor fi deprinse încet încet de către copil, prin expunerea zilnică și inevitabilă la rigorile și cerințele mediului în care crește și se dezvoltă.

Medicii și psihologii au căzut de acord că primii 7 ani din viața unui copil sunt esențiali pentru formarea sa ulterioară. În această perioadă se produc numeroase schimbări esențiale din toate punctele de vedere cognitiv, Jean Piaget arăta trecerea de la stadiul sensorial- motor , în care copilul învață prin intermediul simțurilor, la stadiul preoperațional, care se încheie în apropierea vârstei de 7 ani, în care copilul începe să gândească folosind simboluri, să își folosească intensiv imaginația și memoria. Erik Ericson descrie principalele schimbări care au loc în ceea ce privește socializarea copilului până la vârsta de 7 ani. În frageda copilărie învață să aibă încredere în părinți sau în adulții care îl îngrijesc. Astfel, dacă nu sunt dezamăgiți ci dimpotrivă sprijiniți pas cu pas, învață încet încet, să aibă încredere în întreaga lume. Abia spre vârsta de 6 ani copiii își dezvoltă curajul și independența și reușesc să conștientizeze că își pot planifica o serie de acțiuni care, în derularea lor să servească scopului pe care și-l propun. Din punct de vedere al relațiilor de atașament, în primii 7 ani de viață se pun bazele unei viitoare relații sănătoase cu persoanele apropiate din anturajul copilului.

În zilele noastre asistăm la o luptă între a avea și a nu avea cei șapte ani de acasă, între promovarea adevăratelor valori și incurajarea falselor repere, în care balanța victoriei înclină periculos spre adversarii a tot ceea ce înseamnă buna creștere, bune maniere, educație solidă. Școala a devenit principalul inamic “nu te învață la școală, profesorii sunt vinovați”.

Cei șapte ani de acasă sunt primii șapte ani de viață, nu primii șapte ani de școală. Școala are rolul ei bine determinat în formarea caracterelor frumoase, fără îndoială, dar se bazează pe ce s-a clădit acasă sau repară și reclădește pe o fundație mai puțin solidă sau fisurată. Lipsa de legătură dintre valorile promovate de școală și cele promovate în familie conduce la dezechilibre și confuzie și, prin urmare, uneori, și la formarea unor personalități duale.

În opinia mea, pentru a susține baza, “cei 7 ani de acasă” toți factorii implicați în viața copilului trebuie să interacționeze benefic și să coopereze pentru o reușită.

GREȘELI PE CARE LE FAC PĂRINȚII ÎN FAMILIE

PROPUNĂTOR: PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR

PANAIT GIANINA MIHAELA

GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL NR. 9

STRUCTURĂ A ȘCOLII GIMNAZIALE NR. 6 RM. SĂRAT/BUZĂU

„Cei șapte ani de acasă” este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Cei șapte ani de acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate.

În primul rând, „cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori. Baza însă este făcută în sânul familiei.

Expresia „cei șapte ani de-acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă”. Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială .

În orice familie părinții ar trebui să stabilească și respecte unele reguli, cum ar fi:

✓ **Învăță-l să se poarte frumos** bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!

Dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți, va învăța că așa este normal. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit. Copilul va învăța prin imitație să se comporte frumos începând cu vârsta de 3- 4 ani.

✓ **Comunică cât mai mult cu el** - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează privitul la televizor și activitatea pe telefon și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

✓ **Învăță-l să iubească lectura și cărțile** - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!

✓ **Lasă-l să se bucure de copilărie** - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, să deseneze pe pereți cu creioane colorate într-un loc ales împreună, ba chiar laudă-l pentru asta, dar mai ales să se joace din plin.

✓ **Nu abuza în niciun fel de copil** - fizic, emoțional, verbal etc.; evita educația cu „palma la fund” și concentrează-te pe disciplina pozitivă!. Crizele de personalitate - o etapă normală, care apar de regulă după vârsta de un an și care se manifestă, de regulă, în locurile publice. Specialiștii ne atrage atenția că, după ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung.

✓ **Stabilește și impune reguli și limite** în comportamentul copilului!. După 5 ani înțeleg regulile. Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

✓ **Învăță-l să își exprime emoții și sentimente**; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

✓ **Învăță-l să spună mereu adevărul!** Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!

✓ **Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău!** Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

✓ **Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta!** Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc.

Cum să evităm momentele care dăunează relației părinte-copil?

Dinamica oricărei relații este afectată de felul cum ne vorbim. Uneori repetăm aceleași greșeli fără a realiza cum acestea deteriorează treptat legătura afectivă cu persoanele pe care le iubim din tot sufletul. Cu toții avem momente în care ceea ce face copilul nostru ne displace. Ce putem face pentru ca aceste lucruri să nu ne afecteze negativ relația cu acesta? Cum educăm cu blândețe?

• *Greșim când evităm să vorbim despre ceea ce nemulțumește și copilul nu are ocazia să își exprime supărarea*

Când vorbim cu copilul despre ceea ce a greșit scopul este de a educa, de a îi explica cum poate modera reacția, nu de a cenzura sentimentele. Niciodată. Așa va ajunge un adult care nu își va putea exprima trăirile, dar mai ales va ajunge un adult care nu va putea rezolva conflictele. **Toți părinții și copiii au divergențe și se ceartă. Important este ca aceste momente să fie cât mai puțin stresante. Nu sunt bătălii în care cineva trebuie să iasă învingător.** Sunt negocieri, discuții care ne poartă relațiile mai departe în mod constructiv, fără frică. Iubirea este prezentă și atunci când avem divergențe. Nu uitați asta.

• *Greșim având așteptarea nerealistă că cel mic va avea același dorințe și aspirații ca și noi.*

Copiii noștri ne iubesc mai presus de orice. Ar face orice pentru noi, dar nu pot face ceea ce nu stă în puterea unui om, nu își pot anula propriile dorințe. Nu trebuie să trăiască la unison cu noi, nici măcar nu trebuie să îi bucure ceea ce ne bucură pe noi.

Noi, părinții, cădem atât de des în capcana de a ne simți obligați să ținem copiii ocupați cu fel de fel de activități care îi vor ajuta să devină adulți de succes. Joaca copiilor este privită ca ceva superficial. Ne apucăm să facem activități și apoi copilul nu dorește să colaboreze. Ne simțim răniți dacă copilul nu arată entuziasm pentru ceea ce ne interesează, ne simțim ca și cum ar fi respins o parte din noi, partea care îi dorește binele. **Copilul nu ar trebui să se simtă vinovat sau forțat să ne împartă interesele sau pasiunile.** Copiii noștri vor să ne vadă fericiți, mulțumiți, mândri de ei. Dar pe termen lung toate aceste renunțări se pot transforma în frustrare. **Este o luptă pe care nu trebuie să o ducem cu copilul nostru.** Niciodată. Fiecare dintre noi avem propriile pasiuni și aspirații. Copilul nu trebuie să devină un receptacul al visurilor și dorințelor neîmplinite ale noastre ca părinți. Cum își va găsi calea care îi este menită?

• *Greșim revenind repetat la divergențele anterioare. Nu ajută să ținem un punctaj al obligațiilor restante ca urmare a discuțiilor avute.*

Uneori atunci când o ceartă recidivează este un semn că undeva există un blocaj. Nu este posibil să câștigăm o discuție. Uneori cel cărui ne adresăm nu poate face ceea ce dorim din varii motive. Este momentul să negociem, să vedem unde poate compensa, cum putem să ne întâlnim la jumătatea drumului pentru a echilibra balanța. Ranchiuna nu ajută. Relațiile presupun compromis. Copilul nostru este diferit de noi. Dar avem marele avantaj de-a fi uniți de iubire. Putem să lăsăm de-o parte tiparele toxice.

• *Greșim etichetând, jignind sau generalizând situațiile negative. Putem reacționa cu calm, blândețe și respect.*

Adultul este responsabil pentru calitatea relației pe care o are cu copilul său. Suntem maturi și totuși de atâtea ori ne lăsăm pradă impulsurilor.

Când vorbim copilului despre ceva ce ne nemulțumite la el trebuie să:

• **vorbim despre noi** – *EU mă simt tristă când mă lovești și mă doare.*

• **nu vom eticheta copilul** - *(TU) Ești rău.*

• **nu vom generaliza** – *MEREU mă lovești.*

• **nu vom culpabiliza** - *DE CE faci mereu asta?* Dacă ar ști de ce o face nu ar mai face-o. Orice reacție exagerată a copilului este generată de un disconfort pe care acesta nu îl poate controla.

Când reacționăm într-un mod ostil față de o greșală a copilului, în general reacția acestuia va fi una defensivă. Se va simți amenințat. Ce facem instinctiv atunci când ne simțim amenințați? Este

un reflex de supraviețuire ancestral. El ne ajuta să supraviețuim. Este cel care ne face să ne ferim când auzim un zgomot puternic, să lovim atunci când suntem atacați. Același instinct va acționa și atunci când țipăm la copil sau când îl încolțim cu acuze. Copilul va ataca, va fugi sau se va bloca. În niciun caz nu vom avea o discuție productivă. Nimic nu este rezolvat. Nu te aude pentru că nu poate. Creierul îi spune că este atacat.

Greșelile sunt oportunități de învățare. Vorbind copilului despre ceea ce simt EU, ca părinte, atunci când a făcut o greșeală, îi permit de fapt copilului să simtă empatie. Să înțeleagă. O reacție vehementă va bloca această comunicare autentică. La fel de important este ca atunci când simți că îți iese abur pe urechi de nervi să taci. Nu este momentul să vorbești pentru că, mai mult ca sigur, te vei certa. Este bine să îți aloci un moment să te răcorești. Chiar și mai mult timp. Orice discuție la nervi poate aștepta. Ea nu ajută. Niciodată.

• *Greșim așteptându-ne ca cel mic să ne citească gândurile*

Poate că este a noastră umbră. O privire încruntată îi semnalizează că mami este supărată. Nu își dorește asta. Devine anxios. Se agită. Reacționează impulsiv. Toate acestea ar putea fi evitate dacă am vorbi. Calm. Concis. **Comunicați copilului ce doriți să facă. De ce doriți asta.** Este ok să stabiliți și limite personale pe care copilul le poate accepta. Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților, deci schimbare în atitudinea părintelui. „Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă”, așadar. Obiectele, jucăriile preferate trebuie puse la îndemână, nu unde dorim noi să fie, pentru că cei mici nu înțeleg gândurile noastre.

Toate cele prezentate mai sunt pot fi considerate un ideal, pot fi spuse mai multe lucruri despre educația copiilor de până la 6 – 7 ani, dar atât ca părinți cât și cadre didactice putem face împreună cu copiii noștri lucruri care ne aduc bucurie: putem citit împreună, lua cina, povesti, face o plimbare în parc, desena, găti, etc. Tocmai aceste lucruri ne aduc împreună și ne țin uniți.

Bibliografie:

- Poenaru, Michiela „Cei șapte ani de acasă – Codul bunelor maniere pentru copii”, ediția a XI-a Editura Coresi, București, 2008
- Golu, Mihai, „Fundamentele psihologiei”, ediția a V-a, Editura Fundației România de Măine, București., 2007
- Negovan, Valeria, „Introducere în psihologia educației”, Editura Universitară, București, 2006.

ROLUL FAMILIEI ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI

PROF. ÎNV. PREȘC. PANDELE DOINIȚA
G.P.P., „RAZĂ DE SOARE” URZICENI

Familia este una din cele mai vechi forme de comunitate umană ce asigură menținerea continuității biologice, culturale a societății, satisfacerea nevoilor personale, asigurând sentimentul siguranței, menținerii și dezvoltării personalității.

Rolul familiei nu se mai poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzută ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațională instituționalizată. Familia este prima școală a copilului și contribuția pe care o are la educația acestuia poate favoriza sau îngreua activitatea școlii.

Din perspectiva sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este un "grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, căsătorie sau adopțiune". Familia îi dă copilului primele informații despre lumea înconjurătoare, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale.

“Omul devine om numai prin educație, dar educația la rândul ei trebuie să se silească să urmeze mersul naturii, oricât de departe ne-ar conduce” - Pestalozzi.

Jan Amos Comenius menționa că actul educațional va fi eficient doar atunci când familia, școala și societatea își vor unifica eforturile.

Mama este cea care îl învață pe copil să ajungă la primele gesturi îndemânate și la primele performanțe practice. Acesta este prima autoritate cu care se confruntă copilul. El face cunoștință cu primele reguli, cu primele obligații, cu primele forme ale moralei. Astfel este necesară toată dragostea mamei și un permanent sentiment de siguranță pentru a face posibile începuturile adaptării copilului la exigențele sociale. Mama care nu consolidează sentimentul de siguranță al copilului care îi subestimează încrederea în ea sau în el însuși, îl face să se teamă de lume pune sub semnul îndoielii însăși dezvoltarea fizică a copilului. Acest rol de inițiator, de ghid și de model are o deosebită strălucire în primii ani de viață ai copilului.

Pe măsură ce copilul înaintază pe treptele superioare ontogenetice, tatăl preia atribuțiile educative într-o măsură mai mare. De fapt această defalcare a atribuțiilor este relativă, căci și sexul copilului își spune cuvântul în exercitarea influențelor educative, fetele rămânând în seama mamelor, iar băieții intrând în sfera de influență a taților. Rolul tatălui are la început manifestări în bună parte indirecte, dar aceasta nu-i știrbește caracterul esențial. Acest rol indirect nu trebuie să ne determine să pierdem din vedere că tatăl are de jucat și un rol direct. Copilul cunoaște prin tată un mod diferit de a fi și învață să se adapteze fără să se simtă amenințat în sentimentul său de siguranță. Tatăl își exercită funcția sa esențială pe care o va păstra și care constă în a reprezenta în familie și mai ales față de copil o ordine a realității diferită de aceea pe care o reprezintă mama. Copilul învață că tata muncește și tocmai acestei munci depusă de tata la serviciu i se datorește siguranța de zi cu zi și plăcerile din afara programului, care vin din timp în timp să dea o culoare festivă existenței curente.

Rolul părinților este foarte important și trebuie să fie puternic prin fermitate, nu prin severitate sau brutalitate, prin răbdare și dragoste. Trebuie intensificat tot ceea ce este satisfăcător din partea copilului și raportat progresiv, impulsurile sale agresive folosind modelele. Astfel copilul să se regăsească în acest cadru și să prevadă reacțiile adultului de care este dependent. Schimburile afective sunt necesare acestei construcții progresive a “personalității copilului”. Schema fundamentală a grupului familial, a creșterii copiilor se formează pe modelul relațiilor dintre părinți.

Familia este locul de inserție a copilului în societate și în cultură, constituind mijlocul prin care copilul este introdus în viața umană și în cadrul în care se elaborează personalitatea sa proprie. Numeroase trăsături importante ale personalității se constituie după măsura situațiilor trăite de copii în sânul familiei. Atitudinile părintești determină pe copii să se diferențieze unii de alții destul de net pentru ca particularitățile pe care le prezintă să se manifeste clar și coerent în comportamentul curent sau în exprimările pe care subiecții înșiși le oferă prin unele teste de personalitate. Cei doi părinți sunt implicați în mod egal în procesul educativ familial. Ei sunt indispensabili, dar pot, în largă măsură să fie substituiți de înlocuitori adecvați, dacă copiii îi acceptă pe aceștia, fapt care depinde mai ales de propria acceptare a copiilor de către părinți. Orice neînțelegere dintre părinți, pune în pericol sentimentul de siguranță al

copilului și deci armonia dezvoltării personalității sale. Părinții trebuie să fie convingeți că nu există o metodă unică de educație infailibilă și universal valabilă ,ci sunt mai multe metode , toate bune ,dacă sunt folosite adecvat , în funcție de individualitatea copilului și de împrejurările concrete.

Specialiștii au investigat și investighează în continuare celula familială pentru a construi adevărata imagine a grupului social, a funcțiilor pe care le îndeplinește , funcții dintre care cea mai importantă o constituie creșterea și educarea copiilor.

Cu siguranță sunt foarte multe de spus vizavi de conturarea personalității, acesta fiind un subiect amplu și dezbătut de-a lungul timpului de specialiști.Voi lăsa loc discuțiilor pentru completarea acestui subiect neepuizat.

Bibliografie:

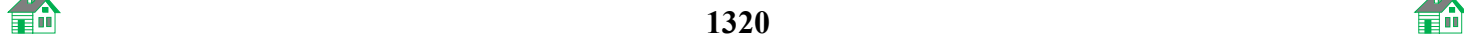
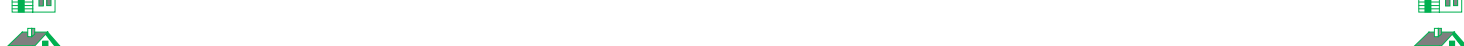
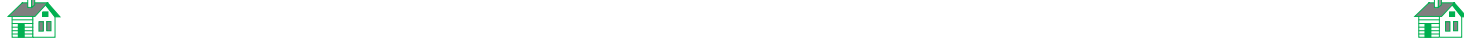
V. Pavelescu –Invitație la cunoașterea de sine Ed. Stiințifică, 1970 , București V. Pavelescu –Opere

citare

Paul Popescu-Neveanu – Psihologie, Editura Didactică și Pedagogică, București – 1990

Ursula Șchiopu și Emil Verza - Psihologia vârstelor, Editura Didactică și Pedagogică, București -

1981

STUDIU DE SPECIALITATE PRIVIND IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF. PANDURU ANCA GIORGIANA
LICEUL TEHNOLOGIC BAI A DE FIER**

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho – social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Carențele în educația unui copil sunt explicate fie prin lipsa calității sistemului de învățământ („ce vă învață pe voi, copii, la școală”), fie prin eșecul părinților ca educatori („nu ai cei șapte ani de acasă”). Practic, educația copiilor este văzută ca o responsabilitate care în primii ani de viață revine familiei, părinților mai precis și, care, ulterior, este transferată școlii.

Elementul cheie în educație îl reprezintă elevul care trebuie să realizeze o serie de procese pentru a putea cunoaște și utiliza practic informațiile însușite. O învățare eficientă presupune mai întâi înțelegerea faptelor, analizarea acestora, formularea unor idei pe baza cunoștințelor dobândite ulterior, generalizarea și abstractizarea lor. Profesorul nu mai este cel care ține o prelegere în fața elevilor ci e mediator și îndrumător în activitatea de învățare pe care aceștia o parcurg. Predarea se realizează prin utilizarea unor metode activ – participative care să solicite interesul, creativitatea, imaginația, implicarea și participarea elevului, în scopul însușirii unor cunoștințe care să-i folosească.

Turul galeriei este o tehnică de învățare prin colaborare care stimulează „gândirea critică și învățarea eficientă”, încurajând copiii să-și spună opiniile cu privire la soluțiile propuse de colegii lor.

Descrierea metodei:

- 1) se formează grupe de 3-4 copii;
- 2) copiii organizați în grupuri rezolvă sarcina de lucru care permite mai multe perspective de abordare sau mai multe soluții;
- 3) produsele activității grupelor de copii – desene, colaje, postere;
- 4) se expun pe pereții clasei, care se transformă într-o galerie;
- 5) la semnalul dat prin diferite procedee de cadrul didactic grupurile de copii (în calitate de vizitatori sau critici) trec pe la fiecare exponat pentru a vedea soluțiile sau ideile propuse de colegi și își înscriu pe poster (într-un loc mai interior de preferință pe margine) comentariile critice, întrebările;
- 6) după ce se încheie turul galeriei, grupurile revin la locul inițial și citesc comentariile, observațiile de pe lucrarea lor, reexaminându-și produsul după criticile acestora.

Turul galeriei este o metodă activă în care elevii sunt încurajați să învețe prin colaborare. Poate fi folosită într-un exercițiu de dezgheț, combinându-se adeseori cu un exercițiu de evaluare.

De exemplu pentru a anunța subiectul lecției noi „Rapsodii de primăvară” de George Topîrceanu li se poate cere elevilor să realizeze un desen în care să reprezinte anotimpul primăvara, cerându-le să scrie pe o foaie o definiție originală a primăverii, o propoziție despre acest anotimp sau doar un cuvânt care le sugerează primăvara. Produsele sunt expuse în clasă, lipite pe un panou sau pe tablă, alcătuiind o galerie. Grupurile vizitează galeria, trecând, pe rând, prin fața tuturor produselor, făcând observații, comentând, eventual notând pe o foaie părerile unor colegi. Clasamentul final se stabilește prin însumarea punctelor, câștigând produsul care are cel mai mare punctaj.

Avantajele tehnicii Turul galeriei: formarea și consolidarea deprinderii de ascultare activă; formarea și dezvoltarea capacității reflectivă; dezvoltarea gândirii critice; stimularea creativității; cultivarea respectului față de ceilalți și a toleranței; formarea și dezvoltarea competențelor emoționale; dezvoltarea competențelor de relaționare; dezvoltarea competențelor de comunicare; promovarea interînvățării și a învățării active; participarea activă, implicarea tuturor elevilor în realizarea sarcinilor de învățare; stimularea eforturilor de intercunoaștere și autocunoaștere; formarea și dezvoltarea capacității de cooperare, a spiritului de echipă; dezvoltarea capacității argumentative; formarea și dezvoltarea competențelor de evaluare și autoevaluare; dezvoltarea competențelor instrumental-aplicative; formarea și dezvoltarea competențelor metacognitive etc..

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:
www.didactic.ro

STUDIU DE SPECIALITATE PRIVIND IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. PANDURU DANIEL
LICEUL TEHNOLOGIC BAI A DE FIER

Educația fizică a tinerei generații constituie unul din elementele de bază a sistemului educațional al copiilor. Ea contribuie la pregătirea unui tineret capabil, sănătos și puternic pentru a se integra în societatea modernă.

Sănătatea, dezvoltarea fizică armonioasă constituie premise importante ale calităților, capacităților și trăsăturilor de caracter ale copiilor. Influențarea favorabilă a stării de sănătate, sporirea capacității de efort a organismului prin exersarea funcțiilor vitale și de adaptare la mediul înconjurător, precum și formarea deprinderi lor de igienă individuală și colectivă, constituie motivele fundamentale ale societății și valorii educației fizice. Educația fizică are și sarcina de a contribui la dezvoltarea și formarea acelorași trăsături și componente ale personalității pe care le vizează și procesul de pregătire intelectuală și sistemul general de instrucție și educație.

Dezvoltarea acuității și preciziei simțurilor, a capacității de percepere a spațiului și timpului, favorizarea dezvoltării spiritului de observație, a inițiativei și imaginației alături de stimularea dezvoltării noilor relații sociale ale copilului în condițiile create de învățământul preprimar și influențarea trăsăturilor de caracter, sunt sarcini educative de mare însemnătate prin intermediul cărora se realizează integrarea educației fizice în procesul complex al educației și instrucției școlare, interferența și cu celelalte obiecte de învățământ. Concepțiile și practicile în virtutea cărora educația fizică și sportul erau trimise la periferia preocupărilor societății, fiind considerate activități minore, dexterități ale planului de învățământ au fost abandonate, recunoscându-se în prezent că ele oferă cadrul propice prin intermediul căruia se poate acționa eficient în direcția realizării obiectivelor urmărite de educația generală. În acest sens se impune perfecționarea modalităților de integrare eficientă a obiectivelor educației fizice și sportului în obiectivele generale ale educației, în ideea valorificării lor eficiente pe planul educației intelectuale, afective, morale, a pregătirii pentru viață.

Perioada preșcolară(3-7 ani) reprezintă importante modificări în dezvoltarea fizică și psihică a copiilor; sub aspectul general preșcolarul este dinamic, se mișcă ușor și rapid, vorbește cursiv, este capabil de activități variate, este curios, trăiește intens afectiv diferitele momente prezente, posedă capacitatea de cooperare și inițiativă. Preșcolarii de 3-4 ani se caracterizează printr-un dinamism accentuat, manifestat în întreaga conduită de adaptare la situații, de investi gație a mediului ca și în relațiile cu părinții și oamenii. Ei sunt înclinați spre expansiuni motorii și afective, acțiuni independente și de autoevidențiere, fiind în același timp instabil și stângaci în unele situații. Copiii de 4-5 ani au traversat puseul de creștere și au dobândit un echilibru psiho-comportamental mai mare ei sunt vioi și atenți la cele din jur, manifesta o curiozitate crescută exprimată prin mulțimea întrebărilor adresate adulților, participă cu dăruire la jocurile cu subiect, se pasionează pentru povestiri, activități cât mai complexe.

Copiii de 5-7 ani trec prin momente de fragilitate fizică, dublată de o ușoară dezadaptare la situațiile ambianței, exprimată prin încăpățănare sau obrăznicie. Cu toate acestea intelectual sunt capabili de activitate perceptivă mai intensă, fiind interesați de dese, scriere, învățând literele în mod spontan și făcând încercări de citire, preocupați și interesați de excursii, vizite, concursuri sportive, e.t.c. Cunoașterea particularităților anatomo- fiziologice ale copiilor constituie o condiție absolut necesară pentru buna desfășurare a educației fizice în grădiniță, deoarece o ajută pe educatoare să înțeleagă importanța educației fizice la vârsta preșcolară. Pentru a înțelege locul și rolul educației fizice în cadrul educării multilaterale a copiilor de vârsta preșcolară, trebuie să ținem seama că aceasta se realizează într-un proces unitar complex, în care se îmbină armonios toate aspectele fenomenului educativ.

Pe lângă activitățile obligatorii de educație fizică, plimbările, jocurile de mișcare, drumețiile contribuie la întărirea sănătății copiilor și sunt indispensabile în dezvoltarea lor fizică, armonioasă.

Sa nu uităm concursurile sportive desfășurate cu prilejul diferitelor evenimente: 1 Iunie, Ziua Pământului, Ziua Europei, concursuri între diferite grădinițe, care alături de plimbări și drumeții contribuie la educația morală a copiilor. Ei învață să nu evite efortul fizic, să învingă unele dificultăți, le

 dezvoltă voința, curajul, spiritul de colectiv.

 Numai simpla deplasare în mijlocul naturii este un mare câștig pentru sănătate și pentru dezvoltarea fizică a copilului preșcolar, al cărui organism se află într-o importantă perioadă de creștere și dezvoltare.

 Folosirea jocurilor de mișcare ca mijloc de prevenire a unor boli sau de tratare a lor, de corectarea unor deficiențe fizice, cât și pentru călirea organismului și formarea unei ținute frumoase datează de mii de ani. Practicarea jocului se împletește armonios cu factorii naturali de mediu în preocupările educaționale ale omului din totdeauna.

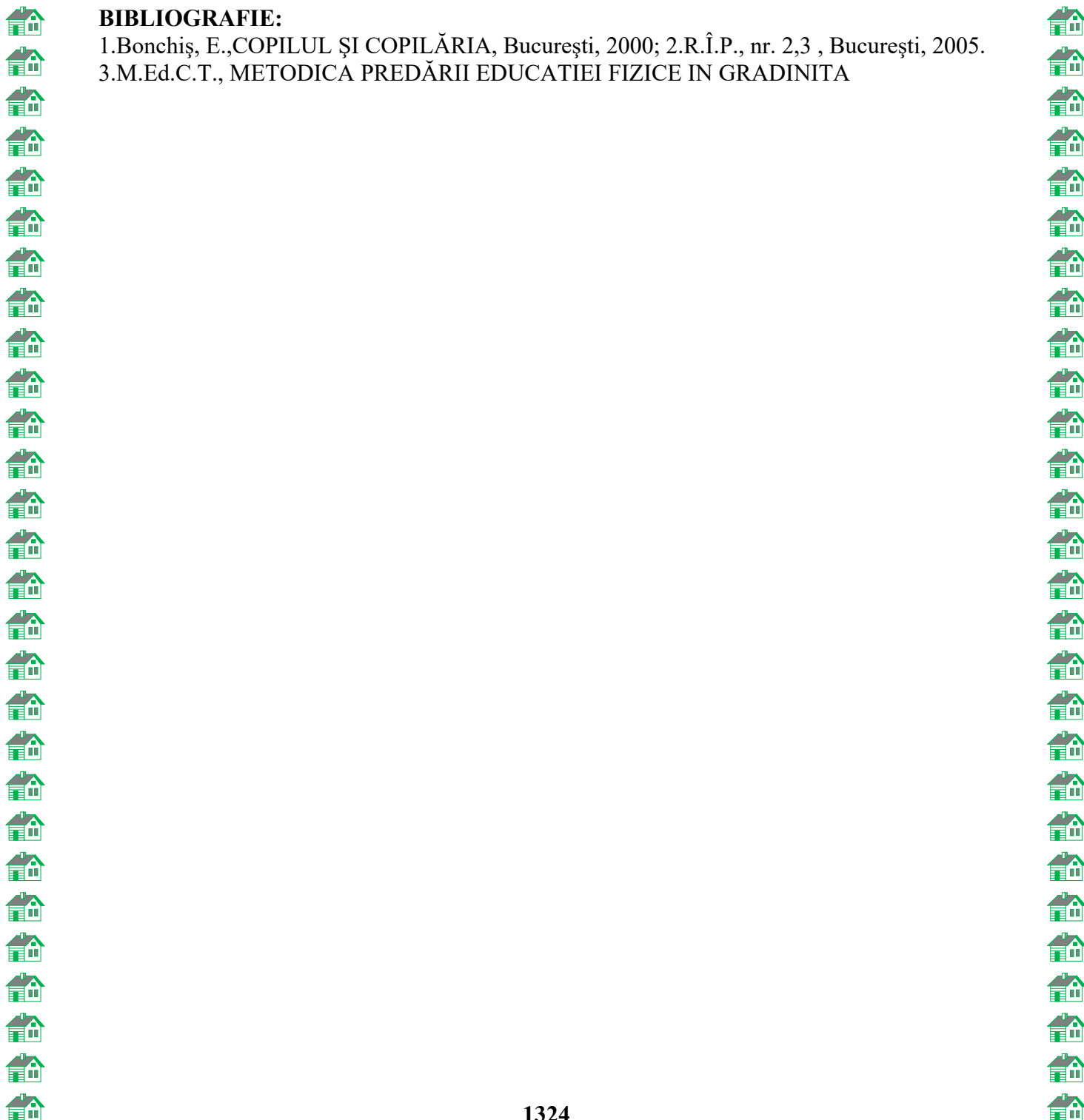
 Societatea modernă pune la dispoziția părinților posibilitatea de ași înscrie copiii de mici la diferite sporturi: înot, schi, dansuri populare, modeme, unde sub îndrumarea unor specialiști își educă și-și dezvoltă calitățile fizice și de caracter.

 Educatoarele sunt chemate să asigure condiții cât mai bune desfășurării activităților de educație fizică cu preșcolarii, să valorifice pe deplin influențele pozitive pe care natura și mișcarea le oferă cu prisosință.

BIBLIOGRAFIE:

1. Bonchiș, E., COPILUL ȘI COPILĂRIA, București, 2000; 2. R.Î.P., nr. 2,3, București, 2005.

3. M.Ed.C.T., METODICA PREDĂRII EDUCATIEI FIZICE IN GRADINITA

STUDIU DE SPECIALITATE PRIVIND IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. PANDURU OVIDIU
LICEUL TEHNOLOGIC BAIA DE FIER

Activitățile sportive și cele cuprinse în programa de educație fizică școlară au un caracter comun: mișcarea și activitățile preponderent motrice. Diferența dintre cele două este scopul: performanța în sport și sănătatea în educație fizică. În educația fizică, important este câștigul pe care îl are elevul în planul personalității sale, al echilibrului acestuia. Omul modern înțelege necesitatea formării deprinderilor motrice pentru rezolvarea diverselor situații la locul său de muncă sau în viața cotidiană. Viața demonstrează că prin practicarea educației fizice organizate rațional, începând cu cea mai fragedă vârstă, se cristalizează calitățile de suplețe, agerime, abilitate, rapiditate, spontaneitate, iscusință. Educația fizică educă curajul, ambiția, emulația, atenția distributivă, hotărârea, fermitatea, disciplina, calmul, sentimentul de ocrotire al individului de către colectiv, precum și multiple trăsături de voință și de caracter.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o ofera copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Bibliografie:

1. Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
2. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
3. www.didactic.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR, PANE MELANIA COLEGIUL AUTO "TRAIAN VUIA, TG-JIU"

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Nu uita însă că purtarea copilului tău, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Tu îi dai exemplul

Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul tău ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă îl înveți să folosească des cuvinte precum „te rog“, „mulțumesc“, „bună ziua“, „mă scuzați“. Nu uita că tu îi dai prima exemplul. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bună simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Știi și tu deja că politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să îi explici copilului tău de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat.

Pași mici pentru a deveni om mare

Tot în primii șapte ani de viață, îi poți oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc“ adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Învăță-l să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație.

Bunele maniere sunt cartea lui de vizită

Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog“ sau „mulțumesc“, ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, odorul tău își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau te însoțește la un eveniment important. Spune-i că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație.

Politețea se învață și la masă

Regulile de politețe pe care cel mic trebuie să le stăpânească sunt legate inclusiv de mesele în familie. În aceste momente, trebuie să îi explici că nu este frumos să stea cu coatele pe masă, pentru a nu-i deranja pe cei de lângă el, că nu este o priveliște prea plăcută atunci când mănâncă cu gura deschisă, că nu este politicos să se joace cu alimentele și să le arunce în toate direcțiile și că nu e nevoie să bată cu tacâmurile de nerăbdare, oricât de foame i-ar fi în acea clipă.

SFATUL SPECIALISTULUI

Luciana Grosu, psiholog educațional

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită

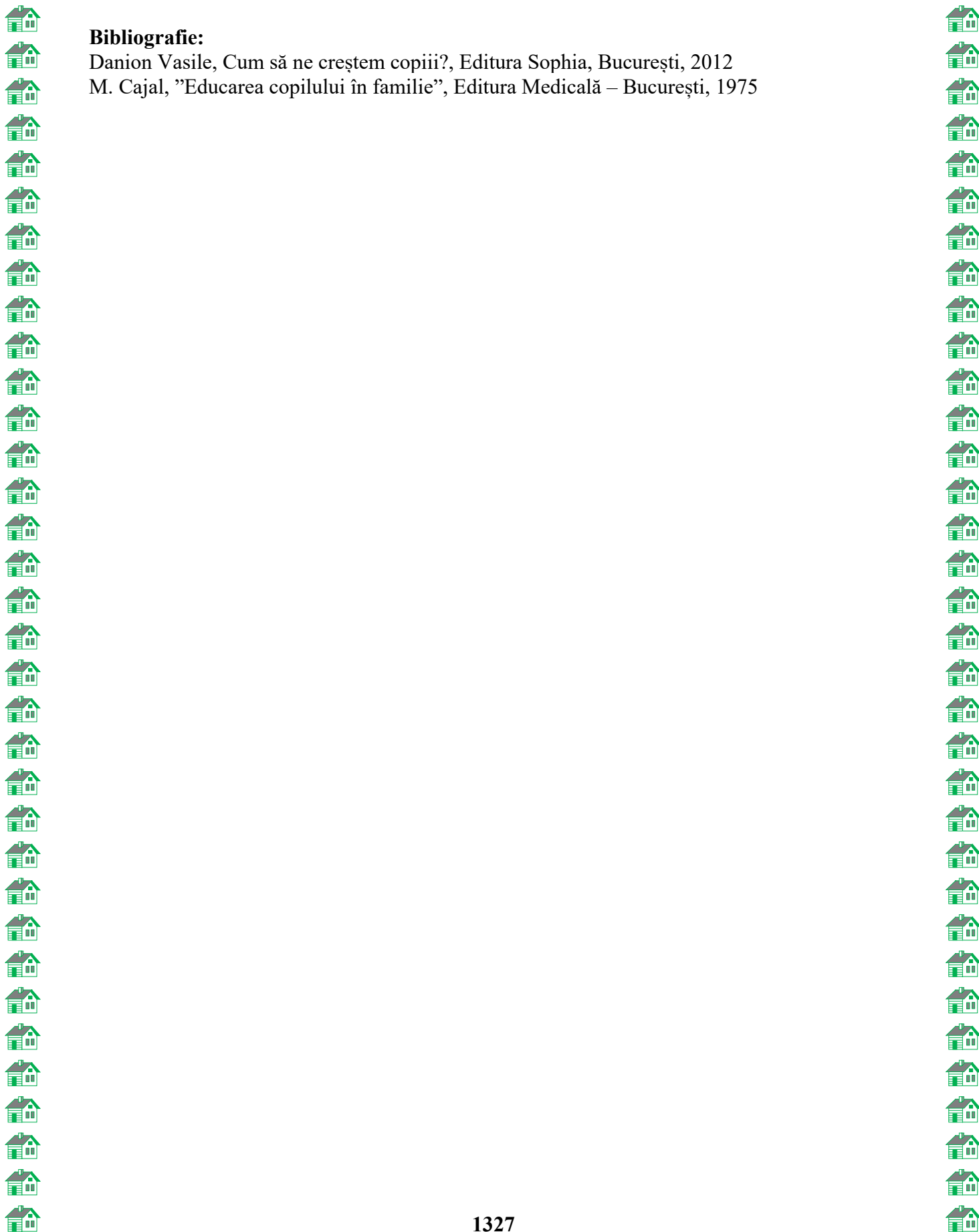

comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

Bibliografie:

Danion Vasile, Cum să ne creștem copiii?, Editura Sophia, București, 2012

M. Cajal, "Educarea copilului în familie", Editura Medicală – București, 1975

EDUCAȚIA DE ACASĂ

PROF. PANTEA DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.5
ALEXANDRIA

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor șapte ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viața într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PARASCA GLIGOR CORINA
SCOALA PRIMARA IERMATA

Este adevărat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educationale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduita se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Când auzi expresia cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

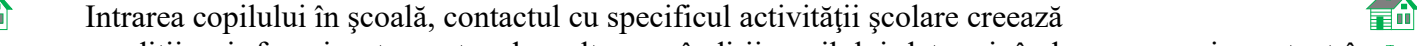
PROF. ÎNV. PRIMAR: PARASCHIV ANICUȚA
LICEUL TEORETIC „MIHAI EMINESCU”- CĂLĂRAȘI

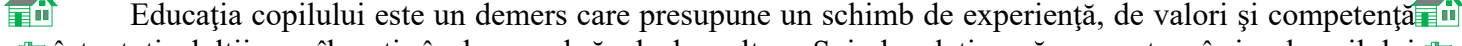
Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților

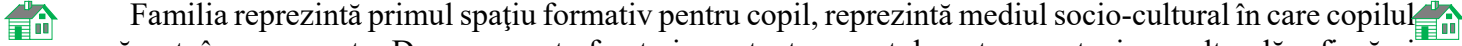
Intrarea copilului în școală, contactul cu specificul activității școlare creează condiții noi, favorizante pentru dezvoltarea gândirii copilului determinând un proces important în cunoașterea lumii înconjurătoare.

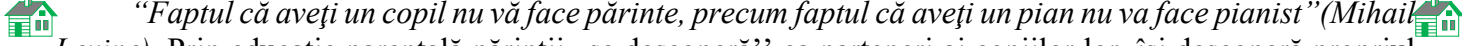
Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competențe între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoaștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

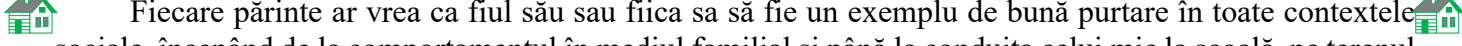
Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

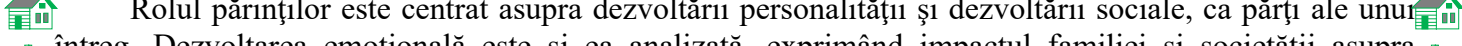
“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

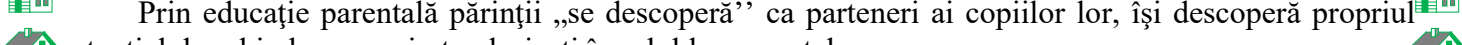
Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

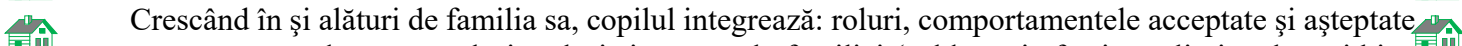
Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

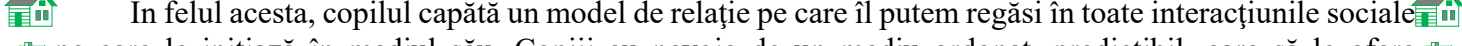
Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

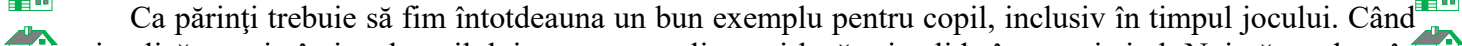
Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

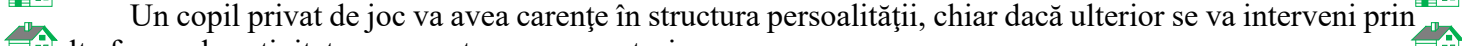
În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

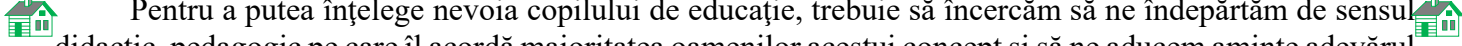
Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire,

rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;
Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*.
Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Bibliografie:

Cerghit, I. *Pedagogie* - manual pentru clasa a IX, E.D.P., București 1992

Dumitru, I.A. *Dezvoltarea gândirii critice și învățarea eficientă*, Editura de Vest, Timisoara, 2000

Radu, I.T., *Învățământul diferențiat. Concepții și strategii*, E.D.P., București, 1978

<http://www.didactic.ro>

EDUCAȚIA COPILULUI ÎN FAMILIE

PROFESOR CORINA PARASCHIV
GRĂDINIȚA PP 36 TIMIȘOARA, JUDEȚUL TIMIȘ

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere educația psiho-socială, corelând posibilitățile fizice cu cele psihice. Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive din familie, deoarece la această vârstă, rolul exemplului este foarte important;

Dezvoltarea personalității copilului are loc în prezența și sub influența a trei mari grupe de factori determinanți, care se află într-o relație de interdependență și care, în proporții diferite, pun în valoare anumite aspecte ale personalității.

Cele trei grupe mari de factori sunt: ereditatea, mediul și educația. În actul de educare a copilului, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familia și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume-omul de caracter”. În familie, copilul își face pregătirea pentru viață. Contribuția familiei este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic și scade pe măsură ce etapele de creștere înaintează pe treptele superioare ale ontogenezei. Familia contribuie la satisfacerea trebuințelor copilului încă din primii ani de viață, oferindu-i modele de comportament, de comunicare, contribuind pregnant la socializarea copilului, la dezvoltarea conștiinței și a conduitelor morale. Relațiile copilului cu familia sunt de durată, consistente, fundamentate pe legături afective care au la bază căldura căminului și înțelegerea.

Famiile dezorganizate au o influență haotică, fluctuantă. Familia are datoria de a facilita socializarea copilului și adaptarea acestuia la condițiile impuse de societate, fiind prima colectivitate umană caracteristică omului și absolut necesară devenirii umane.

De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului. Primele impresii despre lume și viață, despre fenomene din natură și societate, copilul le primește din familie. Astfel, prin comunicarea continuă cu membrii familiei, el își însușește limbajul, care cu timpul devine un puternic instrument al dezvoltării sale psihice. Părinții vor fi atenți la felul cum pronunță copiii cuvintele, le vor corecta vorbirea, le vor îmbogăți vocabularul, îi vor învăța să se exprime corect și coerent. Însușirea vorbirii de către copiii cu cei din jur. Părinții trebuie să acorde o mare atenție întrebărilor copiilor, semn sigur al dezvoltării lor intelectuale, al manifestării active a setei de cunoaștere, al curiozității lor cu privire la originea lucrurilor din jur. În familie copiii își însușesc primele cunoștințe, își formează primele reprezentări și dobândesc experiențe morale. Părinții îi învață de timpuriu pe copii să înțeleagă ce este „bine” și ce este „rău”, ce este „permis” și ce este „interzis”. Pentru unele fapte și acțiuni, copiii sunt încurajați și laudați, iar pentru altele sunt dojeniți de către părinți.

În educarea copiilor, un rol foarte mare îl are stabilirea unor relații juste între membrii familiei. Ceea ce trebuie să caracterizeze relațiile dintre părinți și copii este stima reciprocă dintre membrii familiei, dragostea părintească rațională față de copii, consecvența și unitatea cerințelor pe care le formulează părinții și ceilalți membri ai familiei față de copii, exemplul personal pe care îl dau cei mari prin atitudinile și faptele lor, încât devin pentru copii un exemplu de urmat. Desigur, părinții își iubesc copii, le poartă de grijă, muncesc pentru ei și participă la toate bucuriile și supărările lor. Dar această dragoste nu trebuie să fie oarbă. Părinții care se manifestă astfel față de copiii lor, îi scutesc de orice efort, le satisfac toate capriciile, nu se bucură de nici un fel de respect și autoritate în fața acestora.

Experiența educației în familie arată că acolo unde copii sunt scutiți de orice fel de griji și eforturi, ei devin egoiști, nu-și iubesc cu adevărat părinții, se înstrăinează de ei și nu le dau o mână de ajutor atunci când se întâmplă să treacă prin unele încercări. O problemă aparte a educației în familie o constituie copilul unic. Nu e de mirare că părinții concentrează toată grija și dragostea asupra singurului lor copil. Dar această dăruire afectivă pe deplin explicabilă trebuie totuși supusă unui control rațional. Părinții sunt datori să-i

găsească copilului tovarăși de aceeași vârstă cu el. Ei nu trebuie să-l „acopere”, să-l silească să-și petreacă timpul numai în preajma lor. A-l priva pe copil de posibilitatea de a se juca cu alți copii, înseamnă a-l lipsi de bucuriile vieții. Nici un copil nu poate să crească sănătos , sub aspectul intelectual și moral, dacă nu se dezvoltă în colectiv și prin colectivul de copii.

Având în vedere că anii copilăriei sunt și anii grădiniței, specificul muncii educative din grădiniță presupune și organizarea unor activități cu familia copiilor, nu fiindcă aceasta ar căuta să se sustragă de la îndeplinirea atribuțiilor sale educative, ci și pentru că de foarte multe ori nu știe sau nu poate să se facă acest lucru în condiții corespunzătoare. Rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzută ca primul factor în educația și instrucția copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațională instituționalizată.

În concluzie, familia are misiunea de a realiza o dezvoltare armonioasă a tuturor capacităților fizice, mintale și afective ale copilului, trebuie să canalizeze interesul și înclinațiile și să-l ajute să-și formeze încetul cu încetul adevărata lui personalitate.

Bibliografie:

- Dumitrana, M. (2000), Copilul, familia și grădinița, Editura Compania, București;
- Farca, S. (2010), Cum întâmpinăm copilul ca părinți, bunici, medici și educatori, Editura Trei, București;
- (2008), Educația timpurie și specificul dezvoltării copilului preșcolar.

AMPRENTA PĂRINȚILOR ASUPRA EDUCAȚIEI COPIILOR

PROF. PARASCHIV ION,
LICEUL TEHNOLOGIC „G-RAL D. PRAPORGESCU”
TURNU MĂGURELE, TELEORMAN

Motto: ” Educația este îmblânzirea unei flăcări, nu umplerea unui vas ” –Socrate

Educația inițială, conduita în societate, se învață în primii ani de viață în familie urmând ca școala să consolideze ulterior normele deprinse în familie. Copilul învață în primii ani de viață principalele reguli de bună purtare prin imitare, este deci necesar ca părinții să prezinte un comportament conștient și responsabil în prezenta celor mici. De părinți depinde ca adultul de mâine să prezinte în societate comportamentul caracteristic unei bune creșteri, deci să se poată spune despre el că are „cei 7 ani de acasă”.

Expresia “7 ani de acasă” se referă la cunoștințele, deprinderile, comportamentele și atitudinile acumulate în primii șapte ani de viață. În această perioadă copilul are o intensă dezvoltare fizică și psihică. El acumulează foarte multe informații, are o mare capacitate de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

În general un copil în primii ani de viață învață să-și exprime propriile nevoi, își exteriorizează sentimentele și emoțiile, învață să vorbească corect, salută când este cazul, vorbește când este întrebat și nu întrerupe persoana care vorbește, știe să fie politicos, își respectă partenerii de joacă, știe să se comporte atunci când pierde sau când câștigă un joc, spune cuvintele magice „mulțumesc” și „te rog”, își respectă colegii la școală, știe ce înseamnă să fii tolerant cu ceilalți și cum să se comporte la masă .

Însușiri ca : spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini care îi sunt adresate, odată dobândite în copilărie sunt păstrate pe toată perioada vieții.

Dacă un copil este criticat în permanență și pedepsit des devine neîncrezător în forțele proprii, se va adapta greu unui grup, are tendința de a încălca normele de bună purtare.

Comportamentul unui copil și mai târziu a unui adolescent depinde foarte mult de amprenta pe care familia o pune asupra sa.

Dacă familia este organizată și interesată de educația copilului atunci există mai multe șanse ca acesta să devină un adult politicos, responsabil și care ulterior va putea să-și întemeieze și el o familie.

Dacă familia este mai puțin interesată de educația celui mic și îl lasă pe acesta să experimenteze, să înfrunte unele situații și să poată lua unele decizii în ceea ce-l privește, atunci copilul poate încerca totul pentru a-și afirma independența. În general copii cu un comportament problemă apar în familiile dezorganizate, unde sunt lipsiți de atenția părinților sau în familiile realizate foarte bine din punct de vedere material, care suplinesc atenția asupra copilului cu bani și cadouri substanțiale.

În concluzie, înainte de judeca o persoană trebuie să știm ce ascunde comportamentul sau atitudinea sa de neacceptat de către ceilalți.

Bibliografie

1 Nancy Van Pelt – Secretele părintelui deplin, Ed. Viață și Sănătate, București, 2002

2.Sălăvăstru, D., -*Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2004

3. Poenaru Michiela, Cei șapte ani de acasă - Codul bunelor maniere pentru copii, Editura Coresi,

2013

EDUCAȚIA COPILOR-RESPONSABILITATEA PĂRINȚILOR

PROF. PARASCHIV NICULINA,
LICEUL TEHNOLOGIC „G-RAL D. PRAPORGESCU”
TURNU MĂGURELE, TELEORMAN

Moto: „Educația nu înseamnă umplerea unei găleți, ci aprinderea unui foc” William Butler Yeats

Un copil educat, despre care se spune că are „Cei 7 ani de acasă”, este un copil care se comportă foarte bine cu persoanele din jurul lui, care vorbește politicos și care știe să facă diferența între bine și rău. Părinții au un rol esențial în educația unui copil. Ei trebuie să fie un exemplu de comportament pentru copiii lor, să fie capabili să propună reguli pe care să le implementeze și să le respecte. Acasă, la grădiniță sau la școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau interdicțiile pe care și le stabilesc părinții sau educatorii. În familie copilul deprinde principalele reguli de bună purtare iar școala consolidează normele de conduită deprinse în familie. De părinți depinde ca adultul de mâine să își însușească în primii ani ai copilăriei toate comportamentele unei bune creșteri.

Janusz Korczak, pe numele real Henryk Goldszmit, medic pediatru și psiholog polonez, spunea: „Un copil înțelege și raționalizează asemenea unui adult – doar că nu beneficiază de același bagaj de experiențe”. El consideră că un copil ar trebui să înțeleagă și să experimenteze emoțional o situație, să tragă concluzii independente și să prevină posibile consecințe.

În viziunea lui Korczak, elementele cheie despre educația copiilor sunt:

- Copiii trebuie crescuți fără violență fizică sau verbală, venită din partea cuiva mai în vârstă sau cu o poziție mai înaltă;
- Între copii și adulți trebuie să existe o interacțiune educațională;
- Un copil trebuie văzut ca o ființă umană la fel ca un adult;
- Fiecare copil este unic;
- Un copil poate decide singur care îi sunt nevoile, aspirațiile și emoțiile, deci are dreptul la propriile opinii, care trebuie luate în considerare de adulți;
- Un copil are dreptul la respect, ignoranță, eșec, intimitate, la propriile opinii și la proprietate;
- Procesul de dezvoltare a copilului este o muncă foarte grea.

Copiii își activează centrele de control ale creierului atunci când sunt recompensați, au observat cercetătorii olandezi la investigații prin imagini RMN. Descoperirea vine să revoluționeze metodele de educare a celor mici.

În concluzie copilul nu trebuie tratat cu o exigență excesivă și să fie pedepsit frecvent ca să țină minte, dar nici nu trebuie ignorat de către părinți. Atenția părinților și interacțiunea acestora cu cei mici este esențială pentru dezvoltarea lor ulterioară.

Bibliografie

1. Bîrzea, C, *Arta și știința educației*, București, EDP, 1995
2. Janusz Korczak – *życie i dzieło* (Janusz Korczak – viața și operele), Materiale de la Sesiunea Științifică Internațională de la Varșovia, 12-15 octombrie 1978, Varșovia, WSiP, 1982
3. Michiela Poenaru - “Cei șapte ani de acasă”, Editura Coresi, București, 2012

PROFESOR ÎNVATAMANT PREȘCOLAR PARASCHIVA SILVIA

Grădinița Crovu – Școala Gimnazială Odobești, județul Dâmbovița

Sunt mandra de tine!

Lauda-l de fiecare data cand merita – ii construiești increderea în sine.

Chiar de la o varsta foarte mica, chiar si atunci cand nu stie inca sa articuleze cuvinte, lauda-l de fiecare data cand – si numai cand face ceva bine si reuseste ceva.

Este o posibilitate sa invete incet ce-i bine – din tonul vocii tale mai intai, din felul cum dragostea iti insoteste cuvintele de lauda, din sensul cuvintelor tale mai apoi.

Uneori o mangaiere, cand se straduieste sa-ti faca pe plac ii poate spune mult mai mult decat o palma peste fundulet cand greseste. Lauda, imbratisarea, incurajarea, zambetul si mangaierea sunt tot atatea mijloace de a comunica pozitiv.

Un scop important al condiției de părinte este să obții cooperarea copilului. În ultimă instanță copilul ajunge să-și spună singur ceea ce are de făcut. Un program în trei pași pentru a obține cooperarea!

Stadiul I: încurajează răspunsul corect! Vedem ce trebuie făcut și îi spunem ce să facă. Îi descrii problema sau situația așa cum o vezi tu. Te dai la o parte și-l lași să decidă el ce trebuie să facă, de exemplu “este vremea culcării” (nu,”mergi și spală-ți dinții și pregatește-te să te culci”). Copiii înfloresc când li se dă posibilitatea să spună ei înșiși ce au de făcut. Uneori este nevoie să clarifici informația dacă situația nu este clară pentru copil. “Prosopul tău este pe covor. Prosopul ud poate face rău covorului, îl udă” (în loc de “chiar nu-ți poți reaminti să-ți agăți prosopul la locul lui”).

Copiii au nevoie să li se reamintească, dar cu blândețe. Copiii uită repede și este nevoie de ani pentru a le forma un obicei care, nouă ni se pare ușor. Uneori un cuvânt cheie este ușor: “culcarea” sau “prosopul”.

Stadiul II: ca parinte trebuie să dai directive! Dar trebuie să știi ce ai de făcut dacă nu ești ascultat. Explică exact ce vrei să facă copilul: “doresc ca tu să faci...”. Așteaptă apoi și lasă copilului o șansă să te asculte (dacă stai pe capul lui, parcă îl invită la replică, la protest, la o “încercare a voințelor”). Comentează apoi și recunoaște că te-a ascultat: “mulțumesc că ai facut asta...”. Îi putem mulțumi că a fost responsabil, pentru că a fost respectuos, pentru cooperare.

Stadiul III: pentru copiii care sfidează! Mai întâi, spune-i clar ce se întâmplă dacă nu ascultă. Apoi dă-i posibilitatea să faca ce-i ceri. Dacă în final te ascultă, arată-i că apreciezi: “ai făcut bine”. Dacă nu reușeste să faca ce-i ceri, subliniază consecințele. Ele trebuie să fie rezonabile și legate de incidentul respectiv. Dacă copilului nu-i place o consecință, înseamnă ca părintele a ales ce trebuie! Dacă cel mic nu face ce este de așteptat, subliniază consecințele. Nu lăsa copilul să manipuleze situația. Consecințele au fost stabilite si trebuie îndeplinite. Dacă copilul argumentează, te roagă sau pledează, nu asculta. Nu este momentul să îți pară rău și să renunți la lecție. Greșeli pe care trebuie să le eviți: -espectații prea înalte; -este o greșeală să fixezi espectații prea înalte sau nerealiste; -să sari la stadiul 3 imediat ce nu te ascultă; -abuzul verbal: cea mai mare greșeală este să utilizezi metode care pot conduce la daune permanente pentru psihicul copilului. Abuzul emoțional poate fi mai dezastruos decât cel fizic. Amenințarea, țipetele înnebunesc copilul, îl sperie. Umilirea, atribuirea de nume, inducerea vinovăției sperie copilul; Disciplină fără lacrimi. Anticipă orice catastrofă virtuală Gândește-te la tot ce e mai rău posibil să se întâmple în micul spațiu al camerei, unde stă, în baie si bucatărie, în parc – tu poți să anticipezi și să-l ferești, el nu.

Copilul învață mult prin imitație. Nu uita, împotrivirea naște împotrivire, lipsa de control nu poate duce la învățarea autocontrolului. Perseverează. Nu te da bătut din primele încercări, dacă acestea par să nu dea roade imediate – procesul de învățare durează și se construiește ani de-a rândul. Ce poți să faci pentru a-l disciplina fără lacrimi? În primul rând, disciplinează-ți propriile stări afective și nu uita ca are nevoie de vorbe tale însoțite de calm și dragoste, nu de furia și exasperarea ta. Distragerea atenției – poți înlocui o activitate nedorită de tine cu un echivalent acceptabil – repetări, reluări, atenționări cu blândețe – pregătește-ți cuvinte alese, în mod special, care să afirme fără amenințări punitive. Punerea “la colț”, izolarea pentru câțva timp, întrerupe astfel comportamentul distructiv. Psihologii apreciază acest timp în funcție de vârsta copilului. Pentru un an, e suficient aproximativ un minut, pentru 2 ani, două minute de izolare. Dacă e prea mic, poți să-l pui, pur și simplu, în țarc cam un minut fără să-i mai dai atenție.

Stabilește limite. Spunându-i de mic ce se poate și cât, transformi haosul necunoscutului într-o lume ordonată și cu sens. Nu te contrazice. Fii consecvent și stabil în ceea ce-i transmiți. Alege adevăratele fapte reale. Nu uita că la vârstele atât de mici se poate învăța din experiență, nu din vorbe. Lasă-l să aibă și micile sale experiențe din care poate învăța. Spune Da în loc să continui cu opozantul Nu. Opunându-te mereu și mereu cu Nu, îl înveți, indirect, să se opună și el, să spună imediat Nu. Când transformi opoziția în afirmarea unei reguli – îl înveți să comunice. Fii clar și scurt. Nu folosi explicații nesfârșite, nu poate urmări raționamente prea sofisticate. Păstrează-ți cumpătul – furia este incoerență. Copilul nu trebuie să se sperie de furia ta, de urletele tale, de spaima ta, care îi pot întări în timp teama de tine și nu dragostea, iar pe moment îl vor face să nu mai poată urmări ce spui prea speriat de felul cum o faci. Fă și tu ceea ce îi ceri lui.

Bibliografie:

Mihaela Minulescu/Psihologia copilului mic, Editura Pshyche, 2003

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ - OGLINDĂ A PROCESULUI EDUCAȚIONAL AL COPILULUI

PROF. PÂRLIȚEANU ALEXANDRU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BRETEA-ROMÂNĂ

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialștii sunt de părere că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat/educat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Bunele maniere reprezintă cartea noastră de vizită. De aceea este foarte important să știm cum să ne comportăm, ce spunem în anumite situații, cum să legăm conversații sau să ne facem prieteni. Pentru aceasta, cei șapte ani de acasă sunt extrem de importanți. Pentru că în această perioadă, copilul învață obiceiurile sănătoase, dar și manierele elegante.

Grădinița, școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară în strânsă legătura dintre cei doi poli: familia și mediul educațional. Acest lucru impune ca părinții să fie parteneri egali în educația copilului.

În cadrul interacțiunilor sociale (copii-adulți, copii-copii), copiii își dezvoltă anumite abilități de relaționare și învață noi comportamente. Ei au nevoie permanentă de ghidare din partea adulților în ceea ce privește recunoașterea și respectarea regulilor de comportament în diferite situații sociale.

Copilul are nevoie de timp de calitate petrecut cu părinții, de joacă cu un părinte prezent, disponibil și atent, de mesaje de valorizare și de prețuire care să îl învețe că este acceptat și iubit în familia sa, că este valoros, special și că are ce oferi celor din jur. Că merită din partea lor respect și recunoaștere. Doar așa va reuși ulterior să „devină”, să se împlinească, să-și găsească locul și rolul în această lume.

Nevoile emotionale ale copilului

Părinții pun adesea pe primul loc nevoile materiale ale micuțului, însă împlinirea nevoilor emoționale este la fel de importantă pentru dezvoltarea corectă a copilului.

-nevoia de dragoste și de afecțiune: Cei mai mulți părinți oferă în mod instinctiv toată dragostea și afecțiunea copilului. Nu toți copiii au însă aceleași preferințe când vine vorba de afecțiune. Dacă copilul adoră pupiciile și îmbrățișările, trebuie să ne asigurăm că îi împlinim din plin această nevoie emoțională.

-nevoia de siguranță emoțională: Dragostea necondiționată ajută foarte mult dezvoltarea emoțională a copilului. Indiferent de greselile pe care le face, dragostea părintească trebuie să fie prezentă în mod constant.

-nevoia de atenție și recunoaștere: Ca și adulții, copiii au nevoie de atenția și recunoașterea celor din jur atunci când fac progrese sau duc un lucru la bun sfârșit. Dacă părinții nu acordă atenția necesară activităților micuțului, copilul poate deveni tot mai puțin comunicativ.

-nevoia de limită și disciplină: Dezvoltarea armonioasă implică și stabilirea unor limite sănătoase. În absența acestora, copilul poate suferi de lipsa siguranței emoționale. Atunci când sunt juste dar și flexibile în situații excepționale, regulile impuse copilului îl vor ajuta să devină un adult disciplinat.

-nevoia de includere: Din primii ani de viață, copilul are nevoie să simtă să aparțină unui grup social. Nevoia de includere este satisfăcută mai întâi în familie, apoi în grupul de prieteni și colegi de la grădiniță și școală. Când micuțul simte că aparține cu adevărat familiei, își va dezvolta abilitățile sociale mai ușor.

-nevoia de respect: Chiar dacă copilul simte că părinții îl înțeleg, are nevoie și de respectul lor pe măsură ce crește. Includerea lui în luarea deciziilor care îl privesc este cel mai simplu mod de a-i satisface această nevoie. Renegocierea regulilor și restricțiilor pe măsură ce micuțul crește este un pas important, care îi arată acestuia că este respectat în familie.

Cei 7 ani de acasă sunt esențiali pentru a pune baza unei educații corecte a copilului.

Bibliografie:

1. M.Gîgă, „Cei șapte ani de acasă”-Codul bunelor maniere pentru copii”, Editura Coresi, București, 1999;

2. www.paginadepsihologie.ro

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASA

PROF.INV.PRIMAR PAROCESCU IOANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ TURCOAIA JUD. TULCEA

Cei 7 ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. În mod firesc, orice părinte se întreabă: "Sunt un părinte bun pentru copilul meu?" sau "Ce înseamnă să fii un părinte bun?"

Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Când copilul este pregătit să primească informații este foarte important modul în care vor fi transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de acasă”.

Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special. Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușirea diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, trebuie să ne gândim la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ă de către ceilalți.

Familia asigură copiilor sentimentul siguranței și îi ajută să depășească obstacolele inerente vieții, este punctul lor de sprijin, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient le "văd" cu ochii minții și le urmează. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Discuțiile cu copiii trebuie să decurgă în așa fel încât aceștia să se simtă membrii importanți ai "echipei" pe care o formează familia. Copiii reacționează pozitiv și respectă calmul, încrederea, fermitatea și afecțiunea părinților.

Uneori, ca părinți, avem tendința să "facem din țânțar armăsar,,", când un compromis rezonabil poate rezolva situația. Nu trebuie să ne audă criticându-i față de alții.

Câteva din metodele prin care un părinte își poate educa copilul în această perioadă a vieții sale sunt:

Să fim noi un exemplu

Simțim nevoia să apelăm la o vorbă din popor relevantă la acest capitol "nu fă ce face popa, făce zice popa". Din păcate, cei mici vor fi mai tentați spre a copia comportamentul părintelui decât spre a-l asculta cu sfințenie atunci când spune ce să facă și ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă.

Să-i obișnuim cu regulile. subtil!

Atunci când îi spunem unui copil că nu are voie să facă un lucru, nu facem altceva decât să îi strânm curiozitatea cu privire la ce se întâmplă dacă pune mâna acolo unde mami i-a spus să nu o facă. Nu trebuie să îi interzicem celui mic să exploreze mediul inconjurător, ci mai degrabă să îi explicăm consecințele acțiunilor lui.

Să-i învățăm despre egalitate

Atunci când vorbim despre egalitate, trebuie să îi explicăm celui mic că un director nu este cu

nimic mai bun decât doamna de la curățenie. Amândoi sunt adulți care muncesc pentru familiile lor și trebuie respectați în aceeași măsură

Să le explicăm despre bunele maniere în public

Atunci când mergem cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva decât să atragă atenția asupra noastră într-un mod negativ. Trebuie să îi explicăm celui mic că nici lui nu i-ar plăcea să fie deranjat atunci când vrea să doarmă de exemplu. Să-i spunem că dacă îl nemulțumește ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta să obțină nimic, din contră. Trebuie să descoperim ce îl supără și să căutăm soluții împreună. Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor nu trebuie să cedăm când cel mic face crize de nervi în public.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație. Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

„Cei șapte ani de acasă” vor constitui „fundația” pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Am convingerea că această vorbă din bătrâni a ajuns să nu se mai aplice în realitatea pe care o trăim. Și asta pentru că ceea ce înainte numeam *acasă*, azi se definește nu doar prin raportare la familie, ci prin o multitudine de factori. Cei șapte ani de acasă sunt asociați bunei- creșteri a copilului, iar această reușită nu implică numai familia.

Psihologii susțin că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Părinții trebuie să conștientizeze că prezența lor nu este necesară doar în primii doi ani de viață ai copilului. Primii șapte ani sunt esențiali, iar regretele ulterioare ale părinților nu vor schimba cu nimic evoluția adultului de mai târziu. Buna-creștere se învață în familie, în mediul extern doar se fixează. Școala ne poate pregăti pentru concursuri, competiții, dar nu poate să substituie cei șapte ani de acasă. Pentru un adult de succes, cele două instituții, familia și școala, trebuie să coopereze. Și nu sunt de subestimat primii șapte ani de viață deoarece ei sunt temelia.

Bibliografie:

Stănculescu E., Sociologia educației familiale vol. I, Ed. Polirom Iași, 1998;

Jinga, I., Istrate, E., *Manual de pedagogie*, București, Editura ALL Educațional, 1998.

Popovici, D., *Sociologia educației*, Iași, Institutul European, 2003.

Stănculescu, E., *Sociologia educației familiale*, Collegium, Polirom, Iași, 1998.

EDUCATIA IN FAMILIE- CEI SAPTE ANI DE ACASA

**PROFESOR: PARTILA-MICLEA ADELUTA-ELENA
SCOALA GIMNAZIALA,,AVRAM IANCU''-TURDA**

„Copilul nu datoreaza parintilor viata , ci cresterea” Nicolae Iorga

Lumea contemporana, nu numai prin ritmul rapid impus schimbarii, ci si prin complexitatea ei, prin noutatile pe care le realizeaza si le prognozeaza, pune in fata oamenilor de toate varstele, noi si noi probleme de ordin economic, cultural, stiintific. Acestei societati complexe trebuie sa-i faca fata copilul de astazi si familia sa. Educatia, sub toate formele ei , este chemata sa gaseasca solutii prin care omul sa se adapteze rapid si eficient la societatea viitorului. Cunoasterea particularitatilor dezvoltarii personalitatii, a factorilor care contribuie la desavarsirea acesteia, a problemelor pe care le ridica ea, contribuie in mare masura la gasirea unor solutii adecvate.

Pe langa componenta genetica, prin care sunt preluate de la antecesorii o serie de trasaturi si predispozitii psihice, foarte importanta este interactiunea si comunicarea membrilor familiei pentru dezvoltarea generala a personalitatii copilului. Familia ofera copilului primele informatii despre lumea ce-l inconjoara, primele norme si reguli de conduita, dar si climatul socio-afectiv necesar satisfacerii trebuintelor si dorintelor sale.

Influentele educative pe care familia le exercita asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin actiuni mai mult sau mai putin dirijate, fie indirect, prin modele de conduita oferite de catre membrii familiei, precum si prin climatul psihosocial existent in familie. Modelele de conduita oferite de parinti-pe care copiii le preiau prin imitatie si invatare-precum si climatul socio-afectiv in care se exercita influentele educationale (“cei sapte ani de acasa”) constituie primul model social cu o influenta hotaratoare asupra copiilor privind formarea conceptiei lor despre viata, a modului de comportare si relationare in raport cu diferite norme si valori sociale. Este unanim recunoscut faptul ca strategiile educative la care se face apel in familie, mai mult sau mai putin constientizate, determina in mare masura dezvoltarea personalitatii, precum si rezultatele scolare a le copiilor, comportamentul lor sociomoral.

In urma cercetarilor, s-a ajuns la concluzia ca stimularea intelectuala in primii ani de viata, climatul emotional stabil din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), incurajarea si suportul parental continuu, sunt factori determinanti in dezvoltarea personalitatii copilului.

Strategiile educationale utilizate de unii parinti, chiar daca sunt bine intentionate, chiar daca au avut efecte pozitive in anumite cazuri particulare, nu duc intodeauna la obtinerea unui optim educational, care sa favorizeze dezvoltarea personalitatii. Cazurile particulare, exemplificarile ocazionale, nu pot fi intotdeauna utile. Ceea ce intr-o familie a avut efecte deosebit de eficiente, in alta poate determina efecte contrarii. Identificarea aspectelor particulare ale mediului educational din familie dupa niste parametri unici, precum si cunoasterea consecintelor unui anumit comportament al parintilor, contribuie la explicarea unor comportamente negative ale elevilor. Necunoscand suficient urmarile educative, fiind convinsi ca ceea ce fac este spre binele copilului, unii parinti si chiar educatori, se afla in fata unei situatii oarecum paradoxale, pe de o parte, eforturile sustinute, interesul manifestat pentru copil, etc si , pe de alta parte, rezultatele efective obtinute, sub asteptari.

Analizand situatiile concrete in care se manifesta actiunile educative in familie, se pot identifica mai multe tipuri de parinti: unii inteleg sa-si armonizeze sistemul lor de actiuni educative cu cele ale scolii, ale specialistilor in domeniul muncii educative; altii nu constientizeaza efectele negative ale strategiilor educative utilizate, sau, si mai grav, refuza sa recunoasca faptul ca relatiile lor educationale cu copiii sunt deficitare. Acestia din urma sunt convinsi ca nereusitele educationale, rezultatele slabe la invatatura, comportamentele inadecvate, chiar aberante, sunt determinate de factori straini, ori necunoscuti familiei. Actiunile educative ale scolii nu trebuie sa neglijeze asemenea aspecte. Intrunirile cu parintii, mai mult sau mai putin organizate, trebuie sa fie un prilej de a constientiza consecintele imediate si de perspective ale strategiilor lor educationale. Comportamentele educationale ale parintilor, chiar daca sunt bine intentionate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvarii lor, a particularitatilor de varsta si individuale, la situatii concrete de actiune, la sistemul de cerinte adresate copiilor, etc.

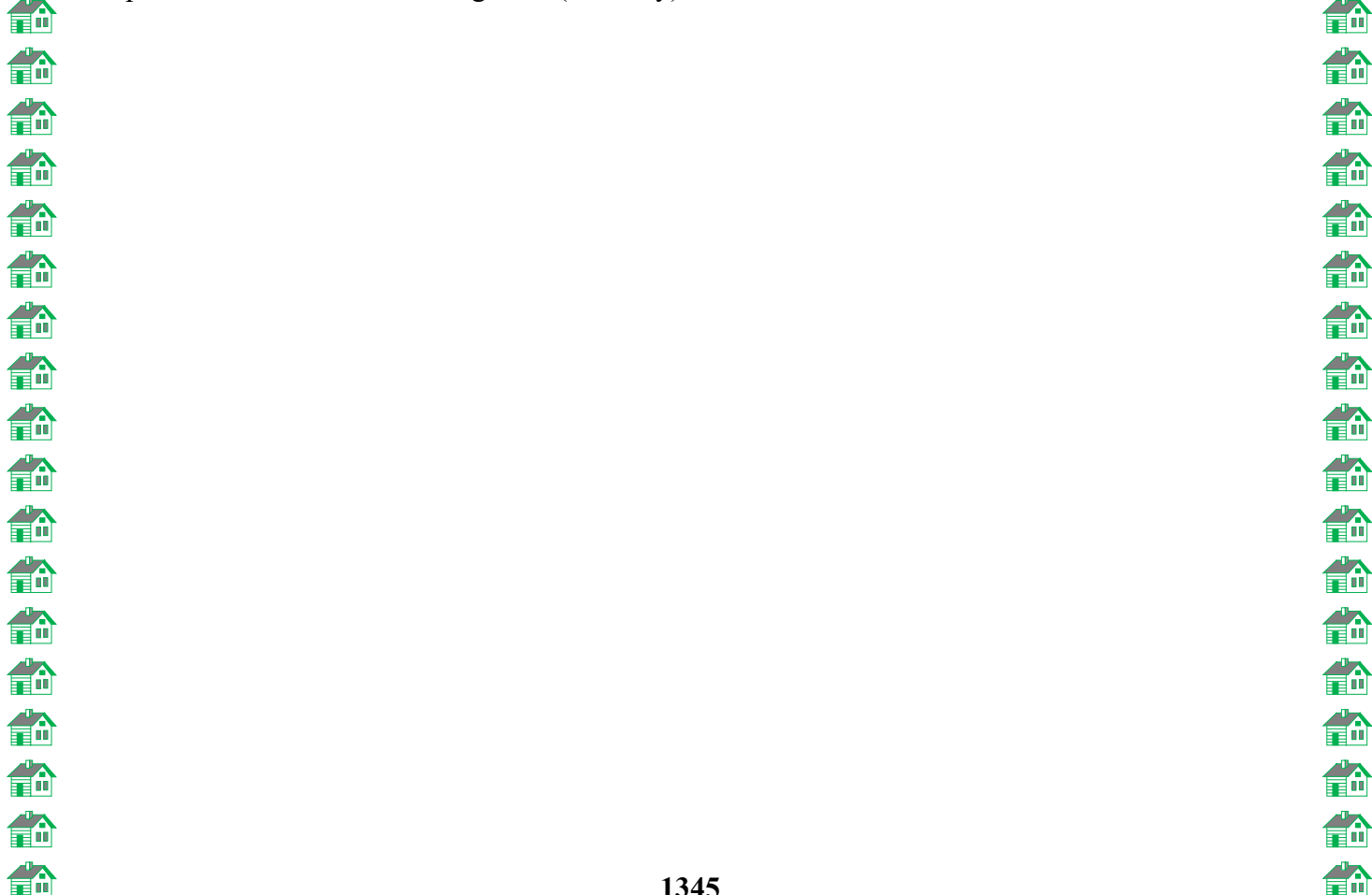
Severitatea exagerata – manifestata prin interdictii, prin brutalitate si prin privatiuni de tot felul – isi va lasa amprenta asupra personalitatii in formare a copilului. Astfel de parinti impun un regim de viata si, in special de invatatura, peste limitele de toleranta psihologica si psihofiziologica specifica varstei. Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activitati recreative, la jocurile specifice varstei si utilizeaza frecvent pedepse care lezeaza demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. In afara programului scolar, copiii sunt pusi adeseori sa invete mai multe limbi straine, sa desfasoare activitati artistico-plastice, sportive, etc, chiar daca nu au aptitudini in acest domeniu. Afirmand ”facem totul ca sa scoatem din el un om deosebit” sau “trebuie sa faca ceea ce eu nu am facut pentru ca nu am avut conditiile necesare”, parintii trebuie sa inteleaga ca dincolo de intentia buna, maniera concreta in care procedeaza, poate sa conduca la rezultate contrare celor scontate.

La randul lor, parintii superprotectori, care depun eforturi exagerate pentru a proteja copilul, pot constitui piedici in formarea si dezvoltarea personalitatii copilului. Acesti parinti considera ca scoala, viata in general, are o serie de cerinte care depasesc posibilitatile copilului sau copiii lor sunt fie ”de o inteligenta rara”, fie neajutorati, plapanzi, fragili, si de aceea trebuie menajati.

Atitudinea protectoare a parintilor se poate manifesta si prin limitarea excesiva a libertatii si independentei de actiune a acestora, a initiativei. Parintii devin deosebit de preocupati de copil, manifesta o teama permanenta pentru viata si activitatea copilului lor, si de aceea stabilesc ei

directiile de actiune si comportare fara sa accepte abateri, plangeri sau nemulumiri. Principala consecinta se exprima intr-un comportanment lipsit de initiative, instalarea unei temeri nejustificate de actiune, si mai ales de consecintele ei, in ultima instanta, timiditate exagerata.

Considerand ca nici unul dintre aspectele climatului familial prezentat nu este favorabil dezvoltarii armonioase a personalitatii copilului, putem spune ca ”scolarul are nevoie acasa de un cadru general de viata in care sa se simta in siguranta”. Pentru aceasta el are nevoie de parinti calmi, intelegatori, afectuosi, destul de maleabili in raporturile cu copilul, fara a da dovada de slabiciune. El are nevoie sa simta ca parintii se ocupa de el, ca iau parte la micile lui necazuri si la problemele care il intristeaza, si ca nu se dezintereseaza de ceea ce se intampla la scoala. Dar in acelasi timp el are nevoie de un cadru de disciplina destul de ferm pentru a nu-l lasa sa-si inchipuie ca libertatea lui e fara margini si, totodata, sa stie ca parintii sai impartasesc acelasi nivel de exigenta.”(M. Gilly).

PRIMII ANI , CEI ȘAPTE DIN VIAȚA COPILULUI

OCHIȘ MARIA

În orice societate primii șapte ani de viață joacă cel mai important rol în formarea și socializarea copilului, sunt semnificativi pentru formarea psiho-emoțională și intelectuală a nului om. De la naștere, mintea copilului este pregătită să acumuleze cunoștințe prin procesul de învățare ce-i responsabilizează pe părinți. Pentru a fi eficient acest proces lung de formare, înainte de toate, din prima zi de viață trebuie să fie înconjurat de dragoste să primească în mod sistematic cunoștințele legate de mediul înconjurător și să i formeze abilități care-l vor ajuta să-și aleaga profesia și propriul drum în viață. Copilul nu are nevoie numai de adăpost, hrană și haine, familia și căminul reprezintă pentru copil și "școala primilor ani" în care se pun bazele viitoarelor sale cunoștințe, ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om întreg, ca persoană cu statut social. Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită.

Încă din primii ani de viață ai copiilor părinții trebuie să țină sub control aproape toate lucrurile care le influențiază procesul de formare. Participă la joaca lor, le citește povești atractive și le explică pe înțelesul lor, fapte, fenomene, întâmplări din mediul înconjurător pe măsura înțelegerii lor. Este bine, ca de la varste mici copii să ia parte la activități casnice împreună cu părinții lor, li se va părea amuzant și nicidecum o corvoadă. Creșterea și educarea copilului, ceea ce înseamnă "bun" pentru el, se află într-o dinamică permanentă de la o cultură la alta, de la o perioadă la alta. Dacă părinții le cer ajutorul ei se simt importanți, utili și maturi, îi învață să fie responsabili, să-și asume diverse sarcini și răspundă de buna lor îndeplinire. Astfel de mici vor ajunge să îndrăgească munca și să-și formeze deprinderi de a desfășura diverse activități ce le vor fi de folos în viață. Dacă va ști să pună farfuriile pe masă, să strângă jucăriile, să arunce la gunoier ambalajele de la divessele alimente consumate, să mănânce fără să murdărească hainele va fi un copil și mai târziu un om ordonat și harnic. Copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sarguința, cinstea, politețea, sociabilitatea, inițiative creatoare, dispoziția de colaborare. Toate acestea însă cer calm, înțelegere, răbdare, dragoste față de copil. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune. Pentru a descoperi binele trebuie să existe un cod de conduită bazat pe egală respectare atât de copil cât și de părinți.

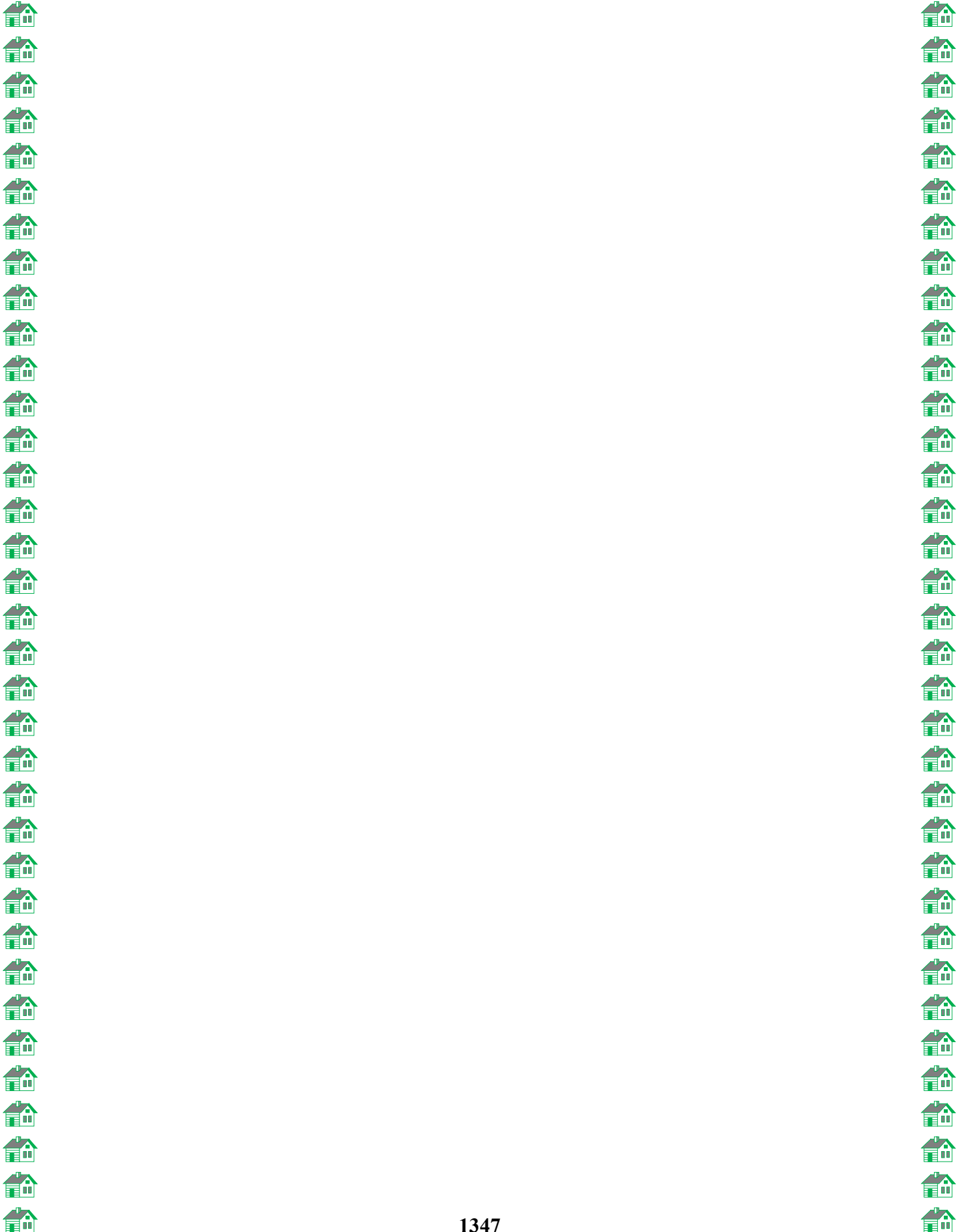
Pe lângă abilitățile practice copilul dobândește și calități morale pe care i le insuflă părinții. Este important ca micuții să dobândească tăria emoțională de a rezista în fața greutăților vieții. Dacă în copilărie nu vor întâmpina greutăți și le vor presăra copilăria doar cu petale de flori, părinții nu vor putea fi alături de ei tot timpul, la primele provocări vor ceda. Este bine ca părinții să le formeze abilitatea de a-și regla singuri afectivitatea, să fie calmi în situații tensionate și să-și exprime emoțiile într-un mod adecvat situației. Toate aceste abilități le vor dobândi tinerii lăstari sub directă supraveghere a părinților care au experiența vieții și știu să gestioneze situații dificile. Învățând și din propria experiență și îndrumați de părinți vor ști să distingă ce e bine și ce e rău. Sentimentul de pace, liniște și armonie ce domnește în familie în vremea copilăriei se va concretiza mai târziu în caracterul și atitudinea adultului. Principiile părinților se transmit copiilor și cei mici învață din exemplul lor și a celor apropiați din jurul lor. Copii trebuie să ocupe un loc primordial în viața noastră pentru că eșecurile și inconsecvența educației parentale poate să creeze confuzii în mintea copiilor. Cultivarea dragostei față de frumos se realizează tot în familie prin pregătirea bunului gust al copilului față de ținuta și locuința sa.

Părinții adeverați își tratează toți copiii la fel, îi învață calea pe care trebuie să urmeze și cunoscându-le normele și abilitățile de timpuriu, încearcă să lucreze cu aceste caracteristici și le dezvoltă un caracter frumos. Principiile etice se transmit și se învață de copii prin exemplele pe care adulții le dau. Astfel un părinte care citește va avea un copil care și el la rândul lui va iubi cartea și lectura. Ar fi de dorit să obținem și să menținem încrederea copiilor noștri pentru ca mai târziu să avem parte de tineri care își întemeiază viața pe un sistem de valori solid în care respectul joacă un rol central.

În societatea de azi valorile se pierd încetul cu încetul, goana după ceea ce nu avem face din copiii noștri victime colaterale, cei șapte ani care ar trebui să fie de-acasă se asimilează undeva din mersul, cursul vieții sărind peste etape și momente importante pentru copiii noștri. Astăzi din păcate, profesorul

 ,educatorul pierde mult timp din cel alocat învățării propriuzise pentru a regla comportamente, atitudini,
 fapte neadecvate mediului școlar și nu numai, ceea ce copii ar trebui să-i aibă din ”cei șapte ani de-acasă”

BRAIN DEVELOPMENT

**OLARIU ALEXANDRA
PROF. LB. ENGLEZĂ
ȘC. GIMN. LEȘILE**

From birth to age 5, a child's brain develops more than at any other time in life. And early brain development has a lasting impact on a child's ability to learn and succeed in school and life. The quality of a child's experiences in the first few years of life – positive or negative – helps shape how their brain develops.

90% of a Child's Brain Develops By Age 5

At birth, the average baby's brain is about a quarter of the size of the average adult brain. Incredibly, it doubles in size in the first year. It keeps growing to about 80% of adult size by age 3 and 90% – nearly full grown – by age 5.

The brain is the command center of the human body. A newborn baby has all of the brain cells (neurons) they'll have for the rest of their life, but it's the connections between these cells that really make the brain work. Brain connections enable us to move, think, communicate and do just about everything. The early childhood years are crucial for making these connections. At least one million new neural connections (synapses) are made every second, more than at any other time in life.

Different areas of the brain are responsible for different abilities, like movement, language and emotion, and develop at different rates. Brain development builds on itself, as connections eventually link with each other in more complex ways. This enables the child to move and speak and think in more complex ways.

The early years are the best opportunity for a child's brain to develop the connections they need to be healthy, capable, successful adults. The connections needed for many important, higher-level abilities like motivation, self-regulation, problem solving and communication are formed in these early years – or not formed. It's much harder for these essential brain connections to be formed later in life.

How Brain Connections Are Built

Starting from birth, children develop brain connections through their everyday experiences. They're built through positive interactions with their parents and caregivers and by using their senses to interact with the world. A young child's daily experiences determine which brain connections develop and which will last for a lifetime. The amount and quality of care, stimulation and interaction they receive in their early years makes all the difference.

Caring, Responsive Relationships

A child's relationships with the adults in their life are the most important influences on their brain development. Loving relationships with responsive, dependable adults are essential to a child's healthy development. These relationships begin at home, with parents and family, but also include child care providers, teachers and other members of the community.

From birth, young children serve up invitations to engage with their parents and other adult caregivers. Babies do it by cooing and smiling and crying. Toddlers communicate their needs and interests more directly. Each of these little invitations is an opportunity for the caregiver to be responsive to the child's needs. This "serve and return" process is fundamental to the wiring of the brain. Parents and caregivers who give attention, respond and interact with their child are literally building the child's brain. That's why it's so important to talk, sing, read and play with young children from the day they're born, to give them opportunities to explore their physical world, and to provide safe, stable and nurturing environments.

Adverse Childhood Experiences

Children who experience more positive interactions in their early years go on to be healthier and more successful in school and in life. Unfortunately, the opposite is true as well. Poverty, exposure to family violence and lack of access to quality early learning experiences can negatively impact a child's early brain development, and subsequently, their long-term success.

Bibliography

<https://www.firstthingsfirst.org/early-childhood-matters/brain-development/>

CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF.INV.PRESC. OLARIU VIORICA GRADINITA NR. 2 LUNCA VARFU CAMPULUI – BOTOSANI

De foarte multe ori, in special in situatiile in care ne supara atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil, ne gandim ca nu este educat corect, nu este politicos, nu are „cei sapte ani de acasa”. Consideram astfel ca nu a primit o educatie potrivita, ori nu si-a insusit diverse norme ori reguli de politete in special. Aceasta expresie defineste tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente si atitudini acumulate in primii sapte ani de viata.

Primii sapte ani de viata reprezinta o perioada de timp in care dezvoltarea psihica este foarte intensa deoarece copilul are capacitatea foarte mare de acumulare de informatii, de memorare si de insusire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj.

Trecand peste realitatea ca nu prea mai exista , cei sapte ani de acasa, deoarece copiii sunt inclusi in diferite forme educationale inca de la varste fragede, ramane ideea de la de la baza acestei expresii: normele de conduita se invata din familie. Acest mediu este cel in care copilul deprinde principalele reguli de buna purtare, cel mai adesea prin imitare decat printr-un comportament constient, iar varsta primei copilarii este esentiala in conturarea si achizitia normelor unui comportament social corect.

La varsta prescolara copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoana foarte apropiata (mama,tata); va exista astfel o incercare de concordanta intre imaginea impusa de ceilalti si cea a cunoasterii de sine. Nu este de ajuns sa ne controlam limbajul si comportamentul in fata copilului, ci si exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamagire, tristete) precum si a dorintelor si a nevoilor. Binenteles ca asta nu inseamna ca vom fi permanent stresati de cum vorbim, ne purtam sau reactionam la cei din jur. Va trebui insa sa ne impunem anumite limite,

conduite si chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel incat copilul sa poata trage invataminte atat din situatiile si intamplarile frumoase din viata noastra cat si din cele negative.

De retinut

- invata-l sa se poarte frumos – bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului.
- stabileste si impune reguli si limite in comportamentul copilului.
- comunica cat mai mult cu el – comunicarea este secretul unei relatii solide intre parinti si copii; limiteaza timpul petrecut la televizor sau calculator si concentreaza-te in educatia lui pe arta conversatiei.
- invata-l sa iubeasca lectura si cartile – incepe inca de cand e bebelus, citindu-I povesti, apoi, treptat, lasa-l pe el sa exploreze pana cand invata sa citeasca sis a se bucure singur de ele.
- lasa-l sa se bucure de copilarie –nu incerca sa faci din el un geniu inainte de vreme; permite-I copilului sa socializeze, sa se distreze si relaxeze, dar mai ales sa se joace din plin.
- nu abuza in nici-un felde copil – fizic, emotional, verbal; evita educatia „cu palma la fund” si concentreaza-te pe disciplina pozitiva.
- invata-l sa spuna mereu adevarul – si aceasta este o lectie pe care o invata cel mai bine de la tine, Copilul imita ceea ce vede si aude in jurul lui.
- petrece cat mai mult timp cu el – fii un parinte implicat si devotat iar cei sapte ani de acasa vor oglindi efortul si calitatea timpului petrecut cu el.
- iubeste-l neconditionat si arata-I zilnic asta ! Iubeste-l indiferent de note, de felul cum arata, de performanta intelectuala, fizica sau de alta natura. Nu glumi pe seama lui, nu ii pune porecle si spune-I zilnic ca il iubesti.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

OPRIAN CLAUDIA; PROF. ÎNV. PREȘC. ;
G.P.N. SFÂNTUL STELIAN TG-CĂRBUNEȘTI

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților.

La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebât ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatică, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Bibliografie:

1. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
2. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
3. P. Emil, R. Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PRESCOLAR :OBIȘTIOIU IONELA

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine).

Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații

Începând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sarguinta, cinstea, politetea, sociabilitatea, inițiative creatoare, dispoziția de colaborare. Toate acestea cer calm, înțelegere, răbdare, dragoste față de copil. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune.

Pentru a descoperi binele trebuie să existe un cod de conduită bazat pe egală respectare atât de copil cât și de părinți.

Dragostea de “bine”, de adevăr, are nevoie mai ales de acțiune, de descoperire a virtuților de către copil. Gresesc acei părinți, care le interzic copiilor de a apuca, de a desface jucăriile, de a le pipăi, a le privi și chiar de a le izbi. Activismul precum și curiozitatea acută de a cerceta tot ce-l înconjoară trebuie stimulate, încurajate, înțelegând copilul ca pe o ființă autonomă. Cultivarea dragostei față de frumos se realizează tot în familie prin pregătirea bunului gust al copilului față de ținuta și locuința sa, precum și cea de frumusețe în comportare și relație cu cei din jur.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viață. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui.

În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

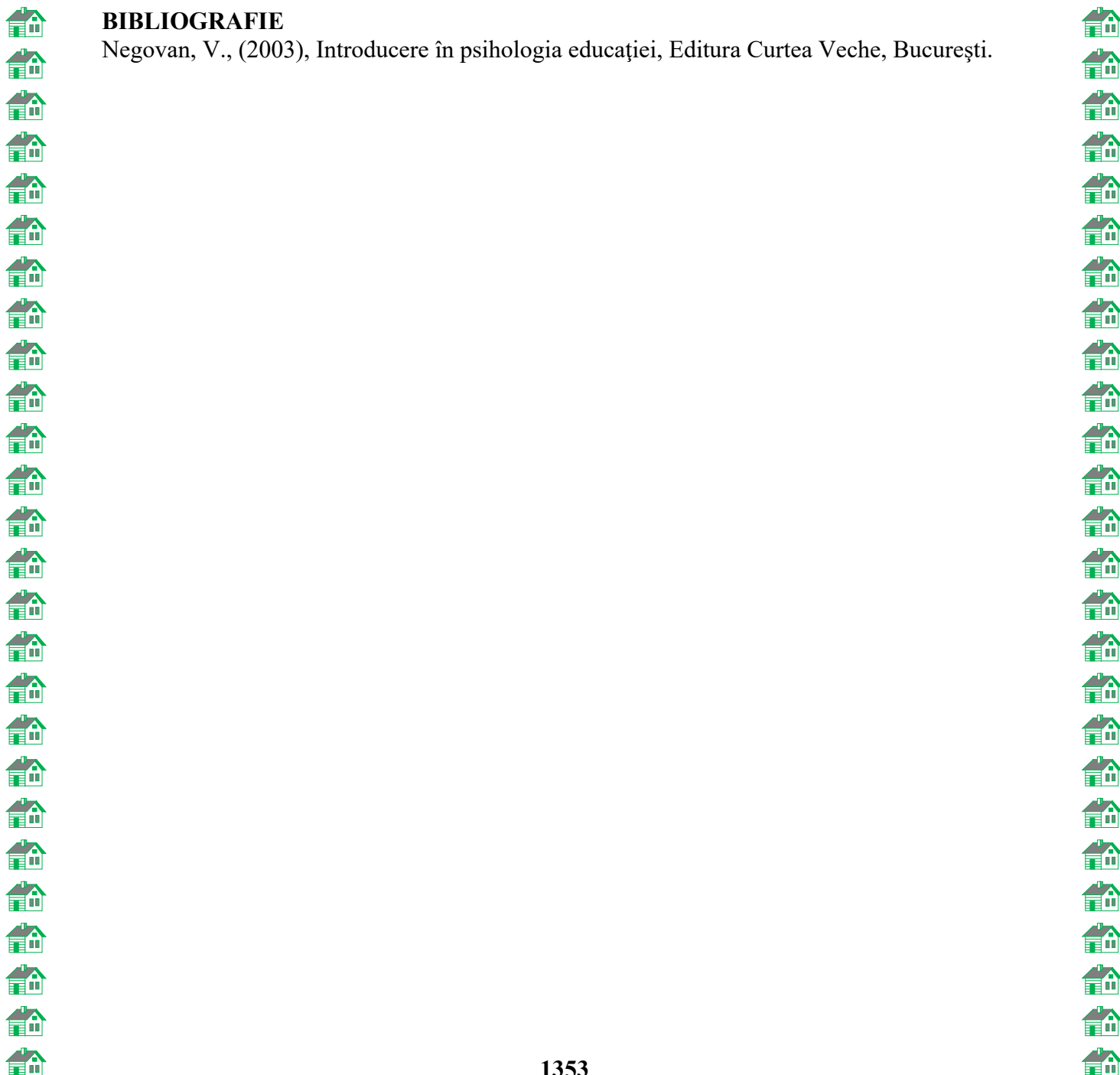
După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„*Cei 7 ani de acasă*”, își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume **OM**.

Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

ÎNVĂȚĂTOARE OLTEANU MARIANA LUMINIȚA

”Cei 7 ani de acasă” este un concept care se presupune că începe să se cristalizeze în familie, încă din primele zile de viață și se completează după 6 ani când intră în colectivitate. În prezent această vârstă s-a redus la aproximativ 3 ani, când începe învățământul preșcolar. Rămâne totuși ideea de bază a acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitație decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Având în vedere că normele de comportare în familie se deprind în primul rând prin imitație, cea mai mare greșală a părinților este aceea de a spune ”Nu ai voie!”. Acest nu cu care începe interdicția îl va spune și copilul când noi îi cerem ceva. Ne mirăm după aceea că la 4-6 ani va spune hotărât ”Nu vreau!”. Cum poate fi rezolvată această problemă? De exemplu, copilul vrea să ia vaza roșie de pe dulap. Este curios să o pipăie, să o descopere forma, consistența, duritatea. Un părinte, în mod firesc, îi spune ”Nu ai voie!”. Un părinte care înțelege curiozitatea copilului i-o oferă sub supraveghere. Îi explică faptul că dacă o ia singur, este din sticlă, este grea pentru el, o va sparge și va fi în pericol să se rănească în cioburile ascuțite. Alt părinte care nu are timp suficient de explicații îi spune: ”Mi-ar face plăcere să lași vaza pe dulap, deoarece poți să te rănești!”.

Un alt exemplu de a evita nu. Un copil de aproximativ un an dorește să deschidă un sertar pentru că este curios. Mama este lângă el și în momentul când el trage de sertar ea îi spune: ”Și acum să-l închidem!”. El iar trage de sertar. Mama îi spune același lucru. Se repetă lucrul acesta de câteva ori până când copilul la închidere își prinde degetele. Va începe să plângă. Mama se va abține să afișeze o gestică disperată. Îl întoarce cu fața spre ea astfel încât să se asigure că privirea lui este spre ea și printre suspine îi va spune că în câteva minute o să-i treacă. În acest moment copilul a avut o experiență din care a învățat cum să închidă sertarul.

Când copilul aleargă, cade și se julește pe genunchi și mânuțe, părintele trebuie să-și stăpânească disperarea și chiar dacă este înnebunit de grijă e bine să manifeste o gestică și o mimică destul de calme (nu indiferente). Îl roagă să se ridice sau îl ajută să se ridice, merge în casă unde îi curăță rănile și îl pansează. Așa copilul a avut o experiență din care a învățat că din alergare poate să cadă. Dacă i-am fi spus să nu alerge l-am fi lipsit de experiența de a învăța cum să alerge fără să cadă și i-am fi inoculat cuvântul nu pe care l-ar fi folosit cu prima ocazie când n-ar fi vrut să facă ce îi cerem noi.

Toți părinții își dau seama, mai devreme sau mai târziu că nu toți copiii se comportă la fel, însă puține sunt situațiile când știi cum să procedezi cu fiecare dintre ei. Un copil poate fi plin de entuziasm și vesel în timp ce altul este rezervat și închis în el. Unul poate să solicite o atenție permanentă, în timp ce altul este foarte mulțumit să fie lăsat singur. Fiecare copil se comportă diferit în funcție de temperamentul predominant cu care se naște: sangvinic, coleric, melancolic și flegmatic. Aceste temperamente au fost sesizate în jurul anului 400 î.H., când filozofii greci căutau o explicație a diferitelor firi ale oamenilor. Hippocrate a lansat teoria conform căreia ceea ce îi diferențiază pe oameni sunt fluidele din organismele fiecăruia. Ca să știm cum să ne educăm copilul ar trebui să știm ce fel de temperament are copilul nostru.

Încă de la naștere cei cu temperament sangvinic iubesc prezența oamenilor și doresc atenție. Dacă ești părintele unui copil cu temperament sangvinic, ai parte de o tratație regească. Viața va fi incitantă alături de acest ghem de energie, însă este nevoie să îl înveți cum să echilibreze distracția cu concentrarea și disciplina. Deoarece sunt ușor de distrași, acești copii trebuie supravegheați permanent pentru a vedea cum își duc sarcinile la bun sfârșit. Vor fi situații când veți simți că ar fi mai simplu să faceți voi lucrul respectiv, însă astfel l-ați învăța că neîndeplinirea corespunzătoare a unei sarcini va face să nu se mai ceară așa ceva în viitor. În loc să procedați astfel, asigurați-vă mai bine că îl lăudați pentru fiecare lucru pe care îl realizează.

Copiii cu temperament coleric vor fi cele mai bune ajutoare pe care le puteți avea dacă le veți mulțumi și îi veți lăuda pentru rezultatele muncii lor. Ei gândesc în termeni de muncă și trebuie menținuți în acțiune

pentru a se simți mulțumiți de ei înșiși. Ocupați cu ceva util, nu vor da de neazuri. Fără nici o ocupație însă pot deveni campionii trăznăilor. Le place să audă remarci precum: ”Nu îmi vine să cred ce repede ți-ai făcut curățenie în cameră!” sau ”Nimeni nu face atâtea lucruri ca tine!”. Colericii puternici au nevoie să le înțelegeți nevoia de control. Ei văd totul în alb sau negru și se poartă conform principiului ”ești cu mine sau împotriva mea”. În viață au nevoie de reguli, dar vor să fie ei cei care le stabilesc.

Copiii cu temperament melancolic sunt sufletul, mintea, spiritul și inima umanității. Ei ajută pe cei din jurul lor să vadă dincolo de superficialitatea vieții. Simțul lor pentru detalii îi propulsează spre mari realizări, iar firea lor sensibilă îi face să simtă multă compasiune pentru cei aflați în suferință. Ca părinte, trebuie să vă ajutați copilul să își exploreze punctele forte derivate din temperamentul înăscut, dar și să învețe să accepte lumea din jurul lui chiar dacă nu e întotdeauna perfectă.

Copii cu temperament flegmatic sunt persoanele cele mai plăcute și mai docile din câte există. Te fac întotdeauna să te simți bine, sunt incredibil de răbdători și ușor de mulțumit. Acestor copii relaxați le lipsește impulsul interior specific celor cu temperament melancolic sau coleric și de aceea au nevoie de părinți care să îi ajute să își stabilească scopuri pe care apoi să se străduiască să le și atingă. Copiii flegmatici au nevoie de sprijin și încurajări constante pentru a depune eforturile necesare pentru atingerea unui scop.

Părinții au o mare și extrem de dificilă responsabilitate: de a-și cunoaște copiii și a le forma, în primii ani de viață, deprinderi corecte de comportare în familie și în colectivitate:

1. **Să-și poată evalua obiectiv poziția în raport cu o situație.** (Trebuie să știe ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea să facă, etc.)

2. **Să știe să își susțină părerile și să-și apere interesele fără a deranja pe cei din jur.** (Să folosească un limbaj politicos, să nu se miorlăie, să nu fie obraznic, dar să exprime ceea ce simte, nu să evite să-și spună părerea)

3. **Să fie atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jur, ca să poată evita situațiile cu potențial periculos și, ca revers al medaliei, să poată oferi un ajutor la timp cuiva.**

4. **Să știe să piardă** (și automat, să-și focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) **dar și să câștige cu eleganță** (fără a-l umili pe cel care a pierdut).

Lucrurile astea se învață mai mult prin copierea părinților și a altor educatori, mai degrabă decât din predici și povești. Așa că e de maximă importanță ca părinții să fie un exemplu pentru cei mici.

Și e important, de asemenea ca independența copiilor să fie stimulată, pentru că dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri corecte în ceea ce-l privește.

”CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. PANC GEORGIANA CĂTĂLINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 BULZ, JUDEȚUL BIHOR

”Dacă n-ai șapte ani de-acasă, degeaba mai faci studii universitare.” (aforism de Mihai Cucereavii)

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce îl înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – **COM**. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viața într-un univers pe care-l creează părinții.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. PAȘCA IRINA MARIA
G.P.S. „DUMBRAVA MINUNATĂ” BISTRIȚA

A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta civilizată, respectuos și cu bună-cuviință tot timpul, în orice situație și cu toată lumea, înseamnă a avea „bun-simț” în relațiile cu părinții, cu colegii, cu prietenii, cu profesorii etc. Auzim adesea afirmându-se despre cineva că are sau nu are cei șapte ani de acasă în funcție de felul cum vorbește sau acționează într-o anumită situație.

A avea bun-simț sau bună creștere este echivalentul cu a fi politicos. Politețea se învață încă din primii ani ai vieții odată ce copilul începe să conștientizeze ce e bine și ce e rău și consecințele comportamentelor sale pozitive sau negative. Copiii învață primele reguli de politețe de la părinți și bunici. Spune „Bună ziua!” când te întâlnești cu cineva cunoscut; spune „Te rog!” când ceri ceva; spune „Mulțumesc!” când primești ceva; „Nu vorbi cu gura plină!”; „Pune batista la gură când strănuți!”; sunt primele sfaturi pe care le primesc copiii de la membrii familiei. Treptat, prin repetare și interiorizare, o dată cu educarea sentimentelor morale și a unor trăsături de voință și caracter, ei ajung să-și formeze deprinderi și comportamente morale.

La vârsta preșcolară, cea mai mare influență în formarea conștiinței morale și a conduitei civilizate a copilului o are familia. La această vârstă, copiii învață cel mai mult prin imitație. Ei memorează și imită expresii, atitudini și comportamente auzite sau văzute la părinți. De aceea, este bine să existe o concordanță între ceea ce spune părintele și ceea ce face el însuși. Este foarte important pentru dezvoltarea armonioasă a copiilor ca părinții și bunicii să nu fie simplii „sfătuitori”, ci să fie adevărate exemple pentru aceștia.

În familie, copiii învață cum și pe cine salutăm, cum ne comportăm cu membrii familiei sau când mergem într-o vizită, cum mâncăm, cum ne îmbrăcăm, cum ne păstrăm igiena personală, cum, când și cât vorbim și altele. Tot în familie, copilului trebuie să i se facă „instructajul” cu privire la regulile de comportare în alte medii cum ar fi: pe stradă, la grădiniță sau școală, la cinema, la teatru și spectacole, în magazine, în mijloacele de transport, la biserică, la medic etc. După ce ajung în colectivitate, copiii interiorizează alte norme și reguli necesare integrării și conviețuirii sociale civilizate.

O metodă eficientă de a forma comportamente sau atitudini dezirabile la copii este cea a întăririlor pozitive, a recompenselor. Dacă într-o anumită situație copilul se comportă adecvat și e imediat recompensat, probabilitatea ca acel comportament să se repete, crește. Chiar dacă este dificil ca părinte să fie tot timpul „pe fază” și să acționeze de fiecare dată corespunzător, rezultatele nu vor întârzia să apară.

Responsabilitatea care apasă pe umerii părintelui este foarte mare pentru că el este modelul pe care copilul îl urmează, părintele pune bazele educației copilului prin „cei șapte ani de acasă”- temelia devenirii sale ca OM.

BIBLIOGRAFIE:

Dolean, Ioan, Meseria de părinte, Ed. Aramis, București, 2009.

Voiculescu, Elisabeta, Pedagogie preșcolară, Ed. Aramis, București, 2003.

„Cu haina celor șapte ani de-acasă
Să-ți faci prezența mai frumoasă
Oriunde ai fi, te are-n seamă
Un crez și-o inimă de mamă!
Tu prin gândire și prin faptă,
Ai grijă s-o păstrezi curată!”
(C. Iordache)

PĂRINȚII – MODELELE COPILOR

PROF. PAȘCA ROXANA
LICEUL TEORETIC „IOAN BUTEANU” ȘOMCUTA MARE

Școala și familia ar trebui să aibă un scop comun: formarea personalității copiilor în vederea unei bune integrări în societate. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului și învățarea unor valori morale se realizează, în primul rând, în familie, dar „educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale” (Stănciulescu 1998: 65). Așadar, părintele este pentru copil cea mai importantă categorie de „alții semnificativi”, având autoritate asupra lui, prin statutul lor de „educatori naturali” (Dimitrescu-Iași 1892: 35).

Familia trebuie să reprezinte un model pentru copil, fiind principalul reper în viață. Dezvoltarea copilului, dar și formarea personalității sale sunt influențate decisiv de comunicarea intrafamilială.

Motivele pentru care părinții sunt considerați primii educatori sunt prezentate pe larg în Proiectul pentru Reforma Educației Timpurii, ei fiind primii cu care copilul interacționează încă din prima zi a vieții, iar familia este modelul pe care acesta îl imită.

Modul în care fiecare individ înțelege și își asumă rolul de părinte depinde de mai mulți factori: „(a) factori culturali, suportul familiei extinse sau suportul social, condițiile economice ale familiei; (b) tipul de relații familiale și capacitatea de adaptare socială a cuplului parental; (c) dimensiunea familiei; (d) patologia unuia dintre membrii familiei (părinți sau copil)” (Proiectul pentru Reforma Educației Timpurii, www.pmu.proiecte.ro).

Indiferent de modalitatea în care fiecare părinte înțelege să își asume responsabilitățile rolurilor parentale, acestea ar trebui să răspundă nevoilor de îngrijire și educare ale copilului. Totodată, fiecare copil ar trebui să știe când și cui se poate adresa, la ce tip de reacție se poate aștepta în anumite situații. Este foarte important ca între comportamentul mamei și al tatălui să existe o constantă.

De atmosfera din familie depind sentimentele de siguranță sau nesiguranță, dezvoltarea capacităților intelectuale și afective ale copilului. Murdock spune despre familie că „este grupul social al cărui membri sunt legați prin raporturi de vârstă, căsătorie sau adopție și care trăiesc împreună, cooperează sub raport economic și au grijă de copii”. Giddens consideră că „ familia este un grup de persoane legate direct prin relații de rudenie, ai cărei adulți își asumă responsabilitatea pentru creșterea copiilor.” Familia reprezintă, în concepția lui Berge, un fel de personalitate colectivă, în care armonia fiecărei părți este influențată de armonia colectivă (Proiectul pentru Reforma Educației Timpurii, www.pmu.proiecte.ro).

Piaget (*apud* Jinga 2003: 42) este de părere că părinții ar trebui să cunoască etapele de dezvoltare cognitivă ale copilului, dar să înțeleagă și cum gândește acesta, pentru a-l putea susține în dezvoltarea sa.

În practica pedagogică, am întâlnit părinți care adoptă un stil permisiv în relația cu copilul, fără a fixa limite și reguli. Acest fapt atrage un comportament imprecis, agresiv și imprevizibil din partea copilului. Totodată, există părinți care au o atitudine supraprotectoare în relațiile cu copiii, ceea ce determină un comportament pasiv, dependență și lipsa reacției la stimuli din partea copilului. În zilele noastre, tot mai mulți părinți adoptă comportamente inadecvate, care afectează dezvoltarea copilului.

Bibliografie

Stănciulescu E., *Sociologia educației familiale*, vol. I, Iași, Ed. Polirom, 1998.

Jinga, I., Istrate, E., *Manual de pedagogie*, București, Editura ALL Educațional, 1998. Popovici, D.,

Sociologia educației, Iași, Institutul European, 2003.

Stănciulescu, E., *Sociologia educației familiale*, Iași, Collegium, Polirom, 1998.

Bodo, Victor, Bodo, Sorina, *Ghid practic de educație a copilului*, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 2000.

Nicola, Ioan, Farcaș, Domnica, *Teoria educației și noțiuni de cercetare pedagogică*, București,

E.D.P., 1996.

Șerbănescu, Dumitru, *Cunoașterea de sine și comportarea etică a elevilor*, București, E.D.P., 1975.

Proiectul pentru Reforma Educației Timpurii, www.pmu.proiecte.ro.

MESERIA DE PĂRINTE...

PROF. ÎNV. PRIMAR PASCAL LOREDANA-MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „REGINA ELISABETA”
- RĂDĂUȚI, JUD. SUCEAVA

Motto:

“Dacă ar trebui să-mi mai cresc încă o dată copilul,
Mi-aș folosi degetul mai mult ca să pictez și mai puțin ca să arăt cu el.
Aș corecta mai puțin și aș încerca mai mult să construiesc o relație. (...)
N-aș mai juca rolul seriozității și m-aș juca cu seriozitate. (...)
Aș vorbi mai puțin despre dragostea de putere și mai mult despre puterea dragostei.”
(Diana Loomans, “Dacă ar trebui să-mi mai cresc încă o dată copilul”)

Ei, dacă am pute-o face?! Sunt sigură că unele lucruri le-am face într-un mod cu totul diferit, cum sunt sigură și de faptul că, în alte situații, am proceda exact la fel.

E adevărat că „meseria” de părinte e cea mai grea, dar și cea mai frumoasă! O învățăm din mers și, de cele mai multe ori, propriii copii sunt cei care ne dau lecții sau ne determină să luăm o anumită decizie.

Dar e extrem de important să poți împărtăși cu alți părinți experiențele trăite, atât cele pozitive, dar și mai ales cele negative! Cel puțin asta am simțit de câte ori am participat la programul „Educăm AȘA”. Am descoperit unde greșeam în educația copiilor mei, am înțeles că toți părinții au, la un moment dat, dificultăți în educarea copiilor, dar am conștientizat și că am copii buni, că drumul pe care am pornit ca părinte era bun și că trebuie să am răbdare și încredere.

Doar că unii părinți încercă să compenseze absența din viața copilului printr-o libertate de acțiune greșit înțeleasă. Astfel, copiii „nu au măsură”, totul e permis, nu există restricții.

Alți părinți sunt extrem de riguroși, își cresc copiii „după carte”, au un program fix de la care nu se abat. Atunci când începe grădinița sau școala, copilul vine în contact cu reguli și orarii noi și nu e de mirare că va fi debusolat, irascibil, neascultător.

Să fie oare pentru că nu înțelege ce se întâmplă? Dintr-o dată, părinții îl „abandonează” într-un loc străin, cu oameni noi și autoritari (dar cărora copilul nu le recunoaște autoritatea pentru că îi sunt străini) și cu zeci de reguli!

De aceea este extrem de importantă legătura părinte-școală/grădiniță. De la cadre didactice cu pregătire psiho-pedagogică și ani de experiență pot afla cum trebuie să procedeze pentru a corecta sau îndrepta anumite comportamente nedorite, cum pot consolida relația cu propriul copil.

Eu îi spun cât de des pot copilului meu că îl iubesc, cum la fel de des îl corectez când greșește.

Pot doar să sper că adultul care va deveni îmi va demonstra că am fost un părinte bun!

ANII DE DEBUT

PROF. ÎNV. PRIMAR: PAȘCALĂU SIMONA-LAURA
LICEUL TEORETIC „ONISIFOR GHIBU”, ORADEA

Părintele este persoana care asigură copilului nevoile de bază- adăpost, hrană, îmbrăcăminte, dar totodată își asumă și răspunderea formării mentale, sentimentale a acestuia. Mai mult decât atât, acesta îi oferă iubire, sprijin, suport de a trăi, securitate și siguranță. Adevăratul părinte luptă pentru a-și face copilul fericit, înțelept, sănătos, cultivând teritorii precum gândirea, limbajul, memoria, imaginația.

Pentru a educa un copil nu trebuie să fii semizeu, ci trebuie să fii un cercetător care să pătrundă în locuri ascunse precum inima, să răspândești înțelepciune și să culegi răbdare, să crezi în viață mai presus de orice.

La ce ne gândim când spunem anii de debut? Ne gândim la „cei șapte ani de-acasă” (un concept oarecum expirat, ținând cont de faptul că de la 3 ani copilul începe să frecventeze grădinița- loc în care își petrece 8 ore pe zi, iar de la 6 ani este școlar), ne gândim la un copil care știe cum să se comporte adecvat, atât în mediul familial, cât și în cel social- să salute, să vorbească frumos, să spună „mulțumesc” și „te rog”, să fie manierat, educat, cu bun simț. Pentru a forma un comportament prielnic, trebuie să avem în vedere un factor decisiv care stă la bază: natura afectivă dintre copil și părinte.

Atunci când părintele ascultă, comunică, oferă copilului o parte din timpul lui prețios, pătrunde în lumea lui, îi dăruiește exemple și povestiri din propria lui experiență, relația dintre aceștia se va transforma într-o aventură, o încercare de neuitat. A educa nu înseamnă a oferi numai satisfacții materiale: jucării, haine, petreceri, dulciuri, ci a acorda atenție copilului, a-i transmite într-un mod pozitiv reguli, a-i pune la dispoziție o atmosferă deschisă, bazată pe iubire, încredere și respect. O astfel de relație: părinte- copil, va avea ca rezultat o disciplină strașnică. În schimb, părintele care satisface nevoile copilului numai din punct de vedere material, economic, îl determină pe acesta să devină un individ adept al materialismului, preocupat numai de câștig, un disprețuitor de calități morale.

Copilul are nevoie de o bază solidă- mamă și tată- pe care să îi respecte, admire, să vadă în ei niște călăuzitori pricepuți. „Oamenii nu se formează decât printre oameni și în raporturi strânse cu ei.” Copilul trebuie hrănit cu înțelepciune și liniște, cu entuziasm și visuri, cu siguranță și optimism, astfel ca atunci când va deveni școlar, să știe cum să se confrunte cu problemele, cum să gândească, cum să acceseze depozitul memoriei sale. Totodată, el trebuie pregătit și pentru înfrângeri, pentru a-și învinge teama de insuccese. Și, din nou, intervine părintele: dacă acesta susține că el nu greșește niciodată, atunci nici copilul nu va ști vreodată să-și depășească eșecurile. Un părinte care nu va spune „Îmi pare rău, am greșit!”, își învață propriul copil să fie arogant, să nu fie apt să își înfrunte propriile greșeli. Personalitatea copilului trebuie alimentată cu îndrăzneală și siguranță, cu capacitatea de a depăși teama, de a-și recunoaște slăbiciunea. Rolul părintelui în educarea copilului este decisiv. El devine o imagine neștersă în memoria acestuia, un model demn de urmat.

Cum reușim să formăm un copil ascultător? Dialogând. „A dialoga înseamnă a relata experiențe, a împărtăși ceea ce se află ascuns în inima fiecăruia, a pătrunde dincolo de cortina comportamentelor, a dezvolta înțelegerea interpersonală.”(Gardner, 1993). Copilul are nevoie de libertatea de a-și spune insatisfacțiile, supărările, mâhnirile. Relația dintre părinte și copil trebuie să fie una de prietenie, copilul fiind captat prin inteligență, nu prin autoritate, prin calm, nu prin agresivitate.

Sunt importanți „cei șapte ani de-acasă”? Desigur. Un copil educat, care dă dovadă de bune maniere, este un copil adaptabil în societate. Familia este cea care arată copilului normele de conduită, sprijinindu-l să achiziționeze un comportament social corect, respectând ritmul de evoluție al acestuia. Tot ea va stimula copilul de devină independent, să ia propriile decizii, să înfrunte situații neplăcute, să facă alegeri în anumite domenii. Un rol foarte important în educarea unui copil îl are jocul. Jocul permite copilului să caute, să descopere, să se implice personal, să își exprime propriile capacități. Prin joc, el primește informații despre lumea înconjurătoare, se aventurează în necunoscut, este inițiator în propria sa lume, socializează, învață să se orienteze, reușește să intre cu succes într-o lume plină de mister, își câștigă încrederea în sine, se dezvoltă și învață distrându-se. Jocul este cel mai bun mijloc pentru învățare, ajutând copilul să se concentreze, să impună reguli și să le respecte, să își structureze și să își dezvolte imaginația. Acesta va fi și mai motivat să se joace și să învețe, dacă părintele va lua parte la activitate, petrecând împreună cât mai

mult timp posibil.”Jocul creează o ordine în realitatea dezordonată, are înclinația să fie frumos și presupune plăcerea dată de succes „(Huizinga J.,1998). Prin intermediul jocului, copilul adună informații, relaționează, se adaptează la acțiunile partenerului de joc, își asumă responsabilități, acumulează elemente ale imaginii de sine.

Așadar, bunele maniere, educația, regulile etice sunt coduri pentru adaptarea copilului în viața socială. Un copil care dovedește bună creștere se va descurca mult mai bine în societate, oferind și primind respectul cuvenit, transformând eșecul în succes și urâtul în frumos.

Bibliografie:

Cury, Augusto. *Părinți străluciți, profesori fascinanți*. Editura For You, București 2005

Gardner, Howard. *Multiple Intelligences: The Theory in Practice*. New York, Basic Books Publisher,

1993

Popescu-Neveanu P., Zlate M. și Crețu T. Psihologie. Editura Didactică și Pedagogică, București,

1998

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

ÎNV. PASCU CORNELIA

Rrealitatea este că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, la un copil „bine crescut” regăsim

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. și exemplul personal. Eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate. Pentru părinți **cei 7 ani de acasă însemna mai mult reguli de bun simț, igienă, respect, pe care un copil trebuie să le învețe de la părinți, până să meargă la școală., dar care desigur părinții le tot repetă până se fac mari.**

Eu cred că se acordă mult prea multă importanță unui concept ce datează din străbuni. În primul rând, termenul e expirat...se considera că până la 7 ani copilul stătea acasă, eventual cu mama, iar la 7 ani pleca la școală, se desprindea de familie ,ceea ce acum nu mai este cazul. De la 3 ani e la grădiniță și de la 6 la școală. Astăzi, 7 ani de acasă simbolizează un anumit standard, minim dar cumva obligatoriu, în care trebuie să se încadreze odraslele noastre. E drept, și părinții s-au adaptat, muștii au renunțat la standardele astea, de voie sau de nevoie, dar a rămas așa, o umbră de parfum de trecut, un fel de deziderat și, de ce să nu recunoaștem, un fel de termen de comparație

.Cert este că educația trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluție, iar obligativitatea a devenit puțin desuetă, așa că la 7 ani unii copii sunt de pus în rama iar alții...mai puțin. Cred însă că nu trebuie să mai facem comparații la vârsta de 7 ani, chiar dacă unii le fac.

BIBLIOGRAFIE

- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

INSTITUTOR PASCU LUCIANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 99 BUCUREȘTI

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cumiți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Educația copilului are la baza o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie ca este vorba despre viața de acasă, fie ca vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicții pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Este adevărat că nu prea mai există cei șapte ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede. Rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primii ani ai copilării toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

- **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

- **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

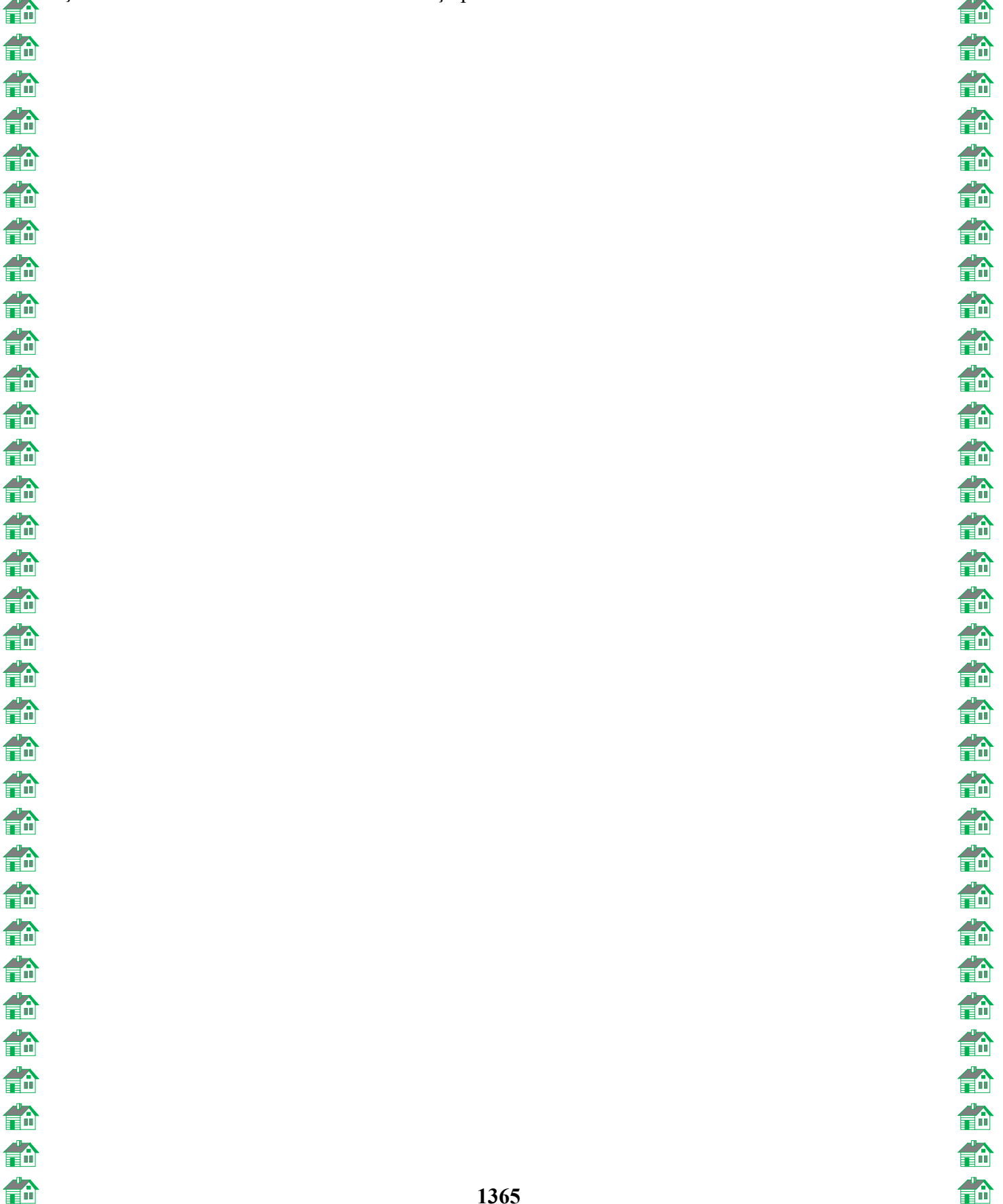
- **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

- **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

- **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența și exemplul personal. Eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

ROLUL FAMILIEI ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI ȘI IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. ÎNV. PRIMAR PASCU LUMINIȚA-MIHAELA
LICEUL SANITAR “ANTIM IVIREANU” – RM. VÂLCEA, JUD. VALCEA

Interesul din ce în ce mai mare, pe care omul zilelor noastre îl are față de viața socială, obligă familia să își schimbe permanent modul de existență pentru a se adapta la noile condiții de viață.

În ciuda modificărilor impuse din exterior, familia continuă să rămână o formă de conviețuire umană, a cărei necesitate biologică și spirituală este universal acceptată.

S-a constatat că anumite tensiuni psihice create de complexitatea vieții moderne sunt depășite de individ, atunci când sunt împărtășite unor ființe apropiate. Familia este nucleul social capabil să îi asigure individului această capacitate emoțională absolut necesară echilibrului psihic, să îi asigure încrederea, de care el are nevoie pentru a rezolva cu succes problemele vieții. De aceea, familia este considerată factorul cel mai important în integrarea socială a individului, factorul ce-i modelează personalitatea din chiar primele faze ale vieții, ce-l pregătește și îl adaptează la mediul social.

În interacțiunea cu semenii săi, copilul achiziționează cunoștințe, valori, norme, atitudini și comportamente, tot acest bagaj cultural presupunând dezvoltarea fizică, intelectuală și afectivă necesară unei conduite sociale adecvate integrării în societate. Deci în primul rând, valorile sociale sunt transmise de către familie, înainte de a beneficia de educația instituționalizată.

Foarte important în formarea atitudinii copilului față de viață este modelul pe care părintele îl oferă în această direcție. Părinții au influența cea mai mare în dezvoltarea capacităților psihice și morale ale copilului, dezvoltarea acestuia depinzând de mediul socio-cultural din care face parte, de profesiunea părintelui și, de asemenea, de condițiile socio-economice ale familiei.

Formarea personalității este un proces, care se continuă pe toată durata vieții, dar bazele sale se pun înainte ca școala și alte instituții educative să intervină în mod intenționat în această direcție. La vârsta când copilul începe școala, el a învățat deja din cadrul familiei, din interrelațiile membrilor ei, cum să reacționeze la unele cerințe inevitabile vieții în societate, cum să se controleze, să pună frână unor dorințe.

Așadar, prima formă de socializare, cea mai simplă se referă la totalitatea normelor de conduită, pe care societatea le transmite noilor generații prin intermediul familiei. Până la vârsta de 6-7 ani, familia realizează rolul educativ în creșterea copilului și chiar după începerea școlarizării nu se renunță la aportul ei, pentru că are o influență covârșitoare asupra copilului într-o perioadă, în care el este foarte maleabil.

În procesul de formare a personalității, școala continuă ce a început familia, dar se poate să și răstoarne, ceea ce a pus la temelie, prin înlăturarea modelelor eferite de familie, cu altele noi, total opuse. Acestea se întâmplă, atunci când din diferite motive, familia nu constituie un mediu educativ adecvat, cu anumite curențe în structura și interrelațiile ei, dar mai ales în metodele ei de educație când se transformă într-un climat generator de deviații comportamentale. Pe măsură ce copilul crește, simte nevoia de care va avea nevoie ca adult și, mai ales, pentru a-și satisface nevoi psihologice ce apar odată cu vârsta.

Cea mai importantă problemă de educație, ce se pune în procesul formării personalității la această vârstă, este cea a autorității. O persoană bine orientată moral, educată, este capabilă să colaboreze ușor cu cei din mediul social din care face parte, să-și asume responsabilități și să aibă la rândul său autoritate.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

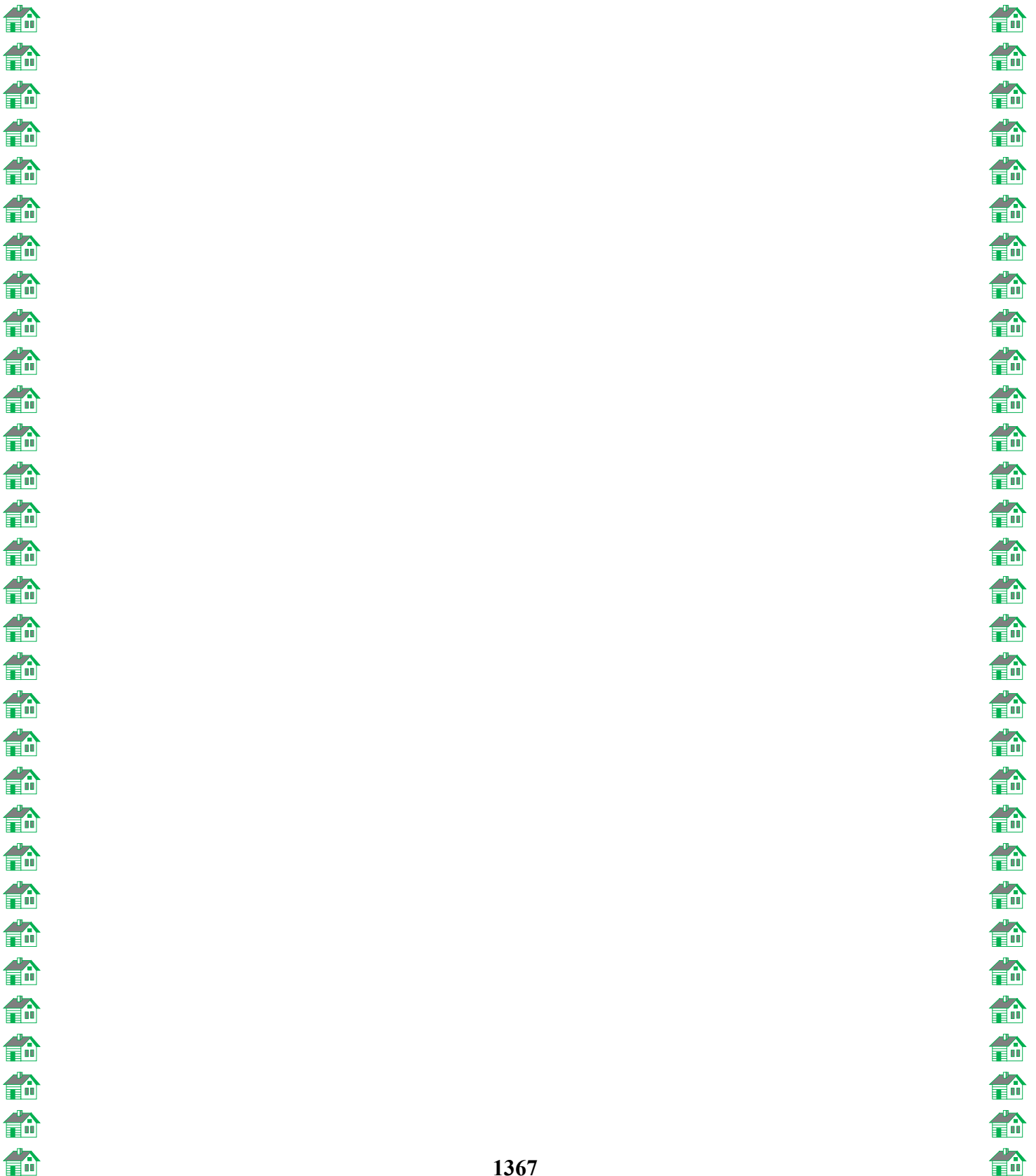
În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini

și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor.

1. Banciu, D., Rădulescu, S.M. 1987. Adolescenții și familia, Editura Științifică și Enciclopedică , București
2. Dumitru, C., Constelația familială și deformările ei, E. D. P., București , 1974
3. Allport, S.W., 1981, Structura și dezvoltarea personalității, E.D.P., București
4. Alexandru, G. Nicolaescu, D.(2003), Prevenirea abandonului și reintegrarea familială a copiilor, Revista de Asistență Socială, nr. 2

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

EDUCATOARE: PĂTRĂȘCAN REGHINA GRĂDINIȚA NR.1 -ȘANȚ JUD. BISTRIȚA-NĂȘĂUD

Parintii reprezinta primii mentori reali in viata copilului , furnizandu-i primele reperedede orientare in lume , primele informatii si invataturi despre lucrurile si fenomenele din naturasi din societate , primele sfaturi , norme si reguli de conduita . Cresterea si educarea copilului ceea ce inseamna “bun ” pentru el , se afla intr -o dinamica permanenta de la o cultura la alta ,de la o perioada la alta . Parintii trebuie sa devina constienti de influenta pe care o exercita inviata copilului , sa cunoasca ca educatia data propriului copil este diferita de cele precedente ,ca societatea viitoare va fi diferita de celelalte , iar copilul trebuie pregatit corespunzator .

Incepand cu primii ani de viata , copilul preia de la parinti gesturi , atitudini limbajul,exemple de comportament pozitive ca : sarguinta , cinstea , politetea , sociabilitatea ,initiative creatoare , dispozitia de colaborare . Toate acestea cer calm , intelegere , rabdare ,dragoste fata de copil . Nu frica , nu teama trebuie sa-l determine pe copil sa faca fapte bune .Pentru a descoperi binele trebuie sa existe un cod de conduit bazat pe egala respectare atat decopil cat si de parinti . Dragostea de “bine ”, de adevar , are nevoie mai ales de actiune , de descoperire a virtutilor de catre copil . Gresesc acei parinti , care ii interzic copiilor de aapuca , de a desface jucariile , de a le pipai , a le privi si chiar de a le izbi . Activismul precum si curiozitatea acuta de a cerceta tot ce-l inconjoara trebuie stimulate , incurajate , intelegandcopilul ca pe o fiinta autonoma.

Cultivarea dragostei fata de frumos se realizeaza tot in familie prin pregatirea bunului gust al copilului fata de tinuta si locuinta sa , precum sic ea de frumusetea in comportare sirelatie cu cei din jur .

Parintii sunt primii educatori din viata copilului , educatia primita de acesta pana lasapte ani , fiind determinanta pentru dezvoltarea sa ulterioara , fiind , in primul rand , cadrul existentei biofizice al dezvoltarii copilului , principalul obiectiv al familiei trebuie sa fie , pastrarea sanatatii , cresterea normala si calirea organismului . Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltarii fizice armonioase , inseamna asigurarea unui program zilnic caretrebuie sa respecte orele de somn , activitate ,joc , plimbare , masa . Dar copilul nu are nevoie numai de adapost , hrana si haine , familia si caminul reprezinta pentru copil si “scoala primilor ani ” in care se pun bazele viitoarei sale constiinte , ale tuturor trasaturilor care il vor defini ca om intreg , ca persoana cu statut social .

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ CĂRȚIȘOARE - MĂRȚIȘOARE

PROF. PĂTRĂȘCOIU ILEANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 BUMBEȘTI-JIU
JUDEȚUL GORJ

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare integrată. Spirala relațională care se țese în jurul copilului (dar care trebuie să respecte nevoile sale de dezvoltare integrată) se bazează pe încredere, comunicare, parteneriat. Factori interni, ereditatea, trăsăturile de personalitate, voința omului de a se autodefini, și factori externi, mediul și educația influențează posibilitatea de a fi educat. Părinții sunt cei care furnizează educatorilor primele informații asupra nevoilor de dezvoltare ale copilului. Din interacțiunea părinte-copil se definește modul de raportare a copilului la lumea exterioară, capacitatea acestuia de a înțelege lumea din jurul lui, de a face față unor experiențe inedite, să exploreze aspecte neștiute, „de a învăța să fie”. Copilul își imită părinții. Viața copilului acasă, toate activitățile desfășurate cu familia formează anumite deprinderi, abilități care oferă copilului posibilități de a se defini pe sine, prin jocul comparațiilor, al imitațiilor, al rivalităților, de a-și însuși modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. De aceea, este necesar ca timpul petrecut alături de părinți să-i dezvolte încrederea în sine și în oameni, stima de sine, deschiderea spre cunoaștere, dezvoltarea propriei conștiințe.

„O atmosferă pură, caldă și luminoasă, în care tatăl, mama și copiii se mișcă cu încredere și în voie, unde nici una dintre părți nu rămâne străină de interesele celorlalți în timp ce fiecare posedă o deplină libertate, în privința intereselor proprii; unde nimeni nu știrbește dreptul nimănui, ci sunt dispuși cu toții să se ajute reciproc când este necesar – într-o asemenea atmosferă egoismul și altruismul se pot dezvolta în mod legitim, iar individualitatea poate găsi aici libertatea care i se cuvine.” (Key, E., „Secolul copilului”, EDP, București, 1978).

De atunci și până acum, evoluția firească a societății, schimbările radicale la nivel politic, economic, social au transformat și au modelat noțiunea de familie. Copilul, lăsat în grija rudelor, a beneficiat de recompense materiale. Afecțiunea mamei, atenția, grija, protecția oferită de familie, modelul unui tată nu au mai devenit sentimente, ci au rămas niște cuvinte fără sens, fără a avea puterea de a deschide inimi, gânduri, emoții. Pentru a le da un nou sens, elevii sunt antrenați într-un șir de activități care să le descopere coordonatele axiologice fundamentale dezvoltării unei personalități armonioase.

Potențialul de gândire și de acțiune al unui copil, volumul activităților materiale, afective, spirituale realizate de acesta, dar și calitatea acestora sunt rezultatul interacțiunilor dintre toate componentele procesului psihic. Rolul educatorului este de a forma și dezvolta personalitatea copilului, de a-și etala capacitatea de a se folosi de știință în mod creator, de a alege strategii și metode educaționale în funcție de situația particulară a unui grup și a fiecărui individ. Activizarea înseamnă a-i determina pe elevi, prin diverse strategii, modalități didactice să devină conștienți și responsabili ai propriei cunoașteri, formări și să-și câștige independența cognitivă. „A educa înseamnă a oferi modele fundamentale de conduită”.

Educația acționează asupra educatului sub toate cele trei forme, formală, nonformală, informală, la care se adaugă și dimensiuni ale noilor educații: pentru mass-media, pentru timp liber, ed. pentru comunicare, pentru schimbare, pentru pace, la distanță, economică, ecologică, pentru sănătate, nutrițională, demografică, integrată, pentru familie, axiologică, interculturală, sexuală, juridică, a excelenței. Îmbinând conținuturi ale acestora se trece la abordarea transdisciplinară a învățării: învățare conform teoriei inteligențelor multiple, învățare bazată pe proiecte, învățarea-aventură, învățarea bazată pe probleme. Aceste tipuri de învățare au fost propuse pentru luna martie, la clasa a VI-a.

Metoda proiectului a presupus împărțirea clasei în grupe de 4-5 elevi pentru îndeplinirea anumitor teme de cercetare, sarcini de lucru: tradiții și obiceiuri practicate în luna martie, legendele Mărțișorului, dramatizarea unor obiceiuri, povestiri, realizarea unor creații artistice, plastice: desene, felicitări, mărțișoare, semne de carte. În funcție de tema aleasă, elevii au stabilit tipul de produs care urma să fie realizat: produse multimedia, postere, PowerPoint, confecționarea mărțișoarelor, expoziția, prezentarea unor cărțișoare-mărțișoare care să cuprindă creațiile personale ale elevilor. S-a avut în vedere valorificarea

diverselor surse pentru a se documenta: cărți, reviste, internet etc și realizarea fiecărei sarcini a presupus colaborare, spirit de echipă, încredere, creativitate. Au descoperit originile Mărțișorului și le-au țesut și ei cu fire de legendă în propriile creații literare. au împletit fire albe cu fire roșii și au creat diverse simboluri, amulete, broșe dintr-o diversitate de materiale: hârtie colorată glasă, fetru, ață colorată, lipici, pastă modelatoare, nasturi, creații în quilling, origami.

Oricare ar fi produsul realizat, povestea, în toate cazurile credința era aceeași: mărțișorul reprezintă o amuletă tainică, aducătoare de noroc și fericire, care se poartă prinsă în partea stângă a pieptului, lângă inimă, de bun augur. Au descoperit o serie de credințe și superstiții despre primele zile de martie: au aflat legenda Dochiei, au înțeles semnificația Babelor și au descoperit caracteristici ale literaturii populare, prin varietatea interpretărilor și a semnificațiilor șnurului de mărțișor în diferite regiuni ale țării, dar și în alte țări. Elementele de interculturalitate au trezit curiozitate, au predispus la reflecție și aprofundare. Valorile etice în legendele popoarelor au fost înțelese prin descoperire, prin manifestarea anumitor atitudini comunicative: interes pentru alte opinii, atenția manifestată în raport cu ceilalți, implicarea în conversație, empatia. Au înțeles că Sărbătoarea Mărțișorului se mai întâlnește la aromâni, la bulgari, care o numesc *Martenița*, dar și în Macedonia și Albania, iar cercetările arheologice efectuate pe teritoriul României au scos la iveală amulete asemănătoare cu mărțișorul, datând din urmă cu aproximativ 8.000 de ani. Amuletele reprezintă niște pietricele perforate și purtate la gât sub formă de coliere, vopsite în alb și roșu.

Poate de aceea, zilele de primăvară aduc și mai multă încărcătură sufletească. E ziua Mărțișorului, e vremea legendelor, e ziua Mamei!

Prezentarea produselor finale a reunit părinți, profesori, elevi. Printr-un *tur al galeriei*, s-a realizat evaluarea interactivă și profund formativă a produselor realizate de grupurile de elev. Fiecare elev a avut rolul său, și-a exprimat propriile puncte de vedere, a prezentat rezultatele activităților individuale, dar s-a integrat și în prezentarea de ansamblu a întregului proiect. Copiii au fost provocați să interacționeze, să rezolve problemele în interiorul grupului din care fac parte, să negocieze soluțiile, astfel interesul lor pentru activitate a fost mai crescut. În cadrul grupurilor, fiecare copil a avut un rol, prin urmare, chiar și cei mai timizi au fost provocați să participe la realizarea sarcinilor.

Cei mai activi și îndrăzneți, au devenit parteneri de sprijin pentru cei mai nesiguri. Interacțiunea cu părinții și profesorii a dezvăluit adevăratele trăsături de caracter, o gândire obiectivă, o implicare activă, creativă.

A fost organizat și un Concurs epistolar „Scrisoare mamei” și s-a desfășurat pe patru secțiuni: „Scrisori”, „Felicitări”, Mărțișoare literare: Cărțișoare-Mărțișoare”.

S-au acordat premii și mențiuni tuturor elevilor. Cu ajutorul Comitetul de Părinți al clasei au fost procurate cărți de la anumite edituri și Cluburi de lectură, astfel încât fiecare copil a primit *mărțișor-cărțișor*.

Una dintre competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Bibliografie:

Oprea, C. L., *Pedagogie – alternative metodologice și interactive*. București: Editura Universității din București, 2003;

Ionel, V., *Comportament și comunicare în context educațional și psihoterapeutic*. Craiova: Editura Scrisul Românesc, 2005;

Cerghit, I., *Sisteme de instruire alternative și complementare. Structuri, stiluri și strategii*. București: Editura Aramis, 2002;

Bocoș, M., Jucan, D., *Fundamentele pedagogiei. Teoria și metodologia curriculumului. Repere și instrumente didactice pentru formarea profesorilor*. Pitești, Editura Paralela 45, 2008;

Breben, S., *Activități bazate pe inteligențe multiple*, Editura Reprograph, Craiova, 2004.

IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

PROF.INV. PRESC. PATRASCU CORNELIA
G.P.N SMEENI, JUD. BUZAU

„Cei șapte ani de acasă“ sunt anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară parcurgerii vieții pe pământ. Fiecare părinte dorește să aibă copii frumoși, sănătoși și educați. În educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal. **Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialistii sustin ca regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.**

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptare. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului.

Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale.

Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la șapte ani, fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind, în primul rând, cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului. Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze pas cu pas. Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină. În băncile din clasele I se înșiruie fetițe și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încerce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă? Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar. Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară.

Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură.

Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii. Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar. În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.),

copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc.

Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

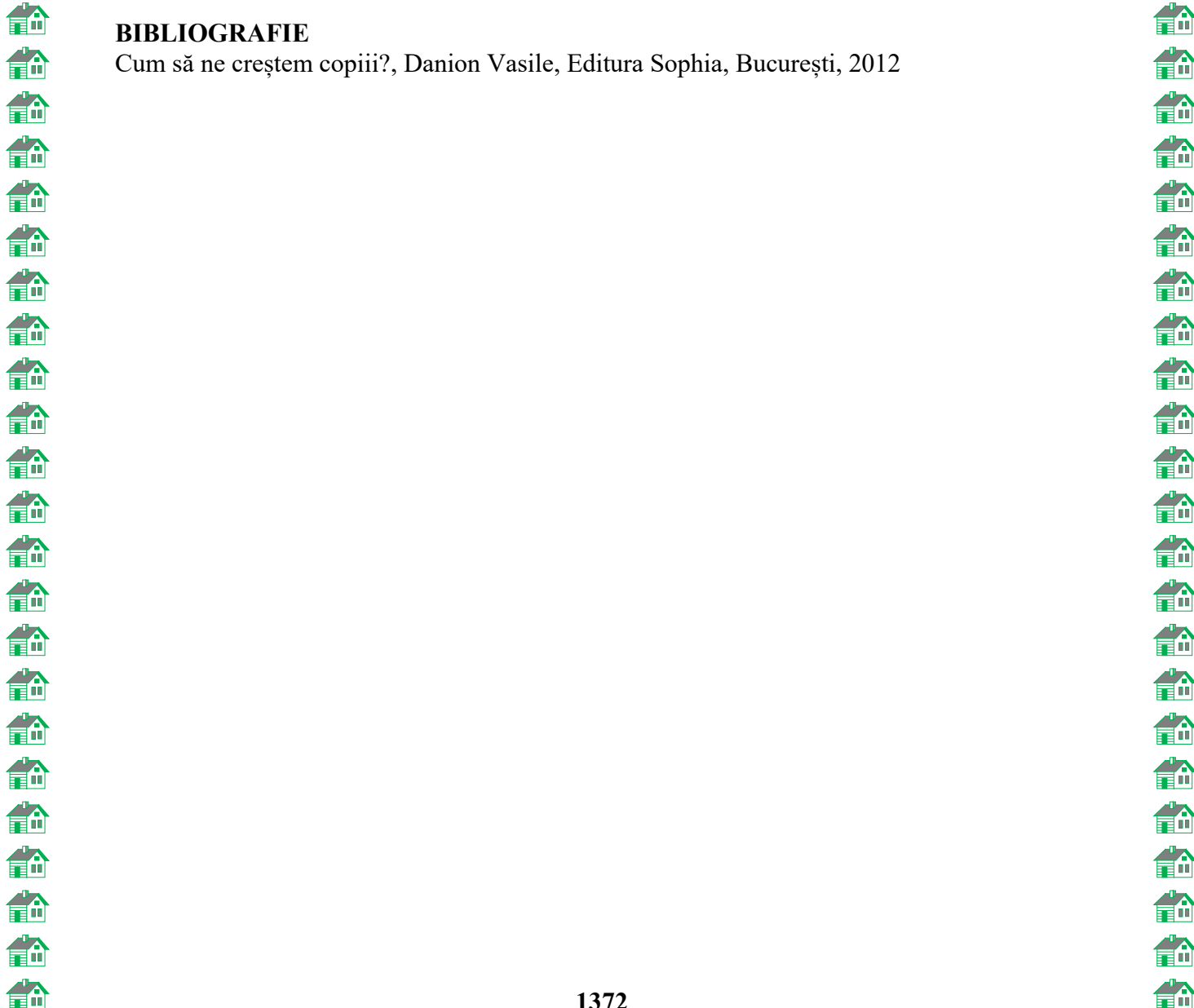
Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect. Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă. Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii.

În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ PAȘI MICI PENTRU A DEVENI OM MARE

PROF. PĂTRĂUȚĂ IOANA – LUCIA
LICEUL TEHNOLOGIC “ STEFAN HELL “ SÂNTANA

“Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viață, de aceea, pe lângă viață, dăruieți copiilor și arta de a trăi bine, educându-i”. (Aristotel)

Cei șapte ani de acasă se referă în principiu la educația parentală și cuprinde ansamblul de cunoștințe, deprinderi și achiziții acumulate de copil în familie în primii șapte ani de viață. Când un copil are cei șapte ani de acasă acesta are un comportament social corect. Este de la sine înțeles că fiecare părinte își dorește un copil care să se comporte adecvat în orice situație. Realitatea este că deși creșterea și învățarea sunt procese naturale, copiii sunt unici și diferiți, se dezvoltă în mod diferit și nu de puține ori ceea ce funcționează la un copil nu dă rezultate la altul. Personal, asociez imaginea omului cu un copac. Ramurile, frunzele și florile reprezintă anii, experiențele, trăirile și cunoștințele acumulate. Rădăcinile sunt tocmai acești șapte ani de acasă, cruciali și permanenți, fundația care susține întreaga construcție a ființei noastre. În primii șapte ani de viață întreaga ființă a copilului este ca un mare organ de simț. El este numai “ochi și urechi” la mediul înconjurător și la multitudinea de stimuli din jurul lui, asimilând totul în stare pură și neprelucrată. Aceste forțele formative sunt sculptorii timpurii ai personalității și psihologiei copiilor. Să ne imaginăm toate experiențele copiilor noștri ca niște piese de puzzle, pe care aceștia le pun cap la cap și le dau sens până la vârsta de șapte ani. Tot ceea ce trăiesc în această perioadă de timp le va influența dezvoltarea ulterioară și modul de a reacționa în viitoarele relații, respectiv de a se adapta în societate. Concret, în primii șapte ani, copilul asimilează informații, își dezvoltă limbajul și gândirea, învață ce înseamnă recunoștința, bunele maniere și un comportament adecvat (să salute, să răspundă la salut, să spună “mulțumesc”, “te rog”, “iartă-mă”, să mănânce civilizată, etc.), principiile și valorile, experimentează limitele, empatia și valorizarea celorlalți, descoperă cum să aibă grijă de propriul corp, de lucrurile personale și de mediul înconjurător, cum să reacționeze și să interacționeze cu ceilalți. Cu alte cuvinte copilul devine persoana care va rămâne pentru tot restul vieții.

În zilele noastre, acești șapte ani se reduc practic la doi-trei, deoarece copiii sunt incluși în medii educaționale de la vârste fragede, gen creșe sau grădinițe cu program prelungit. Acest lucru nu este neapărat un lucru negativ, deoarece școala în strânsă cooperare cu familia contribuie la consolidarea unor norme sănătoase de conduită. Ca părinți, cu toții ne dorim ceea ce este mai bun pentru copii, cele mai bune condiții materiale, cea mai bună educație, dacă se poate o viață perfectă. Cel mai bun lucru însă este să ne oferim pe noi înșine și timpul nostru. Nu vom putea controla în întregime starea lor de bine dar ne putem autocontrola pentru a o influența în mod pozitiv. Modul în care vorbim și acționăm în preajma copiilor precum și starea de spirit pe care o proiectăm îi vor influența. Este sănătos să avem o cooperare productivă, o atitudine pozitivă, să evităm devalorizarea copiilor noștri, pedepsele și criticile dure, să încercăm pe cât posibil să criticăm fapta, nu copilul. Să nu uităm nici vechea zicală care spune că “așchia nu sare departe de trunchi” adică faptul că, copiii deprind reguli de bună purtare prin imitarea părinților, bunicilor sau altor rude aflate în proximitatea lui. De aceea, exemplul personal, perseverența și eforturile susținute sunt primordiale. Chiar dacă unii dintre noi petrecem doar câteva ore efectiv cu copiii pe zi, să facem astfel încât acest timp să fie unul de calitate, în care să fim cărți deschise unice, în ediție limitată pentru copiii noștri.

VÂRSTA DE AUR

**PROF. INV. PREȘC.: PATRICHI ELENA MIHAELA
G.P.P., LUMEA POVEȘTILOR” CONSTANȚA**

Vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat, înainte de a intra copilul la grădiniță.

Vă propun câteva exemple de activități pe care părinții le pot desfășura cu copiii lor:

- ✚ să alege, să se joace cu mingea, „De-a v-ați ascunselea”, „De-a Baba Oarba” etc.
- ✚ să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc.
- ✚ să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc.
- ✚ să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a.

✚ acasă, să ajute la tot felul de activități gospodărești, să-și atribuie diferite roluri și să intre în jocul copilului, să numere tot felul de obiecte ce-i înconjoară etc.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori “Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.”

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani? Copiii pot învăța în cei șapte ani:

- ✚ deprinderi de autoservire - ordine - igienă - curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- ✚ exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
- ✚ bune maniere și comportament;
- ✚ limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire);
- ✚ modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- ✚ consecvență în realizarea unei sarcini;
- ✚ alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți. Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Bibliografie:

- Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002 3.
- P.,Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
- Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE – ȘCOALĂ - SOCIETATE

PROF. TĂTARU PAULA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CORBASCA, JUDEȚUL BACĂU

Familia este mediul initial educativ cu valente formative esențiale pentru dezvoltarea normală a copilului. Apartenența copilului la familie este condiționată de siguranța afectiv materială și afectiv esențială pentru dezvoltarea psihică, îndeosebi în etapele timpurii ale evoluției acestuia. Din această cauză separarea copilului de familie poate determina perturbări grave ale echilibrului lui biopsihic. Familia este cel mai adecvat mediu de structurare intelectuală, afectivă și volitivă a personalității copiilor, climatul și atmosfera familială devenind cadrul de ambianță materială, spirituală și afectivă în care se vor forma copiii. De aceea eventualele carențe materiale ale mediului și climatului familial influențează în mod negativ dezvoltarea psihocomportamentală a copiilor.

Educația are sarcina de a pregăti omul ca element activ al vieții sociale. Platon definește educația ca fiind „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudini native pentru virtute ale acestora care dispun de ele”. Totodată aceasta este fenomenul social fundamental de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii către generațiile de copii și tineri, abilitați pentru integrarea lor în societate.

Educația este actul de învățare a lucrurilor din jurul nostru. Aceasta ne ajută să percepem lucrurile cu ușurință și să ne descurcăm cu orice fel de problemă am întâmpina. Educația reprezintă una dintre cele mai importante drepturi ale fiecărei ființe umane. Fără aceasta suntem incompleți. De asemenea, educația are un rol în viața noastră, deoarece aceasta ne îmbunătățește cunoștințele, aptitudinile, nivelul de încredere și personalitatea. Maturizarea și nivelul de comportare în societate sunt de asemenea prezente datorită educației.

Familia, școala și societatea trebuie să ofere copilului o educație fără limite, fără obligații, deoarece ei sunt actorii principali în formarea și performanța noastră ca oameni.

Educația începe în familie. Este cel mai puternic influențator asupra unui copil pentru că unele lucruri rămân întipărite tot restul vieții. Tot în familie copilul începe să își formeze vocabularul și binețles modul de a se comporta în societate și cu cei din jurul său.

Un rol foarte important în educarea generațiilor tinere o are școala ca instituție sau ca o organizație socială. Aflați la început de drum, elevii din ciclul primar au nevoie de un sprijin ca să își poată forma o viziune despre lumea în care trăiesc și în care o să se dezvolte treptat. Copilul aflat în această etapă a vieții are nevoie de comunicare, de o conexiune, atât la școală cât și acasă. În școală trebuie aplicate metode de a educa și de a atrage copilul spre educație, încât acesta să fie mândru de performanțele sale și de a da un impuls la ceea ce va urma în continuare. La ciclul primar se constată că profesorii implică mai mult familia, decât la învățământul gimnazial și liceal unde profesorii nu și-au dat seama clar cum anume să implice familia.

Școala și familia trebuie să formeze un parteneriat, unde familia poate beneficia de mai multe servicii: centre de consiliere, centre de sănătate, de practicare diverselor sporturi, centre pentru supravegherea elevilor la teme după orele de curs (after-school) care pot avea și alte servicii incluse: predarea limbilor străine, centre de voluntariat, cluburi, miniexcursii.

Aceste servicii pentru familie prin intermediul școlii reprezintă o strategie de întărire a relațiilor școală-familie. Părinții capătă încredere în școală, instituție care devine mai transparentă și mai apropiată de nevoile comunității. Părinții nu mai sunt nevoiți să caute prin mijloace proprii aceste servicii. Școala ca furnizor de servicii complexe va face trecerea de la educația instituțională, cu accent pe instituție (care are un program, curriculum la care elevii trebuie să se adapteze) la școala centrată pe elev, pe nevoile acestuia și pe cele ale comunității.

Misiunea școlii este de a facilita implicarea părinților prin înlăturare a barierelor ce țin de: timp, angajamente profesionale, sarcini domestice, limbaj. Unii părinți se simt anxioși în comunicarea cu școala pe baza propriilor experiențe din copilărie, alții se tem să nu deschidă subiecte care să le afecteze ulterior copilul, unii simt că sunt depășiți din punct de vedere academic, chiar jenați din cauza tehnologiei, curriculumului și evaluării.

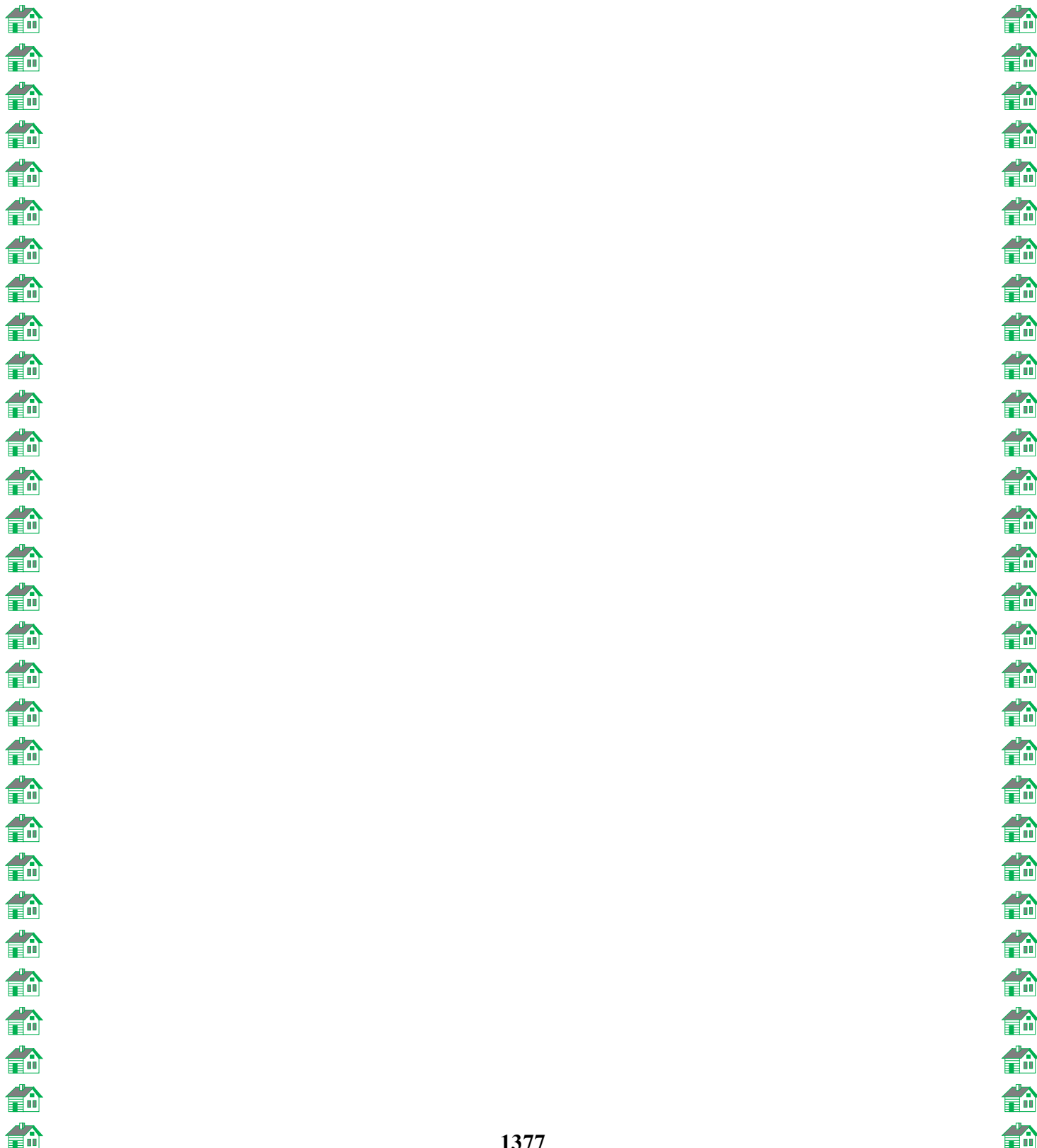

Cei doi factori educativi , școala și familia trebuie să aibă același scop – formarea personalității umane integrale și armonioase. Până la cuprinderea într-o unitate de învățământ, rolul primordial în educație îl are familia. Odată cu înscrierea în școală ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are școala, dar nici acțiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între cei doi factori educativi există un raport de complementaritate, acțiunea fiecăruia venind s-o completeze pe a celuilalt.

BIBLIOGRAFIE

1. Cerghit, Ioan – Formele educației și interdependența lor, Curs de pedagogie, Universitatea București , 1998
2. Rădulescu Eleonora, Țircă Anca – Școala și comunitatea Ghid pentru profesori, Colecția educația 2000+, Editura Humanitas Educațional 2002

DE CE MERG UNII COPII ÎNCRUNTAȚI LA ȘCOALĂ? CAUZE GENERATE DE UNELE DEFICIENȚE ALE FAMILIEI

PROF.ÎNV.PRIMAR PĂUN MARINA
ȘC.GIMN.PADEȘ -STRUCTURĂ CLOȘANI

Fără îndoială, familia, acest prim mediu de viață al copilului, exercită o influență considerabilă asupra dezvoltării lui. Istoria fiecărei familii, cu problemele ei specifice care-i conferă o notă proprie în raport cu toate celelalte contribuie în mod hotărâtor la conturarea profilului personalității copilului, al acestui candidat la umanitate, cum îl numește admirabilul Pieron. Dincolo de acest cadru general, în care se formează copilul care de cele mai multe ori este bun, creând premisa unei dezvoltări normale, armonioase, este suficientă o singură carență a familiei pentru a afecta planul vieții lui psihice antrenând o întreagă trenă de neajunsuri printre care și dificultăți în activitatea lui dominantă: învățătura. De aici și starea lui de încordare la școală, unde, pe drept cuvânt este sancționat, nou prilej de tensiune, cu atât mai mult cu cât o notă slabă obținută atrage după sine în mod firesc penalizări în familie. Într-o familie dezbinată în care raportul soț-soție s-a destrămat este pe cale de a se distruge, conștientizând drama ce are loc, copilul începe să se frământa, să-și pună tot felul de probleme, cărora nu le găsește un răspuns acceptabil, își simte sufletul încărcat, e chinat de perspectivele sumbre pe care le întrevede. Dacă până în acel moment își iubea amândoi părinții la fel, acum când ei se despart, el este derutat, dezorientat. Treptat își pierde încrederea în ceea ce reprezintă pentru el dragostea, securitatea liniștea și nimic nu reușește să-i mai rețină atenția sau să-i trezească interesul El frecventează în continuare școala, dar e absent la ce se petrece în jurul lui, are o singură preocupare dominantă. La lecții nu mai e atent, nu mai învață, firește, în aceste condiții este admonestat și iată-l pe copilul zburdalnic și fără griji până nu demult timp în urmă, încruntat. Din același motiv, al tensiunii familiale survenite în urma neînțelegerilor dintre părinți, fruntea senină a copilului atâta vreme cât se află la școală, unde recunoașterea eforturilor sale și atmosfera tonică creată de colegi îi produc o stare de relaxare și mulțumire, se încrunță când vine vremea să plece acasă. Chiar certurile trecătoare din familie, în care copilul este martor, se repercutează negativ asupra pregătirii lui pentru școală, fiind de natură să-i creeze o stare de neliniște, amplificată de frica pedepsei inevitabile pe care ar atrage o nota considerată de către părinți „rea”. Când certurile dintre părinți sunt generate de un viciu al unuia dintre ei, care prin consecințele lui se răsfrâng asupra naturii lui exterioare, copilul suferă extrem de mult și se simte umilit față de cei din jur. În aceste condiții, efortul său de a se pregăti pentru școală e deosebit de mare; efort de voință, de stăpânire de sine și de a învinge oboseala de peste zi, pentru a învăța noaptea. Alteori cauza încruntării elevului stă în distanța pe care părinții, dintr-un motiv sau altul (lipsă de timp, autoritate excesivă, indiferență, egoism) o creează în raport cu acesta. Frământat de numeroasele probleme generate de viața lui școlară sau extrașcolară, de prefacerile psiho-fizice prin care trece, prezintă importanță, copilul nu are cui să le împărtășească, nu are cui să ceară un sfat, e singur și de aceea e neliniștit, uneori dezorientat. Interesul excesiv al părinților pentru buna pregătire a lecțiilor de către copil fără să fie însă bine înțeles are ca efect o continuă stare de tensiune și oboseală, care se repercutează negativ în planul vieții lui psihice și implicit în munca lui școlară.

FORMAREA ȘI DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR PARENTALE

PROF. ÎNV.PREȘCOLAR PĂUN STELUȚA GRĂDINIȚA NR.2 CĂLMĂȚUIU, TELEORMAN

Prima școală a omului este familia iar cursurile ei încep odată cu nașterea copilului și continuă toată perioada cât acesta este membru al familiei, chiar și după ce o părăsește, prin sfaturi, îndemnuri, îndrumări.

Copilăria este prima etapă a vieții, cea mai frumoasă (în cele mai multe cazuri), dar și cea care poate să lase anumite amprente pozitive sau negative asupra personalității copilului. E frumoasă deoarece copilul crește fără griji, fiind înconjurat de dragoste și sinceritate, se joacă , se plimbă, învață multe involuntar fără teamă și responsabilitate. Se bucură de atenția și simpatia tuturor este inocent, inventiv. Are dorințe și visează să fie „ ca mama ”, „ca tata”, etc.

Familia este universul afectiv și social al copilului. Părinții asigură sentimentul de confort și securitate, iar atitudinile lor au consecințe durabile asupra personalității în formare.

Pornind de la aceste considerente, îmi planific, în fiecare an , temele pe care le voi dezvolta în cadrul activităților de consiliere parentală sau la ședințele cu părinții, ținând seama de fiecare dată de caracteristicile de grup și individuale ale clasei.

Anual, am planificat și desfășurat teme care răspund nevoii părinților, de informație și de educație în favoarea copiilor. Toți copiii au nevoia și dreptul de a fi îngrijiți și crescuți de părinții lor într-o manieră competentă. Competențele parentale sunt vizibile în cunoștințele și practicile alăptării, nutriției și alimentației, sănătății și igienei, îngrijirii psiho-sociale care să susțină atenția față de copil, afecțiunea și implicarea părinților pentru prevenirea abuzului și neglijării copilului și a discriminării de gen.

În acest sens și în școala noastră se derulează de câțiva ani proiectul „Educați așa!”, proiect inițiat de Fundația „Copiii Noștri” cu sprijinul Unicef în România, iar la nivelul comunei cu sprijinul autorităților Primăriei. Menționez că 5 cadre didactice ale școlii au beneficiat de cursuri de specialitate apoi au aplicat cunoștințele în activitatea din școală și grădiniță, susținând cursuri cu părinții (grupe de câte 15 părinți) preșcolărilor și școlarilor mici, dar și cu ceilalți diriginți.

Nu voi prezenta aici recomandările prezentate la curs, mă voi opri la ascultare. Ascultarea poate fi cheia soluționării multor conflicte, nu numai la nivelul preșcolar. De aceea am pornit de la afirmația lui Mircea Eliade „ *Omul are două urechi și o gură, ca să asculte mai mult și să vorbească mai puțin* ”.

Cu adevărat, în societate există tendința de a vorbi pre mult – mai mult decât „ a face”. Cu toții știm ce trebuie să facem, dar mai puțin ne angajăm efectiv să lucrăm, să îndeplinim sarcinile pe care le avem. De aici, apar conflictele. Rezultatele muncii unuia acoperă insuccesele altora. Invidia , lenea, delăsarea acoperă și strică relațiile dintre oameni.

Coborând la nivelul copiilor, se întâmplă același lucru, pentru că cei mici, copiază comportamentele adulților și le transpun în joc. Nu acceptă ușor ideile celorlalți, fiecare vrea să-și impună punctul de vedere, se ceartă pentru jucării, cel mai adesea, se invidiază pentru un desen mai reușit, o construcție. Gesturile lor sunt inconștiente. Nu știu să verbalizeze motivele supărării, dar noi, adulții, le recunoaștem și trebuie să intervenim, în consecință.

Organizând activități interactive, pe grupuri mici, în care fiecare are o sarcină (adaptată fiecărui copil) îi stimulează să participe, să se simtă utili, ascultați. Aprecierii, încurajarea , îl motivează pe copil. În situația aceasta, nu mai percepe nicio diferențiere, nu mai intervine sentimentul de invidie. Copiii învață să se asculte unii pe alții, își tolerează ideile , comportamentele.

În concluzie , este cert, că a susține părinții în interesul superior al copilului, înseamnă a consolida dialogul între aceștia, astfel încât să permită crearea în jurul copilului, a unei noi culturi familiale și să conducă la realizarea unei cooperări între toți factorii: profesioniști, părinți, voluntari. Împreună, intervenim la un moment dat în viașa copilului și fiecare contribuie pe intervale limitate de timp în educația și dezvoltarea acestuia.

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR EDUCATIVE ÎN PARTENERIAT CU PĂRINȚII

ED. PAVĂL CLEOPATRA LUMINIȚA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.3 STRUCTURĂ GRĂDINIȚA P.P. NR.3
LOC. MANGALIA JUD.CONȘTANȚA

“Fiecare copil pe care îl educăm este un OM dăruit societății” (N. Iorga).

În primele etape ale vieții, responsabilitatea educării copilului revine familiei. În mod firesc, părinții sunt primii educatori ai copilului. Familia oferă copilului un mediu afectiv, social și cultural. Mediul familial, sub aspect afectiv, este o școală a sentimentelor deoarece copilul trăiește în familia sa o gamă variată de relații interindividuale, copiindu-le prin joc în propria conduită. Cu triplă funcție, reglatoare, socializatoare și individualizatoare, familia contribuie în mare măsură la definirea personalității și conturarea individualității fiecărui copil.

Copiii sunt apoi înscriși în grădiniță, instituție care le asigură condițiile necesare pentru dezvoltarea în concordanță cu nevoile individuale. Vine apoi rândul profesioniștilor din grădinițe și școli să se ocupe de educarea și formarea copiilor printr-o metodologie și un curriculum specific vârstei acestora.

Grădinița este prima unitate de învățământ cu care copilul dar și familia intră în contact. Ea poate oferi părinților o imagine obiectivă a copilului, poate sprijini și orienta familia în educarea copiilor. Educatoarele trebuie să lucreze cu familiile în scopul organizării activităților zilnice, asigurării educației și întâmpinării nevoilor sale. În același timp, educatoarea nu trebuie să uite că familiile învață împreună cu copiii. Copilul este un membru nou și unic al familiei care trebuie să învețe să-l cunoască cu tot ce ține de personalitatea, temperamentul și stilul său.

Unitatea de acțiune a celor doi factori (grădiniță și familie) în vederea formării copiilor este condiționată de un mod comun de lucru și de o bună cunoaștere reciprocă, iar începutul este dat de cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ. Familia este o sursă principală de informații privind relațiile interpersonale dintre membrii acesteia, așteptările privind educația copilului, stilul educațional, autoritatea părinților și metodele educative folosite, valorile promovate, climatul educațional, responsabilitățile pe care copilul le îndeplinește. Educatoarele trebuie să asigure părinților numeroase ocazii de a se implica în programul grădiniței, comunicând în fiecare zi, povestindu-le despre cum și-a petrecut copilul lor timpul, ce activități de învățare a desfășurat, ce progres sau regres a realizat copilul.

Există numeroase căi de implicare a familiilor în programul de educație al copiilor. Unele familii pot veni la întâlniri, altele pot trimite materiale confecționate acasă, altele ar putea participa la activitățile din cadrul grupei.

Părinții pot asista la activitățile desfășurate de educatoare cu copiii, pot învăța modalități de comunicare eficientă cu aceștia și modalități de soluționare a situațiilor de criză. Pe măsură ce părinții se obișnuiesc să participe la activități ei vor ajunge să cunoască și să respecte munca educatoarelor, vor vorbi mai liber despre progresele făcute de copiii sau despre problemele pe care le au, se vor împrieteni cu ceilalți părinți, vor învăța mai multe și vor înțelege mai bine modul de dezvoltare al unui copil, vor învăța să desfășoare activități similare acasă sau să continue acasă activitatea educatoarei cu activități în completarea acesteia, vor găsi răspunsuri la întrebările care îi frământă, își vor observa copilul la joacă și vor învăța să și conceapă copilul în relație cu ceilalți. Participarea părinților la activitățile copilului are un dublu câștig: pe de o parte, copilul se va simți securizat de prezența părinților, astfel încât va fi mai deschis spre explorare; pe de altă parte, se va face un transfer de abilități practice și cunoștințe de la educator spre părinte, prin exersarea amenajării spațiilor, a comunicării cu copilul, prin observarea atentă a acestuia într-un alt context decât cel de acasă.

Nu putem educa în mod just un copil decât dacă îi cunoaștem și înțelegem personalitatea, în acest sens ne vine în ajutor familia care este principala sursă de informații pentru educatoare. O strânsă colaborare între educatoare și familie este întotdeauna în beneficiul preșcolarului.

BIBLIOGRAFIE:

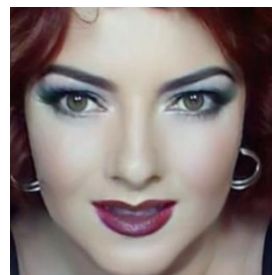

Dumitrana, Magdalena, 2000 „*Copilul, familia și grădiniță*”, Editura Compania, București Voiculescu,
Elisabeta, 2001 „*Pedagogie preșcolară*”, Editura Aramis, București Popescu, Eugenia (coord.), 1995 „*Pedagogie
preșcolară. Didactica*” E.D.P., București

"CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ-VALORI MORALE PENTRU DEZVOLTAREA COPILULUI"

PROF.PAVEL GABRIELA
LICEUL TEHNOLOGIC ENERGETIC CÂMPINA,
PRAHOVA

Motto: "Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților." Valeria Mahok¹

Încă din cele mai vechi timpuri, valorile supreme ale omenirii au fost subsumate termenului KALOKAGATHIA. Binele, Frumosul, Adevărul, Dreptatea, Libertatea, Sentimentul Sacralului, Educația, au fost acceptate ca norme de viață, în toate epocile. Conceptul care, se pare că le include pe toate, este Educația, definită de două componente: educația primită în familie, prin care se învață principalele reguli de bună purtare, normele de conduită și educația școlară, apărută ca o necesitate a continuării educației de bază, prin care se dezvoltă și se consolidează normele deja deprinse în familie.

Înțelepciunea populară românească eternizează formele educaționale primite acasă, în familie, în expresia populară "a pleca cu dreptul în viață", care surprinde această esență a conduitei sănătoase a copilului, care îi asigură un succes în viitor. Este adevărat însă, că de-a lungul timpului, normele morale și valorile existențiale s-au schimbat, au evoluat, s-au adaptat contextelor sociale și istorice. Cert este că a rămas acest adevăr general valabil al celor șapte ani de acasă, perioadă în care sunt deprinse normele unanim acceptate ale educației pentru viață.

Din perspectivă socială, culturală și istorică, standardele "celor șapte ani de acasă" sunt subiective și se raportează, în esență, la realitatea în care este crescut și educat copilul. O familie de intelectuali, în care părinții au cariere de succes, va avea alte standarde educaționale în comparație cu o familie dezorganizată sau cu părinți fără studii. De aceea părinții sunt majoritar responsabili de succesul copilului în viață, tocmai prin transmiterea corectă a normelor educaționale primare.

În mod tradițional, un copil bine educat știe să salute, să fie politicos, să-și ceară scuze sau iertare, să-i respecte pe cei din jur dar mai ales să respecte simbolurile, credințele și valorile proprii. În societatea contemporană, părintele este responsabil să învețe copilul respectul și egalitatea de șanse pe care trebuie să le acorde tuturor, să transmită tactul și toleranța față de cei din jur, să respingă rasismul și glumele care jicnesc sau rănesc. Un copil bine educat învață de la părinți că a râde de un defect fizic, de culoarea pielii, de originea socială, de credință sau de o slăbiciune nedescalifică întâi pe noi. Prin însușirea corectă de la cele mai fragede vârste ale acestor norme, va învăța să aprecieze corect valoarea oamenilor, să îi accepte așa cum sunt, generând o atmosferă de înțelegere reciprocă.

Aceste norme de comportament pot fi dobândite prin *copierea modelului reprezentat de părinte* - copilul face ce vede în familia lui, sau prin *modele comportamentale accesate prin lectură*. De aceea, în dobândirea normelor pozitive, *lectura* este o componentă fundamentală pentru dezvoltarea intelectuală și comportamentală, în perioada educației în familie.

Încă de la cele mai fragede vârste ale copilului, părintele trebuie să fie preocupat să-I citească zilnic. În acest fel, copilul dobândește norme de viață și norme morale, prin exemplificări, prin experiențele trăite de eroi. Gama sentimentelor dezvoltată de copil este mai variată, învățând să deosebească răul de bine și-n diferite împrejurări de viață să-l aleagă pe cel din urmă. Prin accesul la o lectură nonviolentă, corespunzătoare cu nivelul său de înțelegere și adaptată dezvoltării sale intelectuale și emoționale, copilul interiorizează empatia, prietenia, comunicarea, generozitatea, înțelegând bucuriile sau suferințele celor din jur. "Nu odată, fermecați de citirea unei cărți ei (n.a.copiii) au simțit că trăiesc aceleași emoții cu eroii povestirii, au plâns și s-au bucurat odată cu ei."²

Copilul se naște cu un bagaj ereditar de calități fizice și intelectuale și, pe măsură ce crește, își dezvoltă și își perfecționează aceste aptitudini prin educație. În primii ani de viață, creierul se află într-o permanentă dezvoltare și, odată cu dezvoltarea gândirii, apare vorbirea. "Nu se poate vorbi

despre o literatură scrisă pentru copiii de la 1 an la 3 ani, pentru că în această perioadă copilul abia începe să vorbească. În această perioadă, copiii răsfoiesc cărțile cu poze. Mai târziu, în preajma vârstei de 3 ani, copiii sunt atrași de cărți însoțite de texte, în versuri sau în proză ritmată. Sunt primele producții literare accesibile copiilor"³

Între 3 și 5 ani, se formează gândirea concretă, bazată pe imagini și senzații. Copilul este atras, în această perioadă, de povestiri realiste sau fantastice scurte, cu personaje puține și conflict bine delimitat de împrejurări concrete. Tot acum este perioada caracterizată de întrebarea "De ce?", întrebare care indică o încercare de a înțelege întâmplările, fenomenele și caracterul oamenilor, copilul mulțumindu-se cu orice răspuns din partea părintelui. De aceea este foarte important să explicăm corect și cât mai aproape de nivelul copilului de a înțelege, pentru ca, în următoarea etapă să poată aprofunda aceste cunoștințe. Este de dorit să evităm răspunsuri de tipul: "Se poartă urât cu acel copil pentru că este sărac." Și să inducem ideea de a alege între tipurile de comportament printr-un răspuns de tipul: "Se poartă urât cu copilul pentru că sunt răi și nu au înțeles că îl rănesc și îl fac să sufere."

Între 5 și 7 ani intervine o schimbare calitativă a gândirii copilului, care trece de la o gândire intuitivă la o gândire logică, rațională, iar după 7 ani, la gândirea abstractă. Această perioadă este caracterizată de întrebări care izvorăsc din curiozitatea mult mai profundă de a înțelege lumea în care trăiește. El trece astfel de acel nivel superficial al cunoașterii iar întrebările "de ce?" sau "cum?" devin șiruri de interogații în lanț, până când primește un răspuns complex și complet. Cu cât opera literară destinată lecturii copilului este mai valoroasă, cu atât mai important este și conținutul ei educativ. Ea dezvăluie copilului un fragment de viață, de realitate, determinându-l să-l trăiască și lărgind astfel sfera emoțională prin implicarea celor mai înalte sentimente. Orizontul de viață este astfel lărgit și părinții dezvoltă și inteligența emoțională a copilului, dându-I posibilitatea de a se înțelege pe sine dar și pe ceilalți. Copilul înțelege astfel, prin lecturile potrivite, ca orice ființă se bucură, suferă, visează și se împlinește. "De la emoție la gândire, de la gândire la acțiuni voluntare, iată procesul sufletesc pe care îl determină opera literară. Impresiile emotive puternice rămân întipărite în memorie. Ele generează pentru multă vreme gânduri și fapte care contribuie la formarea caracterului"⁴

Bibliografie

- 1.Valeria Mahok, *Florile gândului în clepsidra timpului*, Editura Hoffman, Craiova, 2017
- 2.Ilie Stanciu, *Copilul și cartea*, Editura Didactică și Pedagogică, 1985, p 17
- 3.idem, ibidem, p 32
- 4.idem, ibidem, p 35

MATEMATICA, EDUCAȚIA ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ: DINCOLO DE STEREOTIPURI

PROF. PAVEL ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 7, GALAȚI

Ca profesori, ne lovim în fiecare zi de aceeași dilemă: cum ne putem face materia cât mai atractivă, cât mai dinamică și cât mai plăcută pentru elevii noștri. Devine o problemă cu atât mai presantă cu cât avem de a face cu materii cu o reputație dificilă (matematica devine arareori materia preferată a copiilor) și cu cât în clase ne bucurăm deja de din ce în ce mai puțină atenție din partea copiilor.

Chiar dacă pleacă din această poziție dificilă, consider că matematica are un potențial uriaș în acest sens. Există cumva un stereotip în care matematica se rezumă la exerciții repetitive care nu au alt scop decât învățarea unor operații mai simple sau mai complexe și a unor concepte abstracte, distante de viața reală. Orice profesor de matematică știe că acest lucru este pe cât se poate de departe de adevăr, atunci când ambele părți ale clasei: profesorul și elevii reușesc să ajungă la un nivel optim de înțelegere și colaborare.

Deci, cum poate arăta matematica dincolo de temerile și stereotipurile întrucâtva îndreptățite ale oamenilor?

Ei bine, ar putea arăta ca un joc, ca un soi de căutare în care profesorul și elevii explorează împreună posibilele soluții și metode de rezolvare. A trecut de mult vremea în care matematica era despre a învăța pe de rost formule și structuri pentru rezolvarea unor probleme pe care copii se duceau și le repetau anemic acasă. La fel cum a trecut și vremea în care profesorii lucrau cu „vârfurile clasei”. Acum, mai mult decât niciodată ne dorim nu numai ca toți copiii să poată să înțeleagă și să învețe tot ce se predă în clasă, ci și să ajungă să îndrăgească această materie, să o interiorizeze, să și-o asume ca mod intrinsec de gândire.

Consider că matematica este candidatul ideal pentru acest pas în față pentru că poate însemna orice de la forme, numere, tipare și reguli, lucruri care ar putea părea înspăimântătoare, dar dacă stăm și analizăm mai bine, observăm faptul că ele se regăsesc în mai toate jocurile pe care copiii le joacă fie în mediul virtual sau în “viața reală”. Și nu ne-am teme vreodată că în cazul jocurilor, un simplu regulament i-ar putea speria pe copii, astfel încât să nu petreacă ore în șir încercând să se perfecționeze. Poate acest lucru l-am putea împrumuta din lumea jocului: să le prezentăm mai des elevilor care sunt regulile jocului și mai ales care sunt **abilitățile și menirea lor în acest joc al matematicii**.

Matematica are acest rol deosebit de special, pe care poate nu multe materii îl împărtășesc: le dă putere copiilor să rezolve ceva, să facă ceva. Odată ce înțeleg care sunt lucrurile pe care pot să le facă și care sunt cele nepermise, în funcție de clasa de care vorbim acestea pot varia de la operații simple, la formule pentru geometria în spațiu, elevii au în mâinile lor abilitatea de a elucida orice mister (matematic, bineînțeles!). Matematica este cea care îi poate învăța ca este în regulă să încerci, să nu-ți iasă lucrurile din prima, să muncești ca să devii mai bun, să abordezi lucrurile din cât mai multe unghiuri posibile. Este un exercițiu de voință și autodepășire care îi poate antrena pentru viitoarele soft skill-uri atât de mult dorite: managementul timpului, orientarea spre rezolvarea problemelor, gândire laterală etc.

Cum intervin părinții în această dinamică?

Rolul lor este cel mai greu și cel mai important în acest caz. Ei trebuie să le cultive copiilor curiozitatea. Fără curiozitate, tot ciclul școlar preuniversitar, universitar, postuniversitar, nu devine decât o corvoadă de neînțeles și fără niciun folos. Celebra întrebare din partea elevilor care îi macină pe părinți și profesori deopotrivă: “La ce îmi trebuie mie asta?” nu va putea găsi niciodată un răspuns satisfăcător dacă îi învățăm pe copii că toate lucrurile au o finalitate materială imediată. Fără curiozitate, copii nu vor căuta niciodată răspunsuri singuri, nu-și vor dori să învețe nimic și se vor ascunde în activități cu grad mic de intensitate cognitivă.

Cu atât mai mult, dacă aceștia sunt învățați din familie că orice problemă câtuși de mică își poate găsi rezolvarea printr-un simplu gest al părinților, vom obține mai degrabă generații fără urmă de chef, creativitate ori curiozitate: toate lucrurile pe care orice profesor și părinte și le dorește.

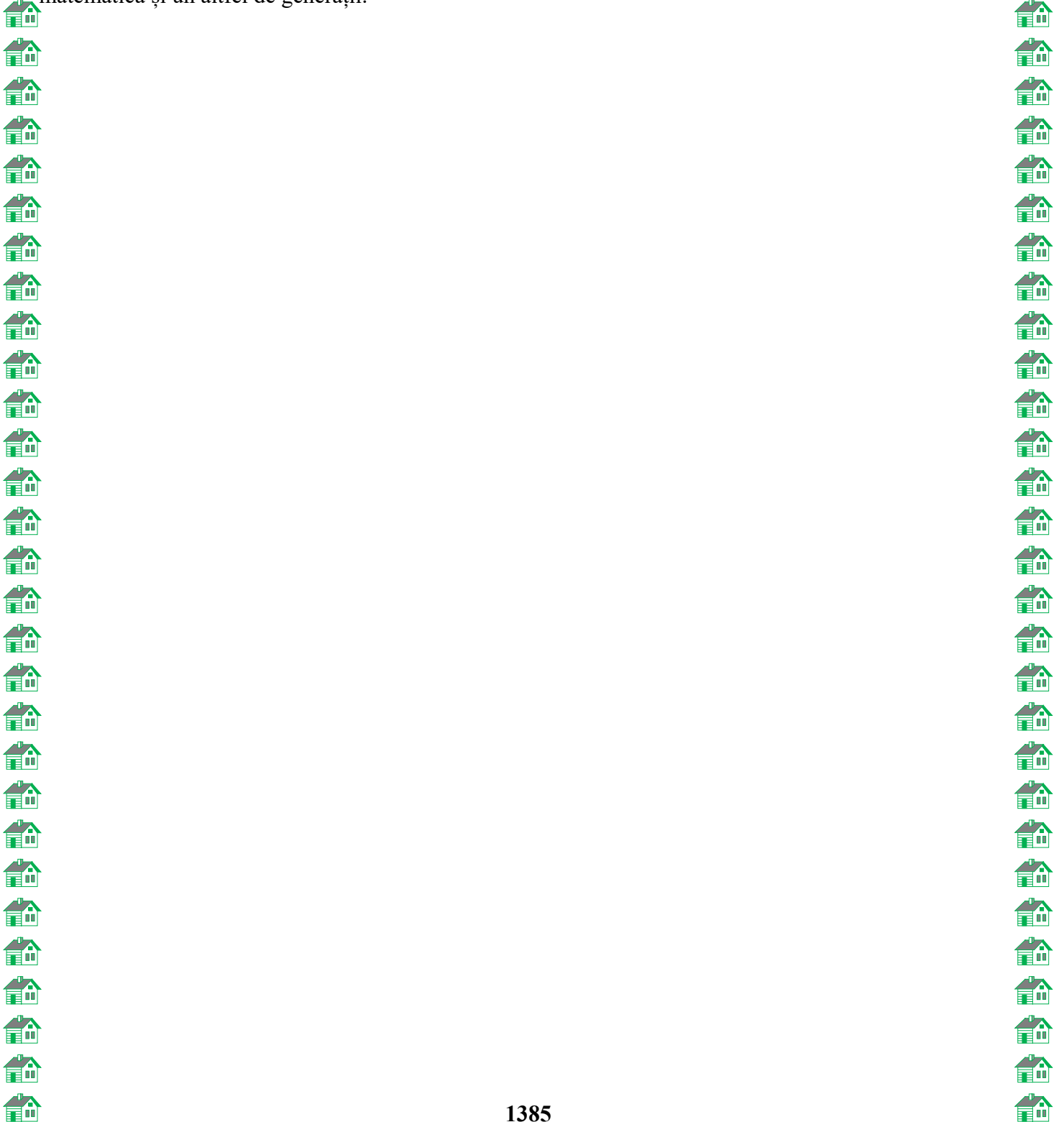
Este adevărat că este o misiune extrem de grea. Timpul petrecut în familie este limitat, iar distragerile sunt nelimitate. Rămâne, de asemenea, și bine-meritata întrebare “Cum? Cum poate obține un părinte toate aceste lucruri?”. Este dificil, cu atât mai mult cu cât este genul de lucru care depinde de la copil la copil. Dar, pot spune că orice încercare contează. Orice puzzle sau joc care presupune găsirea unei soluții, orice

situație în care copiii sunt lăsați să descopere singuri ceva (cum funcționează o nouă jucărie, de exemplu),
orică formă prin care le arătăm că o problemă nu este un capăt de lume, orice le arată că toate acestea sunt
o oportunitate distractivă prin care pot să își lase amprenta asupra ceva, pot să înțeleagă mai bine lumea și
pot descoperii lucruri noi, pe care nici nu și le puteau închipui.

Trebuie menționat faptul că nu este ușor pentru niciuna dintre părți: profesorilor le va fi în continuare
greu să capteze atenția și plăcerea elevilor, copiilor le va fi în continuare greu să se lovească de lucruri
pentru care nu au un răspuns, iar părinților le va fi în continuare greu să mențină echilibrul între cât să-i
ajute și cât să-i lase să exploreze. Schimbările nu apar niciodată peste noapte sau facil, de aceea trebuie să
avem cu toții puțină răbdare, puțină voință. Este important pentru toate cele trei categorii să înțeleagă că nu
sunt singure și mai ales nu sunt unii împotriva celorlalți. Doar lucrând cu toții, împreună, vom putea să
ajungem să trecem de barierele și stereotipurile de care vorbeam anterior și să construim un altfel de
matematică și un altfel de generații.

EDUCAȚIA ÎNCEPE CU CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. VIORICA PAVEL
LICEUL DE ARTE GEORGE GEORGESCU TULCEA

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cumiți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Adaptarea la viața de școlar

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas. Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele pregătitoare se înșiruie fete și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Deprinderi elementare

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Inadaptabili

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Ar fi bine ca mediul familial să îndeplinească anumite condiții pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

1. Atmosfera de acasă

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

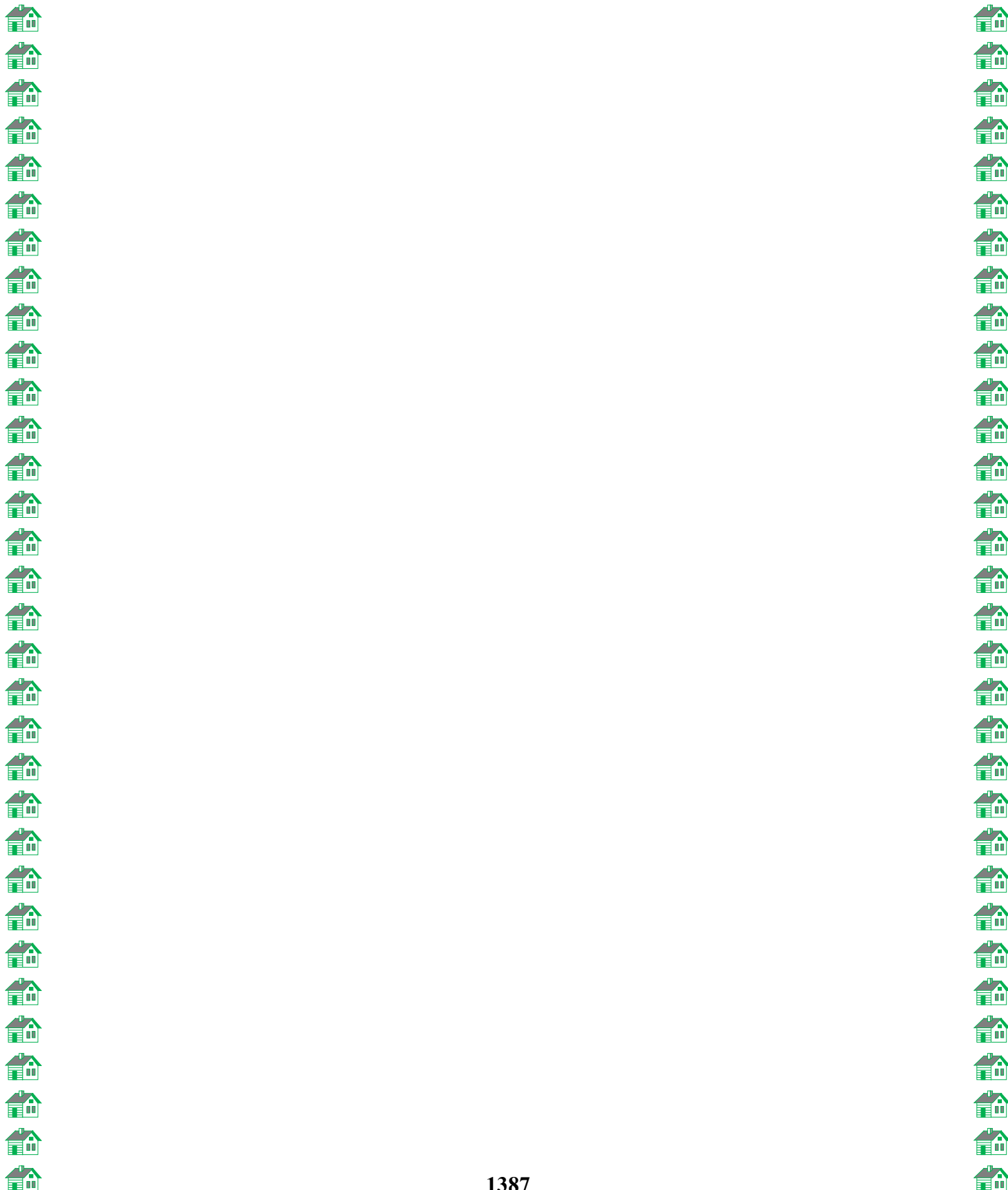
Pauzele

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR: PAVELONI DANIELA ROCSANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SORIN LEIA” TOMEȘTI, TIMIȘ

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spun psihologii.

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază anumiți psihologi. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Copiii au nevoie mai
mult de modele decat
de critici.

Joseph Joubert

[#ResurseEducationaleOnline](#)

STUDIU DE CAZ

PROF. PEIA CODRUȚA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR.4 CARANSEBEȘ

I. Date de identitate

Numele și prenumele : C. R.

Vârsta: 5 ani

Sex: masculin

Grupa: mare

II. Definirea problemei

Gradul de manifestare al subiectului în activitatea cotidiană: D.este veșnic agitat, atât în timpul activităților alese cât și în timpul activităților comune (se ridică în picioare atunci când nu-i convine ceva, deranjează colegii în timpul lucrului, nu termină nici o lucrare începută. Vorbește neîntrebat mai tot timpul, manifestă nerăbdare ,întrerupându-și colegii. Răspunsurile sale sunt eliptice, pripite, întrerupând și educatoarea.

Date familiale:

Numele și prenumele părinților:- tata –C.I. , mama- C.F.

Ocupația părinților:

Tata -muncitor ; Mama -casnică

Bugetul familiei: mic

Structura familiei : o familie cu probleme cauzate de consumul de alcool de către ambii părinți

Componența familiei: o soră și un frate - mai mici

Relații familiale:încordate, datorate consumului de alcool de către ambii părinți

Date despre starea sănătății:

Naștere : normală

Dezvoltare fizică : bună

Date privind dezvoltarea personalității:

Percepție : lacunară

Atenție : instabilă, se concentrează mai greu în activitate

Memorie: predominant mecanică și de scurtă durată; viteza de memorare lentă; întipărirea slabă, durata păstrării scurtă.

Gândirea : concret- intuitivă, nu face abstractizări.

Limbaj și comunicare :

Volum vocabular : sărac, concret- situativ

Tip de comunicare : verbală, mimico-gesticulară

Semantica : înțelege informația verbală în ritm lent după multe repetări

Structura gramaticală : construiește propoziții scurte, acordul gramatical nu este bine format

Imaginație: săracă, îndreptată spre lumea desenelor animate pentru că urmărește aceste programe la televizor

Afectivitate: emotivitate - instabil, imatur emoțional; reacții emotive cu caracter exploziv (țipete, plâns, aruncarea jucăriilor)

Psihomotricitate : coordonare motrică generală - bună

Temperament : coleric

Mobilitate: lentă

Stabilitatea conduitei, echilibru: instabil

Intensitatea reacției: intensă, rapidă

Rezistență la dificultăți: obosește ușor, se plictisește repede

Trăsături de caracter în devenire: neîncredere în sine, timiditate, nehotărâre, nesiguranță, egoism

Aptitudini: inteligență corporal - kinestezică, aptitudini pentru activitățile practice, educație fizică

Creativitate: în activitățile practice

Relațiile în grupul de elevi/ preșcolari: În colectiv este sociabil, are o fire deschisă dar de cele mai multe ori el este cel care provoacă neînțelegeri și conflicte. Este impulsiv atunci când copiii nu-i dau dreptate sau nu-l ascultă.

Stilul de învățare: Greoi, datorită faptului că nu se poate concentra mult timp și se plictisește repede. Preferă activitățile practice și educația fizică. Este dezinteresat de celelalte activități din grădiniță, are un stil de muncă încet, se plictisește ușor, nu rezistă la efort intelectual susținut .

III. Obiective:

- conștientizarea de către părinți a responsabilităților care le revin în educarea copilului;
- modificarea atitudinilor părinților în raport cu copilul, folosirea de metode nonagresive în educația lui;
- dezvoltarea încrederii în forțele proprii;
- realizarea unui program adecvat posibilităților lui, fără solicitări sau eforturi în salt, cu sarcini precise și bine definite;
- favorizarea integrării în grup;
- orientarea către ședințe de psihoterapie;

IV. Plan de intervenție:

- vizite la domiciliul copilului;
- participarea părinților la activitățile din grădiniță cu scopul de a observa copilul în mediul educațional;
- consilierea părinților în urma observării comportamentului copilului (în timpul activităților alese copilul se joacă frecvent „de-a barul”);
- oferirea unor exemple de bună practică (familii în care părinții se ocupă de copii);
- desfășurarea unor activități în echipă, în care copilul să știe precis ce are de realizat;
- realizarea de proiecte tematice în care să fie cooptați ambii părinți;
- acordarea de roluri în jocurile și activitățile alese prin care să capete încredere în forțele proprii, precum și încrederea colegilor.
- fișe de lucru individualizate;
- consiliere psihologică.

V. Criterii minimale de apreciere a progreselor:

- îmbunătățirea comunicării cu familia;
- interrelaționare pozitivă cu cel puțin patru colegi;
- identificarea modalităților de dezvoltare a imaginii de sine;
- participarea la toate activitățile ce i-au fost recomandate;

VI. Metode și instrumente de evaluare:

- observația directă și indirectă;
- grila de evaluare a conduitei sociale;
- rezultatele activităților (fișe)

VII. Dificultăți întâmpinate:

- nu a reușit să-și construiască un comportament empatic;
- nu poate rezolva sarcinile date într-un timp optim datorită deficitului de atenție;

Revizuirea programului de intervenție personalizat:

La sfârșitul semestrului I, după evaluarea semestrială, vor fi definite obiectivele și se vor proiecta noi conținuturi.

Progresele vizibile înregistrate la sfârșitul semestrului au încurajat familia în a oferi un suport afectiv preșcolarului.

**CEI ȘAPTE ANI DE ``ACASĂ`` SAU
CUM AM SCHIMBAT CASA CU CREȘA SAU GRĂDINIȚA**

**PROF PELE MIHAELA ANA
LICEUL ORTODOX „EP.ROMAN CIOROGARIU„,ORADEA**

Trăim într-o lume alertă, în căutare de repere și de ancore, o lume în care timpul e prețios, are valoare exprimată de foarte, foarte multe ori doar în bani și mai puțin în emoție, compasiune, dragoste, empatie, bucurie, veselie, etc.

La fel cum timpul e prețios pentru oameni e prețios și pentru copii, pentru copiii noștri sau ai altora, copiii au nevoie de timpul pe care adulții li-l pot acorda, îl pot petrece cu ei în diferite moduri.

Dacă în vremea copilăriei mele majoritatea copiilor erau crescuți la țară, la bunici, venind la grădiniță doar în grupa mare, înainte de a merge la școală, azi generațiile au o altă linie de dezvoltare - unii sunt crescuți de bune, merg la grădinițe private, petrec un timp relativ scurt cu părinții; alții merg de mici la creșă, de la 7-8 luni chiar, urmează apoi grădinița, de cele mai multe ori de stat, cu părinți la fel de ocupați ca prima categorie; alții, puțini la număr, crescuți de mame acasă până la 3-4 ani, urmează grădinița de stat, au bune repere și direcții de dezvoltare.

Se întâmplă un lucru curios dar în trend cum s-ar spune, când cei șapte ani de acasă sunt înlocuiți cu cei doi-trei de acasă și cei cinci-patru de la grădiniță plus creșă, când copilul pe parcursul unei zile intră în contact cu cel puțin doi sau trei adulți străini de familie, când fiecare încearcă și de cele mai multe ori reușește să-și pună amprenta pe formarea și direcția de educare a copilului.

Observăm că acest copil, al epocii moderne este supus stresului emoțional de la o vârstă foarte mică, e nevoit să se adapteze diferitelor medii și persoane cu care intră în contact, face față diferitelor situații, diferitelor relaționări și mai ales trebuie să și acumuleze informații în același timp. Concomitent cu acestea primește stimuli exteriori de la tot ce îl înconjoară, zgomote, aglomerație, trafic, tensiuni nervoase ale adulților, trăiri emoționale necontrolate ale adulților, etc.

Și uite așa, copilul nostru e supus unui bombardament informațional și sonor greu de digerat și de asimilat de către un adult dar de către un copil. Spre surpriza noastră, copiii din ziua de azi reușesc să facă față tuturor acestor provocări, să țină ritmul și mai ales reușesc să fie și fericiți și bucuroși, empatizează și relaționează bine atât cu copiii cât și cu adulții.

Oricâte sfaturi am da, oricât am spune mamei că anii aceștia ai copilăriei mici, în care se pun bazele dezvoltării emoționale și al echilibrului interior, când copilul învață să-și rezolve și să-și gestioneze situațiile problemă cu care se întâlnește, nu se mai întorc, că timpul trece și că pot apărea regrete pe parcurs, mamele aleg de multe ori calea mai ușoară, aleg benefic pe termen scurt în defavoarea celui pe termen lung, că primează sarcinile de muncă, cariera, statutul social și tot ce implică toate acestea la un loc.

Copiii cresc, viața trece, evoluăm cu toții și încercăm de cele mai multe ori să suplinim sarcinile altora. E necesar să găsim un echilibru, să punem în balanță ce primim și ce dăm, să ne valorizăm pe noi dar și pe cei din jurul nostru, să întindem o mână de ajutor chiar și în situațiile în care nu ni se cere, să știm să facem un pas înapoi atunci când simțim că suntem în plus și mai ales să oferim iubire și zâmbete tuturor celor cu care relaționăm în fiecare zi.

Creșteți generații cu dragoste, cu empatie, cu conștiința lucrului bine făcut și ve-ți culege roadele peste ani, în oameni bine educați, cu respect și valori, cu coloană vertebrală și bun simț.

Să avem parte de copii înspre educare cu multă dorință de cunoaștere, cu multă veselie și mult echilibru interior.

PROIECT DIDACTIC

**AUROR: PENTEA-POP RODICA
CJRAE BIHOR**

UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT:

EDUCATOARE:

DATA:

GRUPA: Mijlocie

TEMA ANUALĂ: „CE ȘI CUM VREAU SĂ FIU?”

TEMA SĂPTĂMÂNII: „Știu să mă comport frumos!”

TEMA ZILEI: „ Povestea măgărușului încăpățânat”, de Vladimir Colin

TIPUL DE ACTIVITATE: Transmitere și dobândire de noi cunoștințe

MIJLOC DE REALIZARE:lectura educatoarei

LOCUL DE DESFĂȘURARE: sala de grupă

SCOPUL ACTIVITĂȚII: Înțelegerea, însușirea și practicarea unor norme de conduită civilizată

ACTIVITĂȚI DE ÎNVĂȚARE:ADP-ALA-ADE

ADP:Întâlnirea de dimineață: „ Bună dimineața dragi copii! Așa DA, așa NU! - reguli de comportare”

ALA: ARTĂ:” Cadou pentru surioara mea” - desen

CONSTRUCȚII: „Jucării pentru cei dragi”

ȘTIINȚĂ: „ Cum ne comportăm la locul de joacă? ”(norme de comportare civilizată)

ADE : „ Povestea măgărușului încăpățânat”, de Vladimir Colin - lectura educatoarei

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

ADP: - să poarte discuții libere pe baza temei alese la întâlnirea de dimineață;

ALA: - să coloreze „cadouri pentru surioara mea” folosind culori corespunzătoare

- să construiască prin imbinare, suprapunere, alăturare „ jucării pentru cei dragi”

- să participe la o conversație în jurul temei „ Cum ne comportăm la locul de joacă? ”

- să participe activ la activitățile de joc;

ADE: DOS : - să înțeleagă și să redea succint conținutul povestirii pe baza unor ilustrații

- să comunice impresii pe baza celor observate

- să explice sensul noțiunii morale „încăpățânare”, prin raportare la comportamentul personajelor

- să evidențieze consecințele încăpățânării și ale neascultării

STRATEGII DIDACTICE

METODE ȘI PROCEDEE:povestirea, conversația euristică, explicația, problematizarea

MATERIAL DIDACTIC: Planșe ilustrând momente principale ale poveștii, măgăruș de plus „Lego”, creioane colorate

BIBLIOGRAFIE:

1. „ Activitatea integrată din gradinița”, ed. Didactica Publishing House, 2008

2.„ Curriculum pentru educația timpurie a copiilor , de la 3 la 6/7 ani”, M.E.C.T. – 2008

SCENARIUL ZILEI

I. ADP

Activitatea începe cu întâlnirea de dimineață:

1. **Salutul:** Dimineața ne-am trezit

La grădiniță am venit

În cerc să ne așezăm

Cu toții să ne salutăm.

„Bună dimineața, dragi voinici!

Mă bucur că sunteți aici

A început o nouă zi

Bună dimineața copii!”

2. **Împărtășirea cu ceilalți:** „! Așa DA, așa NU!” - reguli de comportare

3. **Activitatea de grup:** Activitatea continuă cu jocul „ Schimbă locul! ” Copiii stau în semicerc pe scaunele. Copilul care nu are scaun merge la un coleg, îi spune numele, dă mâna cu el și acesta îi cedează locul dacă a ghicit numele.

4. **Noutățile zilei:** „ Astăzi vă voi spune o poveste care se numește „ Povestea măgărușului încăpățânat”. Este vorba despre un măgăruș care nu se comportă tocmai politicos. Este foarte încăpățânat și nu vrea să asculte de nimeni.”

II. ALA

Copiii își continuă ziua cu activitatea la centrele de interes: la **Construcții** copiii vor construi prin imbinare, suprapunere, alăturare „ jucării pentru cei dragi ”, la **Artă** copiii vor desena folosind culori corespunzătoare ” cadouri pentru suriora mea”, iar la **Știință** copiii vor participa la o conversație în jurul temei „ Cum ne comportăm la locul de joacă? ”

III. ADE

„ Povestea măgărușului încăpățânat”, de Vladimir Colin - lectura educatoarei

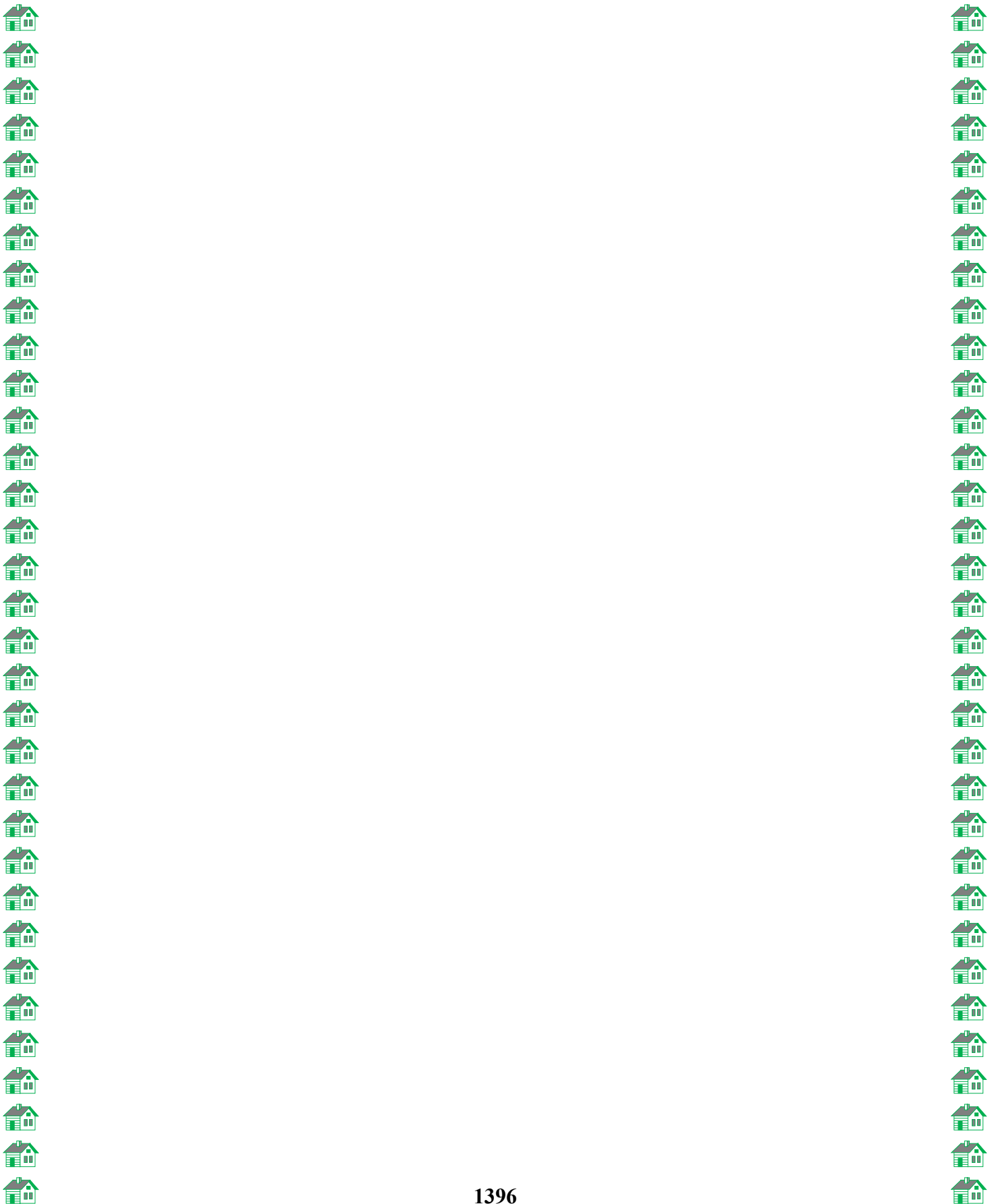
DEMERSUL DIDACTIC

EVENIMENTE DIDACTICE	CONȚINUT ȘTIINȚIFIC	STRATEGII DIDACTICE	EVALUARE (instrumente și indicatori)
Moment organizatoric	Pentru o bună desfășurare a activității se vor lua următoarele măsuri: <ul style="list-style-type: none"> - aerisirea sălii de grupă; - aranjarea mobilierului sub formă de cerc deschis; - intrarea ordonată a copiilor în sala de grupă;		
Captarea atenției	Atenția copiilor va fi captată prin prezentarea unui măgăruș de pluș.	Conversația	Observarea comportamentului copiilor
Anunțarea temei și a obiectivelor	„ Astăzi vă voi spune o poveste care se numește „ Povestea măgărușului încăpățânat”. Este vorba despre un măgăruș care nu se comportă tocmai politicos.	Explicația	

	<p>Este foarte încăpățânat și nu vrea să asculte de nimeni.”</p> <p>Se enumeră obiectivele pe înțelesul copiilor și se face motivarea activității.</p>		
<p>Dirijarea învățării</p> <p>Obținerea performanței, asigurarea retenției și a transferului de cunoștințe</p>	<p>Se va reda cât mai expresiv conținutul poveștii. Se vor explica cuvintele și expresiile necunoscute. Se adresează întrebări referitoare la titlul poveștii și personajele acesteia. Textul poveștii va fi expus urmărindu-se succesiunea momentelor principale. Concomitent cu povestirea, se vor pune copiilor întrebări referitoare la atitudinea măgărușului.</p> <p>Sinteza conținutului povestirii:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Cum se numește povestea? - Cine este personajul principal? - Cum răspunde măgărușul când mama lui îl roagă să facă ceva? - Cum îi răspunde șoricelului când acesta îi propune să se joace împreună? - Cine îl vizitează pe măgăruș? - De ce l-au respins toate obiectele din cameră? - Merita el să fie respins? De ce? - Cum se numește cel ce are un astfel de comportament? - Ce s-a întâmplat cu măgărușul după vizita lui „Moș Nu Vreau” ? <p>Copiii vor răspunde la întrebări motivându-și răspunsurile.</p>	<p>Povestire</p> <p>Conversația</p> <p>Conversația euristică;</p> <p>Problematizarea</p>	<p>Evaluarea răspunsurilor copiilor</p> <p>Evaluez capacitatea copiilor de a se exprima corect, clar și expresiv</p>

Incheierea activității	In finalul activității se fac aprecieri asupra modului de comportare și participare al copiilor pe parcursul activității.		Aprecieri verbale
-----------------------------------	---	--	----------------------

Povestea măgăruşului încăpăţânat

A fost odată un măgăruş tare rău şi încăpăţânat. Vai , vai cât era de rău şi de încăpăţânat! Dacă mama lui îl trimitea la câmp să cumpere o mână de scaieţi, ca să facă şi ea o prăjitură, măgăruşul îndată spunea:

- Nu vreau!

Dacă îl ruga să vină la masă:

- Nu vreau!

Dacă îl trimitea la opt seara la culcare:

- Nu vreau!

Orice l-ar fi rugat, el răspundea numai şi numai :

- Nu vreau! (planşa 1)

Într-o zi plecă mama lui de acasă.

- Măgăruşul meu – îi spuse mama – aşteaptă-mă cuminte şi...

- Nu vreau! Nu vreau! Nu vreau! (planşa 2)

Dar, dacă văzu că rămăsese singur în casă, se potoli. Se uita în sus şi în jos şi se plictisea de moarte.

- Măgăruşule – spuse atunci un şoricel, scoţându-şi nasul din gaura lui – hai să ne jucăm!

- Nu vreau!

- Bine... şi şoricelul se trase îndărăt.

Măgăruşul avea chef de joacă şi-i păru rău că-l luase gura pe dinainte, dar ce mai putea face? De neceaz strigă din nou cât putu de tare:

- Nu vreau! Nu vreau! Nu vreau!

Şi atunci – minune! Peretele se despică, şi din perete ieşi un moşneag încruntat , cu un nas strâmb, ochi şi gură strâmbă. Peretele se închise apoi la loc.

- Pleacă de aici! Strigă măgăruşul. Urâtule, nu te iubesc...Pleacă!

Dar moşneagul îşi strâmbă parcă şi mai tare nasul, ochii şi gura mârâind cu un glas gros şi dogit:

- Nu vreau!

- Tu? Strigă măgăruşul. Eu, eu nu vreau, nu tu! Numai eu am voie să spun Nu vreau...

Moşneagul râse strâmb, cu hohote care făcură să tremure încăperea.

- Eu sunt Moş Nu – Vreau. M-ai chemat de atâtea ori, că-n sfârşit, iată, am venit! Ei, de ce taci?

De astă dată măgăruşul o cam sfeclise.

- Eu...eu nu te-am chemat, bolborosi el. Da de unde? Ți s-a părut... Pleacă, moşule, pleacă!... Vezi-ți de drum!...

- Nu vreau! Răspunse însă Moş Nu – Vreau. (planşa 3)

Speriat, măgăruşul o luă la fugă prin odaie. Se aruncă asupra uşii s-o deschidă.

- Deschide-te odată! îi porunci el înciudat şi uşa răspunse liniştită:

- Nu vreau!

Şi mai speriat, măgăruşul alergă la fereastră. O zgâlţâi dar fereastra nu se deschise.

- Deschide-te, fereastră. Te rog....

- Nu vreau! răspunse fereastra. (planşa 4)

Atunci măgăruşul se așeză pe duşumele şi începu să plângă.

- Ei, de ce taci? spuse din nou Moş Nu – Vreau, care stătuse liniştit şi-l privise cât alergase prin încăpere.

Dar măgăruşul plângea mai departe şi lacrimile-i picurau pe duşumele.

- Nu vreau! Strigară în clipa aceea duşumelele şi-ncepură să se mişte, să sară, încercând să scape de măgăruş.

Tremurând, acesta se urcă pe masă, dar masa rosti supărată:

- Nu vreau! (planşa 5)

Măgăruşul nu mai ştia ce să facă. Era la capătul puterilor, şi atunci, istovitse trânti pe pat. (planşa 6)

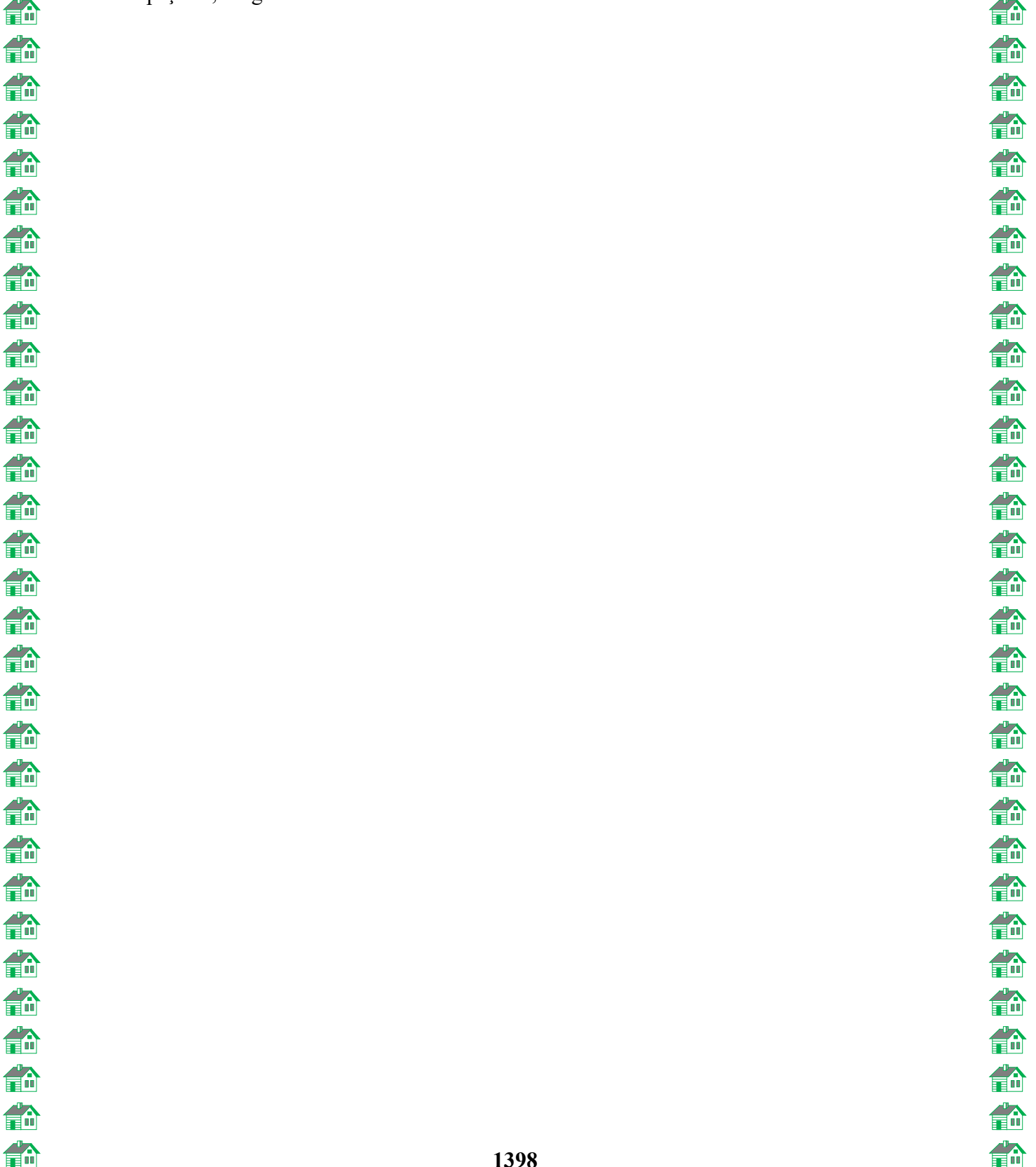
- Nu vreau! Strigă însă şi patul, așa că măgăruşul rămase în picioare, aruncând priviri înspăimântate în jur.

- Ei, de ce taci? Întrebă pentru a treia oară Moş Nu – Vreau.

Dar în clipa aceea se auziră nişte paşi în faţa uşii. Moş Nu – Vreau se repezi spre peretele care se despică şi-l lăsă să treacă, lipindu-se apoi în urma lui, de parcă nu s-ar fi despicat niciodată .

 - Mămico! Strigă fericit măgărușul. Mămică, ce bine c-ai venit!
 Mama intră în odaie și-l întrebă mirată:
 - Ce-i, dragul meu?
 - Știi, răspunse el, vreau...vreau să cumpăr scaieți, vreau să mă culc la opt, vreau să
 manânc, vreau...vreau tot...Tot, mămico! (planșa 7)
 Din ziua aceea, măgărușul nu-l mai văzu niciodată pe Moș Nu – Vreau, cel cu nas strâmb, cu ochi și
 gură strâmbă... Și, pentru ca nimeni să nu mai pățească ce-a pățit el, s-a dus măgărușul într-un suflet la
 prietenul meu care scrie toate poveștile pentru copii, și i-a spus pățania lui, întocmai.
 Urâtă pățanie, dragii mei!

CEI 7 ANI DE ACASĂ ȘI COMPORTAMENTUL COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR: PERȚEA ION
LIC. TEHN. „DIMITRIE FILIPESCU”, BUZĂU

„Școala de pe genunchii mamei”

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la gradiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, dar rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, „Școala de pe genunchii mamei”, după cum mai este numită, ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**sapte ani de-acasă**”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

➤ **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

➤ **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

➤ **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot

Jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

➤ **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

➤ **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și al celui/celei care servește masa.

➤ **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

➤ **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA COPILULUI ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR, PERȚEA MIRELA
G.P.P. „BOBOCEI DIN MICRO III”, BUZĂU

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În

familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

În opinia psihologilor, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

LAUDA – SUPTOR EDUCAȚIONAL

**AUTOR: PESCARU IRINA, PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „LIVIU REBREANU“, SECTOR 3, BUCUREȘTI**

Lauda este un lucru care ne place tuturor. Indiferent de vârstă! Dar ce impact are ea în perioada celor șapte ani „de-acasă“? Ea este o expresie a admirației, meritelor sau realizărilor. Cum îl lauzi pe un copil fără a deveni un răsfăț? Tu, adult, părinte sau cadru didactic, prieten vechi sau cunoștință întâmplătoare! În orice moment de contact cu un copil trebuie să conștientizăm impactul pe care îl avem și influența sigură pe care o s-o lăsăm asupra unui suflet în dezvoltare. Laudă comportamentul, nu persoana! Laudă-l de fiecare dată când face bine, deschide canalele de comunicare! Disciplinarea pozitivă funcționează mult mai bine în creșterea și educarea copilului, spun specialiștii. Evidențierea și încurajarea comportamentelor bune ale copilului în defavoarea celor neadecvate îi stimulează să facă mereu lucruri bune. Toate laudelor aduse copilului, acasă sau în sala de clasă, poate se vor pierde de-a lungul timpului ca expresii, dar cu siguranță vor lăsa urme invizibile în sufletele lor. Rezultatele vorbesc singure și sunt cel mai puternic motiv pe care vi-l prezintă pentru susținerea disciplinării pozitive.

Dragi părinți, știți de câte ori ni s-a întâmplat să ne strige copiii involuntar: „Mama! Vreau să te întreb ceva!“ zâmbind apoi când realizau ilaritatea momentului? Oare de ce ne considerăm copiii mame? O mămică îmi spunea deunăzi, că nu înțelege ce le fac copiii de mă iubesc chiar dacă le dau teme de făcut, chiar dacă stau la școală și lucrează, chiar dacă se trezesc devreme. M-am hotărât să vă împărtășesc un „secret“: îi laud. Prefer această formă de încurajare pentru ei, atât de necesară pentru formarea unui adult responsabil și de succes.

Adevărul este că, în viața de zi cu zi, ne e mai ușor să criticăm decât să oferim un compliment copiilor. Este mai simplu să observi comportamentele negative ale lor și să le critici decât să scoți la înaintare ceea ce micuțul tău face bine. Este mult mai la-ndemână și evident pentru mulți dintre noi să îl certăm pe copil pentru că a scăpat din mâncare pe jos, decât să îl laudăm că a reușit să mănânce restul foarte bine.

Cum îl lauzi fără a deveni un copil răsfățat? Laudă comportamentul, nu persoana!

De exemplu, atunci când reușește să rezolve o problemă pentru școală, nu îi spune "Ești deștept!" sau și mai simplu " Bravo!", ci "Bravo, sunt mândră și mă bucur că ai reușit să rezolvi problema la matematică și că nu ai renunțat la ea", punând accentul pe reușita lui din acel moment și pe dorința de comunicare a sentimentelor. Cu toate vom dori, la un moment dat din viața lor, să ne comunice ce simt, dar dacă ei nu au văzut până atunci și nu au exersat astfel de comportament nu îl vor pune în practică exact când vor avea nevoie mai mult.

Laudă-l de fiecare dată când face bine, deschide canalele de comunicare!

Pentru unii copii să pună jucăriile la loc, să facă curat în cameră și să rezolve cu succes o temă pentru școală sunt mari realizări care trebuie complimentate și încurajate. Nu luați tema pentru școală ca pe o datorie pe care copilul o are, drept pentru care nu are nevoie de laude. Orice reușita a lui trebuie laudată verbal, spunându-i mereu asta, zilnic dacă e nevoie, de mai multe ori pe zi chiar. Categoriec nu exagerăm în laude!! Ele nu vor veni niciodată nemeritate!

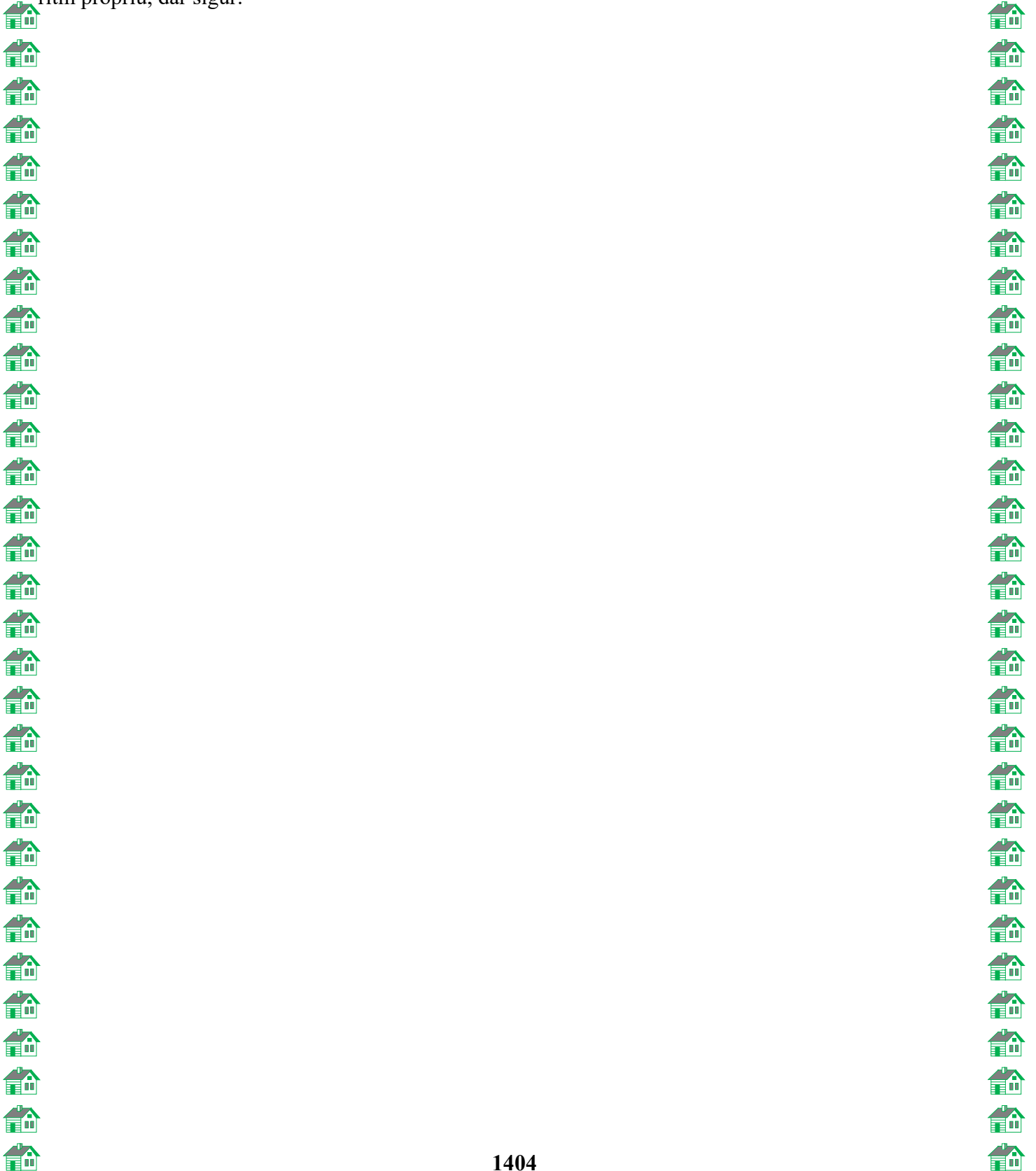
Da, recunosc, îi laud pe copii din prima zi de școală. Nu cred că există copil căruia să nu-i găsești ceva de spus frumos din prima zi. Atunci când ai în fața ta un suflet care tremură de emoții, nu poți decât să-l încurajezi, să-i oferi sprijin și orientare, să-l înveți că orice întrebare capătă răspuns, iar apoi are dreptul de a mă întreba din nou. Și acasă, și la școală copilul are dreptul de a fi creativ și curios. Atât părinții, cât mai ales noi, cadrele didactice, le putem arăta cum să-și dezvolte aripile, cum le pot desface, de ce să o facă, unde și când să zboare.

Nu trebuie și nu o voi face niciodată, să subestimăm puterea de influență a familiei asupra noului membru al societății, atât genetic cât și comportamental. Pentru susținerea dezvoltării cât mai echilibrate a copiilor noștri îmi voi lua întotdeauna parteneri părinții, familia, rudele cu care el intră în contact permanent, colaborarea școală - familie fiind esențială. Odată cu modificarea comportamentului elevului, să fiți siguri, întotdeauna, ne vom lăsa de comportamentul părinților. De cele mai multe ori, am avut norocul să fim „pe aceeași lungime de undă“, dar ce ne facem când gândim diferit? Aplicăm aceeași metodă! Îl laudăm când face ceva bun pentru copilul său!!!! Poziționarea noastră în fața clasei nu este una întâmplătoare, nici la lecții, zi de zi, nici la ședințele cu părinții. Suntem un permanent exemplu pentru ochii, mințile și sufletele

ce ne urmăresc. La prima ședință cu părinții, am stat lângă ei, într-o bancă, reușind prin comunicare nonverbală să transmit mesajul meu de parteneriat, de dorință de colaborare, de înțelegere a problemelor lor, de asigurare a sprijinului față de cele mai iubite ființe ale lor: copiii. Au fost și sunt mult mai deschiși spre școală, spre momentele frumoase petrecute împreună, dar și cele în care le-am solicitat sprijinul.

Pentru dezvoltarea unei societăți sănătoase încercăm să atingem idealul educațional, pentru formarea personalității în integritatea ei educațională ca ființă autonomă, creativă, adaptabilă. De aceea am adoptat această formă de luptă pentru formarea de aptitudini, capacități și deprinderi specifice, competențe ce stimulează raportarea efectivă și creativă la mediul social și natural și îi permit continuarea educației într-un ritm propriu, dar sigur.

CEI 7 ANI DE ACASĂ- EDUCAȚIA ÎN FAMILIE PARTENERIATUL GRĂDINIȚĂ-FAMILIE

GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT CÎMPENI "PITICOT" CÎMPENI PROF.ÎNV.PREȘC. DANIELA MARIA PETACA

„Eu sunt copilul. Tu ții în mână destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume.” *Child`s Appeal*

Preșcolăritatea este perioada formării inițiale a personalității, perioada apariției primelor relații și atitudini ce constituie un nivel superior de organizare a vieții psihice a copilului. În locul dependenței copilului de impresiile externe, în locul instabilității și fluctuației emoționale, în preșcolăritate vom întâlni detașarea, desprinderea copilului de câmpul perceptiv, o mai mare organizare și stabilizare a comportamentelor, fapt posibil datorită modificărilor esențiale care se produc în structura activității psihice.

Mediul familial ocupă un loc central în multitudinea factorilor determinanți ai evoluției individului. Copilul nu este un adult în miniatură, ci el este un „candidat la maturizare”(H. Pierot), deosebit de receptiv la influențele pozitive sau negative care se exercită asupra lui. Copilul trebuie socializat și modelat, iar fundamentarea personalității sale se realizează, în mare măsură, în interiorul familiei acestuia, care concentrează primul său univers afectiv și social. Trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit, de către copil în mediul său familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității, în formare, a copilului. La vârstele mici, adaptarea copilului se realizează prin imitație, acesta raportându-se permanent la persoana adulților. Primul model oferit copilului este familia sa, iar calitatea și tipul relațiilor copil-părinți vor marca profund evoluția viitoare a copilului.

După familie, grădinița constituie prima experiență de viață a copilului în societate. Copilul preșcolar începe să-și definească treptat începutul personalității sale. În cadrul grupei el trăiește prima experiență a vieții în colectivitate, a vieții sociale, alta decât familia. De la intrarea în grădiniță copilul realizează o adaptare la un anumit ritm al vieții cotidiene. Este vorba de încadrarea și respectarea unui anumit program.

Educația făcută de primii educatori – părinții - ca și cea a grădiniței, se răsfrâng asupra tuturor laturilor personalității copilului, în funcție de particularitățile de vârstă și individuale ale acestuia. Pe măsură ce copilul se dezvoltă, cresc și trebuințele și dorințele lui. În același timp și grădinița, ca primă instituție care se conduce după principii și metode științifice, contribuie la formarea și dezvoltarea copilului.

Pentru a răspunde standardelor impuse de comunitate în ceea ce privește *valorile și responsabilitățile familiei*, vis-a-vis de personalitatea copilului, asistăm la dezvoltarea unor inițiative de organizare a unor *cursuri sau programe pentru părinți*, majoritatea susținându-se în cadrul grădiniței de către educatoare. Aceste cursuri sau programe încearcă să răspundă experiențelor părinților sau viitorilor părinți în ce privește abilitățile necesare creșterii și educării copilului.

Familia îl pregătește pe copil pentru integrarea în grădiniță, orientându-l spre lumea cunoașterii, a activităților curente, inițiindu-l în deprinderi fundamentale. Fără o susținere afectivă, fără un ansamblu de activități, de achiziții și experiențe, întâlnirea copilului cu grădinița va fi cu atât mai violentă, iar procesul de instrucție și educație ar deveni inoperant.

Se știe că familia reprezintă una din cele mai vechi forme de comunitate umana, ce asigură menținerea continuității biologice, culturale a societății, satisfacerea nevoilor personale, asigurând sentimentul siguranței, menținerii și dezvoltării personalității.

Activitatea cu părinții, ca parteneri, pentru a asigura dezvoltarea copilului în programul educativ din grădiniță, poate deveni un start bun pentru a crea părinților respect de sine, încredere în competențele lor, făcându-i mai buni.

Parteneriatul grădiniță-familie se referă la construirea unor relații pozitive între familie și grădiniță, la o unificare a sistemului de valori care poate avea un efect benefic asupra copiilor, atunci când aceștia văd educatoarea sfătuindu-se cu părinții.

Parteneriatul, asigurarea coerenței influențelor educative și ale tuturor factorilor care acționează asupra copiilor este un deziderat major și trebuie să se realizeze. Parteneriatul dintre grădiniță și familie cunoaște *numeroase forme* în care activitatea propusă conduce la creșterea și educarea copilului prin

armonizarea celor doi factori educativi: ședințe cu părinții – în care sunt prezentate principalele aspecte ale activității grădiniței; mese rotunde; propaganda vizuală – afișarea diverselor materiale pe teme de educație, în special materiale ce arată activitatea copiilor; vizitarea grădiniței de către părinți; participarea la activități, plimbări, excursii, alături de copiii lor, serbări.

În concluzie, putem spune că reușita privind devenirea umană a copilului depinde de o colaborare amplă dintre doi factori educaționali de bază: grădinița și familia. De aceea, în cadrul acestui parteneriat coresponsabil dorim să descoperim cheia unității de acțiune ce deschide porțile succesului educațional.

BIBLIOGRAFIE:

1. Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București;
2. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București;
3. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIE ÎN FAMILIE - CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR PÉTERFI ANTÓNIA - IMOLA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „TOMPA LÁSZLÓ”, ODORHEIU SECUIESC

Când vorbim despre „cei șapte ani de acasă” ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Familia și mediul familial determină viața copiilor mici, adică sunt definitorii pentru formarea lor ca adulți. Părinții noștri ne dau model ca să avem succes în viață. Copilul, preșcolarii și școlarii mici aproape nu-și pot imagina viața fără familiile lor, cu toate că lor le place mult și jocul cu colegii. Ei trăiesc viața obișnuită de toate zilele, în care se dezvoltă în primul rând familia. Desigur familia își adaptează programul zilei la activitățile copilului. Părinții trebuie să rezolve cum să ia copilul de la grădiniță sau de la școală și să-l ducă acasă. Pentru copiii mai mici este important să fie cât mai mult timp în familie, să ia masa, să fie programe comune. Cum cresc copiii, devin importanți prietenii, dar copilul care trăiește într-o familie normală devine mult mai sigur pe sine în fața prietenilor. Pentru toți copiii este important să fie în spatele lor o familie cu multă înțelegere. Ei au nevoie din când în când să vorbească cu frații și cu părinții despre lucruri importante. Comunicarea este foarte importantă, pentru că ajută formarea imaginii de sine.

Sunt norocoși copiii care trăiesc într-o familie în care există timp pentru fiecare, timp pentru excursii comune, evenimente culturale și conversații bune.

Dacă familia este primul mediu educativ, școala este primul factor de socializare instituționalizat.

Ce putem face noi ca învățători? Orice părinte își dorește să aibă un copil inteligent, sociabil, lipsit de complexe. Nu toți copiii ajung să gândească și să acționeze așa cum și-ar dori părinții lor, pentru că nu toți au fost educați în aceeași manieră și nu toți au fost receptivi în aceeași măsură în modelul socializat impus. Părinții sunt modele pentru copiii. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe în clasă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Trebuie să-i învățăm pe copii să comunice, să-și spună frustrările, trăirile, nevoile, astfel încât să îi putem ajuta în rezolvarea situației. Una dintre cele mai bune metode de a-l face să se oprească din țipat e să rămânem calmi. În felul acesta îi arătăm că nu ne afectează prea mult comportamentul lui. În schimb, dacă ne enervăm, nu facem decât să îi alimentăm furia. În discuțiile și disputele cu copiii nu vom permite nimănui să intervină, deoarece el va înțelege că indiferent ce va face va găsi o salvare în persoana respectivă, iar autoritatea noastră va fi subminată, copilul ne mai punând mare preț pe sfaturile noastre.

Copilul apreciază și ascultă cu mai mare atenție dacă folosim un ton neutru atunci când i ne adresăm. În loc să-l pedepsim pentru comportamentul lui inadecvat, îi vom oferi o nouă explicație a consecințelor faptei sale.

Fiind învățătoare la clasa pregătitoare pot spune că educația realizată de părinți până la momentul intrării copilului în școală contează foarte mult.

Elevul sosește la școală încărcat cu toate problemele lui personale și familiale, care determină, în parte, natura relațiilor lui cu școala. Însă școala poate fie să accentueze conflictele afective preexistente, fie, dimpotrivă, să colaboreze în mod eficace la soluționarea lor, deatminteri fără să le evoce.

Bibliografie

Golu Pantelimon, Zlate Mielu, Verza Emil, *Psihologia copilului*, EDP, București, 1997

ROLUL FAMILIEI ÎN CREȘTEREA ȘI EDUCAREA COPILULUI

**PROF. ÎNV. PRIMAR PETRE ANA-MANUELA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COMUNA MĂGURENI**

Familia este cel mai puternic factor socializator. Este grupul social permanent de indivizi legați între ei prin origine, căsătorie, adopție, care modelează, influențează cel mai mult creșterea și educarea copilului.

Familia are ca scop dezvoltarea fizică, intelectuală și morală a copilului.

Responsabilitatea părinților față de copil este foarte mare și începe înainte de venirea pe lume a acestuia. Copilul moștenește de la părinți caracteristici fizice, intelectuale și-și însușește, prin imitare, un set de norme de conduită, valori și atitudini.

Familia trebuie să fie un mediu sănătos, în care relațiile pozitive dintre membrii ei să fie un exemplu de urmat pentru copii, încă din primii ani de viață. Acesta este cadrul potrivit de unde copilul își poate lua resurse motivaționale pentru afirmarea personală. Mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

Chiar dacă copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste fragede, „buna-purtare” se învață în familie. În mediul educațional (creșă, grădiniță, școală), acest comportament pozitiv se confirmă și se consolidează. Obişnuințele de îngrijire, rutina alimentară, programele de imunizare, amenajarea camerei și a spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate sunt considerate intervenții educative pentru copil. Pe parcurs, ele devin intervenții împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Dezvoltarea copilului depinde de o relație permanentă cu adulții, care să-i satisfacă simultan toate nevoile de dezvoltare. Această relație se crează, la început, cu mama, cu tata, apoi cu ceilalți membri ai familiei (care constituie mediul familiar), apoi cu persoane din afara acesteia (grădinița, școala, fiind medii care are un rol relevant în dezvoltarea copilului).

Una din competențele parentale importante este aceea de a putea observa progresele copilului, reacțiile sale la stimuli și deschiderea spre cunoaștere. Este necesar să se petreacă mult timp împreună cu copilul și să i se recunoască unicitatea, personalitatea, nevoile.

Copiii au nevoie să se simtă parteneri în dialog, să poată avea ocazia să vorbească și să se exprime. La începutul copilăriei, nu poate face diferența între imaginar și real, dintre poveste și realitate, între vis și realitate. Doar în cazul unui dialog între adult și copil, în care copilul va primi răspunsuri la toate întrebările pe care le are, acesta va dobândi abilitatea de a diferenția imaginarul de real. Părinții trebuie să înțeleagă nevoia copilului de fabulație, astfel încât să nu penalizeze „minciunile” copilului, decât în măsura în care acestea se demonstrează că sunt un comportament conștient. Chiar și în situația în care adultul descoperă „minciuna” copilului, comportamentul adultului trebuie să fie de cercetare a cauzalității acestui tip de comportament. În majoritatea cazurilor, copiii ascund adevărul din teama de a nu fi pedepsiți, de a nu mai fi iubiți, deoarece nu își dau seama de consecințe.. Dacă adultul are o manieră extrem de critică și o atitudine nejustificată de control, copilul se va simți judecat și / sau vinovat, drept pentru care va avea comportament de ascundere.

În familie, copilul învață să-i iubească pe ceilalți. Copilul trebuie ajutat să înțeleagă că există mai multe forme de a iubi, că este firesc să poată simți că are dreptul să îi placă să își petreacă timpul împreună cu mama sa când desenează, că îi place să meargă la plimbare cu tatăl, că este fericit să se joace împreună cu fratele/ sora sa, că îl poate strânge în brațe pe bunicul său și o poate pieptăna pe bunica. Nimic din atitudinea adultului nu trebuie să îi trezească copilului sentimente de vinovăție pentru ceea ce simte în raport cu membrii familiei sale. Este important să poată avea încredere să vorbească despre ceea ce simte.

După primii trei ani de viață, copiii vor să se simtă folositori și importanți. Membrii familiei trebuie să folosească acest moment, să-i stimuleze, să-i încurajeze să participe alături de ei la unele treburi casnice: e bine să fie lăsați să se țină după părinți prin casă când dau cu aspiratorul, când șterg praful, când gătesc sau când așează lucrurile. Apoi, treptat, vor fi solicitați să își ajute părinții la unele dintre treburile casnice: să așeze la masă tacâmurile, sevețele, coșul cu pâine, să șteargă praful pe piesele joase de mobilier; să ude plantele, să așeze pantofii, să sorteze rufele după culori. De la vârsta de 5-7 ani, un copil poate și e de

preferat să-și strângă masa, Să-și spele farfuria, să-și aranjeze lenjeria în dulap, să-și curețe încălțăminte, să pună în ordine jucăriile, să facă ordine pe biroul său.

Atunci când atribuim unui copil o responsabilitate, trebuie să ne gândim ca sarcina pe care i-o încredințăm să fie suficient de simplă, încât să o poată îndeplini, fără a-l suprasolicita și, în același timp, să fie suficient de dificilă încât să-l determine pe copil să-și folosească deprinderile, cunoștințele, imaginația pentru a o putea duce la bun sfârșit.

Pe măsură ce copilul crește, nevoile sale de educație capătă alte valențe. Copilul este tentat să își asume din ce în ce mai mult autonomia, are nevoie de separarea fizică de părinții săi. El are nevoie de explorarea unor noi medii, în care actorii să fie atât adulți, dar mai ales, copii de-o vârstă. Alăturarea egalilor de vârstă îl susține pe copil în demersul său explorator, în dezvoltarea sa integrată, în exersarea rolurilor și regulilor sociale

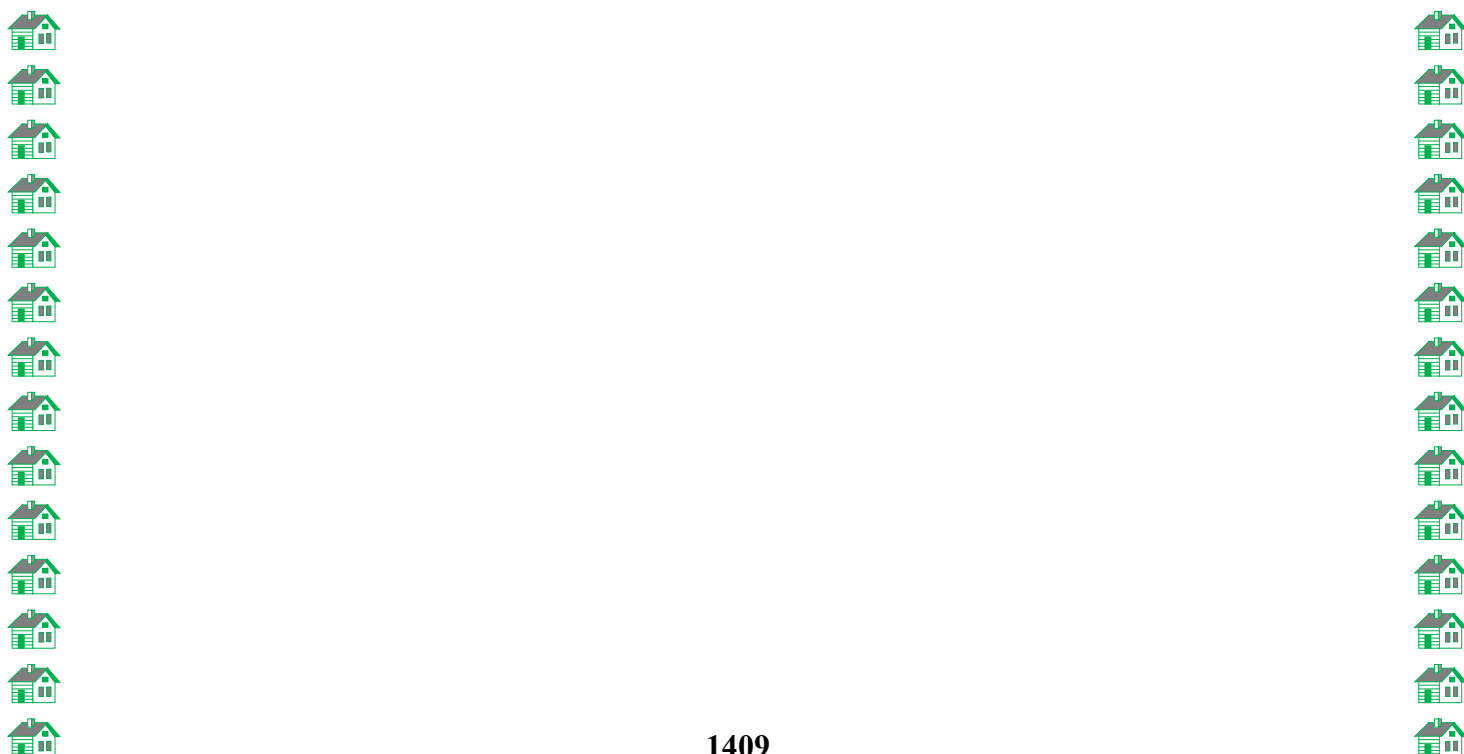
La intrarea în mediul educațional, într-un spațiu nou, în absența persoanelor cunoscute care-i oferă un sentiment de siguranță, copilul trăiește o stare de pierdere față de persoanele dragi, iar acest sentiment va deveni intens și derutant pentru el. Pentru aceasta, copilul are nevoie de o perioadă de adaptare. După înscrierea în grădiniță, relația de parteneriat între părinți și cadrele didactice se construiește cu fiecare zi, prin schimbul de informații. Relația de parteneriat dintre educator și familie nu se poate constitui fără asigurarea unei condiții de bază, fundamentală: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și potențialului ei educativ. Educatoarea trebuie să cunoască mai multe aspecte ale vieții de familie, deoarece acestea o ajută în cunoașterea și înțelegerea copiilor cu vârste cuprinse între 3–6/7 ani. În privința aceasta, familia – este o sursă principală de informații privind relațiile interpersonale dintre membrii acesteia, așteptările privind educația copilului, stilul educațional, autoritatea părinților și metodele educative folosite, valorile promovate, climatul educațional, responsabilitățile pe care copilul le îndeplinește.

În concluzie, copiii au nevoie de un mediu ordonat, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină.

Valorizarea copiilor și încrederea în forțele proprii sunt interdependente și se realizează în familie. Optimizând relațiile dintre părinți și copii vom da valoare relațiilor din interiorul familiei și părinților, ca persoane. Un părinte care va ști cum să răspundă nevoilor copilului, își va dezvolta încrederea în sine și va avea o deschidere mai mare înspre copil.

Bibliografie:

Cristiana Boca (coord.), Mihaela Bucinschi, Cristina Popescu, Ecaterina Stativă , „Să construim împreună cei 7 ani... de-acasă”, Educația 2000+, București 2008

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PREȘC. PETRE MIHAELA DENISA
GRĂDINIȚA CU P.N PRIBOIU-TĂTĂRANI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și înțelegerea și clarificarea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – COM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

FAMILIA ȘI CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. PETRE VALERIA
SCOALA GIMNAZIALA TALPA, JUD. TELEORMAN

Deseori auzim în viața de zi cu zi expresia „cei șapte ani de-acasă”, atunci când vrem să evidențiem un comportament pozitiv sau negativ al unor persoane, în special copii, în diferite situații. Spunem acest lucru deoarece bazele educației copilului, adică al viitorului adult, se pun în familie, încă din primii ani de viață, când copilul este deprins cu principalele norme și reguli de conduită moral-civică.

Alți factori care influențează educația copilului în primii ani de viață sunt:

- Relațiile afective dintre copil și părinți;
- Specificul de dezvoltare al copilului;
- Valorile pe care se bazează și transmite familia.

Familia, prin atitudinea pe care o are față de copil, poate influența modul în care copilul se dezvoltă, are încredere în el, își asumă reguli de comportament. Copilului trebuie să i se impună anumite limite, încă de mic el trebuie învățat să aștepte, să se adreseze politicos, să nu fie egoist, să știe să se comporte civilizată în diferite situații (de exemplu la masă, în vizită, în parc, la grădiniță, la un spectacol, etc.).

Părinții sunt pentru cei mici modele, deci depinde de modelul care li se oferă acasă pentru comportamentul lor ulterior. Copiii trebuie recompensați și încurajați pentru faptele bune, nu prin recompense materiale, ci prin laude. Atunci când greșesc trebuie să le explicăm ce au greșit și cum trebuia să procedeze.

Părinții trebuie să se susțină reciproc și să fie consecvenți în educația copiilor. Educația copiilor nu înseamnă doar să știe să scrie, să citească, să calculeze, să deseneze și alte activități intelectuale, ci și să știe să se comporte civilizată în diferite situații, să aibe maniere frumoase, să fie politicoși. Putem spune că în educarea și dezvoltarea copiilor, în formarea personalității lor rolul primordial îl are, pe lângă mediu și societate, familia. Aceasta intervine încă de la nașterea copilului să satisfacă nevoile primare de hrană, odihnă, somn, adăpost, dragoste, ocrotire, atenție, mai apoi de curiozitate, de comunicare, de explorare, de cunoaștere, etc. Între 1-3 ani se formează primele norme de comportare, urmând ca între 3-5 ani copiii să înceapă să înțeleagă regulile, să le respecte, învață prin imitație reguli de politețe, de adresare civilizată. Până la vârsta de 6-7 ani copilul trebuie: să aibă deja formate priceperi, deprinderi de a se hrăni, de a se îmbrăca, de a comunica, socializa, să cunoască și să aplice norme și reguli de conduită moral-civică (de politețe, respect), adică bunele maniere, un limbaj dezvoltat și un anumit grad de dezvoltare emoțională.

Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Copilul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface orice capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor.

O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, copilul le datorează educației primite în familie. (Utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei șapte ani de acasă").

Când spunem că un copil are „cei șapte ani de-acasă”, ne referim la faptul că este bine crescut, adică știe să salute, să mulțumească, să se adreseze respectuos cu cei mai în vârstă și cuviincios cu cei de vârstă lui, adică are șansa de a se adapta mai ușor în societate. Calitatea educației primite în familie depinde de nivelul educației părinților și a celorlăți membri ai familiei cu care vine în contact, din punct de vedere moral comportamental. Aici el învață la început prin imitație ce e bine și ce e rău, își însușește noțiuni despre adevăr, dreptate, dragoste, credință, încredere în sine, învață să fie uman. În concluzie „cei șapte ani de acasă” înseamnă a ne comporta respectuos, cu bună-cuviință pe tot parcursul zilei, de a avea maniere frumoase în orice situație și cu toată lumea: colegi, frați, părinți, bunici, vecini, profesor, etc.

Politețea, buna-cuviința și bunele maniere se învață mai întâi în familie și mai apoi în grădiniță, școală. Dacă oferi respect, la rândul tău vei primi respect.

Bibliografie:

• *** „Tribuna învățământului”, Revistă națională de informație și atitudine, Nr.1015-1016,720
septembrie 2009

• Prof. Ioan Oancea, Prof. univ. Irina Moroianu Zlătescu, „Drepturile copilului”, Institutul român
pentru Drepturile omului, București, 2008

• *** „Învățământul primar”, Revistă dedicată cadrelor didactice, Editura Miniped, Bucuresti, Nr.1-
2/2005

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE - IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. PETRE VICTORIA NORMA

Atunci când vorbim de cei 7 ani de acasă ne gândim în principiu la educația pe care părinții o oferă copilului, din primii ani de viață până în momentul în care acesta merge la școală.

Dar ce înseamnă cu adevărat ca un copil să aibă cei șapte ani de acasă?

În primul rând "cei șapte ani de acasă" se reflectă cel mai bine în comportamentul copilului, în modul în care acesta comunică și interacționează cu oamenii din jurul lui.

Educația pe care un copil o primește în primii ani de viață este foarte importantă în conturarea caracterului acestuia. Dragostea pe care părinții o dăruiesc unui copil îl ajută să se simtă protejat și să aibă încredere în forțele proprii.

Până la vârsta la care copilul este capabil să diferențieze binele de rău părinții sunt cei care reprezintă modelele de viață ale acestuia. Comportamentul pe care părinții îl au în preajma copilului îl poate afecta direct influențând dezvoltarea psihică a acestuia.

De exemplu, atunci când există divergențe între părinți, iar copilul aude frecvent certuri este foarte probabil ca mai târziu el să își dezvolte un temperament agresiv.

În sânul familiei viitorul adolescent trebuie să fie ajutat să-și gestioneze emoțiile și sentimentele, să fie înțeles și acceptat și să se integreze mai ușor în viața socială.

În primii ani de viață, mediul în care copilul își petrece majoritatea timpului este casa.

Aici, în cadrul familiei copilul este învățat încă de timpuriu să salute pe toată lumea, să se comporte frumos cu toți oamenii, bunele maniere și alte lucruri folositoare pentru viitorul adult.

Pe lângă educație, conceptul de "cei șapte ani de acasă", cuprinde o gamă largă de alte valori precum empatie, bunățate, bun simț, respect, iubire față de semenii.

Un exemplu concret de "cei șapte ani de acasă", pe care toți îl întâlnim zilnic este reprezentat de comportamentul tinerilor în mijloacele de transport în comun. Cedarea locului în autobuz unui bătrân sau unei persoane cu dizabilități este dovada clară de educație și bună creștere.

Părinții își doresc ca și copilul lor să crească armonios și să fie un model pentru oameni însă de ei depinde modul în care micuțul își dezvoltă abilitățile și devine cineva în societate.

După cum spune și citatul "Dacă nu ai șapte ani de acasă, degeaba faci studii universitare", baza unei cariere de succes este reprezentată de educația acumulată în familie și în primele instituții de învățământ.

Consider că "cei șapte ani de acasă" reprezintă principala valoare pentru dezvoltarea unei societăți echilibrate.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PETRETCHI IOANA SMARANDA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

SIMPOZION NAȚIONAL – EDUCAȚIA ÎN FAMILIE
„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!”
STARTUL ÎN EDUCAȚIA COPILULUI – CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR PETRI ANA DORINA
LICEUL TEHNOLOGIC JIDVEI – ȘCOALA GIMNAZIALĂ BĂLCACIU
JUD. ALBA

„Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau dacă voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume.” („Child’s Appeal”, Mamie Gene Cole)

Cei șapte ani de-acasă

de Aurora Luchian

Dacă ești cuviincioasă
Și te porți frumos mereu,
Că ai șapte ani de-acasă,
Să-și dea seama, nu e greu.
De ajuți un bătrânel
Ca să își ducă o plasă,
Sau pe un puști mititel,
Ai cei șapte ani de-acasă.
Să fii fetiță cuminte,
Liniștită, serioasă,

Toți vor spune, ia aminte:
"Are șapte ani de-acasă!"
Iar atunci când tu saluți
Și te-nclini politicoasă,
Vor spune mulți cunoscuți:
"E cu șapte ani de-acasă!"
Și la școală, negreșit,
Tu să fii sârguincioasă,
Să-nveți ce n-ai reușit,
În cei șapte ani de-acasă!

Cu toții auzim și folosim de foarte multe ori expresia „cei șapte ani de acasă”, expresie pe care o asociem cu un set de reguli de politețe și principii de viață esențiale, pe care copiii le deprind la o vârstă fragedă, în cadrul familiei, și care îi ajută pe adulții de mai târziu să se integreze cu succes în viața socială. De obicei, un copil care are cei șapte ani de acasă va deveni un adult responsabil, politicoș și educat, care are o conduită bună în orice situație, atât în societate cât și în viața particulară, care „are la îndemână” cuvintele „mulțumesc, cu plăcere, te rog, iartă-mă, mă scuzați, bună ziua ș.a.”.

Părintele este modelul pe care copilul îl urmează, influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Încă din primii ani de viață copilul poate fi învățat ce înseamnă recunoștința începând cu un simplu „mulțumesc”, cuvânt care poate fi folosit când primește diverse cadouri de la bunici sau rude cu ocazia diferitelor evenimente din viața copilului cât și mici gesturi de apreciere față de colegii de la grădiniță sau față de copiii cu care se joacă în parc. Tot în familie copilul învață să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față de persoanele care l-au ajutat în anumite situații.

Regulile de politețe pe care copilul trebuie să le învețe în primii ani de viață sunt legate și de felul cum ne comportăm la masă. Să nu stea cu coatele pe masă pentru a nu deranja pe cei din jur, să nu vorbească cu mâncarea în gură, să mănânce cu gura închisă, să aibă răbdare sunt primele reguli pe care cei mici trebuie să învețe să le respecte.

Dacă reușim să îl învățăm pe copil să aștepte liniștit, să amâne satisfacerea unei plăceri, dar totodată să își urmeze scopul cu perseverență, fără să bată însă din picior putem spune că am pus o piatră extraordinară la temelie caracterului său. Tot în familie, în primii ani de viață copilul trebuie să învețe să fie bun, să se poarte frumos cu cei din jurul lui, să fie cuviincios, să respecte pe cei din jur, bunurile lor, să fie empatic, altruist, optimist.

Pe lângă toate aceste reguli și norme o problemă educativă majoră care trebuie să stea în atenția părinților este cea a disciplinării. Disciplinarea nu se confundă la nici o vârstă cu dresajul, ci ea reclamă întotdeauna foarte multă dragoste și inspirație. Dintre dimensiunile caracteriale, formarea încrederii de sine

ocupă un rol important. În exersarea acestei atitudini se recomandă ca adultul să inoculeze copilului o ierarhie autentică de valori, mai ales astăzi când banul și aspectul fizic au provocat o criză axiologică atât de pronunțată. Fără îndoială că încrederea în forțele proprii este condiționată și de opiniile celor din jur, dar depinde și de mijloacele utilizate pentru disciplinare.

„Cei șapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume - om. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

CE ÎNSEAMNĂ CEI ȘAPTE ANI DE- ACASA, PAS CU PAS

PETRICĂ CRISTIANA, LICEUL GEORGE ȚĂRNEA,
BĂBENI, JUD.VÂLCEA

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume.

Însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Știri pe aceeași temă Cum s-au transformat desenele unei adolescente într-o colecție de eșar... Norica Nicolai și Renate Weber, excluse din PNL pentru „erezii ideolog... Directoarea unei grădinițe din Târgoviște avertizează că 150 de copii ... Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Profesorul psiholog Adina Mesaroș a explicat, pentru „Adevărul“, cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult. Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă.

Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează, importante în dezvoltarea copilului Psihologul spune că acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic.

„El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară”, punctează psihologul. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, spune Adina Mesaroș, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic.

„Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”, explică ea. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului (conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, Adina Mesaroș spune că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”, explică ea. Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Să zicem că trage de fața de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă”, exemplifică psihologul. Crizele de personalitate - o etapă normală. Cum le gestionăm După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”, spune psihologul.

Specialistul atrage atenția că, după ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. „Și aici, este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar

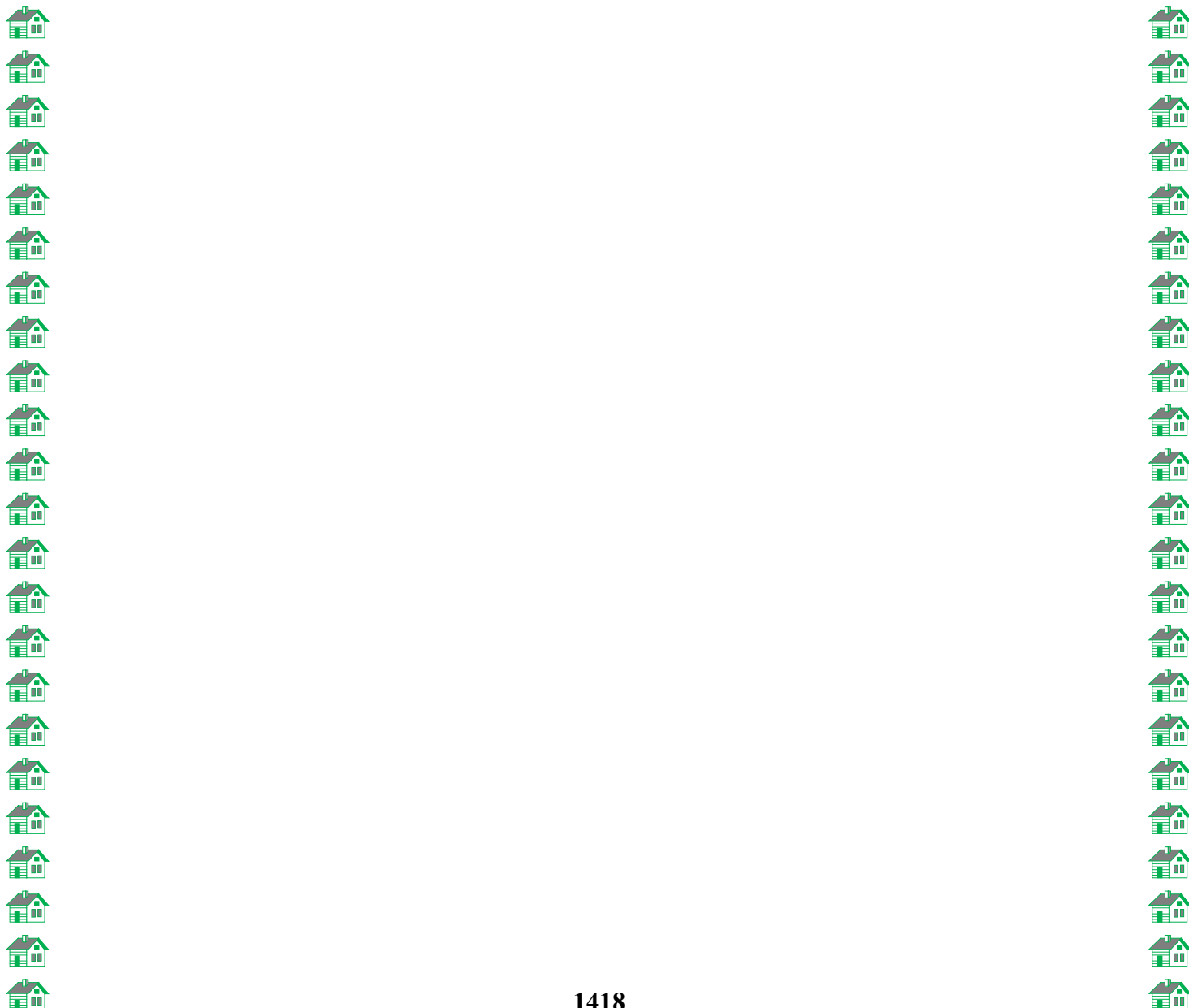
să-l și lauzi pentru asta”, recomandă psihologul. După 5 ani înțeleg regulile. Între 5 și 6 ani, copiii începe să le placă rutina.

Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Politețea - oglinda familiei Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți.

Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”, explică psihologul. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă” Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

EDUCAȚIA

PROF. PETRITAN ELISAVETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SÎMBOTIN
COM.SCHELA,JUD.GORJ

Educația înseamnă o permanentă cunoaștere interioară,explorarea universului,a sinelui,descoperirea culturii naționale,universale,integrarea socială. Familia este importantă în educația elevilor ,pentru că aceasta permite creșterea într-un mediu social cald,calm,armonios,formarea atitudinii pozitive referitoare la viață ,a personalității umane,deschide perspective unui copil .Dragostea este elementul-cheie al dezvoltării fizice,emoționale,psihice,sociale.Un alt termen important este respectul.Orice familie trebuie să ofere copilului niște valori morale:iubirea,sinceritatea,generozitatea,crența,încrederea în capacitățile fizice,intelectuale,motivația Toți avem nevoie de modele în aceeași societate,care este într-o permanentă schimbare.Pentru un copil ,primul model de viață poate fi chiar familia, din care face parte acesta .Al doilea model poate fi școala,în care acesta studiază .Mediul școlar își pune amprenta asupra personalității unui copil,prin educația oferită .Există mai multe tipuri de educație:formală,nonformală,informală. Contextul educativ actual pune accentul pe o educație de tip extrașcolar,ceea ce înseamnă formarea competențelor și abilităților artistice,tehnologice,creative,argumentative,ludice.Școala devine interesantă, prin aceste activități frumoase,creative.

Comunicarea este un alt factor ,care determină o evoluție pozitivă a unui copil,cât și folosirea inteligenței de tip emoțional.

Inteligența emoțională se referă la capacitatea de a recunoaște propriile emoții și sentimente,și pe cele ale celorlalți,de a ne motiva și de a face un bun management al impulsurilor noastre spontane,cât și al celor apărute în relațiile cu ceilalți.

Competența emoțională este o însușire dobândită,bazată pe inteligența emoțională.

Copiii trăiesc în lumea imaginației,a poveștilor,a basmelor și acum se naște curiozitatea,interesul pentru lumea înconjurătoare,abilitatea de comunicare,de argumentare.Ei devin niște exploratori al lumii,ai naturii,ai jocului .Educația se face prin povestea citită,care are drept scop înțelegerea lumii,a oamenilor,a eului interior,redescoperirea valorilor de ordin cultural,estetic,social.

BIBLIOGRAFIE:

CONSTANTIN CUCOȘ-„PSIHOPEDAGOGIE PENTRU EXAMENELE DE DEFINITIVARE ȘI GRADE DIDACTICE”
EDITURA-POLIROM,2005

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

PROF. ÎNV. PRIMAR: PETROV AGNES MARIA
ȘCOALA PRIMARĂ URSENI, JUD. TIMIȘ

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, și de felul în care părinții duc această cruce, depinde calitatea de creștin adevărat a viitorului adult!” Danion Vasile

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină. Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu. Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți acasă în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă. Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceștia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiție sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte și altfel de modele. Pentru orice creștin modelul este Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuși Fiul lui Dumnezeu.

Mult mai ușor se vor apropia tinerii de sfinți, care sunt prietenii lui Dumnezeu, care Îl oglindesc pe Dumnezeu. Cunoașterea vieților sfinților are de aceea un rol foarte important în formarea personalității tinerilor. Văzând cum sfinții, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viață. Vor înțelege că ispitele care vin din toate părțile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu. Unii părinți le citesc copiilor din viețile sfinților când sunt mici, și uneori ei le confundă cu poveștile. Când cresc mai mari, și vor să se rupă de lumea poveștilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în viețile sfinților. Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost și sunt reale, că Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi și urmașii acestora au făcut o mulțime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu. Minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu*.

Sărbătoarea Crăciunului și a Paștelui sunt cele mai importante momente din viața oricărui copil creștin. Atenția părinților trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Nașterii și Învierii Domnului. Mari greșeli fac părinții care, creștini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepurașului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paștelui. Cei mai mulți copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și „iepurașul“ și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani și ani, când vor avea nevoie de ajutorul Celui Înviaț, nu vor ști să îl ceară; s-au obișnuit prea mult cu prezența „iepurașilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în funcție de vârstă. Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupești, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

Un alt prilej de poticnire pentru tineri este părerea că, deși sfinții au dus cu secole în urmă o viață curată, că I-au slujit lui Dumnezeu cu toată ființa lor, în zilele noastre nimeni nu mai duce o viață de

sfințenie; dar această părere nu corespunde realității! În clipa în care lumea va fi lipsită de sfinți, va veni sfârșitul, însă până la acest sfârșit, Duhul Sfânt are și va avea în fiecare vreme oameni care Îl cheamă și la care vine.

E bine ca tinerii să cunoască măcar câteva din viețile oamenilor aleși pe care i-a avut Biserica în vremea noastră. Părinți îmbunătățiți care au dobândit rugăciunea neîncetată, mari duhovnici, mari asceți, unii chiar făcători de minuni și care au lăsat sfinte moaște. Să cunoască tinerii marea jertfă pe care a dat-o Biserica Ortodoxă în prigoana comunistă din: România, Rusia, Serbia, Bulgaria. Zeci de mii de preoți, sute de mii de credincioși care au fost torturați în fel și chip și care au murit în închisori, și nu numai acolo, pentru că nu au vrut să se lepede de Dumnezeu. Să cunoască tinerii cum alții la vârsta lor în loc de desfătări au avut parte numai de cruce pentru a dobândi Împărăția cerurilor. Biserica are modele pe care să le ofere tinerilor; mai precis, Biserica este singura care poate oferi adevăratele modele, chiar de la cele văzute sau auzite, pictura, icoanele, cântările, toaca, veșmintele și gesturile preoților/monahilor, până la cele de taină, cum ar fi liniștea sufletească și pacea sfântă, toate acestea rămân în inimile lor pentru totdeauna și vor lucra în taină. Dacă primii îndrumători în ale rugăciunii sunt părinții sau bunicii, și copiii sunt deprinși de mici cu rugăciunea, aceasta devine în timp din ce în ce mai profundă.

Nu lipsite de importanță sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmașul pornește atâta dezbinare între neamuri și pe de altă parte este propovăduită renunțarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinții sunt datori a le cultiva copiilor respectul față de eroii neamului. Eroii pe care Biserica îi pomenește cu mare cinste. Tinerii pot afla în acești eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunțare la o viață egoistă, pentru o viață închinată semenilor. Eroii neamului pot fi cinstiți, dar sfinții, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezențe reale în viețile tinerilor. Deși nevăzuți, ajutorul lor este mare. În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune de către acesta, căci îi poartă de grijă și îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

Înainte însă de a-i cunoaște pe eroii neamului și pe sfinți, pe de o parte, sau pe idoli muzicii, filmului, modei, sau pe și mai periculoasele „staruri“ ale culturii fără Dumnezeu, pe de altă parte, copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii pași în viață: *părinții*. Ar fi bine dacă părinții și-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți. Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot!

EDUCAȚIA, UN PROCES DE CREȘTERE UMANĂ

AUTOR: IOANA ECATERINA PETRUȚ

Copilul se naște și odată cu el se nasc tatăl și mama. În acest tată și în această mamă se naște o avalanșă de sentimente, un amestec de siguranță și de incertitudine, de curaj și teamă.

Cea mai marea misiune pe care Dumnezeu a încredințat-o părinților este educarea copiilor. Nimic nu este mai important în această lume ca *construirea* unei ființe umane. Fără educația părinților, copiii se pierd. Educația promovează creșterea și maturizarea persoanei umane în toate dimensiunile sale: materială, intelectuală, morală și religioasă.

Mulți părinți consideră că educația se face doar în școală. Complet greșit! Școala prezintă o direcție, o parte în completarea educației familiale. Dascălul joacă un rol important în îndrumarea copilului dar acest lucru nu scutește parinții de responsabilitate în educarea copiilor lor.

Educația în familie trebuie să urmărească în primul rând formarea stimei de sine, a personalității și a caracterului. Stima de sine este parincipala și cea mai importanta caracteristică în formarea copilului.

Copilul trebuie să se simta iubit și respectat. Dragostea trebuie să vină din partea părinților și să facă copilul sigur și ascultător, în acest sens armonia casei este extrem de importantă în educația copilului. A educa este un act al iubirii. Copilul trebuie în primul rând să știe că nu trebuie să merite iubirea părinților săi și nu trebuie să facă nimic ca să o câștige sau ca să o păstreze. Că iubirea adevărată este pur și simplu necondiționată. Copilul trebuie să știe să se iubească pe sine pentru ceea ce este, nu pentru ceea ce cei din jur vor să îl facă.

Fără îndoială, educația este cea mai bună moștenire pe care părinții ar trebui să o lase copiilor lor și să urmărește, în principal, plasarea omului pe calea binelui și a virtuții. În mâna părinților, omul de mâine trebuie să învețe ce este onestitate; bunătate și puritatea inimii.

Politețea și bunele maniere se deprind prin observarea exemplului pe care îl dau adulții.

Este sarcina părinților să-și învețe copilul să respecte oamenii, să fii umil, simplu și să nu disprețuiască pe nimeni.

Părinții sunt cei care trebuie să-și învețe copiii să ierte, să depășească momentele de furie fără a se răzbuna.

Tot în familie copilul trebuie să primească primele sarcini învățând astfel ce este munca și responsabilitatea.

Părintele trebuie să-și corecteze copilul, dar niciodată nepoliticos umililor și în fața altor persoane.

Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere, teama de viitor sau îndoielii de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie, dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

 Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta
 pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

 BIBLIOGRAFIE

 Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

ÎNTOCMIT DE PROFESOR, PINGHIREAC SIMINA-ELENA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 RĂCHIȚI, JUDEȚUL BOTOȘANI

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală" (Albert Einstein)

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu).

„Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt.” (Larry Fields)

„Sădește un gând și vei culege o acțiune; Sădește o acțiune și vei culege un obicei; Sădește un obicei și vei culege un caracter; Sădește un caracter și vei culege un destin.” (Samuel Smiles)

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Am putea spune din tot sufletul că indiferența familiei față de însușirea de către propriul copil al unor valori morale, pozitive, este de asemenea o crimă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, așa precum spunea psihologul Oana Maria Udrea.

Părinții sunt modele pentru copil. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. De asemenea, cea mai prețioasă recompensă pentru copil, nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire și ordine;
- igienă– curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
- bune maniere și comportament;
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire);
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrare a atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:
– spiritul de competiții, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini;
Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit
destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi
încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai
mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ă de către ceilalți.

Bibliografie:

- 1., „Teoria și metodologia evaluării”, Cucuș C, Iași, 2008
2. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
3. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
4. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași
5. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. PINTEA ANDREEA
LICEUL TEHNOLOGIC „OCTAVIAN GOGA”

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. "Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

CU DRAGOSTE ȘI RESPECT EDUCAT, COPILUL VA FI UN ADULT MANIERAT!

PROF. ÎNV. PREȘC. PINTEAN ANGELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ VLADIMIRESCU, ARAD

Cei „șapte ani de acasă” reprezintă eticheta cu care copilul pleacă în lume, „zestrea” care îl însoțește toată viața. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Pornind de la premiza că cele mai multe acumulări pe plan moral, cognitiv, afectiv și volițional au loc în „cei șapte ani de acasă”, trebuie să aprofundăm problemele complexe și de o importanță covârșitoare ale educării copiilor în această perioadă, insistând asupra grijii, răspunderii și preocupărilor pe care pot și trebuie să le aibă atât părinții cât și educatorii pentru a facilita și a favoriza însușirea și consolidarea corectă, adecvată și sistematică a celor mai importante cunoștințe, priceperi, deprinderi, reguli, atitudini și comportamente. Nu putem oferi soluții universale valabile, doar putem veni cu sugestii, să prezentăm modele, să interpretăm situații, să oferim exemple, să încurajăm sau să tragem semnale de alarmă, fiind convinși că întotdeauna și în orice domeniu, cu atât mai mult în cel educativ, este mai ușor să previi decât să corectezi.

În prezent trăim într-o perioadă marcată de schimbări rapide, suntem puși în fața provocărilor de a ne adapta unei lumi care nu mai este la fel de sigură și predictibilă cum era în trecut. În această situație, este necesar să acordăm o mai mare atenție dezvoltării comportamentului emoțional și a celui social al copiilor.

Studiile indică faptul că acei copii care au dezvoltate abilitățile sociale se vor adapta mai bine la mediul școlar, vor avea rezultate mai bune. Copiii cu abilități sociale slab dezvoltate (copiii care se comportă agresiv, fizic sau verbal, copiii care au dificultăți de a se integra într-un grup) prezintă o probabilitate crescută de a dezvolta probleme de comportament.

Lucrurile nu se desfășoară la fel în cazul tuturor copiilor. Dacă un copil este caracterizat printr-un temperament energic, soluția nu este să îl „liniștim”, ci să-i oferim activități stimulante de epuizare „sănătoasă” a surplusului de energie. Poate ar trebui să ne întrebăm în ce măsură adulții prezenți în viața copilului oferă un model clar de autostăpânire. În multe cazuri, adultul are obligația de a se schimba întâi pe sine pentru a oferi copilului un model adecvat. Totuși, dacă este prea neastâmpărat, prezentând un temperament coleric, nu înseamnă că poate fi lăsat să se manifeste în consecință. El trebuie învățat să respecte reguli de conduită morală.

Pe de altă parte, o disciplină „excesivă” este în mod sigur dăunătoare copilului, antrenând efecte nedorite, precum stoparea inițiativei, a creativității și pierderea încrederii în sine.

Copiii trebuie să învețe că toate comportamentele noastre au consecințe asupra celorlalți și de aceea pe unele dintre ele le modificăm. În cadrul interacțiunilor sociale (copii-adulți, copii-copii), copiii își dezvoltă anumite abilități de relaționare și învață noi comportamente. Ei au nevoie permanentă de ghidare din partea adulților în ceea ce privește recunoașterea și respectarea regulilor de comportament în diferite situații sociale. Regulile au rolul de a preveni apariția unor probleme de comportament. Focalizarea pe ceea ce face bine copilul este mult mai eficientă în dobândirea comportamentelor sociale adecvate și în estomparea comportamentelor problematice, decât utilizarea pedepselor.

În grădinița de copii, formarea grupei de preșcolari reprezintă actul fondator al socializării ulterioare a preșcolarului. Fiecare grupă reprezintă un context social complex, iar o bună adaptare la cerințele grădiniței presupune înțelegerea rolului educatoarei, a așteptărilor din partea acesteia, înțelegerea relației cu ceilalți copii și adaptarea la o serie de reguli.

Studiile de psihologie educațională arată că instrucțiunile educatoarei și modalitățile de predare, utilizarea unor strategii de modificare comportamentală adecvată modelează tipul și frecvența interacțiunilor dintre copii. Pentru o bună educație a copilului este necesară colaborarea

familiei cu grădinița. Apreciem că buna cunoaștere a ceea ce copilul trebuie să primească și primește concret din partea familiei, conjugată cu o muncă metodică pe baze științifice, din grădiniță, în condițiile unei bune colaborări permanente dintre familie și grădiniță, a unei îndrumări suficiente a familiei, reprezintă pârgii de bază în formarea personalității preșcolarului.

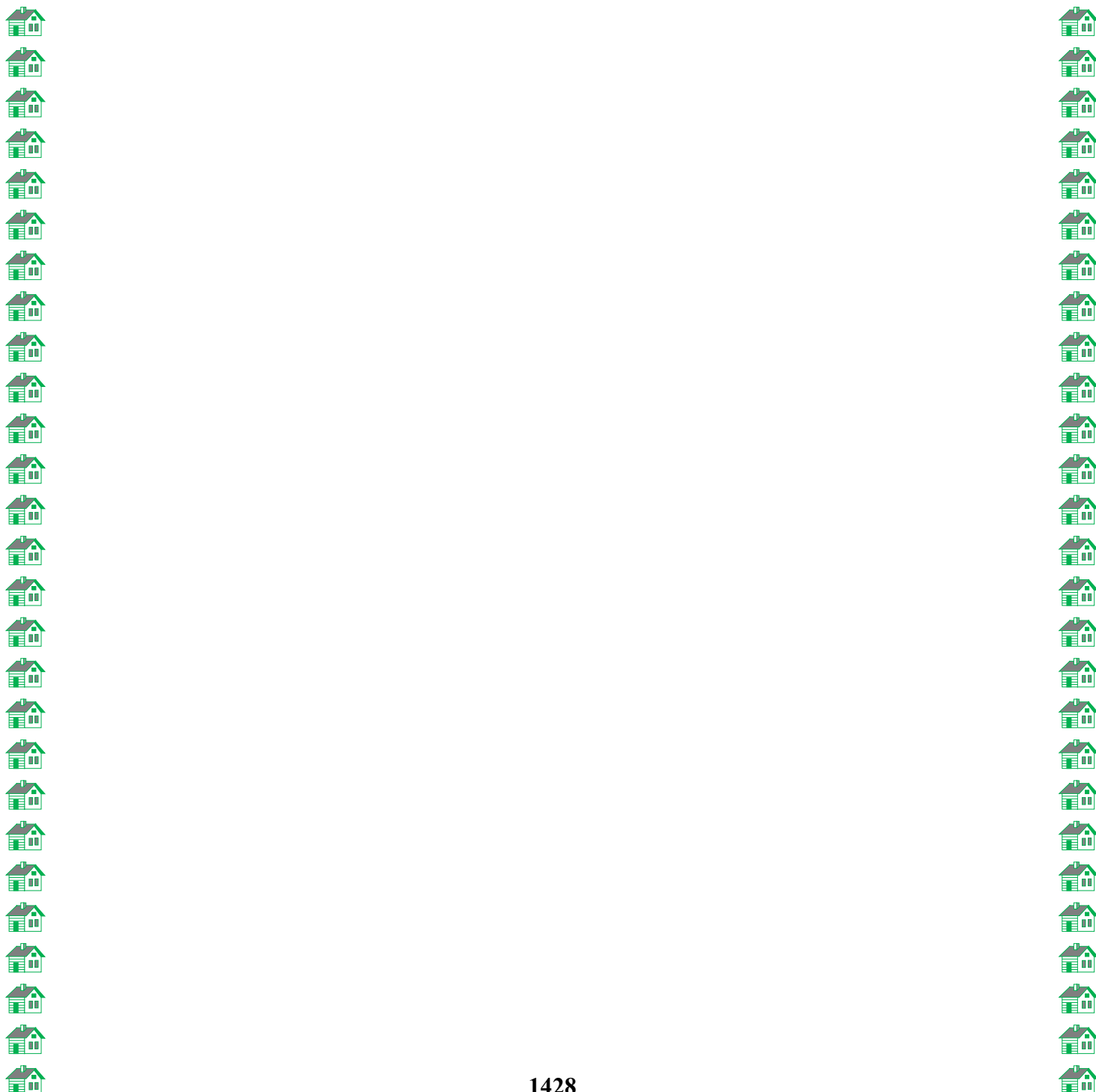
De reținut că: faptele de astăzi ale copiilor reprezintă o prefigurare certă a celor de mâine; deprinderile și convingerile "creionate" acum constituie baza modului de acțiune în viitor; atitudinile și comportamentele adulților cu care vin în contact (îndeosebi ale părinților) vor fi primele modele copiate cu fidelitate de către copii.

BIBLIOGRAFIE :

• „Cei șapte ani de acasă”-Codul bunelor maniere pentru copii, autor:M.Gîgă, Editura Coresi, București, 1999;

• *Revista învățământul preșcolar*, nr.3-4/2008, MECT, București

• *Revista învățământul preșcolar*, nr.3-4/2011, MECT, București

EDUCAȚIA TIMPURIE

PROF. PÎRÎIANU LILIANA-DANIELA
C.S.E.I. BALȘ, OLT

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult. Cei „șapte ani” de acasă reprezintă educația pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Atunci când vorbim despre „cei șapte ani de acasă” ne gândim de foarte multe ori la atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil, dacă este „educat”, dacă a primit o „educație” potrivită cu normele sociale. Educația, bunele maniere, regulile morale, politețea sunt baza formării unui comportament corespunzător deoarece copilul, în această perioadă are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a valorilor.

În cei șapte ani copilul își formează deprinderi de autoservire, își exprimă propriile nevoi, sentimente, își însușește bunele maniere, limbajul, modul de a relaționa cu ceilalți. Tot atunci își dezvoltă atenția, perseverența, spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă în realizarea unei sarcini, alege și ia decizii. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei șapte ani de acasă reprezintă oglinda copilului, însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții (comportamentul, înțelegerea normelor sociale, manierele, recunoașterea greșelilor, tactul și toleranța). Educația pe care o primește un copil este cea care mai târziu se va reflecta în toate domeniile sale de dezvoltare, regulile de comportament și educație oferite în primii ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea sa.

CEI 7 ANI DE ACASĂ - MIT SAU REALITATE?

PROPUNĂTOR: PÎRJAN MIHAELA,
ȘCOALA PRIMARĂ SCĂPĂU, DEVESEL

Eu cred că se acordă mult prea multă importanță unui concept ce datează din străbuni. În primul rând, termenul e expirat...se consideră că până la 7 ani copilul stătea acasă, eventual cu mama, iar la 7 ani pleca la școală, se desprindea de familie. Ceea ce acum nu mai este cazul. De la 3 ani e la grădiniță și de la 6 ani la școală. Apoi, în cei 7 ani se "predau" lecții grele de educație care pregăteau copilul pentru acel prag de desprindere. Multe energii, timp, nervi și frustrări copilărești se derulau...părinții țineau mult la acea educație, copiii o înghițeau pe nemestecate. Astăzi, 7 ani de acasă simbolizează un anumit standard, minim dar cumva obligatoriu, în care trebuie să se încadreze odraslele noastre. Care se încapățânează să accepte încadrarea și au dureri dorsale privitor la dorințele noastre. E drept, și părinții s-au adaptat, mulți au renunțat la standardele astea, de voie sau de nevoie, dar a rămas așa, o umbră de parfum de trecut, un fel de deziderat și, de ce să nu recunoaștem, un fel de termen de comparație.

Cert este că educația trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluție, iar obligativitatea a devenit nițel desuetă, așa că la 7 ani unii copii sunt de pus în ramă iar alții...mai puțin. Cred însă că nu trebuie să mai facem comparații la vârsta de 7 ani.

Pentru mine, **cei 7 ani de acasă** înseamnă:

1. **Să-și poată evalua obiectiv poziția în raport cu o situație.** (Trebuie să știe ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea să facă, etc.)

2. **Să știe să își susțină părerile și să-și apere interesele fără a deranja pe cei din jur.** (Să folosească un limbaj politicos, să nu se mișoare, să nu fie obraznică, dar să exprime ceea ce simte, să nu evite să-și spună părerea)

3. **Să fie atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jur, ca să poată evita situațiile cu potențial periculos și, ca revers al medaliei, să poată oferi un ajutor la timp cuiva.** (Începând de la salutul persoanelor cunoscute, continuând cu atenția acordată traficului, pietonilor, adică să nu meargă pe strada cu castile în urechi, trimțând SMS-uri, izbindu-se de alți pietoni și ignorând culoarea roșie a semaforului, iar ca ajutor, să adune fructele cuiva care și-a rupt sacosa, să urce în pom după o pisică speriată, chestii de-astea...)

4. **Să știe să piardă** (și automat, să-și focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) **dar și să câștige cu eleganță** (fără a-l umili pe cel care a pierdut)

Lucrurile astea se învață mai mult prin copierea părinților și a altor educatori, mai degrabă decât din predici și povești. Așa că e de maximă importanță ca părinții să fie un exemplu pentru cei mici.

Și e important, de asemenea, ca independența copiilor să fie stimulată, pentru că dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să-și ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

Tot la capitolul părinți, felul în care i se vorbește și felul în care este ascultat, îl va învăța cum să facă și el, la rândul lui, asta, de o manieră pe cât posibil politicoasă.

Bibliografie:

www.Desprecopii.ro

www.copilul.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR PÎRȘE GHEORGHÎȚA,
G.P.N ȘUVIȚA VÂRFURI DÂMBOVIȚA

O îndatorire fundamentală a părintelui este să-și pregătească fiul sau fiica pentru a face parte din societate și a se armoniza cu ceilalți oameni. Din cei mai fragezi ani, copilul trebuie obișnuit cu bunele maniere, chiar și pentru faptul că astfel îi este mai ușor să conviețuiască în societate.

Se știe, copiii se bucură de aprecierea și bunele gesturi ale maturilor. Astfel, vor fi mai bine pregătiți pentru viață chiar și din punct de vedere psihic.

Se zice că proastele maniere ale copilului aparțin, de fapt, părinților săi.

Este o greșală foarte mare ca fiul sau fiica dumneavoastră să se creadă buricul pământului. Nu așa îi veți dezvolta personalitatea. Foarte neplăcut, foarte jenant este atunci când cei mici dovedesc indiscreție față de cei străini, asemenea situației fiind neplăcută chiar și pentru dumneavoastră. De asemenea, este neplăcut ca și copil să întrerupă conversația adulților.

Pentru a face ca un puști care se crede buricul pământului să devină un copil politicos, cea mai bună soluție este chiar „interesul trufaș, exagerat al puștiului față de sine”. Să facem deci, ca tot ceea ce-și dorește să obțină numai apelând la cei șapte ani de acasă. Ori de câte ori puștiul va face uz de un comportament inadecvat, dorințele nu îi vor mai fi îndeplinite. Astfel el va fi ușor de corectat.

Englezii susțin că politețea trebuie introdusă în comportamentul copiilor încă înainte de a implini 5 ani. Mai târziu va fi mult mai greu. Până la 5 ani este, însă, mai ușor, în cei dintâi ani ai săi mica ființă omenească fiind inclinată spre imitație. Mai târziu degeaba îi vei tot spune, tânărul are deja însușite niște comportamente pe care cu greu și le va schimba.

Deci, atenție mare în ceea ce privește comportamentul în familie în perioada cât copilul are sub 5-6 ani. Dacă dumneavoastră veți înjura, așteptați-vă ca și cel mic să injure, dacă dumneavoastră veți mânca fără nici un fel de maniere, la fel va face și copilul, chiar va batjocori mâncarea dacă, cumva, se va supăra.

Dumneavoastră cereți prea multe unui copil atunci când vă purtați urât cu el, iar lui îi impuneți să se poarte frumos, politicos, manierat.

De reținut de către cei mari: **E necesar să fie tot atât de politicoși cu un copil ca și cu un om mare.** Se admit următoarele diferențe: adulților le este permis să critice și să corecteze. Nivelul de educație al copilului depinde de cât de manierați sunt părinții.

EDUCAȚIA MODERNĂ ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

ELENA PIRTEA, PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR, GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „SEMENIC” REȘIȚA

Dacă în lumea actuală se discută despre „înțeleșuri multiple, de lipsa direcției, de incertitudini, ironie și confuzie”, cu siguranță că sala de clasă nu se sustrage descrierii de mai sus.

În educație rolurile sunt împărțite între instituțiile autorizate și familie. Cei care se ocupă de educația copilului ar trebui să-l ajute pe acesta să devină liber și autonom, în spiritul unei prețuiri raționale a propriei valori. La fel de importantă ca dezvoltarea gândirii raționale este și formarea conștiinței morale și sociale. Bazele acesteia trebuie puse în copilărie, înainte de înscrierea la școală.

Ce se întâmplă când copiii vin la școală cu un nucleu de socializare insuficient pentru a face față sarcinii de a învăța?

Școala trebuie să preia o parte din obligațiile părinților. Acum, când familia nu-și mai poate acoperi rolul socializator, școala nu numai că nu-și mai poate realiza sarcina specifică, așa cum făcea în trecut, ci trebuie să facă lucruri noi pentru care nu întotdeauna este pregătită.

O altă problemă care apare este aceea că televiziunea tinde să producă anumite mecanisme de socializare primară. Mesajul mediului poate atrofia la copii capacitatea de a înțelege și duce la un limbaj sărac nu doar în cuvinte, ci mai ales în bogăția de semnificații, în capacitatea conotativă. Acest mediu poate genera un „nou tip de ființă umană”, care absoarbe imaginile fără descernământ, predispus la violență și atrofie culturală.

În concluzie, școala trebuie să fie pentru început un substitut al socializării în familie, dar ea se află în competiție cu socializarea realizată de către televizor, telefon, tabletă, „hipnotică și acritică, pe care copiii o primesc constant”.

Dacă acasă copilul este lăsat să facă (aproape) ce vrea, la școală trebuie să se obișnuiască cu disciplina. Pentru ca un copil să ajungă la înțelegere și cunoaștere, la libertate și autonomie, trebuie să treacă prin mai multe constrângeri instructive.

Libertatea prost înțeleasă și lipsa disciplinei au asupra copiilor efecte nedorite și greu de îndepărtat. Aceste efecte pe termen lung se răsfrâng asupra întregii vieți. Numeroși părinți au renunțat să impună reguli. Motivul ar fi că acest lucru ar provoca copilului suferințe interioare. Dar aceste reguli, precum și cadrul ordonat, sunt necesare structurii psihice a copilului. Efectul lipsei lor va fi insecuritatea psihologică, urmată mai târziu de probleme în înfruntarea dificultăților vieții și de absența rezistenței interioare.

Criza educației poate fi determinată, dar și caracterizată de numeroși factori, între care:

- ✓ factori sociali: degradarea contextului social, promovarea nonvalorilor;
- ✓ factori politici: lipsa perspectivelor, inconsecvența măsurilor adoptate;
- ✓ factori legați de familie: scăderea autorității parentale, dezinteresul părinților, ignoranța unora;
- ✓ factori legați de climatul socio-afectiv: agresivitate, indiferență;
- ✓ factori psihologici: săracirea înțelegerii, demotivarea atât a copiilor, cât și a profesorilor, lipsa modelelor raționale pentru copii;
- ✓ factori diverși/cazuri izolate (de exemplu, îmbătrânirea psihologică a educatorilor).

Contextul actual poate părea unora fără perspectivă, iar altora o provocare permanentă pentru căutarea unor soluții. Se poate spune că „a sosit momentul să reamintim că pedagogia este mai mult artă decât știință, adică ea acceptă sfaturi și tehnici, dar nu se va conduce niciodată decât după exercițiul de fiecare zi care, în cazurile cele mai ferocite, datorează enorm intuiției”.

ROLUL FAMILIEI ȘI IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. ÎNV. PREȘC. PÎRVU ADRIANA NICOLETA
GRĂDINIȚA PN.NR1.POARTA ALBĂ
JUD. CONSTANȚA

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Factorii care influenteaza azi mediul educativ sunt:noua conceptie care se cristalizeaza asupra educatiei ca serviciul social si extinderea mass-media(T.V). Parintii trebuie sa-si intareasca fundamentarea relatiilor pe baza dragostei lor fata de proprii copii si pe dorinta lor ca acestia sa aiba performante si succes in viata. Aceasta nu se poate realiza daca parintii nu cunosc personalitatea propriului copil. Educatia copilului este factorul principal care dezvoltat personalitatea lui. In educatia copiilor trebuie sa existe intre parinti intelegere si acord in diferite probleme si de aici decurg normal si celelalte.

In activitatea de educatie in familie un rol important il are,„**climatul**” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi si caracterul lor pot forma „**climatul pozitiv**”(favorabil) sau „**climatul negativ**”(nefavorabil) educatiei, adica formarea copilului ca cetatean, ca om.

Raporturile dintre parinti si copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formarii lor, lucru de care ar trebui sa fie constienti toti parintii. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale parintilor influenteaza atitudinile, comportamentul si modul de a fi al copiilor.

Voi enumera cateva din posibile atitudini si comportamente ale parintilor si implicatiile lor in formarea profilului moral al copilului.

*„**Familia severa**”-in anumite limite imprima ordine, disciplina, seriozitate, asigura unitate si echilibrul familiei. Severitatea este necesara in raporturile educationale din familie, dar cu masura.

*„**Familia permisiva**” sta la polul opus al familiei severe, are un climat de „puf”. Asemenea copil va fi neajutorat , un egoist, un meschin, caci in familie ii este permis orice, el are numai drepturi, in timp ce parintii, doar datorii. Un asemenea copil se adapteaza si se incadreaza cu mari dificultati in colectivele de scoala sau mai tarziu la locul de munca.

*„**Familia rigida**” prejudiciaza maturizarea copiilor, generand lipsa de incredere in sine, teama de nereusita si sanctiune.

*„**Familia libertina**” creeaza o atmosfera lejera, prezentand riscul de a intarzia sau impiedica maturizarea sociala a copiilor datorita preocuparii excesive a unui parinte sau a ambilor pentru ei insisi

Parintii trebuie sa inteleaga bine relatie dintre fapta si masura ei educationala. In climatul educational sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea si blandetea, afectivitatea si sobrietatea, larghetea si strictetea) toate insa cu masura si la timp, orice exces fiind pagubitor in sfera formarii umane.

BIBLIOGRAFIE:

COLECȚIA REVISTELOR „TRIBUNA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI , ANII 2004-2005
REVISTA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI PREȘCOLAR NR.3-4/2002
REVISTA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI PREȘCOLAR NR. 4/2007

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PRIMAR PIRVULESCU CORNELIA
LICEUL TEHNOLOGIC BILTENI- GORJ

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

**“CEI SAPTE ANI DE-ACASA”,
CEA MAI IMPORTANTA RESPONSABILITATE PARENTALA**

**PROF.PIRVULESCU MIHAELA
COLEGIUL NAȚIONAL TUDOR VLADIMIRESCU, TG-JIU, GORJ**

Se subliniază, deseori, că acei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin ca regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Consacrată ca emblemă a bunului-simț, expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a aprecia, fie pozitiv, fie negativ conduita unei persoane într-un context social. Așa cum afirmă psihologii educația din primii ani de acasă definește în bună măsură viitorul adult. Fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale, dând impresia că lucrurile funcționează, fără a depune mari eforturi, însă constatăm, pe parcurs, existența multor factori care pot influența această dezvoltare, la toate nivelurile sale, iar o parte din acești factori aparțin climatului familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Studiile psihologice ne informează că primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului, deoarece plânsul este forma lui de comunicare la acea vârstă, iar a ignora momentul satisfacerii acestor nevoi generează frustrări atât pentru mamă, cât și pentru copil, împlinirea lor constituind baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară”. Tot la vârste mici se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație, de aceea, între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. Crizele de personalitate sunt considerate o etapă normală, ele manifestându-se, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”, este sfatul psihologului. Specialistul atrage atenția că, după ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung. Între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. „Și aici, este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar să-l și lauzi pentru asta”, recomandă psihologul. După 5 ani înțeleg regulile. Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate. Politețea - oglinda familiei Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”, explică psihologul. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“. Ce trebuie să știe un copil „de acasă“ Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate, îndeosebi prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i

permiță să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială, reliefează psihologul.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală, se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă, etc.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți, iar specialiștii în educație au instituit reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la

7 ani :învăț-l să se poarte frumos-bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea

exemplului!, stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului, comunică cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii, învață-l să iubească lectura și

cărțile ,lasă-l să se bucure de copilărie ,nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc.;

învăț-l să își exprime emoții și sentimente, învață-l să spună mereu adevărul, copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și

calitatea timpului petrecut cu el! Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutari pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc

Bibliografie :

Parenting necondiționat - Alfie Kohn

Mitul copilului răsfățat - Alfie Kohn

Parentaj sensibil și inteligent - Daniel J. Siegel, Mary Hartzell

Cele 5 limbaje de iubire ale copiilor - Gary Chapman & Ross Campbell

Ce trăiește copilul și ce simte mama lui – Speranța Farca

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ...ȘI IMPORTANȚA TIMPULUI PETRECUT ÎN FAMILIE

PROF. PÎSLARU CRISTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.119, BUCUREȘTI

Consider că cei șapte ani de acasă nu reprezintă doar o zicală, doar o expresie tradițională pentru educația primită în familie, ci implică o experiență importantă în viața de părinte, responsabilizare, inițiere, formare și informare, aplicare, învățare, succes și satisfacție adesea, eșec și frustrare uneori, speranță și perseverență.. de fapt, *devenire de sine*, atât pentru copil, cât și pentru părinte. Adică **un proces complex** în care părintele investeste totul din punct de vedere emotional, caută informații, experimentează soluțiile altora sau descoperă propriile rezolvări la provocările pe care le implică educația copilului.

Acest proces este influențat de o multitudine de **factori** precum personalitatea părintelui și temperamentul copilului, timpul petrecut în familie (atât din punct de vedere cantitativ, cât, mai ales, calitativ), relațiile cu alți adulți și copii, mediul în care este crescut copilul, nutriția și igiena somnului..Un rol important în acest sens îl are, desigur, propria educație a părintelui și mai ales *educabilitatea* sa, respectiv dorința și capacitatea de a învăța, renunțând uneori la anumite tipare pentru a se adapta unor situații noi ce apar în dezvoltarea fizică și psihică a copilului, pe de o parte, dar și în societatea pentru care este format copilul, pe de altă parte, fără a renunța la principii și valori personale.

Un aspect ce mi se pare important în conceptul *Cei șapte ani de acasă* este **timpul petrecut în familie**, timpul care în societatea actuală este considerat tot mai des, implicit, ba chiar și explicit o valoare esențială. (*The time is money*). Evident că, nimeni nu are niciodată suficient timp pentru toate cerințele și presiunile societății și pentru propriile idealuri. Iar cum timpul este limitat, gestionarea lui rămâne o problemă pentru fiecare părinte, care ajunge să petreacă acasă foarte puțin timp, furând, pot considera, din timpul ce ar trebui acordat copilului sau oferindu-i frustrat și epuizat doar rămășițe de timp. Cred că aceasta este o problemă reală cu care se confruntă mulți părinți, nevoiți să lase educarea copilului pe seama altora. De aceea, ca profesor, am încercat să creez cât mai multe ocazii ca părinții să petreacă efectiv timp de calitate alături de propriul copil.

Voi prezenta în continuare câteva **exemple de activități** desfășurate în acest sens. Ele se referă atât la situațiile obișnuite din viața unui elev, cât și la valorificarea unor momente speciale precum Crăciunul, Ziua Mamei, Ziua Copilului.

În prima categorie de activități includ temele pentru acasă de tip proiect sau investigație pe subiecte de interes adaptate vârstei copilului. De exemplu, elevii au avut de pregătit un proiect despre *Jocurile da altădată* în care trebuia să prezinte un joc pe care l-au aflat de la părinți, ceea ce a implicat comunicarea cu părinții acasă, practicarea efectivă a jocului alături de părinți, împărtășirea emoțiilor, lucrul în echipă și ocazia de a îmbina utilul cu plăcutul, învățând și relaxându-se în familie, efectuându-și astfel tema. Prezentările elevilor în clasă, în fața colegilor au fost originale, unii dintre ei expunând chiar fotografiile în timp ce se jucau cu părinții sau descriind emoționați cum s-au implicat părinții în realizarea acestei teme.

În ceea ce privește evenimentele deosebite precum diferitele sărbători internaționale, însăși prezența părinților la școală alături de copii a însemnat o reușită. Organizarea în școală a unui Târg de Crăciun și apoi de Mărțișor a presupus ca părinții să confecționeze acasă sau în clasă, în echipă cu copilul, diferite obiecte pentru această tematică. Părinții și-au asumat apoi rolul de vânzător, cumpărător, agent de publicitate sau simplu vizitator alături de copii, spre încântarea și valorizarea acestora. Astfel, pentru câteva minute, educația copilului nu a mai fost doar plasată de acasă către școală sau invers, ci copiii și părinții au experimentat colaborarea dintre familie și școală.

De asemenea, în apropierea Zilei Femeii am organizat o ședință specială cu părinții și copiii în același timp, asigurându-mă prin complicitatea elevilor, de prezența mamelor la evenimentul surpriză. Mamele au primit cu emoție scrisori și diplome din partea copiilor, au dat test...de familie, răspunzând personal în scris la întrebări ce urmăreau cunoașterea efectivă a preocupărilor copiilor, a

preferințelor acestora sau a lucrurilor care le displac, a meseriei dorite de copil-părinte, a prietenilor fiecăruia. Astfel, într-un cadru plăcut, părinții au putut conștientiza cât de bine își cunosc copiii și cât de mult se lasă cunoscuți de ei, au avut apoi prilejul de a discuta acasă despre aceste aspecte în mod natural. Au existat și jocuri de rol, schimburi de sarcini între mama și copil, tot cu scopul empatizării și apropierii, a înțelegerii problemelor cu care se confruntă mama și copilul, al asumării responsabilităților specifice rolului în familie, învățând astfel să se aprecieze și să se susțină în viitor. Copiii au încercat să pregătească o cină sumară pentru familie, în locul mamei, a trebuit să discute fictiv cu directorul școlii despre comportamentul neadecvat al propriului copil care a spart geamul din clasă, au citit povești seara la culcare pentru frățiorul imaginar, interpretat chiar de părintele ce întrerupea lectura cu întrebări copilărești. La rândul lor, părinții au înțeles, practicând, ce înseamnă emoția de a citi cu voce tare un text în fața clasei, ori de a face un rezumat, au văzut cât de dificil este poate să cânte sau să deseneze când nu au inspirație sau predispoziție. Copiii au avut ocazia să practice bunele maniere învățate sau nu în cei șapte ani de acasă, ajutând la servirea unui tort aniversar, socializând, lasând curat în urma lor, unii din proprie inițiativă, alții pur și simplu urmând exemplul celorlalți.

În final, aceste activități au reprezentat timp petrecut împreună cu copilul, distracție, educație, reflecție, propuneri, deschidere spre schimbare, dar și amintiri plăcute.

De aceea, din punctul meu de vedere, un aspect important pentru *cei șapte ani de acasă* îl reprezintă ceea ce fac efectiv împreună părinții și copiii, acordându-și timp unii altora, învățând împreună să exprime ceea ce simt, să observe, să asculte, să facă și să devină...părinți fericiți și copii educați.

INFLUENȚA EMOȚIONALĂ A CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

ÎNV. PITICAȘ MARIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DIMITRIE CANTEMIR” BRĂILA

Empatia

Empatia-înțelegerea emoțiilor celorlalți- se referă la capacitatea de a adopta perspectiva celuilalt, în sensul de a înțelege de ce anume trăiește acesta o anumită emoție și de a-i comunica în mod inteligibil acest lucru; este transpunerea cu ușurință a persoanei în postura celuilalt, pentru a vedea lucrurile din punctul de vedere al acestuia.

Într-o altă formulare, empatia este definită ca fiind capacitatea de „a intra” în mintea și personalitatea altcuiva și de a simți astfel, în închipuire, sentimentele intime și emoțiile interioare ale persoanei respective. Ea include posibilitatea de a face acest lucru atât la nivelul grupurilor cât și individual. Ca atare, empatia constituie mijlocul prin care devenim conștienți de semnalele implicite sau „indicii emoționale”, care alfel ar putea scăpa neobservate. Practic, empatia poate fi considerată ca fiind un sistem senzorial încorporat, foarte sofisticat-„antena” noastră socială.

Robert Wood și Harry Tolley au descompus empatia în patru laturi de bază:

- a fi sensibil cu alți oameni și a-i înțelege
- a te raporta la nevoile și binele celorlalți
- a încuraja progresul altor oameni
- a fi „acordat” din punct de vedere social.

Empatia nu trebuie privită unilateral, doar cu scopul de a determina simțămintele altora și de a încerca să le înțelegem punctul de vedere, ea înseamnă mult mai mult, adică să folosim aceste informații într-un mod util pentru noi, într-un mod care să ne sprijine în relațiile noastre sociale și în procesul de adaptare.

Autoreglarea emoțională

În lucrările despre studiul emoțiilor, autoreglarea emoțională este definită ca fiind procesul prin care persoana își autoreglează și controlează atât reacțiile interne ale emoțiilor cât și expresia comportamentală a acestora (gestionarea stărilor, impulsurilor și resurselor interioare).

Conceptul se referă la stăpânirea de sine, la capacitatea de a ne dirija și controla impulsurile și starea emoțională.

Autoreglarea presupune găsirea unui echilibru, a unei căi de mijloc și demersurile emoționale pe care le întreprindem. Este necesar acest lucru pentru a nu ne situa la extreme, pentru a nu ajunge în situația de a fi catalogați ca fiind „de gheață”, atunci când posedăm o prea mare stăpânire de sine, sau să nu putem fi vulnerabili la manipulare prin șantaj emoțional, atunci când suntem previzibili din punct de vedere emoțional.

Autoreglarea (autodisciplina emoțională) presupune cinci competențe:

- autocontrolul-ce presupune ținerea sub control a emoțiilor distructive și a impulsurilor
- cinstea (a fi demn de încredere)-presupune menținerea standardelor de onestitate și integritate
- conștiinciozitatea-se referă la asumarea de responsabilități pentru performanța individuală
- adaptabilitatea-presupune flexibilitate în modul de abordare al schimbării
- inovarea- înseamnă să te simți confortabil în fața ideilor, abordărilor și informațiilor.

Autoreglarea emoțională se dezvoltă prin încercarea de a modifica: situația negativă, trăirea emoțională și comportamentele, modificând gândurile și încercarea de a modifica evenimentele externe cât și cele interne.

Mayer și Salovey(1993,1997) și Saarani(1990) au sugerat că una dintre caracteristicile principale ale indivizilor cu un nivel înalt de inteligență emoțională este capacitatea lor de a identifica exact emoțiile și de a aprecia integritatea expresiilor emoționale.

Influența dezvoltării emoționale poate fi văzută în grupul clasă sau în grupul de prieteni, la fel de bine ca și în familie. Mai exact, cercetătorii au explorat dacă înțelegerea emoțiilor influențează succesul copiilor în grupul lor de prieteni. După Denham și colaboratorii(1990), pe la trei ani și jumătate, copiii care nu răspund prosocial prietenilor sau colegilor și/sau nu au învățat diferența fundamentală: fericit/trist, riscă dificultăți în grupul de copii de aceeași vârstă. Ei trag concluzia că

Lelevii populari tind să fie mai experimentați în înțelegerea situațiilor emoționale și sunt mai prosociali. Este interesant că, Parke, Cassidy, Butkovsky și Braungart(1992) au găsit că înțelegerea emoțiilor la copiii de cinci și șase ani, nu era asociată cu expresivitatea familiei și înțelegerea emoțiilor, iar ipoteza că înțelegerea emoțiilor poate influența indirect expresivitatea familiei și acceptarea de către colegi s-a bucurat de o susținere limitată.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ -STUDIUL DE CAZ -

PROF.ÎNV.PRIMAR PLĂEȘU MARILENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ELENA CUZA VASLUI

"Școala este a doua casă, dar casa este prima școală!"

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Toți părinții au obligația instruirii copiilor din punct de vedere fizic și psihic. Educația primită de copil în această perioadă a vieții lui se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

De la o vârstă foarte timpurie, copiii pot înțelege ceea ce le este spus simplu și clar, cu blândețe și dragoste. Pe măsură ce copilul crește, părinții vor introduce reguli și regulamente ce vor fi stabilite, care vor fi respectate de către toți membrii familiei și care vor fi în felul acesta simplu și ușor adoptate de către copil. Există o dragoste oarbă, ce lasă copiilor „privilegiul” de a face ce vor ei; acest tip de atitudine conduce la primul pas spre deteriorarea relației părinte-copil de mai târziu.

Alteori e mai ușor pentru părinți să recurgă la pedepse ori abuzuri fizice decât să coopereze, să stabilească limite. Acest lucru se întâmplă datorită dezinformării și a lipsei răbdării. Stabilind limitele în relația cu copilul, acesta va înțelege că părintele respinge comportamentul negativ și nu îl respinge pe el. Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli însă împiedică dezvoltarea copiilor. Deasemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, e bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru. E important ca copilul să înțeleagă.

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Lăudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

Este datoria părintelui să aducă pe băncile primelor clase copii sănătoși, viguroși pe care școala, prin aportul ei pe linia instrucției, dar desăvârșind și opera de educație inițiată în familie să îi transforme în personalități armonios dezvoltate, în cetățeni înzestrați cu spirit de răspundere, cu simțul datoriei și potențial creator.

Ca o concluzie, "cei șapte ani de acasă" sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ,

**PROF. ÎNV PREȘC. PLEȘA MARIA CLAUDIA
GRĂDINIȚA CU P.P. SCUFIȚA ROȘIE, ALBA IULIA**

Cei 7 ani de acasa sunt piatra de temelie a vietii pe viitor. De acesti ani depinde de cum vei fii integrat in societate, cum vei fii agreat de cei din jur si cum iti poti ordona viata si stilul de viata alaturi de cei dragi. Aceasta perioada nu se refera doar la acele semne exterioare de respect caracterizate drept politețe, ci la o întreagă suita de obiceiuri sănătoase pe care, daca un copil le va deprinde acum, le va practica ulterior pe parcursul întregii sale vieți. Copiii învață prin imitare. Exemplul nostru contează. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale si se va simți mai confortabil în prezenta celorlalți decât unul căruia ii lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil ca cea mai buna modalitate de a-l obisnui cu bunele maniere este sa fim noi, parintii, un bun model pentru el. Începem sa il invatam lucrurile simple inca de la varsta frageda: sa salute, sa spuna „te rog” si „multumesc”.

Dar buna crestere nu trebuie sa se opreasca aici. Va trebui sa stie ce se cuvine si ce nu la masa, intr-o vizita, la o petrecere si chiar intr-o discutie cu un prieten apropiat, cum sa se spele, sa manance, cand poate sa vorbeasca, sa invete sa-i asculte pe ceilalti, placerea de a face si a primi cadouri. Bunele maniere ii modeleaza comportamentul in societate si il invata ce inseamna respectul. Iar copiii respectuosi vor fi tratati cu respect.

Educatia primita in cei sapte ani de acasa depinde de cativa factori: relatia afectiva dintre copil și parinti, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazeaza familia si pe care le transmite copilului.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli în sine, o lipsă a încrederii în forțele proprii.

Sunt parinti care muncesc de dimineata pana seara pentru copiii lor, dar sunt total straini fata de nevoile reale ale acestora. Din dorinta de a le asigura copiilor tot ce lor le-a lipsit, parintii ii condamna la o viata inconjurata de lucruri scumpe si stralucitoare, dar fara adevarate valori.

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor în prima parte a copilariei.

La grădiniță și școală se completează golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR PODEANU ANA CLAUDIA

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Sintagma „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult. Încă de la naștere bebelușul își manifestă nevoia de a cunoaște, de a explora. Când plânge să fie luat în brațe nu îi trebuie refuzat acest lucru deoarece el nu se poate deplasa și vrea totuși să vadă tot ce este în jurul lui din brațele mamei. Când începe să meargă, copilul caută prin toate sertarele și locurile din casă împins de curiozitatea de a vedea ce este acolo. Dacă va căuta într-un dulap, nu închidem dulapul pentru a nu mai avea acces la el ci trebuie să-i arătăm ce este acolo, pentru a nu i se mai părea interesant. Între 5 și 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Pe la vârsta de 9-10 ani se dezvoltă limbajul și de aceea părinții trebuie să vorbească mult cu el, să-i citească povești, să le discute apoi împreună cu el deoarece învață totul prin imitație. Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm. Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socioafectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere. În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă“. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

BIBLIOGRAFIE:

Cucoș, C. , (2006) , Pedagogie – Ediția a II –a revăzută și adăugită , Editura Polirom , Iași
Dumitriu , GH. , Dumitriu , C(2003) , Psihopedagogie , Editura Didactică și Pedagogică ,
București
<https://www.didactic.ro/materiale-didactice> <https://www.adev.ro/nnh55u>

RESPECTUL ȘI LIPSA DE RESPECT

POENAR CLAUDIA-MARIA LICEUL TEHNOLOGIC ENERGETIC „DRAGOMIR HURMUZESCU” DEVA

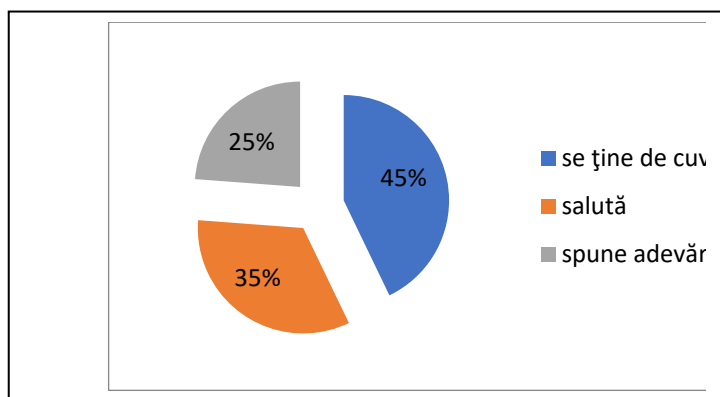
O problemă a zilelor noastre este lipsa de respect cu care ne confruntăm zilnic, de la neoferirea priorității pe trecerea de pietoni, la violență verbală sau fizică atunci când semnalizăm că nu aceasta este normalitatea. Despre noțiunea de normal, *Dicționarul Explicativ al Limbii Române* definește: "care este așa cum trebuie să fie, potrivit cu starea firească, obișnuit, firesc, natural", "sănătos", "care este conform cu o normă".

La fel, *Random House Webster's Dictionary*, definește starea de normalitate ca: "starea conformă cu standardul sau cu tipul comun, uzual, natural", "sănătos", "liber de anomalii mentale", "liber de boală sau malformații" sau ca stare conformă cu o normă egală cu "media caracteristicilor umane". Din aceste definiții de dicționar se pare că avem de-a face cu o avalanșă de sinonime care încearcă să definească *normalul* ca o stare conformă cu un scop, sau capabilă să îndeplinească optim un scop.

De foarte multe ori apare sintagma „cei 7 ani de acasă” și folosim această expresie în condițiile în care ne referim la o serie de trăsături morale, cum ar fi: sinceritate, punctualitate, înțelegere etc. Aceste caracteristici individuale se formează în perioada preșcolară, având un rol semnificativ asupra formării ca individ integrat social.

În acest sens, am desfășurat o analiză a răspunsurilor elevilor din clasa a III-a C de la Liceul Tehnologic Energetic „Dragomir Hurmuzescu” Deva pe tema „Respectul și lipsa de respect”. Colectarea datelor s-a făcut în luna decembrie 2018, fiind chestionați un număr de 24 de elevi. Astfel, la întrebarea „Ce înseamnă pentru tine un om respectuos?”, majoritatea elevilor (45%) consideră că este persoana care se ține de cuvânt, 35% persoana care salută, 25% persoana care spune adevărul (a se vedea FIG.1).

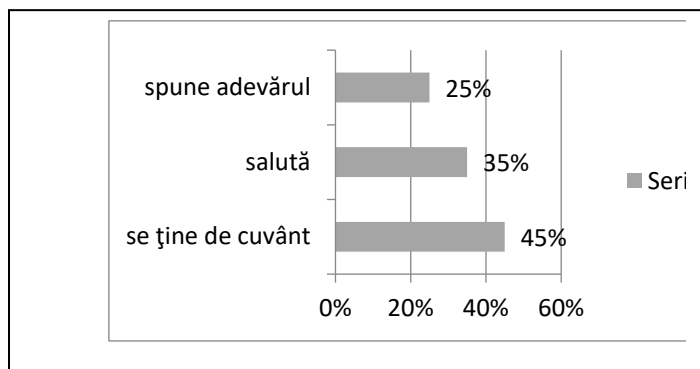
FIG.1 Ce înseamnă pentru tine un om respectuos?

Toți elevii au considerat că este bine să fii respectuos, iar la întrebarea „De ce crezi că este important să fii respectuos?” elevii clasei a III-a C au explicat faptul că printr-o astfel de atitudine ne dovedim aprecierea față de cei din jurul nostru, în special față de prieteni și familie.

Întrebarea „Cum ne manifestăm respectul față de familie?”, 65% din respondenți au afirmat că dovedesc respect învățând, 30% făcând ordine în casă, iar 5% nu au pretenții la noi achiziții (a se vedea FIG.2)

FIG.2 Cum ne manifestăm respectul față de familie?

La întrebarea „Ai avut vreodată neplăceri de pe urma faptului că ai fost respectuos?”, 65% au răspuns că nu, iar 35 % au răspuns că da, în relațiile cu străinii, își salută vecinii de bloc dar aceștia nu răspund.

Concluziile aceste analize dovedesc faptul că elevii consideră normal să fii respectuos, reprezentând un punct de plecare în formarea copilului ca viitor adult.

Bibliografie:

1. Agabrian, Mircea, 2004, *Cercetarea calitativă a socialului, Design și performare*, Iași, Editura Institutul European;

2. Iluț Petru, *Sociopsihologia și antropologia familiei*, Iasi, Polirom, 2005;

*<http://www.nistea.com/prsuciu/teza/normalitate.htm>.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

EDUCATOARE: POENAR LUCIA MONICA SCOALA GIMNAZIALA NIMIGEA DE JOS

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează roluri, comportamente acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei. În felul acesta, el capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră. Un copil privat de joc va avea curențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru

seșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚI ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ

AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial

în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură*

a copilului. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt

puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din

viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână

metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în

raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a

constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne

orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi,

comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este

considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică,

deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire

a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De

aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

BIBLIOGRAFIE:

A. BIRKH, HAYWARD S., *Diferențele individualizate* – Ed. Tehnica Bucuresti 1999;

SALAVASTRU D., *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași 2004.

IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI CE ÎNSEAMNĂ CEI „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

PROF. LUCREȚIA POHOAȚĂ
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BĂIȘEȘTI, SUCEAVA

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nune vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină. Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu. Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți *acasă* în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă. Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceștia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiție sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte și altfel de modele. Pentru orice creștin modelul este Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Mult mai ușor se vor apropia tinerii de sfinți, care sunt prietenii lui Dumnezeu, care Îl oglindesc pe Dumnezeu. Cunoașterea vieților sfinților are de aceea un rol foarte important în formarea personalității tinerilor. Văzând cum sfinții, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viață. Vor înțelege că ispitele care vin din toate părțile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu.

Sărbătoarea Crăciunului și a Paștelui sunt cele mai importante momente din viața oricărui copil creștin. Atenția părinților trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Nașterii și Învierii Domnului. Mari greșeli fac părinții care, creștini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepurașului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paștelui. Cei mai mulți copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și „iepurașul“ și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani și ani, când vor avea nevoie de ajutorul Celui Înviaț, nu vor ști să îl ceară; s-au obișnuit prea mult cu prezența „iepurașilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în funcție de vârstă. Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trușesti, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

Un alt prilej de poticnire pentru tineri este părerea că, deși sfinții au dus cu secole în urmă o viață curată, că I-au slujit lui Dumnezeu cu toată ființa lor, în zilele noastre nimeni nu mai duce o viață de sfințenie; dar această părere nu corespunde realității! În clipa în care lumea va fi lipsită de sfinți, va veni sfârșitul, însă până la acest sfârșit, Duhul Sfânt are și va avea în fiecare vreme oameni care Îl cheamă și la care vine.

E bine ca tinerii să cunoască măcar câteva din viețile oamenilor aleși pe care i-a avut Biserica în vremea noastră. Părinți îmbunătățiți care au dobândit rugăciunea neîncetată, mari duhovnici, mari asceți, unii chiar făcători de minuni și care au lăsat sfinte moaște. Să cunoască tinerii marea jertfă pe care a dat-o Biserica Ortodoxă în prigoana comunistă din: România, Rusia, Serbia, Bulgaria

Biserica are modele pe care să le ofere tinerilor; mai precis, Biserica este singura care poate oferi adevăratele modele, chiar de la cele văzute sau auzite, pictura, icoanele, cântările, toaca, veșmintele și gesturile preoților/monahilor, până la cele de taină, cum ar fi liniștea sufletească și pacea sfântă, toate acestea rămân în inimile lor pentru totdeauna și vor lucra în taină. Dacă primii îndrumători în ale rugăciunii sunt părinții sau bunicii, și copiii sunt deprinși de mici cu rugăciunea, aceasta devine în timp din ce în ce mai profundă.

Nu lipsite de importanță sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmașul pornește atâta dezbinare între neamuri și pe de altă parte este propovăduită renunțarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinții sunt datori a le cultiva copiilor respectul față de eroii neamului. Eroii pe care Biserica îi pomenește cu mare cinste. Tinerii pot afla în acești eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunțare la o viață egoistă, pentru o viață închinată semenilor. Eroii neamului pot fi cinstiți, dar sfinții, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezențe reale în viețile tinerilor. Deși nevăzuți, ajutorul lor este mare. În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune de către acesta, căci îi poartă de grijă și îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

Înainte însă de a-i cunoaște pe eroii neamului și pe sfinți, pe de o parte, sau pe idoli muzicii, filmului, modei, sau pe și mai periculoasele „staruri” ale culturii fără Dumnezeu, pe de altă parte, copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii pași în viață: *părinții*. Ar fi bine dacă părinții și-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți. Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

N-o poți scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Doar atunci când în centrul vieții părinților stă Dumnezeu, și când părinții trăiesc știind că Dumnezeu îi vede în tot ceea ce fac, inimile copiilor nu au de ce să se smintească. Numai atunci crucea de a fi model devine prilej de bucurie, prilej de împlinire. Nu există handicap pe care părinții să nu îl poată depăși. Nu există cădere oricât de mare din care părinții să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor.

Important este să aibă credință în Dumnezeu, să se căiască pentru păcatele lor și să alerge să ia dezlegare de păcate prin Taina Spovedaniei. Rolul unui duhovnic bun, care să sfătuiască și să mustre, care să dea binecuvântare pentru săvârșirea unor fapte importante, este *de neînlocuit*.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaște bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu și fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu” (Isaia 8, 18).

BIBLIOGRAFIE

Vasile Danion, *Cum să ne creștem copiii?*, Editura Sophia, București, 2012

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR INV. PRIMAR, POITAȘU ELENA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „VLAICU-VODĂ,, BRĂILA

Cei „șapte ani de acasă” reprezintă eticheta cu care copilul pleacă în lume, „zestrea” care îl însoțește toată viața. Familia este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Grădinița, școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația primită în școală, acasă și pe stradă reușește să le dezvolte doar inteligența cognitivă, nu și inteligența emoțională, care este esențială în armonioasa și sănătoasa dezvoltare a copiilor.

Psihologii școlari afirmă că atât școala, cât și familia și societatea fac trei greșeli majore, care dezechilibrează buna dezvoltare a copilului: neglijarea dezvoltării inteligenței emoționale încă din primii ani de școală, punerea accentului aproape în exclusivitate pe științele reale și neglijarea materiilor care au menirea de a le stimula creativitatea și emoțiile și, nu în ultimul rând, denaturarea conceptului de “Cei 7 ani de acasă”.

Dezvoltarea inteligenței emoționale, neglijată încă din primii ani

Încă din timpul grădiniței și al școlii primare, copiii sunt ghidați de sistemul de învățământ exclusiv către partea informațională și tehnică a lucrurilor. Această metodă dezvoltă, într-adevăr, funcțiile psihice sau intelectuale și cele motorii sau instinctive, însă dacă aceste funcții nu sunt bine coordonate de emoții, există riscul major ca acești indicatori de performanță să acționeze în cel mai bun caz, deficitar, iar în cel mai rău caz, haotic, respectiv distructiv. În sistemul românesc nu este inclus, cum de altfel, este util viitorului adult, dezvoltarea funcțiilor emoționale, respectiv: observarea, înțelegerea, toleranța, responsabilitatea proprie a stărilor sentimentale (iritarea, anxietatea, timiditatea, curajul, empatia, altruismul etc.)”, Prea mult accent pe științe reale, prea puțin accent pe artă .

De altfel, în sistemul educațional autohton, balanța cognitiv vs. emoțional este înclinată net în favoarea inteligenței cognitive, dovadă fiind aflulul de materii care promovează științele reale și neglijarea materiilor care încurajează dezvoltarea creativității și a spiritului artistic în rândul copiilor. Muzica, desenul, chiar și religia etc. ar trebui să devină materii la fel de importante ca matematica și comunicarea. Focusând întreaga lor educație către științe exacte riscăm să-i dezvoltăm dizarmonios pe copii, să nu știe să-și gestioneze emoțiile și, până la urmă, să nu știe să opereze în societatea reală, noțiunile din matematică, chimie sau alte materii asemănătoare. Totul se transformă într-un cerc vicios din care unui copil îi va fi foarte greu să iasă. Dincolo de bagajul de cunoștințe pe care vrem să le însușească, țelul unei societăți sănătoase este să formeze copii fericiți, care să se bucure de viață, de cele învățate, de familie, de prieteni. Formula corectă este îmbinarea armonioasă dintre inteligența cognitivă și cea emoțională.

Îi învățăm să spună, fără să simtă, “Mulțumesc!” și “Bună ziua!”

Copiii trebuie să învețe că toate comportamentele noastre au consecințe asupra celorlalți și de aceea pe unele dintre ele le modificăm. În cadrul interacțiunilor sociale (copii-adulți, copii-copii), copiii își dezvoltă anumite abilități de relaționare și învață noi comportamente. Ei au nevoie permanentă de ghidare din partea adulților în ceea ce privește recunoașterea și respectarea regulilor de comportament în diferite situații sociale. Regulile au rolul de a preveni apariția unor probleme de comportament. Focalizarea pe ceea ce face bine copilul este mult mai eficientă în dobândirea comportamentelor sociale adecvate și în estomparea comportamentelor problematice, decât utilizarea pedepselor.

Copiii învață prin imitare. Îi observă pe adulții din jurul nostru și le imită gesturile, atitudinile, comportamentele. Când ei vor vedea adulți nefericiți, vor deduce faptul că acesta este modul corect de a trăi, iar fericirea nu este un obiectiv în viață. Din nefericire, noi, adulții, îi învățăm să spună, prin imitare, dar fără să simtă sau să dorească, să spună “Mulțumesc” sau “Bună ziua”. Conceptul de “Cei 7 ani de acasă” nu mai are același înțeles ca pe vremuri, deoarece în cei 7 ani de acasă, părinții îi

educă în spiritul competiției cu orice preț, cu idei de genul “dacă pierzi, ești un ratat” sau “Băiatul vecinei a luat note mai mari ca tine”. Respectul față de oamenii din jur nu mai reprezintă o valoare atât de importantă pentru copiii noștri, deoarece noi, adulții, am încetat să le mai spunem asta. Astfel, toate sugestiile pe care cei mari le dau celor mici, nu fac decât să stopeze și să înlăture posibilitatea copilului să se implice emoțional într-un anumit aspect. Astfel, crescând, adultul va avea rețineri să-și facă așa repede prieteni, să râdă, să se bucure ca un copil, să treacă peste probleme, să se bucure de orice moment, așa cum o făcea când era mic.

BIBLIOGRAFIE :

- „Cei șapte ani de acasă”-Codul bunelor maniere pentru copii, autor: M.Gîgă, Editura Coresi, București, 1999;
- Revista învățământul preșcolar, nr.3-4/2008, MECT, București
- Revista învățământul preșcolar, nr.3-4/2011, MECT, București

EDUCAȚIA ÎNCEPE DIN LEAGĂN

**PROF. ÎNV. PRIMAR POLCOVNICU EMILIA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ELENA CUZA” VASLUI**

A fi părinte e o slujbă cu normă întreagă. Pe vremuri, părea destul de simplu să ai o familie. Mamele stăteau acasă și aveau grijă de copii, iar tații se duceau la muncă. În general, copiii erau ascultători, și asta pentru că, altfel, părinții îi pedepseau aspru.

Copiii sunt unul dintre cele mai mari daruri ale vieții, dar creșterea unui copil care să dăruiască fericire și să fie fericit, în societatea modernă, poate fi o provocare pentru oricare părinte.

Copiii noștri ne iubesc profund și vor să fim mulțumiți de ei. Scopul nostru e să îi ducem pe copii dincolo de supunerea oarbă, când fac ceea ce le spunem în speranța unei recompense sau ca să evite o consecință neplăcută. Ne dorim, mai presus de toate, să îi ajutăm să dezvolte anumite comportamente care să vină din interior, cum ar fi curtoazia și empatia față de cei din jur sau distincția dintre rău și bine. Pentru acest demers e nevoie ca micuții să dezvolte o conștiință socială și un sentiment de autodisciplină, care apar doar pe măsură ce se maturizează.

Copiii au aceleași emoții ca adulții, dar ei nu știu instinctiv cum să își exprime în mod adecvat frustrările și mânia, și nici nu știu de la sine cum să rezolve conflictele. În calitate de părinți, trebuie să-i învățăm pe copiii noștri cum să se înțeleagă cu alți oameni și să fie amabili și politicoși chiar și atunci când noi nu suntem de față. Toți părinții sunt educatori morali, fie că vrem sau nu. Scopul nostru este să le arătăm copiilor ce valori prețuim și să le transmitem aceste valori în așa fel încât să le respecte la rândul lor. Copiii care reușesc să facă acest lucru dezvoltă un respect de sine foarte ridicat. De asemenea, ei reușesc cu mai multă ușurință să lege prietenii durabile. Ei respectă drepturile altora și, în general, sunt o companie plăcută.

Mulți părinți cred că termenul „disciplină” este echivalent cu „pedeapsă”. În realitate însă, el înseamnă „a învăța”. În orice familie ar trebui să existe câteva reguli de bază. De exemplu (după modelul Montessori):

- Tratează pe toată lumea cu respect.
- Dacă folosești ceva, pune-l la locul lui după ce ai terminat.
- Dacă spargi sau verși ceva, strânge singur.
- Spune adevărul și nu-ți fie teamă să recunoști când faci o greșeală.

Când copilul încalcă o regulă de bază, există mai multe variante la clasică dojană, amenințare sau pedeapsă.

Amenințările și pedepsele nu sunt căile potrivite pentru a-i învăța pe copii să se poarte frumos. Ei trebuie învățați cum să se poarte corect, iar accentul se va pune pe partea pozitivă.

Concluzie: cea mai importantă perioadă pentru educația copilului sunt primii șase ani de viață. Copiii învață cel mai bine din experiențe concrete, din conexiuni cu lumea reală și din găsirea unor soluții potrivite.

Bibliografie:

„Cum să crești un copil extraordinar prin metoda Montessori”, Tim Seldin – Președintele Fundației Montessori, Editura Litera, 2007

PARADIGMA CREȘTINĂ A CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. POLOȘAN CRISTINA-DIANA

În calitate de profesor de religie, pentru mine cei șapte ani de acasă dobândesc valențe suplimentare. Acestea se regăsesc exemplar în cuvintele Înțeleptului Solomon, care spune: "Deprinde pe tânăr cu purtarea pe care trebuie să o aibă, și chiar când va îmbătrâni nu se va abate de la ea" (Pilde 22,6).

Pentru societate este foarte important să-și crească copiii sănătoși și morali. Acest lucru presupune și o educație religioasă în conformitate cu cele mai autentice tradiții religioase.

În cărțile sapiențiale ale Sfintei Scripturi, rolul preponderent în educația religioasă a copiilor de vârstă mică îl joacă familia: "Păzește, fiule, povața tatălui tău, și nu lepăda îndemnul maicii tale" (Pilde 6,20).

Scopul educației constă în dobândirea înțelepciunii: "Fericit este omul care a aflat înțelepciunea și bărbatul care a dobândit pricepere" (Pilde 3,13). Înțelepciunea este condiția obligatorie pentru dobândirea virtuților, fără de care niciun caracter moral nu își poate atinge desăvârșirea.

Conform Sfintei Scripturi, părinții trebuie să insufle copiilor virtuțile dreptății, binevoirii și păcii. Cei care nu își instruiesc copiii sunt dezaprobați și supuși oprobriului: "Rușine tatălui este fiul neînvățat" (Sirah 22,3).

Pentru ca învățăturile să fie pe deplin asimilate de copii, cea mai eficientă metodă educativă trebuie să fie exemplul părinților. Între ceea ce spun și ceea ce fac părinții trebuie să existe o strictă concordanță. De aceea, Mântuitorul subliniază că exemplul personal este piatra de temelie a oricărei educații: "Fiți voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru din ceruri desăvârșit este" (Matei 5,48).

Copiii trebuie integrați de mici în comunitățile religioase, prin introducerea în religia căreia îi aparțin. Ei vor face și vor crede așa cum o fac părinții lor, imitând comportamentele acestora. În niciun caz, copiii nu vor fi constrânși, pentru că iubirea față de Dumnezeu și față de Biserică se naște doar pe calea libertății.

Copilului trebuie să i se pună la dispoziție material intuitiv, de trăire a actului de cult, prin implicarea sa directă în activitățile culturale ale comunității de care aparține (serbări de Crăciun, de Paște, etc). De asemenea, trebuie prezentate copiilor povestiri și parabole biblice, povestiri cu caracter religios-moral, care să întărească convingerile și comportamentele dobândite.

În acești primi ani de viață, copilul se obișnuiește cu rugăciunea. Ca orice activitate umană, aceasta se învață, iar părinții trebuie să supravegheze și să corecteze aceste prime manifestări religioase.

De asemenea, acum este momentul în care se dezvoltă primele conduite cu caracter moral. Noțiuni ca: "bunătate", "frumusețe", trebuie să fie percepute ca valori permanente. În cadrul familiei pot fi realizate acțiuni de binefacere, la care copilul poate participa ca parte activă. Acum este momentul să învețe să împartă cu ceilalți obiecte și bunuri pe care în mod uzual le folosește, învățând practic ce înseamnă "bunătate". "Frumusețea" o poate descoperi în colinde, în icoanele din casă, în tot ceea ce îl înconjoară și este învățat să admire și să aprecieze.

Nu este de neglijat nici integrarea liturgică a copilului în Biserică. În rit, omul se unește cu Dumnezeu. Apropierea dintre om și Creator este maximă, prin împărtășirea cu Sfintele Taine. De aceea, și copiii trebuie să fie beneficiari ai operei de mântuire, precum Însuși Hristos a îndemnat: "Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția Cerurilor este a celor ca ei" (Matei 19,24).

Într-o perioadă de disoluție a reperelor morale, ca aceea prin care trece societatea românească, considerăm că rolul familiei, în special al familiei ancorate în Biserică, este esențial. De aceea, cei șapte ani de acasă ar trebui să redevină o noțiune vie, lucrătoare, o punte de legătură între familie și școală, menită să asigure continuitatea pe termen lung a tuturor transformărilor educative dorite.

Nu am vrut să ignor celelalte aspecte ale întregului numit generic "cei șapte ani de acasă", ci am vrut să accentuez un aspect al educației care este prea repede trecut cu vederea-educația religioasă.

Această scurtă incursiune mi se pare esențială pentru ceea ce se dorește a fi definiția educației:”Activitatea de disciplinare, cultivare , civilizare și moralizare a omului”(I.Kant).

„EDUCAȚIA ÎNCEPE CU CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. ÎNV. PRIMAR PASCAL LUMINIȚA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 SĂVENI

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!”, „Când va merge la școală, se va cuminti”, pentru a „scuza” purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze” trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele I se înșiruie fetițe și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial”, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Cei 7 ani de acasă sunt esențiali pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. De multe ori mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tata este prea dur. Copilul, însă, nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite.

În acest sens, codul bunelor maniere vine în ajutor, atenționând că nu există două feluri de bune maniere și, dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, cu siguranță am avea o societate mult mai cultă. Important este ca părinții să respecte cât mai mult formulele de politețe, regulile de bune maniere în familie, iar copiii îi vor imita cu precizie de 90%.

Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai ușor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuțul vă cere o jucărie, obișnuiți-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politețe: „te rog”, „poftim”, „mulțumesc”. De asemenea, aduceți-i cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare și așa insistați până acestea vor deveni o obișnuință.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

FAMILIA SI PRESCOLARUL

PROF. INV. PRESCOLAR PATENTASU VERONICA IONELA SCOALA GIMNAZIALA NR.1 OINACU GRADINITA CU P.N. NR. 3 COMASCA, JUD. GIURGIU

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”. Statisticile judiciare arată că majoritatea delinvenților și a celor din instituțiile de corecție au fost lipsiți de o reală asistență din partea familiei.

Familia are o puternică influență asupra a ceea ce am devenit, asupra modului în care ne vedem pe noi înșine și tot așa se va întâmpla și cu copiii noștri. Familia, stilul relațional dintre părinți și stilul educativ al părinților afectează viața și socializarea copilului, abilitatea de a învăța și de a fi independent, de a se înțelege cu ceilalți, de a constientiza importanța regulilor, inclusiv progresul școlar și respectul de sine al copilului. O educație sănătoasă pleacă încă din familie, încă de la primii ani de viață. Când familia nu reușește să îndeplinească această sarcină și să ofere copiilor o educație pozitivă, când adulții nu sunt modele de urmat, impactul asupra vieții lor poate fi distrugător. În altă ordine de idei, familia este cea care pregătește copilul pentru viață, oferindu-i cel mai potrivit cadru în care să își formeze principalele deprinderi, pentru transmiterea principalelor cunoștințe asupra realității și pentru formarea primelor principii de viață.

Parinții nu sunt perfecți, dar dacă sunt atenți la ceea ce fac, își pot schimba atitudinea.

De multe ori, copiii prezintă anumite simptome care trădează problemele din familie. Copiii devin agresivi sau apatici, obraznici sau țimizi. Aceste comportamente și multe altele nu sunt decât devalări ale mediului familial. Privindu-și copiii, părinții pot încerca să schimbe ceva. Atunci când copilul prezintă un simptom, de cele mai multe ori e util să schimbăm ceva în mediul familial, deși se presupune inițial că problema este la copil. În același timp, adulți fiind, **e necesar să înțelegem mediul în care am crescut pentru a nu transmite mai departe copiilor noștri, modele și comportamente disfuncționale.**

COPIII ÎNVAȚĂ CEEA CE TRĂIESC..

PAUL ELENA – DORINA
LICEUL TEHNOLOGIC „CRIȘAN” CRIȘCIOR

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este

eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

„Dacă trăiesc în critică și cicăleală, copiii învață să condamne;

Dacă trăiesc în ostilitate, copiii învață să fie agresivi;

Dacă trăiesc în teamă, copiii învață să fie anxioși;

Dacă trăiesc înconjurați de milă, copiii învață autocompătirea;

Dacă trăiesc înconjurați de ridicol, copiii învață să fie timizi;

Dacă trăiesc în gelozie, copiii învață să simtă invidia;

Dacă trăiesc în rușine, copiii învață să se simtă vinovați;

Dacă trăiesc în încurajare, copiii învață să fie încrezători;

Dacă trăiesc în toleranță, copiii învață răbdarea;

Dacă trăiesc în laudă, copiii învață prețuirea;

Dacă trăiesc în acceptare, copiii învață să iubească;

Dacă trăiesc în aprobare, copiii învață să se placă pe sine;

Dacă trăiesc înconjurați de recunoaștere, copiii învață că este bine să ai un țel;

Dacă trăiesc împărțind cu ceilalți, copiii învață să fie generoși;

Dacă trăiesc în onestitate, copiii învață respectul pentru adevăr;

Dacă trăiesc în corectitudine, copiii învață să fie dreți;

Dacă trăiesc în bunăvoință și considerație, copiii învață respectul;

Dacă trăiesc în siguranță, copiii învață să aibă încredere în ei și în ceilalți;

Dacă trăiesc în prietenie, copiii învață că e plăcut să trăiești pe lume.”

(Copiii învață ceea ce trăiesc..

de Dorothy Law Nolte)

Bibliografie:

“Didactica Preșcolară, ediția a II-a, Editura V & Integral, București, 2000”

Gabriela Kelemen – “Didactica învățământului primar și preșcolar, Editura Universității “Aurel Vlaicu”, Arad, 2013”

Tiberiu Dughi, Alina Roman – Dimensiuni psihologice ale învățării, Editura Universității “Aurel Vlaicu” Arad, 2008.

EDUCAȚIA ÎNCEPE DEVREME...

PROF. PAULA OANCEA
LICEUL TEHNOLOGIC “UDREA BĂLEANU”

Cât de important este să ai cei „șapte ani de acasă”? Și care este, de fapt, ideea cu cei „șapte ani de acasă”? De ce se tot pune în discuție această perioadă din viața omului?

Ce se întâmplă după parcurgerea celor șapte ani din viața copilului? Sau, astăzi, în vremuri de mare progres, după cei șase ani din viața lui? Răspunsul este simplu: copilul merge la școală, adică în colectivitate, într-un mediu organizat și cu program fix.

Ideea este că într-o colectivitate nu te poți comporta ca și cum ai fi singurul om care contează. De aceea, copilul trebuie învățat de către părinți, din primii ani de viață, că anumite gesturi sunt nelocul lor, că trebuie să fie tolerant, că în societatea numită „clasă de elevi”, dirijorul este învățătorul ale cărui indicații trebuie urmate, că este normal să îți îndeplinești propriile dorințe prin integrare în dorința generală a grupului.

Din păcate, în primii doi-trei ani de școală, și chiar mai târziu, există elevi care nu se pot adapta conviețuirii într-un grup organizat. Mare parte din vină aparține celui care educă elevul înaintea învățătorului sau profesorului. Nu de puține ori mi-a fost dat să aud exprimări de genul “Așa este el mai năstrușnic”, “A stat cu bunicii și este foarte răsfățat, mă gândeam că la școală, între copii, va deveni mai puțin egoist”, “Nu știți să vă comportați cu el/ea, pentru că nu înțelegeți cât este de inteligent/ă”, “Știu că este mai răsfățat, dar nu am ce să îi fac”. Exemplele ar putea continua... din păcate!

Acest gen de comportament nu este specific învățământului primar, ci, odată cu parcurgerea anilor de școală, se intensifică, deoarece problemele rămase nerezolvate, când elevul este la început de drum, se acutizează, devenind pietre de încercare atât pentru diriginte, cât și pentru colectiv.

În perioada premergătoare școlii, copilul trebuie să învețe să se adapteze celui alt, să fie politicos, să știe că nu poate face mereu ce vrea și când vrea el.

Este greșit înțeleasă ideea că această educație “de acasă” trebuie să se oprească la vârsta de șapte ani. “Cei șapte ani de acasă” este o metaforă care trebuie înțeleasă ca o educație continuă. Un copil care nu-și va avea părintele permanent aproape are toate șansele să se transforme într-un elev cu probleme comportamentale care îl vor afecta și pe el și grupul din care face parte.

Educația începe devreme și nu se termină niciodată, dragi părinți!

IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN FORMAREA DEPRINDERILOR

PROF. ÎNV. PREȘC. PAULESCU ANIȘOARA
GRĂDINIȚA P.P. NR. 44 – TIMIȘOARA

Sintagma „cei șapte ani de-acasă” se referă la educația pe care copilul o primește de la părinți, la un copil bine-crescut, mai precis la dobândirea unor bune deprinderi: deprinderi igienico-sanitare (de autoservire); deprinderi de comportare civilizată și de politețe; deprinderi de ordine și curățenie.

Vorbim de cei șapte ani de-acasă deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de trei ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Formarea deprinderilor necesită din partea părinților răbdare și, mai ales, un echilibru între severitate, toleranță și timp.

Regula celor șapte ani de acasă se învață fără constrângere, prin comun icare, îndrumare și foarte multă răbdare. Progresele copilului sunt lente, însă trebuie să știm că acestea se înrădăcinează pe măsură ce crește și se sedimentează bine în caracterul copilului pe termen lung.

Oglinda educației pe care o oferă părinții copiilor o reprezintă comportamentul copiilor în public. Trebuie să i se repete copilului de mai multe ori ce are de făcut. Deprinderile, odată formate, îl scutesc pe copil de alte solicitări, care mai târziu ar necesita un consum mai mare de energie și timp.

Pentru formarea deprinderilor este nevoie de voință și de timp, de concentrare mai mare din partea copilului la ceea ce are de făcut, ca, mai apoi, printr-un exercițiu susținut, să se ajungă la automatizarea mișcărilor și la exercitarea lor într-o anumită succesiune. Acest proces presupune concentrarea tuturor acțiunilor, precum și eliminarea mișcărilor de prisos, care cer un mare consum de energie.

În procesul educativ de formare a deprinderilor se conturează mai multe etape, de care părinții, ca și ceilalți factori educativi, trebuie să țină seama.

Prima etapă constă în familiarizarea copilului cu obiectele necesare și cu denumirea lor (săpun, prosop, chiuvetă etc.). acum se formează o imagine globală asupra acțiunii și a obiectelor.

În *etapa a doua*, se explică și se demonstrează operațiile în ordinea lor firească, se demonstrează fiecare mișcare în parte, iar copiii o imită.

Cea de-a *treia etapă* o constituie formarea și consolidarea propriu-zisă a deprinderii. Copiii lor le este cerut să execute operațiile în succesiunea lor, dar sub supravegherea adultului. Acum, copiii pot sesiza singuri greșelile, rețin detaliile în mod concret, elimină mișcărilor de prisos. Ritmul de execuție este încă lent, din cauza faptului că operațiile nu s-au automatizat încă.

Pentru a verifica dacă s-a înțeles și s-a reținut succesiunea operațiilor, i se cere copilului să arate cum se spală. În acest timp, părintele urmărește corectitudinea execuției și corectează greșelile, dacă e cazul.

În cea de-a *patra etapă*, deprinderile se automatizează; aceasta este posibil după vârsta de 5-6 ani. În această etapă, copilul execută operațiile corect, cu minimum de energie. Deprinderea este formată când toate operațiile se desfășoară normal, fără consum mare de energie și timp.

Etapa a cincea a formării oricărei deprinderi o constituie perfecționarea ei. Este, de fapt, faza formării stereotipului dinamic, adică automatizarea acțiunii.

În această perioadă este nevoie de prezența și supravegherea adultului, deoarece deprinderile nu se pot realiza de la sine, ci este necesară perfecționarea lor continuă, până se ajunge la obișnuință.

Fiecare părinte trebuie să cunoască bine etapele de formare a deprinderilor, acestea corespunzând stadiilor dezvoltării psihoindividuale a copiilor. De aceea este bine să se facă aprecieri pozitive și copiii să fie încurajați în executarea corectă a operațiilor respective.

Deprinderile de ordine și curățenie sunt deosebit de importante. De aceea, trebuie să se înceapă concomitent cu celelalte deprinderi. Părinții trebuie să-i familiarizeze pe copii de la început cu necesitatea unei ținute vestimentare curate și îngrijite. Este bine ca părinții să manifeste exigență, dar să nu se ajungă până la a-i interzice să se joace deoarece murdărește îmbrăcămintea. Îndemnul de a se menține curat și ordonat trebuie făcut pe un ton care să stimuleze dorința copilului de a fi în permanență curat.

Aceeași importanță trebuie să se acorde pentru formarea deprinderii de ordine. Familiarizarea cu ordinea se poate începe de timpuriu, chiar înainte de 3 ani. Pentru formarea deprinderii de ordine și curățenie, esete necesar ca părinții să constituie un model de urmat.

Formarea deprinderilor de comportare civilizată și de politețe sunt aspecte de bază în procesul educativ al copilului. Pentru formarea lor este necesar ca toți membrii familiei să arate concordanță de păreri și atitudine. Exemplul personal este hotărâtor!

Pentru formarea oricîrei deprinderi este necesar ca părinții să țină seama de particularitățile de vîrstă și individuale ale copiilor, precum și de cele psihofizice. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil bine educat, manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur, va fi sociabil, se va integra cu ușurință într-un colectiv de copii, dar și de adulți. Educația primită în cei șapte ani de-acasă depinde de relația afectivă dintre părinți și copil, de valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Bibliografie:

1. Barbacariu, Cristina-Maria; Dumitrescu, Mariana; Barbacariu, Maria; Bărbulescu, Nela, „*Consiliere parentală în grădiniță*”, Editura Diana, Pitești;
2. ***, *Revista învățământului preșcolar*, București, 1-2/2009.

CEI 7 ANI DE ACASA

PAUN MARIANA

SCOALA GIMNAZIALA NICULESTI, GRADINITA NR4 MOVILA DAMBOVITA

Educația unui copil începe în prima zi de viață.

Aceasta este o regulă pe care mulți părinți nu o înțeleg, răsfățând sau neglijând copilul și considerând că educația lui începe în momentul când începe să vorbească și adultul se poate face înțeles. PĂRINȚII sunt primii și cei mai importanți educatori din viața copilului. Deprinderile de comportament, atitudinea față de ei înșiși, față de ceilalți, față de prieteni, față de muncă, formate în acești ani vor sta la baza personalității lui viitoare. Această perioadă este extrem de importantă deoarece studiile arată că în acești ani se formează personalitatea pe tot restul vieții.

Regulile de bune maniere se însușesc încă din prima copilărie. Atunci învățăm să interacționăm cu oamenii din jur, să salutăm, să ne prezentăm, să mulțumim, să rugăm frumos când cerem ceva, să mâncăm cu gura închisă, să nu vorbim la masă, să nu facem comentarii răutăcioase cu voce tare, să nu ne scobim în nas, să ne cerem scuze atunci când greșim, să punem mâna la gură când căscăm, să nu întrerupa o conversație deja începută, să răspundem politicos, să nu insultăm etc. Toate celelalte vin să completeze acest bagaj dobândit în primii 7 ani de acasă. De exemplu, vom învăța mai târziu că bărbatul este prezentat femeii, cel mai tânăr celui mai bătrân etc. Este important să le fim modele copiilor noștri. În caz contrar, dacă noi le cerem una, dar alta facem, vor fi confuzi. Până la urmă, vor sfârși în a ne imita, nu a ne asculta.

Chiar dacă micuțul tău stă aproape toată ziua la grădiniță, tot ar putea beneficia de "cei 7 ani de acasă". Compensează absența ta prin timp de calitate petrecut împreună. Oferă-i toată atenția seara și în week-end-uri. Folosește concediile ca pe momente importante pentru a petrece cât mai mult timp cu copilul tău. Găsește ocazii prin care să-l înveți aptitudini importante pentru viitor. Nu uita că el învață cel mai bine, la vârsta aceasta, prin joacă și urmând exemplul tău.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR PĂUNE ANA-MARIA
GRĂDINIȚA NR.210

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cresa, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele I se înșiruie fetițe și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cuminti“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

FAMILIA ȘI IMPORTANȚA CELOR “7 ANI...DE-ACASĂ”

PROF.ÎNV.PRESC. PAVEL ANDREEA
GR.“CUVIOASA PARASCHEVA”, IASI

Mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viață este familia. Învățarea primelor comportamente sociale, prin imitație și interacțiune, se produce în primii ani ai copilăriei și depinde de tipul relațiilor din familie.

Familia reprezintă mediul natural, cel mai apropiat și util pentru formarea și dezvoltarea personalității copilului și mai apoi a tânărului. Familia, prin tonalitatea și atmosfera sa afectivă, prin dimensiunea sa culturală și gradul ei de integrare socială, constituie un mediu educativ determinant (Cosmovici, 1998, p.110).

Asociind permanent copilul la viața de zi cu zi mai mult decât o face o oricare altă instituție, familia îl învață să trăiască, îl inițiază în nenumărate activități și rutine fundamentale. Familia oferă copilului acel sentiment de siguranță care apare tot mai mult, astăzi, drept condiție fundamentală a dezvoltării echilibrului său interior. Pentru copil, a trăi înseamnă a crește, a acumula experiențe, a se diferenția de ceilalți și de a deveni el însuși. Familia nu este numai un adăpost protector, ea este mai ales, pentru copil o bază de plecare, ea trebuie să se instaleze împreună cu copilul în lume și să aducă într-un fel oarecare lumea la copil.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc.

Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatiche, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță.

Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Familia va avea întotdeauna motiv să existe pentru că desfășoară o indispensabilă funcție educativă. Cu toții știm că “micul om” ca să învețe să trăiască, are nevoie de un timp de educație îndelungat, iar pentru a dobândi siguranță și stabilitate afectivă are nevoie de un ambient unde să se simtă acceptat pentru ceea ce este și nu pentru ceea ce ar putea realiza sau câștiga. Pentru aceste motive familia are o funcție de neînlocuit, educația copiilor în spiritul virtuților umane constituie baza pentru activitatea profesională, pentru relații sociale, pentru viața religioasă etc.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cosmovici, Andrei; Iacob, Luminița (coord.), *Psihologie școlară*, Editura Polirom, Iași, 1998.
2. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004;
3. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
4. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PRIMAR PAVEL ELENA LĂCRĂMIOARA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ JAMU MARE

Pentru a descrie conduita unei persoane într-un anumit context, se folosește expresia ”cei șapte ani de acasă”, însă psihologii spun că educația din primii ani de acasă, definește în bună măsură viitorul adult. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața de fapt și cum trebuie să treci prin ea.

Fiecare părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci va apărea sentimentul de neîncredere în mediu, teama de viitor, îndoieli de sine, lipsa încrederii în forțele proprii și apare și sentimentul de rușine. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea în care trăiește, primele norme de reguli și conduită.

Copilăria este cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, dar și valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire, încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplina de fier a copilului bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt importante pentru adaptarea copilului în societate. Un copil manierat relaționează foarte bine cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Părinții sunt modele pentru copii. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale în mod direct sau indirect, reprezintă primul model social privind formarea concepțiilor copiilor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Familia trebuie să urmărească atent procesul educativ al copilului, să-l conducă cu grijă și afecțiune în funcție de etapa de dezvoltare în care se află el fără a-l solicita mai mult decât capacitatea lui de înțelegere.

În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă, de altruism, se dezvoltă sprijinul de afirmare, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al ”celor șapte ani de acasă”.

Tot în familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Ajuns la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli care îl vor face pe copil să înțeleagă și să lămurască unele probleme. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și să devină un bun exemplu la școală. Aceasta se reflectă în toate domeniile de dezvoltare social, psihologică și intelectual-cognitivă. Viața copilului acasă, alături de părinții săi și toate activitățile pe care le desfășoară împreună consolidează deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului.

Dacă părinții sunt implicați și devotați, atunci cei șapte ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el.

Acești ”șapte ani de acasă” i-am primit la vremea noastră, și o să-I dăm mai departe, e ceva ce nu moare merge mai departe, odată cu timpul.

Educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei 7 ani.

BIBLIOGRAFIE:

SĂLĂVĂSTRU,D.,(2004),Psihologia educației,Editura Polirom,Iași.

GOLU,M.,(2000),Fundamentele psihologiei,Editura Fundației România de Măine,București.

NEGOVAN,V.,(2003),Introducere în psihologia educației,Editura Curtea Veche,București.

CEI SAPTE ANI DE ACASĂ

ED. PAVEL NORICA MARIA
G.P.N NR.3 LUPOAIA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboseți la un moment dat.

Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative.

Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinții să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că are încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Bibliografie :

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

IMPORTANȚA CELOR „7 ANI DE ACASĂ”

**PROF. INV PREȘCOLAR PAVELUC MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ “ALECU RUSSO” BACĂU,
STRUCTURA GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 27**

În contextul zilelor noastre, cei „7 ani de acasă” au devenit doar o sintagmă spusă adesea, valoarea acesteia diminuându-se tot mai mult. În opinia mea educația primită în familie, echivalentă cu cei 7 ani de acasă este primordială pentru dezvoltarea psihică și nu numai a copiilor și a adolescenților. Prima perioadă din viața unui copil și primele principii de comportare oferite în familie își pun amprenta într-o mare măsură pe formarea unei personalități active și creatoare, conform cerințelor societății. Dar ce e și mai important, în această perioadă pot fi induse principii sănătoase de viață ce vor fi urmate pe parcursul întregii vieți și pot duce la un viitor de succes. În rândurile ce urmează voi pune accentul pe câteva domenii în care educația primită în familie, în primii 7 ani are un rol esențial.

Mai întâi de toate, consider că în primii ani de viață ai copilului părinții trebuie să-i dezvolte abilitățile interpersonale, atât de necesare în interacțiunea cu ceilalți. Oferindu-se pe sine ca exemplu, familia trebuie să reprezinte izvorul de bune practici privind relațiile interumane. Aici, copilul poate învăța să colaboreze cu ceilalți în vederea atingerii unui scop comun, poate deprinde arta negocierii armonioase, poate să își dezvolte calități precum empatia. O altă trăsătură extrem de importantă pe care copilul și-o formează în această perioadă este toleranța față de opiniile celorlalți. Modul în care reușești să dovedești toleranță și mai ales diplomația cu care o faci poate ajuta la consolidarea unor relații pozitive cu cei din jur.

Cei „7 ani de acasă” se pot observa și în modul în care copilul își comunică gândurile, ideile și opiniile precum și în maniera în care comunică cu ceilalți. Într-o familie care alocă timp și depune eforturi în acest sens, copilul va reuși să se exprime în propoziții complete, va avea un vocabular dezvoltat și va manifesta încredere în părerile sale. Mai mult decât atât, cei „7 ani de acasă” reflectă și modul în care copilul știe să asculte părerile celorlalți, este conștient că este nepolitic să-i întrerupi pe ceilalți sau reușește să-și adapteze volumul vocii contextului în care se află.

Ioan Nicola susține că “dezvoltarea morală a personalității umane este rezultatul interdependenței dialectice dintre determinarea socială, concretizată în exigențele moralei sociale, și autodeterminarea personală, reprezentată de factorii interni, subiectivi antrenați în acest proces. Esența educației morale constă în crearea unui cadru adecvat interiorizării componentelor moralei sociale în structura personalității morale a copilului, elaborarea și stabilizarea pe aceasta bază a profilului moral al acestuia în concordanță cu imperativele societății. În acest sens, scopul fundamental al educației morale constă în formarea individului ca subiect moral, respectiv ca subiect care gândește și acționează în spiritul cerințelor și exigențelor moralei sociale, al idealului, valorilor, normelor și regulilor pe care ea le incumbă”.²⁷

În concluzie, educația oferită în familie, denumită generic „cei 7 ani de acasă” reprezintă baza pe care se constituie întreaga personalitate a unei persoane, ce va fi evidentă în fiecare domeniu al activității sale. O sumă de principii sănătoase formate copilului în primii săi ani de viață pot asigura integrarea cu succes a acestuia în societate, dezvoltarea unor relații pozitive cu cei din jurul său, precum și formarea unei stime de sine crescută, ce îl va ajuta să aibă succes în toate activitățile sale.

²⁷ Nicola, Ioan, *Pedagogie...*, p. 142

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

CADRU DIDACTIC: PELE LAVINIA PAULA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE BĂLCESCU” ARAD, JUD. ARAD

În șapte ani am învățat,
Tot ce-i frumos și adevărat,
În șapte ani, eu am simțit
Că sunt copil și știu să zic:
Azi, bună ziua, mâine să nu mint.

Din punctul meu de vedere azi „Cei șapte ani de-acasă” nu prea mai există la unii copiii, deoarece sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Este foarte greu să lucrezi cu un copil care imită obiceiurile părinților de a comenta fără nici un fel de logică sau un copil care nu a frecventat mediul educațional, până în momentul introducerii lui în clasa I. Acesta are modul lui de a-și gestiona timpul și nu dorește să participe la activitățile de grup sau individuale din cadrul unei zile. Doar el „trebuie”, să fie în centrul atenției, noi toți v-a trebui să ne ghidăm după regulile și dorințele lui.

Dacă vorbim despre ce își doresc părinții de la copiii, putem spune că niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Unui copil bine crescut, putem creiona unele „ingrediente”:

- Salutul,
- Comportamentul pe care îl manifestă în public,
- Comportamentul cu prietenii, Înțelegerea normelor sociale(ce avem voie să facem și ce anume nu este bine să facem),
- Manierele la masă,
- Recunoașterea greșelilor-o greșală recunoscută e pe jumătate iertată,
- Tact și toleranță.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-ășteptate.

 Toate lucrurile pe care ni le dorim să le facă copiii noștri se învață prin copierea părinților, de
 la comportament până la modul în care i se vorbește sau este ascultat de către adult.

 Cei mai importanți în educarea și creșterea copiilor sunt părinții, ei sunt model pe care fiecare
 dintre noi îl urmărim, îl copiem și dorim să devenim „cineva”, la fel ca mama și tata. După care
 urmează modelul educatorului și a celor din jur.

Aș dori să închei tot cu o poezie creație proprie.

E trist, dar prea adevărat

Copiii astăzi n-au aflat

Cum e să ai nămol pe haine

Și tobele să-ți fie oale

Aș vrea să mai trăiesc o dată

Copilăria minunată

Aș vrea să spun acum la lume

Că totul era o minune.

EXEMPLUL PĂRINȚILOR

**AUTOR: PESCARU EMILIA, PROFESOR,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „LIVIU REBREANU“,
SECTOR 3, BUCUREȘTI**

Calitatea îngrijirii și a protecției acordate copiilor în această perioadă de până în atingerea vârstei de 7 ani sunt cheile care asigură o creștere sănătoasă, stima de sine și abilitatea de a învăța, lucruri care sunt cruciale pentru pregătirea pentru școală, învățarea continuă, eficacitatea programelor școlare și abilitatea viitoare a copiilor de a contribui ca părinți, actori economici și cetățeni. Totodată ele înlătură întârzierea în creștere, trauma, proasta alimentație, întârzierile de dezvoltare, boala sau chiar moartea. Astfel, investiția în copii cât mai de timpuriu ne conduce, pe termen lung, la dezvoltare socială și la realizarea susținută a drepturilor copilului.

O relație pozitivă îl stimulează pe copil să încerce diverse experiențe, îi încurajează buna purtare, dezvoltă stima de sine, dezvoltă încrederea în forțele proprii.

Comportamentul parental și didactic, însușirile de personalitate aferente fiecăruia, competențele dobândite prin formarea inițială și continuă, experiența, atitudinea și sentimentele față de propria activitate și față de copii, creativitatea, spontaneitatea, capacitatea de a se transpune în lumea fantastică a celor mici, dăruirea și pasiunea în muncă la care se adaugă și aptitudinile de lider sunt doar câteva din așteptările pe care un copil nu le poate exprima, dar le intuiește. Ce putem oferi, prin urmare, unui copil?

Disciplinarea pozitivă funcționează mult mai bine în creșterea și educarea copilului, spun specialiștii. Evidențierea și încurajarea comportamentelor bune ale copilului în defavoarea celor neadecvate îi stimulează să facă mereu lucruri bune.

Toate laudelor aduse copilului, acasă sau în sala de clasă, poate se vor pierde de-a lungul timpului ca expresii, dar cu siguranță vor lăsa urme invizibile în sufletele lor. Odată cu trecerea timpului, cerându-le impresii legate de prima zi de școală, ca dată marcantă a vieții lor, am observat și încolțirea acelor semințe de laudă puse adânc și care încep să se ridice, firav, dar sigur.

Putem să inițiem copilul în științe, să facem experimente chimice în bucătărie, să-l ducem în toate orașelele cunoașterii din lume și să-i cumpărăm mii de cărți. Dar dacă lecțiile esențiale nu sunt învățate, nici acțiunile noastre ulterioare nu vor conta așa de mult, neavând o bază de susținere. Care sunt, de fapt, în viziunea mea, lecțiile esențiale din primii șapte ani de viață? Când îl învățăm pe copil să aștepte liniștit, să amâne satisfacerea unei plăceri, să își urmeze scopul cu perseverență, să nu bată din picior pentru că „toate” i se cuvin doar lui, am pus o piatră extraordinară la temelia caracterului sau. Să-i învățăm să se poarte frumos cu ceilalți copii, mai ales față de cei cu nevoi speciale, să nu râdă, ci să se poarte cu grijă. Prin propriul exemplu trebuie să îi predai copilului bune maniere, respect pentru oameni și bunurile lor și o purtare frumoasă în public. Din nou, pilda comportamentului părinților va vorbi mai mult decât o mie de cuvinte. Când în casă va vedea optimismul, copilul va învăța să gândească pozitiv prin imitație.

Astfel consider important pentru dezvoltarea copiilor ca noi să fim un model de conștientizare, identificare și exprimare a emoțiilor, să fim empatici și sinceri și, nu în ultimul rând, să respectăm sentimentele celorlalți.

CEI 7 ANI DE-ACASA

PROFESOR INVATAMANT PRIMAR PETRE DANIELA

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Nu uita însă că purtarea copilului tău, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviu pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supara atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”.

Replicăm astfel considerând ca nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special. Aceasta expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Cei 7 ani de-acasă sunt esențiali pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bună manieră. De multe ori mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tata este prea dur. Copilul, însă, nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrășmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro

FAMILIA – PRIMA INSTANȚĂ DE SOCIALIZARE

PROF.ÎNV. PREȘCOLAR FLORENTINA PETRE GRĂDINIȚA STEP BY STEP CU PP ȘI PN ”RAZĂ DE SOARE”, PLOIEȘTI

Motto:

„Școala încearcă să se pună de acord cu noi părinții; noi familia încercăm să ne punem de acord cu școala. Care sunt căile cele mai potrivite?”

În baza cercetărilor făcute în școlile din S.U.A. și în unele țări din Europa, a reieșit faptul că, atunci când școlile, familiile și comunitățile colaborează ca parteneri, beneficiarii acestei colaborări sunt elevii.

Scopul creării unor astfel de parteneriate este dorința comună de a ajuta elevii să obțină rezultate foarte bune în acumularea cunoștințelor la școală, ca să poată reuși să pașească pe treptele superioare ale învățării și pentru pregătirea lor de viitori adulți. Atunci când elevii, părinții, comunitatea devin și se considera parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comunitate de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opțională sau o problemă de natura relațiilor publice.

Trebuie avut în vedere că școlile de toate gradele sunt organizații responsabile pentru educația formală a copiilor și a adolescenților și au obligația să se achite de această responsabilitate, ca parte a sistemului social ce include și familiile și comunitățile.

Istoria societății românești cunoaște o lungă perioadă în care familia deținea, aproape exclusiv rolul de educator social al copilului. Complexitatea sporită a societății actuale a dus la diferențierea factorului educativ, la specializarea lor. S-ar putea crede că această specializare avea drept rezultat, automat, dezvoltarea armonioasă a copilului, indiferent de intersecția acțiunilor și măsurilor luate. Fiecare copil se deosebește de ceilalți, în primul rând prin caracterul său. După cum un tâmplar nu lucrează în același mod și bradul și stejarul, tot așa și noi trebuie să ținem cont de „lemnul” fiului sau fiicei noastre, elevului sau elevei noastre, adică de elasticitatea și rezistența „capitalului său biopsihic” pentru a ști ce putem face din el fără prea multe riscuri. În ziua de azi educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii, către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate. Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica s.a.m.d., totul educă: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură – oamenii. Între acestia primul loc îl ocupă părinții și educatorii.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv care contribuie pentru formarea unui om apt capabil să participe la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Menirea școlii este nu numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Ajungem și la un alt factor care contribuie la educarea copilului, și anume familia. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Primele noțiuni educative pe care copilul le primește sunt cele din familie. În familie se conturează caractere. Atât părinții cât și educatorii în timpul procesului de învățământ trebuie să intervină în numeroase situații pentru a corecta comportamentul copilului. Odată copilul ajuns la vârsta preșcolară familia împarte într-o bună măsură sarcina educării lui cu dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil, în înțelegerea și lămurirea unor probleme așa-zis „delicate”, cum sunt cele legate de sentimentul de dragoste, de viața sexuală, etc. Îmbinarea eforturilor educative din familie și din școală este nu numai recomandabilă ci și obligatorie, pentru că de multe ori pe măsură ce copiii evoluează, părinții au de înfruntat alte și alte probleme care se ivesc la o altă categorie de vârstă și care se repetă la generațiile următoare.

Dacă cele două medii educaționale – școala și familia – se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor și continuând cu identificarea intereselor comune în beneficiul copiilor. Cercetările confirmă că indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, rezultatele determină performanța elevilor, o mai bună frecvență a școlii, reducerea ratei de abandon școlar și scăderea fenomenului delincvenței.

Îată câteva principii ale colaborării familie - școală:

- Copiii să se implice ca participanți activi în interacțiunile familie - școală, centrată pe învățare;
- Să ofere tuturor părinților oportunități de a participa activ la experiențele educaționale ale copiilor lor, chiar dacă vin sau nu la școală;
- Colaborarea familie școală să fie folosită pentru rezolvarea problemelor dificile și drept cadru de sărbătorire a realizărilor, a performanțelor deosebite;
- Relația dintre cele două instituții atât de importante să constituie fundamentul restructurării educaționale și al reînnoirii comunității;
- Eficiența profesională a cadrelor didactice, a administratorilor și a întregului personal al școlii să fie maximizată prin dezvoltarea unor abilități concrete, esențiale, conexiuni cu părinții și comunitatea.

Scopurile aferente acestor principii ar fi:

- Să ajutăm școlile să privească parteneriatele cu familia ca pe o primă resursă și nu ca pe un ultim refugiu, în promovarea învățării și dezvoltării.
- Să stabilim colaborarea școală – familie la nivel național, ca pe un standard al politicilor și practicilor educaționale.

În relația școală-familie pot apărea dificultăți de ordin comportamental, întâlnite atât la părinți, cât și la profesori și la conducerea școlii, sau de ordin material; relația respectivă cere un surplus de efort din punct de vedere material și de timp. Aceste dificultăți pot apărea din părerile divergente privind responsabilitatea statului și a familiei cu referire la educația copiilor, libertatea de alegere a școlii, de către părinți, impactul familial asupra rezultatelor școlare ale copilului, randamentul pedagogic și datoria parentală, participarea la procesul decizional din școală și la gestionarea acestuia.

În relația școală-familie, problema profesionalismului cadrului didactic reprezintă un element esențial în cadrul serviciului făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, cu alte cuvinte competența, servirea clienților, un cod de etică profesională. Din această perspectivă, se pune întrebarea: ce câștigă profesorul într-o cooperare cu familia? Se apreciază ca acest câștig poate fi un statut revalorizator în ochii societății; cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerat ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece:

- părinții sunt clienți ai școlii; eficacitatea învățământului evaluată la școală și profesori poate fi ameliorată prin cooperare între școală și familie;
- părinții sunt responsabili legali de educația copiilor lor și pot evalua cu exigență rezultatele activității școlare.

În acest context, se pune întrebarea: „De relațiile cu familiile trebuie să se ocupe profesori specializați sau toți profesorii?” Soluția cea mai potrivită ar fi ca toți profesorii să aibă relații obișnuite de colaborare cu familiile, ei cunoscând sușurile sau căderile elevilor, iar consilierii specializați - pentru cazuri dificile.

Se prevede ca în țările europene să se treacă la o nouă etapă a colaborării școlii cu familia, în care accentul să se pună pe un angajament mutual, clar stabilit între părinți și profesori, pe un „contract parental” privind copilul individual, contractul între familie și școală să nu se considere doar un „drept opțional” ci un sistem de obligații reciproce în cooperarea părinților cu profesorii.

Bibliografie

1. Albu, Gabriel, *Comunicarea interpersonală*, Editura Institutului European, Iași, 2007.

2. *Consiliere și Orientare. Ghid*. București: CNROP România, 2000.

3. Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educație*”, Editura Aramis Print, București, 2004

Conklin, 2001.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC.: PETRE NICULINA
GRĂDINIȚA: NR.1 MORTENI

Mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai vieții, se dezvoltă și se formează pentru viața îl oferă familia. Astfel, familia are rolul central în asigurarea condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei, condiții ce stau la baza structurării personalității individului. Părinții sunt primii educatori deoarece ei sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi a vieții; familia este modelul pe care copilul îl imită. Totodată, modul de viață al familiei este principalul reper în viața al copilului. Comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului, formarea personalității lui. Copiii își observă proprii părinți cum acționează în rolul de părinți. Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă), acestea constituind suportul dezvoltării ulterioare și își pun amprenta asupra întregii personalități. Tot în familie, copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc.

În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte. De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce este bine și ce este rău, ce este drept și ce este nedrept, ce este frumos și ce este urât în comportamente. Ei sunt primele modele pentru modul în care să acționeze ulterior ca părinți. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Între 5 și 6 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să i se dezvolte mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau pelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

La vârsta preșcolară un factor educativ important este *grădinița*, care desfășoară un amplu proces instructiv-educativ și are cadre cu pregătire profesională corespunzătoare, ce aplică metode și procedee pedagogice consacrate. Educatoarea grupei trebuie să cunoască specificul fiecărui stadiu de dezvoltare a copilului, disponibilitățile intelectuale precum și particularitățile lui comportamentale și caracteriale. Ea se preocupă de socializarea preșcolarului prin integrarea lui în mediul grădiniței, oferindu-i prilejul să cunoască mediul înconjurător. Treptat, cu multă răbdare, educatoarea este cea

care cultivă încrederea în propriile posibilități ale copiilor, integrând în jocuri și activități copiii timizi, efectuând munca suplimentară individualizată cu copiii cu deficiențe verbale, folosind jocul și jucăriile existente pentru a-i apropia de acestea.

Grădiniței îi revine *rolul de partener în relațiile ei cu familia* iar acest rol derivă din faptul că este un serviciu specializat, cu cadre pregătite pentru realizarea sarcinilor educației copiilor cu vârste cuprinse între 3-6 ani.

Grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în aceasta instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor. Nu putem educa în mod just un copil fără a-l observa atent, fără a-l studia, fără a-i înțelege personalitatea.

Căldura raporturilor dintre părinți și educatoare, încrederea și respectul reciproc se stabilesc prin schimbul de informații - pentru care trebuie să găsim întotdeauna timpul necesar. Astfel, educatoarea poate ajuta familia în cel mai simplu și natural mod să urmeze calea justă în raporturile cu copilul său, să prevină îndepărtarea lui sufletească, să înlăture eventualele curențe educative. Factorii de modelare a personalității umane trebuie să interacționeze ca un tot unitar, sub forma unui sistem bine încheșat, pentru atingerea țelului comun: *educarea copilului*. Pentru aceasta, este nevoie de un schimb permanent de informații, de completare și valorificare a influențelor dirijate spre micul învățăcel.

Bibliografie:

1. **Bunescu, G., Alecu, G., Badea, D.,** (1997), *Educația părinților. Strategii și programe*, Editura Didactică și Pedagogică, București
2. **Dumitrana, Magdalena,** (2000), *Copilul, familia și grădinița*, Editura Compania, București

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. ÎNV. PREȘC. PETRE RODICA
G.P.P. „RAZĂ DE SOARE”URZICENI

“Copiilor trebuie sa le lasam o frumoasa mostenire de constiinta mai degraba decat de aur.”

- Platon

În înțelepciunea sa de secole, poporul roman a spus: „Copiii-cum ti-i crești, așa ti-i ai” Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Copilul observe comportamentul părinților, iar exemplul este mult mai puternic decât puterea cuvintelor. Acordând copiilor timp și răbdare le acordăm șansa de a învăța din greșeli. Cele mai eficiente lecții sunt cele pe care ei le învăț din propria experiență. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile. Părinții trebuie să asigure doar mediul cel mai prielnic pentru dezvoltarea copiilor și să transmită încrederea că pot reuși.

Familia reprezintă primul educator pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic în societate.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelie unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-o noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea

spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Parintii ofera copilului atentie, aprobare, sprijin, afectiune. In acest drum catre viata viitorului „OM” nu trebuie sa existe temeri, constrangeri.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PREȘC. PETREA CRISTINA
GRĂDINIȚA „BAMBI”, BACĂU

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină.

Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu.

Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, aici în fiecare Duminică și sâmbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți *acasă* în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceștia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiție sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte și altfel de modele. Pentru orice creștin modelul este Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuși Fiul lui Dumnezeu.

Sărbătoarea Crăciunului și a Paștelui sunt cele mai importante momente din viața oricărui copil creștin. Atenția părinților trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Nașterii și Învierii Domnului. Mari greșeli fac părinții care, creștini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepurașului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paștelui. Cei mai mulți copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și „iepurașul“ și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani și ani, când vor avea nevoie de ajutorul Celui Înviat, nu vor ști să îl ceară; s-au obișnuit prea mult cu prezența „iepurașilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în funcție de vârstă.

Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupești, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

Un alt prilej de poticnire pentru tineri este părerea că, deși sfinții au dus cu secole în urmă o viață curată, că I-au slujit lui Dumnezeu cu toată ființa lor, în zilele noastre nimeni nu mai duce o viață de sfințenie; dar această părere nu corespunde realității! În clipa în care lumea va fi lipsită de sfinți, va veni sfârșitul, însă până la acest sfârșit, Duhul Sfânt are și va avea în fiecare vreme oameni care Îl cheamă și la care vine.

E bine ca tinerii să cunoască măcar câteva din viețile oamenilor aleși pe care i-a avut Biserica în vremea noastră. Părinți îmbunătățiți care au dobândit rugăciunea neîncetată, mari duhovnici, mari asceți, unii chiar făcători de minuni și care au lăsat sfinte moaște.

Nu lipsite de importanță sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmașul pornește atâta dezbinare între neamuri și pe de altă parte este propovăduită renunțarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinții sunt datori a le cultiva copiilor respectul față de eroii neamului. Eroii pe care Biserica îi pomenește cu mare cinste. Tinerii pot afla în acești eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de

renunțare la o viață egoistă, pentru o viață închinată semenilor.

Eroii neamului pot fi cinstiți, dar sfinți, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezențe reale în viețile tinerilor. Deși nevăzuți, ajutorul lor este mare. În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune de către acesta, căci îi poartă de grijă și îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

Înainte însă de a-i cunoaște pe eroii neamului și pe sfinți, pe de o parte, sau pe idoli muzicii, filmului, modei, sau pe și mai periculoasele „staruri” ale culturii fără Dumnezeu, pe de altă parte, copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii pași în viață: *părinții*. Ar fi bine dacă părinții și-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți.

N-o poți scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Doar atunci când în centrul vieții părinților stă Dumnezeu, și când părinții trăiesc știind că Dumnezeu îi vede în tot ceea ce fac, inimile copiilor nu au de ce să se smintească. Numai atunci crucea de a fi model devine prilej de bucurie, prilej de împlinire.

Nu există handicap pe care părinții să nu îl poată depăși. Nu există cădere oricât de mare din care părinții să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor.

Important este să aibă credință în Dumnezeu, să se căiască pentru păcatele lor și să alerge să ia dezlegare de păcate prin Taina Spovedaniei. Rolul unui duhovnic bun, care să sfătuiască și să mustre, care să dea binecuvântare pentru săvârșirea unor fapte importante, este *de neînlocuit*.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaște bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu și fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu” (Isaia 8, 18).

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

IMPORTANTA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

PROF.ÎNV. PREȘCOLAR PETRESCU MIHAELA CRISTINA GRĂDINIȚA NR.210

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supăra atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelusul este atașat de mamă și de tată, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joacă și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mamă sau cu tată: „Eu seamăn cu mamă, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tată e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat.

Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative.

Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
- bune maniere și comportament;
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire);
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului inconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvență în realizarea unei sarcini;
- concentrare a atenției;
- perseverență în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

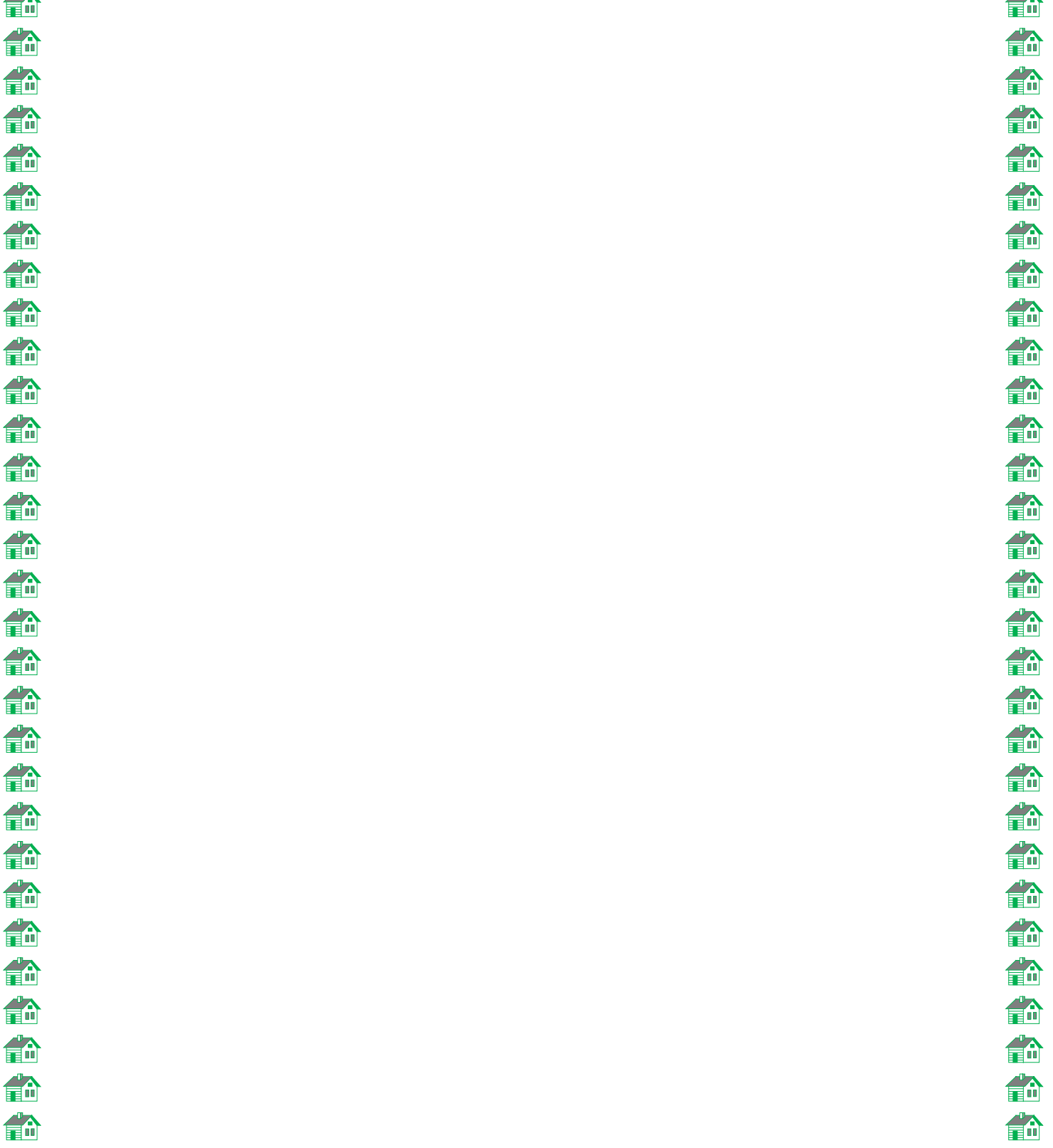
Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- – spiritul de competitie;
- – altruismul;
- – cooperarea;
- – atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini, etc.

 Iar altele influenteaza dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit destul de des se va adapta foarte greu intr-un grup, va avea tendinte de a incalca normele ori nu va fi increzator in fortele proprii.

 Inainte de a judeca o persoana si de a-i pune o eticheta, ganditi-va ceva mai mult la ceea ce se ascunde in spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de catre ceilalti.

PLEDOARIE PENTRU EDUCAȚIE

PROFESOR: PETRESCU AMALIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ GALEȘU
LOCALITATEA BRĂDULEȚ
JUDEȚUL ARGES

Educația reprezintă un fenomen de mare complexitate, abordabil la scara proiecțiilor și realizărilor sale.

Din punct de vedere etimologic, cuvântul educație acoperă gradual trei semnificații: „educatio” înseamnă creștere, hrănire, formare; „educio, educare” - a crește, a hrăni, a forma, a instrui și „educio” înseamnă educare, a forma, a instrui. Educația urmărește, așadar, formarea personalității umane și se realizează la niveluri diferite, în funcție de obiectivele vizate: educația intelectuală-cognitivă, educația morală, educația fizică, sanitară, estetică, profesională.

Educația se realizează mai întâi în familie, dar mai ales într-un cadru instituționalizat (școala, biserica, asociații profesionale, sportive).

Educația copilului presupune o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Chiar dacă este vorba despre educația de acasă sau despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament stabilite de părinți, educatori sau profesori.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie.

Familia este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare. Familia reprezintă nucleul social elementar, ce oferă modelul prim de comportament în societate. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Mai întâi, copilul își imită părinții, vârsta primei copilării fiind esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Părinții, bunicii, nașii, rudele își concentrează atenția asupra copilului, având menirea de a-l ocroti, a-l ajuta. Întreaga familie își revarsă iubirea ei caldă asupra copilului. Așadar, ocrotirea copilului are la bază relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Atunci când copilul este iubit de părinți, se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează, în viitor, deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. În plus, el realizează că părinții îi acordă maximă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină rigidă.

De asemenea, la vârsta fragedă a copilăriei, se învață bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. Învățarea bunelor maniere este un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici, bucuriile de a sta împreună în jurul bradului de Crăciun, vacanțele petrecute împreună sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent; el merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și își dezvoltă tot mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Este vârsta când învață să converseze cu adulții, își argumentează punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, intervine în discuțiile din familie. Copilul trebuie să fie încurajat să se exprime. La această vârstă părinții trebuie să îl învețe formulele de politețe, de salut: „Bună ziua”; „Te rog”; „Mulțumesc”; „La revedere”.

Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. E bine să nu uităm că modelarea copilului, învelirea lui într-un „veșmânt” de valori umane se realizează continuu.

Fiind un proces complex de formare și de pregătire a copilului pentru viața socială din toate punctele de veder, educația are un caracter permanent, se adresează tuturor vârstelor, căci toată viața este învățatură.

Bibliografie:

1. Cosmovici, Andrei- *Psihologie școlară*, Editura Polirom, Iași, 1999;
2. Marinescu, Aurelia- *Codul bunelor maniere astăzi*, Editura Humanitas, București, 1995.

7 ANI DE ACASĂ – NORME ȘI VALORI ESENȚIALE PENTRU SUCESUL VIITORULUI COPILULUI

PROF. PETRESCU REBIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DIACONU CORESI”, FIENI, DÂMBOVIȚA

Se poate afirma, pe bună dreptate, că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, și asta deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, dar rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

☞ *Salutul.* Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

☞ *Comportamentul în public.* Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

☞ *Comportamentul cu prietenii.* Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

☞ *Înțelegerea normelor sociale.* Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

☞ *Manierele la masă.* O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

☞ *Recunoașterea greșelilor.* „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

☞ *Tact și toleranță.* Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR PETRICA ELENA

Expresia “Cei șapte ani de acasă” este una cu vechime în societatea românească și se referă la normele de comportament pe care un copil le-a însușit de la o vârstă fragedă; și așa cum spune și expresia, toate aceste norme sunt descoperite sub îndrumarea părinților alături de care ar trebui să petreacă cel mai mult timp în primii ani de viață. Această expresie își are originea din perioada în care copiii stăteau acasă în primii 7 ani de viață și primele deprinderi legate de comportament erau formate sub îndrumarea părinților; instituționalizarea avea loc prima dată în jurul acestei vârste, iar școala era locul unde puteau să dea dovadă de însușirea corespunzătoare a normelor de bună purtare.

În prezent, instituționalizarea copilului are loc la vârste din ce în ce mai fragede, astfel că, modelarea comportamentului acestuia nu mai revine exclusiv în responsabilitatea familiei. Cu toate acestea, familia are un rol covârșitor în transmiterea informațiilor legate de bună purtare și de felul în care un copil trebuie să se comporte în societate. Este esențial ca familia să petreacă cât mai mult timp de calitate împreună cu copil, iar acesta să poată simți că se acordă atenție nevoilor sale.

Pentru însușirea normelor de conduit, în primul rând, copilul trebuie să simtă iubire necondiționată și respect. De aici, copilul învață să se iubească pe sine necondiționat și nu se va lăsa determinat să facă fapte nepotrivite și neplăcute pentru el sau pentru cei din jurul său.

Prin expunerea zilnică la cerințele mediului social în care se dezvoltă, copilul își însușește normele de conviețuire social. Astfel se pun bazele politetii și a bunelor maniere care sunt învățate pe baza observării comportamentului. Să nu uităm că la această vârstă, copiii învață el mai bine prin imitare și dacă părintele omite să respecte normele de bună purtare, nici copilul nu le va utiliza cu rigurozitate.

Deși existența biofizică a dezvoltării copilului reprezintă principalul obiectiv al familiei, este necesar să fie luată în considerare, nu numai satisfacerea nevoilor primare, ci părinții devin mentori și asigură educația în primii ani de viață. În familie sunt puse bazele tuturor trăsăturilor copilului, dar și a comportamentelor care îl vor defini ca om și ca persoană cu statut social.

Încă de la naștere, copilul începe să progreseze atât corporal, cât și psihic, iar între aceste componente trebuie să existe o armonie perfectă. Întârzierea dezvoltării unei componente sau perturbările de orice natură, cum ar fi modificările cantitative în creștere sau modificări din sfera calităților psihice conduc la apariția unor situații deficitare, care pot afecta copilul pe termen lung sau chiar pe toată viața. Astfel că, nu se poate vorbi despre o lipsa bunelor maniere la un copil de vârstă preșcolară, ci de o carență a modificărilor calitatilor psihice care ar fi trebuit să se petreacă în același ritm cu modificările cantitative ale dezvoltării fizicului.

Este recomandat ca însușirea bunelor maniere să se realizeze într-o atmosferă care să îi sugereze copilului naturalitatea gesturilor și nu obligativitate. Un copil deprinde mult mai repede utilizarea “cuvintelor fermecate” (formulele de salut, mulțumesc, te rog) dacă observă utilizarea acestor cuvinte de către membrii familiei.

De asemenea, educația morală are ca scop dezvoltarea treptată a inhibiției corticale (responsabilă cu îndreptarea manifestărilor negative), iar aceasta se dezvoltă cu o mai mare intensitate în jurul vârstei de 3 ani. De aceea, copilul nu trebuie izolat (așa cum procedează tot mai mulți părinți) de contactul cu alte persoane deoarece fiecare context nou, real în care este situat copilul, se transformă într-o situație de învățare.

Să nu uităm că la această vârstă activitatea cu cea mai mare preponderență este jocul, în special jocul de rol prin intermediul căruia anumite norme de comportament pot fi însușite într-un mod ludic și plăcut.

Ambianța oferită de o familie echilibrată bazată pe valori precum dragostea, respect și înțelegere între membrii, o bună cunoaștere a psihologiei copilului, a etapelor de dezvoltare psihosomatică a acestuia și a atenție sporită asupra nevoilor primare, afective, cognitive și, nu în cele din urmă, sociale reprezintă premisele unei educații sănătoase și baze solide a ceea ce înseamnă “Cei șapte ani de acasă”.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR .INV.PRESCOLAR PETROVICI IASMINA GRADINITA PN .BIRDA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI 7 ANI DE ACASA

**PROF.INV.PRIMAR PETROVICI RAMONA
SCOALA GIMNAZIALA CERTEJU DE SUS
JUD. HUNEDOARA**

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, citeasca si a deveni un bun exemplu la scoala. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc. Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.

In primii 7 ani ar trebui respectate 10 reguli esentiale in educatia si cresterea copilului.

1.Copilul trebuie sa se poarte frumos, dar bunele maniere se predau prin puterea exemplului!

Daca parintele foloseste „te rog „ si „multumesc,, la fel va face si copilul.

2.Parintele va stabili si impune reguli si limite in comportamentul copilului!

3.Va comunica cat mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relatii solide intre parinti si copii!

4.Il va invata sa iubeasca lectura si cartile - cand e bebelus ii va citi povesti, apoi, treptat, pe masura ce va creste il va lasa pe el sa le exploreze pana cand invata sa citeasca si sa se bucure singur de ele!

5. Un parinte bun il va lasa sa se bucure de copilarie – ii va permite copilului sa socializeze, sa se distreze si relaxeze, dar mai ales sa se joace din plin.

6.Bataia nu e rupta din rai! Nici un copil nu trebuie abuzat fizic, emotional, verbal etc.

7.Daca esti un parinte bun il inveti sa isi exprime emotii si sentimente; numai asa va reusi sa rezolve conflicte pe cale pasnica si sa-si controleze impulsurile sau sa renunte la agresivitate.

8. Prin puterea exemplului parintele trebuie sa il invete sa spuna mereu adevarul! Copilul imita ceea ce vede si aude in jurul lui!

9. Petrece cat mai mult timp de calitate cu micutul tau! Fii un parinte implicat si devotat, iar cei 7 ani de acasa vor oglindi efortul si calitatea timpului petrecut cu el!

10. Iubeste-l neconditionat si arata-i zilnic asta! Iubeste-l indiferent de note, de cum arata, de performantele intelectuale, fizice sau de alta natura! Nu glumi pe seama lui, nu ii pune porecle si spune-i zilnic ca il iubesti. Nu-ti compara copilul cu altul.Nu exista comparative intre soare si luna! Fiecare straluceste cand ii este timpul!

. CE FEL DE PĂRINȚI SUNTEM?

PROF. ÎNV. PRIMAR PETRU VIORICA MIHAIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „TOMA COCIȘIU” BLAJ

Venirea unui copil pe lume este un prilej de bucurie. Părinții își pun mari speranțe în el, își investesc toate resursele de care dispun pentru o creștere și dezvoltare optimă.

Cu timpul, în unele familii pot apărea probleme datorate unor greșeli în abordarea situațiilor care intervin pe parcursul formării copilului.

Îndeplinirea cu succes a meseriei de părinte depinde, în mare măsură de modul cum ne comportăm cu copilul nostru, adică de **stilul parental** pe care îl adoptăm.

Stilul indulgent are la bază permisiunea părintelui pentru manifestarea liberă a copilului, fără impunerea prea multor restricții. În acest caz, copilul are libertate de expresie (verbală și artistică), părintele consultă copilul în luarea deciziilor și manifestă căldură și interes pentru tot ceea ce face copilul.

Avantajele acestui stil parental sunt dezvoltarea unei identități proprii, a creativității, a capacității de a lua decizii dar și creșterea nivelului stimei de sine (condiție importantă în dezvoltarea armonioasă a personalității).

Un dezavantaj important al copilului crescut de un părinte indulgent este că va înțelege greu rolul regulilor, în cazul apartenenței la diferite grupuri sociale (grădiniță, școală, grup de joacă, grup sportiv etc).

Stilul autoritar este opusul stilului indulgent. Părintele îi cere copilului să respecte regulile impuse fără să comenteze și cea mai mică greșală va fi însoțită de pedeapsă. Intenția copilului de a-și spune părerea este văzută ca obrăznicie și dă naștere conflictelor dintre părinte și copil.

Părintele este rece și detașat de copil, îl învață pe acesta să fie ordonat, disciplinat, respectuos, cu simț critic.

Abordarea acestui stil are numeroase dezavantaje: copilul va fi insensibil la dorințele altora, neiertător cu cei care greșesc, va comunica defectuos cu ceilalți, va fi lipsit de inițiativă și nemulțumit tot timpul. Toate acestea duc la scăderea stimei de sine, cu urmări negative pe tot parcursul vieții.

Stilul indiferent presupune neglijența părintelui față de copil, lipsa preocupărilor pentru realizările lui și a trăirilor pozitive pentru el.

Copilul crescut de un părinte indiferent învață că părerea lui nu contează prea mult, se simte lipsit de importanță, are un complex de inferioritate și stimă de sine redusă. Ajuns matur se va baza doar pe propria experiență de viață. Lipsa afecțiunii din copilărie îl va face insensibil, rigid, apatic și pragmatic.

Stilul protector se caracterizează prin atenția extremă pe care părintele o acordă copilului și nevoilor sale. Îi oferă copilului securitate, sprijin și protecție permanentă și îl învață să fie atent la tot ce vine din afara familiei.

Uneori părinții devin prea protectori, veșnic îngrijorați, se agită când copilul plânge și creează tensiune în jurul copilului. Cu timpul, copilul se simte din ce în ce mai sufocat și se îndepărtează. Îi este greu să vorbească cu părintele despre problemele sale, de teamă că acesta nu-l va înțelege și se va îngrijora.

Stilul democratic se bazează pe dorința părintelui pentru ca drepturile copilului să fie întotdeauna respectate. Se stabilesc unele reguli care se aplică consecvent, dar se permite și o anumită flexibilitate, pentru că, în acest caz, nu legea ci omul este pe primul plan.

Părintele democratic este suficient de indulgent, flexibil și deschis spre nou dar și suficient de autoritar pentru a-l învăța pe copil să respecte reguli și să rezolve sarcinile care i se dau. Este destul de protector pentru a-i oferi copilului securitatea de care are nevoie, dar și suficient de încrezător în capacitățile copilului de a lua decizii personale. Încurajează copilul să fie independent, îi respectă opiniile, interesele și personalitatea, îl apreciază, îl consideră un membru responsabil al familiei.

Aceste atitudini ale părintelui vor permite dezvoltarea unui echilibru emoțional al copilului și o dezvoltare armonioasă a personalității, astfel copilul va comunica eficient cu ceilalți, va fi creativ,

va avea inițiativă și se va implica în luarea deciziilor. El va avea un nivel ridicat al stimei de sine, va ști întotdeauna să își exprime punctul de vedere și să își îndeplinească propriile vise.

Stilurile parentale nu se găsesc întotdeauna în „stare pură”. O persoană poate avea mai multe stiluri parentale, în funcție de personalitatea sa, de dispoziția de moment, de conjunctură sau de momentul evoluției copilului. Fiecare părinte trebuie să își identifice stilul personal în abordarea propriului copil, astfel încât acesta să beneficieze de o creștere și dezvoltare cât mai armonioasă.

Bibliografie:

Ioan și Dacian Dorin Dolean-Meseria de părinte-ed.Motiv,Cluj-Napoca,2002

Băban A.-Psihologia școlarului greu educabil-ed.Presa Universitară Clujeană,1998

Miclea M.-Psihologia cognitivă-ed.Polirom,Iași,1999

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN CEI 7 ANI DE ACASĂ

ÎNV. PETRUSE MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "MIRON POMPILIU", ȘTEI, BIHOR

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos, “nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special. Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioadă de timp este considerată *culmea achizițiilor*, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc “cei șapte ani de-acasa” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău.. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune *bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere*, iar copilul învață prin imitație.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate,

ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene. Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniță și pe care educatoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
3. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
4. www.copii.ro.
5. www.didactic.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PETZAK CRISTIANA

Atunci când vorbim de educație, de cele mai multe ori ne gândim la școală, însă educația începe în familie, care joacă cel mai important rol în viața unui copil, încă din primii ani de viață.

Educația nu constă în aplicarea rigidă și riguroasă a principiilor sau a unui sistem de reguli, interdicții și premii care dacă sunt aplicate, protejează copilul de orice deviere a comportamentului. Educația este un proces complex, este o întâlnire și o interconectare a personalităților și a relațiilor pe care copilul o întâlnește în primul rând acasă, în familie, cu părinții care joacă un rol fundamental în dezvoltarea sa.

Acțiunea educațională a părinților, care sunt primii mentori, educatori și modele ale copilului, nu se limitează la transmiterea informațiilor și a normelor culturale corecte, ci se bazează și pe afecțiunile profunde care sunt transmise de când copilul este foarte mic și care constituie baza sigură în care se creează relații sănătoase. Este esențial ca, copilul să dobândească o multitudine de principii morale care să îi permită să trăiască printre alții și să își păstreze un loc în societate.

Cei șapte ani de acasă care definesc educația primită în familie determină dezvoltarea și definesc viitorul unui copil, orice experiență de viață sau relație fiind resimțită în funcție de acești ani, jucând un rol fundamental în ceea ce privește adultul în devenire.

CE SUNT CEI 7 ANI DE ACASA?

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR, PINTILIE MIHAELA IRINA SEMINARUL TEOLOGIC ORTODOX "VENIAMIN COSTACHI" MĂNĂSTIREA NEAMȚ, STRUCTURA NEMȚIȘOR

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

• **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

• **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

• **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

• **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încalcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

• **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

• **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

• **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Cei 7 ani de acasa mai pot însemna:

1. **Sa-si poata evalua obiectiv pozitia in raport cu o situatie.** (Trebuie sa stie ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea sa faca, etc.)

2. **Sa stie sa isi sustina parerile si sa-si apere interesele fara a deranja pe cei din jur.** (Sa foloseasca un limbaj politicos, sa nu se miorlaie, sa nu fie obraznica, dar sa exprime ceea ce simte, nu sa evite sa-si spuna parerea)

3. **Sa fie atent si implicat in ceea ce se intampla in jur, ca sa poata evita situatiile cu potential periculos si, ca revers al medaliei, sa poata oferi un ajutor la timp cuiva.** (Incepand de la salutul persoanelor cunoscute, continuand cu atentia acordata traficului, pietonilor, adica sa nu

 mearga pe strada cu castile in urechi, trimitand SMS-uri, izbindu-se de alti pietoni si ignorand culoarea rosie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, nu stiu, sa adune fructele cuiva care si-a rupt sacosa, sa urce in pom dupa o pisica sperziata, chestii de-astea...)

 4. Sa stie sa piarda (si automat, sa-si focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) **dar si sa castige cu eleganta** (fara a-l umili pe cel care a pierdut)

 Lucrurile astea se invata mai mult prin copierea parintilor si a altor educatori, mai degraba decat din predici si povesti. Asa ca e de maxima importanta ca parintii sa fie un exemplu pentru cei mici. Si e important, de asemenea ca independenta copiilor sa fie stimulata, pentru ca daca in mica copilarie e mereu altcineva care sa-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele doua extreme, ori va incerca totul, ca sa-si afirme independenta, ori va evita totul, dintr-un exces de prudenta. Pe cand, daca e obisnuit de mic sa infrunte niste situatii si sa faca niste alegeri (evident, pe masura lui, si controlate de adult) ii va fi mult mai usor sa ia hotararari in ceea ce-l priveste.

 Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverență și exemplul personal în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF.ÎNV.PREȘC.: PIPEREA ANDREEA IULIA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 1
SIGHIȘOARA, JUDEȚUL MUREȘ

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Se spune ca copilul este oglinda familiei. Incercare părintelui de a-și învața copilul să vorbească frumos , este în zadar , când el însuși spune cuvinte urâte la nervi. În mintea copilului cel mai bine se va întipări imaginea mamei nervoase, tatălui nervos.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușirea diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

CEI 7 ANI DE ACASĂ – OGLINDA EDUCATIEI DIN FAMILIE

PROF.ÎNV.PREȘC. PÎRLOG ALEXANDRA DELIA GRĂDINIȚA CU PP “ CĂSUȚA DE TURTĂ DULCE “ CONSTANȚA

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil,educat,politicos,care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație,atât în societate,cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie,prin exemple și argumente clare. Să nu uităm însă că purtarea copilului ,definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă,nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori,cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută,că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Tot în primii șapte ani de viață,i se pot oferi copilului câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința,începând cu un simplu „mulțumesc“ adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Trebuie învățat să fie deschis,să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față de persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație.

Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog“ sau „mulțumesc“,ori să salute și să răspundă la salut,pe măsură ce va crește,copilul își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau își însoțește părinții la un eveniment important. Copilul trebuie să știe că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari,ci sunt importante în viața de zi cu zi,în orice situație.

Regulile de politețe pe care copilul trebuie să le stăpânească sunt legate inclusiv de mesele în familie. În aceste momente,trebuie să i se explice că nu este frumos să stea cu coatele pe masă,peu nu-i deranja pe cei de lângă el,că nu este o priveliște prea plăcută atunci când mănâncă cu gura deschisă,că nu este politicoasă să se joace cu alimentele și să le arunce în toate direcțiile și că nu e nevoie să bată cu tacâmurile de nerăbdare,oricât de foame i-ar fi în acea clipă.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală,cum să se prezinte la interviu pentru un loc de muncă,cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar,cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare,care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor,e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles,în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism,adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți,că știe să asculte ce spune cineva,că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă,de cum să se îmbrace,să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el,că are valoare ca om.

Bibliografie :

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PITIȘ MARIANA-IULIA, PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR, GRĂDINIȚA P.P. NR. 13, TÂRGOVIȘTE

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. (Eric Berne)

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Educația este factorul decisiv care acționează asupra copilului. Acest proces permanent și continuu nu se referă doar la educația intelectuală (informativă și formativă) care se realizează în instituții de învățământ, ci la toate influențele care modelează copilul în vederea creării unei personalități cât mai armonios structurate. Educația trebuie să asigure adaptarea optimă a copilului la cerințele societății, bazându-se pe potențialul individual.

Expresia „Cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă lucrurile decurg de la sine, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului?

Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. Copilul plânge pentru că are o nevoie, este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil, această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi.

În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care trebuie satisfăcută, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie și banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenței obiectului, conștientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an. Tot acum, se dezvoltă limbajul, mama trebuie să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație.

Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților.

Crizele de personalitate sunt o etapă normală. După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice cu mult calm că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza.

Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. Este momentul în care, prin repetarea unor activități de rutină (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar fricile (frica de întuneric) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

Politețea - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu *dumneavoastră*, tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor *tu*.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită acasă, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice

eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

C.S.E.I „CONSTANTIN PUFAN,, DROBETA TURNU SEVERIN INVĂȚĂTOR –EDUCATOR, PLĂVEȚ CLAUDIA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

PARTENERIATUL EDUCAȚIONAL

**PROF. PLOAE MONA-LAURA,
LICEUL TEHNOLOGIC „PETRU PONI”, IAȘI
PROF. BIBL. FOTACHE CLAUDIA,
LICEUL TEHNOLOGIC „HARALAMB VASILIU”, PODU ILOAIEI**

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional și presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali. Acesta se realizează între instituțiile educației: familie, școală și comunitate și agenții educaționali: copil, părinți, profesori, specialiști, membrii comunității cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului (medici, factori de decizie, reprezentanți ai bisericii, ai poliției).

Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului cea mai mare parte din cunoștințele uzuale, familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă.

Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare factor implicat va reține că același subiect este copilul nostrum – atât la școală, cât și acasă. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efektivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală. Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori.

Colaborarea a părinților cu școala se poate materializa în

- prezența la ședințe și lectorate;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor;
- participarea la activități culturale - artistice și sportive;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii;
- organizarea unui colț verde în școală;
- atragerea unor fonduri pentru școală;
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

O comunicare optimă diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative.

De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de

 comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

 Există două teorii importante privind relația școală - familie: teoria profesionalismului și teoria schimbului. Teoria profesionalismului consideră ca un element esențial serviciul făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, având drept criterii competența, un cod de etică profesională. Teoria schimbului consideră acțiunea umană în funcție de un câștig personal, un salariu asigurat, o competiție restrânsă. Cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece părinții sunt parteneri ai școlii, eficacitatea învățământului poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie, părinții sunt responsabili legali de educația copiilor. Atât părinții, cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

 Pentru ca această colaborare să se realizeze, trebuie să existe voința colaborării și factorii educaționali implicați să se considere parteneri, în adevăratul sens al cuvântului.

 Concluzia este că școlile trebuie să planifice și să implementeze programe de parteneriat, pentru a amplifica implicarea părinților. Scopul educației este de a forma un om cu o gândire liberă, creativ și sociabil.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

- 1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – Educația părinților. Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;
- 2. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, E.D.P., București, 1974;
- 3. Stoian M. – Abecedarul părinților, E.D.P., București, 1972.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAREA COPILULUI

PROF.ÎNV.PREȘ. PODOLEANU GINA
GRADINITA CU P.P NR4 BÂRLAD

În educarea „puiului de om”, părintii , educatorii, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat. Familia, prima școală a vieții este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este ,dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit ca nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Alte familii, deși doresc sa asigure educația corespunzătoare copiilor le lipsesc pregătirea psihopedagogică, experienta.

Factorii care influenteaza azi mediul educativ sunt:noua conceptie care se cristalizează asupra educatiei ca serviciul social și extinderea mass-media(T.V). Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de proprii copii si pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. Aceasta nu se poate realiza daca părinții nu cunosc personalitatea propriului copil. Educația copilului este factorul principal care dezvoltă personalitatea lui. În educația copiilor trebuie să existe -ntre părinți înțelegere și acord în diferite probleme și de aici decurg normal și celelalte.

În activitatea de educație în familie un rol important îl are„**climatul**” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma „**climatul pozitiv**”(favorabil) sau „**climatul negativ**”(nefavorabil) educației, adică formarea copilului ca cetățean, ca om.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui sa fie conștienți toți parinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părintilor influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Voi enumera câteva din posibile atitudini și comportamente ale părinților și implicațiile lor în formarea profilului moral al copilului.

*,**Familia severa**”-în anumite limite imprimă ordine, disciplină, seriozitate, asigură unitate și echilibrul familiei. Severitatea este necesară în raporturile educationale din familie, dar cu măsură. Ce s-ar întâmpla în cazul în care părinții aplică copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul crește timorat cu gândul pedepsei, ascunde greșelile facute, simte nevoia să mintă, se îndepărtează afectiv și efectiv de părinți și își cauta înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Asa se nasc,„*gastile* “ si „*bandele*” de minori. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în „*tabere*”:unul sever și unul indulgent. Astfel se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, trasături de personalitate pe care nu și le dorește nici un părinte pentru copilul sau.

*,**Familia permisiva**” sta la polul opus al familiei severe, are un climat de „*puf*”.Asemenea copil va fi neajutorat , un egoist, un meschin, caci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce păriții, doar datorii. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau mai târziu la locul de muncă.

*,**Familia rigida**” prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune. Învățătorul trebuie să intervină, dupa ce cunoaște situația reală, prin vizite la domiciliu, discuții cu părintii (în particular, nu în ședințe) sugerându-le cu discrete, tact și calm în ce mod și sub ce formă se poate atenua și echilibra severitatea. Invatatorul trebuie să fie postura sfătuitorului și nu a judecătorului.

 ,Familia libertina creează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împiedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși. Învățătorul trebuie să intervină pentru a dezvolta siguranța de sine în sensul obținerii unor rezultate bune la învățătură, capacitatea de decizie, spiritul de independență. Punerea fermă în garda părinților în legătură cu pericolul evoluției nefavorabile a copiilor este posibilă și necesară.

 Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, lărghețea și strictețea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind pagubitor în sfera formării umane.

 Un proverb spune : ***„O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, cazută la timp potrivit, înviorează câmpul”***

BIBLIOGRAFIE:

 Colecția revistelor, „Tribuna Învățătorului”, anii 2004-2005

**PROIECT EDUCAȚIONAL
CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ**

**PROFESOR PODOVEI MARCELA
STRUCTURA ȘCOALA GIMNAZIALĂ LUCA ARBORE
VORONA MARE,
LICEUL TEHNOLOGIC ȘTEFAN CEL MARE ȘI SFÂNT
VORONA, BOTOȘANI**

Rezumat:

În toate tratatele de specialitate, *cei șapte ani de-acasă* sunt considerați fundamentul unei evoluții psiho-energo-sociale sănătoase a individului. Această expresie definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii ani de viață. Este perioada în care el începe să-și contureze personalitatea și caracterul prin comportament, atitudini, limbaj, devenind oglinda familiei. Fiecare adult este acum un model de la care copilul poate prelua calități sau defecte pe care să și le însușească ca fiind norme ale unei conduite de viață. În *cei șapte ani de-acasă* copilul asimilează cele mai importante atribute ale personalității viitorului adult. Părinții, frații, bunicii sau unchii trebuie să-i fie exemplele cele mai bune, fiind totodată persoanele cele mai apropiate și mai de încredere. Acum se pun bazele unui comportament manierat, echilibrat și responsabil. Acestea vor asigura un model de micro-societate în care cel mic va pune în aplicare comportamentul însușit acasă. Astfel, părinții pot avea un feed-back în ceea ce privește educația oferită de ei și pot aduce schimbările necesare.

În toate tratatele de specialitate, *cei șapte ani de-acasă* sunt considerați fundamentul unei evoluții psiho-energo-sociale sănătoase a individului. Această expresie definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii ani de viață. Perioada aceasta este considerată culmea achizițiilor, copilul având acum o imensă capacitate de memorare și însușire. Educația primită în primii ani de viață presupune însă, un cumul de factori. Contribuie astfel, în egală măsură, familia, mediul înconjurător(cămin, jucării, experiențe, etc.) și mai apoi grădinița. Dacă aceștia au un impact pozitiv asupra copilului, vor asigura transformarea lui într-un adult cu un caracter puternic și echilibrat, capabil să se integreze cu succes în societate și să genereze acte responsabile.

Expresia *cei șapte ani de-acasă* își are originea în faptul că, în cea mai mare parte, educația pe care o primește copilul în această perioadă provine din partea familiei. Mai ales, în primii trei ani de viață, aportul membrilor familiei în dezvoltarea celui mic este esențial. Copilul este acum ca un burete gata să absoarbă orice informație cu care intră în contact. Acum învață să vorbească, să se raporteze la lucrurile din jurul lui, dar, mai ales, la persoanele care-l înconjoară. Este perioada în care el începe să-și contureze personalitatea și caracterul prin comportament, atitudini, limbaj, devenind oglinda familiei. Fiecare adult este acum un model de la care copilul poate prelua calități sau defecte pe care să și le însușească ca fiind norme ale unei conduite de viață. Așadar, membrii familiei trebuie să afișeze, atât față de copil, cât și față de ceilalți adulți, un comportament moral. Cel mic este un foarte bun observator, intuind raportarea la diverse aspecte ale realității chiar din gesturile, atitudinea sau din tonalitatea vocii celor mari. Astfel, nu este suficient doar să i se spună copilului cum să vorbească, cum să se adreseze, cum să se comporte, ci și exemplul personal al adulților este la fel de important. Aceștia trebuie să-și controleze exprimarea sentimentelor negative, în special a furiei, frustrării, vinovăției, etc., în așa fel încât, acestea să nu predomină în educația celui mic.

În *cei șapte ani de-acasă* copilul asimilează cele mai importante atribute ale personalității viitorului adult. Părinții, frații, bunicii sau unchii trebuie să-i fie exemplele cele mai bune, fiind totodată persoanele cele mai apropiate și mai de încredere. Mama reprezintă încă din primele zile universul copilului. Ea îi va arăta iubirea, blândețea, bunătatea, seninătatea, dăruirea și chiar religiozitatea. Primele tonalități ale comunicării din vocea caldă și suavă a mamei vor fi deprinse. Tatăl este cel care, ținându-l pe brațe, îi va transmite putere, încredere, statornicie și curaj. Frații îl vor învăța să socializeze, să lege prietenii, să răspundă și să se implice în jocurile lor. Bunicii au o

mare importanță în educația primară a copilului. Întotdeauna dispuși să răspundă cu grijă și atenție sporită nevoilor celui mic, aceștia sunt preferați pentru plimbările în aer liber. Ei sunt cei care îi descoperă lumea înconjurătoare, îi arată cerul albastru, păsările, copacii înalți, îl învață să miroasă florile, să alerge după fluturași și chiar să spună primele poezii. Tot ei, prin natura experienței lor de viață, au răbdarea necesară să-l corecteze cu blândețe de câte ori greșesc. Alături de părinți, și bunicii îl învață pe cel mic cum să se adreseze celor din jur, dezvoltându-și bunul simț. Acum copilul învață să salute civilizat prietenii și persoanele mai mari, să ceară să i se îndeplinească o nevoie, să mulțumească sau să ofere ajutor. Acum se pun bazele unui comportament manierat, echilibrat și responsabil. În mediul familial, în această perioadă, copilul deprinde și normele de igienă, care îl vor ajuta să-și păstreze sănătatea, să fie curat și ordonat. Unele dintre însușirile dobândite în acești ani se păstrează pentru tot restul vieții, cum ar fi cooperarea, altruismul sau atitudinea pozitivă. Altele pot influența pe viitor evoluția caracterului.

Privind asupra tuturor acestor lucruri, educația copilului în primii ani de viață poate părea apăsătoare. Adulții nu trebuie, însă, să resimtă ca pe o corvoadă comportamentul exemplar pe care îl vor afișa în fața celui mic, ci acesta trebuie să devină un mod de viață. Copilul va înțelege în scurt timp dacă părinții se comportă corect doar în fața lui și astfel va deprinde și el un tip de conduită disimulată. Bineînțeles, pe lângă bazele puse de familie își vor aduce contribuția și programele de grădiniță. Acestea vor asigura un model de micro-societate în care cel mic va pune în aplicare comportamentul însușit acasă. Astfel, părinții pot avea un feed-back în ceea ce privește educația oferită de ei și pot aduce schimbările necesare.

Toate aceste aspecte vor prinde contur și vor caracteriza copilul pe viitor în toate actele sale. Vor influența modul în care se va raporta la ceilalți, la experiențele pe care le va trăi, la relațiile pe care le va forma. În funcție de manifestarea lor, cei din jur vor putea spune despre el dacă are sau nu *cei șapte ani de-acasă!*

Bibliografie:

1. Sălăvăstru, Dorina, *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2004.
2. Piaget, Jean, Inhelder, Bärbel, *Psihologia copilului*, Editura Cartier, Chișinău, 2005.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. POMANĂ ELENA GEORGIANA
ȘCOALA GIMNAZIALA I.GH. DUCA, RM.VÂLCEA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ STUDIU DE SPECIALITATE

PROF. POP ANNAMARIA ANDREEA
COLEGIUL TEHNIC “VICTOR UNGUREANU”, CÂMPIA TURZII

“ Educația este îmblânzirea unei flăcări, nu umplerea unui vas. ” (Socrate)

Deseori în diferite contexte, întâlnim expresia “cei șapte ani de acasă”. Această expresie se utilizează pentru a scoate în evidență educația primită de către copil de la părinți, educație dobândită înainte ca copilul să ia legătură cu mediul școlar. Această educație din punctul meu de vedere este oglinda părintelui. Adesea ne punem întrebarea: “cum recunoaștem un copil ce are cei șapte ani de acasă?”. Păi simplu! Când spunem că un copil are “cei șapte ani de acasă”, cu siguranță ne referim la faptul că este un copil bine crescut, știe să salute, să mulțumească, este respectuos cu persoanele în vârstă, dar și cu cei de vârsta lui, cunoaște regulile de conduită, etc.

Educația unui copil se realizează prin oferirea de modele. Și cine poate fi cel mai bun model, dacă nu părintele. Degeaba încercăm să îi explicăm copilului ce e bine, dacă nu va vedea în familie.

De multe ori părinții cred că școala este responsabilă de educația copilului. Școala confirmă și consolidează educația primită în familie. Dar dacă baza pe care trebuie clădit și consolidat este inexistentă, munca este în zadar.

Pornind de la acest subiect am realizat un studiu de caz. Am aplicat un chestionar la două clase de elevi, de nivele diferite: clasa a 9-a și a 12-a. Am dorit să aflu părerea copiilor privind acest subiect și de asemenea să realizez o analiză comparativă. Chestionarul aplicat este următorul.

CHESTIONAR “CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

1. Când credeți că trebuie să înceapă educarea unui copil?

a. de la naștere; b. de la 7 ani; c. de la 1 an; d. doar în școală.

2. La ce se referă din punctul tău de vedere expresia “cei șapte ani de acasă” ?

a. să fii respectos, să saluți; b. să știi să te porți în societate; c. să mănânci sănătos; d. să înveți bine.

3. Cât de important este în viață să ai “cei șapte ani de acasă”?

a. puțin; b. deloc; c. foarte important; d. nu știu.

4. Cine trebuie să se ocupe de educația copilului? a. mama; b. bunicii; c. tata; d. școala.

5. Școala : a. nu are nici un rol; b. continuă și întărește educația primită acasă;

c. este pe deplin responsabilă de educația elevului; d. nu știu.

6. Considerați a nu mai fi la modă expresia “șapte ani de acasă” ?

a. Da; b. Nu știu; c. Nu; d. Cu siguranță..

7. Salutul este o dovadă a educației primite: a. Da; b. Nu; c. Nu știu; d. Nu mai e la modă.

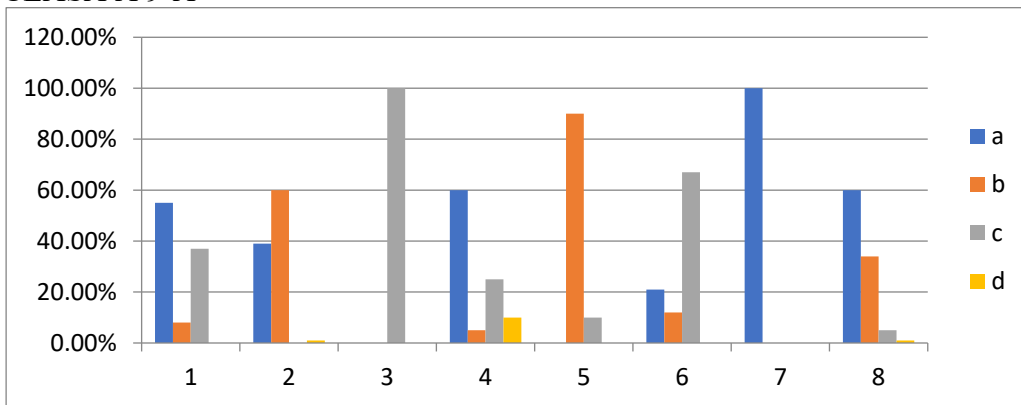
8. Cine s-a ocupat mai mult de educarea voastră în copilărie?

a. Mama; b. Tata; c. Bunicii; d. Eu.

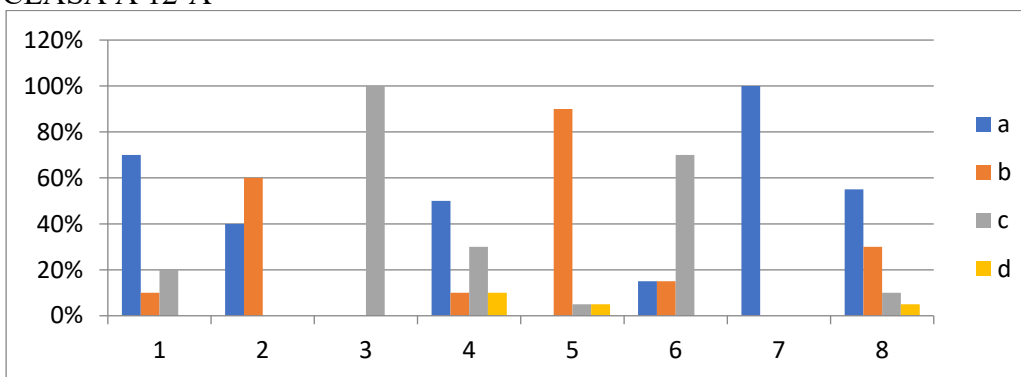
9. Caracterizați-o pe mama voastră în trei cuvinte:..... .

Interpretarea chestionarului.

CLASA A 9-A

CLASA A 12-A

Comparând rezultatele chestionarului aplicat la cele două clase, observăm că răspunsurile sunt în mare parte asemănătoare.

Majoritatea elevilor cred că educația începe de la naștere, a avea “cei șapte ani de acasă” înseamnă a fi respectuos și a ști să te porțezi în societate. De educația copilului se ocupă mama în majoritatea cazurilor iar școala continuă și întărește educația primită în familie. Salutul reprezintă din punctul de vedere al elevilor o dovadă a educației. Fiecare elev și-a caracterizat foarte frumos mama, spunând că este blândă, frumoasă, inteligentă, hranică, protectoare, înțelegătoare. Unul dintre ei a reușit să își caracterizeze mama într-un singur cuvânt: “TOTUL”.

“Mama este începutul tuturor începuturilor.” (Grigore Vieru)

CEI 7 ANI DE ACASA

ÎNVĂȚĂTOARE DE SPRIJIN POP CLAUDIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SIMION BALINT” COPĂCENI, JUD. CLUJ

Privesc în urmă și îmi aduc aminte cu drag de bunicii mei. Ce oameni simpli și înțelepți! Câtă seninătate și înțelepciune! Și totuși câte greutăți, lipsuri, nevoi și trudă!

Au dus-o greu bunicii noștri, dar mă gândesc mereu cu admirație și dor nespus la ei, încercând să înțeleg cum au trecut prin greutățile vieții cu o demnitate simplă și în același timp înălțătoare.

Poate nici nu e greu de inteles: o lume simplă, care se ghida în parcursul ei pe niște percepțe simple dar de neîncălcăt. Trebuia să fii om! Să respecti și să fii respectat, să saluți și să fii salutat, să-ți ții cuvântul dat, să ajuți, știind că vei fi ajutat. Pretențiile erau mult mai mici, posibilitățile mult mai reduse, munca mult mai multă și mai grea, dar liniștea sufleteasca era o recompensă de neprețuit.

Copiii satului erau învățați să îi respecte pe adulți, să îi salute și să îi ajute, erau de mici puși la treburile casei, câștigându-și astfel stimă de sine și înțelegând valoarea muncii. Toate aceste creau un tot unitar în care fiecare își cunoștea bine locul și rostul, iar condițiile de viață existente îi provocau pe mulți dintre tineri să aiba dorința și voința de a lupta pentru a-și depăși condiția.

Ce ne deosebește pe noi de bunicii noștri? Ce îi deosebește pe copiii de azi de copiii din vechime? Multe sunt diferențele dintre generații, dar ca un reper vor rămâne în dezvoltarea unui copil cei șapte ani de acasă, ca baza pe care se va clădi în viitor. Valorile promovate de această sintagma sunt cele care ne dau identitate, demnitate și unicitate fiecaruia dintre noi.

A fi om înseamnă a respecta, a iubi, a fi bun, a saluta, a fi cinstit, a fi curat și îngrijit, a fi demn, a fi curajos, a fi educat. Și până să ajungem oameni mari suntem copii și va trebui ca educația celor șapte ani de acasă să o avem cu toții.

Educația, în primii ani de viață, o primesc toți copiii de la părinți și de la familia lărgită, de la toți prietenii familiei și apoi de la grădiniță. Cu multă dragoste și răbdare trebuie să le dăruim copiilor învățatură vieții, să le oferim cele mai importante principii pentru a crește armonios, să le oferim educația celor șapte ani de acasă. De aceea cu toții trebuie să fim un model pentru copiii de astăzi, viitorii adulți de mâine.

Mi-e dor

Mi-e dor de șapte ani de-acasă,
de “cu plăcere”, “ mulțumesc “.

Mi-e dor de vorbele fumoase,
ce astăzi nu se mai rostesc.

Mi-e dor de scuzele cerute
cu sufletul plin de regret :

“Da, am greșit, o știu prea bine,
dar nu o să o mai repet”.

Mi-e dor de “Bună dimineață”
ce îl spuneam pe la vecini,

Azi locuim pe-aceeași stradă
dar suntem toți pe veci străini.

Mi-e dor de suflete curate
de oameni harnici dar și drepți,
Care munceau cu demnitate
și nu spuneau că-s “prea deștepți”.

Eu am trăit vremuri frumoase
și am de ce mă bucura.

Dar tu ce-ți vei aduce’ aminte oare,
când va veni și vremea ta ?
autor necunoscut

CÂT CONTEAZĂ AZI CEI 7 ANI DE ACASA?

PROF. POP CORINA VIRGINIA
– COLEGIUL TEHNIC “ANGHEL SALIGNY” CLUJ-NAPOCA

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare. Să nu uităm însă că purtarea copilului, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori, cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să facă gesturi scârboase când se află la școală în preajma unor copii sau în compania altor oameni mari sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul părintelui ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă îl învață să folosească des cuvinte precum „te rog“, „mulțumesc“, „bună ziua“, „mă scuzai“. Să nu uităm că părintele îi dă primul exemplul. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Fiecare părinte știe că politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să îi explice copilului de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat.

Tot în primii șapte ani de viață, îi pot fi oferite celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc“ adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Copilul este bine să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație.

Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog“ sau „mulțumesc“, ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește, copilul își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur.

Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau își însoțește familia la un eveniment important. Să îi spunem că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate.

Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

ROLUL CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. LUMINIȚA PETRICICĂ
GRĂDINIȚA PP NR.38 TIMIȘOARA, JUD. TIMIȘ

„Pentru fiecare familie bijuteria cea mai de preț ar trebui să fie copilul...

Calitatea de om se naște din iubire a cărei unică măsură este conștiința morală”. Ion

Vulcănescu

În educarea „*puiului de om*”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloacele cele mai importante de educație și instrucție. Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună: mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. „Cei șapte ani de acasă”, ne arată cum este de fapt familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la grădiniță, școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;

- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;

- bune maniere și comportament în diverse situații;

- limbaj corect transmis;

- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului

înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- consecvența în realizarea unei sarcini;

- concentrarea atenției;

- perseverența în realizarea unei sarcini;

- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său („mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Copilul trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu îi facem observații în public. Replicile de genul „taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume - omul de caracter”.

Bibliografie:

1. Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009

2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002

BASMELE ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. POP DANIELA FLORICA
COLEGIUL TEHNIC „TRANSILVANIA” BAIJA MARE

Auzim deseori expresia utilizată cu sens pozitiv sau negativ ”are (nu are) cei șapte ani de-acasă”. Astăzi mai mult decât oricând mai cu seamă tinerii societății moderne ne determină să punem această întrebare. Expresia are conotații vechi și se referă în general la modul în care familia pregătește pentru viață copilul. Când spui ”are cei șapte ani de-acasă” descoperi în persoana respectivă, copil, tânăr sau adult cât este de educat, de cuminte, de isteț, dar și cât poate să-și controleze furia, cum se comportă în societate. Pentru toate acestea familia poartă responsabilitatea primilor ani de viață și de școală ai copilului.

Propun pentru această temă înțelepciunea populară, basmele și poveștile ca prime cărți în formarea calităților de care orice copil are nevoie în timpul vieții. Este bine cunoscut faptul că poporul român se definește prin folclor ca o primă manifestare culturală. Din copilărie citim povești și basme copiilor. Dar nu de fiecare dată ne gândim, în calitate de părinți, la efectele benefice sau mai puțin benefice ale acestora asupra copilului, la ceea ce ar putea deveni un model de viață pentru ei.

În basme găsim acele cinci calități identificate de psihologi absolut necesare copilului în formarea sa ca adult: încrederea, răbdarea, responsabilitatea, empatia, încrederea în sine. De aceea toate aceste creații conduc personajul pozitiv pe un drum presărat cu obstacole pe care le depășește atunci când își pune în evidență una sau mai multe din aceste trăsături. Între creațiile populare de-a lungul veacurilor operele cele mai îndrăgite de copii, începând cu primii ani de viață și până aproape la adolescență au rămas basmele. Când vorbim de rolul basmului în viața copiilor pe lângă faptul că aceste creații oferă un limbaj accesibil, provoacă la un exercițiu de imaginație observăm că prin personajele literare se pot forma comportamente morale. Copiii se identifică și preiau din calitățile sau defectele personajelor pe care le descoperă. Își aleg modele în personaje care fac dovada hărniciei, curajului, cinstei, corectitudinii sau se identifică în personajele pozitive: Făt-Frumos, Greuceanu, Harap-Alb sau Ileana Cosânzeana. Sunt și copii care se identifică cu personajele negative: Zmeul, Zgripturoaica, Spânul sau fratele cel rău. Preluarea modelelor negative poate fi determinată de frustrare neexprimată, de agresivitate datorate mediului în care trăiesc. În general prin morala pozitivă, basmele au rol deosebit în educație.

O calitate mult discutată în zilele noastre –optimismul - apare în tema generală a basmului : lupta dintre bine și rău, finalizată prin atingerea scopului de către personaj. Acesta știe ce-și dorește, luptă și se sacrifică pentru ideal. Depășirea obstacolelor se face prin curaj, bunătate, înțelepciunea de a-și alege prietenii, milostenie și răbdare. În acest sens Harap-Alb este un exemplu și un model de urmat. Calitățile sale fiind rezultatul unei educații primite de la tatăl său, Craiul. Când fiii săi mari se întorc înfricoșați de ursul fioros, Craiul îi ceartă: - *Ia spuneți-mi, rușinea unde-o puneți?*

Când eroul pozitiv este un fiu sau o fiică de oameni săraci, ca în basmele *Țugulea, fiulunchieșului și al mătușii* sau *Ciobănașul cel isteț* sau au înfruntat obstacole, fiind el înșuși supus la umilință, înțelege mai bine pe cei nevoiași și îi ajută. De multe ori miluind un sărman sau ajutând vietăți neînsemnate, primește din partea lor ajutor la nevoie. Sau din noua postură în care a ajuns sau va ajunge este un Împărat îngăduitor cu cei sărmani, înțelegător cu supușii așa cum Sfânta Duminică îi spune lui Harap-Alb: *Când vei ajunge și tu odată mare și tare...vei crede celor asupriți și necăjiți, pentru că știi acum ce e năcazul...*

Am amintit anterior că drumul pe care-l urmează eroul în atingerea idealului său este un drum al experienței vieții, un drum de conturare și de desăvârșire a personalității sale. În unele basme, eroul principal se prezintă ca o figură ne semnificativă, remarcându-se doar printr-un chip frumos și pe care ceilalți frați îl considerau inferior. Așa este privit personajul Țugulea de frații săi. În realitate, el este doar lipsit de experiența vieții. Confruntările ulterioare cu zmeii dovedesc că nu e nici lipsit de inteligență, nici naiv sau nefolositor, ci are cele mai alese însușiri.

În tradiția basmului acesta este cel de-al treilea sau cea de-a treia, ei sunt desăvârșiți și reușesc să atingă obiectivul propus. În termenii teoriei literare acest al treilea fiu sau a treia fiică este motiv literar repetabil în basme și în viața reală pentru că atunci când nu uiți de ”cei șapte ani de-acasă”, de

toate sfaturile din copilărie de respect pentru familie și mai ales de iubirea pentru părinți atingi scopul în viață. Personajul principal nu are numai prieteni, ci se înfruntă și cu personaje potrivnice. Descoperă invidia acestora pentru faptele sale de vitejie. Între acești dușmani pot fi chiar membrii ai familiei: frați, surori, mama vitregă. Și aceste personaje sunt importante deoarece oferă partea negativă a vieții cu care fiecare om se întâlnește, dar cu prețul sacrificiului. De aceea prezența Spânului în drumul lui Harap-Alb spre reușită, este una absolut obligatorie în formarea sa ca personalitate. Tot așa și prezența mamei vitrege sau a răutății fraților sunt încercări pe care personajele pozitive le trec datorită calităților dobândite.

De obicei menirea unei povești lecturate copilului este de a-l scoate din starea de anxietate. El are nevoie de gingășie în momente de spaimă determinată de ceva necunoscut. Prin personajele lor povestea propune defecte și slăbiciuni umane: minciuna, lenea, viclenia, răutatea, lăcomia creând un prototip uman: fata leneșă, mama vitregă, Ionică mincinos, copilul neascultător, tatăl cel prost, frații cei invidioși.

Ca urmare, întreaga creație populară și în special basmul reprezintă după cum s-a demonstrat un model de comportament cu care copilul ia contact din primii ani de viață.

Bibliografie:

1. Sălăvăstru, D., *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2004
2. Creangă, I., *Opere, Povestea lui Harap-Alb*, E.S.P.L.A., București
3. Ispirescu, P., *Legendele sau Basmele românilor*, Editura Andreas Print, București, 2013

SAPTE ANI DE ACASA – TRECUT SI PREZENT
- STUDIU -

PROF. POP ELENA LUMINITA
GRADINITA NR. 2 FUNDENI - DOBROESTI,
STR. SPICULUI, NR.10, COM. DOBROESTI, JUD. ILFOV

Pentru majoritatea oamenilor, copilăria este perioada de vârstă cea mai luminoasă a vieții. Peste ani fiecare își aminteste cu duioasă de ea și reînviază regretul că a parasit-o. Însa sunt puțini cei care intuiesc rolul copilăriei în devenirea lor ca oameni maturi. Științele umaniste și, îndeosebi, psihologia au acordat copilăriei o atenție deosebită și i-au dezvăluit rolul în dezvoltarea ființei umane și în progresul generațiilor, cu precădere în acest *secol al copilăriei*.

Prima școală pe care o frecventează, fără absente, copilul este familia; unde copilul învață să facă primii pași; unde copilul spune primul cuvânt- *mama* și învață să vorbească. Primele modele de viață și comportament sunt preluate de copil din familie: învață cum este să fi mamă și ce face tata, apoi se joacă *de-a mama și de-a tata*. Fiecare copil va prelua din comportamentul celor din jur, va căuta modele și va găsi în familie toate răspunsurile la întrebările sale. Modelul are o funcție orientativă în educație; de aceea trebuie utilizat în ansamblul mijloacelor educative la vârstele fragede, deoarece o dată cu înaintarea în vârstă copilul își caută singur modelele de viață și profesionale.

Unii consideră familia ca fiind cel mai important microgrup care îndeplinește calitatea de subsistem al vieții omului. Pe lângă rolul său pur biologic, în timp familia își abrogă diferite răspunderi educaționale – dezvoltarea competențelor și responsabilităților civice. În familie copilul preia principii de viață și valori morale pe care le fructifică mai târziu în viața de adult.

În ziua de astăzi creșterea și educarea copilului are conotații diverse; de la premisa că în familie se pun bazele unei bune educații, adică *cei șapte ani de acasă* – pe de-o parte și pe de altă parte familia contribuie, pe lângă grădiniță și școală, la instruirea și educația copilului.

Trebuie să înțelegem că într-o societate atât de dinamică și diversificată, aflată într-o continuă schimbare, nu pot fi conservate modelele ale educației și de conviețuire în familie. Deci, nu pot exista rețete de educație a copilului în familie.

Ritmul alert în care se desfășoară activitățile cotidiene, părinți care lucrează la oră de dimineață până seara în marile corporații, rămânerea bunicilor la țară, face ca majoritatea să-și pună speranța în sistemul educațional – care este cu totul altfel față de cel vechi, sunt oferite noi alternative educaționale cum sunt: Step By Step, Petas, Jena și altele.

Din momentul născerii, copilul este un fenomen unic în acest univers, un fenomen irepetabil. Este o ființă perfectă și are capacități nelimitate. Pentru copiii noștri suntem un fel de oglinzi. Felul în care noi reacționăm influențează imaginea pe care copiii și-o formează despre sine. Atunci când îi încurajăm, când avem încredere în ei, copiii dezvoltă capacități incredibile. Când ne facem timp să-i ascultăm și să le vorbim, aceștia se simt iubiți, încurajați și capabili. Ștима lor de sine se dezvoltă, capătă încredere în ei însșiși și dobândesc atitudini pozitive față de viață.

Perioada de grădiniță este una din cele mai importante din viața copilului. Acum este practic primul moment în care copilul iese în lume fără *mami și tati* lângă ei, perioadă în care învață să relaționeze într-un spațiu educațional și când învață să aibă o conduită specifică școlărilor.

Fiecare copil a crescut într-un anumit fel, dar cei mai importanți sunt *primii șapte ani de acasă*. Grădinița face parte din acea perioadă, motiv pentru care părinții și educatorul trebuie să acorde o atenție mai mare dezvoltării copilului și modului în care relaționează cu cei din jurul său.

Părinții trebuie să lucreze cot la cot cu educatorul pentru a ajuta prescolarul să aibă o imagine pozitivă despre sine. Deși există anumite elemente de reper în dezvoltarea copilului, nici un copil nu se va dezvolta la fel ca altul. Atată timp cât copilul se simte respectat și susținut de cei de lângă el, prescolarul va avea o părere bună despre propria persoană și se va dezvolta armonios.

Educația timpurie este o șansă pentru viitorul copiilor. Ea reprezintă totalitatea experiențelor individuale realizate și social existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viață, cu rol de a proteja, crește și dezvoltă ființa umană prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, psihice,

cultural specifice care sa-i ofere identitate si demnitate proprie. Educatia timpurie asigura fundamentele dezvoltarii fizice si psihice sanatoase, ale dezvoltarii sociale, spirituale si cultural complexe. Ceea ce invata copiii in primii ani de viata reprezinta mai mult de jumatate decat vor invata tot restul vietii.

Educatia timpurie se realizeaza ca **educatie informala** (in familie, vecini, comunitate, mass-media), ca **educatie formala** (in crese, gradinite etc.) si sub forma **educatiei nonformale** (in cluburi sportive, cluburi ale copiilor, biblioteci, muzee etc.).

Conceptul de **educatie timpurie** are doua dimensiuni:

- inceperea preocuparilor educationale de la varstele mici;
- implicarea familiei si comunitatii in educarea copilului mic si prescolar.

In concluzie, putem afirma ca in trecut **cei sapte ani de acasa** insemna educatia primita de copil in familie, iar in prezent **cei sapte ani de acasa** se refera la **educatia timpurie** primita de copil prin cele trei tipuri de educatie: **informala, formala si nonformala**.

Bibliografie:

- REVISTA INVATAMANTUL PRESCOLAR, *Familia – copilul – gradinita*, articol **Universul familiei** de Marioara Popescu, nr. 1-2, Bucuresti – 2001;
- REVISTA INVATAMANTUL PRESCOLAR, articol **Semnificatia copilariei pentru dezvoltarea psihica umana** de conf. dr. Tinca Cretu, nr. 1-2, Bucuresti – 1999;
- *Invatamantul prescolar in mileniul III*, Articol, **Stima de sine, cale si scop in educatie**, prof. Mirela Cotman, Editura *Reprograph*, Craiova – 2016;
- REVISTA INVATAMANTUL PRESCOLAR, articol **Educatia timpurie – o sansa pentru viitorul copiilor**, ed. Elena Raftu, inst. Nicoleta Savu, nr. 3, Bucuresti – 2007.

FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI PREȘCOLAR

PROF. POP ELENA
LICEUL TEHNOLOGIC "PETRE MITROI" BILED,
GRĂDINIȚA PP BILED, JUD. TIMIȘ

Problematica familiei și a educației copiilor trebuie abordată în strânsă legătură cu umanitatea, cu schimbările și transformările ei în decursul istoriei. Academicianul profesor doctor Constantin Bălăceanu – Stolnici spunea despre familie "că o găsim în toate locurile și timpurile...încât a fost instituționalizată încă din zorii umanității. Ea a asigurat existența omului.." Deci familia este considerată factorul educațional prioritar și primordial deoarece educația începe în familie. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ

Familia ca *instituție social fundamentală*, are o istorie care se confundă cu dezvoltarea civilizației umane. Știința sociologică prezintă familia ca un grup de persoane legate direct prin relații de rudenie, ai cărei adulți își asumă responsabilitatea pentru creșterea copiilor.

Educația în familie reprezintă ansamblul de influențe exercitate, în cadrul familiei, asupra copiilor în vederea formării lor pentru viața. Dimensiunile/obiectivele educației în familie sunt: dezvoltarea fizică, educarea intelectuală, spirituală, morală, religioasă, etică, estetică, civică domestică-menajera, etc.

Rolul familiei este foarte important în ceea ce privește dezvoltarea copiilor, ea exercitând o influență deosebit de adâncă asupra lor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic etc. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de copilul, din punct de vedere fizic, intelectual, emoțional, moral sau caracterial și spiritual-estetic de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial. De aceea, **familia este instituția fundamentală în toate societățile.**

Calitatea educației în familie marchează de timpuriu dezvoltarea personalității individului, șansele reușitei școlare și ale afirmării ulterioare.

Educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, iar implicarea acestuia de dorit rezidă în strânsă legătură dintre familie și mediul educațional.

După ce copilul intră într-o instituție de învățământ, sarcinile educației se divizează între ea și familie. Rolul coordonator al activității educative este preluat de aceste instituții educative (grădiniță, școală) unde sunt cadre calificate pentru aceasta. Pentru o bună educație a copilului este necesară conlucrarea familiei cu grădinița, iar apoi școala. Buna cunoaștere a ceea ce copilul trebuie să primească concret din partea familiei, conjugată cu o muncă metodică pe baze științifice, din grădiniță, școală în condițiile colaborării permanente și necesare dintre familie și

instituțiile de învățământ, al unei îndrumări suficiente a familiei reprezintă pârghii de bază în munca de formare a copilului. Premisa de la care trebuie să pornească această colaborare este unitatea, comunicarea, continuitatea și competența în munca educativă, pentru a putea interveni și a sprijini familia în demersul educativ. Intervenția socio-educatională este definită ca un complex de măsuri care sprijină familia și intervine în mecanismele care favorizează relațiile intrafamiliale în sensul educației familiei și a educării copilului. Intervențiile socio-educative sunt în principal: de educație - a familiei, a părinților; de consiliere - a familiei, a părinților.

Educația părinților cuprinde două aspecte: informarea și formarea părinților pentru a organiza activitatea educativă cu copiii - respectarea unor reguli, norme "generale" care asigură un climat educațional pozitiv (să dai copilului sentimentul de securitate, sentimentul că este dorit și iubit; să-l înveți pe copil cu independența și asumarea responsabilității; să eviți conflictele, să știi să le depășești; să respecti sentimentele, nevoile, datoriile copilului; să te interesezi de ceea ce face copilul, să tratezi dificultățile lui; să favorizezi creșterea, dezvoltarea lui.

Consilierea, îndrumarea părinților trebuie realizată permanent și cu mult tact, pentru ca familia să se simtă în continuare responsabilă pentru educația copiilor. Această consiliere trebuie realizată atât prin ședințe, cât și individual, pentru a se face în mod diferențiat, în funcție de particularitățile lor de personalitate, religie, cultură.

O cunoaștere suficientă a ambelor părți :familie-instituție de învățământ trebuie să
corespundă interesului celor două instituții: educația *pentru viață a* copiilor. Parteneriatul educațional
este noul concept care întărește și dezvoltă forma de comunicare și de promovare a imaginii grădiniței și al
școlii .El este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului, la nivelul procesului
educațional și presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

BIBLIOGRAFIE

Pedagogia generală Victor Tîrcovnicu , 1975

Familia in trecut și azi , Acad. prof. dr. Constantin Bălăceanu-Stolnici, Revista de pedagogie 2-3/1994

Psihologia copilului preșcolar, Editura Pedagogică, 1970

Familia-factor educativ , prof.dr. Ioan Drăgan,

Revista Învățământului Preșcolar 1-2 , 1995

Consilierea și educația preșcolară, editura Aramis, 2002

Educația Preșcolară în România, editura Polirom, 2004

LIMBAJUL DIDACTIC ÎN REVISTA ȘCOLARĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR POP ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SOMUȘCA – STRUCTURĂ
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CLEJA – JUD. BACĂU

Limbajul didactic este un tip de discurs specific pedagogiei prin care acesta desiginează, structurează, stochează și comunică achizițiile sale teoretice și practice. Limbajul pedagogic înglobează cuceririle parcursului istoric al pedagogiei, universalitatea ei fiind legată de diferite domenii ale activității umane, ceea ce a dus la o osmoză terminologică cu psihologia, logica, sociologia și alte discipline. Circulația mondială a ideilor didactice a dus la o infuzie de termeni din alte limbi, dând direcții noi în limbajul didactic al educației în condițiile schimbărilor care au loc în întreaga viață socială în știință și în cultură cu o tendință de unificare promovată de UNESCO²⁸.

Limbajul didactic presupune utilizarea limbii literare, care reprezintă registrul cultivat, aspectul cel mai îngrijit al limbii unei comunități, codificat prin norme.

Comunicarea educațională sau pedagogică este cea care mijlocește realizarea fenomenului educațional în ansamblul său, indiferent de conținuturile, nivelurile, formele sau parametrii implicați. Implicarea în comunicarea didactică, în funcție de credibilitatea sursei și calitatea argumentării, tinde spre schimbarea atitudinii ascultătorului.

Pentru a observa modelele lingvistice trebuie urmărită dubla dimensiune a limbajului folosit în revistele adresate elevilor: 1.prima se referă la faptul că limbajul este un element al *circuitului comunicațional*: trimis de către emițător, el circulă într-un canal și ajunge la receptor (este, spunem o informație care circulă între cei doi poli ai circuitului comunicațional) și 2.sub alt aspect, mesajul poate fi totodată descris ca element al unui *proces de reprezentare* ca intermediar între o realitate și imaginea acestei realități (realitatea la care trimite mesajul sau la care „trimite”)²⁹:

Realitate – MESAJ – imagine (pe o axă a reprezentării).

Emițător – MESAJ – receptor (o axă a comunicării) (Jacques Durant)

Astfel în reviste adresate copiilor decodăm nu doar limbajul utilizat de emițător (redactor), dar și imaginile care însoțesc textul. Ilustrațiile sunt viu colorate și atractive în concordanță cu titlul și conținutul textului/ articolului.

Pentru o calitate a stilului limbajului didactic trebuie respectate condițiile de claritate, de corectitudine, de precizie, de proprietate și de puritate a limbii în textul vorbit sau în textul scris.

În terminologia coșeriană limba literară ar corespunde limbii funcționale, opunându-se limbii istorice, este o limbă sincronică, sintopică, sinstratică și sinfazică, adică o limbă unitară din toate aceste puncte de vedere, ca stare de limbă, într-un nivel și un stil de limbă, unul singur de fiecare data. S-a demonstrat că limba unui popor se modifică în timp, regulile pe care le implică se schimbă lent și continuu.

Modificarea normelor și împrumutul de cuvinte din alte limbi, duc la evoluția limbii și evidențierea unui aspect literar al ei. Din prima categorie fac parte factorii interni, iar din a doua categorie, ce aduce la îmbogățirea limbii și vocabularului sunt factorii externi.

Înregistrarea abaterilor de la normă în reviste se înregistrează în primul rând în raport cu competența comunicativă (normele de comunicare situațională și stilistică), apoi abateri în raport cu competența lingvistică (abateri de la regulile de construcție gramaticală) și rareori abateri de la normele de pronunție și de la convențiile ortografice și de punctuație din limbă ele fiind făcute din comoditate sau prin analogie.

Din caracterul normat al limbii rezultă un aspect îngrijit și unitar. Normele limbii literare respective ale limbajului didactic se creează prin selectarea din totalitatea mijloacelor și posibilităților de expresie ale limbii, în diversele ei realizări, în urma unui proces complex și îndelungat.

Concluzie

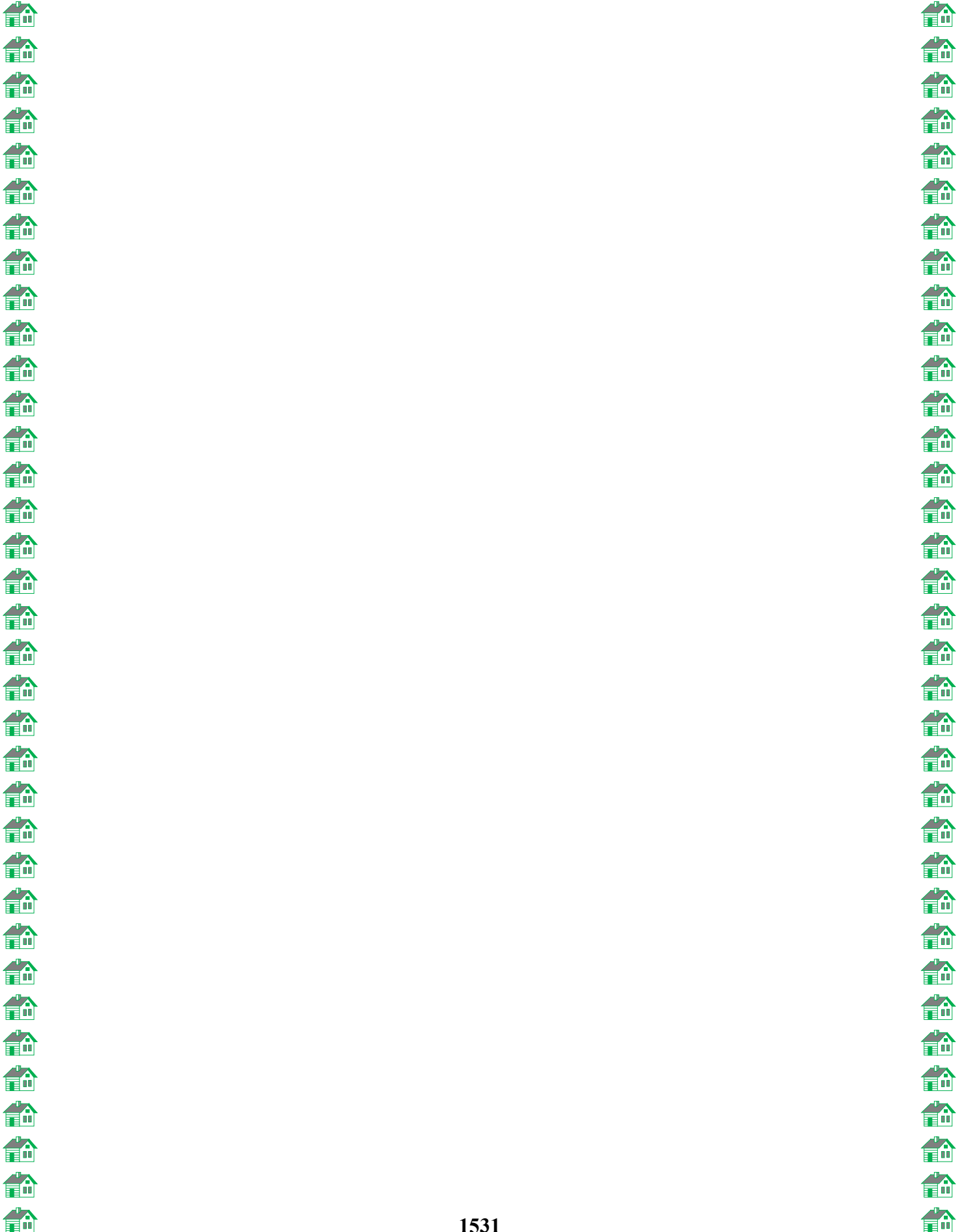
Dacă un text este adresat copiilor de o anumită vârstă atunci trebuie să folosim și un limbaj adecvat, cuvintele din enunțuri să fie înțelese și ușor de utilizat și în alte situații de viață. Absența clarității în mesajele transmise duce la nonsens sau obscuritate, e necesară folosirea celor mai potrivite cuvinte pentru

²⁸ Mircea Ștefan, *Lexicon pedagogic*, București, Editura Aramis Print, 2006, pp. 198-199.

²⁹ Ion Drăgan, *Paradigme ale comunicării de masă*, București, Casa de Editură de Presă „Șansa ” SRL, 1996, p.17.

ea exprima intențiile. Lipsa preciziei limbajului duce la o comunicare încărcată de cuvinte de prisos și abateri de la ideea centrală a textului.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

ED. POP ELENA, GRĂDINIȚA CU P. P. NR. 2 - BISTRIȚA

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească sau a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică și intelectuală. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Mai concret ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Părinții, așadar, au rolul primordial în educația copilului mai ales în acești primi 7 ani. Părinții, în fapt, sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Din păcate statisticile generate de studiile efectuate în ultimii ani au relevat faptul că deși există o cultură a celor șapte ani de acasă, aceasta este privită într-un mod total diferit de la oraș la sat și, mai ales, de la o familie la alta. Și asta mai ales pentru că necesitățile sociale generate de economia de tip capitalist au dus la angrenarea părinților în tot mai multe activități generatoare de venituri pentru acoperirea necesităților financiare din ce în ce mai mari, aceasta ducând inevitabil la sacrificarea celui mai prețios membru al familiei, copilul. Tot mai des auzim de părinți care-și părăsesc familiile în cautarea unui trai mai bun în alte țări cu economii dezvoltate, educația și îngrijirea copiilor revenind pe umerii, adesea neputincioși, ai bunicilor. Și, nu de puține ori, în instituțiile statului.

În acest context, cei șapte ani de acasă devin un segment de vârstă în care acumulările educaționale se formează în mod deosebit din rândul anturajului de joacă cu precădere la copiii în segmentul de vârstă 5 la 7 ani, anturaj care, de cele mai multe ori, deformează caracterele în loc să le formeze armonios. Studiile au mai scos în evidență cifre îngrijorătoare în ceea ce privește delincvența juvenilă care ia amploare de la an la an. Așa cum se poate observa din datele oficiale, criminalitatea juvenilă a avut o evoluție "explozivă" după anul 1989. Astfel, numărul de delincvenți minori identificați de către organele de poliție din 1989 și până în 1998 a crescut de aproape 7 ori, înregistrând, an de an, creșteri pronunțate. Conform datelor oficiale ale Ministerului de Interne, în întreaga perioadă 1989-2000 au fost identificați un număr de circa 211.000 de minori delincvenți, ceea ce înseamnă o medie anuală de aproximativ 17.600 minori identificați că au comis diferite delictе sau infracțiuni. Ori dacă în familie ar exista un climat favorabil dezvoltării armonioase a caracterului copilului, aceste cifre ar fi cu siguranță, mult mai mici.

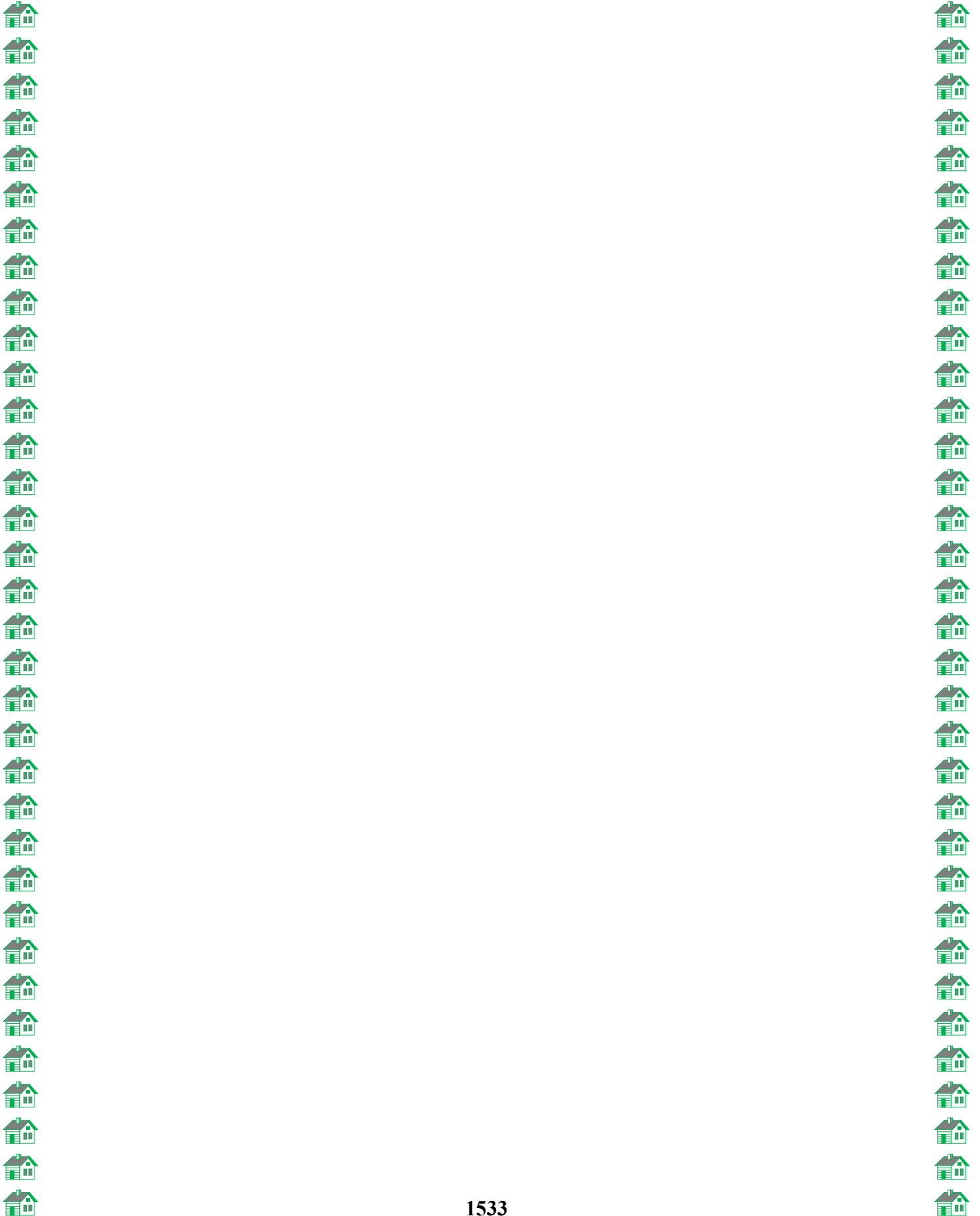
Un alt aspect care scoate în evidență importanța celor 7 ani de acasă este consecvența cu care, într-o familie normală, ambii părinți se implică în aceasta și mai ales modul în care o fac. Se afirmă nu de puține ori că, din păcate, nu există școli în care să te învețe să fii parinte și acest motiv este adesea invocat de părinții care dau greș în educația copilului și acesta ajunge să o ia pe căi greșite.

În opinia psihologilor, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos.

În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În concluzie, dacă un copil va beneficia de cei 7 ani de acasă, cu siguranță integrarea lui ulterioară în societate va fi mult mai facilă și mai firească iar gradul de reușită în viață și carieră va fi covârșitor mai mare decât în cazurile în care copiii, din varii motive, sunt privați de această educație primară dar fundamentală.

IMPORTANȚA RELAȚIILOR DE FAMILIE ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI

PROF.ÎNV. PREȘCOLAR: POP IULIA LIANA

“Noi, cei mari, uităm adesea că am fost copii.Și lucrul acesta ar trebui să ni-l aducem aminte, mai ales când ne găsim în fața copiilor.” Alexandru Vlahuță

Se cunoaște faptul că dezvoltarea integrată a copilului se află în dependență cu respectarea nevoilor specifice ale copilului , iar practica educațională recunoaște trei nevoi fundamentale:

1) Nevoia de securitate afectivă, care constituie baza autonomiei în procesul de asumare a independenței copilului;

2) Nevoia de diferențiere, de recunoaștere a identității copilului, constituirea imaginii de sine, care se stabilește doar în măsura în care el experimentează;

3) Nevoia de exploatare, de stăpânire a mediului, în contextual în care nevoile afective și de diferențiere sunt satisfăcute;

4) Influența familiei asupra dezvoltării copilului ca ființă sociala se datorează următoarelor considerente: afecțiunea familiei asupra copilului se exercită timpuriu și familia este calea prin care se canalizează orice acțiune de socializare a copilului.

Familia are un rol deosebit în formarea și dezvoltarea personalității copilului. De atmosfera din familie depind sentimentele de siguranță sau nesiguranță, dezvoltarea capacităților sale intelectuale și afective. De asemenea nevoia de atașament face parte din necesitățile de baza ale ființei umane, ea este înăscută și are drept scop supraviețuirea. Satisfacerea nevoii de atașament permite copilului să se identifice în raport cu sine, în raport cu ceilalți, să exploreze și să integreze experiențele trăite.

Atașamentul ajută copiii:

- să stabilească și să mențină relații sănătoase cu alți copii și adulți
- să se manifeste cu încredere
- să se dezvolte armonios
- să aibă încredere în oameni și să își păstreze independența
- să fie capabili să ofere și să primească
- să gândească logic și intuitiv
- să devină interesați de lucruri noi
- să învețe din greșeli și succese
- să solicite ajutorul atunci când au nevoie de el
- să-și dezvolte propria conștiință

În concluzie rolul părinților este acela de a fi educatorii copilului lor. Realitatea zilelor petrecute alături de copii îi ajută să se dezvolte ca părinți și ca profesioniști.

Bibliografie:

“Să construim împreună cei 7 ani ...de-acasă”- PRET

FAMILIA, “VIOARA ÎNTĂI” ÎN EDUCAREA COPILULUI

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR POP LENUȚA
GPP GULIVER SATU MARE**

Este cunoscut faptul, că primii șapte ani de acasă au o importanță covârșitoare asupra viitorului fiecăruia dintre noi în toate domeniile. În familie, copilul își formează primele reprezentări și noțiuni, despre lumea înconjurătoare, primele opinii morale, atitudini care influențează întreaga evoluție. Părinții copiilor de această vârstă trebuie să cunoască foarte bine etapele pe care aceștia le traversează, pentru a-l ajuta să se bucure de experiența lor de viață.

Această perioadă poate fi pozitivă din toate punctele de vedere. Toți părinții își doresc copii bine dezvoltati, fizic, psihic, intelectual, dar nimeni nu este ferit de problemele educaționale care nu încetează să apară. Fiecare copil este unic, fiecare familie are povestea, cultura și obiceiurile sale. Rămâne ca părintele să hotărască care vor fi propriile metode educative adoptate față de copil: o relație de respect, încredere, dragoste.

Copiii vor fi susținuți în ritmul lor, pentru că sunt diferiți, nu au același temperament, iar dezvoltarea lor nu este egală în toate domeniile. Părinții atenți și calmi vor înțelege mai bine copilul făcând față cu succes micilor dificultăți care pot interveni oricând. Este necesar să-l însoțească pe tot parcursul vieții.

A fi părinte presupune multă responsabilitate, un șir de incidente, conflicte, crize neașteptate care necesită reacții din partea acestora. Numai un părinte impulsiv, reacționează în mod nociv, în relația cu copilul. Din nefericire și părinții afectuoși își pedepsesc, învinovățesc copiii uneori pe nedrept. Ei nu-și dau seama cât de multă putere de distrugere au cuvintele dojenitoare la adresa acestora, reacționează zprecum au făcut copiii lor în trecut. Astfel de comunicare derivă din lipsa de încredere și cunoaștere. Majoritatea părinților își doresc alături copii bine educați, respectuoși, responsabili, însă nu întotdeauna rezultatele sunt pe măsura așteptărilor. Este greșit faptul că unii părinți depun eforturi majore pentru a asigura efortul și bunăstarea copiilor fără a avea o pretenție din partea lor. În consecință, acest lucru se explică prin faptul că părinții se gândesc să le pună la dispoziție toate necesitățile de care duceau lipsă în copilărie.

Copiii trebuie crescuți în grijă și responsabilitate. Când se ivesc tendințe de egoism este necesar să se intervină la timp prin metode adecvate. Perioada copilăriei se caracterizează printr-o curiozitate specifică, dorințe de cunoaștere. Uneori părinții uitând că au fost și ei copii, sunt depășiiți de situație și nu pot face față energiei tumultuoase a propriei odrasle.

Înăbușirea personalității prin interdicții, lipsa de răbdare în satisfacerea curiozității lasă urme adânci în evoluția copilului, care devine lipsit de inițiativă, introvertit. Este indicat ca părinții să petreacă cât mai mult timp cu copiii, să le ofere afectivitate și sprijin moral pentru ca aceștia să se dezvolte armonios. Primii ani de școală au o semnificație deosebită pentru toată viața acestuia. Școala constituie o lume nouă, care impune elevului un regim de viață exigent, organizat.

Pentru a preveni eșecul școlar dacă acesta apare, părinții trebuie să fie parteneri direcți în rezolvarea lacunelor. În nici o altă perioadă a vieții puterea exemplului părinților nu are o influență mai puternică. Personalitatea omului de mai târziu nu reflectă numai trăsăturile de caracter ale mamei, tatălui, ea înseamnă influențele bune sau rele primite în copilărie. În relațiile familiale și educarea copilului există o stânsă legătură. Neînțelegerile, certurile, nerespectul sau alte manifestări vor avea consecințe pe termen lung. Nu pot avea efect pozitiv povețele despre ordine, disciplină, hărnicie, punctualitate când părinții înșiși prin exemplul lor imprimă copiilor altă conduită. Este de știut că faptele au impact mai mare decât vorbele. Atitudinea de respect în familie, modul de a duce o viață organizată au o influență puternică asupra copiilor. O dată trecută perioada copilăriei nu mai poate fi adusă în viața omului, iar greșelile săvârșite nu se mai pot remedia decât cu mare greutate sau deloc.

Toate eforturile părinților au menirea de a contribui la educarea, formarea, fericirea copiilor și de a-i forma ca oameni de valoare.

PRIMII ANI DIN VIAȚĂ-CHEIA CĂTRE SUCCESUL LUI SOCIAL

PROF. POP MARIA CORINA
LICEUL TEORETIC "SOLOMON HALIȚĂ" SÎNGEORZ-BĂI, B-N

"Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților." Valeria Mahok

„Nu are cei 7 ani de acasă” replicăm deseori atunci când facem referire la un copil nepoliticos, care nu și-a însușit regulile de comportament civilizată în societate. Această expresie definește tot ansamblul de cunoștințe, deprinderi și achiziții acumulate în primii 7 ani de viață. Este perioada în care copilul memorează și asimilează rapid informații, dezvoltându-și limbajul și gândirea. În copilăria mică, o influență puternică o are familia și abia mai târziu, în perioada școlară, intră în rol anturajul, iar părerea părinților contează din ce în ce mai puțin.

Ce pot învăța copiii până la vârsta de 7 ani?

Deprinderile de comportament civilizată se învață în timp, printr-o atitudine pozitivă, evitând critica, pedepsele dure și devalorizarea copilului. Copilul își însușește deprinderi de autoservire, igienă, curățenie, limbaj corect, respectarea celorlalți și a mediului înconjurător, altruismul, cooperarea, autocontrolul, recunoștința, spiritul de echipă etc.

Cum putem crește un copil civilizată și respectuos?

▪ Atașamentul sănătos

Legătura intimă care se creează între mama și bebeluș încă de la naștere reprezintă o bază sigură, de la care copiii se vor raporta la mediul înconjurător. Atașamentele sănătoase și sigure se formează atunci când cei mici se bucură de dragostea necondiționată a părinților și de o comunicare empatică focalizată pe nevoile lor. Un copil iubit și apreciat de părinții săi se va simți în siguranță și va fi mai deschis către învățarea și experimentarea regulilor de comportament civilizată. Ele vor fi mai ușor de asimilat într-o atmosferă caldă, bazată pe respect și încredere, decât într-una în care disciplina este impusă într-un mod dur și autoritar.

▪ Respectarea etapelor de dezvoltare a copilului

Învățarea bunelor maniere este un proces de durată care implică multă răbdare și respectarea ritmului de dezvoltare a copilului. Un copil de 2 ani nu realizează ce e bine și ce e rău și nu poate vedea dincolo de propriile nevoi. Îi va fi greu să împartă jucăriile cu alt copil. De aceea, nu este potrivit să îl obligăm să fie generos, deoarece nu este încă pregătit.

Pe de altă parte, nu este indicat să îl lăsam să facă ce vrea. Este necesar să fixăm limite și să amânăm recompensa imediată pentru a-i cultiva răbdarea. Între 3 și 5 ani, copilul va deveni capabil să împartă jucăriile și va distinge între bine și rău. Acum va înțelege valoarea unei consecințe atunci când are un comportament greșit și va aprecia recompensa. Este o perioadă mai potrivită pentru a-l învăța regulile de comportament.

▪ Consecvență și claritate

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu. Regulile trebuie să fie clare, echilibrate, iar copilul are nevoie să fie informat dinainte care sunt consecințele nerespectării lor. Orice comportament pozitiv trebuie întărit nu prin recompense materiale (jucării, dulciuri), ci prin exprimarea bucuriei și mulțumirii. În același timp, părinții trebuie să fie flexibili și să ierte micile greșeli ale copilului, deoarece și ei mai greșesc uneori.

În ceea ce privește familia am putea începe cu un text din Dostoievski care spune: "Suprema pedagogie este casa părintească".

Încă mai credem că "cei șapte ani de acasă" vor constitui "fundația" pentru construcția unei vieți închinată binelui, frumosului și adevărului pentru noile generații care vor veni, pentru ca Pământul, nu-i așa, are nevoie să fie locuit de către oameni împăciuitori, care gândesc și acționează frumos.

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea părinților. Obișnuiește-l de mic cu bunele maniere. Cei 7 ani de-acasă sunt cheia către succesul lui social.

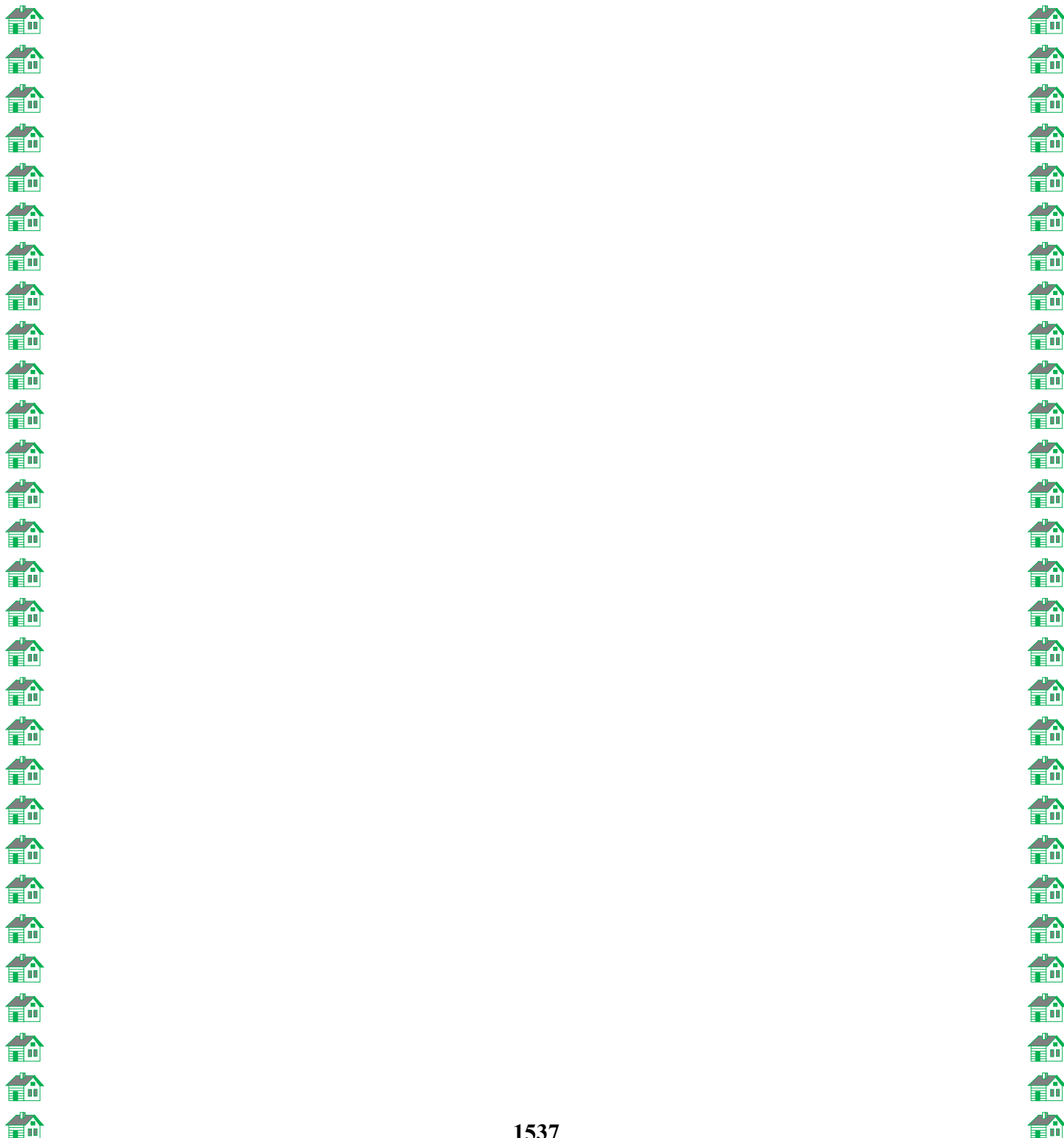

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fiți voi, părinții, un bun model pentru el. Începe să îl înveți lucrurile simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună „te rog” și „mulțumesc”. Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

BIBLIOGRAFIE:

<https://www.tonica.ro/regulile-celor-7-ani-de-acasa-si-etapele-de-dezvoltare-a-copilului/>

<https://www.crestinortodox.ro/religie/cei-sapte-de-acasa-140433.html>

ROLUL ADULTULUI IN VIATA COPILULUI

PROF. INV. PRESCOLAR: POP MARIANA LIANA

“ Faptul că aveti un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveti un pian nu vă face pianist”, spunea Mihail Levine.

Este adevărat, devii părinte atunci când copilul se naște ,sau atunci când numele tău este înscris pe certificatul său de nastere, dar ar fi o mare greșeală să ne limităm la atât. Părinți devenim cu fiecare moment petrecut alături de copilul nostru, cu fiecare moment pe care îl trăim în absența sa, dar cu gândul la el. Nu este util să recunoaștem cu toții ca părinții cresc copilul însă copilul este în egală măsură cel care “își crește” părinții în familie, fiecare crește și se dezvoltă în funcție de celălalt.

Relația dintre copil și părinte este definită ca una de dependență, sensul de derulare a acesteia este cel de a oferi copilului stimuli necesari dobândirii independenței. Mulți sunt aceia care spun despre copil : este mic ,ce înțelege el ? Este adevărat , copilul este mic dar nuși incapabil.. Are nevoie de sprijin , de modele pentru a crește , a-și dezvolta competențele, pentru a-și dobândi abilitățile.

“Părinți sunt responsabili de dezvoltarea psihica a copilului” ,spunea Freud.

Pearce a descris relațiile pozitive și negative care pot influența dezvoltarea copilului. Dacă analizăm relația dintre stilul părintesc și comportamentele sociale ale copilului, vom constata că relațiile mult prea permissive, fără limite și reguli, determină comportamente imprecise, agresive și imprevizibile din partea copilului. Relațiile de autoritate pot fi cheia lipsei de inițiativă de respect de sine și supunerii necondiționate din partea copilului. Prin atitudine supraprotectoare sunt determinate comportamente pasive, dependente și lipsa reacției la stimuli.

Comportamentul copilului este condiționat de comportamentul, stilul de relaționare al adultului care îl îngrijește. Părinții sunt primii educatori deoarece: ei sunt primii cu care copilul interacționează constant din prima zi de viață; familia este modelul pe care copilul îl imită; modul de viață al familiei este principalul reper în viața copilului; comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea copilului, formarea personalității lui. Relația dintre părinți , de asemenea este foarte importantă ,ea determină modul de dezvoltare al copilului.

Statutul familiei ca prim educator al copilului este un factor important în stabilirea parteneriatului între grădiniță și familie. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut și în care trăiește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia în spațiul în care copilul nu se află cu părinții săi.

Bibliografie:

PRET - Să construim împreună cei 7 ani ...de-acasă

SĂ CONSTRUIM ÎMPREUNĂ CEI 7 ANI...DE-ACASĂ!

PROF.ÎNV.PREȘCOLAR POP MIHAELA GRĂDINIȚA CU P.P.NR.12 BISTRIȚA

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Exemplu:

În situația în care tema săptămânii este „Fructe de toamnă”, se înțelege că în acea perioadă copiii vor învăța cântece, poezii, vor desena, picta, modela, vor compara mărimi și forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la grădiniță, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene. Tabelul următor prezintă două exemple în acest sens.

<i>Ce pot face părinții?</i>	<i>Ce învață/exersează copilul?</i>
-merg împreună cu cel mic să cumpere fructe -îi propun să ceară vânzătorului un anumit număr de fructe (3 mere, 4 pere, 2 gutui etc.)	-recunoaște fructele, exersează numărul, exersează comunicarea cu adultul, folosirea pronumelui personal de politețe, a formulelor de solicitare etc.
-pregătesc împreună compot sau salată de Fructe -îi pot atribui sarcini copilului: să spele fructele, să scoată sâmburii prunelor, să taie fructele în bucățele folosind un cuțit de plastic -în timpul acestei activități, părinții îl pot ruga pe copil să îi învețe cântecul pe care-l știu de la grădiniță	-exersează deprinderile igienico-sanitare, de receptare a mesajului oral -își îmbogățesc vocabularul

Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat grădiniță și pe care educatoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor ști cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu.

Exemplu:

La o activitate copilul a avut de colorat fructele de toamnă. Spre surprinderea părinților, mărul de pe fișa copilului lor este colorat în albastru. Ceea ce ar trebui să facă un părinte, în acest caz, este să provoace copilul să vorbească despre desenul său și să identifice cauza erorilor („Îmi place desenul tău, dar sunt surprinsă că mărul tău este albastru. Vrei să-mi vorbești despre el?”). Totodată, părintele trebuie să aprecieze ceea ce este pozitiv la lucrarea copilului său („Mă bucur că ai reușit să termini de colorat fructele!”), dar să corecteze eroarea („Vom merge să cumpărăm câteva mere să vedem ce culoare au!”) și să fie încrezători că pe viitor va lucra corect („Sunt sigură că data viitoare vei colora merele în culoarea pe care o au cele pe care le mănânci la gustare!”). Este important ca discuțiile să fie destinate, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebăat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la grădiniță, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi:

a) În natură:

17) să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ați ascunselea”, „De-a Baba-Oarba” etc.

18) să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc.

19) să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc.

20) să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a.

să-i incite la desfășurarea de acțiuni care dezvoltă abilitățile matematice (numărare, împărțire echitabilă, realizarea de grupe cu același număr de elemente).

să le stimuleze imaginația, antrenându-i să confecționeze obiecte simple, cu materiale din natură (bucete din flori, mărgelile din scoici, medalioane din pietricele, pictură pe pietre, colaje din semințe, frunze etc.).

b) În gospodărie:

să sorteze îmbrăcăminte și încălțăminte după criterii diferite: anotimpurile în care le folosim, mărime, culoare, formă etc..

să caracterizeze obiecte familiare, referindu-se la utilitate, gust, miros, aspect

să se joace în funcție de activitatea pe care o desfășoară: „De-a bucătarul”, „De-a vânzătorul”, „De-a petrecerea”, „De-a musafirii” etc.

c) În drum spre grădiniță:

să numere mașinile de o anumită culoare;

să privească atent mașinile și să semnaleze printr-un cuvânt că a observat o anumită literă în numărul de înmatriculare al acestora („Hai să spunem *crocodil* când vedem un *C* la numerele de pe plăcuțele mașinilor”);

să se joace, atribuindu-și diferite roluri („Să zicem că eu eram Ana, colega ta și ne întâlnim pe drum...”);

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în grădiniță, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

BIBLIOGRAFIE:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrășmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR POPA ALINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 MÎRZĂNEȘTI, JUD. TELEORMAN

Majoritatea dintre noi dorim la un moment dat să devenim părinți, acesta fiind cel mai nobil sentiment pe care îl poate dori un cuplu, o familie. Copilul dorit atât de mult în sânul familiei are nevoie de hrană, îngrijire, atenție, dragoste, educație. Fiecare dintre noi ne dorim ca acesta să fie ascultător, ordonat, cuminte. În prima perioadă a vieții, lumea unui copil se restrânge la casă, iar interacțiunea este cea cu membrii familiei.

Educația din familie – cei șapte ani de acasă – reprezintă suportul pe care se sprijină întregul viitor al copilului. Când vorbim de cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți. Se numesc cei șapte ani de acasă, deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de trei ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. Această expresie definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor lor. Este considerată una din perioadele de adâncă dezvoltare psihică deoarece acum copilul are o capacitate mare de acumulare de informații, de însușire a comportamentelor, atitudinilor, limbajului. Așadar, este foarte important modul în care sunt transmise aceste informații. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care se comportă cuviincios, salută și spune mulțumesc. Familia oferă o oază de liniște, pace și acceptare în mijlocul unei lumi zbuciumate. Familia nu este numai primul adăpost al copilului, ci este și prima bază de lansare a lui în lume, este cea care îi oferă primele cunoștințe, primele deprinderi dar și primele modele comportamentale. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se poarte în societate. Învățăturilor primite de la părinți, li se adaugă cele de la educatoare, învățători, profesori, însă baza este făcută în familie. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea personalității copilului. Cu cât un copil învață mai repede să socializeze și să respecte regulile unei conviețuiri armonioase într-un grup social, cu atât va fi mai ușor în lume, și pentru el și pentru ceilalți, atunci când va fi un adult.

Familia exercită o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân întipărite pentru toată viața. Ea este cea care oferă copilului primele informații despre lumea înconjurătoare, primele norme și reguli de conduită. Modelele de conduită pe care părinții le oferă copiilor lor și pe care aceștia le preiau prin imitație și învățare, reprezintă primul model social privind formarea concepției despre viață. Stimularea intelectuală în primii ani de viață, climatul emoțional, încurajarea și suportul parental continuu sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă. Mediul familial este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Grădinița, școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Degeaba i se spune copilului să nu mai țipe, dacă el aude frecvent certuri între părinți. Copilul trebuie încurajat să se exprime liber și nu trebuie să i se facă observații în public că nu a spus mulțumesc, dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt, pentru că acest lucru nu face decât să umilească și să inhibe copilul. De noi, părinții, depinde ca adultul de mâine să-și asume în copilărie toate componentele unei bune creșteri. Principalele elemente ale expresiei bine crescut sunt: salutul, prima normă de conduită învățată în familie, comportamentul în public, comportamentul cu prietenii, manierele la masă, recunoașterea propriilor greșeli, înțelegerea normelor sociale. Începând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sârguință, cinste, politețe, sociabilitate. Toate acestea cer calm, înțelegere, răbdare, dragoste față de copil. Nu frica, nu teama, trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune. Atmosfera de tensiune din familie se răsfrânge asupra copilului, instalându-se treptat o stare de anxietate, ale cărei consecințe se constată mai târziu: instabilitate emoțională, agresivitate, închidere în sine. Pe lângă limbaj și comportament, în fața copilului părinții trebuie să-și controleze și exprimarea diverselor sentimente ca: furie, tristețe, dezamăgire, nervozitate. Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă, deoarece ea ajută la formarea imaginii de

sine. Trebuie să existe o concordanță deplină între ceea ce i se cere copilului în familie și ceea ce se realizează în grădiniță. Formarea oricărei deprinderi, și mai ales a celor igienico-sanitare, necesită din partea părinților și a educatoarelor răbdare și mai ales un echilibru între severitate, toleranță și timp. Familia are rolul cel mai important în formarea deprinderilor. Colaborarea familie-creșă sau familie-grădiniță în procesul de educare a copilului, are un rol deosebit, în special, în formarea deprinderilor igienice. Copilul își petrece cea mai mare parte din timp în familie, care exercită o influență deosebită asupra sa. Pe măsură ce copilul crește, asupra lui acționează tot mai mulți factori educativi : creșă – grădiniță - școala, care continuă și perfecționează educația începută în familie ; uneori, acestea o corectează sau o îmbogățesc. Până la vârsta de 7 ani, copilul trebuie să aibe dezvoltate: un anumit grad de autonomie(să se spele singur, să se îmbrace și să se încălțe singur), să fie politicos, să aibe un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice, să aibe formate deprinderi de igienă, ordine, să-și poată exterioriză trăirile, sentimentele, emoțiile atât pozitive, cât și negative.

Pentru formarea și consolidarea oricărei deprinderi este necesar ca părinții să țină seama de particularitățile de vârstă și individuale ale copiilor, precum și de cele psihofizice. Căile și modalitățile de educare trebuie adaptate vârstei și puterii de înțelegere a acestora. Întrucât formarea și consolidarea deprinderilor se realizează în timp, este bine ca părinții să insiste până la transformarea acestora în obișnuințe. Procedând astfel, copilul, de mic, se deprinde cu o bună purtare, pentru că el reprezintă "cartea de vizită a familiei".

Bibliografie:

- Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
- Educația timpurie în România*, Step by step –IOMC- UNICEF, Vanemmonde, 2004
- Învățământul primar nr.1/2001, Editura Discipol,2001
- P.Emil, R.Iucu,*Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
- Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE ~ CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR - POPA ANA-MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ELENA CUZA” VASLUI - CLASA A II-A A

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Cei 7 ani de acasă sunt esențiali pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. De multe ori mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tata este prea dur. Copilul, însă, nu știe cum este corect să procedeze dacă și maturii au păreri împărțite.

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Niciun părinte nu-și dorește ca propriul copil să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviu pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASA

PROF. INV. PRIMAR POPA CAMELIA
LICEUL TEORETIC „MIHAI EMINESCU” CALARASI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament". Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are

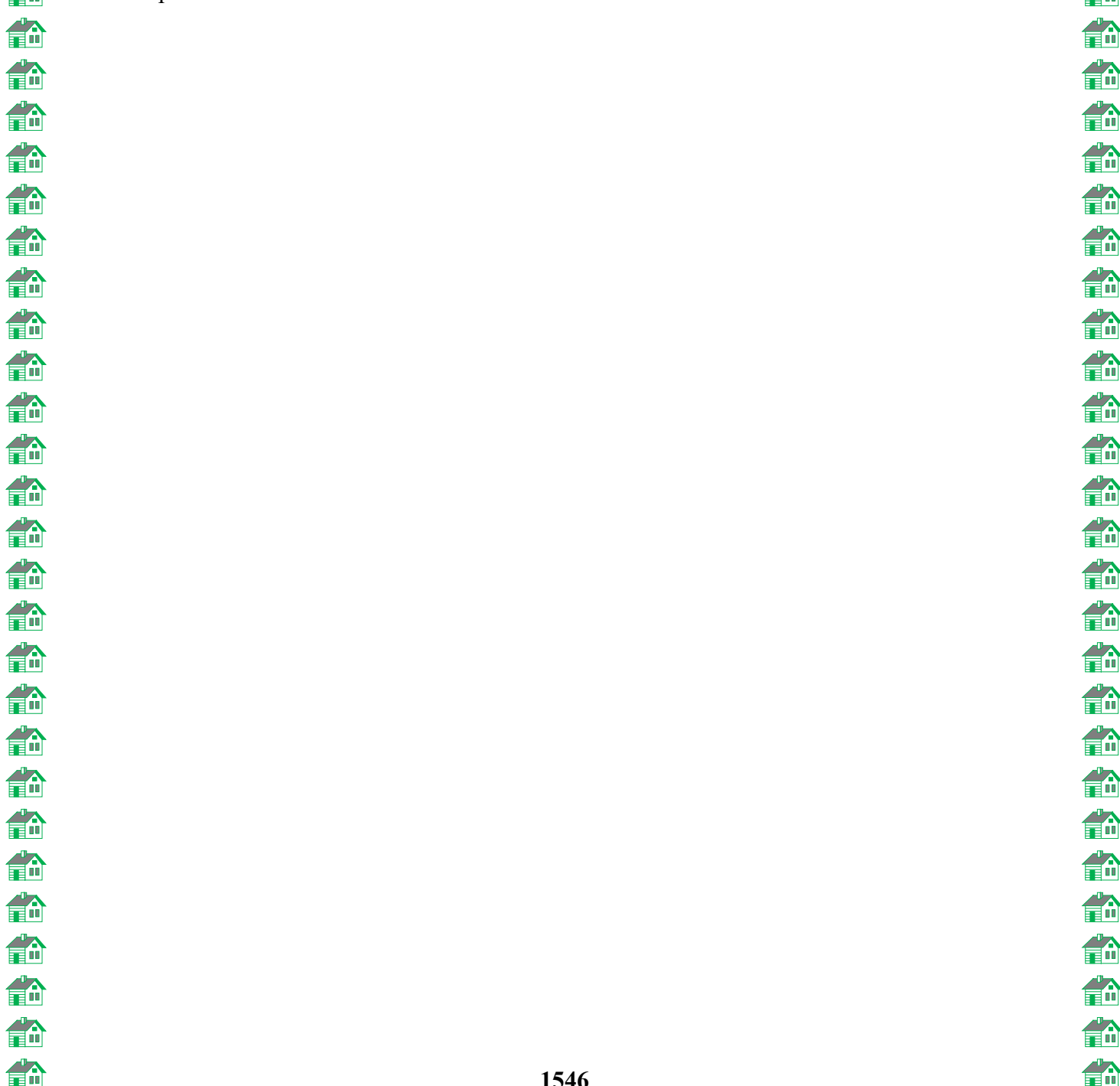

de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

CE ÎNSEAMNĂ AZI VECHII „CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ” - ESEU ASUPRA UNEI STĂRI DE FAPT

PROF. CRISTINA POPA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GEORGE ENESCU”,
NĂVODARI, CONSTANȚA

Se spune că educația nu ne face neapărat mai buni, ci ne împiedică să devenim prea răi. De-a lungul zbuciumatei istorii a umanității, întemeietorii de religii, dar și numeroși filosofi, moralisti, pedagogi, sociologi s-au aplecat asupra vastei problematice a binelui și răului și au statuat o serie de precepte morale al căror scop este funcționalitatea acestui organism viu, societatea. Ca ființă socială, omul se raportează permanent la semenii săi, pe tot parcursul vieții. De aceea, sunt necesare anumite norme de conviețuire, fără de care societatea s-ar cufunda în haos. În legătură cu acest aspect, este interesant faptul că inclusiv în regnul animal întâlnim forme de organizare în grupurile sau microgrupurile pe care le formează o specie, ceea ce poate fi un indicator al faptului că nu rațiunea este cea care a determinat organizarea societății pe baza respectării anumitor norme. De asemenea, s-ar putea afirma că liberul-arbitru ar putea fi „răspunzător” pentru ușurința cu care noi, oamenii, eșuăm în acest demers.

Dincolo însă de aceste considerații filosofice și religioase, este evident faptul că, pentru ca societatea să funcționeze, este necesar ca toți membrii săi să respecte un set minimal de reguli și norme de conviețuire cu valoare axiomatică, iar acest lucru nu se poate realiza decât prin educație.

Sociologul francez Èmile Durkheim considera că educația este o acțiune „exercitată de generațiile adulte asupra celor ce nu sunt coapte pentru viața socială.” Practic, prin educație, viitorul adult își însușește tot ceea ce îi va fi necesar pentru a deveni o persoană matură, responsabilă, perfect integrată social. De asemenea, se poate afirma că de calitatea actului educațional beneficiază, în egală măsură, atât societatea, cât și individul. Rolul educatorilor devine, astfel, cu atât mai important.

Educația, în ansamblul ei, se poate raporta la două elemente principale: familia și sistemul educațional instituționalizat. În cele ce urmează, ne vom referi la familie ca prim și esențial factor în educația ființei umane.

În primii ani de viață copilul ia contact cu societatea în primul rând prin intermediul familiei, dobândind (sau nu!) normele elementare de conviețuire în societate, cum ar fi: salutul, comportamentul în public, comportamentul cu prietenii, înțelegerea normelor sociale, manierele la masă, recunoașterea greșelilor, conceptele de tact și toleranță. Oferind exemplul personal, părinții contribuie astfel, decisiv, la creionarea viitorului comportament al copilului, facilitându-i astfel devenirea ca ființă socială și, nu în ultimul rând, acceptarea acestuia de către societate.

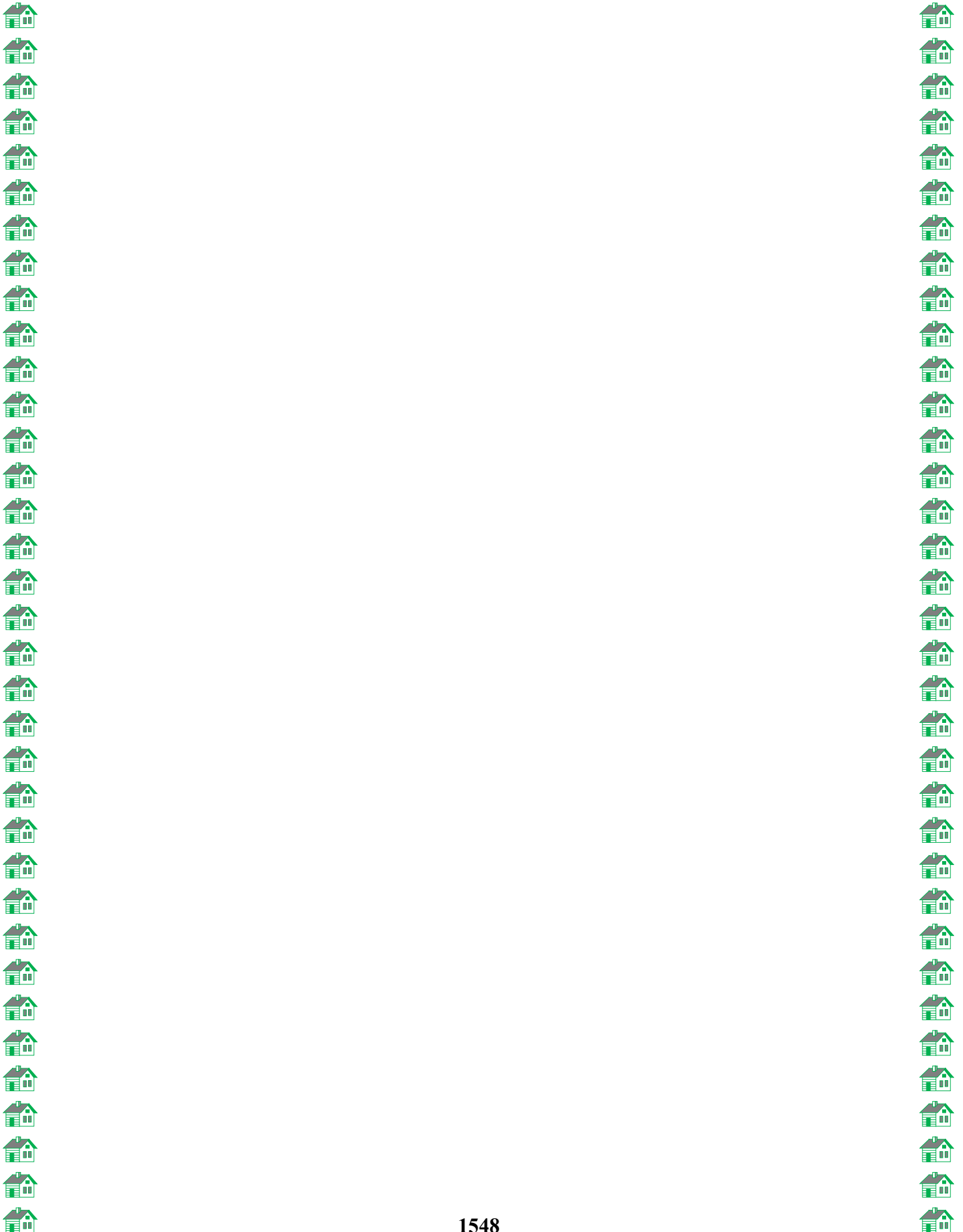
În ultimii ani, însă, se poate remarca, pe fondul dezvoltării tehnologice fără precedent a societății, o schimbare de paradigmă, în sensul că există tendința ca sistemul educațional instituționalizat să preia din ce în ce mai mult din educația care până nu demult era oferită de familie. Copiii au acces de la vârste din ce în ce mai fragede la o instituție de educație. Fără a se putea spune cu certitudine că este o stare de fapt negativă, aportul familiei ca educator se diminuează considerabil. „Cei șapte ani de acasă”, despre a căror importanță s-a tot vorbit, tind să se transforme, pe nesimțite, în cei doi sau trei ani de acasă.

Nu în ultimul rând, aceeași epocă informațională, care este în plin avânt, pare a-și pune amprenta și asupra modului în care familia exercită efectiv educația. Valorile enumerate mai sus, care erau insuflate copiilor, tind să își piardă din importanță, în favoarea unora ca: fericirea copilului meu contează cel mai mult, copilul meu este cel mai inteligent, iar ceilalți sunt de vină că nu l-au înțeles, dacă a greșit nu e un capăt de țară și altele, care mai de care mai egoiste. Educația de calitate în familie ajunge să fie înlocuită de educația bonelor plătite la oră, multe dintre ele din alte țări, de învățarea limbilor străine – a cât mai multor -, de telefoanele inteligente care sunt utilizate ore întregi de copiii cu vârste din ce în ce mai mici, mai ales când părinții nu vor să fie deranjați pentru că sunt prea obosiți de la muncă sau când vor să-și petreacă timpul liber între adulți și copilul „cam încurcă”.

Trăim într-o societate în permanentă schimbare, iar schimbarea implică adaptabilitate, inclusiv în ceea ce privește modul în care familia se raportează la educația propriilor copii. De aici derivă

atenția și grija cu care realizează acest lucru, precum și calitatea educației primite în familie. În caz
contrar, cuvintele spuse în glumă într-o binecunoscută reclamă TV s-ar putea să devină realitate:
"Părințiiăștia... cum ți-i crești, așa îi ai..."

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. POPA DANIELA SCOALA GIMNAZIALA "VASILE GH. RADU" SATU NOU

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală" . Albert Einstein

Ce sunt cei 7 ani de acasă ?

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine.

Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc.

Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatică, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Educația primită în familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensalilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Apoi, în cei 7 ani se "predau" lecții grele de educație care pregăteau copilul pentru acel prag de desprindere. Multe energii, timp, nervi și frustrări copilărești se derulau... părinții țineau mult la acea educație, copiii o înghiteau pe nemestecate. Astăzi, 7 ani de acasă simbolizează un anumit standard, minim dar cumva obligatoriu, în care trebuie să se încadreze odraslele noastre. Care se încapătează să accepte încadrarea și au dureri dorsale privitor la dorințele noastre. E drept, și părinții s-au adaptat, mulți au renunțat la standardele astea, de voie sau de nevoie, dar a rămas așa, o umbră de parfum de trecut, un fel de deziderat și, de ce să nu recunoaștem, un fel de termen de comparație.

Cert este că educația trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul sau de evoluție, iar obligativitatea a devenit nitel desuetă, așa că la 7 ani unii copii sunt de pus în ramă iar alții...mai puțin. Cred însă că nu trebuie să mai facem comparații la vârsta de 7 ani.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire)

 - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)

 - consecvență în realizarea unei sarcini

 - concentrare a atenției

 - perseverență în realizarea unei sarcini

 - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece:

 „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

- 1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
- 2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
- 3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
- 4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
- 5. www.copii.ro
- 6. www.scribd.com
- 7. www.didactic.ro

BUNELE MANIERE IN SOCIETATE

**PROF.INV.PRIMAR: POPA DIANA
SC.GIMN.,,I.GH.DUCA,,RM.VALCEA**

Salutul, comunicarea și modul în care ne comportăm reprezintă cartea de vizită a fiecărei persoane. Cunoașterea codului bunelor maniere poate reprezenta primul pas spre formarea unei bune impresii și trecerea testului judecății la care suntem supuși cu toții atunci când cunoaștem persoane noi. **ȘTIRI PE ACEEAȘI TEMĂ** Cum să eviți ceea ce psihologii numesc „cel mai mare regret al oamenilor... Trăim în era vitezei. Timpul se scurge rapid, în unele zile servim micul dejun pe fugă, alteori rămânem toată ziua în pijamale sau bem ceai și cafea din pahare de carton. Deși suntem presați de timp, disciplina și regulile privind bunele maniere nu ar trebui scăpate din vedere, scrie BrightSide.me Cele mai importante reguli de etichetă de care trebuie să ținem cont vizează modul în care comunicăm sau ne comportăm.

Salutul

Prima impresie se bazează pe modul în care salutăm, de aceea este important de știut câteva reguli: Strângeți mâna unei persoane fără a o reține prea mult timp sau să o trageți spre dumneavoastră. Trebuie să respectați spațiul personal al interlocutorului. Salutând o femeie, un bărbat se poate pleca ușor.

Punctualitatea

Punctualitatea este definitorie atunci când vine vorba de imaginea unei persoane. Mai bine ajungeți puțin mai devreme decât târziu. Poziția regală Poziția corectă a corpului este crucială. Dacă stați într-un fotoliu, nu puneți un picior peste celălalt. Țineți genunchii apropiați și picioarele în paralel. Puteți utiliza, de asemenea, un truc regal numit „Crucea Cambridge“ - puneți un picior în spatele celuilalt, încrucișând gleznele. Această poziție te ajută să păstrezi spatele drept, evitând sentimentul de disconfort.

Vestimentația

Hainele potrivite vă pot spori încrederea și vă pot ajuta să faceți o impresie bună celorlalți. Nu înseamnă că trebuie să purtați haine scumpe. De exemplu, este foarte important ca un bărbat să aibă întotdeauna pantofii perfect curați și o jachetă bine întreținută. Nu cumpărați haine cu lungimea necorespunzătoare. Toate părțile unui costum ar trebui să aibă același stil și dimensiunea potrivită.

În conformitate cu regulile de etichetă, butonul inferior al jachetei trebuie lăsat descheiat. În rândul femeilor este extrem de importantă alegerea bijuteriilor. Prea multe bijuterii în stiluri diferite este un semn al lipsei de gust al posesoarei.

La masă

Dacă sunteți invitați la masă și există persoane pe care nu le cunoașteți, nu vorbiți cu acestea înainte de a face cunoștință, nu este politicos. Nu țineți mâinile pe masă, este mai bine să le țineți în poală. Punerea telefonului pe masă le transmite celor din jur că nu sunteți interesat de conversație.

La restaurant În funcție de modul în care vă exprimați atunci când planificați ieșirea la restaurant se stabilește cine ar trebui să plătească. Dacă folosiți expresia „te invit“ înseamnă că ar trebui să plătiți. În schimb, atunci când hotărâți să „ieșiți împreună la un restaurant“ înseamnă că fiecare își plătește consumația

Consumul băuturilor

Pentru femei, este important să vă asigurați că rujul nu lasă urme pe pahar. Uscați-vă buzele cu un șervet de hârtie înainte de a bea. Înainte de a-și umple paharul, domniile ar trebui să întrebe mai întâi doamnele dacă doresc să le servească o anumită băutură. Se amestecă ceaiul sau cafeaua, fără a face zgomot cu lingurița. Nu lăsați lingurița în ceașcă. Așezați-o pe marginea farfuriei. Ceașca trebuie ținută cu o mână și farfuria cu cealaltă. Este nepolitic să țineți ceașca în ambele mâini și să lăsați farfuria pe masă.

„CEI SAPTE ANI DE ACASA ”

INV. ELENA POPA / SCOALA GIMNAZIALA „VASILE BORCEA”
BERESTI-BISTRITA / BACAU

„*Florii i se cere parfum iar omului politete*” (proverb indian)

De-a lungul vremii s-au alcatuit destule „coduri de maniere elegante ” care au devenit colectii de gesturi formale , multe dintre ele condamnate de scurgerea timpului si de schimbarea relatiilor umane . Si totusi ,**politetea** este necesara in toate ceasurile vietii noastre . Ea trebuie sa vina in primul rand dinauntrul nostru pentru a avea drept de manifestare exterioara . Politetea vine de fapt , din acel „dinauntru ” moral caruia poporul nostru ii spune „buna-cuviinta “ ori „bun-simt “si care exprima respect fata de omul de langa tine , fata de oameni in genere fara de care nu poate fi conceputa demnitatea umana .

Daca se spune ca „ziua buna “ se cunoaste de dimineata “ tot de atunci incep sa se contureze si cerintele purtarii cuviincioase. Asadar, trebuie sa ii invatam pe copiii nostri (in calitate de parinti sau educatori)sa aplice in practica / la scoala , in familie , pe strada, la spectacole , in vacanta si oriunde altundeva) toate normele de comportare civilizata , pentru ca asa vor sti sa se comporte intr-o multitudine de situatii si vor capata incredere pentru a face fata altora noi , si vor dezvolta un simt al respectului de sine si incredere in propria persoana .

Invatatura bunelor maniere este un proces de lunga durata si are cu atat mai multa eficienta cu cat se face la varste mici . Freud spunea ; „ *copilul este tatal viitorului adult* “ ,

deci cele mai importante sunt normele de conduita ale copiilor . Intotdeauna este mai usor sa previi un comportament nedorit decat sa il corectezi.

Fiecare copil este bine sa stie ca, daca este politicos si are conduita frumoasa cu cei din jur , ceilalti vor fi , la randul lor politicosi cu el .

Bunele maniere reprezinta o adevarata carte de vizita . Disciplina bunei convietuiri se invata pe parcursul intregii vietii ,insa , ceea ce nu se uita niciodata sunt „**cei sapte ani de acasa** “ .

Primele reguli de politete le invatam de la parinti si bunici ,apoi de la gradinita si abia apoi de la scoala .

Intr-o lume invadata de o explozie a cunostintelor este foarte important ca noi , educatorii sa situam pe primul loc preocuparea de a forma „oameni adevarati “ cu principii si valori solide de viata

In planificarea activitatilor la catedra am dorit sa indeplinesc anumite obiective :

- initierea copiilor in practicarea unui comportament civic intr-o societate democratica , un comportament activ, liber responsabil , tolerant deschis , comunicativ , reflexiv, autoevaluativ;
- alfabetizarea civica a copiilor prin familiarizarea acestora cu limbajul si activitatile de invatare specifice ;
- valorificarea experientei specifice varstei prin accentuarea dimensiunilor afectiv-atitudinale asociate celei cognitive , stimularea participarii si comunicariisociale responsabile ;
- promovarea valorilor moral –civice prin intermediul artei (creatii literare, plastice,momente artistice);

Codul bunelor maniere reprezinta de fapt „arta de a trai frumos “in toate imprejurimile vietii. Orice om ar trebui sa lase in urma lui ceva deosebit pentru a nu fi uitat . Dar daca nu ne sta in putinta , sa lasam macar amintirea frumoasa a celui care a fost in „*Domn*” sau a celei care a fost o adevarata „*Doamna*”!

In toate timpurile a existat tendinta oamenilor de a se opune legilor impuse de politete, deoarece la prima vedere par restrictive si inutile . Ele sunt parca inventate sa ingradeasca libertatea individului . Dar dupa o scurta experienta de viata fiecare om este nevoit sa accepte ca bunele maniere nu sunt deloc inutile ci ele contribuie la formarea noastra ca oameni , la bucuria de a trai printre semeni civilizati.

Bunele maniere n-au fost adaugate in mod arbitrar unor structuri sociale . Ele au radacini intr-un sentiment profund ,in acea armonie dintre comportare si etica , dintre frumusetea caracterului

uman si moralitatea sa . Confucius ,faimosul intelept chinez , spunea ca virtutea nu reprezinta nimic
daca nu se naste din curtoazie , adica din inima . Omul va avea un comportament natural si agreabil ,
adica o purtare civilizata numai respectand niste reguli care s-au impus si s-au codificat de-a lungul
timpului . Pornind de la principiul ca fiecare dintre noi este unic si de neinlocuit , putem afirma ca
orice om are dreptul de a fi respectat dar de acelasi respect trebuie sa se bucure cei din jur.

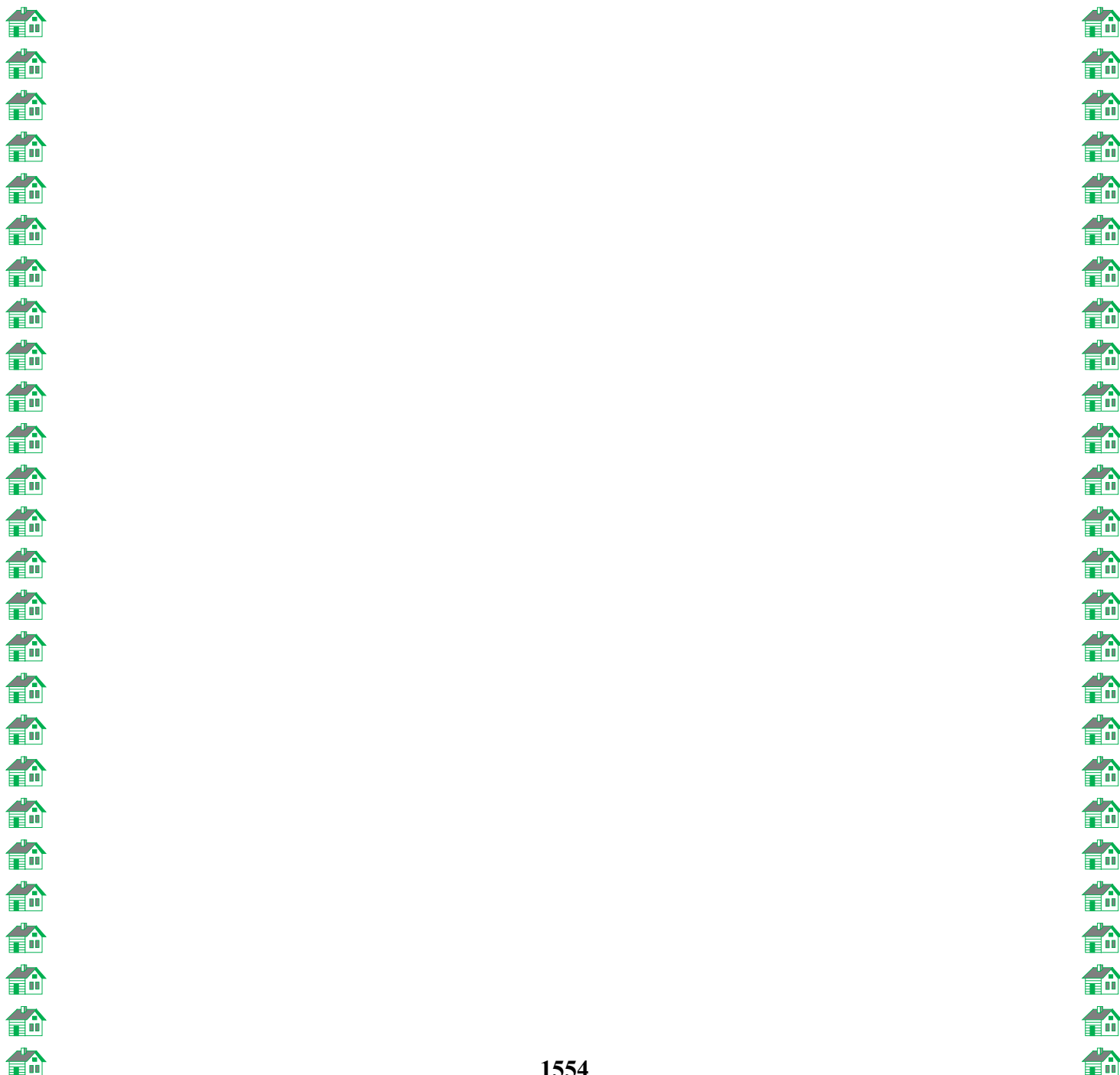
Sa nu acuzam parintii care nu se ocupa de educatia copiilor lor , pentru ca , la randul nostru si
noi suntem parinti !

Sa nu acuzam nici dascalii care nu stiu sa-si stapaneasca elevii, pentru ca si noi poate ne –am
numarat odata printre acestia !

Sa ne amintim in orice moment ca nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contributia
noastra , a tuturor: parinti , bunici , invatatori , profesori !

Noi toti ,cu dragoste si staruinta , putem sa-i redam sensul expresiei „ **cei sapte ani de acasa**
“

Inchei prin a mentiona faptul ca roadele muncii din copilarie se vad mai tarziu si asa cum eu
multumesc parintilor mei cat si cadrelor didactice care m-au ghidat in viata , asa imi doresc pentru
viitor ca si copiii din jurul nostru sa multumeasca la randul lor celor care le-au calauzit pasii .

EDUCAȚIA ȘI CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF . POPA LAURA

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Auzim frecvent, în diverse contexte, folosindu-se expresia ”cei 7 ani de-acasă”, fie în sens pozitiv cu înțeles de posesie a lor, fie în sens negativ cu înțeles de absență.

Și totuși, de ce 7? Este ea o cifră oarecare? Cu siguranță, nu. Astfel, 7 sunt zilele săptămânii; în religie, la crearea Lumii, Dumnezeu a păstrat cea de-a 7-a zi pentru odihnă; în literatură – de exemplu în basme, fie culte, fie populare cifra 7 este considerată ca fiind magică; există 7 Minuni ale Lumii; curcubeul are 7 culori; Roma a fost construită pe 7 coline; există 7 note musicale, etc. Cifra 7 se spune că este norocoasă pentru că ea combină ceea ce ne umple sufletul atât de bucurie cât și de înțelepciune cu tot ce ne înconjoară aici pe Pământ.

În educație, cei 7 ani de-acasă echivalează cu „Mulțumesc!” și „Bună ziua!”, cu buna creștere precum și cu vârsta primei copilării. În acești 7 ani normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar această perioadă este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”. Și totuși bunul simț, igiena, respectul, salutul, adevărul, pacifismul, responsabilitatea, limbajul politicos, înțelegerea și acceptarea permisivităților dar și ale interdicțiilor – consider eu - sunt reguli general valabile.

Construcția celor „7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” și cine suntem fiecare dintre noi. Așadar, fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, exemplele putând să apară în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului, la cumpărături, la munca în grădină, călătorind cu mașina, cu mijloacele de transport în comun, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe copii în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a lor, când sunt extrem de curioși, dornici să învețe, să descopere lumea, utilizând neîncetat bine cunoscutul " *de ce ?* ".

CEI SAPTE ANI DE-ACASA!

SCOALA GIMNAZIALA REDEA G.P.N. REDEA PROF. INV. PRESC. POPA LIANA-CARMEN

„Copilaria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastica, ireala, pentru cei care fac parte din ea, una reala si plina de armonie”. (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astazi este diferita de cea a generatiilor anterioare. Parintii isi petrec din ce in ce mai putin timp alaturi de copii lor, majoritatea confruntandu-se cu problema echilibrării atributiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

Familia reprezinta primul spatiu formative pentru copil, reprezinta mediul socio-cultural in care copilul s-a nascut si va creste.

„Faptul ca aveti un copil nu va face parinte, precum faptul ca aveti un pian, nu va face pianist”.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;

- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;

- altruismul;

- cooperarea;

- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune : „*O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul*”.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004

2. Vrășmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002

COPILĂRIA ȘI EDUCAȚIA

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR POPA MARIA FLORICA GRĂDINIȚA P.P. CHIȘINEU-CRIȘ

„Copilăria este șuvoiul de apă care izvorăște limpede și curat din adâncurile ființei și la care oamenii aleargă fără încetare să-și potolească setea idealurilor sale de dragoste, de bunătate, de frumusețe, de perfecțiune.”

Francesco Orestană

Când spun sau aud expresia „Cei șapte ani de acasă” îmi vin în gând anii copilărie petrecuți alături de părinți și de străbunica mea care m-a învățat să salut, să spun „mulțumesc”, să spun adevărul oricare ar fi el. Îmi vine în minte că repeta mereu proverbul: „O greșală recunoscută, e pe jumătate iertată!”

Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă. Copilăria este perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Mediul familial ocupa un loc central în multitudinea factorilor determinanți ai evoluției copilului. Copilul nu este un adult în miniatură, ci este un „candidat la maturizare” (H. Pierot), deosebit de receptiv la influențele pozitive sau negative care se exercită asupra lui. De aceea, copilul trebuie socializat și modelat, iar fundamentarea personalității se realizează, în mare măsură, în interiorul familiei care concentrează primul său univers afectiv, social și cultural. Trăsăturile și coordonatele personalității copilului se construiesc în relație cu mediul social, cu situațiile pe care trebuie să le trăiască în familie, atitudinile părinților având o influență importantă asupra personalității copilului în devenirea sa ca adult.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte. De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente, va învăța să recunoască atunci când greșește și să folosească expresia „îmi pare rău” care este la fel de importantă ca și expresia „te rog”, două expresii magice. Pentru a le folosi, copilul trebuie să le audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel va învăța că recunoașterea greșelilor și exprimarea sinceră a regretului sunt semne de respect și demnitate nu de slăbiciune. Va învăța să asculte când cineva îi vorbește doar dacă și el este ascultat când are ceva de spus.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor, care sunt prioritățile în familie, care sunt lucrurile care nu suportă amânare. Este foarte bine să-l punem pe copil să aleagă varianta cea mai bună, prezentându-i efectele fiecărei variante.

La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc.

Este foarte important ca atunci când petrecem timpul împreună alături de copiii noștri să ne jucăm cu ei jocurile lor preferate și să desfășurăm și alte jocuri prin care ei își pot însuși reguli de comportament, reguli de igienă, pot învăța să piardă și să câștige cu eleganță. Copiii sunt foarte

curioși, iar părinții trebuie să profite de acest lucru. Pentru a afla ce au făcut la grădiniță sau la plimbarea în parc este nevoie de comunicare. Părinții îi pot provoca povestind ei cum și- au petrecut ei ziua. La plimbare să culeagă frunze sau castane, să culeagă pietricele pe care să le numere. În gospodărie să-l implice în desfășurarea activităților casnice și gospodărești spunându-le că se joacă „De-a bucătarul”, „De-a fermierul”, „De-a mama”etc.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții și cu cadrele didactice de la grădiniță. Activitatea educativă din familie trebuie continuată în grădiniță. Aceasta presupune încheierea unui parteneriat între cele două instituții. Parteneriatul dintre grădiniță și familie reprezintă o primă experiență relațională și de colaborare a părinților cu persoanele profesioniste în domeniul educației.

Educația copilului este o acțiune care presupune schimb de experiențe, de competențe și valori între toți adulții care îl susțin în dezvoltare și cu care acesta intră în contact, pentru ca acesta să aibă cei șapte ani de acasă.

Bibliografie:

1. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002;
2. Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași;
3. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR POPA MIHAELA ELENA

Când spun "cei șapte ani de acasă" mi se pare o expresie obișnuită utilizată însă în împrejurări diferite. Pe de o parte referindu-se la comportamentul individului, la timpul efectiv de 7 ani, petrecuți acasă, timp în care asimilează unele cunoștințe, deprinderi de bază, reguli morale, iar pe de altă parte la bazele puse pentru a continua toată viața, pentru a pune la punct ceea ce ai învățat, un fel de "multiplu de 7", nu întâmplător se spune "omul cât trăiește învață".

Consider importanți pașii pe care-i face copilul începând din primele luni de viață și continuând până la includerea în instituții de școlarizare. Acasă, în familie, el trebuie să învețe deprinderile de bază, reguli, să aibă un program pe care să-l respecte. Tot aici învață să fie respectuos, să utilizeze expresiile "te rog", "multumesc", să salute.

În această perioadă se pun bazele dezvoltării personalității copilului, se formează primele deprinderi, se dezvoltă emoții, sentimente. Este important să punem accent pe dezvoltarea stimei de sine, a optimismului, a gândirii pozitive a copilului. Copilul trebuie să socializeze permanent, el imită de mic comportamente, de aceea noi suntem un exemplu pentru el, la fel și cei din jur cu care interacționează. Este important să comunicăm cu copilul și aici jocul de rol este o modalitate eficientă precum și cititul povestilor, ceea ce dezvoltă dragostea pentru lectură, pentru a descoperi personaje, comportamente pozitive cu care ar vrea să se compare, să se asemene.

Timpul petrecut alături de copil, în familie, este de un real folos în buna lui dezvoltare, atât emoțională cât și socială. Copilul trebuie pregătit pentru viață. Trebuie să i se ofere ceea ce are nevoie și învățat să lupte pentru ce- și dorește. Va avea satisfacție, munca lui va fi răsplătită și astfel nu va aștepta totul de- a gata.

Nu trebuie să-i luăm copilăria, el are nevoie de joc, de relaxare, insistăm pe cultivarea răbdării, dând și noi dovadă de răbdare cu el, atunci când situația o cere. Este bine să-l facem responsabil pentru faptele sale, să-i explicăm atunci când greșește, să-i spunem care sunt consecințele faptelor rele, că este indicat să-și recunoască greșelile, să-și ceară iertare, să fie sincer. Deși educația copilului se bazează pe reguli, acesta le învață repetându-le și nu teoretizându-le.

Va fi pregătit pentru includerea în instituții de școlarizare cu o bază de elemente deprinderi, reguli care-l vor ajuta să se integreze rapid în colectiv, să comunice ușor, să se descurce în situații neprevăzute să aplice în practică ceea ce a acumulat în familie. De educația primită în familie depinde mult educația de mai departe, așa cum spuneam mai sus, aceasta trebuie să fie "multiplu de 7".

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA - O MOȘTENIRE INEPUIZABILĂ

PROF. INV.PRIMAR POPA RODICA
ȘCOALA GENERALĂ NR.1, SAT PILDEȘTI

Medicii și psihologii au căzut de acord că primii șapte ani din viața unui copil sunt esențiali pentru formarea lui ulterioară. În această perioadă se produc schimbări esențiale din toate punctele de vedere. Copilul trece de la cunoașterea lumii prin simțuri, la stadiul în care începe să gândească folosind simboluri și să își folosească intens imaginația și memoria. Aceasta este perioada cea mai eficientă în care copilul poate fi învățat normele de conduită și pot fi plantate semințele unui caracter frumos, calități de folos atât pentru societatea în care va crește, dar în primul rând pentru beneficiul său personal.

Deși buna purtare înseamnă același lucru pentru un grup de persoane, pentru un alt grup de persoane pot însemna lucruri ușor diferite, referindu-ne la rasă, cultura socială sau tradiție. Mai nou, anumite aspecte pozitive a unui comportament corect sunt asociate cu lașitatea sau naivitatea. Un exemplu real și des întâlnit care îmi vine în minte este următorul: “trebuie să îți atingi scopul, nu contează prin ce modalitate, ce dacă nu ai învățat tot pentru testare, scrie ce știi și restul copiază, oricum și cei care au învățat vor uita în timp ce au învățat acum, important este să iei nota de trecere la testare”. Aceasta este o situație care se aplică și la alt nivel, nu doar în rândul adolescenților sau tinerilor, în diferite situații. Astfel ca, în acest caz, ideea principală care se transmite este că nu trebuie să fii corect în orice situație.

Pentru a ne face o părere asupra modului în care era privită buna creștere în trecut de oamenii cuști, voi relata o fabulă care are acest scop:

După cum o să vedeți,
Zice-se că ar fi fost,
Mai demult,
Doi târgoveți:
Un bogat-semeț și prost –
Și-un sărac,- băiat isteț.
Stând de vorbă pe o dreavă,
Se treziră la gâlceavă.
Cel bogat, om certăreț
Pretindea că-i mai de preț
Și se cade ca oricine
Cu respect să i se închine
(Banii au și ei un rost:
Merite dau celui prost!)
– Prietene, ascultă-mă pe mine,
Eu socotesc că nu ți se cuvine
Să fii cinstit ca om de rangul meu.
Poți tu să dai ospete cum dau eu?
Te văd citind. La ce-ți servește în viața,
Când ai palatul în pod – o chichineăță-
Și vara porți, ca iarna, aceeași haină sumbră,
Iar ca lacheu statornic ai propria ta umbră?
Republicii nu-i trebuiesc golani,
Ci cei ce știu să-și cheltuiască banii.
Cu mesele și luxul, eu risipesc comori.
Pe urma mea trăiesc, cum știi prea bine,
Atâția meseriași și negustori
Și câte un pârlit de scrip, ca tine...
I-ar fi răspuns săracul așa cum se cuvine,
Dar a tăcut, având prea mult de spus.
Și iată că războiul l-a răzbunat mai bine,

Căci fără milă, Marte, orașul le-a distrus.
În alt oraș săracul, om cult și renumit,
Fu găzduit, cinstit și răsplătit,
În timp ce bogătașul, acum sărac și prost,
Rămase fără adăpost...

Pățania a limpezit gâlceava:
Vârtejul soartei spulberă doar pleava
Lăsând pe loc grăunțele de aur.
Învățătura-i pururi un tezaur.
Victoria invataturii, Jean de la Fontaine

Membru al Academiei Franceze, poet, dramaturg și prozator, Jean de la Fontaine a trăit între anii 1621 – 1695. Familia acestuia făcea parte din patura superioară a clasei de mijloc provinciale, iar studiile superioare le-a urmat în cadrul facultății de drept. În paralel cu studiile la drept pe care le urma la Paris, acesta frecventa cercul literar denumit “La table Ronde”. Acesta este omul din spatele fabelii prezentate la începutul acestui articol.

După cum putem vedea, autorul scoate în evidență trăsăturile de caracter și comportament a două personalități: primul fiind trufaș, prost, certăreț, crezând că i se cuvine respectul tuturor fără să facă nimic, rău și superficial, punând preț doar pe ban ca modalitate de judecare a oamenilor, iar al doilea sărac, isteț, cult, renumit, înțelept.

În finalul fabelii autorul atribuie fiecărei personalități grupa din care face parte: bogatul trufaș făcând parte din pleava, iar săracul isteț fiind asemănat cu grăunțele de aur. Fiecare își primește răsplata, favorabilă pentru omul cu calități excepționale și nefavorabilă pentru omul trufaș care leapadă învățătura. Fabula ne mai spune și că, indiferent de condiția socială, un caracter frumos și o deschidere spre învățătura vor fi totdeauna folositoare celui care le deține. În schimb, dacă omul încearcă să își pună toată valoarea în lucrurile materiale și atât, în momentul în care acestea vor dispărea, nu va mai rămâne nimic care să îi fie de folos. Un caracter frumos este mai de preț decât multe comori.

Chiar dacă “*cei șapte ani de acasă*” nu sunt efectiv șapte ani în care copilul stă acasă cu mama lui, deoarece de la o vârstă fragedă acesta este integrat în creșe și grădinițe, părintelui îi rămâne responsabilitatea de a-i asigura copilului buna creștere. Deși părinții sunt dezavantajați de faptul că nu pot urmări comportamentul copilului pe parcursul întregii zile, aceștia pot face progrese vizibile cu ei chiar în puținul timp pe care aceștia îl au. Exemplul personal joacă un rol foarte important. Copiii copiază mult din ceea ce văd acesta fiind un avantaj de care părinții se pot folosi pentru a-i modela.

Comportamentul social, începând de la salut, îmbrăcat cuviincios și potrivit ocaziei, mâncatul cu gura închisă și până la respect, care trebuie acordat oricarei persoane indiferent de rasă, poziție socială sau vârstă îi va atribui copilului calități valoroase, importante pentru prezentul și viitorul său.

Fiind conștienți de importanța atât de mare a bunei creșteri, părinții pot semăna în caracterul copiilor lor corectitudinea, sinceritatea, toleranța, respectul, aprecierea frumosului. Roadele acestor semințe vor fi cu siguranță grane de aur, o moștenire pentru copii care nu se va epuiza vreodată.

“*Diploma celor șapte ani de acasă a copilului exprimă calificativul părinților*” Valeria Mahok.

ROLUL CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PREȘCOLAR POPA-SANDU CRISTINA-LUMINIȚA
GRĂDINIȚA P.N. NR.1 PODURI, JUD. BACĂU

Dacă pentru fiecare familie bijuteria cea mai de preț este copilul, atunci cei șapte ani de acasă, sunt anii de aur ai educației lui.. Înconjurat de dragostea și protecția părinților, copilul învață bazele disciplinei, a încrederii în propriile sale forțe, învață regulile de bază ale respectului și primele noțiuni de socializare. În cei 7 ani de acasă, copilul învață ceea ce este încrederea, ordinea, cinstea și buna purtare.

Perioada celor 7 ani - este considerată a fi perioada cu impact maxim asupra modului în care copilul percepe lumea și valorile umane ale societății din care face parte. Rolul părinților este esențial în acești ani - pentru că ei sunt cei care pun cărămizile sistemului de norme și valori pe care adultul de mâine își va clădi propria sa viață

În educarea copilului, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție. Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. „Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la grădiniță, școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelie unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său („mă ignoră sau îmi acordă atenție”).

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial, cum ar fi masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici, etc.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Copilul trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu îi facem observații în public. Replicile de genul „taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume -omul de caracter”.

Bibliografie:

1. Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002

FAMILIA-UN ETALON PENTRU COPIL

VASILE MARIA /POPESCU CLAUDIA GRAD.P.P.NORD 2 RM. VALCEA

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

SIMPOZION NAȚIONAL CEI SAPTE ANI DE ACASA!

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR POPESCU CRISTINA-LILIANA

“Cei șapte ani de acasă” reprezintă, printr-o metaforă, educația primită de către copil în sânul familiei, până la intrarea acestuia la școală. Spunem despre cineva că are “cei șapte ani de acasă” în momentul în care acesta respectă regulile de comportare civilizată atât în societate cât și în propria familie. Care ar fi acele reguli?

Respectul de sine și respectul față de ceilalți și, când vorbim despre ceilalți mă refer la absolut toată lumea cu care intră în contact: părinții proprii, bunicii, frații, surorile, rudele, vecinii, diversele persoane întâlnite (în parc, la magazin, la locul de joacă, în mijloacele de transport în comun, ș.a.).

Cuvintele „magice”: *te rog frumos, mulțumesc, bună ziua, la revedere* sunt învățate încă din fragedă pruncie, de la mamă, de la tată, de la bunici. Sunt cuvinte care deschid „uși”: spre civilizație. Dacă acasă se vorbește frumos, copilul imită, într-o primă etapă, ceea ce aude și ce vede, la primele „modele” din viața lui. Se impune, așadar, ca cei care se ocupă de el, să dea dovadă la rândul lor, de bună creștere, dacă mai apoi au pretenții ca cel mic, să fie „bine-crescut”.

Aici intervine „moștenirea” celor șapte ani de acasă a celor maturi. Dacă aceasta este una solidă, copilul va avea exemple de bună practică. În schimb, dacă cei care se ocupă de el nu dau prea mare importanță acestui lucru, să nu se mire, de ce puiul lor, se poartă „ca un sălbatic” în diversele situații ivite.

Din păcate, și în ziua de astăzi întâlnim câte un „Goe” pe ici, pe colo. Iar, dacă ceilalți nu-l acceptă, familia, în frunte cu copilul, sunt supărați sau suferă! Ideea este că ei primesc ceea ce au semănat! Dar acest lucru nu le place! Măcar dacă acest lucru i-ar pune pe gânduri... Apoi să se ia niște măsuri. Cam tardive, ce-i drept, dar niciodată nu este prea târziu să-ți schimbi comportamentul, să înveți cum să te porți cu ceilalți, astfel încât, aceștia, la rândul lor, să te trateze cu respect!

De cele mai multe ori, adulții, din comoditate, sau din alte motive, dau „ordine”: “adu-mi telecomanda!”, „dă-mi și mie ochelarii!” sau „culcă-te, că mâine te trezești de dimineață!” omițând să-i acorde copilului importanța cuvenită. Altfel ar sta lucrurile dacă aceste ordine ar fi însoțite de „banalele” *te rog frumos, mulțumesc mult pentru ajutor, noapte bună, somn ușor, vise plăcute...*

Un alt aspect care trebuie menționat este faptul că, în contextul societății actuale, copiii își însușesc unele deprinderi de comportament din mass-media: desene animate, filme, emisiuni de divertisment - ce nu sunt adresate acestui segment de vârstă – jocuri pe calculator. Atenție mare, așadar, la ce urmăresc copiii noștri când nu suntem lângă ei!

În zilele noastre, părinții, preocupați de grija zilei de mâine, constată că timpul petrecut cu copilul este din ce în ce mai puțin. Ideea este să conștientizăm nevoia acestuia de a petrece cât mai mult timp cu el. Ne mirăm că fiul/fiica ne așteaptă până venim seara, de la serviciu, ca să-și facă temele cu noi. Acesta nu pentru că n-ar ști să le rezolve, ci pentru că tânjesc după atenția pe care ar trebui să le-o acordăm...

Educația copilului nu trebuie lăsată numai pe seama altcuiva, în ideea că „lasă, că nu am timp acum de asta” și „o să se descurce el cum o putea”! Grădiniței și școlii le revin, ce-i drept, în mare măsură, responsabilitatea enormă de a educa. Cadrele didactice continuă, de fapt, educația copilului. Dar, ca să lași numai pe seama grădiniței și apoi a școlii, această sarcină, este o mare greșală. Este ca și când tu, ca părinte, ai fi fost absent în viața copilului, sau, mai rău, i-ai format niște deprinderi care, cu oricâtă bunăvoință din partea dascălilor, cu foarte mari eforturi, vor fi îndreptate și remediate. Ideea de bază este că „temelia” unei bune creșteri este realizată în familie.

Orice părinte își dorește ca „puiul” său să fie acceptat cu ușurință de ceilalți, să fie plăcut de aceștia, să fie căutat-solicitat în diverse grupuri, în care copilul să-și pună amprenta.

Să nu uităm că acesta este „oglinza” părinților. Este posibil ca, din diverse cauze, chiar părinții să aibă unele „lacune” în ceea ce privește educația primită de-acasă, dar, din experiențele proprii, au învățat că totul pleacă de la *respect*: respectându-i pe ceilalți, ești la rândul tău respectat.

Ce înseamnă respectul față de ceilalți: de la „banalul” „salut” până la respectarea regulilor de orice fel – să nu întârzi, să respecti orele de program, să nu râzi de defectele celorlalți, cu alte cuvinte,

„ce ție nu-ți place, altuia nu-i face” sau „poartă-te cu ceilalți așa cum ai vrea ca ei să se poarte cu tine”.

Când vine pe lume, copilul este ca un diamant neșlefuit. Este nevoie de bijutieri talentați pentru a străluci! În cea mai mare măsură, de noi, părinții, depinde câte karate va avea!

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!
~OBLIGAȚIE PARENTALĂ~

AUTOR: PROF.ÎNV.PRIMAR: POPESCU DIANA-MARCELA
ȘCOALA DE PROVENIENȚĂ:
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIRON COSTIN”, SUCEAVA

Încă din cele mai vechi timpuri, oamenii au fost preocupați de educație și implicit de toate formele de realizare a acesteia. Piatră de temelie în acest sens, se consideră a fi munca asiduă pe care o face familia, tot ceea ce fac părinții sau tutorii (după caz), încă din momentul în care află vestea că vor avea un copil și până ce aceștia din urmă ajung la maturitate și decid să își ia viața în mâini, plecând din cuibul părintesc.

Toată această muncă asiduă se oglindește ulterior în tot ceea ce devine copilul, tot ce știe să facă, dar mai cu seamă, în comportamentul/atitudinile/manifestările exterioare ale puiului de om. Astfel, odată cu acest lucru intervine și faptul că de fiecare dată când un copil supără excesiv un adult, când are o atitudine inadecvată, un comportament ce nu este dezirabil, atunci avem tendința parcă manifestată din reflex de a spune că acel copil nu are cei șapte ani de acasă.

Dacă există această temelie solidă a acestor șapte ani de acasă, construcția întregii vieți ce urmează a se clădi, va fi tot mai puternică, mai pregătită pentru orice încercare/provocare sau altele. Este esențial ca un copil să dea dovadă de politețe, de respect, de înțelegere și mai ales de faptul că și-a însușit o serie de norme sau chiar reguli.

Perioada celor șapte ani de acasă este cea considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Această perioadă trebuie exploatată la maximum, iar copiii trebuie să fie considerați esemeni unor bureți care sunt gata să strângă o cantitate extrem de mare, de până la 10 ori mai mare decât propria greutate, dar nu poate buretele să facă acest lucru doar dacă se intervine asupra lui cu lichidul indispensabil în acest context metaforic al absorbției.

Copilul este mai mult decât pregătit să primească informații.

De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și poate cel mai important, în ce mod, ce strategii folosește.

Pseudonimul pentru cei șapte ani de acasă este dat de realitatea propriu-zisă pe care o petrece copilul, de faptul că proporțional cu toate celelalte activități, cel mai mult timp, copilul îl petrece acasă, în familie, în special până la vârsta de trei anișori.

Iar dacă tot am ajuns la faptul că estimările arată cum procentajul petrecerii timpului împreună este familia este destul de frunțos, atunci haideți să facem astfel încât acesta să înțeleagă ce au voie și mai ales ceea ce nu cred că au voie, deci să fie autonomi, dar mai cu seamă, să profităm de timpul pe care îl avem și să îl fructificăm în domeniul vast, complex și indispensabil al educației.

FAMILIA SI ROLUL EI IN VIATA COPILULUI

PROF.INV.PRESCOLAR: POPESCU DOINA
SCOALA GIMNAZIALA „AUREL VLAICU” FETESTI

Educatia este un proces continuu care incepe in primele clipe de viata si continua pe tot parcursul existentei noastre, fiecare etapa de viata fiind marcata de nevoia achizitionarii unor continuturi noi. Mama si tatal sunt profesorii cei mai importanti din viata copilului. Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Cei sapte ani de acasa sunt masura unui copil educat si este perfect adevarat. Educatia de pana la sapte ani este fundamentul succesului in achizitiile viitoare. Educatia, constand in sistemul de interactiuni intre parinti si copil, poate favoriza explorarea posibilitatilor sinelui sau poate duce la restrangerea lor. Cand spunem educatie, nu ne referim doar la ceea ce parintele transmite verbal copilului, ci la tot ceea ce face parintele in interactiunea cu copilul. In primele etape ale vietii ni se fixeaza reperele care tin de dezvoltarea noastra emotionala si relationala, punandu-se bazele felului in care viitorul adult isi va exprima emotiile si isi va consolida sentimentele, urmand ca in etapele ulterioare sa se puna bazele unui sistem de norme, reguli si principii care sa il ajute sa functioneze in cadrul social. In ambele etape un rol decisiv il joaca familia, mai ales parintii si modul in care acestia reusesc sa transmita copilului un nou set de reguli si valori care urmeaza sa fie interiorizate. **Felul in care adultul se formeaza si functioneaza intr-un anumit context de viata este direct dependent de educatia pe care acesta o primeste din partea familiei.** Familia trebuie să-și facă timp pentru copilul său. Să vorbească, să se joace cu el, să-l asculte, să-i respecte dorințele (jocurile), să-i satisfacă trebuințele, să-i înțeleagă motivațiile. La vârsta aceasta, frageda, se pun bazele caracterului copilului: acum încep să se definească profilul său moral, acum i se formează atitudinea față de oameni, față de lumea înconjurătoare. De aceea, este foarte important să-i învățăm cum să-i respecte și să-i iubească pe ceilalți, în primul rând pe părinții săi. Familia este cea care răspunde trebuințelor elementare ale copilului: de afecțiune și de protecție. Părinții apără copilul în fața unor agresioni, lipsuri, mediul ambiant (frig, umezeală, frig, furtuni). Dragostea fata de copil: Familia este locul unde copilul învață să fie iubit și să iubească. Părinții trebuie să se bucure de copiii lor, să-i accepte așa cum sunt, să nu-i jignească, să nu-i umilească, să nu-i descurajeze, să nu-i pedepsească pe nedrept, să nu-i lipsească de încredere. Dacă se simte iubit copilul trăiește sentimentul de siguranță, de protecție, se simte membru al familiei, și se integrează în normele și regulile grupului. Sentimentul de siguranță dă copilului încrederea de a avea inițiative proprii și de a acționa conform lor. În cursul raporturilor interpersonale se cultivă afectivitatea. Familia trebuie să-l învețe pe copil că trebuie să trăiască în dragoste și armonie cu cei apropiați, dar și cu ceilalți semeni. Să trăiască cinstit, să iubească adevărul, să respecte bunurile, convingerile și sentimentele altora. Referindu-se la puterea exemplului părinților în educație, J. Lock spunea: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite. Dacă vă scapă vreo vorbă sau săvârșiți vreo faptă pe care i-ați prezentat-o drept o greșeală când a-ți comis-o, el cu siguranță că se va apăra invocând exemplul dat de dumneavoastră și se pune în așa măsură la adăpostul acestui exemplu, încât greu vă veți atinge de el pentru a-i îndrepta cum trebuie greșeala respectivă.” Familia trebuie să-și facă timp pentru copilul său. Să vorbească, să se joace cu el, să-l asculte. Jocul și jucăria sunt mijloacele cele mai accesibile pe care părinții le pot utiliza în munca educativă, pentru că cea mai mare parte din timp, până la șase ani, copilul și-o petrece jucându-se, jocul fiind principala formă de manifestare prin care își poate satisface nevoia de mișcare și de cunoaștere. Dar, jocurile și jucăriile oferite copiilor să fie alese în funcție de particularitățile de vârstă. Invatam copilul sa iubeasca munca: În familie, copiii învață primul abecedar al muncii prin activitățile casnice și gospodărești la care sunt antrenați- udatul florilor, ștersul prafului, spălatal vaselor, ordine în cameră sau în dulap, mici cumpărături. Încercând implicarea copilului în treburile gospodărești ale familiei copiii se obișnuiesc să participe alături de părinți, încep să aprecieze munca celorlalți membri ai familiei. Solicitățile adultului trebuie să fie compatibile cu vârsta copilului, cu posibilitățile și aptitudinile sale, pentru a-i oferi bucuria reușitei. Pentru unele reușite este bine să fie lăudat copilul, dar și sa i se atraga atentia daca este cazul, pentru superficialitate. Familia trebuie să ofere copilului experiențe complexe prin

implicarea sa în viața socială, începând cu cunoașterea naturii. În perioada preșcolară orizontul de cunoaștere al copilului se lărgeste ca urmare a experienței câștigate în contact cu mediul înconjurător, cu prilejul plimbărilor în natură. În perioada preșcolară părinții trebuie să acorde atenție deosebită formării deprinderilor. De mic copilul trebuie să știe ce este bine și ce este rău în comportarea sa sau a altor copii. Tot acum se formează și se dezvoltă sentimentele morale. În jurul vârstei de 3-4 ani apare primul sentiment- de rușine. Se rușinează când face o faptă rea și este muștrat, lasă capul în jos dacă este dojenit pe ton ridicat, plânge. Sentimentul de mulțumire, de satisfacție apare mai târziu, când copilul înțelege prin comparație că fapta lui este aprobată, apreciată sau dezaprobată. Și tot în familie copilul învață sentimentul de iubire , de dragoste față de părinți, bunici, frați, față de casa părintească, locul natal, țara în care s-a născut, față de frumusețile naturii.Descoperirea propriei identitati: La naștere , copiii găsesc în familie hrana și căldura sufletească necesară vieții, dar și un nume (o identitate), o limbă, o cultură, un anumit mod de a acționa, de a fi, care te modelează, te ajută să crești, să devii „om”. În copilărie, dezvoltarea socială este echivalentă cu socializarea. Există însă o relație strânsă între aspectul social și dezvoltarea structurilor cognitive ale gândirii copiilor. În primele luni de viață copilul este capabil să-și recunoască mama, iar mai târziu realizează că o persoană există chiar și atunci când lipsește . În familie copilul învață să trăiască și alături de ceilalți oameni. Dacă părinții s-au preocupat de formarea capacității copilului de a relaționa cu cei din jur, odată cu intrarea în grădiniță el va ști să se raporteze la ceilalți, va ști să coopereze, să se asocieze cu copiii, va avea mai multă inițiativă în organizarea și desfășurarea unor jocuri, fie în comunicarea verbală .Familia pune bazele formarii personalitatii copilului: Tot părinții sunt aceea care dezvoltă voința, stăpânirea de sine, perseverența, conștiinciozitatea, spiritul de inițiativă, curajul, trăsături care marchează personalitatea copilului și pune bazele formării trăsăturilor de caracter: cinstea, sinceritatea, modestia, în primul rând prin modelul personal. Familia are obligația de a arăta copilului posibilitățile și limitele libertății umane. Copilul, ca orice om, trebuie să respecte anumite limite în faptele sale, chiar și în familie, față de părinți. Părinții sunt primii care ajută copilul să recunoască și să respecte aceste limite. Primii ani din viața copilului sunt cei mai importanți- anii de formare, de dezvoltare emoțională și intelectuală. La șapte ani structurile esențiale ale personalității sunt deja formate, iar personalitatea copilului în curs de formare va purta adânc gravată în ea o dominantă stabilă. Putem spune că, școala începe în familie! De aceea, este necesar ca părinții să aibă în vedere că ființa umană este în continuă prefacere, că cele mai rapide transformări se produc în perioada copilăriei.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE ASTĂZI

PROF. POPESCU GABRIELA ȘOALA GIMNAZIALĂ „GEORGE VOEVIDCA”, CÂMPULUNG MOLDOVENESC, SUCEAVA ȘOALA GIMNAZIALĂ „IORGU G. TOMA“, VAMA, SUCEAVA

Prin ritmul rapid impus schimbării, prin complexitatea ei, prin noutățile pe care le generează și le impune, societatea contemporană aduce, în fața oamenilor de toate vârstele, noi și noi probleme de ordin economic, cultural, științific etc. Acestei societăți trebuie să-i facă față copilul de astăzi și familia sa. Educația, sub toate formele ei, este chemată să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Cunoașterea particularităților dezvoltării personalității, a factorilor care contribuie la deșăvșirea acesteia, a problemelor pe care le ridică ea, contribuie în mare măsură la găsirea unor soluții adecvate.

Considerând că „familia constituie un soi de personalitate colectivă, a cărei armonie generală influențează armonia fiecăreia dintre părți”¹ deducem că relațiile de filiațiune au importanță majoră în definirea personalității copilului. Relațiile de filiațiune, având o determinare genetică, se desfășoară pe trei niveluri: **primar** (părinți- copii), **secundar** (relații între frați) și **terțiar** (bunici-nepoți). Pe lângă componenta genetică, prin care sunt preluate de la antecesori o serie de trăsături și predispoziții psihice, și-a dovedit importanța, cu totul excepțională, pentru dezvoltarea generală a personalității copilului, interacțiunea și comunicarea membrilor familiei. Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale.

„Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața”². Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții (cu intensități diferite), dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie *indirect*, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale („cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

Prin urmare, dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, școlari, comunitari. Factorii familiali sunt, ca proximitate și importanță, principalii promotori în dezvoltarea unei personalități armonioase.

Rezultatele mai multor studii arată că, astăzi, elevii care sunt înconjurați de dragostea și ajutorul membrilor familiei au rezultate mult mai bune la școală față de copiii ai căror părinți lucrează de dimineața până seara și care nu petrec prea mult timp împreună cu ei.

Familia este foarte importantă în educația copiilor pentru că are o influență deosebită asupra copiilor, care dobândesc mult mai repede și mai ușor cunoștințe despre obiceiuri comportamentale, stil de viață, societate și natură de la persoanele apropiate, cu autoritate în viața lor, decât de la profesori sau necunoscuți, cu care nu petrec prea mult timp.

De asemenea, familia are un rol foarte important în dezvoltarea copiilor atât din punct de vedere intelectual, cât și fizic, moral și estetic. Părinții sunt cei care, de cele mai multe ori, asigură hrana și celelalte elemente necesare copiilor: hăinuțe, cărți, rechizite, jucării, ceea ce îi determină pe cei mici să înțeleagă că au datoria să împlinescă așteptările pe care le au adulții de la ei.

Mai mult decât atât, părinții au datoria de a le forma copiilor conștiința, caracterul, voința, personalitatea și simțul responsabil, dinainte ca cei mici să ajungă pe băncile școlilor. Toate acestea însumează un „cod de bune maniere“ moral-etice cunoscut sub denumirea de „cei șapte ani de acasă“. Copiii ar trebui să facă dovada însușirii acestui „cod“ nu numai în familie, ci și la școală, în mijloacele de transport, în alte colectivități și oriunde s-ar afla.

Din păcate, astăzi, copiii dovedesc din ce în ce mai puțin existența „celor șapte ani de acasă“, atât la școală, prin comportamentul lor neadecvat la ore, cât și în afara ei, prin lipsă de respect sau lipsă de bunsimț față de oamenii pe care îi întâlnesc sau față de lucrurile înconjurătoare.

BIBLIOGRAFIE:

1. BERGER, G., Omul modern și educația sa, EDP, București 1973, in <http://www.rasfoiesc.com/educatie/psihologie/EDUCATIA-IN-FAMILIE-FACTOR-AL-DEZVOLTĂRII-PERSONALITĂȚII75.php>
2. GOLU, M., Dinamica personalității, Editura Geneze, București 1993, in <http://www.rasfoiesc.com/educatie/psihologie/EDUCATIA-IN-FAMILIE-FACTOR-AL-DEZVOLTĂRII-PERSONALITĂȚII75.php>
3. <https://www.portalinvatamant.ro/articole/sfatul-specialistului-85/rolul-educatiei-in-familie-703.html>

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. POPESCU MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NOVACI, GORJ

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil bine educat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

„Cei șapte ani de acasă” ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal. În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”).

BIBLIOGRAFIE

-Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012
-www.didactic.ro

STRATEGII DE EVALUARE A RANDAMENTULUI SCOLAR

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR: POPESCU MARIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ COMUNA BERISLĂVEȘTI

1. Tipuri și forme ale evaluării procesului didactic

S-a constatat ca evaluarea devine productivă dacă este integrată în procesul didactic, ca acțiune constitutivă a acestuia, nu doar ca un auxiliar a întregului demers didactic. S-au putut contura trei forme de evaluare, potrivit momentului și modului în care se realizează.

Evaluarea inițială, semnificația și conținutul evaluării inițiale sunt sugerate chiar de denumirea ei, se efectuează la începutul unui program de instruire: ciclul de învățământ, an școlar, începutul unui capitol și chiar al unei lecții. Indiferent de întinderea în timp a unei activități de instruire, există certe și explicabile diferențieri în nivelul de pregătire al elevilor, în resursele intelectuale de care dispun, în capacitățile pe care și le-au conturat, iar toate aceste elemente trebuie știute în prealabil, căci "ceea ce influențează cel mai mult învățarea, este ceea ce știe elevul la plecare" (D. Ausubel, specialist în psihologia învățării, 1981).

Pentru a cunoaște ce știu elevii la orice început de drum, singura soluție este evaluarea inițială, prin examinări orale, dar mai ales scrise, care arată nivelul pregătirii elevilor. Unde e cazul, se întocmesc programe de recuperare.

Evaluarea dinamică este evaluarea pe parcursul procesului didactic. Succesul în activitatea didactică depinde în mare măsură de felul în care sunt evaluate procesele de predare-învățare. Evaluarea rezultatelor școlare trebuie realizată pe întreg parcursul procesului didactic, ca o ilustrare a caracterului dinamic al acesteia și se realizează din perspectiva a două modele: evaluare cumulativă (sumativă) și evaluare continuă (formativă).

Evaluarea cumulativă se realizează prin verificări parțiale și se finalizează cu încheieri de bilanț asupra rezultatelor, după perioade mai lungi: capitole, semestru, an școlar, ciclul școlar. Se apreciază numai rezultatele și nu procesul. Are loc după parcurgerea procesului, care nu mai poate fi ameliorat. Acest tip de evaluare oferă informații necesare pentru desfășurarea procesului de învățare în perspectivă mai îndepărtată.

Evaluarea formativă sau continuă are loc prin verificarea tuturor elevilor și a întregii materii. Ea este inclusă în procesul de instruire, se realizează pe parcurs, după secvențe mici și oferă luarea unor măsuri de ameliorare a procesului de recuperare "din mers" a rămânerii în urmă a unor elevi sau a unor secvențe din materia parcursă, favorizând prevenirea eșecului. Evaluarea continuă se face în mod curent, pe secvențe de lecție, la sfârșitul fiecărei lecții sau după mai multe lecții constituite în unități de învățare. În acest fel, evaluarea realizează un feed-back continuu, atât pentru elevi, cât și pentru profesor.

Abordarea fiecăreia din formele (strategiile) de evaluare în parte nu trebuie să creeze impresia că destinația lor e tranșantă; ele nu se exclud, dimpotrivă, se întrepătrund și se completează reciproc.

2. Instrumente și tehnici ale evaluării

Evaluarea în procesul didactic este unul din domeniile cele mai insistent explorate ale activității de învățământ în ultima perioadă de timp. Ca urmare, abordarea problemelor pe care le comportă procesul evaluativ se înscrie în ansamblul acțiunilor ce se întreprind pentru modernizarea și perfecționarea învățământului în societatea contemporană. Aceste elemente sunt cuprinse în documente oficiale, în lucrări de sinteză și analitice puse la îndemana celor interesați. Iată, în cele ce urmează cele mai semnificative documente.

Standardele curriculare de performanță intra, de fapt, chiar în structura programelor școlare și reprezintă un concept relativ nou utilizat în teoria, și mai ales, în practica educațională.

Standardele curriculare de performanță reprezintă un sistem de referință unitar pentru toți elevii, stabilit la sfârșitul unei etape de școlaritate. De asemenea, ele constituie criteriile de evaluare a calității procesului învățării, care să arate nivelul la care au fost realizate obiectivele curriculare de către elevi. În același timp, standardele de performanță au și un caracter normativ, constituind indicii (semne, dovezi) utile la îndemana tuturor celor implicați în procesul educațional. Astfel, pe baza lor, elevii înșiși vor fi conștienți de ceea ce se așteaptă de la ei, ca rezultat al învățării: atitudine și

comportamente corespunzătoare, nivel de cunoștințe; ei vor afla ca toate acestea constituie criteriile de evaluare la sfârșitul fiecărei etape sau trepte de școlaritate.

Pentru cadrele didactice, standardele de performanță constituie un criteriu de bază în autoreglarea propriului lor demers didactic. Părinții vor lua la cunoștință de ceea ce așteaptă școala de la elevi, de rolul lor ca factori educaționali.

Bibliografie:

1. Lindeman, Richard, Evaluarea în procesul de instruire, în: “ Psihologia procesului educațional”, E., D., P., București, 1979.
2. Ioan, Nicola, “ Tratat de pedagogie școlară”, Editura Aramis, București, 2002,
3. Perfecționarea lecției în școala modernă, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1983

CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR POPESCU NADIA
G.P.N. ANINOASA

Politețea este „ceva” care se învață. Și se învață ușor.

Primele reguli de politețe le învățăm de la părinții și bunicii noștri. Mai târziu le învățăm de la doamna educatoare, apoi de la doamna învățătoare dar și de la profesorii care ne vor călăuzii pașii spre viitor. Toți acești oameni din jurul nostru ne dau sfaturi pe care noi ar trebui să le respectăm.

Ei ne dau sfaturi zilnic:

- „Spune *Bună ziua* când te întâlnești cu cineva cunoscut!”- spune mama;
- „*Nu vorbi cu gura plină!*”-spune bunica;
- „*Pune-ți batista la gură când strănuți!*”- spune tata;
- „*Spune te rog când ceri ceva!*”- spune doamna învățătoare.

Este foarte bine să primim atât de multe sfaturi. Noi, copiii, de cele mai multe ori ținem cont de ele. Dar, se întâmplă să mai și greșim iar observațiile pe care le primim nu sunt deloc binevenite.

Singura rezolvare pentru această problemă este: POLITEȚEA.

Fiind politicoși mereu atunci nu vom mai primi observații, ba chiar vom fi apreciați și lăudați iar ceilalți se vor purta la fel de frumos cu noi și viața ne va fi mai bună, mai armonioasă și mai veselă.

Pentru aceasta trebuie să ne străduim să fim politicoși.

A avea „cei șapte ani de acasă” înseamnă a ne comporta respectuos tot timpul, în orice situație și cu toată lumea.

Cei șapte ani de acasa sunt pentru unii piatra de temelie a vieții pe viitor. De acesti ani depinde de cum vei fii integrat in societate, cum vei fii agreat de cei din jur si cum îți poți ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi. La rândul nostru, odată cu trecerea timpului, când vom devenii mai înțelepți, o să dăm și noi aceste sfaturi copiilor, nepoților și celor dragi, ca și ei să aibă la bază cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinti, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Sunt parinți care muncesc de dimineața până seara pentru copiii lor, dar sunt total străini față de nevoile reale ale acestora.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care parinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

PĂRINȚI ȘI PROFESORI ÎMPREUNĂ PENTRU CEI „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”!

PROF. ÎNV. PRIMAR POPESCU NATALIA,
CNI „MATEI BASARAB” RM. VÂLCEA

Când vorbim despre *cei 7 ani de acasă* ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are *cei 7 ani de acasă* ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog frumos, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții

Expresia „*cei șapte ani de-acasă*” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există „*cei 7 ani de-acasă*”, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. *Cei 7 ani de acasă* sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani

1. **Învăță-l să se poarte frumos!**: bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului.

2. **Stabilește și impune reguli și limite** în comportamentul copilului!

3. **Comunică cât mai mult cu el!** – comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii.

4. **Învăță-l să iubească lectura și cărțile!** – începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!

5. **Lasă-l să se bucure de copilărie!** – permite-i copilului să socializeze, să se distreze, să se relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

6. **Nu abuza în niciun fel de copil!** – (fizic, emoțional, verbal) evită educația cu „palma la fund” și concentrează-te pe disciplina pozitivă.

7. **Învăță-l să-și exprime emoții și sentimente!** – numai așa va reuși să rezolve conflictele pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

8. **Învăță-l să spună mereu adevărul!** – și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la părinți.

9. **Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău!** – Fii un părinte implicat și devotat, iar *cei 7 ani de acasă* vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

10. **Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta!** – Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu-i pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești!

Cei 7 ani de acasă se termină odată ce mergem cu micuțul de mână la școală? Sau *cei 7 ani de acasă* se finalizează odată ce copilul devine părinte și începe să-și facă griji cu privire la *cei 7 ani de acasă* ai copilului său?

Eu cred că nu se termină niciodată!!!

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: POPESCU ROXANA,
GRĂDINIȚA CU PP NR.15 BRAȘOV

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

„ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF.INV PRIMAR POPESCU TAMARA
SC.PRIM.SECIURILE,ROSIA DE AMARADIA ,GORJ

„ Este de o mie de ori mai bine sa ai bun simt fara educatie decat educatie fara bun simt,”
Robert G.Ingersol

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura persoalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă **1580** în comunitate) este bine să fie considerate

intervenții educative, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

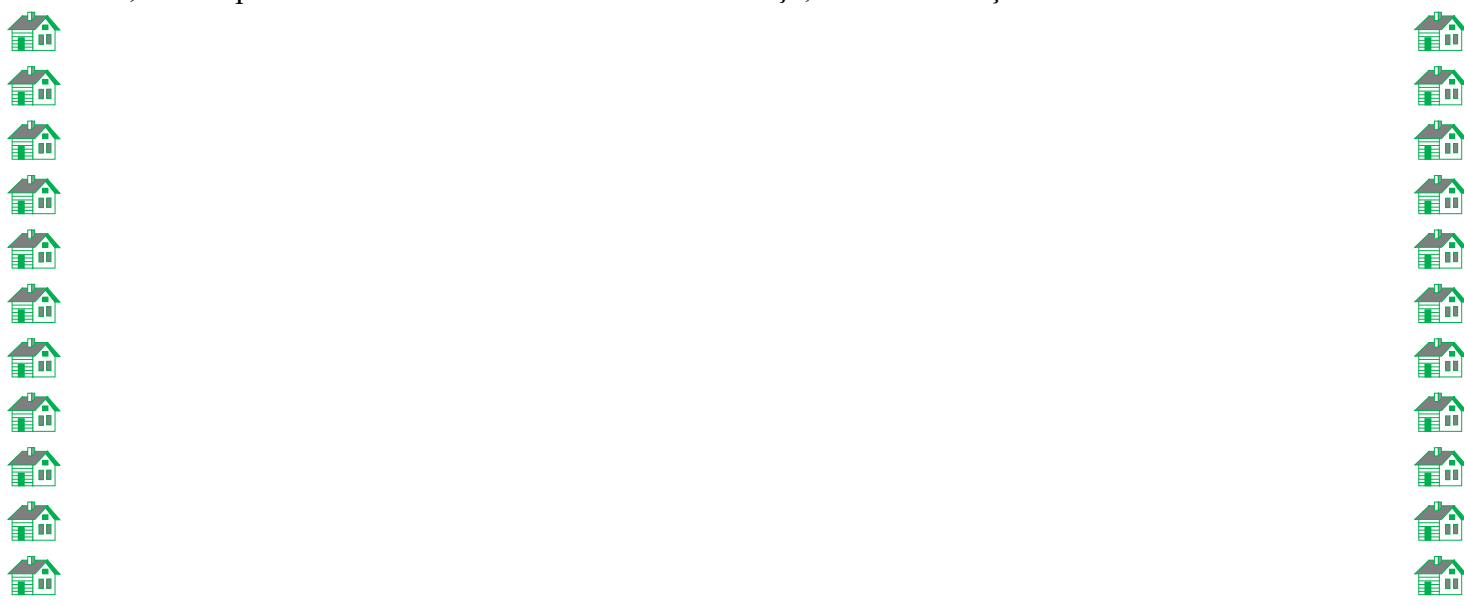
PĂRINȚII INTELIGENȚI ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. POPINA NICOLETA CORINA

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politețe și de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil,educat,politicos,care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație,atât în societate,cât și în viața particulară.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil,educat,politicos,care știe să spună „mulțumesc“ și care are o conduită bună în orice situație,atât în societate,cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie,prin exemple și argumente clare. Nu uita însă că purtarea copilului tău,definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă,nu este întotdeauna un lucru intenționat. Uneori,cei mici pur și simplu nu își dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută,că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la școală sau că nu e un semn de bună creștere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Încă din primii ani de viață,cel mic poate învăța cu ajutorul tău ce înseamnă noțiunea de respect,mai ales dacă îl înveți să folosească des cuvinte precum „te rog“ „mulțumesc“ „bună ziua“ „mă scuzați“. Nu uita că tu îi dai prima exemplul. Învățându-l bunele maniere,când va crește,toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Știi și tu deja că politețea se învață treptat,tocmai de aceea e important să îi explici copilului tău de ce trebuie să fie respectuos:respectându-i pe alții va fi,la rândul său,respectat.

Tot în primii șapte ani de viață,îi poți oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința,începând cu un simplu „mulțumesc“ adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Învăță-l să fie deschis,să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație.

Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog“ sau „mulțumesc“,ori să salute și să răspundă la salut,pe măsură ce va crește,odorul tău își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau te însoțește la un eveniment important. Spune-i că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari,ci sunt importante în viața de zi cu zi,în orice situație.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală,cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă,cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar,cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare,care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor,e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles,în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism,adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți,că știe să asculte ce spune cineva,că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă,de cum să se îmbrace,să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el,că are valoare ca om.

FAMILIA ȘI GRĂDINIȚA, STRUCTURI INSTITUȚIONALIZATE IMPLICATE ÎN EDUCAȚIA COPILULUI PÂNĂ LA VÂRSTA DE 6-7 ANI

PROF. ÎNV. PREȘC. POPOVICI CARMEN LUMINIȚA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "CARMEN SYLVA",
STRUCTURA- GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 9, IAȘI

Educația este o acțiune socială care se desfășoară într-un cadru instituționalizat și nu numai. În categoria factorilor educaționali putem include școala, familia, instituțiile cultural-educative, mijloacele mass-media s.a.. Atunci când copilul este integrat într-unul din aceste medii, asupra sa se vor exercita diverse influențe educative.

Mediul familial este universul natural al celor mici, este primul cadru de socializare al lor și nevoia sprijinirii părinților în educație este presantă. Copilul, la început, își petrece cea mai mare parte a timpului în familie. Legătura dintre copil și adulții din imediata apropiere este extrem de puternică. Familia - scena principală din viața copilului, univers social în care, până la o anumită vârstă, se reflectă de fapt întreaga viață socială, este recunoscută ca fiind "cel mai puternic agent socializator în dezvoltarea copiilor, mai ales în perioada copilăriei mici. În primii ani ai dezvoltării copilului, familia este esențială în dezvoltarea psihică a acestuia, fiind o sursă primară de dragoste și afecțiune." (Sion, G., *Psihologia vârstelor*, Editura Fundației România de mâine, București, 2006, pg. 169). În familie sunt îndeplinite toate nevoile de creștere și dezvoltare, atât fiziologice, cât și psihologice ale copilului. În acest mediu copiii câștigă și dezvoltă aproape toate achizițiile (motorii, cognitive, afective), motiv pentru care "evaluarea contribuției sau influenței familiei în dezvoltarea copilului față de alți factori, cum ar fi cei genetici și sociali este dificil de decelat." (Sion, G., *Psihologia vârstelor*, Editura Fundației România de mâine, București, 2006, pg. 169).

Nu este suficient a defini termenul *familie* pentru a înțelege semnificația profundă a acestuia deoarece, acest termen nu are un conținut și o sferă noțională bine circumscrise. Nu este suficient să știm că familia poate fi definită drept un grup de indivizi uniți prin legături date de generații, caracterizat prin rezidență comună, cooperare economică și reproducere. Nici o familie nu seamănă cu alta însă, la baza constituirii fiecăreia, există anumite principii comune. Pe baza acestora, familia poate fi definită ca fiind "o imagine la scară redusă a societății în care va trebui să se integreze copilul [...] cea mai puternică structură umană evolutivă, purtând cu sine elemente de cultură și civilizație." (Bonchiș, E. coord., *Familia și rolul ei în educarea copilului*, Editura Polirom, 2011, pg. 17- 18).

Interacțiunea dintre părinți este primul model de relație socială existent pentru copil. Ea, în forma sa fizică și verbală este modificată calitativ și cantitativ în prezența copilului. Ambii părinți aparțin simultan și altor grupuri sociale (familiile de proveniență în care ei înșiși au statut de „copii”, pe care uneori nu știu să-l depășească în favoarea statutului de adult- părinte în propria familie sau în grupul profesional).

Deși familia este cea mai fidelă posesoare a tradițiilor și valorilor naționale, una din cele mai conservatoare segmente ale societății, a devenit tot mai sensibilă la toate transformările pretrecute în societate. Evoluția socială, economică, politică a societății din perioada contemporană a determinat „numeroase mutații și la nivelul familiei. Astfel, în ultimele două decenii s-au înregistrat schimbări radicale în ceea ce privește valorile familiei. Ritmul de viață trepidant, stresul zilnic, neajunsurile economice, instabilitatea venitului și a locului de muncă, șomajul, schimbările rapide și nevoia permanentă de adaptare la nou, problemele existențiale grave, schimbările la nivel individual și depersonalizarea individului, au modificat fundamentul solid al familiei conferindu-i noi roluri și destinații.” (Bonchiș, E. coord., *Familia și rolul ei în educarea copilului*, Editura Polirom, 2011, pg. 23).

În mediul familial sunt respectate și transmise anumite valori, credințe durabile- ca moduri specifice de existență. Anumite studii arată că părinții, aparținând unor categorii socio-economice diferite transmit copiilor lor valori diferite. Se pare că în clasele mijlocii și superioare, sunt valorizate, autonomia și stăpânirea de sine, imaginația și creativitatea, în timp ce în clasele populare accentul

este pus pe ordine, curățenie, obediență, respect al vârstei și al regulii exterioare, respectabilitate, capacitatea de a evita problemele.

La modul ideal, familia are rolul de a asigura copilului mediul potrivit de viață, afecțiune, dragoste, ocrotire; familia trebuie să reprezinte modelul de viață pe care copilul, încă de la naștere începe să și-l însușească. Părinții sunt modele importante pentru copiii lor și au rol deosebit în dezvoltarea socială, etică și emoțională a acestora. Misiunea de a fi părinte este deosebit de grea și întotdeauna există teama de a nu face greșeli. Pregătirea copiilor pentru dobândirea independenței și pentru integrarea socială presupune participarea la activitățile familiale și asumarea unor responsabilități prin care fiecare își îndeplinește statutul și rolul în familia sa. Activitățile la care participă mai frecvent copiii împreună cu părinții se desfășoară cotidian, altele sunt periodice sau ocazionale. Prin aceasta se constată indirect și timpul pe care îl petrec copiii în mod activ, împreună cu părinții, cu familia lor. Educația în familie este „una din principalele manifestări ale educației informale care se realizează implicit, permanent, cu sau fără intenție conștientizată, prin utilizarea cotidiană a resurselor obișnuite, cu îndeplinirea funcțiilor normale ale vieții de familie.” (Bonchiș, E. coord., *Familia și rolul ei în educarea copilului*, Editura Polirom, 2011, pg. 73)

Educația parentală este prima formă de educație pe care copilul o primește. De aici și rolul decisiv al acesteia în formarea și dezvoltarea copilului. Maniera în care părintele își educă copilul este specifică, unică, originală, reflectând nivelul de cunoștințe pe care îl posedă, atitudinile sale, concepția despre educație pe care o posedă. Stilul parental adoptat în educația copilului își pune amprenta asupra dezvoltării psihice a acestuia, principalele domenii comportamentale care o definesc fiind cel cognitiv și social-afectiv.

Dacă familia este primul mediu educativ, grădinița este primul factor de socializare instituționalizat. La relațiile de tip afectiv din familie sunt adăugate relații noi, care impun o anumită distanță socială între copil și adult și o schimbare a mediului de trai. Cadrul didactic trebuie să aibă abilitatea să determine părintele să colaboreze și să înțeleagă care este adevăratul rol al programelor educative oferite de învățământul preșcolar.

Grădinița de copii reprezintă “instituția menită să ocrotească și să facă educația copiilor aflați la vârsta copilăriei mijlocii”. (Glava, A., *Introducere în pedagogia preșcolară*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2002, pg. 49). Numită de-a lungul timpului “casa jocurilor” (Vittotino da Feltre), “grădina de copii” (F. Froebel), “casa copiilor” (M. Montessori), “școala de copii mici” (Legea pentru învățământul primar și primar-normal, 1924), instituția de învățământ preșcolar, numită din 1956 încoace “grădinița de copii”, reprezintă “primul segment al sistemului de învățământ care își propune în mod explicit finalități educaționale pentru activitățile pe care le organizează și desfășoară.” (Glava, A., *Introducere în pedagogia preșcolară*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2002, pg. 49).

Grădinița își asumă astfel responsabilitatea majoră ca, alături de familie, să asigure condițiile unei dezvoltări normale pe toate planurile a copiilor preșcolari, contribuind astfel la valorificarea potențialului fizic și psihic al fiecăruia și fundamentând evoluția școlară și socială ale acestora.

BIBLIOGRAFIE:

1. Bonchiș, E., (coord.), 2011, *Familia și rolul ei în educarea copilului*, Editura Polirom, București;
2. Glava, A., Glava, C., 2002, *Introducere în pedagogia preșcolară*, Ed. Dacia, Cluj
3. Sion, G., 2006, *Psihologia vârstelor*, Editura Fundației România de mâine, București;

CEI 7 ANI DE ACASĂ

**PROF.IN.PRIMAR POPOVICI MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SICHEVITA**

“ Cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori. Baza însă este făcută în sânul familiei.

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Este nevoie a se dezvolta un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional.

Colaborarea între toți factorii educaționali, în primul rând între școală și familie, este stringentă. Școala nu-și poate realiza pe deplin sarcinile, mai ales cu elevii care rămân în urmă la învățătură, dacă nu cunoaște condițiile familiale de muncă și de viață ale copiilor. Apoi o serie de aspecte ale comportamentului elevilor, absențe, disciplină, mod de reușită la învățătură, nu se pot cunoaște și rezolva în modul cel mai eficient fără contactul cu familia. Părinții nu pot cunoaște pe deplin psihologia copilului lor dacă nu află și modul lui de comportare în condițiile școlare. Activitatea de acasă este o continuare a activității pedagogice de la școală și invers. Î

Rolul familiei în educația copilului nu se termină la vârsta școlarizării. Școala și dascălul nu pot suplini cu totul lipsa de preocupare a unui părinte. Efortul educativ își găsește eficiența dorită atunci când între cei doi factori, școală și familie, există o conlucrare în interesul comun al educării copilului.

Se constată că unele familii manifestă totală încredere în rolul pe care școala îl are asupra dezvoltării copilului, pe când altele sunt dezinteresate.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului. Se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efektivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute . Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații . Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Tribuna învățământului -revistă națională de educație și cultură

DEZVOLTAREA CARACTERULUI APLICATIV AL CONTABILITĂȚII PRIN ACTIVITĂȚI CURRICULARE

PROF. POPOVICI MARIANA

Contabilitatea este la prima vedere un domeniu greu de perceput de mediul social, dificilă, cu o interfață pentru asimilare deloc interactivă, iar baza cunoștințelor esențiale pentru a face față înțelegerii corecte și aplicării cu utilitate trebuie să fie solidă. Ori, produsele contabilității sunt doar niște cifre, parcă nimic mai mult. Și totuși, aceste cifre exprimă adevărul. Fie că iubim sau nu prea iubim cifrele, acestea ne dirijează viața, ne restrâng plăcerile, ne semnaleză abuzurile din cont, ne dau fiori când soldul de pe *card* trece pe debit sau când bancomatul ne scrâșnește din spatele ecranului anunțându-ne despre lipsa de fonduri. Deseori managerii scriu pe rețelele de socializare că urăsc contabilitatea. Poate de aceea că îi guvernează, îi domină, îi observă și le spionează fiecare mișcare. Cel puțin într-o lume civilizată. Mișcări bănești, mișcări lumești...

Pentru început, având în vedere că fiecare dintre noi, indiferent de profesie “conduce” o contabilitate personală, primară, aș adresa întrebarea mea preferată: Cui și la ce servește contabilitatea? Contabilitatea nu este doar pentru contabili.

Indiferent de traseul ales, viața de zi cu zi solicită mai multe decizii economice. În acest context, anii de liceu sau de facultate ar putea acoperi golurile. Pentru ca această contabilitate să nu fie percepută de elevi ca un sistem de calcule, de înregistrări fără sens sau explicații, ea trebuie predată pe înțelesul lor, cu exemple din viața de zi cu zi. Chiar dacă contabilitatea se organizează la nivel de entitate și obiectul de studiu este patrimoniul entității, ea poate fi ușor comparată și extrapolată, pentru exemplificare și înțelegere, la patrimoniul familiei. Ori, pentru toată lumea, contabilitatea face parte din activitatea cotidiană, lucru care, de foarte multe ori, nu este observat și nici perceput. Facem contabilitate de la vârste foarte fragede. Împărțind jucăriile, bomboanele, copiii nu fac altceva decât să negocieze niște schimburi reciproc avantajoase.

Contabilitatea poate fi simplă. Pe scurt, ea răspunde la două întrebări: 1) Ce avem? și 2) De unde provine ceea ce avem? De aici și egalitatea de bază în contabilitate: Activ (Ce avem?) = Pasiv (De unde?), care se obține prin aplicarea unor procedee – *dubla reprezentare* și *dubla înregistrare*. Să ne amintim de afirmațiile și întrebările de “serviciu” adresate copilașilor care se laudă că au o mașinuță nouă sau o păpușă Barbie nouă: Ce frumoasă este! De unde o ai? Este o contabilitate “domestică”, bazată pe aceleași principii: are ceva (o mașinuță nouă) și de undeva (cineva i-a dăruit-o). Este la fel și atunci când luăm un credit de la bancă. Avem bani (activ), dar avem și o datorie (pasiv), cele două fiind egale la momentul primirii. Desigur, ceea ce câștigăm sunt banii, dar nu trebuie să uităm de sursa de proveniență – datoria, pe care, mai devreme sau mai târziu, va trebui s-o onorăm. Pentru a înțelege mai bine lumea în care trăiesc, ar fi binevenită educația timpurie în domeniul economiei și al contabilității. **cimus**

Contabilitatea este activitatea specializată în măsurarea, evaluarea, cunoașterea, gestiunea și controlul activelor, datoriilor și capitalurilor proprii, precum și a rezultatelor obținute din activitatea persoanelor juridice și fizice.

Caracterul aplicativ al disciplinei contabilitate oferă posibilitatea desfășurării unor activități sub formă de studii de caz, analize detaliate în cadrul firmelor de exercițiu, controlul îndeplinirii programelor economico-sociale propuse de întreprindere, asigurarea informațiilor necesare cu privire la activitatea prezentă și viitoare a întreprinderii, evaluarea activității și luarea deciziilor corespunzătoare, ce asigură eficiența economico-financiară în viitoare.

Activități curriculare

Reprezintă activități obligatorii, desfășurate la nivelul unității de învățământ la diferite discipline și care urmăresc realizarea unor conținuturi precizate în planurile cadru de învățământ, programele școlare și manualele școlare alternative și care aparțin Curriculumului Național.

Dezvoltarea caracterului aplicativ la contabilitate se realizează prin diferite strategii, metode, procedee și tehnici de lucru centrate pe elev și care urmăresc atingerea competențelor specifice asumate. Prin atitudinea și comportamentul său la clasă, profesorul de specialitate trebuie să confere credibilitate valorilor, conținuturilor și principiilor pe care le predă, demonstrând că ele nu sunt noțiuni abstracte, ci realități valabile în lumea reală.

a. Strategii și tehnici de realizare a sensului bazate pe investigație și pe rezolvarea situațiilor-problemă

Acestea sunt folosite pentru o învățare activă care să faciliteze explorarea realității și învățarea prin descoperire, precum și corelarea cu viața reală, cu nevoile cognitive și afective pe care le impune societatea contemporană.

Avantajele acestor strategii și tehnici: elevii învață să cerceteze și să rezolve singuri probleme desprinse din realitate; își formează capacități, priceperi și deprinderi specifice cercetătorilor; ei învață să lucreze individual și să colaboreze în grup; elevii conștientizează că procesul prin care ajung la rezultate este chiar mai important decât produsul în sine; elevii dobândesc strategii cognitive și metacognitive.

Studiul de caz este o metodă aplicativă bazată pe cunoașterea inductivă care facilitează trecerea de la particular la general. Studiul de caz devine o metodă didactică în momentul în care un caz este oferit elevilor pentru: analiză; identificarea elementelor implicate; determinarea cauzelor și a efectelor actuale; formularea unui diagnostic și a unei prognoze; propunerea unor soluții de rezolvare; deciderea soluției optime de rezolvare.

Cazul reprezintă o situație-problemă particulară, autentică sau ipotetică, modelată sau simulată, care există sau poate exista într-un sistem natural, social sau economic și care necesită un diagnostic și o decizie.

Un caz selecționat și pregătit pentru activitatea didactică are mai multe calități: este autentic, adică a fost desprins direct din realitate; este o situație-problemă care necesită un diagnostic și o decizie; este o situație-problemă despre care deținem toate datele necesare rezolvării; permite găsirea unei soluții cu șanse de generalizare sau aplicare în cazuri similare

Alte metode și tehnici de realizare a sensului bazate pe investigație și pe rezolvarea situațiilor-problemă la lecțiile de contabilitate :investigația în grup; investigația comună; experimentul; cercetarea mea; piramida; proiectul, etc.

b. Strategii bazate pe activitatea practică

Activitățile practice reprezintă ansamblul de activități cu caracter practic și aplicativ, conștient și sistematic executate de elevi, în scopul adâncirii înțelegerii și consolidării cunoștințelor dobândite, verificării și corectării lor, însușirii unor priceperi și deprinderi practice, aplicative.

Sensul activităților practice trebuie înțeles atât în cazul unor activități realizate în cadrul orelor de laborator, cât și cele efectuate în stagiile de pregătire practică, cu ajutorul unor sarcini de învățare care presupun activități independente (de măsurare, comparare, înregistrare).

Exercițiul este o metodă didactică bazată pe acțiune autentică, de efectuare conștientă și repetată a unor acțiuni intelectuale și/sau motrice, pentru însușirea unor comportamente standardizate care permit executarea precisă a unei acțiuni sau unor comportamente cu caracter de creație. (Maria Eliza Dulamă, 2000).

Metoda algoritmizării – ce „constă în elaborarea și aplicarea unor scheme, constituite dintr-o succesiune de secvențe sau operații, în vederea rezolvării unor probleme tipice și a asimilării pe această a cunoștințelor, concomitent cu formarea capacităților operaționale corespunzătoare” (I. Nicola, 1996).

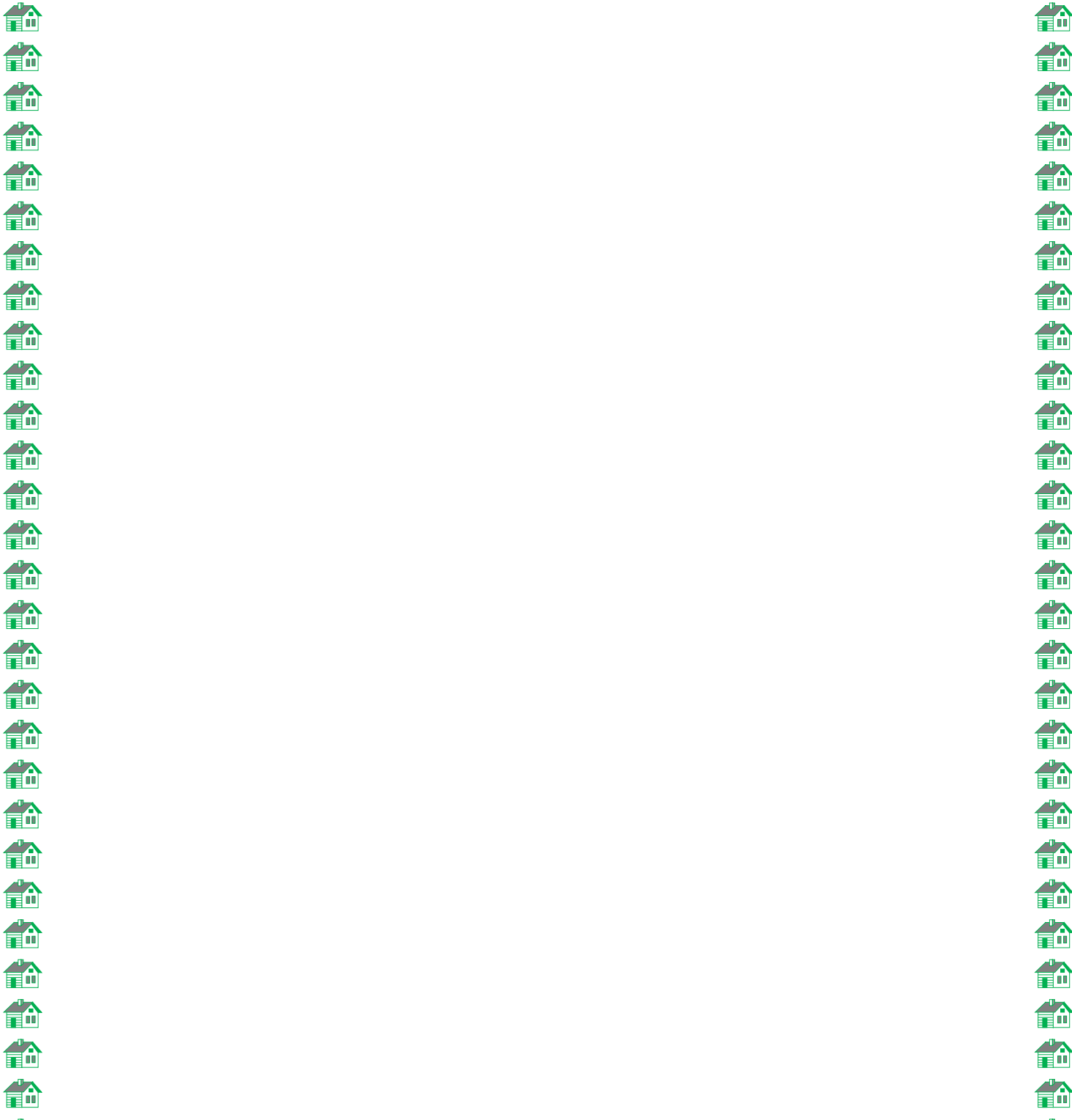
În cadrul acestei metode se disting două elemente complementare: elaborarea algoritmilor și aplicarea lor pentru rezolvarea cerințelor obiectivelor propuse în lecție.

Jocul didactic contabil – este o metodă de învățământ bazată pe acțiune și simulare, desfășurată după reguli acceptate benevol și care generează atractivitate, plăcere, destindere, satisfăcând o cerință, o trebuință interioară. Prin joc, elevii devin mai volubili ieșind din tiparele rigide ale unei activități impuse, sunt activi, devin mai curajoși învingând timiditatea și învață de plăcere, se înlătură monotonia și plictiseala.

Exemple de jocuri contabile: Mozaicul; Cascada; Metoda piramidei; Concursul „Cine știe răspunde”; Rebusul contabil; Pânza de păianjen etc.

BIBLIOGRAFIE

- Caraiani Chirata, Dumirana Mihaela, Bazele contabilității, Ediția a III –a, Editura Universitară
  - Ioan Cerghit – Metode de învățământ, Editura Polirom, București , 2006
  - Lucia Paliu-Popa, Nicolae Ecobici – Contabilitate financiară aplicată – ghid contabil , Editura Universitaria, Craiova, 2010
  - Legea nr.31/1990 –Legea societăților comerciale
  - www.e-legis.ro
  - www.conta.ro
  - www.gestiunestocuri.ro
  - www.e-contabilitate.ro
  - www.programedecontabilitate.ro
-

SECRETUL OMENIEI – IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ!

PROF.ÎNV. PRIMAR POPUȘ CORNELIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 TILEAGD, JUD. BIHOR

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

Înșușirea unui comportament impecabil se referă la învățarea unui set de reguli privitoare la un set de reguli privitoare la buna purtare în familie, apoi la grădiniță, școală și în final în societate. Societatea reprezintă o "mare familie". Un copil se va comporta în societate așa cum a învățat să se comporte în sânul familiei sale.

Un copil lipsit poate să aibă sau nu la baza creșterii sale un asemenea model. Felul de a se comporta, utilizarea fără rezerve a cuvintelor magice : "mulțumesc", "vă rog", "pot să vă ajut?", atenția acordată unor persoane aflate în nevoie, blândețea manifestată pentru un animal arată dacă o persoană a beneficiat în copilărie de o bună educație.

Acest complex de învățăminte reprezintă zestrea adultului de mai târziu. În societate poartă denumirea de "Cei șapte ani de acasă".

Primii șapte ani de viață petrecuți în mijlocul familiei, la care se adaugă experiența dobândită pe parcursul vieții, îl ajută pe om să ducă o viață respectabilă, ferită de multe neplăceri.

Lângă părinți responsabili copilul învață ce e cinstea, prietenia, intr-ajutorarea, munca, măsura, bunătatea, respectul pentru cei dragi, apoi pentru cei pe care-i va întâlni de-a lungul vieții, dragostea și atenția pentru natură.

Un copil binecrescut va ști în viață să-și călăuzească pașii spre tot ce este bun și frumos. Educat din fragedă copilărie va simți nevoia pe parcursul vieții de a se modela, de a învăța.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții. 1589

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. PORȚAN MONICA
COLEGIUL NAȚIONAL "OCTAVIAN GOGA" MARGHITA, BIHOR

Tot mai des auzim în ultimii ani, părinți care spun că își trimit copiii la școală pentru a fi educați, fără să facă diferența între a fi învățați noțiuni, moduri de rezolvare a unor probleme sau situații de viață, și ceea ce presupune educația sănătoasă din familie.

E foarte adevărat că nu prea mai există la propriu cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acesta este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, mai ales prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”. Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul, care este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

„Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. POSZERT MÓNIKA
LICEUL TEORETIC” HORVÁTH JÁNOS” MARGHITA

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la vârsta de șapte ani, în primul rând de la mama, este determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară .

Rolul educativ al părinților este legat de apariția sentimentului familiei și a sentimentului copilăriei . Cele două sentimente s-au constituit treptat, unul pe baza celuilalt, implicând asumarea unei funcții afective atât în raporturile dintre soți, cât și în raportul dintre părinți și copii .

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, deoarece ea influențează și modelează persoana umană . Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei e atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale . Familia este adevăratul laborator de formare a persoanei.

Începând din primii ani de viață , copilul preia de la cei din jur gesturi , atitudini , limbajul , exemple de comportament . Prima relație a copilului cu lumea exterioară este cea cu familia . Aceasta îi oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară , primele norme și reguli de conduită , dar și climatul socioafectiv . Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții , dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale , în special cu școala .

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct , prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate , fie indirect , prin modele de conduită oferite de către membrii familiei , precum și prin climatul psihosocial existent în familie . Modelele de conduită oferite de părinți – precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață , a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale . Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie , mai mult sau mai puțin conștientizate , determină în mare măsură dezvoltarea personalității , precum și rezultatele școlare ale copiilor , comportamentul lor sociomoral .

Fiecare copil are un limbaj principal de iubire, o modalitate în care el înțelege cel mai bine afecțiunea părintelui . Iubirea este fundamentul unei copilării lipsite de griji . Fiecare copil are propria modalitate de a oferi și de a primi iubire .

Când copilul se simte iubit, este mai ușor de disciplinat și de format decât atunci când simte că rezervorul său emoțional este gol . Iubirea adevărată este totdeauna necondiționată . Iubirea necondiționată este iubirea totală, este o lumină călăuzitoare care strălucește în întuneric și ajută părinții să-și dea seama ce trebuie să facă pentru a-și crește copilul . Iubirea necondiționată înseamnă a iubi copilul indiferent de cum arată, de ce talent manifestă, de cum ar vrea să fie, de ceea ce face . Fundamentul iubirii așezat în primii ani de viață afectează capacitatea copilului de a învăța și determină în mare parte momentul în care va fi capabil să sesizeze și un alt tip de informații . Dacă iubirea va fi alimentată așa cum se cuvine, copilul va înflori și va binecuvânta lumea prin frumusețea sa ; fără iubire va deveni o floare veștejită, însetată .

Există cinci modalități în care copiii exprimă și înțeleg iubirea : mângâierile fizice, cuvintele de încurajare, timpul acordat, darurile, serviciile .

Mângâierile fizice sunt cea mai puternică voce a iubirii . Copiii care sunt ținuți în brațe , sunt îmbrățișați, sărutați, se dezvoltă mai devreme din punct de vedere emoțional, decât cei care sunt lăsați multă vreme fără un contact fizic . Ținutul în brațe în timp ce i se citește o poveste devine amintire pentru tot restul vieții .

Cuvintele de încurajare , “balsam pentru suflet”, hrănesc interiorul copilului, dându-i sentimentul valorii de sine și al siguranței, căci “în voia limbii este viața și moartea” (proverb ebraic) . Tonul vocii, blândețea, atmosfera afectuoasă, toate comunică o căldură emoțională și multă iubire . Cuvintele de laudă, de încurajare, cuvintele călăuzitoare, tonul agreabil și o mânie stăpânită vor aduce oricând un câștig însutit . Un mesaj pozitiv transmis în mod negativ va aduce rezultate negative.

🏠 Timpul acordat este darul pe care părintele îl oferă prin prezența sa copilului .Cu cât legătura emoțională dintre copil și părinte este mai puternică, cu atât scade posibilitatea de a se ajunge la un comportament ce presupune delincvență . Timpul acordat trebuie să presupună și un contact vizual plăcut și plin de afecțiune precum și a desfășura o activitate împreună, cunoscând astfel mai bine copilul, împărtășind gândurile și sentimentele . Tot ceea ce se face împreună cu copilul va conta întotdeauna .

🏠 Darurile sunt o formă de recunoștință sau de stimulare . Adevăratul dar exprimă iubirea pentru orice persoană, gestul fiind făcut de bunăvoie .

🏠 A fi părinte bun nu înseamnă a oferi copilului tot ce își dorește . Pentru a fi un părinte bun, trebuie: să observe felul în care copilul își exprimă iubirea față de dumneavoastră; să observe felul în care copilul își exprimă iubirea față de ceilalți; să ascultați cu atenție care sunt cele mai dese rugăminți ale copilului dumneavoastră; să observe care sunt lucrurile de care se plânge cel mai adesea; să-i oferiți copilului posibilitatea de a alege.

🏠 Părinții au rol major în disciplinarea copilului , misiune dificilă care presupune înțelepciune, imaginație, răbdare și multă dragoste .

🏠 Părinții sunt cheia capacității copiilor de a învăța și de a reuși în toate direcțiile.

🏠 **Bibliografie:**

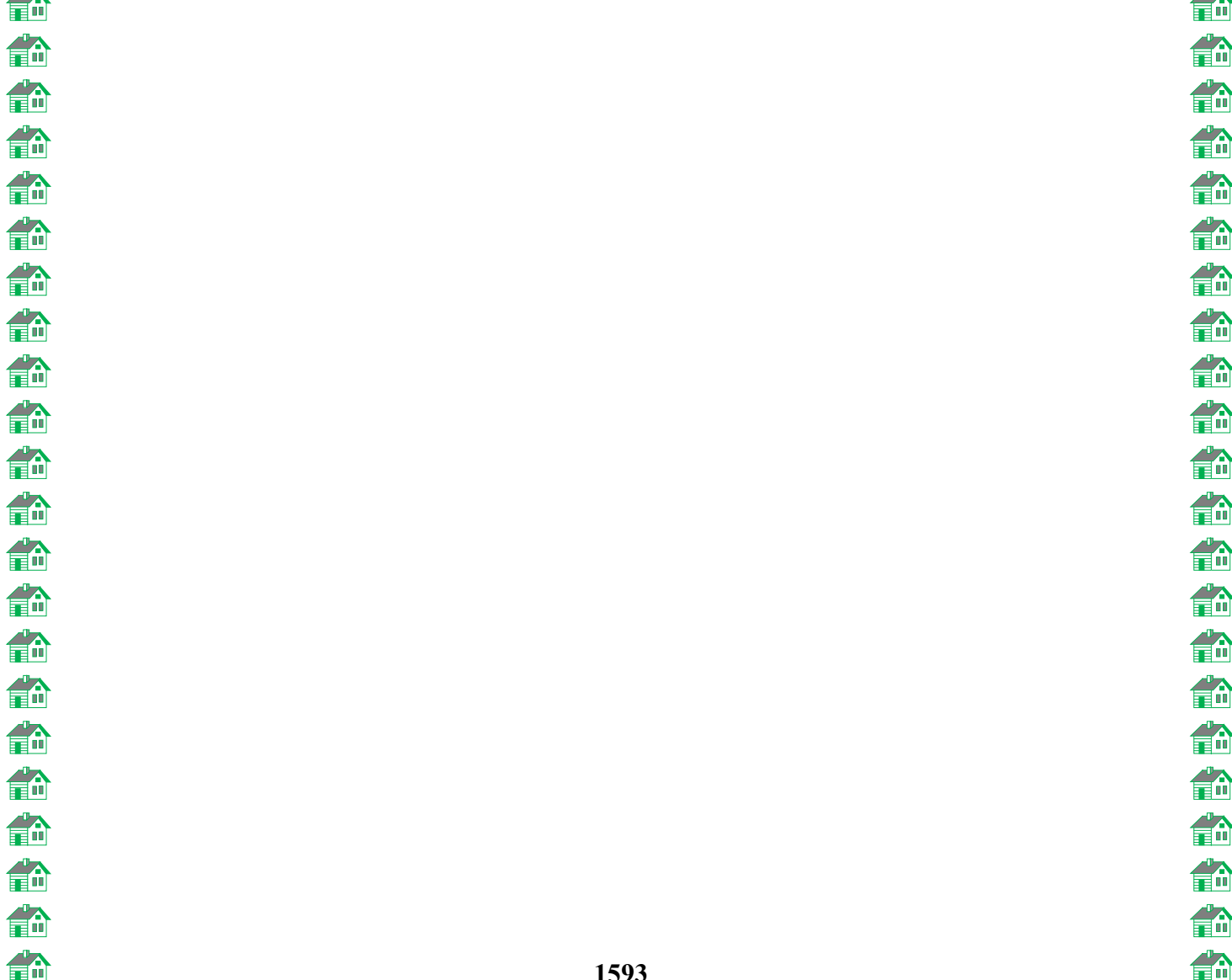
🏠 Revista Învățământului Preșcolar ³/₄, 2014

🏠 Cerghit,I.,T.,Radu *Didactica*, Ed. Didactică și pedagogică, București,1994

🏠 Nicola, I.,*Tratat de pedagogie școlară*, Ed.Aramis, București, 2001

🏠 Cosmovici, A.,Iacob L.,*Psihologie școlară*, Ed.Polirom, Iași,2008

🏠 www.didactic.ro

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR: POVESTE DIDUȚA LICEUL TEHNOLOGIC „ ANGHEL SALIGNY „- TULCEA

Familia are un rol foarte important în obținerea performanței școlare de către copil. Înainte de orice, părinții transmit copiilor o zestre ereditară care reprezintă bagajul genetic ce stă la baza oricăror rezultate școlare. Familia este microgrupul social în care se naște și este educat copilul. Influența mediului familial asupra performanței școlare este apreciată prin prisma mai multor indicatori care caracterizează familia: situația economică a familiei, statutul socioprofesional al părinților, stuctura familiei, nivelul cultural, stilul parental, relațiile intrafamiliale și gradul de coeziune. Situația economică a familiei se exprimă în primul rând prin nivelul veniturilor. Familiile cu un nivel acceptabil al veniturilor, mediu și supramediu asigură condițiile necesare pentru frecventarea școlii, pregătirea temelor, celelalte condiții materiale necesare pentru succes și performanță. Și invers, o situație economică precară, nivelul scăzut al veniturilor, sau lipsa acestora influențează parcursul școlar al copilului. Acestea încep cu imposibilitatea asigurării condițiilor materiale pentru frecventarea școlii, îmbrăcăminte, rechizite, și se soldează de cele mai multe ori cu absenteism și abandon școlar, sau limitarea accesului la învățământul post obligatoriu. Atunci când familia face eforturi deosebite pentru asigurarea parursului școlar al copiilor pot să apară situații conflictuale întrefamiliale, stări de frustrare la nivel individual care să împidice performanța școlară, chiar în prezența unei inteligențe deosebite.

Al doilea indicator important este nivelul cultural al familiei, respectiv nivelul de pregătire al părinților care se exprimă prin sistemul de valori, atitudinea față de școală și educație, bagajul cultural al părinților, limbajul utilizat, practicile culturale ale familiei (ex.: lectura, vizite la muzee, expoziții, vizionarea de spectacole). Asigurarea doar a condițiilor materiale nedublată de cele culturale influențează negativ performanța școlară. Sunt și păreri potrivit căroca condițiile culturale sunt mai importante decât cele materiale.

Stilul parental este un alt factor care influențează performanța școlară. Acesta se referă la natura și caracteristicile raporturilor familiale în care se realizează educarea copiilor. În concepția clasică sunt amintite trei stiluri parentale: stilul autoritar, stilul liberal și cel democratic. Aceste stiluri parentale se definesc prin modul de organizare a acțiunilor educative în jurul următoarelor axe: restricție - toleranță, dependență - autonomie, respingere - acceptare, angajament - detașare.

Climatul afectiv și tipul de familie reprezintă alte condiții ale performanței școlare. Studiile de sociologia familiei au arătat că, de regulă, performanța școlară este mai probabilă la elevii care provin din familii în care există relații de afecțiune și respect, o împărțire echitabilă a sarcinilor domestice, existența acordului între părinți cu privire la educația copiilor și o exercitare echilibrată a autorității între tată și mamă. Copiii proveniți din asemenea familii au încredere în forțele proprii, o stimă de sine ridicată, sunt ajutați de părinți să depășească obstacolele, inclusiv de natură școlară, familia reprezentând o zonă de confort pentru ei. La polul opus, familiile în care lipsesc relațiile de afecțiune dintre părinți sunt marcate de conflicte, violență domestică, dezechilibre în exercitarea autorității parentale (tată autoritar, mamă lipsită de autoritate) pot să inducă la copii lipsă de încredere în forțele proprii, anxietate, sentimente de inferioritate și nesiguranță, care pot să genereze insucces școlar.

În privința tipului de familie în care sunt crescuți și educați copiii, în societatea contemporană întâlnim familii conjugale (compuse din părinți căsătoriți și copiii rezultați din uniunea lor), familii monoparentale (un singur părinte și unul sau mai mulți copii), familii reconstruite (cel puțin un părinte recăsătorit, copii proveniți din căsătorii anterioare și din cea actuală), familii adoptive (copiii sunt adoptați). Studiile empirice au arătat că elevii proveniți din familii biparentale nu ajung neaparat la performanță și succes școlar, după cum nici cei din celelalte tipuri de familie nu ajung la eșec. Tipul de familie trebuie asociat cu variabilele menționate anterior: nivelul veniturilor, statutul socioprofesional al părinților, nivelul cultural, climatul afectiv al familiei. În cazul în care una sau mai multe variabile se manifestă la nivel scăzut, familia se poate mobiliza pentru a compensa deficitul/deficitele și a asigura condiții normale de creștere și educație pentru copii.

Bibliografie

1. Cucoș, Constantin, (1995), *Pedagogie și axiologie*, E.D.P., R.A., București.
2. Cosmovici, Andrei (2005), *Psihologie școlară*, Ed. Polirom, Iași.
3. Cosmovici, Andrei; Iacob, Luminița (coord.), (1998), *Psihologie școlară*, Ed. Polirom, Iași.

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL
“CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!”
IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. PEDA DANIELA MONICA

„Eu sunt copilul.
Tu ții în mâinile tale destinul meu.
Tu determini, în cea mai mare măsură,
dacă voi reuși sau voi eșua în viață !
Dă-mi, te rog, acele lucruri care,
să mă îndrepte spre fericire.
Educă-mă, te rog, ca să pot fi
o binecuvântare pentru lume! ”
(din Child's Appels, Mamie Gepe Cole)

Toți copiii își iubesc părinții (sunt dependenți emoțional de ei) dar nu toți părinții își iubesc copiii. Însă, unii copii își iubesc părinții cu ochii deschiși, alții cu ochii închiși. Cât timp durează iubirea copiilor? Toată viața, dacă părinții se iubesc autentic între ei. Dacă aceștia nu s-au iubit, iubirea copilului devenit adult, devine din ce în ce mai confuză. Puțini realizează conștient că părinții lui nu s-au iubit niciodată. Însă, inconștient, mulți copii deveniți adulți vor reacționa, în moduri neplăcute pentru părinții impostori sentimental. Și așa capătă sens ceea ce spunea Isus acum două mii de ani: „Cine nu urăște pe tatăl și pe mama sa, nu e demn de Mine”, adică, cine e dependent emoțional de părinți, cine și-a făcut d-zeu din oameni, fie ei părinți, soți, soție, și nu are ochii deschiși, își merită soarta.

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul **trăiește** faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

Părinții își educă copiii (pe lângă exemplul personal) prin următoarele categorii de propoziții / fraze: principii, ordine, atribuiri, porunci (injoncțiuni), contraporunci (contrainjoncțiuni), programe și permisiuni.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Se pot crea, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte.

Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

SUFLET ÎN DEVENIRE

PROF. PREDĂ MAGDALENA-ROXANA

Educația familială presupune însușirea unui set de reguli, norme nescrise pe care fiecare părinte se străduiește să-l însușească copilului său. Aceste „legi” de conduită și de comportament primite de la părinți vor influența formarea, dezvoltarea și conturarea sufletului în devenire.

Specialiștii susțin că până la vârsta de 6-7 ani, copilul „absoarbe” mai multă informație decât va asimila în toți anii de școală. De aici și frecvența utilizării expresiei „a avea cei șapte ani de acasă” folosită drept un etalon în măsurarea respectului, politeteții, bunului simț, al educației, în general.

Această perioadă reprezintă o etapă de plămădire a sufletului copilului, de schițare și conturare a personalității copilului. Este etapa în care se creează legătura afectivă indestructibilă dintre părinți și copil, se înfiripă gusturile, aptitudinile, își dezvoltă noțiunile de bine și rău, percepe lumea și valorile umane ale mediului în care trăiește.

În această perioadă, copilul are nevoie de dragoste, de atenție sporită din partea familiei, de comunicare și implicare. Părinții trebuie să se pună în locul copilului, să încerce să vadă lumea de la înălțimea acestuia, să-i ofere timpul său, respect, încredere, explicații și garanția că-i vor fi sprijin întotdeauna. Ca părinți ar trebui să ne facem timp să ne cunoaștem copilul, dar să ne și cunoască. Să fim părinți numai în weekend pentru că astfel vom avea și copil de weekend, ce nu ne va recunoaște, nu ne va respecta, nu ne va înțelege.

Micul univers, familia, este cel mai important start al copilului în călătoria numită viață. Într-o societate preocupată de griji, datorii, ore suplimentare la serviciu, este greu să fii părinte cu normă întreagă. Preocuparea principală a părinților în această perioadă ar trebui să fie dăruirea totală a iubirii, lucru care stă la baza creării unei relații de calitate cu copilul său, conștientizând astfel consecințele în planul evoluției sociale viitoare a tânărului.

„Cei șapte ani de acasă” reprezintă o provocare a părinților în educarea copilului tradusă prin oportunitatea de a forma și de a avea lângă ei oameni cu care ar dori să împărtășească idei, să se împrietenească sau pe care se pot baza, oamenii de care societatea noastră are nevoie.

Se spune că „*dacă cei șapte ani de acasă sunt compromiși, drumurile vieții vor avea numai bolovani și pietriș*”. Cele două metafore, *bolovani și pietriș*, pot fi traduse prin interiorizare, incapacitatea de a se adapta normelor societății, limitare, rigiditate, egoism, încrâncenare, superficialitate, lipsa afectivității, elemente ce ar putea fi corectate încă din primii ani de viață ai copilului.

Așadar, afirmația subliniază rolul deosebit de important al acestor ani petrecuți în sânul familiei, șapte ani care vor determina, în mod clar, traiectoria călătoriei viitorului adult.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

EDUCATOARE PREDATU NICOLETA GRĂDINIȚA NR.1 DRĂGĂNEȘTI DE VEDE

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere?

pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celeia care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Bibliografie:

- Vrăsmaș, E., 2002, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București;
- Emil, P., Iucu, R., 2002, *Educația preșcolară în România*, Polirom.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ ÎN DEVENIREA UMANĂ

PREDUȚ ALINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ IOAN OPRIS, TURDA

Cei șapte ani de acasă... Doar niște ani din viață pierduți pentru simpla etichetă de “educație”? Probabil ei sunt de fapt cei șapte ani esențiali din viața unui copil în care se pregătește pentru această aventură numită ”viață”, se antrenează pentru ritmul epocii contemporane și își formează perspectiva pentru viitor, pentru un el ce a învățat să își folosească aripile într-un zbor lin și constant.

Cei șapte ani de acasă sunt ceea ce îl învață pe copil să pașească în viață, sunt ochelarii ce îl ajută să privească în depărtare, spre viitor și să realizeze care este poteca pe care vrea să o urmeze. Cu siguranță, ei sunt, probabil, cei mai importanți ani din viață, fiind dreptul copilului să își aleagă cum vrea să se modeleze și cum vrea să crească. Fiind primii ani existențiali, când copilul gustă pentru prima dată din splendoarea naturii și când pana curiozității îl gâdilă pentru prima dată, el are nevoie de cea mai mare susținere și iubire din partea părinților, cei șapte ani de acasă fiind cei în care părintele devine stâlpul de sprijin pentru copil și face din el un monument înalt, cu un orizont larg.

Deși poate părea clișeic, cei șapte ani de acasă sunt esențiali mai ales în educația copilului, când el își definește un complot, se îmbibă cu idei și impresii și apoi evoluează într-un adult ideal. Acești ani se vor reflecta mai apoi în comportamentul copilului și vor lăsa o transparență spre trecut, asupra felului în care el a fost tratat, asupra atitudinilor părinților și a societății.

Dar ce e de fapt educația, scuza celor șapte ani de acasă? E doar grăbirea procesului de creștere, obligarea copilului să învețe și să devină un geniu și limitarea orelor de joacă? De fapt, educație e tocmai învățarea copilului să se distreze, să se integreze în societate și mai ales să știe să reacționeze în fața eșecului. Educația e îndrumarea copilului pe un drum drept, e călauza și lumina copilului care se aventurează în tunelul întunecat, viața. Educația e compromisul la care a ajuns societatea pentru creșterea copiilor, pentru o înțelegere în societate și cel mai important, educația noilor generații e șansa pentru un viitor strălucit.

Astfel, importanța celor șapte ani de acasă și importanța educației e clară și evidentă, e un drept al copilului din primii ani de viață de a avea timp să scaneze lumea în care va trăi, e dreptul să o cunoască și să dispună de șansa de a intra învățat în societate. Cei șapte ani de acasă sunt importanți în creșterea copilului, în oferirea unei iubiri corespunzătoare din partea părinților care să îi dăruiască siguranța și impulsul în a se aventura, în a avea curajul să cunoască și să învețe. Ei sunt importanți în crearea unui caracter pentru copil, în oferirea unor aripi de a zbura și a afla care este talentul lui și sopolul său în viață. Cei șapte ani de acasă sunt importanți în învățarea copilului să își exprime emoțiile, să fie sincer și să lucreze cu alți oameni. Acești ani, împreună cu o educație corespunzătoare sunt esențiali în viața unui copil, atât cea profesională, cât și cea personală. Ele formează un adult civilizată, care are un control asupra propriei persoane, care știe cine este, ce poate deveni și ce știe să facă, devenind astfel adultul perfect în societatea contemporană în care noi ne aflăm.

Așadar, categoric cei șapte ani de acasă sunt cheia unei persoane împlinite, de succes, care oferă iubire și este iubită, care duce o viață normală și totuși este atât de diferită, care se știe distra și comunica, dar care, totodată, este o persoană civilizată și respectuoasă, cu o carieră de succes. De asemenea, un copil neîndemânatic poate să devină un adult priceput doar cu ajutorul educației primite pe parcursul celor șapte ani de acasă.

EDUCAȚIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: PRUNĂ MARIA
LICEUL TEHNOLOGIC „ION CREANGĂ” PIPIRIG
/ STRUCTURA PIPIRIG NR. 2

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei. Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Comunicarea dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

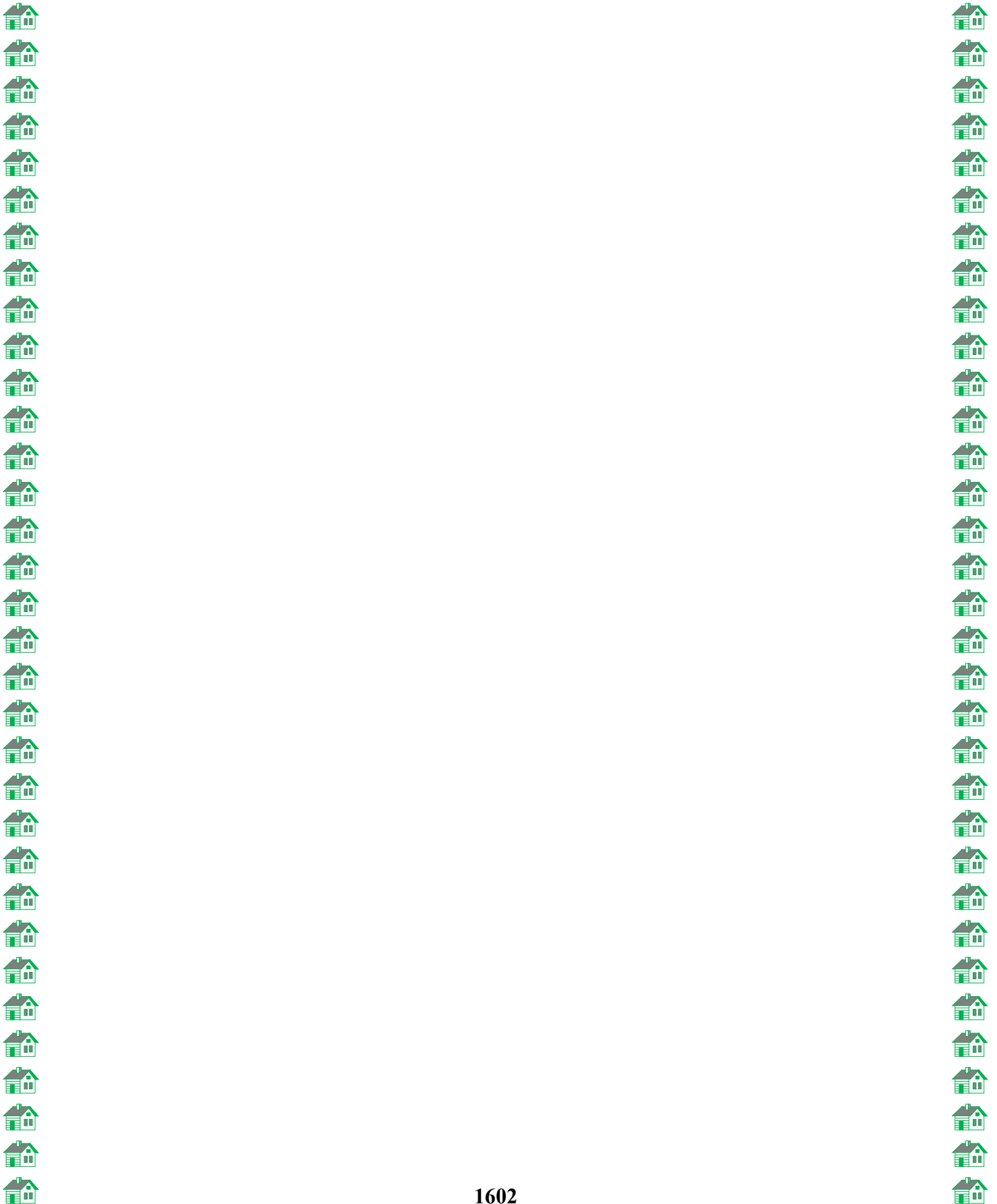
Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților, învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îi vor ajuta să fie niște oameni respectuoși și demni de respect la rândul lor, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Herovanu)

IMPORTANȚA CELOR CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PRIMAR: PRUNICĂ MONICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DR.ILIE PAVEL”,RM-SĂRAT ,JUD.BUZĂU

”Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie.Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi de model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decat de copii foarte inteligenti, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi constientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date.Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine).

Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

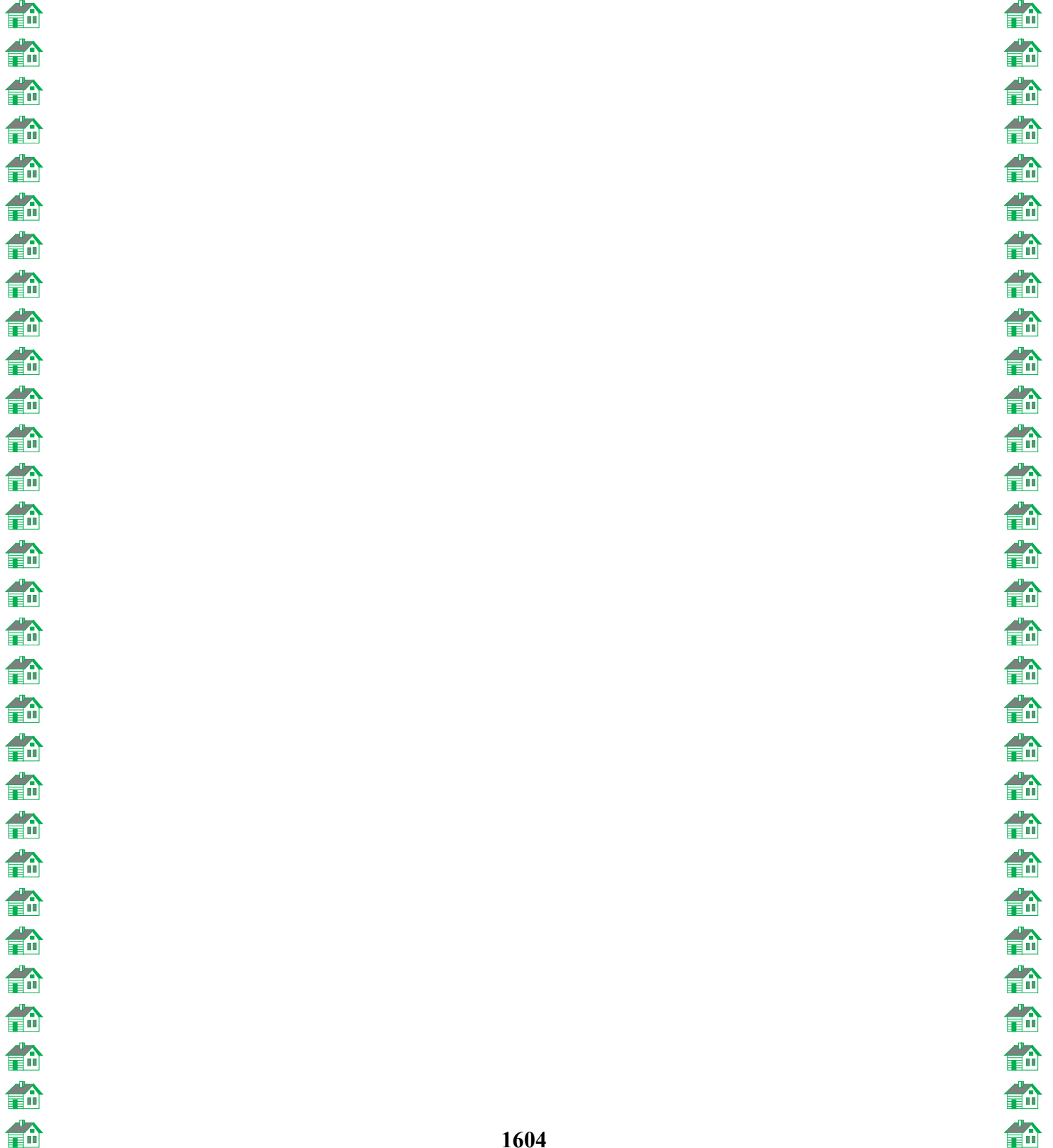
Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii 1603 ani de viață. Această perioadă de timp este

considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Bibliografie:

- ❖ Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
- ❖ Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
- ❖ Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV.PRIMAR PUFULETE ALEXANDRA-IULIANA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ VÎRTEȘCOIU, JUDEȚUL VRANCEA

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educația copiilor și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină.

Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu.

Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sărbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți *acasă* în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi și atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire și de deviere de la viața cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreț care duce o viață curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceștia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiție sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte și altfel de modele. Pentru orice creștin modelul este Hristos și fiecare trebuie să fie conștient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuși Fiul lui Dumnezeu.

Mult mai ușor se vor apropia tinerii de sfinți, care sunt prietenii lui Dumnezeu, care Îl oglindesc pe Dumnezeu. Cunoașterea vieților sfinților are de aceea un rol foarte important în formarea personalității tinerilor.

Văzând cum sfinții, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viață. Vor înțelege că ispitele care vin din toate părțile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu.

Unii părinți le citesc copiilor din viețile sfinților când sunt mici, și uneori ei le confundă cu poveștile. Când cresc mai mari, și vor să se rupă de lumea poveștilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în viețile sfinților.

Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost și sunt reale, că Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi și urmașii acestora au făcut o mulțime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu. Minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu*.

Sărbătoarea Crăciunului și a Paștelui sunt cele mai importante momente din viața oricărui copil creștin. Atenția părinților trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Nașterii și Învierii Domnului. Mari greșeli fac părinții care, creștini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepurașului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paștelui. Cei mai mulți copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și „iepurașul“ și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani și ani, când vor avea nevoie de ajutorul Celui Înviat, nu vor ști să îl ceară; s-au obișnuit prea mult cu prezența „iepurașilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în funcție de vârstă.

Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupești, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale.

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

VALOAREA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ DIN PERSPECTIVA CREȘTINĂ”

PROF. PSIHOPEDAGOG POP CRINA RAMONA

*Tu mi-ai întocmit rărunchii,
Tu m-ai țesut în pânțelele mamei mele:
Te laud că sunt o făptură așa de minunată.
Minunate sunt lucrările Tale
și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!
Trupul meu nu era ascuns de Tine
când am fost făcut într-un loc tainic,
țesut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului.
Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau
și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite,
mai înainte de a fi fost vreuna din ele.
Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeule,
și cât de mare este numărul lor!
Dacă le număr, sunt mai multe decât boabele de nisip.
Când mă trezesc, sunt tot cu Tine.
Psalmul 139:13-18*

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E natural pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinții își cresc copiii așa cum trebuie, cu atenție și responsabilitate. Despre educația copiilor se poate spune foarte mult și nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educația creștină.

Fiecare părinte poate descoperi noi și noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoașterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceștia să fie crescuți într-un mediu de credință, în care să simtă cât de importantă este pentru părinții lor legătura cu Dumnezeu.

Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune și ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învățat atât acasă, cât și la grădiniță/școală! Văzând că părinții merg la biserică nu numai de Paști și de Crăciun, ci în fiecare Duminică și sârbătoare, și chiar și când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului și se vor simți acasă în ea.

Unii părinți le citesc copiilor din viețile sfinților când sunt mici, și uneori ei le confundă cu poveștile. Când cresc mai mari, și vor să se rupă de lumea poveștilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în viețile sfinților.

Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost și sunt reale, că Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi și urmașii acestora au făcut o mulțime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu. Minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu*.

Sărbătoarea Crăciunului și a Paștelui sunt cele mai importante momente din viața oricărui copil creștin. Atenția părinților trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Nașterii și Învierii Domnului. Mari greșeli fac părinții care, creștini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepurașului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paștelui. Cei mai mulți copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și „iepurașul“ și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani și ani, când vor avea nevoie de ajutorul Celui Înviat, nu vor ști să îl ceară; s-au obișnuit prea mult cu prezența „iepurașilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în funcție de vârstă.

Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupești, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

Înainte însă de a-i cunoaște pe eroii neamului și pe sfinți, pe de o parte, sau pe idoli muzicii, filmului, modei, sau pe și mai periculoasele „staruri“ ale culturii fără Dumnezeu, pe de altă parte, copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii pași în viață: *părinții*. Ar fi bine dacă părinții și-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se știe că orice copil are tendința să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinții săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinților caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulți. Este o cruce destul de grea pentru părinți să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani și ani de zile în care trebuie să înfrunți tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieții și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

N-o poți scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Doar atunci când în centrul vieții părinților stă Dumnezeu, și când părinții trăiesc știind că Dumnezeu îi vede în tot ceea ce fac, inimile copiilor nu au de ce să se smintească. Numai atunci crucea de a fi model devine prilej de bucurie, prilej de împlinire.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susținute micile pasiuni ale lor și să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecționa diferite obiecte, de a face sport. Dar este și mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai ușoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoțită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viața duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică și psihică, vindecând lenea, egoismul și cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă străduință și cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaște bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu și fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu” (Isaia 8: 18).

BIBLIOGRAFIE:

1. Biblia, traducerea după Dumitru Cornilescu, Editura SBRO, Oradea, 2006.
2. Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

7 ANI...DE ACASĂ...

PROF. POP DANIEL
LICEUL TEHNOLOGIC MARMAȚIA,
SIGHETU MARMAȚIE, MARAMUREȘ

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. "Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Bibliografie:

Daniela Ganciu, " Copilul meu", Ed. Nemira, Bucuresti, 2016

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PRIMAR STEP BY STEP GALAMBOS EDINA ILONA
POP MÓNIKA ANDREA

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. Cei șapte ani de acasă reprezintă o bază a educației. Cei șapte ani de acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate. Pentru copii și pentru viitorii cetățeni ai societății, anii petrecuți în sânul familiei sunt foarte importanți. Acești ani ani pe care îi petrecem alături de părinții noștri sunt cei mai importanți, mai ales primii, când învățăm ce este viața defapt și cum trebuie să trecem prin ea. În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament

Psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult și **susțin că regulile de comportament si educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definatorii pentru formarea lui ca adult.**

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui în formarea personalității. Încă din primii ani de viață,cel mic poate învăța cu ajutorul nostru ce înseamnă noțiunea de respect,mai ales dacă îl învățăm să folosească des cuvinte precum „te rog“, „mulțumesc“, „bună ziua“, „mă scuzați“. Nu uitați că noi îi dăm exemplul. Învățându-l bunele maniere,când va crește,toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Știm cu toții că politețea se învață treptat,tocmai de aceea e important să îi explicăm copiilor noștri de ce trebuie să fie respectuoși :respectându-i pe alții va fi,la rândul său,respectat. Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog“ sau „mulțumesc“,ori să salute și să răspundă la salut,pe măsură ce va crește, își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau te însoțește la un eveniment important. Spuneți-le că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari,ci sunt importante în viața de zi cu zi,în orice situație. . Așadar,cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare,care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremuri,e foarte important ca copilul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles,în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism,adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți,că știe să asculte ce spune cineva,că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă,de cum să se îmbrace,să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el,că are valoare ca om. Trebuie să învățăm copilul să fie deschis,să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față de persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală deoarece educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.dar toate acestea necesită existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

EDUCAȚIA ÎNCEPE CU CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. POP RODICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2,
SIGHETU MARMAȚIEI, MARAMUREȘ

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!“, „Când va merge la școală, se va cumini“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Adaptarea la viața de școlar

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele I se înșiruie fete și băieți, toți cam de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Deprinderi elementare

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta școlară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Inadaptabili

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la viața școlară. Totuși, există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a acestor copii.

Atmosfera de acasă

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Bibliografie:

Mariana Păsărescu, „Noi și ei“, Bucuresti 2013

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. ÎNV. PRIMAR POP SABINA
LICEUL TEHNOLOGIC GURGHUIU, MUREȘ

Necesitatea educării tinerei generații pentru a face față exigențelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noștri nu numai achiziția de cunoștințe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în așa fel încât să facă față cerințelor societății.

Dar ce înseamnă comportament adecvat?

Numai capacități de comunicare, de relaționare, de operare cu informații?

Cu siguranță, nu trebuie să uităm în formarea generațiilor viitoare și de buna-cuviință și de politețea sufletului omenesc.

Modelarea și stimularea comportamentului copilului se referă, de fapt, la pătrunderea în structurile etice ale bunelor purtări și nu la gesturile “de fațadă” care nu vor decât să facă impresie, nefiind motivate de o convingere interioară.

Ce înseamnă să fii om de omenie? Dar să fii punctual? Cum ne păstrăm prietenii? Dar cum îi recunoaștem? Ce înseamnă să spui adevărul? Știi să fii recunoscător? Dar să porți o conversație plăcută? Știi să zâmbești? Ai înțeles vreodată cu adevărat tainele expresiei “vorba dulce mult aduce”?

Iată câteva întrebări care ne pot ajuta să-i facem pe copii să se cunoască mai bine și să reflecte asupra fondului moral al relațiilor umane.

“Cei șapte ani de-acasă” care, în prezent, au devenit “cei șase ani de-acasă” sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiți de sens, o expresie învechită și demodată.

Părinții, încărcăți de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzai spunându-se: “Ce copil politicos! Se vede că are cei șapte ani de-acasă!”

De câțiva ani se observă o nepăsare și o lipsă de griji față de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuți în familie.

În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu istețimea, iar răsfațul cu dragostea.

Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puțini copii politicoși și bine crescuți.

Disciplina bunei conviețuiri lipsește sau mai bine zis a dispărut și din ce în ce mai mulți tineri au rămas corigenți la această materie și nu știu să trăiască decent, frumos și demn printre oameni.

Acestea se învață pe parcursul întregii vieți, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt “cei șapte ani de-acasă”.

Politețea, buna-cuviință și bunele maniere sunt “lucruri” care se învață. Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici, apoi la grădiniță și apoi la școală.

Fiecare copil este bine să știe că, dacă este politicos și are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalți vor fi, la rândul lor, politicoși cu ei.

Este bine de știut că a avea “cei șapte ani de-acasă” înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviință pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situație, cu toată lumea: cu părinții, frații, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

De aceea, părinții, bunicii, învățătorii și chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i învețe pe copii (oriunde și oricând) următoarele: Cum, când și pe cine salutăm?, Cum ne comportăm acasă, la școală, la cinematograful, în vizită?, Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă?, Cum, când și de ce oferim cadouri?, Ce și cât vorbim?, Cum și când să fim recunoscători?, Când să zâmbim?, Cum ne ajutăm prietenii? etc.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “ Cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine și lăsând indolența de o parte, am deveni adevărați formatori de oameni, de caractere și personalități.

Nu este corect să dăm vina pe alții.

Să nu acuzăm părinții care nu se ocupă de educația copiilor lor, pentru că, la rândul nostru, și noi suntem părinți.

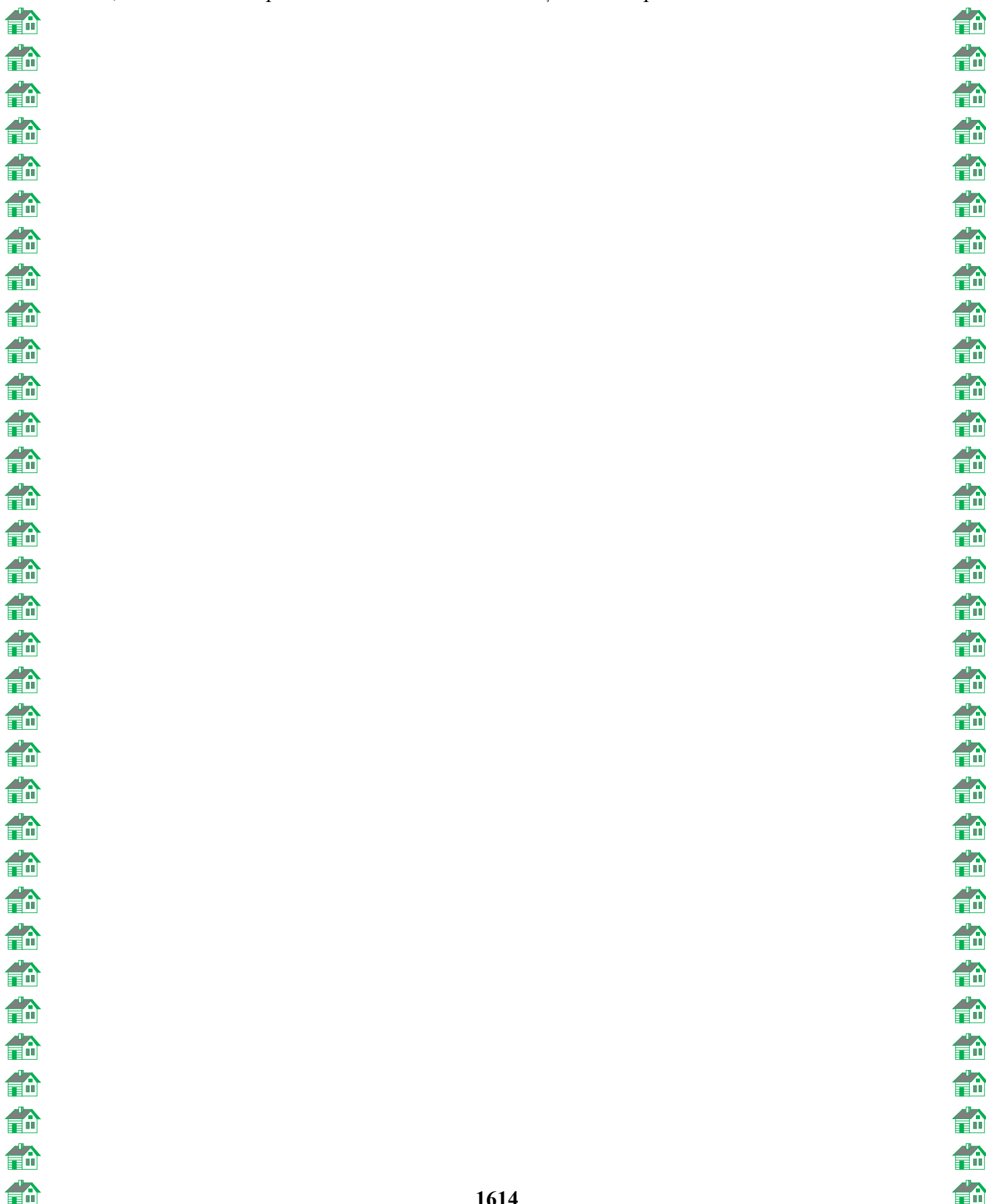
Să nu acuzăm nici dascălii care nu știu să-și stăpânească elevii, pentru că și noi poate ne-am numărat odată printre aceștia.

Să ne amintim în orice moment că nemulțumirile noastre pot fi schimbate prin contribuția noastră, a tuturor: părinți, bunici, învățători, profesori.

Noi toți, cu dragoste și stăruință, putem să-i redăm sensul expresiei “cei șapte ani de-acasă”.

Psihologii susțin că nu există o limită de vârstă până la care bunele maniere se pot învăța, însă, cu cât lecția bunei-cuviințe și a menajării sensibilităților celor din jurul nostru este începută mai devreme, cu atât mai bine pentru constituirea zestrei educaționale a copilului!

COPILĂRIA ILUSTRATĂ ÎN OPERELE LITERARE ALE SCRIITORILOR ROMÂNI

POP SEMIDA DINA

“Nu știu alții cum sunt, dar eu, când mă gândesc la locul nașterii mele, la casa părintească din Humulești, la stâlpul hornului unde lega mama o șfară cu motocei la capăt, de crăpau mâțele jucându-se cu ei, la prichiciul vetrei cel humuit, de care mă țineam când începusem a merge copăcel, la cuptorul pe care ma ascundeam, când ne jucam noi, băieții, de-a mijoarca, și la alte jocuri și jucării pline de hazul și farmecul copilăresc, parcă-mi saltă și acum inima de bucurie!” (Ion Creangă -

Amintiri din copilărie)

“Și, Doamne, frumos era pe atunci, căci și părinții, și frații și surorile îmi erau sănătoși, și casa ne era îndestulată, și copiii și copilele megieșilor erau de-a pururea în petrecere cu noi, și toate îmi mergeau după plac, fără leac de supărare, de parcă era toată lumea a mea! Și eu eram vesel ca vremea cea bună și sturlubatic și copilăros ca vântul în tulburarea sa.”

(Ion Creangă - *Amintiri din copilărie*)

„Fiind băiet păduri cutreieram
Și mă culcam ades lângă isvor,
Iar brațul drept sub cap eu mi-l puneam
S-aud cum apa sună-ncetișor:
Un freamăt lintrecea din ram în ram
Și un miros venea adormitor.

Astfel ades eu nopti întregi am mas,

Blând îngânat de-al valurilor glas.” (Mihai Eminescu - *Fiind băiet păduri cutreieram*)

„Frate-meu mă lăsă în curte. O sumedenie de copii țipau, se zbeguiau, săureau într-un picior la șotron, se jucau cu sâmburi de roșcovă și cu nasturi. Păi așa școlari mai văzusem și eu! ... De nu m-ar trânti ... și iaca, frate-meu mă luă de mână și-mi zise încet:

- Să mergem în clasa a treia. Directorul mi-a dat bilet să te înscriu.

Când intrai în clasă văzui o vergea lungă, galbenă și lucioasă, rezemată de masa profesorului, a Domnului. Domnul - un om nalt, slab, cu barba rară și înspicată. Domnul era încrunțat și galben. Domnul striga pe baieti c-un glas ascuțit. Băieții stau ca sfinții în bănci. Vro trei, cu urechile roșii și aprinse ca focul, în genunchi, lângă o tablă neagră; lacrimile le picurau în cărțile deschise și aduse la vârful nasului. Vergea, lacrimi, urechi roșii.”(Barbu Ștefănescu Delavrancea – *Domnu Vucea*)

„Domnului nostru îi era drag să ne-nvețe și parcă eram copiii lui, asta am simțit-o totdeauna, cât am fost sub supravegherea lui.” (Mihail Sadoveanu – *Domnu' Trandafir*)

„Am fost dat la școală la 8 ani, doar ca să învăț să mă iscălesc. Apoi, asemenea fraților mei mai mari, ar fi urmat să ar pământul șă să cresc vite. În primul an abia am trecut clasa, deși m-am trezit cu uimire că învățasem să citesc. Mai departe nu puteam merge că nu aveam cărți. (Marin Preda

– *Viața ca o pradă*)

Citate despre copilărie:

„Copilăria este inima tuturor vârstelor.” Lucian Blaga

„Copilăria luminoasă și fericită e cea mai sigură zestre pentru întreaga viață.” Ioan Slavici

„**Dacă porți copilăria cu tine, nu vei îmbătrâni niciodată.**” Abraham Sutzkever

„**Obiectele din casa copilăriei se prefac cu timpul, în icoane.**” Paul Louis Lampert

„*Copilăria – o imensă nevoie de mirare.*” Victor Hugo

„*Copiii sunt mâinile cu care ne prindem de Rai.*” Henry Ward Beecher

Numai copilăria îți poate
oferi fericirea de-a gata.

IONUȚ CARAGEA

EDUCAȚIA DIN FAMILIE, TEMELIA EDUCAȚIEI ÎN ȘCOALĂ

PROFESOR LOGOPED VIOLETA POP CENTRUL JUDEȚEAN DE RESURSE ȘI DE ASISTENȚĂ EDUCAȚIONALĂ BRAȘOV

Formarea personalității este un proces îndelungat care își are originea în familie, se continuă în întreaga școlaritate și se consolidează pe tot parcursul devenirii umane. În momentul intrării în școală, copilul dispune de o experiență de viață care poate fi valorificată, dar acest lucru nu este suficient. Cadrul didactic trebuie să-l introducă pe elev în universul valorilor reale, să-l facă să înțeleagă semnificația acestora, să dobândească capacitatea de a distinge ceea ce este frumos, bun, adevărat. Pentru ca aceste cunoștințe să se transforme în conduite, se impune cu necesitate ca acestea să fie însoțite de anumite trăiri afective, ca suport energetic, componenta cognitivă și cea afectivă fiind indispensabile în formarea conștiinței morale, dar nu și suficiente.

Familia reprezintă „matricea genetică” în care se constituie modelele primelor relații interumane, comunicări și atitudini fundamentale față de semenii și de viață. În cadrul familiei se potențează la maxim dezvoltarea afectivității copiilor, familia rămânând de-a lungul întregii existențe a acestora sursa primordială a satisfacerii nevoilor lor emoționale, de contact, de apartenență și afiliere socială, de siguranță, dragoste și respect față de sine. „Stabilitatea și forța personalităților adulte își au originea în stabilitatea și profunzimea sentimentelor de atașament afectiv din timpul copilăriei.” (Miftode V.)

În cadrul familiei, persoana de care se atașează cel mai mult un copil este mama. Legătura afectivă ce se stabilește între mamă și copil este deosebită. Ca urmare a acestui fapt, când copilul este nesigur de sentimentele părinților față de el, dezvoltă un comportament ambivalent, contradictoriu, așteptându-se să fie respins sau ignorat de către aceștia atunci când va avea nevoie. Când copilul manifestă siguranță față de sentimentele părinților, se simte protejat, este sigur de dragostea părintească și își dezvoltă curajul în explorarea lumii înconjurătoare. Relația afectivă între mamă și copil se stabilește încă din perioada intrauterină. Se presupune că distanța comunicării intime de maximă afecțiune este cea dintre fața mamei și a copilului, atunci când acesta este alăptat. Atingerea fizică dintre mamă și copil are o deosebită importanță prin demonstrarea afectivității, a iubirii maxime, necondiționate, a afecțiunii, a intimității.

Dezvoltarea conduitelor afective și de socializare se face mai târziu prin intermediul comunicării verbale, pe baza căreia se dezvoltă conduite noi ca simpatia, gelozia, timiditatea, etc.

Privarea afectivă timpurie, determină la copii pasivitate, necooperare și chiar perurbarea dezvoltării psihice, cu urmări grave în comportament.

Neglijarea copilului are loc atunci când dezvoltarea armonioasă a acestuia este serios afectată, când din partea părinților se manifestă dezinteres în îndeplinirea obligațiilor părintești. Incapacitatea părinților de a se angaja pozitiv, emoțional în creșterea copilului, determină apariția neglijării emoționale. Deseori neglijarea poate fi puțin evidentă și discontinuă. Copilul primește hrană, dar nu adecvată, primește haine dar nu corespunzătoare vârstei sale, beneficiază de afecțiune și îngrijire, dar insuficiente. Copiii neglijăți și abuzați sunt acei copii „lipsiți de condițiile elementare de dezvoltare, traumatizați ireversibil, cu deficite severe de socializare.” (Zamfir C.)

Prin neglijarea sa afectivă, copilul ajunge să se integreze mai greu în societate, și chiar să regreseze psihic, acest fapt îngreunează dezvoltarea sa generală.

Responsabilitatea noastră în calitate profesori presupune nu doar să oferim cunoștințe elevilor ci și să-i învățăm abilitățile de supraviețuire necesare pentru a face față vieții în lumea contemporană. Un profesor bun e prezent în amintirea elevilor, deoarece nu poate fi trecută cu vederea, preocuparea sa de a-și transforma elevul în Om. Timpul poate să treacă, greutățile pot apărea, dar semințele sădite de un profesor bun, nu vor fi distruse niciodată. De aceea trebuie acordată aceiași atenție, aceiași importanță ambilor parteneri educaționali, deoarece *disconfortul unuia produce efecte negative în celălalt*. În acest context, *calitățile celor care educă, corectează carențele afective la copiii cu deficiență mintală*.

Educația are rol conducător în dezvoltarea psihică a elevului cu deficiență mintală, creând condiții favorabile dezvoltării viitoare ca adolescent și apoi ca adult integrat în viața socială a

comunității. În funcție de tipul și gradul deficienței, dezvoltarea cognitivă a deficientului mintal este relativ constantă, fiind oportună orientarea învățării pe dezvoltarea emoțională și afectivă.

La elevii cu deficiență mintală, reușita oricărui demers de învățare, recuperator – terapeutic – compensator este asigurat prin activarea factorilor emoțional-afectivi. Scopul învățării la deficientul mintal, îl reprezintă nu însușirea de cunoștințe, ci dezvoltarea comportamentelor adaptative, care să conducă la o continuă coechilibrare a personalității cu mediul înconjurător. Eficiența învățământului special este cu atât mai mare cu cât se urmărește ca învățarea să nu se limiteze numai la asimilarea de cunoștințe, ci să pună un accent deosebit pe formarea de comportamente, atitudini, stări emoționale, reacții motivațional-voliționale. (Tratat de PPS 2011, p. 1201)

Dintre toate aceste tipuri de învățare, învățarea afectivă poate să crească eficiența tuturor celorlalte tipuri, dar în aceeași măsură poate să o și scadă, depinde de noi și de demersul nostru acest fapt. O stare emoțională bună, un climat afectiv stenic contribuie la eficiența actului educativ. O stare emoțională tensionată, are efecte distructive asupra demersului terapeutic recuperator. Astfel, relația pozitivă, plină de încredere dintre profesor și elev, raporturile armonioase cu colegii și o ambianță plăcută constituie baza intervenției educative în școala specială. Copilul se simte iubit, apreciat și valorizat, fapt ce are consecințe pozitive asupra dezvoltării sale.

Universul școlii și al familiei sunt două dimensiuni care-și pun amprenta asupra formării personalității școlarului. Este important să descoperim împreună, școală și familie, ce-i place copilului, ce simte el pentru a putea construi în timp abilități și competențe. Timpul acordat copilului nu numai că transmite experiența adultului, ci îl îmbogățește socio – cultural - estetic. Cadrul didactic are marele merit de a conștientiza familia elevului că meseria de părinte se învață, că activitatea de învățare trebuie să continue și dincolo de programul școlii.

Una din cele mai mari aventuri ale vieții noastre este *cunoașterea de sine*. Imaginea de sine este reală, chiar dacă nu o putem atinge sau vedea. Ea este propria noastră părere despre ce fel de persoană suntem. *Stima de sine influențează nivelul performanțelor școlare*. O stimă de sine ridicată conduce la comportamente adaptate în cazul confruntării cu diferite dificultăți sau obstacole.

În lipsa unei fundații emoționale solide a profesorului, nu există nici disciplină în clasă, nici deschidere spre învățare. Dacă le lipsește capacitatea de a-și exprima emoțiile, elevii își vor exprima frica și tristețea prin comportamente distructive. Atunci când copii sunt neglijați, neubiți sau sunt în pericol, creierul primește mesajul că adulții sunt primejdioși și blochează informațiile de la orice persoană în poziție de autoritate. Construirea de atașamente sigure reprezintă poarta către reglare emoțională, stimă de sine și învățare.

BIBLIOGRAFIE

1. Popovici D.V. (2000), „Dezvoltarea comunicării la copiii cu deficiențe mintale”, Ed. «Pro-Humanitate», București.
2. Popovici, D. V., (2012), Recuperarea copiilor cu polihandicap, Chișinău, Rep. Moldova, Ed. Tipografia Centrală.
3. Popovici, D.V., Elemente de psihopedagogia integrării, București, Ed. Pro Humanitate, 1999.
4. Pop V., Proiectele educaționale, punte spre integrarea copiilor cu CES, ed. Sfântul Ierarh Nicolae, 2018
5. Verza E., Verza E.F. (coordonatori, 2011), ” Tratat de Psihopedagogie Specială”, Editura Universității din București.
6. Zamfir, C., Children at Risk in Central and Eastern Europe: Perils and Promises, (coautor), (coord. Giovanni Andreea Cornia), UNICEF, Economies in Transition Studies, Regional Monitoring Report, No.4, 1997, 170p.

CUM FACEȚI COPIII SĂ RESPECTE REGULILE FAMILIEI?

PROF. ÎNV. PRIMAR, POPA ADRIANA SORINA
LICEUL "DR. LAZĂR CHIRILĂ BAI A DE ARIES

Familia, in orice societate, joaca rolul cel mai important in formarea si socializarea copilului, deoarece ea reprezinta cadrul fundamental in interiorul caruia sunt satisfacute nevoile fiziologice si sociale si implinite etapele intregului sau ciclu de crestere. Parintii sunt primii educatori din viata copilului, educatia primita de acesta pana la sapte ani, fiind determinanta pentru dezvoltarea sa ulterioara, reprezentant, in primul rand, cadrul existentei biofizice al dezvoltarii copilului, principalul obiectiv al familiei trebuie sa fie, pastrarea sanatatii, cresterea normal si calirea organismului.

Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltarii fizice armonioase, inseamna asigurarea unui program zilnic care trebuie sa respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masa. Dar copilul nu are nevoie numai de adapost, hrana si haine, familia si caminul reprezinta pentru copil si "scoala primilor ani" in care se pun bazele viitoarei sale constiinte, ale tuturor trasaturilor care il vor defini ca om intreg, ca persoana cu statut social. Parintii trebuie sa devina constienti de influenta pe care o exercita in viata copilului, sa cunoasca educatia data propriului copil este diferita de cele precedente, ca societatea viitoare va fi diferita de celelalte, iar copilul trebuie pregatit corespunzator. Incepand cu primii ani de viata, copilul preia de la parinti gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sarguinta, cinstea, politetea, sociabilitatea, initiative creatoare, dispozitia de colaborare. Toate acestea cer calm, intelegere, rabdare, dragoste fata de copil. Nu frica, nu teama trebuie sa-l determine pe copil sa faca fapte bune. Pentru a descoperi binele trebuie sa existe un cod de conduita bazat pe egala respectare atat de copil cat si de parinti. Dragostea de "bine", de adevar, are nevoie mai ales de actiune, de descoperire a virtutilor de catre copil. Gresesc acei parinti, care interzic copiilor de a apuca, de a desface jucariile, de a le pipai, a le privi si chiar de a le izbi.

Activismul precum si curiozitatea acuta de a cerceta tot ce-l inconjoara trebuie stimulate, incurajate, intelegand copilul ca pe o fiinta autonoma. Cultivarea dragostei fata de frumos se realizeaza tot in familie prin pregatirea bunului gust al copilului fata de tinuta si locuinta sa, precum si cea de frumusetea in comportare si relatie cu cei din jur. Familia reprezinta pentru copil, structura socio-afectiva de baza, principal structura protectoare absolute necesara existentei lui. Aici se invata limbajul si comportamentul social, se formeaza convingeri, aspiratii, aptitudini, sentimente, trasaturi de vointa si de caracter. Orice experienta de viata, orice relatie afectiva vor fi resimtite in functie de bazele oferite de familie. Climatul din familie influenteaza personalitatea copilului, oferindu-i zestrea de echilibru relational si adaptiv. Acest climat din familie se impune ca un filtru intre influentele educative exercitate de parinti si achiziitiile psihico-comportamentale, realizate la nivelul personalitatii copilului. Toate framantarile, preocuparile, ambitiile parintilor il strivesc pe copil intr-un mediu familial dizarmonic, este dificil pentru el sa-si gaseasca unitatea interioara. Componenta afectiva, comunicarea verbala si jocul cu copilul au un rol esential in relatia parinte-copil. Inca de la primele cuvinte, propozitii, copilul simte nevoia sa transmita parintilor intamplarile din viata lui.

Daca parintele va fi mereu ocupat, neatent, oboist siva evita sa-l asculte pe copil, acesta va cauta raspunsurile in alta parte sau nu v-a cauta deloc, firul comunicarii rupandu-se. Numai fiind aproape de sufletul copilului, luand parte la preocuparile lui, parintele devine sfatuitorul, punctual de rezistenta si incredere al copilului. Succesul relatiei parinte-copil depinde de dragostea parinteasca, de iubirea neconditionata care presupune afectiune, intelegere, asigurarea unor raporturi relationale, juste si echilibrate. Cand copilul este iubit este mai usor de disciplinat, de modelat. Fara iubire, copilul va muri din punct de vedere emotional, aparand tulburari caracteriale in dezvoltarea personalitatii. Mangaierile, cuvintele de incurajar, lauda, blandetea, atmosfera afectuoasa arata iubirea. Cu cat legatura emotionala dintre parinte si copil este mai puternica, cu atat posibilitatea unui comportament delicvent este mai scazuta. Rolul parintelui in existenta copilului este fundamental, dar numai in masura in care el gaseste forta, secretul de a creste un individ rezistent, puternic, adaptabil, echilibrat.

Strategiile educative ale familiei, determina in mare masura personalitatea precum si rezultatele scolare ale copiilor. Parintii sunt cheia capacitatii copiilor de a invata si de a reusi in viata. Se spune, ca profesia de parinte este una din cele mai vechi profesii care se practica de toti membrii comunitatii, insa putini sunt cei care se straduiesc sa-l

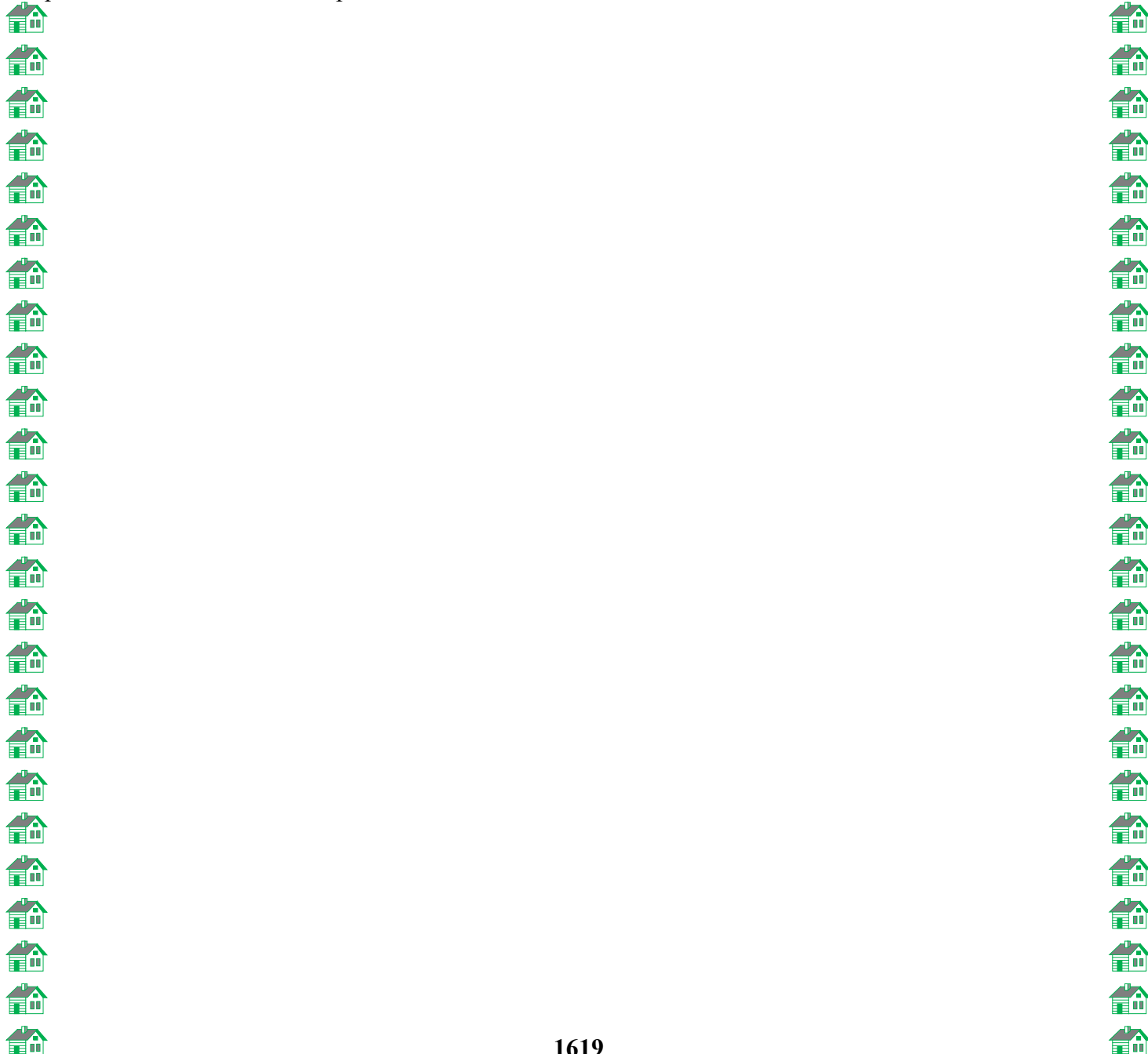

ofera parintii copiilor, este propria sanatate emotionala, fizica, spirituala, intelectuala. “Copilul are nevoie de familie, dar nu de orice fel de familie”.

Putem spune că funcția educativă a familiei durează toată viața, căci și atunci când copiii au ajuns adulți și au întemeiat o familie, părinții îi consideră tot copiii lor și le oferă sprijinul lor necondiționat. Alterarea (abandonarea sau diminuarea) funcției educative constituie principala cauză, a apariției și amplificării delincvenței săvârșite de copii și tineri. Este important ca familia să-și îndeplinească în mod corespunzător funcțiile. Astfel, este necesar ca, părinții să-si creeze un statut de parteneri egali, manifestându-se în interacțiune, cu drepturi și obligații egale, înlăturând astfel orice fel de discriminare, care dăunează vieții de familie, educației și socializării corecte a copiilor. Îndeplinirea cu succes a funcțiilor familiei implică respectarea cerințelor socio-educative. → preocuparea permanentă a părinților de a-și ridica nivelul pregătirii profesionale pentru a putea fi model și pentru a sprijini copiii în dezvoltare; → asigurarea unui climat emoțional-afectiv echilibrat; → antrenarea copiilor, în funcție de particularitățile de vârstă, la viața și munca variată a familiei, evitându-se situațiile de a li se oferi totul de-a gata în satisfacerea trebuințelor lor;

Bibliografie:

<http://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valoriesentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm#ces>

STUDIUL DE SPECIALITATE PRIVIND IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ ÎN PREDAREA MATEMATICII

PROF. POPA ELENA, LICEUL TEHNOLOGIC BAIA DE FIER, GORJ

Orice copil face primii pași spre matematică cu ajutorul cifrelor, apoi al numerelor și al calculelor simple, care sunt legate de joaca și de fascinația copilăriei pentru descoperiri.

Primii pași în matematică se fac încă de la 3 ani, când la grădiniță se cere alcătuirea unor grupuri de obiecte după anumite criterii sau când se cere să se spună poziția unui obiect față de un altul. Atunci copiii realizează pentru prima oară că este ceva strict, că nu este cale de mijloc. Reacțiile pot varia. Unora le place strictetea, ordinea, le plac lucrurile sigure și vor accepta rapid acele adevăruri fără a se întreba de ce. Trebuie avut în vedere că, în înțelegerea și rezolvarea problemelor, se manifestă trăsătura caracteristică a gândirii copilului de vârstă preșcolară, și anume gândirea concretă. În ciclul preșcolar și în ciclul primar, la început, este foarte important materialul didactic la orele de matematică, pentru că oferă un start concret învățării unei discipline cu desăvârșire abstractă. Materialul trebuie să fie corespunzător confectionat sau adaptat temei sau titlului lecției/ activității, astfel încât acesta să-l ajute pe elev să-si reprezinte noul conținut.

Trăim într-o lume în continuă schimbare, iar elevul trebuie să fie capabil să se adapteze continuu la diverse situații. În acest sens se impune să dezvoltăm elevilor aptitudinile intelectuale, independența și creativitatea gândirii. O contribuție esențială în realizarea acestei sarcini este învățarea matematicii prin prisma metodelor active.

Brainstorming-ul, Ciorchinele, R.A.I., Diagrama Wenn, Cubul, Scaunul interviuatului sunt metode active ce îl determină pe elev să se implice activ în procesul educativ obligându-l să gândească, să participe la propria formare prin acțiuni mentale de căutare, de cercetare și redescoperire a adevărilor, de elaborare a noilor cunoștințe și de aplicarea lor în situații noi.

Brainstorming-ul este cea mai răspândită metodă de stimulate a creativității. Etimologic, "brainstorming" provine din engleză, din cuvintele "brain" (creier) și "storm" (furtună), plus desinența "ing" specifică limbii engleze, ceea ce înseamnă "furtună în creier", efervescentă, aflux de idei.

Metoda „Ciorchinele” este un brainstorming necesar prin care se stimulează evidențierea legăturilor dintre idei; este o modalitate de a construi sau realiza asociații noi de idei sau de a releva noi sensuri ideilor. Este o tehnică de căutare a căilor de acces spre propriile cunoștințe evidențiind modul de a înțelege o anumită temă, un anumit conținut.

Pentru reactualizarea cunoștințelor teoretice se folosește metoda R.A.I. – realizarea feed-back-ului fiind urmărită printr-un joc de aruncare a unei mingi ușoare. Elevul care aruncă mingea formulează o întrebare referitoare la cele învățate. Cel care a prins mingea răspunde la întrebare apoi o aruncă mai departe altui coleg, punând o nouă întrebare. Această metodă stimulează atât dezvoltarea capacității de comunicare a elevilor cât și dezvoltarea creativității.

Diagrama Wenn are rolul de a reprezenta sistematic, într-un mod cât mai creativ asemănările și deosebirile evidente între două operații matematice, între două figuri geometrice.

Metoda cubul este o tehnică prin care se evidențiază activitățile și operațiile de gândire implicate în învățarea unui conținut. Este o metodă folosită în cazul în care se dorește explorarea unui subiect, a unei situații din mai multe perspective.

ETAPE:

1. Se realizează un cub pe ale cărei fețe se notează: descrie, compară, analizează, asociază, aplică, argumentează;
2. Se anunță tema / subiectul pus în discuție;
3. Se împarte grupul în șase subgrupuri, fiecare subgrup rezolvând una dintre cerințele înscrise pe fețele cubului;
4. Se comunică forma finală a scrierii, întregului grup (se pot afișa/ nota pe caiet).

EXEMPLU DE ACTIVITATE:

Tema: Prisma regulată dreaptă : triunghiulară , patrulateră , hexagonală ; cubul , paralelipipedul dreptunghic.

Descrierea activității elevilor:

Elevii care primesc fișa cu verbul descrie vor avea:

- de definit prisma regulată și prisma dreaptă, cubul și paralelipipedul dreptunghic;
- de enumerat prismele studiate;
- de realizat reprezentarea plană a corpurilor studiate și desfășurările lor plane;
- de identificat elementele acestora;

Elevii care primesc fișa cu verbul compară vor stabili asemănări și deosebiri între prisma oblică și prisma dreaptă, paralelipiped și paralelipiped dreptunghic , paralelipiped dreptunghic și cub .

Elevii care vor avea fișa cu verbul asociază vor asocia fiecărei prisme studiate formulele de calcul pentru volum și arie (laterală, totală), aria baze, perimetrul bazei, apoi vor identifica obiecte cunoscute care au forma obiectului respectiv. Elevii pot primi un obiect practic/desen pe care să-l „descompună” în corpuri geometrice cunoscute.

Pentru grupa care va avea de analizat, sarcina de lucru va cere ca elevii să analizeze diferite secțiuni în corpurile studiate.(diagonale, secțiuni cu un plan paralel cu baza).Se vor realiza desene corespunzătoare în care se vor pune în evidență toate planele de secțiune și forma secțiunii rezultate,prin markere sau carioci colorate.

Elevii ce vor primi o fișă cu verbul argumentează vor avea de analizat și justificat în scris valoarea de adevăr a unor propoziții, ce vor conține și chestiuni „capcană”. Li se poate cere să realizeze și scurte demonstrații sau să descopere greșeala dintr-o redactare a unei rezolvări.

Elevii din grupa verbului „aplică” vor avea un set de întrebări grilă în care vor aplica formulele pentru calculul ariei sau volumului prismei regulate drepte în contexte variate.

Scaunul interviatului este o metodă ce poate încheia o lecție de matematică. În mod practic, un elev ia loc pe un scaun în fața clasei și va juca rolul ales de el, de profesor sau de copii. Colegii vor juca rolul de “reporteri” și vor pune întrebări din lecție.

Aceste metode prezentate sunt doar câteva din multitudinea de metode active care măresc potențialul intelectual al elevilor prin angajarea lor ca efort personal în actul învățării, având ca rezultat o eficiență maximală . Aplicarea acestor metode și tehnici cu caracter mobilizator oferă elevilor condiții optime pentru exersarea intelectului acestuia în direcția flexibilității, creativității, inventivității. Ele sunt necesare, căci conduc la formarea unei gândiri moderne, îl fac pe elev să descopere singur noțiunile pornind de la ceea ce cunosc. Metodele învățării active fac lecțiile mai interesante, mai atractive, sunt centrate pe elev, contribuind la optimizarea procesului de învățare a matematicii .

Bibliografie

1. Gliga I., 2001, *Învățarea activă*, Ministerul Educației și Cercetării, București;
2. Oprea C, 2007, *Strategii didactice interactive*, Editura Didactică și Pedagogică R.A. București;
3. Schiau Ioan, 2004, *Gândire critică – metode active de predare – învățare*, Editura. Dacia Cluj – Napoca,.

STUDIU DE SPECIALITATE - ROLUL FAMILIEI ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR POPA EMILIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MATEEȘTI

Se spune ca educația primită în familie reprezintă cam 50% din dezvoltarea mental-emoțională și din caracterul viitorului adult. Familia este un micronucleu în care se formează viitorul cetățean, prieten sau părinte. Putini parinti înțeleg acest lucru și ca numai ei sunt în măsură să dea copilului sau copiilor lor "vitaminele" de care acesta are nevoie pentru a crește și a deveni un om responsabil, capabil să își asume toate aceste roluri din societate.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Familia reprezintă primul loc unde începe educația. În cadrul familiei, copilul începe să-și formeze vocabularul și modul de a se comporta cu cei din apropierea sa, aici învață acele expresii și moduri de manifestare care îi vor servi în educația ulterioară sau dimpotrivă, acelea de care va putea scăpa cu greu sau deloc. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. Copiii fiind foarte receptivi la tot ce văd și ce aud, familia trebuie să fie foarte atentă cum se manifestă în prezența lor. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde cu ajutorul părinților ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea unor reguli nescrise ale lumii în care trăim. Nu se încalcă drepturile celorlalți prin afirmarea propriilor drepturi. Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau de orice tip de dizabilitate a cuiva îl descalifică pe el însuși. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite”.

Comportamentul plin de afecțiune al mamei este foarte important pentru formarea sentimentului comunității sociale. El favorizează comunicarea, colaborarea și actele altruiste. Baza acestui sentiment o constituie relațiile cu mama, afecțiunea reciprocă dintre mamă și copil.

Calitatea educației primite în familie – acei, „șapte ani de casă”- depinde în deosebi de nivelul educației al părinților și al celorlalți membri ai familiei ce vin în contact cu copilul, în special sub aspect moral, comportamental. Atunci când copilul aude că se înjură, va înjura și el, dacă vede că se fură, va fura și el, dacă vede că se minte, va minți și el; dacă cei din jur se poartă respectuos, tot așa va face și el. Convingerile și mai ales educația religioasă a familiei sunt foarte importante. Un creștin care știe de frica lui Dumnezeu și care cunoaște cel puțin poruncile sale (să nu furi, să nu ucizi, să nu mărturisești strâmb, să cinstești pe tatăl și pe mama ta, să nu dorești ceea ce aparține aproapelui tău, etc), își va educa propriul copil în acest spirit. „Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața” (M. Golu).

Educația copiilor devine astfel o sarcină de mare răspundere și pentru a putea transmite propriilor copii lumina cunoașterii, părinții trebuie să manifeste multă înțelepciune și o dragoste profundă. Acolo unde dragostea este prost înțeleasă sau lipsește căldura căminului, unde educația se bazează pe teorii închistate într-un noian de prejudecăți, acolo unde părinții nu au "timp" să se ocupe de copii, dar mai ales au uitat ce înseamnă universul copilăriei și sufletul de copil, educația nu realizează decât un dresaj, o îngustare a capacității afective și mintale care se traduce prin complexe, refuzări, temeri, idei preconcepute și intoleranță. Experiența personală a copilului devine limitată, cunoașterea vieții apare sub forma de șabloane, iar în loc să se dezvolte o personalitate care are capacitatea de a iubi, de a înțelege și a cuprinde totul, formăm un om cu o minte și un suflet înguste și strâmbe.

Generic vorbind, copilul este oglinda părintelui. Modul în care vorbesc, se mișcă va fi imitat de către copil. Fără să vrea părintele mută reperatele prea aproape sau prea departe de drumul firesc al copilului său. De aceea este foarte important ca părinții să conștientizeze modul în care comunică cu ceilalți și cu proprii copii, să învețe să-și îmbunătățească capacitatea de relaționare și comunicare și să comunice asertiv cu copiii lor, indiferent de vârstă.

Educația primită în prima parte a copilăriei constituie piatra de temelie a vieții pe viitor. De cei șapte ani de acasă depinde cum se vor integra copiii în societate, cum vor fi agreați de cei din jur. Un

 copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

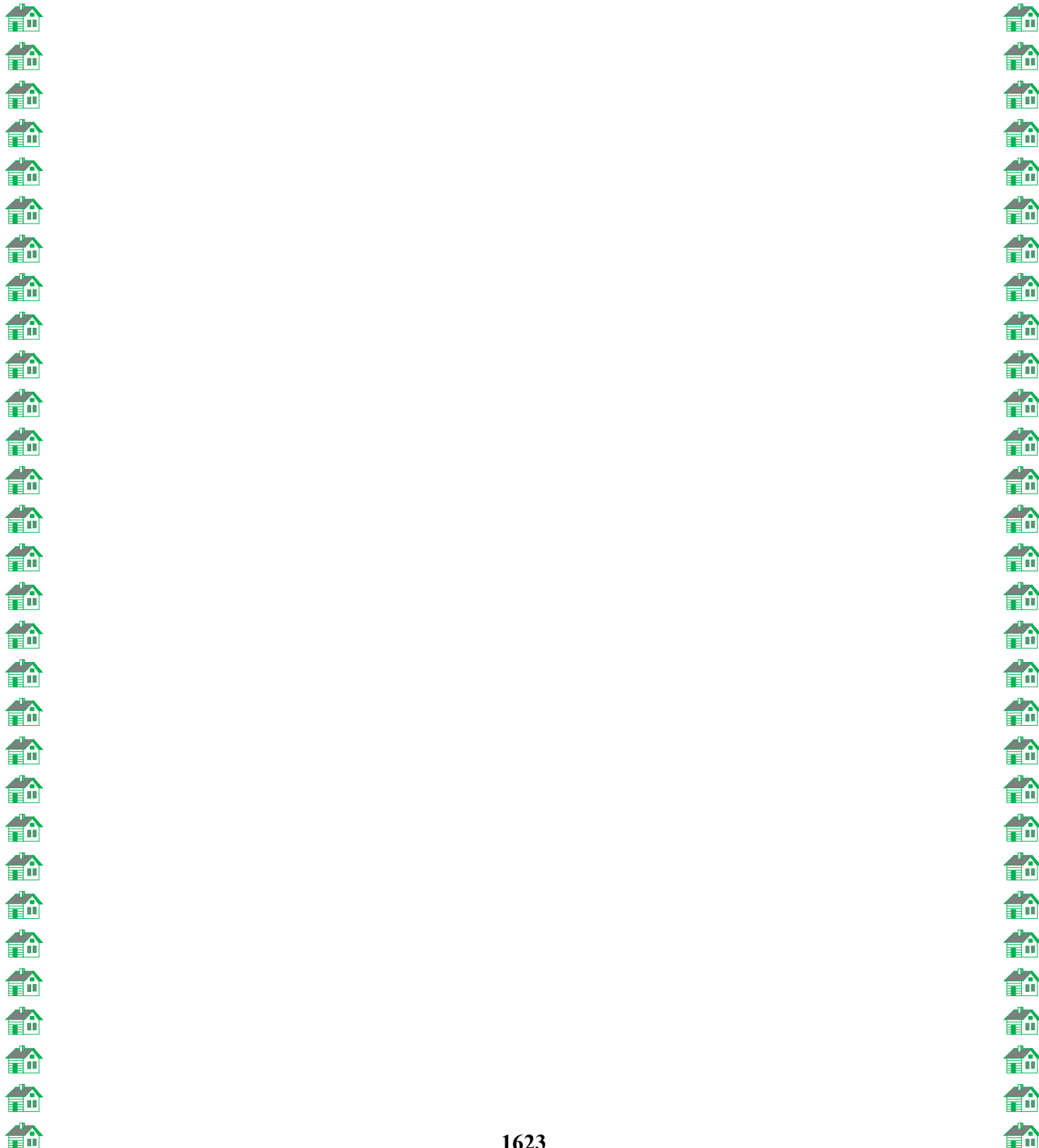
 Loaisel afirmă că: „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume - omul de caracter”.

Bibliografie

 Cosmovici, A.- *Psihologie generală*, Editura Polirom, Iași, 1996

 Vrăsmaș, E. A. - *Intervenție socio-educatională ca sprijin pentru părinți*, Editura Aramis, București, 2008

 www.copilul.ro

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. POPA FLORINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 PICIOR DE MUNTE
JUD. DÂMBOVITA

Pedagogia este știința care studiază fenomenul educațional cu toate implicațiile sale asupra formării personalității umane în vederea integrării sale în viața socială. Urmărind integrarea omului în societate, educația se preocupă, în aceeași măsură, de formarea personalității care va permite fiecărui om să asimileze în mod creator realizările sociale.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Asadar prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău.

Toți părinții au obligația instruirii copiilor din punct de vedere fizic și psihic. Educația primită de copil în această perioadă a vieții lui se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii. Este bine de știut ca și părintele să știe să-și asculte copilul și se explice de fiecare dată hotărârile pe care le ia și care îl privesc pe copil. Aplicând aceste lecții pot fi prevenite acele conflicte de mai târziu dintre voință și autoritate, care contribuie la apariția în mintea tinerilor a înstrăinării și supărării față de părinți și a împotrivirii lor față de orice autoritate. În primii ani de viață, este important ca părinții să dedice copiilor cât mai mult din timpul lor, să vorbească cu ei, să se joace, să „lucreze” împreună. Așa copilul va fi permanent supravegheat și nu va fi lăsat în voia lui.

De la o vârstă foarte timpurie, copiii pot înțelege ceea ce le este spus simplu și clar, cu blândețe și dragoste. Pe măsură ce copilul crește, părinții vor introduce reguli și regulamente ce vor fi stabilite, care vor fi respectate de către toți membrii familiei și care vor fi în felul acesta simplu și ușor adoptate de către copil. Există o dragoste oarbă, ce lasă copiilor „privilegiul” de a face ce vor ei; acest tip de atitudine conduce la primul pas spre deteriorarea relației părinți-copil de mai târziu.

Alteori e mai ușor pentru părinți să recurgă la pedepse ori abuzuri fizice decât să coopereze, să stabilească limite. Acest lucru se întâmplă datorită dezinformării și a lipsei răbdării. Stabilind limitele în relația cu copilul, acesta va înțelege că părintele respinge comportamentul negativ și nu îl respinge pe el. Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli însă împiedică dezvoltarea copiilor. Deasemenea, atunci când părintele interzice ceva

copilului, e bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru. E important ca copilul să înțeleagă.

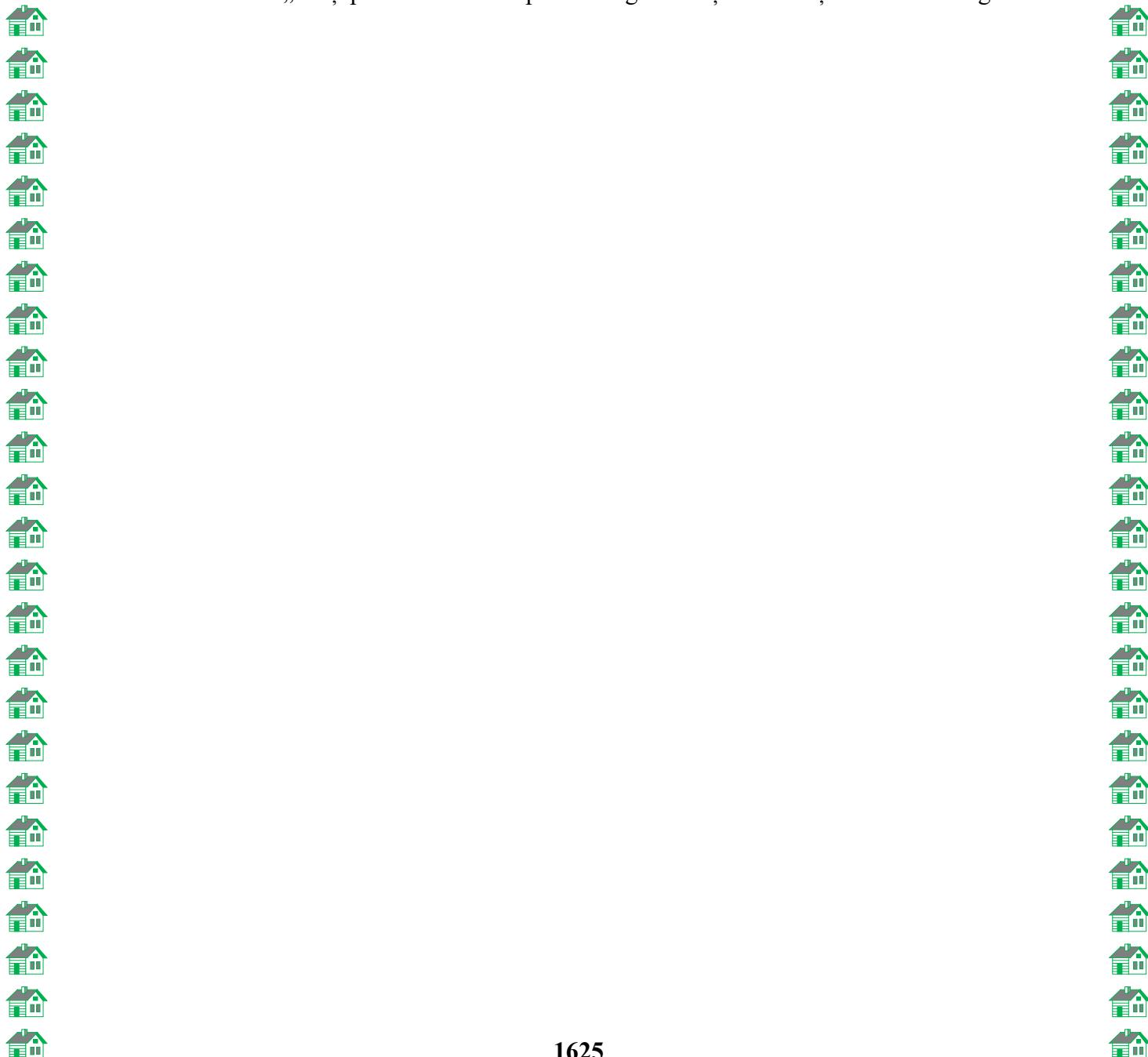
De o importanță deosebită este și faptul ca părintele să se gândească serios și la alte modalități cu mult mai eficiente de a-și pedepsi copilul, în afara pedepsei fizice și anume izolarea copilului sau confiscarea unui lucru care îi place acestuia. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompense (o mângâiere pe cap, un pupic sau chiar un semn stabilit de comun acord cu copilul- a ridica degetul mare de la mână, „ceva bun” etc).

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Lăudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

Este datoria părintelui să aducă pe băncile primelor clase copii sănătoși, viguroși pe care școala, prin aportul ei pe linia instrucției, dar desăvârșind și opera de educație inițiată în familie să îi transforme în personalități armonios dezvoltate, în cetățeni înzestrați cu spirit de răspundere, cu simțul datoriei și potențial creator.

Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

Un adult care are „cei șapte ani de acasă” poate merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ! ROLUL MINCIUNII ÎN RELAȚIILE INTERUMANE

PROF. ÎNV. PREȘC. POPA MIOARA ANA

Problematica generală a copilului și copilăriei a fost o temă importantă de studiu a sociologiei familiei, abordată în special cu ajutorul conceptului de *socializare*. Lawer (apud Cojocaru D., 2008, p. 39) consideră copilăria o creație socială și, în ciuda faptului că ”adevărurile” despre copilărie pot apărea ca având statutul de fapte obiective, în realitate, ele reflectă ”preocupări și îngrijorările specifice sociale și politice (...). Copiii și copilăria sunt formați, creați sau constituiți prin forme de discurs impregnate teoretic, care operează atât în lumile disciplinelor specializate, cum ar fi pediatria, psihologia și sociologia, cât și în lumea simțului comun. Aceste forme de discurs pot fi identificate în maniera în care copiii sunt prezentați în conversația cotidiană.”

”Minciuna are picioare scurte”, este o zicală din popor pe care mulți dintre noi am auzit-o la părinți sau bunici atunci când încercam să ascundem un adevăr. Educația oferită de părinți în ceea ce privește adevărul avea consecințe mai puțin grave decât ascunderea acestuia, ”minciuna”.

”A minți este pentru oameni un obicei care durează de multă vreme și nu o lamentabilă inovație de ultimă oră”³⁰.

Scopul celui care minte este acela de a transmite un mesaj fals cu mijloace verbale sau nonverbale, acesta dorește să-l dezinformeze pe partener, să-l inducă în eroare în ceea ce privește adevărata stare a lucrurilor, în domeniul în discuție. Cei care mint cel mai des sunt persoanele cu o rezistență mică la stres, cu o neliniște accentuată, nervoși, și de asemenea, cei inclinați spre săvârșirea unor fapte antisociale.

Minciuna este o achiziție culturală ce se rafinează pe măsură ce subiectul dobândește o anumită experiență praxiologică, ajunge la o anumită performanță discursivă, este integrat în comunitate și are anumite interese. Nu minți doar de dragul de a minți.

Copiii au fost definiți ca persoane incomplete, în curs de devenire, ca ”proiecte pentru atenția adulților”, iar această definiție a fost încorporată de întărirea proiectului adultului de a-l monitoriza, a-l supraveghea, în primul rând pentru a-i controla ”normalitatea”³¹. Practicile parentale sunt determinate de o serie de factori ce includ aspirațiile părinților, dar și o serie de aspecte de organizare socială.

Editarea unei minciuni presupune o maturitate a conștiinței, o gândire de tip simbolic, o decentrare și o dedublare subiectivă, o dezvoltare minimală a limbajului. Cele mai dese minciuni ale ființei umane sunt antrenate prin limbaj, întrucât acestea sunt cele mai economicoase. Este mai ușor să ascunzi sau să te ascunzi în spatele cuvintelor. Te trădezi mult mai ușor prin mimică sau gestică. Măinile sau fața noastră sunt mai sincere, mai transparente.

Jankelevitch M. a explicat că punerea la index a minciunii se face „prin mecanisme sociale pe care trișorul le afectează, ci prin periculoasa facilitate a înșelătoriei sale. Totul se poate spune, dacă nu se face, căci dacă nu se poate acționa asupra lumii fizice în întâlnirea cu determinismul, limbajul, el, este la dispoziția noastră autocrată și la o desăvârșită discreție. Unde se va opri minciunosul? Cine ar putea să-l împiedice să se servească de pârgurile trucurilor sale, de a falsifica conform bunului plac al manevrei semnelor? Cuvintele sunt primele care-l ispitesc pe om de a minți. Prin recul, limbajul este primul atacat de minciună.”³²

Analiza tipurilor de minciună ne-a permis să desprindem câteva caracteristici specifice.³³

1. Minciuna de apărare – apare ca o reacție la teama de securitate excesivă a părinților și a pedepselor brutale aplicate de aceștia copiilor. .

³⁰ Barnes J. A, *Sociologia minciunii*, Editura Institutul European, Iasi 1998

³¹ Cojocaru D., *Copilăria și construcția parentalității*, Ed. Polirom, București, 2008;

³² Constantin Cucos, „*Minciună, contrafacere, simulare – o abordare psihopedagogică*”, Ed. Polirom, Iași, 1997

³³ Rudică T., *Familia în fața conduitelor greșite ale copilului*, Ed. Didactică și pedagogică, București 1981

2. Minciuna de independență – apare din dorința copilului de a-și menține un anumit grad de libertate și independență față de părinți, de unde și tendința de a răstălmăci adevărul și de a avea mici secrete.

3. Minciuna de compensație – apare din tendința copilului de a evita anumite situații traumatizante. În consecință el se valorizează în fața celorlalți prin atribuirea fictivă a unor calități, merite, performanțe. Este vorba aici de un complex de inferioritate. Este minciuna caracteristică copiilor nesatisfăcuți de realitatea înconjurătoare.

4. Minciuna de seducție – este rezultatul dorinței arzătoare a copilului de a se face plăcut și de a atrage afecțiunea celor din jur cu orice preț. Acest tip de minciună apare în special la copiii împărțiți între familiile celor doi părinți divorțați unde aceștia joacă rolul unor „agenți dubli” pentru a câștiga afecțiunea fiecărei părți.

5. Minciuna de agresivitate – se referă la sentimentul de abandon și de marginalizare al primului născut care la apariția noului născut se servește de acest gen de minciună pentru a atrage atenția și afecțiunea părinților și asupra sa.

6. Minciuna de fabulare – inofensivă, este tipul de minciună specifică copiilor mici, care construiesc imagini, întâmplări ai căror eroi își închipuie că sunt fără să-și dea seama că mint, întrucât nu disting realul de imaginar.

7. Minciuna de lăudăroșenie – este rezultatul nevoii copilului de a se pune în valoare. În acest scop el născoceste neadevăruri prin care el singur se pune în evidență.

8. Minciuna egoistă – este determinată de teamă, de lipsa de încredere în spiritul de dreptate al părinților, profesorilor, vizează obținerea pe căi ocolite a unor dorințe și are la bază impulsul de afirmare a persoanei prin devalorizarea celorlalți.

9. Minciuna altruistă – copilul înțelege greșit camaraderia, ajutorul acordat celorlalți și prin urmare minte pentru a „salva” pe alții fără să înțeleagă că e greșit ceea ce face.

Copilul mic, până la 6-7 ani, este un pseudomincinos care trăiește într-o lume mică proprie (combinații sui-generis de real și imaginar), ce-i apare alterată doar adultului, care nu pătrunde sensurile metafizice și simbolice ale limbajului copilului. Pentru educator, singura grijă este ca jocul acesta să nu se transforme într-o obișnuință și îndeosebi să nu aducă avantaje copilului. Pentru copilul mai mare și pentru adolescent obiceiul de a minți este un simptom care poate indica fie o suferință afectivă, fie refuzul de a se integra, în realitate, fie o anumită disarmonie în dezvoltarea personalității sale, ce poate fi generatoare de tulburări mai grave în viitor. Minciuna la această vârstă trebuie considerată ca un „rebut” în relațiile copil – mediu (Lafon). Motivările sunt variate: pentru a evita o pedeapsă, pentru a-și crea un avantaj, din plăcere, pentru a ajunge în centrul atenției adulților etc. Profilaxia acestor minciuni pentru a fi atât de cuprinzătoare și încununată de succes trebuie să se desfășoare într-un climat de încredere reciprocă, fără suspiciuni sistematice și fără ocolirea dezvăluirii vreunui aevăr, chiar atunci când el implică distrugerea unor false mituri ale adolescentului. Educatorul nu trebuie să uite nici o clipă adevărul: „copilul care minte este fie nesatisfăcut de realitatea înconjurătoare, fie nemulțumit de sine însuși” (Allendy).³⁴

Preadolescenții folosesc de regulă „lăudăroșenia”. Pentru a câștiga aprobarea și admirația camarazilor, ei inventează sau își înfloresc faptele. Ei se laudă frecvent că știu să schieze sau să vorbească o limbă străină, când, de fapt, acest lucru nu este adevărat. Potrivit lui Goldberg – „la această vârstă, copiii își reglează foarte fin superego-ul sau conștiința. Prima dovadă că minciuna patologică apare în acești ani, la copiii care au un superego defectuos și consideră că pot ieși *basma curată* din orice.”³⁵

Minciuna este „gravă” prin însăși prezența ei, dar de cele mai multe ori ea trebuie privită ca un „semnal” venit din partea copilului prin care acesta solicită atitudine din partea părinților, adesea chiar ajutor. Prin urmare trebuie să identificăm cauzele și mecanismele care stau la baza minciunilor spuse de copiii noștri și mai apoi să luăm atitudinea de pedeapsă.

Simțind nevoia de a avea prieteni, de a trăi în colectiv, copiii vor descoperi treptat că sinceritatea înseamnă încrederea reciprocă și întemeierea pe adevăr; apoi sinceritatea înseamnă curaj. Însăși prietenia și viața de colectiv vor duce la convingeri care îl fac pe copil să recunoască și să proclame necesitatea sincerității și loialității în relațiile reciproce.

³⁴ Barnes J. A, *Sociologia minciunii*, Editura Institutul European, Iasi 1998

³⁵ Freud, A., „*Normal și patologic la copil*”, Ed. Fundației Generația, București, 2002;

BIBLIOGRAFIE

✚ Barnes J. A, *Sociologia minciunii*, Editura Institutul European, Iasi 1998

✚ Constantin Cucos, „*Minciună, contrafacere, simulare – o abordare psihopedagogică*”, Ed. Polirom, Iași, 1997

✚ Cojocaru D., *Copilăria și construcția parentalității*, Ed. Polirom, București, 2008;

✚ Freud, A., „*Normal și patologic la copil*”, Ed. Fundației Generația, București, 2002;

✚ Rudică T., *Familia în fața conduitelor greșite ale copilului*, ed. Didactică și pedagogică, București 1981

LES PREMIERS SEPT ANS DE L'ENFANCE

PROF.LB. FRANCEZA POPA-POPESCU CATALINA
SC.GIMN. CPT. AV. C-TIN M. CANTACUZINO, JILAVELE

Quand on dit les premiers sept ans de l'enfance on pense à l'éducation que l'enfant reçoit de ses parents, on pense à la formation de sa personnalité et de son comportement jusqu'il va à l'école.

Quand on dit qu'un enfant a les bonnes manières, on pense à un enfant bien éduqué qui sait saluer, remercier, qui sait dire s'il te plaît qui est poli avec ceux de son âge et avec les adultes.

L'éducation, les bonnes manières, les règles morales représentent la clé vers l'éducation de l'enfant en société. Un enfant maniéré se débrouillera beaucoup mieux en relation avec les autres, qu'un enfant qui lui manquent les sept ans de l'enfance.

L'enfance est la meilleure période de la vie, propice pour l'apprentissage, la formation et l'éducation du caractère psycho-social. La famille est celle qui répond de nécessités élémentaires de l'enfant et sa protection a une influence tant profonde que ses conséquences restent mémorisées pour toute la vie dans le profil moral et spirituel de celui-ci.

Si à un enfant la famille ne lui satisfait le besoin de confort physique et affectif, alors dans le futur apparaîtra ce sentiment de méfiance dans le milieu, la peur du futur où le sentiment de honte.

Tout le temps la famille doit encourager l'enfant, le conseiller et le montrer le bien et le mal. La famille est celle qui lui offre les premières informations sur le monde qui l'entoure, les premières normes et règles comportementales, mais aussi le climat socio-affectif très nécessaires ses besoins et ses désirs.

Les influences éducatives que la famille exerce vers les enfants se manifestent tant directement, par des actions plus ou moins dirigées, qu'indirectement par des modèles de conduite offerts par les membres de la famille.

Les modèles de conduite offerts par les parents, que les enfants reprennent par imitation et apprentissage et le climat socio-affectif dans lequel s'exerce les influences éducationnelles représentent le premier modèle social avec une influence décisive vers les enfants concernant leur comportement, les normes et les valeurs sociales.

Le procès éducatif de l'enfant doit être dirigé avec beaucoup de soin, d'affection en concordance avec l'étape de développement dans laquelle il se trouve, en lui offrant et lui demandant ce qui le permet sa capacité de compréhension.

Les premiers sept ans de l'enfance visent l'avenir de l'enfant, ce qu'il va devenir, c'est-à-dire un homme. C'est la période la plus importante en étant la base sur laquelle se construit un être avec diverses aptitudes et préférences, avec un comportement normal ou déviant.

Tel comme nous grandissons et éduquons nos enfants, tel comme nous nous comportons. Les enfants verront et ils se manifesteront au futur. Les enfants grandissent et se développent en vie dans un univers que les parents créent pour eux.

BIBLIOGRAPHIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației României de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PR. PROF. POPA-POPESCU SORIN-GABRIEL
SC. GIMN. CPT. AV. C-TIN. M. CANTACUZINO,
JILAVELE, IALOMITA

Nimic nu este mai frumos, ca perioada a vietii omului, decat ceea ce in traditia romanului perioada copilariei este numita generic "cei sapte ani de acasa". Daca ar fi sa incepem a vorbi despre aceasta minunata perioada, de poveste, a omului, atunci, cu siguranta il vom aminti, aici pe marele scriitor rus Dostoievski care, privind parca peste timp, cu ochii sufletului si ai inimii, se adresa in scris omenirii, spunand ca "suprema pedagogie este casa parinteasca".

Multe personalitati ale poporului roman, de la intelectuali la viteji, de la domnitori la sfinti, de la vizionari si deschizatori de drumuri la mucenici si eroi pentru patrie, s-au format in familie, unde educatia a primit cel mai mare rol in viata acestora. Aici, mama, ca educator principal, a concentrat intelegerea romaneasca autentica, daruindu-o copiilor ca pe cel mai scump odor al ei. Nici nu este de mirare ca in spatele fiecarei personalitati de exceptie, sta o mama puternica, cu valori si principii sanatoase de viata morala crestina. E destul sa ne gandim la Sf.Trei Ierarhi. In spatele Sf.Vasile cel Mare sta Sf.Emilia, a Sf.Grigorie Teologul sta Sf.Nona, iar la Sf.Ioan Gura de Aur sta Sf.Antuza. Copilul ia nastere in sanul familiei, unde ingrijit cu dragoste si cu toata caldura sufletului parintesc, face primii pasi spre aceasta lume. Atasamentul, dragostea nefatarnica, autentica, urmata de cele mai multe ori de jertfelnicie, purtarea de grija, responsabilitatea si educatia parintilor, il fac pe copil sa perceapa cei sapte ani de acasa, ca cel mai ziditor patern al sufletului sau. Aici, calauzit de parinti, se integreaza in viata familiala, participa emotional la bucuriile si tristetile familiei, invata ca familia este baza, nucleul spre a merge mai departe in viata si a-si gasi propriul destin. Tocmai de aceea, Psihologul N. Marginean, cautand sa faca un sondaj in privinta influentei pe care o are mediul si ereditatea asupra formarii persoanei afirma: "Daca ar fi ca actiunea mediului social sa fie egala cu cea a ereditatii anume 50% acordate mediului, 25% ar trebui puse in seama familiei". (Psihologia persoanei, Cluj, 1941)

Pe drept cuvânt, având în vedere rolul mamei în educația copiilor, un teolog ortodox Paul, Evdokimov, a scris o carte "Femeia și mântuirea lumii", în care preciza faptul că familia rămâne, deci, cuibul unde fiii cresc și prind aripile maturizării caracterului, zburând apoi în cele patru colțuri ale lumii, dar nicicând uitând acest cuib, și când au prilejul să se întoarcă acasă se odihnesc cu drag în el. Când în familie se naște un copil, în firea ei iscoditoare, lumea se întreabă în sine: "Ce va deveni copilul acesta?"

Atât familia, cât și societatea și Biserica nădăjduiesc ca din acel suflet plâpând să se dezvolte un om de valoare, un bun creștin al Bisericii, dar și un harnic cetățean al țării.

Toate aceste speranțe ale viitorului, pe care copilul le poartă de la naștere în ființa sa, toți acești muguri de viață în dezvoltare trebuie cultivați, îngrijiți, supravegheați cu aceeași grijă pe care o are grădinarul față de plantele și florile din grădina sa.

Răspunzători de viitorul copilului, sunt acei care pot hotărî, în bine sau rău, societatea și viitorul unei țări, dar și al Bisericii, sunt părinții, familia, "biserica de acasă", după cum amintește Sfântul Ioan Gură de Aur. Pentru ca ei să realizeze aceste lucruri, se pune întrebarea: Ce fel de creștere trebuie să dea părinții copiilor lor?

Răspunsul este acesta: părinții au datoria să dea copiilor o educație întemeiată pe dragostea de Dumnezeu, de aproapele, pe respectul față de poruncile sfinte, față de valorile culturale, dar și pe dragostea față de muncă, pentru că "munca este cea mai scumpă comoară pentru om" (Pilde 12, 27).

Referindu-se la perioada celor sapte ani de acasa, Sf.Ioan Gura de Aur, in scrierile sale, Despre cresterea copiilor, spunea:

"Deci ce iertare vei afla dacă îți vei lăsa copilul să crească și să rămână, chiar de la început, fără educație și fără învățătură? Ce vei zice? Că-i copilul încet la minte și nu poate fi educat și învățat? Dar trebuia, atunci când copilul era mic, să-l înveți și să-l obișnuiești cu lucrurile cele bune și să-i cercetezi adâncimile sufletului, ca încă de la această vârstă să știe încotro să-și îndrepte pașii. Agricultorul taie mărăcinii înainte de a ara ogorul, și la fel se procedează și cu obiceiurile cele rele ale copilului. Dacă copiii cresc de mici în bune obiceiuri, greu se vor abate spre rău când vor ajunge

la vârsta matură, pentru că sufletul copiilor este ca pânza albă și curată care își păstrează până la sfârșit culoarea cu care a fost vopsită întâi; oricât ar vrea cineva s-o vopsească în altă culoare până la sfârșit, ea își va păstra culoarea cea dintâi. Așa și copiii cei mici, când se deprind la bine, cu anevoie se întorc la rău. “

Tocmai de aceea, noi , romanii, inca mai credem ca “cei sapte ani de acasa” vor constitui “temelia” pentru constructia unei vieti inchinate binelui, frumosului si adevarului pentru noile generatii care vor veni.

Bibliografie

1. Biblia Ortodoxa, editia Sf.Sinod al Bisericii Ortodoxe Romane.
2. Sf.Ioan Gura de Aur, Despre cresterea copiilor
3. Psihologia persoanei, Cluj, 1941
4. Paul Evdokimov, Femeia si mantuirea lumii

CEI SAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.INV.PRESCOLAR: POPESCU ALINA MARTA
GRADINITA URSOAIA
JUDET: GORJ

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

ROLUL CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR POPESCU ANA
ȘCOALA PRIMARĂ „ALEXANDRU MOLDOVEANU,, SBOGHITESTI

*„Pentru fiecare familie bijuteria cea mai de preț ar trebui să fie copilul...
Calitatea de om se naște din iubire a cărei unică măsură este conștiința morală”.*
Ion Vulcănescu

În educarea „puiului de om”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție. Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții. „Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la grădiniță, școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani de acasă?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;

- - limbaj corect transmis;
- - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- - consecvența în realizarea unei sarcini;
- - concentrarea atenției;
- - perseverența în realizarea unei sarcini;
- - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

 De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său („mă ignoră sau îmi acordă atenție”), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

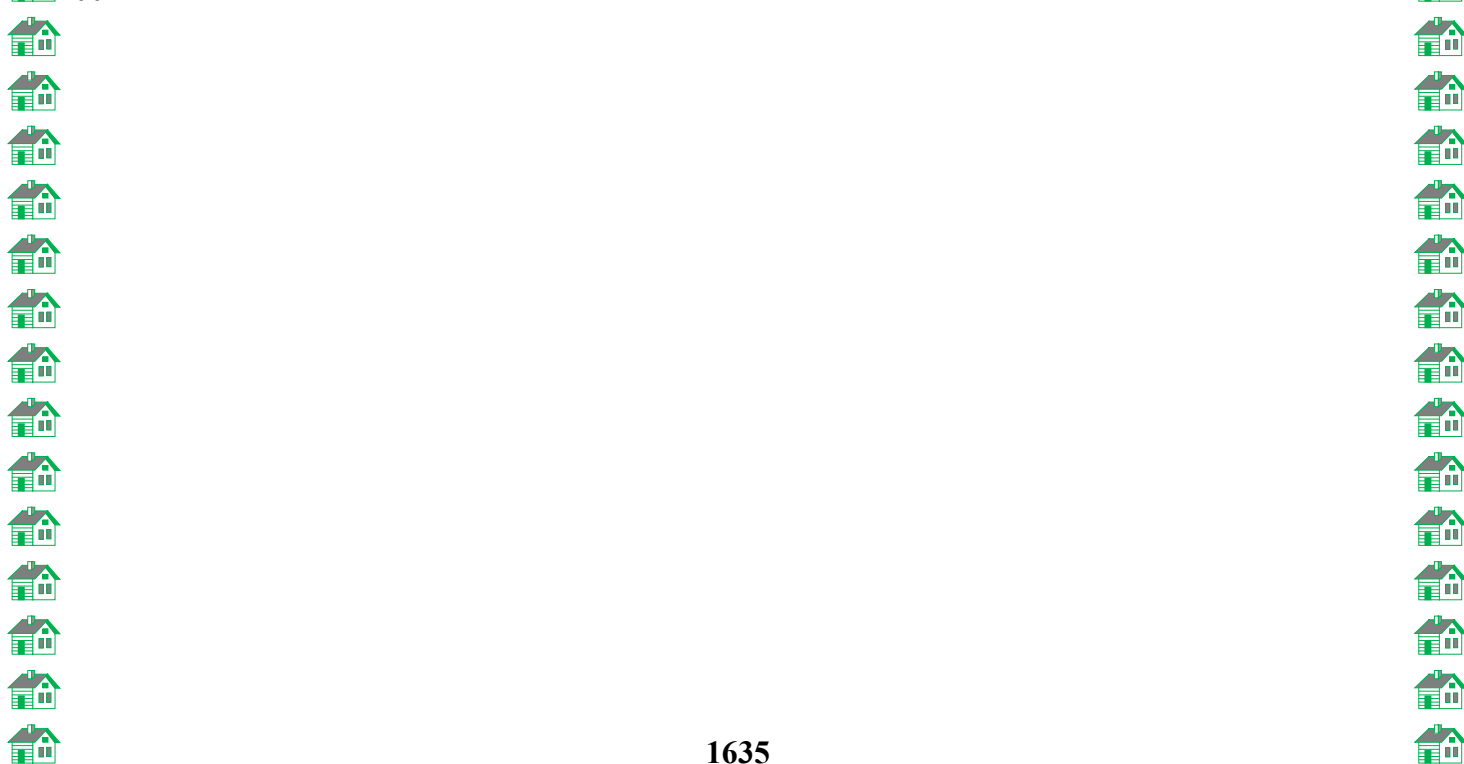
 De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

 Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Copilul trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus și să nu îi facem observații în public. Replicile de genul „taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

 Familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume - omul de caracter,,

Bibliografie:

- 1. Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009
- 2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002

PUTEREA EXEMPLULUI – PRIMUL PAS ÎN DOBÂNDIREA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR POPESCU AURA CRISTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2, RĂDĂUȚI

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Întâlnim, deseori, expresia „nu are 7 ani de acasă” și etichetăm COPILUL. Copilul care nu trăiește, de cele mai multe ori într-o lume „plină de armonie”. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, unii aleg calea străinătății, alții se confruntă cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu și exemplele pot continua. Să nu uităm că, până la 6-7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate- în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient și nu în ultimul rând un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile, dar și capacitatea de relaționare socială. Ori toate aceste lucruri le învață de la adulți, prin imitație. Iată de ce echilibrul familiei în primii 7 ani de viață ai copilului este foarte important.

Dacă ne dorim un copil despre care să se poată afirma că „are cei șapte ani de acasă”, ar trebui să ne implicăm în educația lui pentru că familia este cea care îi însuflă propriile valori, iar educația începe cu ceea ce trăiește și simte copilul în familie. Să nu uităm că un copil vede faptele părinților și doar uneori percepe mesajul din spatele frazelor care i se spun.

Consider că baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. După cum sublinia psihologul Oana-Maria Udrea „dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament”. Regulile transmise vor fi percepute pozitiv dacă acesta se va simți apreciat de părinți. Replicile dure, prelegerile ținute în public, expresiile de genul „ești prea mic, ce știi tu...”, „taci din gură, nu știi nimic...”, nu fac altceva decât să umilească și să inhibe copilul. Și ne întrebăm de ce apar replicile tăioase, comportamentele violente între copii. Pentru că așa au învățat. A ști să comunici unui copil ce te nemulțumește folosind expresii de genul „mă deranjează comportamentul tău” și nu „mă deranjezi tu”, constiuie un model de urmat pentru acesta. În situații limită va ști să se exprime elegant, să evite un conflict, va ști să exprime corect ceea ce simte, fără să jignească.

A-l învăța bunele maniere e un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Mersul la cumpărături, la spectacole, vizitele, masa alături de membrii familiei, reacția părinților la bucurii sau supărări sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere. Nu putem cere unui copil să vorbească pe un ton calm, dacă el aude frecvent certuri între părinți, nu putem cere unui copil să spună „mulțumesc” sau să salute, dacă noi, adulții, din diferite „motive” uităm să utilizăm aceste cuvinte.

Adevărata educație începe în familie. De cele mai multe ori, părinții își amenință copiii că vor fi lăsați pe stradă „să îi fure țișanii”. Ne mirăm când, ajunși la școală, cadrele didactice se confruntă cu problema discriminării. Noi, părinții, suntem datori să le vorbim despre egalitate, să le explicăm că, indiferent de studiile pe care le are un om, contează modul în care te porți și că adulții care muncesc trebuie respectați în aceeași măsură, dacă își câștigă existența cinstit, indiferent de studiile pe care le au.

Timpul petrecut alături de copil este valoros. Până la 7 ani, un părinte ar trebui să-i citească povești, să se joace alături de el, să coloreze, să deseneze și, comunicând permanent, să-l îndrume în a stăpâni „arta conversației”. Și, nu mă refer la a încerca să facem un geniu înainte de vreme, ci mă bazez pe faptul că adultul devine în această situație, modelul. Reacțiile noastre, mimica, gestică, felul în care știm să gestionăm o situație de criză, modul în care ne exprimăm constiuie pentru copil „temelia bunelor maniere.” Jucându-ne cu el, îl învățăm să-și exprime emoții și sentimente. Numai

asa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Ne dorim copii care să spună adevărul. Dar, oare, nu am mințit niciodată în prezența lor, ne-am ținut promisiunile de fiecare dată? Ne dorim copii care să respecte reguli, dar apelăm noi la disciplina pozitivă sau totul se rezumă în a pedepsi copilul.

Înainte de a fi părinți... am fost copii. Pentru toți, copilăria a fost o lume aparte. Să încercăm să facem parte mereu din ea și doar așa vom avea parte de ...armonie. Să învățăm copilul să-și exprime emoțiile și sentimentele, să-l înconjurăm cu dragoste, să-i fim noi exemplu pozitiv în tot ceea ce facem, să vedem în copil latura pozitivă și să o dezvoltăm, să nu dăm vina pe copil că nu e educat ca „cel al vecinului”, să-i insuflăm propriile valori în care noi credem cu adevărat și, doar apoi, să ...cerem COPILULUI..., „cei șapte ani de acasă” pentru că... puterea exemplului... doar un miracol o mai poate schimba.

Bibliografie:

1. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
2. www.parinti.com
3. www.scribd.com
4. www.didactic.ro

COPILUL MEU ESTE EDUCAT?

PROF. POPESCU ELEONORA CAMELIA
COLEGIUL NAȚIONAL „TUDOR VLADIMIRESCU” TG-JIU

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special. Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensa dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelușul este atașat de mama și de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboseți la un moment dat.

Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele neg

Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire; ordine; igienă;
  - curățenie și exprimarea propriilor nevoi; exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative; bune maniere și comportament;
  - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire);
  - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
  - consecvența în realizarea unei sarcini;
  - concentrare a atenției; dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții;
  - spiritul de competiție; altruismul; cooperarea; atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.
- Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ă de către ceilalți.

- perseverență în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

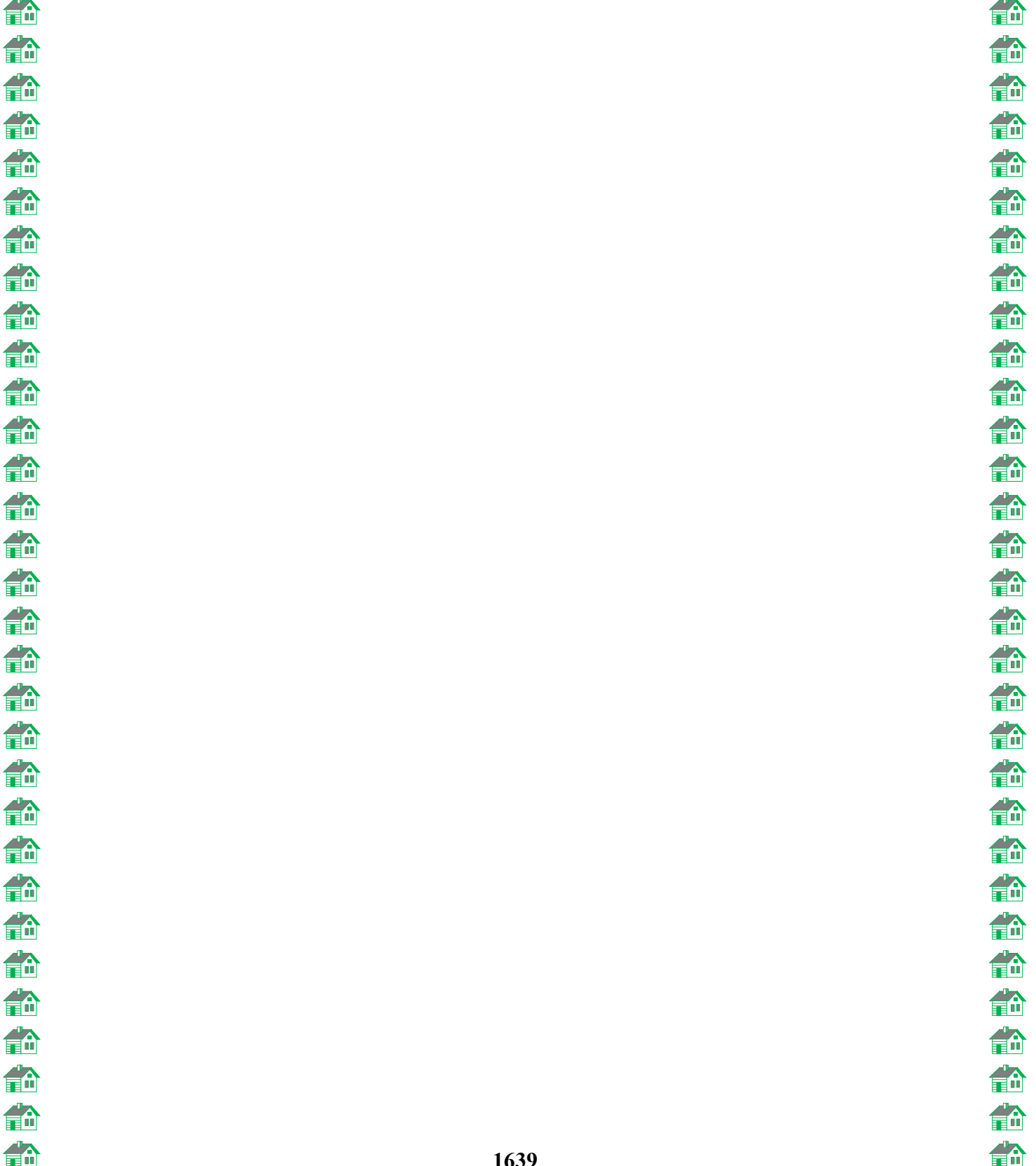
 – spiritul de competiție; altruismul; cooperarea;
 – atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

 Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și
 pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori
 nu va fi încrezător în forțele proprii.

BIBLIOGRAFIE:

„Psihologia vârstelor”, G.Sion, ed. Fundației România de Mâine, București, 2003

„Copilul și familia”, P.Ostrrieth, EDP, București, 1973

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR POPESCU CARMEN, COLEGIUL DE INDUSTRIE ALIMENTARĂ “ELENA DOAMNA” GALAȚI

Cei 7 ani de acasă reprezintă educația pe care copilul o primește de la părinți începând de la bunele maniere și continuând cu regulile morale care îl vor defini ulterior ca adult.

Toată lumea se gândește la un copil care are cei 7 ani de acasă ca la un copil bine educat, care se comportă exemplar cu persoanele din jurul lui și care știe să facă diferența între ce e bine și ce e rău.

La baza celor 7 ani de acasă stau câțiva factori esențiali: valorile pe care se bazează familia și care îi sunt transmise micuțului, dragostea părinților și specificul copilului de dezvoltare.

Un copil iubit și apreciat de către familie se va simți protejat și va avea un sentiment de siguranță care îi va permite să aibă încredere în forțele proprii și să învețe să-și asume regulile de comportament.

Dacă educarea copilului se va face într-un ambient deschis și relaxant, bazat pe iubire și încredere, atunci acesta nu va percepe regulile ca pe o disciplină de fier și îi va fi mult mai ușor să le asimileze.

Este foarte important ca părinții să înțeleagă că educarea copilului trebuie adaptată etapelor de vârstă deoarece cel mic înțelege lumea într-un mod diferit la 3, 5 sau 7 ani.

Dacă până la vârsta de 2-3 ani copilul nu va fi capabil să vadă dincolo de nevoile lui, începând cu vârsta de 3 ani și până la 5 ani acesta va începe să fie capabil să împartă jucăriile și să facă diferența dintre a face un lucru bun și a face un lucru rău.

Tot la această vârstă copilul trebuie inițiat în arta bunelor maniere, cea mai bună metodă pentru a face acest lucru fiind cea în care cel mic va participa la masă alături de familie și va fi plimbat în anumite ipostaze din care poate deprinde regulile de purtare.

După vârsta de 5 ani cel mic va începe să petreacă mai mult timp cu persoanele din jur, aici este momentul cheie unde el va învăța să aibă un vocabular cât mai divers și bine conturat dar și să își dezvolte capacitatea de comunicare cu cei din jur și să-și argumenteze punctul de vedere.

Cheia succesului în educarea copilului o au părinții care trebuie să implementeze reguli și să nu se abată de la ele. Atât mama cât și tatăl trebuie să rămână fermi în deciziile pe care le iau și să îi spună dinainte copilului ce se va întâmpla dacă nu le respectă.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților.

La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă).

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine.

Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă .

Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-l ajute în conceperea și alegerea unor activități

care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor.

Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulții și copii și să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

La vârsta preșcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: *“Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica”* ori *“Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.”* Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți oboseți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece:

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani sunt:

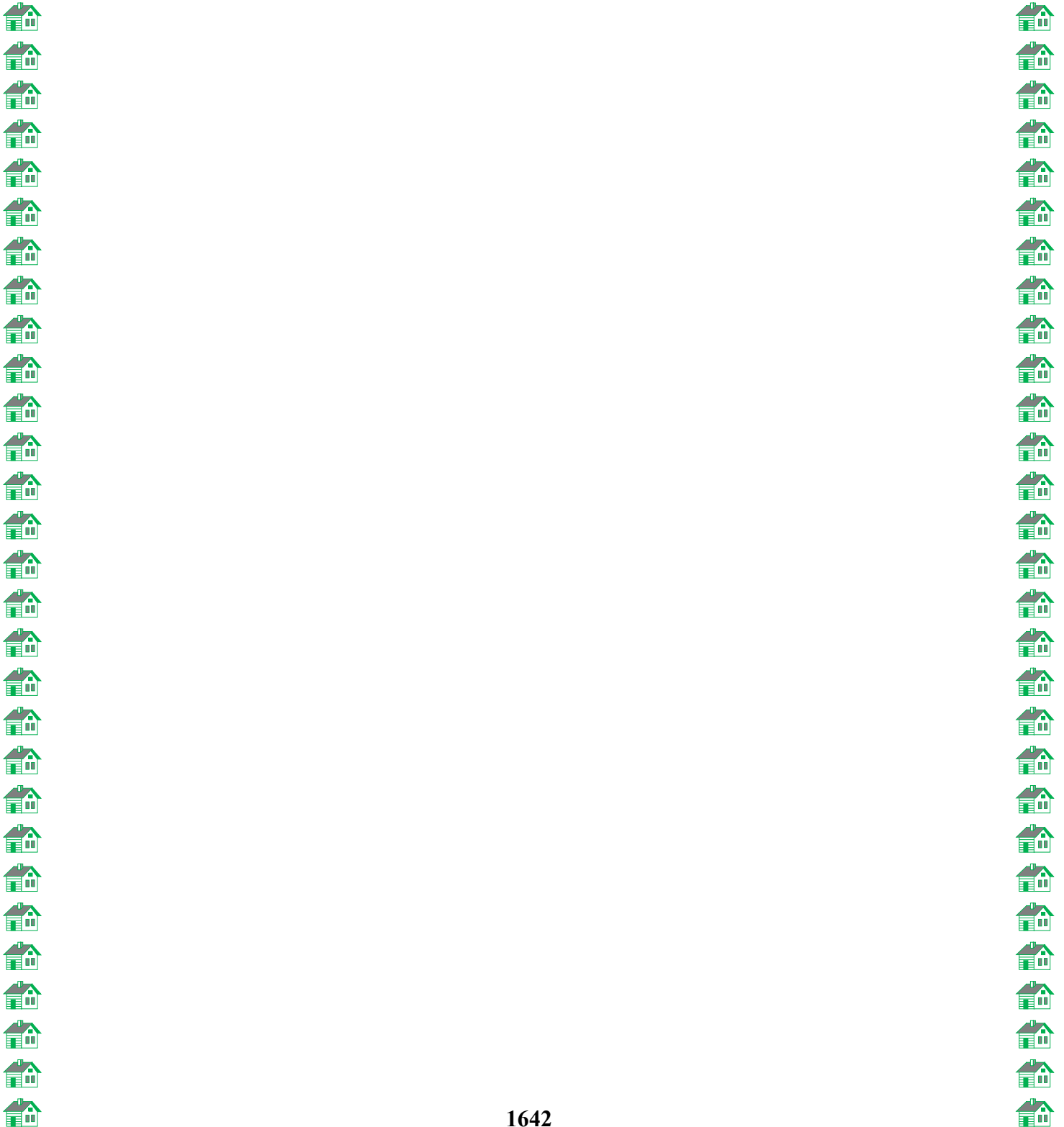
1. **Învăța-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!**
2. **Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!**
3. **Comunică cât mai mult cu el** - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii;
4. **Învăța-l să iubească lectura și cărțile** - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească, să se bucure singur de ele!
5. **Lasă-l să se bucure de copilărie** - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
6. **Nu abuza în nici un fel de copil** - fizic, emoțional, verbal etc.;
7. **Învăța-l să își exprime emoții și sentimente**; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate;
8. **Învăța-l să spună mereu adevărul!**
9. **Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău!** Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!
10. **Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta!** Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preșcolară în România*, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro
8. www.smartparent.ro › Educație
9. www.copilul.ro/comunicare-copii/comportament.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR : POPESCU CRISTINA DENISA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ OSTROVENI, „JUD DOLJ

Știința care studiază fenomenul educațional cu toate implicațiile sale asupra formării personalității umane în vederea integrării sale în viața socială este pedagogia. Urmărind integrarea omului în societate, educația se preocupă, în aceeași măsură, de formarea personalității care va permite fiecărui om să asimileze în mod creator realizările sociale.

Educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Asadar prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău.

Toți părinții au obligația instruirii copiilor din punct de vedere fizic și psihic. Educația primită de copil în această perioadă a vieții lui se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii. Este bine de știut ca și părintele să știe să-și asculte copilul și se explice de fiecare dată hotărârile pe care le ia și care îl privesc pe copil. Aplicând aceste lecții pot fi prevenite acele conflicte de mai târziu dintre voință și autoritate, care contribuie la apariția în mintea tinerilor a înstrăinării și supărării față de părinți și a împotrivirii lor față de orice autoritate. În primii ani de viață, este important ca părinții să dedice copiilor cât mai mult din timpul lor, să vorbească cu ei, să se joace, să „lucreze” împreună. Așa copilul va fi permanent supravegheat și nu va fi lăsat în voia lui.

De la o vârstă foarte timpurie, copiii pot înțelege ceea ce le este spus simplu și clar, cu blândețe și dragoste. Pe măsură ce copilul crește, părinții vor introduce reguli și regulamente ce vor fi stabilite, care vor fi respectate de către toți membrii familiei și care vor fi în felul acesta simplu și ușor adoptate de către copil. Există o dragoste oarbă, ce lasă copiii „privilegiul” de a face ce vor ei; acest tip de atitudine conduce la primul pas spre deteriorarea relației părinte-copil de mai târziu.

Alteori mai ușor pentru părinți să recurgă la pedepse ori abuzuri fizice decât să coopereze, să stabilească limite. Acest lucru se întâmplă datorită dezinformării și a lipsei răbdării. Stabilind limitele în relația cu copilul, acesta va înțelege că părintele respinge comportamentul negativ și nu îl respinge pe el. Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli însă împiedică dezvoltarea copiilor. Deasemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, e bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru. E important ca copilul să înțeleagă.

De o importanță deosebită este și faptul ca părintele să se gândească serios și la alte modalități cu mult mai eficiente de a-și pedepsi copilul, în afara pedepsei fizice și anume izolarea copilului sau confiscarea unui lucru care îi place acestuia. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompense (o mângâiere pe cap, un pupic sau chiar un semn stabilit de comun acord cu copilul- a ridica degetul mare de la mână, „ceva bun” etc).

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Lăudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

Este datoria părintelui să aducă pe băncile primelor clase copii sănătoși, viguroși pe care școala, prin aportul ei pe linia instrucției, dar desăvârșind și opera de educație inițiată în familie să îi transforme în personalități armonios dezvoltate, în cetățeni înzestrați cu spirit de răspundere, cu simțul datoriei și potențial creator.

Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

Un adult care are „cei șapte ani de acasă” poate merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

Bibliografie:

1. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
3. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
4. www.copii.ro.
5. www.didactic.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR DANIELA POPESCU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ JIRLĂU
JUD. BRĂILA

"Copiii învață ceea ce trăiesc!

Dacă trăiesc în încurajare, copiii învață să fie încrezători.

Dacă trăiesc în acceptare, copiii învață să iubească.

Dacă trăiesc în aprobare, copiii învață să se placă pe sine.

Dacă trăiesc încurajați de recunoaștere, copiii învață că este bine să ai un țel.

Dacă trăiesc împărțind cu ceilalți, copiii învață generozitatea.

Dacă trăiesc în bunăvoință și considerație, copiii învață respectul.

Dacă trăiesc în prietenie, copiii învață că e plăcut să trăiești pe lume."

Dorothy Law Nolte

Educația, bunele maniere, regulile morale reprezintă "cei șapte ani de acasă" care deschid porțile către adaptarea copilului în societate.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă, ne gândim la educația pe care copilul o primește în primul rând de la părinți și uneori de la ceilalți membri: frați, surori mai mari, bunici, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Spunem că un copil are cei șapte ani de acasă, dacă se comportă respectuos și cu bună-cuviință tot timpul, cu toată lumea, dacă știe să salute, să spună "Mulțumesc!", "Te rog!", dacă știe să se comporte cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația primită în primii ani de viață depinde însă de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care reușește să le transmită copilului. Pornind de la relația afectivă, se poate spune că reprezintă chiar baza formării unui comportament corespunzător al copilului. Dragostea cu care părinții își înconjoară în mod firesc copilul permite acestuia să se dezvolte armonios, să aibă încredere în forțele proprii. Simțindu-se iubit, simțindu-se protejat, copilul capătă o stare de siguranță și de deschidere spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. El va percepe în mod pozitiv toate regulile transmise de părinți. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme într-o disciplină de fier.

Educația, însă, nu se poate face la orice vârstă, în același mod. Ea trebuie adaptată în funcție de stadiile de dezvoltare a copilului, deoarece copilul percepe lumea în mod diferit la 2 ani, când majoritatea timpului și-l petrece în familie, la 4 ani, când intră în colectivitate, la grădiniță, la 6-7 ani, când pășește pragul școlii primare. La 2 ani, copilul are propriile nevoi, nu poate fi obligat să fie altruist, pentru că el nu înțelege pe deplin ce e bine și ce e rău, dar nici nu poate fi lăsat să facă orice sau să i se facă toate poftele. Părintele poate să îl învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor și începe să îl învețe formulele de politețe, iar copilul va învăța prin imitație. Mergând la grădiniță, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, să înțeleagă ce e bine și ce e rău și observă reacțiile părinților și a celorlalți adulți în fața comportamentului său. Acum este momentul să fie învățat bunele maniere, adică ce se cuvine și ce nu la grădiniță, la masa, în parc, în vizită, la magazin etc. Dar aceste maniere nu se învață în prima zi de grădiniță sau la prima vizită, ele prind contur în timp și doar prin puterea exemplului primit de la ambii părinți, bunici, educatoare etc. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: "Lasa-l, e prea mic!", "Nu înțelege, ce știe el, mititelul.", "Când va ajunge la școală, se va cuminti.". Toate aceste scuze trădează, de fapt, greșelile pe care le fac părinții în primii ani de viață. Tot ceea ce se greșește sau se omite în educație este în dauna copilului.

Primele zile din viața de școlar aduc noutate în viața copilului. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el va trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină. Majoritatea copiilor se adaptează relativ ușor la programul școlar, participă cu interes la activități. Aceștia au un comportament civilizată, atât pe parcursul orelor, cât și pe timpul pauzelor. Există și copii care nu se adaptează rapid, tulbură activitatea clasei prin purtarea lor necuviincioasă, prin faptul că nu pot ține pasul cu ceilalți copii, iar aici trebuie să facem abstracție de acei copii cu cerințe educaționale speciale cărora trebuie să le fie acordată o atenție deosebită. Toate aceste cazuri de neadaptare școlară pot fi rezultatul unei educații greșite din primii ani de viață.

De aceea mediul familial trebuie să îndeplinească anumite condiții pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică și neuropsihică a copilului antepreșcolar și preșcolar cum ar fi: atmosfera de acasă, satisfacerea trebuințelor sale de ordin material sau sentimental, dragostea părintească dozată, care să nu fie luată drept slăbiciune de cel mic, relațiile stabilite între membrii familiei, programul de activități desfășurate în preajma copilului sau cu ajutorul lui. Toate aceste condiții presupun existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înțelegere, respect față de părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite acțiuni generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Astăzi, cei șapte ani de acasă, se continuă și în grădiniță și școala primară prin disciplinele opționale de genul: "ABC-ul comportării civilizate", "Codul bunelor maniere pentru copii", "Știu să mă comport civilizată?", cu scopul de a "cimenta" educația primită în primii ani de viață, de a realiza legătura dintre generații, de a asigura un echilibru.

Suntem datori, părinți și dascăli, să ne îndeplinim misiunea față de generația următoare. La temeiul formării noastre ca oameni au stat, stau și vor sta "cei șapte ani de acasă".

Bibliografie:

Dorothy Law Nolte, (2001), *Cum se formează copiii noștri*, Ed. Humanitas Practic, București

Michiela Poenaru., (2007), *Cei șapte ani de acasă- Codul bunelor maniere pentru copii*, ED.

CORESI, București

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”- „STARTUL ” ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROF. INV.PRIMAR POPESCU DIANA MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE TITULESCU ‘ CĂLĂRAȘI

„Cei șapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile și educația necesară vieții în lume. E foarte firesc pentru părinți să-și dorească să aibă copii frumoși, sănătoși, bine educați. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educația copiilor, părinții sunt rânduiți de Dumnezeu să dețină rolul principal. Niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: **normele de conduită se învață din familie**. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi **bine-crescut** nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre **principalele obiective** care compun ceea ce se înțelege, **în mod tradițional**, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înțelegerea normelor sociale. La început prin imitație și mai apoi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul să răspundem, trebuie să ne așteptăm rândul să ieșim la tablă, trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. Cuvintele magice „**Îmi pare rău**” este, la fel ca și „te rog”, **Iartamă** își ating întotdeauna scopul. Pentru a le folosi, un copil are nevoie să le audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că **recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului** nu sunt un semn de slăbiciune, ci **de respect și demnitate**.

Tact și toleranță. Un copil „bine crescut” învață de la părinți **că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi**. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Totuși sa nu uitam ca e important, **ca independenta copiilor** sa fie si ea stimulata. Daca in mica copilărie e mereu altcineva care sa ia deciziile in locul lui, copilul va tinde spre una din cele doua extreme: ori va încerca totul, ca sa-si afirme independenta, ori va evita totul, dintr-un exces de prudenta. Pe când, daca e obișnuit de mic **sa înfrunte niște situații** si **să facă niște alegeri** (evident, pe măsura lui, si controlate de adult) ii va fi mult mai ușor sa ia hotărâri in ceea ce-l privește .

Bineînțeles că toate obiectivele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l însușim copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, **perseverența si exemplul personal** , iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-ășteptate.

Bibliografie

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

DE CE SAPTE ANI DE ACASA?

IOANA POPESCU

Pentru a invata cu usurinta bazele disciplinei, copilul trebuie crescut in dragoste si protectie din partea parintilor.

Ordinea, cinstea, respectul sunt bazele formarii unui copil cu incredere in fortele proprii, unui viitor adult capabil sa socializeze.

Pare ca spunem vorbe mari, dar este primordial sa intelegem ca aceasta perioada de 7 ani se constituie intr-una esentiala asupra modului in care copilul percepe lumea si valorile umane ale societatii din care face parte.

Rolul parintilor este primordial pentru ca ei sunt cei care incep cladirea sistemului de valori si norme pe care le va urma viitorul adult, in viata.

Se remarca categoria parintiilor care se eschiveaza de la a-si asuma acesta misiune, motivand ca petrec foarte putin timp cu copiii lor. E adevarat, dar sa nu oitem faptul ca parintii se constituie in modele de urmat, indiferent de cat timp copilul este in familie.

Se pune in discutie si categoria de parinti care se considera atoatestiutori in parenting si devin adeptii conceptelor prin care nu ai voie sa-i spui copilului decat DA, ca nu ai voie sa-i impui regului, pentru a nu-i stirbi personalitatea, sau ca acei copii permanent agitati si neastamparati sunt asa, pentru ca sunt inteligenti!

Nimic mai eronat! Prea multa permisivitate tarsforma micutii in niste adolescenti rasfati, fara inteligenta emotionala, atat de importanta in devenirea unui adult echilibrat, integrat in societate.

Pentru copiii crescuti intr-un stil de parenting permisiv exista foarte putine reguli si de aceea au probleme in a-si gasi si impune propriile limite. In viitorul adultilor aceasta sincopa se va transforma in esec.

Pentru foarte multi parinti din zilele noastre, disciplina este asociata cu cruzimea si lipsa de toleranta. Le este frica sa ii constientizeze pe proprii copii asupra unor reguli de comportament, pentru a nu considera ca nu au toata iubirea parintii lor!

Fara a se exagera, regulile sunt normale, caci fara ele copiii invata lectii dezastruoase: pot face orice, pot obtine tot ceea ce isi doresc, nu traiesc dezamagirea . Acesti copii vor avea o inteligenta emotionala scazuta si vor trai incercand tot ceea ce este necesar ,ca sa nu fie dezamagiti, contrazisi, apreciati corect, redirectionati, certati, sentimente care au caracter distructiv pentru ei, deoarece nu au fost educati sa depaseasca momentele de cumpana.

Acceptarea de sine si intelegerea fata de sine duc la asigurarea fericirii interne.

Macar pentru un argument, spun...DA ...celor 7 ani de acasa!

Bibliografie:

1. Fetescu, Vasile, Familia și atitudinea copilului față de învățatură în revista Învățământul primar, nr.2, 1992;

2. Vrasmas, Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, București, Editura „Aramis”, 2002.

TRADIȚIONAL ȘI MODERN ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

PROF.ÎNV.PRIMAR POPESCU IUSTINA-MAGDALENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BUDEȘTI
JUD. VÂLCEA

„Privită sub raport funcțional și structural, metoda poate fi considerată drept un model sau un ansamblu organizat al procedurilor sau modurilor de realizare practică a operațiilor care stau la baza acțiunilor parcurse în comun de profesori și elevi și care conduc în mod planificat și eficace la realizarea scopurilor propuse.” (I. Cerghit).

„Înțelegând prin metodă de învățământ o cale, un drum de străbătut deopotrivă de elevi și profesori, prin care, conform unor principii (principii didactice) dar și unor legi (legile învățării) se înfăptuiesc obiectivele instruirii, adică se însușesc de către elevi anumite cunoștințe de bază și se formează anumite capacități intelectuale și convingeri în vederea integrării progresive în societate.” (Ion Berca)

Activitatea instructiv-educativă se desfășoară în baza unor finalități, este pusă în practică prin intermediul unui sistem de metode și procedee, apelează la o serie de mijloace tehnice de realizare, iar rezultatele sunt verificate și evaluate prin strategii specifice. Curriculum-ul școlar integrează toate aceste componente, dintre care o poziție centrală revine metodelor care fac posibilă atingerea finalităților educaționale.

Etimologic, termenul metodă provine din grecescul „methodos”, care înseamnă „drum spre”. Metodele de învățământ pot fi definite ca „modalități de acțiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, își însușesc cunoștințe, își formează priceperi și deprinderi, aptitudini, atitudini, concepția despre lume și viață”. (M.Ionescu, V.Chiș, p.126).

Dacă în învățământul tradițional, principalele metode le constituie conversația, expunerea, demonstrația, metodele centrate pe profesor, transmiterea de cunoștințe, pasivitatea elevilor, învățământul modern solicită aplicarea metodelor active și interactive, a celor care dezvoltă gândirea critică. Fundamentul pentru un nou cadru de predare-învățare îl constituie proiectul „Lectura și Scrierea pentru Dezvoltarea Gândirii Critice” - proiect inițiat în România în anul 1996 prin fundația pentru o Societate Deschisă și devenit un program de perfecționare a cadrelor didactice din învățământul preuniversitar și universitar, care promovează metode activizatoare, cu rol esențial în dezvoltarea personalității beneficiarului prin învățarea acestuia să gândească critic. Aplicarea acestor metode care generează învățarea activă și prin care elevii sunt inițiați în gândirea critică nu este simplă ci necesită timp, răbdare, exercițiu și este de preferat să se facă de la vârste fragede, la toate disciplinele, însă cu măsură. Acestea trebuie să fie selectate și utilizate în mod riguros, creativ, în funcție de obiectivele propuse, de specificul grupului educațional și nu trebuie să constituie un trend sau un moft al cadrului didactic. Metodele active și interactive au multiple valențe formative care contribuie la dezvoltarea gândirii critice, la dezvoltarea creativității, implică activ elevii în învățare, punându-i în situația de a gândi critic, de a realiza conexiuni logice, de a produce idei și opinii proprii argumentate, de a le comunica și celorlalți, de a sintetiza/esențializa informațiile, se bazează pe învățarea independentă și prin cooperare, elevii învață să respecte părerile colegilor.

Metodele activ-participative pun accent pe învățarea prin cooperare, aflându-se în antiteză cu metodele tradiționale de învățare. Educația pentru participare și democrație face parte din gama noilor educații, care reprezintă cel mai pertinent și mai util răspuns al sistemelor educative la imperativele generate de problematica lumii contemporane. Prin participare, elevii își pot exprima opțiunile în domeniul educației, culturii, timpului liber, pot deveni coparticipanți la propria formare. Elevii nu sunt doar un receptor de informații, ci și un participant activ la educație. În procesul instructiv-educativ, încurajarea comportamentului participativ înseamnă pasul de la „a învăța” la a „învăța să fii și să devii”, adică pregătirea pentru a face față situațiilor, dobândind dorința de angajare și acțiune. Principalul avantaj al metodelor activ-participative îl reprezintă implicarea elevilor în actul didactic și formarea capacității acestora de a emite opinii și aprecieri asupra fenomenelor studiate. În acest mod, elevilor le va fi dezvoltată o gândire circumscrisă abilităților cognitive de tip superior, gândirea critică. Aceasta reprezintă o gândire centrată pe testarea și evaluarea soluțiilor posibile într-o situație dată, urmată de alegerea rezolvării optime pe baza argumentelor. A gândi critic înseamnă a deține

cunoștințe valoroase și utile, a avea convingeri raționale, a propune opinii personale, a accepta că ideile proprii pot fi discutate și evaluate, a construi argumente suficiente propriilor opinii, a participa activ și a colabora la găsirea soluțiilor. Principalele metode de dezvoltare a gândirii critice sunt: Gândiți, lucrați în echipă, comunicați; Termeni-cheie inițiali; Știu-vreau să știu-am învățat; metoda Sinelg; metoda Mozaic; Cubul; Turul Galeriei; Elaborarea unui referat/eseu; Jurnalul în trei părți; Tehnica predicției; Învățarea în grupuri mici; Turneul între echipe; Linia valorilor.

Pentru ca învățarea prin cooperare să se bucure de un real succes, se impune respectarea unor reguli. Literatura de specialitate relevă faptul că, pentru ca elevii să fie dispuși să lucreze în echipă, se impune respectarea a două condiții: asigurarea unui climat pozitiv în clasă; formularea unor explicații complete și corecte asupra sarcinii de lucru, astfel încât aceasta să fie înțeleasă de toată lumea.

În vederea asigurării unui climat pozitiv în sala de clasă este necesar ca elevii să aibă impresia că au succes în ceea ce fac. Factorii care asigură succesul într-o clasă sunt: formularea de expectanțe pozitive față de elevi; utilizarea unor strategii de management educațional eficient; stabilirea de obiective clare și comunicarea acestora elevilor; valorificarea la maxim a timpului destinat predării; evaluarea obiectivă.

Din toate cele menționate rezultă faptul că profesorul trebuie să-și schimbe concepția și metodologia instruirii și educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de integrare socioprofesională și educație permanentă, să se implice în deciziile educaționale, să asigure un învățământ de calitate. Pregătirea managerială a profesorului, însușirea culturii manageriale, nu numai cea tradițională psihopedagogică și metodică, pot asigura esențial înțelegerea și aplicarea relației autoritate-libertate, ca nou sens al educației, prin predare-învățare și rezolvarea altor situații din procesul educațional școlar. Metodele și tehnicile active și interactive au avantaje și dezavantaje. Dezvoltarea gândirii critice, caracterul formativ și informativ, valorificarea experienței proprii a elevilor, determinarea elevilor de a căuta și dezvolta soluții la diverse probleme, evidențierea modului propriu de înțelegere, climatul antrenant, relaxat, bazat pe colaborarea, încrederea și respectul dintre învățător-elev/elevi, elev-elev/elevi sunt câteva dintre avantajele metodelor și tehnicilor active care fac din lecție o aventură a cunoașterii în care copilul participă activ, după propriile puteri.

Bibliografie:

- Ioan Jinga, Elena Istrate, „Manual de pedagogie”, Ed. All, București, 2001
- Ioan Cerghit, „Metode de învățământ”, E.D.P., București, 1973
- Constantin Cucoș, Pedagogie, Ed. Polirom, Iași, 1996
- Chereja Florica, „Dezvoltarea gândirii critice în învățământul primar”, Ed. Humanitas Educațional, București 2004
- Guțu, V., Dezvoltarea și implementarea curriculumului în învățământul gimnazial: cadru conceptual, Grupul Editorial Litera, Chișinău, 1999
- Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001

IMPORTANTA CELOR 7 ANI DE ACASA

PROF POPESCU MARILENA MIRELA

De multe ori când întâlnim o persoană căreia bunele maniere îi lipsesc cu desăvârșire, spunem despre ea ca nu are cei 7 ani de acasă. Tu, ca părinte, cu siguranță nu îți dorești un copil despre care s-ar putea face o afirmație similară și de aceea trebuie să te implici în formarea caracterului său în acești 7 ani. Dar care sunt, concret, metodele prin care un părinte își poate educa copilul în această perioadă a vieții sale? Simțim nevoia să apelăm la o vorbă din popor relevantă la acest capitol "nu fă ce face popa, fă ce zice popa". Din păcate, cei mici vor fi mai tentați spre a copia comportamentul tău decât spre a te asculta cu sfințenie atunci când le spui ce să facă și ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Dacă vrei ca cel mic să nu arunce gunoarie pe stradă, fii tu primul care aruncă mereu ambalajele la coș. Cedează locul tău în autobuz persoanelor mai în vârstă dacă îți dorești ca cel mic să procedeze la fel. Atunci când îi spui unui copil că nu are voie să facă un lucru, nu faci altceva decât să îi strârnești curiozitatea cu privire la ce se întâmplă dacă pune mâna acolo unde mami i-a spus să nu o facă. Nu trebuie să îi interzici celui mic să exploreze mediul înconjurător, ci mai degrabă să îi explici consecințele acțiunilor lui. "Dacă pui mâna pe ușa de la cuptorul aragazului, te frigi și faci buba și vei avea nevoie de medicamente pentru a te face bine" sau "dacă te sui acum în copac poți să cazi și să te julești și o să îți curgă sânge" sună mult mai bine decât "Tu chiar nu înțelegi că nu ai voie să pui mâna acolo?!" Ai fi surprins cât de inteligent este copilul tău la o vârstă fragedă. Atunci când vorbim despre egalitate, trebuie să îi explici celui mic că un director nu este cu nimic mai bun decât doamna de la curățenie. Amândoi sunt adulți care muncesc pentru familiile lor și trebuie respectați în aceeași măsură. Afirmațiile de genul "dacă nu ești cuminte, te las în stradă să te fure țigani" nu fac altceva decât să îi imprime în minte celui mic ideea că rromii sunt o etnie rea și că trebuie să se poate cu ei în mod corespunzător. Atunci când mergi cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva decât să atragă atenția asupra ta într-un mod negativ. Trebuie să îi explici celui mic că nici lui nu i-ar plăcea să fie deranjat atunci când vrea să doarmă de exemplu. Spune-i că dacă îl nemulțumește ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta să obțină nimic, din contră. Descoperă ce îl supără și căutați soluții împreună. Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor nu trebuie să cedezi când cel mic face crize de nervi în public. Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

SALUTUL, PRIMUL SEMN AL POLITEȚII

PROF. ÎNV. PRIMAR POPESC NELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ C. BRÂNCUȘI

„Cei șapte ani de acasă” nu s-a referit niciodată la faptul că un copil și-a petrecut primii șapte ani din viață lângă părinții lui, ci la învățătura pe care a primit-o de la ei, ea fiind rezultatul conștiinței că părinții sunt primii și cei mai importanți educatori din viața unui copil. Deprinderile de comportament, atitudinile față de ei înșiși, față de ceilalți și față de muncă, formate în acești ani, vor sta la baza caracterului viitoarei personalități. Vor contribui sau nu, depinde de trăsăturile care au fost cultivate în copilărie, la reușita în viață a omului în formare, care este copilul.

Omul este o ființă socială care, încă din copilărie, trebuie să învețe să-și respecte semenii. Un proverb binecunoscut spune că dacă vrei să fii respectat trebuie să-i respecti pe ceilalți. Respectul față de altul trebuie să înceapă din primii ani de viață cu banalul salut. A saluta o persoană pe care o cunoști este un prim semn de respect, dar și o punte de comunicare între oameni. Deprinderea de a saluta se formează prin exerciții repetate, pe care părinții le fac cu copiii lor de câte ori întâlnesc o cunoștință. John Maxwell spunea că „oamenii fac ceea ce văd”, de aceea copiii trebuie să-i vadă pe părinții lor salutându-și cunoștințele, ca apoi să salute și ei toată viața. **A ști să saluți este, într-adevăr, dovada că ești binecrescut.**

Dacă această deprindere nu este formată de timpuriu, când va intra în școală copilul și-o va forma mai greu. Sunt lecții destinate învățării salutului în cadrul orelor de dezvoltare personală sau educație civică, dar zi de zi, până se formează deprinderea corectă, copilul trebuie atenționat dacă uită să-și salute semenii. Dacă profesorul observă că uneori elevul salută dar alteori nu, în loc să se concentreze pe ceea ce a greșit, ar trebui să-i arate că a observat ce a realizat, subliniind ce mai trebuie făcut.

Dacă deprinderea de a saluta este o punte în comunicarea dintre oameni, lipsa acesteia duce la un blocaj. Niciun om nu este atât de neînsemnat încât să nu merite un salut din partea noastră.

Copilul nu știe ce este binele și ce este răul, el învață pe parcursul vieții. Caracterul se construiește așa cum construiești o casă, iar el va fi mai puternic dacă are o temelie solidă. Temelia caracterului unui om se construiește în copilărie prin cultivarea acelor trăsături care îi vor permite, mai târziu, să se orienteze spre cele trei valori fundamentale: adevăr, bine și frumos.

FAMILIA – PRIMA ȘCOALĂ A OMENIRII

PROF. POPESCU NINA IULIANA
ȘCOALA GIMNAZIALA NR. 8 CONSTANȚA

1. Părinții – primul model al copiilor

Părinții constituie primul model social de influențare a copiilor, aceștia contribuind la formarea concepției despre viață, a modului de comportament și de relaționare a copiilor.

Misiunea de a fi părinte devine deosebit de grea. Majoritatea frustrărilor slujbei de părinte apar pentru că nu avem un model bine trasat, pentru a răspunde la toate situațiile inevitabile cu care ne confruntăm. Dorim principii călăuzitoare care ne vor ajuta să ne creștem copiii sănătoși și în siguranță.

Conduita copilului este influențată profund de exemplul pe care i-l oferă părinții. Atitudinea justă a acestora față de muncă, modestia și corectitudinea lor în relațiile cu vecinii, colegii, precum și buna înțelegere din familie marchează pozitiv conduita copilului. Lipsa unor calități părintești (respectul, ajutorarea, afecțiunea, înțelegerea, încrederea, etc.) îl sărăcește pe copil în exersarea și însușirea acestor conduite, ele rămânându-i în foarte mare măsură străine. Pornind de la realitatea că totul se învață, putem spune că orice copil învață de la părinți cele mai multe din atitudinile comportamentale (modul de a vorbi, de a se comporta, consecvența sau inconsecvența comportamentală.)

Copilul are nevoie de un climat familial echilibrat, în care să se simtă în siguranță. Acest lucru este posibil dacă părinții sunt atenți la nevoile copilului, dau dovada de înțelegere, sunt calmi și afectuoși, se ocupă de educația lui, interesându-se de evoluția lui la școală, participa la evenimentele din viața copilului. În același timp, părinții trebuie să dea dovadă de fermitate, să stabilească limite, să nu lase copilul să facă tot ce vrea.

Pe langa nevoile de baza ale copilului (hrană, îmbracaminte, locuință, îngrijire medicală, educație, joacă), satisfacerea nevoilor emoționale este foarte importantă pentru dezvoltarea armonioasă a personalității.

Ceea ce ar trebui să știe fiecare părinte este faptul că voința copilului trebuie modelată încă din primii ani ai vieții, nu zdrobită, distrusă sau înăbușită. Cum se poate realiza acest lucru? Cel mai important pas în orice procedeu este stabilirea în avans a unor limite rezonabile.

Copilul trebuie să știe care este comportarea acceptabilă și care nu, înainte de a fi făcut răspunzător pentru aceasta. Stabilirea acestor condiții prealabile va elimina sentimentul copleșitor al nedreptății, resimțit de copil când este pedepsit pentru incidente sau greșeli pe care nu le

2. Părinții – parteneri în dezvoltarea și educarea copiilor

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru.

Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Principiul prim este comunicarea. Să furnizăm informații și să primim informații, părinții și școala în mod egal de la cel mai competent în anumite momente și pe anumite probleme.

În ciuda perfecționării mijloacelor de comunicare în masă, se simte o lipsă de comunicare interumană în special în sensul relațiilor socio-afective, de cooperare și colaborare.

Aici intervine rolul școlii care, are nevoie de colaborarea familiei. Nu de puține ori părinții își neglijează copiii din cauza accelerării transformărilor sociale acestei lumi aflate într-o continuă căutare. Ecaterina Adina Vrasmas sublinia în lucrarea „Consilierea și educația părinților faptul că în calitate de „instituție inițială de formare și educație a copilului, familia se găsește de multe ori în contradicție cu școala și chiar cu comunitatea socială sau profesională. Ca unitate / cuplu de adulți, ea trăiește astăzi drama complexității situațiilor economice, culturale și relaționare din epoca noastră. Ca grup de adulți care construiesc împreună valori morale, tradiții și propria cultură, familia simte

prima apăsarea problemelor legate de recesiunea economică, de criza culturii și de dificultățile de comunicare interumană din ultimii ani.”

BIBLIOGRAFIE :

Adinba Băran-Pescariu – “Școală, familie, comunitate” , Ed. Aramis,2009;

Agabrian Mircea- “Parteneriat școală-familie-comunitate”, Inst. European,2008;

Nicola ,Ioan, *Pedagogie*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 2006;

Trucă ,Ecaterina, Părinte –copil. Duet sau duel , didactic.ro, 2009

Vrasmas, Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, București, Editura „Aramis”,

2002;

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE

-REFERAT-

PROF. ÎNV. PRIMAR: POPESCU ȘTEFANIA RALUCA
LICEUL SANITAR „ANTIM IVIREANU” RM. VÂLCEA

Mediul de familie poate să exercite o influență pozitivă sau negativă care să persiste tot restul vieții. Factori cu o influență negativă asupra dezvoltării copilului pot fi: alimentația insuficientă sau dezechilibrată, îmbolnăvirile repetate, somnul insuficient, lipsa stimulării intelectuale, lipsa afecțiunii, a exprimării, etc.

În primii 5 ani de viață, copiii pot să învețe mai mult decât în oricare altă perioadă. Învățarea este mai ușoară când copilul este motivat, adică simte plăcere și interes pentru ceea ce învață, simte simpatie și afecțiune pentru persoana de la care învață, simte că este iubit, prețuit, respectat și protejat.

Raporturile dintre părinți și copii sunt raporturi educative, cu repercusiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Un factor important al educației sistematice și continue îl constituie instituția școlară. La nivelul acestei instituții, educația și instrucția ajung într-un stadiu de maximă dezvoltare prin caracterul programat, planificat și metodic al activităților instructiv-educative. Educația se realizează în forme diverse, cel mai adesea prin activități în comun, elevii învățând unii de la alții. Situațiile de învățare sunt construite premeditat de factorii responsabili din perimetrul acestei instituții. Conținuturile care se transmit sunt selectate cu grijă, după criteriile psihopedagogice, activitățile educative se cer a fi structurate respectându-se principiile didactice, sunt dimensionate cele mai pertinente metode de predare-învățare, iar atitudinile și conduitele trebuie să fie apreciate și evaluate. Cei care realizează procesele formative sunt cadre specializate care dețin, pe lângă competențele disciplinare, academice și pe cele de ordin psihologic, pedagogic și metodic (Constantin Cucuș, 2006, pag. 49).

Implicarea familiei în activitatea școlară a copiilor se desfășoară pe două coordonate: a) relație părinte-copil: controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, al temelor, ajutor în îndeplinirea sarcinilor, suport moral și material; b) relația familie-școală: contactul direct cu învățătorul sau profesorii clasei sub forma unor reuniuni de informare a părinților cu privire la documentele privind partea de curriculum (Planul cadru pentru învățământul obligatoriu, Programele școlare, Ghidurile de evaluare), consultarea părinților la stabilirea disciplinei opționale, alcătuirea schemelor orare ale clasei și programului extrașcolar al elevilor; activarea asociativă a părinților prin Comitetul de părinți etc. Pentru ca această colaborare „ideală” să se realizeze trebuie să existe voința colaborării și factorii educaționali implicați să se considere parteneri, în adevăratul sens al cuvântului.

Parteneriatul școală-familie în zilele noastre primește noi valențe. În lucrarea Management educațional pentru directorii unităților de învățământ, Mariana Dragomir precizează faptul că, în relația cu școala, părintele parcurge șapte pași: a) părintele „învață” – se informează asupra modului de conducere și organizare a procesului instructiv-educativ; b) părintele ajută – sprijină școala în realizarea unor proiecte și activități; c) părintele devine un suport al imaginii pozitive despre școală – înțelege importanța școlii în formarea copilului său și are o atitudine pozitivă față de școală; d) părintele devine o sursă de informație complementară – furnizează dirigintelui sau învățătorului informații despre comportamentul copilului în familie, despre problemele afective și de sănătate ale acestuia; e) părintele devine o sursă educațională – contribuie la educația propriului copil, îl ajută și îl sprijină în activitatea zilnică de acumulare de cunoștințe; f) părintele ca profesor – oferă cadre de referință pentru raportarea valorică a copiilor săi; g) părintele – inițiator al schimbărilor din școală – are dreptul și chiar obligația să solicite adaptarea școlii la cerințele societății actuale – părintele poate să propună unele schimbări care să contribuie la dezvoltarea individuală sau colectivă a copilului.

În concluzie, școlile trebuie să planifice și să implementeze programe de parteneriat, pentru a amplifica implicarea părinților. Scopul educației este de a forma un om cu o gândire liberă, creativ și sociabil. Un proverb spune: „O vorbă bună rostită la timp înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul”.

Bibliografie:

1. Agabrian, Mircea, Millea, Vlad (2005), Parteneriate școală-familie-comunitate. Studiu de caz, Institutul European, Iași;
2. Baran-Pescaru, A. (2004), Parteneriat în educație: familie-școală-comunitate, Editura Aramis, București;
3. Cucuș, Constantin (2009), Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Editura Polirom, Iași;

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV.PRIMAR POPESCU VASILICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI VITEAZU” STREHAIA

Pedagogia este știința care studiază fenomenul educațional cu toate implicațiile sale asupra formării personalității umane în vederea integrării sale în viața socială. Urmărind integrarea omului în societate, educația se preocupă, în aceeași măsură, de formarea personalității care va permite fiecărui om să asimileze în mod creator realizările sociale.

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Asadar prima școală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău.

Toți părinții au obligația instruirii copiilor din punct de vedere fizic și psihic. Educația primită de copil în această perioadă a vieții lui se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Va fi inefficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. De asemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții... Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii. Este bine de știut ca și părintele să știe să-și asculte copilul și se explice de fiecare dată hotărârile pe care le ia și care îl privesc pe copil. Aplicând aceste lecții pot fi prevenite acele conflicte de mai târziu dintre voință și autoritate, care contribuie la apariția în mintea tinerilor a înstrăinării și supărării față de părinți și a împotrivirii lor față de orice autoritate. În primii ani de viață, este important ca părinții să dedice copiilor cât mai mult din timpul lor, să vorbească cu ei, să se joace, să „lucreze” împreună. Așa copilul va fi permanent supravegheat și nu va fi lăsat în voia lui.

De la o vârstă foarte timpurie, copiii pot înțelege ceea ce le este spus simplu și clar, cu blândețe și dragoste. Pe măsură ce copilul crește, părinții vor introduce reguli și regulamente ce vor fi stabilite, care vor fi respectate de către toți membrii familiei și care vor fi în felul acesta simplu și ușor adoptate de către copil. Există o dragoste oarbă, ce lasă copiilor „privilegiul” de a face ce vor ei; acest tip de atitudine conduce la primul pas spre deteriorarea relației părinți-copil de mai târziu.

Alteori e mai ușor pentru părinți să recurgă la pedepse ori abuzuri fizice decât să coopereze, să stabilească limite. Acest lucru se întâmplă datorită dezinformării și a lipsei răbdării. Stabilind limitele în relația cu copilul, acesta va înțelege că părintele ~~1659~~ impune comportamentul negativ și nu îl respinge

pe el. Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli, însă, împiedică dezvoltarea copiilor. Deasemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, e bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru. E important ca copilul să înțeleagă.

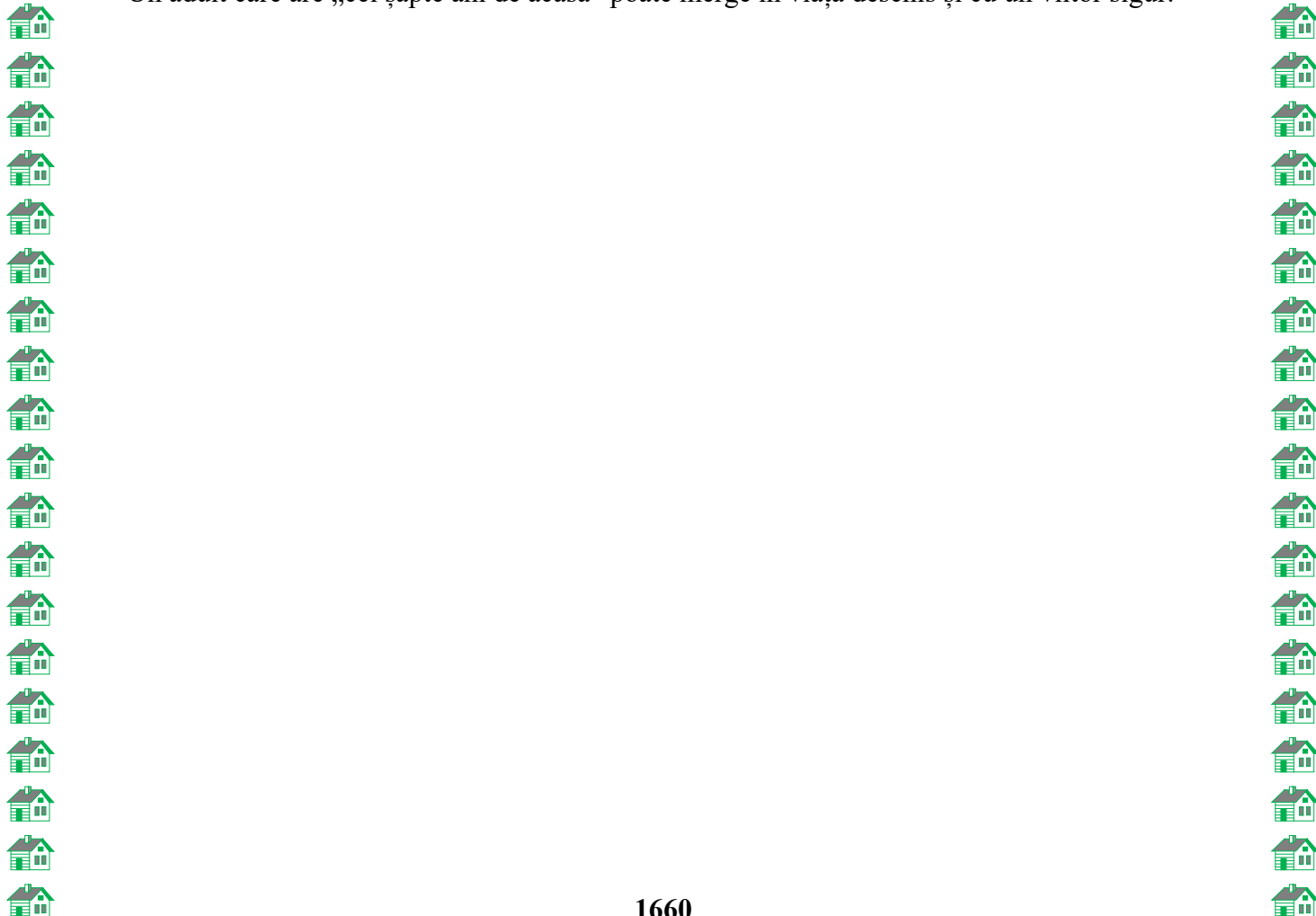
De o importanță deosebită este și faptul ca părintele să se gândească serios și la alte modalități cu mult mai eficiente de a-și pedepsi copilul, în afara pedepsei fizice și anume izolarea copilului sau confiscarea unui lucru care îi place acestuia. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompense (o mângâiere pe cap, un pupic sau chiar un semn stabilit de comun acord cu copilul- a ridica degetul mare de la mână, „ceva bun” etc).

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Lăudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

Este datoria părintelui să aducă pe băncile primelor clase copii sănătoși, viguroși pe care școala, prin aportul ei pe linia instrucției, dar desăvârșind și opera de educație inițiată în familie să îi transforme în personalități armonios dezvoltate, în cetățeni înzestrați cu spirit de răspundere, cu simțul datoriei și potențial creator.

Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi. Expresia “Cei șapte ani de acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Un adult care are „cei șapte ani de acasă” poate merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

PARTENERIATUL FACTORILOR EDUCAȚIONALI – PREMISĂ A REUȘITEI ȘCOLARE

**PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR, POPOV ANAIDA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 43 FERDINAND, CONSTANȚA**

Copilul intră în mediul școlar cu o serie de deprinderi și capacități deja formate în familie.

Un rol important în viața elevilor îl au atât părinții, cât și cadrul didactic, școala. Aceștia sunt pilonii de rezistență ai educației, iar între ei se află copilul, subiect și obiect al educației.

O dată cu intrarea în școală, copilul trăiește în două lumi diferite: una a familiei, colorată încă de afectivitatea primei copilării, cealaltă a școlii, încărcată de noi exigențe. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o bună măsură integrarea copilului în activitatea școlară și în viața socială. Cunoașterea de către învățător a copiilor încredințați spre educare, ca și a părinților acestora, reprezintă premisa reușitei activității instructiv-educative. Educația este o acțiune în care parteneri sunt școala, familia, întreaga societate. Colaborarea între toți factorii educaționali, în primul rând între școală și familie este necesară.

În ultima perioadă se pune accentul tot mai mult pe concepte ca: opinia copilului, participarea lui la deciziile care îl privesc, opțiunea personală și implicarea copilului de la vârstele cele mai mici în cunoașterea drepturilor și responsabilităților sociale.

În condițiile actuale, școala eficientă realizează un parteneriat cu familia prin valorizarea și respectarea identității acesteia, prin recunoașterea importanței sale și atragerea ei în procesul educațional. Familia este apreciată ca mediu primordial și afectiv necesar formării individuale.

Dacă familia este mediul de dezvoltare a primelor vârste ale copilului, vârste pe care cercetările le dovedesc fundamentale dezvoltării personalității, devine clar că aceasta trebuie sprijinită și nu înlocuită în educarea tinerei generații. Familia rămâne mediul afectiv cel mai viabil de securitate și stimulare și pe parcursul vârstelor școlare .

Se recunoaște tot mai mult influența altor instituții din comunitate asupra informării și formării copilului. Grupurile spontane, asociațiile formale și informale, societatea civilă în sine, mass media cu diversitatea de influențe prin reviste, ziare, radio, cărți, televiziune, internet etc. au uneori o influență într-o direcție negativă, educând nonvalori la tineri. Cu precădere familia este chemată să orienteze interesul de cunoaștere a copilului într-o direcție pozitivă, fără a leza opțiunile acestuia.

Implicarea părinților în problemele școlii, constă în construirea unor relații pozitive între familie și școală și la o unificare a sistemului de valori și cerințe relative la copil. Colaborarea profesorilor cu familia, poate avea un efect benefic asupra elevilor.

Părinții trebuie să se implice permanent în activitatea școlii, nu numai atunci când se ivesc probleme. Pentru aceasta părinții au nevoie de diferite tipuri de informații referitoare la activitatea copiilor lor:

- părinții au nevoie să știe care sunt politicile educaționale ale școlii. Acolo unde este posibil, ei pot și ar trebui implicați în luarea deciziilor (modificarea orarului, pregătirile și programele suplimentare etc.);
- părinții trebuie să fie la curent cu progresele făcute de copiii lor;
- majoritatea părinților apreciază informațiile despre copilul lor, pentru că acestea contribuie la luarea anumitor decizii pentru viitor;
- alt set de informații solicitate de părinți sunt cele referitoare la modul cum își pot ei ajuta copiii acasă, în activitatea de pregătire a temelor;

Părinții pot oferi un sprijin enorm școlii, prin faptul că ei sunt cei ce-i cunosc cel mai bine pe copii sub diferite aspecte. Plus la aceasta, părinții sunt o sursă de sprijin în relațiile interpersonale în care este implicat copilul lor (cu colegii, profesorii etc.).

Parteneriatul dintre factorii educaționali, presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative susținute, pentru formarea armonioasă a copilului, asigurarea integrării lui școlare și a celei sociale.

1. Ciolan, Lucian – *“Pași către școala interculturală”*, Editura Corint, București, 2000

2. Iluț, Petru – *„Familia -cunoaștere și asistență”*- Editura Argonaut Cluj-Napoca, 1995.

3. Lungu Iacob – *“Perspectiva umanistă asupra educației”* în *“Psihologie școlară”*, Iași,

Editura Polirom, 1998;

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL
„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!” - STUDIU DE SPECIALITATE

REALIZAT DE PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR,
POROJAN CONSTANTIN,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ RĂSCĂEȚI, COMUNA RĂSCĂEȚI,
JUDEȚUL DÂMBOVIȚA

„Cei șapte ani de acasă“ se constituie într-o expresie de valoare, cu vechime în societatea românească. A avea cei șapte ani de acasă era apanajul unei educații ce provenea din familie și devenea condiția esențială pentru a pătrunde cu succes în școală și a reuși mai târziu în viață.

De asemenea reprezintă conduita acestuia în societatea în care trăim; trebuie să știe să salute, să se comporte respectuos, să fie tolerant, prietenos, să vorbească cuviincios, să aibă stimă de sine, să fie manierat, darnic, ordonat etc. În educația copilului trebuie să investim resurse materiale, financiare, temporale și umane.

Apartenența familială este esențială pentru construirea unei identități individuale. Ea presupune că există o transmitere către copil a istoriei familiale, a credințelor, miturilor, valorilor și mai ales că acest copil își găsește un loc în acea familie și este investit ca membru al acesteia.

Familia este prima instituție care promovează valorile moral-creștine, valorile umane pozitive, se primesc informații despre lumea înconjurătoare, se dezvoltă atât latura cognitivă cât și cea emoțională, se formează și se dezvoltă unele deprinderi și aptitudini (muzicale, sportive, literare sau de altă natură).

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

În cariera mea didactică am întâlnit la fiecare generație de elevi, 1-2 părinți care îmi relatau despre propriul lor copil că, acasă, nu prea pot să-l stăpânescă, este obraznic, neascultător și, mă roagă, să fac eu ceva în această privință pentru a îmbunătăți relația cu acesta. Bineînțeles, că discutăm atât cu elevul separat, cât și împreună cu părintele/părinții pentru remedierea acestei situații. De menționat este faptul, că elevii la școală, se comportau cuviincios și aveau de regulă, rezultate bune la învățatură, dar climatul familial era uneori necorespunzător, ceea ce îi aducea pe copii în această stare de neascultare. Odată cu îmbunătățirea relației dintre membrii familiei și aceste probleme se diminuau simțitor, iar cu trecerea timpului nu mai existau.

La reușita în formarea celor *șapte ani de acasă*, contribuția esențială este a familiei și, reprezintă calea spre succes a copilului de azi și a adultului responsabil de mâine.

Bibliografie:

<https://dilemaveche.ro/sectiune/tema-saptamanii/articol/o-generatie-inteligenta-dar-saraca-emotional>

<http://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm>

EDUCAȚIA ȘI CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR: POROJAN MARTA RALUCA ȘCOALA GIMNAZIALĂ "MATEI BASARAB", TÂRGOVIȘTE

Ce sunt cei 7 ani de acasă ? Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă, etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă, etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinții să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață.

Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi în natură: să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a Baba Oarba,” etc. - să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa, etc. - să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc. - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a. ; acasă, să ajute la tot felul de activități gospodărești, să-și atribuie diferite roluri și să intre în jocul copilului, să numere tot felul de obiecte ce-i înconjoară, etc.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani? - deprinderi de autoservire - ordine - igienă - curățenie și exprimarea propriilor nevoi - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative - bune maniere și comportament - limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire) - modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc) - consecvență în realizarea unei sarcini - concentrare a atenției - perseverență în realizarea unei sarcini - alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva. Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse

sarcini, etc., altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți. Așadar, părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei odată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PRIMAR: POSTELNICU GEORGIANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NICOLAE TITULESCU, CALARASI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

În educarea „**puiului de om**”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Ea este *prima instituție de educație morală* și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața

comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul

Părinții sunt modele pentru copil.

Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. www.didactic.ro
5. <https://jurnalul.antena3.ro/viata-sanatoasa/sanatarea-copilului/cei-7-ani-de-acasa-317519.html>

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR COMUNE ÎN VIAȚA FAMILIEI

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR: STELA POTCOVEL
ȘCOALA GIMNAZIALĂ,, REGINA MARIA” SIBIU

Familia ca grup social a fost dintotdeauna influențată de contextul mai larg cultural, social, economic, politic al societății în care s-a constituit. Unele dintre aceste influențe au fost mai puternice, altele mai puțin vizibile ca efect direct asupra familiei. Familia, prin natura ei, reunește membri care au stataturi și roluri diferite, determinate atât de factori externi familiei, cât și de factori interni. Acest schimb natural între exteriorul și interiorul familiei face ca substanța raporturilor familiale să capete configurații diferite în funcție de caracteristicile societății în care trăiesc, dar și de modul de receptare a vieții în comun de către fiecare membru în parte. În viața de familie se desfășoară o mare diversitate de activități prin care se satisfac nevoile specifice individului și familiei totodată: nevoile fiziologice: de hrană, igiena, sănătate; nevoi de siguranță: securitate, stabilitate, protecție, asigurarea unor structuri (locuire, îmbrăcăminte); nevoi de dragoste și apartenență: acceptare, dăruire și primire a iubirii; nevoi de stimă: respect față de sine, respect față de alții; nevoi de actualizare de sine: împlinire personală, îmbogățirea propriului potențial. Pentru îndeplinirea acestor nevoi, pe lângă utilizarea resurselor în comun, se realizează în comun o serie de activități, dintre care unele sunt absolut necesare, sunt activități primare, activități de bază în viața și în gospodăria unei familii. Alte activități îndeplinesc nevoi superioare de ordin cultural, spiritual. Prin desfășurarea acestora în comun se realizează integrarea culturală în comunitatea umană, spirituală, de bază, în familie, se capătă identitatea culturală și demnitatea culturală. Chiar și atunci când familia este captată de mass-media, când realizează un consum cultural pasiv și de calitate inferioară, când se abandonează în fața televizorului ore întregi, dacă alegerea canalelor și a emisiunilor TV se produce cu acordul familiei întregi, atunci viața familiei funcționează. Atunci când se vizionează emisiuni preferate de părinți și copii, când acestea au o calitate culturală și sunt asteptate, comentate împreună, dau satisfacții fiecăruia, atunci căminul familiei are o viață culturală chiar dacă este redusă la consum mediatic. Participarea la evenimente culturale, vizionarea de spectacole, frecventarea unor biblioteci, vizitarea muzeelor și cu atât mai mult practicarea unor activități artistice sau susținerea de către familie a acestora, prin alocarea resurselor materiale necesare reprezintă modalități importante prin care părinții realizează inserția culturală de bază și o educație informală de calitate. Practicarea sporturilor, jocurile distractive comune, organizarea excursiilor, vizitarea prietenilor și a rudelor sunt alte modalități active prin care copiii deprind regulile, își verifică și dezvoltă abilitățile cele mai diverse, inclusiv cele morale, civice. Participarea la anumite activități în familie educă, socializează copiii în spiritul cooperării, al unor responsabilități concrete, ale caror efecte sunt vizibile și pentru cei apropiați, realizează pe ansamblu unitatea familiei, echilibrul dintre pretenții și obligații. Responsabilitățile pe care și le asumă în mod personal copiii, atribuțiile, contribuțiile proprii și retribuțiile care decurg din acestea sunt legate de activitățile prin care ei își aduc aportul mai direct și controlabil la viața de familie. Astfel se realizează și autoeducarea copiilor în familie. Copiii, și mai cu seamă tinerii, au nevoie de sarcini, responsabilități, reguli de comportament și de acțiune, pe care nu le pot asimila fără participarea activă la viața de familie. Educația din și pentru viața de familie depinde de experiențele pe care copiii le au zilnic. Îndeplinirea unor sarcini în viața de familie implică respectarea mai multor feluri de reguli pe care copiii și le asumă și le respectă. Aceste reguli sunt implicite în desfășurarea activităților și conduc la asimilarea ordinii în relații, activități, în utilizarea mediului și în raportarea la sine, la activitatea proprie. Gradul de încredere față de sine și prestigiul în raport cu ceilalți cresc atunci când copiii își asumă și îndeplinesc mai multe sarcini.

Baran-Pescaru, A., Familia azi. O perspectiva sociopedagogică, Editura Aramis, București, 2004
Batrânu, E., Educația în familie, Editura Politică, București, 1980.
Mihailescu, I., Rolul familiei în dezvoltarea copilului, Editura Cartea Universitară, București, 2004.
Stern, H.M., Educația părinților în lume, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1972
Killen, Kari, Copilaria durează generații la rând, Editura First, Timisoara, 2003, p. 30-33
103 Family life education: package one, Unesco Principal Regional Office for Asia and Pacific, Bangkok, 1988, p. 84

PRIMII ȘAPTE ANI DIN VIAȚA FIECĂRUI COPIL

PROF. ÎNVĂȚ. PREȘC. POTOCEA DANIELA VERONICA GRĂDINIȚA STEP BY STEP CU PP ȘI PN „RAZĂ DE SOARE” PLOIEȘTI

Privind copilul ca pe un cumul de sentimente, trăiri, curiozități și manifestări, se înțelege că el are nevoie de părinți care să îi fie alături, să îl înțeleagă și să îi dea voie să fie unic. Aproape toți părinții spun că își iubesc copiii, însă fiecare înțelege diferit această iubire, că doresc ce este mai bun pentru ei și își găsesc fericirea în împlinirile lor. Însă dragostea nu este suficientă. Și nici grija și atașamentul sau renunțarea la serviciu a părinților atunci când de fapt doresc să lucreze. Ne punem întrebări: „De ce au nevoie copiii?”, „Ce le putem oferi copiilor?”, „Oare este suficient doar atât?” sau „Cum îmi dau seama când copilul îmi transmite un mesaj?”.

Când se naște, copilul, încearcă să se dezvăluie și să se familiarizeze cu o lume nouă și plină de neprevăzut, printr-o extraordinară bogăție a limbajelor. Părinții sunt puși în fața unei varietăți de limbaje nonverbale pe care trebuie să le asculte, să le recunoască și să încerce să le înțeleagă: gesturile, somatizările sau simbolizările. Atunci când copilul are acces la exprimarea verbală, începe interesantul joc al transpunerii în cuvinte a emoțiilor și trăirilor, al ascultării și al recunoașterii copilului ca individualitate. Părinții se confruntă deseori cu vechea problemă relațională – aceea de a considera copilul ca fiind o individualitate separată de sine, fără a se focaliza exclusiv asupra lui – la fel ca în orice relație. Atenția îndreptată parțial către sine nu este o dovadă a egoismului, ci o necesitate a părintelui de a se autoanaliza, pentru a înțelege mai bine modul lor de abordare a relațiilor în cadrul familiei și ce modificări trebuie făcute. Unii părinți au nevoie de mai mult timp pentru a putea înțelege copilul mic ca pe un individ distinct. Pentru alți părinți acest lucru vine de la sine. În viața unui copil, cel mai puternic factor de modificare a comportamentului este relația pe care acesta o are cu părinții lui. De asemenea relațiile dintre părinți pot influența parcursul copilului în viață. În cazul în care acasă, percepe distanțare și conflict între adulți, el va prelua acest model și îl va aplica în toate situațiile în care va încerca să dezvolte relații în afara familiei. Mai târziu, odată cu intrarea copilului în colectivitate se conturează relațiile sociale. Grădinița de copii funcționează ca o microsocietate în care copiii învață să interacționeze, să coopereze și să comunice. Unii părinți, mai puțin cunoscători ai psihologiei copilului, exagerează necesitatea preșcolarilor de a fi incluși într-un colectiv de copii. Cel mai important criteriu de trimitere a copilului la grădiniță îl constituie dorința lui. Copilul trebuie mai întâi familiarizat cu ideea de a merge la grădiniță, apoi trebuie să viziteze o asemenea instituție pentru a observa el singur ce se întâmplă acolo,

Este important ca adulții să știe să comunice între ei dar mai ales să comunice cu propriii copii. Calitatea și trăinicia relației lor cu copiii depinde în mare măsură de calitatea comunicării cu aceștia. În perioada copilăriei și mai apoi a adolescenței, comunicarea copiilor cu părinții și mai târziu cu educatorii, învățătorii, profesorii, influențează în mare măsură personalitatea viitorului adult. Formarea și educarea lor se construiește pe schimbul de mesaje nonverbale, paraverbale și verbale care are loc între ei și adulții din jurul lor.

„Felul în care vorbesc părinții și profesorii, îi arată copilului părerea lor despre el. Afirmările lor influențează încrederea și prețuirea pe care acesta o acordă propriei persoane. Într-o mare măsură, limbajul celor mari determină destinul aceluși copil.” (Haim Ginott). Până la 7 ani se realizează învățarea afectivă prin observarea conduitelor celor din jur, prin imitarea și asimilarea unor norme și cerințe. Prin învățarea afectivă se îmbogățește și nuantează conduita emoțional-expresivă și se descoperă efectele ei asupra celor din jur, ceea ce face să le și intensifice atunci când va urmări satisfacerea unei dorințe. Cel mai important aspect din viața afectivă este cristalizarea sentimentelor generată de relațiile de durată. Relațiile familiale cu frecvența și calitatea lor contribuie în mare parte la acest proces.

Relația părinte-copil este complexă la această vârstă și în funcție de atenția pe care o acordă părintele acestei relații se trasează coordonatele evoluției socio-emoționale ale copilului. Părinții iubitori, care oferă modele pozitive și scot în evidență calitățile copilului și nu defectele lui, cei care nu strivesc personalitatea copilului cu prea multă autoritate au copii fericiți și încrezători în forțele

proprii. Metodele necorespunzătoare și bazate pe autoritate excesivă, ignorarea personalității copilului, determină un comportament agresiv al copilului și o imagine de sine deformată.

Copiii se dezvoltă în unitatea emoțională numită familie și devin asemenea ei și în multe privințe reflectându-i punctele forte și slăbiciunile. Copiii nu se limitează a prelua caracteristicile și tendințele familiale ci își dezvoltă în timp seturi proprii, unice de trăsături, ca o consecință a pozițiilor ocupate în cadrul familiei. Grupul familial cu toate interacțiunile lui constituie fără nici o îndoială un factor important pentru modul în care copiii se vor dezvolta și maturiza (Roberta M., 2005 p.76 – 77).

BIBLIOGRAFIE:

Roberta M. Gilbert, M.D., (2005), *Cum să fii prieten cu copilul tău*, Editura Teora, București

Verza, E., (2000) *Psihologia vârstelor*, Editura ProHumanitate, București

Jacques Salome, (2012) *Mami, tati, mă auziți?*, Editura Curtea Veche

CEI SAPTE ANI DE ACASĂ...MIT SAU REALITATE?

PROF. POTORAC DANA MARINA, G.P.N. SĂLCIOARA-SMEENI
JUD. BUZĂU

Există oare rețetă care să fie atât de sigură încât să putem spune despre un copil că are sau nu are cei șapte ani de acasă? De fapt ce înseamnă acești șapte ani de acasă și care este importanța lor pentru dezvoltarea armonioasă a individului în acord cu cerințele societății dar și cu predispozițiile lui native?

Copilul este introdus timpuriu în diverse forme educaționale și atunci nu putem pune în discuție că primii șapte ani din viață sunt petrecuți doar în sânul familiei și aceasta este unica răspunzătoare pentru educația și comportamentul social al acestuia, însă baza valorilor și manifestărilor sociale sunt cu siguranță atribuite familiei din care face parte copilul. Instituțiile de învățământ de natură formală sau nonformală, respectiv creșa, grădinița, cluburi ale copiilor, etc. dar și influențele educative exercitate pe cale informală, grup de prieteni, vecini, rude, au rolul de a continua demersul început de către părinți în ceea ce privește creșterea și educarea copilului, demers care de multe ori se realizează și inconștient prin oferirea exemplului personal pe care copilul îl imită și de aici expresia că un copil este oglinda familiei în care trăiește. Familia, prima școală a vieții este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

În meseria pe care o am întâlnesc de multe ori părinți care afirmă că au probleme în ceea ce privește comportamentul copilului cu toate că ei le repetă adesea cum trebuie să se comporte, să reacționeze sau să gestioneze situațiile cu care se confruntă cel mic. La această vârstă copilul are o cunoaștere empirică, intuitivă și imitativă și atunci el are tendința de a copia comportamentul adulților din imediata apropiere respectiv părinții, frații și rudele apropiate care sunt un model pentru el. De aceea atunci când părinții observă la copil manifestări, comportamente care nu sunt în acord cu valorile vehiculate de aceștia, respectiv grupul social din care face parte, ar trebui, în primă instanță să analizeze propriul comportament, să stabilească cauzele și un plan de intervenție și abia apoi să caute alți factori răspunzători de comportamentul nedorit al copilului. În activitatea de educație în familie un rol important îl are „climatul” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi și caracterul lor pot forma „climatul pozitiv”(favorabil) sau „climatul negativ”(nefavorabil) educației, adică formarea copilului ca cetățean, ca om. Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții.

Există mai multe tipuri de familii în funcție de relațiile stabile în cadrul acestora între părinți-copii și amintim familia severă care imprimă ordine, disciplină, seriozitate, asigură unitate și echilibrul familiei. Severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură; familia permisivă care se află la polul opus al familiei severe, are un climat de *laissez faire*. Asemenea copil va fi neajutorat emoțional și social pentru că în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții, doar obligați. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau mai târziu la locul de muncă; familia rigidă care prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiuni; familia libertină care creează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împiedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși.

A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de acasă”. Și atunci cum putem stabili o rețetă de succes în creșterea și educarea copilului? Combinând armonios valorile împărtășite de familie, alegând o creșă și apoi o grădiniță care să răspundă nevoilor de dezvoltare ale copilului, raportându-ne și la valorile promovate de societate însă accentuând importanța existenței liberului arbitru, promovând exprimarea liberă a creativității și originalității copilului.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR PRECUP IOANA MONICA
LICEUL TEHNOLOGIC „VASILE NETEA” DEDA, JUD. MUREȘ

Educația timpurie asigură dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a personalității copilului, conform ritmului și nevoilor sale. Educația oferită trebuie să asigure stimularea diferențiată a copiilor, vizând dezvoltarea intelectuală, afectivă, socială și fizică a fiecărui copil în parte și are în vedere atingerea următoarelor finalități ale educației timpurii (de la naștere la 6/7 ani):

- Dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a personalității copilului, în funcție de ritmul propriu și de trebuințele sale, sprijinind formarea autonomă și creativă a acestuia.

- Dezvoltarea capacității de a interacționa cu alți copii, cu adulții și cu mediul pentru a dobândi cunoștințe, deprinderi, atitudini și conduite noi. Încurajarea explorărilor, exercițiilor, încercărilor și experimentărilor, ca experiențe autonome de învățare.

- Descoperirea, de către fiecare copil, a propriei identități, a autonomiei și dezvoltarea unei imagini de sine pozitive.

- Sprijinirea copilului în achiziționarea de cunoștințe, capacități, deprinderi și atitudini necesare acestuia la intrarea în școală și pe tot parcursul vieții.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igiena;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
- bune maniere și comportament;
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire);
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit);
- concentrare a atenției;
- perseverență în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

EUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR : PREDĂ ELENA RALUCA
ȘCOALA PRIMARĂ POIANA VĂRBILĂU.

Este adevărat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

FORMAREA SENTIMENTULUI PATRIOTIC LA ELEVI – PRIORITATE /NECESITATE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTULUI ROMÂNESC

*PROF. PEDA IULIA, SCOALA GIMNAZIALĂ COMIȘANI

Instituțiile europene au fost primele care au făcut recomandări cu privire la predarea și învățarea istoriei în școli, în urma unor întâlniri cu experți proveniți din toate țările continentului european.

Contextul politic românesc a determinat o altă dimensiune în politica educațională dictată de recomandările sovietice. Numai după căderea comunismului s-a lansat provocarea alinierii europene.

Reformarea învățământului românesc constituie o permanentă provocare în cadrul politicilor educaționale. Astfel documente europene cer standardizare în predarea istoriei și astfel au emis recomandări prin intermediul Parlamentului și Consiliului Europei. Demersurile au avut drept punct de plecare sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. Recomandările No.1283/1996 și No. 15/2001 sunt dedicate exclusiv predării istoriei în școală în secolul XXI. Au fost emise noțiunile de competențe-cheie pentru educația pe parcursul întregii vieți: competențe sociale și civice; Comunicarea în limba maternă; A învăța să înveți; Competențe matematice și competențe de bază în științe și tehnologii; spirit de inițivă și antreprenoriat; sensibilizare și exprimare culturală și Competența digitală.

Pentru atingerea temei propuse voi propune adaptarea obiectivă la o lecție din cadrul unei unități de învățare. Am selectat din lecțiile de istorie la clasa a VIII-a Competența generală 2: Exersarea demersurilor și a acțiunilor civice democratice. Dezvoltarea sentimentului patriotic se realizează în strânsă legătură cu educația pentru cetățenie și valori democratice și presupune însușirea valorilor, atitudinilor și a comportamentelor morale și responsabile. Astfel promovează următoarele valori, atitudini și coerența și rigura în gândire și acțiune, gândire critică și comportamente: relaționarea pozitivă cu ceilalți, dezvoltarea atitudinilor pro-active în viața personală și cea socială, etc.

Exemplele de tipuri de activități propuse elevilor sunt variate însă am pornit de la învățarea prin descoperire prin prezentarea de documente puse la dispoziția elevilor.

”Nu voiam ca din asupriți ce am fost să devenim asupritori. Voiam să asigurăm libertatea pentru toți și dezvoltarea pentru toate popoarele conlocuitoare...Noi, care am vărsat lacrimi văzând limba noastră scoasă din școli, biserici, justiție, nu o vom lua altora. Nu vom lua putința vieții de la alții. Nu voiam să trăim din sudoarea altora pentru că noi putem trăi din vrednicia și puterea noastră, din munca noastră. Numai într-un regim democratic putem întări țara noastră românească, mai ales când trebuie să ținem seama de cerințele vieții moderne de stat”.

(Iuliu Maniu, Despre drepturile minorităților, 1 Decembrie 1918)

1. Pornind de la sursă, menționați principiile promovate de către România în relațiile internaționale după 1918.

2. Redați, în cel mult o frază, ideea centrală a textului.

3. Ce a intenționat autorul să demonstreze prin această sursă? Ce arată documentul despre valorile și convingerile autorului?

4. Explicați pe scurt, opinia voastră despre document. Ideile documentului au legătură cu lumea în care trăim? Aduceți argumente în acest sens.

Dacă pentru a evidenția Competența Generală1: Utilizarea eficientă a comunicării și a limbajului de specialitate, activități propuse sunt aplicațiile de tipul textelor lacunare cu listă de termeni, întocmirea unui glosar de termeni istorici, alcătuirea unor enunțuri utilizând termeni dați. Glosarul poate fi realizat individual ca parte a portofoliului fiecărui elev sau pe grupe. Se folosește un caiet sau un vocabular și se păstrează câteva pagini pentru fiecare literă a alfabetului, sau fișe pe care se poate pune un singur termen, ordonate ulterior alfabetic. Acesta se poate utiliza după fiecare lecție. Alcătuirea unor enunțuri utilizând termeni dați este o activitate ce vizează capacitatea elevilor de a prezenta, organiza și integra ideile, capacitatea de a se exprima în scris, capacitatea de a realiza interpretarea și aplicarea datelor. Concomitent cu formularea enunțului, cadrul didactic trebuie să realizeze și o estimare a răspunsului așteptat. Exemplu: Redactați, în aproximativ o jumătate de pagină, un text cu caracter istoric, în care să integrați următoarele personalități, date și termeni privind istoria românilor: Ferdinand, Transilvania, unire, Vasile Goldiș, delegații. Aplicațiile utilizate pentru Competența Generală 2 vizează realizarea unui afiș 1676 să surprindă 1 Decembrie în viața românilor,

Discuții despre standardele internaționale în domeniul drepturilor omului, pe care un stat trebuie să le respecte, indiferent de regimul politic pentru care optează. Considerați că în România se respectă aceste drepturi astăzi? Argumentați!

Elaborează o listă cu cele mai importante sărbători naționale care au loc în comunitatea în care trăiești. Notează datele acestora și participă cu prietenii sau colegii tăi. Notează apoi într-un jurnal cum te-a schimbat această experiență.

O altă competență ce valorifică tema dată este 2.2. Participarea la acțiuni care valorizează trecutul localității sau al regiunii. Astfel un șantier arheologic, un lăcaș de cult, un castel. De vizitat nu sunt doar expozițiile, șantierul arheologic oferă o altă viziune asupra elevilor. Istoria devine mult mai tangibilă, mai vie. Elevii au un contact direct cu obiecte din diferite perioade istorice sau culturi arheologice, ei pot viziona filme sau diapozitive. Pot reconstrui mediul istoric străvechi și elevii pășesc pe locurile unde au trăit odinioară înaintașii lor. Un proiect de excursie cuprinde:

Proiect de excursie tematică

Data și durata excursiei:

Tema: Excursie în cetatea unirii Alba-Iulia

Traseul:

Tipul excursiei: excursie cu caracter recapitulativ

Clasa: a VIII-A

Scopul: Cunoașterea trecutului istoric al neamului românesc

Competențe generale: Utilizarea informațiilor provenite din surse istorice primare și secundare; dezvoltarea vocabularului istoric în cadrul comunicării orale și scrise

Competențe specifice:

- Culegerea de date în legătură cu obiectivele vizitate
- Observarea modului în care sunt așezate aceste obiective
- Stabilirea relației dintre monumentele istorice și evenimentele cu ocazia cărora au fost ridicate
- Identificarea surselor și a caracteristicilor principale ale obiectivelor vizitate pornind de la diferite izvoare
- Identificarea caracteristicilor globale ale unui document în funcție de localizarea spațio-temporală
- Aprecierea valorii de vestigii și efortul străbunilor pentru a le construi și apăra
- Înțelegerea rolului istoriei în viața prezentă și ca factor de predicție a schimbărilor
- Motivează de ce cunoașterea și ocrotirea monumentelor istorice, folclorice, etnografice, ale mediului înconjurător reprezintă datorie pentru fiecare cetățean al țării.

Metode didactice: Explicația, conversația, munca independentă, exercițiul, observația, problematizarea

Mijloace didactice: Vestigii istorice, monumente istorice, lăcașuri de cult, fișe de observare, hartă, aparat de fotografiat

Bibliografie:

Sorina Paula Bolovan, *Didactica istoriei*. Noi orizonturi în predarea, învățarea și evaluarea istoriei prin metode active, Cluj-Napoca, 2007

Călin Felezeu, *Didactica istoriei*, Cluj-Napoca, 2000

Ghe. Tănăsă, *Metodica predării istoriei*

Anunțarea excursiei: cu cel puțin două săptămâni înainte de data efectuării

Pregătirea excursiei: ședință specială de instrucție

Desfășurarea excursiei: Întâlnirea, Itinerariul istoric, fișe de lucru

Valorificarea ulterioară a excursiei:

În următoarele ore vor fi analizate datele culese de elevi și vor fi completate albumele istorice, expoziții de fotografie, etc.

Cu toate cele prezentate, formarea și dezvoltarea sentimentului patriotic la elevi rămâne o prioritate și o necesitate în învățământului românesc. Obligația profesorului de istorie este aceea de a evoca permanent elemente care nutresc acest sentiment, lecție de lecție și să ofere elevului o percepție reală a națiunii române, să reușească să spargă stereotipurile unui națiuni compromise, să utilizeze

metode, mijloace și exemple de bună practică pentru că un bun român este și un bun european. Eforturile profesorilor sunt prezente lecție de lecție, ei adaptează permanent noile cerințe europene și asta o dovedesc rezultatele obținute de elevi.

Bibliografie:

Felicia Adăscăliței, Marilena Bercea, Doru Dumitrescu, Liviu Lazăr, Mihai Manea, Mirela

Popescu, *Elemente de didactică a istoriei*, București, Editura Nomina, 2010

Sorina Paula Bolovan, *Didactica istoriei. Noi orizonturi în predarea, învățarea și evaluarea istoriei prin metode active*, Cluj-Napoca, 2007

Călin Felezeu, *Didactica istoriei*, Cluj-Napoca, 2000

Ghe. Tănăsă, *Metodica predării istoriei*

”CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ !”
IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROFESOR: PREDĂ OANA ROXANA
LICEUL DE ARTE BĂLAȘA DOAMNA TÂRGOVIȘTE
JUD.DÂMBOVIȚA

”Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.”(Eugen Heroveanu)

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului, și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă încât urmele ei rămân uneori, întipărite toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce îl înconjoară, primele reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt și replici din partea unor părinți, de genul: ”lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce știe el, mititelul!” , ”Când va merge la școală, se va cuminti” , pentru a scuza purtarea urâtă sau dezvoltarea nesatisfăcătoare a copilului. Aceste scuze trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului. În familie este locul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, de bun simț, igienă, respect. În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material, copilul are nevoie de un anumit climat familial, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului. Modul în care creștem copiii, contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși, acest aspect fiind de o importanță enormă. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși. Toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor persoane. Copilul încearcă să imite ceea ce vede în familia sa, părinții fiind un model pentru ei. Astfel, dacă trăiește într-o familie violentă în care părinții se ceartă frecvent, el va copia acest comportament și îl va folosi mai departe în societate, considerându-l normal.

Bunele maniere ale copilului la școală conturează o etichetă valabilă pentru toată familia elevului. În afară de aprecierile pe care le va primi de la profesori și colegii săi, copilul va dezvolta o stima de sine puternică, un psihic echilibrat și un caracter demn. Așadar, modelarea unei atitudini politicoase și dezvoltarea empatiei copilului, capacitatea de a lua în calcul drepturile și sentimentele celorlalți sunt două deprinderi importante pentru viitorul elev, dar și pentru adultul în care se va transforma acesta.

În concluzie, se poate spune că , ”cei șapte ani de acasă” sunt rodul colaborării dintre părinți și societate și a modului în care fiecare dintre cele două părți înțelege să-și asume responsabilitatea care îi revine. Dacă părinții sunt cei care modelează caracterul și personalitatea copilului prin mediul de viață pe care îl creează pentru acesta, societatea, la rândul ei are datoria să vină în întâmpinarea părinților și să le ofere sprijin pe măsura nevoilor lor, astfel încât educația timpurie să își îndeplinească scopul și să constituie punctul de pornire a unei vieți fericite și împlinite, contribuind la dezvoltarea copilului și la transformarea sa într-un adult responsabil, echilibrat, conștient de sine și de propria sa valoare.

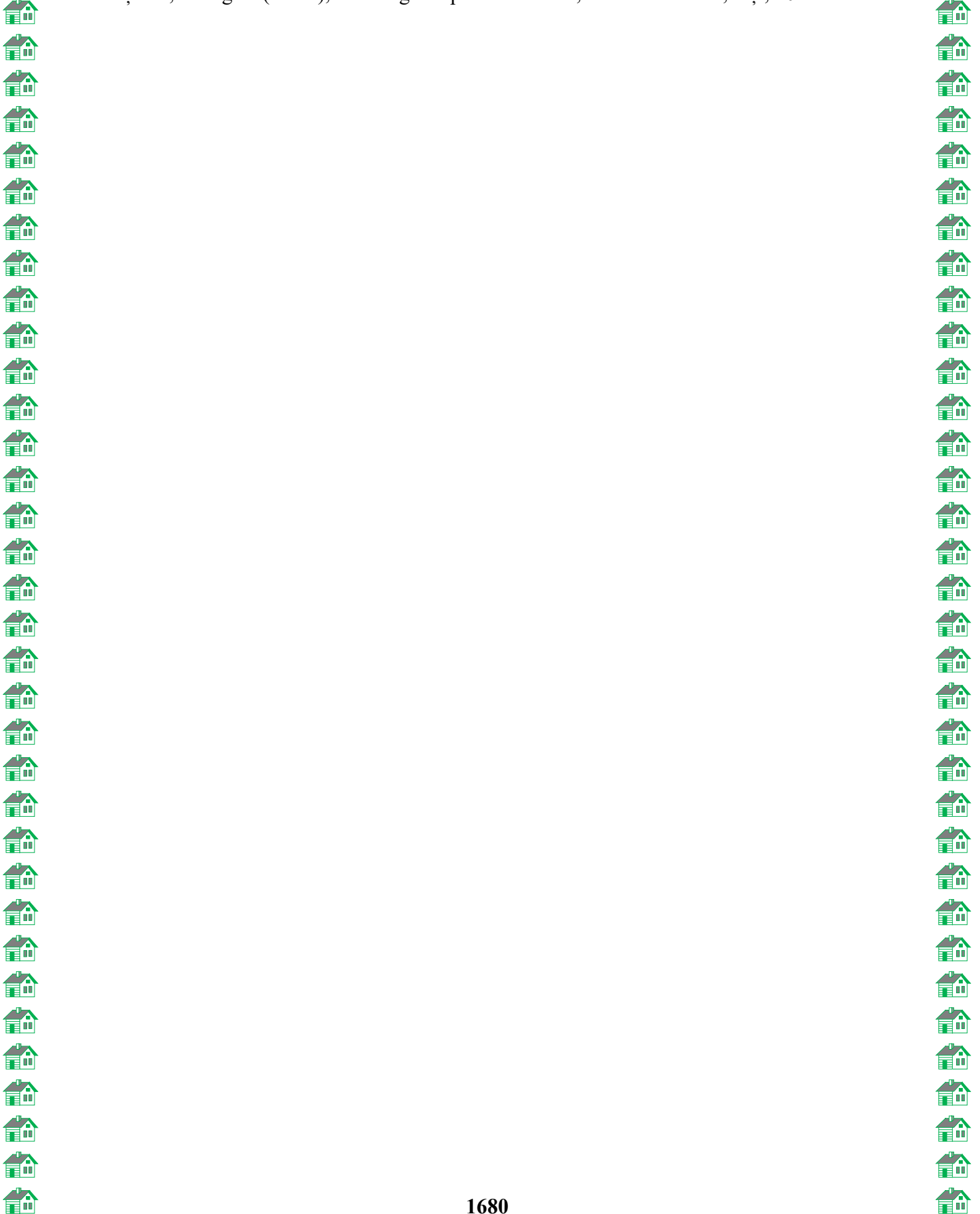

Bibliografie

Iluț, Petru, *Socioșogia și antropologia familiei*, Editura Polirom, Iași, 2005

Law Nolte, Dorothy, Harris, Rachel, *Copiii învăță ceea ce trăiesc. Educația care insuflă valori*, Editura Humanias, București, 2006

Pânișoară, Georgeta (coord), *Psihologia copilului modern*, Editura Polirom, Iași, 2011

MULȚUMESC! TE ROG! SCUZE!
BUN VENIT PE LUME, COPILE DRAG!

PROF. ÎNV. PRIMAR PREOTEASA VALENTINA
LICEUL CU PROGRAM SPORTIV TG-JIU

„Dacă ți-aș da o avere neașteptată, o moștenire – să zicem - cu ce te-aș ajuta să te dezvolți?

Dacă ți-aș dărui perla neagră din fundul mării fără ceremonialul scufundărilor, cu ce-aș contribui la dezvoltarea ta?

Nu te vei dezvolta decât pe măsura a ceea ce transformi, căci tu ești sămânță.”

Din sămânță răsare o plântuță care , dacă este udată, luminată, săpată crește o plantă viguroasă ce-ți răsplătește munca cu roadele sale.

Putem asemăna nou-născutul cu această plântuță. Dacă-l îngrijim și-i acordăm atenție în educație din primii ani de viață, va crește sănătos, c-un comportament care va face cinste părinților, pentru că așa se și spune: „Copiii sunt oglinda părinților”.

O îndatorire fundamentală a părintelui este să-și pregătească fiul sau fiica pentru a face parte din societate și a se armoniza cu ceilalți oameni. Din cei mai fragezi ani, copilul trebuie obișnuit cu un comportament frumos pentru a-i fi mai ușor să conviețuiască în societate.

Bunele sau proastele maniere ale copilului aparțin părinților.

Copilul nu trebuie să se creadă „cel mai ....” Nu așa își va dezvolta personalitatea.

Este neplăcut când cei mici dovedesc indiscreție față de străini, intervin în conversația adulților, dovedesc lipsă de bună creștere.

Părintele trebuie să facă deci, ca tot ceea ce-și dorește copilul, să obțină apelând la bunele maniere. Când copilul va face uz de un comportament inadecvat, dorințele nu îi vor mai fi îndeplinite, astfel el va fi ușor de corectat . Politețea trebuie introdusă în comportamentul copilului înainte de vârsta de 5 ani .

Până la 5 ani ființa omenească imită, așa că adultul trebuie să fie atent la ceea ce poate reda copilul în comportamentul lui. Dacă părintele vorbește urât , urât va vorbi și copilul , dacă părintele mănâncă fără maniere , la fel va face și copilul . Dacă părintele se poartă urât cu copilul, iar lui îi impune să se poarte frumos, manierat, politicos, nu se ajunge la rezultatul dorit.

Este necesar ca părintele să fie tot atât de politicos cu un copil ca și cu un om mare pentru că nivelul de educație al copilului depinde de cât de manierați sunt părinții.

Primele lucruri ce trebuie învățate de un copil sunt scuzele. Scuzele nu sunt întotdeauna la îndemânarea celor puternici, a celor în stare să admită că au greșit.

Scuzele aduc pacea între oameni și au efect binefăcător asupra nervilor.

Cuvintele „Te rog!” și „Mulțumesc!” sunt începutul comportării între oameni.

În aceste simple cuvinte se găsesc rădăcinile bunei credințe și toți educatorii, părinții și dascălii știu asta.

În engleză, nu poți da nici măcar un ordin fără să te gândești la aceste cuvinte.

Ele reprezintă urmarea unui îndelung exercițiu de comportare civilizată, de relații între oamenii unui popor de gentlemen.

Așadar, să învățăm copiii să spună, cu drag, aceste simple și dulci cuvinte „MULȚUMESC!”, „TE ROG!”, „ÎMI CER SCUZE!”.

ROLUL MAMEI ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR PRIBAC HANNELORE
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI EMINESCU” ARAD

Tabloul tradițional al familiei s-a modificat substanțial în ultimele decenii și va continua să se modifice și în viitor. Unul din elementele capitale ale acestei transformări îl constituie evoluția rolului femeii în societate. Din acest punct de vedere, întregul mod de a concepe căsătoria și cuplul familial capătă o înfățișare deosebită. Structura familiei evoluează în sensul democratizării raporturilor de autoritate și al nivelării sarcinilor asumate de fiecare dintre soți. Ca urmare, diferențierea tradițională a rolurilor tinde să se estompeze

Mama constituie pentru copil acea parte a existenței sale în care el găsește satisfacerea trebuințelor și relaxarea tensiunilor, stimulările plăcute, ocaziile de a se cunoaște pe sine și de a descoperi sensul diverselor situații în care este implicat. Mama este garanția siguranței lui, a unei existențe plăcute, este centrul său de referință, singurul punct inteligibil într-o lume care, deocamdată, nu are pentru el nici formă, nici stabilitate. Ea este pivotul și inițiatorul pentru viață, iar de tonalitatea și calitatea contactelor pe care ea le stabilește cu sugarul depinde coloratura experiențelor copilului și, ca atare, modul în care se alcătuieste la acesta percepția existenței și a propriei persoane.

Încrederea fundamentală este principala achiziție a stadiului inițial și în ea copilul descoperă că trebuințele sale sunt satisfăcute și că această satisfacție este plăcută și binefăcătoare. Acestea sunt temeliile de neșters și indispensabile ale personalității și depind, în mod direct, de dragostea mamei și atenția pe care ea o acordă sugarului.

Prin forța lucrurilor, mama nu dă întotdeauna deplină satisfacție, nu este întotdeauna prezentă și astfel ea devine și izvor de frustrare. Acesta este modul în care cele două realități se desprind una de cealaltă: pe de o parte ființa proprie, de care copilul ia treptat cunoștință, iar pe de altă parte, mama, de care depind satisfacțiile lui și care, încetul cu încetul, este percepută ca fiind fizic independentă de el.

Mama este deci, prima persoană pe care o va iubi copilul, cu o dragoste absolută și totală. Este prima lui relație cu o altă persoană. Este, deci, foarte importantă natura acestei relații: crispată sau relaxată, inaccesibilă sau răspunde pozitiv, decepționează sau produce satisfacții. Atitudinea copilului față de alte persoane este esențial determinată de relația sa cu acea primă persoană, care este mama. Semnificația pe care o vor avea pentru el mai târziu oamenii și perspectiva în care el va considera raporturile posibile cu lumea, depind de mamă.

Ca interpretă a lumii din jur pe care copilul nu o cunoaște încă, și ca reprezentantă a societății la viața căreia ea participă, mama este pentru copil prototip și model. Pentru acesta nu există decât un singur mod de a proceda și de a se comporta: acela pe care i l-a înfățișat mama.

Atitudinea mamei față de lucruri, de evenimente, de oameni, față de el însuși, determină și atitudinea copilului; de această atitudine depinde încrederea sau neîncrederea sa, curajul sau teama, vioiciunea sau moderația, optimismul sau pesimismul său. Copilul vede și verifică lumea după modul în care mama interpretează această lume în fața lui. Prin reacțiile ei, copilul învață să cunoască lumea, de aceea, temerile copilului sunt strâns legate cu cele ale mamei.

Rolul mamei se manifestă, nu numai pe plan instinctual și afectiv (ca sursă de securitate și de mulțumire), ci și pe plan intelectual și cultural. Ea este cea care învață copilul să ajungă la primele gesturi îndemânatică, la primele performanțe practice. Cu ajutorul mamei, și prin intermediul ei, copilul descoperă limbajul, limba maternă, grație căreia va putea clarifica raporturile cu lumea înconjurătoare, va putea descoperi relații obiective și va putea intra în contact mintal cu semenii lui.

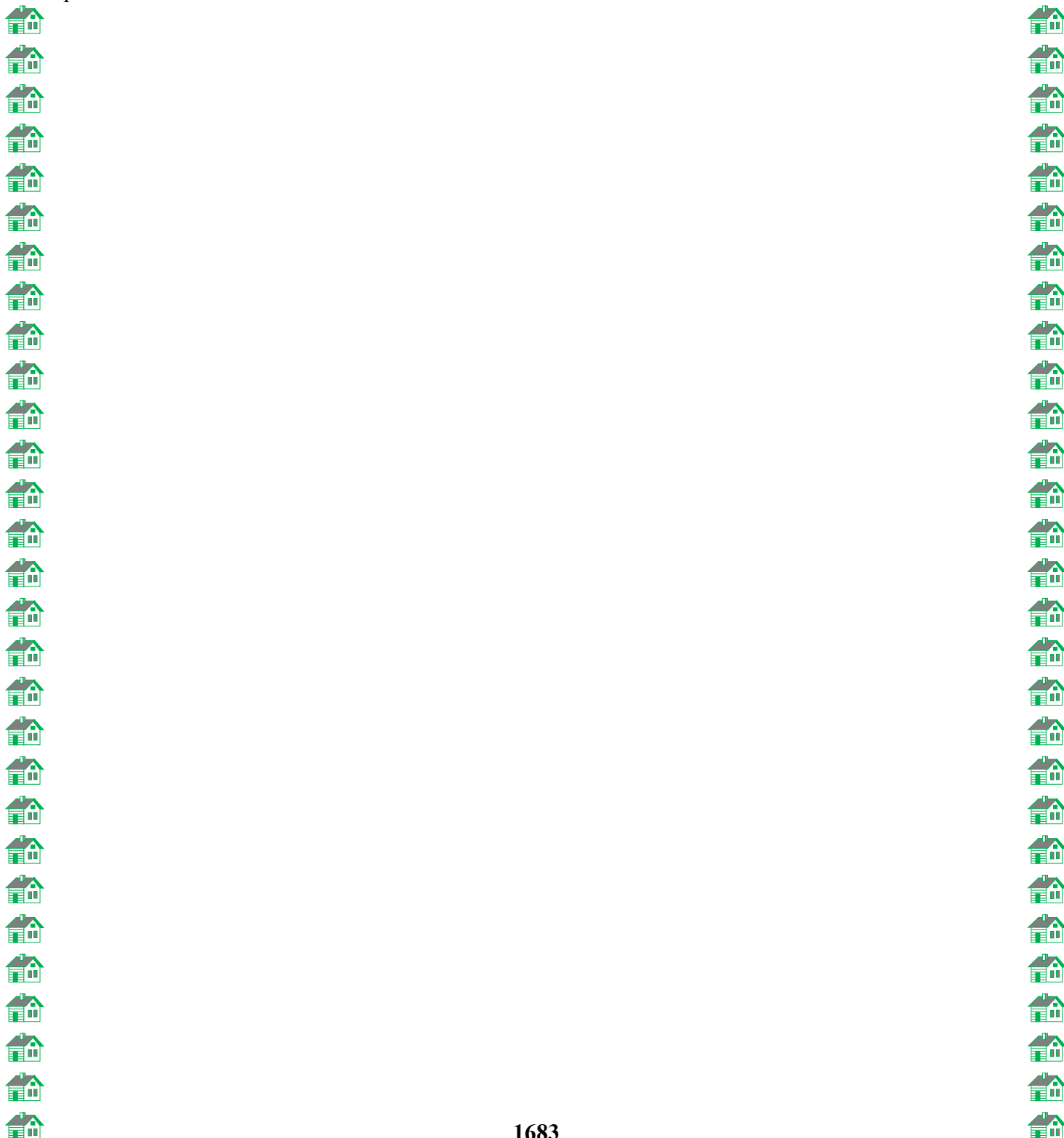
În același timp, mama este și prima sursă de autoritate cu care se confruntă copilul. Când acesta descoperă, pe la începutul celui de al doilea an de viață, că poate să placă sau să displacă, să satisfacă sau să nemulțumească, când află că purtarea sa are efecte asupra anturajului, el învață, implicit, că trebuie să ajungă la o înțelegere cu exigențele anturajului respectiv. Pentru a păstra dragostea maternă, vitală pentru el, deoarece îi condiționează securitatea, și pentru a evita orice înstrăinare, copilul își va impune renunțări și restricții. Ca atare, în relațiile sale cu mama, copilul face cunoștință și cu primele reguli, cu primele obligații, cu primele forme ale moralei.

Nu trebuie în nici un caz uitat, că sentimentul de siguranță al copilului este condiția emancipării sale treptate, a devenirii sale adulte și că, în primul rând, mama este cea care, chiar de la început, poartă răspunderea acestui sentiment. Mama care nu consolidează sentimentul de siguranță al copilului, care îi subminează încrederea în ea sau în el, care îl face să se teamă de lume, pune în pericol însăși dezvoltarea fizică a copilului.

Acest rol primordial al mamei, de agent securizat, de inițiator, de ghid și de model, are o deosebită importanță și valoare, în primii ani de viață. Psihologii au arătat, în mod limpede, că până la trei ani copilul are nevoie continuă de mamă, că ea îi este indispensabilă.

Pe toată durata copilăriei și a unei bune părți a adolescenței, mama rămâne, în modalități diferite, pivotul vieții copilului. Legată de toate deprinderile și de toate achizițiile fundamentale, personalitatea maternă contribuie la determinarea elementelor statornice din comportamentul copilului.

EDUCAȚIA ÎN FAMILIE CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. ÎNV. PRIMAR PROCA CARMEN-MIHAELA
LICEUL „ȘTEFAN CEL MARE” CODĂEȘTI,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ PRIBEȘTI

” Să fii părinte este experiența cea mai dificilă, solicitantă și generatoare de satisfacții pe care o oferă viața. Este o responsabilitate uriașă să crești un copil care să devină o persoană sănătoasă, și care să-și ocupe locul său în generația următoare. Viitorul lumii se află în mâinile oamenilor care vor ieși din copiii noștri.

Un copil este o persoană care va continua ceea ce tu ai început. El va sta unde stai tu și, atunci când nu vei mai fi, se va ocupa de acele lucruri pe care tu le consideri importante. Tu poți să faci orice politică dorești, însă modul în care aceasta va fi pusă în practică depinde de el. El va prelua controlul răscol tale, statelor tale, și al națiunii. El va interveni și va prelua bisericile tale, școlile tale, universitățile tale, și companiile tale. Toate cărțile tale vor fi supuse judecății lui, laudelor lui sau vor fi condamnate de el. Soarta omenirii se află în mâinile lui.”

Abraham Lincoln

„Cei șapte ani de acasă” își pun amprenta cel mai mult în ceea ce devine un copil și anume omul, adică viitorul. Aceasta este cea mai importantă perioadă, fiind temelie pe care se clădește o ființă umană, cu diverse preferințe și aptitudini, cu un comportament normal sau deviant. Dacă ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, adulții, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Părinții sunt cei care creează universul în care cresc și se formează copiii pentru viață.

Cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social este *copilăria*. Familia este răspunzătoare de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia exercitând o influență atât de adâncă încât urmele ei rămân uneori întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Comunicarea cu copiii poate să ne învețe multe lucruri despre comunicare în general. Majoritatea dintre noi am ajuns la stadiul de adult învățând să vorbim și să ascultăm suficient de bine ca ceilalți oameni să ne înțeleagă. Oricum, pentru a sublinia importanța cuvintelor alese de noi și a modului cum le rostim, nu există nimic care să se compare cu comunicarea cu un copil.

Când copiii ajung la vârsta de doi ani, ei pot să înțeleagă multe cuvinte. Ajung într-o etapă în care, pentru protecția lor și pentru recunoașterea nevoilor altor membri ai familiei, li se vor impune restricții, în decursul unei ore sau chiar mai puțin de atât, un copil de doi ani/preșcolar poate auzi ceva de genul următor într-o casă normală....

„Nu mai arunca cu mingea prin casă!” „Nu poți să ieși afară dacă nu-ți pui haina pe tine!” „Nu te mai juca cu mâncarea!” „Ți-am mai spus și altă dată să nu-ți mai lași jucăriile în mijlocul bucătăriei!”

Există metode de a spune lucrurile într-o manieră încurajatoare, folosind cuvinte și fraze specifice care sunt mai potrivite pentru acest scop. Trebuie doar să învățăm care sunt acestea, cum și când se folosesc eficient.

Câteva linii călăuzitoare și cuvinte potrivite pentru a ajuta zilele părinților împreună cu copiii să devină mult mai pozitive și încurajatoare.

1. *Faceți îndrumările într-o formă pozitivă, nu într-una negativă.*

- Când este necesară o interdicție, este bine să includeți o sugestie pozitivă, de obicei un timp sau un loc, sau când sau unde poate copilul să facă ceea ce dorește să facă.

„Nu este OK să fugi prin casă. Poți să te duci în curte și să fugi acolo.”

2. *Dați-i copilului o alegere numai atunci când intenționați să-l lăsați să aleagă singur ce va face.*

- Asigurați-vă că alegerile lăsate pe seama copilului sunt acelea pe care le puteți accepta și care sunt adecvate pentru vârsta și gradul lui de maturitate.

„Vrei să porți tricoul roșu sau cel albastru?”

„Poți să alegi trei jucării pe care să le iei cu tine în excursie.”

3. *Alegeți cuvintele și tonul vocii care îl fac pe copil să aibă încredere și să se simtă în siguranță, nu vinovat și rușinat.*

- Acuzațiile de genul „băiat rău” sau „fată neascultătoare” sunt simțite de copil ca fiind judecări contra sa în totalitate și îi afectează imagine de sine.

În loc de „Băiat rău ce ești, ți-am spus să nu mai împrști apa pe jos”, încercați „Când ești în cadă, poți să te joci cu apa.”

4. *Ajutați copilul să-și dezvolte interiorul subliniind motivațiile situației.*

- Concentrați atenția asupra emoțiilor care ar fi putut motiva comportamentul.

„Mă întreb ce anume l-a putut supăra așa de tare încât să te lovească?”

5. *Evitați comparațiile dintre un copil și altul, dar folosiți recunoașterea individuală sau realizările și creșterea.*

- Laudele nerealiste și nesincere distrug rapid valoarea tuturor laudelor

„A fost o sarcină grea pentru un băiat/fată de vârsta ta.”

6. *Cel mai eficient discurs este cel simplu, lent și direct.*

- Stabilirea contactului vizual înainte de a vorbi economisește timp și efort.

- Reducerea tonului vocii și a vitezei și volumului fac comunicarea mai eficientă.

Ajungând la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie, dascăli și pedagogii din școală, cei din urmă având menirea de a șlefui ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ, care au scăpat până la această vârstă, și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

Cei șapte ani de viață țin de respect și comportament corect în relația cu ceilalți.

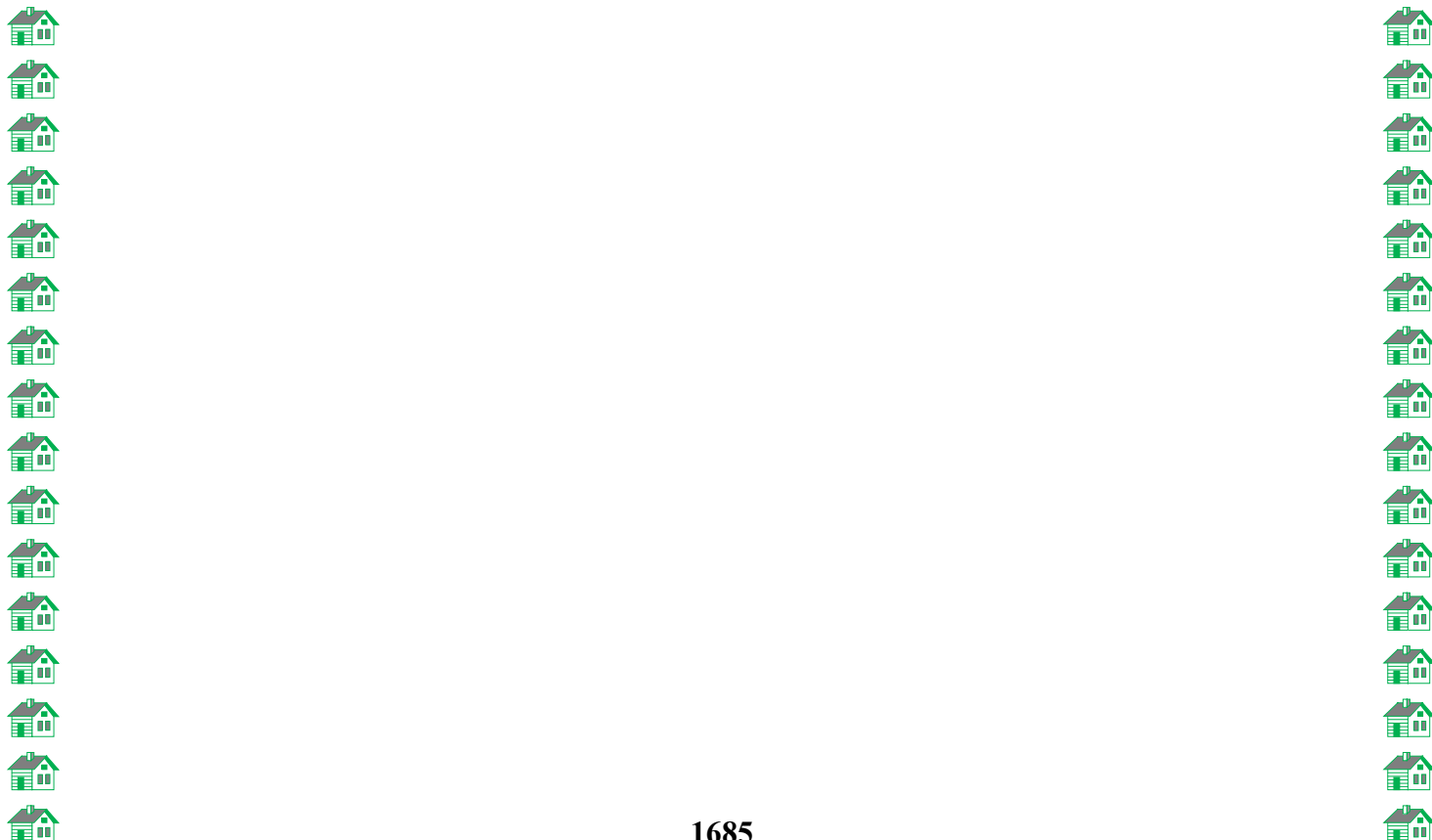
Respectul față de părinți și bunici, de cei apropiați se transmite mai departe către profesori și colegi deopotrivă.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

Șchiopu, Ursula, Verza, E (1997), *Psihologia vârstelor*, ed. a III-a, Editura Didactică și Pedagogică București

“CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!”

PROFESOR PT. ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR PRODAN LILIANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ “REGINA MARIA” SIBIU

Consider că “cei șapte ani de acasă” sunt foarte importanți în viața fiecărui copil. Aceștia, copilul și-i petrece, în mare parte, împreună cu familia care are un rol decisiv în formarea personalității lui, importantă fiind comunicarea dintre membrii familiei și interacțiunea acestora.

“Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii se menține toată viața” (M. Golu).

Familia oferă modele de comportament pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, aceasta reprezentând primul model social cu o influență hotărâtoare privind formarea concepției lor despre lume și viață. De asemenea, foarte important este climatul socioafectiv oferit de membrii familiei, astfel încât copilul să poată fi educat să aibă “cei șapte ani de acasă”. Bineînțeles că există și o componentă genetică prin care sunt preluate de la antecesori o serie de trăsături și predispoziții psihice. Acestea pot fi controlate sau modelate într-o oarecare măsură de părinți sau educatori.

În urma cercetărilor s-a ajuns la concluzia că stimularea intelectuală în primii ani de viață, climatul emoțional stabil, încurajarea și suportul parental continuu sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului.

Astfel, Fraser (1959) a constatat în urma unui studiu efectuat pe copii de 12 ani, că există o corelație pozitivă puternică între IQ și nivelul încurajării parentale, atmosfera familială generală și numărul cărților citite în familie.

De asemenea, un rol important în dezvoltarea proceselor psihice îl are jocul. Pe lângă faptul că acesta colorează intens întreaga viață a copilului, prin intermediul lui este posibilă realizarea progresului necesar pentru intrarea copilului într-un nou stadiu de dezvoltare. Se poate afirma că un copil care din diverse motive a fost lipsit de joc în primii șapte ani ai vieții rămâne cu o puternică carență în structura personalității sale, chiar dacă se asigură o anumită compensație în educația lui prin alte forme de activitate.

Jocul alimentează tendința spre libertate, emancipare de tutela strânsă a adultului. El trebuie privit și ca activitate ce canalizează și facilitează contactul cu valorile morale-sociale. Conduitele preluate de copii în joc au și funcția implicită de a structura aspectul etic al relațiilor interindividuale. În joc, copiii devin colportori de reguli de purtare. Deoarece există posibilitatea ca prin joc să fie preluate conduite negative, este necesară o permanentă și atentă supraveghere a jocurilor copiilor și a celor din jurul lor.

Părinții trebuie să fie prezenți și implicați în viața copiilor. Din păcate, părinții zilelor noastre sunt de multe ori oboseți, stresați, nu mai au suficient timp și nici răbdare să se ocupe de propriii copii, să le asculte “micile-mari” probleme, să se joace cu ei, să fie interesați de tot ceea ce li se întâmplă, lăsându-i să-și petreacă mult timp în fața televizorului, tabletei, calculatorului, telefonului. Astfel, copiii devin agitați, irascibili, oboseți. Consider că acest comportament își va pune amprenta și în viața lor de școlar, deoarece nu vor mai avea suficientă răbdare să citească povești, creativitatea va fi tot mai scăzută, vocabularul va fi mai sărac, vor fi mai puțin sensibili.

O severitate exagerată din partea părinților, care poate ajunge până la violență, își va lăsa amprenta asupra personalității în formare a copilului. Acesta va fi un tânăr introvertit, frustrat, violent, răutăcios.

O altă categorie de părinți sunt cei superprotectori, care protejează copilul în mod exagerat și astfel împiedică formarea personalității acestuia. Acești copii vor fi lipsiți de inițiativă, timizi, neîncrezători în forțele proprii, neajutorați.

Concluzionând, părinții ar trebui să fie calmi, afectuoși, înțelegători, maleabili în relațiile cu copilul, fără a da dovadă de slăbiciune, astfel încât copilul să nu-și închipuie că libertatea lui e fără margini, să fie convins că trebuie să respecte cu strictețe niște reguli de comportament, dar în același timp să se simtă în siguranță alături de familia sa.

Bibliografie

Învățământul primar 1/2001 – Revistă dedicată cadrelor didactice

COPILĂRIA, FACTOR DETERMINANT ÎN EDUCAȚIE

PROF. PROFIRESCU AMALIA ROSITA
LIC.DE ARTE „BĂLAȘA DOAMNA”-TÂRGOVIȘTE

Educația reprezintă o acțiune complexă ce presupune angajament, responsabilitate și abilitatea de asumare a unui rol extrem de important în formarea generațiilor ce vin, acesta fiind unicul mod prin care ne putem face utili posterității. Este un exercițiu ce însumează eforturi, trăiri, și emoții ce dau culoare acestui proces, uneori chiar pretențios, susceptibil.

În linie genetică, familia reprezintă primul factor care intră-n scenă, prin îngrijirile și stimulii educogeni de primă instanță oferii copilului, prin obligatorii „șapte ani de acasă”, prin necesarele cunoștințe și deprinderi în varii direcții în funcție de solicitări, nevoi, dorințe.

Educația infantilă este precum o călătorie fascinantă, ea niciodată nu se va mai putea realiza, fiecare copil fiind unic. Acesta este motivul pentru care este de o importanță vitală să putem da ceea ce este mai bun din noi într-un spațiu cât mai mare în primii șapte ani de viață.

Copiii sunt cu adevărat impresionanți prin structura lor. Ajung să fie ceea ce văd, aud și trăiesc. Pe perioada primilor șapte ani se vor forma deprinderile fundamentale pentru toată viața. Influența părinților și educatorilor este cu mult peste puterea noastră de a ne imagina acest lucru. Cu siguranță, de un lucru putem fi siguri, acela că urmașii vor merge în direcția pe care noi le-o trasăm. Nu există cale de mijloc, de stagnare, dacă nu evoluăm, vom face pași spre regres, și când aceasta se referă la responsabilitatea noastră cu copiii, rezultatele vor fi spre bine sau spre rău.

Dezvoltarea micilor educabili este foarte rapidă în această perioadă, și niciodată nu vor învăța mai mult și atât de repede, precum o fac în anii copilăriei. În perioada primilor ani de viață se conturează valorile și ideile de bază pentru formarea sa, fapt care-l va motiva în căutările sale. Tot în acest perimetru de timp, trăim situații care ne pot marca pe tot parcursul vieții. Decidem, învățăm, și asimilăm preceptele după care vom trăi tot restul vieții noastre. Sunt acele trăiri care ne vor oferi un cumul de decizii primare, care vor crea personalitatea și ne vor ajuta să acționăm în diverse circumstanțe cu care ne confruntăm.

Nimic nu crește într-un mediu toxic, fiecare persoană are darul său, dar nu va crește într-un mediu ostil. Metaforic vorbind, copilul va fi sămânța, familia pământul iar educatorii sunt grădinarii ce o îngrijesc. Într-un pământ rău este dificil să crești frumos. Specia umană este prea puțin conștientă de misiunea pe care o are în univers, de a contura imaginea creației și de a exclude ideea haosului în dezvoltarea unor ființe superioare, capabile să construiască lucruri minunate.

Consider că educarea unor copii în primii ani de viață constituie cea mai nobilă slujbă în viața unui adult. Nu este nimic mai înălțător decât să știi că ai avut o influență pozitivă în viața unui copil. Dacă noi, adulții vom fi în stare să fim modele pentru ei din punct de vedere moral, intelectual, social, de bună creștere, mi-e greu să cred că generația de mâine nu va asimila aceste lucruri, și că așa, împreună vom făuri o lume mai bună, unde adevăratele valori ocupă un loc fruntaș.

Investiția în capitalul uman este cea mai avantajoasă și mai sigură cale de sporire spirituală și materială a unui popor. A o neglija înseamnă nu numai o pierdere sau sărăcire sigură, ci și o batjocură și chiar blasfemie la adresa creației.

Albert Einstein spunea:

„Scopul educației ar trebui să fie pregătirea unor oameni care să acționeze și să gândească independent și care, în același timp să vadă în slujirea comunității realizarea supremă a vieții lor”

CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF. INV. PRESCOLAR PROTEA RAMONA GRADINITA P.P.PLANETA PITICILOR

Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor.

Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața defapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncam tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne dea peste mânăuță și să ne spună "caca".

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul. "Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală". Albert Einstein Ce sunt cei 7 ani de acasă ? Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități (o parte din zi copilul stă la grădiniță, iar o altă parte, acasă). Lipsa de informație, de comunicare între educatoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței. Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și educatoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia. Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfaticе, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în

conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, săi organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulții și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat. Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi în natură: să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ași ascunselea”, „De-a BabaOarba” etc. - să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc. - să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc. - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ș.a. ; acasă, să ajute la tot felul de activități gospodărești, să-și atribuie diferite roluri și să intre în jocul copilului, să numere tot felul de obiecte ce-i înconjoară etc.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea,

**FAMILIA-UNUL DINTRE CELE MAI IMPORTANTE SISTEME CARE
CONTRIBUIE LA DEZVOLTAREA UNEI PERSOANE
ȘI LA STAREA EI DE SĂNĂTATE
STUDIU DE CAZ**

**PROPUNĂTOR, PROF. PROTOPOPESCU FLORINA
LICEUL TEHNOLOGIC „PETRE IONESCU MUSCEL”
DOMNEȘTI/ ARGEȘ**

Modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, dar și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuințelor și dorințelor sale. “Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual-moral al personalității propriilor copii care se menține toată viața” (M. Golu). Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții, dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Familia are un rol foarte important în dezvoltarea copiilor atât din punct de vedere intelectual, cât și fizic, moral și estetic. Părinții au datoria de a le forma copiilor conștiința, caracterul, voința, personalitatea și simțul responsabil, înainte ca cei mici să ajungă pe băncile școlilor.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie.

Familia este unul din cele mai importante sisteme care contribuie la dezvoltarea unei persoane și la starea ei de sănătate.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Părinții furnizează „zestrea genetică”, iar familia creează condițiile dezvoltării fizice, emoționale, intelectuale și modelează caracterul copilului, simțul moral, estetic etc. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile alimentare și igienice, atitudinile față de viață, modelele sau obișnuințele de comportament, copiii le datorează educației primite în mediul familial. De aceea, familia este instituția fundamentală în toate societățile.

Rolul familiei este foarte important în ceea ce privește dezvoltarea copilului, din punct de vedere fizic, intelectual, emoțional, moral sau caracterial și spiritual-estetic.

În ce privește dezvoltarea fizică a copilului, familia este cea care asigură mediul de viață, hrana, îmbrăcămintea, trebuie să îi ferească de pericole, să le asigure condiții și spațiu propice pentru joc, învățare, odihnă, mișcare și să le supravegheze și întrețină starea de sănătate optimă.

Familia stabilește regimul de viață al copilului care să îi asigure o dezvoltare optimă, îi formează primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali bunăstarea organismului.

În ce privește dezvoltarea intelectuală a copilului, familia este în primul rând mediul în care își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți și de restul familiei în această direcție. Ca prim factor de educație, familia oferă copilului și aproximativ 90% din cunoștințele uzuale despre lumea înconjurătoare.

Familia ar trebui să se preocupe și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea trebuie să le dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții trebuie să încerce să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte, pentru a le putea înțelege.

Pentru dezvoltarea inteligenței emoționale a copilului, viața de familie constituie, de asemenea prima lui școală. În acest mediu, oarecum protejat, copilul ar trebui să învețe să se cunoască, învață cum să simtă față de ceea ce i se întâmplă și cum reacționează ceilalți la sentimentele lui; experimentează și recunoaște o gamă de sentimente și învață ce posibilități de reacție există, învață să își exprime speranțele și temerile. Tot în familie, copilul își formează primele atitudini față de lumea din jur, de care vor depinde atât reușita lui școlară cât și, mai târziu, cea de viață.

Pentru educație morală și formarea caracterului, familia este de asemenea, primul mediu în care copilul își construiește scara de valori și își formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestui tip de educație, modelul parental este foarte important pentru copil.

Ceea ce învață în familie trebuie să îl ajute pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia trebuie să îl îndrume pe copil să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

Educația artistic-estetică și înțelegerea valențelor spirituale ale umanității trebuie să vină în completare celorlalte tipuri de educație, pentru a stimula creativitatea copilului și a-l ajuta să treacă de la o înțelegere a lumii axată pe propriile nevoi și plăceri la o înțelegere mai completă a lumii, a universului și a resorturilor profunde care guvernează viața, în ansamblul ei și societatea umană.

Părinții ar trebui să fie aceia care realizează primul contact al copilului cu o viziune asupra sensului vieții, cu frumusețile naturii, cu viața socială și specificul național, cu operele de artă și îl încurajează să își manifeste creativitatea artistică, tehnică sau științifică.

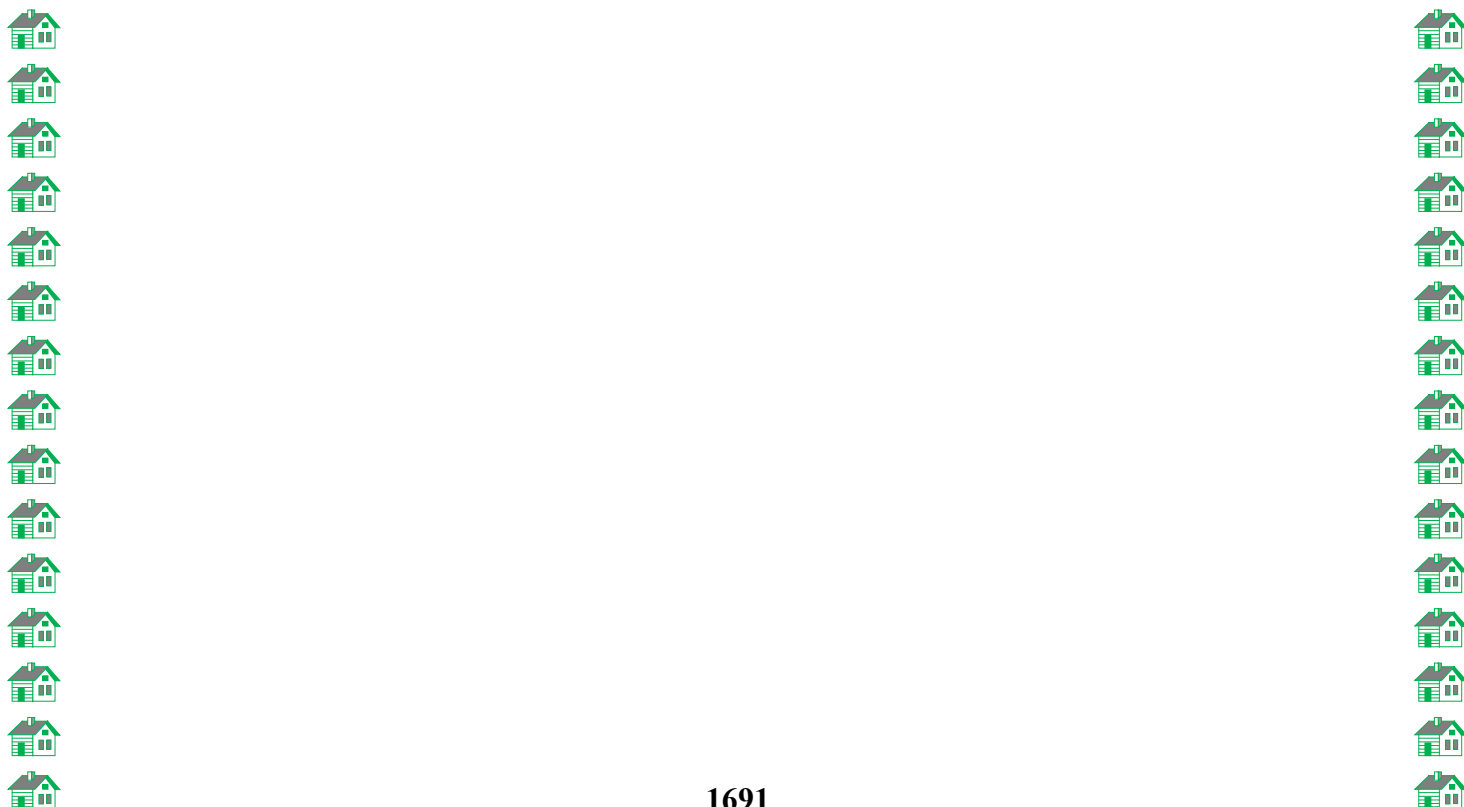
Și, la fel ca și până acum, problema constă în nivelul cultural și de înțelegere al părinților față de importanța acestor aspecte în formarea copilului și stimularea dezvoltării creativității și a inteligenței spirituale.

Bibliografie:

<http://www.rasfoiesc.com/educatie/psihologie/EDUCATIA-IN-FAMILIE-FACTOR-AL-75.php>

<https://www.portalinvatamant.ro/articole/sfatul-specialistului-85/rolul-educatiei-in-familie-703.html>

<https://creeracord.com/2016/07/12/educatia-in-familie-baza-unei-dezvoltari-sanatoase-a-copiilor-si-a-succesului-in-viata/>

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ. SUCCESUL VIITORULUI COPILULUI.”

PROF. PENTRU ÎNV. PREȘCOLAR PRUTEANU DANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CLEJA, BACĂU

Sintagma „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

În etapele de viață prin care trece orice persoană, întâlnim o perioadă importantă și anume, perioada celor *șapte ani de acasă*. Începând de la grădiniță, apoi ajungând pe băncile școlii, comportamentul fiecărui copil trebuie să fie exemplar, civilizat în concordanță cu normele societății în care trăim.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că vorbim despre educația trimită în familie, fie că vorbim de cea primită în grădinițe sau școli, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicție pe care i le stabilesc părinții ori educatorii. Fiecare părinte are stabilite unele reguli și încearcă să le aplice când vine vorba despre educația copilului său. Mai târziu, când copilul ia contact cu grădinița sau alte medii educaționale, acestea nu pot decât să confirme și să consolideze normele deja desprinse din familie.

Orice părinte dorește să aibă un copil care să dea dovadă de o bună creștere, acasă sau în orice context social. Deci, de la vârste foarte fragede se conturează normele de conduită în familie.

Acest mediu în care copilul deprinde principalele reguli de buna purtare, cel mai adesea prin imitație decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în definirea și achiziția normelor unui comportament social corect. Așa cum am mai afirmat, grădinița și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Fiecare copil trebuie să aibă conștiință și sentimente morale, să știe că există reguli de comportament moral, noțiuni de moralitate, ca astfel să fie un exemplu pozitiv pentru ceilalți copii din jurul lui.

Încă de mici, copiii trebuie învățați să fie politicoși, să salute orice persoană cunoscută, indiferent de locul în care îl întâlnește: pe stradă, la școală, la magazin, în parc etc. Așa putem afirma, în mod tradițional, că este un copil „bine crescut”. De asemenea, comportamentul continuă și în public, unde un copil educat știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește. („Când unul vorbește, ceilalți ascultă!” - o regulă pe care am aplicat-o și eu la grupă și pe care copiii țin să o rostească cu voce tare, pentru a-i atrage atenția colegului care vorbește peste un altul). Manierele nu se demonstrează doar în fața adulților, ci și față de prieteni. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă faptul că aduc relaxare și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adulți. Tot jocurile sunt prilejul de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil educat își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor specifice nivelului său de vârstă.

Cu ajutorul părinților și al educatorilor, copilul deprinde prin imitație și practică îndelungată, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face”, în societate. O bună creștere implică cunoșterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale modului în care trăim. A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună cuviință tot timpul, în orice situație, cu toți cei din jur: părinți, frați, educatori, prieteni, vecini etc.; când trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau în parc, să folosim cuvintele magice „te rog”, „mulțumesc”, „cu plăcere”, să nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, să nu facem zgomot în orele de liniște, să respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor din jurul nostru.

Ca toate menționate mai sus să determine rezultatul așteptat, este nevoie de ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Evident că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să le însușim copiilor, precum și zile în care avem impresia că totul este în zadar și că toate lecțiile pe care ne-am străduit să le predăm copiilor au trecut pe lângă ei fără să lase urme semnificative. Soluția cea mai probabilă este perseverența, iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele așteptate.

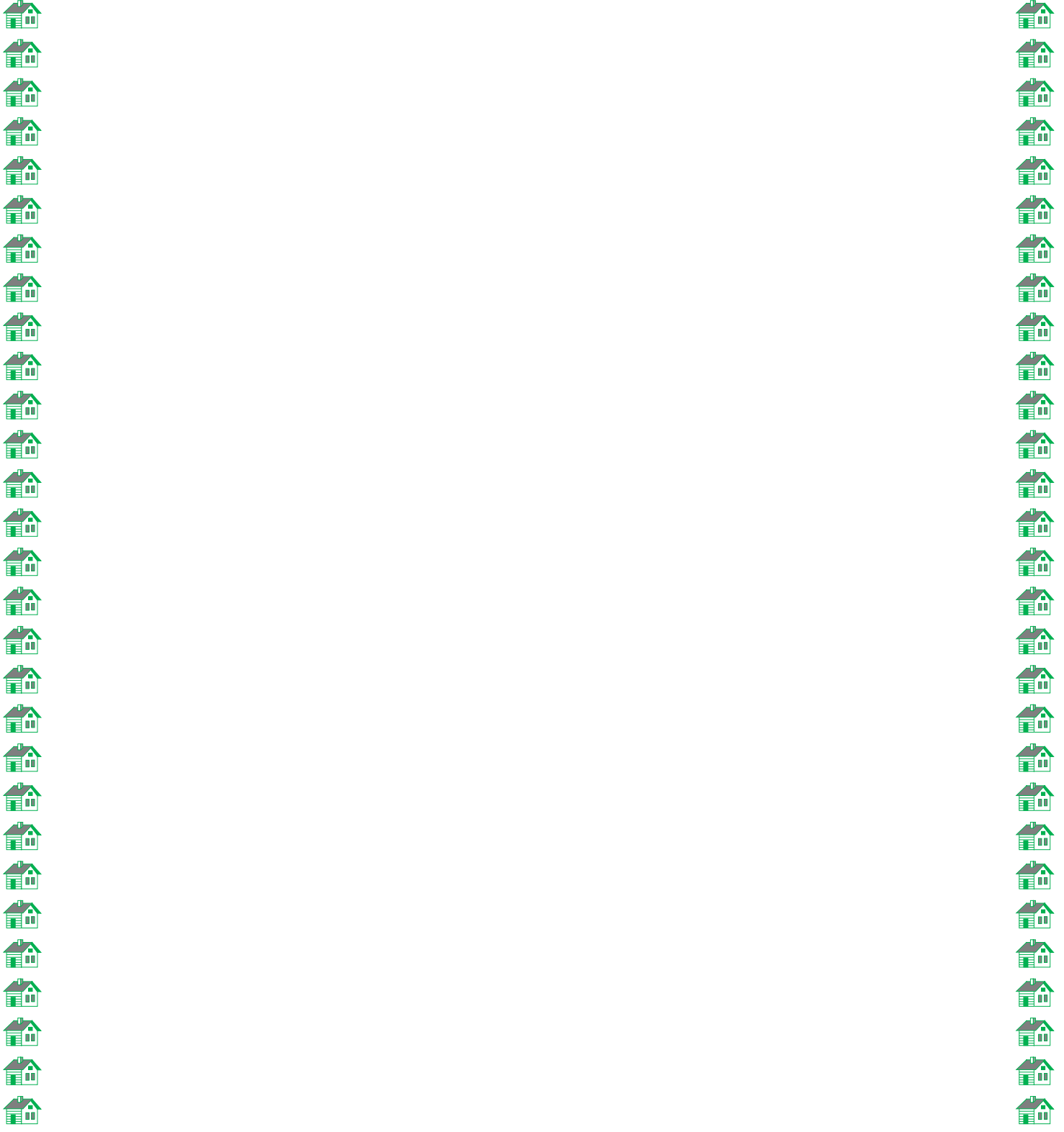

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

„O atitudine respectuoasă, și nu una constrângătoare, angajamentul de a lucra cu copiii pentru a le dezvolta capacitatea de a se comporta frumos, deschiderea de a afla ce a mers prost și de a rezolva acel lucru împreună – toate acestea conduc la o abordare care nu numai că e mai plăcută, dar are și șanse mai mari de a da rezultate de durată.” (Alfie Kohn).

Bibliografie:

Vrăsmaș Ecaterina Adina *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002
www.desprecopii.com

COPII PROBLEMA SAU PARINTI PROBLMA ?

SCOALA GIMNAZIALA NR. 49
BUCURESTI , SECTOR 2
PROF. INV. PRIMAR POPESCU ELENA COCA

Inca din primii ani de viata , copilul incepe sa acumuleze informatii (cu o aviditate pe care noi , adulti , o invidiem uneori) si solicita permanent atentie si colaborare . Este perioada in care incepe sa se manifeste autonom si comunicarea cu parintii devine prima etapa a educatiei. In zilele noastre , cand parintii au tot mai putin timp , cand familiile se destrama intr-un numar ingrijorator , copilul se impune ca singurul liant puternic .Parintii se simt vinovati si copilul devine miza afectiva , asa ca incepe sa-si demonstreze " atotputernicia , construindu-si strategii prin care isi impune vointa .

Tot mai multi parinti penduleaza , derutati , intre vechile invataturi din categoria " copilul trebuie disciplinat " si noile teorii , care recomanda deplina libertate a celui mic . O analiza pertinenta a celor doua stiluri educationale , cu avantajele si dezavantajele fiecaruia , conduce catre o a treia cale , cea de mijloc denumita generic " educatia democratica " . Avantajul educatiei autoritare ? Persoana docila , usor de manipulat , usor de convertit ,dispusa oricand sa indeplineasca ordine ,fara pareri proprii. La polul opus se afla educatia asa zis "moderna " in care copilul isi ia etalon personaje din jocurile pe calculator ,cantareti sau actori vazuti des la TV sau persoane din anturaj cu un comportament sau tinuta iesite din tipare . Intr-o lume in care modelele educationale par sa tina de moda si se schimba ca trendurile vestimentare , sunt parinti ce nu mai considera necesara implicarea lor in educatia copilului , nici emotionala , nici relationala nici motivationala lasand totul pe seama institutiilor de invatamant si After school-rilor sub deviza " de aceea il trimit acolo " . Parintii nu ghideaza comportamentul copilului , ci ii lasa posibilitatea de a evolua in directia in care doreste .

Avantajul educatiei antitotalitare ? Copilul va fi deschis la comunicarea cu parintii si nu va incerca sa le ascunda greseli de teama consecintelor . Dezavantajul ar putea consta in tendinta copilului de a face doar ce ii place , in defavoarea unor lucruri importante pentru evolutia lui , iar consecintele ar putea evolua catre situatii necontrolabile si imprevizibile pentru viitor. Micul "rege" spune "nu" la tot ce ii ceri , nu trece o zi fara sa isi manifeste capriciile si pretentiile , face " legea " in casa este impulsiv si la cea mai timida contrazicere se dezlantauie cu un uragan de tipete si gesturi violente . Parintii capituleaza si renunta succesiv .

Ca in multe alte situatii " calea de mijloc "pare sa fie cea mai buna – " educatia democratica " . Bazata pe relatii partenoriale intre parinti si copii , educatia democratica devine un dialog cu pareri proprii de ambele parti .Principiul acestui tip de educatie este ca cel mic sa fie tratat ca partener de dialog . Pe masura ce creste si se maturizeaza , i se acorda din ce in ce mai multa independent si tot mai multe responsabilitati .A respecta indicatiile parintilor devine pentru copil o regula. La randul lor, parintii, ofera copilului un climat de siguranta si intelegere . In cadrul acestui tip de educatie pentru ca parintele sa fie iubit si respectat , copilul nu trebuie sa indeplineasca conditii .

Din pacate , multi parinti aleg varianta " sa aiba (sa faca) copilul meu tot ce n-am avut (n-am facut) eu " consecinta fiind libertatea deplina a copilului . Daca nu i se pune lumea la picioare " nemulțumirile sunt exprimate sub forma de lacrimi ,tipete , iar parintii sunt stresati . Exista programe nationale de educatie a parintilor sustinute de specialisti , dar parintii "nu au timp " .

Scoala se confrunta cu din ce in ce mai multe problem legate de disciplina , frecventa , reticienta dar si cu anumite cadre didactice conservatoare in strategii de educatie . Toate aceste problem agraveaza si mai mult adaptatea copiilor la cerintele scolii moderne si democratice de azi .

Bibliografie :

- Moscovici S " Psihologia sociala sau masina de fabricat zei " . Ed Polirom Iasi ,1997
- Stefanescu C "Structura si dinamica personalitatii copilului " . Psihopedagogie prescolara si scolara . MEC , Bucuresti ,2005

CEI 7 ANI DE ACASĂ, ÎNTRE MITIC ȘI PROFAN

PROF. CORINA ELENA PREDĂ
CN"ALEXANDRU ODOBESCU", PITEȘTI

Sub semnul soarelui tutelar, ce apare în romanul " Baltagul" de 38 de ori, Vitoria Lipan înțelege să împlinească educația copiilor săi într-o lume canonică, durabilă. Cine se abate de la rigori ancestrale fixate de tradiții este aspru muștrat și îndemnat la corectare.

În lumea muntenilor de pe măguri, cei șapte ani de acasă înseamnă respectarea unor norme sănătoase, „după rânduială”. Femeia încearcă să își educe copiii- Gheorghiiță și Minodora- oferindu-se ca model de netăgăduit. De altfel, familia este o matrice și Vitoria se străduiește să o păstreze la nivelul axiologic meritat. Femeia face pași treptați în încercarea ei de a-și deprinde copiii cu rigorile tradiției, de fapt ale mitului.

Începând cu Sfântul Andrei, echilibrul familiei începe să se tulbure, căci tatăl-plecat la Dorna să cumpere oi- nu s-a întors. Vitoria caută semne în sine, însă "nu putea să-i vadă chipul; dar îi auzise glasul". Copiii deja sunt pe drumul formării în spiritul muntelui și au văzut și ei că "munteanului i-i dat să-și câștige pâinea cea de toate zilele cu toporul ori cu cața".

Locul educației este și el între coordonate sacre, iar stânila întemeiată în munte de cei vrednici le permit acestora să stea "cu Dumnezeu și singurătățile". Tatăl este aprig cu fiul cel mic, Gheorghiiță, iar mama îl ocrotește mereu de nourii din ochii tatălui. Pe de altă parte, cu Minodora mama este foarte aspră: nu-l place pe feciorul dascălului Andrei și nu este de acord cu purtările noii generații: "nu vă mai place catrința și cămașa; și vă ung la inimă lăutarii când cântă câte-un valț nemțesc. Îți arăt eu coc, valț și bluză, arză-te para focului sa te ardă! Nici eu, nici bunică-ta , nici bunică-mea n-am știut de acestea-și-n legea noastră trebuie să trăiești și tu." Fata trebuie să toarcă lâna, să învețe rânduiala (o lege nescrisă interzicea aruncatul gunoiului în fața soarelui) și să învețe ce este sfânt." În numele tradiției, fata poartă "cămașă albă și catrință neagră vrâstată roș. Purta părul împletit în cunună, fără nicio broboadă, după rânduiala fetelor. Era desculță, ciuboțelele cu potcoave galbene și cu vârful de glanț, cumpărate de la Gheorghieni le ținea numai pentru hori și nunți și pentru drumurile la târg."

Cocoșul întors cu secera cozii spre horn și cu piscul spre poartă dă mamei veste rea. Cu toate asta, discretă, își sfătuiește fata să mănânce, luându-și cu sine gândurile odată cu bățul cu corn de după ușă. Se duce la părintele Daniil spre a cere sfat în legătură cu absența soțului, care mai plecase și în urmă cu 7 ani la Dorna după oi, dar se întorsese. Observăm cum, la rândul ei, Vitoria cere îndrumare preotului, lăsându-se purtată de sfaturile duhovnicului, dar și de semnele pe care le citești cu ușurință.

Cu abilitate de bun gospodar, ea dă sfaturi lui Gheorghiiță aflat la Cristești (să vândă oile canarale, ca să facă bani). Băiatul a venit acasă de la apa Jijiei, lăsând oile în grija baciului Alexa. El înțelege că sunt fără rude și că în seama lui va cădea căutarea tatălui, mai ales că semnele mamei se îndesesc și "în închipuirea ei, bănuiala care intrase într-însa era un vierme neadormit". Mama se gândește la o modalitate de a uni mințile ei cu brațul băiatului. Pentru Gheorghiiță începe o altă formă de educație, aceea a inițierii - nu în lumea adulților oieri, ci în spațiul celor aflați la pragul dintre viață și thanatos. Timpul este marcat cumva doar de cele 12 vineri negre în care postește mama, tăcută și cu năframa peste gură. Este postul divinatoriu, taumaturgic al femeii care se "socotea moartă, ca și omul ei care nu era lângă dansa." Sfânta Ana la care se roagă Vitoria la Mănăstirea Bistrița devine sprijin limpede în demersul celor doi călători recuperatori- "Dac-a intrat el pe celălalt tărâm, oi intra și eu după dansul".

Este sugestivă truda băiatului care a îndepărtat troianul cu putere și îndârjire, iar zâmbetul aprobator al mamei este semnul răsplatei pentru virtutea lui. El mai știe că mama hotărăște plecări și întoarceri și Gheorghiiță "n-avea decât să se supui". Obiectul pe care îl ia cu sine este baltagul nou și sfințit. Ziua de 10 martie este momentul pășirii pe drumul unei aride formări. Vitoria pornește pe drumul pe care a umblat și Lipan, precizând: "era îndrăzneț și umbla și noaptea. Eu am hotărât să nu umblu decât între răsăritul și asfințitul soarelui". Desigur, și aici există o simbolică a semnelor și a limbajului. Sunt semne și despre calul lui Lipan. Donea hangiul îi spune femeii că soțul ei avea cal bun. Drumurile trec prin Bistrița, Bicaz, Călugăreni, Farcașa, Cruci, Vatra Dornei, Broșteni, Borca, Crucea Talienilor, Sabasa, Suha. Poate că bețișorul le-l poartă femeia la primăria de la Suha și cu

care ai zice că face semne pe dușumea este tot un simbol. Are altă valoare decât vârguța pe care o ținea în mână subprefectul și cu care își bătea cizma.

Flăcăul află și că există răufăcători, precum cei doi din Galați care înșelau oamenii la cărțile de joc. Vârguța subprefectului doar aici poate descifra nereguli, în rest este neputincioasă. Dar bețișorul femeii poate descifra ceea ce mintea omului de rând nu poate pătrunde. Acest bețișor anticipează baltagul vindicativ al lui Gheorghită și saltului animalului taumaturgic la gâtul lui Bogza.

Gheorghită traversează cu bine etapele acestei formări- drumul, priveghiul tatălui(câinele Lupu și flăcăul împlinesc împreună o parte a ritualului), pedepsirea criminalului- ascultă pas cu pas îndrumările mamei și are curaj ca doar în gând să facă vreun comentariu.

Fiecare pas în formarea băiatului este punctat de prezența soarelui: ”Soarele avea în el ceva copilăresc și vesel”, ”Soarele părea că lunecase pe alt tărâm”, biruința deplină a soarelui nu putea să întârzie”, ” Înspre soarele acela, care lucește pe apa Moldovei, s-a dus Nechifor Lipan-cugeta Vitoria”, ”Lipan s-a înălțat în soare”, ”Soarele își slobozise iarăși puterile” etc. El ascultă cu încântare legenda Pietrei Teiului spusă de Vitoria (pe care o știa de la soțul său) și crede totul verosimil. Este despre necuratul care a rupt o piatră din vârful Ceahlăului, pe care a vrut să o prăvălească în Bistrița, ca să înece ținutul. Dar l-a apucat cântarea cocoșilor și atunci a lăsat piatra ”ca să nu-l fulgere soarele”.

Vitoria înțelege să își educe copiii prin exemplul personal, faptic și stăruitor. Ea transmite celor doi copii tradiția nescrisă a locului despre port, iubire, supunere, ritualuri. Între mitic și profan, copiii mai cârtesc, însă voința mamei răzbate și cei doi se aliniază unor canoane durabile, tradiționale.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PREDESCU CLAUDIA ȘCOALA GIM. NR.1 DRĂGOEȘTI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

A AVEA SAU A NU AVEA CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. PUPĂZĂ GABRIELA IONICA

„Totul pleacă de la cei șapte ani de acasă” ....este o afirmație pe care o auzim tot timpul și peste tot. Cei șapte ani de acasă sunt asociați cu buna creștere, cu bunul simț, cu educația pe care a primit-o copilul de la părinții lui.

Fiecare dintre noi suntem niște călători prin această viață și cărăm în spate o valiză mai mare sau mai mica, plină cu lucruri mai plăcute sau nu. Ceea ce ne diferențiază și ne evidențiază între semenii noștri este mărimea spațiului pe care educația îl ocupă în bagajul nostru. Și, educația, începe încă de la naștere, de când părinții ne conturează drumul pe care vom pleca în lunga călătorie a vieții. Iar dacă aceștia sunt pregătiți și instruiți, atunci vor atrage gânduri, sentimente, atitudini care vor transforma copiii în ființe extraordinare. Deci, părinților le revine uriașa responsabilitate de a pune bazele „*OMULUI*” în care se va transforma copilul lor odată cu trecerea timpului.

De ce șapte ani și nu mai mulți sau mai puțini? Acesta este numărul aproximativ al anilor petrecuți de copil cu precădere în mediul familial, din momentul nașterii și până în momentul în care își ia zborul din cuibușorul atât de confortabil și de sigur, pentru a se integra și a face față mediului școlar, mult mai solicitant și mai riguros. Acum, copilul susține primul examen la disciplina „*Bună creștere*”, ocazie cu care este declarat *Admis* sau *Respins*. Copilul sosește la școala după o călătorie lungă de șapte ani și începe să-și desfacă valiza în care se află bagajul cu care acesta vine din familie. Acest bagaj pe lângă deprinderile de igienă, obiceiurile sănătoase și bunele maniere, ar trebui să conțină deprinderile de a comunica și coopera cu colegii și doamna învățătoare, de a-i respecta pe cei din jur, de a fi cinstit, loial, generos, curajos, tolerant, modest, perseverent.

La rândul ei, școala va încărca valiza cu abilitatea de a efectua calcule matematice, teorii și teoreme, cu regulile gramaticale, limbi străine, elementele chimice, formele de relief, numele țărilor și ai domnitorilor. Dar, toate aceste cunoștințe își pierd din valoare dacă persoana care le posedă este lipsită de bun simț și nu se respectă pe sine și pe cei din jur.

„Este de o mie de ori mai bine să ai bun simț fără educație decât să ai educație fără bun simț”, spunea Robert G. Ingersoll.

În calitate de părinte, te bucură să auzi laudele celor din jur la adresa copilului tău „bine crescut”, iar în calitate de cadru didactic, e o plăcere să lucrezi cu copii care provin din familii cu valori morale.

Dragi părinți, creșteți-vă copiii într-o atmosferă caldă, cu dragoste și înțelegere!

Dar, indiferent de mediul de proveniență al elevului, reușita și eșecul acestuia sunt asociate în majoritatea cazurilor cu profesionalismul cadrelor didactice. Dragostea pentru copii, tactul și măiestria, au puterea de a șlefui diamante care au zăcut nedescoperite până în momentul în care copilul a pășit pragul școlii.

Dragi dascăli, educați-vă elevii cu dragoste, indiferent de mediul din care provin! Satisfacția reușitei muncii voastre este uriașă.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PURCELEA VICTORIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 CIOCÂRLIA DE JOS, JUD.CONSTANȚA

„, Faptul ca aveți un copil, nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist. Mihail Levine

Primele deprinderi de formare a personalității copilului, în familie constituie suportul dezvoltării ulterioare. Doar în familie se dobândesc primele experiențe de cunoaștere și experiențe de viață. Familia este prima care contribuie, la însușirea limbajului, la formarea deprinderilor de comportament, elemente esențiale pentru parcursul educativ al copilului în grădiniță și apoi în școală.

Expresia „cei șapte ani de acasă”, este folosită în general pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume. Educația primită de copil în primii ani de viață definește în mare parte viitorul adult.

Normele de conduită se învață în familie. Acesta este mediul în care copilul află principalele reguli de bună purtare. Ele se formează mai mult prin imitare decât prin conștientizare. Școala, grădinița și alte medii educaționale confirmă și consolidează normele deja deprinse în familie.

Există un grup de reguli nescrise, esențiale în educarea și creșterea copilului până la șapte ani.

Educația unui copil, nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare socială, psihologică, intelectual-cognitivă.

Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Ca părinți, trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în activitățile copilului, punem temelia unei legături solide între NOI și EL. Pătrundem în lumea lor și ei într-o noastră.

Copilul este pregătit întotdeauna să primească informații noi de la adult. Este important însă, cum sunt transmise aceste informații și în ce mod de către membrii familiei.

M-aș întoarce în timp pentru o clipă, aș redeveni copil și aș trimite o scrisoare tuturor părinților, din care să înțeleagă de ce trebuie să respecte aceste reguli de care am nevoie toată viața.

* Învață-mă să mă port frumos! Tu ești modelul meu. Fă-ți timp și explică-mi ce înseamnă TE ROG, MULȚUMESC, Ai răbdare cu mine. Voi învăța totul, dar treptat, treptat. Lumea aceasta are așa de multe mistere, iar tu trebuie să-mi fii învățător pe drumul vieții.

* Nu te teme să-mi fixezi limite și reguli! Cu siguranță le voi respecta în viață, dacă dai dovadă de consecvență în aplicarea lor. Dacă însă, azi spui ceva și mâine altceva, eu nu voi mai ști ce este interzis și ce nu. Aș deveni confuz.

* Comunică cu mine și nu te enerva când întreb prea mult, prea des și câteodată același lucru. Fă-ți timp te rog și explică-mi ce știi despre lumea asta frumoasă!

* Lasă-mă să mă bucur de copilărie! Nu-mi încărca programul cu tot felul de activități care nu sunt potrivite vârstei mele! Acum trebuie să mă lași să mă joc mult, pentru că nu voi fi pentru mult timp copil.

* Nu mă compara nici cu frații, nici cu colegii! Eu sunt unic pe lumea asta și vei vedea și părțile mele bune dacă îți faci timp și petreci mai mult timp cu mine.

* Sunt o fire sensibilă. Învață-mă să-mi exprim sentimentele și emoțiile. Trebuie să fii înțelegător la greșelile mele, la stângăciunile zilnice. Să-mi critici faptele și nu pe mine ca persoană. Vom reuși împreună să rezolvăm conflictele și mă voi înarma cu încredere și curaj.

* Pentru că tu ești un model pentru mine, nu mă minți, căci o să cred că minciuna este o cale de rezolvare a unei probleme. Nu mă critica pentru că învăț să condamn!

Respectă-mi drepturile de copil și demnitatea! Nu folosi violența verbală și fizică cu mine! Încearcă să fii blând, iubitor și înțelegător! Ajută-mă să fiu OM!

Eu sunt copilul tău și tu ești părintele meu.

Iubește-mă așa cum sunt, indiferent de performanțele mele intelectuale sau fizice!

În concluzie, precizez importanța celor șapte ani de acasă prin faptul că aceștia sunt punctul de plecare în educația corectă a copilului și cartea de vizită care îl va însoți toată viața.

BIBLIOGRAFIE

1. Educație timpurie în România, Step by step-IOMC-UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P. Emil, R. Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

EDUCAȚIA ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PRIMAR - PUȘCAȘU MIRELA-SIMONA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ TG.TROTUȘ, JUD.BACĂU

“Un copil este ca o sămânță de floare...cât de frumos va crește, cât de frumos va rodi, depinde de grădinarul care o va îngriji, de ce pământ și de câtă lumină și apă are, de cât e de ferită de frig, de furtună și de soare prea tare. E atât de plătândă...Cum ai putea s-o rupi ori să o calci în picioare când e tot ce va mai rămâne în urma ta?” (Irina Petrea)

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoaștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Educația este - buna creștere,cunoașterea bunelor maniere,dezvoltare intelectuală și morală,comportare civilizată în societate,acumulare de informații necesare,pe parcursul vieții.

Cine trebuie să ofere educație?.....părintele sau cadrul didactic?De foarte multe ori auzim părinti,care sunt revoltați pe cadrele didactice pentru comportamentul și lipsa de cunoștințe,ale copilului, așa cum auzim cadre didactice,care acuză părinții pentru tot ceea ce face sau nu face copilul.Oare cui revin aceste responsabilități?

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu vă face pianist”(Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trebuie să recunoaștem că cei șapte ani de-acasă contează la fel de mult ca cinci ani de facultate.Prin urmare,responsabilitatea părinților este aceea de a găsi cea mai bună metodă de creștere și îndrumare a copilului.

Cu siguranță,nu toți părinții au studii superioare,sau nici măcar studii medii,cel mai probabil informațiile vor veni pe parcurs,la grădiniță și școală.

Cei șapte ani de acasă sunt de fapt primele învățături : cuvinte importante, încărcate cu sentimente (mulțumesc,te rog, iartă-mă).

Unii părinți recurg la violență, o palmă la fund (bătaia e ruptă din rai),ceea ce e greșit.Lubirea, încrederea, răbdarea, înțelegerea și comunicarea cu copilul este un factor important pentru primele lecții ale educației. Exemplul pe care copilul îl urmează este acela care e cel mai aproape : părintele. Părinții sunt cei dintâi dascăli ai copilului lor pentru că ei îl cunosc cel mai bine încă din prima zi de viață, interacționează și comunică constant, sunt un model de urmat pentru acesta.

În zilele de azi, părinții folosesc adesea replica: dacă eu nu am avut,măcar el să aibă.Nu e greșit,dar cu ce preț?În ce cantități?.....și oare e necesar?Ar fi indicat ca părintele să ofere copilului ceea ce își dorește, ca recompensă și cu anumite limite.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre șapte deprinderi ale "părinților buni"și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚI ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Responsabilitatea părintelui este de a-l învăța pe copil ce este bunul simț, rușinea, respectul și iubirea. Care este însă responsabilitatea cadrului didactic? Predarea cursurilor la oră ...o fi de ajuns? Este necesar ca această meserie să fie făcută cu pasiune și plăcere. Profesorul trebuie să se asigure că elevii înțeleg ceea ce trebuie; să-i determine să vină cu drag la școală; să susțină și să îndrume copiii cu talente și aptitudini la anumite materii; să comunice cu părinții, deoarece colaborarea cu părinții este esențială. Profesorul trebuie să le fie prieten elevilor, dar să fie autoritar.

Ei bine, toți suntem responsabili pentru educația copiilor. Să nu uităm un lucru...

Copiii de azi sunt viitorul nostru de mâine.

Bibliografie:

- Petrea Irina, *„Și tu poți fi supernanny - cum să îți crești bine copilul.”* Ed. TREI, București, 2007
- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. ÎNV. PRIMAR PUSTAI NICOLETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ABRAM, JUDEȚUL BIHOR

A fi părinte a fost, este și va rămâne cea mai dificilă și solicitantă “meserie”, dar, în același timp și cea mai spectaculoasă, plină de bucurii și împliniri. Noi cadrele didactice prin experiență și răbdare trebuie să oferim sfaturi și sprijin moral părinților elevilor noștri. Pentru că nu te lasă să te gândești numai la tine, copilul te învață cel mai bine măsura generozității, a grijii pentru celălalt, a sacrificiului. Îți aduce aminte că poți zâmbi în fiecare zi, că poți afla bucuria până și în lucrurile cele mai mărunte, că dragostea nu se câștigă cu bani și nici respectul cu biciul, Ajutându-l să descopere lumea ajungi tu însuși să o înțelegi mai bine. Povețele pe care le dai te ajută să înțelegi mai bine unde ai greșit și să îndrepti ce se mai poate îndrepta. Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său și în lucrurile cele mai mărunte. Este important să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relație pe care îl putem regăsi în toate interacțiunile sociale pe care le inițiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranță, stabilitate, căldură, protecție din partea părinților. Programul zilnic induce coerență, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viață sănătos.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educație, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept și să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă”. Fiecare *intervenție pentru copil* (contactul cu adulții, obișnuințele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spațiilor în care copilul își petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenții educative*, ele devenind *intervenții împreună cu copilul*: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaționare în funcție de care își structurează personalitatea.

“Generația actuală de părinți a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor și a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, școli, televizor și calculator. Alții le-au umplut timpul copiilor cu multe activități educative ca învățarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenția este excelentă, însă părinții nu au înțeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul și excesul de activități blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepții, să aibă timp de joacă și să se bucure de viață.” (“Părinți străluciți, profesori fascinanți” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni, ci trebuie să devenim părinți inteligenți. Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;

Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;

PĂRINȚII INTELIGENȚII ÎȘI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ȘI ÎNVINGĂ TEMERILE ȘI SĂ AIBĂ

ATITUDINI BLÂNDE;

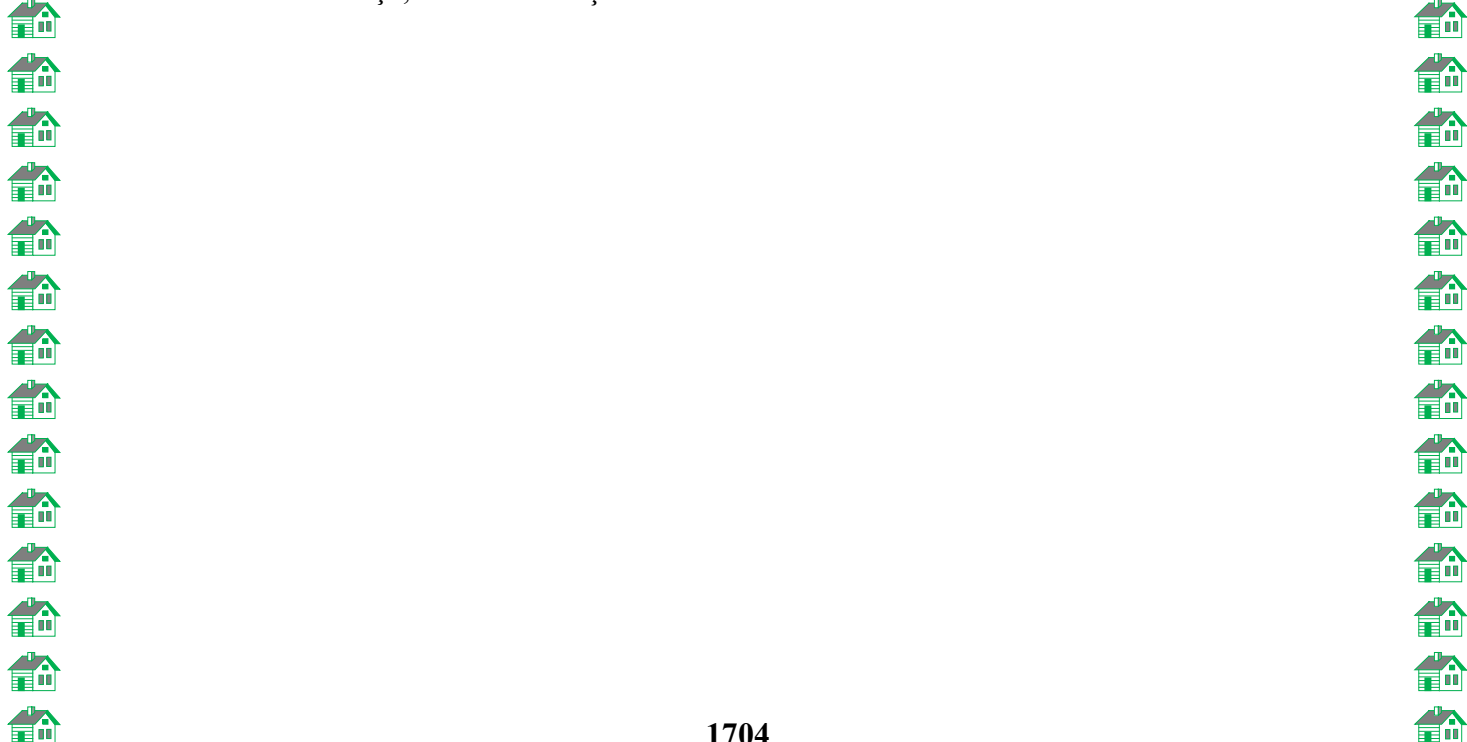
Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esențial în educația copilului: este locul în care are loc *experiența inițială de viață, socializare și de cultură a copilului*.

Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani din viață.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?” Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenție copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele și insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar și dificultățile întâmpinate pentru a ști cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei șapte ani de-acasă” definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. PUȘTEA DELIA GABRIELA
SCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 HIDIȘELU DE SUS
JUD. BIHOR

“Cei șapte ani de acasă” reprezintă baza, temelia pe care se clădește o ființă umană. Așa cum sunt educați copiii, așa vor trăi și se vor manifesta în viitor. Educația reprezintă cheia către adaptarea copilului la mediul înconjurător, la societatea în care trăiește.

Educația copilului începe acasă, în primii ani de viață, atunci când părinții sunt modele pentru copiii lor, deoarece aceștia învață cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este considerată esențială în dezvoltarea abilităților sociale corecte. Copilăria este perioada în care părinții sunt cei care îl “modelează” pe copil pentru a deveni adultul de valoare de mâine. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții lui. Datorită iubirii cu care este înconjurat copilul, el ajunge să se dezvolte armonios și să aibă încredere în el. În actul de educație, părinții trebuie să explice clar copilului niște norme generale, ce are voie să facă și ce nu, pentru a se dezvolta sănătos și adecvat, să stabilească reguli realiste și echilibrate și să informeze copilul din timp referitor la ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Felul în care i se vorbește și felul în care este ascultat îl va învăța cum să facă și el, la rândul lui, acest lucru. De asemenea, în momentele în care copilul face fapte bune, părinții sunt cei care trebuie să-și exprime mulțumirea și bucuria prin laude și recompense. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Părinții trebuie să-l asigure pe copil de dragostea lor, chiar și atunci când are un eșec, este necesar să fie reconfortat și încredințat că e iubit, fie că e învingător, fie învins. O îmbrățișare și un cuvânt de încurajare pot să-i ușureze suferința și să-i dea energie să meargă mai departe și astfel să-și dezvolte inteligența emoțională.

Când ne referim la “cei șapte ani de acasă” ai copilului, ne gândim la un copil binecrescut, care se comportă cuviincios cu cei din jurul lui. În copilărie, familia este cea care răspunde de necesitățile elementare ale copilului și reprezintă o influență foarte mare asupra profilului moral și spiritual al acestuia. Familia este cea care trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume, să îi arate ce e bine și ce e rău, să-i rezinte normele și regulile de conduită, să-i formeze primele deprinderi de viață sănătoasă, toate acestea reprezentând “bagajul celor șapte ani de acasă”. În perioada școlară, dascălii sunt cei care continuă munca începută în familie și o completează cu noțiuni noi referitoare la procesul instructiv-educativ deoarece școala rămâne principalul mijloc de educație formală a copilului.

Educația unui copil în primii ani de viață este rezultatul unor ani de încercări, cu eșecuri și reușite. Ideea centrală atunci când se încearcă educarea unui copil este perseverența însoțită de exemplul personal, dat de părinți, ceea ce în timp va duce la rezultatele așteptate.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Mâine, București.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. PUTNIC MONICA
GRĂDINIȚA P.P. NR. 2 ARAD

O veche expresie românească folosită și astăzi –“Cei 7 ani de acasă” înseamnă a fi bine crescut, a avea un comportament civilizată, conform normelor societății. Deși această apreciere privește copilul despre care este vorba, ea se referă și la aprecieri asupra modului în care părinții s-au ocupat de creșterea lui. Este deci și un calificativ dat părinților, strădaniilor lor și rezultatelor obținute.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

De nivelul de maturizare al copilului din punct de vedere fizic, intelectual, afectiv și moral depinde reușita sa în munca de învățare sistematică și de încadrare în societate.

Toți părinții își doresc ca, atât în școală, cât și în viață, copiii lor să se afirme cât mai bine. Însă această reușită depinde în foarte mare măsură de istoria primilor 7 ani de acasă, de modul în care a fost îngrijit și educat copilul, de deprinderile și cunoștințele acumulate în această perioadă.

Deci, reușita în viața de mai târziu a copilului depinde de munca depusă de părinți în acești primii 7 ani pentru îngrijirea și educarea sa, precum și de măsura în care el își însușește cele transmise de părinți. Ca să dea rezultatele dorite, creșterea copiilor solicită muncă neobosită, de lungă durată și de mare răspundere.

Dragostea părinților pentru copii face ca această muncă, deși grea și uneori obositoare, să fie îndeplinită cu plăcere și dăruire de sine și aceasta cu atât mai mult, cu cât rezultatele sunt mai bune. Dar bună-voința, dragostea, perseverența și devotamentul părinților însă nu reprezintă garanții suficiente pentru obținerea celor mai bune rezultate. Pe lângă aceste calități, este nevoie de cunoștințe temeinice privitoare la îngrijirea și educarea copilului.

În creșterea copiilor, părinții trebuie să se sprijine pe principii științifice, să urmărească scopuri precise și să asigure condițiile de mediu necesare bunei sale dezvoltări.

Pentru realizarea unui om cu depline posibilități de afirmare pe toate planurile vieții sociale trebuie avute în vedere:

- dezvoltarea fizică bună;
- dezvoltarea neuropsihică sub toate aspectele: senzorială, motorie, intelectuală, afectivă, socială și morală cât mai completă, astfel încât să se asigure atingerea nivelului normal, corespunzător fiecărei etape.

Doar dezvoltarea armonioasă pe toate planurile poate asigura copilului o personalitate cu adevărat valoroasă, utilă mai târziu societății, cât și pentru sine.

Cu siguranță că aceste scopuri nu pot fi realizate în întregime în primii 7 ani pe care copilul îi petrece în mare parte în familie, însă ceea ce primește copilul în această perioadă ca îngrijire și educație formează temelia întregii sale vieți de mai târziu.

Desigur, că sunt multe condiții necesare creșterii unui copil, dar dintre cele mai importante putem aminti: stabilitatea familiei, climatul afectiv din familie, capacitatea educativă a părinților, asigurarea factorilor materiali.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Dragostea părinților

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează

deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lășăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenție"), apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu buna sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copiii și adulții. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

MODELE. Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este inefficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ȘI PEDEAPSA. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl laudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Sfatul psihologului

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, dar mite copiii.

Cei sapte ani de-acasa

De foarte multe ori, in special in situatiile in care ne supara atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gandim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei sapte ani de-acasa”. Replicam astfel considerand ca nu a primit o educatie potrivita ori nu si-a insusit diverse norme ori reguli de politete, in special.

Aceasta expresie defineste insa tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente si atitudini acumulate in primii sapte ani de viata. Aceasta perioada de timp este considerata „culmea achizitiilor”, este considerata una din perioadele de intensa dezvoltare psihica, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informatii, de memorare si de insusire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregatit sa primeasca informatii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informatii, de catre cine si in ce mod.

Se numesc „cei sapte ani de-acasa” deoarece copilul isi petrece cel mai mult timp cu familia, in special pana la varsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influenta asupra lui.

Bebelusul este atasat de mama si de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate si exprimate de catre copil in joaca lui si in comunicarea cu ceilalti. Ticurile verbale, reactia adultilor la diversi stimuli, modul de a raspunde la mediu le puteti observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La varsta prescolara, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoana foarte apropiata. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seman cu mama, am ochii ca ea si sunt frumoasa, asa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amandoi ca mancam tot ce ne da mami.” Astfel va exista o incercare de concordanta intre imaginea impusa de ceilalti si cea a cunoasterii de sine.

Nu este de-ajuns doar sa ne controlam limbajul si comportamentul in fata copilului, ci si exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamagire, tristete, etc), precum si a dorintelor si nevoilor. Bineinteles ca asta nu inseamna ca permanent vom fi stresati de cum vorbim, ne purtam ori reactionam la cei din jur, pentru ca ne va fi foarte greu si chiar ne vom simti obositi la un moment dat.

Insa va trebui sa ne impunem anumite restrictii, conduite si chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel incat copilul sa poata trage invataminte atat din situatiile si intamplarile frumoase din viata voastra, cat si din cele negative.

Este nevoie de insusirea responsabilitatii de a fi parinti, de a fi permanent constienti ca cel mic ne supravegheaza, ne analizeaza, interiorizeaza ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea in diverse situatii si va fi judecat, acceptat ori nu in societate.

Ce pot invata copiii in cei sapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igiena;
- curatenie si exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trairilor, sentimentelor si emotiilor atat pozitive, cat si negative;
- bune maniere si comportament;
- limbaj corect transmis (fara greseli de pronuntie, topica ori dezacord dintre partile de vorbire);
- modul de a relationa cu ceilalti si de a raspunde la diverse provocari ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucaria de catre alt copil, nu primeste cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecventa in realizarea unei sarcini;
- concentrare a atentiei;
- perseverenta in realizarea uneri sarcini;
- alegerea motivelor si motivatiilor atunci cand vrea sa faca ceva.

Unele din insusirile dobandite in aceasta perioada devin stabile pentru tot restul vietii:

- spiritul de competitie;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de către ceilalți.

De multe ori când întâlnim o persoană căreia bunele maniere îi lipsesc cu desăvârșire, spunem despre ea că nu are cei 7 ani de acasă. Tu, ca părinte, cu siguranță nu îți dorești un copil despre care s-ar putea face o afirmație similară și de aceea trebuie să te implici în formarea caracterului său în acești 7 ani. Dar care sunt, concret, metodele prin care un părinte își poate educa copilul în această perioadă a vieții sale?

Fii tu un exemplu

Simțim nevoia să apelăm la o vorbă din popor relevantă la acest capitol ”nu fă ce face popa, fă ce zice popa”. Din păcate, cei mici vor fi mai tentați spre a copia comportamentul tău decât spre a te asculta cu sfințenie atunci când le spui ce să facă și ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Dacă vrei ca cel mic să nu arunce gunoarie pe stradă, fii tu primul care aruncă mereu ambalajele la coș. Cedează locul tău în autobuz persoanelor mai în vârstă dacă îți dorești ca cel mic să procedeze la fel.

Obişnuiește-l cu regulile. subtil!

Atunci când îi spui unui copil că nu are voie să facă un lucru, nu faci altceva decât să îi strârnești curiozitatea cu privire la ce se întâmplă dacă pune mâna acolo unde mami i-a spus să nu o facă. Nu trebuie să îi interzici celui mic să exploreze mediul înconjurător, ci mai degrabă să îi explici consecințele acțiunilor lui. ”Dacă pui mâna pe ușa de la cuptorul aragazului, te frigi și faci buba și vei avea nevoie de medicamente pentru a te face bine” sau ”dacă te sui acum în copac poți să cazi și să te julești și o să îți curgă sânge” sună mult mai bine decât ”Tu chiar nu înțelegi că nu ai voie să pui mâna acolo?!” Ai fi surprins cât de inteligent este copilul tău la o vârstă fragedă.

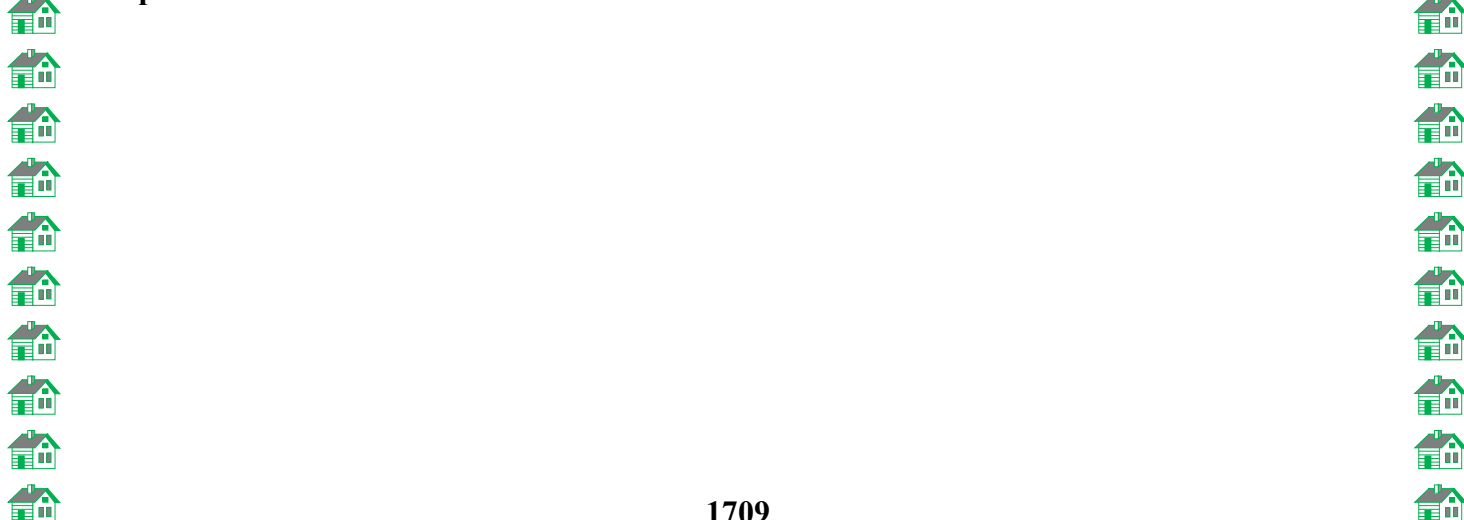
Învăță-l despre egalitate

Atunci când vorbim despre egalitate, trebuie să îi explici celui mic că un director nu este cu nimic mai bun decât doamna de la curățenie. Amândoi sunt adulți care muncesc pentru familiile lor și trebuie respectați în aceeași măsură. Afirmațiile de genul ”dacă nu ești cuminte, te las în stradă să te fure țigarii” nu fac altceva decât să îi imprime în minte celui mic ideea că romeii sunt o etnie rea și că trebuie să se poarte cu ei în mod corespunzător.

Explică-i despre bunele maniere în public

Atunci când mergi cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva decât să atragă atenția asupra ta într-un mod negativ. Trebuie să îi explici celui mic că nici lui nu i-ar plăcea să fie deranjat atunci când vrea să doarmă de exemplu. Spune-i că dacă îl nemulțumește ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta să obțină nimic, din contră. Descoperă ce îl supără și căutați soluții împreună. Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor nu trebuie să cedezi când cel mic face crize de nervi în public.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

„ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. PUȚURA SIMONA MARIA

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.” - Antoine de Saint-Exupery

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu va face pianist”

Mihail Levine

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Nu este neapărată nevoie să învățăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru și să-i recunoștem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului.

Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile fiziologice și sociale și implinite etapele întregului său ciclu de creștere.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, educația primită de acesta până la șapte ani, fiind determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară, fiind, în primul rând, cadrul existenței biofizice al dezvoltării copilului.

Principalul obiectiv al familiei trebuie să fie, păstrarea sănătății, creșterea normală și călirea organismului. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltării fizice armonioase, înseamnă asigurarea unui program zilnic care trebuie să respecte orele de somn, activitate, joc, plimbare, masă. Dar copilul nu are nevoie numai de adăpost, hrană și haine, familia și căminul reprezintă pentru copil și “școala primilor ani” în care se pun bazele viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care îl vor defini ca om întreg, ca persoană cu statut social.

Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natura și din societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită. Creșterea și educarea copilului, ceea ce înseamnă “bun” pentru el, se află într-o dinamică permanentă de la o cultură la alta, de la o perioadă la alta. Părinții trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită în viața copilului, să cunoască că educația dată propriului copil este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de celelalte, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Incepând cu primii ani de viață, copilul preia de la părinți gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament pozitive ca: sârguința, cinstea, politețea, sociabilitatea, inițiative creatoare, dispoziția de colaborare. Toate acestea cer calm, înțelegere, răbdare, dragoste față de copil. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil să facă fapte bune. Pentru a descoperi binele trebuie să existe un cod de conduită bazat pe egală respectare atât de copil cât și de părinți.

Dragostea de “bine”, de adevăr, are nevoie mai ales de acțiune, de descoperire a virtuților de către copil. Greșesc acei părinți, care îi interzic copiilor de a apuca, de a desface jucăriile, de a le pipăi, a le privi și chiar de a le izbi. Activismul precum și curiozitatea acută de a cerceta tot ce-l înconjoară trebuie stimulate, încurajate, înțelegând copilul ca pe o ființă autonomă.

Cultivarea dragostei față de frumos se realizează tot în familie prin pregătirea bunului gust al copilului față de ținuta și locuința sa, precum și cea de frumusețea în comportare și relație cu cei din jur. Orice experiență de viață, orice relație afectivă vor fi resimțite în funcție de bazele oferite de familie.

Ca părinți trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când

ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi și el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Familia reprezintă pentru copil , structura socio-afectivă de bază , principala structură protectoare absolut necesară existenței lui . De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „*nu are cei șapte ani de-acasă*”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie definește însă tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață.

Aceasta perioadă de timp este considerată „*culmea achizițiilor*”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim *părinți buni*, ci trebuie să devenim *părinți inteligenți*.

Pentru aceasta ne vorbește despre *șapte deprinderi* ale "părinților buni" și cum trebuie transformate ele de către "părinții inteligenți":

- Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă;
- Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea;
- Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească;
- Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri;
- Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni;
- Părinții buni dau informații, părinții inteligenți povestesc istorioare;
- Părinții inteligenți își stimulează copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde;
- Părinții buni oferă oportunități, părinții inteligenți nu renunță niciodată;

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative;
- bune maniere și comportament;
- limbaj corect transmis (fără greșeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire);
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrare a atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune o eticheta, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

BIBLIOGRAFIE

1. Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundației România de Măine, București.
2. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educației*, Editura Curtea Veche, București.
3. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași.

FAMILIA SI CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF. INV. PRESC. CRISTINA PUFULETE GRĂDINIȚA CU P.N. NR. 39 PLOIESTI STRUCTURĂ A GRĂDINITEI CU P.P. „SF. MUCENIC MINA

În prezent, societatea se confruntă tocmai cu problema capacității tinerilor de a deveni părinți, având în vedere rolul central pe care îl ocupa copilul în cadrul unei familii, importanța implicării familiei în dezvoltarea copilului și, bineînțeles, importanța primilor ani de viață ai copilului. Numai într-un climat familial favorabil, în care primează valori precum iubirea, maturitatea, responsabilitatea, altruismul, comunicarea se poate naște o generație sănătoasă din punct de vedere fizic și psihic.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de acasă, deoarece copiii sunt incluși încă de la vârste tot mai fragede, în diverse forme de învățământ, rămâne ideea de la baza aceste expresii „*normele de conduită se învață în familie*”

Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât pe baza unui comportament conștient, iar vârsta copilăriei este esențială în conturarea și achiziția normelor de comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot decât să confirme și să consolideze normele deja desprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate uriașă : de părinți depinde ca adolescentul, tânărul sau adultul de mâine să își asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie „Bună creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții i-o dau. A fi bine – crescut nu înseamnă peste tot același lucru : atât contextul cultural – istoric al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția „*celor 7 ani de acasă*”.

Prin intermediul familiei se transmit anumite valori, atitudini, cunoștințe, iar acest lucru se realizează cu ajutorul stilurilor educative ale părintelui. Acestea reprezintă, de fapt metode și tehnici diferite care sunt adaptate diferitelor obiective stabilite încă de la început.

Printre principalele forme de manifestare care compun, ceea ce se înțelege, în mod tradițional un copil „bine crescut”, regăsim:

Salutul – este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând firesc cu „*Bună ziua*”

Comportamentul în public – un copil bine crescut știe să răspundă la întrebări și să susțină o conversație, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

Comportamentul cu prietenii – manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care aduc pe de o parte destindere și voie bună dar îi și pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Prin intermediul jocului, copiii au ocazia de a-și exersa și testa comportamentele corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocului.

Înțelegerea normelor sociale – prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde cu ajutorul părinților ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim : trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la legănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc”, „cu plăcere”, nu facem zgomot în ora de liniște.

Manierele la masă – o bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul față de cei care servesc masa.

Recunoașterea greșelilor - „îmi pare rău” este la fel ca și „te rog” – o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

Tact și toleranță – un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva, ne descalifică în primul rând, pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii ani de viață sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Bibliografie:

- Vrăsmaș, E., 2002, *Consilierea și educați părinților*, Editura Aramis, București;
- Emil, P., Iucu, R., 2002, *Educația preșcolară în România*, Polirom.
- Stanciulescu, E., 1997, „Sociologia educației familiale”, Polirom, Iași

FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN VIAȚA COPIILOR

PROF.ÎNV.PRESCOLAR PUIE CAMELIA

Familia este celula vieții pe pământ, cel dintâi asezământ între Dumnezeu și om, cea mai veche comunitate umană întemeiată de Tatăl ceresc, după modelul tainic al Prea Sfintei Treimi. „Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el” (Facere 2,18)

Doctrina creștină, definește familia ca fiind o comunitate de viață și de iubire. Ea este chemată să-și asume planul Lui Dumnezeu în condițiile lumii noastre și să-l realizeze.

Familia ca instituție socială, are o istorie care se confundă cu dezvoltarea civilizației umane Ea este unicul *grup social* în care legăturile de dragoste și consaguinitate capătă o importanță primordială, prin interacțiunile multiple și determinante între toți membrii ei. În acest *creuzet de relații*, valori și sentimente, copilul primește forța și imboldul principal al dezvoltării sale.

Știința sociologică prezintă familia ca un grup de persoane legate direct prin relații de rudenie, ai cărei adulți își asumă responsabilitatea pentru creșterea copiilor. Relațiile de rudenie sunt legături de sânge care se înființează fie prin căsătorie, fie prin descendență.

„Celula familială nu este nici atotputernică în privința devenirii membrilor săi, dar nicio simplă „curea de transmisie” lipsită de inițiativă. Pentru copiii săi, ea este într-un anume fel, un spațiu de trecere în care ei trebuie să învețe înainte de toate, să genereze propria autonomie și să devină cetățene și cetățeni capabili să contribuie la binele colectiv.” (Stănculescu, Elisabeta)

Familia, factor decisiv de socializare și educație pentru copii și constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Viața în familie este prima școală a emoțiilor., în acest *creuzet intim*, învățăm să recunoaștem emoțiile proprii cât și reacțiile celorlalți la emoțiile noastre, cum să gândim aceste emoții și cum să alegem reacțiile, cum să citim și să ne exprimăm speranțele și temerile. **Familia este cel dintâi cadru social de care are nevoie fiecare om ca să trăiască.** Aici este mediul prielnic pentru nașterea, dezvoltarea și desăvârșirea ființei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanții de moralitate, este *prima școală* care pregătește pe copil pentru viața socială, deprinzându-l să-și împlinească datoria, să-și disciplineze voința, dându-i simțul ierarhiei și ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnității, al libertății interioare. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Familia are și o însemnată funcție educativă, fiind prima instituție de educație morală și pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelență. Familia este „cea mai necesară școală de omenie”. Statisticile judiciare arată că majoritatea delincvenților și a celor din instituțiile de corecție au fost lipsiți de o reală asistență din partea familiei.

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității, dreptății, iubirii, respectului și ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieții sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecțională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referință, dar și de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul *absoarbe* din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora. La ora actuală multe familii au nevoie de o educație solidă, dată fiind starea lor precară din punct de vedere material și spiritual.

„Mediul familial este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară din care va face parte la școală, acest mediu în care trebuie să se ancoreze pentru a nu-și petrece copilăria la periferia grupului.”(Marie- Claude, Beliveau)

PLĂCEREA COPILULUI

PROF. PURDESCU CLAUDIU
COLEGIUL TEHNIC MĂTĂSARI, GORJ

Plăcerea copilului este o stare afectivă elementară care produce mulțumire și înviorează, manifestându-se prin liniște, zâmbet, calm și atitudine pozitivă de acceptare. La copilul naștere, viața copilului este dominată de două nevoi fizice: trebuința de hrană și de somn. Satisfacerea completă a acestor nevoi duce la mulțumire deplină. Copilul se dezvoltă însă neîncetat și în același ritm apar și trebuințe noi. Urmând ordinea apariției, menționăm nevoia de mișcare și comunicare cu persoanele din jur. Ca să-și satisfacă aceste nevoi îi place să privească atent prin cameră, să asculte vorbele și cântecul cuiva, să zâmbească, apoi să vorbească în cuvinte și propoziții.

Plăcerea copilului evoluează de la satisfacerea nevoilor sale fizice până la cele psihice: 1. de afecțiune (activități și cunoaștere);
2. sociale (de prietenie);
3. morale (de respectare a regulilor).

La început, nevoile sale sunt reduse ca număr. Treptat se înmulțesc și se diversifică. De fiecare dată, una din trebuințe le domină pe toate celelalte. Satisfacerea lor îi produce copilului tot atâtea plăceri câte trebuințe. Una dintre plăceri este și ea mai puternică decât celelalte. Plăcerile copilului au caracter instabil, fapt care-l face să treacă repede de la o plăcere la alta sau de la plăcere la neplăcere și invers. El își manifestă plăcerea prin surâs, mimică vioaie, gesturi și mișcări pline de însuflețire. Când poate vorbi, spune „îmi place“ sau „nu-mi place“.

Deși este o trăire afectivă elementară și potolită, plăcerea are importanță deosebită atât pentru copil, cât și pentru persoanele din jurul său. Prin caracterul său, are o influență tonifiantă asupra sistemului nervos și al întregului său organism, are rol de îndemn și atracție. Copilul însuși se orientează spre ceea ce îi face plăcere, în aceeași măsură căutând să înlătore ce nu-i face plăcere.

Plăcerea îi dă copilului încredere, îi întârzie oboseala, îi înlătură furia și spaima. Dacă îi face plăcere, se obișnuiește mai ușor cu situații noi și cu sarcinile pe care le are de îndeplinit. Plăcerea îi vine în ajutor să trăiască în armonie cu lumea în mijlocul căreia crește. Jocul plăcere-neplăcere, cu toate manifestările respective, reprezintă pentru părinți un mijloc bun după care pot aprecia dacă trebuințele copilului sunt satisfăcute sau nu, mai ales până la dezvoltarea vorbirii. Indică însă și potrivirea sau nepotrivirea dintre trebuințe și felul cum au fost satisfăcute, fapt care are mare valoare educativă.

Dezvoltarea normală a unui copil cere luarea în considerație a jocului plăcere-neplăcere. Plăcerea trebuie stimulată, iar neplăcerea înlăturată cu atât mai mult, cu cât copilul este mai mic. La orice vârstă există situații care nu-i fac plăcere copilului, pentru că de fapt nu corespund nevoilor sale. În asemenea cazuri este necesar să i se stârnească interesul copilului pentru tot ce i se cere, ceea ce înseamnă crearea unor trebuințe noi sau măcar activarea lor. Astfel, nu satisfacerea trebuințelor duce la procurarea plăcerii, ci stârnirea interesului și a plăcerii trebuie să ducă la îndeplinirea obligațiilor și satisfacerea trebuințelor, având loc o inversare a relației trebuință-plăcere fapt de o mare însemnătate educativă.

Prin grija și respectul nostru pentru copil, îl putem face să accepte cu plăcere ceea ce de fapt reprezintă obligații, interdicții sociale și morale, grele pentru el și nu trebuințe propriu-zise.

A-i face copilului plăcere este o datorie. A-i face plăcut tot ce i se cere și neplăcut ce i se refuză este artă educativă. Nesatisfacerea unor plăceri înlăturate cu artă duce la maturizarea afectivă a copilului

În măsura în care ne îngrijim să-i facem plăcere copilului trebuie să ne preocupăm să-i prevenim și să-i înlăturăm neplăcerile.

BUCURIA ȘI TRISTEȚEA COPILULUI

PROF. PURDESCU MONICA
COLEGIUL TEHNIC MĂTĂSARI, GORJ

Bucuria este o emoție complexă și superioară, fiind opusă tristeții. Ca și plăcerea, bucuria copilului este urmarea satisfacerii nevoilor și dorințelor sale, are o intensitate mult mai mare decât plăcerea și cu efect mai înviorător. Pe fondul mulțumirii și plăcerii obișnuite, de fiecare zi, copilul are nevoie și de bucurii care să-l stimuleze mai puternic.

Bucuria copilului poate fi ușor declanșată prin nenumărate mijloace. Trăirea bucuriilor diferă de la un copil la altul, după temperamentul fiecăruia. Astfel, ceea ce produce bucuria unuia pe altul îl poate lăsa indiferent, și invers.

Printre factorii care produc bucurie copilului sunt diverși și dintre aceștia menționăm: revederea părinților după o despărțire mai lungă sau mai scurtă, ca durata unei zile de muncă, jocul cu părinții, cu alți copii, sărbătorile de familie, darurile primite, progresele pe care le face în toate domeniile, reușitele, încetarea unor restricții care-i limitează posibilitățile de mișcare și exprimare a neastâmpărului copilăresc, râsul copilului.

Manifestările de bucurie sunt multe și variate. Un copil bucuros este vesel, râde, gesticulează, povestește, aleargă etc., veselia și râsul fiind manifestările cele mai reprezentative.

Râsul este totdeauna expresia deschisă a plăcerii, mulțumirii și bucuriei. Râsul adultului este, uneori, convențional, pe când al copilului este întotdeauna sincer și nimic nu este mai plăcut și mai înviorător decât să privești un copil care râde cu poftă. La început copilul râde când este provocat, apoi provoacă el râsul. Mai întâi râsul are caracter de zâmbet, apoi devine sonor cu hohote; mai întâi râde oricărei persoane care-i zâmbește și vorbește, fără alegere, ca apoi să râdă numai celui pe care-l cunoaște și îi place, iar mai târziu să râdă cu toată lumea când este ceva de râs.

Bucuria, râsul și veselia au mai multe efecte benefice asupra organismului copilului. Copilul învață mai ușor poezia când este vesel, decât când este trist sau speriat. Este sprinten, vioi, mulțumit, echilibrat afectiv, ascultător și disciplinat.

Tristețea copilului este o trăire afectivă negativă. Copilul trist are o înfățișare ușor de recunoscut. Privirea este lipsită de strălucire, fața este palidă, cu mușchii lipsiți de tonicitatea caracteristică voioșiei, nu râde, zâmbește doar vag și rar. Ea se poate datora unei suferințe fizice sau unei boli, lipsei de atenție din partea părinților care-l neglijează sau unei atmosfere încordate în familie, cu certuri și violențe.

Pot fi și alte cauze, cum sunt: nu se joacă destul în aer liber, n-are ocupații corespunzătoare vârstei, n-are tovarăși de joacă, nu este primit în jocul altor copii, este tratat cu prea multă asprime de părinți sau de alte persoane, nu se ocupă nimeni de el etc. Trebuie știut că tristețea apare la orice vârstă și că trebuie să se facă tot posibilul pentru a fi înlăturată.

Pentru efectul său înviorător, bucuria copilului trebuie să constituie o preocupare neîncetată a părinților. Ea trebuie declanșată și folosită ca mijloc de educație, știind că un copil vesel este mai ușor de educat. Copilul are nevoie de bucurii ca de hrană și somn. Uneori, singur caută să și le procure prin jocuri, activități variate etc. Dacă este plictisit de monotonia regimului zilnic, a fost certat, i s-a aplicat o pedeapsă, îi lipsește sau îi este frică de ceva, sau este bolnav, copilul nu reușește să fie vesel, bucuros.

În aceste situații părinții trebuie să intervină și să-i procure bucurie prin mijloacele pe care le cred de cuviință. O plimbare, o vizită, un spectacol de copii, un dar sau o simplă discuție cu el au efect favorabil.

Așadar, trebuie să ajutăm copilul să aibă bucurii, să râdă și să fie vesel, iar tristețea trebuie considerată asemenea unui clopoțel de alarmă care anunță o stare proastă.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

AUTOR-PURNAVEL MARIA

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.

Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.”-Antoine de Saint-Exupery

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competențe între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competențele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacțiile sale la stimulii pe care îi oferim și nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaștere. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Părinții au o responsabilitate majoră în educația propriilor copii. De părinte depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în primii ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Expresia "buna creștere" nu este însă un standard general ci are forma pe care fiecare părinte o dă propriului copil. A fi bine crescut nu înseamnă peste tot același lucru. Atât contextul cultural-istoric al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină în mare definiția celor șapte ani de acasă. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce îl înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

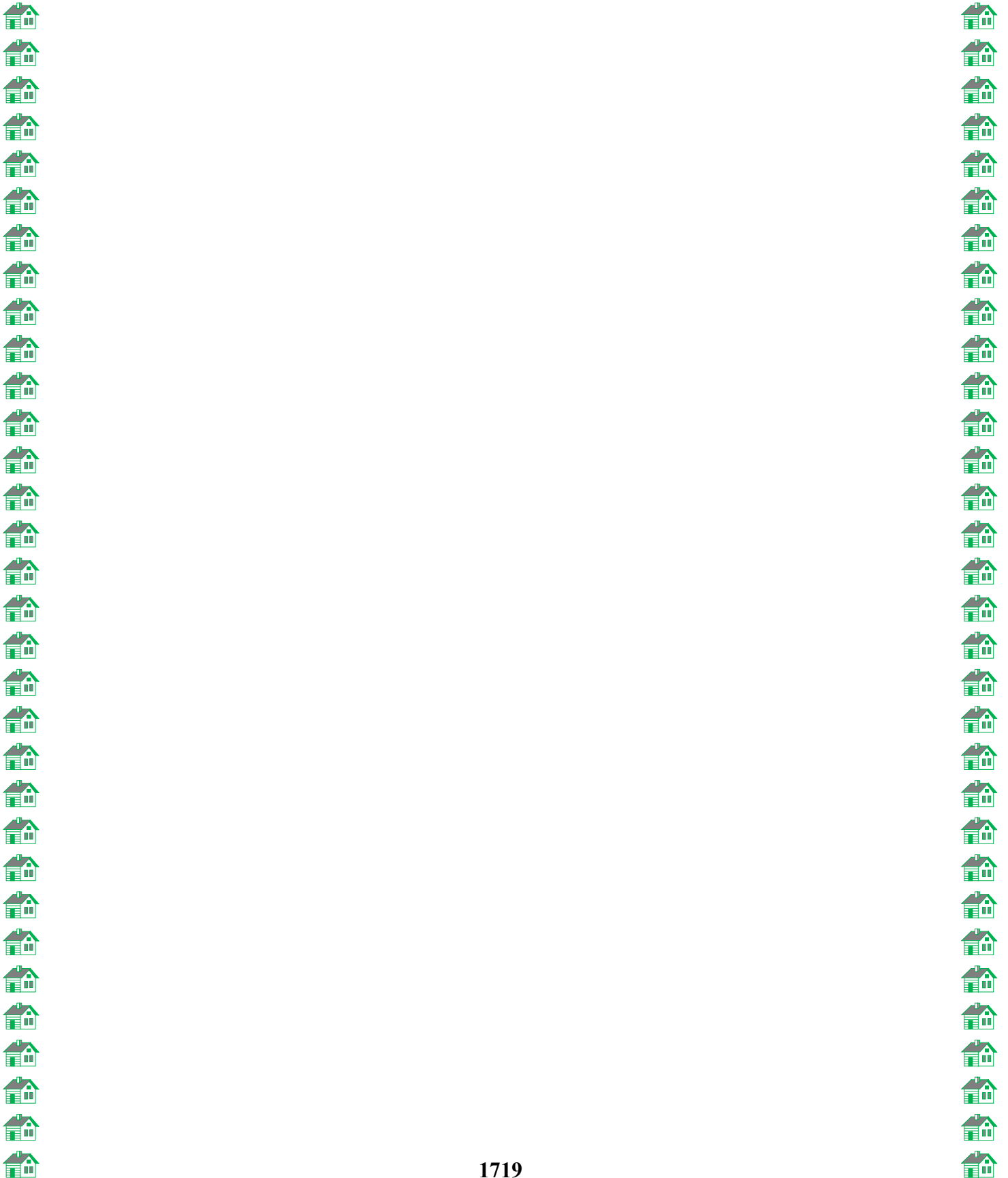
În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din

procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

“Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. PURZA LAVINIA- CARMEN
C. N. „TEODOR NEȘ” SALONTA, BIHOR

Având în vedere realitatea în care trăim nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, dar rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață în familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie – „bună-creștere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinții îi-o dă. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „șapte ani de-acasă”.

Încă din primii ani de viață, cel mic poate învăța cu ajutorul părinților ce înseamnă noțiunea de respect, mai ales dacă va fi învățat să folosească des cuvinte precum „te rog”, „mulțumesc”, „bună ziua”, „mă scuzați”. Nu trebuie uitat faptul că părinții sunt cei care îi dau primul exemplu. Învățându-l bunele maniere, când va crește, toate aceste lucruri de bun-simț îi vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Știm cu toții că politețea se învață treptat, tocmai de aceea e important să i se explice copilului de ce trebuie să fie respectuos: pentru că respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat. Tot în primii șapte ani de viață, i se pot oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoștința, începând cu un simplu „mulțumesc” adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naștere și până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniță sau copiii cu care se joacă în parc. Copilul trebuie învățat să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoștința față de persoanele care l-au ajutat într-o anumită situație.

Chiar dacă nu înțelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog” sau „mulțumesc”, ori să salute și să răspundă la salut, pe măsură ce va crește își va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaționeze și să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admirația celorlalți dacă știe cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau își însoțește părinții la un eveniment important. De asemenea copilul trebuie învățat că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, prin sintagma „un copil bine-crescut” regăsim:

a) *Salutul*. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

b) *Comportamentul în public*. Un copil „bine-crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rândul său, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.

c) *Comportamentul cu prietenii*. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor specifice vârstei lui.

d) *Înțelegerea normelor sociale*. Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună-creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulțumesc” și „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de lângă noi.

e) *Manierele la masă*. O bună-creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comensurilor și a celui/celei care servește masa.

Recunoașterea greșelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

f) *Tact și toleranță*. Un copil „bine-crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jighește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care fiecare părinte dorește să-l însușească copilului său, precum și zile în care pare că totul e în zadar și că toate lecțiile care au fost predate copilului au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

Un copil care are cei șapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care știe să spună „mulțumesc” și care are o conduită bună în orice situație, atât în societate, cât și în viața particulară. Copilul își însușește acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple și argumente clare.

Un copil care este educat frumos și cu grijă va ști cum să se poarte la școală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-și facă prieteni și cum să și-i mențină. Așadar, cei șapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuțul să știe cum să vorbească și să fie capabil să înțeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînțeles, în cei șapte ani de-acasă intră și o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalți, că știe să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce și să se poarte în anumite situații. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. INV. PRIMAR: PUSCASU MARIA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoiele de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socio-afectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorința sa de participare la viața socială, culturală și politică a țării sale. În familie se formează primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală și colectivă și de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „**celor 7 ani de acasă**”. Viața copilului acasă, alături de părinții săi, toate activitățile care se desfășoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilități ce contribuie la autonomia copilului, conviețuirea socială, sănătatea, igiena și protecția lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitațiilor, comparațiilor și își însușește modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preșcolară educația copilului se împarte între familie și dascăli și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil în înțelegerea și lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu și anume **COM**. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelie pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant. Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi, așa vor trăi și se vor manifesta pe viitor. Copii cresc și se formează în viață într-un univers pe care-l creează părinții.

EDUCAȚIA ÎNCEPE ÎN FAMILIE

PROF. CONSTANTINESCU MIHAELA
GRĂDINIȚA NR. 62, BUCUREȘTI

Consider că rolul familiei este foarte important în formarea individului, pentru că un copil va prelua mai întâi obiceiurile familiei sale, așa că aceasta trebuie să se comporte exemplar, astfel încât copilul să nu aibă probleme de comportament.

Copilul trebuie să știe ce înseamnă dragostea și să o vadă cu proprii ochi în familia sa. Nu trebuie să fie înconjurat de certuri și țipete deoarece va avea de suferit, se va închide în el însuși, neștiind ce înseamnă cu adevărat iubirea, respectul și înțelegerea.

Este important ca familia să își facă suficient timp pentru copil ca acesta să nu experimenteze singurătatea și să nu fie timid, fapt ce ar putea duce la lipsa de comunicare, izolare.

Rolul părinților în educația copiilor este esențial, copiii fiind modelați de părinți încă de la vârste fragede. Părinții trebuie să se implice în educația copiilor, în primul rând pentru că este obligația lor morală de a-i crește cum trebuie și de a le oferi educația necesară. În funcție de educația primită de copil în familie, acesta va ști să se descurce de unul singur în viață sau nu.

Familia este privită de multe ori ca o instituție socială, este prima școală prin care trece copilul și în care învață regulile de bun simț și ce înseamnă responsabilitatea și respectul. În educarea copiilor, părinții vor folosi propriile reguli, după cum va crede de cuviință. Astfel, pot exista:

- părinți permisivi care au o implicare scăzută în activitățile copilului și inexistența unor norme sau conduite după care copilul se poate ghida;

- părinți autoritari, care consideră că rolul părintelui în educația copilului este foarte important și stabilesc tot felul de reguli pentru a se asigura că cel mic va primi educația necesară;

- părinți autorizați, care combină normele rigide cu libertatea. Aceștia încurajează dialogul deschis, luarea deciziilor importante prin consultare și autonomia de acțiune.

Educarea copilului este un lucru plăcut dacă părinții respectă anumite reguli, cum ar fi:

- Nu țipa și nu ridică tonul. Un copil nu trebuie educat cu țipete și urlete. Ca părinte te poți impune și fără să ridici tonul și fără să te folosești de frica copilului pentru a obține ceea ce dorești;

- Fii un model pentru copilul tău. Este important să ai grijă la modul cum vorbești, cum te porți în societate, cum te îmbraci;

- Înțelege-ți copilul. Între parinte și copil trebuie să existe un dialog deschis și continuu. Copilului trebuie să i se explice că orice problemă are o soluție care ar trebui găsită împreună.

- Stabilește reguli clare. Însa, rolul părinților în educația copilului nu este acela de a folosi tot timpul reguli, ci de a oferi un exemplu de urmat copilului;

- Nu îi spune că este un „copil rău”. Este bine ca această expresie să fie evitată deoarece nu va aduce rezultate dorite;

- Laudă copilul atunci când face un lucru bun. Copilul trebuie să știe că ești mândru de el atunci când face o faptă bună;

- Nu uita că fiecare copil este special în felul lui. Parintele trebuie să evite a compara copilul cu prietenii acestuia, cu colegii. Fiecare copil este unic, iar comportamentul lui diferă în funcție de evenimentele petrecute în viața lui dar și de etapa de dezvoltare în care se află.

Părinții sunt cei care trebuie să îi ofere copilului o educație, să îl pregătească pentru viață, să îi contureze comportamentul și să îi dezvolte personalitatea.

CEI 7 ANI DE-ACASĂ - EDUCAȚIA ÎN FAMILIE-GRĂDINIȚĂ-ȘCOALĂ

PROF. MIRELA NICOLETA CRAIU

“Fiecare copil pe care îl educăm este un OM dăruit societății” (N. Iorga)

Educatorii, în toate timpurile, au oferit cel mai sugestiv exemplu privind educația permanentă. Dar nevoia de educație permanentă a devenit mult mai acută în zilele noastre. Societatea de mâine este efectul societății de astăzi. În acest sens, ar trebui să fim optimiști, deși ne aflăm într-o perioadă în care mulți sunt covârșiți de îndoieli în ceea ce privește șansele pe care le oferă educația. Întotdeauna educația oferă soluții când omenirea se confruntă cu situații de criză.

Pasul prioritar în educația omului de azi pentru lumea de mâine....Accentul pus pe regula celor 7 ani de acasă.....Prima verigă importantă în lanțul cunoașterii educației.

Cei „șapte ani de acasă” reprezintă eticheta cu care copilul pleacă în lume, „zestrea” care îl însoțește toată viața. Familia este mediu în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Grădinița, școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Pornind de la premiza că cele mai multe acumulări pe plan moral, cognitiv, afectiv și volițional au loc în „cei șapte ani de acasă”, trebuie să aprofundăm problemele complexe și de o importanță covârșitoare ale educării copiilor în această perioadă, insistând asupra grijii, răspunderii și preocupărilor pe care pot și trebuie să le aibă atât părinții cât și educatorii pentru a facilita și a favoriza însușirea și consolidarea corectă, adecvată și sistematică a celor mai importante cunoștințe, priceperi, deprinderi, reguli, atitudini și comportamente. Nu putem oferi soluții universale valabile, doar putem veni cu sugestii, să prezentăm modele, să interpretăm situații, să oferim exemple, să încurajăm sau să tragem semnale de alarmă, fiind convinși că întotdeauna și în orice domeniu, cu atât mai mult în cel educativ, este mai ușor să previi decât să corectezi. În prezent trăim într-o perioadă marcată de schimbări rapide, suntem puși în fața provocărilor de a ne adapta unei lumi care nu mai este la fel de sigură și predictibilă cum era în trecut. În această situație, este necesar să acordăm o mai mare atenție dezvoltării comportamentului emoțional și al celui social al copiilor.

În grădinița de copii, formarea grupei de preșcolari reprezintă actul fondator al socializării ulterioare a preșcolarului. Fiecare grupă reprezintă un context social complex, iar o bună adaptare la cerințele grădiniței presupune înțelegerea rolului educatoarei, a așteptărilor din partea acesteia, înțelegerea relației cu ceilalți copii și adaptarea la o serie de reguli. Studiile de psihologie educațională arată că instrucțiunile educatoarei și modalitățile de predare, utilizarea unor strategii de modificare comportamentală adecvată modelează tipul și frecvența interacțiunilor dintre copii. Pentru o bună educație a copilului este necesară colaborarea familiei cu grădinița. Apreciem că buna cunoaștere a ceea ce copilul trebuie să primească și primește concret din partea familiei, conjugată cu o muncă metodică pe baze științifice, din grădiniță, în condițiile unei bune colaborări permanente dintre familie și grădiniță, a unei îndrumări suficiente a familiei, reprezintă pârgii de bază în formarea personalității preșcolarului.

Lumea contemporană, nu numai prin ritmul rapid impus schimbării, ci și prin complexitatea ei, prin noutățile pe care le realizează și le prognozează, pune în fața oamenilor de toate vârstele, noi și noi probleme de ordin economic, cultural, științific, etc. Acestei societăți trebuie să-i facă față copilul de astăzi și familia sa. Educația, sub toate formele ei, este chemată să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului. Cunoașterea particularităților dezvoltării personalității, a factorilor care contribuie la desăvârșirea acesteia, a problemelor pe care le ridică ea, contribuie în mare măsură la găsirea unor soluții adecvate.

Trebuie să menționăm că strategiile educaționale utilizate de unii părinți, chiar dacă sunt bine intenționate, chiar dacă au avut efecte pozitive în anumite cazuri particulare, nu duc întodeauna la obținerea unui optim educațional, care să favorizeze dezvoltarea personalității. Cazurile particulare, exemplificările ocazionale, nu pot fi întotdeauna utile. Ceea ce într-o familie a avut efecte deosebit de eficiente, în alta poate determina efecte contrarii. Identificarea aspectelor particulare ale mediului educațional din familie după niște parametri unici, precum și cunoașterea consecințelor unui anumit comportament al părinților, contribuie la explicarea unor comportamente negative ale elevilor. Necunoscând suficient urmările educative, fiind convingși că ceea ce fac este spre binele copilului, unii părinți și chiar educatori, se află în fața unei situații oarecum paradoxale, pe de o parte, eforturile susținute, interesul manifestat pentru copil, etc și , pe de alta parte, rezultatele efective obținute, sub așteptări.

După cei șapte și, mai nou, șase ani de-acasă, școala are un rol primordial în educația copiilor, alături de familie, dar și de întreaga societate, deoarece educația permanentă presupune o învățare pe tot parcursul vieții. Colaborarea între toți factorii educaționali, în primul rând între școală și familie, este stringentă. Școala nu-și poate realiza pe deplin sarcinile, mai ales cu elevii care rămân în urmă la învățătură, dacă nu cunoaște condițiile familiale de muncă și de viață ale copiilor. Apoi o serie de aspecte ale comportamentului elevilor, absențe, disciplină, mod de reușită la învățătură, nu se pot cunoaște și rezolva în modul cel mai eficient fără contactul cu familia. Părinții nu pot cunoaște pe deplin psihologia copilului lor dacă nu află și modul lui de comportare în condițiile școlare. Activitatea de acasă este o continuare a activității pedagogice de la școală și invers. Întregul proces de educație și mai ales de instrucție se realizează atât la școală, cât și acasă.

Rolul familiei în educația copilului nu se termină la vârsta școlarizării. Școala și dascălul nu pot suplini cu totul lipsa de preocupare a unui părinte. Efortul educativ își găsește eficiența dorită atunci când între cei doi factori, școală și familie, există o conlucrare în interesul comun al educării copilului.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său, apreciază recompensele, dar conștientizează și semnificația pedepsei.

De asemenea, este momentul pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtatea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon.

La vârsta preșcolară, un factor important este grădinița care desfășoară un amplu proces instructiv-educativ aplicând metode și procedee științifice. Pentru reușita actului educațional, munca depusă de cadrele didactice în grădiniță trebuie continuată, susținută și întărită de familie.

Funcția de părinte este o „meserie” și, ca orice meserie, ea trebuie învățată. Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie

convinși că educația ce trebuie dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea viitoare va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Unitatea de acțiune a celor doi factori (grădiniță-familie) în opera de formare a copilului este condiționată de unitatea de vederi, de un mod comun de lucru și o bună cunoaștere reciprocă. Interesul comun al celor două trebuie să determine o mișcare cu dublu sens, familie-grădiniță, grădiniță-familie, în vederea unei suficiente cunoașteri a ambelor părți.

În primele etape ale vieții, responsabilitatea educării copilului revine familiei. În mod firesc, părinții sunt primii educatori ai copilului. Copiii sunt apoi înscriși în grădiniță, instituție care le asigură condițiile necesare pentru dezvoltarea în concordanță cu nevoile individuale. Vine apoi rândul profesioniștilor din grădinițe și școli să se ocupe de educarea și formarea copiilor printr-o metodologie și un curriculum specific vârstei acestora.

Grădinița este un important mediu de socializare, îi ajută pe copii să interacționeze cu alți copii, dar și cu adulți și le oferă acestora un mediu primitiv, adecvat învățării. Totodată, grădinița oferă suport pentru valorificarea potențialului fizic și psihic al fiecărui copil, pentru dezvoltarea capacității de a intra în relație cu ceilalți copii și cu adulții. De asemenea, grădinița sprijină copilul în interacțiunea cu mediul, favorizează descoperirea de către fiecare copil a propriei identități și îi formează o imagine de sine pozitivă. Dar educația copiilor, priviți ca cei mai tineri membri ai unei comunități, este responsabilitatea întregii comunități. Ea este leagănul creșterii și devenirii copiilor ca viitori adulți responsabili de menirea lor în folosul întregii comunități, motiv pentru care cel mai important parteneriat care este necesar a fi implementat este cel dintre grădiniță și familie.

Activitățile desfășurate în parteneriat cu părinții sunt modalități propice pentru atingerea unor obiective comune în ceea ce privește educația preșcolară, la acestea adăugându-se plăcerea de a fi alături de colegi, activitățile desfășurându-se într-o atmosferă de voie bună. După familie, grădinița constituie prima experiență de viață a copilului în societate, aici copilul ia cunoștință cu activități și obiecte, descoperă o mulțime de lucruri din jurul lui: culorile, formele geometrice, desenul și muzica, lumea viețuitoarelor, învață să danseze, să se joace, să comunice... Comunicarea este foarte importantă la această vârstă, un rol important avându-l și părinții care trebuie să vorbească cu copilul permanent, să răsfoiască /să citească cu acesta o carte cu imagini frumoase, chiar și să se joace împreună.

Copilul preșcolar începe să-și definească treptat începutul personalității sale. În cadrul grupei el trăiește prima experiență a vieții în colectivitate, a vieții sociale, alta decât familia. De la intrarea în grădiniță copilul realizează o adaptare la un anumit ritm, este vorba de încadrarea și respectarea unui anumit program, în urma căruia dobândesc deprinderi sociale: să împartă jucăriile cu alți copii; să-și aștepte rândul; să aibă răbdare; să aibă compasiune/empatie pentru cei din jur...

Investită cu această nobilă și plină de răspundere sarcină, educatoarea grupei cunoaște specificul fiecărui stadiu de dezvoltare a copilului, disponibilitățile intelectuale, precum și particularitățile lui temperamentale și caracteriale, de aceea va ști întotdeauna cum să-l *modeleze* pe preșcolar.

Pentru a avea o relație pozitivă cu preșcolarii trebuie să știm să le descoperim trebuințele și nevoile, pentru ca legăturile ce se stabilesc între preșcolari și adulți să se bazeze atât pe încredere, dar mai ales pe respectul reciproc. Legătura între grădiniță și familie va trebui să se interpătrundă, iar educatorul să cunoască foarte bine mediul de viață al copilului, pentru a putea colabora.

Parteneriatul dintre grădiniță și familie organizat corect, duce la o educație solidă, fără pericol de eșec școlar mai târziu. Preșcolăritatea reprezintă piatra de temelie a personalității în formare a copilului, iar prezența familiei în cadrul grădiniței va fi liantul între copil și mediul necunoscut inițial.

Dezvoltarea psihică și fizică a copilului la această vârstă depinde în mare măsură și de cadrele didactice, dar și de părinți și de aceea e nevoie stringentă de un parteneriat educațional în favoarea creșterii adecvate a copiilor.

În ultimii ani se pune accent și pe un angajament mutual clar stabilit între părinți și școală, în baza unui contract educațional individual privind educația copilului.

Scopul contractului este asigurarea condițiilor optime de derulare a procesului de învățământ prin implicarea și responsabilizarea părților în educația beneficiarilor direcți ai educației elevilor.

În activitatea noastră didactică am conștientizat faptul că pentru o relație optimă de colaborare a școlii cu părinții pot fi utilizate o multitudine de forme și metode de colaborare. Pentru găsirea unor soluții a problemele educative ale familiei, părintele trebuie văzut ca un colaborator, ca un partener care se implică activ în aceste forme de intervenție socio-educatională. Edificarea și menținerea unui parteneriat între școală și familie depinde de asumarea responsabilităților de către toți actorii educaționali.

În momentul actual, copilul este asaltat de influențele exercitate de o multitudine de factori educativi formali, informali și nonformali. Pe lângă instituțiile consfințite (familia, școala, clubul copiilor, biblioteca, biserica, muzeul, internetul, radioul, televiziunea, presa scrisă), sunt diverse organizații (ale copiilor, tinerilor, părinților, etc.) fundații, grupuri de similitudine (de vârstă, de sex, de categorie socială etc.) specialişti în intervenția socio-educativă. Familia și școala sunt agenții educativi cu o influență deosebită asupra formării și dezvoltării personalității copilului.

Un factor important îl constituie raporturile dintre cei doi factori educativi, relațiile reciproce pe care le dezvoltă, poziția pe care o adoptă fiecare în relația școală - familie. Mult timp, concepția potrivit căreia școlii îi revine sarcina instrucției, iar familiei, cea a educației, a persistat, separând astfel rolurile celor doi agenți educativi. Școala și familia trebuie să colaboreze real, bazându-se pe încredere și respect reciproc, pe grija față de elev, făcând loc unei relații deschise.

Părinților le revine totuși rolul primordial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora condițiile materiale, cât și un climat afectiv și moral. Școala, ca instituție de educație, formare și orientare, are rolul de a crea premise favorabile pentru elevi pentru a le facilita integrarea socială, spirituală și economică. Școala trebuie să facă tot ce-i stă în putință pentru valorizarea maximă a fiecărui individ prin stimularea elevilor în ce privește aptitudinile, atitudinile și a trăsăturile lor de personalitate.

Este știut faptul că metodele educative din cadrul familiei, mai mult sau mai puțin planificate și coordonate benefic, determină în bună măsură dezvoltarea personalității, precum și randamentul la școală ale tinerilor, precum și manifestările lor socio-morale.

În condițiile social-economice actuale, se manifestă două tendințe contradictorii: părinții sunt îngrijorați de viitorul copiilor lor, dar în același timp nu mai au timp și răbdare să acorde atenție problemelor acestora. Relația lor cu școala este ignorată sau evitată, acțiunile educative ale celor două instituții exercitându-se oarecum paralel.

Este o sarcina a școlii, a personalului didactic, să identifice situațiile problematice din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative ale acestora în favoarea elevului și să mai ales să conștientizeze faptul că relația de colaborare școală-familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

Parteneriatul cu familia insistă pe formarea anumitor competențe și deprinderi de pregătire a copiilor pentru viața școlară și cea socială, iar părinților pentru asigurarea unei educații de calitate copiilor.

În general, majoritatea familiilor sunt interesate să întrețină o colaborare strânsă cu școala.

Prin parteneriatul școală – familie se urmărește realizarea unei comunicări eficiente între cei doi factori și punerea de comun acord a sistemelor de valori și a cerințelor de la copil. Ca parteneri, atât școala cât și familia au anumite cerințe una față de cealaltă.

Prin urmare, profesorii doresc din partea părinților:

- să ofere copiilor lor condiții optime ca aceștia să se dezvolte
- să le ofere un mediu sigur, liniștit și prielnic pentru a învăța
- să sugereze copiilor importanța educației pentru viața de adult
- să-i îndrume pe copii să realizeze un echilibru între activitățile școlare și cele casnice
- să comunice des și deschis cu profesorii
- să-i învețe pe copii auto-disciplina și respectul față de alții
- să-i determine pe copii cum să reziste influențelor nefaste

• să-și accepte responsabilitatea de părinte fiind un bun exemplu

• să susțină acțiunile școlii.

De asemenea, părinții au și ei expectanțe privitoare la activitatea cadrelor didactice cum ar fi:

• să fie receptivi la nevoile, interesele și abilitățile copiilor,

• să comunice des și deschis cu părinții, să stabilească cerințe școlare nepărtinitoare pentru toți

elevii

• să manifeste dăruire în educarea copiilor

• să trateze pe toți elevii corect

• să intensifice disciplina pozitivă a copiilor

• să ofere indicații cu privire la modul în care părinții îi pot ajuta pe copii să învețe.

Mai mult, reprezentanții părinților au acces în Consiliul de administrație al școlii, se constituie în asociații de părinți, dându-le un statut legal suplimentar de autoritate.

Participarea democratică în luarea deciziilor în cadrul școlii constă în stabilirea prin lege a consiliului de administrație școlară, în care părinții au reprezentanți cu rol decizional și de control.

În ultimii ani se pune accent și pe un angajament mutual clar stabilit între părinți și școală, în baza unui contract educațional individual privind educația copilului.

Scopul contractului are ca principiu asigurarea condițiilor optime de derulare a procesului de învățământ prin implicarea și responsabilizarea părților în educația beneficiarilor direcți ai educației elevilor.

Astfel:

• Școala are responsabilitatea cea mai importantă în procesul instructiv-educativ.

• Părintele este o persoană responsabilă pentru educarea și comportamentul copilului și pentru colaborarea cu școala spre beneficiul copilului.

• Elevul este și el responsabil pentru propria educație.

Din momentul semnării acestuia, contractul educațional dintre familie și școală se consideră ca un sistem de îndatoriri reciproce în colaborarea părinților cu școala pentru a educa și forma copilul.

Analizând activitatea cu familia copiilor, pentru o relație optimă cu părinții este nevoie de a îmbina variate forme și metode de colaborare a școlii cu familia și comunitatea. Unele dintre acestea sunt:

• **ședințele cu părinții** - oferă acestora ocazia de a se cunoaște între ei, de a acționa ca o echipă, de a se cunoaște reciproc cu cadrele didactice, de a discuta aspecte ale programului școlar, de a afla despre progresele/regresele copiilor, schimbările intervenite în evoluția lor;

• **lectoratele cu părinții** - cu teme diverse, prin care părinții sunt informați privitor la importanța cunoașterii personalității propriului copil, aprecierea corectă a comportamentelor copiilor, măsuri și soluții pentru ignorarea sau limitarea comportamentelor negative, tehnici și metode prin care își pot ajuta copilul la lecții etc.;

• **consultațiile individuale (convorbirile)** - oferă prilejul abordării individualizate a problemelor cu care se confruntă copilul sau părintele, se pot oferi sfaturi, părinții pot furniza informații mai intime pe care nu doresc să le facă publice, dar sunt relevante pentru educația și instrucția copilului;

• **convorbiri telefonice** - care au luat amploare datorită telefoniei mobile, dar și timpului limitat al părinților și cadrelor didactice;

• **chestionarul** permite obținerea unor informații privind organizarea colectivelor de elevi, subiecte abordate pe viitor la ședințe, doleanțe ale părinților ș.a.;

• **participarea părinților la activități organizate în școală** - lecții deschise pentru părinți, astfel au posibilitatea să cunoască nivelul de pregătire al copilului, deprinderile însușite, prietenii acestuia, să se familiarizeze cu metodele și procedeele folosite în predare, pot face analize comparative privitoare la copiii lor;

- **consiliere psihopedagogică** -constă în rezolvarea unor situații – problemă cu copiii lor, prestează servicii de consiliere și distribuie materiale informative;
  - **excursii, drumeții** părinții pot contribui la organizarea și sponsorizarea acestor acțiuni, asigură supravegherea copiilor, trăiesc emoții pozitive alături de copilul lor, le oferă modele de comportare
  - **expoziții cu lucrări ale copiilor** - prilej de a-i familiariza cu date importante despre evoluția copiilor, atât pe plan artistic, cât și al bagajului de cunoștințe;
  - **sărbătorirea zilei de naștere a copiilor în clasă**-copiii învață comportamentul civilizată, unele convenții sociale și se creează legături afective cu membrii familiilor, deoarece invitații sărbătoritului pot fi părinți și alte rude
  - **serbările școlare**-princare părinții pot descoperi aptitudini speciale ale copiilor, nivelul dezvoltării acestora, pot să le evalueze performanțele, să se implice în organizarea acestor activități;
  - **implicarea părinților în proiecte și parteneriate școlare-zia ușilor deschise**-în cadrul cărora părinții asistă la orele de curs și la alte activități;
  - **jurnalul clasei** - cuprinzând fotografii, impresii ale copiilor, altor persoane implicate în activitățile clasei, descrieri de acțiuni, diplome obținute, desene create de copii etc;
  - **scrisorile și însemnările**-necesare ca mijloc operativ, comod, în condițiile când cadrele didactice nu au posibilitatea unor întâlniri directe cu părinții elevilor
  - **lecții deschise**-părinții pot participa la lecții și cunoaște modalități, metode, mijloace didactice, pe care le pot folosi acasă pentru completarea educației copiilor
  - **avizierul școlii** -conține informații de interes comun pentru elevi și părinți privind activități ce se desfășoară în școală, rezultate de la concursuri, anunțuri importante, programe în derulare etc;
  - **atelier de lucru cu părinții** -în cadrul cărora aceștia sunt familiarizați cu standardele de eficiență a învățării/finalitățile educației, conținuturile, strategiile aplicate, programul de activitate a școlii;
  - **mese rotunde** -la care părinții și profesorii fac schimb de experiență educațională;
  - **conferințe științifice**-în cadrul cărora cadrele didactice, dar și părinții susțin comunicări cu privire la educația copiilor în școală și în familie;
  - **revista și sait -ul web al școlii** -ce conține informații despre activitățile instituției; prezentarea unor evenimente; anunțuri despre activitățile ce urmează a fi desfășurate; articole diverse la care pot să-și aducă aportul și unii părinți;
  - **acordul de colaborare școală-familie**-sunt stipulate responsabilitățile școlii și ale părinților în procesul educațional;
  - **școala părinților** -se organizează cursuri psihopedagogice pentru părinți, etc.
- Dezavantajul cel mai evident constă în faptul că acțiunile parteneriatului educațional nu se planifică în baza unor analize profunde, nu se consideră obligatorii și nu se monitorizează continuu pentru a lichida la timp lacunele și greșelile comise.
- Realitatea contemporană confirmă, de fiecare dată, că avem nevoie de o educație permanentă. Nicio societate nu este complet imobilă, așa încât o anumită instruire continuă și la vârsta adultă.
- În societatea actuală, caracterizată prin mobilitate economică, politică, culturală, noua ordine educațională nu se concepe fără avangarda mișcării pedagogice teoretice și a praxis-ului educațional.
- Educația este unul dintre fenomenele care au apărut o dată cu societatea umană, suferind pe parcursul evoluției sale, modificări esențiale. „Omul nu poate deveni om decât prin educație”, spune Kant, la modul imperativ. Tot ce ține de umanitate: limbaj, rațiune, sentimente, arta, morala se realizează numai prin educație.*
- Valul schimbărilor și al noutăților care asaltează viața umanității și a fiecărei colecivități umane a făcut necesară extinderea actului educativ de-a lungul întregii vieți. Educația dată de școală nu mai este suficientă pentru întreaga viață a omului. În încercarea de a face față provocărilor lumii contemporane,*

una din direcțiile de restructurare a realității educaționale este: extinderea actului educativ la nivelul întregii vieți a individului.

Pentru a face față la situațiile multiple de provocare a lumii contemporane este firesc să ne punem următoarea întrebare: Dacă, astăzi, educația dată în școală este suficientă a face față avalanșei de probleme cu care se confruntă omenirea ? Răspunsul este clar, educația dată în școală nu mai este suficientă pentru întreaga viață a omului; de aceea reprezentanții pedagogiei moderne au emis teza educației prelungite sau a educației permanente care străbate întreaga viață personală a omului.

Bibliografie:

Agabrian, M., Milea V., *Parteneriate școală-familie-comunitate*, Ed. Institutul European, Iași, 2005

Batrânu, E., *Educația în familie*, Ed. Politică, București, 2005

Cosma, T., *Ședințele cu părinții în gimnaziu*, Ed. Polirom, Iași, 2001

Cristea S., *Fundamentele pedagogiei*, Ed. Polirom, Iași, 2010

Jigău M., coord., *Curriculum clasele V-VIII Consiliere și orientare*, Institutul de Științe ale Educației, Consiliul Național pentru Curriculum, București, 2005

Jinga, I., Negreț, I., *Învățarea eficientă*, Ed. Aldin, București, 1999

Vințanu, N., *Educația adulților. Idei pedagogice contemporane*, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1998

Vrasmaș, Ecaterina, *Intervenția socio-educatională ca sprijin pentru părinți*, Ed. Aramis, București, 2008.

Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – *Educația părinților Strategii și programe*, E.D.P., București, 1997;

Ecaterina Adina Vrasmas *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, 2002;

Nica I., Țopa L. *Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I*, E.D.P., București, 1974;

Stoian M. – *Abecedarul părinților*, E.D.P., București, 1972.

„Cei șapte ani de acasă”-Codul bunelor maniere pentru copii, autor: M.Gîgă, Editura Coresi, București, 1999;

Revista învățământul preșcolar, nr.3-4/2008, MECT, București,

Revista învățământul preșcolar, nr.3-4/2011, MECT, București

CUPRINS

	BIRIȘ KARINA GERLINDE	3	
	CAZACU AMALIA GIORGIANA	4	
	GÁLFI JOLÁN	6	
	IOANA GÂMBUȚAN	8	
	GÂRBA CORINA GIULIA	10	
	GARCEA FLORIN CATALIN	12	
	GAVRILĂ GEORGIANA	13	
	GEAMPALIA LILIANA	15	
	GEANĂ MARIA-CRISTINA	17	
	GEANTĂ CRISTINA IONELA	18	
	GEANTĂ LILIANA ELENA	20	
	GEANTĂ MARIANA	22	
	GECZI-MALOM RAMONA	24	
	BUCUR FELICIA-SANDA	26	
	GEORGESCU CARMEN	28	
	CAMELIA GEORGESCU	30	
	GEORGESCU MIHAELA SIMONA	31	
	GEORGESCU OTILIA	32	
	GEORGESCU RAMONA	34	
	GHEARA CRISTINA	36	
	GHEBĂ CLAUDIȚA FLORENTINA	37	
	GHEORGHE BUNEA TANȚA	39	
	GHEORGHE DOINA CARMEN	41	
	GHEORGHE SILVICA	43	
	GHEORGHESCU GEORGIANA	44	
	GHEORGHITĂ CEZARINA	45	
	GHEORGHITA-SCHIPOR LAURA-MARIA	47	
	GHEORGHIU CONSTANTIN	48	
	ANDREIA- GEORGIANA GHERGHESCU	49	
	GHERGHINOIU ADINA-RALUCA	53	
	GHERMAN CONSTANTIN	55	
	GHETLA VIOLETA	56	
	GHICOLESCU GENICA	58	
	GHIORGHIASA ROXANA MARIA	60	
	GHIORGHIEȘ MARIA	62	
	GHIȚĂ ANCA DENISA	64	

		
	GHIȚĂ CARMEN-GEORGIANA	66
	GHITA DORALINA.....	68
	GHIȚĂ NELUȚA	69
	GHIȚĂ NICA.....	71
	GIMANCA RODICA-DARIA	73
	GÎNJU ANAMARIA-DOMNINA.....	74
	GIUREA VALERICA MIOARA	75
	GLIGA SIMINA	76
	GLIGORE LOREDANA	78
	GLODEAN IULIA.....	80
	GODÓ EVA- MARIA	82
	GOGA MIHAELA	83
	GOGA POMPILIA ADRIANA	84
	GOGEA CRISTINA	86
	LENUȚA GORAN	87
	GABOR ELISABETA	89
	GABOR LAURA-ANGELA	91
	GABOR MIRELA CARMEN	93
	GABRIELA ADRIANA TRICĂ	95
	GABRIELA NEGREA	97
	GABRIELA PLEȘCAN.....	99
	GABUR PAULINA	101
	GADEA FLORENTINA CATALINA	103
	GALAMAGA LIANA IOANA	105
	GALBEN ALEXANDRA.....	107
	ELENA GALIUC.....	108
	GAMAN-PAVEL CRISTINA-ALINA	110
	GAVRILOAE ANDREEA	111
	GEORGESCU GIANINA.....	114
	GERÉD ERIKA	115
	GERMAN NORANA	117
	GHELDI FILIS	118
	GHEORGHE ANGELICA MARIA	119
	IOANA GHEORGHITĂ.....	120
	VALENTINA GHEORGHITĂ.....	122
	GHEORGHIU CATI.....	123
	GHEORGHIU COSMIN.....	124
		
1732		
		

		
	GHERASIM IOANA-ANCA	125
	GHERASIM MIHAI-BOGDAN.....	126
	GHERBAN-CUCIUREANU CIPRIAN MARIUS	127
	GHERBAN-CUCIUREANU SÎNZIANA	128
	GHERGHE SIMONA AURELIA	129
	GHERMAN ANCA	131
	GHERMAN AURELIAN-LEONARDO.....	133
	GHERMAN CLAUDIA.....	135
	GHICIOI MIRELA	136
	GHIMPU ELIZA.....	137
	GHITA MARIANA	138
	GHIȚĂ RALUCA.....	140
	GHIUR MIRELA.....	142
	GIOGA ELENA-LUMINIȚA.....	143
	GIORGIANA CÂMPEAN.....	144
	MARIANA PORUMB	144
	GIRLAN ALEXANDRA	146
	GIURCA OTILIA	147
	GIURCANU FELICIA	149
	GIUREA-STĂNESCU MARIANA-CRISTINA.....	151
	ILEANA GLODEANU	153
	GODEANU LILIANA MIHAELA	155
	GODZA JUDIT.....	156
	GOGU MIHAELA.....	158
	GOGU MIHAIL- CORNEL.....	159
	GOICEA ADRIANA	161
	GĂINĂ MARETA	163
	GALAȚANU MINODORA.....	165
	GĂLĂȚEANU COSTINELA-MIHAELA	167
	GRĂJDAN CAMELIA CĂTĂLINA.....	169
	GRAMA DANIELA-GIORGIANA	171
	GRAMA SIMONA	173
	GRAMADA ELISABETA	174
	GRĂMESCU ANA.....	175
	GRAPINI MARIA	177
	GRECU MĂDĂLINA ALEXANDRA.....	179
	GRECU CORNELIA ANA	180
		
	1733	
		

		
	GRIGORE MĂDĂLINA GABRIELA	182
	GROS RAMONA	184
	GROSU GEORGIANA.....	185
	GROZĂVESCU OANA	186
	GROZAVU IONELA MIHAELA	187
	VOICA NADIA	187
	GUGIU VIORICA	189
	GURAN LILIANA GABRIELA	190
	GURAU SILVIA.....	192
	GURGU LIA.....	193
	GUȘIȚĂ ALINA.....	195
	GUTA CORINA	196
	GYORGY LOREDANA.....	198
	GORCEA VALENTINA CORNELIA	200
	GRĂDINARIU MIRELA DANIELA	201
	GRECU IULIA MAGDALENA.....	203
	GRECU OANA CATINA.....	205
	GRIGORE CECILIA TEODORA	206
	GRIGOROIU GORUN MAGDALENA	207
	GROPENEANU ANDREEA-DANIELA.....	208
	GROZA ELISABETA	209
	GROZA MIHAELA.....	212
	GROZA SIMONA	214
	TUMURUG MARICELA.....	216
	GROZESCU ANCUTA	216
	GRUIA MAREA.....	218
	ANASTASESCU MIMI CIPRIANA.....	220
	GUGEANU ELENA	220
	GULIN IOANA.....	222
	HANGANU MICSUNICA	224
	HANTĂR MIHAELA.....	226
	HANTEA ANELA	227
	HERBEI CRINA.....	229
	HERTIA NASTASIA-FIRUCA	231
	HÎNCU CRISTINA.....	233
	ELENA CRISTINA HÎRLEA.....	235
	HODOIU ELENA-PAULA	237
1734		
		

																						
	HOGEAG FLORICA LAURA																					
	HOJDA SOFIA																					
	HOPIDEA ANCUȚA.....																					
	HORCHIDAN IONELA CRISTINA.....																					
	HORDENCU IOANA.....																					
	HORGA ANAMARIA.....																					
	ANDREI IONUȚ																					
	HORGOS ANAMARIA																					
	HORNEA FLORENTINA																					
	HOSSU SORIN IOAN.....																					
	HOȚOIU DANA RAMONA																					
	HRIHORCIUC OTILIA.....																					
	HRIȚAC DIANA																					
	HRIȚU MARIA MIRELA																					
	HULEA FELICIA																					
	HUMIȚA GRIGORE																					
	MIHAN CHIVUȚA																					
	HURGOI RAMONA.....																					
	HALASZ ELISABETA																					
	HALIC ANDREEA.....																					
	ADRIANA HANDRA																					
	HANUS DALIA.....																					
	HERBIL FLORENTINA																					
	HIREAN CLAUDIA.....																					
	HOARĂ IOANA.....																					
	HOFMAN OLTEA																					
	HOHOI IONICA-NARCISA																					
	HOJDA MARIA																					
	HUSA STANCUTA.....																					
	IACOB IULIANA.....																					
	IACOB MARIA MADALINA																					
	IACOBESCU LILIANA.....																					
	IANCU FLORINA.....																					
	STOICA SIMONA MARIA																					
	IANCU ROXANA ELENA																					
	IANCU ȘTEFAN FLORIN.....																					
	IANCULOVICI SAVDIA.....																					

		
	IBĂNESCU ROXANA.....	299
	ICONARU MANUELA.....	301
	IDRICEANU DANIELA	303
	IENEI-DAVID LAURA	304
	IFTENE CRISTINA POMPIA.....	305
	IFTIMOIU MIHAELA	306
	IGNĂTESCU LILIANA.....	307
	ILAȘ MARIANA-IRINA	309
	ILĂU CĂTĂLIN.....	311
	ILIE MIHAELA.....	313
	IANCU MARIANA	315
	IANCU MIHAELA.....	317
	IANOȘI CRISTINA.....	319
	IANOSI MELANIA GABRIELA.....	321
	IAURUM ALEXANDRA.....	322
	IFRIM ANCA ELENA	323
	CORINA MIHAELA IFTIMIE	325
	ILEA TECLA.....	327
	ILIE ANA-MARIA.....	329
	GURAMBA CRISTINA –ELENA.....	331
	HOTĂRANU LENUȚA DANIELA.....	332
	IANCU CRISTINA.....	333
	GROSU LUMINIȚA.....	334
	IGNAT VETUȚA	336
	ILIE EUGENIA.....	337
	ILIE GEORGE-CONSTANTIN	339
	ILIESCU TANTA.....	341
	ILIEȘIU VIORICA	342
	IMBUZAN DANA ADELA	344
	IMBUZAN MARIUS.....	346
	IMRE ILDIKO	347
	CIOCMĂREAN IOAN	348
	IOAN ELENA.....	350
	POPÂRȚAC IOANA	352
	ION SABINA ELENA.....	353
	ION STELUȚA.....	354
	IONESCU ALINA ELENA	355
1736		
		

		
	IONESCU ANGELICA	357
	IONESCU IULIANA	358
	IONESCU ROXANA- GABRIELA	360
	IONIȚĂ DANIELA	361
	IONIȚĂ DĂNUȚ-COSTINEL	363
	IONIȚĂ DOINA	365
	IONIȚĂ ELENA LOREDANA	367
	IONIȚĂ TITIANA - CARMEN	368
	IORDACHE CRISTINA GEORGIANA	370
	IOȚU NICOETA DANIELA	372
	IOVA RAMONA	373
	ISAC ALINA-ELENA	375
	ISCU MIHAELA-IZABELA	377
	ISTRATE ELENA-CORINA	379
	IURESCU LILIANA NICOLETA	381
	IVAN ADINA-LUCIA	383
	<i>IVANCIU CONSTANTA CLAUDIA</i>	385
	IVANESCU CARMEN	387
	IVĂNOIU NICOLIȚA ANDREEA	388
	IVAȘCU CĂTĂLINA	390
	IVASCU ELENA-GABRIELA	392
	IVAȘCU LIVIA	393
	ILIE VIORICA	395
	RUSU MIHAELA	395
	ILIESCU AURORA	396
	ILIESCU DANIELA	397
	ILIESCU MONICA	398
	ILINCA STOIAN	400
	IMRE MARTA	402
	NEMEȘ IOANA	404
	ION ADRIANA ELENA	405
	ION IOANA	407
	IONASCU ANA MIRABELA	409
	IONELA FEDMAȘU	411
	LILIANA RUSU	411
	IONESCU ANELIA BETUELA	412
	FLORENTINA IONESCU	414
1737		
		

		
	LILIANA IONESCU	416
	IONESCU OANA DIANA	417
	ONIȚĂ EMILIA	418
	IORDACHE CLAUDIA	420
	IORDACHE DANIELA	422
	IORDACHE LAURA	424
	IORDACHE MIHAELA.....	425
	IORDACHE NICOLAE – MARIUS	426
	MIHAELA CARMEN IORGA.....	427
	IORGA MIHAELA.....	428
	IOSUB CLAUDIA LUISE.....	430
	IOVA DORINA	433
	IOVĂNESCU SIMONA MONICA.....	435
	IRIME DIANA FELICIA	436
	IRIMIA ANDRA- MARIA.....	438
	IRINA GÂNGA	440
	ISACHE MIHAELA	441
	DANIELA ISTODOR.....	443
	ISTRATE-TILINCĂ ILEANA-TATIANA	444
	IULIU-LAURIAN POPOVICI	445
	IVAN DOINA	447
	<i>IVAN ELENA AURA</i>	449
	IVANCU ELENA	452
	IVANOV VICTORIȚA.....	454
	IVASZUK CORINA EMILIA	455
	IVU ANIȘOARA	457
	JARCA ANCA.....	462
	JARCU ZANE.....	464
	JÁSZAY LAURA-ANDREA	465
	JECHEREAN MIHAIELA	468
	JELERU ALEXANDRINA	469
	UNGUREANU IOANA.....	470
	JICMAN IRINA.....	472
	JITEA DANIELA	474
	JUGĂNARU MARIUS-VASILE	476
	JULA CLAUDIA NICOLETA	478
	JULECĂTEAN DORINA.....	480
1738		
		

		
	JURCOVAN-VIGH MELINDA.....	482
	JAKAB ENIKŐ.....	484
	JANO ELISABETA.....	485
	JBANCA CORINA.....	488
	JIROVEANU CARMEN-SIDONIA.....	490
	JORA CRISTINA.....	492
	JURCĂ MARGARETA.....	494
	JURCA FLORICA VIOLETA.....	496
	JURCAN MIHAELA-VETURIA.....	497
	IOANA RACASANU.....	499
	IOANEI ELENA.....	501
	IONESCU LARISA.....	504
	CODRIN IOVIN.....	506
	IVAN MIHAELA ANCUȚA.....	508
	JURCA FLOAREA ANUȚA.....	509
	JURGIU CORINA.....	511
	JURJ SORINA.....	512
	JURJEU VERONICA.....	514
	JURJI MARIA – DANIELA.....	515
	KARPFEN RAMONA-MARIA.....	517
	KISIM LUCIA.....	519
	VIORICA FLORICA KRISTO.....	521
	KELEMEN REKA-LILLA.....	523
	KISGYÖRGY TÜNDE.....	524
	KISS BEATA.....	526
	KOLLAT DELIA.....	528
	KOPACZ ENIKŐ-ZSUZSÁNNA.....	531
	KORTNER TILORE.....	533
	KOVÁCS ILONA-ÉVA.....	537
	LAC LIGIA.....	538
	LACATUS CARMEN ANDREEA.....	540
	LĂCĂTUȘ CRISTINA.....	542
	LĂCĂTUȘU ELENA.....	544
	LĂCĂTUȘU ION CĂTĂLIN.....	546
	VICTORA LĂCĂTUȘU.....	547
	LĂCUSTEANU ADELUȚA.....	548
	LAIOȘ ALEXANDRA.....	550

		
	LĂSCĂU GETA	552
	LASCU ANGELA GEANINA	554
	LAZA AURELIA MARIA	558
	LAZĂR ANCUȚA-DANIELA	561
	LAZAR ANIKO	563
	LĂZĂR ELISABETA	565
	LAZĂR MARIANA MIHAELA	567
	LAZĂR VIORICA	568
	LAZĂR VASILICA GEORGETA	570
	LAZARESCU IONELA ADRIANA	572
	LĂZĂROIU MARIANA VICTORIȚA	573
	CĂTĂLINA SIMONA LEANCĂ	575
	LEMNI CRISTINA	577
	LEPĂDATU MARIA	579
	LEPȘA-GRIGORAȘ ELENA	580
	MARILENA LEURZEANU	581
	LEUSTEAN AURELIA MIHAELA	582
	LIBER MARIA	584
	LICĂ ANDREEA – ILEANA	585
	LINCĂ CRISTIANA	587
	LISENCHE FRANCISCA	588
	LILIANA LIȘMAN	590
	LIVINȚ ADRIANA	592
	LIXANDRU CARMEN	594
	LOGHIN IRINA-MIHAELA	595
	LORINCZ FLORINA	596
	LUCA PAULA	599
	LUCACI CRISTINA	601
	LUMINIȚA MOHOREA	603
	ANA LUNGU	605
	LUNGU FELICIA	606
	LUNGU MARIA-MIRABELA	607
	LUP IOANA	609
	LUPȘAN CRISTIAN COSMIN	610
	MARIANA LUPU	611
	LUTA MIHAELA MARIA	612
	GHERGHINA LUȚAȘ	613
		
	1740	
		

		
	RODICA LĂDAR.....	615
	LAKATOS ANTON	616
	MAGDAȘ DANA	616
	COJAN ELENA.....	616
	LAZA ANAMARIA MONALISA	618
	LAZA NARCIS NADIRA	619
	LAZĂR LILIANA	621
	LĂZĂROIU ADRIAN.....	622
	LEONTE MARIA DOINA	624
	LICĂ CLAUDIA.....	626
	LINȚA CRISTINA	627
	LISEI SIMONA	629
	LOBONCZ LAURA	630
	LOVIN DANIELA.....	631
	BUDA LUCREȚIA.....	632
	LUKACI SIMONA.....	634
	LUNGEANU IOANA MIHAELA	635
	LUNGU DANIELA	636
	MAGURAN DORINA-VIOLETA	637
	MAGYAROSI LASZLO-ZOLTAN	639
	MAIERESCU OANA RALUCA.....	641
	MĂIMĂSCU MIHAELA-LILIANA	643
	MĂLĂESCU MARIA-IONICA	645
	MALENCHI –GAFIȚANU OANA –MARINA.....	646
	MĂNĂILĂ VIORICA	648
	MĂNDESCU MIHAELA DUMITRA	649
	MÂNDRU FLORELA MIHAELA.....	651
	MANEA DĂNUȚ	655
	MANEA DELIA	657
	MĂNESCU CRISTINELA.....	659
	MAGA RUSALKA.....	661
	MAGDA CECILIA.....	662
	MĂGUREAN MARIA-CRINA.....	663
	MAGUREANU ALINA	665
	MAIER ANA- MARIA.....	667
	MAKAI MARIA.....	669
	MĂLĂERU PATRICIA.....	670

		
	MALAESCU MARINELA.....	671
	MALAIMARE ANGELICA.....	672
	MANEA ALEXANDRA	675
	MANEA-SAMOILĂ MARIANA.....	677
	LEONTE IRINA	678
	BOBOC LARISA.....	680
	MANG FLORICA.....	682
	MANOLACHI DOINA.....	683
	MANOLE CONSUELA ADRIANA	685
	MANOLE DELIA MAGDALENA	687
	MANOLE ILEANA-MIHAELA	688
	MANOLE LUMINIȚA	690
	MARCU ADRIANA.....	692
	MARCU AUGUSTA DACIANA.....	694
	MARCU IULIANA-MIHAELA.....	695
	MARCU SIMONA	697
	MĂRCULEȚ TATIANA MIRELA.....	699
	MARDARE MĂDĂLINA	701
	MAREȘ ELENA.....	703
	MAREȘI LUMINIȚA.....	705
	ALINA-MAGDALENA MĂRGĂRIT	707
	MĂRGĂRIT IULIANA	708
	MĂRGINEAN GEORGETA	710
	FLOREA CRISTINA.....	710
	POP CRISTINA	710
	MARIA SUCIU.....	713
	MARIAN GINA MARIANA.....	716
	MARIN MONICA CARMEN	718
	MARIȘ IOANA ANCA	719
	MARTIN RAMONA NICOLETA	721
	MATEI ANIELA IOANA	723
	MATEI ELENA	724
	SĂLĂJAN ALINA.....	724
	MATEI ILONA-CRISTINA	725
	MATEI RALUCA.....	727
	MAZILU SIMONA.....	729
	MEREUȚĂ MARIANA	731
1742		
		

		
	MERGEA OCTAVIA MARIA.....	732
	MERIȘOR ADELA PETRUȚA.....	734
	MESAROȘ IOANA	735
	MESAROȘ LIDIA	736
	MESAROȘ ANGELA.....	738
	LUCIAN MICLĂUȘ.....	740
	VIOLETA-LĂCRĂMIOARA MICLĂUȘ	742
	MORARU ANA LUIZA.....	744
	MICU IONUȚ DOREL.....	744
	MICU -SÎRBU DANIELA.....	746
	MICULESCU CORNELIA.....	748
	COPĂCEANU MIHAELA	751
	MIHĂILESCU MIHAELA.....	752
	MIHĂILESCU MIRELA	754
	MIHAILOVICI BIANCA-VALERIA	756
	MIHĂIUC MARIA	758
	MIHALACHE MARILENA.....	759
	MIHALACHI DAN-ROMEO.....	761
	MANOLACHI LILIANA	763
	MANOLE GHEORGHÎȚA.....	764
	MANOLEA ANDREA VANINA	765
	MANTA ILEANA	767
	MANTALE ELENA BIANCA.....	768
	MANU ELENA FELICIA	769
	MARCEL IONESCU.....	770
	MARCU SIMONA ELENA	772
	MARGAN DOINA	773
	MARGUTOIU CRISTINA	774
	SAVU MARIA CRISTINA	776
	MARIA MARILENA	777
	NISTOR MARIA	778
	SCURTU MARIA.....	780
	MARIANA CAPȘA.....	781
	MARIANA PĂPURICĂ.....	784
	MARICA VIORICA	787
	MARIN CĂȚĂLINA ALINA.....	788
	CRISTINA MARIN	790
		
	1743	
		

		
	MARIN GABRIELA	792
	MARIN MIRELA	794
	VIRGINIA MARIN	797
	MARINESCU CORNELIA – VALENTINA	798
	PÂRLEA MARIOARA.....	800
	RADU MĂRIOARA.....	801
	MARTIN DORINA MARINELA	802
	MĂRINAȘ ANDREEA	804
	MATACHE LARISA.....	806
	MATEI CRISTINA.....	807
	MATEI ELENA RAFILA.....	809
	MATEI LAVINIA GABRIELA	810
	MATEI NICOLETA DIANA	812
	MAZILU ANISELA ELENA	814
	MAZILU ELENA-CODRUȚA.....	815
	MAZUREAC IULIA –DOMNICA	816
	MEDIȚU ADRIANA	817
	MERA ALEXANDRA	818
	MERCE NADIA	820
	MERCESCU MARIA.....	821
	MERLUSCA MIOARA IRINA.....	823
	MEȘTER BIANCA GEORGIANA	825
	MEZIN ANITA.....	826
	MEZIN CARMEN MARIA.....	827
	AMALIA-ELENA MICLESCU	829
	MICU CAMELIA	831
	MICU MIHAELA.....	833
	MICULAICIUC CARMEN-ALINA	835
	MIHAELA BÎRSAN.....	836
	MELNICEANU MIHAELA.....	837
	MIHAELA-SORINA BERBECE	840
	MIHAELA STROE.....	842
	MIHAI SORINA-GABRIELA	843
	MIHALAȘCU DIANA-MARIA.....	844
	MIHALCA RALUCA MARIA	845
	HUMIȚA GRIGORE	847
	MIHAN CHIVUȚA	847

	MIJACHE JANINA IULIANA	848
	MILEA SIMONA	850
	MILEA SORINA MARIANA	852
	MÎNDROC NICOLETA	853
	MINEA TEODORA	855
	MINOI GABRIELA -LILIANA	858
	STOICA MIOARA	860
	MIRCEA SĂNDICA	862
	MÎRLOGEANU ALINA LAVINIA	864
	MINEA RALUCA IOANA	864
	MIRON CRISTINA	865
	MÎRZA IOANA-CLARA	867
	MIȘCOI IOANA LARISA	868
	MIȘU ȘT. DENISA CĂTĂLINA	869
	MITITIUC LĂCRĂMIOARA	870
	MITRICA VASILICA	872
	MITU LAURA	876
	MÎȚU SABINA-OLGA	877
	MITULESCU DANELA DOMNIȚA	878
	MITITELU DANIELA MARINA	879
	MLĂDIN MARIA	880
	MELANIA MOATĂR	882
	MOCĂIȚĂ MARIANA	883
	MOCANU ILEANA	885
	MOCOFAN SIMONA ANDREEA	887
	MODAN OCTAVIA	889
	MODREA MIHAELA	892
	MOHOLEA MARIA	894
	MOISUC RALUCA	896
	MOLDOVAN ELENA RODICA	897
	MOLNAR IOLANDA	899
	MONDOACĂ FLORIN	901
	MORAR DANIELA MARIA	903
	MORAR DIANA MĂDĂLINA	905
	MORARIU MIHAELA ELENA	907
	CAMELIA MORARU	909
	MORARU CERASELA- CĂTĂLINA	910

		
	MORARU DANIELA.....	912
	MORENCI DORINA.....	914
	MOȘ NERSILIA ISABELA.....	916
	MOTȚ CORNELIA ALINA.....	917
	MOTU ALINA.....	919
	MOZA MARIANA.....	920
	MUNTEAN IULIANA MONICA.....	921
	MUNTEAN VIORICA-SIMONA.....	923
	MUNTEANU ELENA.....	925
	MUREȘAN DELIA-MARIA.....	927
	MIHALCEA IULIA.....	928
	MILEA AURELIA.....	929
	MILITARU GABRIELA.....	931
	MILOS MANUELA NICOLETA.....	933
	MILU ADRIANA.....	936
	MIRCEA MARIA DIANA.....	938
	MIREA DARIUS.....	939
	MIRELA CIFU.....	941
	MIRICA FLORINA.....	943
	MIRION MIOARA- CRINUȚA.....	945
	MIROIU MIHAELA.....	947
	MANU RODICA.....	947
	MIRON COSTINA DIANA.....	949
	MIRON PETRONELA.....	951
	AURORA OLIVIA MIRONESCU.....	953
	MITRĂNESCU CORNELIA.....	955
	MITREA AURA-CRISTINA.....	957
	MITRICIOIU ANAMARIA.....	958
	MITROI FLORENTINANICOLETA.....	960
	MOCANU ANDREEA JULIETA.....	962
	ROXANA MOCANU.....	963
	MOCIREAN MARIA.....	965
	MOCULESCU ELENA.....	967
	MOGONEA NATALIA LAVINIA.....	969
	MOHANU CORINA IOANA.....	970
	MOISE EMANUEL PETRICĂ.....	972
	MOISE GHEORGHE.....	974

		
	MOISESCU IULIANA	976
	MOLDOVAN ANA MARIA.....	978
	MOLDOVAN CLAUDIA.....	980
	MOLDOVAN DANA	982
	MOLDOVAN ELENA	983
	LUMINIȚA VIOLETA MOLDOVAN	985
	MOLDOVEANU RENATTE	987
	MOLDOVEANU GEORGETA-SIMONA.....	988
	MOLDOVEANU VERONICA SILVIA	989
	MONCEA ANCA	990
	MONE MIRELA.....	992
	MORAR ANAMARIA	994
	MOROIANU VIRGINIA.....	996
	MOȘOARCĂ IONELA	998
	MOSONI ANDREA	1001
	MOTE-OCOLEANU FLORICA	1003
	MOTORA NARCISA.....	1005
	MUCENICU VIORICA.....	1006
	MUJDEI GEORGIANA	1008
	MUNTEAN CLAUDIA ANCA.....	1009
	MUNTEAN MARIA.....	1010
	DANIELA MUNTEAN-CIOPLEA	1011
	MUNTEANU ALINA.....	1013
	MUNTEANU ELENA.....	1015
	MUNTIAN ALINA-DIANA	1017
	MUREȘAN ANGELICA.....	1018
	MIHU ANCA.....	1019
	MURESAN MARIA CLAUDIA	1022
	MUREȘAN MARIA EUGENIA	1023
	MUREȘAN MARIA- IOANA.....	1025
	MUREȘAN MARIANA	1026
	MUREȘAN MONICA CARMEN	1027
	MUREȘAN ORTANȚA	1028
	MURTAZA GHIULER.....	1030
	MUȘAT MARINICA ANGELICA	1032
	MUȘAT STELIANA-VASILICA	1035
	MUSCARI-SALVAN CARMEN VERONICA MARIA	1036
1747 		
		

		
	MUSTACĂ DELIA	1039
	MUSTAȚĂ FLORINA	1041
	MUȚIU SIMONA	1043
	OVID DENSUSIANU CĂLAN	1044
	MURGOCI EMILIA LOREDANA	1046
	MUSAT ANCA-ELENA	1048
	MUȘUROI GINA MĂDĂLINA	1050
	MUTU LAURA-COSMINA	1051
	NADIU MONICA	1053
	NAE ELISABETA	1055
	NAGY NICOLETA	1057
	NAGYI ALINA ELENA	1058
	NAIMAN SILVIA NICOLETA	1059
	NASTASE VALENTINA	1060
	NEAGA ELENA LILIANA	1062
	NEAGU DANIELA	1064
	NEAGU FLORENTINA	1066
	NEAGU GEORGIANA-IRINA	1068
	NEAGU MARIANA	1069
	NEAMȚU ANDA AVIA	1071
	NECHITA ANA-MARIA	1073
	NEDELCU VICTORIA	1075
	NEDELEA CRISTINA – EMILIA	1077
	NEGOESCU CAMELIA	1079
	NEGOITA NICULINA	1081
	NEGREA ANGELICA MARIA	1082
	NEGREA MIHAELA	1083
	NEGRESCU GEORGIANA LAURA	1084
	NEGRU IULIANA	1085
	NEGRU LOREDANA	1087
	NEGRU PETRONELA	1089
	NEGULESCU ANCA – MIHAELA	1091
	MARIA NEGULESCU	1093
	NEICU OANA-MARIA	1094
	NEMEȘ CRISTINA GABRIELA	1095
	NICA MIHAELA CARMEN	1096
	STRATI BRÎNDUȘA MIHAELA	1096
1748		
		

	ȘTEFAN NICOARĂ.....	1098
	NICODEI CEZARINA	1100
	NICOLAE CORNELIA FLORINA.....	1102
	NICOLAI ANGELA-SIMONA	1104
	NICOLICEA CORNELIA MARIOARA	1106
	NICULESC LIDIA CARMEN	1108
	NICUȚ NADIA COSTINA	1110
	NICUȚĂ NICOLETA.....	1112
	NISTOR CRISTINA.....	1113
	NIȚĂ CRISTINA.....	1115
	NIȚĂ MIHAELA- ALINA	1117
	VIORICA NIȚĂ.....	1118
	NIȚIȘ ROXANA PAULA	1119
	NADANE FLORENTINA- ADRIANA	1121
	NĂDĂȘAN ANCA-MARCELA	1122
	NAGY ANTÓNIA	1124
	<i>NAGY ANDREA</i>	1125
	NAGY ANGELA EVA.....	1128
	NAGY CSILLA	1130
	GEORGETA VICTORIȚA NAGY	1132
	NAIPEANU MARIANA MĂDĂLINA.....	1134
	NAN ANGELA.....	1136
	NAN COSMINA MARIA	1138
	NAN ELENA	1139
	NAUMENCU GEORGETA- GABRIELA.....	1140
	NĂVĂDARU DUMITRIA	1141
	MĂDĂLINA NEACȘU	1143
	NEAGU ALINA	1145
	NEAGU MARIANA.....	1146
	NEAGU PETRONELA.....	1148
	NECȘOIU CASELIA DANIELA.....	1150
	CERNATESCU LARISA / NECULA MIHAELA	1151
	NECULAI VIORICA.....	1153
	NEDELCU MATEI GHEORGHÎȚA	1155
	NEDELEA PETRUTA CRINUTA.....	1157
	NEDESCA RODICA MARIOARA	1158
	NEGOIȚĂ VERONICA	1160
1749		

		
	NEGREA CARMEN.....	1162
	NEGRIU GEORGIANA	1164
	CARMEN NEGURITA	1166
	NEMETI MARIA-MARILENA	1167
	NICHITA ELISABETA.....	1168
	NICHITA MARIOARA.....	1170
	NICOLAE GEORGETA.....	1172
	NICOLAE IOANA LIVIA.....	1174
	NICOLAE NICOLETA	1175
	NICOLAESCU NORINA	1177
	NICULACHE JACQUELINE	1179
	NICULICI VIRGINIA – SORINA	1181
	NISTOR MARCELA.....	1182
	NISTOR OLTEA	1185
	NITOIU FELIX GEORGIAN.....	1187
	LIVIA NEBUNU	1188
	NITA NADINA.....	1190
	NIȚU MELANIA-CLAUDIA.....	1191
	NOANEA MARIA-CRISTINA.....	1193
	NOUR ZINICA.....	1194
	NOVAC LOREDANA.....	1195
	NUȚ MIHAELA	1197
	NOVAK DIANA.....	1198
	OANA OANA REBECA	1199
	OANCEA DORINA.....	1200
	OARGĂ DANIELA.....	1201
	OBREJA NUȚA.....	1203
	CARANFIL ANCA-ELENA	1203
	OGRAZEANU VICTORITA	1206
	ANCA OLARIU	1208
	OLARIU MARIA CARMEN	1209
	OLARU FLORENTINA.....	1211
	OLȘAC MILCA.....	1212
	ONCEA MARIA.....	1214
	ONCIUL ELENA ȘTEFANIA	1216
	ONIGA OLIMPIA	1218
	ONIȘOR ANDREA	1220

																						
	ONIȘOR RODICA.....																				1222	
	ONOFREI VIORICA.....																				1223	
	OPREA DANIELA.....																				1225	
	RUJOIU SILVIA-BENONIA.....																				1225	
	OPREA ILEANA.....																				1227	
	OPRIC ELENA.....																				1230	
	OPRIȚA-MÂNDRUȚ ALINA-MIHAELA.....																				1232	
	OPRUȚ BRÎNDUȘA.....																				1234	
	ÖRDÖG ROZÁLIA-EDIT.....																				1235	
	OROSZ ELENA.....																				1237	
	OȘAN GENINA-SIVIA.....																				1239	
	OȚEL ILEANA-CRISTINA.....																				1240	
	OȚET GEORGETA.....																				1242	
	OAE MARILENA.....																				1244	
	OANA CIPARIU.....																				1245	
	OANCEA VASILIANA.....																				1246	
	OANE OANA ANDREEA.....																				1249	
	OGREZEANU CRISTINA.....																				1250	
	OLAR ANGELA.....																				1252	
	OLARU NICOLITA.....																				1253	
	OLTEAN FINICA.....																				1254	
	OLTEANU DANIELA.....																				1255	
	GABRIELA ONDU.....																				1257	
	CORNELIA ONOFREI.....																				1259	
	OPREA ANDREEA ELENA.....																				1260	
	OPREA MARINELA.....																				1262	
	OPRIȘ LUDOVICA.....																				1263	
	OREIAN ALINA RODICA.....																				1264	
	OROS DANIELA.....																				1266	
	OSMEN FEIHAN.....																				1268	
	PĂCURAR ELENA.....																				1269	
	PĂDURARU T. ANGELA.....																				1271	
	PĂDUREAN LIANA – ADRIANA.....																				1273	
	PAGU NELU.....																				1275	
	PAGU ROXANA.....																				1277	
	PAIC GHEORGHE.....																				1279	
	PAIC NICOLETA.....																				1280	

		
	DORINA PAICU	1281
	FRANCISCA-LOREDANA PAIDAC	1283
	PALADE EULALIA LAVINIA	1284
	PÁLKÓ ERIKA-ÉVA.....	1286
	PALOȘ CLAUDIA DANIELA	1288
	PANĂ ANA	1290
	PANĂ DOINA IULIANA	1292
	PANAIT PETRONELA	1293
	PANDELEA NICOLETA.....	1294
	PANTEA PELAGHIA	1295
	PANTILIMON MARIANA	1296
	OLTEA PARASCA	1298
	PARASCHIV LENUȚA	1300
	PÂRVU CRISTIANA.....	1302
	PÂRVU DOINA	1303
	PARVU MARILENA	1305
	PĂȘĂROIU MAGDALENA	1306
	PAȘCA CAMELIA.....	1307
	PAHOMI LUCICA	1310
	PALADE DANIELA	1312
	PALADE MANUELA ELENA	1313
	PANĂ MARIAN.....	1315
	PANAIT GIANINA MIHAELA.....	1316
	PANDELE DOINIȚA.....	1319
	PANDURU ANCA GIORGIANA.....	1321
	PANDURU DANIEL.....	1323
	PANDURU OVIDIU	1325
	PANE MELANIA.....	1326
	PANTEA DANIELA	1328
	PARASCA GLIGOR CORINA	1330
	PARASCHIV ANICUȚA	1332
	CORINA PARASCHIV	1334
	PARASCHIV ION	1336
	PARASCHIV NICULINA.....	1337
	PARASCHIVA SILVIA	1338
	PÂRLIȚEANU ALEXANDRU	1340
	PAROYESCU IOANA	1342
		
	1752	
		

		
	PARTILA-MICLEA ADELUTA-ELENA	1344
	OCHIȘ MARIA.....	1346
	OLARIU ALEXANDRA	1348
	OLARIU VIORICA	1350
	OPRIAN CLAUDIA	1351
	OBIȘTIOIU IONELA	1352
	OLTEANU MARIANA LUMINIȚA	1354
	PANC GEORGIANA CĂTĂLINA	1356
	PAȘCA IRINA MARIA.....	1357
	PAȘCA ROXANA	1358
	PASCAL LOREDANA-MARIA	1360
	PAȘCALĂU SIMONA-LAURA	1361
	PASCU CORNELIA.....	1363
	PASCU LUCIANA	1364
	PASCU LUMINIȚA-MIHAELA	1366
	PĂTRĂȘCAN REGHINA	1368
	PĂTRĂȘCOIU ILEANA	1369
	PATRASCU CORNELIA.....	1371
	PĂTRĂUȚĂ IOANA – LUCIA	1373
	PATRICHI ELENA MIHAELA.....	1374
	TĂTARU PAULA	1376
	PĂUN MARINA.....	1378
	PĂUN STELUȚA	1379
	PAVĂL CLEOPATRA LUMINIȚA	1380
	PAVEL GABRIELA.....	1382
	PAVEL ELENA.....	1384
	VIORICA PAVEL	1386
	PAVELONI DANIELA ROCSANA	1388
	PEIA CODRUȚA.....	1390
	PELE MIHAELA ANA	1392
	PENTEA-POP RODICA.....	1393
	PERȚEA ION.....	1399
	PERȚEA MIRELA	1401
	PESCARU IRINA.....	1403
	DANIELA MARIA PETACA	1405
	PÉTERFI ANTÓNIA - IMOLA	1407
	PETRE ANA-MANUELA.....	1408
1753		
		

																								
		PETRE MIHAELA DENISA.....																						1410
		PETRE VALERIA																						1411
		PETRE VICTORIA NORMA.....																						1413
		PETRETCHE IOANA SMARANDA.....																						1414
		PETRI ANA DORINA.....																						1415
		PETRICĂ CRISTIANA.....																						1417
		PETRITAN ELISAVETA.....																						1419
		PETROV AGNES MARIA.....																						1420
		OANA ECATERINA PETRUȚ.....																						1422
		PINGHIREAC SIMINA-ELENA																						1424
		PINTEA ANDREEA.....																						1426
		PINTEAN ANGELA																						1427
		PÎRÎIANU LILIANA-DANIELA																						1429
		PÎRJAN MIHAELA																						1430
		PÎRȘE GHEORGHÎȚA.....																						1431
		ELENA PIRTEA.....																						1432
		PÎRVU ADRIANA NICOLETA																						1433
		PIRVULESCU CORNELIA																						1435
		PIRVULESCU MIHAELA.....																						1437
		PÎSLARU CRISTINA.....																						1439
		PITICAȘ MARIANA.....																						1441
		PLĂEȘU MARILENA.....																						1443
		PLEȘA MARIA CLAUDIA																						1444
		PODEANU ANA CLAUDIA																						1445
		POENAR CLAUDIA-MARIA																						1446
		POENAR LUCIA MONICA																						1448
		LUCREȚIA POHOAȚĂ.....																						1450
		POITAȘU ELENA.....																						1452
		POLCOVNICU EMILIA																						1454
		POLOȘAN CRISTINA-DIANA.....																						1455
		PASCAL LUMINIȚA.....																						1457
		PATENTASU VERONICA IONELA																						1459
		<i>PAUL ELENA – DORINA</i>																						1460
		PAULA OANCEA.....																						1462
		PAULESCU ANIȘOARA.....																						1463
		PAUN MARIANA.....																						1465
		PĂUNE ANA-MARIA																						1466

		
	PAVEL ANDREEA	1467
	PAVEL ELENA LĂCRĂMIOARA	1469
	PAVEL NORICA MARIA	1471
	PAVELUC MIHAELA	1472
	PELE LAVINIA PAULA	1473
	PESCARU EMILIA	1475
	PETRE DANIELA	1476
	FLORENTINA PETRE	1477
	PETRE NICULINA	1480
	PETRE RODICA	1482
	PETREA CRISTINA	1484
	PETRESCU MIHAELA CRISTINA	1486
	PETRESCU AMALIA	1488
	PETRESCU REBIANA	1490
	PETRICA ELENA	1491
	PETROVICI IASMINA	1492
	PETROVICI RAMONA	1494
	PETRU VIORICA MIHAIELA	1495
	PETRUSE MARIA	1497
	PETZAK CRISTIANA	1499
	PINTILIE MIHAELA IRINA	1500
	PIPEREA ANDREEA IULIA	1502
	PÎRLOG ALEXANDRA DELIA	1504
	PITIȘ MARIANA-IULIA	1506
	PLĂVEȚ CLAUDIA	1508
	PLOAE MONA-LAURA	1510
	FOTACHE CLAUDIA	1510
	PODOLEANU GINA	1512
	PODOVEI MARCELA	1514
	POMANĂ ELENA GEORGIANA	1516
	POP ANNAMARIA ANDREEA	1518
	POP CLAUDIA	1520
	POP CORINA VIRGINIA	1521
	LUMINIȚA PETRICICĂ	1522
	POP DANIELA FLORICA	1524
	POP ELENA LUMINITA	1526
	POP ELENA	1528
1755		
		

		
	POP ELENA	1530
	POP ELENA	1532
	POP IULIA LIANA	1534
	POP LENUȚA.....	1535
	POP MARIA CORINA.....	1536
	POP MARIANA LIANA	1538
	POP MIHAELA	1539
	POPA ALINA	1542
	POPA ANA-MARIA	1544
	POPA CAMELIA	1545
	CRISTINA POPA	1547
	POPA DANIELA.....	1549
	POPA DIANA.....	1552
	ELENA POPA.....	1553
	POPA LAURA.....	1555
	POPA LIANA-CARMEN.....	1556
	POPA MARIA FLORICA	1558
	POPA MIHAELA ELENA	1560
	POPA RODICA	1561
	POPA-SANDU CRISTINA-LUMINIȚA.....	1563
	VASILE MARIA /POPESCU CLAUDIA.....	1565
	POPESCU CRISTINA-LILIANA	1566
	POPESCU DIANA-MARCELA.....	1568
	POPESCU DOINA	1569
	POPESCU GABRIELA	1571
	POPESCU MARIA.....	1573
	POPESCU MARIA.....	1574
	POPESCU NADIA	1576
	POPESCU NATALIA.....	1577
	POPESCU ROXANA	1579
	POPESCU TAMARA	1580
	POPINA NICOLETA CORINA	1582
	POPOVICI CARMEN LUMINIȚA.....	1583
	POPOVICI MARIA	1585
	POPOVICI MARIANA	1586
	POPUȘ CORNELIA	1589
	PORTĂN MONICA.....	1591
1756		
		

	POSZERT MÓNIKA	1592	
	POVESTE DIDUȚA	1594	
	PREDA DANIELA MONICA	1596	
	PREDA MAGDALENA-ROXANA	1598	
	PREDATU NICOLETA	1599	
	PREDUȚ ALINA	1600	
	PRUNĂ MARIA	1601	
	PRUNICĂ MONICA	1603	
	PUFULETE ALEXANDRA-IULIANA	1605	
	POP CRINA RAMONA	1607	
	POP DANIEL	1609	
	GALAMBOS EDINA ILONA	1611	
	POP RODICA	1612	
	POP SABINA	1613	
	POP SEMIDA DINA	1615	
	VIOLETA POP	1616	
	POPA ADRIANA SORINA	1618	
	POPA ELENA	1620	
	POPA EMILIA	1622	
	POPA FLORINA	1624	
	POPA MIOARA ANA	1626	
	POPA-POPESCU CATALINA	1629	
	POPA-POPESCU SORIN-GABRIEL	1630	
	POPESCU ALINA MARTA	1632	
	POPESCU ANA	1634	
	POPESCU AURA CRISTINA	1636	
	POPESCU ELEONORA CAMELIA	1638	
	POPESCU CARMEN	1640	
	POPESCU CRISTINA DENISA	1643	
	DANIELA POPESCU	1645	
	OPESCU DIANA MIHAELA	1647	
	IOANA POPESCU	1649	
	POPESCU IUSTINA-MAGDALENA	1650	
	POPESCU MARILENA MIRELA	1652	
	POPESC NELA	1653	
	POPESCU NINA IULIANA	1654	
	POPESCU ȘTEFANIA RALUCA	1657	

	POPESCU VASILICA.....	1659
	POPOV ANAIDA.....	1661
	POROJAN CONSTANTIN.....	1663
	POROJAN MARTA RALUCA.....	1664
	POSTELNICU GEORGIANA.....	1666
	STELA POTCOVEL.....	1668
	POTOCEA DANIELA VERONICA.....	1669
	POTORAC DANA MARINA.....	1671
	PRECUP IOANA MONICA.....	1672
	PREDA ELENA RALUCA.....	1674
	PREDA IULIA.....	1676
	PREDA OANA ROXANA.....	1679
	PREOTEASA VALENTINA.....	1681
	PRIBAC HANNELORE.....	1682
	PROCA CARMEN-MIHAELA.....	1684
	PRODAN LILIANA.....	1686
	PROFIRESCU AMALIA ROSITA.....	1687
	PROTEA RAMONA.....	1688
	PROTOPOPESCU FLORINA.....	1690
	PRUTEANU DANA.....	1692
	POPESCU ELENA COCA.....	1694
	CORINA ELENA PREDA.....	1695
	PREDESCU CLAUDIA.....	1697
	PUPĂZĂ GABRIELA IONICA.....	1698
	PURCELEA VICTORIA.....	1699
	PUȘCAȘU MIRELA-SIMONA.....	1701
	PUSTAI NICOLETA.....	1703
	PUȘTEA DELIA GABRIELA.....	1705
	PUTNIC MONICA.....	1706
	PUȚURA SIMONA MARIA.....	1710
	CRISTINA PUFULETE.....	1713
	PUIE CAMELIA.....	1715
	PURDESCU CLAUDIU.....	1716
	PURDESCU MONICA.....	1717
	PURNAVEL MARIA.....	1718
	PURZA LAVINIA- CARMEN.....	1720
	PUSCASU MARIA.....	1722
1758		

 CONSTANTINESCU MIHAELA.....1723
 CRAIU MIRELA NICOLETA.....1724